Ἡ ΚΑΙΝΗ

ΔΙΑΘΗΚΗ

ΤΟΥ̃ ΚΥΡΙΟΥ̃ ΚΑἸ ΣΩΤΗ̃ΡΟΣ ἩΜΩ̃Ν

ἸΗΣΟΥ̃ ΧΡΙΣΤΟΥ̃

ΔΙΓΛΩΤΤΟΣ,

Τοῦτ' ἔστι,

ΤῸ ΘΕΙΟΝ ̓ΑΡΧΈΤΥΠΟΝ

καὶ ἡ αὐτῆ

ΜΕΤΆΦΡΑΣΙΣ

ΕἸΣ ΚΟΙΝῊΝ ΔΙΆΛΕΚΤΟΝ·

Μετὰ πολλῆς ἐπιμελείας διορθωθεῖσα, καὶ [illegible]
μετατυπωθεῖσα.

Ἐν

ΛΟΝΔΊΝΩ

Ἐξετυπώθη παρὰ Τιλλίγγε καὶ Οὐγου,
τῆς Χελσίας.

Ἔτει ἀπὸ τῆς τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἐισαρκώσεως
α ω ι θ', 1819.

Η τάξις των της Καινής Διαθήκης Βιβλίων.

	στλ.
Το κατὰ Ματθαῖον Εὐαγγέλιον	1
Το κατὰ Μάρκον Εὐαγγέλιον	140
Το κατὰ Λουκᾶν Εὐαγγέλιον	227
Το κατα Ιωαννην Εὐαγγέλιον	379
Πράξεις των ἁγίων Ἀποστόλων	492
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολὴ	647
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Πρώτη	708
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κορινθίους Ἐπιστολὴ Δευτέρα	766
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Γαλάτας Ἐπιστολὴ	805
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Ἐφεσίους Ἐπιστολὴ	824
Παυλου του Ἀποστόλου ἡ πρὸς Φιλιππησίους Ἐπιστολὴ	843
Παύλου του Ἀποστόλου ἡ πρὸς Κολοσσαεῖς Ἐπιστολὴ	858
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολὴ Πρώτη	871
Παυλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς Ἐπιστολὴ Δευτέρα	884
Παύλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴ Πρώτη	891
Παυλου του Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τιμόθεον Ἐπιστολὴ Δευτέρα	907
Παυλου του Ἀποστόλου ἡ πρὸς Τίτον Ἐπιστολὴ	918
Παυλου τοῦ Ἀποστόλου ἡ πρὸς Φιλήμονα Ἐπιστολὴ	924
Η πρὸς Ἑβραίους Ἐπιστολὴ	928
Ιακωβου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ	972
Πετρου του Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Πρώτη	988
Πετρου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Δευτέρα	1004
Ιωαννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Πρώτη	1013
Ιωαννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Δευτέρα	1028
Ιωαννου τοῦ Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ Τρίτη	1030
Ιουδα του Ἀποστόλου Ἐπιστολὴ Καθολικὴ	1032
Ἀποκαλυψις Ἰωάννου τοῦ Θεολόγου	1037

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΤΘΑΙΟΝ

Ε'ΥΑΓΓΕ'ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ΒΙΒΛΟΣ γενέσεως Ιησε Χριςε, υἱε Δαβὶδ, υἱῦ Αβραάμ.

2 Αβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ισαάκ· Ἰσαὰκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τὰς ἀδελφὰς αὐτῦ.

3 Ιούδας δὲ ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἐκ τῆς Θάμαρ· Φαρὲς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· Ἐσρὼμ δὲ ἐγέννησε τὸν Αράμ.

4 Αρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμιναδάβ· Ἀμιναδὰβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· Ναασσὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Σαλμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Βοὲζ ἐκ τῆς Ραχάβ· Βοὲζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὼβηδ ἐκ τῆς Ρηθ· Ὼβὴδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Ἰεσσαὶ δὲ ἐγέννησε τὸν Δαβὶδ τὸν βασιλέα· Δαβὶδ δὲ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶνα ἐκ τῆς τῦ Οὐρίε.

7 Σολομὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ· Ρυβοὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Αβιά· Ἀβιὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ασά.

8 Ασὰ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ· Ἰωσαφὰτ δὲ ἐγέννησε τὸν

ΒΙΒΛΙΟΝ της γενέσεως τῦ Ἰησῦ Χριςῦ, του υἱῦ τῦ Δαβὶδ, τῦ υἱῦ του Αβραάμ.

2 Ἀβραὰμ ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· καὶ ὁ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰούδαν, καὶ τὰς ἀδελφὰς του.

3 Καὶ Ἰούδας ἐγέννησε τὸν Φαρὲς καὶ τὸν Ζαρὰ ἀπὸ τὴν Θάμαρ· καὶ Φαρὲς ἐγέννησε τὸν Ἐσρώμ· καὶ ὁ Ἐσρὼμ ἐγέννησε τὸν Αράμ.

4 Καὶ Αρὰμ ἐγέννησε τὸν Αμιναδάβ· καὶ Αμιναδὰβ ἐγέννησε τὸν Ναασσών· καὶ Ναασσὼν ἐγέννησε τὸν Σαλμών.

5 Καὶ Σαλμὼν ἐγέννησε τὸν Βοὲζ ἀπὸ τὴν Ραχάβ· καὶ Βοὲζ ἐγέννησε τὸν Ὼβηδ ἀπὸ τὴν Ρηθ· καὶ Ὼβὴδ ἐγέννησε τὸν Ἰεσσαί.

6 Καὶ Ἰεσσαὶ ἐγέννησε Δαβὶδ τὸν βασιλέα· καὶ Δαβὶδ ὁ βασιλεὺς ἐγέννησε τὸν Σολομῶντα ἀπὸ τὴν γυναῖκα τῦ Οὐρίε.

7 Καὶ ὁ Σολομὼν ἐγέννησε τὸν Ροβοάμ· καὶ Ροβοὰμ ἐγέννησε τὸν Αβιά· καὶ Αβιὰ ἐγέννησε τὸν Ασά.

8 Καὶ Ασὰ ἐγέννησε τὸν Ἰωσαφάτ· καὶ Ἰωσαφὰτ ἐγέννη-

Ἰωράμ· Ἰωρὰμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ὀζίαν.

9 Ὀζίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ· Ἰωάθαμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ· Ἄχαζ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν.

10 Ἐζεκίας δὲ ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ· Μανασσῆς δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀμών· Ἀμὼν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσίαν.

11 Ἰωσίας δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ἐπὶ τῆς μετοικεσίας Βαβυλῶνος.

12 Μετὰ δὲ τὴν μετοικεσίαν Βαβυλῶνος, Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ· Σαλαθιὴλ δὲ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ.

13 Ζοροβάβελ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ· Ἀβιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· Ἐλιακεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἄζωρ.

14 Ἄζωρ δὲ ἐγέννησε τὸν Σαδόκ. Σαδὼκ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· Ἀχεὶμ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ.

15 Ἐλιοὺδ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἐλεάζαρ· Ἐλεάζαρ δὲ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· Ματθὰν δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.

16 Ἰακὼβ δὲ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα Μαρίας, ἐξ ἧς ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

17 Πᾶσαι οὖν αἱ γενεαὶ ἀπὸ Ἀβραὰμ ἕως Δαβὶδ,

σε τὸν Ἰωραμ· καὶ Ἰωραμ ἐγέννησε τὸν Ὀζιαν.

9 Καὶ Ὀζίας ἐγέννησε τὸν Ἰωάθαμ· καὶ Ἰωάθαμ ἐγέννησε τὸν Ἄχαζ· καὶ Ἄχαζ ἐγέννησε τὸν Ἐζεκίαν.

10 Καὶ Ἐζεκίας ἐγέννησε τὸν Μανασσῆ· καὶ Μανασσῆς ἐγέννησε τὸν Ἀμών· καὶ Ἀμὼν ἐγέννησε τὸν Ἰωσιαν.

11 Καὶ Ἰωσίας ἐγέννησε τὸν Ἰεχονίαν καὶ τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, εἰς τὸν μετατοπισμὸν τῆς Βαβυλῶνος.

12 Καὶ μετὰ ἀπὸ τὴν μετατόπισιν τῆς Βαβυλῶνος, ὁ Ἰεχονίας ἐγέννησε τὸν Σαλαθιήλ· καὶ Σαλαθιὴλ ἐγέννησε τὸν Ζοροβάβελ.

13 Καὶ Ζοροβάβελ ἐγέννησε τὸν Ἀβιούδ· καὶ Ἀβιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλιακείμ· καὶ Ἐλιακεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἀζώρ.

14 Καὶ Ἀζὼρ ἐγέννησε τὸν Σαδώκ· καὶ Σαδὼκ ἐγέννησε τὸν Ἀχείμ· καὶ Ἀχεὶμ ἐγέννησε τὸν Ἐλιούδ.

15 Καὶ Ἐλιοὺδ ἐγέννησε τὸν Ἐλιάζαρ· καὶ Ἐλεάζαρ ἐγέννησε τὸν Ματθάν· καὶ Ματθὰν ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ.

16 Καὶ Ἰακὼβ ἐγέννησε τὸν Ἰωσὴφ τὸν ἄνδρα τῆς Μαρίας, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐγεννήθη Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Χριστός.

17 Ὅλαις λοιπὸν αἱ γενεαῖς ἀπὸ τοῦ Ἀβραὰμ ἕως τοῦ Δαβὶδ,

γενεαὶ δεκατεσσαρες· καὶ ἀπο Δαβὶδ ἕως της μετοικεσίας Βαβυλωνος, γενεαὶ δεκατεσσαρες· καὶ ἀπὸ της μετοικεσίας Βαβυλωνος ἑως του Χριστου γενεαι δεκατεσσαρες.

18 Του δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἡ γενησις οὕτως ἦν. Μνηστευθείσης γὰρ της μητρος αὐτου Μαρίας τω Ἰωσηφ, πρὶν ἢ συνελθεῖν αὐτους, εὑρεθη ἐν γαστρι ἐχουσα ἐκ πνεύματος ἁγιου.

19 Ἰωσηφ δὲ ἀνηρ αὐτης, δικαιος ὢν, καὶ μὴ θέλων αὐτην παραδειγματισαι, ἐβουληθη λάθρα ἀπολῦσαι αὐτην.

20 Ταῦτα δὲ αὐτου ἐνθυμηθεντος, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυριε κατ᾽ ὄναρ ἐφανη αὐτω, λεγων· Ἰωσηφ υἱὸς Δαβὶδ, μη φοβηθης παραλαβεῖν Μαριαμ την γυναῖκα σου· τὸ γὰρ ἐν αὐτη γεννηθεν ἐκ πνεύματός ἐστιν ἁγίου.

21 Τέξεται δὲ υἱον, καὶ καλέσεις το ὄνομα αὐτοῦ ΙΗΣΟΥΝ· αὐτὸς γαρ σωσει τον λαον αὐτοῦ ἀπο των ἁμαρτιῶν αὐτων.

22 (Τουτο δὲ ὁλον γεγονεν, ἵνα πληρωθη το ῥηθεν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ του προφητου, λέγοντος·

23 Ἰδοὺ, ἡ παρθενος ἐν γαστρι ἕξει, καὶ τέξεται υἱον, καὶ καλεσουσι τὸ ὄνομα αὐτοῦ εἶναι δεκατεσσαρες γενεαῖς· καὶ ἀπὸ τοῦ Δαβὶδ ἑως τε μετατοπισμοῦ της Βαβυλωνος, εἶναι δεκατεσσαρες γενεαῖς· καὶ ἀπὸ τοῦ μετατοπισμε της Βαβυλωνος ἑως τοῦ Χριστοῦ, εἶναι δεκατεσσαρες γενεαῖς.

18 Καὶ ἡ γενησις του Ἰησε Χριστοῦ τετοιας λογης ἐγινηκεν. ἐπειδὴ ἡ μητερα του ἡ Μαρία ἀρραβωνιάσθη τον Ἰωσηφ, πρὸ του να ἐλθει μαζὺ, εὑρεθη ἐγγαστρωμενη ἀπο πνευμα ἅγιον.

19 Καὶ ὁ Ἰωσηφ ὁ ἄνδρας της, μὲ τὸ να εἶναι δικαιος, μη θελωντας να την φανερωση, ἠθελησε κρυφα να την ἀφηση.

20 Καὶ ἐτσι τα αὐτος ἐχωντας εἰς τον νοῦν τε, παρευθυς ἀγγελος κυρίε τοῦ ἐφάνηεἰς το ὑνειρόν τε, καὶ λεγει τε· Ἰωσηφ υἱε τοῦ Δαβὶδ, μη φοβηθης να παρης την Μαριαμ την γυναῖκα σου· διατὶ ἐκεινο, οποῦ ἐσυλλήφθη εἰς αὐτην, εἶναι ἀπο το πνεῦμα του ἅγιον.

21 Καὶ θέλει γεννησει υἱον, καὶ θέλεις τὸν ὀνομάσει Ἰησουν· διατὶ αὐτος θέλει σωσει τον λαόν του ἀπο τας ἁμαρτίας της.

22 Και τουτο ὁλον ἐγινε, διὰ να τελειωθη ἐκεῖνο ὁπου ἐλαλήθη ὑπὸ τοῦ κυρίε διὰ μέσε τοῦ προφήτε, λεγωνίας·

23 Ὄλι, να, ἡ παρθενος θέλει ἐγγαστρωθη, καὶ θέλει γεννησει υἱον, καὶ θέλουσι καλέσει τὸ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ὁ ἐστι μεθερμηνευόμενος, μεθ ἡμῶν ὁ Θεός.)

24 Διεγερθεὶς δὲ ὁ Ιωσηφ ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἐποίησεν ὡς προσεταξεν αυτω ὁ ἀγγελος Κυριου, καὶ παρελαβε την γυναῖκα αὐτου.

25 Καὶ οὐκ ἐγινωσκεν αὐτην, ἑως οὗ ἐτεκε τον υἱὸν αὐτῆς τον πρωτότοκον, καὶ ἐκαλεσε το ὄνομα αὐτου ΙΗΣΟΥ Ν.

ὄνομά τε Εμμανηλ· το ὁποῖον ἑρμηνεύεται, μετ ἡμᾶς ὁ Θεος.

24 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ σηκωθέν ἀπὸ τον ὕπνον, ἐκαμε καθως τον ἐπρόσταξεν ὁ ἄγγελος κυρίου, καὶ ἐπῆρε την γυναῖκα τε.

25 Καὶ δὲν την ἐγνώριζεν ἑως ὁπε ἐγεννησε τον υἱον της τον πρωτότοκον, καὶ ἐκάλεσε το ὀνομά τε Ἰησοῦν.

Κεφ. β. 2.

ΤΟΥ δὲ Ἰησᾶ γεννηθέντος ἐν Βηθλεεμ της Ιεδαίας, ἐν ἡμέραις Ηρῴδε τε βασιλεως, ἰδου, μάγοι ἀπὸ ἀνατολῶν παρεγενοντο εις Ιεροσόλυμα, λέγοντες·

2 Που ἐστιν ὁ τεχθεις βασιλευς των Ἰουδαιων; εἴδομεν γὰρ αὐτε τον ἀστέρα ἐν τῃ ἀνατολῃ, καὶ ἤλθομεν προσκυνῆσαι αὐτῳ.

3 Ἀκουσας δε [illegible] ὁ βασιλευς ἐταράχθη, καὶ πασα Ιεροσόλυμα μετ αὐτε.

4 Καὶ συναγαγων παντας τους Ἀρχιερεῖς καὶ Γραμματεῖς τε λαε, ἐπυνθανετο παρ αὐτων, που ὁ Χριστος γεννᾶται.

5 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῳ· Ἐν Βηθλεεμ τῆς Ιεδαίας· ὑτω γαρ γεγραπται διὰ τε προφητε·

ΚΑΙ ὡσαι ἐγεννήθη ὁ Ἰησοῦς εἰς την Βηθλεεμ της Ιεδαιας εἰς ταῖς ἡμέραις Ἡρῳδε του βασιλεως, να, καὶ ἦλθαν μάγοι ἀπο την ἀνατολην εἰς Ἱεροσόλυμα, λεγοντες·

2 Που εἶναι ὁ βασιλευς των Ἰουδαιων, ὁπε ἐγεννηθη; διατὶ ἐμεῖς εἴδαμεν τον ἀστερα τε εἰς την ἀνατολὴν, καὶ ἤλθαμεν νὰ τον προσκυνησωμεν.

3 Καὶ ὁ βασιλευς Ἡρῳδης, ὡσὰν τὸ ἄκουσεν, ἐσυγχίσθη, καὶ ὅλα τὰ Ἱεροσόλυμα μαζυ μεταυτον.

4 Καὶ μαζώνωντας ὅλης τους ἀρχιερεῖς καὶ τὲς γραμματεῖς τε λαε, τους ἐρώτα, που γενναται ὁ Χριστός.

5 Καὶ ἐκεῖνοι του εἶπαν· εἰς την Βηθλεεμ τῆς Ἰουδαίας· διαὶ ἐτζι ἐγράφη διὰ μεσω τε προφήτε·

6 Καὶ σύ Βηθλεεμ, γῆ Ἰούδα, οὐδαμῶς ἐλαχίστη εἶ ἐν τοῖς ἡγεμόσιν Ἰούδα· ἐκ σοῦ γὰρ ἐξελεύσεται ἡγούμενος, ὅστις ποιμανεῖ τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.

6 Καὶ σὺ Βηθλεεμ γῆ τοῦ Ἰούδα, καθόλου δὲν εἶσαι μικροτάτη ἀνάμεσον εἰς τοὺς ἡγεμόνας τοῦ Ἰούδα· διατί ἀπὸ σένα θέλει βγῆ ἡγούμενος, ὁποῦ θέλει ποιμάνει τὸν λαόν μου τὸν Ἰσραήλ.

7 Τότε Ἡρῳδης λάθρα καλέσας τοὺς μαγους, ἠκρίβωσε παρ αὐτῶν τὸν χρόνον τοῦ φαινομένου ἀστέρος.

7 Τοτε ὁ Ἡρωδης κράζωντας κρυφα τους μάγους, ἐξέταξεν ἀκριβᾶ απ' αὐτους τὸν καιρὸν τοῦ ἀστέρος ἐκεινου, ὁπου ἐφάνη.

8 Καὶ πέμψας αὐτοὺς εἰς Βηθλεεμ, εἶπε· Πορευθέντες ἀκριβῶς ἐξετάσατε περὶ τοῦ παιδίου· ἐπὰν δὲ εὕρητε, ἀπαγγείλατε μοι, ὅπως κἀγὼ ἐλθὼν προσκυνήσω αὐτῷ.

8 Καὶ πεμπωλάς τους εἰς την Βηθλεεμ, τὺς εἶπε· σύρτε καὶ ἐξετάσετε καταλιπῶς διὰ τὸ παιδίον· καὶ ὡσὰν τὸ εὕρητε, δότε με εἰδησιν, διὰ νὰ ὑπάγω καὶ ἐγω, νὰ τὸ προσκυνήσω.

9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες τοῦ βασιλέως, ἐπορεύθησαν· καὶ ἰδοὺ, ὁ ἀστὴρ, ὃν εἶδον ἐν τῇ ἀνατολῇ, προηγεῖτο αὐτοὺς, ἕως ἐλθὼν ἐστὴ ἐπάνω οὗ ἦν τὸ παιδίον.

9 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν ἤκουσαν τὰ λόγια τοῦ βασιλέως, ἐδιέβησαν. καὶ να, παλιν ὁ ἀστερας, ὅπου εἶδαν εἰς την ἀνατολην, καὶ ἐπήγενεν ὁμπροσᾶ των, ἕως ὅπου ἤλθε, καὶ ἐστάθη ἐκεῖ, ὅπου ἦτο τὸ παιδίον.

10 Ἰδόντες δὲ τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην σφόδρα.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μάγοι τὸν ἀστέρα, ἐχάρησαν χαρὰν μεγάλην καὶα πολλᾶ.

11 Καὶ ἐλθόντες εἰς τὴν οἰκίαν, εὗρον τὸ παιδίον μετὰ Μαρίας τῆς μητρὸς αὐτοῦ· καὶ πεσόντες προσεκύνησαν αὐτῷ· καὶ ἀνοίξαντες τοὺς θησαυροὺς αὐτῶν, προσήνεγκαν αὐτῷ δῶρα, χρυσὸν, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν.

11 Καὶ ἐφθασαν νὰ ἐλθοῦσιν εἰς τὸ σπητι, εὗρηκαν τὸ παιδίον μαζὺ με την Μαρίαν την μάνα του· καὶ ἔπεσαν καὶ τὸ ἐπροσκύνησαν· καὶ ἀνοιξαντες τὺς θησαυρύς των, τοῦ ἔφεραν χαρισματα, χρυσαφι, καὶ λίβανον, καὶ σμύρναν.

12 Καὶ χρηματισθέντες κατ' ὄναρ μὴ ἀνακάμψαι πρὸς Ἡρῴδην, δι' ἄλλης ὁδοῦ ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ, λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον·

15 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

16 Τότε Ἡρῴδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων.

17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

12 Καὶ ἐχρηματισθέντες κατὰ τὸν ὕπνον μὴ ἐπιστρέψαι πρὸς τὸν Ἡρῴδην, ἀνεχώρησαν εἰς τὴν χώραν αὐτῶν δι' ἄλλης ὁδοῦ.

13 Ἀναχωρησάντων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου φαίνεται κατ' ὄναρ τῷ Ἰωσὴφ, λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ φεῦγε εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἴσθι ἐκεῖ ἕως ἂν εἴπω σοι· μέλλει γὰρ Ἡρῴδης ζητεῖν τὸ παιδίον τοῦ ἀπολέσαι αὐτό.

14 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ νυκτὸς, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς Αἴγυπτον·

15 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἕως τῆς τελευτῆς Ἡρῴδου· ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν ὑπὸ τοῦ Κυρίου διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἐξ Αἰγύπτου ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

16 Τότε Ἡρῴδης ἰδὼν ὅτι ἐνεπαίχθη ὑπὸ τῶν μάγων, ἐθυμώθη λίαν· καὶ ἀποστείλας ἀνεῖλε πάντας τοὺς παῖδας τοὺς ἐν Βηθλεὲμ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ὁρίοις αὐτῆς, ἀπὸ διετοῦς καὶ κατωτέρω, κατὰ τὸν χρόνον ὃν ἠκρίβωσε παρὰ τῶν μάγων.

17 Τότε ἐπληρώθη τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Ἰερεμίου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

12 Καὶ ἐχρηματισθέντες κατὰ τὸν ὕπνον μὴ ἐπιστρέψαι πρὸς τὸν Ἡρῴδην, ἀνεχώρησαν εἰς τὸν τόπον τους δι' ἄλλης ὁδοῦ.

13 Καὶ ὡς ἀνεχώρησαν αὐτοὶ, παρεὶς ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη τῷ Ἰωσὴφ εἰς τὸ ὄνειρόν του, καὶ λέγει του· σήκωσε, καὶ ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ φεύγε εἰς τὴν Αἴγυπτον· καὶ ἂς εἶσαι ἐκεῖ, ἕως ὅπου νὰ σὲ εἰπῶ· διατὶ μέλλει ὁ Ἡρῴδης νὰ ζητήσῃ τὸ παιδίον, νὰ τὸ χαλάσῃ.

14 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ σηκώθηκεν καὶ ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του τὴν νύκτα, καὶ ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Αἴγυπτον.

15 Καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕως εἰς τὸν θάνατον τοῦ Ἡρῴδου· διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο ὅπου ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Κύριον διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὅπου λέγει· ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον ἐκάλεσα τὸν υἱόν μου.

16 Τότε βλέποντας ὁ Ἡρῴδης, πῶς ἐπερίγελάσθη ἀπὸ τοὺς μάγους, ἐθυμώθη καλὰ πολλὰ· καὶ ἐστειλεν ἀνθρώπους, καὶ ἐφόνευσεν ὅλα τὰ παιδία, ὅπου ἦταν εἰς τὴν Βηθλεέμ, καὶ εἰς ὅλα της τὰ σύνορα ἀπὸ δύο χρόνων καὶ κάτω, καθὼς τὸν καιρὸν ὅπου ἐβεβαιώθηκεν καθαλεπτῶς ἀπὸ τοὺς μάγους.

17 Τότε ἐτελειώθη [illegible] ὅπου ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἱερεμίαν τὸν προφήτην, ὅπου λέγει·

18 Φωνὴ ἐν Ραμα ἠκούσθη, θρῆνος καὶ κλαυθμὸς καὶ ὀδυρμὸς πολύς, Ραχὴλ κλαίουσα τὰ τέκνα αὐτῆς· καὶ οὐκ ἤθελε παρακληθῆναι, ὅτι οὐκ εἰσί.

19 Τελευτησάντων δὲ τὸν Ἡρῴδην, ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου κατ' ὄναρ φαίνεται τῷ Ἰωσὴφ ἐν Αἰγύπτῳ,

20 Λέγων· Ἐγερθεὶς παράλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ πορεύου εἰς γῆν Ἰσραήλ· τεθνήκασι γὰρ οἱ ζητοῦντες τὴν ψυχὴν τοῦ παιδίου.

21 Ὁ δὲ ἐγερθεὶς παρέλαβε τὸ παιδίον καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ, καὶ ἦλθεν εἰς γῆν Ἰσραήλ.

22 Ἀκούσας δὲ ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει ἐπὶ τῆς Ἰουδαίας ἀντὶ Ἡρῴδου τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, ἐφοβήθη ἐκεῖ ἀπελθεῖν· χρηματισθεὶς δὲ κατ' ὄναρ, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23 Καὶ ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς πόλιν λεγομένην Ναζαρέτ· ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῶν προφητῶν, ὅτι Ναζωραῖος κληθήσεται.

18 Φωνὴ ἀκούσθη εἰς τὴν Ραμα, πολὺς θρῆνος καὶ πολὺ κλαμματα, καὶ πολλοὶ ἀναστεναγμοί, ὅπου ἔκλαιεν ἡ Ραχὴλ τὰ παιδιά της· καὶ δὲν ἤθελε νὰ παρηγορηθῇ, διατὶ δὲν εἶναι πλέον.

19 Καὶ ὡσὰν ἀπέθανεν ὁ Ἡρῴδης, παρευθὺς ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸ ὄνειρόν του εἰς τὴν Αἴγυπτον,

20 Λέγωντας· σήκωσε καὶ πάρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ· διατὶ ἐκεῖνοι, ὁπὸυ ἐζητοῦσαν νὰ πάρουν τὴν ζωὴν τοῦ παιδίου, ἀπέθαναν.

21 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἐσηκώθηκε, καὶ ἔπαρε τὸ παιδίον καὶ τὴν μάνα του, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν γῆν τοῦ Ἰσραήλ.

22 Ἀμὴ ὡσὰν ἐμαθεν, ὅτι Ἀρχέλαος βασιλεύει εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἀντὶς διὰ τὸν Ἡρῴδην τὸν πατέρα του, ἐφοβήθη νὰ ὑπαγῇ ἐκεῖ· καὶ ἐξοῦλας νὰ τὸ ἀποκαλυφθῇ εἰς τὸ ὄνειρόν του, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη τῆς Γαλιλαίας.

23 Καὶ πηγαίνωντας ἐκατοίκησεν εἰς τὴν πόλιν, ὁπὸυ λέγεται Ναζαρὲτ· διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο, ὁπὸυ εἶπαν οἱ προφῆται, ὅτι θέλει καλεσθῆ Ναζωραῖος.

Κεφ. γ'. 3.

ΕΝ δὲ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις παραγίνεται Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς, κηρύσσων ἐν τῇ ἐρήμῳ τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λέγων Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

3 Οὗτος γάρ ἐστιν ὁ ῥηθεὶς ὑπὸ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ ἀπὸ τριχῶν καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· ἡ δὲ τροφὴ αὐτοῦ ἦν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν Ἱεροσόλυμα, καὶ πᾶσα ἡ Ἰουδαία, καὶ πᾶσα ἡ περίχωρος τοῦ Ἰορδάνου·

6 Καὶ ἐβαπτίζοντο ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

7 Ἰδὼν δὲ πολλοὺς τῶν Φαρισαίων καὶ Σαδδουκαίων ἐρχομένους ἐπὶ τὸ βάπτισμα αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Γεννήματα ἐχιδνῶν, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ τῆς μελλούσης ὀργῆς;

8 Ποιήσατε οὖν καρποὺς ἀξίους τῆς μετανοίας.

ΚΑΙ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἔρχεται ὁ Ἰωαννης ὁ βαπτιστὴς, κηρύττωλας εἰς τὴν ἔρημον τῆς Ἰουδαίας,

2 Καὶ λεγωλας· μετανοεῖτε· ὁτι ἐσήμωσεν ἡ βασιλεία τῶν ὠρανῶν.

3 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος, ὁπῶ ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Ἡσαΐαν τὸν προφήτην, λεγωντα· Φωνὴ ἐκείνε, ὁπε βοᾶ μεσα εἰς τὴν ἔρημον· ἑτοιμάσετε τὴν γράτα τὲ κυρίε, κάμετε ἴσως τὲς δρόμες τε.

4 Καὶ ἐτουτος ὁ Ἰωαννης εἶχε τὸ ἐνδυμά τε ἀπο μαλὶ τῆς καμήλας, καὶ με ζωνάρι δερματεινον ἦταν ζωσμένος· καὶ τὸ φαγί τε ἦταν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

5 Τότε ἐπήγενεν ἐξω ἡ Ἱερωσαλημ εἰς αὐτον, καὶ ὁλη ἡ Ἰουδαία, καὶ ὁλα τὰ περιχωρα τῆ Ἰορδάνε.

6 Καὶ ἐβαπτίζενταν εἰς τὸν Ἰορδάνην απ αὐτὸν, ἐξομολογουμενοι ταῖς ἁμαρτίαις τες.

7 Καὶ ὡσαν εἶδε πολλες ἀπο τες Φαρισαίες καὶ ἀπὸ τες Σαδδουκαίες, ὁπου ἐρχενταν εἰς τὸ βάπτισμά τε, τους ἐλεγε· γεννηματα των ὀχενδρων, τίς σᾶς ἐδίδαξε, νὰ φύγετε ἀπο την ὀργην, ὁπου μελλει νὰ ἐλθη;

8 Καμετε λοιπὸν καρπους ἀξίες τῆς μετανοιας.

9 Και μη δόξητε λεγειν εν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἐχομεν τὸν Ἀβραάμ· λεγω γαρ ὑμιν, ὁτι δυναται ὁ Θεὸς ἐκ των λιθων τούτων ἐγεῖραι τεκνα τω Ἀβρααμ.

10 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν των δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν καλον, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

11 Ἐγω μεν βαπτίζω ὑμᾶς ἐν ὕδατι εἰς μετάνοιαν· ὁ δὲ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ἰσχυρότερος μου ἐστὶν, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς τὰ ὑποδήματα βαστάσαι. αὐτος ὑμᾶς βαπτίσει ἐν πνεύματι ἁγίῳ καὶ πυρί.

12 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῃ χειρὶ αὐτου, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ, καὶ συνάξει τὸν σῖτον αὐτου εἰς τὴν ἀποθήκην, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

13 Τοτε παραγινεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἐπὶ τὸν Ἰορδάνην πρὸς τὸν Ἰωάννην, τοῦ βαπτισθῆναι ὑπ αὐτου.

14 Ὁ δὲ Ἰωάννης διεκωλυεν αὐτον, λεγων· Ἐγω χρειαν ἐχω ὑπο σου βαπτισθῆναι, καὶ συ ἔρχῃ πρός με;

15 Ἀποκριθεις δὲ ὁ Ἰησους εἰπε πρὸς αὐτόν· Ἄφες ἄρτι·

9 Και μην σᾶς φαίνεται να λεγετε μεσα σας· ἐμεῖς ἐχομεν πατέρα τον Ἀβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύναται καὶ ἀπὸ ταῖς πέτραις ετουταις νὰ σηκωσῃ παιδια εἰς τὸν Ἀβραάμ.

10 Καὶ να, καὶ τὸ πελεκι εἰς την ῥίζαν τοῦ δένδρου κεῖται· κάθε δένδρον λοιπὸν, ὁπου δεν κάμνει καλον καρπον, κόπτεται καὶ βάλλεται εἰς την φωτίαν.

11 Ἐγω σᾶς βαπτίζω με τὸ νερὸ εἰς μετάνοιαν· ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁπου ἔρχεται καταπόδι μου, εἶναι δυνατώτερος μου, τοῦ ὁποίου ἐγω δεν εἶμαι ἄξιος νὰ σηκώσω τὰ ὑποδήματα του· αὐτὸς θέλει σας βαπτίσει με πνεῦμα ἅγιον καὶ με φωτίαν.

12 Εἰς τον ὁποῖον τὸ χερι εἶναι τὸ φτυάρι, καὶ θέλει καθαρίσει τὸ ἀλώνι του, καὶ θέλει μαζεψει τὸ σιτάρι του εἰς τὸ ἀμπάρι του, ἀμὴ τὸ ἄχυρον θέλει το κατακαύσει με φωτίαν, ὁποῦ δεν σβέννει ποτέ.

13 Τότε ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ την Γαλιλαίαν εἰς τον Ἰορδάνην εἰς τον Ἰωάννην, νὰ βαπτισθῇ ἀπ αὐτόν.

14 Ἀμὴ ὁ Ἰωαννης τον ἐμπόδιζε λέγοντας· ἐγω ἔχω χρείαν νὰ βαπτισθω ἀπὸ σενα, καὶ συ ἔρχεσαι εἰς ἐμενα;

15 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ λέγει του· τωρα ἄφησε· διατι

οὕτω γαρ πρεπον ἐστιν ἡμῖν πληρωσαι πᾶσαν δικαιοσύνην. Τοτε ἀφηκεν αὐτον.

16 Καὶ βαπτισθεὶς ὁ Ιησους ἀνεβη εὐθυς ἀπὸ του ὑδατος· καὶ ἰδου, ἀνεῳχθησαν αὐτῷ οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνευμα του Θεου καταβαῖνον ὡσει περιστεραν, καὶ ἐρχομενον ἐπ' αὐτον.

17 Καὶ ἰδου φωνη ἐκ των οὐρανων, λεγουσα. Οὗτος ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

ετζι πρεπει εμας, νὰ τελειωσωμεν κάθε λογης δικαιοσύνην. τότε τὸν ἄφησεν.

16 Καὶ ἀφότις εβαπτίσθη ὁ Ιησους, εὐθυς ἀνεβη ἀπὸ τὸ νερό· καὶ νά, καὶ του ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοὶ, καὶ εἶδε τὸ πνευμα του Θεου, ὁπου κατέβαινεν ὡσαν περιστέρι, καὶ ἤρχετον ἀπανω του.

17 Καὶ εὐθυς φωνη ἀκούσθη ἀπὸ τους οὐρανους, ὁπου ἔλεγεν· ἐτουτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, εἰς τον ὁποῖον ἀναπαύθηκα.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟτε ὁ Ιησους ἀνηχθη εἰς την ἐρημον ὑπὸ του πνεύματος, πειρασθηναι ὑπὸ του διαβόλου.

2 Καὶ νηστευσας ἡμερας τεσσαρακοντα καὶ νύκτας τεσσαράκοντα, ὕστερον ἐπείνασε.

3 Καὶ προσελθων αὐτῷ ὁ πειράζων εἶπεν· Εἰ υἱὸς εἶ του Θεου, εἰπε ἵνα οἱ λίθοι οὗτοι ἄρτοι γενωνται.

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε· γέγραπται. Οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπι παντι ρηματι ἐκπορευομενῳ διὰ στοματος Θεου.

5 Τοτε παραλαμβανει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς την ἁγιαν πολιν, καὶ ἵστησιν αὐτον ἐπὶ τὸ πτερύγιον του ἱερου.

ΤΟτε ὁ Ιησους ἐφέρθη ὑπὸ του πνεύματος εἰς την ἐρημον, διὰ νὰ πειρασθῇ ἀπὸ τὸν διάβολον.

2 Καὶ ἐχοντας νὰ νηστευσῃ Ζαράντα ἡμεραις καὶ ζαράντα νύκτας, ὕστερον ἐπείνασε.

3 Καὶ πηγένοντας σημᾶ του ὁ πειράζων, του λεγει· ἂν εἶσαι υἱος του Θεου, εἰπε διὰ νὰ γένουν ετουτες η πέτραις ψωμια.

4 Καὶ ὁ Ιησους του ἀπεκρίθη· εἶναι γεγραμμενον· οχι μόνον με ψωμὶ νὰ ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλα με κάθε λόγον, ὁπου εὐγαίνει ἀπο το στομα του Θεου.

5 Τότε τὸν ἐπῆρεν ὁ διάβολος, καὶ ἐπηγέν τον εἰς την ἁγιαν πόλιν, καὶ τὸν ἔστησεν εἰς την ἄκρην του ἱερου.

6 Καὶ λέγει αὐτῷ· Εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, βαλε σεαυτὸν κάτω· γέγραπται γαρ· Ὅτι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, καὶ ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

7 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· πάλιν γέγραπται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.

8 Πάλιν παραλαμβάνει αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν, λίαν, καὶ δείκνυσιν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τοῦ κόσμου καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν.

9 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ταῦτα πάντα σοὶ δώσω, ἐὰν πεσὼν προσκυνήσῃς μοι.

10 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὕπαγε σατανᾶ· γέγραπται γαρ· Κύριον τὸν Θεόν σου προσκυνήσεις, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.

11 Τότε ἀφίησιν αὐτὸν ὁ διάβολος· καὶ ἰδοὺ, ἄγγελοι προσῆλθον, καὶ διηκόνουν αὐτῷ.

12 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ὅτι Ἰωάννης παρεδόθη, ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

13 Καὶ καταλιπὼν τὴν Ναζαρὲτ, ἐλθὼν κατῴκησεν εἰς Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν, ἐν ὁρίοις Ζαβουλὼν καὶ Νεφθαλείμ·

6 Καὶ λέγει τε· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ρίξε τοῦ λόγου σε κάτω· διατὶ εἶναι γραμμένον· ὅτι θέλει προσάξει τοὺς ἀγγέλους τε διὰ λόγου σε, καὶ θέλουν σε σηκώσει ἀπανω εἰς τα χεριά της, νὰ μὴν σκοπάψῃς ποτὲ εἰς πέτραν τὸ ποδάρι σε.

7 Λέγει τε ὁ Ἰησοῦς· πάλιν γραμμένον εἶναι καὶ τοῦτο· ὅτι τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σε νὰ μὴν δοκιμάσῃς.

8 Πάλιν πέρνει τον ὁ διάβολος, καὶ ἀναβάζειτον εἰς ἕνα ὄρος πολλα ὑψηλόν, καὶ δείχνει τε ὅλαις βασιλειαις του [illegible] καὶ τὴν δόξαν της.

9 Καὶ λέγει τε· ετουτα ὅλα θελω σου τὰ δώσει, ἂν πεσῃς να με προσκυνήσῃς.

10 Τότε του λέγει ὁ Ἰησοῦς· ὕπαγε ὀπίσω μου Σαλανα· διατὶ εἶναι γραμμένον· ὅτι τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σε θέλεις προσκυνήσει, καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρευσει.

11 Τότε τον ἄφησεν ὁ διάβολος· καὶ παρευθὺς ηλθασιν ἄγγελοι καὶ τον υπηρετεῦσαν.

12 Καὶ ὡσὰν ηκουσεν ὁ Ἰησους, οτι ὁ Ἰωάννης επαρεδόθη, ἀνεχωρησεν εις την Γαλιλαιαν.

13 Καὶ ἀφίνωΐας την Ναζαρὲτ, ἦλθε καὶ ἐκατοίκησει εις την Καπερναουμ την παραθαλασσιαν, εἰς τα συνορα της Ζαβεῦλων καὶ της Νεφθαλείμ.

14 Ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

15 Γῆ Ζαβουλὼν καὶ γῆ Νεφθαλείμ, ὁδὸν θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν·

16 Ὁ λαὸς ὁ καθήμενος ἐν σκότει, εἶδε φῶς μέγα, καὶ τοῖς καθημένοις ἐν χώρᾳ καὶ σκιᾷ θανάτου, φῶς ἀνέτειλεν αὐτοῖς.

17 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς κηρύσσειν, καὶ λέγειν· Μετανοεῖτε· ἤγγικε γὰρ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Περιπατῶν δὲ ὁ Ἰησοῦς παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφοὺς Σίμωνα τὸν λεγόμενον Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, βάλλοντας ἀμφίβληστρον εἰς τὴν θάλασσαν· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς·)

19 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

20 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

21 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄλλους δύο ἀδελφούς, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ Ζεβεδαίου τοῦ πατρὸς αὐτῶν, καταρτί-

14 Δια να πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁπου εἶπεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁπου λέγει·

15 Γῆ τοῦ Ζαβουλὼν καὶ γῆ τοῦ Νεφθαλείμ, τράλα τῆς θαλάσσης, πέραν τοῦ Ἰορδάνου, Γαλιλαία τῶν ἐθνῶν.

16 Ὁ λαός, ὁπου ἐκάθηνταν εἰς τὸ σκότος, εἶδε φῶς μέγα, καὶ ἐκεῖνοι, ὁπου ἐκάθηνταν εἰς τὸν τόπον καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, τὸ φῶς ἐφαίξεν εἰς αὐτούς.

17 Καὶ ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς να κηρύττῃ καὶ να λέγῃ· μετανοεῖτε· ὅτι ἐσπλησεν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

18 Καὶ περιπατώντας ὁ Ἰησοῦς σπὰ εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε δύο ἀδελφούς, τὸν Σίμωνα, ὁπού λέγεται Πέτρος, καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, ὁπου ἐρρίχναν δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν· (διατὶ ἦταν ψαράδες·)

19 Καὶ λέγει τους· ἐλᾶτε ἐπίσω μου, καὶ θέλω σᾶς κάμει ψαράδες ἀνθρώπων.

20 Καὶ παρευθὺς ἐκεῖνοι ἄφησαν τὰ δίκτυα, καὶ τὸν ἀκολουθήσασιν.

21 Καὶ παγαινοῦσας παρακεῖθε, εἶδε ἄλλους δύο ἀδελφούς, τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν ἀδελφόν του τὸν Ἰωάννην, μέσα εἰς τὸ μονόξυλον μαζὺ με τὸν Ζεβεδαῖον τὸν πατέρα τους,

ζοντας τὰ δίκτυα αὐτῶν· καὶ ἐκάλεσεν αὐτούς.

22 Οἱ δὲ εὐθέως ἀφέντες τὸ πλοῖον καὶ τὸν πατέρα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

23 Καὶ περιῆγεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν ὁ Ἰησοῦς, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

24 Καὶ ἀπῆλθεν ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ προσήνεγκαν αὐτῷ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας, ποικίλαις νόσοις καὶ βασάνοις συνεχομένους, καὶ δαιμονιζομένους, καὶ σεληνιαζομένους, καὶ παραλυτικούς· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

25 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, καὶ Δεκαπόλεως καὶ Ἱεροσολύμων καὶ Ἰουδαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου.

ὅπου ἐμπάλωναν τὰ δίκτυά τους, καὶ τοὺς ἐκάλεσε.

22 Καὶ παρευθὺς ἐκεῖνοι ἄφησαν καὶ τὸ μονόξυλον καὶ τὸν πατέρα τους, καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύριζεν ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, διδάσκωντας εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, καὶ κηρύττωντας τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ ἰατρεύωντας καθε λογῆς ἀῤῥωστίαν, καὶ κάθε ἀσθένειαν εἰς τὸν λαόν.

24 Καὶ εὐγῆκεν ἡ φήμη του εἰς ὅλην τὴν Συρίαν· καὶ τοῦ ἔφεραν ὅλες τοὺς ἀῤῥωστους, ὁπου ἐκρατοῦνταν ἀπὸ διάφοραις ἀῤῥωστιαις καὶ βασανα, καὶ δαιμονισμενους, καὶ σεληνιασμενους, καὶ παραλυτους· καὶ τους ἰάτρευσε.

25 Καὶ τὸν ἀκολούθησε πολὺς λαὸς ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν καὶ ἀπο τὴν Δεκαπόλιν καὶ ἀπο τα Ἱερουσόλυμα καὶ ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν καὶ ἀπὸ περαν τοῦ Ἰορδάνου.

Κεφ. ε'. 5.

ΙΔΩΝ δὲ τοὺς ὄχλους, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος· καὶ καθίσαντος αὐτοῦ, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς, λέγων·

3 Μακάριοι οἱ πτωχοὶ τῷ πνεύματι· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

ΚΑΙ ἐκεῖνος βλέποντας τὸν λαὸν ἀνέβη ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος· καὶ ἐκάθησε, καὶ οἱ μαθηταὶ τους ἐπῆγαν σπιτα του.

2 Καὶ ἀνοίγωντας το στομα του, τους ἐδίδασκε, λέγωντας·

3 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπου εἶναι πτωχοὶ εἰς το πνεῦμα· ὁτι αὐτῶν εἶναι ἡ βασιλεία των οὐρανῶν.

4 Μακάριοι οἱ πενθοῦντες· ὅτι αὐτοὶ παρακληθήσονται.

5 Μακάριοι οἱ πραεῖς· ὅτι αὐτοὶ κληρονομήσουσι τὴν γῆν.

6 Μακάριοι οἱ πεινῶντες καὶ διψῶντες τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ χορτασθήσονται.

7 Μακάριοι οἱ ἐλεήμονες· ὅτι αὐτοὶ ἐλεηθήσονται.

8 Μακάριοι οἱ καθαροὶ τῇ καρδίᾳ· ὅτι αὐτοὶ τὸν Θεὸν ὄψονται.

9 Μακάριοι οἱ εἰρηνοποιοί· ὅτι αὐτοὶ υἱοὶ Θεοῦ κληθήσονται.

10 Μακάριοι οἱ δεδιωγμένοι ἕνεκεν δικαιοσύνης· ὅτι αὐτῶν ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν.

11 Μακάριοί ἐστε, ὅταν ὀνειδίσωσιν ὑμᾶς καὶ διώξωσι, καὶ εἴπωσι πᾶν πονηρὸν ῥῆμα καθ' ὑμῶν, ψευδόμενοι, ἕνεκεν ἐμοῦ.

12 Χαίρετε καὶ ἀγαλλιᾶσθε· ὅτι ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τοῖς οὐρανοῖς· οὕτω γὰρ ἐδίωξαν τοὺς προφήτας τοὺς πρὸ ὑμῶν.

13 Ὑμεῖς ἐστε τὸ ἅλας τῆς γῆς· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας μωρανθῇ, ἐν τίνι ἁλισθήσεται; εἰς οὐδὲν ἰσχύει ἔτι, εἰ μὴ βληθῆναι ἔξω,

4 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ λυπῦνται· ὅτι θέλουσι παρηγορηθῆ.

5 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ εἶναι ἡμεροι· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι κληρονομήσει τὴν γῆν

6 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ πεινιῦσι καὶ διψῦσι τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι χορτασθῆ.

7 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ εἶναι ἐλεημοσυνικοί· ὅτι θέλουσιν ἐλεηθῆ.

8 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ εἶναι καθαροὶ εἰς τὴν καρδίαν· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι ἰδῆ τὸν Θεόν.

9 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ κάμνουν εἰρήνην· ὅτι αὐτοὶ θέλουσι καλεσθῆ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καλότυχοι ἐκεῖνοι, ὁπῦ διωχθῦσι διὰ τὴν δικαιοσύνην· ὅτι αὐτῶνων εἶναι ἡ βασιλεία, τῶν οὐρανῶν.

11 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σας ὀνειδίσουν καὶ σας διωξῦσι, καὶ σας εἰπῦσι κάθε λογῆς κακὸν λόγον ἐναντίον σας, ψευδόμενοι, διὰ λόγου μου.

12 Χαίρισθε καὶ εὐφραίνεσθε ὅτι ἡ πληρωμὴ σας εἶναι πολλὴ εἰς τοὺς οὐρανούς· Διατὶ τετοιας λογῆς ἐδιωξαν τοὺς προφήτας, ὁπῦ ἦταν πρότερα σας.

13 Ἐσεῖς εἶσθε τὸ ἅλας τῆς γῆς· καὶ ἐὰν τὸ ἅλας γένῃ ἀνάλατον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ; πλέον δὲν [illegible] τοποτες, πα-

και καλαπατεῖσθαι ὑπὸ των ἀνθρωπων.

14 Ὑμεῖς ἐστε τὸ φως τε κόσμε· ε δυναται πόλις κρυβῆναι επάνω ὄρες κειμένη.

15 Οὐδε καίεσι λύχνον, και τιθέασιν αὐτὸν ὑπὸ τον μόδιον, ἀλλ ἐπι την λυχνίαν, και λαμπει πᾶσι τοις ἐν τη οἰκία.

16 Ουτω λαμψάτω τὸ φως ὑμων ἔμπροσθεν των ἀνθρωπων, ὁπως ἰδωσιν ὑμων τα καλὰ ἔργα, καὶ δοξάσωσι τον πατέρα ὑμων τον ἐν τοις οὐρανοις.

17 Μη νομίσητε, ὁτι ἠλθον καλαλῦσαι τον νόμον, ἢ τους προφήτας· ουκ ἠλθον καλαλῦσαι, ἀλλα πληρῶσαι.

18 Αμην γαρ λέγω ὑμῖν, ἑως ἂν παρέλθη ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, ἰωτα ἓν ἢ μία κεραία ε μη παρελθη ἀπο του νόμε, ἑως ἂν πάντα γένηται.

19 Ος ἐὰν οὖν λύση μίαν των ἐντολων τουτων των ελαχίσων, καὶ διδάξη ὕτω τους ἀνθρωπους, ελάχισ⊖ κληθήσεται ἐν τη βασιλεία των οὐρανων· ὃς δ᾽ ἂν ποιήση καὶ διδαξη, οὗτ⊖ μέγας κληθήσεται ἐν τη βασιλεία των οὐρανων.

ρα να ριχθῆ ἔξω, καὶ να καλαπατηθη ἀπὸ τὰς ἀνθρωπας.

14 Ἐσεῖς εἰσθε τὸ φως τε κόσμε· μια πόλις, ὁπε εἶναι απάνω εἰς ὄρ⊖, δεν ἠμπορεῖ να κρυφθῆ.

15 Οὐδ᾽ ἀνάπλησι λυχνον, καὶ τὸν βάνεσιν απο κατω εἰς τὸ μόδι, ἀλλα τὸν βάνεσιν εἰς τὸν λυχνοστάτη, και φέγγει εἰς ὅλες, ὁπε εἶναι μεσα εἰς τὸ σπητι.

16 Τέτοιας λογῆς ας λάμψῃ τὸ φως σας ἐμπροσθεν εἰς τὰς ἀνθρωπας, δια να εἴδεσι τὰ καλά σας ἔργα, και να δοξάσεν τὸν πατέρα σας, ὁπε εἶναι εἰς τους οὐρανές.

17 Μην λογιάσετε, ὁτι ἐγω ἠλθα να χαλάσω τὸ νόμον, ἢ τὰς προφήτας· δεν ἠλθα να τα χαλάσω, αλλὰ να τὰ τελειώσω.

18 Διατὶ βέβ⊖ια σᾶς λέγω· ἑως ὁπε να παρέλθη ὁ οὐρανὸς και ἡ γῆ, μια ἰωτα ἢ μία γιγμὴ δεν θελει παρέλθη ἀπὸ τὸν νόμον, ἑως ὁπε να τελειωθεσιν ὅλα.

19 Ὁποι⊖ λοιπὸν χαλάση μίαν ἀπὸ τεταις ταῖς παραγγελιαις ταῖς πολλᾶ μικραῖς, καὶ διδάξη τετοιας λογῆς τὰς ἀνθρωπας, πολλᾶ μικρὸς θελει καλεσθῆ εἰς την βασιλείαν των οὐρανων· ἀμὴ ὁποι⊖ ταίς κάμη καὶ διδαξη, ἐτέτ⊖ θέλει καλισθῆ μέγας εἰς την βασιλείαν των οὐρανων.

20 Λέγω γαρ ὑμῖν, ὅτι ἐαν μη περισσεύση η δικαιοσύνη ὑμων πλεῖον των γραμματεων και Φαρισαιων, ου μη εἰσελθητε εἰς την βασιλειαν των ουρανων.

21 Ηκουσατε, ὅτι ἐρρεθη τοις αρχαιοις· Οὐ φονεύσεις· ὃς δ' ἂν φονεύσῃ, ἔνοχος ἔσαι τῃ κρίσει.

22 Εγω δὲ λεγω ὑμῖν, ὅτι πας ὁ ὀργιζόμενος τω ἀδελφω αὐτοῦ εἰκῃ, ἔνοχος ἔσαι τῃ κρίσει· ὃς δ' ἂν εἴπῃ τω ἀδελφω αὐτοῦ ρακα, ἔνοχος ἔσαι τω συνεδρίῳ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ μωρε, ἔνοχος ἔσαι εἰς την γέενναν του πυρος.

23 Εαν οὐν προσφερῃς τὸ δῶρόν σου επὶ τὸ θυσιαστήριον, κακεῖ μνησθῃς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐχει τι κατα σοῦ·

24 ἄφες ἐκεῖ το δωρόν σου ἐμπροσθεν τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ὕπαγε, πρῶτον διαλλάγηθι τω ἀδελφω σου, καὶ τότε ἐλθὼν πρόσφερε τὸ δωρόν σου.

25 Ἴσθι εὐνοων τω αντιδίκω σου ταχυ, εως ὁ του εἰ εν τῃ ὁδῳ μετ αὐτοῦ· μηποτέ σε παραδῳ ὁ ἀντίδικος τω κριτῃ, καὶ ὁ κριτὴς σε παραδῳ τω ὑπηρέτῃ, καὶ εἰς φυλακην βληθησῃ.

20 Διαλὶ εγω σας λεγω· ὅτι ἂν δὲν περισσευση η δικαιοσύνη σας περισσότερον ἀπὸ την δικαιοσύνην των Γραμματεων καὶ Φαρισαίων, δεν θελετε ἐμβει εἰς την βασιλειαν των οὐρανῶν.

21 Ἀκουσετε, ὅτι ελαλήθη εἰς τους παλαιους· νὰ μην φονεύσῃς· καὶ ὁποιος φονευσῃ, θέλει εἶσθαι φταιςης εἰς την κρισιν.

22 Αμη εγὼ σας λεγω· ὅτι κάθε ἀνθρωπος, ὁπου ὀργισθῃ τὸν ἀδελφόν του χωρὶς ἀφορμην, θέλει εἶσθαι φταίςης εἰς την κρίσιν· καὶ ὁποιος εἰπῃ εἰς τον ἀδελφόν του ρακα, θέλει εἶσθαι φλαίςης εἰς τὸ συνεδριον· καὶ ὁποιος εἰπῃ μωρὲ, θέλει εἶσθαι φλαίςης εἰς την γεενναν τῦ πυρός.

23 Ἂν προσφέρῃς λοιπον το δῶρόν σου εἰς τὸ θυσιαστηριον, καὶ ἐκεῖ ἐνθυμηθῃς, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐχει τι παράπονον κατα σου·

24 ἄφησε ἐκεῖ το δῶρόν σου ἐμπροσα εἰς τὸ θυσιαστηριον, καὶ σύρε πρῶτον, φιλιωσε με τον ἀδελφόν σου, καὶ τότε, ὡσαν ἐλθῃς, πρόσφερε τὸ δῶρόν σου.

25 Φιλιώσε με τον ἐναντίον σου γληγορα, ἐως ὁποῦ εὑρίσκεσαι εἰς την γραται μετ αὐτόν· μηπως καὶ σε παραδώσῃ ὁ ἐναντίος εἰς τον κριτην, καὶ ὁ κριτης σε παραδώσῃ εἰς τὸν ὑπηρετην, καὶ θέλεις βληθῃ εἰς την φυλακην.

26 Ἀμὴν λεγω σοι, οὐ μὴ ἐξελθῃς ἐκεῖθεν, ἑως ἂν ἀποδῳς τον ἐσχατον κοδραντην.

27 Ἠκούσατε, ὁτι ἐρρεθη τοῖς ἀρχαιοις· Οὐ μοιχευσεις.

28 Ἐγω δε λεγω ὑμῖν, ὁτι πᾶς ὁ βλεπων γυναῖκα προς τὸ ἐπιθυμῆσαι αὐτης, ἤδη ἐμοίχευσεν αὐτην ἐν τῃ καρδίᾳ αὐτου.

29 Εἰ δε ὁ ὀφθαλμός σου ὁ δεξιὸς σκανδαλιζει σε, ἐξελε αὐτὸν, καὶ βάλε ἀπο σου· συμφέρει γαρ σοι, ἱνα ἀπολῃται ἓν των μελων σου, καὶ μὴ ὁλον τὸ σωμά σου βληθῃ εἰς γεενναν.

30 Καὶ εἰ ἡ δεξιά σου χεὶρ σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον αὐτην, καὶ βάλε ἀπὸ σου· συμφέρει γάρ σοι, ἱνα ἀπόληται ἓν των μελων σου, καὶ μὴ ὁλον τὸ σῶμά σου βληθῃ εἰς γεενναν.

31 Ἐρρεθη δε, ὁτι ὃς ἂν ἀπολυσῃ τὴν γυναῖκα αὐτου, δότω αὐτῃ ἀποστάσιον.

32 Ἐγω δε λεγω ὑμῖν, ὁτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτου, παρεκτὸς λόγου πορνείας, ποιεῖ αὐτὴν μοιχᾶσθαι, καὶ ὃς ἐὰν ἀπολελυμενην γαμῃσῃ, μοιχᾶται.

33 Πάλιν ἠκουσατε, ὁτι ἐρρεθη τοῖς ἀρχαίοις· Οὐκ ἐπι-

26 Βεβαια σε λεγω· δεν θελεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἑως ὁπῦ νὰ πληρωσῃς ὡς καὶ τὴν ὕστερην φόλλα.

27 Ἠκάσετε, ὁτι ἐλαληθηείς τῃς παλαιῃς· μὴν μοιχευσῃς.

28 Ἀμὴ ἐγω σᾶς λεγω, ὁτι κάθε ἄνθρωπος, ὁπῦ βλέπει γυναικα, διὰ νὰ τὴν ἐπιθυμήσῃ, ὡραμάτη τὴν ἐμοίχευσε μεσα εἰς τὴν καρδίαν τε.

29 Καὶ ἂν το μάτι σε το δεξιο σε σκανδαλίζῃ, εὐγαλε το, καὶ ρίξε το ἀπὸ λόγυ σε· διαλὶ ὠφελιμον σε εἶναι, νὰ χαλασθῃ ἑνα ἀπὸ τὰ μελη σε, καὶ ὀχι ὁλον το κορμὶ σε νὰ βαλθῃ εἰς τὴν γεενναν.

30 Καὶ ἂν το δεξιόν σε χερι σε σκανδαλιζῃ, κόψε καὶ ρίξε το ἀπὸ λόγυσε· διαλὶ καλλίτερόν σε εἶναι, νὰ χαλασθῃ ἑνα ἀπο τα μελη σε, καὶ ὄχι ὁλον σε το κορμὶ νὰ βαλθῃ εἰς τὴν γεενναν.

31 Καὶ ἐλαλήθη, ὁτι ὁποιος χωριση τὴν γυναῖκά τε, νὰ τῃς δωση διαζύγιον.

32 Ἀμὴ ἐγω σᾶς λεγω· ὁτι ὁποιος αφηση τὴν γυναῖκα τε, ἐξω ἀπο ἀφορμὴν πορνειας, τὴν καμνει νὰ μοιχᾶται καὶ ὁποιος ὑπανδρευθῃ τὴν γυναῖκα τὴν χωρισμένην, μοιχᾶται.

33 Ἠκυσετε πάλιν, ὁτι ἐλαλήθη εἰς τὺς παλαιὺς· νὰ

ερκησεις, ἀποδωσεις δε τω Κυριω τους ὅρκους σου.

34 Ἐγω δε λέγω ὑμῖν, μη ὀμόσαι ολως· μητε ἐν τω οὐρανῳ, ὁτι θρόνος ἐστι τε Θεε·

35 Μητε ἐν τη γη, ὁτι ὑποπόδιόν ἐστι των ποδων αὐτοῦ· μητε εις Ἱεροσόλυμα, ὁτι πόλις ἐστι τε μεγάλου βασιλέως·

36 Μητε ἐν τη κεφαλη σου ὀμόσης, ὁτι οὐ δύνασαι μίαν τρίχα λευκην ἡ μέλαιναν ποιησαι.

37 Ἔστω δε ὁ λόγος ὑμων, Ναι, ναὶ, Οὐ, οὐ· το δε περισσὸν τούτων ἐκ του πονηροῦ ἐστιν.

38 Ἠκούσατε, ὁτι ἐρρέθη· Ὀφθαλμον ἀντὶ ὀφθαλμοῦ καὶ ὀδόντα ἀντὶ ὀδόντος.

39 Ἐγὼ δε λεγω ὑμῖν, μη ἀντιστηναι τω πονηρω· ἀλλ ὅστις σε ῥαπίσει ἐπι την δεξιάν σου σιαγόνα, στρεψον αὐτω καὶ την ἄλλην·

40 Καὶ τω θελοντί σοι κριθηναι, καὶ τον χιτωνά σου λαβειν, ἄφες αὐτω καὶ το ἱμάτιον.

41 Καὶ ὁστις σε ἀγγαρεύσει μίλιον ἑν, ὑπαγε μετ αὐτοῦ δυο.

42 Τω αἰτοῦντί σε δίδου· καὶ τον θελοντα ἀπὸ σοῦ δανείσασθαι μη ἀποστραφῆς.

μην ὀμωσης ψευματα, ἀλλα να δωσης τω κυριω τους ορκους σου.

34 Ἀμὴ ἐγω σᾶς λεγω, να μην ὀμωσετε καθολου· μητε εις τον ουρανον, διατι ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος τε Θεε·

35 Μητε εις την γην, οτι εἶναι ὑποπόδιον των ποδων του· μητε εις τα Ἱεροσόλυμα, ὁτι εἶναι πόλις τε μεγάλου βασιλεως·

36 Μητε εἰς το κεφάλι σου να μη ὀμωσης, διατι δεν δυνεσαι να κάμης καμίαν τρίχα ἄσπρην ἡ μαύρην.

37 Ἀλλὰ ὁ λόγος σας ἂς εἶναι τὸ ναι, ναι, καὶ το ὀχι, ὀχι· Διατι το περισσότερον ἀπὸ τουτα εἶναι τε πονηρε.

38 Ἠκούσετε, ὁτι εἰλαλήθη· μάτι ἀντὶ ματίου, καὶ δόντι ἀντὶ δοντίου.

39 Ἀμὴ ἐγω σᾶς λεγω, να μην ἀντισταθητε τον κακόν· ἀλλα ὁποιος σε κλυπτηση ῥάπισμα εἰς το δεξιόν σου μάγουλον, γυρισετε καὶ το ἄλλον.

40 Καὶ ὁποιος θελει να σε συρη εἰς την κρίσιν, να πάρη το ὑποκάμισόν σου, ἄφες του καὶ το ἀπανωφόρεμά σου.

41 Καὶ ὁποιος σε ἀγγαρευσῃ ενα μίλι, σύρε μαζύ του δύο.

42 Ὁποιος σε ζητᾶ, δός του· καὶ ὁποιος σου γυρεψη δανεικόν, μην τον ἀποδιωξῃς.

43 Ἠκούσατε, ὅτι ἐρρέθη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου, καὶ μισήσεις τὸν ἐχθρόν σου.

44 Ἐγὼ δὲ λέγω ὑμῖν, ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμᾶς, καλῶς ποιεῖτε τοὺς μισοῦντας ὑμᾶς, καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς καὶ διωκόντων ὑμας.

45 Ὅπως γένησθε υἱοὶ τοῦ πατρὸς ὑμῶν τοῦ ἐν οὐρανοῖς, ὅτι τὸν ἥλιον αὐτοῦ ἀνατέλλει ἐπὶ πονηροὺς καὶ ἀγαθους, καὶ βρέχει ἐπὶ δικαίους καὶ ἀδίκους.

46 Ἐὰν γὰρ ἀγαπήσητε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, τίνα μισθὸν ἔχετε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι τὸ αὐτὸ ποιοῦσι;

47 Καὶ ἐὰν ἀσπάσησθε τοὺς ἀδελφοὺς ὑμῶν μόνον, τί περισσὸν ποιεῖτε; οὐχὶ καὶ οἱ τελῶναι οὕτω ποιοῦσιν;

48 Ἔσεσθε οὖν ὑμεῖς τέλειοι, ὥσπερ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς τέλειός ἐστι.

43 Ηκούσετε, ότι ελαλήθη· αγάπα τον γείτονάσε, και μισα τὸν ἐχθρόνσε.

44 Αμὴ ἐγω σᾶς λεγω· ἀγαπᾶτε τὺς ἐχθρές σας, καὶ ευλογειτε ἐκεινες, ὁπὺ σᾶς καταρνται, κάμετε καλὸν εις ἐκεινες, ὁπὺ σᾶς μισουσι, και παρακαλεῖτε διὰ ἐκεινες, ὁπὺ σᾶς πειραζεν και σᾶς καταρέχον.

45 Διὰ να γενητε υἱοὶ τὺ παίρός σας, ὁπὺ εἶναι εις τὺς ὐρανες, ότι ἀνατελλει τὸν ηλιόν τὺ εις τὺς πονηρὺς και εις τὺς ἀγαθες, και βρέχει εις τὺς δικαίυς και ἀδικυς.

46 Διὰ ἐαν ἀγαπατε ἐκεῖνες, ὁπὺ σας ἀγαπεν, τι μισθὸν ἐχετε; δεν κάμνουσι ἐτὺτο καὶ οἱ τελῶναι;

47 Ἀνισως και χαιρετᾶτε τὺς ἀδελφές σας μοναχᾶ, τι περισσὸν κάμνετε; δεν κάμνουσι και οἱ τελῶναι τέτοιας λογης;

48 Ας εἶσθε λοιπὸν τέλειοι και ἐσεῖς, ὡς καθως και ὁ πατὴρ σας, ὁπὺ εἶναι εις τὺς ὐρανες, εἶναι τέλειος.

Κεφ. ς'. 6.

Προσέχετε την ελεημοσύνην ὑμων μη ποιειν εμπροσθεν των ανθρωπων· πρὸς το θεαθηναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μήγε, μισθὸν οὐκ ἐχετε παρὰ τῳ

Προσέχετε, να μὴν κάμνετε την ελεημοσυνὴν σας ὀμπροσᾶ εις τὺς ανθρωπες, διὰ να φαινητε εἰς αὐτὺς· ει δε μη, δεν ἐχετε μισθὸν σημᾶ εις τὸν

πατρὶ ὑμῶν τῷ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

2 Ὅταν οὖν ποιῆς ἐλεημοσύνην, μὴ σαλπίσῃς ἔμπροσθέν σου, ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ποιοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς ῥύμαις, ὅπως δοξασθῶσιν ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

3 Σοῦ δὲ ποιοῦντος ἐλεημοσύνην, μὴ γνώτω ἡ ἀριστερά σου, τί ποιεῖ ἡ δεξιά σου.

4 Ὅπως ἡ σου ἡ ἐλεημοσύνη ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατὴρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, αὐτὸς ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

5 Καὶ ὅταν προσεύχῃ, οὐκ ἔσῃ ὥσπερ οἱ ὑποκριταὶ ὅτι φιλοῦσιν ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ ἐν ταῖς γωνίαις τῶν πλατειῶν ἑστῶτες προσεύχεσθαι, ὅπως ἂν φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις. ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

6 Σὺ δὲ ὅταν προσεύχῃ, εἴσελθε εἰς τὸ ταμιεῖόν σου, καὶ κλείσας τὴν θύραν σου, πρόσευξαι τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

7 Προσευχόμενοι δὲ μὴ

πατέρα σας, ὅπου εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Ὅταν κάμνῃς τὸ λοιπὸν ἐλεημοσύνην, μὴν κωδωνίσῃς ὁμπρός σε, καθὼς κάμνουσιν οἱ ὑποκριταὶ εἰς τὰ συναγωγιά τους, καὶ εἰς ταῖς ῥύμαις, διὰ νὰ δοξασθοῦσιν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους. βεβαία σᾶς λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πληρωμήν τους.

3 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν κάμνῃς ἐλεημοσύνην, ἂς μὴν ἐξεύρῃ ἡ ζερβιά σε μερια, τί κάμει ἡ δεξιά σε.

4 Διὰ νὰ εἶναι ἡ ἐλεημοσυνη σε εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατηρ σε, ὁπὲ βλέπει εἰς τὸ κρυφόν, αὐτος θέλει εἰς τὸ δώσει εἰς τὸ φανερόν.

5 Καὶ ὅταν προσευχεσαι, να μὴν εἶσαι ὡσὰν οι ὑποκριτάδες· ὁτι ἀγαποῦσι νὰ προσεύχωνται στεκόμενοι εἰς τὰ συναγωγια, καὶ εἰς ταῖς γωνιαις των πλατωμάτων, διὰ νὰ φανῶσιν εἰς τους ἀνθρωπους· ἀληθιὰ σᾶς λεγω, ὁτι χάνουσι τὴν πληρωμὴν τους.

6 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν προσεύχεσαι, ἔμβα μεσα εἰς το κελίσε, καὶ κλεῖσε τὴν θύρα σε, καὶ προσεύξε τὸν πατέρα σε, ὁπου εἶναι εἰς το κρυφόν· καὶ ὁ πατέρας σε, ὁπὲ βλεπει εἰς τὸ κρυφόν, θελει σὲ ἀποδώσει εἰς το φανερόν.

7 Καὶ ὅταν προσεύχεσθε,

βαττολογησητε. ὥσπερ οἱ ἐθνικοί· δοκοῦσι γαρ, ὅτι ἐν τῇ πολυλογια αὐτων εἰσακουσθησονται.

8 Μη οὖν ὁμοιωθητε αὐτοῖς· οἶδε γὰρ ὁ πατηρ ὑμων, ὧν χρείαν ἐχετε, πρὸ του ὑμᾶς αἰτησαι αὐτόν.

9 Ουτως οὖν προσεύχεσθε ὑμεῖς· ΠΑΤΕΡ ἡμων ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθητω το ὀνομα σου.

10 Ελθετω ἡ Βασιλεία σου· γενηθητω τὸ θέλημά σου, ὡς ἐν ὐρανῳ, καὶ ἐπι της γης.

11 Τον ἀρτον ἡμων τον ἐπιούσιον δὸς ἡμῖν σημερον.

12 Καὶ ἄφες ἡμῖν τα ὀφειληματα ἡμων, ὡς καὶ ἡμεῖς ἀφιεμεν τοῖς ὀφειλεταις ἡμων.

13 Καὶ μη εἰσενεγκης ἡμας εἰς πειρασμον· ἀλλα ῥῦσαι ἡμας ἀπό του πονηρου· ὅτι σου ἐστι ἡ βασιλεία, καὶ ἡ δύναμις, καὶ ἡ δόξα εἰς τας αἰωνας. Αμην.

14 Εαν γαρ ἀφητε τοῖς ἀνθρωποις τὰ παραπτωματα αὐτων, ἀφησει καὶ ὑμῖν ὁ πατηρ ὑμων ὁ οὐρανιος.

15 Ἐὰν δὲ μη ἀφητε τοῖς ἀνθρωποις τὰ παραπτώματα αὐτων, οὐδὲ ὁ πατηρ ὑμων ἀφησει τα παραπτώματα ὑμων.

μην περισσολογειτε ὡσαν οἱ ἐθνικοί· Διαὶ ἐκεῖνοι λογιάζωσιν, ὁτι εἰς την πολυλογιαν τους θελεσιν εἰσακουσθη.

8 Μη ομοιασετε λοιπον ἐκείνες· Διαὶ ὁ πατερας σας ἰξεύρει, ποῖα χρειάζεσθε προλίτερα παρα να τα ζητησετε.

9 Τετοιας λογῆς λοιπον να προσευχεσθε ἐσεῖς· ὦ πατέρα μας, ὁπου εἰσαι εἰς τους ὐρανους· ἂς ἁγιασθη τὸ ὀνομά σου.

10 Ας ἔλθη ἡ βασιλεία σου· ἂς γενη τὸ θέλημά σου, καθὼς εἰς τὸν ὐρανὸν, ἐτζι καὶ εἰς την γην.

11 Το ψωμί μας τὸ καθημερινὸν δὸς μας τὸ σημερον.

12 Καὶ συγχώρησί μας τα χρέη μας, καθως καὶ ἐμεῖς συγχωρεμεν τους χρεωφιλέτας μας.

13 Κ αι μὴν μας φερης εἰς πειρασμόν· ἀλλα ἐλευθέρωσε μας ἀπὸ τὸν πονηρόν· ὅτι ἐδικη σου εἶναι ἡ Βασιλεία, καὶ ἡ δυναμις καὶ ἡ δοξα εἰς τους αἰωνας. Αμην.

14 Διαὶ ἂν ἐσεῖς συγχωρέσετε τους ανθρωπους τα σφάλματά τες, θελει συγχωρέσει καὶ ἐσᾶς ὁ πατηρ σας ὁ ὐρανιος.

15 Αμη ἐὰν ἐσεις δεν συγχωρεσετε τους ανρθώπους ταῖς ἁμαρτίαις των, ὐδε ὁ πατηρ σας θελει συγχωρεσει ταῖς ἁμαρτίαις σας.

16 Ὅταν δὲ νηστεύητε, μὴ γίνεσθε ὥσπερ οἱ ὑποκριταί, σκυθρωποί· ἀφανίζουσι γὰρ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, ὅπως φανῶσι τοῖς ἀνθρώποις νηστεύοντες· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀπέχουσι τὸν μισθὸν αὐτῶν.

17 Σὺ δὲ νηστεύων ἄλειψαί σου τὴν κεφαλὴν, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι·

18 Ὅπως μὴ φανῇς τοῖς ἀνθρώποις νηστεύων, ἀλλὰ τῷ πατρί σου τῷ ἐν τῷ κρυπτῷ· καὶ ὁ πατήρ σου ὁ βλέπων ἐν τῷ κρυπτῷ, ἀποδώσει σοι ἐν τῷ φανερῷ.

19 Μὴ θησαυρίζετε ὑμῖν θησαυροὺς, ἐπὶ τῆς γῆς, ὅπου σὴς καὶ βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται διορύσσουσι καὶ κλέπτουσι.

20 Θησαυρίζετε δὲ ὑμῖν θησαυροὺς ἐν οὐρανῷ, ὅπου οὔτε σὴς οὔτε βρῶσις ἀφανίζει, καὶ ὅπου κλέπται οὐ διορύσσουσιν, οὐδὲ κλέπτουσιν.

21 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ ἔσαι καὶ ἡ καρδία ὑμῶν.

22 Ὁ λύχνος τοῦ σώματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ἐὰν οὖν ὁ ὀφθαλμός σου ἁπλοῦς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου φωτεινὸν ἔσαι.

23 Ἐὰν δὲ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρὸς ᾖ, ὅλον τὸ σῶμά σου σκοτεινὸν ἔσαι. εἰ οὖν τὸ φῶς

16 Καὶ ὅταν νηστεύητε, μὴν γίνεσθε σκυθρωποὶ ὡσὰν οἱ ὑποκριτάδες· διατὶ ἐκεῖνοι χαλνοῦσι τὴν ὄψιν τες, διὰ νὰ φανοῦσιν εἰς τοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύουν· βεβαία σας λέγω, ὅτι χάνουσι τὴν πληρωμήν τες.

17 Ἀμὴ ἐσὺ ὅταν νηστεύῃς, ἄλειψαι τὸ κεφάλι σου, καὶ τὸ πρόσωπόν σου νίψαι.

18 Διὰ νὰ μὴν φανῇς εἰς τοὺς ἀνθρώπους πὼς νηστεύεις, ἀλλὰ εἰς τὸν πατέρα σου, ὁποὺ εἶναι εἰς τὸ κρυφόν· καὶ ὁ πατέρας σου, ὁποὺ βλέπει εἰς τὸ κρυφὸν, θέλει σὲ ἀποδώσει εἰς τὸ φανερόν.

19 Μὴν θησαιάζετε θησαυροὺς διὰ λόγου σας εἰς τὴν γῆν, ἐκεῖ ὁποὺ τὸ σκωλῆκι καὶ ἡ σκωρία τα χαλᾷ, καὶ ἐκεῖ ὁποὺ οἱ κλέπται τρυποῦν καὶ κλέπτουσι.

20 Ἀλλὰ θησαιάζετε διὰ λόγου σας θησαυροὺς εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐκεῖ ὁποὺ οὔτε σκωλῆκι τες τρώγει οὔτε σκωρία τοὺς σαπίζει, οὐδὲ οἱ κλέπται τρυποῦσιν, οὐδὲ κλέπτουσι.

21 Διατὶ ἐκεῖ, ὁποὺ εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

22 Ὁ λύχνος τοῦ κορμιοῦ εἶναι τὸ ματὶ· ἐὰν λοιπὸν εἶναι τὸ μάτι σου καθαρὸν, καὶ ὅλον σου τὸ κορμὶ φωτεινὸν θέλει εἶσθαι.

23 Ἀμὴ ἂν ἴσως καὶ τὸ ματὶ σου εἶναι πονηρὸν, ὅλον σου τὸ κορμὶ θέλει εἶσθαι σκοτεινὸν.

το εν σοὶ, σκοτῶ ἐστι, το σκοτῶ ποσον;

24 Οὐδεὶς δύναται δυσὶ κυρίοις δουλευειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισησει, και τον ἕτερον ἀγαπησει· ἢ ενὸς ἀνθέξεται, και του ἑτέρου καταφρονησει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν και μαμμωνᾷ.

25 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε καὶ τί πίητε· μηδὲ τῷ σώματι ὑμῶν, τί ἐνδύσησθε· οὐχὶ ἡ ψυχὴ πλειόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ το σῶμα του ἐνδύματος;

26 Ἐμβλέψατε εἰς τὰ πετεινα του οὐρανοῦ, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν, οὐδὲ συνάγουσιν εἰς ἀποθήκας, καὶ ὁ πατηρ ὑμῶν ὁ οὐρανῶ τρέφει αὐτα· οὐχ ὑμεῖς μαλλον διαφέρετε αυτων;

27 Τίς δὲ ἐξ ὑμων μεριμνων δύναται προσθεῖναι ἐπὶ την ἡλικιαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

28 Καὶ περὶ ἐνδύματος τί μεριμνᾶτε; καταμάθετε τα κρίνα του ἀγρου, πως αὐξάνει· οὐ κοπια, οὐδὲ νήθει.

29 Λεγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐδὲ Σολομων ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτου περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.

ἀνίσως καὶ λοιπον το φῶς, ὑπου εἰναι εἰς ἔσεια, εἰναι σκοτῶ, πόσον θελει εἰσθαι το σκότῶ;

24 Κανενας δὲν δύναται να δουλευη δυο αυθεντάδες· διατι ἢ τον ἕνα θέλει μισησει, και τον ἄλλον θέλει ἀγαπήσει· ἢ τὸν ἕνα θέλει κρατήσει, και τον ἄλλον θέλει καταφρονήσει. δεν ἠμπορειτε να δουλεύετε τον Θεον, και τον πλουτον.

25 Διὰ τουτο σας λέγω· μὴν φροντιζετε διὰ τὴν ζωὴν σας, τι να φατε, καὶ τί να πῆτε· μὴ δε τὸ κορμί σας, τί νὰ τὸ ἐνδύσετε· ἡ ζωὴ δὲν εἶναι περισσότερη ἀπο το φαγι, και το κορμί σας ἀπὸ την ἐνδυμασίαν;

26 Στοχασθητε τα πτηνα, ὁπου πέτονται εἰς τον ἀέρα, ὁπου μὴ δε σπειρουσι μὴ δὲ θερίζουσι, μὴ δὲ μαζωνουσιν εἰς ταῖς ἀποθηκαις, καὶ ὁ πατὴρ σας ὁ οὐρανιῶ τα θρέφει· καὶ ἐσεῖς δὲν διαφέρετε πολυ ἀπ' αὐτά;

27 Πιῶ ἀποεσῶς φροντιζωντας ἠμπορεῖ τὰ προσθέσῃ καμίαν πῆχυν εἰς την ἡλικίαν τῦ;

28 Καὶ διὰ την ἐνδυμασίαν σας τί ἐγνοιαζεσθε; μάθετε καλαλεπτως τὰ λελουδια του λειβαδιῦ, πως αὐξάνουσ' δεν κοπιάζουσιν, ὐ δὲ νέθουσι.

29 Καὶ λέγω σας, ὁτι μὴ δὲ ὁ Σολομων με ολην τὴν τὴν δόξαν ἐνδύθηκεν ὡσὰν ἕνα ἀπο τουτα.

30 Εἰ δὲ τὸν χόρτον τοῦ ἀγροῦ, σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον, ὁ Θεὸς οὕτως ἀμφιέννυσιν, οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;

31 Μὴ οὖν μεριμνήσητε, λέγοντες· Τί φαγώμεν, ἢ τί πιώμεν, ἢ τί περιβαλώμεθα;

32 Πάντα γὰρ ταῦτα τὰ ἔθνη ἐπιζητεῖ· οἶδε γὰρ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ οὐράνιος, ὅτι χρῄζετε τούτων ἁπάντων.

33 Ζητεῖτε δὲ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν δικαιοσύνην αὐτοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

34 Μὴ οὖν μεριμνήσητε εἰς τὴν αὔριον· ἡ γὰρ αὔριον μεριμνήσει τὰ ἑαυτῆς· ἀρκετὸν τῇ ἡμέρᾳ ἡ κακία αὐτῆς.

30 Καὶ ἐὰν τὰ χορτάρια τὰ λειβαδίου, ὁποὺ εἶναι σήμερον, καὶ αὔριον τὰ βάλλουσιν εἰς τὸν φοῦρνον, ὁ Θεὸς τέτοιας λογῆς τὰ στολίζῃ, πόσῳ μᾶλλον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

31 Μὴν ἐγνοιάζεσθε τὸ λοιπόν, λέγοντες· τί νὰ φᾶμεν, καὶ τί νὰ πιέμεν, καὶ τί νὰ ἐνδυθοῦμεν.

32 Ὅτι ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη τὰ γυρεύουσι· Διατὶ ὁ πατέρας σας ὁ οὐράνιος ἐξέρει πὼς τὰ χρειάζεσθε ἐτοῦτα ὅλα.

33 Ἀμὴ πρῶτα ζητᾶτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν δικαιοσύνητε, καὶ τοῦτα ὅλα θέλουν σας αὐγατισθῆ.

34 Μὴν ἐχετε ἐγνοιαν λοιπὸν διὰ τὸ αὔριον· Διατὶ ἡ αὐριοσυνὴ θέλει φροντίσει τὰ ἐδικάτης· σώνει πᾶσαν ἡμέραν ἡ πειραξίς της.

Κεφ. ζ'. 7.

Μὴ κρίνετε, ἵνα μὴ κριθῆτε.

2 Ἐν ᾧ γὰρ κρίματι κρίνετε, κριθήσεσθε· καὶ ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

3 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου, τὴν δὲ ἐν τῷ σῷ ὀφθαλμῷ δόκον οὐ κατανοεῖς;

ΜΗΝ κρίνετε, διὰ νὰ μὴν κριθῆτε.

2 Διατὶ ὁ, τι λογῆς κρίσιν κρίνετε, θέλετε κριθῆ καὶ ἐσεῖς· καὶ μὲ ἐκεῖνο τὸ μέτρον, ὁποῦ μετρᾶτε τοὺς ἄλλους, θέλετε μετρηθῆ καὶ ἐσεῖς.

3 Καὶ τι βλέπεις τὸ ξυλάκι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου, καὶ τὸ δοκάρι, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι σου, δὲν τὸ τοχάζεσαι.

4 Ἢ πως ἐρεῖς τῷ ἀδελφῷ σου· ἄφες ἐκβάλω το κάρφος ἀπὸ τῦ ὀφθαλμοῦ σου· καὶ ἰδὲ ἡ δοκὸς ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου;

5 Ὑποκριτὰ, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ σου, καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6 Μὴ δῶτε τὸ ἅγιον τοῖς κυσὶ, μηδὲ βάλητε τοὺς μαργαρίτας ὑμῶν ἔμπροσθεν τῶν χοίρων· μήποτε καταπατήσωσιν αὐτὺς ἐν τοῖς ποσὶν αὐτῶν, καὶ στραφέντες ῥήξωσιν ὑμας.

7 Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

8 Πᾶς γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει, καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει, καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται.

9 Ἢ τίς ἐστιν ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃν ἐὰν αἰτήσῃ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ;

10 Καὶ ἐὰν ἰχθὺν αἰτήσῃ, μὴ ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

11 Εἰ οὖν ὑμεῖς, πονηροὶ ὄντες, οἴδατε δόματα ἀγαθὰ διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς, δώσει ἀγαθὰ τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν;

4 Ἢ πῶς θέλεις εἰπεῖ τοῦ ἀδελφοῦ σου· ἄφησε με νὰ ἐγάλω το ξυλάκι ἀπο το μάτι σου· καὶ νὰ, το δοκάρι μεσα εἰς πὸ ἐδικόν σου μάτι;

5 Ὑποκρείλα, ἐγάλε πρωῖα το δοκάρι ἀπο το μάτι σου, καὶ τότε θελεις εἰδῆ, νὰ ἐγάλῃς τὸ ξυλάκι ἀπὸ το ματι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

6 Μὴν δίδετε τα ἁγια εἰς τὴς σκυλες, μη δε βάλλετε τὰ μαργαριτάρια σας ἐμπροσθᾶ εἰς τους χοίρους· μήπως καὶ καμίαν φορὰν τα καλαπατήσουσι με τὰ ποδάρια τὴς, καὶ γυρίσουν καὶ ξεσχίσουσι καὶ ἐσᾶς.

7 Ζητατε, καὶ θελει σᾶς δοθῆ· γυρεύετε, καὶ θελετε εὕρει· κλυπᾶτε, καὶ θέλει σᾶς ἀνοιχθῆ.

8 Διατι κάθε ἕνας ὁπού ζητᾶ, πέρνει, καὶ ὁποιῶ γυρεύει, εὑρίσκει, καὶ ἐκεῖνῶ ὁπε κτυπᾶ, θελει του ἀνοιχθῆ.

9 Ἢ ποῖῶ ἀνθρωπῶ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς, τὸ ὁποῖῶ ἐαν ὁ υἱός τὺ του γυρεύσῃ ψωμι, μήια του θέλει δώσει πετραν;

10 Καὶ ἂν τοῦ γυρεύσῃ ψάρι, μηνα τὸ θελει δώσει ὄφιδι;

11 Ἂν τὸ λοιπὸν ἐσεῖς, μὲ ολον ὁπου εἰσθε πονηροὶ, ἐξεύρετε νὰ δίδετε καλὰ χαρίσματα εἰς τὰ παιδιάσας, πόσῳ μᾶλλον ὁ πατηρσας, ὁ ὐρανιῶ, θέλει δώσει καλὰ εἰς ἐκεῖνες ὁπῦ τοῦ ζητοῦσι;

12 Παντα οὐν ὁσα ἂν θέλητε ἵνα ποιωσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, ἔτω και ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς· οὗτος γαρ ἐστιν ὁ νομος και οἱ προφηται.

13 Εἰσελθετε διὰ της στενης πυλης· ὁτι πλατεῖα ἡ πύλη, και εὐρύχωρος ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς την ἀπωλειαν, και πολλοί εἰσιν οἱ εἰσερχόμενοι δι αὐτης.

14 Ὅτι στενη ἡ πύλη, καὶ τεθλιμμενη ἡ ὁδὸς ἡ ἀπάγουσα εἰς την ζωην, καὶ ὀλίγοι εἰσὶν οἱ εὑρίσκοντες αὐτην.

15 Προσεχετε δὲ ἀπὸ των ψευδοπροφητων, οἵτινες ἔρχονται προς ὑμᾶς εν ενδύμασι προβάτων, ἔσωθεν δε εἰσι λύκοι ἅρπαγες.

16 Απο των καρπων αὐτων ἐπιγνωσεσθε αὐτούς· μητι συλλεγουσιν ἀπο ἀκανθων σαφυλην, ἢ ἀπὸ τριβόλων σῦκα;

17 Οὕτω πᾶν δένδρον ἀγαθὸν καρπὸς καλους ποιεῖ· το δὲ σαπρὸν δένδρον καρπὸς πονηρους ποιεῖ.

18 Οὐ δύναται δένδρον ἀγαθὸν καρπους πονηρους ποιεῖν, οὐδὲ δένδρον σαπρὸν καρπους καλους ποιεῖν.

19 Παν δένδρον μὴ ποιουν καρπὸν καλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

12 Ὅλα λοιπὸν, ὁσα θέλετε νὰ σᾶς κάμωσιν οἱ ἄνθρωποι, ἐτζι κάμνετε και ἐσεῖς εἰς αὐτούς· Διατὶ ἔτζι εἶναι ὁ νόμος καὶ οἱ προφηται.

13 Ἐμβᾶτε ἀπὸ την στενην την θύραν· ὁτι πλατεῖα εἶναι ἡ θύρα, καὶ πλατύχωρη ἡ γράλια, ὁπου φερει εἰς την ἀπωλειαν, καὶ πολλοι εἶναι, ὁπου περνουν ἀπ αὐτην.

14 Ὁτι ἡ θύρα εἶναι στενὴ, καὶ τεθλιμμενη ἡ γράτα, ὁπου φερνει εἰς την ζωην, καὶ ὀλίγοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁπου την εὑρίσκουσι.

15 Καὶ φυλάγεσθε ἀπὸ τους ψευδοπροφητας, οἱ ὁποῖοι ἔρχονται εἰς ἐσᾶς με φορεμαλα προβάτων, καὶ ἀπο μεσα εἶναι λύκοι ἅρπαγες.

16 Ἀπὸ τους καρπούς της θέλετε τους γνωρισει· μηνα ἀπο ἀκανθια μαζωνουσι σαφύλια; ἢ ἀπὸ τριβόλια σῦκα;

17 Τετοιας λογης κάθε δενδρον καλὸν κάμνει καρπους καλούς· καὶ τὸ κακὸν δενδρον, κάμνει κακους καρπους.

18 Δεν ημπορεῖ το καλον δενδρον, νὰ κάμη πονηρους καρπους, ὔ δε το κακὸν δενδρον, νὰ κάμη καλους καρπους.

19 Κάθε δενδρον ὁπου δεν κάμνει καλὸν καρπὸν, κόπτεται, καὶ βάλλεται εἰς την φωλίαν.

20 Ἄραγε ἀπὸ τῶν καρπῶν αὐτῶν ἐπιγνώσεσθε αὐτούς.

21 Οὐ πᾶς ὁ λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν· ἀλλ' ὁ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

22 Πολλοὶ ἐροῦσί μοι ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· Κύριε, Κύριε, οὐ τῷ σῷ ὀνόματι προεφητεύσαμεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δαιμόνια ἐξεβάλομεν, καὶ τῷ σῷ ὀνόματι δυνάμεις πολλὰς ἐποιήσαμεν;

23 Καὶ τότε ὁμολογήσω αὐτοῖς, ὅτι οὐδέποτε ἔγνων ὑμᾶς· ἀποχωρεῖτε ἀπ' ἐμοῦ οἱ ἐργαζόμενοι τὴν ἀνομίαν.

24 Πᾶς οὖν ὅστις ἀκούει μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ ποιεῖ αὐτούς, ὁμοιώσω αὐτὸν ἀνδρὶ φρονίμῳ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ἐπὶ τὴν πέτραν·

25 Καὶ κατέβη ἡ βροχή, καὶ ἦλθον οἱ ποταμοί, καὶ ἔπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ προσέπεσαν τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἔπεσε· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

26 Καὶ πᾶς ὁ ἀκούων μου τοὺς λόγους τούτους, καὶ μὴ ποιῶν αὐτούς, ὁμοιωθήσεται ἀνδρὶ μωρῷ, ὅστις ᾠκοδόμησε τὴν

20 Ἀπὸ τὰς καρπούς των θέλετε τοὺς γνωρίσει.

21 Ὄχι καθένας ὁποὺ μὲ λέγει, Κύριε, Κύριε, θέλει ἔμβει εἰς τὴν βασιλείαν των οὐρανῶν· ἀλλὰ ἐκεῖνος, ὁποὺ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ὁποὺ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

22 Πολλοὶ θέλουσι μὲ εἰπεῖ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν· Κύριε, Κύριε, δὲν ἐπροφητεύσαμεν εἰς τὸ ὄνομα σε, καὶ μὲ τὸ ὄνομά σε ἐβγάλαμεν δαιμόνια, καὶ μὲ τὸ ὄνομά σου ἐκάμαμεν πολλὰς δυνάμεις;

23 Τότε θέλω τοὺς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ παρρησίᾳ, ὅτι ποτὲ δὲν σᾶς ἐγνώρισα· ἀναχωρεῖτε ἀπὸ ἐμένα οἱ ἐργᾶται τῆς ἀνομίας.

24 Καθ' ἕνας λοιπόν, ὁποὺ ἀκούει τὰ λόγιά μου τοῦτα, καὶ τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει μὲ ἕνα ἄνδρα φρόνιμον, ὁποῦ ἔκτισε τὸ σπητί τε ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

25 Καὶ ἐκατέβη ἡ βροχή, καὶ ἦλθαν οἱ ποταμοί, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἄνεμοι, καὶ ἐκτύπησαν εἰς τὸ σπητι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἔπεσε· διατὶ ἦτον θεμελιωμένου εἰς τὴν πέτραν.

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος, ὁποῦ ἀκούει τὰ λόγιά μου τοῦτα, καὶ δὲν τὰ κάμνει, θέλω τὸν ὁμοιάσει ὡσὰν ἕνα ἄνδρα λωλόν, ὁποὺ

οἰκίαν αὐτὸ ἐπὶ τὴν ἄμμον·

27 Καὶ κατιβὴ ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθον οἱ πλαμοὶ, καὶ ἐπνευσαν οἱ ἄνεμοι, καὶ πρυσέκοψαν τὴ οἰκία ἐκείνη· καὶ ἔπεσε, καὶ ἦν ἡ πτωσις αὐτῆς μεγαλη.

28 Καὶ ἐγενετο, ὅτε συνετελεσεν ὁ Ἰησοῦς τους λόγυς τουτης, ἐξεπλησσοντο οἱ ὄχλοι ἐπὶ τὴ διδαχὴ αυτοῦ.

29 Ἦν γὰρ διδάσκων αὐτους ὡς ἐξεσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

Κεφ. η. 8.

ΚΑταβαντι δὲ αὐτὸ ἀπὸ τοῦ ὄρυς, ἠκολουθησαν αὐτῶ ὄχλοι πολλοί.

2 Καὶ ἰδοὺ λεπρὸς ἐλθων πρυσεκυνει αὐτω, λέγων· Κυριε, ἐὰν θέλης, δύνασαί με καθαρίσαι.

3 Καὶ ἐκτεινας τὴν χεῖρα, ἥψατο αυτοῦ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἐκαθαρίσθη αὐτοῦ ἡ λεπρα.

4 Καὶ λέγει αὐτῶ ὁ Ἰησοῦς· Ὅρα μηδενὶ εἴπῃς· ἀλλα ὕπαγε, σεαυτὸν δειξον τῶ ἱερεῖ, καὶ πρυσένεγκε τὸ δωρον, ὁ πρυσέταξε Μωσῆς εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

5 Εἰσελθοντι δὲ τῶ Ἰησοῦ εἰς Καπερναουμ, πρυσηλθεν

ἐκτισε το σπητι τυ απανω εἰς τὴν ἄμμον.

27 Καὶ κατεβὴ ἡ βροχὴ, καὶ ἦλθαν οἱ πλαμοὶ, καὶ ἐφύσησαν οἱ ἀνεμοὶ, καὶ ἐκτυπησαν εἰς τὸ σπητι ἐκεῖνο· καὶ ἔπεσε, καὶ το πέσιμόν τυ ἐγινε μεγαλον.

28 Καὶ τότε ὅταν ἐτελειωσεν ὁ Ἰησοῦς τὰ λόγια ετυτα, ἐφρικτον τὰ πλήθη εἰς τὴν διδαχὴν τυ.

29 Διατι τους ἰδιδασκεν ὡσὰν ὅπυ εἶχεν ἐξεσιαν, καὶ ὄχι ὡς καθὼς ἐδιδάσκασιν οἱ γραμματεῖς.

ΚΑΙ ὡσάν ἐκατεβὴ ἀπὸ τὸ ὄρθ, τε ἀκολουθησεν πολυς ὀχλθ.

2 Καὶ παρευθὺς ἦλθεν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπροσκύνα, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, ἐὰν θέλης, ἠμπορεῖς νὰ με καθαρίσῃς.

3 Καὶ ἅπλωσε τὸ χερι τυ ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· θέλω, καθαρισυ. καὶ παρευθὺς ἐκαθαρίσθη ἡ λέπρα απ αὐτόν.

4 Καὶ λέγει τυ ὁ Ἰησοῦς· Φυλάγυ, να μην το εἴπῃς τινάς· ἀλλὰ σὺρε, καὶ δεῖξε τε λογυ συ εἰς τον ἱερεα, καὶ πρόσφερε καὶ τὸ δῶρον, ὅπυ ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς διὰ μαρτυριαν εἰς αὐτους.

5 Καὶ ωσαν ἐμβηκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς την Καπερναουμ, ἠλ-

αὐτῷ ἑκατόνταρχος παρακαλῶν αὐτόν,

6 Καὶ λέγων, Κύριε, ὁ παῖς μου βέβληται ἐν τῇ οἰκίᾳ παραλυτικὸς, δεινῶς βασανιζόμενος.

7 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ἐλθὼν θεραπεύσω αὐτόν.

8 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἑκατόνταρχος ἔφη· Κύριε, οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, ἵνα μου ὑπὸ τὴν στέγην εἰσέλθῃς· ἀλλὰ μόνον εἰπὲ λόγῳ, καὶ ἰαθήσεται ὁ παῖς μου.

9 Καὶ γὰρ ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι ὑπὸ ἐξουσίαν, ἔχων ὑπ' ἐμαυτὸν στρατιώτας· καὶ λέγω τούτῳ, πορεύθητι, καὶ πορεύεται· καὶ ἄλλῳ, ἔρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῷ δούλῳ μου, ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

10 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς, ἐθαύμασε, καὶ εἶπε τοῖς ἀκολουθοῦσιν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῷ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

11 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ ἀπ' ἀνατολῶν καὶ δυσμῶν ἥξουσι, καὶ ἀνακλιθήσονται μετὰ Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

12 Οἱ δὲ υἱοὶ τῆς βασιλείας ἐκβληθήσονται εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ

θεν εἰς αὐτὸν ἑκατόνταρχος, παρακαλῶν τὸν.

6 Καὶ λέγων· αὐθέντη, τὸ παιδί μου κεῖται εἰς τὸ σπῆτι παράλυτον, καὶ τιμωρᾶται κακᾶ.

7 Καὶ λεγει τω ὁ Ἰησοῦς· ἐγὼ θελω ἐλθη να τον ἰατρεύσω.

8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἑκατόνταρχος, καὶ εἶπεν· αὐθέντη, δὲν εἰμαι ἀξιος, νὰ ἐλθῃς εἰς τὸ σπῆτί μου· ἀλλὰ εἰπε μοναχᾶ λόγον, καὶ θελει ἰατρευθη το παιδί μου.

9 Διατὶ καὶ ἐγω εἰμαι ἄνθρωπος ἀπὸ κάτω εἰς ἐξουσίαν, καὶ ἐχω ἀπὸ κάτω μου στρατιωτας· καὶ λεγω εἰς τοῦτον, σύρε, καὶ παγένει· καὶ εἰς ἄλλον, ἔλα, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τον δούλόν μου, καμε τοῦτο, καὶ τὸ κάμνει.

10 Καὶ ἀκουσαντας ὁ Ἰησοῦς, ἐθαυμασε, καὶ εἶπεν εἰς ἐκείνους, ὁποῦ τον ἀκολουθοῦσαν· ἀληθειᾶ σᾶς λεγω· μη δὲ εἰς τον Ἰσραὴλ δὲν εὗρηκα τόσην μεγάλην πίστιν.

11 Καὶ λεγω ζας, οτι πολλοὶ ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν καὶ ἀπὸ τὴν δύσιν θελυσιν ἐλθη, καὶ θελυσι συγκαθίσει μὲ τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαὰκ καὶ τὸν Ἰακὼβ εἰς τὴν βασιλειαν των οὐρανων.

12 Καὶ οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας θελυσιν ευγαλθη εξω εἰς τὸ σκότος το ἐξωτερον· ἐκεῖ θέλει εἶ-

κλαυθμος και ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τῷ ἑκατοντάρχῃ· ὕπαγε, καὶ ὡς ἐπίστευσας γενηθήτω σοι. Καὶ ἰάθη ὁ παῖς αὐτοῦ ἐν τῇ ὥρᾳ ἐκείνῃ.

14 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν Πέτρου, εἶδε τὴν πενθερὰν αὐτοῦ βεβλημένην καὶ πυρέσσουσαν.

15 Καὶ ἥψατο τῆς χειρὸς αὐτῆς, καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετός· καὶ ἠγέρθη, καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

16 Ὀψίας δὲ γενομένης προσήνεγκαν αὐτῷ δαιμονιζομένους πολλούς· καὶ ἐξέβαλε τὰ πνεύματα λόγῳ, καὶ πάντας τοὺς κακῶς ἔχοντας ἐθεράπευσεν.

17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος· Αὐτὸς τὰς ἀσθενείας ἡμῶν ἔλαβε, καὶ τοὺς νόσους ἐβάστασεν.

18 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς πολλοὺς ὄχλους περὶ αὐτὸν, ἐκέλευσεν ἀπελθεῖν εἰς τὸ πέραν.

19 Καὶ προσελθὼν εἷς γραμματεὺς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ἀκολουθήσω σοι ὅπου ἐὰν ἀπέρχῃ.

20 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλώπεκες φωλεοὺς ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσεις· ὁ δὲ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

σθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

13 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν ἑκατόνταρχον· παγαίνε, καὶ καθὼς ἐπίστευσες, νὰ σοῦ γένῃ. καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδί του τὴν ὥραν ἐκείνην.

14 Καὶ πηγαίνοντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ σπήτι τοῦ Πέτρου, εἶδε τὴν πενθερά του κοιλαμένην ὀπού ἐθερμαίνετον.

15 Καὶ ἐπιασε τὸ χέρι της, καὶ ἄφησεν την ἡ θέρμη· καὶ ἐσηκώθη, καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

16 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε, τοῦ ἔφεραν πολλοὺς δαιμονισμένους· καὶ με λόγον ἐδιώξε τὰ πνεύματα, καὶ ὅλους τοὺς ἀρρωστημένους τους ἰάτρευσε.

17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἡ προφητεία τοῦ προφήτου Ησαΐα, ὁποὺ λεγει· αὐτὸς ἐπῆρε ταῖς ἀσθενειαίς μας, καὶ ταῖς ἀρρωστειαίς μας ἐσήκωσε.

18 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς πολὺν ὀχλον τριγυρώτου, ἐπρόσταξε νὰ περάσουν πέρα.

19 Καὶ σημώνοντας ἕνας γραμματεύς, τοῦ λεγει· διδάσκαλε, ἐγὼ θέλω σὲ ἀκολουθήσει ὁπου καὶ ἂν πάγῃς.

20 Καὶ λεγει τὰ ὁ Ἰησοῦς· ἡ ἀλωπῆδες ἔχουσι φωλειαίς, καὶ τὰ πετεινὰ τὲ οὐρανὲ κατοικειαίς· ἀμὰ ὁ γιὸς τοῦ ἀθρώπου δὲν ἔχει ποῦ νὰ κλίνῃ τὸ κεφάλι του.

21 Ἕτερος δὲ τῶν μαθητῶν αὐτῦ εἶπεν αὐτῶ· Κυριε, επιτρεψόν μοι πρωτον απελθεῖν, καὶ θάψαι τον πατέρα μου.

22 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτῶ· Ἀκολούθει μοι, καὶ ἄφες τους νεκρους θάψαι τους ἑαυτων νεκρους.

23 Καὶ ἐμβάντι αὐτῶ εἰς το πλοῖον, ἠκολούθησαν αυτῶ οἱ μαθηται αὐτῦ.

24 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς μεγας ἐγενετο ἐν τῆ θαλασσῃ, ὡστε το πλοῖον καλύπτεσθαι ὑπὸ των κυμάτων· αυτος δὲ ἐκάθευδε.

25 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηται αὐτῦ ἤγειραν αὐτον, λέγοντες, Κυριε, σωσον ἡμᾶς, απολλύμεθα.

26 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε, ὀλιγόπιστοι; Τότε ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τοῖς ἀνεμοις καὶ τῆ θαλασσῃ· καὶ ἐγενετο γαλήνη μεγαλη.

27 Οἱ δὲ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες, Ποταπός ἐστιν οὗτος, ὁτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα ὑπακουουσιν αὐτῳ;

28 Καὶ ἐλθόντι αὐτῳ εἰς το πέραν εἰς την χωραν των Γεργεσηνων, ὑπήντησαν αὐτῳ δυο δαιμονιζόμενοι, ἐκ των μνημείων ἐξερχόμενοι, χαλεποὶ λίαν, ὡστε μη ἰσχύειν τινὰ παρελθεῖν διὰ τῆς οδου ἐκείνης.

21 Καὶ ἄλλος ἀπὸ τους μαθητάς του λεγει· αὐθεντη, δός μου ἄδειαν πρωτον να παγω, να θάψω τον πατέρα μου.

22 Καὶ ὁ Ἰησους του λεγει· ἀκολούθα με, καὶ ἄφησε τους νεκροὺς νὰ θαψουν τους νεκρους των.

23 Καὶ ἐμβηκε μέσα εἰς το καράβι, καὶ τον ἀκολούθησαν οἱ μαθηταί του.

24 Καὶ παρευθὺς ἐγινε σεισμὸς μεγας εἰς την θάλασσαν, εἰς τόσον, ὁπου το καράβι ἐσκεπάσθη ἀπο τα κύματα· καὶ αὐτὸς ἐκοιμᾶτον.

25 Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐπῆγαν κοντά καὶ τον ἐξύπνησαν, λεγοντες· αὐθεντη, γλύτωσέ μας, χανόμεσθεν.

26 Καὶ λεγει τους· Διατί εἰσθε φοβητζιάρηδες ὀλιγόπιστοι; τότε ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε μὲ φιβερισμὸν τους ἀνεμους καὶ την θάλασσαν· καὶ ἐγινε γαλήνη μεγαλη.

27 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐθαύμασαν, λέγοντες· τί λογης ἄνθρωπος εἶναι ἐτοῦτος, ὁτι καὶ οἱ ἄνεμοι καὶ ἡ θάλασσα του ὑπακουσι.

28 Καὶ περνωντας ἀπίτερα εἰς την χωραν των Γεργεσηνων, τον ἀπάντησαν δύο δαιμονισμένοι, ὁπου εὐγενασιν ἔξω ἀπὸ τὰ μνημόρια, ἄγριοι πολλᾶ, τόσον, ὁπου δεν ἠδυνετον νὰ περασι κατένας ἀπο την γραταν ἐκείνην.

29 Καὶ ἰδοὺ ἔκραξαν, λέγοντες, Τί ἡμῖν καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ; ἦλθες ὧδε πρὸ καιροῦ βασανίσαι ἡμᾶς;

30 Ἦν δὲ μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ἀγέλη χοίρων πολλῶν βοσκομένη.

31 Οἱ δὲ δαίμονες παρεκάλουν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἐκβάλλεις ἡμᾶς, ἐπίτρεψον ἡμῖν ἀπελθεῖν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς, Ὑπάγετε. Οἱ δὲ ἐξελθόντες ἀπῆλθον εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. Καὶ ἰδοὺ, ὥρμησε πᾶσα ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀπέθανον ἐν τοῖς ὕδασιν.

33 Οἱ δὲ βόσκοντες ἔφυγον, καὶ ἀπελθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν πάντα, καὶ τὰ τῶν δαιμονιζομένων.

34 Καὶ ἰδοὺ, πᾶσα ἡ πόλις ἐξῆλθεν εἰς συνάντησιν τῷ Ἰησοῦ· καὶ ἰδόντες αὐτὸν, παρεκάλεσαν, ὅπως μεταβῇ ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

29 Καὶ παρευθὺς ἔκραξαν, λέγοντες· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ, τί ἔχομεν, νὰ καμωμεν ἡμεῖς μὲ ἐσένα; ἦλθες ἐδῶ νὰ μᾶς βασανίσῃς πρωτίτερα ἀπὸ τὸν καιρόν;

30 Καὶ μακρὰ ἀπ' αὐτοὺς ἦτον ἀγέλη χοίρων πολλῶν ὁπου ἐβόσκει.

31 Καὶ οἱ δαίμονες τὸν ἐπαρακάλειν, λέγοντες· ἂν μᾶς ἐγγάλλῃς, δὸς μας ἄδειαν νὰ ὑπάμεν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων.

32 Καὶ τοὺς εἶπε· παγαίνετε. καὶ ἐκεῖνοι ἐγγήκαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἀγέλην τῶν χοίρων. καὶ παρευθὺς ὥρμησεν ὅλη ἡ ἀγέλη τῶν χοίρων ἀπὸ τὸν ἐγκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐπνίγησαν μέσα εἰς τὰ νερά.

33 Καὶ οἱ βοσκοὶ ἔφυγαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπασιν ὅλην τὴν ὑπόθεσιν, καὶ τὰ πράγματα τῶν δαιμονισμένων.

34 Καὶ εὐθὺς ὅλη ἡ πόλις ἐγγῆκε καὶ ἀπαντήσε τὸν Ἰησοῦν· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ ἐγγῇ ἀπὸ τὰ σύνορά τους.

Κεφ θ'. 9.

ΚΑΙ ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον, διεπέρασε, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν ἰδίαν πόλιν.

2 Καὶ ἰδοὺ, προσέφερον αὐτῷ παραλυτικὸν ἐπὶ κλίνης βε-

ΚΑΙ ἐμβαίνωντας μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐπέρασε, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ἐδικήν του πόλιν.

2 Καὶ παρευθὺς τοῦ ἐφεραν ἕνα παραλυτικὸν βαλμένον ἀ-

βλημένον· καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς
την πίστιν αὐτῶν, εἶπε τῷ
παραλυτικῷ· Θάρσει τέκνον,
ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι
σου.

3 Καὶ ἰδού, τινὲς τῶν γραμ-
ματέων εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτος
βλασφημεῖ.

4 Καὶ ἰδὼν ὁ Ἰησοῦς τὰς ἐν-
θυμήσεις αὐτῶν, εἶπεν, Ἱνατί
ὑμεῖς ἐνθυμεῖσθε πονηρὰ ἐν
ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

5 Τί γάρ ἐστιν εὐκοπώτερον,
εἰπεῖν· Ἀφέωνταί σοι αἱ ἁμαρ-
τίαι· ἢ εἰπεῖν, Ἔγειραι καὶ
περιπάτει;

6 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν
ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς
γῆς ἀφιέναι ἁμαρτίας (τότε λέ-
γει τῷ παραλυτικῷ) Ἐγερθεὶς
ἆρόν σου τὴν κλίνην, καὶ ὕπαγε
εἰς τὸν οἶκόν σου.

7 Καὶ ἐγερθεὶς, ἀπῆλθεν
εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ ὄχλοι ἐθαύ-
μασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν,
τὸν δόντα ἐξουσίαν τοιαύτην
τοῖς ἀνθρώποις.

9 Καὶ παράγων ὁ Ἰησοῦς
ἐκεῖθεν, εἶδεν ἄνθρωπον καθη-
μενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, Μαθ-
θαῖον λεγόμενον· καὶ λέγει αὐ-
τῷ, Ἀκολούθει μοι· Καὶ
ἀναστὰς, ἠκολούθησεν αὐτῷ.

10 Καὶ ἐγένετο αὐτοῦ ἀνα-
κειμένου ἐν τῇ οἰκίᾳ, καὶ ἰδού,

πάνω εἰς κρεββάτι· καὶ βλέπων-
τας ὁ Ἰησοῦς, τὴν πίστιν τους,
λέγει εἰς τὸν παραλυτικόν· ἔχε
θάρρος παιδί μου, συγχωρεῖν-
ται αἱ ἁμαρτίαι σου.

3 Καὶ νά, κάποιοι ἀπὸ τοὺς
γραμματεῖς ἔλεγαν ἀναμεσά
τους· ἐτοῦτος βλασφημᾶ.

4 Καὶ γνωρίζοντας ὁ Ἰη-
σοῦς τοὺς διαλογισμοὺς των, εἶπεν·
Διατὶ διαλογίζεσθε ἐσεῖς κα-
κὰ εἰς ταις καρδίαις σας.

5 Ποῖον εἶναι εὐκολώτερον,
νὰ εἰπῶ· σου συγχωροῦνται αἱ
ἁμαρτίαις· ἢ νὰ εἰπῶ σήκω
καὶ περιπάτει;

6 Καὶ διὰ νὰ ἐγνωρίσετε,
ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξου-
σίαν εἰς τὴν γῆν νὰ συγχωρᾷ
ἁμαρτίας, τότε λέγει τοῦ πα-
ραλυτικοῦ· σήκω καὶ ἔπαρε τὸ
κρεββάτι σε, καὶ σύρε εἰς τὸ
σπῆτι σου.

7 Καὶ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν
εἰς τὸ σπῆτι του.

8 Καὶ βλέποντας ὁ λαὸς ἐ-
θαύμασαν, καὶ ἐδόξασαν τὸν
Θεὸν, ὁποῦ ἔδωκε τέτοιας λογῆς
ἐξουσίαν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ περνῶντας ὁ Ἰησοῦς
ἀπ' ἐκεῖ, εἶδεν ἄνθρωπον, ὁ-
ποῦ ἐκάθετον εἰς τὸ κομέρκι, καὶ
τὸν ἔλεγαν Ματθαῖον· καὶ λέγει
τὸ· ἀκολούθα με· καὶ ἐσηκώθη,
καὶ ἀκολούθησέ τον.

10 Καὶ ἐγοῦλας νὰ ἀναπαυθῇ
ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ νά,

πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἐλθόντες, συνανέκειντο τῷ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

11 Καὶ ἰδόντες οἱ Φαρισαῖοι, εἶπον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Διατί μετὰ τῶν τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίει ὁ διδάσκαλος ὑμῶν;

12 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες.

13 Πορευθέντες δὲ μάθετε τί ἐστιν· Ἔλεον θέλω, καὶ οὐ θυσίαν· οὐ γὰρ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλ' ἁμαρτωλοὺς εἰς μετανοίαν.

14 Τότε προσέρχονται αὐτῷ οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου, λέγοντες· διατί ἡμεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλά, οἱ δὲ μαθηταί σου οὐ νηστεύουσι;

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος πενθεῖν, ἐφ' ὅσον μετ' αὐτῶν ἐστιν ὁ νυμφίος; ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν.

16 Οὐδεὶς δὲ ἐπιβάλλει ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπὶ ἱματίῳ παλαιῷ· αἴρει γὰρ τὸ πλήρωμα αὐτοῦ ἀπὸ τοῦ ἱματίου καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ ἦλθαν, καὶ ἐκάθησαν μαζὶ μὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ με τοὺς μαθητάδες του.

11 Καὶ βλέποντες οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγαν εἰς τοὺς μαθητάδες του. Διατί ὁ διδάσκαλός σας τρώγει με τοὺς τελῶναις καὶ με τοὺς ἁμαρτωλούς;

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν τὸ ἄκουσεν, τοὺς εἶπεν· οἱ γερροὶ δὲν χρειάζονται ἰατρόν, ἀλλὰ οἱ ἀσθενημένοι.

13 Ὑπάγετε καὶ μάθετε, τί εἶναι· ἔλεον θέλω καὶ ὄχι θυσίαν· διατὶ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς τὴν μετανοίαν.

14 Τότε ἦλθασιν οἱ μαθητάδες τοῦ Ἰωάννου, καὶ λεγουσίν του· Διατὶ ἐμεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι νηστεύομεν πολλά, καὶ οἱ μαθηλάδες σου δὲν νηστεύουσι;

15 Καὶ εἶπε τους ὁ Ἰησοῦς· μήνα οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος ἠμποροῦν νὰ εἶναι θλιμμένοι, εἰς ὅσον καιρὸν εἶναι ὁ νυμφίος μαζὶ μετ αὐτούς; ἀμὴ θέλει ἐλθῆ καιρὸς, ὁπού νὰ παρθῆ ἀπ αὐτους ὁ νυμφίος, καὶ τότε θελοῦσι νηστεύσει.

16 Καὶ κανεὶς βάλλει μπάλωμα ἀπὸ παλ' ἄτριβον εἰς φόρεμα παλαιόν· Διατὶ τὸ μπάλωμα τὸ καινούριον περνεῖ ἀπὸ τὸ φόρεμα τὸ παλαιόν, καὶ γίνεται χειρότερον σχίσμα.

17 Οὐδὲ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥηγνύνται οἱ ἀσκοί, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ βάλλουσιν οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινούς, καὶ ἀμφότερα συντηροῦνται.

18 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος αὐτοῖς, ἰδοὺ, ἄρχων, ἐλθὼν προσεκύνει αὐτῷ, λέγων, Ὅτι ἡ θυγάτηρ μου ἄρτι ἐτελεύτησεν· ἀλλὰ ἐλθὼν, ἐπίθες τὴν χεῖρά σου ἐπ' αὐτὴν, καὶ ζήσεται.

19 Καὶ ἐγερθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἠκολούθησεν αὐτῷ, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

20 (Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ αἱμορροοῦσα δώδεκα ἔτη, προσελθοῦσα ὀπισθεν ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ.

21 Ἔλεγε γὰρ ἐν ἑαυτῇ. Ἐὰν μόνον ἅψωμαι τοῦ ἱματίου αὐτοῦ, σωθήσομαι.

22 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπιστραφεὶς καὶ ἰδὼν αὐτὴν, εἶπε. Θάρσει θύγατερ· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· Καὶ ἐσώθη ἡ γυνὴ ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.)

23 Καὶ ἐλθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἄρχοντος, καὶ ἰδὼν τοὺς αὐλητὰς, καὶ τὸν ὄχλον θορυβούμενον.

24 Ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀναχωρεῖτε· οὐ γὰρ ἀπέθανε τὸ κοράσιον,

17 Μηδὲ βάλλουσι νέον κρασὶ εἰς δερμάτια παλαιά· εἰ δὲ μή, σπάζονται τὰ δερμάτια, καὶ τὸ κρασὶ χύνεται, καὶ τὰ δερμάτια χάνονται· ἀλλὰ τὸν νέον κρασὶ τὸ βάλλουσιν εἰς καινούρια δερμάτια, καὶ φυλάττονται καὶ τὰ δύο.

18 Καὶ λέγων Ἰησοῦς ἐτοῦτα τὰ λόγια, νά, καὶ ἦλθεν ἕνας ἄρχων, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε καὶ λέγει του· ἡ θυγατέρα μου ἀπὸ τώρα ἀπέθανε· ἀλλὰ ἔλα, βάλε το χέρι σου ἀπάνω της καὶ θέλει ζήσει.

19 Καὶ ἐσηκώθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἀκολούθησέν τε, καὶ οἱ μαθηταῖς τε μαζύ.

20 (Καὶ νά, καὶ μία γυναῖκα, ὁπού εἶχε κινήσει αἷμα δώδεκα χρόνες, ἐσημωσεν ὀπίσω, καὶ ἔπιασε τὴν ἄκραν τοῦ φορέματος του.

21 Διατὶ ἔλεγ μέσα της· Ἂν πιάσω μοναχὰ τὸ φόρεμα του, θέλω ἰατρευθῆ.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ εἶδέν την καὶ λέγει· ὦ θύγατερ, ἔχε θάρρος· ἡ πίστις σε σε ἐσωσε· καὶ ἰατρεύθη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.)

23 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸ σπήτι τοῦ ἄρχοντος, καὶ εἶδε τοὺς μυρολογητάδες, καὶ τὸν λαὸν ὁπού ἐσυγχίζονταν,

24 Λέγει τους σύρτε ἀπ' αὐτοῦ· Διατὶ τὸ κοράσιον δὲν ἀ-

ἀλλὰ καθεύδει. Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ.

25 Ὅτε δὲ ἐξεβλήθη ὁ ὄχλος, εἰσελθὼν ἐκράτησε τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἠγέρθη τὸ κοράσιον.

26 Καὶ ἐξῆλθεν ἡ φήμη αὕτη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

27 Καὶ παράγοντι ἐκεῖθεν τῷ Ἰησοῦ, ἠκολούθησαν αὐτῷ δύο τυφλοί, κράζοντες, καὶ λέγοντες, Ἐλέησον ἡμᾶς υἱὲ Δαβίδ.

28 Ἐλθόντι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ τυφλοί, καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πιστεύετε, ὅτι δύναμαι τοῦτο ποιῆσαι; Λέγουσιν αὐτῷ, Ναὶ Κύριε.

29 Τότε ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, λέγων, Κατὰ τὴν πίστιν ὑμῶν γενηθήτω ὑμῖν.

30 Καὶ ἀνεῳχθησαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί. καὶ ἐνεβριμήσατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων, Ὁρᾶτε μηδεὶς γινωσκέτω.

31 Οἱ δὲ ἐξελθόντες διεφήμισαν αὐτὸν ἐν ὅλῃ τῇ γῇ ἐκείνῃ.

32 Αὐτῶν δὲ ἐξερχομένων, ἰδοὺ, προσήνεγκαν αὐτῷ ἄνθρωπον κωφὸν δαιμονιζόμενον.

33 Καὶ ἐκβληθέντος τοῦ δαιμονίου, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, λέγοντες, Ὅτι οὐδέποτε ἐφάνη οὕτως ἐν τῷ Ἰσραήλ.

θεθαύνει, αὐτὴ κοιμᾶται. καὶ κατεγέλασαν.

25 Καὶ ὅταν ἐξεβλήθη ὁ λαὸς ἔξω, ἐμβὰς μέσα ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπιάσατο τοῦ κορασίου ἀπὸ τοῦ χειρὸς· καὶ ἐσηκώθη ἀπάνω.

26 Καὶ ἐγένετο ἡ φήμη αὕτη εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐκείνην.

27 Καὶ περνώντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἀκολούθησαν δύο τυφλοὶ, καὶ ἐφωνάζαν, καὶ ἐλεγαν· ὦ υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησον μας.

28 Καὶ ὅταν ἐφάσαν εἰς τὸ σπίτι, ἠλθαν καὶ οἱ τυφλοὶ, καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· πιστεύετε, πὼς συναμαι νὰ τὸ κάμωτε; καὶ λέγουν τε· ναὶ, αὐθέντη.

29 Τοτε ἐπιάσε τὰ μάτιά τους, καὶ λέγει τους· καλὰ τὴν πίστι σας ας σᾶς γένη.

30 Καὶ ἀνοίχθησαν τὰ ματιά τους· καὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ φοβερισμὸν τους ἐπρόσαξε, λέγωντας· βλέπετε ας μὴν τὸ ἐξεύρη τινάς.

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὅταν ἐβγηκαν ἔξω, τὸν εὐφήμησαν εἰς ὅλην τὴν [illegible] ἐκείνην.

32 Καὶ ὅταν ἐβγήκαν αὐτοὶ, νά, καὶ τὸ ἔφεραν ἕναν ἄνθρωπον βεβῶς σαιμονισμένον.

33 Καὶ ὅταν ἐβγήκε τὸ δαιμόνιον, ἐτύτυχεν ὁ βεβὸς· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι, καὶ ἐλεγαν· ἐδέποτε ἐφάνη τέτοιας λογῆς εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ.

34 Οἱ δὲ φαρισαῖοι ἔλεγον, Ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

35 Καὶ περιῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰς πόλεις πάσας καὶ τὰς κώμας, διδάσκων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, καὶ κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ θεραπεύων πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν ἐν τῷ λαῷ.

36 Ἰδὼν δὲ τοὺς ὄχλους, ἐσπλαγχνίσθη περὶ αὐτῶν, ὅτι ἦσαν ἐκλελυμένοι καὶ ἐρριμμένοι ὡσεὶ πρόβατα μὴ ἔχοντα ποιμένα.

37 Τότε λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ὁ μὲν θερισμὸς πολύς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι·

38 Δεήθητε οὖν τοῦ κυρίου τοῦ θερισμοῦ, ὅπως ἐκβάλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτοῦ.

34 Ἀμὴ οἱ φαρισαῖοι ἔλεγον· μετὰ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων ἐκτος θ· ἐβγάνει τὰ δαιμόνια.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐτριγύρισεν ὅλας ταῖς πόλαις καὶ ταῖς χωραις, διδάσκωντας εἰς τὰ συναγωγιά τους, καὶ κηρύτλωΐας τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας, καὶ ἰατρεύωντας κάθε λογης ἀσθενιαις καὶ ἀχαμνοσυνην εἰς τον λαον.

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλεπωντας τὸν ὄχλον, τους ἐσπλαγχνίσθη, ὁτι ἦταν ἀποζαμενοι καὶ σκορπισμενοι ὡσαν πρόβαΐα ὁπου δεν ἐχουν ποιμενα.

37 Τότε λεγει εἰς τους μαθητάδες τυ· το θε· θ· εἶναι πολυ, ἀμὴ οἱ ἐργάταις εἶναι ὀλίγοι.

38 Παρακαλέσετε λοιπον τὸν αὐθεντην τυ θερους, να βάλλη ἐργάταις εἰς τὸ θερος τυ.

Κεφ. ί. 10.

ΚΑΙ προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν πνευμάτων ἀκαθάρτων, ὥστε ἐκβάλλειν αὐτὰ, καὶ θεραπεύειν πᾶσαν νόσον καὶ πᾶσαν μαλακίαν.

2 Τῶν δὲ δώδεκα ἀποστόλων τὰ ὀνόματα ἐστὶ ταῦτα· πρῶτος, Σίμων ὁ λεγόμενος Πέτρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ· Ἰάκωβος ὁ τοῦ Ζε-

ΚΑΙ ἐπροσκάλεσε τους δωδεκα μαθητάδες, καὶ τους ἔδωσεν ἐξουσίαν ἐναντίον των πνευμάτων των ἀκαθάρτων νὰ τα ἐυγαλουν, καὶ να ἰατρεύουσι κάθε λογης ἀρρωσίαν καὶ κάθε λογης ἀχαμνοσύνην.

2 Καὶ των δωδεκα αποστολων τα ὀνοματα εἶναι ἐτσι· πρωτος εἶναι ὁ Σιμων, ὁπου λεγεται Πετρος, καὶ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφός του· Ἰάκωβος ὁ υἱὸς τοῦ

βιοιιν και Ιωαννης ὁ αδελφὸς αιτε.

3 Φίλιππ☉, και Βαρθολομαῖ☉· Θωμᾶς, και Ματθαῖ☉ ὁ τελωνης· Ιακωβ☉ ὁ τ☉ Ἀλφαίν, και Λεββαῖ☉ ὁ ἐπικληθεις Θαδδαῖ☉·

4 Σιμων ὁ Κανανιτης, και Ἰούδας ὁ Ἰσκαριωτης, ὁ και παραδους αιτον.

5 Τάυτς τυς δωδεκα απεστειλεν ὁ Ιησους, παραγγείλας αὐτοῖς, λέγων, Εἰς ὁδὸν εθνων μὴ ἀπελθητε, και εις πόλιν Σαμαρειτων μὴ εισελθητε·

6 Πορευεσθε δε μᾶλλον προς τα πρόβατα τα ἀπολωλοτα οἴκυ Ισραηλ.

7 Πορευόμενοι δε κηρύσσετε, λεγοντες· Οτι ἤγγικεν ἡ βασιλεια των ὡραιων.

8 Ασθενουντας θεραπεύετε, λεπρυς καθαρίζετε, νεκρυς ἐγείρετε, δαιμόνια ἐκβαλλετε· δωρεαν ελαβετε, δωρεαν δοτε.

9 Μὴ κτησησθε χρυσον, μηδὲ ἄργυρον, μηδὲ χαλκον εἰς τας ζωνας ὑμῶν.

10 Μὴ πήραν εις ὁδὸν, μηδὲ δύο χιτωνας, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥαβδον· ἄξιος γαρ ὁ ἐργατης της τροφῆς αυτῦ ἐστιν.

11 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν ἢ κωμην εισελθητε ἐξετασατε, τις ἐν Ζεβεδαίᾳ, καὶ Ἰωαννης ὁ αδελφός τυ.

3 Φίλιππ☉, και Βαρθολομαῖ☉· Θωμᾶς, και Ματθαῖ☉ ὁ τελωνης· Ἰακωβ☉ ὁ υιος τ☉ Ἀλφαίν, και Λεββαῖ☉, ὁ ὁποῖος επωνομασθη Θαδδαῖ☉.

4 Σιμων ὁ Κανανίτης, και Ἰούδας ὁ Ισκαριωτης, ἐκεῖν☉ ὁπε και τον επαραδωκε.

5 Ετάτες τυς δωδεκα τυς εστειλεν ὁ Ἰησους, και τυς επαραγγειλε, λέγωντας· εἰς την στρατιαν τῶν ἐθνῶν να μὴν ὑπαγέτε, και εις την πολιν των Σαμαρειτων να μὴν ἐμβῆτε.

6 Ἀλλὰ πεισσότερον να ὑπαγενετε εἰς τα πρόβατα τα χαμενα τυ σπῆιν τυ Ισραηλ.

7 Και ὑπαγεοντες κηρύττετε, λεγωντες· ὅτι εσημωσεν ἡ βασιλεια των ὡρανων.

8 Τυς ἀσθενημενυς ἰατρευετε, τυς λεπρυς καθαρίζετε, τυς νεκρυς ἀναστήνετε, τα δαιμονια ἐκβαλετε· χαρισμα τυ επηρτε, χαρισμα τὸ δίδετε.

9 Να μην ἀποκτησετε χρυσαφι, μηδὲ ἀσήμι, μηδὲ χαλκωμα εἰς τα ζωναρια σας.

10 Μὴ σε σακκελι εἰς την στρατιαν, μηδὲ δύο φορεματα, μηδὲ ὑποδήματα, μηδὲ ῥαβδί· Διατί ὁ ἐργατης εἶναι ἄξιος δια την τροφήν τυ.

11 Και εἰς οποιαν πόλιν ἢ χωραν ἐμβῆτε, ἐξεταξετε, τις

αὐτῆ ἀξιός ἐστι, κακεῖ μείνατε ἕως ἂν ἐξέλθητε.

12 Εἰσερχόμενοι δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, ἀσπάσασθε αὐτήν.

13 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἡ οἰκία ἀξία, ἐλθέτω ἡ εἰρήνη ὑμῶν ἐπ' αὐτήν· ἐὰν δὲ μὴ ἦ ἀξία, ἡ εἰρήνη ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐπιστραφήτω.

14 Καὶ ὃς ἐὰν μὴ δέξηται ὑμᾶς μηδὲ ἀκούσῃ τοὺς λόγους ὑμῶν, ἐξερχόμενοι τῆς οἰκίας ἢ τῆς πόλεως ἐκείνης, ἐκτινάξατε τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ὑμῶν.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται γῇ Σοδόμων καὶ Γομόρρων ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

16 Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς πρόβατα ἐν μέσῳ λύκων· γίνεσθε οὖν φρόνιμοι ὡς οἱ ὄφεις, καὶ ἀκέραιοι ὡς αἱ περιστεραί.

17 Προσέχετε δὲ ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν μαστιγώσουσιν ὑμᾶς.

18 Καὶ ἐπὶ ἡγεμόνας δὲ καὶ βασιλεῖς ἀχθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς καὶ τοῖς ἔθνεσιν.

19 Ὅταν δὲ παραδιδῶσιν

εἶναι εἰς αὐτὴν ἄξιος, καὶ ἐκεῖ μείνατε ἕως ὅπου νὰ ἐύγητε.

12 Καὶ ὅταν ἐμβῆτε μέσα εἰς τὸ σπῆτι, νὰ τὸ χαιρετᾶτε (λέγοντες· εἰρήνη εἰς τὸ σπῆτι τοῦτο.)

13 Καὶ ἂν εἶναι τὸ σπῆτι ἄξιον, ἂς ἐλθῃ ἡ εἰρήνη σας εἰς αὐτὸ· ἂν δὲν εἶναι ἄξιον, ἡ εἰρήνη σας ἂς γυρίσῃ εἰς ἐσᾶς.

14 Καὶ ὁποιος δὲν σᾶς δεχθῇ, μηδὲ ἀκούσῃ τὰ λόγιά σας, ὅταν εὐγῆτε ἀπὸ τὸ σπῆτι, ἢ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, τινάξετε τὴν σκόνην τῶν ποδαριῶν σας.

15 Βέβαια σᾶς λέγω· πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν γῆν τῶν Σοδόμων καὶ τῶν Γομόρρων εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

16 Νὰ ὑπῆ σᾶς πέμπω ὡσὰς πρόβατα μέσα εἰς τοὺς λύκους· γινεῖτε τὸ λοιπὸν φρόνιμοι ὡσὰν τὰ φίδια, καὶ ἄπλοι ὡσὰν τὰ περιστέρια.

17 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· διατὶ θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς τὰ δικαστήρια, καὶ μέσα εἰς ταῖς συναγωγαῖς των θέλουν σᾶς δείρει.

18 Καὶ θέλιτε φερθῆ ὀμπροστᾶ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγου μου, διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

19 Καὶ ὅταν σᾶς παραδί-

ὑμᾶς, μὴ μεριμνήσητε πῶς ἢ τί λαλήσητε· δοθήσεται γὰρ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τί λαλήσετε.

20 Οὐ γὰρ ὑμεῖς ἐστε οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρὸς ὑμῶν, τὸ λαλοῦν ἐν ὑμῖν.

21 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

22 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

23 Ὅταν δὲ διώκωσιν ὑμᾶς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ τελέσητε τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον, οὐδὲ δοῦλος ὑπὲρ τὸν κύριον αὐτοῦ.

25 Ἀρκετὸν τῷ μαθητῇ, ἵνα γένηται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ· καὶ ὁ δοῦλος ὡς ὁ κύριος αὐτοῦ. εἰ τὸν οἰκοδεσπότην Βεελζεβοὺλ ἐκάλεσαν, πόσῳ μᾶλλον τοὺς οἰκιακοὺς αὐτοῦ;

26 Μὴ οὖν φοβηθῆτε αὐτούς· οὐδὲν γάρ ἐστι κεκαλυμμένον, ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται, καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

δουν, μὴν ἐγνωσθῆτε, πῶς ἢ τί θέλετε λαλήσει· Διατὶ θέλει σᾶς δοθῇ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν, τί θέλετε λαλήσει.

20 Διατὶ δὲν εἶσθε ἐσεῖς, ὁποῦ καλεῖτε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τοῦ πατρός σας, ὁποῦ λαλεῖ εἰς ἐσᾶς.

21 Καὶ ἀδελφὸς ἀδελφὸν θέλει παραδώσει εἰς θάνατον, καὶ ὁ πατὴρ τὸ παιδί του· καὶ θέλουν σηκωθῆ τὰ παιδία καθαπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους, καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.

22 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀμὴ ὁποῦ ὑπομείνει ἕως εἰς τὸ τέλος, θέλει σωθῆ.

23 Καὶ ὅταν σᾶς διώκουν εἰς τοῦτην τὴν πόλιν, φεύγετε εἰς τὴν ἄλλην· Διατὶ βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλετε τελειώσει τὰς πόλεις τοῦ Ἰσραὴλ, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

24 Δὲν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του, οὐδὲ δοῦλος ἀπὸ τὸν αὐθέντην του.

25 Φθάνει εἰς τὸν μαθητὴν, νὰ γένῃ ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του· καὶ ὁ δοῦλος, ὡσὰν ὁ αὐθέντης του· ἂν οἱ σπιτικοὶ τὸν αὐθέντην του ἐσπιτικὸν ἐκάλεσαν Βεελζεβοὺλ, πόσῳ μᾶλλον τοὺς ἰδικούς του;

26 Μὴν τοὺς φοβηθῆτε λοιπόν· Διατὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον, ὁποῦ νὰ μὴν ξεσκε-

ται, καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

27 Ὃ λέγω ὑμῖν ἐν τῇ σκοτίᾳ, εἴπατε ἐν τῷ φωτὶ· καὶ ὃ εἰς τὸ οὖς ἀκούετε, κηρύξατε ἐπὶ τῶν δωμάτων.

28 Καὶ μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, τὴν δὲ ψυχὴν μὴ δυναμένων ἀποκτεῖναι· φοβήθητε δὲ μᾶλλον τὸν δυνάμενον καὶ ψυχὴν καὶ σῶμα ἀπολέσαι ἐν γεέννῃ.

29 Οὐχὶ δύο στρουθία ἀσσαρίου πωλεῖται, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐ πεσεῖται ἐπὶ τὴν γῆν, ἄνευ τοῦ πατρὸς ὑμῶν

30 Ὑμῶν δὲ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς πᾶσαι ἠριθμημέναι εἰσί.

31 Μὴ οὖν φοβηθῆτε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε ὑμεῖς.

32 Πᾶς οὖν ὅστις ὁμολογήσει ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογήσω κἀγὼ ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

33 Ὅστις δ' ἂν ἀρνήσηταί με ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, ἀρνήσομαι αὐτὸν κἀγὼ ἔμπροσθεν τοῦ πατρός μου τοῦ ἐν οὐρανοῖς.

34 Μὴ νομίσητε, ὅτι ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην ἐπὶ τὴν γῆν·

παθῆ, καὶ κρυφὸν, ὁπὲ να μὴν γνωρισθῆ.

27 Ετουτο, ὁπου σᾶς λεγω εἰς τὸ σκότος, να το εἰπῆτε εἰς τὸ φως· καὶ τουτο, ὁπου ἀκούετε κρυφα εἰς το αὐτι, να το κηρύξετε ἀπάνω εἰς τα δωματα.

28 Καὶ μὴν φοβηθῆτε ἀπ' ἐκεῖνες, ὁπου φονευουν τὸ κορμὶ, καὶ τὴν ψυχὴν δὲν δύνανται νὰ τὴν φονεύσουν· ἀλλὰ περισσότερον πρεπει να φοβηθῆτε ἐκεῖνον, ὁπου εἶναι νὰ χαλάσῃ καὶ τὴν ψυχὴν καὶ το κορμὶ εἰς τὴν γεενναν.

29 Δεν πωλενται δυο πουλια διὰ ενα ἄσπρον, καὶ ενα ἀπ' αὐτὰ δὲν θέλει πέσει εἰς τὴν γῆν χωρὶς τοῦ πατρος σας;

30 Ἀμὴ καὶ αἱ τρίχαις ὁλαις τῆς κεφαλῆς σας εἶναι μετρημέναις.

31 Μὴν φοβᾶσθε λοιπὸν· ἀπὸ πολλὰ πουλια διαφέρετε ἐσεῖς.

32 Πᾶς ἄνθρωπος λοιπὸν, ὁπου ὁμολογήσει εἰς ἐμενα ὁμπροσᾶ εἰς τους ἀνθρωπους, θέλω ὁμολογήσει καὶ ἐγω εἰς αὐτὸν ὁμπροσᾶ εἰς τὸν πατέρα μου τὸν οὐρανιον.

33 Καὶ ὁποιος με ἀρνηθῆ ὁμπροσᾶ εἰς τους ἀνθρωπους, θέλω τὸν ἀρνηθῆ καὶ ἐγω ὁμπροσᾶ εἰς τὸν πατέρα μου τὸν οὐρανιον.

34 Μὴν λογιασετε, ὅτι ἦλθα νὰ βάλλω εἰρήνην εἰς τὴν

οὐκ ἦλθον βαλεῖν εἰρήνην, ἀλλα μάχαιραν.

35 Ἦλθον γὰρ διχάσαι ἄνθρωπον κατὰ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, καὶ θυγατέρα κατὰ τῆς μητρὸς αὐτῆς, καὶ νύμφην κατὰ τῆς πενθερᾶς αὐτῆς.

36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου, οἱ οἰκιακοὶ αὐτοῦ.

37 Ὁ φιλῶν πατέρα ἢ μητέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος· καὶ ὁ φιλῶν υἱὸν ἢ θυγατέρα ὑπὲρ ἐμὲ, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.

38 Καὶ ὃς οὐ λαμβάνει τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθεῖ ὀπίσω μου, οὐκ ἔστι μου ἄξιος.

39 Ὁ εὑρὼν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ, ἀπολέσει αὐτήν· καὶ ὁ ἀπολέσας τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.

40 Ὁ δεχόμενος ὑμᾶς, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὁ ἐμὲ δεχόμενος δέχεται τὸν ἀποστείλαντά με.

41 Ὁ δεχόμενος προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, μισθὸν προφήτου λήψεται· καὶ ὁ δεχόμενος δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, μισθὸν δικαίου λήψεται.

42 Καὶ ὃς ἂν ποτίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων ποτήριον ψυχροῦ μόνον, εἰς ὄνομα μαθητοῦ· οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

35 Διατὶ ἐγὼ ἦλθα νὰ διαχωρίσω ἄνθρωπον ἐναντίον τοῦ πατρός του, καὶ θυγατέρα ἐναντίον τῆς μητρός της, καὶ νύμφην ἐναντίον τῆς πενθερᾶς της.

36 Καὶ ἐχθροὶ τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἶναι οἱ οἰκιακοί του.

37 Ἐκεῖνος, ὁποῦ ἀγαπᾷ πατέρα ἢ μητέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λόγου μου· καὶ ὁποῖος ἀγαπᾷ υἱὸν ἢ θυγατέρα περισσότερον ἀπὸ ἐμένα, δὲν εἶναι ἄξιος διατέμενα.

38 Καὶ ὁποῖος δὲν περνεῖ τὸν σταυρόν του, καὶ νὰ ἀκολουθᾷ ὀπίσω μου, δὲν εἶναι ἄξιος διὰ λόγου μου.

39 Ἐκεῖνος, ὁποῦ εὑρεῖ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ τὴν χάσει διὰ λόγου μου, θέλει τὴν εὑρεῖ.

40 Ἐκεῖνος, ὁποῦ δέχεται ἐσᾶς, ἐμένα δέχεται· καὶ ὁποῖος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον, ὁποῦ μὲ ἐστειλε.

41 Ἐκεῖνος, ὁποῦ δέχεται προφήτην εἰς ὄνομα προφήτου, θέλει πάρει πληρωμὴν προφήτου· καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ δέχεται δίκαιον εἰς ὄνομα δικαίου, θέλει πάρει πληρωμὴν δικαίου.

42 Καὶ ὁποῖος ἐὰν ποτίσῃ ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς μικροὺς ἕνα ποτήριον νερὸν κρυὸν εἰς ὄνομα

ὑμῖν, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃ μὴ ἀποδέξηται τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

μαθητῶν, βεβαίως σᾶς λέγω, δὲν θέλει χάσει τὸν μισθόν του.

Κεφ. ια'. 11.

ΚΑΙ ἐγένετο, ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς διατάσσων τοῖς δώδεκα μαθηταῖς αὐτοῦ, μετέβη ἐκεῖθεν, τοῦ διδάσκειν καὶ κηρύσσειν ἐν ταῖς πόλεσιν αὐτῶν.

2 Ὁ δὲ Ἰωάννης ἀκούσας ἐν τῷ δεσμωτηρίῳ τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, πέμψας δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

3 Εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἕτερον προσδοκῶμεν;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ, ἃ ἀκούετε καὶ βλέπετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, καὶ χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται, καὶ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

6 Καὶ μακάριός ἐστιν, ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

7 Τούτων δὲ πορευομένων, ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς λέγειν τοῖς ὄχλοις περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξήλθετε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;

8 Ἀλλὰ τί ἐξήλθετε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδού, οἱ τὰ

ΚΑΙ ἔγινεν, ὡσὰν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς νὰ διαλάσσῃ τοὺς δώδεκα μαθητάδες του, ἐδιέβη ἀπ' ἐκεῖ νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ κηρυττῇ εἰς τὰς πόλεις αὐτῶν.

2 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐχοντας νὰ ἀκούσῃ μέσα εἰς τὴν Φυλακὴν τὰ ἔργα τοῦ Χριστοῦ, ἐπεμψε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του.

3 Καὶ λέγει του· ἐσὺ εἶσαι ἐκεῖνος, ὁποὺ μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον καρτερῶμεν;

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν τοὺς· πηγαίνοντες εἰπέτε τοῦ Ἰωάννου ἐτοῦτα, ὁποὺ βλέπετε καὶ ἀκούετε.

5 Τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, κυλλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, καὶ κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἀναστήνονται, καὶ οἱ πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

6 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποὺ δὲν σκανδαλισθῇ εἰς τὸν λόγον μου.

7 Καὶ πηγαίνοντες ἐτοῦτοι, ἄρχησεν ὁ Ἰησοῦς νὰ λέγῃ εἰς τὸν λαὸν διὰ τὸν Ἰωάννην· τί εὐγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ εἰδῆτε, καλάμι, ὁποὺ ταράσσεται ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

8 Ἀλλὰ τί εὐγήκετε νὰ εἰδῆτε; ἄνθρωπον σολισμένον μὲ μαλακὰ φορέματα; νά, ἐκεῖ-

μαλακα φορεῦντες, ἐν τοῖς οἴκοις των βασιλέων εἰσιν.

9 Ἀλλὰ τί ἐξηλθετε ἰδεῖν; προφητην; ναι, λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφητου.

10 Οὗτος γάρ ἐστι, περὶ οὗ γέγραπται· Ἰδοὺ, ἐγω ἀποστέλλω τον ἀγγελον μου προ προσωπου σου, ὃς κατασκευάσει την ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Ἀμην λέγω ὑμῖν, οὐκ ἐγηγερται ἐν γεννητοῖς γυναικων μειζων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστου· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῃ βασιλείᾳ των οὐρανων, μείζων αὐτοῦ ἐστιν.

12 Ἀπὸ δὲ των ἡμερων Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ ἕως ἄρτι ἡ βασιλεία των οὐρανων βιάζεται, καὶ βιασταὶ ἁρπάζουσιν αὐτην.

13 Πάντες γαρ οἱ προφηται καὶ ὁ νόμος ἕως Ἰωαννου προεφήτευσαν.

14 Καὶ εἰ θέλετε δέχεσθαι, αὐτός ἐστιν Ἠλίας ὁ μέλλων ἔρχεσθαι.

15 Ὁ ἐχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

16 Τίνι δὲ ὁμοιώσω την γενεὰν ταύτην; ὁμοία ἐστὶ παιδαρίοις ἐν ἀγοραῖς καθημένοις, καὶ προσφωνοῦσι τοῖς ἑταίροις αὐτων,

17 Καὶ λέγουσιν· Ηὐλησαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχησασθε· ἐθρηνήσαμεν, καὶ οὐκ ἐκόψασθε.

νοι, ὅπου φορουσι τα μαλακα, εἶναι μέσα εἰς τα σπιτια τα βασιλικα.

9 Ἀλλὰ τί εὐγηκετε νὰ εἰδητε; προφητην; ναὶ λέγω σας, καὶ περισσοτερον ἀπὸ προφητην.

10 Διατὶ ἐτουτος εἶναι ἐκεῖνος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη να, ὅπου ἐγω [illegible] τὸν ἀγγελόν μου ὁμπροσᾶ σου, ὁ ὁποῖος θέλει ἑτοιμάσει την γράταν σου ἔμπροσθέν σου.

11 Βεβαια σᾶς λέγω, δὲν ἐσηκωθη ἀπὸ ἐκείνους, ὅπου ἐγεννηθησαν ἀπὸ γυναῖκες, μεγαλίτερος ἀπὸ τον Ἰωάννην τον Βαπτιστην· ἀμὴ ὁ μικρότερος εἰς την βασιλείαν των οὐρανων, εἶναι μεγαλιτερος ἀπ αὐτόν.

12 Καὶ ἀπο ταῖς ἡμέραις τοῦ Ἰωαννου τοῦ βαπτιστοῦ ἕως τωρα ἡ βασιλεια των οὐρανων βιάζεται, καὶ οἱ βιασαὶ την ἁρπάζουσι.

13 Διατὶ ὅλοι οἱ προφηται καὶ ὁ νόμος ἕως τοῦ Ἰωάννου ἐπροφητευσαν.

14 Καὶ ἂν θέλετε νὰ τὸν δεχθητε, αὐτὸς εἶναι ὁ Ηλίας, ὅπου ἐμελλε να ἐλθῃ.

15 Ὅποιος ἐχει αὐτία νὰ ἀκουσῃ, ἂς ἀκουσῃ.

16 Καὶ μετὶ τὰ παρομοιάσω την γενεὰν ἐτούτην; ὁμοιάζει παιδια μικρὰ, ὅπου κάθουνται εἰς τας φόρας, καὶ λαλοῦσιν εἰς τους συντρόφους των,

17 Καὶ λέγουν· ἐμεῖς σᾶς

μεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἠρχήσασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκόψασθε.

18 Ἦλθε γαρ Ἰωάννης μητε ἐσθίων, μητε πίνων· καὶ λέγουσι· Δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱος τυ ἀνθρωπυ ἐσθιων και πίνων· και λεγουσιν· Ἰδε ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, τελωνων φιλος και ἁμαρτωλων. καὶ ἐδικαιωθη ἡ σοφία ἀπο των τεκνων αὐτης.

20 Τότε ἤρξατο ὀνειδίζειν τας πολεις, ἐν αις ἐγενοντο αἱ πλεῖσαι δυνάμεις αὐτυ, ὅτι υ μετενόησαν.

21 Οὐαί σοι Χοραζίν, οὐαί σοι Βηθσαϊδαν· ὅτι εἰ ἐν Τυρω καὶ Σιδωνι ἐγενηθη αἱ δυνάμεις αἱ γενομεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκω καὶ σποδω μετενόησαν.

22 Πλὴν λεγω ὑμῖν· Τύρω καὶ Σιδωνι ἀνεκτότερον ἐσαι ἐν ἡμέρα κρισεως, ἢ ὑμῖν.

23 Καὶ συ Καπερναουμ, μὴ ἑως τυ ὐρανυ ὑψωθεῖσα, ἑως ᾅδυ καταβιβασθηση· ὅτι εἰ ἐν Σοδόμοις ἐγενοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενομεναι ἐν σοι, ἔμειναν ἂν μέχρι της σημερον.

επαίξαμεν, καὶ ἐσεῖς δεν ἐχορεψετε· σᾶς ἐμυρολογησαμεν, καὶ δεν ἐλυπηθηκετε.

18 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης, ὁπου μηδὲ ἔτρωγεν, μηδὲ ἔπινεν· καὶ λέγουσιν, ὅτι δαιμόνιον ἔχει.

19 Ἦλθεν ὁ υἱος τυ ἀνθρωπυ, ὁπου τρωγει καὶ πινει· καὶ λέγουσιν· ἰὰ, ἄνθρωπος φάγος καὶ οἰνοπότης, φίλος των τελωνίδων καὶ των ἁμαρτωλων. ἀμὴ ἡ σοφία ἐδικαιώθη ἀπο τὰ παιδιά της.

20 Τότε ἄρχισε νὰ ὀνειδίζῃ τὰς πόλεις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐγίνοντο αἱ περισσότεραις τυ δυνάμεις, ὅτι δὲν ἐμετανόησαν.

21 Ἀεἰλιμαν εἰς ἐσένα Χοραζίν, ἀεἰλίμαν εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· ὅτι αἱ δυνάμαις, ὁπου ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἐαν ἐγίνοντο εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδωνα, κάποτε ἤθελαν μετανοήσῃ (νὰ βάλλησι) σάκκους καὶ σακκιαις.

22 Μὲ ὅλον τυτο λεγω σας· εἰς τὴν ἡμεραν της κρίσεως θελει εἶσθαι εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδωνα, παρα εἰς ἰσᾶς.

23 Καὶ συ Καπερναουμ, ὁπου ἐψώθης ἑως εἰς τὸν ὐρανὸν, θελεις καταβιβασθῇ, ἑως τὸν ᾅδην· διατὶ αἱ δυνάμαις, ὁπου ἐγίναν εἰς ἐσένα, ἐὰν ἐγίνοντο εἰς τα Σόδομα, ἤθελαν μείνῃ ἕως τὴν σήμερον.

24 Πλην λεγω ὑμῖν, ὅτι γῆ Σοδόμων ἀνεκτότερον ἔσται ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ σοί.

25 Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις.

26 Ναὶ ὁ πατήρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

27 Πάντα μοι παρεδόθη ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς ἐπιγινώσκει τὸν υἱὸν, εἰ μὴ ὁ πατήρ· οὐδὲ τὸν πατέρα τις ἐπιγινώσκει, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

28 Δεῦτε πρός με πάντες οἱ κοπιῶντες καὶ πεφορτισμένοι, κἀγὼ ἀναπαύσω ὑμᾶς.

29 Ἄρατε τὸν ζυγόν μου ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάθετε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι πρᾶός εἰμι, καὶ ταπεινὸς τῇ καρδίᾳ· καὶ εὑρήσετε ἀνάπαυσιν ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν.

30 Ὁ γὰρ ζυγός μου χρηστὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν ἐστιν.

24 Ὅμως λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὰ Σόδομα εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως, παρὰ εἰς ἐσένα.

25 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· εὐχαριστῶ σε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι τὰ ἔκρυψες ἀπὸ τοὺς σοφοὺς καὶ τοὺς φρονίμους, καὶ τὰ ἐφανέρωσες εἰς τὰ νήπια.

26 Ναὶ βεβαίως πάτερ, ὅτι ἔτζι σε ἀρέσει.

27 Ὅλα μὲ ἐπαραδόθηκαν ἀπὸ τὸν πατέρα μου καὶ κανεὶς δὲν γνωρίζει τὸν υἱὸν, παρὰ ὁ πατὴρ· ἐδὲ γνωρίζει τινὰς τὸν πατέρα, παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὁποιους θέλει ὁ υἱὸς νὰ τὸ φανερώσῃ.

28 Ἐλᾶτε εἰς ἐμένα ὅλοι οἱ κοπιασμένοι καὶ οἱ φορτωμένοι, καὶ ἐγὼ θέλω σας ἀναπαύσει.

29 Ἐπάρετε τὸν ζυγόν μου ἀπάνω σας, καὶ μάθετε ἀπὸ ἐμένα, ὅτι εἶμαι ἡμερόθυμος καὶ ταπεινὸς εἰς τὴν καρδίαν· καὶ θέλετε εὕρει ἀνάπαυσιν εἰς ταῖς ψυχαῖς σας.

30 Διατὶ ὁ ζυγός μου εἶναι καλὸς, καὶ τὸ φορτίον μου ἐλαφρόν.

Κεφ. ιβ'. 12.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἐπορεύθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων· οἱ δὲ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπείνασαν, καὶ

Εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς τὰ σάββατα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς σποραῖς· καὶ οἱ μαθηταί του ἐπείνασαν, καὶ

ἤρξαντο τίλλειν στάχυας, καὶ ἐσθίειν.

2 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι ἰδόντες, εἶπον αὐτῷ, Ἰδοὺ, οἱ μαθηταί σου ποιοῦσιν, ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν σαββάτῳ.

3 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ;

4 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἐξὸν ἦν αὐτῷ φαγεῖν, οὐδὲ τοῖς μετ' αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι μόνοις;

5 Ἢ οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῷ νόμῳ, ὅτι τοῖς σάββασιν οἱ ἱερεῖς ἐν τῷ ἱερῷ τὸ σάββατον βεβηλοῦσι, καὶ ἀναίτιοί εἰσι;

6 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι τοῦ ἱεροῦ μείζων ἐστὶν ὧδε.

7 Εἰ δὲ ἐγνώκειτε, τί ἐστιν· Ἔλεον θέλω καὶ οὐ θυσίαν, οὐκ ἂν κατεδικάσατε τοὺς ἀναιτίους.

8 Κύριος γάρ ἐστι καὶ τοῦ σαββάτου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

9 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς τὴν συναγωγὴν αὐτῶν.

10 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπος ἦν τὴν χεῖρα ἔχων ξηράν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες, Εἰ ἔξεστι τοῖς σάββασι θεραπεύειν; ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

ἄρχισαν νὰ τρίβουν ἀγαχυα, καὶ νὰ τρώγουν.

2 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ὡσὰν τὸ εἶδαν, τοῦ εἶπαν· να, οἱ μαθηταί σου, ὁπου κάμνουν ἐκεῖνο, ὁπου δὲν εἶναι συγχωρητὸν νὰ τὸ κάμνουν τὸ σάββατον.

3 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς, καὶ ἐκεῖνοι ὁπου ἦταν μαζύ του;

4 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήτι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα αὐτὸς δὲν εἶχεν ἐξουσίαν νὰ τὰ φάγῃ, οὐδὲ ἐκεῖνοι ὁπου ἦταν μαζύ του, ἀλλα μοναχὰ οἱ ἱερεῖς μόνοι;

5 Ἢ δὲν ἐδιαβάσετε εἰς τὸν νόμον, ὅτι τὰ σάββατα οἱ ἱερεῖς εἰς τὸ ἱερὸν καταλύουσι τὸ σάββατον, καὶ εἶναι ἀκατηγόρητοι;

6 Καὶ λέγω σας, ἐδῶ εἶναι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸ ἱερόν.

7 Ἂν ἠθελετε γνωρίσῃ, τί εἶναι· ἔλεον θέλω καὶ ὄχι θυσίαν, δὲν ἠθελετε καταδικάσῃ ἐκείνους, ὁπου δὲν ἐπταισασιν.

8 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐθέντης καὶ τοῦ σαββάτου.

9 Καὶ εὐγενωντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπῆγεν εἰς τὸ συναγωγι των.

10 Καὶ να, καὶ ἦτεν ἕνας ἀνθρωπος, ὁπου εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες· ἂν εἶναι δυνατὸν νὰ

πειν; ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτου.

11 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τις ἔσται ἐξ ὑμῶν ἄνθρωπος, ὃς ἕξει πρόβατον ἕν, καὶ ἐὰν ἐμπέσῃ τοῦτο τοῖς σάββασιν εἰς βόθυνον, οὐχὶ κρατήσει αὐτὸ καὶ ἐγερεῖ;

12 Πόσῳ οὖν διαφέρει ἄνθρωπος προβάτου; ὥστε ἔξεστι τοῖς σάββασι καλῶς ποιεῖν.

13 Τότε λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου, καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

14 Οἱ δὲ φαρισαῖοι συμβούλιον ἔλαβον κατ' αὐτοῦ ἐξελθόντες, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσιν.

15 Ὁ δὲ Ἰησοῦς γνοὺς ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν· καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί, καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς πάντας.

16 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα μὴ φανερὸν αὐτὸν ποιήσωσιν.

17 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, λέγοντος·

18 Ἰδοὺ, ὁ παῖς μου, ὃν ᾑρέτισα ὁ ἀγαπητός μου, εἰς ὃν εὐδόκησεν ἡ ψυχή μου· θήσω τὸ πνεῦμα μου ἐπ' αὐτὸν, καὶ κρίσιν τοῖς ἔθνεσιν ἀπαγγελεῖ.

19 Οὐκ ἐρίσει, οὐδὲ κραυγάσει, οὐδὲ ἀκούσει τις ἐν ταῖς ἰατρεύσῃ τινας τὸ σάββατον; διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν.

11 Καὶ αὐτὸς τους εἶπεν· ποῖ⊙ ἄνθρωπ⊙ θέλει εἶσθαι ἀπὸ σᾶς, ὅπου νὰ ἔχῃ ἕνα πρόβατον, καὶ νὰ πέσῃ εἰς ἕνα λάκκον, καὶ δὲν ἠθέλει τὸ πιάσῃ νὰ τὸ σηκώσῃ;

12 Καὶ πόσην διαφορὰν ἔχει ὁ ἄνθρωπ⊙ ἀπὸ τὸ πρόβατον; εἰς τόσον ὥστε καὶ τὸ σάββατον; εἶναι δυνατὸν νὰ κάμῃ τινὰς καλωσύνην.

13 Τότε λέγει τὸ ἀνθρωπον ἐκεῖνο· ἄπλωσε τὸ χέρι σου, καὶ τὸ ἄπλωσε· καὶ ἐκατασάθη ὁλόγερον, ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

14 Καὶ οἱ φαρισαῖοι, ὡσὰν εὐγῆκαν ἔξω, ἐσυμβουλεύθησαν ἐνάντιά του, διὰ νὰ τον χαλάσουν.

15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντάς το ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ· καὶ τὸν ἀκολούθησαν ὄχλοι πολλοί, καὶ ὅλους τους ἐθεράπευσε.

16 Καὶ τους ἐπρόσταξεν, νὰ μὴν τὸν φανερώσουσι.

17 Διὰ νὰ τελειωθῇ ἐκεῖνο ὁπου ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὁπου ἔλεγεν·

18 Νά, τὸ παιδί μου, τὸ ὁποῖον ἐδιάλεξα· τὸ ἀγαπημένον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀναπαύεται ἡ ψυχή μου· θέλω βάλλει τὸ πνεῦμά μου εἰς αὐτὸν, καὶ θέλει μηνύσει εἰς τὰ ἔθνη κρίσιν.

19 Δὲν θέλει φιλονικήσει, οὐδὲ θέλει φωνάξει, οὐδὲ κανεὶς θέ-

πλατείας την φωνην αὐτῦ.

20 Καλαμον συντετριμμενον ου κατεάξει, και λινον τυφόμενον ου σβεσει· εως αν εκβάλη εις νικῆ την κρίσιν.

21 Και εν τῶ ονόματι αὐτυ εθνη ἐλπιοῦσι.

22 Τότε προσηνέχθη αὐτῶ δαιμονιζόμενῶ, τυφλὸς και κωφός· και εθεράπευσεν αὐτὸν, ωστε τον τυφλον και κωφον και λαλειν και βλεπειν.

23 Και εξίσαντο πάντες οι ὄχλοι, και ελεγον· Μητι ὗτός εστιν ὁ Υἱος Δαβίδ;

24 Οἱ δε φαρισαῖοι ακέσαντες, εἶπον· Οὗτος ουκ εκβάλλει τα δαιμονια, ει μη εν τῳ Βεελζεβυλ ἄρχοντι των δαιμονιων.

25 Εἰδὼς δε ὁ Ἰησῦς τας ενθυμησεις αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς· Πᾶσα βασιλεία μερισθεισα καθ εαυτης, ερημεται· και πᾶσα πόλις η οἰκια μερισθεῖσα καθ' εαυτης, ου σαθησεται.

26 Καὶ ει ὁ σαταναᾶς τον σαταναᾶν εκβάλλει, εφ εαυτον εμερίσθη· πως ουν σαθησεται η βασιλεία αὐτῦ;

27 Και εἰ εγω εν Βεελζεβυλ εκβαλλω τα δαιμόνια, οἱ υἱοὶ

λει ακυσει την φωνην τυ εις τα πλατωματα.

20 Καλάμι συντριμμενον δεν θελει τζακισει, και λινάρι, ὁπυ να καπνίζη, δεν θελει σβέσει· εως ὁπυ να εγγάλη εξω εις νίκην την κρίσιν.

21 Και εἰς το ὄνομα τυ θελουν ελπίσει τα εθνη.

22 Τότε τυ ἐφερθη εἰας δαιμονισμενῶ, τυφλὸς και βυβὸς· και τὸν ιάτρευσε, τὸσον ὁπυ ὁ τυφλὸς και βυβὸς και εβλεπει και ελαλει.

23 Καὶ ἐθαύμαζαν ολοι οἱ ὄχλοι, καὶ ελεγαν· μηκα εἶναι ετυτῶ ὁ υἱὸς τῦ Δαβίδ;

24 Και οἱ φαρισαῖοι, ωσαν τὸ ἀκυσαν, ελεγαν· ἰτυτος δεν εγγάιει τα δαιμόνια, παρα με τὸν Βεελζεβυλ, ὁπυ εἶναι αρχων των δαιμόνων.

25 Οδε Ιησυς γνωρίζωντας τυς διαλογισμὸς τυν, τυς εἶπε· πασα βασιλεία, ὁπυ να διαμοιρασθη εναντίον εις του λόγυ της, ἐρημωνεται· και πασα πολις και σπητι, ὁπυ να μοιρασθη εναντίον εις τε λόγυ τυ, δεν θέλει σαθη.

26 Καὶ ανίσως καὶ ὁ Σαταιας εγγαινει τον Σαταναν, εμοιράσθη καταπάνω τε λόγυ τυ· πως τὸ λοιπὸν θελει σαθη η βασιλεία τυ;

27 Καὶ αν εγω εγγάνω τα δαιμόνια με τὸν Βεελζεβυλ, οι

ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ ὑμῶν ἔσονται κριταί.

28 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν πνεύματι Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

29 Ἢ πῶς δύναταί τις εἰσελθεῖν εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ ἰσχυροῦ, καὶ τὰ σκεύη αὐτοῦ διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον δήσῃ τὸν ἰσχυρόν, καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει;

30 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.

31 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν· Πᾶσα ἁμαρτία καὶ βλασφημία ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις· ἡ δὲ τοῦ πνεύματος βλασφημία οὐκ ἀφεθήσεται τοῖς ἀνθρώποις.

32 Καὶ ὃς ἂν εἴπῃ λόγον κατὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· ὃς δ' ἂν εἴπῃ κατὰ τοῦ πνεύματος τοῦ ἁγίου, οὐκ ἀφεθήσεται αὐτῷ οὔτε ἐν τούτῳ τῷ αἰῶνι, οὔτε ἐν τῷ μέλλοντι.

33 Ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον καλὸν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ καλόν· ἢ ποιήσατε τὸ δένδρον σαπρὸν, καὶ τὸν καρπὸν αὐτοῦ σαπρόν· ἐκ γὰρ τοῦ καρποῦ τὸ δένδρον γινώσκεται.

34 Γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς

υἱοί σας με τίνα τα ενγαλουσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ θέλουσιν εἶσθαι κριτάδες σας.

28 Αμὴ ἀνίσως καὶ ἐγὼ με το πνεῦμα του Θεοῦ ενγαίνω τὰ δαιμόνια, ἔφθασε λοιπὸν ἡ βασιλεία του Θεοῦ εἰς εσας.

29 Ἢ πῶς ημπορεῖ κανένας να εμβῃ εἰς τὸ σπητι του δυνατοῦ, καὶ να ἁρπάξῃ τα πρόγματά τυ, αν δεν δέσῃ πρωτα τον δυνατὸν, καὶ τότε να κηρσεψῃ το σπητί τυ;

30 Ἐκεῖνος, ὁποῦ δεν εἶναι μαζυ μυ, εἶναι ἐναντίος μυ· καὶ ἐκεῖνος, ὁπου δεν μαζωνει μαζυ μυ, σκορπίζει.

31 Διὰ τοῦτο σᾶς λεγω· πασα ἁμαρτία καὶ βλασφημία θέλει συγχωρηθῆ εἰς τους ἀνθρωπους· ἀμὴ ἡ βλασφημία τυ πνευματος δεν θέλει συγχωρηθῆ.

32 Καὶ ὁποιος εἰπεῖ λόγον εναντίον του υἱοῦ του ἀνθρωπου, θέλει του συγχωρηθῆ· ἀμὴ ὁποιος εἰπεῖ λόγον εναντίον του πνευματος του ἁγίου, δεν θέλει συγχωρηθῆ, μητε εἰς ἐτοῦτον τὸν αἰωνα, μήτε εἰς τὸν μέλλοντα.

33 Ἢ κάμετε τὸ δένδρον καλὸν, καὶ τον καρπὸν τυ καλόν· ἢ κάμετε τὸ δένδρον σάπιον, καὶ τον καρπὸν τυ σάπιον· διατι ἀπὸ τὸν καρπὸν γνωρίζεται τὸ δενδρον.

34 Παιδια ὀχεῖδρας, πῶς

δεναςθε αγαθα λαλειν, πονηροι οντες; εκ γαρ του περισσευματος της καρδιας το στομα λαλει.

35 Ο αγαθος ανθρωπος εκ του αγαθου θησαυρου της καρδιας εκβαλλει τα αγαθα· και ο πονηρος ανθρωπος εκ του πονηρου θησαυρου εκβαλλει πονηρα.

36 Λεγω δε υμιν, οτι παν ρημα αργον, ο εαν λαλησωσιν οι ανθρωποι, αποδωσουσι περι αυτου λογον εν ημερα κρισεως.

37 Εκ γαρ των λογων σου δικαιωθηση, και εκ των λογων σου καταδικασθησῃ.

38 Τοτε απεκριθησαν τινες των Γραμματεων και Φαρισαιων, λεγοντες· Διδασκαλε, θελομεν απο σου σημειον ιδειν.

39 Ο δε αποκριθεις, ειπεν αυτοις· Γενεα πονηρα και μοιχαλις σημειον επιζητει· και σημειον ου δοθησεται αυτῃ, ει μη το σημειον Ιωνα του προφητου.

40 Ωσπερ γαρ ην Ιωνας εν τῃ κοιλια του κητους τρεις ημερας και τρεις νυκτας· ουτως εσαι ο υιος του ανθρωπου εν τῃ καρδια της γης τρεις ημερας και τρεις νυκτας.

41 Ανδρες Νινευιται αναστησονται εν τῃ κρισει μετα της γενεας ταυτης, και κατακρινουσιν αυτην· οτι μετενοησαν εις το κηρυγμα Ιωνα· και ιδου πλειον Ιωνα ωδε.

42 Βασιλισσα νοτου εγερθησεται εν τῃ κρισει μετα της γενεας ταυτης, και κατακρινει αυτην· οτι ηλθεν εκ των περατων της γης ακουσαι την σοφιαν Σολομωντος· και ιδου πλειον Σολομωντος ωδε.

43 Οταν δε το ακαθαρτον πνευμα εξελθῃ απο του ανθρωπου, διερχεται δι' ανυδρων τοπων ζητουν αναπαυσιν, και ουχ ευρισκει.

44 Τοτε λεγει· Επιστρεψω εις τον οικον μου οθεν εξηλθον· και ελθον ευρισκει σχολαζοντα, σεσαρωμενον και κεκοσμημενον.

45 Τοτε πορευεται και παραλαμβανει μεθ' εαυτου επτα ετερα πνευματα πονηροτερα εαυτου, και εισελθοντα κατοικει εκει· και γινεται τα εσχατα του ανθρωπου εκεινου χειρονα των πρωτων. Ουτως εσται και τῃ γενεᾳ ταυτῃ τῃ πονηρᾳ.

46 Ετι δε αυτου λαλουντος τοις οχλοις, ιδου η μητηρ και οι αδελφοι αυτου ειστηκεισαν εξω, ζητουντες αυτῳ λαλησαι.

47 Ειπε δε τις αυτῳ· Ιδου η μητηρ σου και οι αδελφοι σου εξω εστηκασιν, ζητουντες σοι λαλησαι.

48 Ο δε αποκριθεις, ειπε τῳ λεγοντι αυτῳ· Τις εστιν η μητηρ μου, και τινες οι αδελφοι μου;

49 Και εκτεινας την χειρα αυτου επι τους μαθητας αυτου, ειπε· Ιδου η μητηρ μου και οι αδελφοι μου.

50 Ος γαρ αν ποιησῃ το θελημα του πατρος μου του εν τοις ουρανοις, αυτος μου αδελφος και αδελφη και μητηρ εστιν.

13 Εν δε τῃ ημερᾳ εκεινῃ εξελθων ο Ιησους απο της οικιας εκαθητο παρα την θαλασσαν.

2 Και συνηχθησαν προς αυτον οχλοι πολλοι, ωστε αυτον εμβαντα εις πλοιον καθησθαι, και πας ο οχλος επι τον αιγιαλον ειστηκει.

3 Και ελαλησεν αυτοις πολλα εν παραβολαις, λεγων· Ιδου εξηλθεν ο σπειρων του σπειρειν.

4 Και εν τῳ σπειρειν αυτον, α μεν επεσεν παρα την οδον, και ηλθεν τα πετεινα και κατεφαγεν αυτα.

5 Αλλα δε επεσεν επι τα πετρωδη, οπου ουκ ειχεν γην πολλην· και ευθεως εξανετειλεν, δια το μη εχειν βαθος γης·

6 και ηλιου ανατειλαντος εκαυματισθη, και δια το μη εχειν ριζαν εξηρανθη.

7 Αλλα δε επεσεν εις τας ακανθας· και ανεβησαν αι ακανθαι και απεπνιξαν αυτα.

8 Αλλα δε επεσεν επι την γην την καλην, και εδιδου καρπον, ο μεν εκατον, ο δε εξηκοντα, ο δε τριακοντα.

9 Ο εχων ωτα ακουειν ακουετω.

10 Και προσελθοντες οι μαθηται ειπον αυτῳ· Δια τι εν παραβολαις λαλεις αυτοις;

11 Ο δε αποκριθεις, ειπεν αυτοις· Οτι υμιν δεδοται γνωναι τα μυστηρια της βασιλειας των ουρανων, εκεινοις δε ου δεδοται.

12 Ος γαρ εχει, δοθησεται αυτῳ και περισσευθησεται· ος δε ουκ εχει, και ο εχει αρθησεται απ' αυτου.

13 Δια τουτο εν παραβολαις αυτοις λαλω· οτι βλεποντες ου βλεπουσι, και ακουοντες ουκ ακουουσιν, ουδε συνιουσιν.

14 Και αναπληρουται επ' αυτοις η προφητεια Ησαιου η λεγουσα· Ακοῃ ακουσετε και ου μη συνητε, και βλεποντες βλεψετε και ουκ ιδητε.

15 Επαχυνθη γαρ η καρδια του λαου τουτου, και τοις ωσιν βαρεως ηκουσαν, και τους οφθαλμους αυτων εκαμμυσαν· μηποτε ιδωσι τοις οφθαλμοις και τοις ωσιν ακουσωσι, και τῃ καρδια συνωσι, και επιστρεψωσι, και ιασομαι αυτους.

16 Υμων δε μακαριοι οι οφθαλμοι οτι βλεπουσι, και τα ωτα υμων οτι ακουουσι.

17 Αμην γαρ λεγω υμιν, οτι πολλοι προφηται και δικαιοι επεθυμησαν ιδειν α βλεπετε, και ουκ ειδαν· και ακουσαι α ακουετε, και ουκ ηκουσαν.

18 Υμεις ουν ακουσατε την παραβολην του σπειραντος.

19 Παντος ακουοντος τον λογον της βασιλειας και μη συνιοντος, ερχεται ο πονηρος, και αρπαζει το εσπαρμενον εν τῃ καρδια αυτου· ουτος εστιν ο παρα την οδον σπαρεις.

20 Ο δε επι τα πετρωδη σπαρεις, ουτος εστιν ο τον λογον ακουων και ευθυς μετα χαρας λαμβανων αυτον·

21 ουκ εχει δε ριζαν εν εαυτῳ, αλλα προσκαιρος εστιν· γενομενης δε θλιψεως η διωγμου δια τον λογον, ευθυς σκανδαλιζεται.

22 Ο δε εις τας ακανθας σπαρεις, ουτος εστιν ο τον λογον ακουων, και η μεριμνα του αιωνος τουτου και η απατη του πλουτου συμπνιγει τον λογον, και ακαρπος γινεται.

23 Ο δε επι την καλην γην σπαρεις, ουτος εστιν ο τον λογον ακουων και συνιων, ος δη καρποφορει και ποιει ο μεν εκατον, ο δε εξηκοντα, ο δε τριακοντα.

24 Αλλην παραβολην παρεθηκεν αυτοις λεγων· Ωμοιωθη η βασιλεια των ουρανων ανθρωπῳ σπειραντι καλον σπερμα εν τῳ αγρῳ αυτου·

25 εν δε τοις καθευδειν τους ανθρωπους, ηλθεν αυτου ο εχθρος και επεσπειρεν ζιζανια ανα μεσον του σιτου, και απηλθεν.

26 Οτε δε εβλαστησεν ο χορτος και καρπον εποιησεν, τοτε εφανη και τα ζιζανια.

27 Προσελθοντες δε οι δουλοι του οικοδεσποτου ειπον αυτῳ· Κυριε, ουχι καλον σπερμα εσπειρας εν τῳ σῳ αγρῳ; ποθεν ουν εχει ζιζανια;

28 Ο δε εφη αυτοις· Εχθρος ανθρωπος τουτο εποιησεν. Οι δε δουλοι λεγουσιν αυτῳ· Θελεις ουν απελθοντες συλλεξωμεν αυτα;

29 Ο δε φησιν· Ου, μηποτε συλλεγοντες τα ζιζανια εκριζωσητε αμα αυτοις τον σιτον.

30 Αφετε συναυξανεσθαι αμφω μεχρι του θερισμου· και εν καιρῳ του θερισμου ερω τοις θερισταις· Συλλεξατε πρωτον τα ζιζανια, και δησατε αυτα εις δεσμας προς το κατακαυσαι αυτα· τον δε σιτον συναγαγετε εις την αποθηκην μου.

31 Αλλην παραβολην παρεθηκεν αυτοις λεγων· Ομοια εστιν η βασιλεια των ουρανων κοκκῳ σινεπεως, ον λαβων ανθρωπος εσπειρεν εν τῳ αγρῳ αυτου·

32 ος μικροτερον μεν εστιν παντων των σπερματων· οταν δε αυξηθῃ, μειζον των λαχανων εστι και γινεται δενδρον, ωστε ελθειν τα πετεινα του ουρανου και κατασκηνουν εν τοις κλαδοις αυτου.

33 Αλλην παραβολην ελαλησεν αυτοις· Ομοια εστιν η βασιλεια των ουρανων ζυμῃ, ην λαβουσα γυνη εκρυψεν εις αλευρου σατα τρια, εως ου εζυμωθη ολον.

34 Ταυτα παντα ελαλησεν ο Ιησους εν παραβολαις τοις οχλοις· και χωρις παραβολης ουκ ελαλει αυτοις·

35 οπως πληρωθῃ το ρηθεν δια του προφητου λεγοντος· Ανοιξω εν παραβολαις το στομα μου, ερευξομαι κεκρυμμενα απο καταβολης κοσμου.

36 Τοτε αφεις τους οχλους ηλθεν εις την οικιαν· και προσηλθον αυτῳ οι μαθηται αυτου λεγοντες· Διασαφησον ημιν την παραβολην των ζιζανιων του αγρου.

37 Ο δε αποκριθεις, ειπεν αυτοις· Ο σπειρων το καλον σπερμα εστιν ο υιος του ανθρωπου·

38 ο δε αγρος εστιν ο κοσμος· το δε καλον σπερμα, ουτοι εισιν οι υιοι της βασιλειας· τα δε ζιζανια εισιν οι υιοι του πονηρου·

39 ο δε εχθρος ο σπειρας αυτα εστιν ο διαβολος· ο δε θερισμος συντελεια αιωνος εστιν· οι δε θερισται αγγελοι εισιν.

40 Ωσπερ ουν συλλεγεται τα ζιζανια και πυρι κατακαιεται, ουτως εσται εν τῃ συντελειᾳ του αιωνος τουτου.

41 Αποστελει ο υιος του ανθρωπου τους αγγελους αυτου, και συλλεξουσιν εκ της βασιλειας αυτου παντα τα σκανδαλα και τους ποιουντας την ανομιαν,

42 και βαλουσιν αυτους εις την καμινον του πυρος· εκει εσται ο κλαυθμος και ο βρυγμος των οδοντων.

43 Τοτε οι δικαιοι εκλαμψουσιν ως ο ηλιος εν τῃ βασιλειᾳ του πατρος αυτων. Ο εχων ωτα ακουειν ακουετω.

44 Παλιν ομοια εστιν η βασιλεια των ουρανων θησαυρῳ κεκρυμμενῳ εν τῳ αγρῳ, ον ευρων ανθρωπος εκρυψεν, και απο της χαρας αυτου υπαγει και παντα οσα εχει πωλει, και αγοραζει τον αγρον εκεινον.

45 Παλιν ομοια εστιν η βασιλεια των ουρανων ανθρωπῳ εμπορῳ ζητουντι καλους μαργαριτας·

46 ευρων δε ενα πολυτιμον μαργαριτην απελθων πεπρακεν παντα οσα ειχε, και ηγορασεν αυτον.

47 Παλιν ομοια εστιν η βασιλεια των ουρανων σαγηνῃ βληθειση εις την θαλασσαν, και εκ παντος γενους συναγαγουσῃ·

48 ην οτε επληρωθη, αναβιβασαντες επι τον αιγιαλον και καθισαντες συνελεξαν τα καλα εις αγγεια, τα δε σαπρα εξω εβαλον.

49 Ουτως εσται εν τῃ συντελειᾳ του αιωνος· εξελευσονται οι αγγελοι και αφορισουσι τους πονηρους εκ μεσου των δικαιων,

50 και βαλουσιν αυτους εις την καμινον του πυρος· εκει εσται ο κλαυθμος και ο βρυγμος των οδοντων.

51 Συνηκατε ταυτα παντα; Λεγουσιν αυτῳ· Ναι, κυριε.

52 Ο δε ειπεν αυτοις· Δια τουτο παν γραμματευς μαθητευθεις τῃ βασιλειᾳ των ουρανων ομοιος εστιν ανθρωπῳ οικοδεσποτῃ, οστις εκβαλλει εκ του θησαυρου αυτου καινα και παλαια.

53 Και εγενετο οτε ετελεσεν ο Ιησους τας παραβολας ταυτας, μετηρεν εκειθεν.

54 Και ελθων εις την πατριδα αυτου εδιδασκεν αυτους εν τῃ συναγωγῃ αυτων, ωστε εκπλησσεσθαι αυτους και λεγειν· Ποθεν τουτῳ η σοφια αυτη και αι δυναμεις;

55 Ουχ ουτος εστιν ο του τεκτονος υιος; ουχι η μητηρ αυτου λεγεται Μαριαμ, και οι αδελφοι αυτου Ιακωβος και Ιωσης και Σιμων και Ιουδας;

56 Και αι αδελφαι αυτου ουχι πασαι προς ημας εισιν; Ποθεν ουν τουτῳ ταυτα παντα;

57 Και εσκανδαλιζοντο εν αυτῳ. Ο δε Ιησους ειπεν αυτοις· Ουκ εστιν προφητης ατιμος ει μη εν τῃ πατριδι αυτου και εν τῃ οικιᾳ αυτου.

58 Και ουκ εποιησεν εκει δυναμεις πολλας δια την απιστιαν αυτων.

14 Εν εκεινῳ τῳ καιρῳ ηκουσεν Ηρωδης ο τετραρχης την ακοην Ιησου,

2 και ειπεν τοις παισιν αυτου· Ουτος εστιν Ιωαννης ο βαπτιστης· αυτος ηγερθη απο των νεκρων, και δια τουτο αι δυναμεις ενεργουσιν εν αυτῳ.

3 Ο γαρ Ηρωδης κρατησας τον Ιωαννην εδησεν αυτον και εν φυλακῃ απεθετο δια Ηρωδιαδα την γυναικα Φιλιππου του αδελφου αυτου·

4 ελεγεν γαρ αυτῳ ο Ιωαννης· Ουκ εξεστιν σοι εχειν αυτην.

5 Και θελων αυτον αποκτειναι εφοβηθη τον οχλον, επει ως προφητην αυτον ειχον.

6 Γενεσιων δε αγομενων του Ηρωδου, ωρχησατο η θυγατηρ της Ηρωδιαδος εν τῳ μεσῳ, και ηρεσεν τῳ Ηρωδῃ·

7 οθεν μεθ' ορκου ωμολογησεν αυτῃ δουναι ο εαν αιτησῃται παρ' αυτου.

8 Η δε προβιβασθεισα υπο της μητρος αυτης, φησιν· Δος μοι ωδε επι πινακι την κεφαλην Ιωαννου του βαπτιστου.

9 Και λυπηθεις ο βασιλευς δια τους ορκους και τους συνανακειμενους εκελευσεν δοθηναι,

10 και πεμψας απεκεφαλισεν τον Ιωαννην εν τῃ φυλακῃ.

11 Και ηνεχθη η κεφαλη αυτου επι πινακι, και εδοθη τῃ κορασιῳ, και ηνεγκεν τῃ μητρι αυτης.

12 Και προσελθοντες οι μαθηται αυτου ηραν το πτωμα και εθαψαν αυτο· και ελθοντες απηγγειλαν τῳ Ιησου.

13 Ακουσας δε ο Ιησους ανεχωρησεν εκειθεν εν πλοιῳ εις ερημον τοπον κατ' ιδιαν· και ακουσαντες οι οχλοι ηκολουθησαν αυτῳ πεζῃ απο των πολεων.

14 Και εξελθων ειδεν πολυν οχλον, και εσπλαγχνισθη επ' αυτοις, και εθεραπευσεν τους αρρωστους αυτων.

15 Οψιας δε γενομενης προσηλθον αυτῳ οι μαθηται λεγοντες· Ερημος εστιν ο τοπος και η ωρα ηδη παρηλθεν· απολυσον τους οχλους, ινα απελθοντες εις τας κωμας αγορασωσιν εαυτοις βρωματα.

16 Ο δε Ιησους ειπεν αυτοις· Ου χρειαν εχουσιν απελθειν· δοτε αυτοις υμεις φαγειν.

17 Οι δε λεγουσιν αυτῳ· Ουκ εχομεν ωδε ει μη πεντε αρτους και δυο ιχθυας.

18 Ο δε ειπεν· Φερετε μοι αυτους ωδε.

19 Και κελευσας τους οχλους ανακλιθηναι επι του χορτου, λαβων τους πεντε αρτους και τους δυο ιχθυας, αναβλεψας εις τον ουρανον ευλογησεν και κλασας εδωκεν τοις μαθηταις τους αρτους, οι δε μαθηται τοις οχλοις.

20 Και εφαγον παντες και εχορτασθησαν· και ηραν το περισσευον των κλασματων δωδεκα κοφινους πληρεις.

21 Οι δε εσθιοντες ησαν ως πεντακισχιλιοι ανδρες χωρις γυναικων και παιδιων.

22 Και ευθεως ηναγκασεν τους μαθητας εμβηναι εις το πλοιον και προαγειν αυτον εις το περαν, εως ου απολυσῃ τους οχλους.

23 Και απολυσας τους οχλους ανεβη εις το ορος κατ' ιδιαν προσευξασθαι· οψιας δε γενομενης μονος ην εκει.

24 Το δε πλοιον ηδη μεσον της θαλασσης ην βασανιζομενον υπο των κυματων· ην γαρ εναντιος ο ανεμος.

25 Τετρακοστῃ δε φυλακῃ της νυκτος απηλθεν προς αυτους ο Ιησους περιπατων επι της θαλασσης.

26 Οι δε μαθηται ιδοντες αυτον επι της θαλασσης περιπατουντα εταραχθησαν λεγοντες οτι φαντασμα εστιν, και απο του φοβου εκραξαν.

27 Ευθεως δε ελαλησεν αυτοις ο Ιησους λεγων· Θαρσειτε, εγω ειμι· μη φοβεισθε.

28 Αποκριθεις δε αυτῳ ο Πετρος ειπεν· Κυριε, ει συ ει, κελευσον με προς σε ελθειν επι τα υδατα.

29 Ο δε ειπεν· Ελθε. Και καταβας απο του πλοιου ο Πετρος περιεπατησεν επι τα υδατα ελθειν προς τον Ιησουν.

30 Βλεπων δε τον ανεμον ισχυρον εφοβηθη, και αρξαμενος καταποντιζεσθαι εκραξεν λεγων· Κυριε, σωσον με.

31 Ευθεως δε ο Ιησους εκτεινας την χειρα επελαβετο αυτου, και λεγει αυτῳ· Ολιγοπιστε, εις τι εδιστασας;

32 Και εμβαντων αυτων εις το πλοιον εκοπασεν ο ανεμος.

33 Οι δε εν τῳ πλοιῳ ελθοντες προσεκυνησαν αυτῳ λεγοντες· Αληθως θεου υιος ει.

34 Και διαπερασαντες ηλθον επι την γην εις Γεννησαρετ.

35 Και επιγνοντες αυτον οι ανδρες του τοπου εκεινου απεστειλαν εις ολην την περιχωρον εκεινην, και προσηνεγκαν αυτῳ παντας τους κακως εχοντας·

36 και παρεκαλουν αυτον ινα μονον απτωνται του κρασπεδου του ιματιου αυτου· και οσοι ηψαντο διεσωθησαν.

15 Τοτε προσερχονται τῳ Ιησου απο Ιεροσολυμων Φαρισαιοι και γραμματεις λεγοντες·

2 Δια τι οι μαθηται σου παραβαινουσι την παραδοσιν των πρεσβυτερων; ου γαρ νιπτονται τας χειρας αυτων οταν αρτον εσθιωσιν.

3 Ο δε αποκριθεις ειπεν αυτοις· Δια τι και υμεις παραβαινετε την εντολην του θεου δια την παραδοσιν υμων;

4 Ο γαρ θεος ενετειλατο λεγων· Τιμα τον πατερα και την μητερα· και· Ο κακολογων πατερα η μητερα θανατῳ τελευτατω.

5 Υμεις δε λεγετε· Ος αν ειπῃ τῳ πατρι η τῃ μητρι· Δωρον ο εαν εξ εμου ωφεληθῃς,

6 και ου μη τιμησῃ τον πατερα αυτου η την μητερα αυτου· και ηκυρωσατε την εντολην του θεου δια την παραδοσιν υμων.

7 Υποκριται, καλως προεφητευσεν περι υμων Ησαιας λεγων·

8 Εγγιζει μοι ο λαος ουτος τῳ στοματι αυτων και τοις χειλεσιν με τιμα, η δε καρδια αυτων πορρω απεχει απ' εμου·

9 ματαιως δε σεβονται με διδασκοντες διδασκαλιας ενταλματα ανθρωπων.

10 Και προσκαλεσαμενος τον οχλον ειπεν αυτοις· Ακουετε και συνιετε·

11 ου το εισερχομενον εις το στομα κοινοι τον ανθρωπον, αλλα το εκπορευομενον εκ του στοματος, τουτο κοινοι τον ανθρωπον.

12 Τοτε προσελθοντες οι μαθηται αυτου ειπον αυτῳ· Οιδας οτι οι Φαρισαιοι ακουσαντες τον λογον εσκανδαλισθησαν;

13 Ο δε αποκριθεις ειπεν· Πασα φυτεια ην ουκ εφυτευσεν ο πατηρ μου ο ουρανιος εκριζωθησεται.

14 Αφετε αυτους· τυφλοι εισιν οδηγοι τυφλων· τυφλος δε τυφλον εαν οδηγῃ, αμφοτεροι εις βοθυνον πεσουνται.

15 Αποκριθεις δε ο Πετρος ειπεν αυτῳ· Φρασον ημιν την παραβολην ταυτην.

16 Ο δε ειπεν· Ακμην και υμεις ασυνετοι εστε;

17 Ουπω νοειτε οτι παν το εισπορευομενον εις το στομα εις την κοιλιαν χωρει και εις αφεδρωνα εκβαλλεται;

18 Τα δε εκπορευομενα εκ του στοματος εκ της καρδιας εξερχεται, κακεινα κοινοι τον ανθρωπον.

19 Εκ γαρ της καρδιας εξερχονται διαλογισμοι πονηροι, φονοι, μοιχειαι, πορνειαι, κλοπαι, ψευδομαρτυριαι, βλασφημιαι·

20 ταυτα εστιν τα κοινουντα τον ανθρωπον· το δε αφυτοις χερσιν φαγειν ου κοινοι τον ανθρωπον.

21 Και εξελθων εκειθεν ο Ιησους ανεχωρησεν εις τα μερη Τυρου και Σιδωνος.

22 Και ιδου γυνη Χαναναια απο των οριων εκεινων εξελθουσα εκραυγασεν αυτῳ λεγουσα· Ελεησον με, κυριε υιε Δαυιδ· η θυγατηρ μου κακως δαιμονιζεται.

23 Ο δε ουκ απεκριθη αυτῃ λογον. Και προσελθοντες οι μαθηται αυτου ηρωτουν αυτον λεγοντες· Απολυσον αυτην, οτι κραζει οπισθεν ημων.

24 Ο δε αποκριθεις ειπεν· Ουκ απεσταλην ει μη εις τα προβατα τα απολωλοτα οικου Ισραηλ.

25 Η δε ελθουσα προσεκυνει αυτῳ λεγουσα· Κυριε, βοηθει μοι.

26 Ο δε αποκριθεις ειπεν· Ουκ εστιν καλον λαβειν τον αρτον των τεκνων και βαλειν τοις κυναριοις.

27 Η δε ειπεν· Ναι, κυριε· και γαρ τα κυναρια εσθιει απο των ψιχιων των πιπτοντων απο της τραπεζης των κυριων αυτων.

28 Τοτε αποκριθεις ο Ιησους ειπεν αυτῃ· Ω γυναι, μεγαλη σου η πιστις· γενηθητω σοι ως θελεις. Και ιαθη η θυγατηρ αυτης απο της ωρας εκεινης.

29 Και μεταβας εκειθεν ο Ιησους ηλθεν παρα την θαλασσαν της Γαλιλαιας· και αναβας εις το ορος εκαθητο εκει.

30 Και προσηλθον αυτῳ οχλοι πολλοι εχοντες μεθ' εαυτων χωλους, τυφλους, κωφους, κυλλους, και ετερους πολλους, και ερριψαν αυτους παρα τους ποδας του Ιησου· και εθεραπευσεν αυτους·

31 ωστε τον οχλον θαυμασαι βλεποντα κωφους λαλουντας, κυλλους υγιεις, και χωλους περιπατουντας, και τυφλους βλεποντας· και εδοξασαν τον θεον Ισραηλ.

32 Ο δε Ιησους προσκαλεσαμενος τους μαθητας αυτου ειπεν· Σπλαγχνιζομαι επι τον οχλον, οτι ηδη ημεραι τρεις προσμενουσιν μοι και ουκ εχουσιν τι φαγωσιν· και απολυσαι αυτους νηστεις ου θελω, μηποτε εκλυθωσιν εν τῃ οδῳ.

33 Και λεγουσιν αυτῳ οι μαθηται· Ποθεν ημιν εν ερημιᾳ τοσουτος αρτος ωστε χορτασαι οχλον τοσουτον;

34 Και λεγει αυτοις ο Ιησους· Ποσους αρτους εχετε; Οι δε ειπον· Επτα, και ολιγα ιχθυδια.

35 Και παραγγειλας τῳ οχλῳ αναπεσειν επι την γην,

36 λαβων τους επτα αρτους και τους ιχθυας ευχαριστησας εκλασεν και εδιδου τοις μαθηταις, οι δε μαθηται τοις οχλοις.

37 Και εφαγον παντες και εχορτασθησαν· και ηραν το περισσευον των κλασματων επτα σπυριδας πληρεις.

38 Οι δε εσθιοντες ησαν τετρακισχιλιοι ανδρες χωρις γυναικων και παιδιων.

39 Και απολυσας τους οχλους εμβας εις το πλοιον ηλθεν εις τα ορια Μαγδαλα.

16 Και προσελθοντες οι Φαρισαιοι και Σαδδουκαιοι πειραζοντες ηρωτησαν αυτον σημειον εκ του ουρανου επιδειξαι αυτοις.

2 Ο δε αποκριθεις ειπεν αυτοις· Οψιας γενομενης λεγετε· Ευδια, πυρραζει γαρ ο ουρανος·

3 και πρωι· Σημερον χειμων, πυρραζει γαρ στυγναζων ο ουρανος. Το μεν προσωπον του ουρανου γινωσκετε διακρινειν, τα δε σημεια των καιρων ου δυνασθε;

4 Γενεα πονηρα και μοιχαλις σημειον επιζητει, και σημειον ου δοθησεται αυτῃ ει μη το σημειον Ιωνα. Και καταλιπων αυτους απηλθεν.

5 Και ελθοντες οι μαθηται εις το περαν επελαθοντο αρτους λαβειν.

6 Ο δε ειπεν αυτοις· Ορατε και προσεχετε απο της ζυμης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων.

7 Οι δε διελογιζοντο εν εαυτοις λεγοντες· Οτι αρτους ουκ ελαβομεν.

8 Γνους δε ο Ιησους ειπεν· Τι διαλογιζεσθε εν εαυτοις, ολιγοπιστοι, οτι αρτους ουκ εχετε;

9 Ουπω νοειτε, ουδε μνημονευετε τους πεντε αρτους των πεντακισχιλιων και ποσους κοφινους ελαβετε;

10 Ουδε τους επτα αρτους των τετρακισχιλιων και ποσας σπυριδας ελαβετε;

11 Πως ου νοειτε οτι ου περι αρτων ειπον υμιν προσεχειν απο της ζυμης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων;

12 Τοτε συνηκαν οτι ουκ ειπεν προσεχειν απο της ζυμης των αρτων αλλα απο της διδαχης των Φαρισαιων και Σαδδουκαιων.

13 Ελθων δε ο Ιησους εις τα μερη Καισαρειας της Φιλιππου ηρωτα τους μαθητας αυτου λεγων· Τινα με λεγουσιν οι ανθρωποι ειναι τον υιον του ανθρωπου;

14 Οι δε ειπον· Οι μεν Ιωαννην τον βαπτιστην, αλλοι δε Ηλιαν, ετεροι δε Ιερεμιαν η ενα των προφητων.

15 Λεγει αυτοις· Υμεις δε τινα με λεγετε ειναι;

16 Αποκριθεις δε Σιμων Πετρος ειπεν· Συ ει ο Χριστος, ο υιος του θεου του ζωντος.

17 Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπεν αυτῳ· Μακαριος ει, Σιμων Βαριωνα, οτι σαρξ και αιμα ουκ απεκαλυψεν σοι, αλλ' ο πατηρ μου ο εν τοις ουρανοις.

18 Καγω δε σοι λεγω οτι συ ει Πετρος, και επι ταυτῃ τῃ πετρᾳ οικοδομησω μου την εκκλησιαν, και πυλαι αδου ου κατισχυσουσιν αυτης.

19 Δωσω σοι τας κλειδας της βασιλειας των ουρανων· και ο εαν δησῃς επι της γης εσται δεδεμενον εν τοις ουρανοις, και ο εαν λυσῃς επι της γης εσται λελυμενον εν τοις ουρανοις.

20 Τοτε διεστειλατο τοις μαθηταις ινα μηδενι ειπωσιν οτι αυτος εστιν ο Χριστος.

21 Απο τοτε ηρξατο ο Ιησους δεικνυειν τοις μαθηταις αυτου οτι δει αυτον εις Ιεροσολυμα απελθειν και πολλα παθειν απο των πρεσβυτερων και αρχιερεων και γραμματεων, και αποκτανθηναι, και τῃ τριτῃ ημερᾳ εγερθηναι.

22 Και προσλαβομενος αυτον ο Πετρος ηρξατο επιτιμαν αυτῳ λεγων· Ιλεως σοι, κυριε· ου μη εσται σοι τουτο.

23 Ο δε στραφεις ειπεν τῳ Πετρῳ· Υπαγε οπισω μου, σατανα· σκανδαλον μου ει· οτι ου φρονεις τα του θεου, αλλα τα των ανθρωπων.

24 Τοτε ο Ιησους ειπεν τοις μαθηταις αυτου· Ει τις θελει οπισω μου ελθειν, απαρνησασθω εαυτον και αρατω τον σταυρον αυτου και ακολουθειτω μοι.

25 Ος γαρ αν θελῃ την ψυχην αυτου σωσαι απολεσει αυτην· ος δ' αν απολεσῃ την ψυχην αυτου ενεκεν εμου ευρησει αυτην.

26 Τι γαρ ωφεληθησεται ανθρωπος εαν τον κοσμον ολον κερδησῃ, την δε ψυχην αυτου ζημιωθῃ; η τι δωσει ανθρωπος ανταλλαγμα της ψυχης αυτου;

27 Μελλει γαρ ο υιος του ανθρωπου ερχεσθαι εν τῃ δοξῃ του πατρος αυτου μετα των αγγελων αυτου, και τοτε αποδωσει εκαστῳ κατα την πραξιν αυτου.

28 Αμην λεγω υμιν οτι εισιν τινες των ωδε εστηκοτων οιτινες ου μη γευσωνται θανατου εως αν ιδωσι τον υιον του ανθρωπου ερχομενον εν τῃ βασιλειᾳ αυτου.

17 Και μεθ' ημερας εξ παραλαμβανει ο Ιησους τον Πετρον και Ιακωβον και Ιωαννην τον αδελφον αυτου, και αναφερει αυτους εις ορος υψηλον κατ' ιδιαν·

2 και μετεμορφωθη εμπροσθεν αυτων, και ελαμψεν το προσωπον αυτου ως ο ηλιος, τα δε ιματια αυτου εγενετο λευκα ως το φως.

3 Και ιδου ωφθη αυτοις Μωσης και Ηλιας συλλαλουντες μετ' αυτου.

4 Αποκριθεις δε ο Πετρος ειπεν τῳ Ιησου· Κυριε, καλον εστιν ημας ωδε ειναι· ει θελεις, ποιησω ωδε τρεις σκηνας, σοι μιαν και Μωσει μιαν και Ηλια μιαν.

5 Ετι αυτου λαλουντος, ιδου νεφελη φωτεινη επεσκιασεν αυτους· και ιδου φωνη εκ της νεφελης λεγουσα· Ουτος εστιν ο υιος μου ο αγαπητος, εν ῳ ευδοκησα· ακουετε αυτου.

6 Και ακουσαντες οι μαθηται επεσαν επι προσωπον αυτων και εφοβηθησαν σφοδρα.

7 Και προσελθων ο Ιησους ηψατο αυτων και ειπεν· Εγερθητε και μη φοβεισθε.

8 Επαραντες δε τους οφθαλμους αυτων ουδενα ειδον ει μη αυτον Ιησουν μονον.

9 Και καταβαινοντων αυτων εκ του ορους ενετειλατο αυτοις ο Ιησους λεγων· Μηδενι ειπητε το οραμα εως ου ο υιος του ανθρωπου εκ νεκρων αναστῃ.

10 Και επηρωτησαν αυτον οι μαθηται λεγοντες· Τι ουν οι γραμματεις λεγουσιν οτι Ηλιαν δει ελθειν πρωτον;

11 Ο δε αποκριθεις ειπεν αυτοις· Ηλιας μεν ερχεται και αποκαταστησει παντα·

12 λεγω δε υμιν οτι Ηλιας ηδη ηλθεν, και ουκ εγνωσαν αυτον, αλλα εποιησαν εν αυτῳ οσα ηθελησαν· ουτως και ο υιος του ανθρωπου μελλει πασχειν υπ' αυτων.

13 Τοτε συνηκαν οι μαθηται οτι περι Ιωαννου του βαπτιστου ειπεν αυτοις.

14 Και ελθοντων προς τον οχλον προσηλθεν αυτῳ ανθρωπος γονυπετων αυτον και λεγων·

15 Κυριε, ελεησον μου τον υιον, οτι σεληνιαζεται και κακως πασχει· πολλακις γαρ πιπτει εις το πυρ και πολλακις εις το υδωρ.

16 Και προσηνεγκα αυτον τοις μαθηταις σου, και ουκ ηδυνηθησαν αυτον θεραπευσαι.

17 Αποκριθεις δε ο Ιησους ειπεν· Ω γενεα απιστος και διεστραμμενη, εως ποτε μεθ' υμων εσομαι; εως ποτε ανεξομαι υμων; φερετε μοι αυτον ωδε.

18 Και επετιμησεν αυτῳ ο Ιησους, και εξηλθεν απ' αυτου το δαιμονιον, και εθεραπευθη ο παις απο της ωρας εκεινης.

19 Τοτε προσελθοντες οι μαθηται τῳ Ιησου κατ' ιδιαν ειπον· Δια τι ημεις ουκ ηδυνηθημεν εκβαλειν αυτο;

20 Ο δε λεγει αυτοις· Δια την απιστιαν υμων· αμην γαρ λεγω υμιν, εαν εχητε πιστιν ως κοκκον σινεπεως, ερειτε τῳ ορει τουτῳ· Μεταβα ενθεν εκει, και μεταβησεται· και ουδεν αδυνατησει υμιν.

21 Τουτο δε το γενος ουκ εκπορευεται ει μη εν προσευχῃ και νηστειᾳ.

22 Αναστρεφομενων δε αυτων εν τῃ Γαλιλαιᾳ ειπεν αυτοις ο Ιησους· Μελλει ο υιος του ανθρωπου παραδιδοσθαι εις χειρας ανθρωπων,

23 και αποκτενουσιν αυτον, και τῃ τριτῃ ημερᾳ εγερθησεται. Και ελυπηθησαν σφοδρα.

24 Ελθοντων δε αυτων εις Καπερναουμ προσηλθον οι τα διδραχμα λαμβανοντες τῳ Πετρῳ και ειπον· Ο διδασκαλος υμων ου τελει τα διδραχμα;

25 Λεγει· Ναι. Και ελθοντα εις την οικιαν προεφθασεν αυτον ο Ιησους λεγων· Τι σοι δοκει, Σιμων; οι βασιλεις της γης απο τινων λαμβανουσι τελη η κηνσον; απο των υιων αυτων η απο των αλλοτριων;

26 Ειπε δε αυτου· Απο των αλλοτριων. Αρα γε ελευθεροι εισιν οι υιοι.

27 Ινα δε μη σκανδαλισωμεν αυτους, πορευθεις εις θαλασσαν βαλε αγκιστρον και τον αναβαντα πρωτον ιχθυν αρον· και ανοιξας το στομα αυτου ευρησεις στατηρα· εκεινον λαβων δος αυτοις αντι εμου και σου.

18 Εν εκεινῃ τῃ ωρᾳ προσηλθον οι μαθηται τῳ Ιησου λεγοντες· Τις αρα μειζων εστιν εν τῃ βασιλειᾳ των ουρανων;

2 Και προσκαλεσαμενος παιδιον εστησεν αυτο εν μεσῳ αυτων,

3 και ειπεν· Αμην λεγω υμιν, εαν μη στραφητε και γενησθε ως τα παιδια, ου μη ε

γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτήν· ὅτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

42 Βασίλισσα νότου ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτήν· ὅτι ἦλθεν ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκοῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδοὺ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

43 Ὅταν δὲ τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν, καὶ οὐχ εὑρίσκει.

44 Τότε λέγει, Ἐπιστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου, ὅθεν ἐξῆλθον. Καὶ ἐλθὸν, εὑρίσκει σχολάζοντα, σεσαρωμένον, καὶ κεκοσμημένον.

45 Τότε πορεύεται, καὶ παραλαμβάνει μεθ' ἑαυτοῦ ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτοῦ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χείρονα τῶν πρώτων. Οὕτως ἔσται καὶ τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ πονηρᾷ.

46 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος τοῖς ὄχλοις, ἰδοὺ, ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἱστήκει-

μαζύ με τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλουν τὴν κατακρίνει· διατί ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κήρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ να, ἐδῶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Ἰωνᾶ.

42 Ἡ βασίλισσα τοῦ νότου θέλει σηκωθῆ εἰς τὴν κρίσιν μαζύ μὲ τὴν γενεὰν ἐτούτην, καὶ θέλει τὴν κατακρίνει· διατί ἦλθεν ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς να ἀκούσῃ τὴν σοφίαν τοῦ Σολομῶντος· καὶ να, ἐδῶ ὁποὺ εἶναι περισσότερον ἀπὸ τοῦ Σολομῶντος.

43 Καὶ ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ τόπους ἀνύδρους, γυρεύοντας ἀναπαυσιν, καὶ δὲν εὑρίσκει.

44 Τότε λέγει· ἂς γυρίσω εἰς τὸ σπητί μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁποὺ βγῆκα· καὶ παγαίνοντας, τὸ εὑρίσκει ἄδειον, καὶ σαρωμένον, καὶ γολισμένον.

45 Τότε παγαίνει, καὶ περνεῖ μαζύ του ἄλλα ἑπτὰ δαιμόνια πονηρότερα ἀπὸ λόγου του, καὶ ἐμβαίνουν καὶ καθίζουν ἐκεῖ· καὶ γίνονται τὰ ὕστερα τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα. Ἔτσι θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν πονηρὰν.

46 Καὶ ἀκόμα συντυχαίνοντας αὐτὸς εἰς τοὺς ὄχλους, να, ἡ μάνα του καὶ τὰ ἀδέλφια του

σαν ἐξω, ζητοῦντες αὐτῶ λαλῆσαι.

47 Εἶπε δὲ τις αὐτῶ· Ἰδὲ, ἡ μητηρ σε καὶ οἱ ἀδελφοί σε ἐξω ἑστήκασι, ζητοῦντες σοι λαλῆσαι.

48 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε τῶ εἰπόντι αὐτῶ· Τις ἐστιν ἡ μητης μου, καὶ τίνες εἰσὶν οἱ ἀδελφοί μου;

49 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα αὐτοῦ ἐπὶ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εἶπε· Ἰδὲ ἡ μητηρ μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου·

50 Ὅστις γαρ ἂν ποιήση τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, τοῦ ἐν οὐρανοῖς, αὐτός μου ἀδελφὸς, καὶ ἀδελφη, καὶ μητηρ ἐστιν.

ἐστέκουνταν ἔξω, ζυρεύωντες νὰ τον συντύχουν.

47 Καὶ κάποιος τοῦ εἶπε· νὰ, ἡ μάνα σε καὶ τὰ ἀδέλφια σε ἐστέκουνται ἔξω, ζυρέυοντες νὰ σὲ συντυχοῦν.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη εἰκεῖνε, ὁπὰ τοῦ τὸ εἶπε· ποῖα εἶναι ἡ μάνα μου, καὶ ποῖοι εἶναι οἱ ἀδελφοί μου.

49 Καὶ ἁπλώνωντας τὸ χέρι τε εἰς τους μαθητάς τε, εἶπε· να ἡ μάνα μου, καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

50 Διατὶ ὁποιος θέλει κάμει τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ὁπὰ εἶναι εἰς τον οὐρανον, αὐτὸς εἶναι ἀδελφος μου, καὶ ἀδέλφη μου, καὶ μάνα μου.

Κεφ. ιγ. 13.

Ἐν δὲ τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τῆς οἰκίας, ἐκάθητο παρὰ τὴν θάλασσαν·

2 Καὶ συνήχθησαν πρὸς αὐτὸν ὄχλοι πολλοὶ, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον ἐμβάντα καθῆσθαι· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν εἱστήκει.

3 Καὶ ἐλάλησεν αὐτοῖς πολλὰ ἐν παραβολαῖς, λέγων· Ἰδὲ, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείρειν.

4 Καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, ἃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν· καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ, καὶ κατέφαγεν αὐτά.

Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν εὐγῆκεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὸ σπητι, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ παραθαλάσσιον.

2 Καὶ ἐμαζώχθησαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ὄχλοι, εἰς τόσον ὁποῦ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ καράβι καὶ ἐκάθισε· καὶ ὅλος ὁ ὄχλος ἐστέκουνταν εἰς τὸν αἰγιαλόν.

3 Καὶ τους εἶπε πολλὰ λογια με παραβολαις, λεγωντας· να, ὁπὰ εὐγῆκεν ὁ σπειρων να σπειρη.

4 Καὶ ἐκεῖ ὁπὰ ἔσπειρε τον σπορον, ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν γράταν· καὶ ἤλθασι τὰ πετεινα τοῦ οὐρανου, καὶ τὰ ἐκατάφαγαν.

5 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰ πετρώδη, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς.

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη· καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὰς ἀκάνθας, καὶ ἀνέβησαν αἱ ἀκανθαι, καὶ ἀπέπνιξαν αὐτά.

8 Ἄλλα δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλήν, καὶ ἐδίδου καρπὸν, ὃ μὲν ἑκατόν, ὃ δὲ ἑξήκοντα, ὃ δὲ τριάκοντα.

9 Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

10 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ, εἶπον αὐτῷ· διατί ἐν παραβολαῖς λαλεῖς αὐτοῖς;

11 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἐκείνοις δὲ οὐ δέδοται.

12 Ὅστις γὰρ ἔχει, δοθήσεται αὐτῷ, καὶ περισσευθήσεται· ὅστις δὲ οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ἐν παραβολαῖς αὐτοῖς λαλῶ, ὅτι βλέποντες οὐ βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ συνιοῦσι.

14 Καὶ ἀναπληροῦται ἐπ'

5 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τόπους πετρώδεις, ὅπου δὲν ἦτον γῆ πολλὴ· καὶ παρευθὺς ἐφύτρωσαν, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ βάθος ἡ γῆ.

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθησαν· καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι ῥίζαν, ἐξεράνθησαν.

7 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὰ ἔπνιξαν.

8 Καὶ ἄλλα ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐκαρποφόρησαν, τὸ ἓν ἑκατὸν, ἄλλο ἑξήντα, καὶ ἄλλο τριάντα.

9 Ὅποιος ἔχει αὐτιὰ νὰ ἀκούῃ, ἂς ἀκούῃ.

10 Καὶ συμπονοῦντες οἱ μαθηταί τε, τοῦ εἶπαν· διατί τοὺς λαλεῖς μὲ παραβολαῖς;

11 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη· ὅτι σᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζητε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν, ἀμὴ ἐκείνες δὲν τοὺς ἐδόθη.

12 Διατὶ ὅποιος ἔχει, θέλει του δοθῆ, καὶ νὰ τοῦ περισσευθῆ· ἀμὴ ὅποιος δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει, θέλει παρθῆ ἀπὸ λάγυ του.

13 Διὰ τοῦτο τοὺς συντυχαίνω μὲ παραβολαῖς, ὅτι βλέποντες δὲν βλέπουσι, καὶ ἀκούοντες δὲν ἀκούουσι, οὐδὲ γνοιάζουσι.

14 Καὶ πληρώνεται εἰς αὐ-

αὐτοῖς ἡ προφητεία Ησαΐου, ἡ λέγουσα· ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

15 Ἐπαχύνθη γὰρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν, μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

16 Ὑμῶν δὲ μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ ὦτα, ὑμῶν, ὅτι ἀκούει.

17 Ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν ἰδεῖν ἃ βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

18 Ὑμεῖς οὖν ἀκούσατε τὴν παραβολὴν τοῦ σπείροντος.

19 Παντὸς ἀκούοντος τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ μὴ συνιέντος, ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ ἐσπαρμένον ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· οὗτός ἐστιν ὁ παρὰ τὴν ὁδὸν σπαρείς.

20 Ὁ δὲ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ εὐθὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν·

τῆς ἡ προφήτεια τοῦ Ἡσαΐου, ὅπου λέγει· μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε γνωρίσει· καὶ βλέποντες θέλετε βλέψει, καὶ δὲν θέλετε εἰδῆ.

15 Διατὶ ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου, καὶ μὲ τὰ αὐτία βαρέως ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά της ἐκάλυψαν, μήπως καὶ καμιὰ φορὰν εἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά τες, καὶ μὲ τὰ αὐτιά τες ἀκούσωσι, καὶ μὲ τὴν καρδιὰν της γνοίσουσι, καὶ γυρίσουν, καὶ ἐγὼ τες ἰατρεύσω.

16 Ἀμὴ καλότυχα τὰ ματιὰ σας, ὅτι βλέπουσι· καὶ τὰ αὐτιὰ σας, ὅτι ἀκούσι.

17 Διατὶ ἀληθινὰ σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ δίκαιοι ἐπεθύμησαν νὰ εἰδοῦν ἐτοῦτα, ὅπου βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐτοῦτα, ὅπου ἀκούετε, καὶ δὲν τὰ ἤκουσαν.

18 Ἐσεῖς τὸ λοιπὸν ἀκούσετε τὴν παραβολὴν τοῦ σπειροῦ.

19 Κάθε ἀνθρώπου, ὅπου ἀκούει τὸν λόγον τῆς βασιλείας, καὶ δὲν γνοίζει ἔρχεται ὁ πονηρὸς, καὶ ἁρπάζει τὸ σπαρμένο εἰς τὴν καρδιάν του· ἐτοῦτο εἶναι ὁ σπορὸς, ὅπου ἐσπάρθη εἰς τὴν στράταν.

20 Ἀμὴ ὁ σπορὸς, ὅπου ἐσπάρθη εἰς τὰ πετρώδη, εἶναι ἐκεῖνο, ὅπου ἀκούει τὸν λό-

θὺς μετὰ χαρᾶς λαμβάνων αὐτόν.

21 Οὐκ ἔχει δὲ ῥίζαν ἐν ἑαυτῷ, ἀλλὰ πρόσκαιρός ἐστι· γενομένης δὲ θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθὺς σκανδαλίζεται.

22 Ὁ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων· καὶ ἡ μέριμνα τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου συμπνίγει τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

23 Ὁ δὲ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρείς, οὗτός ἐστιν ὁ τὸν λόγον ἀκούων, καὶ συνιών· ὃς δὴ καρποφορεῖ, καὶ ποιεῖ ὁ μὲν ἑκατόν, ὁ δὲ ἑξήκοντα, ὁ δὲ τριάκοντα.

24 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ σπείραντι καλὸν σπέρμα ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

25 Ἐν δὲ τῷ καθεύδειν τοὺς ἀνθρώπους, ἦλθεν αὐτοῦ ὁ ἐχθρὸς, καὶ ἔσπειρε ζιζάνια ἀνὰ μέσον τοῦ σίτου καὶ ἀπῆλθεν.

26 Ὅτε δὲ ἐβλάστησεν ὁ χόρτος, καὶ καρπὸν ἐποίησε, τότε ἐφάνη καὶ τὰ ζιζάνια.

27 Προσελθόντες δὲ οἱ δοῦλοι τοῦ οἰκοδεσπότου, εἶπον αὐτῷ· Κύριε, οὐχὶ καλὸν σπέρμα ἔσπειρας ἐν τῷ σῷ ἀγρῷ; πόθεν οὖν ἔχει τὰ ζιζάνια;

28 Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησε. Οἱ δὲ δοῦλοι λέγουσιν αὐτῷ· Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά;

29 Ὁ δὲ φησί· Οὔ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον.

30 Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ· καὶ ἐν καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δέσμας πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ·

32 Ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων· ὅταν δὲ αὐξηθῇ, μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστὶ, καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις· καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς·

35 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου λέγοντος· Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου, ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου·

38 Ὁ δὲ ἀγρός ἐστιν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνιά εἰσιν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ·

39 Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτά ἐστιν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς συντέλεια αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ ἄγγελοί εἰσιν.

40 Ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ ζιζάνια, καὶ πυρὶ κατακαίεται, οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος τούτου.

41 Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ συλλέξουσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτοῦ πάντα τὰ σκάνδαλα, καὶ τοὺς ποιοῦντας τὴν ἀνομίαν,

42 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλάμψουσιν ὡς ὁ ἥλιος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκουέτω.

44 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτοῦ ὑπάγει καὶ πωλεῖ πάντα ὅσα ἔχει, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.

45 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ ζητοῦντι καλοὺς μαργαρίτας·

46 Εὑρὼν δὲ ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

47 Πάλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένους συναγαγούσῃ·

48 Ἣν ὅτε ἐπληρώθη, ἀναβιβάσαντες ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, καὶ καθίσαντες, συνέλεξαν τὰ καλὰ εἰς ἄγγη, τὰ δὲ σαπρὰ ἔξω ἔβαλον.

49 Οὕτως ἔσται ἐν τῇ συντελείᾳ τοῦ αἰῶνος· ἐξελεύσονται οἱ ἄγγελοι, καὶ ἀφοριοῦσι τοὺς πονηροὺς ἐκ μέσου τῶν δικαίων,

50 Καὶ βαλοῦσιν αὐτοὺς εἰς τὴν κάμινον τοῦ πυρός· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Συνήκατε ταῦτα πάντα; Λέγουσιν αὐτῷ· Ναί, κύριε.

52 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τοῦτο πᾶς γραμματεὺς μαθητευθεὶς τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν, ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐκβάλλει ἐκ τοῦ θησαυροῦ αὐτοῦ καινὰ καὶ παλαιά.

53 Καὶ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς τὰς παραβολὰς ταύτας, μετῆρεν ἐκεῖθεν·

54 Καὶ ἐλθὼν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ, ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν, ὥστε ἐκπλήττεσθαι αὐτοὺς, καὶ λέγειν· Πόθεν τούτῳ ἡ σοφία αὕτη καὶ αἱ δυνάμεις;

55 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος καὶ Ἰωσὴφ καὶ Σίμων καὶ Ἰούδας;

56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσιν; πόθεν οὖν τούτῳ ταῦτα πάντα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἔστιν προφήτης ἄτιμος εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

58 Καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.

ἀγρῷ ; πόθεν ἂν ἔχει τὰ ζιζάνια ;

28 Ὁ δὲ ἔφη αὐτοῖς· Ἐχθρὸς ἄνθρωπος τοῦτο ἐποίησεν. Οἱ δὲ δοῦλοι εἶπον αὐτῷ· Θέλεις οὖν ἀπελθόντες συλλέξωμεν αὐτά ;

29 Ὁ δὲ ἔφη· Οὔ, μήποτε συλλέγοντες τὰ ζιζάνια, ἐκριζώσητε ἅμα αὐτοῖς τὸν σῖτον.

30 Ἄφετε συναυξάνεσθαι ἀμφότερα μέχρι τοῦ θερισμοῦ· καὶ ἐν τῷ καιρῷ τοῦ θερισμοῦ ἐρῶ τοῖς θερισταῖς· Συλλέξατε πρῶτον τὰ ζιζάνια, καὶ δήσατε αὐτὰ εἰς δεσμάς, πρὸς τὸ κατακαῦσαι αὐτά· τὸν δὲ σῖτον συναγάγετε εἰς τὴν ἀποθήκην μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν παρέθηκεν αὐτοῖς, λέγων· Ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔσπειρεν ἐν τῷ ἀγρῷ αὐτοῦ.

32 Ὃ μικρότερον μέν ἐστι πάντων τῶν σπερμάτων· ὅταν δὲ αὐξηθῇ μεῖζον τῶν λαχάνων ἐστὶ καὶ γίνεται δένδρον, ὥστε ἐλθεῖν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ καὶ κατασκηνοῦν ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

33 Ἄλλην παραβολὴν ἐλάλησεν αὐτοῖς· Ὁμοία ἐστὶν ἡ

σου ; ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχει ταῖς αἶραις ;

28 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπε· ἐχθρὸς ἄνθρωπος τὸ ἔκαμε τοῦτο. λέγουν τοῦ οἱ δοῦλοί του· αὐθέντη, θέλεις λοιπὸν νὰ ὑπᾶμεν, νὰ ταῖς μαζώξωμεν ;

29 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· ὄχι· μήπως καὶ μαζώνοντες ταις αἶραις, ξερίζωσετε μαζὺ μὲ αὐταῖς καὶ τὸ σιτάρι.

30 Ἄφητε νὰ μεγαλώσουν καὶ τὰ δύο μαζὺ ἕως τὸ θέρος· καὶ εἰς τὸν καιρὸν τοῦ θερισμοῦ θέλω εἰπεῖ εἰς τοὺς θερισάδες· μαζώξετε πρῶτον ταῖς αἶραις, καὶ δέσετε ταις δεμάτια, νὰ ταῖς καλακαυσωμεν· καὶ τὸ σιτάρι μαζώξετε εἰς τὸ ἀμπάρι μου.

31 Ἄλλην παραβολὴν πάλιν τοὺς ἐπρόβαλλε, λεγωντας· ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν εἶναι ὁμοία ὡσὰν τὸ σπειρὶ τοῦ συναπίου, τὸ ὁποῖον πιρωντας τὸ ἀνθρωπος τὸ ἔσπειρεν εἰς τὸ χωράφι του.

32 Τὸ ὁποῖον εἶναι μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα· ἀμὴ ὅταν αὐξηθῇ, γίνεται μεγαλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανικά· καὶ γίνεται δένδρον τόσον, ὅτε τὰ πουλία τοῦ οὐρανοῦ νὰ σωγένουν, καὶ νὰ φωλιάζουν εἰς τὰ κλαδία του.

33 Ἄλλην παραβολὴν τοὺς εἶπεν· ὅτι ἡ βασιλεία τῶν ου-

βασιλεια τῶν οὐρανῶν ζύμη, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

34 Ταῦτα πάντα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν παραβολαῖς τοῖς ὄχλοις, καὶ χωρὶς παραβολῆς οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς.

35 Ὅπως πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τοῦ προφήτου, λέγοντος· Ἀνοίξω ἐν παραβολαῖς τὸ στόμα μου· ἐρεύξομαι κεκρυμμένα ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

36 Τότε ἀφεὶς τοὺς ὄχλους, ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν ὁ Ἰησοῦς· καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν τῶν ζιζανίων τοῦ ἀγροῦ.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ σπείρων τὸ καλὸν σπέρμα ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὁ δὲ ἀγρὸς, ἐστὶν ὁ κόσμος· τὸ δὲ καλὸν σπέρμα, οὗτοί εἰσιν οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· τὰ δὲ ζιζάνια, εἰσὶν οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Ὁ δὲ ἐχθρὸς ὁ σπείρας αὐτὰ, ἐστὶν ὁ διάβολος· ὁ δὲ θερισμὸς, συντέλεια τοῦ αἰῶνός ἐστιν· οἱ δὲ θερισταὶ, ἄγγελοί εἰσιν.

40 Ὥσπερ οὖν συλλέγεται τὰ

ραιὰν ὁμοιάζει πραγμα, τὸ ὁποῖον περιῶντας τὸ μια γυναικα, τὸ ἀνακατωσεν εἰς τρια σάτα ἀλευρι, ἕως ὁπου ἐζυμωθη ὅλον.

34 Ἔτσι τὰ ὅλα τὰ ἔλεγεν ὁ Ἰησους μὲ παραβολαῖς εἰς τους ὀχλους, καὶ χωρὶς παραβολὴν δὲν ἐλάλει.

35 Διὰ νὰ πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁπου ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου, ὁπου λέγει· θέλω ἀνοίξει εἰς παραβολαῖς τὸ στόμα μου· καὶ θέλω εἰπῶ ἐκεῖνα, ὁπου εἶναι κεκρυμμένα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

36 Τότε ἄφησε τοὺς ὀχλους ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆγε εἰς τὸ σπῆτι· καὶ ἐπῆγαν οἱ μαθηταῖς του κοντά του, καὶ λέγουν του· ἐρμήνευσε μας τὴν παραβολὴν τῆς αἵρας τοῦ χωραφιοῦ.

37 Καὶ αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· ἐκεῖνος, ὁπου σπέρνει τὸ καλὸν σπέρμα, εἶναι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

38 Καὶ τὸ χωράφι, εἶναι ὁ κοσμος, καὶ τὸ καλὸν σπέρμα, ἐτοῦτοι εἶναι οἱ υἱοὶ τῆς βασιλείας· ἀμὴ αἱ αἵραι, εἶναι οἱ υἱοὶ τοῦ πονηροῦ.

39 Καὶ ὁ ἐχθρὸς, ὁπου ταῖς ἔσπειρεν, εἶναι ὁ διάβολος· καὶ ὁ θερισμὸς, εἶναι τὸ τέλος τοῦ κόσμου· καὶ οἱ θερισταῖς, εἶναι οἱ ἄγγελοι.

43 Καθὼς λοιπὸν μαζώ-

ζιζάνια, καὶ συρὶ κατακαίεται· ἔτως ἔσαι ἐν τῇ συντελείᾳ τῦ αἰῶνος τύτε.

41 Ἀποστελεῖ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπε τὺς ἀγγέλυς αὐτῦ, καὶ συλλέξυσιν ἐκ τῆς βασιλείας αὐτῦ πάντα τὰ σκάνδαλα, καὶ τὺς ποιῦντας τὴν ἀνομίαν.

42 Καὶ βαλῦσιν αὐτὺς εἰς τὴν καμινον τῦ πύρος· ἐκεῖ ἔσαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι ἐκλαμψυσιν ὡς ὁ ἡλιος, ἐν τῇ βασιλεία τῦ πατρὸς αὐτῶν. Ὁ ἔχων ὦτα ἀκύειν, ἀκυέτω.

44 Παλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ὐρανῶν θησαυρῷ κεκρυμμένῳ ἐν τῷ ἀγρῷ, ὃν εὑρὼν ἄνθρωπος ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τῆς χαρᾶς αὐτῦ ὑπαγει, καὶ πάντα, ὅσα ἔχει, πωλεῖ, καὶ ἀγοράζει τὸν ἀγρὸν ἐκεῖνον.

45 Παλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ὐρανῶν ἀνθρώπῳ ἐμπόρῳ, ζητυντι καλὺς μαργαρίτας·

46 Ὃς εὑρὼν ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἀπελθὼν, πέπρακε πάντα ὅσα εἶχε, καὶ ἠγόρασεν αὐτόν.

47 Παλιν ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τῶν ὐρανῶν σαγήνῃ βληθείσῃ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐκ παντὸς γένυς συναγαγύσῃ·

νυνται αἱ αἶραι, καὶ καίονται με φωτιάν· τετοιας λογης θέλει εἶσθαι καὶ εἰς τὸ τέλος τὺ κόσμυ τύτυ.

41 Θέλει στείλει ὁ υἱός του ἀνθρώπυ τὺς ἀγγέλυς τυ, καὶ θέλυσι μαζώξει ἀπὸ τὴν βασιλείαν τυ ὅλα πα σκάνδαλα, καὶ ἐκείνες, ὁπυ κάμνυσι τὴν ἀνομίαν.

42 Καὶ θέλυσι τὺς βάλλει εἰς τὴν καμινον τὺ φυρός· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

43 Τότε οἱ δίκαιοι θέλυσι λάμψει ὡσὰν ὁ ἡλιος, εἰς τὴν βασιλείαν τὺ πατρός τυς. ὁποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκύῃ, ἂς ἀκύῃ.

44 Παλιν ἡ βασιλεία τῶν ὐρανῶν ὁμοιάζει θησαυρὸν κρυμμένον εἰς τὸ χωράφι, τὸν ὁποῖον ἐσωνίας καὶ νὰ τὸν εὕρῃ ἄνθρωπος, τὸν ἔκρυψε, καὶ ἀπὸ τὴν χαρά τυ πάγει, καὶ πωλει ὅ, τι καὶ ἂν ἔχῃ, καὶ ἀγοράζει τὸ χωράφι ἐκεῖνο.

45 Πάλιν ἡ βασιλεία τῶν ὐρανῶν ὁμοιάζει ἄνθρωπον πραγματευτήν, ὁπυ γυρεύει καλα μαργαριτάρια.

46 Ὁ ὁποῖος εὑρίσκωντας ἕνα πολύτιμον μαργαρίτην, ἐπῆγε, καὶ ἐπώλησε ὅλα ὅσα εἶχε, καὶ τὸν ἀγόρασε.

47 Παλιν ὁμοιάζει ἡ βασιλεια τῶν ὐρανῶν ὡσὰν συρτι-

νη βληθηση εις την θαλασσαν, και εκ παντος γενους συναγαγουσης·

48 Ην, ὁτε επληρωθη, αναβιβασαντες επι τον αἰγιαλον, και καθισαντες, συνελεξαν τα καλα εις αγγεια, τα δε σαπρα εξω εβαλον.

49 Ουτως εσται εν τη συντελεια του αἰωνος· εξελευσονται οἱ ἀγγελοι, και αφορισουσι τους πονηρους εκ μεσου των δικαιων·

50 Και βαλουσιν αυτους εις την καμινον του πυρος· εκει εσται ὁ κλαυθμος και ὁ βρυγμος των ὁδοντων.

51 Λεγει αυτοις ὁ Ιησους· Συνηκατε ταυτα παντα; Λεγουσιν αὐτω· Ναι Κυριε.

52 Ο δε ειπεν αυτοις· Δια τουτο πας γραμματευς μαθητευθεις εις την βασιλειαν των ουρανων, ὁμοιος εστιν ανθρωπω οἰκοδεσποτη, ὁστις εκβαλλει εκ του θησαυρου αυτου καινα και παλαια.

53 Και εγενετο, οτε ετελεσεν ὁ Ιησους τας παραβολας ταυτας, μετηρεν εκειθεν.

54 Και ελθων εις την πατριδα αὐτου, εδιδασκεν αυτους εν τη συναγωγη αυτων· ωστε εκπληττεσθαι αυτους, και λεγειν· Ποθεν τουτω η σοφια αὐτη, και αἰ δυναμεις;

κον, ὁπου εβληθη εις την θαλασσαν, και εμαζωξε απο παντος γενους·

48 Και ὁταν εγεμισε, συροντες τοις το παραγιαλι, και καθισαντες, εμαζαν τα καλα εις αγγεια, και τα σαπια τα [illegible] εξω.

49 Τετοιως λογος θελει εισθαι και εις το τελος του κοσμου· θελουσιν ελθη οἱ ἀγγελοι, και θελουσι χωρισει τους κακους απο μεσα απο τους δικαιους.

50 Και θελουσι τους βαλλει εις την καμινον του πυρος· εκει θελει εισθαι ὁ κλαυθμος και ὁ βρυγμος των ὁδοντων.

51 Λεγει τους ὁ Ιησους· τα εγροικησετε ολα ετουτα; λεγουν του· ναι αὐτειη.

52 Και αυτος τους ειπε· Δια τουτο καθε γραμματευς, ὁπου εμαθητευθη εις την βασιλειαν των ουρανων, ὁμοιαζει ενα ἀνθρωπον οἰκοκυριον, ὁπου εὐγαλλει απο τον θησαυρον του και καινουρια και παλαια.

53 Και εγινεν, οταν ετελειωσεν ὁ Ιησους ταις παραβολαις αὐταις εσηκωθη απ' εκει.

54 Και ωσαν ηλθεν εις την πατριδα του, τους εδιδασκεν εις το συναγωγι τους· τοσον ὁπου να θαυμαζουν, και να λεγουν· απο που του ηλθεν η σοφια ετουτη, και η δυναμεις;

55 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τοῦ τέκτονος υἱός; οὐχὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ λέγεται Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωσὴς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰούδας;

56 Καὶ αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ οὐχὶ πᾶσαι πρὸς ἡμᾶς εἰσι; πόθεν οὖν τοῦτο ταῦτα πάντα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

58 Καὶ οὐκ ἐποίησεν ἐκεῖ δυνάμεις πολλὰς, διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν.

55 Δὲν εἶναι οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ λεπουργοῦ; δὲν λέγεται ἡ μάνα του Μαριὰμ, καὶ οἱ ἀδελφοί του Ἰάκωβος, καὶ Ἰωσὴς, καὶ Σίμων, καὶ Ἰούδας;

56 Καὶ ἡ ἀδελφαῖς του ὅλαις δὲν εἶναι μετ' ἐμᾶς· ἀπὸ πού λοιπὸν τοῦ ἦλθασιν ἐτοῦτα ὅλα;

57 Καὶ ἐσκανδαλίζουνταν εἰς αὐτόν. καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· δὲν εἶναι προφήτης ἀτίμος, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα του, καὶ εἰς τὸ σπίτι του.

58 Καὶ δὲν ἔκαμεν ἐκεῖ πολλαῖς δυνάμαις διὰ τὴν ἀπιστίαν τους.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐν ἐκείνῳ τῷ καιρῷ ἤκουσεν Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὴν ἀκοὴν Ἰησοῦ.

2 Καὶ εἶπε παισὶν αὐτοῦ· Οὗτός ἐστιν Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής· αὐτὸς ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν ἐν αὐτῷ.

3 Ὁ γὰρ Ἡρῴδης κρατήσας τὸν Ἰωάννην, ἔδησεν αὐτὸν, καὶ ἔθετο ἐν φυλακῇ, διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ.

4 Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης· Οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν αὐτήν.

5 Καὶ θέλων αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ἐφοβήθη τὸν ὄχλον, ὅτι

Ἐν ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἄκουσε ὁ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὴν φήμην τοῦ Ἰησοῦ.

2 Καὶ εἶπε εἰς τοὺς ὑπηρέτας του· ἐτοῦτος εἶναι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· αὐτὸς ἀνεγάθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ διὰ τοῦτο αἱ δυνάμεις ἐνεργοῦσιν εἰς αὐτόν.

3 Διατὶ ὁ Ἡρῴδης πιάσαντας τὸν Ἰωάννην, τὸν ἔδεσε, καὶ τὸν ἔβαλλε εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ του.

4 Διατὶ τοὺ ἔλεγεν ὁ Ἰωάννης· δὲν σὲ εἶναι συγχωρημένον νὰ τὴν ἔχῃς.

5 Καὶ θέλοντας (Ἡρῴδης) νὰ τὸν φονεύσῃ, ἐφοβήθη τὸν ὄχ-

ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

6 Γενεσίων δὲ ἀγομένων τῶ Ἡρῴδη, ὠρχήσατο ἡ θυγάτηρ τῆς Ἡρῳδιάδος ἐν τῷ μέσῳ καὶ ἤρεσε τῷ Ἡρῴδῃ.

7 Ὅθεν μεθ' ὅρκου ὡμολόγησεν αὐτῇ δοῦναι ὃ ἐὰν αἰτήσηται.

8 Ἡ δέ, προβιβασθεῖσα ὑπὸ τῆς μητρὸς αὐτῆς, Δός μοι, φησίν, ὧδε ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

9 Καὶ ἐλυπήθη ὁ βασιλεύς· διὰ δὲ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους, ἐκέλευσε δοθῆναι.

10 Καὶ πέμψας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

11 Καὶ ἠνέχθη ἡ κεφαλὴ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἐδόθη τῷ κορασίῳ· καὶ ἤνεγκε τῇ μητρὶ αὐτῆς.

12 Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἦραν τὸ σῶμα, καὶ ἔθαψαν αὐτό· καὶ ἐλθόντες ἀπήγγειλαν τῷ Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἀκούσας ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν ἐκεῖθεν ἐν πλοίῳ εἰς ἔρημον τόπον κατ' ἰδίαν. Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἠκολούθησαν αὐτῷ πεζῇ ἀπὸ τῶν πόλεων.

14 Καὶ ἐξελθὼν ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν ὄχλον· καὶ ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτοῖς, καὶ ἐθεράπευσε τοὺς ἀρρώστους αὐτῶν.

ως προφητην αυτον ειχον.

6 Γενεσίων δὲ ἀγομένων τῶν γενεθλίων τοῦ Ἡρῴδου, ἐχόρευσεν ἡ θυγατέρα τῆς Ἡρωδιάδος εἰς τὴν μέσην· καὶ ἤρεσε τοῦ Ἡρῴδου.

7 Διὰ τοῦτο ὡμολόγησε μὲ ὅρκον νὰ τῆς δώσῃ ὅ, τι παρᾴτημα τοῦ ζητήσῃ.

8 Καὶ ἐξωτικὸς νὰ παρακινηθῇ ἐκείνη ἀπὸ τὴν μάνα της, λέγει· δός μοι ἐδῶ εἰς ἕνα πινάκι τὴν κεφαλὴν τοῦ Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.

9 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη· ἀμὴ διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς καθιζομένους μαζύ, ἐπρόσταξε νὰ δοθῇ.

10 Καὶ πέμπωντας ἀπεκεφάλισε τὸν Ἰωάννην εἰς τὴν φυλακήν.

11 Καὶ ἐφέρθη τὸ κεφάλι του εἰς πινάκι, καὶ ἐδόθη τοῦ κορασίου· καὶ τὸ ἔπηγε τῆς μάνας της.

12 Καὶ πλησιάσωντες οἱ μαθηπάδες τοῦ Ἰωάννου ἐσήκωσαν τὸ κορμί του, καὶ τὸ ἐθάψαν· καὶ ἔπηγαν καὶ εἶπαν τὸ εἰς τὸν Ἰησοῦν.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν τὸ ἤκουσε, ἀνεχώρησεν ἀπ' ἐκεῖ μὲ καράβι ξεχωριστὰ εἰς ἕνα ἔρημον τόπον· καὶ οἱ ὄχλοι, ὡσὰν τὸ [illegible] τὸν ἀκολούθησαν πεζοὶ ἀπὸ ταῖς πόλαις.

14 Καὶ εὐγαίνωντας ἔξω ὁ Ἰησοῦς, εἶδε πολὺν λαόν· καὶ τὸν

χνίσθη επ' αὐτῳ, καὶ ἐθεράπευσε τους ἀρρωστους αὐτων.

15 Ὀψιας δὲ γενομένης, προσηλθον αὐτῳ οἱ μαθηται αὐτε, λέγοντες· Ἔρημός ἐστιν ὁ τόπος, καὶ ἡ ὡρα ἤδη παρηλθεν· ἀπόλυσον τους ὀχλους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τας κωμας, ἀγοράσωσιν ἑαυτοις βρωματα.

16 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν ἀπελθεῖν· δότε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν.

17 Οἱ δὲ λέγουσιν αὐτῳ· Οὐκ ἔχομεν ὧδε εἰ μη πέντε ἄρτους καὶ δύο ἰχθύας.

18 Ὁ δὲ εἶπε· Φέρετέ μοι αὐτους ὧδε.

19 Καὶ κελεύσας τους ὀχλους ἀνακλιθηναι ἐπι τους χόρτους, καὶ λαβων τους πέντε ἄρτους καὶ τους δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τον οὐρανὸν, εὐλόγησε· καὶ κλάσας, ἔδωκε τοῖς μαθηταῖς τους ἄρτους, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ὄχλοις.

20 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν το περισσεῦον των κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πληρεις.

21 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν ἄνδρες ὡσεὶ πεντακισχίλιοι, χωρὶς γυναικων καὶ παιδίων.

22 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασεν ὁ Ἰησους τους μαθητας αὐτε ἐμβῆναι εἰς το πλοῖον, καὶ προάγειν

ἐσπλαγχνίσθη, καὶ ἰάτρευσε τους ἀρρωστους των.

15 Καὶ ὡσαν ἑβραδίασεν, ἦλθαν οἱ μαθηταί τε, καὶ λέγει τε· ὁ τόπος εἶναι ἔρημος, καὶ η ὡρα τωρα ἐπέρασεν· ἀπόλυσε τον λαον να πασιν εἰς τα χωρία, να ἀγορασιν δια λόγα της φαγητά.

16 Λέγει τους ὁ Ἰησους· δὲν κάμιει χρεία νὰ ἄσιν· δότε τους εσεῖς να φᾶσιν.

17 Καὶ ἐκεῖνοι του εἶπαν· ἐμεῖς δὲν ἐχομεν ἐδῶ παρὰ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια.

18 Καὶ λέγει τους· φέρετέ τα ἐδῶ.

19 Καὶ ἐπρόσταξε τον λαον να καθίσιν ἀπάνω εἰς τὰ χορτάρια, καὶ πέρνωντας τα πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτενισεν εἰς τον οὐρανὸν, καὶ εὐλόγησε· καὶ κόπτωνας τα ψωμία, τα ἔδωκεν εἰς τους μαθητάδες, καὶ οἱ μαθητάδες εἰς τὸν λαόν.

20 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχορίασαν, καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομματια, ὁπου ἐπερισσευσαν, δώδεκα κοφίνια γεμάτα.

21 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁπου ἔφαγαν, ηταν ἕως πεντεχιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

22 Καὶ παρευθυς ἀνάγκασεν ὁ Ἰησους τους μαθηλάδες τα νὰ ἐμβησιν εἰς το καράβι, νὰ

γειν αὐτὸν εἰς τὸ πέραν, ἕως ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

23 Καὶ ἀπολύσας τὸν ὄχλον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος κατ' ἰδίαν προσεύξασθαι. Ὀψίας δὲ γενομένης, μόνος ἦν ἐκεῖ.

24 Τὸ δὲ πλοῖον ἤδη μέσον τῆς θαλάσσης ἦν, βασανιζόμενον ὑπὸ τῶν κυμάτων· ἦν γὰρ ἐναντίος ὁ ἄνεμος.

25 Τετάρτῃ δὲ φυλακῇ τῆς νυκτὸς ἀπῆλθε πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης.

26 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν οἱ μαθηταὶ ἐπὶ τὴν θάλασσαν περιπατοῦντα, ἐταράχθησαν, λέγοντες, Ὅτι φάντασμά ἐστι· καὶ ἀπὸ τοῦ φόβου ἔκραξαν.

27 Εὐθέως δὲ ἐλάλησεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων Θαρσεῖτε· ἐγώ εἰμι· μὴ φοβεῖσθε.

28 Ἀποκριθεὶς δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος, εἶπε· Κύριε, εἰ σύ εἶ, κέλευσόν με πρός σε ἐλθεῖν ἐπὶ τὰ ὕδατα.

29 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐλθέ. Καὶ καταβὰς ἀπὸ τοῦ πλοίου ὁ Πέτρος, περιεπάτησεν ἐπὶ τὰ ὕδατα, ἐλθεῖν πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

30 Βλέπων δὲ τὸν ἄνεμον ἰσχυρόν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρξάμενος περάσειν πρωτίτερα σέρα, ἕως ἂν ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

23 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τὸν ὄχλον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος καλαμόνας νὰ προσευχηθῇ· καὶ ἐσωντας νὰ βραδιάσῃ, ἦτον μοναχὸς ἐκεῖ.

24 Καὶ τὸ καράβι σχιδὸν ἦτον μεσοπέλαγα, καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὰ κυμάτα· διατὶ ἦτον ἄνεμος ἐναντιός.

25 Καὶ εἰς τὴν τέτάρτην βιγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν μαθηλάδις, περιπατωντας ἀπανω εἰς τὴν θάλασσαν.

26 Καὶ ὡσαν τον εἶδαν οἱ μαθητάδες, ὅπε ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐσυγχισθησαν, καὶ εἶπαν, ὅτι εἶναι φάντασμα· καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τες ἐφωναξαν.

27 Καὶ παρευθυς τὲς ἐλαλησεν ὁ Ἰησοῦς, λεγωντας· ἴχετε θάρρος· ἐγω εἰμαι· μὴ φοβᾶσθε.

28 Καὶ ὁ Πετρος τον ἀπεκριθη, καὶ εἶπεν· Κυριε, ἂν εἶσαι ἐσὺ, πρόσταξε με νὰ ἐλθω εἰς ἐσεια ἀπάνω εἰς τα νερα.

29 Καὶ ἐκεῖνος τον εἶπεν· ἐλα. καὶ καταβαίνωντας ἀπὸ τὸ καράβι ὁ Πέτρος, ἐπεριπάτησεν ἀπάνω εἰς τὰ νερά, νὰ ἔλθῃ εἰς τον Ἰησοῦν.

30 Ἀμὴ βλέπωντας τὸν ἄνεμον δυνατὸν, ἐφοβήθη. καὶ ἀρ-

καταποντίζεσθαι, ἐκραξε, λεγων, Κυριε, σωσον με.

31 Ευθεως δε ὁ Ιησους ἐκτεινας την χειρα, ἐπελαβετο αὐτου, καὶ λεγει αὐτω· Ολιγοπιστε, εἰς τί ἐδιστασας;

32 Και ἐμβαντων αὐτων εἰς το πλοῖον, ἐκοπασεν ὁ ἄνεμος.

33 Οἱ δε ἐν τω πλοίω, ἐλθοντες προσεκυνησαν αὐτω, λεγοντες, Αληθως Θεου υἱὸς εἰ.

34 Και διαπεράσαντες, ἠλθον εἰς την γην Γεννησαρετ.

35 Και ἐπιγνοντες αὐτὸν οἱ ἄνδρες του τόπου ἐκείνου, ἀπεστειλαν εἰς ὁλην την περιχωρον ἐκεινην, και προσηνεγκαν αὐτω παντας τους κακως ἐχοντας.

36 Καὶ παρεκάλεν αὐτὸν, ἵνα μόνον ἅψωνται του κρασπέδου του ἱματίου αὐτου· καὶ ὅσοι ἥψαντο, διεσώθησαν.

χίζωντας νὰ βολίζῃ, ἐκραξε, λεγωντας· αὐθέντη, σῶσε με.

31 Καὶ παρευθὺς ὁ Ιησους ἁπλωνωντας το χερι του, ἐπιασε τον, και λεγει του· ὦ ὀλιγοπιστε, διατί ἀμφιβαλλες;

32 Και ἐμβαίνωντας αυτος μεσα εἰς το καράβι, ὁ ανεμος ἐπεσε.

33 Και ἐκεῖνοι, ὁπου ἦταν μεσα εἰς το καράβι, ἦλθαν καὶ του ἐπροσκυνησαν, και ἔλεγαν· ἀληθως Θεου υἱος εἶσαι.

34 Καὶ διαβαίνοντες, ἦλθαν εἰς τὴν γην τῆς Γεννησαρετ.

35 Και ὡσαν τον ἐγνωρισαν οἱ ἄνδρες του τόπου ἐκεινου, ἀπεστειλαν εἰς ὁλην την περιχωρον ἐκείνην, και του ἐφεραν ὁλους τους ἀσθενημενους.

36 Καὶ του ἐπαρακαλεσαν μονάχα, νὰ πιάσουν την ἄκραν του φορεματος του· καὶ ὅσοι ἐπιασαν, ὁλοι ἰατρεύθησαν.

Κεφ. ιέ. 15.

ΤΟΤΕ προσέρχονται τω Ιησου οἱ ἀπὸ Ιεροσολυμων Γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι, λεγοντες·

2 Διατί οἱ μαθηταί σου παραβαινουσι την παράδοσιν των πρεσβυτερων; ὁ γαρ νιπτονται τας χεῖρας αὐτων, ὁταν ἄρτον ἐσθιωσιν.

3 Ο δε ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Διατι καὶ ὑμεῖς παραβαίνετε τὴν ἐντολὴν του Θεου

ΤΟΤΕ ἤλθασιν εἰς τον Ἰησουν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἀπὸ τα Ἱεροσόλυμα, λεγοντες·

2 Διατὶ οἱ μαθηταί σου παραβαινουσι την παράδοσιν των πρεσβυτερων; ὁτι δεν νιπτουσι τα χεῖρια τους, ὁταν τρώγωσι ψωμι.

3 Και αὐτὸς ἀπεκρίθη, καὶ τους εἶπε· καὶ ἐσεῖς διατὶ πα-

βαινετε την εντολην τυ Θεϋ, δια την παράδοσιν ὑμων;

4 Ο γαρ Θεος ενετειλαΤο, λέγων· Τιμα τον πατέρα συ, και την μητέρα. και· Ο κακολογων πατέρα ἡ μητέρα, θανάτω τελευΤάτω.

5 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ὃς ἂν εἴπη τῳ πατρὶ ἡ τῇ μητρὶ, Δῶρον, ὃ ἐὰν ἐξ ἐμε ὠφεληθῆς· καὶ ὐ μη τιμηση τον πατέρα αὐτυ, ἡ την μητέρα αὐτυ.

6 Καὶ ἠκυρωσαΤε την ενΤολην τυ Θεϋ, δια την παράδοσιν ὑμῶν.

7 Ὑποκρῖαι, καλῶς προεφήτευσε περὶ ὑμῶν Ησαΐας, λέγων·

8 Ἐγγίζει μοι ὁ λαος ὐτος τῳ στόμαΤι αὐτων, καὶ τοῖς χείλεσι με τιμα· ἡ δὲ καρδια αὐτων πόρρω ἀπεχει απ ἐμυ.

9 Ματην δε σεβονΤαί με, διδάσκονΤες διδασκαλίας, ενΤάλματα ἀνθρωπων.

10 Καὶ προσκαλεσάμενος τον ὄχλον, εἶπεν αὐτοῖς. Ακυετε καὶ συνιεΤε.

11 Οὐ το εισερχομενον εις το στόμα κοινοῖ τον ἄνθρωπον· ἀλλα τὸ εκπορευόμενον ἐκ τε στόμαΤος, τυτο κοινοῖ τον ἄνθρωπον.

12 Τότε προσελθόνΤες οἱ μαθηΤαὶ αὐτυ, εἶπον αὐτῳ· ΟἶραβαίνεΤε την παραγγελίαν τυ Θεϋ, δια την παράδοσιν σας;

4 Διατὶ ὁ Θεος ἐπρόσταξε, λεγωνΤας· τίμα τὸν πατερα συ, καὶ τὴν μητέρα συ. καὶ· ἐκεῖνος, ὁπυ κακαλογεῖ πατερα ἡ μητερα, να ἀποθάνη με θάνατον.

5 Καὶ ἐσεῖς λεγεΤε· ὁτι ὁποιος ἠθελεν εἰπεῖ εις τον πατερα και εις την μητέρα, Δῶρον εἶναι κάθε πρᾶγμα, ὁπυ ἠμπορεῖς να ὠφεληθῆς ἀπὸ λόγυ μυ· και να μὴ τιμηση τον πατερα τυ, και την μητερα τυ.

6 Καὶ ἐκάμαΤε ἄκυρην την παραγγελίαν τυ Θεϋ διὰ τὴν παράδοσίν σας.

7 Ὑποκρῖαι, καλᾶ ἐπροφήτευσε δια λόγυ σας ὁ Ησαΐας, λέγωνΤας.

8 Ετυτος ὁ λαὸς με το στόματυ με εγγίζει, και με τα χειλη τυ μέ τιμα· ἀμη ἡ καρδια τυ λειπει μακρᾶ ἀπὸ ἐμενα.

9 Εὐκαιρα με λατρεύυσι, διδάσκοντες διδασκαλίαις, παραγγελιαις ἀνθρωπων.

10 Καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν ὄχλον, καὶ λεγει τυς· ἀκύετε καὶ καταλάβετε.

11 Ὄχι ἐκεῖνο, ὁπυ ἐμβαινει εις το στόμα, μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον· ἀλλα ἐκεῖνο, ὁπυ εὐγαίνει ἀπο τὸ στόμα, ἐκεῖνο μαγαρίζει τὸν ἄνθρωπον.

12 Τότε ἤλθασιν οἱ μαθηΤάδες τυ, καὶ τυ εἶπαν· ἐξεύρεις, ὅτι

δας, ὅτι οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἐσκανδαλίσθησαν;

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπε· Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται.

14 Ἄφετε αὐτούς· ὁδηγοί εἰσι τυφλοὶ τυφλῶν, τυφλὸς δὲ τυφλὸν ἐὰν ὁδηγῇ, ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται.

15 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Φράσον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀκμὴν καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε;

17 Οὔπω νοεῖτε, ὅτι πᾶν τὸ εἰσπορευόμενον εἰς τὸ στόμα, εἰς τὴν κοιλίαν χωρεῖ, καὶ εἰς ἀφεδρῶνα ἐκβάλλεται;

18 Τὰ δὲ ἐκπορευόμενα ἐκ τοῦ στόματος, ἐκ τῆς καρδίας ἐξέρχεται, κἀκεῖνα κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

19 Ἐκ γὰρ τῆς καρδίας ἐξέρχονται διαλογισμοὶ πονηροί, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλοπαὶ, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

20 Ταῦτά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον· τὸ δὲ ἀνίπτοις χερσὶ φαγεῖν, οὐ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Καὶ ἐξελθὼν ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

22 Καὶ ἰδοὺ, γυνὴ Χαναναία

οἱ Φαρισαῖοι ἀκούσαντες τὸν λόγον, ἐσκανδαλίσθησαν;

13 Καὶ αὐτὸς ἀποκριθεὶς, εἶπε· Πᾶσα φυτεία, ἣν οὐκ ἐφύτευσεν ὁ πατήρ μου ὁ οὐράνιος, ἐκριζωθήσεται.

14 Ἄφετε αὐτούς· εἰσὶ τυφλοὶ ὁδηγοὶ τυφλῶν· καὶ ἐὰν ὁ τυφλὸς ὁδηγῇ τὸν τυφλὸν, καὶ οἱ δύο θέλουσι πέσει εἰς τὸν λάκκον.

15 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐξήγησον ἡμῖν τὴν παραβολὴν ταύτην.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἀκόμη καὶ σεῖς ἄφρονες εἶσθε;

17 Δὲν νοεῖτε, ὅτι κάθε πρᾶγμα, ὁποὺ εἰσβαίνει μέσα εἰς τὸ στόμα, ὑπάγει εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εὑρίσκει εἰς τὴν πόρευσιν.

18 Ἀλλὰ ἐκεῖνα, ὁποὺ εὑρίσκουσιν ἀπὸ τὸ στόμα, ἐβγαίνουσιν ἀπὸ τὴν καρδίαν, καὶ ἐκεῖνα μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

19 Διατὶ ἀπὸ τὴν καρδίαν βγαίνουσι διαλογισμοὶ κακοὶ, φόνοι, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, κλεψίαι, ψευδομαρτυρίαι, βλασφημίαι.

20 Ἐκεῖνα εἶναι, ὁποὺ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον· ἀλλὰ τὸ νὰ φάγῃ κανεὶς μὲ ἀνίπτα χέρια, δὲν μολύνει τὸν ἄνθρωπον.

21 Καὶ βγαίνοντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἀνεχώρησεν εἰς τὰ μέρη Τύρου καὶ Σιδῶνος.

22 Καὶ νὰ, μία γυναῖκα

ἀπὸ τῶν ὁρίων ἐκείνων ἐξελθοῦσα, ἐκραύγασεν, αὐτῷ λέγουσα· Ἐλέησόν με, Κύριε, υἱὲ Δαβίδ, ἡ θυγάτηρ μου κακῶς δαιμονίζεται.

23 Ὁ δὲ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῇ λόγον. Καὶ προσελθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἠρώτων αὐτόν, λέγοντες· Ἀπόλυσον αὐτήν, ὅτι κράζει ὀπίσθεν ἡμῶν.

24 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἀπεστάλην εἰ μὴ εἰς τὰ πρόβατα τὰ ἀπολωλότα οἴκου Ἰσραήλ.

25 Ἡ δὲ ἐλθοῦσα προσεκύνει αὐτῷ, λέγουσα· Κύριε, βοήθει μοι.

26 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Οὐκ ἔστι καλὸν λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

27 Ἡ δὲ εἶπεν· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπέζης τῶν κυρίων αὐτῶν.

28 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτῇ· Ὦ γύναι, μεγάλη σου ἡ πίστις· γενηθήτω σοι ὡς θέλεις. Καὶ ἰάθη ἡ θυγάτηρ αὐτῆς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

29 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν ὁ Ἰησοῦς, ἦλθε παρὰ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἀναβὰς εἰς τὸ ὄρος, ἐκαθήτο ἐκεῖ.

Χαναναία, ὅτι ἐξέβη ἀπὸ τὰ σύνορα ἐκεῖνα, ἐκραζε τον, λέγουσα· αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβίδ, λυπήσου με, ἡ θυγατέρα μου κακὰ δαιμονίζεται.

23 Καὶ αὐτὸς δὲν τῆς ἀπεκρίθη ἕνα λόγον, καὶ ἠλθαν οἱ μαθηταί του, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν, λέγοντες· ἀπόλυσε την, ὅτι φωνάζει ὀπίσω μας.

24 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· ἐγὼ δὲν ἐστάλθηκα, παρὰ εἰς τὰ πρόβατα τὰ χαμένα τοῦ σπιτιοῦ τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ἐκείνη, ὡσὰν ἠλθε, προσκυνησε τον, καὶ ἔλεγεν· αὐθέντη, βοήθησε με.

26 Καὶ αὐτὸς τῆς ἀπεκρίθη· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν τέκνων, καὶ νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τοὺς σκύλους.

27 Καὶ ἐκείνη εἶπε· ναὶ Κύριε· Διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια τρώγουσιν ἀπὸ τὰς ψιχάς, ὁποῦ πέφτουν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν αὐθεντάδων τους.

28 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν της· ὦ γύναι, μεγάλη εἶναι ἡ πίστις σου· καὶ ὡς σὺ γενηκαθῶς, θέλεις καὶ ἰατρεύθη ἡ θυγατέρα της ἀπὸ τὴν ὥραν ἐκείνην.

29 Καὶ εὐγαίνοντας ἀπ' ἐκεῖ ὁ Ἰησοῦς, ἐπῆγεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας. καὶ ἐσώνοντας νὰ ἀνεβῇ εἰς τὸ ὄρος, ἐκάθεζεν ἐκεῖ.

30 Και προσηλθον αὐτῷ ὄχλοι πολλοὶ, ἔχοντες μεθ' ἑαυτῶν χωλοὺς, τυφλοὺς, κωφοὺς, κυλλοὺς, καὶ ἑτέρους πολλοὺς· καὶ ἔρριψαν αὐτοὺς παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

31 Ὥστε τοὺς ὄχλους θαυμάσαι, βλέποντας κωφοὺς λαλοῦντας, κυλλοὺς ὑγιεῖς, χωλοὺς περιπατοῦντας, καὶ τυφλοὺς βλέποντας· καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν Ἰσραήλ.

32 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εἶπε· Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον, ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι· καὶ ἀπολῦσαι αὐτοὺς νήστεις οὐ θέλω, μήπως ἐκλυθώσιν ἐν τῇ ὁδῷ.

33 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν ἡμῖν ἐν ἐρημίᾳ ἄρτοι τοσοῦτοι, ὥστε χορτάσαι ὄχλον τοσοῦτον;

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πόσους ἄρτους ἔχετε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά, καὶ ὀλίγα ἰχθύδια.

35 Καὶ ἐκέλευσε τοῖς ὄχλοις ἀναπεσεῖν ἐπὶ τὴν γῆν.

36 Καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους καὶ τοὺς ἰχθύας, εὐχαριστήσας, ἔκλασε, καὶ ἔδωκε τοῖς

30 Και ἐπῆγαν εἰς αὐτὸν πολλοὶ ὄχλοι, ἔχοντες μὲ λόγον τοὺς κυττζους, τυφλοὺς, βυβοὺς, κυλλοὺς, καὶ ἄλλους πολλοὺς· καὶ ἐρρίχθησαν τοὺς εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ· καὶ τοὺς ἰατρεύσε.

31 Εἰς τόσον ὁποὺ νὰ θαυμάζουν οἱ λαοὶ, βλέποντες τοὺς βυβοὺς ὁποὺ ἐλάλεσαν, τοὺς κυλλοὺς γέρους, τοὺς κυττζους, ὁποὺ ἐπεριπατέσαν, καὶ τυφλοὺς ὁπού ἐβλεπαν· καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσραήλ.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροσκάλεσε τοὺς μαθητάς του, καὶ εἶπε· σπλαχνίζομαι ἐτοῦτον τὸν λαὸν, ὅτι σχεδὸν τρεῖς ἡμέραις εἶναι, ὁποὺ παραμένουσι μαζύ μου ἐδῶ, καὶ δὲν ἔχουν τί νὰ φάγωσι· καὶ δὲν θέλω νὰ τοὺς ἀφήσω νηστικούς, μήπως καὶ ἀποκάμουσιν εἰς τὸν γράτσαν.

33 Καὶ λέγουν τοῦ οἱ μαθηταί του· καὶ ἀπὸ ποῦ νὰ μᾶς ἔλθουν τόσα ψωμία ἐδῶ εἰς τὴν ἐρημίαν, τόσον ὁποὺ νὰ χορτάσωμεν τόσον πλῆθος;

34 Καὶ λέγει τοὺς ὁ Ἰησοῦς· ποσὰ ψωμία ἔχετε; καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· ἑπτά, καὶ ὀλίγα ψαράκια.

35 Καὶ ἐπρόσταξε τοὺς ὄχλους νὰ καθίσουν εἰς τὴν γῆν.

36 Καὶ πέρνοντας τὰ ἑπτὰ ψωμία, καὶ τὰ ψάρια, εὐχαρίστησε, καὶ ἔκοψε, καὶ ἔδωκε εἰς

μαθηταῖς αὐτοῦ· οἱ δὲ μαθηταὶ τῷ ὄχλῳ.

37 Καὶ ἔφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν τὸ περισσεῦον τῶν κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας πλήρεις.

38 Οἱ δὲ ἐσθίοντες ἦσαν τετρακισχίλιοι ἄνδρες, χωρὶς γυναικῶν καὶ παιδίων.

39 Καὶ ἀπολύσας τοὺς ὄχλους, ἐνέβη εἰς τὸ πλοῖον καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια Μαγδαλά.

τοὺς μαθητάδες τοῦ· καὶ οἱ μαθητάδες τοῦ εἰς τὸν ὄχλον.

37 Καὶ ἔφαγαν ὅλοι, καὶ ἐχόρτασαν· καὶ ἐπῆραν τὰ κομμάτια, ὅπου ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ κοφίνια γεμάτα.

38 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἔφαγαν, ἦταν τεσσαρες χιλιάδες ἄνδρες, χωρὶς γυναῖκες καὶ παιδία.

39 Καὶ ὡσὰν ἀπόλυσε τοὺς ὄχλους, ἐμβῆκε εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐπῆγε εἰς τὰ σύνορα Μαγδαλα.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΚΑΙ προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, πειράζοντες ἐπηρώτησαν αὐτὸν σημεῖον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπιδεῖξαι αὐτοῖς.

2 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ὀψίας γενομένης λέγετε, Εὐδία· πυρράζει γὰρ ὁ οὐρανός.

3 Καὶ πρωΐ, Σήμερον χειμών· πυρράζει γὰρ στυγάζων ὁ οὐρανός. Ὑποκριταί, τὸ μὲν πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ γινώσκετε διακρίνειν, τὰ δὲ σημεῖα τῶν καιρῶν οὐ δύνασθε;

4 Γενεὰ πονηρὰ καὶ μοιχαλὶς σημεῖον ἐπιζητεῖ· καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτου. Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἀπῆλθε.

ΚΑΙ ἐρωτᾶς νὰ ἔλθουν οἱ Φαρισαῖοι καὶ Σαδδουκαῖοι, δοκιμάζοντες τον τὸ ἐζητήσανε νὰ τοὺς δείξῃ σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τοὺς· ὅταν βραδιάζῃ, λέγετε, Θέλει γένει εὐδία· Διατὶ κοκκινίζει ὁ οὐρανός.

3 Καὶ τὸ ταχυ λέγετε, σήμερον γίνεται χειμώνας· Διατὶ κοκκινίζει συννεφιάζωντας ὁ οὐρανος. ω ὑποκριται, τὸ πρόσωπον τοῦ οὐρανοῦ ἐξέρετε νὰ διακρίνετε, καὶ τὰ σημάδια των καιρῶν δὲν δύνεσθε νὰ διακρίνετε;

4 Η κακὴ γενεὰ καὶ μοιχευτρια σημάδι ζητεύει· καὶ σημάδι δὲν θέλει τῆς δοθῆ, παρὰ τὸ σημάδι Ἰωνὰ τοῦ προφήτου. ξαι ἀφίνωντάς τους, ἐδιέβη.

5 Και ελθόντες οι μαθηταί αυτού εις το πέραν, επελάθοντο άρτους λαβείν.

6 Ο δε Ιησούς είπεν αυτοίς. Ορατε και προσέχετε από της ζύμης των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων.

7 Οι δε διελογίζοντο εν εαυτοίς, λέγοντες· Ότι άρτους ουκ ελάβομεν.

8 Γνους δε ο Ιησούς, είπεν αυτοίς· Τι διαλογίζεσθε εν εαυτοίς, ολιγόπιστοι, ότι άρτους ουκ ελάβετε;

9 Ουπω νοείτε, ουδε μνημονεύετε της πέντε άρτους των πεντακισχιλίων, και πόσους κοφίνους ελάβετε;

10 Ουδε της επτά άρτους των τετρακισχιλίων, και πόσας σπυρίδας ελάβετε;

11 Πως ου νοείτε, ότι ου περί άρτου είπον υμίν, προσέχειν από της ζύμης των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων;

12 Τότε συνήκαν, ότι ουκ είπε προσέχειν από της ζύμης του άρτου, αλλ από της διδαχής των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων.

13 Ελθων δε ο Ιησούς εις τα μέρη Καισαρείας της Φιλίππου, ηρώτα τους μαθητάς αυτού, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οι άν-

5 Και παγαινοντες οι μαθηταί του πέραν, αλησμόνησαν να πάρουν ψωμία.

6 Και ο Ιησούς τους είπε· Βλέπετε και φυλάγεσθε από το προζύμι των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων.

7 Και εκείνοι διελογίζοντο, λέγοντες· ότι ψωμία δεν [illegible]

8 Και ο Ιησούς γνωρίζοντάς το, τους είπε· ω ολιγόπιστοι, τι διαλογίζεσθε μεσα σας, ότι δεν επήρετε ψωμία;

9 Ακόμι δεν γροικάτε, μηδε ενθυμάσθε τα πέντε ψωμία των πεντε χιλιάδων, και πόσα κοφίνια επήρετε.

10 Ουδε τα επτά ψωμια των τεσσάρων χιλιάδων, και πόσα κοφίνια επήρετε;

11 Πως δεν [illegible] ότι δεν σας είπα διά ψωμί, να φυλάγεσθε από το προζύμι των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων;

12 Τότε εκαταλάβασιν, ότι δεν τους είπε να έχουν τον νουν τους από το προζύμι του ψωμιου, αλλα απο την διδαχην των Φαρισαίων και Σαδδουκαίων.

13 Και όταν ηλθεν ο Ιησούς εις τα μέρη της Καισαρείας της Φιλίππου, ερώτα τους μαθητάδες του, λεγωντας. τίνα με λεγουν οι

θρωποι εἶναι, τὸν υἱὸν τοῦ ἀν-
θρώπου;

14 Οἱ δὲ εἶπον· Οἱ μὲν, Ἰω-
άννην τὸν Βαπτιστήν· ἄλλοι δὲ,
Ἠλίαν· ἕτεροι δὲ, Ἱερεμίαν, ἢ
ἕνα τῶν προφητῶν.

15 Λέγει αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ
τίνα με λέγετε εἶναι;

16 Ἀποκριθεὶς δὲ Σίμων
Πέτρος, εἶπε· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς,
ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς,
εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος εἶ Σι-
μων βὰρ Ἰωνᾶ, ὅτι σὰρξ καὶ
αἷμα οὐκ ἀπεκάλυψέ σοι,
ἀλλ' ὁ πατήρ μου, ὁ ἐν τοῖς
οὐρανοῖς.

18 Κἀγὼ δέ σοι λέγω, ὅτι
σὺ εἶ Πέτρος, καὶ ἐπὶ ταύτῃ
τῇ πέτρᾳ οἰκοδομήσω μου τὴν
ἐκκλησίαν· καὶ πύλαι ᾅδου οὐ
κατισχύσουσιν αὐτῆς.

19 Καὶ δώσω σοι τὰς κλεῖς
τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν· καὶ
ὃ ἐὰν δήσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται
δεδεμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· καὶ
ὃ ἐὰν λύσῃς ἐπὶ τῆς γῆς, ἔσται
λελυμένον ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

20 Τότε διεστείλατο τοῖς μα-
θηταῖς αὐτοῦ, ἵνα μηδενὶ εἴπω-
σιν, ὅτι αὐτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ
Χριστός.

ἄνθρωποι νὰ εἶμαι ἐγὼ ὁ υἱὸς
τοῦ ἀνθρώπου;

14 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν·
ἄλλοι λέγουν, πὼς νὰ εἶσαι ὁ Ἰ-
ωάννης ὁ βαπτιστὴς· καὶ ἄλλοι,
ὁ Ἠλίας· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἱερεμίας,
ἢ ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας.

15 Λέγει τους ἀμὴ ἐσεῖς
τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι;

16 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων
Πέτρος, καὶ εἶπε· ἐσὺ εἶσαι ὁ
Χριστὸς, ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ
ζωντος.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς,
καὶ εἶπε τὸν καλότυχόν εἶσαι
Σίμων υἱὲ τοῦ Ἰωνᾶ, ὅτι σαρκα
καὶ αἷμα δὲν σὲ τὸ ἐφανέρωσεν,
ἀλλὰ ὁ πατήρ μου, ὁπὸ εἶναι
εἰς τὸν οὐρανόν.

18 Καὶ ἐγὼ σὲ λέγω, ὅτι
ἐσὺ εἶσαι Πέτρος· καὶ ἀπάνω
εἰς ετουτην τὴν πέτραν θέλω
κτισει τὴν ἐκκλησιαν μου· καὶ
ἡ πορλαις του ἅδη δὲν θέλει
τὴν καλατσέσει.

19 Καὶ θέλω σὲ δώσει τὰ
κλειδια της βασιλειας των οὐ-
ρανων· καὶ ὅ, τι καὶ ἂν δεσῃς ἀ-
πάνω εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι
δεμένον καὶ εἰς της οὐρανὸς·
καὶ ὅ, τι καὶ ἂν λυσῃς ἀπανω
εἰς τὴν γῆν, θέλει εἶσθαι
λυμένον καὶ εἰς τον οὐρανόν.

20 Τότε ἐπαράγγειλε τὺς
μαθητάδες του, νὰ μὴν εἴπουσι
εἰς κανένα, ὅτι αὐτὸς εἶναι
Ἰησοῦς ὁ Χριστος.

21 Ἀπὸ τότε ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς δεικνύειν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἀπελθεῖν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ πολλὰ παθεῖν ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων, καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκταν-θῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

22 Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ, λέγων· Ἵλεώς σοι Κύριε· οὐ μὴ ἔσται σοι τοῦτο.

23 Ὁ δὲ στραφεὶς, εἶπε τῷ Πέτρῳ. Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, σκάνδαλόν μου εἶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε ὁ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

25 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, εὑρήσει αὐτήν.

26 Τί γὰρ ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν τὸν κόσμον ὅλον κερδήσῃ, τὴν δὲ ψυχὴν αὐτοῦ ζημιωθῇ; ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀνταλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

27 Μέλλει γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀν-

21 Ἀπὸ τότε ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ φανερώνῃ εἰς τοὺς μαθητάς του, ὅτι πρέπει νὰ παγῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ νὰ πάθῃ πολλὰ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς, καὶ ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ νὰ φονευθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῇ.

22 Καὶ πιάνοντάς τον ὁ Πέτρος, ἄρχισε νὰ τὸν ὑποδείξῃ, λέγοντάς του· ἀὐθεντία, λυπήσου τὸν λόγον σου· ἄμποτε νὰ μὴν σοῦ γένῃ ἔτσι.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε, καὶ εἶπε τοῦ Πέτρου· ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ, ἐμπόδιόν μου εἶσαι· ὅτι δὲν στοχάζεσαι τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ πράγματα τῶν ἀνθρώπων.

24 Τότε εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάς του· ὁποιος θέλει νὰ ἐλθῃ κατόπιν μου, ἂς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρόν του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθᾷ.

25 Διατὶ ὁποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὁποιος τὴν χάσῃ διὰ λόγου μου, θέλει τὴν εὕρει.

26 Διατί, τί ὠφελεῖται ἄνθρωπος, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τὴν ψυχήν του νὰ ζημιωθῇ; ἢ τί θέλει δώσει ἄνθρωπος ἐξαγόρασμα διὰ τὴν ψυχήν του;

27 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου

θρωπος ἔρχεσθαι ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, μετα τῶν ἀγγέλων αὐτου· και τότε ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ την πρᾶξιν αὐτοῦ.

28 Ἀμην λεγω ὑμῖν, εἰσί τινες των ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μη γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν τῃ βασιλεία αὐτοῦ.

μέλλει νὰ ἐλθῃ με την δόξαν τοῦ πατρός του, μαζὺ με τους ἀγγέλους του· καὶ τότε θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατα τὰ ἔργα του.

28 Ἀληθειᾶ σας λέγω, ὅτι εἶναι κάποιοι ἀπο τουτους, ὁπου στέκονται ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσιν γευθῃ θάνατον, ἕως ὁπου νὰ εἰδοῦσι τὸν υἱὸν του ἀνθρώπου, ὁπου να ἐρχεται εἰς την βασιλείαν του.

Κεφ. ιζ'. 17.

ΚΑΙ᾽ μεθ ἡμερας ἑξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησους τὸν Πετρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· καὶ ἀναφέρει αὐτους εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ᾽ ἰδίαν.

2 Καὶ μετεμορφώθη ἐμπροσθεν αὐτων, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπον αὐτου ὡς ὁ ἡλιος· τα δε ἱμάτια αὐτου ἐγενηθη λευκα ως το φως.

3 Καὶ ἰδοὺ, ὠφθησαν αὐτοις Μωσης καὶ Ἠλιας, μετ᾽ αὐτου συλλαλουντες.

4 Ἀποκριθεὶς δε ὁ Πετρος, εἶπε τω Ἰησου· Κύριε, καλόν ἐστιν ἡμας ὧδε εἶναι· εἰ θελεις, ποιησωμεν ὧδε τρεῖς σκηνας, σοι μίαν, καὶ Μωσῃ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ.

5 Ἔτι αὐτου λαλουντος, ἰδοὺ, νεφέλη φωτεινη ἐπεσκίασεν αὐτους· καὶ ἰδοὺ, φωνη ἐκ της νεφέλης

ΚΑΙ᾽ ὕστερα ἀπὸ ἑξ ἡμεραις περνεῖ ὁ Ἰησοῦς τον Πετρον, καὶ Ἰάκωβον, καὶ Ἰωάννην τον ἀδελφόν του· καὶ τους ἀνεβάζει εἰς ενα ὄρος ὑψηλὸν κατὰ μόνας.

2 Καὶ μετεμορφώθη ὁμπροστά τους, καὶ ἔλαμψε τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν ὁ ἡλιος· καὶ τα φορεματά του ἐγειναν ἄσπρα ὡσαν τὸ φως.

3 Καὶ να, καὶ τους ἐφάνηκαν ὁ Μωϋσης καὶ ὁ Ἠλίας, καὶ ἐσυντυχειαν μετ᾽ αὐτόν.

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πετρος, καὶ λεγει εἰς τὸν Ἰησουν· αὐθεντη, καλὰ εἶναι νὰ εἱμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· ἂν θέλῃς, ἂς κάμωμεν ἐδῶ τρεῖς καλύβαις, διὰ λόγου σου μίαν, καὶ μίαν διὰ τὸν Μωϋσην, καὶ μίαν διὰ τὸν Ἠλίαν.

5 Ἀκομι ἐκεῖνος ἐσυντυχαινε, καὶ εὐθὺς ἐνα σύννεφον φωτεινὸν τους ἐσκέπασε· καὶ

λης, λεγουσα· Οὐτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς ἐν ᾧ εὐδόκησα· αὐτοῦ ἀκούετε.

6 Καὶ ἀκούσαντες οἱ μαθηταὶ, ἔπεσον ἐπὶ πρόσωπον αὐτῶν, καὶ ἐφοβήθησαν σφόδρα.

7 Καὶ προσελθὼν ὁ Ἰησοῦς, ἥψατο αὐτῶν, καὶ εἶπεν· Ἐγέρθητε, καὶ μὴ φοβεῖσθε.

8 Ἐπάραντες δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν, οὐδένα εἶδον, εἰ μὴ τὸν Ἰησοῦν μόνον.

9 Καὶ καταβαινόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, ἐνετείλατο αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Μηδενὶ εἴπητε τὸ ὅραμα, ἕως οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

10 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες. Τί οὖν οἱ γραμματεῖς λέγουσιν, ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;

11 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἔρχεται πρῶτον, καὶ ἀποκαταστήσει πάντα.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Ἠλίας ἤδη ἦλθε· καὶ οὐκ ἐπέγνωσαν αὐτὸν· ἀλλὰ ἐποίησαν ἐν αὐτῷ, ὅσα ἠθέλησαν· οὕτω καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει πάσχειν ὑπ' αὐτῶν.

13 Τότε συνῆκαν οἱ μαθη-

φωνὴ εὐθὺς ἤκουσθη ἀπὸ τοῦ συνέφου, ὅπου ἔλεγεν· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός μου, εἰς τὸν ὁποῖον εὐαρεστήθην· αὐτοῦ ἀκούετε.

6 Καὶ ὡσὰν τὴν ἤκουσαν οἱ μαθηταὶ, ἔπεσαν πίκωπα καὶ ἐφοβήθησαν δυνατά.

7 Καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπίασέν τους, καὶ εἶπε· σηκωθῆτε, καὶ μὴν φοβᾶσθε.

8 Καὶ ἐσήκωσαν τὰ μάτια τους, καὶ δὲν εἶδαν κανένα, παρὰ μοναχὰ τὸν Ἰησοῦν.

9 Καὶ καταβαίνοντες αὐτοὶ ἀπὸ τὸ ὄρος, ὁ Ἰησοῦς τους ἐπαράγγειλε, λέγωντας· νὰ μὴν εἰπῆτε κανένος ἐτοῦτο ὁπού εἴδετε, ἕως ὁπού νὰ ἀναστηθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοὺς νεκρούς.

10 Καὶ οἱ μαθητάδες τοῦ τὸν ρώτησαν· Διατί λοιπὸν λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, πὼς ὁ Ἠλίας κάμνει χρεία νὰ ἔλθῃ πρῶτα;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπε τους· βεβαία ὁ Ἠλίας ἐρχεῖται πρῶτα, νὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα.

12 Ἀμὴ λέγω σας, ὅτι ὁ Ἠλίας ὡραμάη ἦλθε· καὶ δὲν τὸν ἐγνώρισαν· ἀμὴ ἐκάμαν εἰς αὐτὸν, ὅσα ἠθέλησαν· τέτοιας λογῆς καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ πάθῃ ἀπ' αὐτούς.

13 Τότε ἐγνώρισαν οἱ μα-

ται, ὅτι περὶ Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ εἶπεν αὐτοῖς.

14 Καὶ ἐλθόντων αὐτῶν πρὸς τὸν ὄχλον, προσῆλθεν αὐτῷ ἄνθρωπος, γονυπετῶν αὐτῷ,

15 Καὶ λέγων· Κύριε, ἐλέησόν μου τὸν υἱόν, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακῶς πάσχει· πολλάκις γὰρ πίπτει εἰς τὸ πῦρ, καὶ πολλάκις εἰς τὸ ὕδωρ.

16 Καὶ προσήνεγκα αὐτὸν τοῖς μαθηταῖς σου, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν αὐτὸν θεραπεῦσαι.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε ἔσομαι μεθ' ὑμῶν; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετέ μοι αὐτὸν ὧδε.

18 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ τὸ δαιμόνιον· καὶ ἐθεραπεύθη ὁ παῖς ἀπὸ τῆς ὥρας ἐκείνης.

19 Τότε προσελθόντες οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ κατ' ἰδίαν, εἶπον· Διατί ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

20 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Διὰ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν· ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐρεῖτε τῷ ὄρει τούτῳ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν ἐκεῖ, καὶ μεταβήσεται· καὶ οὐδὲν ἀδυνατήσει ὑμῖν·

θητάδες, ὅτι διὰ τὸν Ἰωαννην τὸν βαπτιστην τους εἶπεν ετουτον τὸν λόγον.

14 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν αὐτοὶ εἰς τὸν λαόν, ἐπῆμωσεν ἕνας ἀνθρωπος εἰς τὸν Ἰησοῦν γονατίζωντας εἰς αὐτόν,

15 Καὶ λεγωΐας· αὐθέντα, λυπήσου τὸν υἱόν μου, ὅτι σεληνιάζεται, καὶ κακοπαθεῖ. καὶ πολλαῖς φοραῖς πέφτει εἰς τὴν φωτιαν, καὶ εἰς το νερον.

16 Καὶ ἤφερά τον εἰς τους μαθητάδες σου, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν να τὸν ἰατρεύσουν.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ εἶπεν· ὦ γενεὰ ἄπιστε καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θελω εἶσθαι μετ' ἐσας; ἕως πότε θέλω σας ὑπομένει; φέρετε με τὸν ἐδῶ.

18 Καὶ ἐπρόσταξε με θυμὸν ὁ Ἰησους τὸ δαιμόνιον, καὶ εὐγῆκεν απ εκεῖνον· καὶ ἰατρεύθη τὸ παιδὶ ἀπὸ την ωραν ἐκείνην.

19 Τότε ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν κατα μόνας, καὶ εἶπαν· Διατί ἐμεῖς δὲν ἐδυνήθημεν να εὐγάλωμεν αὐτό;

20 Λεγει τους ὁ Ἰησους· Δια την ἀπιστίαν σας· βέβαια σας λεγω· ἂν ἔχεῖε πῖστιν ὡσὰν ἕνα κοκκὶ του συναπίου, θελετε εἰπεῖ εἰς ἐτουτο το βυνόν· μίλατόπισαι ἀπεδῶ ἐκεῖ, καὶ θελει μιτατοπίσει· καὶ δὲν θελει εἶσθαι καιεια πρᾶγμα ἀδυνατον εἰς εσας;

21 Τοῦτο δὲ τὸ γένος οὐκ ἐκπορεύεται, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

22 Ἀναστρεφομένων δὲ αὐτῶν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μέλλει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων,

23 Καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθήσεται. Καὶ ἐλυπήθησαν σφόδρα.

24 Ἐλθόντων δὲ αὐτῶν εἰς Καπερναούμ, προσῆλθον οἱ τὰ δίδραχμα λαμβάνοντες τῷ Πέτρῳ, καὶ εἶπον· Ὁ διδάσκαλος ὑμῶν οὐ τελεῖ τὰ δίδραχμα;

25 Λέγει· Ναί. Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, προέφθασεν αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Τί σοι δοκεῖ, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ τίνων λαμβάνουσι τέλη, ἢ κῆνσον; ἀπὸ τῶν υἱῶν αὐτῶν ἢ ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων;

26 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Ἀπὸ τῶν ἀλλοτρίων. Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἄρα γε ἐλεύθεροί εἰσιν οἱ υἱοί.

27 Ἵνα δὲ μὴ σκανδαλίσωμεν αὐτούς, πορευθεὶς εἰς τὴν θάλασσαν, βάλε ἄγκιστρον, καὶ τὸν ἀναβάντα πρῶτον ἰχθὺν ἆρον· καὶ ἀνοίξας τὸ στόμα αὐτοῦ, εὑρήσεις στατῆρα· ἐκεῖνον λαβών, δὸς αὐτοῖς ἀντὶ ἐμοῦ καὶ σοῦ.

21 Ἀμὴ τοῦτο τὸ γένος δὲν ἐβγαίνει, παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ μὲ νηστείαν.

22 Καὶ ἐκεῖ ὁπού ἐσυναναστρέφοντουν αὐτοὶ εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἶπε τους ὁ Ἰησοῦς· Ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.

23 Καὶ θέλουσι τὸν φονεύσει, καὶ εἰς τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῇ. καὶ ἐλυπήθηκαν πολλά.

24 Καὶ ὅταν ἤλθασιν εἰς τὴν Καπερναούμ, ἐκεῖνοι, ὁπού ἐμάζωναν τὰ δίδραχμα, ἠλθασιν εἰς τὸν Πέτρον, καὶ εἶπαν· δὲν πληρώνει ὁ διδάσκαλός σας τὸ δόσιμον τῶν διδράχμων;

25 Λέγει ὁ Πέτρος, ναί. καὶ ὅταν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι, τὸν ἐπρόλαβεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τε· τί σὲ φαίνεται, Σίμων; οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀπὸ ποιους πέρνουσι δόσιμα, ἢ κῆνσον; ἀπὸ τους υἱους τους, ἢ ἀπὸ τους ξένους;

26 Λέγει τε ὁ Πέτρος· ἀπὸ τους ξένους. λέγει τε ὁ Ἰησοῦς· ἐλεύθεροι λοιπὸν εἶναι οἱ υἱοί.

27 Ἀμὴ διὰ νὰ μὴν τους σκανδαλίσωμεν, σύρε εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ῥίξε τὸ ἀγκίστρι σου, καὶ τὸ πρῶτον ψάρι, ὁπού εὔγει, πιάσε το, καὶ ἄνοιξε τὸ στομα του, καὶ θέλεις εὕρει ἕνα στατῆρα· πέρνωντας ἐκεῖνον, δός τους τὸν διὰ λόγου μου καὶ διὰ λόγου σου.

Κεφ. ιη. 18.

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες· Τίς ἄρα μείζων ἐστὶν ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν·

3 Καὶ εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ στραφῆτε, καὶ γένησθε ὡς τὰ παιδία, οὐ μὴ εἰσέλθητε εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὅστις οὖν ταπεινώσει ἑαυτὸν ὡς τὸ παιδίον τοῦτο, οὗτός ἐστιν ὁ μείζων ἐν τῇ βασιλείᾳ τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὃς ἐὰν δέξηται παιδίον τοιοῦτον ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται.

6 Ὃς δ' ἂν σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων, τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, συμφέρει αὐτῷ, ἵνα κρεμασθῇ μύλος ὀνικὸς ἐπὶ τοῦ τραχήλου αὐτοῦ, καὶ καταποντισθῇ ἐν τῷ πελάγει τῆς θαλάσσης.

7 Οὐαὶ τῷ κόσμῳ ἀπὸ τῶν σκανδάλων· ἀνάγκη γάρ ἐστιν ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ τὸ σκάνδαλον ἔρχεται.

8 Εἰ δὲ ἡ χείρ σου, ἢ ὁ πούς σου σκανδαλίζει σε, ἔκκοψον

Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἦλθαν οἱ μαθηταὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, λέγοντες· τίς ἄρα εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν;

2 Καὶ προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς ἕνα παιδίον, ἔστησέ το εἰς τὴν μέσην τους.

3 Καὶ λέγει· βέβαια σᾶς λέγω· ἂν δὲν γυρίσετε, νὰ γένητε ὡσὰν τὰ μικρὰ παιδία, δὲν θέλετε ἐμβεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

4 Ὁποῖος λοιπὸν ταπεινώσει τοῦ λόγου του, ὡσὰν τὸ παιδὶ ἐτοῦτο, ἐκεῖνος εἶναι μεγαλίτερος εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

5 Καὶ ὁποῖος δεχθῇ ἕνα παιδὶ τέτοιας λογῆς, διὰ ὀνομά μου, ἐμένα δέχεται.

6 Ἀμὴ ὁποῖος σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς ἐτούτους, ὁπού πιστεύουσι εἰς ἐμένα, καλίτερόν του εἶναι, νὰ κρεμασθῇ πέτρα τοῦ μύλου εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ καταποντισθῇ εἰς τὸ πέλαγος τῆς θαλάσσης.

7 Ἀσιλύμοιον εἰς τὸν κόσμον ἀπὸ τὰ σκάνδαλα· Διατὶ ἀνάγκη εἶναι νὰ ἐλθοῦσι τὰ σκάνδαλα· ὅμως ἀσιλύμοιον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἔρχεται τὸ σκάνδαλον.

8 Ἀμὴ ἂν σὲ σκανδαλίζῃ τὸ χέρι σου, ἢ τὸ ποδάρι σου,

αὐτὰ, καὶ βαλε ἀπὸ σὺ· καλόν σοι ἐστιν εἰσελθειν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ κυλλὸν, ἢ δυο χεῖρας ἢ δυο πόδας ἐχοντα βληθηναι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

9 Καὶ εἰ ὁ ὀφθαλμός σε σκανδαλίζει σε, ἔξελε αὐτον, καὶ βάλε ἀπὸ σὺ· καλόν σοι ἐστι μονόφθαλμον εἰς τὴν ζωὴν εἰσελθεῖν, ἢ δύο ὀφθαλμὸς ἔχοντα βληθηναι εἰς τὴν γεενναν τὴ πυρος.

10 Ορατε, μη καταφρονησητε ενος των μικρων τουτων· λεγω γαρ ὑμῖν, ὁτι οἱ ἀγγελοι αὐτων ἐν ἠρανοῖς διὰ παντὸς βλέπουσι τὸ πρόσωπον τε πατρος μου, τὸ ἐν ἠρανῖς.

11 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱος τὺ ἀνθρωπυ σωσαι τὸ ἀπολωλός.

12 Τί ὑμῖν δοκεῖ; εαν γενηταί τινι ἀνθρωπω εκατὸν πρόβατα, καὶ πλανηθῆ ἓν ἐξ αὐτων· οχὶ ἀφεὶς τὰ ἐνενηκονταεννεα, ἐπὶ τὰ ὄρη πορευθεὶς, ζητεῖ τὸ πλανωμενον;

13 Καὶ ἐαν γενηται εὑρεῖν αὐτὸ, ἀμὴν λεγω ὑμῖν, ὁτι χαίρει ἐπ' αὐτω μᾶλλον, ἢ ἐπὶ τοις ἐνενηκονταεννεα, τοῖς μη πεπλανημένοις.

14 Οὐτως οὐκ ἐστι θελημα ἐμπροσθεν τὺ πατὸς ὑμων, τὺ κόψε τα, καὶ ῥίξε τα ἀπὸ λόγυ σὺ· καλίτερον εἶναι νὰ ἐμβῆς εἰς τὴν ζωὴν κητζὸς ἢ κηλὸς, παρὰ ὁπὺ νὰ ἔχῃς δύο χέρια καὶ δύο ποδάρια, καὶ νὰ βαλθῆς εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον.

9 Καὶ ἀνίσως καὶ τὸ μάτι σὺ σὲ σκανδαλίζει, εὔγαλε καὶ ῥίξε το ἀπὸ λόγυ σὺ· καλίτερόν σε εἶναι νὰ πᾶς μὲ ἕνα μάτι εἰς τὴν ζωὴν, παρὰ νὰ ἔχῃς δύο μάτια, καὶ νὰ βαλθῆς εἰς τὴν γεενναν τὺ πυρός.

10 Βλέπετε νὰ μὴν καταφρονέσετε κανένα ἀπὸ τάτες τὺς μικρές· διατὶ σᾶς λεγω· ὁτι οἱ ἄγγιλοι αὐτων εἰς τὺς ἠρανὺς βλέπυσι πάντα τὸ πρόσωπον τὺ πατρὸς μυ, ὁπὺ εἶναι εἰς τὺς ἠρανύς.

11 Διατὶ ὁ υἱὸς τὺ ἀνθρωπυ ἦλθε νὰ σωσῃ τὸ χαμένον.

12 Τι σᾶς φαίνεται; ἂν τυχῃ κανενας ἄνθρωπ· νὰ ἔχῃ ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ πλανηθῆ ἕνα ἀπ' αὐτά· οὐν ἀφίνει τα ἐνενήντα ἐννέα, καὶ παγαίνωντας εἰς τὰ ὄρη, γυρεύει το πλανεμένον;

13 Καὶ αν τύχῃ νὰ τὸ εὕρῃ, βέβαια σᾶς λεγω, ὁτι περισσότερον χαίρεται εἰς ἐκεῖνο, παρὰ εἰς τα ἐνενήντα ἐννέα, ὁπὺ δὲν επλανηθήκαν.

14 Τετοιας λογης δὲν εἶναι θέλημα ἐμπροσθεν τὺ πατρός

εν ἀρανοῖς, ἱνα ἀπόληται εἷς τῶν μικρῶν τυτων.

15 Ἐαν δε ἁμαρτηση εἰς σι ὁ ἀδελφός συ, ὑπαγε, καὶ ἐλεγξον αὐτον μεταξύ σῦ και αὐτῦ μόνυ· ἐαν συ ἀκουση, ἐκερδησας τον ἀδελφόν συ.

16 Ἐὰν δε μη ακούση, παράλαβε μιτὰ σῦ ἐτι ενα ἡ δύο· ἵνα ἐπὶ ῥόματ☉ δυο μαρτύρων ἡ τριων ϛαθῆ πάν ῥημα.

17 Ἐαν δε παρακυση αὐτων, εἰπε τη ἐκκλησία· ἐὰν δε καὶ τῆς ἐκκλησίας παρακυση, ἔϛω σοι ωσπερ ὁ ἐθνικος καὶ ὁ τελωνης.

18 Ἀμην λεγω ὑμῖν, ὁσα ἐαν δησητε ἐπὶ της γης, ἐσται δεδεμινα εν τω ἀρανω· καὶ ὁσα ἐαν λυσητε ἐπὶ τῆς γης, ἐσαι λελυμινα εν τω ἀρανω.

19 Πάλιν λεγω ὑμῖν, ὁτι ἐὰν δύο ὑμων συμφωνησωσιν ἐπὶ της γης περὶ παντὸς πράγματ☉, ὃ ἐὰν αἰτησωνται, γενησεται αὐτοῖς παρα τε πατρός μυ, τῦ ἐν ἀρανοῖς.

20 Οὐ γάρ εἰσι δύο ἡ τρεῖς συνηγμενοι εἰς τὸ ἐμὸν ὐνομα, ἐκεῖ εἰμι εν μισω αὐτων.

21 Τότε προσελθων αὐτῶ ὁ Πετρ☉, εἶπε· Κυριε, ποσάκις αμαρτησει εἰς εμε ὁ ἀδελφός

σας, του εν ἀρανοῖς, νὰ χαθῆ ενας ἀπὸ της μικρὲς τετες.

15 Καὶ ἂν σφάλλη ὁ ἀδελφός σε εἰς ἑσενα, συρε, καὶ ἐλεγξέ τον ανάμεσα σε καὶ ἐκείνα μοναχα· ἂν σε ἀκούση, ἐκέρδισες τὸν ἀδελφόν σε.

16 Αμη ἐὰν δεν σε ακούση, ἔπαρε μὲ λόγυ σε ἀκόμι ἕνα ἢ δύο· διὰ νὰ βεβαιωθῆ κάθε λόγ☉ ἀπὸ ϛόμα δύο ἢ καὶ τριων μαρτύρων.

17 Καὶ ἂν παρακυση καὶ αὐτὲς, εἰπε τα εἰς την ἐκκλησίαν· καὶ ἂν παρακύση καὶ τὴς ἐκκλησίες, ἐχε τον ωσὰν τὸν ἐθνικον καὶ τὸν τελωνη.

18 Βέβαια σᾶς λεγω· ὁσα ἂν δήσητε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, θελησιν εἶσθαι δεμενα εἰς τὸν ἀρανόν· καὶ ὅσα λυσετε απάνω εἰς την γην, θελησιν εἶσθαι λυμενα εἰς τον ἀρανον.

19 Πάλιν βέβαια σᾶς λεγω, ὁτι ἂν συμφωνησωσι δύο απὸ σᾶς ἀπανω εἰς την γην διὰ κάθε πρᾶγμα, ὁπυ θελησε ζητησει, θελει τες γένες ἀπὸ τον πατέρα μυ, τον ἀρανιον.

20 Διατι ὅπυ εἶναι δύο ἢ τρεῖς μαζωμενοι εἰς τὸ ὀνομά μυ, ἐκει εἶμαι καὶ εγω εἰς την μεσην τες.

21 Τότε ἐρχέται εἰς αὐτὸν ὁ Πέτρ☉, καὶ λεγει τα· αὐθεντη, ποσαις φοραῖς νὰ μὲ παίση ὁ

μω, καὶ ἀφησω αὐτω; ἑως ἑπτακις;

22 Λεγει αὐτω ὁ Ἰησους· Οὐ λεγω σοι, ἑως ἑπτακις, ἀλλ ἑως ἑβδομηκοντακις ἑπτα.

23 Διὰ τοῦτο ὡμοιωθη ἡ βασιλεια των ουρανων ανθρωπω βασιλει, ος ηθελησε συναραι λογον μετὰ των δουλων αυτου.

24 Ἀρξαμενου δὲ αὐτου συναιρειν, προσηνεχθη αυτω εις ὀφειλετης μυριων ταλαντων.

25 Μη ἐχοντος δε αυτου ἀποδουναι, ἐκελευσεν αυτὸν ὁ κυριος αὐτου πραθηναι, και την γυναικα αὐτου, και τα τεκνα, και παντα ὁσα εἰχε· καὶ ἀποδοθηναι.

26 Πεσων ουν ὁ δουλος προσεκυνει αὐτω, λεγων· Κυριε, μακροθυμησον ἐπ ἐμοι, και παντα σοι ἀποδωσω.

27 Σπλαγχνισθεὶς δε ὁ κυριος του δουλου ἐκεινου, ἀπελυσεν αὐτὸν, και τὸ δανειον ἀφηκεν αὐτω.

28 Ἐξελθὼν δε ὁ δουλος ἐκεινος, εὑρεν ἑνα των συνδουλων αὐτου, ὃς ὠφειλεν αὐτω ἑκατὸν δηνάρια· και κρατησας αὐτὸν ἐπνιγε, λεγων· Ἀπόδος μοι, ὅ, τι ὀφειλεις.

29 Πεσων ουν ὁ σύνδουλος αὐτου εἰς τους πόδας αὐτου, παρ-

ἀδελφός μου, και να του συγχωρέσω; ἑως ἑπτα φοραις;

22 Λεγει του ὁ Ἰησους· δεν σου λεγω, ἑως ἑπτὰ φοραῖς, ἀλλὰ ἑως ἑβδομηντα φοραῖς ἑπτα.

23 Διὰ τοῦτο ομοιάζει ἡ βασιλεια των ουρανων ἑνα ἄνθρωπον βασιλεα, ὁ ὁποῖος ἠθέλησε νὰ κάμῃ λογαριασμον με τους δουλευτάδες του.

24 Καὶ ωσὰν ἤρχισε νὰ λογαριάζῃ, του ἐφέρθη ενας, ὁπου τοῦ ἐχρεωσει δεκα χιλιάδες ταλαντα·

25 Καὶ μὴν ἔχωντας νὰ τὰ ἀποδωσῃ, ἐπρόσταξεν ὁ αὐθέντης του νὰ πουληθῇ και αυτος, καὶ ἡ γυναῖκά του, καὶ τὰ παιδιά του, καὶ ὅλα ὁσα εἶχεν· και νὰ ἀποδοθῇ τὸ χρέος.

26 Πέφτωντας λοιπὸν ὁ δοῦλος ἐκεῖνος τον ἐπροσκυνα, λεγωντας· αὐθέντη, μακροθύμησε με, καὶ νὰ σὲ τὰ δώσω ὅλα·

27 Καὶ ἐσπλαγχνίσθη ὁ αὐθέντης τὸν δοῦλον ἐκεῖνον, καὶ ἄφησέ τον, καὶ ἐχάρισεν του και το χρέος του.

28 Καὶ εὐγενωντας ἔξω ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, εὗρεν ενα ἀπὸ τους συνδούλους του, ὁ ὁποῖος τοῦ ἐχρεωσε ἑκατὸν δηνάρια· καὶ πιανωντας τον τον ἔσφαχνε, λεγωντας· δός μου ἐκεῖνα ὅπου μου χρεωστᾷς.

29 Ἔπεσε λοιπὸν ὁ σύνδουλός του εἰς τὰ ποδάρια του, καὶ τὸν

εκαλει αυτον, λεγων· Μακροθύμησον επ εμοί, και πάντα ἀποδώσω σοι.

30 Ο δε ουκ ηθελεν· ἀλλ απελων, εβαλεν αυτον εἰς φυλακην, εως ὃ ἀποδω το ὀφειλόμενον.

31 Ἰδόντες δὲ οι σύνδουλοι αὐτου τὰ γενόμενα, ελυπήθησαν σφόδρα· καὶ ἐλθόντες διεσάφησαν τω κυριω αὐτων παντα τα γενομενα.

32 Τοτε προσκαλεσαμενος αὐτον ο κυριος αὐτου, λέγει αυτω· Δουλε πονηρε, πᾶσαν την ὀφειλην ἐκεινην ἀφηκά σοι, ἐπει παρεκάλεσας με·

33 Οὐκ ἐδει καὶ σε ἐλεησαι τον σύνδουλόν σε, ὡς καὶ ἐγω σε ἠλεησα;

34 Καὶ ὀργισθεις ὁ κύριος αὐτου παρέδωκεν αυτον τοῖς βασανισταῖς, ἑως ὃ ἀποδω παν το ὀφειλομενον αυτω.

35 Ουτω καὶ ὁ πατήρ μου ὁ ἐπουρανιος ποιησει ὑμῖν, εαν μη ἀφητε ἑκαστος τὸ ἀδελφω αὐτου ἀπο των καρδιων ὑμων τα παραπτωματα αυτων.

ἐπασακαλει, λεγωντας· μακροθύμησε με, και ὅλα νὰ σε τα πληρωσω·

30 Και ἐκεῖνος δεν ηθελε· ἀλλα ἐπῆγε, και ἐβαλε τον μεσα εἰς την φυλακην, ἑως νὰ πληρωση τὸ χρεος του.

31 Βλέποντες δε οἱ σύνδουλοι του τὰ γενόμενα, ελυπήθησαν πολλα· και ἠλθαν και ἐφανέρωσαν εἰς τον αὐτέντην τους καταλεπτως ολα τα γενομενα.

32 Τότε τον ἐκραξεν ὁ αὐθέντης του, και λεγει του· δουλε πονηρε, ἐγω σε ἐχαρισα ολον ἐκεῖνο τὸ χρέος, ἐπειδη με ἐπαρακαλεσες·

33 Δεν ἐπρεπε και ἐσυ νὰ λυπηθης τον συνδουλόν σου, καθως σε ἐλυπήθηκα καὶ ἐγω·

34 Και ἐθυμωθη ὁ αὐθέντης του, και τον ἐπαράδωκεν εἰς τους βασανιστάς, ἑως νὰ δωση ὁλον του τὸ χρέος.

35 Τετοιας λογης και ὁ πατηρ μου, ὁ ἐπουράνιος, θελει κάμει εἰς ἐσᾶς, αν δεν συγχωρήση ἀπο καρδιας κάθε ἕνας τὰ σφαλματα του ἀδελφου του, ὁπου του ἐσφαλε.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΚΑΙ εγένετο, οτε ἐτέλεσεν ὁ Ιησους τους λόγους τούτους, μετηρεν ἀπὸ της Γαλιλαίας, καὶ ἠλθεν εἰς τὰ ὅρια της Ἰουδαιας, πέραν τὸ Ἰορδάνου.

ΚΑΙ εγένετο, οταν ετελείωσεν ὁ Ιησους τὰ λόγια ετετα, εμετατόπισεν ἀπο την Γαλιλαίαν, και ἠλθεν εἰς τὰ συνορα της Ἰουδαιας, πέραν του Ἰορδάνου.

2 Καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτοὺς ἐκεῖ.

3 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι, πειράζοντες αὐτόν, καὶ λέγοντες αὐτῷ· Εἰ ἔξεστιν ἀνθρώπῳ ἀπολῦσαι τὴν γυναῖκα αὐτοῦ κατὰ πᾶσαν αἰτίαν;

4 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ ἀνέγνωτε, ὅτι ὁ ποιήσας ἀπ' ἀρχῆς, ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς;

5 Καὶ εἶπεν· Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα, καὶ προσκολληθήσεται τῇ γυναικὶ αὐτοῦ· καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

6 Ὥστε οὐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ σὰρξ μία· ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

7 Λέγουσιν αὐτῷ· Τί οὖν Μωσῆς ἐνετείλατο δοῦναι βιβλίον ἀποστασίου, καὶ ἀπολῦσαι αὐτήν;

8 Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι Μωσῆς πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἐπέτρεψεν ὑμῖν ἀπολῦσαι τὰς γυναῖκας ὑμῶν· ἀπ' ἀρχῆς δὲ οὐ γέγονε οὕτω.

9 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, εἰ μὴ ἐπὶ πορνείᾳ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται· καὶ ὁ ἀπολελυμένην

2 Καὶ τὸν ἀκολούθησαν πολὺ πλῆθος· καὶ ἐκεῖ τοὺς ἰάτρευσεν.

3 Καὶ ἦλθαν Φαρισαῖοι, δοκιμάζοντες τὸν, καὶ λέγοντες εἰς αὐτόν· Εἰ ἐμπορῇ ἄνθρωπος να χωρὶς τὴν γυναῖκα του μὲ κάθε λόγου αἰτίαν;

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τους· δὲν ἐδιαβάσετε, ὅτι ἐκεῖνος, ὁποὺ ἔκαμε τοὺς ἀνθρώπους ἀπὸ τὴν ἀρχήν, τοὺς ἔκαμεν ἀρσενικὸν καὶ θηλυκόν;

5 Καὶ εἶπε· διὰ τοῦτον τὴν ἀφορμὴν θέλει ἀφήσει ἄνθρωπος τὸν πατέρα του καὶ τὴν μητέρα του, καὶ θέλει προσκολληθῆ με τὴν γυναῖκα του· καὶ θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

6 Τόσον ὅπου δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σάρκα· ἐκεῖνο λοιπόν, ὁποὺ ὁ Θεὸς ἐσμίξεν, ἄνθρωπος ἂς μὴ τὸ χωρίζῃ.

7 Λέγουν του· διατὶ λοιπὸν ὁ Μωϋσῆς ἐπαράγγειλε νὰ δίδῃ διαζύγιον, καὶ νὰ τὴν χωρίζῃ;

8 Λέγει τους· ὅτι ὁ Μωϋσῆς διὰ τὴν σκληροκαρδίαν σας σᾶς ἔδωκεν ἄδειαν νὰ χωρίζεσθε ταῖς γυναῖκαίς σας· ἀμὴ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν ἐγίνετο ἔτζι.

9 Ἀμὴ ἐγὼ σᾶς λέγω· ὅτι ὁποιος χωρισῃ τὴν γυναῖκά του, ἐξὸ ἀπὸ πορνείαν, καὶ ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοιχάς· καὶ ἐκεῖνος, ὁποὺ ὑπαν-

γαμησας, μοιχᾶται.

10 Λεγουσιν αὐτω οἱ μαθηταὶ αὐτου· Εἰ οὕτως ἐστιν ἡ αἰτια του ἀνθρωπου μετα της γυναικος, ου συμφέρει γαμῆσαι.

11 Ὁ δε εἰπεν αὐτοῖς· Οὐ πάντες χωροῦσι τον λόγον τουτον, ἀλλ οἷς δεδοται.

12 Εἰσι γὰς εὐνουχοι, οἵτινες ἐκ κοιλιας μητρὸς ἐγεννήθησαν οὕτω· καὶ εἰσιν εὐνουχοι, οἵτινες εὐνουχίσθησαν ὑπο των ἀνθρωπων· καὶ εἰσιν εὐνουχοι, οἵτινες εὐνουχισαν ἑαυτους διὰ την βασιλειαν των οὐρανων. Ὁ δυνάμενος χωρεῖν, χωρείτω.

13 Τότε προσηνεχθη αὐτω παιδία, ἵνα τὰς χεῖρας ἐπιθῇ αὐτοῖς, καὶ προσεύξηται· οἱ δε μαθηταὶ ἐπετίμησαν αὐτοῖς·

14 Ὁ δὲ Ἰησους εἰπεν· Ἄφετε τὰ παιδία, καὶ μὴ κωλύετε αὐτὰ ἐλθεῖν πρός με· τῶν γὰρ τοιουτων ἐστιν ἡ βασιλεία των οὐρανων.

15 Καὶ ἐπιθεις αὐτοῖς τὰς χεῖρας, ἐπορεύθη ἐκεῖθεν.

16 Καὶ ἰδοὺ, εἷς προσελθων εἰπεν αὐτω· Διδάσκαλε ἀγαθε, τί ἀγαθὸν ποιήσω, ἵνα ἐχω ζωην αἰωνιον;

17 Ὁ δε εἰπεν αὐτω· Τι με λέγεις περὶ τοῦ ἀγαθου; εἷς ἐστιν ὁ ἀγαθος· εἰ δε θέλεις εἰσελθειν εἰς την ζωην, τήρησον τας ἐντολας.

18 Λεγει αὐτω· Ποιας; Ὁ δε Ἰησους εἰπεν· Τὸ, Οὐ φονευσεις· Οὐ μοιχευσεις· Οὐ κλεψεις· Οὐ ψευδομαρτυρησεις·

19 Τίμα τον πατερα καὶ την μητερα· καὶ, Ἀγαπήσεις τον πλησιον σου ὡς σεαυτον.

20 Λεγει αὐτω ὁ νεανισκος· Πάντα ταυτα ἐφυλαξα ἐκ νεοτητος μου· τι ἔτι ὑστερω;

21 Ἔφη αὐτω ὁ Ἰησους· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπαγε, πώλησον τὰ ὑπαρχοντα σου, καὶ δος πτωχοις, καὶ ἕξεις θησαυρον ἐν οὐρανοις· καὶ δευρο, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκουσας δε ὁ νεανισκος τον λόγον, ἀπηλθε λυπουμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλα.

23 Ὁ δε Ἰησους εἰπε τοις μαθηταις αὐτου· Ἀμὴν λέγω ὑμιν, ὅτι πλουσιος δυσκολως εἰσελευσεται εἰς την βασιλειαν των οὐρανων.

24 Καὶ πάλιν λέγω ὑμιν, εὐκοπωτερον ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ῥαφίδος διελθειν, ἢ πλουσιον εἰσελθειν εἰς την βασιλειαν του Θεου.

25 Ἀκουσαντες δε οἱ μαθηται αὐτου ἐξεπλήττοντο σφοδρα, λεγοντες· Τις ἄρα δυνατος σωθηναι;

26 Ἐμβλεψας δε ὁ Ἰησους εἰπεν αὐτοις· Παρὰ μεν ἀνθρωποις τουτο ἀδυνατον ἐστι, παρὰ δε Θεῳ πάντα δυνατα ἐστιν.

27 Τότε ἀποκριθεις ὁ Πετρος εἰπεν αὐτω· Ἰδου, ἡμεις ἀφηκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθησαμεν σοι· τι ἄρα ἐσται ἡμιν;

28 Ὁ δε Ἰησους εἰπεν αὐτοις· Ἀμὴν λέγω ὑμιν, ὅτι ὑμεις οἱ ἀκολουθησαντες μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσιᾳ, ὅταν καθισῃ ὁ Υἱος του ἀνθρωπου ἐπι θρονου δοξης αὐτου, καθισεσθε καὶ ὑμεις ἐπι δωδεκα θρονους, κρινοντες τας δωδεκα φυλας του Ἰσραηλ.

29 Καὶ πας ὁς ἀφηκε οἰκιας, ἢ ἀδελφους, ἢ ἀδελφας, ἢ πατερα, ἢ μητερα, ἢ γυναῖκα, ἢ τεκνα, ἢ ἀγρους, ἕνεκεν του ὀνοματος μου, ἑκατονταπλασιονα λήψεται, καὶ ζωην αἰωνιον κληρονομησει.

30 Πολλοι δε ἔσονται πρωτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρωτοι.

δρευθη γυναῖκα ξεχωρισμένην, γίνεται μοιχος.

10 Λέγουν τον οἱ μαθηταί του· ἂν εἶναι τέτοια λογης ἡ ὑφορμη τοῦ ἀνθρωπου με την γυναῖκα του, δεν εἶναι συμφέρον νὰ ὑπανδρευθῇ.

11 Καὶ αὐτὸς τους εἶπεν· ἐτουτον τὸν λόγον ὅλοι δεν ἠμποροῦν νὰ τὸν χωρεσουν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι, εἰς τους ὁποίους ἐδόθη.

12 Διατι εἶναι εὐνουχοι, ὁπου ἐγεννήθηκαν ἐτζι ἀπὸ την κοιλίαν της μάνας των· καὶ εἶναι εὐνουχοι, ὁπου εὐνουχίσθησαν ἀπο τους ἀνθρωπους· καὶ εἶναι εὐνουχοι, ὁπου εὐνουχισαν τοῦ λόγου τους διὰ την βασιλείαν των οὐρανων. ἐκεῖνος, ὁπου ἠμπορεῖ νὰ χωρεσῃ, ἂς χωρεσῃ.

13 Τοτε τοῦ ἐφεραν μικρα παιδία, νὰ βάλλῃ τὰ χεριά του ἀπάνω, καὶ νὰ εὐχηθῇ καὶ οἱ μαθηταί του τὰ ἐμποδιζαν.

14 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπεν· ἄφετε τὰ παιδια, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε νὰ ἐλθουν εἰς ἐμενα· διατι των τοιουτων εἶναι ἡ βασιλεία των οὐρανων.

15 Καὶ βάνωντας τὰ χεριά του ἀπάνω εἰς τὰ παιδία, ἐδιέβη ἀπ ἐκεῖ.

16 Καὶ εὐθὺς ἠλθεν ἕνας, καὶ λέγει του· διδάσκαλε ἀγαθε, τί καλὸν νὰ κάμω, διὰ νὰ ἐχω ζωην αἰωνιον;

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς του λέγει, διατι μὲ λέγεις περὶ τοῦ ἀγαθου; εἷς ἐστιν ὁ ἀγαθος· ἂν δε θέλῃς νὰ εἰσελθῃς εἰς την ζωην, φύλαττε τας ἐντολας.

18 Λέγει του· Ποιας; Καὶ ὁ Ἰησους εἶπεν· Τὸ, Οὐ φονευσεις· Οὐ μοιχευσεις· Οὐ κλεψεις· Οὐ ψευδομαρτυρησεις·

19 Τίμα τον πατερα καὶ την μητερα· καὶ, Ἀγαπήσεις τον πλησιον σου ὡς σεαυτον.

20 Λέγει του ὁ νεανισκος· Ὅλα αὐτα ἐφύλαξα ἀπ τὴν νεότητα μου· τι ἀκόμη ὑστερω;

21 Εἶπεν του ὁ Ἰησους· Ἂν θέλῃς νὰ εἶσαι τέλειος, ὑπαγε, πούλησε τὰ ὑπαρχοντα σου, καὶ δος τα εἰς τους πτωχους, καὶ θέλεις ἔχει θησαυρον ἐν οὐρανοις· καὶ ἔλα, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκούσας δε ὁ νεανισκος τον λόγον, ἐπῆγε λυπημενος· διατι ἦτον πλουσιος.

23 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπε τοις μαθηταις του· Ἀμὴν λέγω σας, ὅτι πλουσιος δυσκολα θέλει εἰσελθει εἰς την βασιλειαν των οὐρανων.

24 Καὶ πάλιν σας λέγω, εὐκολωτερον εἶναι κάμηλος νὰ περασῃ διὰ τρυπήματος ῥαφίδος, παρὰ πλουσιος νὰ εἰσελθῃ εἰς την βασιλειαν του Θεου.

25 Ἀκούσαντες δε οἱ μαθηται του ἐθαμβωθησαν πολυ, καὶ ἔλεγον· Ποιος ἄρα δυναται νὰ σωθῇ;

26 Καὶ ἐμβλέψας ὁ Ἰησους εἶπεν· Παρὰ μεν ἀνθρωποις τουτο εἶναι ἀδυνατον, παρὰ δε Θεῳ ὅλα εἶναι δυνατα.

27 Τότε ἀποκριθεις ὁ Πετρος εἶπεν του· Ἰδου, ἐμεις ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σε ἠκολουθησαμεν· τι ἄρα θέλει εἶναι εἰς ἐμας;

28 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπεν· Ἀμὴν λέγω σας, ὅτι ἐσεις οἱ ἀκολουθησαντες με, ἐν τῇ παλιγγενεσιᾳ, ὅταν καθισῃ ὁ Υἱος του ἀνθρωπου ἐπι θρονου δοξης του, θέλετε καθισει καὶ ἐσεις ἐπι δωδεκα θρονους, κρινοντες τας δωδεκα φυλας του Ἰσραηλ.

29 Καὶ πας ὁς ἀφήκε οἰκιας, ἢ ἀδελφους, ἢ ἀδελφας, ἢ πατερα, ἢ μητερα, ἢ γυναῖκα, ἢ τεκνα, ἢ ἀγρους, διὰ τὸ ὀνομα μου, ἑκατονταπλασιονα θέλει λάβει, καὶ ζωην αἰωνιον θέλει κληρονομησει.

30 Πολλοι δε θέλουν εἶναι πρωτοι ἔσχατοι, καὶ ἔσχατοι πρωτοι.

λέγεις αγαθόν; ὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεὸς. εἰ δὲ θέλεις εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν, τήρησον τὰς ἐντολάς.

18 Λέγει αὐτῷ· Ποίας; Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε· Τό· Οὐ φονεύσεις· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις·

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα· καὶ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

20 Λέγει αὐτῷ ὁ νεανίσκος· Πάντα ταῦτα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου· τί ἔτι ὑστερῶ;

21 Ἔφη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ θέλεις τέλειος εἶναι, ὑπαγε, πώλησόν σου τὰ ὑπάρχοντα, καὶ δὸς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

22 Ἀκούσας δὲ ὁ νεανίσκος τὸν λόγον, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι δυσκόλως πλούσιος εἰσελεύσεται εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Πάλιν δὲ λέγω ὑμῖν· εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τρυπήματος ραφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασι-

18 Λέγει του· Ποίαις; καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει· Τό· Να μὴν φονεύσης· Να μὴν μοιχεύσης· Να μὴν κλέψῃς· Να μὴν ψευδομαρτυρήσῃς.

19 Τίμα τὸν πατέρα σου, καὶ τὴν μητέρα σου. καὶ· Να ἀγαπᾷς τὸν γείτονα σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Λέγει του ἐκεῖνος ὁ νέος· Ἐτάτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου· τί μὲ λείπει ἀκόμι;

21 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Ἂν θέλῃς νὰ γείνῃς τέλειος, σύρε, πώλησε, εἴ τι καὶ ἂν ἔχῃς, καὶ δὸς τα εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ θέλεις ἔχει πλοῦτον εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα με.

22 Καὶ ὁ νέος, ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον, ἐδιάβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Βεβαια σᾶς λεγω, οτι πλούσιος δυσκολα θέλει ἐμβεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν.

24 Καὶ πάλιν λεγω σας· εὐκολωτερον εἶναι ἡ κάμηλος νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν τρυπα της βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ

λείαν τῦ Θεῦ εἰσελθεῖν.

25 Ἀκούσαντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτῦ, ἐξεπλήσσοντο σφόδρα, λέγοντες· Τίς ἄρα δύναται σωθῆναι;

26 Ἐμβλέψας δὲ ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Παρὰ ἀνθρώποις τῦτο ἀδύνατόν ἐστι, παρὰ δὲ Θεῷ πάντα δυνατά ἐστι.

27 Τότε ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, εἶπεν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι· τί ἄρα ἔσται ἡμῖν;

28 Ὁ δὲ Ἰησῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὑμεῖς οἱ ἀκολουθήσαντές μοι, ἐν τῇ παλιγγενεσίᾳ, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ ἐπὶ θρόνυ δόξης αὐτῦ, καθιεῖσθε καὶ ὑμεῖς ἐπὶ δώδεκα θρόνυς, κρίνοντες τὰς δώδεκα φυλὰς τῦ Ἰσραήλ.

29 Καὶ πᾶς ὃς ἀφῆκεν οἰκίας, ἢ ἀδελφὰς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἢ ἀγρῦς, ἕνεκεν τῦ ὀνόματός μυ, ἑκατονταπλασίονα λήψεται, καὶ ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσει.

30 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ ἔσχατοι, πρῶτοι.

ἐμβῆ εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ.

25 Καὶ ἀκούσαντες τῦτο οἱ μαθηταί δες τῦ, ἐθαύμασαν κατὰ πολλὰ, καὶ ἔλεγαν· Ποῖος τὸ λοιπὸν ἠμπορεῖ να σωθῆ;

26 Καὶ βλέπωντάς τυς ὁ Ἰησῦς, λέγει τυς· Τῦτο εἶναι ἀδύνατον εἰς τυς ἀνθρώπυς, ἀμὴ εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὅλα δυνατά.

27 Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπεν τῦ· Νά, ἐμεῖς ὅπυ ἀφήσαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν· τί λοιπὸν θέλει μᾶς γένει;

28 Λέγει τυς ὁ Ἰησῦς· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐσεῖς, ὅπυ μὲ ἀκολουθήσετε, εἰς τὴν ἀναγέννησιν, ὅταν καθίσῃ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ ἐπὶ θρόνυ δόξης αὐτῦ, θέλετε καθίσει καὶ ἐσεῖς εἰς δώδεκα θρόνυς, νὰ κρίνετε ταῖς δώδεκα φυλαῖς τῦ Ἰσραήλ·

29 Καὶ κάθε ἕνας, ὅπυ ἀφήκε σπήτια, ἢ ἀδελφὰς, ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα, ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα, ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ τὸ ὀνομά μυ, ἑκατονταπλάσια θέλει τὰ πάρει, καὶ θέλει κληρονομήσει καὶ ζωὴν αἰώνιον.

30 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλασι γένει ὕστεροι· καὶ ὕστεροι, πρῶτοι.

Κιφ. κ. 20.

ΟΜΟΙΑ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ οἰκοδεσπότῃ, ὅστις ἐξῆλθεν ἅμα πρωῒ μισθώσασθαι ἐργάτας εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

2 Συμφωνήσας δὲ μετὰ τῶν ἐργατῶν ἐκ δηναρίου τὴν ἡμέραν, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὸν ἀμπελῶνα αὐτοῦ.

3 Καὶ ἐξελθὼν περὶ τὴν τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους ἑστῶτας ἐν τῇ ἀγορᾷ ἀργούς.

4 Κἀκείνοις εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα· καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, δώσω ὑμῖν.

5 Οἱ δὲ ἀπῆλθον. Πάλιν ἐξελθὼν περὶ ἕκτην καὶ ἐνάτην ὥραν, ἐποίησεν ὡσαύτως.

6 Περὶ δὲ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν ἐξελθών, εὗρεν ἄλλους ἑστῶτας ἀργούς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Τί ὧδε ἑστήκατε ὅλην τὴν ἡμέραν ἀργοί;

7 Λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι οὐδείς ἡμᾶς ἐμισθώσατο. Λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν ἀμπελῶνα, καὶ ὃ ἐὰν ᾖ δίκαιον, λήψεσθε.

8 Ὀψίας δὲ γενομένης λέγει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος τῷ ἐπιτρόπῳ αὐτοῦ· Κάλεσον τοὺς

ΔΙΑΤΙ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον οἰκοκύριον, ὁ ὁποῖος ηὐγήκεν τὴν αὐγὴν ἀπὸ τὸ σπίτι του νὰ στοιχήσῃ ἐργάταις διὰ τὸ ἀμπέλι του.

2 Καὶ ἐσυμφώνησε μὲ τοὺς ἐργάτας ἀπὸ ἕνα δηνάρι τὴν ἡμέραν, καὶ ἐστειλεν τους εἰς τὸ ἀμπέλι του.

3 Καὶ ἐβγειωμένος εἰς τὴν τρίτην ὥραν, εἶδεν ἄλλους, ὁποὺ ἐστέκανταν εἰς τὸν φόρον σχολαστοί.

4 Καὶ τους εἶπε· Σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι· καὶ ὅ, τι εἶναι τὸ δίκαιον, θέλω σᾶς τὸ δώσει.

5 Καὶ ἐδιέβησαν καὶ ἐκεῖνοι. Παλιν ἐβγῆκε τὴν ἕκτην καὶ τὴν ἐννάτην ὥραν, καὶ ἔκαμεν ὁμοίως.

6 Καὶ εἰβγειωμένος εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, εἶβρηκε καὶ ἄλλους, ὁποὺ ἐστέκανταν σχολαστοί, καὶ λέγει τους· Διατὶ στέκεστε ἐδῶ ὅλη ἡμέρα χωρὶς δουλειάν;

7 Καὶ λέγει του· Διατὶ κανένας δὲν μᾶς ἐστοίχησε· Λέγει τους· Σύρτε καὶ ἐσεῖς εἰς τὸ ἀμπέλι, καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ εἶναι δίκαιον, θέλετε τὸ πάρει.

8 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασε, λέγει ὁ αὐθέντης τὴ ἀμπελιᾶ εἰς τὸν ἐπίτροπόν του· Κράξεμα τους

ἐργατας, καὶ ἀποθ- αὐτοὺς τὸν μισθὸν, ἀρξάμενος ἀπὸ τῶν ἐσχάτων, ἕως τῶν πρώτων.

9 Καὶ ἐλθόντες οἱ περὶ τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, ἔλαβον ἀνὰ δηνάριον.

10 Ἐλθόντες δὲ οἱ πρῶτοι, ἐνόμισαν, ὅτι πλείονα λήψονται· καὶ ἔλαβον καὶ αὐτοὶ ἀνὰ δηνάριον.

11 Λαβόντες δὲ ἐγόγγυζον κατὰ τοῦ οἰκοδεσπότου,

12 Λέγοντες· Ὅτι οὗτοι οἱ ἔσχατοι μίαν ὥραν ἐποίησαν, καὶ ἴσους ἡμῖν αὐτοὺς ἐποίησας, τοῖς βαστάσασι τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸν καύσωνα.

13 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν ἑνὶ αὐτῶν· Ἑταῖρε, οὐκ ἀδικῶ σε· οὐχὶ δηναρίου συνεφώνησάς μοι;

14 Ἆρον τὸ σὸν, καὶ ὕπαγε· θέλω δὲ τούτῳ τῷ ἐσχάτῳ δοῦναι ὡς καὶ σοί.

15 Ἢ οὐκ ἔξεστί μοι ποιῆσαι, ὃ θέλω ἐν τοῖς ἐμοῖς; ἢ ὁ ὀφθαλμός σου πονηρός ἐστιν, ὅτι ἐγὼ ἀγαθός εἰμι;

16 Οὕτως ἔσονται οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ἔσχατοι· πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

ἐργάτας, καὶ πλήρωσε τοὺς, ἀρχίζωντας ἀπὸ τῶν ὑστερινῶν, ἕως τῶν πρώτων.

9 Καὶ ἦλθαν ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἑνδεκάτην ὥραν, καὶ καθένας ἐπῆρεν ἀπὸ ἕνα δηνάριον.

10 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν οἱ πρῶτοι, ἐλογίασαν, ὅτι θέλουσι πάρει περισσότερον· καὶ ἐπῆραν καὶ αὐτοὶ ἀπὸ ἕνα δηνάρι.

11 Καὶ ὡσὰν τὸ ἐπῆραν, ἐγόγγυζαν ἐναντίον εἰς τὸν σπιτονοικοκυρῆν,

12 Λέγοντες· Ὅτι ἐτοῦτοι οἱ ὑστερινοὶ ἔκαμαν μίαν ὥραν, καὶ τοὺς ἐκάμες ἴσα μετ ἐμᾶς, ὁποῦ ἐβαστάξαμεν τὸ βάρος τῆς ἡμέρας, καὶ τὸ καῦμα;

13 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς ἕνα ἀπ ἐκείνους· Φίλε, δὲν σὲ ἀδικῶ τίποτες· δὲν ἐσυμβάσθης μετ ἐμένα διὰ ἕνα δηνάρι;

14 Ἔπαρε τὸ ἰδικόν σου, καὶ σύρε εἰς τὸ καλόν· θέλω νὰ δώσω καὶ τούτου τοῦ ὑστερινοῦ ὡσὰν καὶ ἐσένα.

15 Ἢ δὲν ἔχω ἐξουσίαν νὰ κάμω ἐκεῖνο, ὁποῦ θέλω εἰς τὰ ἰδικά μου; ἂν εἶναι τὸ μάτι σου πονηρὸν, διατὶ ἐγὼ εἶμαι ἀγαθός;

16 Τέτοιας λογῆς οἱ ὑστερινοὶ θέλουσι γένει πρῶτοι· καὶ οἱ πρῶτοι, ὑστερινοί· διατὶ πολλοὶ εἶναι καλεσμένοι, ἀμὰ ὀλίγοι εἶναι διαλεγμένοι.

17 Καὶ ἀναβαίνων ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα, παρέλαβε τοὺς δώδεκα μαθητὰς κατ' ἰδίαν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ εἶπεν αὐτοῖς.

18 Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς Ἀρχιερεῦσι καὶ Γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ.

19 Καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν εἰς τὸ ἐμπαῖξαι καὶ μαστιγῶσαι καὶ σταυρῶσαι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

20 Τότε προσῆλθεν αὐτῷ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μετὰ τῶν υἱῶν αὐτῆς, προσκυνοῦσα, καὶ αἰτοῦσά τι παρ' αὐτοῦ.

21 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Τί θέλεις; Λέγει αὐτῷ· Εἰπὲ, ἵνα καθίσωσιν οὗτοι οἱ δύο υἱοί μου, εἷς ἐκ δεξιῶν σου, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων, ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

22 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον, ὃ ἐγὼ μέλλω πίνειν, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθῆναι; Λέγουσιν αὐτῷ· Δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριόν μου πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα, ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε· τὸ δὲ καθίσαι ἐκ

17 Καὶ ἀναβαίνοντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐπῆρε τοὺς δώδεκα μαθητάδες κατὰ μόνας εἰς τὴν γράταν καὶ λέγει τους·

18 Νά, ἐπὰ ἀναβαίνομεν εἰς τα Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει παραδοθῆ εἰς τα χέρια τῶν Ἀρχιερέων καὶ τῶν Γραμματέων, καὶ θέλουν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον.

19 Καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη, νὰ τὸν παραπαίξουν, καὶ νὰ τὸν δέρουν, καὶ νὰ τὸν σταυρώσουν· καὶ τὴ τρίτη ἡμέρα θέλει ἀναστηθῆ.

20 Τότε ἤλθεν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου, μαζὶ μὲ τοὺς υἱοὺς της, προσκυνῆσα, καὶ ζητῆσα κάποιον τι ἀπ' αὐτόν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς λέγει· Τί θέλεις; Λέγει τοῦ· Εἰπὲ, διὰ νὰ καθίσουν οἱ δύο ετοῦτοι υἱοί μου, ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἀλλοῦ ἀπὸ τὴν ζερβὰ εἰς τὴν βασιλείαν σου.

22 Ἀποκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει· Δὲν ἐξεύρετε τί ζητεῖτε· δύνασθε νὰ πιῆτε τὸ ποτήριον, ὁπὸν ἐγὼ μέλλω νὰ πιῶ, καὶ τὸ βάπτισμα, ὁπὸν ἐγὼ βαπτίζομαι, νὰ βαπτισθῆτε; Λέγουν τοῦ· Δυνάμεθα.

23 Καὶ λέγει τους· Τὸ ποτηρίόν μου θέλετε τὸ πίει, καὶ τὸ βάπτισμα, ὁπὸν βαπτίζομαι, θέλετε βαπτισθῆ· ἀμὴ τὸ νὰ

δεξιῶν μου καὶ ἐξ εὐωνύμων μου, οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται ὑπὸ τοῦ πατρός μου.

24 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα, ἠγανάκτησαν περὶ τῶν δύο ἀδελφῶν.

25 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, εἶπεν· Οἴδατε, ὅτι οἱ ἄρχοντες τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν, καὶ οἱ μεγάλοι κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

26 Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν μέγας γενέσθαι, ἔστω ὑμῶν διάκονος·

27 Καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ἐν ὑμῖν εἶναι πρῶτος, ἔστω ὑμῶν δοῦλος·

28 Ὥσπερ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθε διακονηθῆναι, ἀλλὰ διακονῆσαι, καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ ἐκπορευομένων αὐτῶν ἀπὸ Ἰερειχὼ, ἠκολούθησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

30 Καὶ ἰδοὺ, δύο τυφλοὶ καθήμενοι παρὰ τὴν ὁδὸν, ἀκούσαντες ὅτι Ἰησοῦς παράγει, ἔκραξαν, λέγοντες· Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

31 Ὁ δὲ ὄχλος ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα σιωπήσωσιν· οἱ δὲ μεῖζον ἔκραζον, λέγοντες·

καθίσητε ἀπὸ τὴν δεξιάν μου καὶ ἀπὸ τὴν ζερξιάν μου, δὲν εἶναι ἐδικόν μου νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ εἰς ἐκείνους, ὁποὺ ἡτοιμάσθη ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

24 Καὶ ἀκούσαντες τὸ οἱ δέκα, ἀδημόνησαν διὰ τοὺς δύο ἀδελφούς.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐκραξε, καὶ εἶπεν· Ἐξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι, ὁποὺ αὐθεντεύουσι τὰ ἔθνη, τὰ κατακυριεύουσι, καὶ οἱ μεγάλοι αὐθεντεύουσιν αὐτά.

26 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δὲν θέλει εἶσθαι ἔτζι· ἀμὴ ὁποιος θέλει νὰ εἶναι μέγας εἰς ἐσᾶς, ἂς εἶναι ὑπηρέτης σας.

27 Καὶ ὁποιος θέλει ἀνάμεσα σας νὰ εἶναι πρῶτος, ἂς εἶναι δοῦλος σας.

28 Καθὼς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου δὲν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλα νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ βάλλῃ τὴν ψυχήν του εἰς ἐξαγόρασιν ἀντὶ πολλῶν.

29 Καὶ ἐξερχόντες αὐτοὶ ἀπὸ τὴν Ἰερειχὼ, τὸν ἀκολούθησε λαὸς πολύς.

30 Καὶ νὰ, δύο τυφλοὶ, ὁποὺ ἐκάθηνταν εἰς τὴν χράτα, ὡσὰν ἤκουσαν, ὅτι περνᾷ ὁ Ἰησοῦς, ἐκραξαν, λέγοντες· Ὦ Αὐθέντη, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λύπησε μας.

31 Καὶ ὁ λαὸς τοὺς ἐπροπῆρε, διὰ νὰ σιωπάσουν· καὶ ἐκεῖνοι ἐκραξαν δυνατώτερα· Αὐ-

Ἐλέησον ἡμᾶς Κύριε, υἱὸς Δαβίδ.

32 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς ἐφώνησεν αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;

33 Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἵνα ἀνοιχθῶσιν ἡμῶν οἱ ὀφθαλμοί.

34 Σπλαγχνισθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἥψατο τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν· καὶ εὐθέως ἀνέβλεψαν αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοί, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῷ.

Θεντη, υἱὲ τῦ Δαβὶδ, λυπησυ μας.

32 Καὶ ὁ Ιησῦς ἱστάθη, καὶ τὺς ἐκραξε, καὶ λεγει τυς· Τί θέλετε ια σας κάμω;

33 Λεγυν τυ· Αὐθεντη, να ἀνοιχθῦν τα μάτια μας.

34 Καὶ ὁ Ιησῦς τὺς ἐλυπηθη, και ἐπίασε τα μάτια τυς· καὶ παρευθυς ἀνέβλεψαν τὰ μαῖλιά τυς· καὶ τὸν ἀκολούθησαν.

Κιφ. κά. 21.

ΚΑΙ᾽ ὅτε ἤγγισαν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦλθον εἰς Βηθφαγὴ πρὸς τὸ ὄρ Θ· τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ἰησοῦς ἀπέστειλε δύο μαθητας, λέγων αὐτοῖς·

2 Πορεύθητε εἰς τὴν κώμην, τὴν ἀπέναντι ὑμῶν· καὶ εὐθέως εὑρήσετε ὄνον δεδεμένην, καὶ πῶλον μετ᾽ αὐτης· λύσαντες ἀγάγετέ μοι.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ τι, ἐρεῖτε, ὅτι ὁ Κυρι Θ· αὐτῶν χρείαν ἔχει· εὐθέως δὲ ἀποστελεῖ αὐτυς.

4 Τῦτο δὲ ὅλον γεγονεν, ἵνα πληρωθῇ τὸ ῥηθὲν διὰ τῦ προφήτυ, λέγοντ Θ·

5 Εἰπατε τῇ θυγατρὶ Σιών· Ἰδυ, ὁ βασιλευς συ ἔρχεταί σοι πραυς, καὶ ἐπιβεβηκως ἐπὶ

ΚΑΙ᾽ ὅταν ἐσημωσαν εἰς την Ιερεσαλημ, λαι ἦλθαν εἰς την Βηθσφαγη εἰς τὸ ὄρ Θ· τῶν ἐλαιῶν, τότε ὁ Ιησῦς ἀπέστειλε δύο μαθητάδες, λεγωντάς τυς·

2 Συζτε εἰς την χωραν, την ἀντίκρυ σας· καὶ παρευθυς θέλετε εὑρει μίαν ὄνον δέμένην, και ενα πῶλαρι μαζυ μι· αὐτην· λυσετε καὶ φεριτέ με τὰ.

3 Καὶ ἂν σᾶς εἰπῃ τινὰς τιποτες, θέλετε εἰπεῖ, ὁτι ὁ Αὐθεντης των τὰ χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θέλει τὰ στείλει.

4 Και τυτο ὅλον εγινε, δια να πληρωθῇ ἐκεῖνο, ὁπῦ ἐλαλήθη διὰ μισυ τῦ προφήτυ, ὁπυ λεγει·

5 Εἰπαῖε εἰς την θυγατέρα τῆς Σιων· Να, ὁ βασιλευς ση ὁπὺ σὺ ερχεται ἥλαρὺς, καὶ καβαλάρις ἀπανω εἰς την ὄνον, καὶ εἰς

ὄνον, καὶ πῶλον υἱὸν ὑποζυγίου.

6 Πορευθέντες δὲ οἱ μαθηταὶ, καὶ ποιήσαντες καθὼς προσέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς,

7 ἤγαγον τὴν ὄνον καὶ τὸν πῶλον, καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω αὐτῶν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐπεκάθισεν ἐπάνω αὐτῶν.

8 Ὁ δὲ πλεῖστος ὄχλος ἔστρωσαν ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐν τῇ ὁδῷ· ἄλλοι δὲ ἔκοπτον κλάδους ἀπὸ τῶν δένδρων, καὶ ἔστρωννον ἐν τῇ ὁδῷ.

9 Οἱ δὲ ὄχλοι οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες, ἔκραζον, λέγοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

10 Καὶ εἰσελθόντος αὐτοῦ εἰς Ἰερουσόλυμα, ἐσείσθη πᾶσα ἡ πόλις, λέγουσα· Τίς ἐστιν οὗτος;

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἔλεγον. Οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁ ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ εἰσῆλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐξέβαλε πάντας τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν κατέστρεψε, καὶ τὰς καθέδρας τῶν πωλούντων τὰς περιστεράς.

6 Καὶ πορευθέντες οἱ μαθηταὶ, ἐποίησαν καθὼς τοῦς ἐπρόσταξεν ὁ Ἰησοῦς.

7 Καὶ ἤφεραν τὴν ὄνον καὶ τὸ πωλάριον, καὶ ἐβάλλαν ἀπάνω τὰ φορέματα τους, καὶ τὸν ἀπανωκάθισαν εἰς αὐτά.

8 Καὶ ὁ περισσότερος ὄχλος ἔστρωσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὴν γρατσα· καὶ ἄλλοι ἔκοπταν κλαδία ἀπὸ τὰ δένδρα, καὶ ἔστρωναν εἰς τὴν γρατσα.

9 Καὶ οἱ ὄχλοι, ὁποῦ ἐπάγειναν ὀμπροστά, καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἀκολεθοῦσαν· ἐκράζαν, λέγοντες· Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβὶδ· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου· Ὡσαννὰ εἰς τοὺς ὑψίστους.

10 Καὶ ὅταν ἐμπῆκε μέσα εἰς τὰ Ἰερουσόλυμα, ἐσείσθη ὅλη ἡ πόλις, καὶ ἔλεγε· Ποῖος εἶναι οὗτος;

11 Καὶ οἱ ὄχλοι ἔλεγαν· Οὗτος εἶναι Ἰησοῦς ὁ προφήτης, ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ ἐμπῆκε μέσα ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐβγαλεν ἔξω ὅλες ἐκεῖνες, ὁποῦ ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ταῖς τραπέζαις των σαράφιδων ἐγύρισεν ἄνω κάτω, καὶ τὰ σκαμνία ἐκεῖναι, ὁποῦ ἐπουλοῦσαι τὰ περιστέρια.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκος μου, οἶκος προσευχῆς κληθήσεται· ὑμεῖς δὲ αὐτὸν ἐποιήσατε σπήλαιον λῃστῶν.

14 Καὶ προσῆλθον αὐτῷ τυφλοὶ καὶ χωλοὶ ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ ἐθεράπευσεν αὐτούς.

15 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς τὰ θαυμάσια ἃ ἐποίησε, καὶ τοὺς παῖδας κράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ λέγοντας, Ὡσαννὰ τῷ υἱῷ Δαβίδ, ἠγανάκτησαν.

16 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἀκούεις τί οὗτοι λέγουσιν; Ὁ δὲ Ἰησοῦς λέγει αὐτοῖς· Ναί· οὐδέποτε ἀνέγνωτε, Ὅτι ἐκ στόματος νηπίων καὶ θηλαζόντων κατηρτίσω αἶνον;

17 Καὶ καταλιπὼν αὐτοὺς, ἐξῆλθεν ἔξω τῆς πόλεως εἰς Βηθανίαν· καὶ ηὐλίσθη ἐκεῖ.

18 Πρωΐας δὲ ἐπανάγων εἰς τὴν πόλιν, ἐπείνασε.

19 Καὶ ἰδὼν συκῆν μίαν ἐπὶ τῆς ὁδοῦ, ἦλθεν ἐπ' αὐτὴν, καὶ οὐδὲν εὗρεν ἐν αὐτῇ εἰ μὴ φύλλα μόνον· καὶ λέγει αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ καρπὸς γένηται εἰς τὸν αἰῶνα. Καὶ ἐξηράνθη παραχρῆμα ἡ συκῆ.

20 Καὶ ἰδόντες οἱ μαθηταὶ, ἐθαύμασαν, λέγοντες· Πῶς παραχρῆμα ἐξηράνθη ἡ συκῆ;

13 Καὶ λεγει τοις. Εἰναι γεγραμμενον· Το σπητι μου θελει καλεσθη σπητι της προσευχης· καὶ ἐσεῖς το ἐκαμεῖτε σπηλαιον των λῃστων.

14 Καὶ ἠλθασιν εἰς αὐτον τυφλοι καὶ κυτζοὶ εἰς το ἱερον· και τους ἰάτρευσεν.

15 Και ὡσαν εἶδαν οἱ Ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ Γραμματεῖς τὰ θαύματα, ὁπου ἔκαμε, καὶ τὰ παιδία, ὁπου ἐκραζαν εἰς το ἱερον, καὶ ἔλεγαν, Ὡσαννα τῷ υἱῷ Δαβίδ, ἀδημόνησαν.

16 Καὶ εἶπαν τυ· Ἀκούεις τί λεγουν ἐτοῦτοι; Καὶ λεγει τους ὁ Ἰησους· Νάι· δὲν ἐδιαβάσετε ποτε, Ὅτι ἀπὸ το στόματων νηπίων καὶ ἐκείνων, ὁπου βυζάνουσι, ἐκατασκεύασες ἔπαινον;

17 Καὶ ἀφίνωτάς τους, ἐβγηκεν ἔξω απο την πόλιν, καὶ ἐπῆγεν εἰς την Βηθανίαν· καὶ ἐκόπεψεν ἐκεῖ.

18 Καὶ το ταχὺ γυρίζωντας εἰς την πολιν, ἐπείνασε.

19 Και βλεπωντας μίαν συκιαν εἰς την γράτα, ἐπῆγεν εἰς ἐκείνην, καὶ δὲν εὑρῆκε τίποτες εἰς αὐτην, παρὰ μοναχὰ φύλλα· καὶ λεγει της· Πλεον νὰ μὴν γένη καρπος απο λόγυ σου εἰς τον αἰῶνα. Καὶ παρευθὺς ἐξηράνθη ἡ συκια.

20 Καὶ ὡσαν το εἶδαν οἱ μαθητάδες, ἐθαύμασαν, καὶ εἶπαν· Πῶς παρευθὺς ἐξηράνθη ἡ συκια;

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν ἔχητε πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ τῆς συκῆς ποιήσετε, ἀλλὰ κἂν τῷ ὄρει τούτῳ εἴπητε· Ἄρθητι, καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, γενήσεται.

22 Καὶ πάντα ὅσα ἂν αἰτήσητε ἐν τῇ προσευχῇ πιστεύοντες, λήψεσθε.

23 Καὶ ἐλθόντι αὐτῷ εἰς τὸ ἱερὸν, προσῆλθον αὐτῷ διδάσκοντι οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ, λέγοντες· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ λόγον ἕνα· ὃν ἐὰν εἴπητέ μοι, κἀγὼ ὑμῖν ἐρῶ, ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

25 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου πόθεν ἦν; ἐξ οὐρανοῦ, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; Οἱ δὲ διελογίζοντο παρ' ἑαυτοῖς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ ἡμῖν· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

26 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν, Ἐξ ἀνθρώπων· Φοβούμεθα τὸν ὄχλον· πάντες γὰρ ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡς προφήτην.

27 Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησοῦ, εἶπον· Οὐκ οἴδαμεν. Ἔφη

21 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἰπόντας Βεβαιάσας λέγω, ἂν ἔχητε πίστιν, καὶ μὴ διακριθῆτε, οὐ μόνον τὸ πρᾶγμα τῆς συκῆς θέλετε κάμει, ἀλλὰ ἂν εἴπητε εἰς τὸ ὄρος τοῦτο· Σήκω, καὶ ῥίξε εἰς τὴν θάλασσαν, θέλει γένει.

22 Καὶ ὅλα ὅσα ζητήσητε εἰς τὴν προσευχήν σας, ἔχοντες πίστιν, θέλετε τὰ πάρει.

23 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν εἰς τὸ ἱερὸν, τὸν ἠλθαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ εκεῖ, ὁπὰ ἐδίδασκε, καὶ ἔλεγαν· Μὲ ποίαν ἐξουσίαν τὰ κάμνες αὐτά; καὶ τίς σε τὴν ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ετούτην;

24 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τους· Θέλω νὰ σᾶς ερωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· τὸν ὁποῖον ἂν μὲ τὸν εἰπῆτε, θέλω σᾶς εἰπεῖ καὶ ἐγὼ, μὲ ποίαν ἐξουσίαν κάμνω ετοῦτα·

25 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου πόθεν ἦτον; ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἢ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους; Καὶ ἐκεῖνοι ἐδιαλογίζοντον μέσα τους, λέγοντες· Ἂν εἴπωμεν, Ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει μᾶς εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσατε;

26 Καὶ ἂν εἴπωμεν, Εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· φοβούμεσθε τὸν ὄχλον· διατὶ ὅλοι ἔχουσι τὸν Ἰωάννην ὡσὰν προφήτην.

27 Καὶ ἀπεκρίθηκαν, καὶ λέγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Δὲν ἐξεύ-

αὐτοῖς καὶ αὐτός· Οὐδὲ ἐγω λεγω ὑμιν, ἐν ποια ἐξουσια ταυτα ποιω.

28 Τί δε ὑμιν δοκει; Ἀνθρωπος εἰχε τέκνα δύο, και προσελθὼν τω πρωτω, εἰπε· Τεκνον, ὑπαγε, σήμερον ἐργάζου εν τω ἀμπελωνί μου.

29 Ο δε ἀποκριθεὶς, εἰπεν· Οὐ θέλω· ὑστερον δὲ μεταμεληθεὶς, ἀπῆλθε.

30 Και προσελθων τω δευτέρω, εἰπεν ὡσαυτως. Ο δε ἀποκριθεὶς, εἰπεν· Εγω κύριε. και οὐκ ἀπῆλθε.

31 Τις εκ των δύο ἐποιησε το θέλημα του πατρός; Λεγουσιν αὐτω· Ο πρωτος. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησους· Αμην λέγω ὑμῖν, ὁτι οἱ τελῶναι και αἱ πόρναι προαγουσιν ὑμᾶς εἰς την βασιλείαν του Θεου.

32 Ἦλθε γαρ πρὸς ὑμᾶς Ἰωαννης εν ὁδῷ δικαιοσυνης, καὶ οὐκ ἐπιστευσατε αὐτω· οἱ δε τελῶναι και αἱ πόρναι ἐπίστευσαν αὐτω· ὑμεῖς δε ἰδόντες ὐ μετεμεληθητε ὑστερον, του πιστευσαι αὐτῳ.

33 Ἄλλην παραβολην ἀκούσατε. Ἀνθρωπός τις ἦν οἰκοδεσποτης, ὑτις ἐφύτευσεν ἀμπελωνα, και φραγμὸν αὐτω περιέθηκε, καὶ ὤρυξεν εν αὐτω ληνὸν, και ὠκοδόμησε πύργον, καὶ ἐξεδετο αὐτον γεωργοις, καὶ ἀπεδήμησε.

28 Αμη τί σας φαινεται; Ενας ἀνθρωπος εἰχε δύο παιδία, και ἐπηγεν εἰς τον πρωτον, καὶ λέγει τω· Παιδί μου, σύρε σημερον εἰς το ἀμπελί μου, και δέλευε.

29 Και ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, και εἰπε· Δεν θέλω· ἀμη ὑστερον ἐμετανοησε, και ἐπηγε.

30 Και πηγαίνωντας εἰς τον δεύτερον, εἰπε τα ὁμοια. Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, και εἰπεν· Εγω να ὑπάγω αυθέντη· καὶ δεν ἐπηγε.

31 Τίς ἀπὸ τους δυο ἔκαμε το θέλημα του πατρός; Λέγουν τω· Ο πρωτος. Λιγει τους ὁ Ἰησους· Βεβαια σᾶς λεγω, ὁτι οἱ τελῶναι και αἱ πόρναι πηγαίνουν ὁμπροστερά σας εἰς την βασιλείαν του Θεου.

32 Διατι ὁ Ἰωάννης ἦλθεν εἰς εσᾶς με γράτα δικαιοσυνης, καὶ δεν τον ἐπιστεύσετε· ἀμὴ οἱ τελῶναι και αἱ πόρναις τον ἐπίστευσαν· και εσεις, ὑπου εἴδετε, δεν ἐμετανοησετε ὑστερον, να τον πιστεύσετε.

33 Αλλην παραβολην ἀκούσατε. Ἦτον κάποιος ἄνθρωπος οἰκοκυρης, ὁ ὁποῖος ἐφύτευσεν ἕνα ἀμπέλι, καὶ τὸ ἔφραξε τριγυρα, και ἐσκαψεν μέσα εἰς αὐτὸ ληνον, καὶ ἔκλισε πυργον·

γον· καὶ ἐξιόντα αὐτὸν γεωργοὶ, καὶ ἀπεδήμησεν.

34 Ὅτε δὲ ἤγγισεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ πρὸς τοὺς γεωργοὺς, λαβεῖν τοὺς καρποὺς αὐτοῦ.

35 Καὶ λαβόντες οἱ γεωργοὶ τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὃν μὲν ἔδειραν, ὃν δὲ ἀπέκτειναν, ὃν δὲ ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους πλείονας τῶν πρώτων· καὶ ἐποίησαν αὐτοῖς ὡσαύτως.

37 Ὕστερον δὲ ἀπέστειλε πρὸς αὐτοὺς τὸν υἱὸν αὐτοῦ, λέγων· Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

38 Οἱ δὲ γεωργοὶ ἰδόντες τὸν υἱὸν, εἶπον ἐν ἑαυτοῖς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος, δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτὸν, καὶ κατασχωμεν τὴν κληρονομίαν αὐτοῦ.

39 Καὶ λαβόντες αὐτὸν ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, καὶ ἀπέκτειναν.

40 Ὅταν οὖν ἔλθῃ ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος, τί ποιήσει τοῖς γεωργοῖς ἐκείνοις;

41 Λέγουσιν αὐτῷ· Κακοὺς κακῶς ἀπολέσει αὐτούς· καὶ τὸν ἀμπελῶνα ἐκδόσεται ἄλλοις γεωργοῖς, οἵτινες ἀποδώσουσιν αὐτῷ τοὺς καρποὺς ἐν τοῖς καιροῖς αὐτῶν.

καὶ τὸ ἔδωσεν τιμησάριον εἰς τοὺς γεωργοὺς, καὶ ἐμίσησε.

34 Καὶ ὅταν ἐσήμωσεν ὁ καιρὸς τῶν καρπῶν, ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του εἰς τοὺς γεωργοὺς νὰ φάρῃ τοὺς καρπούς του·

35 Καὶ οἱ γεωργοὶ πιάσοντες τοὺς δούλους του, ἄλλον ἔδειραν, ἄλλον ἐσκότωσαν, καὶ ἄλλον ἐλιθοβόλησαν.

36 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, περισσοτέρους ἀπὸ τοὺς πρώτους· καὶ ἔκαμαν καὶ εἰς αὐτοὺς τὰ ὁμοια.

37 Καὶ ὕστερον ἔστειλεν εἰς αὐτοὺς τὸν υἱόν του, λέγοντας· Θέλησιν ἐντραπεῖ τὸν υἱόν μου·

38 Ἀμὴ οἱ γεωργοὶ ὡσὰν εἶδασι τὸν υἱόν του, εἶπαι ἀκάμεσα τους· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ κληρονόμος· ἐλάτε νὰ τὸν σκοτώσωμεν, καὶ νὰ κρατήσωμεν τὴν κληρονομιὰν του·

39 Καὶ πιάσοντες τον εὔγαλαν τον ἔξω ἀπο το ἀμπέλι, καὶ τον ἐσκότωσαν.

40 Ὅταν λοιπὸν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του ἀμπελιοῦ, τί θέλει κάμει εἰς τους γεωργους ἐκει-

41 Λεγουσιν εἰς αὐτόν· Τοὺς τοὺς κακοὺς θέλει τους ἀφανίσει κακὴν κακῶς, καὶ τὸ ἀμπέλι του θέλει τὸ δώσει μισυακοὺ εἰς ἄλλους γεωργους, ὁποὺ νὰ τὸ δίδωσι τὸν καιρόν του εἰς τον καιρόν του.

42 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε ἐν ταῖς γραφαῖς· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας· παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη, καὶ ἐστὶ θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

43 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν, ὅτι ἀρθήσεται ἀφ' ὑμῶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ δοθήσεται ἔθνει ποιοῦντι τοὺς καρποὺς αὐτῆς.

44 Καὶ ὁ πεσὼν ἐπὶ τὸν λίθον τοῦτον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.

45 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὰς παραβολὰς αὐτοῦ, ἔγνωσαν, ὅτι περὶ αὐτῶν λέγει.

46 Καὶ ζητοῦντες αὐτὸν κρατῆσαι, ἐφοβήθησαν τοὺς ὄχλους, ἐπειδὴ ὡς προφήτην αὐτὸν εἶχον.

42 Λέγει τοις ὁ Ἰησοῦς· Καμίαν φοράν δεν ἀνεγνώσετε εἰς ταῖς γραφαῖς· Τὴν πέτραν ἐκείνην, ὁποῦ ἐκαλεφράνησαν οἱ κλιγάδες, αὐτὴ ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας· ἀπὸ τὸν Θεὸν ἔγινεν ἐτοῦτο, καὶ εἶναι θαυμαστὸν εἰς τὰ μάτια μας;

43 Διὰ τοῦτο σᾶς λέγω, ὅτι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ θέλει παρθῆ ἀπὸ σας, καὶ θέλει δοθῆ εἰς ἔθνος, ὁποῦ νὰ κάμνῃ τοὺς καρποὺς της.

44 Καὶ ὁποῖος πέσει εἰς τὴν πέτραν ἐτούτην, θέλει συντριφθῆ· καὶ εἰς ὁποῖον ἀπάνω πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.

45 Καὶ ὅσαν ἄκουσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ταῖς παραβολαῖς του, ἐγνωρισαν, ὅτι διὰ λόγου της τὰ λέγει.

46 Καὶ γυρεύοντες νὰ τὸν πιάσουν, ἐφοβήθηκαν τοὺς ὄχλους, διατὶ οἱ ὄχλοι τὸν εἶχαν ὡσὰν προφήτην.

Κεφ. κβ'. 22.

ΚΑΙ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς, λέγων·

2 Ὡμοιώθη ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ἀνθρώπῳ βασιλεῖ, ὅστις ἐποίησε γάμους τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀπέστειλε τοὺς δούλους αὐτοῦ καλέσαι τοὺς κεκλημένους

ΚΑΙ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, πάλιν τοὺς εἶπε μὲ παραβολαῖς·

2 Ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν ὡσὰν ἕνα ἄνθρωπον βασιλέα, ὁποῦ ἔκαμε γάμους τοῦ υἱοῦ του.

3 Καὶ ἔστειλε τοὺς δουλευτάδες του, νὰ κράξουν τοὺς καλε-

εἰς τὸς γάμος· καὶ οὐκ ἤθελον ἐλθεῖν.

4 Πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλους δούλους, λέγων· Εἴπατε τοῖς κεκλημένοις· Ἰδοὺ, τὸ ἄριστόν μου ἡτοίμασα, οἱ ταῦροί μου καὶ τὰ σιτιστὰ τεθυμένα, καὶ πάντα ἕτοιμα· δεῦτε εἰς τὸς γάμους.

5 Οἱ δὲ ἀμελήσαντες, ἀπῆλθον· ὁ μὲν εἰς τὸν ἴδιον ἀγρὸν, ὁ δὲ εἰς τὴν ἐμπορίαν αὐτοῦ·

6 Οἱ δὲ λοιποὶ, κρατήσαντες τοὺς δούλους αὐτοῦ, ὕβρισαν καὶ ἀπέκτειναν.

7 Ακούσας δὲ ὁ βασιλεὺς ὠργίσθη· καὶ πέμψας τὰ στρατεύματα αὐτοῦ, ἀπώλεσε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν αὐτῶν ἐνέπρησε.

8 Τότε λέγει τοῖς δούλοις αὐτοῦ· Ο μὲν γάμος ἑτοιμός ἐστι, οἱ δὲ κεκλημένοι οὐκ ἦσαν ἄξιοι.

9 Πορεύεσθε οὖν ἐπὶ τὰς διεξόδους τῶν ὁδῶν, καὶ ὅσους ἂν εὕρητε, καλέσατε εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ ἐξελθόντες οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς τὰς ὁδοὺς, συνήγαγον πάντας ὅσους εὗρον, πονηρούς τε καὶ ἀγαθούς· καὶ ἐπλήσθη ὁ γάμος ἀνακειμένων.

11 Εἰσελθὼν δὲ ὁ βασιλεὺς θεάσασθαι τοὺς ἀνακειμένους, εἶδεν ἐκεῖ ἄνθρωπον οὐκ ἐνδεδυσμένους εἰς τοὺς γάμους· καὶ δὲν ἠθέλησαν νὰ ἔλθωσι.

4 Πάλιν ἔστειλεν ἄλλους δούλους, καὶ λέγει τοὺς· Εἰπέτε εἰς τοὺς καλεσμένους· Να, σᾶς τὸ γεύμα μὲ ἑτοιμάσα, τὰ ταυρειά μου καὶ τὰ θρεφτὰ εἶναι σφαγμένα, καὶ ὅλα εἶναι ἕτοιμα· ἐλᾶτε εἰς τοὺς γάμους.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἐξωτὰς νὰ ἀμελήσουν, ἀλλος ἐπῆγεν εἰς τὸ χωράφι του, ἄλλος εἰς τὴν πραγματείαν του.

6 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐπίασαν τοὺς δούλους του, καὶ τοὺς ὕβρισαν, καὶ τοὺς ἐσκότωσαν.

7 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ βασιλεὺς, ἐθυμώθη· καὶ ἔστειλε τὰ στρατεύματα του, καὶ ἐχάλασε τοὺς φονεῖς ἐκείνους, καὶ τὴν πόλιν τους τὴν ἐκατάσκαψε.

8 Τότε λέγει εἰς τοὺς δούλους του· Ο γάμος εἶναι ἑτοιμος, ἀμὴ οἱ καλεσμένοι δὲν ἦταν ἄξιοι.

9 Σύρτε λοιπὸν εἰς ταῖς στράταις, καὶ ὅσους εὑρῆτε, καλέσετε τους εἰς τοὺς γάμους.

10 Καὶ ἐβγῆκοντες ἔξω οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι εἰς ταῖς στράταις, ἐμάζωξαν ὅσους εὗρηκαν, κακοὺς καὶ καλοὺς· καὶ ἐγέμισεν ὁ γάμος καλεσμένους.

11 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐμβαίνοντας νὰ εἰδῇ ἐκείνους, ὅπου ἐκάθουνταν εἰς τὴν τράπεζαν, εἶδεν

μίνον ἔνδυμα γάμου.

12 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ἑταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὧδε μὴ ἔχων ἔνδυμα γάμου; Ὁ δὲ ἐφιμώθη.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς τοῖς διακόνοις· Δήσαντες αὐτοῦ πόδας καὶ χεῖρας, ἄραντε αὐτὸν, καὶ ἐκβάλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Πολλοὶ γάρ εἰσι κλητοὶ, ὀλίγοι δὲ ἐκλεκτοί.

15 Τότε πορευθέντες οἱ Φαρισαῖοι, συμβούλιον ἔλαβον, ὅπως αὐτὸν παγιδεύσωσιν ἐν λόγῳ.

16 Καὶ ἀποστέλλουσιν αὐτῷ τοὺς μαθητὰς αὐτῶν μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ διδάσκεις, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπὲ οὖν ἡμῖν, τί σοι δοκεῖ; ἔξεστι δοῦναι κῆνσον Καίσαρι, ἢ οὔ;

18 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πονηρίαν αὐτῶν, εἶπε· Τί με πειράζετε ὑποκριταί;

19 Ἐπιδείξατε μοι τὸ νομισμα

ἐκεῖ ἕνα ἄνθρωπον, ὃς δὲν ἐφόρει φόρεμα τοῦ γάμου.

12 Καὶ λέγει τοῦ· Φίλε, πῶς ἐμβῆκες ἐδῶ, ὅπου δὲν ἔχεις φόρεμα τοῦ γάμου; Καὶ ἐκεῖνος ἀπεσώπωσε.

13 Τότε εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τοὺς ὑπηρέτας του· Δέσετέ τον χέρια καὶ ποδάρια, καὶ σηκώσετέ τον, καὶ βάλλετε τον εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

14 Διατὶ πολλοὶ εἶναι οἱ καλεσμένοι, ἀμὴ ὀλίγοι οἱ διαλεγμένοι.

15 Τότε ἐπῆγαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἐσυμβουλεύθησαν, πῶς νὰ τὸν παγιδεύσουν εἰς τίποτες λόγον.

16 Καὶ τοῦ στέλλουσι τοὺς μαθητάδες των μετὰς Ἡρῳδιανῶν, λέγοντες· Διδάσκαλε, ἐξεύρομεν ὅτι εἶσαι ἀληθινὸς, καὶ ἀληθινὰ διδάσκεις τὴν τράτα τοῦ Θεοῦ, καὶ δὲν σὲ μέλει διὰ κανέναν ἄνθρωπον· διατὶ δὲν βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων.

17 Εἰπέ μας λοιπὸν, τί σὲ φαίνεται; ἠμπορεῖμεν νὰ δώσωμεν κῆνσον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;

18 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζοντας τὴν πονηρίαν τους, εἶπε· Τί μὲ πειράζετε ὑποκριταί;

19 Δείξετέ με τὸ νόμισμα

σματοῦ κτησεν· Οἱ δὲ προσκυνεγκαν αὐτῳ σπαρεις.

20 Και λεγει αυτοις· Τινος η εικων αυτη και η επιγραφη;

21 Λεγουσιν αυτῳ· Καισαρος. Τοτε λεγει αὐτοις· Ἀποδοτε ουν τα Καισαρος, Καισαρι, και τα του Θεου, τῳ Θεῳ.

22 Και ακουσαντες εθαυμασαν· και αφεντες αυτον απηλθον.

23 Εν εκεινῃ τῃ ημερα προσηλθον αυτῳ Σαδδουκαιοι, οἱ λεγοντες μη ειναι ἀναστασιν· και επηρωτησαν αυτον, λεγοντες·

24 Διδασκαλε, Μωσης ειπεν· Εαν τις αποθανῃ μη εχων τεκνα, επιγαμβρευσει ὁ ἀδελφος αυτου την γυναικα αυτου, και αναστησει σπερμα τῳ ἀδελφῳ αὐτου.

25 Ησαν δε παρ ἡμιν επτα ἀδελφοί· και ὁ πρωτος, γαμησας τελευτησει· και μη εχων σπερμα, αφηκε την γυναικα αὐτου τῳ ἀδελφῳ αὐτου.

26 Ομοιως και ὁ δευτερος, και ὁ τριτος, εως των επτα.

27 Υστερον δε παντων απεθανε και η γυνη.

28 Εν τῃ ουν αναστασει, τινος των επτα εσται γυνη; παντες γαρ εσχον αὐτην.

29 Ἀποκριθεις δε ὁ Ιησους, του κηνσου· Και εκεινοι του εφεραν ενα σπαριον.

20 Λεγει τις· Τινος εἰναι η εικόνα αὐτη και η επιγραφη;

21 Λέγεται· Τοῦ Καισαρος. Τότε τους εἰπε· Πληρωσετε λοιπὸν εκεῖνα, ὁπου εἰναι του Καισαρος, εἰς τον Καίσαρα, και εκεῖνα, ὁπου εἰναι του Θεου, εἰς τον Θεον.

22 Καὶ ὡσαν ακουσαν, εθαύμασαν, καὶ ἀφησάν τον και εδιάβηκαν.

23 Εκείνην την ημεραν ηλθαν εἰς αυτον και οἱ Σαδδουκαῖοι, οἱ ὁποῖοι ελεγαν, πως να μην εἰναι ἀνάστασις, καὶ ερωτησάν τον, λεγοντες·

24 Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσης εἰπεν· Εαν αποθάνῃ κανενας, και δεν αφηση παιδία, να ὑπανδρευθῃ ὁ ἀδελφὸς τα την γυναῖκα του, και να αναστηση σπερμα εἰς τον ἀδελφόν του.

25 Καὶ εἰς εμας ηταν επτα ἀδελφοι· και ὁ πρῶτος ὑπανδρεύθη, και απέθανε· καὶ μη εχοντας παιδί, ἀφηκεν την γυναῖκά του εἰς τον ἀδελφόν του.

26 Ομοίως καὶ ὁ δεύτερος, και ὁ τρίτος, εως τους επτά.

27 Ὑστερα ἀπὸ ολους ἀπέθανε καὶ η γυναῖκα.

28 Εἰς την ἀναστασιν λοιπόν, ποιου ἀπο τους επτὰ θελει εἰσθαι η γυναικα; διατὶ ὁλοι την εἰχαν.

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ιησους, καὶ

εἶπεν αὐτοῖς· Πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

30 Ἐν γὰρ τῇ ἀναστάσει οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίζονται, ἀλλ' ὡς ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἐν οὐρανῷ εἰσι.

31 Περὶ δὲ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέγνωτε τὸ ῥηθὲν ὑμῖν ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, λέγοντος·

32 Ἐγώ εἰμι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς, Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων.

33 Καὶ ἀκούσαντες οἱ ὄχλοι, ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

34 Οἱ δὲ Φαρισαῖοι, ἀκούσαντες ὅτι ἐφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτό.

35 Καὶ ἐπηρώτησεν εἷς ἐξ αὐτῶν νομικὸς, πειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων·

36 Διδάσκαλε, ποία ἐντολὴ μεγάλη ἐν τῷ νόμῳ;

37 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου, καὶ ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου·

38 Αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

λέγει τοῖς· Πλανᾶσθε μὴν γνωρίζοντες τὰς γραφὰς, μητε τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

30 Διατὶ εἰς τὴν ἀνάστασιν οὔτε ὑπανδρεύουν οὔτε ὑπανδρεύονται, ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι Θεοῦ εἰς τὸν οὐρανόν.

31 Ἀμὴ διὰ τὴν ἀνάστασιν τῶν νεκρῶν, δὲν ἐδιαβάσετε ἐκεῖνο, ὁποῦ σᾶς ἐλαλήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, λέγοντας·

32 Ἐγὼ εἰμὶ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ; ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζωντανῶν.

33 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσεν ὁ λαὸς, ἐθαύμασεν εἰς τὴν διδαχήν του.

34 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ὡσὰν ἤκουσαν ὅτι ἀποφίμωσε τοὺς Σαδδουκαίους, ἐμαζώχθησαν.

35 Καὶ ἕνας ἀπ' ἐκείνους νομοδιδάσκαλος τὸν ἐρώτησε, δοκιμαζωντάς τον, καὶ λέγοντας·

36 Διδάσκαλε, ποῖα ἐντολὴ εἶναι μεγάλη εἰς τὸν νόμον;

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς του εἶπε· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Δεσπότην τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου· καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν·

38 Ἐτουτη εἶναι πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή.

39 Καὶ δευτέρα ὁμοία μὲ ἐτούτην εἶναι· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τοῦ λόγου σου.

40 Εν ταυταις ταις δυσιν εντολαις ολ⊖ ο νομ⊖ και οι προφηται κρεμανται.

41 Συνηγμενων δε των φαρισαιων, επηρωτησεν αυτους ο Ιησους,

42 Λεγων· Τι υμιν δοκει περι του Χριστου, τινος υιος εστι; Λεγουσιν αυτω, του Δαβιδ.

43 Λεγει αυτοις· Πως ουν Δαβιδ εν πνευματι Κυριον αυτον καλει; λεγων·

44 Ειπεν ο Κυριος τω Κυριω μου· Καθου εκ δεξιων μου, εως αν θω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου.

45 Ει ουν Δαβιδ καλει αυτον Κυριον, πως υιος αυτου εστι;

46 Και ουδεις εδυνατο αυτω αποκριθηναι λογον· ουδε ετολμησε τις απ εκεινης της ημερας επερωτησαι αυτον ουκετι.

40 Εις τουτες ταις δυο εντολαις ολ⊖ ο νομ⊖ και οι προφηται κρεμωνται.

41 Και ωσαν εμαζωχθησαν οι φαρισαιοι, τους ερωτησεν ο Ιησους,

42 Λεγωντας· Τι σας φαινεται δια τον Χριστον; τινος υιος ειναι; Λεγουν του, του Δαβιδ.

43 Λεγει τους· Πως το λοιπον ο Δαβιδ προφητευωντας, με το αγιον Πνευμα τον λεγει Αυθεντην; λεγωντας·

44 Ειπεν ο Κυριος· Κυριω μου· Καθε εκ δεξιων μου, εως οπου να θεσω τους εχθρους σου υποποδιον των ποδων σου·

45 Α τον λοιπον ο Δαβιδ τον καλει Αυθεντην, πως ειναι υιος του;

46 Και κανεις δεν εδυνειτον να του αποκριθη λογον· μηδε αποκοτησε κανεις, απ εκεινην την ημεραν, να τον μετερωτηση πλεον.

Κεφ. κγ. 23.

ΤΟΤΕ ο Ιησους ελαλησε τοις οχλοις και τοις μαθηταις αυτου,

2 Λεγων· Επι της Μωσεως καθεδρας εκαθισαν οι γραμματεις και οι φαρισαιοι·

3 Παντα ουν οσα αν ειπωσιν [illegible] τηρειτε και ποιειτε· κατα δε τα εργα αυτων μη ποιειτε· λεγουσι γαρ, και ου ποιουσι.

ΤΟΤΕ ο Ιησους ειπεν εις τους οχλους, και εις τους μαθητας·

2 Εις την καθεδραν του Μωυσεως εκαθισαν οι γραμματεις και οι φαρισαιοι·

3 Ολα λοιπον, οσα σας ειπωσι να φυλαγετε, φυλαγετε τα, και καμνετε τα· αμη κατα τα εργα τους μη καμνετε· διατι λεγουν, και δεν καμνουν·

4 Δεσμεύουσι γὰρ φορτία βαρέα καὶ δυσβάστακτα, καὶ ἐπιτιθέασιν ἐπὶ τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· τῷ δὲ δακτύλῳ αὐτῶν οὐ θέλουσι κινῆσαι αὐτά.

5 Πάντα δὲ τὰ ἔργα αὐτῶν ποιοῦσι πρὸς τὸ θεαθῆναι τοῖς ἀνθρώποις· πλατύνουσι δὲ τὰ φυλακτήρια αὐτῶν, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κράσπεδα τῶν ἱματίων αὐτῶν.

6 Φιλοῦσί τε τὴν πρωτοκλισίαν ἐν τοῖς δείπνοις, καὶ τὰς πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς,

7 Καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ καλεῖσθαι ὑπὸ τῶν ἀνθρώπων, ῥαββεί, ῥαββί.

8 Ὑμεῖς δὲ μὴ κληθῆτε ῥαββεί· εἷς γάρ ἐστιν ὑμῶν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός· πάντες δὲ ὑμεῖς ἀδελφοί ἐστε.

9 Καὶ πατέρα μὴ καλέσητε ὑμῶν ἐπὶ τῆς γῆς· εἷς γάρ ἐστιν ὁ πατὴρ ὑμῶν, ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

10 Μηδὲ κληθῆτε καθηγηταί· εἷς γάρ ὑμῶν ἐστιν ὁ καθηγητής, ὁ Χριστός.

11 Ὁ δὲ μείζων ὑμῶν, ἔσται ὑμῶν διάκονος.

12 Ὅστις δὲ ὑψώσει ἑαυτόν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὅστις ταπεινώσει ἑαυτόν, ὑψωθήσεται.

4 Διατὶ δένουσι φορτία βαρέα καὶ δυσκολοσήκωτα, καὶ βάνουν τα εἰς τοὺς ὤμους τῶν ἀνθρώπων· ἀμὴ αὐτοὶ δὲν θέλουν ὁσὲ μὲ τὸ δάκτυλόν τους νὰ τὰ σείσουν.

5 Καὶ ὅλα τους τὰ ἔργα τὰ κάμνουσι διὰ νὰ φανοῦν ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· πλατύνουσι τὰ φυλακτήριά τους, καὶ μεγαλύνουσι τὰ κρόσπια τῶν φορεμάτων τους.

6 Καὶ ἀγαποῦσι τὰ πρωτοκαθίζωνται εἰς τὰ δεῖπνα, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς.

7 Καὶ ἀγαποῦν νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τὰς ἀγορὰς, καὶ νὰ κράζωνται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, διδάσκαλε, διδάσκαλε.

8 Ἀμὴ ἐσεῖς μὴν κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός· καὶ ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί.

9 Καὶ κανένα νὰ μὴν τὸν κράξετε πατέρα σας ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ πατέρας σας, ὁπού εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

10 Μηδὲ νὰ κραχθῆτε διδάσκαλοι· διατὶ ἕνας εἶναι ὁ διδάσκαλός σας, ὁ Χριστός.

11 Καὶ ὁ μεγαλίτερος σας, νὰ εἶναι ὑπηρέτης σας.

12 Καὶ ὁποῖος ὑψώσει τὸ λόγο του, θέλει ταπεινωθῆ· καὶ ὁποῖος ταπεινώσει τὸ λόγο του, θέλει ὑψωθῆ.

13 Οὐαὶ δὲ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κλείετε τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων· ὑμεῖς γὰρ οὐκ εἰσέρχεσθε, οὐδὲ τοὺς εἰσερχομένους ἀφίετε εἰσελθεῖν.

14 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κατεσθίετε τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· διὰ τοῦτο λήψεσθε περισσότερον κρίμα.

15 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι περιάγετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν ξηράν, ποιῆσαι ἕνα προσήλυτον· καὶ ὅταν γένηται, ποιεῖτε αὐτὸν υἱὸν γεέννης διπλότερον ὑμῶν.

16 Οὐαὶ ὑμῖν ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ λέγοντες· Ὃς ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ ναῷ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ χρυσῷ τοῦ ναοῦ, ὀφείλει.

17 Μωροὶ καὶ τυφλοί· τίς γὰρ μεῖζόν ἐστιν, ὁ χρυσός, ἢ ὁ ναὸς ὁ ἁγιάζων τὸν χρυσόν;

18 Καὶ Ὃς ἐὰν ὀμόσῃ ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, οὐδέν ἐστιν· ὃς δ' ἂν ὀμόσῃ ἐν τῷ δώρῳ τῷ ἐπάνω αὐτοῦ, ὀφείλει.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοί, τί γὰρ μεῖζον; τὸ δῶρον, ἢ τὸ θυσια-

13 Καὶ ἀεὶλυμοὶ ὑμῖν εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, διατὶ κλείετε τὴν βασιλειαν τῶν οὐρανῶν ὁμπροσά εἰς τὲς ἀνθρώπους· διατὶ ἐσεῖς δεν ἐμβαίνετε, οὐδὲ ἐκείνους, ὁπὲ ἐρχονται, ἀφινῖτε νὰ ἐμβέσι.

14 Ἀειλυμοὶ ὑμῖν εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὁτι κατατρώγετε τὰ σπητια τῶν χηράδων, ἀφορμὴ ὁτι προσεύχεσθε πολλά· δια τὲτο θελεῖτε πάρει περισσότερον κρῖμα.

15 Ἀειλυμοὶ ὑμῖν εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὁτι γυρίζετε τὴν θάλασσαν καὶ τὴν γῆν, νὰ καμετε ἕνα προσήλυτον· καὶ ὁταν γενῆ, τὸν καμετε υἱὸν γεέννης διπλότερον ἀπ' ἐσᾶς.

16 Ἀειλυμοὶ ὑμῖν εἰς ἐσᾶς ὁδηγοὶ τυφλοί, ὁπὲ λεγετε· Ὁποιος ὁμωση εἰς τὸν ναὸν, δεν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὁποιΘ ὁμωση εἰς τὸ χρυσάφι τὲ ναῦ, χρεωστεῖ.

17 Ἄγιωσοι καὶ τυφλοί· ποῖΘ εἶναι μεγαλίτερΘ, τὸ χρυσάφι, ἢ ὁ ναὸς, ὁπὲ ἁγιάζει τὸ χρυσάφι;

18 Καὶ· Ὁποιος ἠθέλεν ὁμωση εἰς τὸ θυσιαστηριον, δεν εἶναι τίποτες· ἀμὴ ὁποιΘ ἠθέλεν ὁμωση εἰς τὸ δῶρον, ὁπὲ εἶναι ἀπάνω τε, χρεωστεῖ.

19 Μωροὶ καὶ τυφλοί, ποῖον εἶναι μεγαλίτερον; τὸ δῶρον,

χηριον τὸ ἀγιάζον τὸ δῶρον;

20 Ὁ οὖν ὀμόσας ἐν τῷ θυσιαστηρίῳ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν πᾶσι τοῖς ἐπάνω αὐτοῦ.

21 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ ναῷ, ὀμνύει ἐν αὐτῷ καὶ ἐν τῷ κατοικοῦντι αὐτόν.

22 Καὶ ὁ ὀμόσας ἐν τῷ οὐρανῷ, ὀμνύει ἐν τῷ θρόνῳ τοῦ Θεοῦ καὶ ἐν τῷ καθημένῳ ἐπάνω αὐτοῦ.

23 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ἀποδεκατεύετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ ἄνηθον καὶ τὸ κύμινον, καὶ ἀφήκατε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν καὶ τὸν ἔλεον καὶ τὴν πίστιν· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφιέναι.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοί, οἱ διϋλίζοντες τὸν κώνωπα, τὴν δὲ κάμηλον καταπίνοντες.

25 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἔσωθεν δὲ γέμουσιν ἐξ ἁρπαγῆς καὶ ἀκρασίας.

26 Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισον πρῶτον τὸ ἐντὸς τοῦ ποτηρίου καὶ τῆς παροψίδος, ἵνα γένηται καὶ τὸ ἐκτὸς αὐτῶν καθαρόν.

ἢ τὸ θυσιαστήριον, ὁποῦ ἁγιάζει τὸ δῶρον;

20 Ἐκεῖνος λοιπόν, ὁποῦ ὁμόσει εἰς τὸ θυσιαστήριον, ὁμόνει εἰς αὐτὸ καὶ εἰς ὅλα ἐκεῖνα, ὁποῦ εἶναι ἀπάνω του.

21 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὁμόσει εἰς τὸν ναόν, ὁμόνει εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κάθοικα εἰς αὐτόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποῦ ὁμόσει εἰς τὸν οὐρανόν, ὁμόνει εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ἐκεῖνον, ὁποῦ κάθεται ἀπάνω του.

23 Ἀσιλυμόνου εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι δεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον, καὶ τὸ ἄνηθον, καὶ τὸν κύμινον, καὶ ἀφήσετε τὰ βαρύτερα τοῦ νόμου, τὴν κρίσιν, καὶ τὸν ἔλεον, καὶ τὴν πίστιν· ἔτσια ἔπρεπε νὰ κάμετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφιέτε.

24 Ὁδηγοὶ τυφλοί, ὁποῦ γραγγίζετε τὸν κώνωπα, καὶ τὴν καμήλον καταπίνετε.

25 Ἀσιλυμόνου εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ φαρισαῖοι ὑποκρίται, ὅτι καθαρίζετε τὸ ἀπ' ἔξω τὸ ποτήρι καὶ τὸ πινάκι, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γέματα ἀπὸ ἁρπαγαῖς καὶ ἀδικίαις.

26 Φαρισαῖε τυφλέ, καθάρισε πρῶτα τὸ μέσα τὸ πόπηρι καὶ τοῦ πινακιοῦ, νὰ εἶναι καὶ τὸ ἔξω καθαρόν.

27 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι παρομοιάζετε τάφοις κεκονιαμένοις, οἵτινες ἔξωθεν μὲν φαίνονται ὡραῖοι, ἔσωθεν δὲ γεμουσιν ὀστέων νεκρῶν καὶ πάσης ἀκαθαρσίας.

28 Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἔξωθεν μὲν φαίνεσθε τοῖς ἀνθρώποις δίκαιοι, ἔσωθεν δὲ μεστοί ἐστε ὑποκρίσεως καὶ ἀνομίας.

29 Οὐαὶ ὑμῖν γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι οἰκοδομεῖτε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ κοσμεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν δικαίων·

30 Καὶ λέγετε· Εἰ ἦμεν ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων ἡμῶν, οὐκ ἂν ἦμεν κοινωνοὶ αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τῶν προφητῶν.

31 Ὥστε μαρτυρεῖτε ἑαυτοῖς, ὅτι υἱοί ἐστε τῶν φονευσάντων τοὺς προφήτας.

32 Καὶ ὑμεῖς πληρώσατε τὸ μέτρον τῶν πατέρων ὑμῶν.

33 Ὄφεις, γεννήματα ἐχιδνῶν, πῶς φύγητε ἀπὸ τῆς κρίσεως τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω πρὸς ὑμᾶς προφήτας, καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενεῖτε καὶ σταυρώσετε, καὶ ἐξ αὐ-

27 Ἀκολούθως εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι ὁμοιάζετε τοὺς τάφους τοὺς ἀσβεσωμένους, οἱ ὁποῖοι ἀπ' ἔξω φαίνονται ὁμορφοι, καὶ ἀπὸ μέσα εἶναι γεμάτοι κόκκαλα τῶν ἀπεθαμμένων καὶ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀκαθαρσίαν.

28 Τέτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς ἀπ' ἔξω φαινεσθε εἰς τοὺς ἀνθρώπους δίκαιοι· καὶ ἀπὸ μέσα εἶσθε γεμάτοι ὑπόκρισιν καὶ ἀνομίαν.

29 Ἀκολούθως εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταί, ὅτι κτίζετε τοὺς τάφους τῶν προφητῶν, καὶ στολίζετε τὰ μνήματα τῶν δικαίων.

30 Καὶ λέγετε· Ἂν εἴμασθεν ἐμεῖς εἰς ταῖς ἡμέραις τῶν πατέρων μας, δὲν ἠθέλαμεν συμφωνήσει με αὐτοὺς εἰς τὰ αἵματα τῶν προφητῶν.

31 Τόσον ὁπού μαρτυρεῖτε τὸ λόγο σας, πως εἶσθε υἱοὶ ἐκείνων, ὁπού ἐσκοτωσαν τοὺς προφήτας.

32 Καὶ ἐσεῖς ἀναπληρώσετε τὸ μέτρον τῶν πατέρων σας.

33 Ὀφίδια, γεννήματα τῶν ὀχενδρῶν, πῶς θέλετε φύγει ἀπὸ τὴν κρισιν τῆς γεέννης;

34 Διὰ τοῦτο, νά, ἐγὼ ὁπού σᾶς πέμπω προφήτας, καὶ σοφοὺς, καὶ γραμματεῖς· καὶ ἀπ' αὐτοὺς θέλει σκοτωσει, καὶ θέλετε σταυρωσει, καὶ ἀπ' αὐτοὺς

τῶν μαγιγωσιτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς ὑμῶν, καὶ διωξετε ἀπο πόλεως εἰς πολιν·

35 Ὅπως ἐλθη ἐφ' ὑμᾶς πᾶν αἷμα δικαιον, ἐκχυνομενον ἐπι της γης απο του αἱματος Ἄβελ του οικαίου, ἑως του αἱματος Ζαχαριου υἱου Βαραχιου, ὀν ἐφονευσατε μεταξυ τε ναου καὶ του θυσιαστηρίου.

36 Ἀμην λεγω ὑμῖν, ἥξει ταυτα πάντα ἐπι την γενεὰν ταυτην.

37 Ἱερουσαλημ, Ἱερουσαλημ, ἡ ἀποκτεινουσα τους προφητας, καὶ λιθοβολουσα τους ἀπεσταλμενους προς αὐτην, ποσακις ἠθέλησα ἐπισυναγαγειν τὰ τέκνα σε, ὀν τρόπον ἐπισυνάγει ὄρνις τα νοσσια ἑαυτης ὑπὸ τας πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελησατε;

38 Ἰδου, ἀφίεται ὑμιν ὁ οἶκος ὑμων ἔρημος.

39 Λέγω γαρ ὑμῖν· Οὐ μη με ἴδητε απ' ἀρτι, ἑως ἂν εἰπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

θέλετε δέρει εἰς ταῖς συναγωγαῖς σας, καὶ θελετε τὺς διωχνει ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν·

35 Δια να ἔλθη ἀπάνω σας κάθε αἷμα δίκαιον, ὁπε ἐχυθη ἀπανω εις την γην απο το αἷμα τὺ Ἄβελ του δικαίου, ἑως τὸ αἷμα του Ζαχαρίε τὺ υἱὺ του Βαραχίε, τὸν ὁποῖον ἐφονεύσειτε ἀναμιταξὺ τὺ ναὺ καὶ τὺ θυσιαστηρίου.

36 Βέβαια σᾶς λέγω, ὁτι ἐτέτα ὁλα θελεσιν ἐλθη εις τὴν γενεὰν ἐτέτην.

37 Ἱερουσαλημ, Ἱερουσαλημ, ὁπε σκοτωνες τους προφήτας, και πετροβολας ἐκεινες, ὁπε ἐξάλθηκαν εις ἐσενα, πόσαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζωξω τὰ παιδιά σε, καθὼς μαζωνει ἡ ὄρνιθα τα πουλιά της ἀπὸ κατω εις ταῖς πτερυγαις της, και δεν ἠθελησειτε.

38 Να, ὁπε σας ἀφίνεται το σπητι σας ἔρημον.

39 Διατί λεγω σας· Ὁτι ἀπὸ τωρα και ὁμπροσὰ δὲν θελετε μὲ εἰδη, ἑως ὁπε νὰ εἰπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνοματι Κυρίε.

Κεφ. κδ'. 24.

ΚΑΙ ἐξελθων ὁ Ἰησους ἐπορευετο ἀπο τε ἱερου· καὶ προσηλθον οἱ μαθηται αὐτε ἐπιδειξαι αὐτω τὰς οἰκοδομὰς τε ἱερου.

ΚΑΙ ἐυγενωντας ὁ Ἰησους ἰσιάβαινεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, και ἔπηγαινοντὰ οἱ μαθηται τε να τὺ δείξη ταῖς οἰκοδομαῖς του ἱερου.

2 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ βλέπετε πάντα ταῦτα; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃ μὴ ἀφεθῇ ὧδε λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ μὴ καταλυθήσεται.

3 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ ὄρους τῶν ἐλαιῶν, προσῆλθον αὐτῷ οἱ μαθηταὶ κατ' ἰδίαν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον τῆς σῆς παρουσίας, καὶ τῆς συντελείας τοῦ αἰῶνος;

4 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

5 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ἐγώ εἰμι ὁ Χριστός· καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.

6 Μελλήσετε δὲ ἀκούειν πολέμους, καὶ ἀκοὰς πολέμων· ὁρᾶτε μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ πάντα γενέσθαι· ἀλλ' οὔπω ἐστὶ τὸ τέλος.

7 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ λοιμοί, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Πάντα δὲ ταῦτα ἀρχὴ ὠδίνων.

9 Τότε παραδώσουσιν ὑμᾶς εἰς θλῖψιν, καὶ ἀποκτενοῦσιν ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε· Δὲν βλέπετε ἐτοῦτα ὅλα; βέβαια σᾶς λέγω, δὲν θέλει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποῦ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθιζόμενος αὐτὸς ἀπάνω εἰς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἐπῆγαν κοντά του οἱ μαθηταὶ του ξεχωρισά, λέγοντες· Εἰπὲ μας, πότε θέλασι γένει ἐτοῦτα; καὶ τί θέλει εἶσθαι τὸ σημεῖον τοῦ ἐρχομοῦ σου, καὶ τοῦ τέλους τοῦ κόσμου;

4 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν τους· Προσέχετε, μήπως καὶ σᾶς πλανέσῃ κανείς.

5 Διατὶ θέλασι ἐλθῇ πολλοὶ εἰς τὸ ὄνομά μου, νὰ λέγουν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Χριστός, καὶ θέλουν πλανήσει πολλούς.

6 Καὶ θέλετε ἀκούσει πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων· βλέπετε μὴν συγχίζεσθε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γενοῦν ἐτοῦτα ὅλα· ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἶναι τὸ τέλος.

7 Διατὶ θέλει συκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θέλασι γένει πεῖναι, καὶ πανώκλαι, καὶ σεισμοὶ κατὰ τόπους.

8 Ἀμὴ τοῦτα ὅλα εἶναι ἀρχαῖς τῶν πόνων.

9 Τότε θέλουν σᾶς παραδώσει εἰς θλῖψιν, καὶ θέλουν σᾶς σκοτώσει· καὶ θέλεῖτε εἶσθαι μι-

πάντων τῶν ἐθνῶν διὰ τὸ ὄνομά μου.

10 Καὶ τότε σκανδαλισθήσονται πολλοί· καὶ ἀλλήλους παραδώσουσι, καὶ μισήσουσιν ἀλλήλους.

11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐγερθήσονται, καὶ πλανήσουσι πολλούς.

12 Καὶ διὰ τὸ πληθυνθῆναι τὴν ἀνομίαν, ψυγήσεται ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν.

13 Ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

14 Καὶ κηρυχθήσεται τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας ἐν ὅλῃ τῇ οἰκουμένῃ, εἰς μαρτύριον πᾶσι τοῖς ἔθνεσι· καὶ τότε ἥξει τὸ τέλος.

15 Ὅταν οὖν ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστὼς ἐν τόπῳ ἁγίῳ· (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω.)

16 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν ἐπὶ τὰ ὄρη·

17 Ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος, μὴ καταβαινέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ·

18 Καὶ ὁ ἐν τῷ ἀγρῷ, μὴ ἐπιστρεψάτω ὀπίσω ἆραι τὰ ἱμάτια αὐτοῦ.

19 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ σημένοι ἀπὸ ὅλα τὰ ἔθνη διὰ τὸ ὄνομά μου.

10 Καὶ πολλοὶ θέλουν σκανδαλισθῆ τότε· καὶ θέλουσι παραδώσει ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ θέλουν μισήσει ἕνας τὸν ἄλλον·

11 Καὶ πολλοὶ ψευδοπροφῆται θέλουσι σηκωθῆ καὶ θέλουσι πλανήσει πολλούς.

12 Καὶ μὲ τὸ νὰ πληθύνῃ ἡ ἀνομία, ἡ ἀγάπη τῶν πολλῶν θέλει κρυώσει.

13 Ἀμὴ ὁποῖος ὑπομείνει ἕως τὸ τέλος, ἐκεῖνος θέλει σωθῆ.

14 Καὶ θέλει κηρυχθῆ τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην, διὰ μαρτυρίαν ὅλων τῶν ἐθνῶν· καὶ τότε θέλει ἐλθῆ τὸ τέλος.

15 Ὅταν τὸ λοιπὸν εἰδῆτε τὸ συγχαμα τῆς ἐρημωσίως, ἐκεῖνο ὁποὺ ἐλαλήθη διὰ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, νὰ εἶναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἅγιον· (ἐκεῖνος ὁποὺ διαβάζει, ἂς γνοικα.)

16 Τότε ἐκεῖνοι, ὁποὺ θέλουν εἶσθαι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φευγουσιν εἰς τὰ ὄρη·

17 Ἐκεῖνος, ὁποὺ εἶναι ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν καταβαίνῃ νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ τὸ σπητί του

18 Καὶ ἐκεῖνος, ὁποὺ εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπισω νὰ πάρῃ τὰ ροῦχα του.

19 Καὶ ἀεἰλύμενον εἰς ταῖς

ἐχνσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκειναις ταῖς ἡμέραις.

20 Προσεύχεσθε δὲ, ἵνα μὴ γένηται ἡ φυγὴ ὑμων χειμωνος, μηδὲ ἐν σαββάτῳ.

21 Ἔσαι γὰρ τότε θλῖψις μεγαλη, οἵα ὲ γεγονεν ἀπ ἀρχης κόσμε εως τοῦ νυν, οὐδ ὲ μὴ γένηται.

22 Καὶ εἰ μὴ ἐκολοβωθησαν αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· διὰ δὲ τες ἐκλεκτες κολοβωθησονται αἱ ἡμεραι ἐκεῖναι.

23 Τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπη· Ἰδοὺ, ὧδε ὁ Χριστὸς, ἡ ὧδε· μὴ πιστεύσητε.

24 Ἐγερθησονται γαρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δωσεσι σημεῖα μεγάλα καὶ τέρατα· ὥστε πλανησαι, εἰ δυνατὸν, καὶ τες ἐκλεκτες.

25 ἰδὲ προείρηκα ὑμῖν.

26 Ἐὰν οὖν εἴπωσιν ὑμῖν· Ἰδὺ, ἐν τῃ ἐρημῳ ἐστί· μὴ ἐξέλθητε· ἰδὺ, ἐν τοῖς ταμείοις· μὴ πιστεύσητε.

27 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἐξέρχεται ἀπὸ ἀνατολων, καὶ φαινεται ἑως δυσμων, οὕτως ἐσαι ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις, ὅπου βυζάνονται εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

20 Καὶ παρακαλεῖτε, να μὴν γενη ἡ φυγὴ σας τον χειμωνα, μηδὲ το σάββατον.

21 Διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη θλῖψις, τέτοιας λογῆς ὅπου δὲν ἐγένηκεν ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου ἕως τῶρα, οὐδὲ θέλει γένει.

22 Καὶ ἂν δὲν ἠθέλαν κοντεύη ἐκείναις ἡ ἡμέραις, δὲν ἠθέλε γλυτώση καμία σάρκα· ἀμὴ διὰ τὲς διαλεγμένες θέλει κοντεύει ἐκείναις ἡ ἡμέραις.

23 Καὶ τότε ἂν σᾶς εἴπη κανένας· Να, ἐδῶ ὁ Χριστὸς, ἡ ἐδῶ· νὰ μὴν πιστεύσετε.

24 Διατὶ θέλουσι συκωθῆ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ θέλουν δώσει μεγάλα σημεῖα καὶ τέρατα, εἰς τόσον ὅπου νὰ πλανέσουν, ἂν ἦτον δυνατον, καὶ τὲς διαλεγμένες.

25 Να, ὅπου σᾶς το προείπα.

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν σᾶς εἴπουσι· Να, ὅπου εἶναι εἰς τὴν ἔρημον· Να μὴν εὐγῆτε ἔξω· νὰ, ὅπου εἶναι εἰς τὰ κελλάρια· νὰ μὴν πιστεύσετε.

27 Διατὶ καθὼς ἡ ἀστραπὴ εὐγένει ἀπὸ τὴν ἀνατολὴν, καὶ φαίνεται ἕως τὴν δύσιν, τέτοιας

και η παρουσια του υιε του ανθρωπου.

28 Οπου γαρ αν η το πτωμα, εκει συναχθησονται οι αετοι.

29 Ευθεως δε μετα την θλιψιν των ημερων εκεινων ο ηλιος σκοτισθησεται, και η σεληνη ου δωσει το φεγγος αυτης, και οι αστερες πεσουνται απο του ουρανου, και αι δυναμεις των ουρανων σαλευθησονται.

30 Και τοτε φανησεται το σημειον του υιου του ανθρωπου εν τω ουρανω· και τοτε κοψονται πασαι αι φυλαι της γης, και οψονται τον υιον του ανθρωπου ερχομενον επι των νεφελων του ουρανου, μετα δυναμεως και δοξης πολλης.

31 Και αποστειλει τους αγγελους αυτου μετα σαλπιγγος φωνης μεγαλης· και επισυναξουσι τους εκλεκτους αυτου εκ των τεσσαρων ανεμων, απ' ακρων ουρανων εως ακρων αυτων.

32 Απο δε της συκης μαθετε την παραβολην· οταν ηδη ο κλαδος αυτης γενηται απαλος, και τα φυλλα εκφυη, γινωσκετε οτι εγγυς το θερος.

33 Ουτω και υμεις, οταν ιδητε παντα ταυτα, γινωσκετε οτι

λογης θελει εισθαι και ο ερχομος του υιου του ανθρωπου.

28 Διατι εκει οπου ειναι το νεκρον κορμι, εκει θελουσι μαζωχθη και οι αετοι.

29 Και παρευθυς υστερα απο την στενοχωριαν των ημερων εκεινων, ο ηλιος θελει σκοτεινιασει, και το φεγγαρι δεν θελει φεγξει, και οι αστερες θελουσι πεσει απο του ουρανου, και αι δυναμεις των ουρανων θελουσι σαλευθη.

30 Και τοτε θελει φανει το σημαδι του υιου του ανθρωπου εις τον ουρανον· και τοτε θελουσι κλαυσει ολαις η φυλαις της γης, και θελουσιν ιδη τον υιον του ανθρωπου, οπου να ερχεται απανω εις τα συννεφα του ουρανου, μετα δυναμεως και δοξης πολλης.

31 Και θελει πεμψει τους αγγελους του με σαλπιγγα και με μεγαλην φωνην· και θελουσι μαζωξει τους διαλεγμενους του, απο τους τεσσαρας ανεμους απο ταις ακραις των ουρανων, εως ταις αλλαις ακραις αυτων.

32 Και απο την συκιαν μαθετε την παραβολην· οταν ομαλη γενουσι τα κλαδια της απαλα, και φυρωση τα φυλλα, γνωριζετε οτι σημα ειναι το θερος.

33 Τετοιας λογης και εσεις, οταν ειδητε ετα ολα, γνωρι-

ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

34 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα ταῦτα γένηται.

35 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

36 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, εἰ μὴ ὁ πατήρ μου μόνος.

37 Ὥσπερ δὲ αἱ ἡμέραι τοῦ Νωε, οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

38 Ὥσπερ γάρ ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις ταῖς πρὸ τοῦ κατακλυσμοῦ τρώγοντες καὶ πίνοντες, γαμοῦντες καὶ ἐκγαμίζοντες, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νῶε εἰς τὴν κιβωτόν·

39 Καὶ οὐκ ἔγνωσαν, ἕως ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ ἦρεν ἅπαντας· οὕτως ἔσται καὶ ἡ παρουσία τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

40 Τότε δύο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραλαμβάνεται, καὶ ὁ εἷς ἀφίεται.

41 Δύο ἀλήθουσαι ἐν τῷ μύλωνι· μία παραλαμβάνεται, καὶ μία ἀφίεται.

42 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κύριος ὑμῶν ἔρχεται.

ζετε ὅτι εἶναι σημα εἰς ταῖς θύραις.

34 Βεβαια σας λεγω, ὅτι δεν θελει περάσει ἡ γενεὰ ἐτουτη, ἕως ὁπου να γενουν ἐτουτα ὁλα.

35 Ὁ οὐρανος καὶ ἡ γη θελουσι παρελθη, ἀμη τα λογιά μου δεν θελουσι παρελθη.

36 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμεραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν κανεὶς δεν ἐξεύρει, μηδὲ οἱ ἄγγελοι τῶν οὐρανῶν, παρα ὁ πατηρ μου μοναχός.

37 Καὶ καθως ἦταν ἡ ἡμεραις τοῦ Νωε, τετοιας λογης θελει εἶσθαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρωπου.

38 Διατι καθως ἦσαν εἰς ταῖς ἡμεραις ἐκείναις προτιτερα ἀπὸ τὸν κατακλυσμον, ὁπου ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ὑπανδρεύονταν καὶ ὑπάνδρευαν, ἕως τὴν ἡμεραν ἐκείνην, ὁπου ὁ Νῶε ἐμβῆκεν εἰς τὴν κιβωτόν·

39 Καὶ δεν [illegible], ἕως ὁπου ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ τους ἐσήκωσεν ὅλους· τέτοιας λογης θελει εἶσαι καὶ ὁ ἐρχομὸς τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρωπου.

40 Τότε δύο θελουσιν εἶσθαι εἰς τὸ χωράφι· καὶ ὁ ἕνας παίνεται, καὶ ὁ ἄλλος ἀφίνεται.

41 Δυο ὁπου ἀλέθουν εἰς τὸν μυλον· ἡ μία παίνεται, καὶ ἡ ἄλλη ἀφίνεται.

42 Στέκεστε λοιπὸν ἐξυπνοι,

οἴδατε ποια ὥρα ὁ κύριος ὑμῶν ἔρχεται.

43 Ἐκεῖνο δὲ γινωσκέτε, ὅτι εἰ ἤδει ὁ οἰκοδεσπότης, ποια φυλακὴ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν εἴασε διορυγῆναι τὴν οἰκίαν αὐτοῦ.

44 Διὰ τουτο καὶ ὑμεῖς γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρα οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρωπου ἔρχεται.

45 Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς δοῦλος καὶ φρόνιμος, ὃν κατέστησεν ὁ κύριος αὐτου ἐπὶ της θεραπειας αὐτου, τοῦ διδόναι αὐτοῖς τὴν τροφὴν ἐν καιρῷ;

46 Μακάριος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, ὃν ἐλθων ὁ κυριος αὐτου εὑρήσει ποιουντα ὕτως.

47 Ἀμὴν λεγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπαρχουσιν αὐτου καταστήσει αὐτόν.

48 Ἐὰν δὲ εἰπη ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῃ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κυριός μου ἐλθεῖν·

49 Καὶ ἄρξηται τυπτειν τους συνδούλους, ἐσθίειν δὲ καὶ πίνειν μετὰ τῶν μεθυοντων·

50 Ἥξει ὁ κύριος του δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινωσκει·

ὅτι δὲν ἐξεύρετε ποίαν ὥραν ἔρχεται ὁ αὐθέντης σας.

43 Ἐκεῖνο ἐξεύρετε, ὅτι ἂν ἤθελεν ἐξεύρη ὁ αὐθέντης του σπητίου, εἰς ποίαν βίγλαν της νυκτος ἔρχεται ὁ κλέπτης, ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν ἤθελεν ἀφήσῃ το σπητί του νὰ τὸ τρυπήσουν.

44 Διὰ τοῦτο ἂς εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἑτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν, ὁποὺ δὲν θαῤῥεῖτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

45 Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἐμπιστευμένος δοῦλος καὶ φρόνιμος, τον ὁποῖον ἐκαταστησεν ὁ αὐθέντης του εἰς τους δούλους του, νὰ τους δίδῃ τὸ φαγητόν τους εἰς την ὥραν τους;

46 Καλάτυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁ δοῦλος, τὸν ὁποῖον, ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του, θέλει τὸν εὑρεῖ νὰ κάμνῃ τοιοτρόπως.

47 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἀπάνω εἰς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα θέλει τὸν καταστήσει.

48 Ἀμὰ ἂν εἰπῃ ὁ κακὸς δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς την καρδίαν του· Ὁ αὐθέντης μου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ·

49 Καὶ νὰ ἀρχίσῃ νὰ δέρνῃ τους συνδούλους του, καὶ νὰ τρώγῃ καὶ νὰ πίνῃ μὲ τους μεθυσάδες.

50 Θέλει ἐλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου εἰς μίαν ἡμέραν ὁποῦ δὲν ἐλπίζει, καὶ εἰς μίαν ὥραν ὁποῦ δὲν γνωρίζει·

51 Καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ὑποκριτῶν θήσει· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

51 Καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μίσος τὴ θέλει τὰ βάλλει με τὴς ὑποκριτάς· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὰ κλάμματα καὶ τὸ τρίξιμον τῶν ὀδόντων.

Κεφ. κέ. 25.

ΤΟΤΕ ὁμοιωθήσεται ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθένοις, αἵτινες λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας αὐτῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν τοῦ νυμφίου.

2 Πέντε δὲ ἦσαν ἐξ αὐτῶν φρόνιμοι, καὶ πέντε μωραί.

3 Αἵτινες μωραὶ, λαβοῦσαι τὰς λαμπάδας ἑαυτῶν, οὐκ ἔλαβον μεθ' ἑαυτῶν ἔλαιον.

4 Αἱ δὲ φρόνιμοι ἔλαβον ἔλαιον ἐν τοῖς ἀγγείοις αὐτῶν μετὰ τῶν λαμπάδων αὐτῶν.

5 Χρονιζοντος δὲ τοῦ νυμφίου, ἐνύσταξαν πᾶσαι, καὶ ἐκάθευδον.

6 Μέσης δὲ νυκτὸς κραυγὴ γέγονεν· Ἰδοὺ, ὁ νυμφίος ἔρχεται, ἐξέρχεσθε εἰς ἀπάντησιν αὐτοῦ.

7 Τότε ἠγέρθησαν πᾶσαι αἱ παρθένοι ἐκεῖναι, καὶ ἐκόσμησαν τὰς λαμπάδας αὐτῶν.

8 Αἱ δὲ μωραὶ ταῖς φρονίμοις εἶπον· Δότε ἡμῖν ἐκ τοῦ ἐλαίου ὑμῶν· ὅτι αἱ λαμπάδες ἡμῶν σβέννυνται.

9 Ἀπεκρίθησαν δὲ αἱ φρόνιμοι, λέγουσαι· Μήποτε οὐκ ἀρ-

ΤΟΤΕ θέλει ὁμοιωθῆ ἡ βασιλεία τῶν οὐρανῶν δέκα παρθεναις, ἡ οποιαις ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, καὶ εὐγῆκαν νὰ συναπαντήσουν τὸν νυμφίον.

2 Καὶ αἱ πέντε ἀπὸ τὲταις ἦταν φρόνιμαις, καὶ αἱ πέντε λωλαῖς·

3 Αἱ ὁποίαις λωλαῖς, ὡσὰν ἐπῆραν ταῖς λαμπάδες των, δὲν ἐπῆραν μαζύ των λάδι·

4 Ἀμὴ αἱ φρόνιμαις ἐπῆραν λάδι εἰς τὰ ἀγγειᾶ των μὶ ταῖς λαμπάδες των.

5 Καὶ ἐχωνιάτα νὰ ἀργήση ὁ νυμφίος, ἐνύσταξαν ὁλαις καὶ ἐκοιμήνταν.

6 Καὶ τὰ μισάνυκλα ἐγίνη βοὴ· Να, ὁ νυμφίος ὁπου ἔρχεται, εὐγᾶτε νὰ τὸν ἀπαντήσετε.

7 Τότε ἐσηκώθηκαν ὁλαις ἐκειναις ἡ παρθεναις, καὶ ἑτοίμασαν ταῖς λαμπάδες των·

8 Καὶ ἡ λωλαῖς εἶπαν εἰς ταῖς φρόνιμαις· Δότεμας ἀπὸ τὸ λάδι σας· ὅτι ἡ λαμπάδες μας σβύνονται.

9 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ἡ φρόνιμαις, καὶ εἶπαν· Μήπως καὶ δὲν

κίσῃ [illegible] καὶ ὑμῖν· πορευεσθε δὲ μᾶλλον πρὸς τοὺς πωλοῦντας, καὶ ἀγοράσατε ἑαυταῖς.

10 Ἀπερχομένων δὲ αὐτῶν ἀγοράσαι, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ αἱ ἕτοιμοι εἰσῆλθον μετ' αὐτοῦ εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐκλείσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον δὲ ἔρχονται καὶ αἱ λοιπαὶ παρθένοι, λέγουσαι· Κύριε, κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν.

12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς.

13 Γρηγορεῖτε οὖν, ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, ἐν ᾗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Ὥσπερ γὰρ ἄνθρωπος ἀποδημῶν ἐκάλεσε τοὺς ἰδίους δούλους, καὶ παρέδωκεν αὐτοῖς τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ·

15 Καὶ ᾧ μὲν ἔδωκε πέντε τάλαντα, ᾧ δὲ δύο, ᾧ δὲ ἓν· ἑκάστῳ κατὰ τὴν ἰδίαν δύναμιν· καὶ ἀπεδήμησεν εὐθέως.

16 Πορευθεὶς δὲ ὁ τὰ πέντε τάλαντα λαβὼν, εἰργάσατο ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐποίησεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὡσαύτως καὶ ὁ τὰ δύο, ἐκέρδησε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ὁ δὲ τὸ ἓν λαβὼν, ἀπελ-

φθάσῃ καὶ ἐμᾶς καὶ ἐσᾶς· σύρτε καλλίτερα εἰς ἐκείνους, ὅπου τὸ πωλοῦσι, καὶ ἀγοράσετε διὰ λόγου σας.

10 Πηγαίνοντες αὐταῖς νὰ ἀγοράσουν, ἦλθεν ὁ νυμφίος· καὶ ἡ ἑτοιμαῖς ἐμβῆκαν μετ' αὐτὸν εἰς τοὺς γάμους, καὶ ἐσφαλίσθη ἡ θύρα.

11 Ὕστερον ἦλθαν καὶ αἱ λοιπαὶ παρθέναι, λέγουσαι· Αὐθέντη, αὐθέντη, ἄνοιξε μας.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ταῖς ἀπεκρίθη· Ἀληθινὰ σᾶς λέγω, δὲν σᾶς γνωρίζω.

13 Ἀγρυπνᾶτε λοιπὸν, ὅτε δὲν ἐξεύρετε τὴν ἡμέραν οὐδὲ τὴν ὥραν, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

14 Διατὶ ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος θέλωντας νὰ ταξιδεύσῃ ἐκάλεσε τοὺς δουλευτάδες του, καὶ τοὺς ἐπαράδωκε τὰ ὑπάρχοντά του.

15 Καὶ ἄλλῳ ἔδωκε πέντε ταλαντα, καὶ ἄλλῳ ἔδωκε δύο, καὶ ἄλλῳ ἔδωκεν ἕνα· κάθε ἕνα κατὰ τὴν δύναμίν του· καὶ ἐμίσευσε παρευθύς.

16 Καὶ ἐκεῖνος, ὁπου ἐπῆρε τὰ πέντε ταλαντα, παγίνωλας ἐδούλευσι μετ' αὐτὰ, καὶ ἐκαμεν ἄλλα πέντε τάλαντα.

17 Ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος, ὁπου ἐπῆρε τὰ δύο, ἐκέρδεσε καὶ αὐτὸς ἄλλα δύο.

18 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ὁπου ἐπῆρε

θων ωρυξεν εν τη γη, και απέκρυψε το αργύριον του κυρίου αυτου.

19 Μετα δε χρόνον πολυν έρχεται ο κύριος των δούλων εκείνων, και συναίρει μετ αυτων λόγον.

20 Και προσελθων ο τα πέντε ταλαντα λαβων, προσηνεγκεν άλλα πεντε τάλαντα, λέγων· Κυριε, πέντε ταλαντα μοι παρέδωκας· ίδε, άλλα πέντε τάλαντα επέρδησα επ αυτοίς.

21 Έφη δε αυτω ο κύριος αυτου· Ευ, δούλε αγαθε και πιστέ· επι ολίγα ης πιστος, επι πολλων σε καταστησω· εισελθε εις την χαραν του κυρίου σου.

22 Προσελθων δε και ο τα δύο τάλαντα λαβων, είπε· Κύριε, δύο τάλαντά μοι παρέδωκας· ίδε, άλλα δύο τάλαντα επέρδησα επ αυτοίς.

23 Έφη αυτω ο κύριος αυτου· Ευ, δούλε αγαθε και πιστέ· επι ολίγα ης πιστος, επι πολλων σε καταστησω· είσελθε εις την χαραν του κυρίου σου.

24 Προσελθων δε και ο το εν ταλαντον είληφως, είπε· Κύριε, έγνων σε, οτι σκληρος εί άνθρωπος, θερίζων οπου ούκ έσπειρας, και συνάγων οθεν ου διεσκόρπισας·

τὸ ἓν, παγέντας ἔσκαψε τὴν γῆν, καὶ ἐπαράχωσε τὸ ἀσῆμι τοῦ αὐθέντος του.

19 Καὶ ὕστερα μὲ πολὺν καιρὸν ἦλθεν ὁ αὐθέντης τῶν δούλων ἐκείνων, καὶ κάμνει λογαριασμὸν μετ αὐτούς.

20 Καὶ ἦλθεν ἐκεῖνος, ὁπου ἔπηρε τὰ πέντε τάλαντα, καὶ ἤφερεν ἄλλα πέντε τάλαντα, λέγωντας· Αὐθέντη, πέντε τάλαντα μὲ ἔδωκες· ἴδες, νὰ, ἄλλα πέντε τάλαντα ἐκέρδεσα μετ αὐτά.

21 Καὶ λέγει του ὁ αὐθέντης του· Γιάσου, ὦ δοῦλε ἀγαθὲ καὶ πιστέ· εἰς τὰ ὀλίγα εἶγινες ἐμπιστευμένος, θέλω σε καταστήσει εἰς πολλά· ἔμβα μέσα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ αὐθέντος σου.

22 Καὶ ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὁπου ἔπηρε τὰ δυοτάλαντα, καὶ λέγει· Αὐθέντη, δυοτάλαντα μὲ παράδωκες, νὰ, ἄλλα δύο τάλαντα ἐκέρδεσα μετ αὐτά.

23 Λέγει του ὁ αὐθέντης του· Γιάσου, δοῦλε ἀγαθὲ καὶ ἐμπιστευμένε· εἰς τὰ ὀλίγα εἶγινες ἐμπιστευμένος, εἰς πολλὰ θέλω σε καταστήσει· ἔμβα εἰς τὴν χαρὰν τοῦ κυρίου σου.

24 Ἦλθε καὶ ἐκεῖνος, ὁπου ἔπηρε τὸ ἓνα ταλαντον, καὶ λέγει· Αὐθέντη, ἐγὼ σε ἐγνώρισα, πῶς εἶσαι ἄνθρωπος σκληρὸς, θερίζωντας ἐκεῖ ὁπου δὲν ἔσπειρες, καὶ μαζώνωντας ἐκεῖ ὁπου δὲν ἐσκόρπισες.

25 Καὶ φοβηθεὶς, ἀπελθὼν ἔκρυψα τὸ τάλαντόν σου ἐν τῇ γῇ· ἰδὲ, ἔχεις τὸ σόν.

26 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ κύριος αὐτῷ, εἶπεν αὐτῷ· Πονηρὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ἤδεις ὅτι θερίζω ὅπου οὐκ ἔσπειρα, καὶ συνάγω ὅθεν οὐ διεσκόρπισα·

27 Ἔδει οὖν σε βαλεῖν τὸ ἀργύριόν μου τοῖς τραπεζίταις· καὶ ἐλθὼν ἐγὼ, ἐκομισάμην ἂν τὸ ἐμὸν σὺν τόκῳ.

28 Ἄρατε οὖν ἀπ' αὐτοῦ τὸ τάλαντον, καὶ δότε τῷ ἔχοντι τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Τῷ γὰρ ἔχοντι παντὶ δοθήσεται, καὶ περισσευθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.)

30 Καὶ τὸν ἀχρεῖον δοῦλον ἐκβάλλετε εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξώτερον· ἐκεῖ ἔσται ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς τῶν ὀδόντων.

31 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ, καὶ πάντες οἱ ἅγιοι ἄγγελοι μετ' αὐτοῦ, τότε καθίσει ἐπὶ θρόνου δόξης αὐτοῦ.

32 Καὶ συναχθήσεται ἔμπροσθεν αὐτοῦ πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἀφορίσει αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων, ὥσπερ ὁ ποιμὴν ἀφορίζει

25 Καὶ ἔχωντας τὰ φοβηθῶ, ἔπηγα καὶ ἐπαράχωσα τὸ τάλαντόν σου εἰς τὴν γῆν· ἴσις, τὰ, ὅπου ἔχῃς τὸ ἐδικόν σου.

26 Ἀπεκρίθη ὁ αὐθέντης του, καὶ λέγει του· Ὦ κακὲ δοῦλε καὶ ὀκνηρὲ, ἐξεύρες ὅτι ἐγὼ θερίζω ἐκεῖ ὅπου δὲν ἔσπειρα, καὶ μαζώνω ἐκεῖ ὅπου δὲν ἐσκορπισα.

27 Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ δώσῃς δανεικὰ τὸ ἀργύριόν μου εἰς τοὺς σαράφιδες· καὶ ἐρχόμενος ἐγὼ, ἤθελα πάρῃ τὸ ἐδικό μου μὲ τὸν καμάτου.

28 Ἐπάρετε λοιπὸν ἀπ' αὐτου τὸ τάλαντον, καὶ δότε το ἐκείνῳ, ὅπου ἔχει τὰ δέκα τάλαντα.

29 (Διατὶ κάθε ἕνας ὅπου ἔχει, θέλει του δωθῇ, καὶ θέλει περισσευθῇ· ἀμὴ ἀπ' ἐκεῖνον ὅπου δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο, ὅπου ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτόν.)

30 Καὶ ἐτοῦτο τὸν ἄχρηστον δοῦλον ῥίξετέ τον ἔξω εἰς τὸ σκότος τὸ ἐξωτερον· ἐκεῖ θέλει εἶσθαι τὸ κλαύσιμον καὶ τὸ τριξιμον των ὀδόντων.

31 Καὶ ὅταν ἐλθῇ ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου με τὴν δόξαν του, καὶ ὅλοι οἱ ἅγιοι ἄγγελοι αὐτῷ ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, τότε θέλει καθίσει εἰς τὸν θρόνον τῆς δόξης του.

32 Καὶ θέλουσι μαζωχθῆ ὁμπροσθά του ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ θέλει τους χωρίσει ἕνα ἀπὸ τὸν ἄλλον, καθὼς ὁ ποιμένας χωρί-

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τῶν ἐρίφων.

33 Καὶ στήσει τὰ μὲν πρόβατα ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ, τὰ δὲ ἐρίφια ἐξ εὐωνύμων.

34 Τότε ἐρεῖ ὁ βασιλεὺς τοῖς ἐκ δεξιῶν αὐτοῦ· Δεῦτε οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσατε τὴν ἡτοιμασμένην ὑμῖν βασιλείαν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου·

35 Ἐπείνασα γὰρ, καὶ ἐδώκατε μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ ἐποτίσατέ με· ξένος ἤμην, καὶ συνηγάγετέ με·

36 Γυμνὸς, καὶ περιεβάλετέ με· ἠσθένησα, καὶ ἐπεσκέψασθέ με· ἐν φυλακῇ ἤμην, καὶ ἤλθετε πρός με.

37 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ οἱ δίκαιοι, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, καὶ ἐθρέψαμεν; ἢ διψῶντα, καὶ ἐποτίσαμεν;

38 Πότε δέ σε εἴδομεν ξένον, καὶ συνηγάγομεν; ἢ γυμνὸν, καὶ περιεβάλομεν;

39 Πότε δὲ σε εἴδομεν ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ ἤλθομεν πρός σε;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς, ἐρεῖ αὐταῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ' ὅσον ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἀδελφῶν μου τῶν ἐλαχίστων, ἐμοὶ ἐποιήσατε.

ζει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὰ κατζίκια.

33 Καὶ θέλει βάλλει τὰ πρόβατα ἀπὸ τὴν δεξιάν του, καὶ τὰ κατζίκια ἀπὸ τὴν ζερβιάν του.

34 Τότε θέλει εἰπεῖ ὁ βασιλεὺς εἰς ἐκείνους, ὁπού εἶναι ἀπὸ τὸ δεξιόν του μέρος· Ἐλᾶτε ἐσεῖς οἱ εὐλογημένοι τοῦ πατρός μου, κληρονομήσετε τὴν βασιλείαν, ὁπού σᾶς ἑτοιμάσθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

35 Διατί ἐπείνασα, καὶ μὲ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ μὲ ἐποτίσετε· ἤμουν ξένος, καὶ μὲ ἐπηρεπεῖς εἰς τὸ σπητί σας.

36 Ἤμουν γυμνὸς, καὶ μὲ ἐνδύσετε· ἀρρώστησα, καὶ μὲ ἐπιμεληθήκετε· εἰς τὴν φυλακὴν ἤμουν, καὶ ἤλθετε εἰς ἐμένα.

37 Τότε θέλουν ἀποκριθῆ οἱ δίκαιοι, νὰ τοῦ εἰποῦν· Αὐθέντη, καὶ πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, καὶ σὲ ἐθρέψαμεν; ἢ διψασμένον, καὶ σὲ ἐποτίσαμεν;

38 Πότε σὲ εἴδαμεν ξένον, καὶ σὲ ἐπηράμεν εἰς τὸ σπητί μας; ἢ γυμνὸν, καὶ σὲ ἐνδύσαμεν;

39 Πότε σὲ εἴδαμεν ἀσθενημένον, ἢ εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ ἤλθαμεν πρὸς τὸ μέρος σου;

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ βασιλεὺς θέλει τοὺς εἰπεῖ· Βεβαία σᾶς λέγω, ὅσον ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ ἐτούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πολλὰ εὐτελεῖς, εἰς ἐμένα τὸ ἐκάμετε.

41 Τότε ἐρεῖ καὶ τοῖς ἐξ εὐωνύμων· Πορεύεσθε ἀπ᾽ ἐμοῦ οἱ κατηραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, τὸ ἡτοιμασμένον τῷ διαβόλῳ καὶ τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ.

42 Ἐπείνασα γάρ, καὶ οὐκ ἐδώκατέ μοι φαγεῖν· ἐδίψησα, καὶ οὐκ ἐποτίσατέ με·

43 Ξένος ἤμην, καὶ οὐ συνηγάγετέ με· γυμνός, καὶ οὐ περιεβάλετέ με· ἀσθενὴς καὶ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐκ ἐπεσκέψασθέ με.

44 Τότε ἀποκριθήσονται αὐτῷ καὶ αὐτοί, λέγοντες· Κύριε, πότε σε εἴδομεν πεινῶντα, ἢ διψῶντα, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ ἐν φυλακῇ, καὶ οὐ διηκονησάμεθά σοι;

45 Τότε ἀποκριθήσεται αὐτοῖς, λέγων· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐφ᾽ ὅσον οὐκ ἐποιήσατε ἑνὶ τούτων τῶν ἐλαχίστων, οὐδὲ ἐμοὶ ἐποιήσατε.

46 Καὶ ἀπελεύσονται οὗτοι εἰς κόλασιν αἰώνιον· οἱ δὲ δίκαιοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

41 Τότε θέλει εἰπεῖ καὶ εἰς ἐκείνους, ὁπού εἶναι ἀπὸ τὴν ζερβιάν μεριάν· Σύρτε ἀπ᾽ ἐμένα οἱ καταραμένοι εἰς τὸ πῦρ τὸ αἰώνιον, ὁπού εἶναι ἑτοιμασμένον διὰ τὸν διάβολον, καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους του.

42 Διατί ἐπείνασα, καὶ δὲν μὲ ἐδώκετε νὰ φάγω· ἐδίψασα, καὶ δὲν μὲ ἐποτίσετε.

43 Ἤμουν ξένος, καὶ δὲν μὲ ἐβάλλετε εἰς τὸ σπίτι σας· ἤμουν γυμνὸς καὶ δὲν μὲ ἐνδύσετε· ἤμουν ἀσθενὴς καὶ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν μὲ ἐπεμελήθητε.

44 Τότε θέλουν τὸν ἀποκριθῆ καὶ αὐτοί, νὰ εἰπήσιν· Αὐθέντη, πότε σὲ εἴδαμεν πεινασμένον, ἢ διψασμένον, ἢ ξένον, ἢ γυμνόν, ἢ ἀσθενῆ, ἢ εἰς τὴν φυλακήν, καὶ δὲν σὲ ὑπηρετήσαμεν;

45 Τότε θέλει τοὺς ἀποκριθῆ, λέγοντας· Βεβαία σας λέγω, ὅσον δὲν ἐκάμετε εἰς ἕνα ἀπὸ τούτους τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς πολλὰ εὐτελεῖς, καὶ εἰς ἐμένα δὲν τὸ ἐκάμετε.

46 Καὶ θέλουσιν ὑπάγει οὗτοι εἰς τὴν κόλασιν τὴν αἰώνιον· καὶ οἱ δίκαιοι εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

Κεφ. κς'. 26.

ΚΑΙ ἐγένετο ὅτε ἐτέλεσεν ὁ Ἰησοῦς πάντας τοὺς λόγους τούτους, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ·

ΚΑΙ᾽ ἔγινε ὅταν ἐτελείωσεν ὁ Ἰησοῦς ὅλους τούτους τοὺς λόγους, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του·

2 Οἴδατε ὅτι κατὰ δύο ἡμέρας τὸ πάσχα γίνεται, καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ παραδίδοται εἰς τὸ σαυρωθῆναι.

3 Τότε συνήχθησαν οἱ Ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Γραμματεῖς καὶ οἱ Πρεσβύτεροι τῦ λαῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῦ Ἀρχιερέως τῦ λεγομένυ Καϊάφα.

4 Καὶ συνεβυλεύσαντο, ἵνα τὸν Ἰησῦν κρατήσωσι δόλῳ, καὶ ἀποκτείνωσιν.

5 Ἔλεγον δέ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, ἵνα μὴ θόρυβος γένηται ἐν τῷ λαῷ.

6 Τῦ δὲ Ἰησῦ γενομένυ ἐν Βηθανίᾳ ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος τῦ λεπρῦ,

7 Προσῆλθεν αὐτῷ γυνὴ ἀλάβαστρον μύρυ ἔχυσα βαρυτίμυ, καὶ κατέχεεν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῦ ἀνακειμένυ.

8 Ἰδόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτῦ ἠγανάκτησαν, λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη;

9 Ἠδύνατο γὰρ τῦτο τὸ μύρον πραθῆναι πολλῦ, καὶ δοθῆναι πτωχοῖς.

10 Γνοὺς δὲ ὁ Ἰησῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί κόπους παρέχετε τῇ γυναικί; ἔργον γὰρ καλὸν εἰργάσατο εἰς ἐμέ.

11 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

2 Ἰξέρετε ὅτι ὕστερα ἀπὸ δύο ἡμέρας γίνεται τὸ πάσχα· καὶ ὁ υἱὸς τῦ ἀνθρώπυ παραδίδεται διὰ νὰ σαυρωθῇ.

3 Τότε ἐμαζώχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς, καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τῦ λαῦ εἰς τὴν αὐλὴν τῦ ἀρχιερέως, ὁπῦ ἐλέγοντο Καϊάφας,

4 Καὶ ἐσυμβυλεύθηκαν, νὰ πιάσουν τὸν Ἰησῦν μὲ δόλον, καὶ νὰ τὸν σκοτώσουν.

5 Καὶ ἔλεγαν· Μὴν τὸ κάμουμεν εἰς τὴν ἑορτήν, διὰ νὰ μὴν γένῃ συγχύσις εἰς τὸν λαόν.

6 Καὶ ὅταν ἐπῆγεν ὁ Ἰησῦς εἰς τὴν Βηθανίαν, εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Σίμωνος τῦ λεπρῦ,

7 Ἐπῆγεν εἰς αὐτὸν μία γυναῖκα, ὁπῦ εἶχεν ἕνα κανὶ μύρον πολυτίμον, καὶ τὸ ἔχυσεν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι τῦ, ἐκεῖ ὁπῦ ἐκάθετον.

8 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδαν οἱ μαθητάδες τῦ, ἀδημόνησαν, καὶ εἶπαν· Διατὶ ἔγινεν ὁ χαλασμὸς ἐτοῦτος;

9 Ὁπῦ ἠμπόρειεν ἐτοῦτο τὸ μύρον νὰ πωληθῇ διὰ πολλά, καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς.

10 Καὶ γνωρίζοντάς το ὁ Ἰησῦς, λέγει τους· Τί πειράζεῖς τὴν γυναῖκα; ὁπῦ ἔκαμε καλὸν ἔργον εἰς ἐμένα.

11 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε παντα μὲ τὸ λόγυ σας, ἀμὴ ἐμένα πάντα δὲν μὲ ἔχετε.

12 Βαλοῦσα γὰρ αὕτη τὸ μύρον τοῦτο ἐπὶ τοῦ σώματός μου, πρὸς τὸ ἐνταφιάσαί με ἐποίησεν.

13 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, λαληθήσεται καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

14 Τότε πορευθεὶς εἷς τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Ἰούδας Ἰσκαριώτης, πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς,

15 Εἶπε· Τί θέλετέ μοι δοῦναι, κἀγὼ ὑμῖν παραδῶσω αὐτόν; Οἱ δὲ ἔστησαν αὐτῷ τριάκοντα ἀργύρια.

16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐζήτει εὐκαιρίαν, ἵνα αὐτὸν παραδῷ.

17 Τῇ δὲ πρώτῃ τῶν ἀζύμων προσῆλθον οἱ μαθηταὶ τῷ Ἰησοῦ, λέγοντες αὐτῷ· Ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμέν σοι φαγεῖν τὸ πάσχα;

18 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν πρὸς τὸν δεῖνα, καὶ εἴπατε αὐτῷ· Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ὁ καιρός μου ἐγγύς ἐστιν, πρὸς σὲ ποιῶ τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου.

19 Καὶ ἐποίησαν οἱ μαθηταὶ ὡς συνέταξεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

20 Ὀψίας δὲ γενομένης ἀνέκειτο μετὰ τῶν δώδεκα.

21 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν,

12 Διατί ἔτυτη, ὅπου περιέχυσε τοῦτο τὸ μύρον εἰς τὸ κορμί μου, διὰ τὴν ταφήν μου τὸ ἔκαμε.

13 Λέγω σας βεβαία, ὅτι ὅπου καὶ ἂν κηρυχθῇ τοῦτο τὸ εὐαγγέλιον εἰς ὅλον τὸν κόσμον, θέλει λαληθῇ καὶ τοῦτο ὅπου ἔκαμε αὐτῇ, εἰς μνημοσυνόν της.

14 Τότε ἐπῆγεν ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ὁποὺ ἐλέγοντον Ἰούδας Ἰσκαριώτης, εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς,

15 Καὶ εἶπε· Τί θέλετε μὲ δώσει, καὶ ἐγὼ νὰ σᾶς τὸν παραδώσω; Καὶ ἐκεῖνοι ἐταξάνα τοῦ δώσουν τριάντα ἀργύρια.

16 Καὶ ἀπὸ τότε ἐζητοῦσε εὐκολίαν, νὰ τὸν παραδώσῃ.

17 Καὶ εἰς τὴν πρώτην τῶν ἀζύμων ἐπῆγαν οἱ μαθητάδες εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ λέγει τε· Πῦ θέλεις νὰ σὲ ἑτοιμάσωμεν νὰ φᾷς τὸ πάσχα;

18 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, εἰς τὸν δεῖνα, καὶ εἴπετε τε· Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ὁ καιρός μου εἶναι κοντά, εἰς ἐσένα θέλω νὰ κάμω τὸ πάσχα μὲ τοὺς μαθητάδες μου.

19 Καὶ ἔκαμαν οἱ μαθητάδες τε καθὼς τοὺς ἐπαράγγειλεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

20 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασεν, ἐκάθετον μὲ τοὺς δώδεκα.

21 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐτρώγασι, λέγει· Βεβαία σᾶς λέγω, ὅτι

εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Καὶ λυπούμενοι σφόδρα, ἤρξαντο λέγειν αὐτῷ ἕκαστος αὐτῶν· Μήτι ἐγώ εἰμι, Κύριε;

23 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ὁ ἐμβάψας μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ τρυβλίῳ τὴν χεῖρα, οὗτός με παραδώσει.

24 Ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῷ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Ἀποκριθεὶς δὲ Ἰούδας, ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, εἶπε· Μήτι ἐγώ εἰμι, ῥαββί; Λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶπας.

26 Ἐσθιόντων δὲ αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἄρτον, καὶ εὐλογήσας, ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

27 Καὶ λαβὼν τὸ ποτήριον, καὶ εὐχαριστήσας, ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Πίετε ἐξ αὐτοῦ πάντες·

28 Τοῦτο γάρ ἐστι τὸ αἷμά μου, τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

ενας ἀπὸ ἐσᾶς θέλει με παραδώσει.

22 Καὶ αὐτοὶ λυπημένοι πολλὰ, ἄρχισαν κάθε ενας νὰ τὸν λέγῃ· Μήπως εἶμαι ἐγώ, Αὐθέντη;

23 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐκεῖνος ὁποῦ βυτᾶ μετ' ἐμένα τὸ χέρι του εἰς τὸ πινάκι, ἐκεῖνος θέλει με παραδώσει.

24 Καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ λόγου του· ἀμὴ ἀσπλίμονον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται· καλλίτερόν του ἦτον, νὰ μὴν ἤθελε γεννηθῇ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

25 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰούδας, ὁποῦ τὸν ἐπαράδωκεν, καὶ εἶπε· Μήπως ἐγὼ εἶμαι διδάσκαλε; Λέγει του· Ἐσὺ τὸ εἶπες.

26 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ ἔτρωγαν, ἔπιασεν ὁ Ἰησοῦς τὸ ψωμί, καὶ ὡσὰν εὐχαρίστησε, τὸ ἔκοψε, καὶ τὸ ἔδιδεν εἰς τοὺς μαθητάδες, καὶ εἶπεν· Ἐπάρετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμί μου.

27 Καὶ πέρνωντας τὸ ποτήριον, καὶ ὡσὰν εὐχαρίστησε, τοὺς τὸ ἔδωκεν, λέγωντας· Πιέτε ἀπ' αὐτὸ ὅλοι·

28 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ αἱμά μου τῆς καινουριας διαθήκης, ὁποῦ χύνεται διὰ τοὺς πολλοὺς εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

29 Λεγω δε ὑμῖν, ὁτι ου μη πίω ἀπ᾽ ἀρτι ἐκ τουτου τῆ γενηματος της ἀμπελου, ἑως της ἡμερας ἐκείνης, ὅταν αὐτὸ πίνω μεθ᾽ ὑμων καινὸν ἐν τῃ βασιλεία του πατρός μου.

30 Καὶ ὑμνησαντες, ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος των ἐλαιων.

31 Τότε λέγει αὐτοῖς ὁ Ιησους· Παντες ὑμεῖς σκανδαλισθησεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῃ νυκτὶ ταύτῃ· γέγραπται γαρ· Πατάξω τον ποιμενα, καὶ διασκορπισθησονται τὰ πρόβατα της ποιμνης.

32 Μετα δὲ τὸ ἐγερθηναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς την Γαλιλαιαν.

33 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πετρος, εἶπεν αυτω· Εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθησονται ἐν σοὶ, ἐγω οὐδέποτε σκανδαλισθησομαι.

34 Ἔφη αὐτω ὁ Ιησους· Αμην λεγω σοι, ὁτι ἐν ταύτῃ τῃ νυκτὶ, πριν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρις ἀπαρνῃση με.

35 Λεγει αὐτω ὁ Πετρος· Καν δεῃ με συν σοὶ ἀποθανεῖν, ου μη σε ἀπαρνησομαι. Ομοίως καὶ παντες οἱ μαθηταὶ εἶπον.

36 Τότε ἔρχεται μετ᾽ αὐτων ὁ Ιησους εἰς χωριον λεγόμενον Γεθσημανὴ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς· Καθισατε αὐτε, ἑως ὰ

29 Και λεγω σας· ἀπο τωρα και ὁμπρος δεν θελω πιει ἀπο τουτο το γενημα της ἀμπελου, ἑως την ημεραν ἐκείνην, ὁταν αυτο πιω ὁμου με ἐσᾶς νεον εἰς την βασιλειαν του πατρός μου.

30 Και ἐσωπᾶς να ὑμνησουν, εὐγηκαν εἰς τὸ ὀρος των ἐλαιων.

31 Τότε τους λεγει ὁ Ιησους· Ἐτούτην την νύκτα ολοι σας θελετε σκανδαλισθῆ εἰς ἐμενα· διατὶ εἶναι γεγραμενον· Ὁτι θελω κτυπησει τον ποιμενα, καὶ θέλουν σκορπισθῆ τὰ πρόβατα της μάνδρας.

32 Και ὕστερα ἀφοὺ τις ἀναστᾶω, θελω ὑπάγει ἐγω προτίτερα ἀπὸ σας εἰς την Γαλιλαιαν.

33 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, και εἶπε τε· Αν καὶ ὁλοι σκανδαλισθοῦσιν εἰς ἐσενα, ἀμὴ ἐγω ποτε δεν θελω σκανδαλισθῆ.

34 Λεγει τε ὁ Ιησους· Βεβαια σε λεγω, ὁτι ἐτούτην την νυκτα, πρὸ τε να φωνάξῃ ὁ πετεινος, τρεῖς φοραῖς θελεις με ἀρνηθῆ.

35 Λεγει τε ὁ Πέτρος· Αν καὶ κάμη χρεια νὰ ἀποθάνω με ἐσενα, δεν θελω σε ἀρνηθῆ· Τετοιας λογης εἶπαν καὶ ὁλοι οἱ μαθητάδες.

36 Τότε ἐπῆγεν ὁ Ιησους μετ᾽ αὐτους εἰς ἕνα χωριον ὁπου το ἐλεγαι Γεθσημανὴ· καὶ λεγει εἰς τους μαθητάδες του· Καθισετε

ἀπελθὼν προσεύξωμαι ἐκεῖ.

37 Καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς Ζεβεδαίου, ἤρξατο λυπεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.

38 Τότε λέγει αὐτοῖς· Περίλυπος ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε μετ' ἐμοῦ.

39 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον αὐτοῦ, προσευχόμενος, καὶ λέγων· Πάτερ μου, εἰ δυνατόν ἐστι, παρελθέτω ἀπ' ἐμοῦ τὸ ποτήριον τοῦτο· πλὴν οὐχ ὡς ἐγὼ θέλω, ἀλλ' ὡς σύ.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς τοὺς μαθητὰς, καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας, καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Οὕτως οὐκ ἰσχύσατε μίαν ὥραν γρηγορῆσαι μετ' ἐμοῦ;

41 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

42 Πάλιν ἐκ δευτέρου ἀπελθὼν προσηύξατο, λέγων· Πάτερ μου, εἰ οὐ δύναται τοῦτο τὸ ποτήριον παρελθεῖν ἀπ' ἐμοῦ ἐὰν μὴ αὐτὸ πίω, γενηθήτω τὸ θέλημά σου.

43 Καὶ ἐλθὼν εὑρίσκει αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι.

44 Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς ἀπελαύτε, ἕως ὅπου νὰ ὑπάγω νὰ προσευχηθῶ.

37 Καὶ ἐπῆρε τὸν Πέτρον καὶ τοὺς δύο υἱοὺς τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄρχισε νὰ λυπᾶται καὶ νὰ ἀδημονᾶ.

38 Τότε τοὺς λέγει ὁ Ἰησοῦς· Πολλὰ λυπᾶται ἡ ψυχή μου μέχρι θανάτου· ἀπομείνετε ἐδῶ, καὶ ἀγρυπνᾶτε μὲ τὸν λόγον μου.

39 Καὶ ἐπῆγεν ὀλίγον κατόπιν, καὶ ἔπεσε πικρὼπα, καὶ ἐπροσεύχετο, καὶ ἔλεγεν· Ὦ πάτερ μου, ἂν εἶναι δυνατὸν, ἂς περάσῃ ἀπὸ ἐμένα τοῦτο τὸ ποτήριον· ὅμως ὄχι καθὼς θέλω ἐγὼ, ἀλλὰ καθὼς θέλεις ἐσύ.

40 Καὶ ἔρχεται εἰς τοὺς μαθητάς, καὶ εὑρίσκει τοὺς ὅπου ἐκοιμῶντο, καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον· Τόσην δὲν ἐδυνήθητε μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσετε μετ' ἐμένα;

41 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν· τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρξ εἶναι ἀσθενής.

42 Πάλιν δεύτερον ἔπηγε καὶ ἐπροσεύχετο, λέγων· Ὦ πατέρα μου, ἀνίσως καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν ἐτοῦτο τὸ ποτήριον νὰ περάσῃ ἀπ' ἐμένα, ἂν δὲν τὸ πιῶ, ἂς γένῃ τὸ θέλημά σου.

43 Καὶ ἦλθε πάλιν, καὶ τοὺς εὗρε πάλιν ὅπου ἐκοιμοῦντο· διατὶ ἦταν τὰ ματιά τους βαρυμένα.

44 Καὶ ἀφίνοντάς τους πά-

θων πάλιν, προσηύξατο εκ τρίτου, τον αυτον λογον ειπων.

45 Τότε ἔρχεται πρὸς τους μαθητὰς αὐτου, και λεγει αυτοις· Καθευδετε το λοιπον, και ἀναπαύεσθε· ἰδοὺ, ἤγγικεν ἡ ὥρα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρωπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἁμαρτωλων.

46 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ἤγγικεν ὁ παραδιδους με.

47 Και ἐτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ, Ἰούδας εἷς των δωδεκα ἦλθε, καὶ μετ αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρων καὶ ξύλων, ἀπὸ των ἀρχιερέων καὶ πρεσβυτέρων τοῦ λαοῦ.

48 Ὁ δὲ παραδιδους αὐτον, ἔδωκεν αὐτοῖς σημεῖον, λέγων· Ὃν ἂν φιλησω, αὐτος ἐστι· κρατησατε αὐτόν.

49 Και εὐθεως προσελθων τῳ Ἰησου, εἶπε· Χαῖρε ῥαββί. Καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῳ· Ἑταῖρε, ἐφ ᾧ πάρει; Τότε προσελθόντες ἐπέβαλον τὰς χεῖρας επι τον Ἰησοῦν, καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

51 Καὶ ἰδου, εἷς των μετὰ Ἰησου, ἐκτείνας την χεῖρα, ἀπέσπασε την μαχαιραν αὐτοῦ· καὶ πατάξας τον δοῦλον τοῦ

λιν, ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθηκε τριτον, λεγωντας τὸν αὐτον λογον.

45 Τότε ἠλθεν εἰς τους μαθητάδες του, καὶ λεγει τους· Κοιμασθε το λοιπον, καὶ ἀναπαεισθε· νά, ὁπὲ ἐσημωσεν ἡ ὡρα, καὶ ὁ υἱος τοῦ ἀνθρωπου παραδίδοται εἰς χέρια ἁμαρτωλων.

46 Σηκωθητε, ἂς ὑπάγωμεν απ ἐδῶ· νὰ ὁπου ἐσημωσε ἐκεῖνος, ὁπου μελλει νὰ με παραδωσῃ.

47 Καὶ ακόμι το ἔλεγε, καὶ νά, ὁ Ἰούδας ενας απὸ τους δωδεκα καὶ ἔρθασε, καὶ μετ αὐτον πολὺ πλῆθος με σπαθία καὶ με ξύλα, απὸ τους ἀρχιερεῖς καὶ απὸ τους πρεσβυτέρες του λαου.

48 Καὶ ἐκεῖνος, ὁπὲ τον ἐπαράδιδε, τους ἔδωκε σημάδι, λέγωντας· Ἐκεῖνον ὁπὲ ἐγω φιλησω, ἐκεῖνος εἶναι· πιάσετέ τον.

49 Καὶ παρευθὺς ἐπῆγε κοντᾶ εἰς τον Ἰησοῦν, καὶ εἶπε· Χαῖρε, διδάσκαλε· Καὶ τὸν ἐφίλησε.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ λέγει· Ὦ φίλε, εἰς ποῖον ἦλθες; Τότε ἐπῆγαν κοντᾶ εἰς τον Ἰησοῦν, καὶ ἁπλωσαν τὰ χερια τους ἀπανω του, καὶ ἐπιασαν τον.

51 Καὶ νά, ενας απ ἐκεινους ὁπὲ ἦταν ὁμὼ με τον Ἰησοῦν, ἁπλωνωντας το χέρι του, ἐβγαλεν το μαχαίρι του· καὶ ἐκτὸ-

αρχιερέως, ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον.

52 Τότε λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀπόστρεψόν σε τὴν μάχαιραν εἰς τὸν τόπον αὐτῆς· πάντες γὰρ οἱ λαβόντες μάχαιραν, ἐν μαχαίρᾳ ἀπολοῦνται.

53 Ἢ δοκεῖς, ὅτι οὐ δύναμαι ἄρτι παρακαλέσαι τὸν πατέρα μου, καὶ παραστήσει μοι πλείους ἢ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλων;

54 Πῶς οὖν πληρωθῶσιν αἱ γραφαί, ὅτι οὕτω δεῖ γενέσθαι;

55 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς τοῖς ὄχλοις· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθετε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με· καθ' ἡμέραν πρὸς ὑμᾶς ἐκαθεζόμην διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με.

56 Τοῦτο δὲ ὅλον γέγονεν, ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν. Τότε οἱ μαθηταὶ πάντες, ἀφέντες αὐτόν, ἔφυγον.

57 Οἱ δὲ κρατήσαντες τὸν Ἰησοῦν, ἀπήγαγον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ὅπου οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι συνήχθησαν.

58 Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει αὐτῷ ἀπὸ μακρόθεν, ἕως τῆς αὐλῆς τοῦ ἀρχιερέως· καὶ εἰσελθὼν ἔσω, ἐκάθητο μετὰ τῶν ὑπηρέτων τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἐκόψε τὸ αὐτί του.

52 Τότε τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Γύρισε τὸ μαχαίρι σου εἰς τὸν τόπον του· διατί, ὅσοι κτυπήσουν μὲ μαχαίρι, μὲ μαχαίρι θέλουν χαλασθῆ.

53 Ἢ λογιάζεις, ὅτι δὲν δύναμαι τώρα νὰ παρακαλέσω τὸν πατέρα μου, καὶ θέλει μοῦ στείλει περισσοτέρους παρὰ δώδεκα λεγεῶνας ἀγγέλους;

54 Πῶς τὸ λοιπὸν θέλουσι τελειωθῆ αἱ γραφαί, ὅτι τέτοιος λόγος πρέπει νὰ γένῃ;

55 Εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν εἶπεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν λαόν· Ὡσὰν εἰς λῃστὴν εὐγήκετε καὶ ἤλθετε μὲ σπαθία καὶ μὲ ξύλα νὰ μὲ πιάσετε· ὅλην τὴν ἡμέραν ἐκάθημαι μετὰ σᾶς διδάσκωντας εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ δὲν μὲ ἐπιάνετε·

56 Καὶ τοῦτο ὅλον ἔγινε, διὰ νὰ τελειωθοῦσιν αἱ γραφαὶ τῶν προφητῶν· Τότε τὸν ἄφησαν οἱ μαθηταῖς του ὅλοι, καὶ ἔφυγαν.

57 Καὶ ἐκεῖνοι πιάνοντες τὸν Ἰησοῦν, τὸν ἔπηγαν εἰς τὸν Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα, ἐκεῖ ὁπού ἦταν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι μαζωμένοι.

58 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀκολούθαε ἀπὸ μακρὰ, ἕως εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐμβαίνωντας μέσα, ἐκαζίσε ὁμοῦ

των, ἰδεῖν το τέλ Θ.

59 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ το συνέδριον ὅλον ἐζήτουν ψευδομαρτυρίαν κατα του Ἰησῦ, ὅπως αὐτον θανατωσωσι·

60 Καὶ οὐχ εὗρον· καὶ πολλων ψευδομαρτύρων προσελθόντων, οὐχ εὗρον· ὕστερον δὲ προσελθόντες δύο ψευδομάρτυρες,

61 Εἶπον· Οὗτος ἔφη· Δύναμαι καταλῦσαι τον ναον του Θεοῦ, καὶ διὰ τριων ἡμερων οἰκοδομῆσαι αὐτόν.

62 Καὶ ἀναστας ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῳ· Οὐδεν ἀποκρίνη; τί ἐτοι σε καταμαρτυροῦσιν;

63 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐσιωπα. Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἀρχιερεὺς, εἶπεν αὐτῳ· Ἐξορκίζω σε κατὰ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντ Θ, ἵνα ἡμῖν εἴπῃς, εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστος, ὁ υιος του Θεοῦ.

64 Λεγει αὐτῳ ὁ Ἰησοῦς· Σὺ εἶπας· πλὴν λεγω ὑμῖν, ἀπ' ἀρτι ὄψεσθε τον υἱον του ἀνθρωπου καθήμενον ἐκ δεξιων της δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον ἐπι των νεφελων του ὐρανου.

65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς διέρρηξε τα ἱματια αὐτοῦ, λεγων· Ὅτι ἐβλασφήμησε· τί ἐτι χρείαν

με τους δαλευτάδες, να ειδῆ το τέλ Θ.

59 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ ὁλη ἡ σύναξις ἐγύρευαν ψευδομαρτυρίαν ἐναντίον τοῦ Ἰησου, διὰ να τον θανατωσουν·

60 Καὶ δεν εὑρηκαν· αγκαλα καὶ πολλοὶ ψευδομάρτυρες να ἠλθαν, ὅμως δὲν εὑρηκαν· ἀμὴ ὑστερα ἠλθαν δύο ψευδομάρτυρες,

61 Καὶ εἶπαν· Ἐτουτ εἶπε· Εγω ημπορω να χαλασω τον ναον τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τρεῖς ἡμεραις να τον κτισω.

62 Καὶ ἐσηκωθη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ λεγει· Δὲν ἀποκρίνεσαι; τι εἶναι ἐτουτα ὁπου μαρτυροῦν εναντιον σου;

63 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσιωπαινε· Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ εἶπεν τω· Ἐξορκίζω σε εἰς τον Θεον τον ζωντα, νὰ μας εἰπῃς, ἂν εἶσαι ἐσυ ὁ Χριστος, ὁ υιος τοῦ Θεοῦ.

64 Λέγει τω ὁ Ἰησοῦς· Ἐσὺ το εἶπες· ὅμως λεγω σας, ἀπο τωρα καὶ ὁμπροσα θέλετε εἰδῆ τον υἱον τοῦ ἀνθρωπου νὰ καθεται ἀπο την δεξιαν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἐρχεται ἀπανω εἰς τὰ σύννεφα τοῦ ὐρανοῦ.

65 Τότε ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τα φορέματα τω καὶ εἶπεν· Ὅτι ἐβλασφήμησε· τί χρεία μας

ἐχομεν μαρτυρων; ἴδε, νῦν ἠκουσατε τὴν βλασφημιαν αὐτοῦ.

66 Τί ὑμῖν δοκεῖ; Οἱ δε ἀποκριθεντες, εἶπον· Ἔνοχος θανάτου ἐστί.

67 Τότε ἐνεπτυσαν εἰς τὸ προσωπον αὐτοῦ, καὶ ἐκολαφισαν αὐτὸν· οἱ δὲ ἐρράπισαν,

68 Λεγοντες· Προφητευσον ἡμῖν Χριστε, τίς ἐστιν ὁ παισας σε.

69 Ὁ δὲ Πετρος ἔξω ἐκάθητο ἐν τῇ αὐλῇ· καὶ προσηλθεν αὐτῷ μία παιδίσκη, λέγουσα· Καὶ σὺ ἦσθα μετὰ Ἰησοῦ τοῦ Γαλιλαίου.

70 Ὁ δὲ ἠρνησατο ἐμπροσθεν παντων, λεγων· Οὐκ οἶδα τί λεγεις.

71 Ἐξελθόντα δὲ αὐτὸν εἰς τὸν πυλωνα, εἶδεν αὐτὸν ἄλλη, καὶ λεγει τοῖς ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦν μετὰ Ἰησου τοῦ Ναζωραιου.

72 Καὶ πάλιν ἠρνησατο μεθ' ὅρκου· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον.

73 Μετὰ μικρὸν δὲ προσελθόντες οἱ ἑστῶτες, εἶπον τῷ Πετρῳ· Ἀληθως καὶ σὺ ἐξ αὐτων εἶ· καὶ γὰρ ἡ λαλιά σου δηλόν σε ποιεῖ·

74 Τότε ἤρξατο καταναθεματίζειν, καὶ ὀμνυειν· Ὅτι οὐκ

καμνουσι πλεον μαρτυρες; να, ὅπου ἀκουσετε τωρα τὴν βλασφημιαν του.

66 Τί σας φαίνεται; Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἄξιος εἶναι θανάτου.

67 Τότε τοῦ ἔπτυσαν εἰς τὸ πρόσωπον, καὶ τὸν ἐρράπισαν· καὶ ἄλλοι τὸν ἐκτύπησαν με ῥαβδία,

68 Καὶ τοῦ ἔλεγαν· Προφήτευσε μας Χριστε, ποῖος εἶναι ὁπου σὲ ἐκτύπησε.

69 Καὶ ὁ Πετρος ἐκάθητο ἔξω εἰς τὴν αὐλὴν· καὶ ἔρχεται μία θυγατερόπελα, καὶ λέγει του· Καὶ σὺ ὁμοῦ ἦσαι με τὸν Ἰησοῦν τὸν Γαλιλαῖον.

70 Καὶ αὐτὸς ἀρνήθηκεν ἐμπρος εἰς ὅλους, καὶ ἔλεγε· Δὲν ἐξεύρω τί λέγεις.

71 Καὶ εὐγαίνοντας ἔξω εἰς τὴν θύραν, τὸν εἶδεν ἄλλη, καὶ λέγει εἰς ἐκείνους ὁπου ἦταν ἐκεῖ· Καὶ οὗτος ἦτον ὁμοῦ μὲ τὸν Ἰησοῦν, τὸν Ναζωραῖον.

72 Καὶ πάλιν ἀρνήθηκε με ὅρκον· Ὅτι δὲν ἐξεύρω τὸν ἄνθρωπον.

73 Καὶ εἰς ὀλίγον ὕστερα ἐπῆγαν κοντὰ του ἐκεῖνοι, ὁπου ἐστέκοντα ἐκεῖ, καὶ λέγουν του Πετρῳ· Ἀληθεια, καὶ συ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι· διατὶ τὸ ὁμίλημά σου σὲ φανερώνει.

74 Τότε ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ τοῦ λόγου του, καὶ νὰ

οἶδα τον ἄνθρωπον· Καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

75 Καὶ ἐμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος τοῦ Ἰησοῦ, εἰρηκότος αὐτῷ· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήση με. Καὶ ἐξελθὼν ἔξω, ἔκλαυσε πικρῶς.

ὁμώνη· Ὅτι δεν εξεύρω τον ἄνθρωπον· Καὶ παρευθὺς ἐλάλησεν ὁ πετεινός.

75 Καὶ ὁ Πέτρος ἐθυμήθη τον λόγον τοῦ Ἰησοῦ, ὁπου τοῦ εἶπεν· Ὅτι πρὸ του να λαλήση ὁ πετεινὸς, τρεῖς φοραὶς θέλεις με ἀρνηθῆ· Καὶ εὐγῆκεν ἔξω, καὶ ἔκλαυσε πικρά.

Κεφ. κζ'. 27.

ΠΡωΐας δὲ γενομένης, συμβούλιον ἔλαβον πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι τοῦ λαοῦ κατὰ τοῦ Ἰησοῦ, ὥστε θανατῶσαι αὐτόν.

2 Καὶ δήσαντες αὐτόν, ἀπήγαγον, καὶ παρέδωκαν αὐτὸν Ποντίῳ Πιλάτῳ τῷ ἡγεμόνι.

3 Τότε ἰδὼν Ἰούδας ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν, ὅτι κατεκρίθη, μεταμεληθεὶς, ἀπέστρεψε τὰ τριάκοντα ἀργύρια τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις,

4 Λέγων· Ἥμαρτον, παραδοὺς αἷμα ἀθῷον. Οἱ δὲ εἶπον· Τί πρὸς ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Καὶ ῥίψας τὰ ἀργύρια ἐν τῷ ναῷ, ἀνεχώρησε· καὶ ἀπελθὼν, ἀπήγξατο.

6 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς λαβόντες τὰ ἀργύρια, εἶπον· Οὐκ ἔξεστι βαλεῖν αὐτὰ εἰς τὸν κορ-

ΚΑΙ ὡσὰν ἐξημέρωσεν, ἐσυμβουλεύθηκαν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι του λαοῦ ἐναντίον τοῦ Ἰησοῦ, νὰ τον θανατώσουν.

2 Καὶ σιροντες τον, τὸν ἐπῆγαν, καὶ τὸν ἐπαράδωκαν εἰς τὸν Ποντιον Πιλατον τον ἡγεμόνα.

3 Τότε ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰούδας, ὁπου τὸν ἐπαράδωκεν, ὅτι ἐκατεκρίθη, ἐμετανόησε, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω τα τριαντα ἀργύρια εἰς τους ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τους πρεσβυτερους,

4 Λέγωντας· Ἐσφαλα, ὁπου επρόδωσα αἷμα ἀθῶον· Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τί μᾶς μέλει ἡμᾶς; σὺ ὄψει.

5 Και ἐρριξε τὰ ἀργύρια μεσα εἰς τον ναον, και ανεχωρησε· και επηγε, καὶ ἐκρεμάσθη.

6 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς επῆραν τα ἀργύρια, καὶ εἶπαν· Δεν ποσπει να τα βάλλωμεν αὐτα εἰς τὸ θησαυροφυλάκιον της ἐκ-

βαναν· επει τιμη αἵματός ἐστι.

7 Συμβούλιον δὲ λαβόντες, ἠγόρασαι ἐξ αὐτῶν τὸν ἀγρὸν τοῦ κεραμέως, εἰς ταφὴν τοῖς ξένοις.

8 Διο εκλήθη ὁ ἀγρὸς ἐκεῖνος, ἀγρος αἵματος, εως της σημερον.

9 (Τοτε επληρωθη τὸ ῥηθεν δια Ἱερεμίου του προφήτου, λεγοντος· Καὶ ἔλαβον τα τριάκοντα ἀργύρια, την τιμὴν του τετιμημενου, ὃν ἐτιμήσαντο ἀπὸ υἱῶν Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκαν αὐτὰ εἰς τὸν ἀγρὸν του κεραμέως, καθα συνεταξε μοι Κυριος.)

11 Ὁ δὲ Ἰησους ἐστη ἐμπροσθεν του ἡγεμόνος· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ ἡγεμων, λεγων· Συ εἶ ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων; Ὁ δὲ Ἰησους ἔφη αὐτῳ· Σι λεγεις.

12 Καὶ ἐν τῳ κατηγορεῖσθαι αὐτον ὑπὸ των ἀρχιερεων καὶ των πρεσβυτερων, οὐδεν ἀπεκρίνατο.

13 Τοτε λεγει αὐτῳ ὁ Πιλατος· Οὐκ ακουεις πόσα σε καταμαρτυροῦσι;

14 Καὶ οὐκ ἀπεκρίθη αὐτῳ πρὸς οὐδε εν ῥημα· ὥστε θαυμάζειν τὸν ἡγεμόνα λίαν.

15 Κατὰ δὲ ἑορτην εἰωθει ὁ ἡγεμων ἀπολυειν ἕνα τῳ

κλησιας· επειδη εἶναι τιμὴ αἵματος.

7 Καὶ ὡσαν ἐσυμβουλευθηκαν, ἀγόρασαν μετ ἐκεῖνα τὸ χωράφι του κεραμεως, νὰ θάπτουν τους ξένους.

8 Δια τουτο ὠνομάσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο, χωράφι αἵματος, εως την σημερον.

9 (Τότε ἐτελειώθη ἐκεῖνο, ὑπε ἐλαλήθη διὰ μέσου Ἱερεμίου τὸν προφήτην, λεγωντας· Καὶ ἐπῆραν τα τριαντα ἀργύρια, την τιμὴν του τετιμημένου, τον ὁποῖον ἐτιμησαν ἀπὸ τους υἱους του Ἰσραήλ.

10 Καὶ ἔδωκάν τα εις τὸ χωράφι του κεραμεως, καθὼς με ἐπαραγγειλεν ὁ Κύριος.)

11 Καὶ ὁ Ἰησους ἐστάθη ὀμπροστα εις τὸν ἡγεμόνα, καὶ ἐρωτησεν τον ὁ ἡγεμων, λέγωντας· Ἐσυ εισαι ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων; Καὶ ὁ Ἰησους του λεγει· Συ εἶπας.

12 Καὶ ἐκεῖ, ὑπε τὸν κατηγοροῦσαν οι ἀρχιερεῖς καὶ οι πρεσβύτεροι, δεν ἀπεκρίθηκε τίποτες.

13 Τότε του λεγει ὁ Πιλάτος· Δεν ακουεις πόσα μαρτυροῦν εναντια σε;

14 Καὶ δεν του ἀπεκρίθη καθόλε εις κανενα λόγον· τόσον ὅπε ἐθαυμασεν ὁ ἡγεμων πολλα.

15 Καὶ εις την ἑορτην εἶχαν συνήθειαν, να ἐλευθερώνη

ὄχλω δεσμιον, ὃν ἤθελον.

16 Εἶχον δὲ τότε δεσμιον ἐπίσημον λεγόμενον Βαραββᾶν.

17 Συνηγμένων οὖν αὐτῶν, εἶπεν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τίνα θέλετε ἀπολύσω ὑμῖν; Βαραββᾶν, ἢ Ἰησοῦν τὸν λεγόμενον Χριστόν;

18 Ἤδει γὰρ, ὅτι διὰ φθόνον παρέδωκαν αὐτόν.

19 Καθημένου δὲ αὐτοῦ ἐπὶ τοῦ βήματος, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν ἡ γυνὴ αὐτοῦ, λέγουσα· Μηδὲν σοὶ καὶ τῷ δικαίῳ ἐκείνῳ· πολλὰ γὰρ ἔπαθον σήμερον κατ' ὄναρ δι' αὐτόν.

20 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεισαν τοὺς ὄχλους, ἵνα αἰτήσωνται τὸν Βαραββᾶν, τὸν δὲ Ἰησοῦν ἀπολέσωσιν.

21 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἡγεμὼν, εἶπεν αὐτοῖς· Τίνα θέλετε ἀπὸ τῶν δύο ἀπολύσω ὑμῖν; Οἱ δὲ εἶπον, Βαραββᾶν.

22 Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τί οὖν ποιήσω Ἰησοῦν, τὸν λεγόμενον Χριστόν; Λέγουσιν αὐτῷ πάντες· Σταυρωθήτω.

23 Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔφη. Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσῶς ἔκραζον, λέγοντες· Σταυρωθήτω.

ὁ ἡγεμὼν ἕνα ἄνθρωπον ἀπὸ τοὺς δεσμίους διὰ τὸν ὄχλον, ὁποῖον ἤθελαν.

16 Καὶ τότε εἶχαν δεμένον κάποιον ὀνομαστὸν, ὁποὺ ἐλεγαν Βαραββᾶν.

17 Ὅταν λοιπὸν ἐσυναθροίσθηκαν, λέγει τους ὁ Πιλάτος· ποῖον θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω; τὸν Βαραββᾶν, ἢ τὸν Ἰησοῦν, ὁποὺ λέγεται Χριστός;

18 Διατὶ ἤξευρεν, ὅτι ἀπὸ τὸν φθόνον τους τὸν ἐπαράδωκαν (οἱ ἀρχιερεῖς.)

19 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ κριτήριόν του, τοῦ ἐμήνυσεν ἡ γυναῖκα του, καὶ τοῦ λέγει· Νὰ μὴν ἔχῃς ἐσὺ νὰ κάμῃς μὲ τὸν δίκαιον ἐκεῖνον· διατὶ ἐγὼ ἔπαθα πολλὰ σήμερον εἰς τὸ ὄνειρόν μου διὰ λόγου του.

20 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἐκατάπεισαν τὸν λαὸν, νὰ ζητήσουν τὸν Βαραββᾶν, καὶ τὸν Ἰησοῦν νὰ χαλάσουν.

21 Τότε ἀπεκρίθη ὁ ἡγεμὼν, καὶ τοὺς ἐρώτησε· Ποῖον θέλετε ἀπὸ τους δύο νὰ σᾶς ἀπολύσω; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν, Τὸν Βαραββᾶν.

22 Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Ἀμὴ τὸν Ἰησοῦν, ὁποὺ λεγεται Χριστός, τί νὰ τὸν κάμω; Λέγουν τὲ ὅλοι· Ἂς σταυρωθῇ.

23 Καὶ ὁ ἡγεμὼν εἶπε· Καὶ τί κακὸν ἔκαμε; Καὶ ἐκεῖνοι

σως ἐκραζον, λεγοντες· Σταυρωθήτω.

24 Ἰδὼν δὲ ὁ Πιλάτος, ὅτι οὐδὲν ὠφελεῖ, ἀλλὰ μαλλον θόρυβος γίνεται, λαβων ὕδωρ, ἀπενίψατο τὰς χεῖρας ἀπεναντι του ὄχλου, λεγων· Ἀθῶός εἰμι ἀπὸ του αἵματος του δικαίου τούτου· ὑμεῖς ὄψεσθε.

25 Καὶ ἀποκριθεὶς πᾶς ὁ λαὸς, εἶπε· Το αἷμα αὐτου ἐφ ἡμᾶς, καὶ ἐπὶ τα τέκνα ἡμων.

26 Τοτε ἀπελυσεν αὐτοῖς τον Βαραββᾶν· τον δὲ Ἰησοῦν φραγελλωσας παρεδωκεν, ἵνα σταυρωθῇ.

27 Τότε οἱ στρατιωται του ἡγεμόνος, παραλαβόντες τον Ἰησοῦν εἰς το πραιτωριον, συνηγαγον ἐπ' αὐτον ὅλην την σπεῖραν.

28 Καὶ ἐκδυσαντες αὐτον, περιεθηκαν αὐτῳ χλαμυδα κοκκινην.

29 Καὶ πλεξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθων ἐπεθηκαν ἐπὶ την κεφαλην αὐτου· καὶ κάλαμον ἐπὶ την δεξιαν αὐτοῦ· καὶ γονυπετησαντες ἐμπροσθεν αὐτοῦ, ἐνέπαιζον αὐτῳ, λεγοντες· Χαῖρε ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων.

30 Καὶ ἐμπτύσαντες εἰς αὐτον ἔλαβον τὸν κάλαμον, καὶ ἔτυπτον εἰς την κεφαλην αὐτου.

31 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῳ, ἐξέδυσαν αὐτον την χλαμυδα,

ἐφωναξαν περισσως· Ἂς σταυρωθῇ.

24 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Πιλατος, οτι δεν κάμνει τίποτες, ἀλλα περισσότερον γίνεται [illegible] ἔπηρε νερον, καὶ ἔνιψε τα χέριά τη ὁμπροσὰ εἰς τὸν λαὸν, λεγωντας· Καθαρὸς εἶμαι ἀπο τὸ αἷμα του δικαίου ἐτουτου· ἐσεῖς ὄψεσθε.

25 Καὶ ἀπεκρίθη ολος ὁ λαὸς, καὶ εἶπε· Τὸ αἷμα αὐτουνῆς ἂς εἶναι ἀπάνω εἰς ἐμᾶς, καὶ εἰς τὰ παιδιά μας.

26 Τότε τους ἀπόλυσε τὸν Βαραββᾶν· καὶ τὸν Ἰησουν ἐβεριε, καὶ τους τὸν ἐπαράδωκε, νὰ σταυρωθῇ.

27 Τότε οἱ στραϊωται του ἡγεμονος ἔπηρεν τὸν Ἰησοῦν εἰς το πραιτωριον, καὶ ἐπεριμάζωξαν ἐκεῖ εἰς αὐτον ὁλον τὸ ταγμα των στρατιωτων.

28 Καὶ ἐκουσάντον, καὶ του ἐβαλλαν κόκκινον φόρεμα.

29 Καὶ ἐπλιξαν καὶ ἕνα στεφανι ἀπὸ ἀγκάθια, καὶ ἐβαλλαν απανω εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ εἰς το δεξιον του χερι τοῦ ἐβωκαν ἕνα καλαμι· καὶ ἐγονάτιζαν ὁμπροσὰ του, καὶ του ἐλεγαν· Χαιρε ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων.

30 Καὶ πίσοντες τον, ἐπῆραν το καλάμι, καὶ τον ἐκλυπᾶσαν εἰς τὸ κεφάλι.

31 Καὶ ἀφ' ὅτου τον ἐπαιξαν, τον ἐκδυσαν τὸ κόκκινον φόρεμα,

και ἐνέδυσαν αὐτον τα ἱματια αὐτου· και ἀπηγαγον αὐτον εἰς τὸ σταυρωσαι.

32 Ἐξερχόμενοι δε, εὑρον ἄνθρωπον Κυρηναῖον, ὀνοματι Σίμωνα· τουτον ἠγγαρευσαν, ἱνα ἄρῃ τον σταυρον αὐτου.

33 Καὶ ἐλθοντες εἰς τόπον λεγόμενον Γολγοθᾶ, ὅς ἐστι λεγόμενος κρανίου τόπος,

34 Ἔδωκαν αὐτῳ πιεῖν ὀξος μετὰ χολῆς μεμιγμένον· καὶ γευσαμενος, οὐκ ἠθελε πιεῖν.

35 Σταυρωσαντες δε αὐτον, διεμερίσαντο τὰ ἱματια αὐτου, βαλλοντες κληρον· ἱνα πληρωθῇ τὸ ῥηθεν ὑπὸ τοῦ προφητου· Διεμερίσαντο τὰ ἱματια μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἐβαλον κλῆρον.

36 Καὶ καθημενοι, ἐτηρουν αὐτὸν ἐκεῖ.

37 Καὶ ἐπέθηκαν ἐπάνω της κεφαλῆς αὐτου την αἰτίαν αὐτου γεγραμμένην· ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ ΙΗΣΟΥΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

38 Τότε σταυρονται σὺν αὐτῳ δύο λῃσταί· εἷς ἐκ δεξιων, καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων.

39 Οἱ δὲ παραπορευόμενοι

και τὸν ἔδυσαν πάλιν τὰ φορέματα τυ· και τον ἐπηγεναν να τον σταυρώσουν.

32 Καὶ ἐκεῖ ὅπε εὑγεναν ἔξω, εὑρῆκαν ἕνα ἄνθρωπον Κυρηναῖον, τὸ ὄνομά τυ Σίμωνα· ἐτὸτον ἠγγάρευσαν, να σηκωση τὸν σταυρόν τυ.

33 Καὶ ὡσὰν ἤλθαν εἰς τὸν τόπον, ὁπὸ ἐλέγωνταν Γολγοθᾶ, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῆ κρανίου τόπος,

34 Τὸ ἔδωκαν νὰ πιῆ ὀξύδι ἀνακατωμένον μὲ χολήν· καὶ ὡσὰν τὸ ἐγεύθηκε, δὲν ἤθελε νὰ τὸ πιῆ.

35 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐσταύρωσαν, ἐμοίρασαν τὰ φορέματα τυ, ῥίχνοντες κληρες· διὰ νὰ τελειωθῆ ἐκεῖνο, ὁπὸ ἐλαλήθη διὰ μέσα τοῦ προφήτυ· Ἐδιαμοιράσθηκασιν τὰ φορέματά μυ ἀναμεσόν τους, καὶ εἰς την ἐνδυμασίαν μυ ἔρριξαν λαχύς.

36 Καὶ ἐκάθωνταν, καὶ τὸν ἐφύλαγαν ἐκεῖ.

37 Καὶ ἐβάλλαν ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι τυ την ἀφορμὴν τυ γεγραμμένην· ΕΤΟΥΤΟΣ ΕΙΝΑΙ Ο ΙΗΣΟΥΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

38 Τότε ἐσταυρώθηκαν ὁμὰ μετ' αὐτὸν δύο λῃστάδες, ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν τυ, καὶ ἄλλος ἀπὸ την ζερβιάν τυ.

39 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁπὸ ἐπερνὰ-

ἐβλασφήμων αὐτόν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν,

40 Καὶ λέγοντες· Ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν, σῶσον σεαυτόν· εἰ υἱὸς εἶ τοῦ Θεοῦ, κατάβηθι ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

41 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἐμπαίζοντες μετὰ τῶν γραμματέων καὶ πρεσβυτέρων, ἔλεγον·

42 Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι· εἰ βασιλεὺς Ἰσραὴλ ἐστι, καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, καὶ πιστεύσομεν αὐτῷ.

43 Πέποιθεν ἐπὶ τὸν Θεόν· ῥυσάσθω νῦν αὐτόν, εἰ θέλει αὐτόν· εἶπε γάρ· Ὅτι Θεοῦ εἰμι υἱός.

44 Τὸ δ' αὐτὸ καὶ οἱ λῃσαὶ, οἱ συσταυρωθέντες αὐτῷ, ὠνείδιζον αὐτῷ.

45 Ἀπὸ δὲ ἕκτης ὥρας σκότος ἐγένετο ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης.

46 Περὶ δὲ τὴν ἐνάτην ὥραν ἀνεβόησεν ὁ Ἰησοῦς φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἠλι, Ἠλι, λαμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστι, Θεέ μου, Θεέ μου, ἱνατί με ἐγκατέλιπες;

47 Τινὲς δὲ τῶν ἐκεῖ ἑστώτων ἀκούσαντες, ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίαν φωνεῖ οὗτος.

σαν εἰς τὴν γῆν, τὸν ἐβλασφήμησαν, κινοῦντες τὰ κεφαλιά τους,

40 Καὶ λέγοντες· Ἐσὺ ὁ καταλύων τὸν ναὸν καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας τὸν οἰκοδομεῖς, σῶσε τοῦ λόγου σου· ἂν εἶσαι υἱὸς τοῦ Θεοῦ, κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν.

41 Ὁμοιοτρόπως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, παίζοντες τὸν ὑμνῶ μὲ τοὺς γραμματεῖς καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ φαρισαίους, ἔλεγαν·

42 Ἄλλους ἔσωσε, καὶ τὸν ἑαυτόν του δὲν δύνεται νὰ σώσῃ· ἂν εἶναι βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἂς κατεβῇ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρόν, καὶ θέλομεν τὸν πιστεύσει.

43 Εἰς τὸν Θεὸν ἔχει τὸ θάρρος του· ἂς τὸν γλυτώσῃ τώρα, ἂν τὸν ἀγαπᾷ· διατὶ εἶπεν· Ὅτι Θεοῦ υἱὸς εἶμαι.

44 Τὰ ὁμοῖα τὸν ὠνείδιζαν καὶ οἱ λῃσάδες, ὁποὺ ἐσταυρώθηκαν μαζύ του.

45 Καὶ ἀπὸ τὴν ἕκτην ὥραν ἔγινε σκότος εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἕως τὴν ἐνάτην.

46 Καὶ κατὰ εἰς τὴν ἐνάτην ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μὲ μεγάλην φωνήν, καὶ εἶπεν· Ἠλι, Ἠλι, λαμὰ σαβαχθανί; τοῦτ' ἔστιν, Θεέ μου, Θεέ μου, διατί με ἄφησες;

47 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους, ὁποὺ ἐστέκανταν ἐκεῖ, ὡσὰν τὸ [illegible], ἔλεγαν Ὅτι τὸν Ἠλίαν φωνάζει.

48 Καὶ εὐθέως δραμὼν εἷς ἐξ αὐτῶν, καὶ λαβὼν σπόγγον, πλήσας τε ὄξους, καὶ περιθεὶς καλάμῳ, ἐπότιζεν αὐτόν.

49 Οἱ δὲ λοιποὶ ἔλεγον· Ἄφες, ἴδωμεν, εἰ ἔρχεται Ἠλίας σώσων αὐτόν.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, πάλιν κράξας φωνῇ μεγάλῃ, ἀφῆκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ ἰδοὺ, τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο ἀπὸ ἄνωθεν ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν·

52 Καὶ τὰ μνημεῖα ἀνεῳχθησαν· καὶ πολλὰ σώματα τῶν κεκοιμημένων ἁγίων ἠγέρθη.

53 Καὶ ἐξελθόντες ἐκ τῶν μνημείων μετὰ τὴν ἔγερσιν αὐτοῦ, εἰσῆλθον εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐνεφανίσθησαν πολλοῖς.

54 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, τηροῦντες τὸν Ἰησοῦν, ἰδόντες τὸν σεισμὸν καὶ τὰ γενόμενα, ἐφοβήθησαν σφόδρα, λέγοντες· Ἀληθῶς Θεοῦ υἱὸς ἦν οὗτος.

55 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ γυναῖκες πολλαὶ, ἀπὸ μακρόθεν θεωροῦσαι· αἵτινες ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, διακονοῦσαι αὐτῷ.

48 Καὶ παρευθὺς ἔτρεξεν ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, καὶ ἐπῆρεν ἕνα σφογγάρι, καὶ γεμίζοντάς το ὀξύδι καὶ βάζοντάς το εἰς ἕνα καλάμι, τὸν ἐπότιζεν.

49 Καὶ οἱ ἄλλοι ἔλεγαν· Ἄφητε, νὰ εἰδέμεν, ἂν ἔρχεται ὁ Ἠλίας νὰ τὸν γλυτώσῃ.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, πάλιν φωνάξας μεγάλην φωνὴν, ἄφηκε τὸ πνεῦμα.

51 Καὶ παρευθὺς τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο, ἀπ' ἐπάνω ἕως κάτω· καὶ ἡ γῆ ἐσείσθη· καὶ αἱ πέτραι ἐσχίσθησαν·

52 Καὶ τὰ μνημόρια ἀνοίχθησαν· καὶ πολλὰ κορμία τῶν ἀποθαμμένων ἁγίων ἀναστήθησαν.

53 Καὶ βγῆκαν ἔξω ἀπὸ τὰ μνήματα ὕστερα ἀπὸ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν ἁγίαν πόλιν, καὶ ἐφάνηκαν εἰς πολλούς.

54 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος καὶ ἐκεῖνοι, ὁπού ἦταν ὁμοῦ μὲ αὐτὸν, ὁπού ἐφύλαγαν τὸν Ἰησοῦν, βλέποντες τὸν σεισμὸν καὶ ἐκεῖνα ὁπού ἐγίνονταν, ἐφοβήθηκαν κατὰ πολλὰ, καὶ εἶπαν· Ἀληθινὰ Θεοῦ υἱὸς ἦτον ἐτοῦτος.

55 Καὶ ἦταν καὶ γυναῖκαις ἐκεῖ πολλαῖς, ὁπού ἐβλεπαν ἀπὸ μακρὰ· αἱ ὁποίαις ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετοῦσαν.

56 Εν αἷς ἦν Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακωβου καὶ Ἰωσῆ μήτηρ, καὶ ἡ μήτηρ τῶν υἱῶν Ζεβεδαίου.

57 Ὀψίας δὲ γενομένης, ἦλθεν ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ Ἀριμαθαίας, τοὔνομα Ἰωσὴφ, ὃς καὶ αὐτὸς ἐμαθητευσε τῷ Ἰησοῦ.

58 Οὗτος προσελθων τῷ Πιλάτῳ, ἠτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· Τότε ὁ Πιλάτος ἐκέλευσεν ἀποδοθῆναι τὸ σῶμα.

59 Καὶ λαβων τὸ σῶμα ὁ Ἰωσὴφ, ἐνετύλιξεν αὐτὸ σινδόνι καθαρᾳ.

60 Καὶ ἔθηκεν αὐτὸ ἐν τῷ καινῷ αὐτοῦ μνημείῳ, ὃ ἐλατόμησεν ἐν τῇ πέτρᾳ καὶ προσκυλίσας λίθον μέγαν τῇ θύρᾳ τοῦ μνημείου, ἀπῆλθεν.

61 Ἦν δὲ ἐκεῖ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καθημεναι ἀπέναντι τοῦ τάφου.

62 Τῇ δὲ ἐπαύριον, ἥτις ἐστὶ μετὰ τὴν παρασκευὴν, συνηχθησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι πρὸς Πιλάτον,

63 Λέγοντες· Κύριε, ἐμνήσθημεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος εἶπεν, ἔτι ζων· Μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἐγείρομαι.

56 Ἀνάμεσα εἰς ταῖς ὁποίαις ἦτον ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ Μαρία ἡ μητέρα τοῦ Ἰακωβου καὶ τοῦ Ἰωσὴ, καὶ ἡ μητέρα τῶν υἱῶν τοῦ Ζεβεδαίου.

57 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος πλούσιος ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, τὸ ὄνομά τε Ἰωσὴφ, ὁ ὁποῖος ἦτον καὶ αὐτὸς μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ.

58 Ἐπῆγε εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ. Τότε ὁ Πιλάτος ἐπρόσταξε νὰ τοῦ δωθῇ τὸ κορμί.

59 Καὶ περωντας τὸ κορμὶ ὁ Ἰωσὴφ, τὸ ἐτύλιξε με σινδόνι καθαρόν.

60 Καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὸ καινούριόν τε τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐσκαψεν εἰς τὴν πέτρα· καὶ κυλωντας μίαν πέτραν μεγάλην εἰς τὸ στόμα τοῦ μνημείου, ἐσἀόηκεν.

61 Καὶ ἦταν ἐκεῖ ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, καὶ ἐκαθηνταν ἀγναντία τοῦ τάφου.

62 Καὶ μεθαύριον, ἡ ὁποῖα εἶναι ὕστερα ἀπὸ τὴν παρασκευὴν, ἐσυναθροίσθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι εἰς τὸν Πιλάτον,

63 Λέγοντες· Αὐθέντη, Ὑθυμηθήκαμεν, ὅτι ἐκεῖνος ὁ πλάνος ἀκόμι ζωντας εἶπεν· Ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμεραις ἀναστήνομαι.

64 Κέλευσον ἐν ἀσφαλισθῆναι τὸν τάφον ἕως τῆς τρίτης ἡμέρας· μήποτε ἐλθόντες οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ νυκτὸς, κλέψωσιν αὐτὸν, καὶ εἴπωσι τῷ λαῷ· Ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἔσται ἡ ἐσχάτη πλάνη χείρων τῆς πρώτης.

65 Ἔφη δὲ αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἔχετε κουστωδίαν· ὑπάγετε, ἀσφαλίσασθε ὡς οἴδατε.

66 Οἱ δὲ πορευθέντες ἠσφαλίσαντο τὸν τάφον, σφραγίσαντες τὸν λίθον, μετὰ τῆς κουστωδίας.

64 Πρόσταξε λοιπὸν νὰ σφαλισθῇ ὁ τάφος ἕως τὴν τρίτην ἡμέραν· μήπως καὶ οἱ μαθηταΐδες τοῦ ἔλθουν τὴν νύκτα, καὶ τὸν κλέψουν, καὶ εἰποῦσιν εἰς τὸν λαόν· Ἀνεστάθη ἀπὸ τοὺς νεκροὺς· καὶ θέλει εἶσθαι ἡ ὑστερινὴ πλάνη χειρότερη ἀπὸ τὴν πρώτην.

65 Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Ἔχετε φύλακας· σύρτε, σφαλίσετε τον καθὼς ἠξεύρετε.

66 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπῆγαν, καὶ ἐσφάλισαν τὸν τάφον, βυλώνοντες τὸν λίθον, μαζὺ με τοὺς φύλακας.

Κεφ. ἡ. 28.

Ὀψὲ δὲ σαββάτων, τῇ ἐπιφωσκούσῃ εἰς μίαν σαββάτων, ἦλθε Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, θεωρῆσαι τὸν τάφον.

2 Καὶ ἰδοὺ, σεισμὸς ἐγένετο μέγας· ἄγγελος γὰρ Κυρίου καταβὰς ἐξ οὐρανοῦ, προσελθὼν ἀπεκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τῆς θύρας, καὶ ἐκάθητο ἐπάνω αὐτοῦ.

3 Ἦν δὲ ἡ ἰδέα αὐτοῦ ὡς ἀστραπὴ, καὶ τὸ ἔνδυμα αὐτοῦ λευκὸν ὡσεὶ χιών.

4 Ἀπὸ δὲ τοῦ φόβου αὐτοῦ ἐσείσθησαν οἱ τηροῦντες, καὶ ἐγένοντο ὡσεὶ νεκροί.

ΚΑΙ᾽ τὸ σάββατον βράδυ, ὅταν ἄρχισε νὰ [illegible] ἡ ἑβδομάδος, ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ, καὶ ἡ ἄλλη Μαρία, νὰ εἰδοῦν τον τάφον.

2 Καὶ νά, καὶ ἐγίνηκεν μεγάλος σεισμός· διατὶ ἄγγελος Κυρίου ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκύλισε τὸν λίθον ἀπὸ τὴν θύραν τοῦ μνημείου, καὶ ἐκάθησεν ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν.

3 Καὶ ἦτον ἡ ὄψις του ὡσὰν τὴν ἀστραπὴν, καὶ τὸ φόρεμά του ἄσπρον ὡσὰν τὸ χιόνι.

4 Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον αὐτοῦ ἐτρόμαξαν ἐκεῖνοι, ὁποὺ ἐφύλαγαν τὸν τάφον, καὶ ἐγίνηκαν ὡσὰν ἀπεθαμμένοι.

5 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀγγελος, εἶπε ταῖς γυναιξί· Μὴ φοβεῖσθε ὑμεῖς· οἶδα γὰρ, ὅτι Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον ζητεῖτε.

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε· ἠγέρθη γὰρ, καθὼς εἶπε· δεῦτε, ἴδετε τὸν τόπον, ὅπου ἔκειτο ὁ Κύριος.

7 Καὶ ταχὺ πορευθεῖσαι, εἴπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ὅτι ἠγέρθη ἀπὸ τῶν νεκρῶν· καὶ ἰδοὺ, προάγει ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὄψεσθε· ἰδοὺ, εἶπον ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθοῦσαι ταχὺ ἀπὸ τοῦ μνημείου μετὰ φόβου καὶ χαρᾶς μεγάλης, ἔδραμον ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

9 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο ἀπαγγεῖλαι τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ, ὁ Ἰησοῦς ἀπήντησεν αὐταῖς, λέγων· Χαίρετε. Αἱ δὲ προσελθοῦσαι ἐκράτησαν αὐτοῦ τοὺς πόδας, καὶ προσεκύνησαν αὐτῷ.

10 Τότε λέγει αὐταῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβεῖσθε· ὑπάγετε, ἀπαγγείλατε τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἵνα ἀπέλθωσιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κἀκεῖ με ὄψονται.

11 Πορευομένων δὲ αὐτῶν, ἰδοὺ, τινὲς τῆς κουστωδίας ἐλθόντες εἰς τὴν πόλιν, ἀπήγγειλαν τοῖς ἀρχιερεῦσιν ἅπαντα τὰ γενόμενα.

5 Καὶ ἀποκριθὲν ὁ ἀγγελος, καὶ εἶπεν εἰς ταῖς γυναιξὶ· Μὴ φοβᾶσθε ἐσεῖς· διατὶ ἐξεύρω, ὅτι τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐσταυρωμένον γυρεύετε.

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ· διατὶ ἀνεστάθη, καθὼς εἶπεν· ἐλᾶτε, νὰ εἰδῆτε καὶ τὸν τόπον, ὅπου ἐκειτετο ὁ Κυριος.

7 Καὶ ὀγλιγωρα συρτε, καὶ εἰπέτε τοὺς μαθητάδες τε, ὅτι ἀνεστη ἀπὸ τοὺς νεκρους· καὶ νὰ, ὅπου ὑπαγει προτιτερα ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδῆ· νὰ, ὅπου σᾶς τὸ εἶπα.

8 Καὶ εὐγῆκαν ὀγλιγωρα ἀπὸ τὸ μνῆμα μὲ φόβον καὶ μὲ μεγάλην χαραν, καὶ ἐτρεξαν νὰ τὸ εἰποῦσιν εἰς τοὺς μαθητάδες τε.

9 Καὶ καθὼς ἐπῆγεναν νὰ τὸ εἰποῦν εἰς τοὺς μαθητάδες τε, να, καὶ ὁ Ἰησοῦς καὶ ταῖς ἀπαντησε, καὶ ταῖς εἶπε· Χαιρεσθε· Καὶ ἐκείναις ἐπῆγαν κοντα, καὶ ἐπίασαν τὰ ποδάρια τε, καὶ τὸν ἐπροσκύνησαν.

10 Τότε ταῖς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Μὴν φοβᾶσθε· σύρτε, μηνύσετε το εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, νὰ ἐλθοῦν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκεῖ θέλεν με εἰδῆ.

11 Καὶ καθὼς ἐπῆγεναν αὐταῖς εἰς τὴν πόλιν, νὰ, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς στρατιώτας, ὁπου ἐφυλαγαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν πόλιν, καὶ εἶπαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς ὅλα τὰ γενόμενα.

12 Και συναχθεντες μετὰ των πρεσβυτερων, συμβουλιον τε λαβόντες, ἀργύρια ἱκανα ἔδωκαν τοῖς στρατιωταις,

13 Λεγοῦσες· Εἰπατε, Ὅτι οἱ μαθηταὶ αὐτῦ νυκτὸς ἐλθόντες ἔκλεψαν αὐτὸν ἡμῶν κοιμωμένων.

14 Και ἐὰν ἀκουσθῆ τουτο ἐπὶ τῦ ἡγεμόνος, ἡμεῖς πεισομεν αὐτὸν, και ὑμας ἀμερίμνους ποιησομεν.

15 Οἱ δὲ, λαβόντες τὰ ἀργύρια, ἐποιησαν ὡς ἐδιδαχθησαν· και διεφημίσθη ὁ λόγος οὗτος παρὰ Ἰουδαίοις μεχρι τῆς σημερον.

16 Οἱ δὲ ἑνδεκα μαθηταὶ ἐπορεύθησαν εἰς την Γαλιλαιαν, εἰς το ὄρος, ὑ ἐτάξατο αὐτοῖς ὁ Ἰησες.

17 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν, προσεκύνησαν αὐτῳ· οἱ δὲ ἐδίστασαν.

18 Καὶ προσελθων ὁ Ἰησες, ἐλάλησεν αὐτοῖς, λέγων· Ἐδόθη μοι πᾶσα ἐξουσία ἐν οὐρανῳ και ἐπὶ γῆς.

19 Πορευθέντες ὲν μαθητευσατε πάντα τὰ ἔθνη, βαπτίζοντες αὐτοὺς εἰς το ὄνομα του Πατρος, καὶ του Υἱῦ, και τῦ ἁγίου Πνεύματος,

20 Διδάσκοντες αὐτοὺς τηρεῖν παντα ὁσα ἐνετειλάμην ὑμῖν· καὶ ἰδε, ἐγω μεθ' ὑμων εἰμι πασας τὰς ἡμέρας, ἑως της συντελείας του αἰωνος. Ἀμην.

12 Καὶ ἐκεῖνοι ἐμαζωχθησαν μὲ τὸς πρεσβυτερους, καὶ ἐσυμβουλεύθηκαν, καὶ ἔδωκαν καμπόσα ἄσπρα εἰς τὸς στρατιώτας,

13 Λέγοντες τὸς· Εἰπετε, Ὅτι οἱ μαθητάδες τὸ πλθαν τὴν νύκτα, σταν ἐκοιμωμασθαν, καὶ τὸν ἔκλεψαν.

14 Και ἐὰν ἀκουσθῆ τουτο εἰς τὸν ηγεμόνα, ἐμεῖς θελομεν τὸν καλαπεισει, καὶ ἐσᾶς θελομεν κάμει ἀκινδύνους.

15 Καὶ ἐκεῖνοι, περγοντες τὰ ἄσπρα, ἐκαμαν καθως τὸς ἐδίδαξαν· καὶ διεφημίσθη ετοῦτο ὁ λόγος εἰς τὸς Ἰουδαίους ἑως τὴν σημερον.

16 Καὶ οἱ ἕνδεκα μαθητάδες ἐπηγαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς το ὄρος, ἐκεῖ ὁπῦ τὸς ἐδιωρισεν ὁ Ἰησες.

17 Και αὐτοι βλέποντές τον, τὸν ἐπροσκύνησαν· ἀμὴ κάποιοι ἀμφίβαλαν.

18 Και πηγενωντας κοντὰ ὁ Ἰησες, τὸς ἐσυντυχε, καὶ τὸς εἰπεν· Μὲ ἐδοθη καθε ἐξουσια εἰς τὸν οὐρανον καὶ εἰς τὴν γην.

19 Ὑπάγετε λοιπὸν, διδάξετε ὁλα τα ἔθνη, βαπτίζοντες τα εἰς τὸ ὄνομα τὺ Πατρὸς καὶ τὺ Υἱῦ καὶ τὺ ἁγιὺ Πνεύματος.

20 Διδάσκοντες τὸς νὰ φυλαττην ὁλα ὁσα σᾶς ἐπαράγγειλα· και ἰα, ἐγω ὁπε εἰμαι ὁμε μετ' ἐσᾶς ὁλοι τὸν καιρὸν ἑως τὸ τελος τὸν κοσμυ. Ἀμην.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΜΑΡΚΟΝ

ΕΥ'ΑΓΓΕ'ΛΙΟΝ.

Κιφ. ά. 1.

Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, υἱοῦ τοῦ Θεοῦ·

2 Ὡς γέγραπται ἐν τοῖς προφήταις· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

3 Φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ἑτοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

4 Ἐγένετο Ἰωάννης βαπτίζων ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

5 Καὶ ἐξεπορεύετο πρὸς αὐτὸν πᾶσα ἡ Ἰουδαία χώρα, καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτίζοντο πάντες ἐν τῷ Ἰορδάνῃ ποταμῷ ὑπ' αὐτοῦ, ἐξομολογούμενοι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

6 Ἦν ὁ Ἰωάννης ἐνδεδυμένος τρίχας καμήλου, καὶ ζώνην δερματίνην περὶ τὴν ὀσφὺν αὐτοῦ· καὶ ἐσθίων ἀκρίδας καὶ μέλι ἄγριον.

7 Καὶ ἐκήρυσσε, λέγων· Ἔρχεται ὁ ἰσχυρότερός μου ὀπί-

Ἡ Ἀρχὴ τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

2 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας· Νά, ἐγὼ ὑπὸ στέλλω τὸν ἄγγελόν μου ἔμπροσθά σου, ὁ ὁποῖος θέλει ἑτοιμάσει τὴν στράτα σου ἔμπροσθά σου.

3 Ἡ φωνὴ ἐκείνου ὑπὸ βοᾷ εἰς τὴν ἔρημον· Ἑτοιμάσετε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου, ἰσιάσετε τὰς δρόμους του.

4 Ἦτον ὁ Ἰωάννης ὑπὸ εβάπτιζεν εἰς τὴν ἔρημον, καὶ ἐκήρυττεν βάπτισμα μετανοίας εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

5 Καὶ ἐπήγαιναν εἰς αὐτὸν ὅλη ἡ χώρα τῆς Ἰουδαίας, καὶ οἱ Ἱεροσολυμῖται· καὶ ἐβαπτίζοντο ὅλοι εἰς τὸν Ἰορδάνην ποταμὸν ἀπ' αὐτὸν, ἐξομολογούμενοι ταῖς ἁμαρτίαις τους.

6 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον ἐνδυμένος ἀπὸ ταῖς τρίχαις τῆς καμήλας, καὶ ζωνάρι δερματένιον εἰς τὴν μέσην του· καὶ ἔτρωγεν ἀκρίδες καὶ μέλι ἄγριον.

7 Καὶ ἐκήρυττε, λέγωντας· Ἔρχεται ὁ δυνατώτερος μου ὀπί-

σω με, ᾧ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς, κύψας λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ.

8 Ἐγω μὲν ἐβάπτισα ὑμᾶς ἐν ὕδατι· αὐτὸς δὲ βαπτίσει ὑμας ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

9 Καὶ ἐγένετο ἐν ἐκείναις ταις ἡμέραις, ἦλθεν Ἰησοῦς ἀπὸ Ναζαρὲτ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτίσθη ὑπὸ Ἰωάννου εἰς τὸν Ἰορδάνην.

10 Καὶ εὐθεως ἀναβαίνων ἀπὸ τοῦ ὕδατος, εἶδε σχιζομένους τοὺς οὐρανὸς, καὶ τὸ Πνεῦμα ὡσεὶ περιστερὰν, καταβαῖνον ἐπ αὐτόν.

11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῶν οὐρανῶν· Συ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητὸς, ἐν ᾧ εὐδόκησα.

12 Καὶ εὐθὺς τὸ Πνεῦμα αὐτὸν ἐκβάλλει εἰς τὴν ἔρημον.

13 Καὶ ἦν ἐκεῖ ἐν τῇ ἐρήμῳ ἡμέρας τεσσαράκοντα, πειραζόμενος ὑπὸ τοῦ Σατανᾶ· καὶ ἦν μετὰ τῶν θηρίων· καὶ οἱ ἄγγελοι διηκόνουν αὐτῷ.

14 Μετὰ δὲ τὸ παραδοθῆναι τὸν Ἰωάννην, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, κηρύσσων τὸ εὐαγγέλιον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

15 Καὶ λέγων· Ὅτι πεπλήρωται ὁ καιρὸς, καὶ ἤγγικεν ἡ βασιλεια τοῦ Θεοῦ· μετανοεῖτε, καὶ πιστευετε ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

16 Περιπατων δὲ παρὰ

σω μου, τοῦ οποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ σκύψω νὰ λύσω τὸ λειρὶ τῶν ὑποδημάτων του.

8 Ἐγω σᾶς ἐβάπτισα με νερόν· ἀμὴ αὐτὸς θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

9 Καὶ ἐγινεν ἐκειναις ταις ἡμεραις, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ναζαρετ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐβαπτισθη ἀπὸ τὸν Ἰωάννην εἰς τὸν Ἰορδάνην.

10 Καὶ παρευθὺς ἀναβαίνοντας ἀπὸ τὸ νερὸν, εἶδε τοὺς οὐρανοὺς ὅπου ἰσχίζονται, καὶ τὸ Πνεῦμα ὅπου ἐκατέβαινεν ὡσαν περιστερὶ ἀπανω του.

11 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, (ὅπου ἔλεγεν·) Ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱος μου ὁ ἀγαπημένος, εἰς τὸν ὁποῖον ἀναπαύομαι.

12 Καὶ παρευθὺς τὸ Πνεῦμα τὸν ἐβγαλεν εἰς τὴν ἔρημον.

13 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὴν ἔρημον σαράντα ἡμέραις, καὶ ἐπειράζετον ἀπὸ τὸν Σατανᾶ· καὶ ἦταν με τὰ θηρία· καὶ οἱ ἀγγελοι τὸν ὑπηρετοῦσαν.

14 Καὶ ὑστερα ἀφ᾽ ὁ ἐπαραδόθη ὁ Ἰωάννης, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐκήρυττε τὸ εὐαγγελιον τῆς βασιλειας τοῦ Θεοῦ,

15 Καὶ ἔλεγεν· Ὁ καιρὸς ἐπληρώθη, καὶ ἡ βασιλεια τοῦ Θεοῦ ἐσημωσεν· μετανοησετε, καὶ πιστευέτε εἰς τὸ εὐαγγελιον.

16 Καὶ περιπατωντας εἰς

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε Σίμωνα καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ βάλλοντας ἀμφίβληστρον ἐν τῇ θαλάσσῃ· (ἦσαν γὰρ ἁλιεῖς.)

17 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ὀπίσω μου, καὶ ποιήσω ὑμᾶς γενέσθαι ἁλιεῖς ἀνθρώπων.

18 Καὶ εὐθέως ἀφέντες τὰ δίκτυα αὐτῶν, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

19 Καὶ προβὰς ἐκεῖθεν ὀλίγον, εἶδεν Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καὶ αὐτοὺς ἐν τῷ πλοίῳ καταρτίζοντας τὰ δίκτυα.

20 Καὶ εὐθέως ἐκάλεσεν αὐτούς· καὶ ἀφέντες τὸν πατέρα αὐτῶν Ζεβεδαῖον ἐν τῷ πλοίῳ μετὰ τῶν μισθωτῶν, ἀπῆλθον ὀπίσω αὐτοῦ.

21 Καὶ εἰσπορεύονται εἰς Καπερναούμ· καὶ εὐθέως τοῖς σάββασιν εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐδίδασκε.

22 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· ἦν γὰρ διδάσκων αὐτοὺς ὡς ἐξουσίαν ἔχων, καὶ οὐχ ὡς οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ ἦν ἐν τῇ συναγωγῇ αὐτῶν ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ, καὶ ἀνέκραξε,

24 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ

τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, εἶδε τὸν Σίμωνα καὶ τὸν Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, ὁποὺ ἔριχναν τὰ δίκτυα εἰς τὴν θάλασσαν· (διατὶ ἦταν ψαράδες.)

17 Καὶ λέγει τοὺς ὁ Ἰησοῦς· Ἐλᾶτε ὀπίσω μου, καὶ θέλω σᾶς κάμει νὰ γενῆτε ψαράδες ἀνθρώπων.

18 Καὶ παρευθὺς ἀφιοῦντες τὰ δίκτυά τους, τὸν ἀκολούθησαν.

19 Καὶ προχωρήσας ὀλίγον ἐμπροσθίτερα, εἶδε τὸν Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν ἀδελφόν του, καὶ ἐκεῖνος μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, ὁποὺ ἐμπάλωναν τὰ δίκτυα.

20 Καὶ παρευθὺς τοὺς ἐκάλεσε· καὶ ἐκεῖνοι ἄφησαν τὸν πατέρα τους τὸν Ζεβεδαῖον μέσα εἰς τὸ μονόξυλον μαζὺ μὲ τοὺς ἐργάτας, καὶ ἐπῆγαν κατόπιν του.

21 Καὶ ἐμβῆκαν μέσα εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ παρευθὺς τὰ σάββατα ἐμβῆκε μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε.

22 Καὶ ἐτρόμαζαν εἰς τὴν διδαχήν του· διατὶ τοὺς ἐδίδασκε ὡσὰν ἕνας ὁποὺ ἔχει ἐξουσίαν, καὶ ὄχι ὡσὰν οἱ γραμματεῖς.

23 Καὶ εἰς τὴν συναγωγήν τους ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, ὁποὺ εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, καὶ ἐκραξε,

24 Λέγων· Ἄφες, τί ἔχεις

σοι Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀπολέσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ.

26 Καὶ σπαράξαν αὐτὸν τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ κράξαν φωνῇ μεγάλῃ, ἐξῆλθεν ἐξ αὐτοῦ.

27 Καὶ ἐθαμβήθησαν πάντες, ὥστε συζητεῖν πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας· Τί ἐστι τοῦτο; τίς ἡ διδαχὴ ἡ καινὴ αὕτη, ὅτι κατ' ἐξουσίαν καὶ τοῖς πνεύμασι τοῖς ἀκαθάρτοις ἐπιτάσσει, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

28 Ἐξῆλθε δὲ ἡ ἀκοὴ αὐτοῦ εὐθὺς εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ εὐθέως ἐκ τῆς συναγωγῆς ἐξελθόντες, ἦλθον εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος καὶ Ἀνδρέου, μετὰ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

30 Ἡ δὲ πενθερὰ Σίμωνος κατέκειτο πυρέσσουσα· καὶ εὐθέως λέγουσιν αὐτῷ περὶ αὐτῆς.

31 Καὶ προσελθὼν ἤγειρεν αὐτὴν, κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς· καὶ ἀφῆκεν αὐτὴν ὁ πυρετὸς εὐθέως· καὶ διηκόνει αὐτοῖς.

32 Ὀψίας δὲ γενομένης, ὅτε

καὶ κάμης μετ' ἐμοῦ ὁ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; ἐξεύρω σε ποῖος εἶσαι, ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸ ἐπρόσταξε με ὀργὴν, καὶ εἶπε· Ἀποσιμώθητι, καὶ βγὰ ἀπ' αὐτοῦ.

26 Καὶ τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον τὸν ἐσπάραξε, καὶ ἔκραξε μεγάλην φωνὴν, καὶ βγῆκεν ἀπ' ἐκεῖνον.

27 Καὶ ἐτρόμαξαν ὅλοι, εἰς τόσον ὅπε ἐζητοῦσαν ἀνάμεσά τους, καὶ ἔλεγαν· Τί εἶναι ἐτοῦτο; τί εἶναι ἐτοῦτη ἡ καινουρία διδαχὴ, ὅτι με ἐξουσίαν προστάσσει καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

28 Καὶ εὐθὺς βγῆκεν ἡ φήμη του εἰς ὅλα τὰ περίχωρα τῆς Γαλιλαίας.

29 Καὶ παρευθὺς, ὁπού βγῆκαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ἐπῆγαν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος καὶ τοῦ Ἀνδρέα, μαζὺ με τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην.

30 Καὶ ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκείτετον θερμασμένη· καὶ παρευθὺς τοὺ εἶπασι δι' αὐτὴν.

31 Καὶ παγαίνωντας κοντὰ, τὴν ἔπιασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ τὴν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς τὴν ἄφησεν ἡ θέρμη· καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

32 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασε,

εδυ ὁ ἥλιος, ἔφερον πρὸς αὐτὸν πάντας τοὺς κακῶς ἐχοντας καὶ τοὺς δαιμονιζομένους.

33 Καὶ ἦν πᾶσα ἡ πόλις ὅλη ἐπισυνηγμένη ἦν πρὸς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἐθεράπευσε πολλοὺς κακῶς ἔχοντας ποικίλαις νόσοις· καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλε, καὶ οὐκ ἤφιε λαλεῖν τὰ δαιμόνια, ὅτι ἤδεισαν αὐτόν.

35 Καὶ πρωῒ ἐννυχον λίαν ἀναστὰς, ἐξῆλθε· καὶ ἀπῆλθεν εἰς ἔρημον τόπον, κἀκεῖ προσηύχετο.

36 Καὶ κατεδίωξαν αὐτὸν ὁ Σίμων καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ.

37 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν, λέγουσιν αὐτῷ· Ὅτι πάντες ζητοῦσί σε.

38 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἀγωμεν εἰς τὰς ἐχομένας κωμοπόλεις, ἵνα κἀκεῖ κηρύξω· εἰς τοῦτο γὰρ ἐξεληλύθα.

39 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὰ δαιμόνια ἐκβάλλων.

40 Καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτὸν λεπρὸς, παρακαλῶν αὐτὸν καὶ γονυπετῶν αὐτὸν, καὶ λέγων αὐτῷ· Ὅτι, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

41 Ὁ δὲ Ἰησοῦς σπλαγχνι-

καὶ ὁ ἥλιος ἐβασίλευε, ἔφερόν τον ὅλους τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τοὺς δαιμονισμένους.

33 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἦτον μαζωμένη εἰς τὴν θύραν.

34 Καὶ ἰάτρευσε πολλοὺς, ὁποὺ ἦταν ἄρρωστοι ἀπὸ διάφοραις ἀσθενειαις· καὶ πολλὰ δαιμόνια ἐγαλε, καὶ δὲν τὰ ἄφηνε νὰ λαλήσουν, ὅτι τὸν ἐξεύρασι.

35 Καὶ τὸ ταχὺ πολλὰ τὴν αὐγὴ ἐσηκώθη, καὶ εὐγῆκεν ἔξω ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπῆγεν εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ ἐκεῖ ἐπροσεύχετον.

36 Καὶ ἐπῆγε καταπόδι του ὁ Σίμων καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ ἦταν μαζύ του.

37 Καὶ ὡσὰν τὸν εὗραν, τοῦ λέγουσιν· Ὅτι ὅλοι σὲ γυρεύουν.

38 Καὶ λέγει τοὺς· Ἂς ὑπάμεν εἰς ταῖς . . . . . ὁποὺ εἶναι ἐδῶ κοντὰ, διὰ νὰ κηρύξω καὶ ἐκεῖ· ὅτι διὰ τοῦτην τὴν ἀφορμὴν ἐξῆλθα.

39 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν, καὶ ἐγάλε τὰ δαιμόνια.

40 Καὶ ἐρχεται εἰς αὐτὸν ἕνας λεπρὸς, καὶ τὸν ἐπαρακάλει καὶ ἐγονάτισε, καὶ λέγει του· Ὅτι, ἂν θέλῃς, ἠμπορεῖς νὰ με καθαρίσῃς.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐσπλαγ-

σθεὶς, ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτῷ· Θέλω, καθαρίσθητι.

42 Καὶ εἰπόντος αὐτοῦ, εὐθέως ἀπῆλθεν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ ἐμβριμησάμενος αὐτῷ, εὐθέως ἐξέβαλεν αὐτόν·

44 Καὶ λέγει αὐτῷ· Ὅρα μηδενὶ μηδὲν εἴπῃς· ἀλλ᾽ ὕπαγε, σεαυτὸν δεῖξον τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, ἃ προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

45 Ὁ δὲ ἐξελθὼν ἤρξατο κηρύσσειν πολλὰ, καὶ διαφημίζειν τὸν λόγον, ὥστε μηκέτι αὐτὸν δύνασθαι φανερῶς εἰς πόλιν εἰσελθεῖν· ἀλλ᾽ ἔξω ἐν ἐρημοις τόποις ἦν, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτὸν πανταχόθεν.

χίσεν, καὶ ἅπλωσε τὸ χέρι του καὶ ἐπίασε τον, καὶ λέγει του· Θέλω νὰ καθαρισθῇς.

42 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶπε, παρευθὺς εὐγῆκεν ἀπ᾽ ἐκεῖνον ἡ λέπρα, καὶ ἐκαθαρίσθη.

43 Καὶ προσάζωντάς τον μὲ φοβερισμὸν, παρευθὺς τὸν ἐβγαλε·

44 Καὶ λέγει του· Φυλάγου νὰ μὴν εἴπῃς εἰς κανένα τίποτες· ἀλλὰ σύρε, εἰς τὸν ἱερέα δεῖξε του λογὰ σου, καὶ πρόσφερε διὰ τὸν καθαρισμόν σου ἐκεῖνα, ὁπὰ ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἐβγῆκεν ἔξω, ἄρχισε νὰ κηρύττῃ πολλὰ, καὶ νὰ διφημίξῃ τὸ πρᾶγμα, τόσον ὁπὰ δὲν ἠμπόρει ὁ Ἰησοῦς νὰ ἐμβῇ φανερὰ μέσα εἰς καμίαν πόλιν, ἀλλὰ ἦτον ἔξω εἰς ἐρήμους τόπους· καὶ ἤρχενταν εἰς αὐτὸν ἀπὸ καθε λογῆς τόπον.

Κιφ. β. 2.

ΚΑΙ πάλιν εἰσῆλθεν εἰς Καπερναοὺμ δι᾽ ἡμερῶν· καὶ ἠκούσθη, ὅτι εἰς οἶκόν ἐστι.

2 Καὶ εὐθέως συνήχθησαν πολλοὶ· ὥστε μηκέτι χωρεῖν μηδὲ τὰ πρὸς τὴν θύραν· καὶ ἐλάλει αὐτοῖς τὸν λόγον.

ΚΑΙ παλιν ὕστερον μὲ καμπόσαις ἡμεραις ἐμβῆκεν μέσα εἰς τὴν Καπερναοὺμ· καὶ ἀκούσθη, ὅτι εἶναι εἰς τὸ σπῆτι.

2 Καὶ παρευθὺς ἐμαζώχθηκαν πολλοὶ, ὁπὰ δὲν τους ἐχωροῦσαν θὲ οἱ τόποι ὁπὰ ἦταν ὁμπροσὰ εἰς τὴν θύραν· καὶ τους ἐδίδασκε τὸν λόγον.

3 Καὶ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν, παραλυτικὸν φέροντες, αἰρόμενον ὑπὸ τεσσάρων.

4 Καὶ μὴ δυνάμενοι προσεγγίσαι αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον, ἀπεστέγασαν τὴν στέγην ὅπου ἦν· καὶ ἐξορύξαντες χαλῶσι τὸν κράβαττον, ἐφ᾽ ᾧ ὁ παραλυτικὸς κατέκειτο.

5 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει τῷ παραλυτικῷ· Τέκνον, ἀφίωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

6 Ἦσαν δέ τινες τῶν γραμματέων ἐκεῖ καθήμενοι, καὶ διαλογιζόμενοι ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν·

7 Τί οὗτος οὕτω λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ εἷς ὁ Θεός;

8 Καὶ εὐθέως ἐπιγνοὺς ὁ Ἰησοῦς τῷ πνεύματι αὐτοῦ, ὅτι οὕτως διαλογίζονται ἐν ἑαυτοῖς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ταῦτα διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

9 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν τῷ παραλυτικῷ, Ἀφίενταί σοι αἱ ἁμαρτίαι· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι, καὶ ἆρον σου τὸν κράβαττον, καὶ περιπάτει;

10 Ἵνα δὲ εἰδῆτε, ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀφιέναι

3 Καὶ ἦλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔφεραν ἕνα παράλυτον, τὸν ὁποῖον ἐσήκωναν τέσσαρες.

4 Καὶ μὴν ἠμποροῦντες νὰ τὸν σμίξουν ἀπὸ τὸν λαόν, ἐξεστέγασαν τὸ σκέπασμα τοῦ σπητιοῦ ἐκεῖ ὅπου ἦτον· καὶ ἀνοίξαντες ἐκρέμασαν τὸ κρεββάτι, ὅπου ἐκεῖτετον μέσα ὁ παράλυτος.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς, ὡσὰν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, λέγει εἰς τὸν παράλυτον· Τέκνον, σὲ εἶναι συγχωρεμένες αἱ ἁμαρτίαις σου.

6 Καὶ ἦταν κάποιοι ἀπὸ τὺς γραμματεῖς, ἐκεῖ ὅπου ἐκάθηνταν, καὶ ἐδιαλογίζονταν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις τὺς·

7 Τί βλασφημα ἐτοῦτος τετοιας λογῆς βλασφημίαις; ποῖος ἠμπορεῖ νὰ συγχωρέση ἁμαρτίαις, παιὰ μόνος ὁ Θεός;

8 Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς γνωρίζοντας διὰ τοῦ πνευματός τε, ὅτι ἐτζὶ διαλογίζενται μέσα τὺς, λέγει τὺς· Διατὶ λογιάζετε τοῦτα μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;

9 Τί εἶναι εὐκολωτερον, νὰ εἰπῶ εἰς τὸν παράλυτον, Σὲ εἶναι συγχωρεμένες ἡ ἁμαρτίαις σου· ἢ νὰ εἰπῶ· Σήκω, καὶ ἔπαρε τὸ κρεββάτι σε, καὶ περιπάτει;

10 Καὶ διὰ νὰ γνωρίσετε, ἔτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξου-

ἐπὶ της γης ἁμαρτίας· (λέγει τῶ παραλυτικῶ·)

11 Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἆρον τον κράβαττόν σου, καὶ ὕπαγε εἰς τον οἶκόν σου.

12 Καὶ ἠγέρθη εὐθέως, καὶ ἆρας τον κράβαττον, ἐξῆλθεν ἐναντίον πάντων· ὥστε ἐξίστασθαι πάντας, καὶ δοξάζειν τον Θεον, λέγοντας· Ὅτι οὐδέποτε οὕτως εἴδομεν.

13 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν παρὰ την θάλασσαν· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἤρχετο προς αὐτον, καὶ ἐδίδασκεν αὐτούς.

14 Καὶ παράγων εἶδε Λευὶν τον του Ἀλφαίου, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελωνιον· καὶ λέγει αὐτῶ· Ἀκολούθει μοι. Καὶ ἀναστας ἠκολούθησεν αὐτῶ.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῶ κατακεῖσθαι αὐτον ἐν τῆ οἰκίᾳ αὐτου, καὶ πολλοὶ τελῶναι καὶ ἁμαρτωλοὶ συνανέκειντο τῶ Ἰησοῦ καὶ τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· ἦσαν γαρ πολλοὶ, καὶ ἠκολούθησαν αὐτῶ.

16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἰδόντες αὐτον ἐσθίοντα μετὰ των τελωνων καὶ ἁμαρτωλων, ἔλεγον τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Τί ὅτι μετὰ των τελωνων καὶ ἁμαρτωλων ἐσθίει καὶ πίνει;

17 Καὶ ἀκουσας ὁ Ἰησους, λέσίαν να συγχωρᾷ ἁμαρτίας ἀπαιω εἰς την γην· (λέγει εἰς τον παραλυτον·)

11 Εσένα λέγω, σηκω, καὶ ἁπαρε το κριββάτι σου καὶ σύρε εἰς το σπητι σου.

12 Καὶ παρευθὺς ἐσηκωθη, καὶ ἐσήκωσε τὸ κριββάτι του, καὶ εὐγηκε ἔξω ὁμπροστα εἰς ὅλους· ὥστε ὅλοι ἐτρόμαξαν καὶ ἐδόξασαν τον Θεόν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ποτὲ δὲν εἴδαμεν τέτοιον πρᾶγμα.

13 Καὶ πάλιν εὐγηκεν ἔξω καὶ ἐπῆγεν εἰς το παραγιαλι· καὶ ὁλος ὁ λαος ἤρχετον εις αὐτον, καὶ τους ἐδίδασκε.

14 Καὶ περνωντας ὁ Ἰησους εἶδε τον Λευὶ του υἱον του Ἀλφαίου, ὁπου ἐκάθετον εἰς το κομμέρκι, καὶ λέγει του· Ακολούθα μου· Καὶ ἐσηκωθη καὶ του ἀκολουθησε.

15 Καὶ ὅταν ἐκάθετον εἰς το τραπέζι εἰς τὸ σπητί του, πολλοὶ τελωναι καὶ αμαρτωλοὶ ἤρχυνταν καὶ ἐκάθενταν μαζὺ με τον Ἰησουν καὶ με τους μαθετάδες του· διατὶ ἦταν πολλοὶ, καὶ τον ἀκολούθησαν.

16 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι βλεποντες τον ὁπου ἔτρωγε με τους τελωνας καὶ ἁμαρτωλους, ἔλεγαν εἰς τους μαθητάδες του· Διατὶ ἐκεῖνος τρωγει καὶ πίνει με τους τελωνας καὶ ἁμαρτωλους;

17 Καὶ ὁ Ἰησους ἀκούωντάς το,

αὐτοῖς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ἰσχύοντες ἰατροῦ, ἀλλ' οἱ κακῶς ἔχοντες· οὐκ ἦλθον καλέσαι δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ ἦσαν οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύοντες· καὶ ἔρχονται καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διατί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσιν, οἱ δὲ σοὶ μαθηταὶ οὐ νηστεύουσι;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Μὴ δύνανται οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, νηστεύειν; ὅσον χρόνον μεθ' ἑαυτῶν ἔχουσι τὸν νυμφίον, οὐ δύνανται νηστεύειν·

20 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι, καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

21 Καὶ οὐδεὶς ἐπίβλημα ῥάκους ἀγνάφου ἐπιῤῥάπτει ἱματίῳ παλαιῷ· εἰ δὲ μή, αἴρει τὸ πλήρωμα αὐτοῦ τὸ καινὸν τοῦ παλαιοῦ, καὶ χεῖρον σχίσμα γίνεται.

22 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μή, ῥήσσει ὁ οἶνος τοὺς ἀσκούς, καὶ ὁ οἶνος ἐκχεῖται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται· ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον.

τους λέγει· Οἱ γερροὶ δὲν χρειάζονται ἰατρόν, ἀλλὰ ἐκεῖνοι ὁποὺ εἶναι ἄῤῥωστοι· ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

18 Καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων νήστευαν· καὶ ἔρχονται καὶ λέγουν του· Διατί οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου καὶ τῶν Φαρισαίων νηστεύουσι, καὶ οἱ μαθηταί σου δὲν νηστεύουσι;

19 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Μήπως οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ὅσον εἶναι ὁ νυμφίος μετ' αὐτοὺς, ἠμποροῦν νὰ νηστεύσουν; ὅσον καιρὸν ἔχουσι μαζύ τους τὸν νυμφίον, δὲν ἠμποροῦν νὰ νηστεύσουν·

20 Ἀμὴ θέλουσιν ἐλθῇ ἡμέραις, ὅταν παρθῇ ἀπ' αὐτοὺς ὁ νυμφίος, καὶ τότε εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θέλουσι νηστεύσει.

21 Καὶ οὐδὲ κανένας μπαλώνει μπάλωμα ἀπὸ παν καινούριον εἰς φόρεμα παλαιόν· εἰ δὲ μή, τὸ καινούριον μπάλωμα χαλᾷ ἀπὸ τὸ παλαιὸν, καὶ γίνεται χειρότερον σχίσμα.

22 Καὶ οὐδὲ κανένας βάλλει νέον κρασὶ εἰς δερμάτια παλαιά· εἰ δὲ μή, τὸ νέον κρασὶ σπάζει τὰ δερμάτια, καὶ χύνεται καὶ τὸ κρασὶ, καὶ τὰ δερμάτια χαλοῦνται· ἀλλὰ πρέπει νὰ βάλλῃ τινὰς νέον κρασὶ εἰς δερμάτια καινούρια.

23 Καὶ ἐγένετο παραπορεύεσθαι αὐτὸν ἐν τοῖς σάββασι διὰ τῶν σπορίμων, καὶ ἤρξαντο οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ὁδὸν ποιεῖν τίλλοντες τοὺς στάχυας.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἔλεγον αὐτῷ· Ἴδε, τί ποιοῦσιν ἐν τοῖς σάββασιν, ὃ οὐκ ἔξεστι;

25 Καὶ αὐτὸς ἔλεγεν αὐτοῖς· Οὐδέποτε ἀνέγνωτε, τί ἐποίησε Δαβὶδ, ὅτε χρείαν ἔσχε, καὶ ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ;

26 Πῶς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ ἐπὶ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔφαγεν, οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ τοῖς ἱερεῦσι, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς σὺν αὐτῷ οὖσι;

27 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Τὸ σάββατον διὰ τὸν ἄνθρωπον ἐγένετο, οὐχ ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Ὥστε κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

23 Καὶ ἔτυχε τὰ σάββατα καὶ ἐπέρναν μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτὰ, καὶ ἄρχισαν οἱ μαθηταῖς του περιπατοῦντες εἰς τὴν στράταν νὰ μαδοῦσι στάχυα.

24 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ἔλεγαν· Ἴδες, τί κάμνουσι τὰ σαββαΐα, ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν πρέπει;

25 Καὶ αὐτὸς τοὺς ἔλεγε· Ποτὲ σας δὲν ἐδιαβάσετε, τί ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν [illegible] καὶ ἐπείνασε καὶ αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι, ὁποῦ ἦταν μαζύ μετ' αὐτόν;

26 Πῶς ἐμβῆκε εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Ἀβιάθαρ τοῦ Ἀρχιερέως, καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, τὰ ὁποῖα δὲν εἶχε ἄλλον ἐξουσίαν νὰ τὰ φάγῃ, παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους, ὁποῦ ἦταν μαζύ του;

27 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγε· Τὸ σάββατον ἔγινε διὰ τὸν ἄνθρωπον, καὶ ὄχι ὁ ἄνθρωπος διὰ τὸ σάββατον.

28 Εἰς τοσοῦτον ὁποῦ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι κύριος καὶ τοῦ σαββάτου.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος ἐξηραμμένην ἔχων τὴν χεῖρα.

2 Καὶ παρετήρουν αὐτὸν εἰ τοῖς σάββασι θεραπεύσει αὐτὸν, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

ΚΑΙ πάλιν ἐμβῆκε εἰς τὸ συναγωγι, καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν.

2 Καὶ ἐπαραφυλαγαν ἀνίσως καὶ τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατον, νὰ τὸν κατηγορήσουν.

3 Καὶ λέγει τῷ ἀνθρώπῳ τῷ [illegible] ἐχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι εἰς τὸ μέσον.

4 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀποκτεῖναι; Οἱ δὲ ἐσιώπων.

5 Καὶ περιβλεψάμενος αὐτοὺς μετ' ὀργῆς, συλλυπούμενος ἐπὶ τῇ πωρώσει τῆς καρδίας αὐτῶν, λέγει τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου· καὶ ἐξέτεινε· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

6 Καὶ ἐξελθόντες οἱ Φαρισαῖοι, εὐθέως μετὰ τῶν Ἡρῳδιανῶν συμβούλιον ἐποίουν κατ' αὐτοῦ, ὅπως αὐτὸν ἀπολέσωσι.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀνεχώρησε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς τὴν θάλασσαν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἠκολούθησαν αὐτῷ, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας,

8 Καὶ ἀπὸ Ἱεροσολύμων, καὶ ἀπὸ τῆς Ἰδουμαίας, καὶ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ οἱ περὶ Τύρον καὶ Σιδῶνα, πλῆθος πολύ, ἀκούσαντες ὅσα ἐποίει, ἦλθον πρὸς αὐτόν.

9 Καὶ εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα πλοιάριον προσκαρτερῇ αὐτῷ, διὰ τὸν ὄχλον, ἵνα μὴ θλίβωσιν αὐτόν.

10 Πολλοὺς γὰρ ἐθεράπευσεν· ὥστε ἐπιπίπτειν αὐτῷ, ἵνα

3 Καὶ λεγει τε ανθρωπε εκείνε, ὁπε ἐχει το χειρ τε ξηρὸν· Σηκα εις την μέσην.

4 Καὶ λεγει τῆς· Εμπορι πανενας τὸ σάββατον νὰ κάμη καλὸν, ἢ κακόν; να σωση ἄνθρωπον, ἢ νὰ σκοτωση; Καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπαιναν.

5 Καὶ βλέπωντάς τες μὲ θυμὸν, καὶ συλλυπούμενος εἰς τὴν πωρωσιν τῆς καρδίας τες, λεγει εἰς τὸν ἄνθρωπον· Ἅπλωσε τὸ χερι σε· καὶ τὸ ἅπλωσι· καὶ ἐκατεςαθη τὸ χέρι τε γερὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

6 Καὶ παρευθὺς οἱ Φαρισαῖοι ὡσὰν ευγηκαν ἔξω, ἐσυμβηλεύθηκαν με τες Ηρωδιανὲς εναντίον του, πως νὰ τὸν χαλάσουν.

7 Καὶ ὁ Ιησες ανεχώρησε με τες μαθητάδες τε εἰς το μέρος της θαλάσσης· καὶ πληθος πολυ του ακολυθησαν ἀπὸ την Γαλιλαίαν, καὶ ἀπὸ την Ἰουδαίαν,

8 Καὶ ἀπὸ την Ιερυσαλημ, καὶ ἀπὸ την Ἰδημαίαν, καὶ ἀπὸ την πέρα μεριὰν τε Ιορδανε· καὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα της Τύρε καὶ της Σιδωνος, πληθος πολυ, ακύσαντες ὅσα ἐκαμνε, ἠλθαν εἰς αὐτον.

9 Καὶ λεγει εἰς τες μαθητάδες τε, νὰ τὸν καρτερῇ μονόξυλον δια το πληθος, νὰ μὴν τον γενοχωρῇ.

10 Διατὶ ἰάτρευσε πολλες, εἰς τόσον ὁπε ἐπεφταν απανω

αυτὴ ἄψωνται, ὅσοι εἶχον μάστιγας.

11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν αὐτὸν ἐθεώρουν, προσέπιπτεν αὐτῷ, καὶ ἔκραζε, λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ πολλὰ ἐπετίμα αὐτοῖς, ἵνα μὴ αὐτὸν φανερὸν ποιήσωσι.

13 Καὶ ἀναβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ προσκαλεῖται ὃς ἤθελεν αὐτὸς· καὶ ἀπῆλθον πρὸς αὐτόν.

14 Καὶ ἐποίησε δώδεκα, ἵνα ὦσι μετ' αὐτοῦ, καὶ ἵνα ἀποστέλλῃ αὐτοὺς κηρύσσειν,

15 Καὶ ἔχειν ἐξουσίαν θεραπεύειν τὰς νόσους, καὶ ἐκβάλλειν τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἐπέθηκε τῷ Σίμωνι ὄνομα Πέτρον·

17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου· (καὶ ἐπέθηκεν αὐτοῖς ὀνόματα Βοανεργές, ὅ ἐστιν, υἱοὶ βροντῆς·)

18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,

19 Καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ παρέδωκεν αὐτόν· καὶ ἔρχονται εἰς οἶκον.

20 Καὶ συνέρχεται πάλιν ὄχλος, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτοὺς μηδὲ ἄρτον φαγεῖν.

11 Καὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, ὅταν τὸν ἔβλεπαν, ἔπιπτον ἔμπροσθεν αὐτοῦ, καὶ ἔκραζον καὶ ἔλεγον· Ὅτι σὺ εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπολλὰ ἐπέτιμεν αὐτοῖς, νὰ μὴν τὸν φανερώνουσι.

13 Καὶ ἀνεβαίνει εἰς τὸ ὄρος, καὶ ἐκάλεσεν ἐκείνους, ὁποὺ ἤθελε· καὶ ἐπῆγαν εἰς αὐτόν.

14 Καὶ ἔκαμε δώδεκα, νὰ εἶναι μετ' αὐτοῦ, καὶ διὰ νὰ τοὺς στέλλῃ νὰ κηρύττουσι,

15 Καὶ νὰ ἔχουσιν ἐξουσίαν νὰ ἰατρεύουσι τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ νὰ ἐβγάνουν τὰ δαιμόνια.

16 Καὶ ἔβαλεν τοῦ Σίμωνος τὸ ὄνομα Πέτρον·

17 Καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου, (καὶ τοὺς ὀνόμασε Βοανεργές, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ υἱοὺς βροντῆς·)

18 Καὶ Ἀνδρέαν, καὶ Φίλιππον, καὶ Βαρθολομαῖον, καὶ Ματθαῖον, καὶ Θωμᾶν, καὶ Ἰάκωβον τὸν υἱὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Θαδδαῖον, καὶ Σίμωνα τὸν Κανανίτην,

19 Καὶ Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὁ ὁποῖος τὸν ἐπαράδωκε· καὶ ἀπέκει ἠλθαν εἰς τὸ σπῆτι.

20 Καὶ πάλιν ἐμαζώχθηκεν

οχλῶ, ὥστε μὴ δύνασθαι αὐτὸν μήτε ἄρτον φαγεῖν.

21 Καὶ ἀκούσαντες οἱ παρ' αὐτοῦ, ἐξῆλθον κρατῆσαι αὐτόν· ἔλεγον γάρ· Ὅτι ἐξέστη.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβάντες, ἔλεγον· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει, καὶ ὅτι ἐν τῷ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλεσάμενος αὐτοὺς, ἐν παραβολαῖς ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς δύναται σατανᾶς σατανᾶν ἐκβάλλειν;

24 Καὶ ἐὰν βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ βασιλεία ἐκείνη·

25 Καὶ ἐὰν οἰκία ἐφ' ἑαυτὴν μερισθῇ, οὐ δύναται σταθῆναι ἡ οἰκία ἐκείνη.

26 Καὶ εἰ ὁ σατανᾶς ἀνέστη ἐφ' ἑαυτὸν καὶ μεμέρισται, οὐ δύναται σταθῆναι, ἀλλὰ τέλος ἔχει.

27 Οὐ δύναται δὲ εἷς τὰ σκεύη τοῦ ἰσχυροῦ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, διαρπάσαι, ἐὰν μὴ πρῶτον τὸν ἰσχυρὸν δήσῃ· καὶ τότε τὴν οἰκίαν αὐτοῦ διαρπάσει.

28 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πάντα ἀφεθήσεται τὰ ἁμαρτήματα τοῖς υἱοῖς τῶν ἀνθρώπων, καὶ βλασφημίαι ὅσας ἂν βλασφημήσωσιν·

πολὺς ὄχλος, τόσον ὅπου δὲν ἠμποροῦσαν μήτε νὰ φᾶσι ψωμί.

21 Καὶ ὅσοι τὸν ἄκουσαν οἱ ἰδικοί του, ἐβγῆκαν ἔξω νὰ τὸν πιάσουν· διατὶ ἔλεγαν· Πῶς ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν νοῦν του.

22 Καὶ οἱ γραμματεῖς, ὁποὺ κατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, ἔλεγαν· Ὅτι Βεελζεβοὺλ ἔχει· καὶ ὅτι μὲ τὸν ἄρχοντα τῶν δαιμόνων βγάνει τὰ δαιμόνια.

23 Καὶ προσκαλωντάς τους, τοὺς ἔλεγε μὲ παραβολαῖς· Πῶς ἠμπορεῖ νὰ διώξῃ ὁ σατανᾶς τὸν σατανᾶν;

24 Καὶ ἐὰν μία βασιλεία μοιρασθῇ εἰς τὸν λόγον της, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ ἡ βασιλεία ἐκείνη.

25 Καὶ ἐὰν ἕνα σπίτι μοιρασθῇ εἰς τὸν λόγον του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ σταθῇ τὸ σπίτι ἐκεῖνο.

26 Καὶ ἐὰν ὁ σατανᾶς ἐσηκώθη ἐναντίον εἰς τὸν λόγον του, καὶ ἐδιαμοιράσθη, δὲν δύνεται νὰ σταθῇ, ἀλλὰ τέλος ἔχει.

27 Κανένας δὲν δύνεται νὰ πάρῃ τὰ πράγματα τοῦ ἀνδρειωμένου, ἐμβαίνωντας εἰς τὸ σπίτι του, ἂν δὲν δέσῃ πρῶτον τὸν ἀνδρειωμένον· καὶ τότε νὰ κυρεύσῃ τὸ σπίτι του.

28 Βεβαίως σᾶς λέγω, ὅτι ὅλα τὰ ἁμαρτήματα τῶν ἀνθρώπων θέλουσι τοὺς συγχωρεθῆ, καὶ ἡ βλασφημίαις ὁσαις βλασφημήσουσιν.

29 Ὃς δ' ἂν βλασφημήσῃ εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, οὐκ ἔχει ἄφεσιν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλ' ἔνοχός ἐστιν αἰωνίου κρίσεως.

30 Ὅτι ἔλεγον· Πνεῦμα ἀκάθαρτον ἔχει.

31 Ἔρχονται οὖν οἱ ἀδελφοὶ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ· καὶ ἔξω ἑστῶτες ἀπέστειλαν πρὸς αὐτὸν, φωνοῦντες αὐτόν.

32 Καὶ ἐκάθητο ὄχλος περὶ αὐτόν· εἶπον δὲ αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἔξω ζητοῦσί σε.

34 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτοῖς, λέγει· Τίς ἐστιν ἡ μήτηρ μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ περιβλεψάμενος κύκλῳ τοὺς περὶ αὐτὸν καθημένους, λέγει· Ἰδοὺ ἡ μήτηρ μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου.

35 Ὃς γὰρ ἂν ποιήσῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἀδελφός μου καὶ ἀδελφὴ μου καὶ μήτηρ ἐστί.

Κεφ. δ' 4.

ΚΑΙ πάλιν ἤρξατο διδάσκειν παρὰ τὴν θάλασσαν· καὶ συνήχθη πρὸς αὐτὸν ὄχλος πολὺς, ὥστε αὐτὸν ἐμβάντα εἰς τὸ πλοῖον, καθῆσθαι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος πρὸς τὴν θάλασσαν ἐπὶ τῆς γῆς ἦν.

2 Καὶ ἐδίδασκεν αὐτοὺς ἐν παραβολαῖς πολλὰ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ·

29 Ἀμὴν ὅστις βλασφημήσει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, δὲν τοῦ συγχωρᾶται εἰς τὸν αἰῶνα, ἀλλὰ κατακρίνεται αἰωνίως.

30 Διατὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἔχει πνεῦμα ἀκάθαρτον.

31 Ἔρχονται λοιπὸν οἱ ἀδελφοὶ του, καὶ ἡ μητέρα του· καὶ στεκόμενοι ἔξω ἔστειλαν εἰς αὐτὸν, καὶ τὸν ἐλάλησαν.

32 Καὶ ὄχλος πολὺς ἐκάθηται τριγύρω του· καὶ λέγουν του· Νά, ἡ μάνα σου καὶ τὰ ἀδελφιά σου σὲ γυρεύουν ἔξω.

33 Καὶ ἀποκριθεὶς λέγει τους· Τίς εἶναι ἡ μάνα μου ἢ οἱ ἀδελφοί μου;

34 Καὶ βλέποντας ἐκείνους, ὁποὺ ἐκάθηνταν τριγύρω του, λέγει· Νά ἡ μάνα μου καὶ τὰ ἀδελφιά μου.

35 Διατὶ ὁποὺ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνος εἶναι ἀδελφός μου καὶ ἀδελφὴ μου καὶ μάνα μου.

ΚΑΙ πάλιν ἄρχισε νὰ διδάσκῃ σημὰ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐμαζώχθηκεν ὄχλος πολὺς εἰς αὐτὸν, τόσον ὁποὺ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐστέκηνταν εἰς τὸ περιγιάλι εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ τους ἐδίδασκε πολλὰ μὲ παραβολαῖς, καὶ ἔλεγέ τους εἰς τὴν διδαχὴν του·

3 Ἀκούετε· Ἰδού, ἐξῆλθεν ὁ σπείρων τοῦ σπείραι.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ σπείρειν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδόν, καὶ ἦλθε τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτό.

5 Ἄλλο δὲ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ πετρῶδες, ὅπου οὐκ εἶχε γῆν πολλήν· καὶ εὐθέως ἐξανέτειλε, διὰ τὸ μὴ ἔχειν βάθος γῆς·

6 Ἡλίου δὲ ἀνατείλαντος ἐκαυματίσθη, καὶ διὰ τὸ μὴ ἔχειν ῥίζαν, ἐξηράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰς ἀκάνθας· καὶ ἀνέβησαν αἱ ἄκανθαι, καὶ συνέπνιξαν αὐτό, καὶ καρπὸν οὐκ ἔδωκε.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἐδίδου καρπὸν ἀναβαίνοντα καὶ αὐξάνοντα· καὶ ἔφερεν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὁ ἔχων [illegible] ἀκούειν ἀκουέτω.

10 Ὅτε δὲ ἐγένετο κατὰ μόνας, ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ περὶ αὐτὸν σὺν τοῖς δώδεκα τὴν παραβολήν.

11 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὸ μυστήριον τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἐκείνοις δὲ τοῖς ἔξω, ἐν παραβολαῖς τὰ πάντα γίνεται.

12 Ἵνα βλέποντες βλέπωσι, καὶ μὴ ἴδωσι· καὶ ἀκούοντες

3 Ἀκοῦτε· Νά, ὁπού εὐγῆκεν ὁ σπορεὺς νὰ σπείρῃ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὁπού ἔσπειρεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν στράτα, καὶ ἦλθαν τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ τὸ ἐκατάφαγαν.

5 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τόπον πετρῶδη, ὁπού δὲν εἶχε πολλὴν γῆν· καὶ εὐθὺς ἐβύτρωσε με τὸ νὰ μὴν ἔχῃ πολλὴν γῆν·

6 Καὶ ὡσὰν ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος, ἐκαυματίσθη καὶ μὲ τὸ νὰ μὴ ἔχῃ ῥίζαν, ἐξεράνθη.

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὰ ἀγκάθια· καὶ ἀνέβηκαν τὰ ἀγκάθια, καὶ τὸ ἔπνιξαι, καὶ δὲν ἔκαμε καρπόν.

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν· καὶ ἔκαμε καρπὸν καὶ ἀνέβη καὶ αὔξανε· καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα τριάντα, καὶ ἄλλο ἔκαμε τὸ ἕνα ἑξῆντα, καὶ ἄλλο τὸ ἕνα ἑκατόν.

9 Καὶ ἔλεγεν τους· Ὁποῦ ἔχει αὐτία νὰ ἀκούσῃ, ἂς ἀκούσῃ.

10 Καὶ ὅταν ἀπόμεινε μοναχός, τὸν ἐρώτησαν τῆς παραβολῆς ἐκεῖνοι, ὁπού ἦταν τριγύρω του, μαζὺ μὲ τοὺς δώδεκα μαθητάδες.

11 Καὶ τους εἶπεν· Ἔσας ἐδόθη νὰ γνωρίσεῖε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὰ εἰς ἐκείνους ὁπού εἶναι ἀπέξω, γίνεται ὅλα μὲ παραβολαῖς·

12 Ἵνα βλέποντες βλέπωσι, καὶ νὰ μὴν καταλαμβά-

ἀκηωσι, καὶ μὴ συνῶσι· μήποτε ἐπιστρέψωσι, καὶ ἀφεθῇ αὐτοῖς τὰ ἁμαρτήματα.

13 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὐκ οἴδατε τὴν παραβολὴν ταύτην; καὶ πῶς πάσας τὰς παραβολὰς γνώσεσθε;

14 Ὁ σπείρων, τὸν λόγον σπείρει.

15 Οὗτοι δέ εἰσιν οἱ παρὰ τὴν ὁδόν, ὅπου σπείρεται ὁ λόγος· καὶ ὅταν ἀκούσωσιν, εὐθέως ἔρχεται ὁ σατανᾶς, καὶ αἴρει τὸν λόγον τὸν ἐσπαρμένον ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν.

16 Καὶ οὗτοί εἰσιν ὁμοίως οἱ ἐπὶ τὰ πετρώδη σπειρόμενοι, οἱ, ὅταν ἀκούσωσι τὸν λόγον, εὐθέως μετὰ χαρᾶς λαμβάνουσιν αὐτόν·

17 Καὶ οὐκ ἔχουσι ῥίζαν ἐν ἑαυτοῖς, ἀλλὰ πρόσκαιροί εἰσιν· εἶτα γενομένης θλίψεως ἢ διωγμοῦ διὰ τὸν λόγον, εὐθέως σκανδαλίζονται.

18 Καὶ οὗτοί εἰσιν οἱ εἰς τὰς ἀκάνθας σπειρόμενοι, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον ἀκούοντες·

19 Καὶ αἱ μέριμναι τοῦ αἰῶνος τούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ αἱ περὶ τὰ λοιπὰ ἐπιθυμίαι εἰσπορευόμεναι συμπνίγουσι τὸν λόγον, καὶ ἄκαρπος γίνεται.

νεσι· καὶ ἀκούοντες οὐκ ἀκούουσι καὶ τὰ μὴ γροικῶσι· μήπως καὶ μετανόησαν, καὶ τοὺς συγχωρεθῶσι τὰ ἁμαρτήματα τους.

13 Καὶ λέγει τους· Ἐτούτην τὴν παραβολὴν δὲν ἐξεύρετε; καὶ πῶς θέλετε γνωρίσει ὅλες ταῖς παραβολαῖς;

14 Ἐκεῖνος ὁπού σπέρνει, σπέρνει, τὸν λόγον.

15 Καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁπού εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν στράταν, εἰς τους ὁποίους θηλονότι σπέρνεται ὁ λογος· καὶ ὁταν τὸν ἀκούσουσι, παρευθὺς ἔρχεται ὁ σατανᾶς, καὶ σηκώνει τὸν λόγον, ὁπού εἶναι ἐσπαρμένος μέσα εἰς τὰς καρδίαις τους.

16 Ὁμοίως καὶ ἐτοῦτοι εἶναι ἐκεῖνοι, ὁπού σπέρνονται εἰς τὰ πετρωδη, οἱ ὁποῖοι, ὁταν ἀκούσουν τὸν λόγον, εὐθὺς μετα χαρᾶς τὸν περιέχουσι·

17 Ἀμὴ δὲν ἔχουσι ῥίζαν εἰς τοῦ λογου τους, ἀλλὰ εἶναι πρόσκαιροι· καὶ ὑπέκει ὡσὰν γένη θλῖψις ἢ διωγμὸς διὰ τὸν λόγον, παρευθὺς σκανδαλίζονται.

18 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν, ὁπού σπέρνονται εἰς τὰ ἀγκάθια, ὁπού ἀκούουσι τὸν λόγον·

19 Καὶ ἡ φροντίδες τοῦ κόσμου ἐτούτου, καὶ ἡ ἀπάτη τοῦ πλούτου, καὶ ἡ ἀλλαις ἐπιθυμίαις, ὁπού ἐμβαίνουσι μέσα τους, πνίγουσι τὸν λογον, καὶ γίνεται ἄκαρπος.

20 Καὶ αὐτοί εἰσιν οἱ ἐπὶ τὴν γῆν τὴν καλὴν σπαρέντες, οἵτινες ἀκούσι τὸν λόγον, καὶ παραδέχονται· καὶ καρποφορεῦσιν, ἓν τριάκοντα, καὶ ἓν ἑξήκοντα, καὶ ἓν ἑκατόν.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Μήτι ὁ λύχνος ἔρχεται, ἵνα ὑπὸ τὸν μόδιον τεθῇ, ἢ ὑπὸ τὴν κλίνην; οὐχ ἵνα ἐπὶ τὴν λυχνίαν ἐπιτεθῇ;

22 Οὐ γάρ ἐστί τι κρυπτόν, ὃ ἐὰν μὴ φανερωθῇ· οὐδὲ ἐγένετο ἀπόκρυφον, ἀλλ᾽ ἵνα εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

23 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

24 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Βλέπετε τί ἀκούετε· ἐν ᾧ μέτρῳ μετρεῖτε, μετρηθήσεται ὑμῖν, καὶ προστεθήσεται ὑμῖν τοῖς ἀκούσιν·

25 Ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς οὐκ ἔχει, καὶ ὃ ἔχει ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

26 Καὶ ἔλεγεν· Οὕτως ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡς ἐὰν ἄνθρωπος βάλῃ τὸν σπόρον ἐπὶ τῆς γῆς.

27 Καὶ καθεύδῃ, καὶ ἐγείρηται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνῃ, καὶ μηκύνηται ὡς οὐκ οἶδεν αὐτός.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εἶναι πάλιν ὁποῦ ἐσπάρθηκαν εἰς τὴν γῆν τὴν καλήν, ὁποῦ ἀκοῦν τὸν λόγον, καὶ τὸν δέχονται· καὶ καρποφορεῖ, τὸ ἕνα τριάντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑξήντα, καὶ τὸ ἄλλο ἑκατόν.

21 Καὶ τοὺς ἔλεγε· Μήνα ὁ λύχνος ἔρχεται, νὰ βαλθῇ ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, ἢ εἰς τὸ κριββάτι; καὶ ὄχι νὰ βαλθῇ ἄπανω εἰς τὸν λυχνοστάτη;

22 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφόν· ὁποῦ νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἔγινε κανένα ἀπόκρυφοι, ὁποῦ νὰ μὴν ἐλθῃ εἰς τὸ φανερόν.

23 Ὁποῖος ἔχει αὐτιὰ νὰ ἀκούσῃ, ἂς ἀκούσῃ.

24 Καὶ ἔλεγεν τοὺς· Ἔχετε τὸν νοῦ σας εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκοῦτε· μὲ τὸ μέτρον ἐκεῖνο, ὁποῦ μετρᾶτε, θέλει σᾶς μετρηθῇ, καὶ θέλει βαλθῇ παραπάνω εἰς ἐσᾶς ὁποῦ ἀκοῦτε·

25 Ὁποῖος ἔχει, θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει, θέλει παρθῇ ἀπ᾽ αὐτόν.

26 Καὶ ἔλεγε· Τέτοιας λογῆς εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ὡσὰν ἕνας ἀνθρωπος, ὁποῦ νὰ ῥίξῃ τὸν σπόρον εἰς τὴν γῆν.

27 Καὶ νὰ κοιμᾶται, καὶ σηκώνεται νύκτα καὶ ἡμέραν· καὶ ὁ σπόρος βλαστάνει, καὶ μακρύνει μὲ τρόπον ὁποῦ αὐτὸς δὲν ἐξεύρει.

28 Αὐτοματη γαρ ἡ γη καρποφορεῖ, πρωτον χόρτον, εἶτα στάχυν, εἶτα πλήρη σῖτον ἐν τῳ στάχυϊ.

29 Ὅταν δε παραδῳ ὁ καρπὸς, εὐθεως ἀποστέλλει τὸ δρεπανον, ὁτι παρεστηκεν ὁ θερισμός.

30 Καὶ ἔλεγε· Τινι ὁμοιωσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἡ ἐν ποια παραβολῃ παραβαλωμεν αὐτην;

31 Ὡς κόκκω σινάπεως, ὃς, ὅταν σπαρῃ ἐπὶ της γῆς, μικρότερος πάντων των σπερμάτων ἐστὶ των ἐπὶ τῆς γῆς·

32 Καὶ ὁταν σπαρῃ, ἀναβαίνει, καὶ γίνεται πάντων των λαχάνων μείζων, καὶ ποιεῖ κλάδους μεγάλους, ὡστε δύνασθαι ὑπὸ την σκιὰν αὐτου τὰ πετεινα τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνειν.

33 Καὶ τοιαύταις παραβολαῖς πολλαῖς ἐλάλει αὐτοῖς τον λόγον, καθως ἠδύναντο ἀκουειν.

34 Χωρὶς δὲ παραβολης οὐκ ἐλάλει αὐτοῖς· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς μαθηταῖς αὐτου ἐπέλυε πάντα.

35 Καὶ λέγει αὐτοῖς ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὀψίας γενομένης· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν.

36 Καὶ ἀφέντες τὸν ὄχλον παραλαμβάνουσιν αὐτὸν ὡς ἦν

28 Διατι ἡ γη ἀπὸ τὴν τὸν καρπὸν, πρῶτα χορτάρι, καὶ ὕστερα στάχυ, μετὰ τοῦτα γεμάτον σιτάρι τὸ στάχυ.

29 Καὶ ὁταν φωμασῃ, παρευθὺς στέλλει τὸ δρεπάνι, διατὶ ἐφθασε τὸ θερος.

30 Καὶ ἔλεγε· Με τίνα ὁμοιάσωμεν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ; ἢ με ποίαν παραβολὴν νὰ τὴν συγκρίνωμεν;

31 Ὡσὰν τὸ κοκκι τοῦ συνάπεως, τὸ ὁποῖον, ὁταν σπαρθῇ εἰς τὴν γῆν, εἶναι μικρότερον ἀπὸ ὅλα τὰ σπέρματα ὁπου εἶναι εἰς τὴν γῆν·

32 Καὶ ὡσὰν σπαρθῇ, ἀνεβαίνει, καὶ γίνεται μεγαλίτερον ἀπὸ ὅλα τὰ λαχανα, καὶ κάμνει κλαδία μεγάλα, εἰς τοσον ὁπου ἠμποροῦν τὰ πτηλία του οὐρανοῦ νὰ φωλεύουν εἰς τὸν ἴσκιόν του.

33 Καὶ μὲ τοιους λογους πολλαῖς παραβολαῖς τοὺς ἐλάλει τὸν λόγον, καθως ἠδύνανται νὰ ἀκουσουν.

34 Καὶ χωρις παραβολὴν δὲν τοὺς ἐλάλει· καὶ κατα μόνας τοὺς μαθητάς του τὰ ἐξεδιάλυνεν ὅλα.

35 Καὶ λέγει τους ἐκείνην τὴν ἡμέραν, ὡσὰν ἐβράδιασε· Ἂς περάσωμεν πέρα.

36 Καὶ οἱ μαθητάς ἄφησαν τὸ πλῆθος, καὶ τὸν ἐπῆραν

εν τῷ πλοίῳ· καὶ ἄλλα δὲ πλοιάρια ἦν μετ' αὐτοῦ.

37 Καὶ γίνεται λαίλαψ ἀνέμου μεγάλη· καὶ τὰ δὲ κύματα ἐπέβαλλεν εἰς τὸ πλοῖον, ὥστε αὐτὸ ἤδη γεμίζεσθαι.

38 Καὶ ἦν αὐτὸς ἐπὶ τῇ πρύμνῃ ἐπὶ τὸ προσκεφάλαιον καθεύδων· καὶ διεγείρουσιν αὐτὸν, καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οὐ μέλει σοι, ὅτι ἀπολλύμεθα;

39 Καὶ διεγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ, καὶ εἶπε τῇ θαλάσσῃ· Σιώπα, πεφίμωσο. Καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος, καὶ ἐγένετο γαλήνη μεγάλη.

40 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί δειλοί ἐστε οὕτω; πῶς οὐκ ἔχετε πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μέγαν, καὶ ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ ὁ ἄνεμος καὶ ἡ θάλασσα ὑπακούουσιν αὐτῷ;

37 Καὶ ἔγινεν ἀνεμοστροβιλη μεγάλη· καὶ τὰ κύματα ἐκτύπεσαν καὶ ἐμβαίνουν μέσα εἰς τὸ καράβι, εἰς τόσον ὅπου ἐκόντευεν νὰ γεμίσῃ.

38 Καὶ αὐτὸς ἦτον εἰς τὴν πρύμνην, καὶ ἐκοιμᾶτον εἰς τὸ προσκέφαλον· καὶ τὸν ἐξύπνησαν, καὶ λέγουν τοῦ· Διδάσκαλε, δὲν σὲ μέλει, ὅπου χανόμεσθε;

39 Καὶ ἐσηκώθη καὶ ἐπρόσταξε μὲ φόβερισμὸν τὸν ἄνεμον, καὶ τῆς θαλάσσης εἶπε· Σιώπα, ἀποσταθῆτε· Καὶ ὁ ἄνεμος ἔπαυσε, καὶ ἔγινε γαλήνη μεγάλη.

40 Καὶ λέγει τους· Διατί εἶσθεν ἔτζι φοβητζιάρηδες; πῶς δὲν ἔχετε πίστιν;

41 Καὶ ἐφοβήθησαν φόβον μεγάλον, καὶ ἔλεγαν εἷας εἰς τὸν ἄλλον· Ταχα τίς νὰ εἶναι ἐτοῦτος, ὅπου καὶ ὁ ἀνεμος καὶ ἡ θάλασσα;

Κεφ. ε. 5.

ΚΑΙ ἦλθον εἰς τὸ πέραν τῆς θαλάσσης, εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Καὶ ἐξελθόντι αὐτῷ ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθὺς ἀπήντησεν αὐτῷ ἐκ τῶν μνημείων ἄνθρωπος ἐν πνεύματι ἀκαθάρτῳ.

ΚΑΙ ὡσὰν ἐπέρασαν πέρα τῆς θαλάσσης εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν.

2 Εὐθὺς ὅπου ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ μονόξυλον, τους ἀπαντᾷ ἕνας ἄνθρωπος ὅπου ἤρχοντον ἀπὸ τὰ μνήματα, μὲ πνεῦμα ἀκάθαρτον·

3 Ὃς τὴν κατοίκησιν εἶχεν ἐν τοῖς μνήμασι, καὶ οὔτε ἁλύσεσιν οὐδεὶς ἠδύνατο αὐτὸν δῆσαι·

4 Διὰ τὸ αὐτὸν πολλάκις πέδαις καὶ ἁλύσεσι δεδέσθαι, καὶ διεσπᾶσθαι ὑπ' αὐτοῦ τὰς ἁλύσεις, καὶ τὰς πέδας συντετρίφθαι· καὶ οὐδεὶς αὐτὸν ἴσχυε δαμάσαι.

5 Καὶ διαπαντὸς νυκτὸς καὶ ἡμέρας ἐν τοῖς ὄρεσι καὶ ἐν τοῖς μνήμασιν ἦν κράζων, καὶ κατακόπτων ἑαυτὸν λίθοις·

6 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρόθεν, ἔδραμε, καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ·

7 Καὶ κράξας φωνῇ μεγάλῃ, εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε τὸν Θεόν, μή με βασανίσῃς.

8 (Ἔλεγε γὰρ αὐτῷ· Ἔξελθε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον ἐκ τοῦ ἀνθρώπου·)

9 Καὶ ἐπηρώτα αὐτόν· Τί σοι ὄνομα; Καὶ ἀπεκρίθη, λέγων· Λεγεὼν ὄνομά μοι· ὅτι πολλοί ἐσμεν.

10 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ, ἵνα μὴ αὐτὸν ἀποστείλῃ ἔξω τῆς χώρας.

11 Ἦν δὲ ἐκεῖ πρὸς τὰ ὄρη ἀγέλη χοίρων μεγάλη βοσκομένη.

12 Καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν πάντες οἱ δαίμονες, λέ-

3 Ὁ ὁποῖος κατοίκειε εἰς τὰ μνήματα, καὶ κανεὶς δὲν ἠμπόρει νὰ τὸν δέσῃ, οὐδὲ μὲ ἁλυσίδας·

4 Διατὶ πολλαῖς φοραις καὶ μὲ ταῖς κλάπαις καὶ μὲ ταῖς ἁλυσίδες τὸν ἔδεσαν, καὶ αὐτὸς καὶ ταῖς ἁλυσίδες ἔκοψε, καὶ ταῖς κλάπαις ἔσυντριψεν· καὶ κανένας δὲν ἠμπόρει νὰ τὸν δαμάσῃ.

5 Καὶ πάντοτε νύκτα καὶ ἡμέρα ἐφώναξεν εἰς τὰ μνήματα καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ ἐκατάκοπτε τὸν λόγου τε μὲ ταῖς πέτραις·

6 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ μακρὰ, ἔδραμε, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε·

7 Καὶ κράξας μιγαλοφώνως, εἶπε· Τί ἔχεις ἐσύ να κάμῃς μετ ἐμένα Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; ὁρκίζω σε εἰς τὸν Θεόν, μὴ με βασανίσῃς.

8 (Διατὶ τοῦ ἔλεγε· Ἔξω πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἔβγα ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον ἐτοῦτον·)

9 Καὶ τοῦ ἐρώτησε· Τί εἶναι τὸ ὄνομά σου; Καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε· Λεγεὼν εἶναι τὸ ὄνομά μου· ὅτι εἴμεσθε πολλοί.

10 Καὶ τὸν ἐπαρακάλει πολλὰ, νὰ μὴν τὸς στείλῃ ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν.

11 Καὶ ἦτον ἐκεῖ εἰς τὰ ὄρη μεγάλη ἀγέλη τῶν χοίρων, ὁποῦ ἔβοσκε.

12 Καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν ὅλοι οἱ δαίμονες, λέγοντες·

γοντες· Πέμψον ἡμᾶς εἰς τοὺς χοίρους, ἵνα εἰς αὐτοὺς εἰσέλθωμεν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς εὐθέως ὁ Ἰησοῦς.

13 Καὶ ἐξελθόντα τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα, εἰσῆλθον εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, (ἦσαν δὲ ὡς δισχίλιοι,) καὶ ἐπνίγοντο ἐν τῇ θαλάσσῃ.

14 Οἱ δὲ βόσκοντες τοὺς χοίρους ἔφυγον, καὶ ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

15 Καὶ ἐξῆλθον ἰδεῖν τί ἐστι τὸ γεγονός. Καὶ ἔρχονται πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ θεωροῦσι τὸν δαιμονιζόμενον καθήμενον καὶ ἱματισμένον, καὶ σωφρονοῦντα, τὸν ἐσχηκότα τὸν λεγεῶνα· καὶ ἐφοβήθησαν.

16 Καὶ διηγήσαντο αὐτοῖς οἱ ἰδόντες, πῶς ἐγένετο τῷ δαιμονιζομένῳ, καὶ περὶ τῶν χοίρων.

17 Καὶ ἤρξαντο παρακαλεῖν αὐτὸν ἀπελθεῖν ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

18 Καὶ ἐμβαίνοντος αὐτοῦ εἰς τὸ πλοῖον, παρεκάλει αὐτὸν ὁ δαιμονισθείς, ἵνα ᾖ μετ' αὐτοῦ.

19 Ὁ δὲ Ἰησοῦς οὐκ ἀφῆκεν αὐτόν, ἀλλὰ λέγει αὐτῷ· Ὕ-

Πέμψε μας εἰς τοὺς χοίρους, νὰ ἐμβῶμεν εἰς αὐτούς. Καὶ παρευθὺς ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔδωσεν ἄδειαν.

13 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, ἐμβῆκαν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ἄρμησεν ἡ ἀγέλη ἀπὸ τὸν γκρεμνὸν εἰς τὴν θάλασσαν, (καὶ ἦταν ἕως δυὸ χιλιάδες,) καὶ ἐπνίγεταν εἰς τὴν θάλασσαν.

14 Καὶ ἐκεῖνοι, ὁπὲ ἔβοσκαν τοὺς χοίρους, ἐφύγαν καὶ ἐπῆγαν, καὶ τὸ εἶπαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια.

15 Καὶ οἱ ἄνθρωποι, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εὐγῆκαν νὰ ἰδοῦσι τί εἶναι ἐκεῖνο ὁπὲ ἔγινε. Καὶ ἤλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ βλέπουσι τὸν δαιμονισμένον, ὁπὲ εἶνε τὸν λεγεῶνα, καὶ ἐκαθέτεν ἐνδυμένον, καὶ σωφρονισμένον· καὶ ἐφοβήθηκαν.

16 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὲ τὸ εἶδασι, τοὺς τὸ ἐδιηγήθηκαν, πῶς ἔγινεν εἰς τὸν δαιμονισμένον, καὶ διὰ τοὺς χοίρους.

17 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν παρακαλέσι, νὰ παγαίνῃ ἀπὸ τὰ σύνορα τους.

18 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μονόξυλον, τὸν ἐπαρακάλει ἐκεῖνον, ὁπὲ ἦτον πρωτίτερα δαιμονισμένον, νὰ εἶναι μαζύ του.

19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς δὲν τὸν ἄφηκεν, ἀλλὰ τοῦ εἶπε· Σύρε εἰς τὸ

παγε εἰς τὸν οἶκόν σου πρὸς τοὺς σους, καὶ ἀπάγγειλον αὐτοῖς ὅσα σοι ὁ Κυριος ἐποίησε, καὶ ἠλέησέ σε.

20 Καὶ ἀπῆλθε, καὶ ἤρξατο κηρύσσειν ἐν τῇ Δεκαπόλει, ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· καὶ πάντες ἐθαύμαζον.

21 Καὶ διαπεράσαντος τοῦ Ἰησοῦ ἐν τῷ πλοίῳ πάλιν εἰς τὸ πέραν, συνήχθη ὄχλος πολυς ἐπ᾽ αὐτόν· καὶ ἦν παρὰ τὴν θάλασσαν.

22 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχεται εἷς τῶν ἀρχισυναγωγῶν, ὀνόματι Ἰάειρος· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, πίπτει πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ·

23 Καὶ παρεκάλει αὐτὸν πολλὰ, λέγων· Ὅτι τὸ θυγάτριόν μου ἐσχάτως ἔχει· ἵνα ἐλθὼν ἐπιθῇς αὐτῇ τὰς χεῖρας, ὅπως σωθῇ· καὶ ζήσεται.

24 Καὶ ἀπῆλθε μετ᾽ αὐτοῦ· καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολυς, καὶ συνέθλιβον αὐτόν.

25 (Καὶ γυνὴ τις οὖσα ἐν ῥύσει αἵματος ἐτῶν δώδεκα,

26 Καὶ πολλὰ παθοῦσα ὑπὸ πολλῶν ἰατρῶν, καὶ δαπανήσασα τὰ παρ᾽ ἑαυτῆς πάντα, καὶ μηδὲν ὠφεληθεῖσα, ἀλλὰ μᾶλλον εἰς τὸ χεῖρον ἐλθοῦσα·

27 Ἀκούσασα περὶ τοῦ σπῆτί σου, καὶ εἰς τοὺς ἰδικούς σου, καὶ εἰπὲ τοὺς ὅσα σοι ἐκαμεν ὁ Κυριος, καὶ σὲ ἐλεήσῃ.

20 Καὶ ἐδιδεν, καὶ ἄρχισε να κηρυττῃ εἰς τὴν Δικαπολιν, ὅσα τοῦ ἐκαμεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν.

21 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασεν ὁ Ἰησοῦς πέρα με τὸ καρβὶ, ἐμαζώχθη πολυς λαὸς εἰς αὐτὸν· καὶ ἐκεῖνος ἦτον εἰς τὸ παραθαλάσσιον.

22 Καὶ να, καὶ ἔρχεται ἕνας ἀπο τοὺς ἀρχισυναγωγοὺς, το ὁποῖον τοῦ Ἰάειρος· καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τοῦ·

23 Καὶ τοῦ παρακάλει πολλὰ, λέγοντας· Ὅτι ἡ θυγατέρα μου εἶναι εἰς τὰ λοῖσθια· καὶ νὰ ἐλθῃς νὰ βάλῃς τὰ χέρια σου ἀπάνω της, διὰ νὰ ἰατρευθῇ· καὶ θέλει ζήσῃ.

24 Καὶ ἐπῆγε μαζύ του· καὶ τὸν ἀκολούθαν πολυς ὄχλος, καὶ τὸν ἐστενοχωροῦσαν.

25 (Καὶ κάποια γυναῖκα, ὁπου ἦτον αἱμορροοῦσα δώδεκα χρόνες,

26 Καὶ ἔπαθε πολλὰ ἀπὸ πολλοὺς ἰατροὺς, καὶ ἐξόδιασε τὰ ὑπάρχοντά της ὅλα, καὶ δὲν ὠφελήθη τίποτες, ἀλλὰ περισσότερον ἐπῆγεν εἰς τὸ χειρότερον·

27 Ἔχοντας νὰ ἀκούσῃ ὁ-

Ἰησοῦ, ἐλθοῦσα ἐν τῷ ὄχλῳ ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ ἱματίου αὐτοῦ·

28 Ἔλεγε γάρ· Ὅτι κἂν τῶν ἱματίων αὐτοῦ ἅψωμαι, σωθήσομαι.

29 Καὶ εὐθέως ἐξηράνθη ἡ πηγὴ τοῦ αἵματος αὐτῆς· καὶ ἔγνω τῷ σώματι, ὅτι ἴαται ἀπὸ τῆς μάστιγος.

30 Καὶ εὐθέως ὁ Ἰησοῦς ἐπιγνοὺς ἐν ἑαυτῷ τὴν ἐξ αὐτοῦ δύναμιν ἐξελθοῦσαν, ἐπιστραφεὶς ἐν τῷ ὄχλῳ, ἔλεγε· Τίς μου ἥψατο τῶν ἱματίων;

31 Καὶ ἔλεγον αὐτῷ οἱ μαθηταί αὐτοῦ· Βλέπεις τὸν ὄχλον συνθλίβοντά σε, καὶ λέγεις· Τίς μου ἥψατο;

32 Καὶ περιεβλέπετο ἰδεῖν τὴν τοῦτο ποιήσασαν.

33 Ἡ δὲ γυνὴ, φοβηθεῖσα καὶ τρέμουσα, εἰδυῖα ὃ γέγονεν ἐπ' αὐτῇ, ἦλθε καὶ προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν.

34 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· ὕπαγε εἰς εἰρήνην, καὶ ἴσθι ὑγιὴς ἀπὸ τῆς μάστιγός σου.)

35 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχονται ἀπὸ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγοντες· Ὅτι ἡ θυγάτηρ σου, ἀπέθανε· τί ἔτι σκύλλεις τὸν διδάσκαλον;

36 Ὁ δὲ Ἰησοῦς, εὐθέως ἀκούσας τὸν λόγον λαλούμενον, τὸν Ἰησοῦν, ἦλθε μέσα εἰς τὸ πλῆθος ὄπισθεν, καὶ ἅπτεται τοῦ φορέματος αὐτοῦ·

28 Διότι ἔλεγεν· Ὅτι κἂν μόνον τοῦ φορέματος αὐτοῦ ἅψωμαι, θέλω ἰατρευθῆ.

29 Καὶ παραυτὰ ἐξηράνθη τὸ τρέξιμον τοῦ αἵματος της· καὶ ἐγνώρισεν εἰς τὸ κορμί της, ὅτι ἰατρεύθη τὸ βάσανον ἐκεῖνον.

30 Καὶ εὐθὺς ὁ Ἰησοῦς ἐγνώριζωντας εἰς τὸν λόγον του, ὅτι δυνάμεως ἐγῆκεν ἀπ' αὐτόν, ἐγύρισεν εἰς τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· Τίς ἐπίασε τὰ φορέματά μου;

31 Καὶ λέγουν τοῦ οἱ μαθηταῖδες του· Τί ἔχεις βλέπως, ὅπου σε γεναχμένον, καὶ λέγεις· Τίς μὲ ἐπίασε;

32 Καὶ ἐβλεπε τριγυρίζοντα νὰ εἰδῇ ἐκείνην, ὅπου τὸ ἔκαμε·

33 Καὶ ἡ γυναῖκα ἐφοβήθη καὶ ἔτρεμε, ἐξεύροντας ἐκεῖνο ὅπου ἐγίνεν εἰς τὸν λόγον της, ἦλθε καὶ τὸν ἐπρόσπεσε, καὶ εἶπεν του ὅλην τὴν ἀλήθειαν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς της λέγει· Ὦ θύγατερ, ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· καὶ σύρε εἰς τὸ καλόν, καὶ ἄς εἶσαι γερμὴ ἀπὸ τὸ βάσανόν σου.)

35 Καὶ ἀκόμι αὐτὸς ἐλάλει, καὶ ἔρχονται ἀπὸ τὸν ἀρχισυναγώγου, καὶ λέγουν του· Ἡ θυγατέρα σου ἀπέθανε· καὶ τί πειράζεις πλέον τὸν διδάσκαλον;

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς παραυτὰς ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον ὅπου ἐλε-

λεγει τω αρχισυναγωγῳ· Μη φοβου, μόνον πίστευε.

37 Καὶ οὐκ ἀφῆκεν οὐδένα αὐτῷ συνακολουθῆσαι, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν Ἰακώβου.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ θεωρεῖ θόρυβον, κλαίοντας καὶ ἀλαλάζοντας πολλά.

39 Καὶ εἰσελθὼν λέγει αὐτοῖς· Τί θορυβεῖσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον οὐκ ἀπέθανεν, ἀλλὰ καθεύδει.

40 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ· Ὁ δὲ, ἐκβαλὼν ἅπαντας, παραλαμβάνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα, καὶ τοὺς μετ' αὐτοῦ, καὶ εἰσπορεύεται ὅπου ἦν τὸ παιδίον ἀνακείμενον.

41 Καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς τοῦ παιδίου, λέγει αὐτῇ· Ταλιθὰ κοῦμι· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον· Τὸ κοράσιον (σοὶ λέγω) ἔγειραι.

42 Καὶ εὐθέως ἀνέστη τὸ κοράσιον, καὶ περιεπάτει· ἦν γὰρ ἐτῶν δώδεκα· καὶ ἐξέστησαν ἐκστάσει μεγάλῃ.

43 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς πολλὰ, ἵνα μηδεὶς γνῷ τοῦτο· καὶ εἶπε δοθῆναι αὐτῇ φαγεῖν.

γαι, λέγει εἰς τὸν ἀρχισυναγωγόν· Μὴ φοβᾶσαι, μόνον πίστευε.

37 Καὶ δὲν ἄφησε κανένα νὰ τὸν ἀκολουθήσῃ, παρὰ τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰακώβου.

38 Καὶ ἔρχεται εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχισυναγώγου, καὶ βλέπει συγχυσίν, καὶ τοὺς ἀνθρώπους ὅπου ἐκλαιαν καὶ ἐμοιρολογοῦσαν πολλά.

39 Καὶ ὡσαν ἐμβῆκε μέσα, τοὺς εἶπε· Τί συγχίζεσθε καὶ κλαίετε; τὸ παιδίον δὲν ἀπέθανε, ἀμὴ κοιμᾶται.

40 Καὶ τὸν ἐγελοῦσαν· Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐβγαλεν ἔξω, καὶ παίρνει τὸν πατέρα τοῦ παιδίου καὶ τὴν μητέρα τοῦ, καὶ ἐκείνους ὅπου ἦταν μαζύ του, καὶ ὑπάγει ἐκεῖ ὅπου ἐκείτετον τὸ κορίτζι.

41 Καὶ πιάνωντας τὸ ἀπὸ τὸ χέρι, τοῦ λέγει· Ταλιθὰ κοῦμι· τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῇ· Κοράσιον (ἐσένα λέγω) σήκω ἀπάνω.

42 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ἀπάνω τὸ κοράσιον, καὶ ἐπερπάτει· διατὶ ἦτον δώδεκα χρονῶν· καὶ ἐγιναν ἐξεστηκοὶ ἀπὸ τὸ μεγάλον θαῦμα.

43 Καὶ τοὺς ἐπαραγγειλε πολλὰ, κανεὶς νὰ μὴν τὸ ἐξεύρῃ· καὶ εἶπε, νὰ τοὺς δώσουν νὰ φαγῇ·

Κεφ. ς'. 6.

ΚΑΙ ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν πατρίδα αὐτοῦ· καὶ ἀκολουθοῦσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Καὶ γενομένου σαββάτου ἤρξατο ἐν τῇ συναγωγῇ διδάσκειν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Πόθεν τούτῳ ταῦτα; καὶ τίς ἡ σοφία ἡ δοθεῖσα αὐτῷ, ὅτι καὶ δυνάμεις τοιαῦται διὰ τῶν χειρῶν αὐτοῦ γίνονται;

3 Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς Μαρίας, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου καὶ Ἰωσῆ καὶ Ἰούδα καὶ Σίμωνος; καὶ οὐκ εἰσὶν αἱ ἀδελφαὶ αὐτοῦ ὧδε πρὸς ἡμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζοντο ἐν αὐτῷ.

4 Ἔλεγε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι οὐκ ἔστι προφήτης ἄτιμος, εἰ μὴ ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ, καὶ ἐν τοῖς συγγενέσι, καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

5 Καὶ οὐκ ἠδύνατο ἐκεῖ ὐδεμίαν δύναμιν ποιῆσαι, εἰ μὴ ὀλίγοις ἀρρώστοις ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας, ἐθεράπευσε.

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν. Καὶ περιῆγε τὰς κώμας κύκλῳ, διδάσκων.

7 Καὶ προσκαλεῖται τοὺς δώδεκα, καὶ ἤρξατο αὐτοὺς

ΚΑΙ ἀπ' ἐκεῖ ἐξῆλθε, καὶ ἔρχεται εἰς τὴν πατρίδα τοῦ· καὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ τὸν ἀκολουθοῦσαν.

2 Καὶ ὡσαὶ ἦλθε τὸ σάββατον, ἤρξατο διδάσκειν εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ πολλοὶ ἀκούοντες τὸν ἐξεπλήττοντο, καὶ ἔλεγαν· Ἀπὸ ποῦ τοῦτο ταῦτα ἔρχεται; καὶ τί ἐστὶ ἔρχεται ἡ σοφία ὅπου τοῦ ἐδόθη, ὅτι καὶ τέτοιας λόγης δυνάμεις γίνονται διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ;

3 Δὲν εἶναι ἔτσι ὁ τέκτων, ὁ υἱὸς τῆς Μαρίας, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου καὶ τοῦ Ἰωσῆ καὶ τοῦ Ἰούδα καὶ τοῦ Σίμωνος; καὶ δὲν εἶναι αἱ ἀδελφαῖς τοῦ ἐδῶ εἰς ἐμᾶς; Καὶ ἐσκανδαλίζοντο εἰς αὐτόν.

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἔλεγεν· Ὅτι δὲν εἶναι κανένας προφήτης ἄτιμος, παρὰ εἰς τὴν πατρίδα τοῦ, καὶ εἰς τοὺς δικούς τοῦ, καὶ εἰς τὸ σπῆτι τοῦ.

5 Καὶ δὲν ἠμπόρεσε ἐκεῖ νὰ κάμῃ κανένα ἐνέργειαν, παρὰ εἰς ὀλίγους ἀῤῥώστους ἔβαλε τὰ χεῖρια τοῦ ἀπάνω τοὺς, καὶ τοὺς ἐθεράπευσε.

6 Καὶ ἐθαύμαζε διὰ τὴν ἀπιστίαν τοὺς. Καὶ ἐγύριζε ταῖς τρυγύρω χώραις, διδάσκοντας.

7 Καὶ ἐκάλεσε τοὺς δώδεκα, καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς στέλλῃ δύο

αποστέλλειν δύο δύο· καὶ ἐδίδει αὐτοῖς ἐξουσίαν τῶν πνευμάτων τῶν ἀκαθάρτων.

8 Καὶ παρήγγειλεν αὐτοῖς ἵνα μηδὲν αἴρωσιν εἰς ὁδόν, εἰ μὴ ῥάβδον μόνον, μὴ πήραν, μὴ ἄρτον, μὴ εἰς τὴν ζώνην χαλκόν·

9 Ἀλλ' ὑποδεδεμένους σανδάλια· καὶ μὴ ἐνδύσασθαι δύο χιτῶνας.

10 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅπου ἐὰν εἰσέλθητε εἰς οἰκίαν, ἐκεῖ μένετε ἕως ἂν ἐξέλθητε ἐκεῖθεν.

11 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, μηδὲ ἀκούσωσιν ὑμῶν, ἐκπορευόμενοι ἐκεῖθεν, ἐκτινάξατε τὸν χοῦν τὸν ὑποκάτω τῶν ποδῶν ὑμῶν, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἀνεκτότερον ἔσται Σοδόμοις ἢ Γομόρροις ἐν ἡμέρᾳ κρίσεως, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

12 Καὶ ἐξελθόντες ἐκήρυσσον ἵνα μετανοήσωσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐξέβαλλον· καὶ ἤλειφον ἔλαιῳ πολλοὺς ἀρρώστους, καὶ ἐθεράπευον.

14 Καὶ ἤκουσεν ὁ βασιλεὺς Ἡρῴδης, (φανερὸν γὰρ ἐγένετο τὸ ὄνομα αὐτοῦ,) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι Ἰωάννης ὁ βαπτίζων ἐκ νεκρῶν δύο· καὶ ἐδίδει τοῖς ἐξουσίαν ἐπὶ τὰ πνεύματα τὰ ἀκάθαρτα.

8 Καὶ παρήγγειλεν τοῖς, ἵνα μὴ σηκώσωσι τίποτις εἰς τὴν ὁδόν, παρὰ μοναχὰ ῥάβδον, μήτε δισάκκι, μήδε ψωμί, μήδε ἄσπρα εἰς τὰ ζωνάρια τους·

9 Ἀλλ' ἐποδημένους ὑποδήματα· καὶ νὰ μὴν ἐνδύνωνται δύο φορέματα.

10 Καὶ ἔλεγεν τους· Εἰς ὅπιον σπήτι καὶ ἂν ἐμβῆτε, ἐκεῖ μένετε ἕως, ὁπὸν νὰ ἐβγῆτε ἀπ' ἐκεῖ.

11 Καὶ ὅσοι δὲν σας δεχθοῦσι, μηδὲ σᾶς ἀκουσι, ἐβγαίνοντες ἀπ' ἐκεῖ, τινάξετε τὸν κουρκοτον, ὁποὺ εἶναι ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ποδάρια σας, διὰ μαρτυρίαν αὐτῶν· βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐλαφρότερα κόλασις θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὰ Σόδομα καὶ εἰς τα Γόμορρα, παρὰ εἰς τὴν πολιν ἐκεινην.

12 Καὶ ὡσὰν ἐβγήκαν ἔξω, ἐκήρυτταν νὰ μετανοήσωσι·

13 Καὶ δαιμόνια πολλὰ ἐβγαίναν· καὶ πολλες ἀρρωστες ἄλειφαν λάδι, καὶ τους ἐθεραπευαν.

14 Καὶ ἄκουσέν το ὁ Ἡρῴδης ὁ βασιλιὺς, (διατὶ ἐφανερώθη τὸ ὄνομά τε,) καὶ ἔλεγεν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀνεστάθη

ηγερθη, και διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.

15 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίας ἐστίν· Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Ὅτι προφήτης ἐστὶν, ὡς εἷς τῶν προφητῶν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἡρῴδης, εἶπεν· Ὅτι ὃν ἐγὼ ἀπεκεφάλισα Ἰωάννην, οὗτός ἐστιν, αὐτὸς ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν·

17 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἡρῴδης, ἀποστείλας ἐκράτησε τὸν Ἰωάννην, καὶ ἔδησεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ, διὰ Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, ὅτι αὐτὴν ἐγάμησεν.

18 Ἔλεγε γὰρ ὁ Ἰωάννης τῷ Ἡρῴδῃ· Ὅτι οὐκ ἔξεστί σοι ἔχειν τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Ἡ δὲ Ἡρῳδιὰς ἐνεῖχεν αὐτῷ καὶ ἤθελεν αὐτὸν ἀποκτεῖναι· καὶ οὐκ ἠδύνατο.

20 Ὁ γὰρ Ἡρῴδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, εἰδὼς αὐτὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ συνετήρει αὐτόν· καὶ ἀκούσας αὐτοῦ, πολλὰ ἐποίει, καὶ ἡδέως αὐτοῦ ἤκουε.

21 Καὶ γενομένης ἡμέρας εὐκαίρου, ὅτε Ἡρῴδης τοῖς γενεσίοις αὐτοῦ δεῖπνον ἐποίει τοῖς μεγιστᾶσιν αὐτοῦ καὶ τοῖς χιλιάρχοις καὶ τοῖς πρώτοις τῆς Γαλιλαίας·

22 Καὶ εἰσελθούσης τῆς θυ-

ἀπὸ τῶν νεκρῶν, καὶ διὰ τοῦτο ἐνεργοῦσιν αἱ δυνάμεις ἐν αὐτῷ.

15 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι Ἠλίας εἶναι· Καὶ ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι προφήτης εἶναι, ἢ ὡσὰν ἕνας ἀπὸ τοὺς προφήτας.

16 Ἀμὴ ὡσὰν τὰ ἄκουσεν ὁ Ἡρῴδης, εἶπεν· Ὅτι τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον ὁπὸ ἐγὼ ἀπεκεφάλισα, ἐτοῦτο εἶναι, αὐτὸς ἀνεγάθη ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

17 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἡρῴδης ἔστειλε καὶ ἐπίασε τὸν Ἰωάννην, καὶ τὸν ἔδεσε μέσα εἰς τὴν φυλακὴν, διὰ τὴν Ἡρωδιάδα τὴν γυναῖκα τὲ Φιλίππου τὸ ἀδελφοῦ τὸ, ὁπὸ τὴν ἐπαντρεύθη.

18 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἔλεγε τοῦ Ἡρῴδη· Δὲν εἶναι δίκαιο νὰ ἔχῃς τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ σου.

19 Καὶ ἡ Ἡρωδιάδα τὸν ἐχθρεύοντον, καὶ ἤθελε νὰ τὸν φονεύσῃ· ἀμὴ δὲν ἠμπόρει·

20 Διατὶ ὁ Ἡρῴδης ἐφοβεῖτο τὸν Ἰωάννην, ἐξεύρωντας τὸν ἄνδρα δίκαιον καὶ ἅγιον· καὶ τὸν εἰλάβουντο· καὶ ἀκούωντας τὸν, ἔκαμνε πολλὰ, καὶ τοῦ ἤκουε μετὰ χαρᾶς.

21 Καὶ ὅταν ἐγίνη μιὰ ἡμέρα ἐπιτηδεία, καὶ ὁ Ἡρῴδης εἰς τὰ γενέθλια ἔκαμε φιλίαν, καὶ ἐκάλεσε τοὺς αὐθεντάδες τὸ καὶ τοὺς χιλιάρχους καὶ τοὺς πρώτους τῆς Γαλιλαίας·

22 Ἦλθε καὶ ἡ θυγατὲρ αὐτῆς

γατρος αὐτῆς τῆς Ἡρῳδιάδος, καὶ ὀρχησαμένης, καὶ ἀρέσασα τῷ Ἡρῴδῃ καὶ τοῖς συνανακειμένοις, εἶπεν ὁ βασιλεὺς τῷ κορασίῳ· Αἴτησόν με ὃ ἐὰν θέλῃς, καὶ δώσω σοι.

23 Καὶ ὤμοσεν αὐτῇ· Ὅτι ὃ ἐάν με αἰτήσῃς, δώσω σοι, ἕως ἡμίσους τῆς βασιλείας μου.

24 Ἡ δὲ ἐξελθοῦσα, εἶπε τῇ μητρὶ αὐτῆς· Τί αἰτήσομαι; Ἡ δὲ εἶπε· Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

25 Καὶ εἰσελθοῦσα εὐθέως μετὰ σπουδῆς πρὸς τὸν βασιλέα, ᾐτήσατο, λέγουσα· Θέλω ἵνα μοι δῷς ἐξ αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ Βαπτιστοῦ.

26 Καὶ περίλυπος γενόμενος ὁ βασιλεὺς, διὰ τοὺς ὅρκους καὶ τοὺς συνανακειμένους οὐκ ἠθέλησεν αὐτὴν ἀθετῆσαι.

27 Καὶ εὐθέως ἀποστείλας ὁ βασιλεὺς σπεκουλάτωρα, ἐπέταξεν ἐνεχθῆναι τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

28 Ὁ δὲ ἀπελθὼν ἀπεκεφάλισεν αὐτὸν ἐν τῇ φυλακῇ· καὶ ἤνεγκε τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ ἐπὶ πίνακι, καὶ ἔδωκεν αὐτὴν τῷ κορασίῳ· καὶ τὸ κοράσιον ἔδωκεν αὐτὴν τῇ μητρὶ αὐτῆς.

Ἡρῳδιάδος, καὶ ἐχόρευσε, καὶ ἤρεσε τοῦ Ἡρῴδου καὶ τῶν ἐκείνων ὅπου ἐκάθηνταν εἰς τὸ τραπέζι, καὶ εἶπεν ὁ βασιλεὺς εἰς τὸ κοράσιον· Ζήτησέ με εἴτι θέλεις, καὶ νὰ σὲ τὸ δώσω.

23 Καὶ τὴς ὤμοσεν· Ὅτι εἰ τι καὶ ἂν μὲ ζητήσῃς, νὰ σὲ τὸ δώσω, ἕως τὸ ἥμισυ τῆς βασιλείας μου.

24 Καὶ ἐκεῖνη βγῆκεν ἔξω, καὶ εἶπεν τῆς μάνας τῆς· Τινὰ ζητήσω; Καὶ ἐκείνη τῆς εἶπεν· Τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.

25 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκε μέσα με σπουδὴν εἰς τὸν βασιλέα, καὶ ἐζήτησε, λέγουσα· Νὰ μοῦ δώσῃς ἐτοῦτην τὴν ὥραν εἰς ἕνα πινάκι τὴν κεφαλὴν Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ.

26 Καὶ ὁ βασιλεὺς ἐλυπήθη πολλά, ἀμὴ διὰ τοὺς ὅρκους ὅπου ἐκαμε, καὶ διὰ τοὺς καλεσμένους, ὅπου ἐκάθηνταν μαζύ τε, δὲν ἠθέλησε νὰ τὴν ἀποκάλλῃ.

27 Καὶ παρευθὺς ἐστειλε ὁ βασιλεὺς δήμιον, καὶ ἐπροφάξε νὰ φερθῇ ἡ κεφαλὴ τε.

28 Καὶ αὐτὸς ἐπῆγε, καὶ ἀπεκεφάλισέ τον μέσα εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ ἔφερε τὴν κεφαλὴν τε μέσα εἰς ἕνα πινάκι, καὶ ἔδωκέν την τοῦ κορασιοῦ· καὶ τὸ κορασιοῦ τὴν ἔδωκεν τὴ μάνας της.

29 Και ἀκεσαντες οἱ μαθηται αὐτου, ἠλθον και ἠραν τὸ πτωμα αὐτου, και ἐθηκαν αὐτὸ ἐν τῳ μνημειῳ.

30 Και συναγονται οἱ ἀπόστολοι προς τον Ιησουν, και ἀπηγγειλαν αὐτῳ παντα και ὁσα ἐποίησαν και ὁσα ἐδίδαξαν.

31 Και εἶπεν αὐτοῖς· Δευτε ὑμεῖς αὐτοι κατ' ἰδιαν εἰς ἔρημον τόπον, και ἀναπαυεσθε ὀλιγον· Ἦσαν γαρ οἱ ἐρχόμενοι και οἱ ὑπαγοντες πολλοί· και οὐδε φαγειν εὐκαιρουν.

32 Και ἀπῆλθον εἰς ἔρημον τόπον τῳ πλοιῳ κατ' ἰδιαν.

33 Και εἶδον αὐτους ὑπάγοντας οἱ ὄχλοι, και ἐπεγνωσαν αὐτον πολλοι· και πεζῃ ἀπο πασων των πολεων συνεδραμον ἐκεῖ, και προῆλθον αὐτους, και συνῆλθον προς αὐτον.

34 Και ἐξελθων εἶδεν ὁ Ιησους πολυν ὄχλον, και ἐσπλαγχνισθη ἐπ' αὐτοῖς, ὅτι ἦσαν ὡς πρόβατα μη ἔχοντα ποιμενα· και ἤρξατο διδασκειν αὐτους πολλά.

35 Και ἤδη ὥρας πολλης γενομενης, προσελθοντες αὐτῳ οἱ μαθηται αὐτοῦ, λέγουσιν· Ὅτι ἔρημός ἐστιν τόπος, και ἤδη ὥρα πολλη·

36 Ἀπόλυσον αὐτους, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τους κυκλῳ ἀγρους και κωμας ἀγορασωσιν ἑαυτοῖς τι φαγωσιν.

29 Και ὡσαν τι ἄκεσαν οἱ μαθητάδες τε, ἦλθαν και ἐσήκωσαν τὸ κορμι τε, και τε ἐβαλλαν μέσα εἰς τε μνημα.

30 Και ἐμαζωχθησαν οἱ αποστολοι εἰς τον Ιησουν, και εἶπαν τε ὁλα ὁσα και ἂν ἐκαμαν και ὁσα ἐδιδαξαν.

31 Και λέγει τες· Ἀμετ εσεῖς ἀτοισας χωριαστας εἰς ἐρημον τόπον, και ἀναπαυδατε ὀλίγον· Διατι ἦταν πολλοι ἐκεῖνοι ὁπὲ ἐπαγειναν και ὁπὲ ἤρχενταν· και μηδε και τὰ φάγασιν ἀδιάζασι.

32 Και ἐπῆγαν εἰς ἐν ἔρημον τόπον μὲ καράβι ἐχωρίσα.

33 Και οἱ ὄχλοι τες εἶδαν ὁπε ἐπαγειναν· και πολλοι ἐγνωρίσαν τον Χριστόν· και ἐτρέξαν πεζοὶ ἀπὸ ὅλαις ταῖς πολαις ἐκεῖ, και ἐπῆγαν εἰς αὐτες, και ἐμαζωχθηκαν εἰς αὐτον.

34 Και ἐυγενίτας ἔξω ὁ Ιησους εἶδε πολυ ὄχλον, καὶ τες ἐσπλαγχνισθη, ὁτι ἦταν ὡσαν προβατα ὁπὲ εἶν ἴχνη ποιμενα· και ἄρχισε να τες διδάσκη πολλά.

35 Και ὡσαν ἐπέρασε πολλη ὡρα, ἐπῆγαν κοντα οἱ μαθητάδες τε, και λεγουν τε· Ο τοπος εἶναι ἐρημος, και η ὥρα εἶναι πολλη·

36 Ἀπόλυσε τες, να πᾶσι τρυγυνεῦν εἰς τα χωριὰ και

γρες καὶ κωμας, ἀγοράσωσιν ἑαυτοῖς ἄρτες· τί γαρ φαγωσιν οὐκ ἐχουσιν.

37 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Δοτε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἀπελθόντες ἀγοράσωμεν διακοσίων δηναρίων ἄρτες, καὶ δώμεν αὐτοῖς φαγεῖν;

38 Ο δὲ λέγει αὐτοῖς· Πόσους ἄρτες ἐχιτε; υπάγιτε καὶ ἴδετε. Καὶ γνόντες, λέγουσι· Πέντε, καὶ δυο ἰχθύας.

39 Καὶ ἐπιταξεν αὐτοῖς ἀνακλῖναι παντας συμπόσια συμπόσια ἐπὶ τῳ χλωρῳ χόρτῳ.

40 Καὶ ἀνεπεσον πρασιαι πρασιαι, ἀνὰ ἑκατον καὶ ἀνὰ πεντηκοντα.

41 Καὶ λαβων τους πέντε ἄρτες καὶ τους δυο ἰχθύας, ἀναβλεψας εἰς τον ὐρανὸν, εὐλόγησε, καὶ κατέκλασε τους ἄρτους, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἵνα παραθῶσιν αὐτοῖς· καὶ τους δυο ἰχθύας ἐμερισε πᾶσι.

42 Καὶ ἐφαγον πάντες, καὶ ἐχορτάσθησαν.

43 Καὶ ἦραν κλασμάτων δώδεκα κοφίνους πληρεις, καὶ ἀπὸ τῶν ἰχθύων.

44 Καὶ ἦσαν οἱ φαγόντες τὸυς ἄρτους, ὡσεὶ πεντακισχίλιοι ἀνδρες.

45 Καὶ εὐθέως ἠνάγκασε εἰς ταῖς χωραις, να ἀγορασεν ψωμὶ διὰ λόγου της· διατι δεν ἐχει τί να φαγωσι.

37 Καὶ ὁ Ἰησους ἀπεκρίθη, καὶ λεγει της· Δότε της ἐσεῖς νὰ φάγωσι. Καὶ λέγει τυ· Νὰ πᾶμι να ἀγορασωμεν διακοσίων δηναρίων ψωμὶ, νὰ της δώσωμεν να φαγωσι.

38 Καὶ ὁ Ἰησους της εἶπε· Πόσα ψωμία ἐχιτε; σύρτε, ἰδέτε. Ἐπῆγαν καὶ εἶδαν, καὶ λέγει τυ· Πέντε, καὶ δύο ψάρια.

39 Καὶ ἐπρόσταξεν της να της βάλλει ὅλες νὰ καθισει εἰς τα χλωρα χορτάρια, τραπέζια τραπέζια.

40 Καὶ ἐκάθισαν πρασιαις πρασίαις, ἄλλη ἀπὸ ἑκατον, ἄλλη ἀπὸ πενηντα.

41 Καὶ ἐπῆρε τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, καὶ ἀτενισεν εἰς τον ὐρανὸν, καὶ εὐλόγησε, καὶ κατέκοψι τὰ ψωμία, καὶ ἔδωκεν τα εἰς τες μαθητάδες τε, νὰ της τὰ βάλλουσιν ὁμπρὸς τες· καὶ τὰ δύο ψάρια τὰ ἐμοίρασεν εἰς ὅλες.

42 Καὶ ἐφαγαν ὁλοι, καὶ ἐχόρτασαν.

43 Καὶ ἐσήκωσαν κομμάτια δώδεκα κοφίνια γεμάτα· καὶ ἀπὸ ψάρια.

44 Καὶ ἦταν ἐκεῖνοι ὁπὸυ ἐφαγαν τὰ ψωμία, σχεδὸν πέντε χιλιάδες ἄνδρες.

45 Καὶ εὐθὺς ἀνάγκασε

της μαθητὰς αὐτοῦ ἐμβῆναι εἰς τὸ πλοῖον, καὶ προάγειν εἰς τὸ πέραν πρὸς Βηθσαϊδάν, ἕως αὐτὸς ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἀποταξάμενος αὐτοῖς, ἀπῆλθεν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

47 Καὶ ὀψίας γενομένης ἦν τὸ πλοῖον ἐν μέσῳ τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς μόνος ἐπὶ τῆς γῆς.

48 Καὶ ἰδὼν αὐτοὺς βασανιζομένους ἐν τῷ ἐλαύνειν· (ἦν γὰρ ὁ ἄνεμος ἐναντίος αὐτοῖς) καὶ περὶ τετάρτην φυλακὴν τῆς νυκτὸς ἔρχεται πρὸς αὐτοὺς περιπατῶν ἐπὶ τῆς θαλάσσης· καὶ ἤθελε παρελθεῖν αὐτούς.

49 Οἱ δὲ, ἰδόντες αὐτὸν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ἔδοξαν φάντασμα εἶναι, καὶ ἀνέκραξαν·

50 (Πάντες γὰρ αὐτὸν εἶδον, καὶ ἐταράχθησαν.) Καὶ εὐθέως ἐλάλησε μετ' αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Θαρσεῖτε, ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

51 Καὶ ἀνέβη πρὸς αὐτοὺς εἰς τὸ πλοῖον· καὶ ἐκόπασεν ὁ ἄνεμος· καὶ λίαν ἐκ περισσοῦ ἐν ἑαυτοῖς ἐξίσταντο, καὶ ἐθαύμαζον·

52 Οὐ γὰρ συνῆκαν ἐπὶ τοῖς ἄρτοις· ἦν γὰρ ἡ καρδία αὐτῶν πεπωρωμένη.

τὰς μαθητάδες του νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὸ καράβι, νὰ περάσουν πέρα εἰς τὴν Βηθσαϊδάν, ἕως ὁπού νὰ ἀπολύσῃ τὸν ὄχλον.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀφιωτάς τους, ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ.

47 Καὶ ὡσὰν ἐβράδιασε, τὸ καράβι ἦτον εἰς τὴν μέσην τῆς θαλάσσης, καὶ αὐτὸς ἦτον μοναχὸς εἰς τὴν γῆν.

48 Καὶ εἶδε τους ὁπού ἐβασανίζοντουν νὰ λάμουν· (διατὶ ὁ ἀνεμος ἦτον ἐναντίος τους) καὶ τὴν τετάρτην βιγλαν τῆς νυκτὸς ἐπῆγεν εἰς ἐκείνους περιπατώντας ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἤθελε νὰ τους περάσῃ.

49 Καὶ ἐκεῖνοι, ἀσὰν τὸν εἶδαν ὁπού ἐπεριπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, ἐλογιάζαν πὼς νὰ εἶναι φάντασμα, καὶ ἐφωναξαν·

50 (Διατὶ ὅλοι τὸν εἶδαν, καὶ ἐσυγχίσθηκαν.) Καὶ παρευθὺς τους ἐμίλησε, καὶ λέγει τους· Ἔχετε θάρρος, ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.

51 Καὶ ἀπέβη ἀπάνω εἰς τὸ καράβι· καὶ ὁ ἀνεμος ἐπαυσε· καὶ πολλὰ περισσὰ ἐτρόμαξαν μέσα τους, καὶ ἐθαύμαζαν·

52 Διατὶ δὲν ἐκατάλαβαν τὸ πρᾶγμα τῶν ψωμιῶν· ὅτι ἡ καρδία τους ἦτον τραχεῖα.

53 Καὶ διαπιράσαντες ἦλθαν ἐπὶ τὴν γῆν Γεννησαρέτ· καὶ προσωρμίσθησαν.

54 Καὶ ἐξελθόντων αὐτῶν ἐκ τοῦ πλοίου, εὐθέως ἐπιγνόντες αὐτόν,

55 περιδραμόντες ὅλην τὴν περίχωρον ἐκείνην, ἤρξαντο ἐπὶ τοῖς κραββάτοις τοὺς κακῶς ἔχοντας περιφέρειν, ὅπου ἤκουον ὅτι ἐκεῖ ἦν.

56 Καὶ ὅπου ἂν εἰσεπορεύετο εἰς κώμας, ἢ πόλεις, ἢ ἀγροὺς, ἐν ταῖς ἀγοραῖς ἐτίθεσαν τοὺς ἀσθενοῦντας, καὶ παρεκάλουν αὐτὸν ἵνα κἂν τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ ἅψωνται· καὶ ὅσοι ἂν ἥπτοντο αὐτοῦ, ἐσῴζοντο.

53 Καὶ ἐπέρασαν καὶ ἦλθαν εἰς τὴν γῆν τῆς Γεννησαρέτ· καὶ ὥρμαξαν εἰς τὸν λιμένα.

54 Καὶ ὡσὰν βγῆκαν αὐτοὶ ἀπὸ τὸ καράβι, εὐθὺς (ὁ λαὸς) τὸν ἐγνώρισε,

55 Καὶ ἐτρέξαν εἰς ὅλα τὰ περίχωρα ἐκεῖνα, καὶ ἀρχίσαν νὰ φέρουν ἀπάνω εἰς τὰ κρεββάτια ὅλους τοὺς ἀρρωστημένους, ὅπου ἄκουαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι.

56 Καὶ ὅπου ἠθέλη πάγη εἰς χωριὰ, ἢ εἰς πολαὶς, ἢ εἰς χωράφια, εἰς τοὺς δρόμους τοὺς ἔβαζαν τοὺς ἀσθενημένους, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν, κὰν τὴν ἄκρα τοῦ φορίματος τὸ νὰ πιάσουν· καὶ ὅσοι ἠθέλαν τὸν πιάσουν, ἐγλυτώναν ἀπὸ τὴν ἀσθένειαν.

Κεφ. ζ. 7.

ΚΑΙ συνάγονται πρὸς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ τινες τῶν γραμματέων, ἐλθόντες ἀπὸ Ἱεροσολύμων·

2 Καὶ ἰδόντες τινὰς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ κοιναῖς χερσὶ (τοῦτ' ἔστιν ἀνίπτοις) ἐσθίοντας ἄρτους, ἐμεμψαντο.

3 (Οἱ γὰρ Φαρισαῖοι καὶ πάντες οἱ Ἰουδαῖοι, ἐὰν μὴ πυγμῇ νίψωνται τὰς χεῖρας, οὐκ ἐσθίουσι, κρατοῦντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

ΚΑΙ' ἐμαζώχθησαν εἰς αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, ὁπού ἦλθαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα·

2 Καὶ ὡσὰν εἶδαν κάποιους ἀπὸ τοὺς μαθητάδες τοῦ, ὁπού ἔτρωγαν μὲ μολυσμένα χέρια, (τοὺτεστι μὲ ἄνιπτα) τοὺς ἔψεξαν.

3 (Διατὶ οἱ Φαρισαῖοι καὶ ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι, ἂν δὲν νιφτῶσι καλὰ ἕως τὸ ἀγκῶνα, δὲν τρῶγουσι, βαστῶντες τὴν παράδοσιν τῶν πρεσβυτέρων.

4 Και απο αγορᾶς, ἐαν μη βαπτίσωνται, οὐκ ἐσθίουσι· και ἄλλα πολλά ἐστιν ἃ παρέλαβον κρατεῖν, βαπτισμους ποτηρίων και ξεστῶν και χαλκίων και κλινῶν.)

5 Ἐπειτα ἐπερωτῶσιν αὐτὸν οἱ Φαρισαῖοι και οἱ γραμματεῖς· Διατί οἱ μαθηταί σου οὐ περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν των πρεσβυτέρων, ἀλλα ἀνίπτοις χερσὶν ἐσθίουσι τον ἄρτον;

6 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Οτι καλως προεφήτευσεν Ησαίας περὶ ὑμων των ὑποκριτων· ὡς γεγραπται· Οὗτος ὁ λαος τοῖς χείλεσί με τιμᾳ, ἡ δὲ καρδία αὐτων πόρρω ἀπέχει ἀπ ἐμου.

7 Μάτην δὲ σέβονταί με, διδάσκοντες διδασκαλίας, ἐντάλματα ἀνθρώπων·

8 Αφέντες γὰρ τὴν ἐντολὴν του Θεοῦ, κρατεῖτε τὴν παράδοσιν των ἀνθρώπων, βαπτισμους ξεστῶν καὶ ποτηρίων· και ἄλλα παρόμοια τοιαῦτα πολλα ποιεῖτε.

9 Και ἔλεγεν αὐτοῖς· Καλως ἀθετεῖτε τὴν ἐντολὴν του Θεοῦ, ἵνα τὴν παράδοσιν ὑμων τηρήσητε.

10 Μωσης γὰρ εἶπε· Τιμα τον πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ, Ὁ κακολογων πατέ-

4 Και ὅταν γυρίζωμεν ἀπὸ τὸν φόρον, δὲν τρώγουσι, ἂν δὲν εἶναι τὰ χέρια της πλυμένα καλὰ· και ἄλλα πολλα εἶναι ὁπου τὰ ἐπαράλαβαν νὰ τὰ κρατοῦσι· πλυσίματα ποτηριων καὶ λαγηνίων και χαλκωμάτων καὶ κρεββατιων.)

5 Μετὰ ταῦτα τον ἐρωτοῦσιν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ γραμματεῖς· Διατί οἱ μαθηταί σου δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν παράδοσιν των πρεσβυτέρων, ἀμὴ τρώγουσι ψωμὶ ἄνιπτα τὰ χερία της;

6 Καὶ αὐτος ἀπεκρίθη, καὶ λέγει της· Καλα ἐπροφήτευσεν ὁ Ησαίας διατ ἐσᾶς τοὺς ὑποκριτάς· καθως εἶναι γεγραμμενον· Ετσι ὁ λαος μὲ το στομα μι τιμα, ἀμὴ ἡ καρδία του εἶναι μακρὰ ἀπο μένα.

7 Εὐκαιρα με τιμοῦσι, μὲ το νὰ διδάσκουσι διδασκαλίαις, παραγγελίαις ἀνθρωπων.

8 Διατι ἀφήνετε τὴν ἐντολὴν του Θεοῦ, βαστᾶτε τὴν παράδοσιν των ἀνθρωπων, πλυσιματα λαγηνιων καὶ ποτηριων· και ἄλλα παρόμοια τετοιας λογης πολλα κάμνετε.

9 Καὶ ἔλεγεν της· Καλα χαλιᾶτε τὴν παραγγελίαν του Θεοῦ, διὰ νὰ φυλάξετε τὴν παράδοσιν της εἰδικη σας.

10 Διατι ὁ Μαϋσης εἶπε· Τίμα τον πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου· καὶ, Ὁποῖος κακο-

ρα ἢ μητέρα, θανάτῳ τελευτάτω.

11 Ὑμεῖς δὲ λέγετε· Ἐὰν εἴπῃ ἀνθρωπος τῷ πατρὶ ἢ τῇ μητρί· Κορβᾶν (ὅ ἐστι, δῶρον) ὃ ἐὰν ἐξ ἐμοῦ ὠφεληθῇς.

12 Καὶ οὐκέτι ἀφίετε αὐτὸν οὐδὲν ποιῆσαι τῷ πατρὶ αὐτοῦ ἢ τῇ μητρὶ αὐτοῦ.

13 Ἀκυροῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ τῇ παραδόσει ὑμῶν, ἣν παρεδώκατε· καὶ παρόμοια τοιαῦτα πολλὰ ποιεῖτε.

14 Καὶ προσκαλεσάμενος πάντα τὸν ὄχλον, ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀκούετέ μου πάντες, καὶ συνίετε.

15 Οὐδέν ἐστιν ἔξωθεν τοῦ ἀνθρώπου εἰσπορευόμενον εἰς αὐτὸν, ὃ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι· ἀλλὰ τὰ ἐκπορευόμενα ἀπ' αὐτοῦ, ἐκεῖνά ἐστι τὰ κοινοῦντα τὸν ἄνθρωπον.

16 Εἴ τις ἔχει ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

17 Καὶ ὅτε εἰσῆλθεν εἰς οἶκον ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τῆς παραβολῆς.

18 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Οὕτω καὶ ὑμεῖς ἀσύνετοί ἐστε; οὐ νοεῖτε ὅτι πᾶν τὸ ἔξωθεν εἰσπορευόμενον εἰς τὸν ἄνθρωπον οὐ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;

19 Ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν, καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα;

20 Ἔλεγε δὲ ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,

λογεῖ τὸν πατέρα ἢ τὴν μητέρα του, νὰ τὸν θανατώσουσι.

11 Καὶ ἐσεῖς λέγετε· Ἂν εἴπῃ ἄνθρωπος εἰς τὸν πατέρα του, ἢ εἰς τὴν μάνα του· Κορβᾶν (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἴπῃ, δῶρον) εἶναι ἐκεῖνο, ὁπου θέλεις ὠφεληθῇ ἀπὸ μένα.

12 Καὶ δὲν τὸν ἀφήνετε πλέον νὰ κάμῃ εἰς τὸν πατέρα του ἢ εἰς τὴν μητέρα του τίποτες.

13 Κάμνοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἄκυρον διὰ τὴν παράδοσιν τὴν ἰδικήν σας, ὁπου παραδώκετε· καὶ ἄλλα πολλὰ παρόμοια ὡσὰν αὐτὰ κάμνετε.

14 Καὶ προσκάλεσε τὸ πλῆθος ὅλον, καὶ τοὺς ἔλεγε· Ἀκοῦστε με ὅλοι, καὶ καταλαμβάνετε.

15 Δὲν εἶναι κανένα πρᾶγμα, ὁπου νὰ εἰσέρχῃ ἀπέξω μέσα εἰς τὸν ἄνθρωπον, τὸ ὁποῖον νὰ ἠμπορῇ νὰ τὸν μολύνῃ· ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁπου βγαίνουσιν ἀπ' αὐτὸν, ἐκεῖνα εἶναι ὁπου μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

16 Ὁποιος ἔχει αὐτία νὰ ἀκούσῃ, ἂς ἀκούσῃ.

17 (Καὶ ὅταν ἐχωρίσθη ἀπὸ τὸ πλῆθος) καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπίτι, τὸν ἠρώτησαν οἱ μαθηταί του διὰ τὴν παραβολήν.

18 Καὶ λέγει τους· Ἔτζι εἶσθε καὶ ἐσεῖς ἄγνωστοι δὲν γυρίζετε; δὲν καταλαβαίνετε, ὅτι κάθε πρᾶγμα ὁπου ἐμβαίνει ἀπέξω μέσα εἰς τὸν

που, ἡ δύναται αὐτὸν κοινῶσαι;

19 Ὅτι οὐκ εἰσπορεύεται αὐτοῦ εἰς τὴν καρδίαν, ἀλλ' εἰς τὴν κοιλίαν· καὶ εἰς τὸν ἀφεδρῶνα ἐκπορεύεται, καθαρίζον πάντα τὰ βρώματα.

20 Ἔλεγε δέ, ὅτι τὸ ἐκ τοῦ ἀνθρώπου ἐκπορευόμενον, ἐκεῖνο κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

21 Ἔσωθεν γὰρ ἐκ τῆς καρδίας τῶν ἀνθρώπων οἱ διαλογισμοὶ οἱ κακοὶ ἐκπορεύονται, μοιχεῖαι, πορνεῖαι, φόνοι,

22 Κλοπαί, πλεονεξίαι, πονηρίαι, δόλος, ἀσέλγεια, ὀφθαλμὸς πονηρὸς, βλασφημία, ὑπερηφανία, ἀφροσύνη.

23 Πάντα ταῦτα τὰ πονηρὰ ἔσωθεν ἐκπορεύεται, καὶ κοινοῖ τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἀπῆλθεν εἰς τὰ μεθόρια Τύρου καὶ Σιδῶνος· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν οἰκίαν, οὐδένα ἤθελε γνῶναι· καὶ οὐκ ἠδυνήθη λαθεῖν.

25 Ἀκούσασα γὰρ γυνὴ περὶ αὐτοῦ, ἧς εἶχε τὸ θυγάτριον αὐτῆς πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἐλθοῦσα προσέπεσε πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ,

26 (Ἦν δὲ ἡ γυνὴ Ἑλληνὶς, Συροφοινίσσα τῷ γένει) καὶ ἠρώτα αὐτὸν ἵνα τὸ δαιμόνιον ἐκβάλλῃ ἐκ τῆς θυγατρὸς αὐτῆς.

ἄνθρωπον, δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὸν μολύνῃ;

19 Διατὶ δὲν πάγει εἰς τὴν καρδίαν του, ἀλλὰ εἰς τὴν κοιλίαν του· καὶ βγαίνει εἰς τὸν ἀφεδρῶνα, καὶ καθαρίζει ὅλα τὰ φαγητά.

20 Καὶ ἔλεγεν, ὅτι ἐκεῖνο ὁποῦ βγαίνει ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐκεῖνο μολύνει τὸν ἄνθρωπον.

21 Διατὶ ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὴν καρδίαν τῶν ἀνθρώπων βγαίνουσι κακοὶ διαλογισμοί, μοιχειαῖς, πορνειαῖς, φόνοι,

22 Κλεψίαις, πλεονεξίαις, πονηρίαις, δόλος, ἐπιθυμία, φθόνος, βλασφημία, ὑπερηφάνεια, ἀγνωσία.

23 Ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακὰ ἀπὸ μέσα βγαίνουσι, καὶ μολύνουσι τὸν ἄνθρωπον.

24 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος· καὶ ἐμβαίνοντας εἰς ἕνα σπίτι, δὲν ἤθελε νὰ τὸν ἰξεύρῃ κανείς· ἀλλὰ δὲν ἠμπόρεσε νὰ τὸν κρυβάσῃ.

25 Διατὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσε μία γυναῖκα, τῆς ὁποίας ἡ θυγατέρα εἶχε πνεῦμα ἀκάθαρτον, ἦλθε καὶ ἐπρόσπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του,

26 (Καὶ ἡ γυναῖκα ἦτον Ἑλληνίσσα, τὸ γένος Συροφοινίσσα) καὶ τὸν ἐπαρακάλει, νὰ βγάλῃ τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα της.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Ἄφες πρῶτον χορτασθῆναι τὰ τέκνα· οὐ γάρ καλόν ἐστι λαβεῖν τὸν ἄρτον τῶν τέκνων, καὶ βαλεῖν τοῖς κυναρίοις.

28 Ἡ δὲ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· καὶ γὰρ τὰ κυνάρια ὑποκάτω τῆς τραπέζης ἐσθίει ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν παιδίων.

29 Καὶ εἶπεν αὐτῇ· Διὰ τοῦτον τὸν λόγον ὕπαγε· ἐξελήλυθε τὸ δαιμόνιον ἐκ τῆς θυγατρός σου.

30 Καὶ ἀπελθοῦσα εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς, εὗρε τὸ δαιμόνιον ἐξεληλυθός, καὶ τὴν θυγατέρα βεβλημένην ἐπὶ τῆς κλίνης.

31 Καὶ πάλιν ἐξελθὼν ἐκ τῶν ὁρίων Τύρου καὶ Σιδῶνος, ἦλθε πρὸς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας ἀνὰ μέσον τῶν ὁρίων Δεκαπόλεως.

32 Καὶ φέρουσιν αὐτῷ κωφὸν μογιλαλον· καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα ἐπιθῇ αὐτῷ τὴν χεῖρα.

33 Καὶ ἀπολαβόμενος αὐτὸν ἀπὸ τοῦ ὄχλου κατ' ἰδίαν, ἔβαλε τοὺς δακτύλους αὐτοῦ εἰς τὰ ὦτα αὐτοῦ· καὶ πτύσας ἥψατο τῆς γλώσσης αὐτοῦ.

34 Καὶ ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, ἐστέναξε, καὶ λέ-

27 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπεν· Ἄφησε πρῶτον νὰ χορτάσουν τὰ παιδία· δὲν εἶναι καλὸν νὰ πάρῃ τινὰς τὸ ψωμὶ τῶν παιδίων, νὰ τὸ ῥίξῃ εἰς τὰ σκυλάκια.

28 Καὶ ἐκείνη ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τῷ· Ναί, Κύριε· διατὶ καὶ τὰ σκυλάκια ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸ τραπέζι τρώγουν ἀπὸ τὰς τριμμάτσιχας τῶν παιδίων.

29 Καὶ λέγει τῆς· Διὰ ἐτοῦτο τὸν λόγον σύρε· ἐβγῆκε τὸ δαιμόνιον ἀπὸ τὴν θυγατέρα σου.

30 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγε εἰς τὸ σπίτι της, εὗρε τὸ δαιμόνιον ὁπὲ ἐβγῆκε, καὶ τὴν θυγατέρα της ὁπὲ ἦτον βαλμένη ἀπάνω εἰς τὸ κρεββάτι.

31 Καὶ πάλιν (ὁ Ἰησοῦς) ἐβγῆκεν ἀπὸ τὰ σύνορα τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, ἀνάμεσα εἰς τὰ σύνορα τῆς Δεκαπόλεως.

32 Καὶ τοῦ ἔφεραν ἕνα κωφόν, ὁπὲ μόλις ἐσυντύχαινε· καὶ ἐπαρακαλέσαν τον, νὰ βάλλῃ τὸ χέρι του ἀπάνω του.

33 Καὶ ξεχωρίζωντας τον ἀπὸ τὸ πλῆθος κατὰ μόνας, ἔβαλε τὰ δάκτυλά του εἰς τὰ αὐτία του· καὶ ἔπτυσε καὶ ἔπιασε τὴν γλῶσσάν του.

34 Καὶ ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀνεστέναξε, καὶ λέγει

αὐτῷ· Εφφαθὰ, ὅ ἐστι, διανοίχθητι.

35 Καὶ εὐθέως διηνοίχθησαν αὐτοῦ αἱ ἀκοαί· καὶ ἐλύθη ὁ δεσμὸς τῆς γλώσσης αὐτοῦ, καὶ ἐλάλει ὀρθῶς.

36 Καὶ διεστείλατο αὐτοῖς ἵνα μηδενὶ εἴπωσιν· ὅσον δὲ αὐτὸς αὐτοῖς διεστέλλετο, μᾶλλον περισσότερον ἐκήρυσσον.

37 Καὶ ὑπερπερισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες· Καλῶς πάντα πεποίηκε· καὶ τοὺς κωφοὺς ποιεῖ ἀκούειν, καὶ τοὺς ἀλάλους λαλεῖν.

τῷ· Ἐφφαθά, τοῦτο σημαίνει νὰ εἰπῇ, ἀνοίξε.

35 Καὶ παρευθὺς ἀνοίχθη ἡ ἀκοή του· καὶ ἐλύθη τὸ δέσιμον τῆς γλώσσης του, καὶ ἐσυντυχίνε ὀρθά.

36 Καὶ (ὁ Ἰησοῦς) τοὺς ἐπαράγγειλε, νὰ μὴν εἴπωσι κανενὸς τίποτες· καὶ ὅσον ἐκεῖνος τοὺς ἐπαράγγειλε, τόσον ἐκεῖνοι περισσότερον ἐκήρυτταν.

37 Καὶ πολλὰ περισσότερον ἐξεπλήττωνταν, καὶ ἔλεγαν· Καλὰ τὰ ἔκαμεν ὅλα· καὶ τοὺς κωφοὺς κάμνει νὰ ἀκοῦν, καὶ τοὺς βωβοὺς νὰ συντυχαίνουν.

Κεφ. η. 8.

Ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, πάμπολλα ὄχλου ὄντος, καὶ μὴ ἐχόντων τί φάγωσι, προσκαλεσάμενος ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς·

2 Σπλαγχνίζομαι ἐπὶ τὸν ὄχλον· ὅτι ἤδη ἡμέρας τρεῖς προσμένουσί μοι, καὶ οὐκ ἔχουσι τί φάγωσι.

3 Καὶ ἐὰν ἀπολύσω αὐτοὺς νήστεις εἰς οἶκον αὐτῶν, ἐκλυθήσονται ἐν τῇ ὁδῷ· τινὲς γὰρ αὐτῶν μακρόθεν ἥκασι.

4 Καὶ ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Πόθεν τούτους δυνήσεταί τις ὧδε χορ-

Εκείναις ταῖς ἡμέραις, ἐνῶ τὸ ἦταν πολλὰ πολὺ πλῆθος, καὶ νὰ μὴν ἔχουσι τί νὰ φᾶσι, ἐπροσκάλεσεν ὁ Ἰησοῦς τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους·

2 Σπλαγχνίζομαι τὸν ὄχλον· ὅτι σχεδὸν εἶναι τρεῖς ἡμέραις ὕστε μὲ καρτεροῦσι, καὶ δὲν ἔχουσι τί νὰ φᾶσι.

3 Καὶ ἂν τοὺς ἀφήσω νηστικοὺς νὰ πᾶσιν εἰς τὸ σπῆτι τους, θέλασιν ἀποκάμει ἀ'ς τὴν γράτα· διατὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἤλθασιν ἀπὸ μακρά.

4 Καὶ ἀπεκρίθηκάν του οἱ μαθητάδες του, καὶ λέγει του· Καὶ ἀπὸ πὲ ἠμπορεῖ τινὰς νὰ

τάσαι ἄρτων ἐν ἐρημίᾳ;

5 Καὶ ἐπηρώτα αὐτούς· Πόσους ἔχετε ἄρτους; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

6 Καὶ παρήγγειλε τῷ ὄχλῳ ἀναπεσεῖν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ λαβὼν τοὺς ἑπτὰ ἄρτους, εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ἵνα παραθῶσι· καὶ παρέθηκαν τῷ ὄχλῳ.

7 Καὶ εἶχον ἰχθύδια ὀλίγα· καὶ εὐλογήσας, εἶπε παραθεῖναι καὶ αὐτά.

8 Ἔφαγον δὲ, καὶ ἐχορτάσθησαν· καὶ ἦραν περισσεύματα κλασμάτων, ἑπτὰ σπυρίδας.

9 Ἦσαν δὲ οἱ φαγόντες, ὡς τετρακισχίλιοι· καὶ ἀπέλυσεν αὐτούς.

10 Καὶ εὐθέως ἐμβὰς εἰς τὸ πλοῖον μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανθά.

11 Καὶ ἐξῆλθον οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἤρξαντο συζητεῖν αὐτῷ, ζητοῦντες παρ' αὐτοῦ σημεῖον ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, πειράζοντες αὐτόν.

12 Καὶ ἀναστενάξας τῷ πνεύματι αὐτοῦ, λέγει· Τί ἡ γενεὰ αὕτη σημεῖον ἐπιζητεῖ; ἀμὴν λέγω ὑμῖν, εἰ δοθήσεται τῇ γενεᾷ ταύτῃ σημεῖον.

τους χορτάσῃ ἄνθρωπος ψωμὶ ὧδε εἰς τὴν ἐρημίαν;

5 Καὶ ἐρώτα τους· Πόσα ψωμία ἔχετε; καὶ λέγουν του· Ἑπτά.

6 Καὶ ἐπρόσταξε τὸν λαὸν νὰ καθίσῃ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπῆρε τὰ ἑπτὰ ψωμία, καὶ εὐχαριστήσας καὶ κόψας τα, καὶ τὰ ἔδιδε εἰς τοὺς μαθητάδες του, νὰ τὰ βάλλουν ὁμπρός· καὶ ἐβάλλαν τὰ ὁμπρός εἰς τὸν ὄχλον.

7 Καὶ εἶναι καὶ ψαράκια ὀλίγα· καὶ ἐλόγησε, καὶ εἶπε νὰ τὰ βάλλουν καὶ αὐτὰ ὁμπρός.

8 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὁπού ἐπερίσσευσαν, ἑπτὰ σεμπίλια.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἔφαγαν, ἦτον ὡς τέσσαρες χιλιάδες· καὶ ὕστερα τους ἀπόλυσε.

10 Καὶ παρευθὺς ἐμβῆκεν εἰς τὸ καράβι μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἦλθεν εἰς τὰ μέρη Δαλμανθά.

11 Καὶ ἐβγῆκαν οἱ Φαρισαῖοι, καὶ ἄρχισαν νὰ τον προβάλλουσι, ζητοῦντες ἀπ' αὐτὸν σημεῖον ἀπὸ τὸν οὐρανόν, δοκιμάζοντες τον.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀναστενάξας εἰς τὸ πνεῦμά του, λέγει· Διατί ἡ γενιὰ αὕτη γυρεύει σημεῖον; βεβαία σᾶς λέγω, πῶς δὲν θέλει δοθῇ εἰς τὴν γενιὰν ἐτούτην σημάδι.

13 Καὶ ἀφεὶς αὐτοὺς, ἐμβὰς πάλιν εἰς τὸ πλοῖον, ἀπῆλθεν εἰς τὸ πέραν.

14 Καὶ ἐπελάθοντο λαβεῖν ἄρτους, καὶ εἰ μὴ ἕνα ἄρτον οὐκ εἶχον μεθ' ἑαυτῶν ἐν τῷ πλοίῳ.

15 Καὶ διεστέλλετο αὐτοῖς, λέγων· Ὁρᾶτε, βλέπετε ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων καὶ τῆς ζύμης Ἡρῴδου.

16 Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχομεν.

17 Καὶ γνοὺς ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτοῖς· Τί διαλογίζεσθε ὅτι ἄρτους οὐκ ἔχετε; οὔπω νοεῖτε, οὐδὲ συνίετε; ἔτι πεπωρωμένην ἔχετε τὴν καρδίαν ὑμῶν;

18 Ὀφθαλμοὺς ἔχοντες οὐ βλέπετε; καὶ ὦτα ἔχοντες οὐκ ἀκούετε; καὶ οὐ μνημονεύετε;

19 Ὅτε τοὺς πέντε ἄρτους ἔκλασα εἰς τοὺς πεντακισχιλίους, πόσους κοφίνους πλήρεις κλασμάτων ἤρατε; Λέγουσιν αὐτῷ· Δώδεκα.

20 Ὅτε δὲ τοὺς ἑπτὰ εἰς τοὺς τετρακισχιλίους πόσων σπυρίδων πληρώματα κλασμάτων ἤρατε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἑπτά.

21 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Πῶς οὐ συνίετε;

13 Καὶ ἄφησεν τες, καὶ ἐσέβη πάλιν εἰς το καράβι, καὶ ἐπέρασε πέρα.

14 Καὶ ἀλησμόνησαν να πάρουν ψωμία οἱ μαθηταῖς, καὶ δὲν εἶχαν μαζύ τους παρὰ ἕνα ψωμὶ εἰς το καράβι.

15 Καὶ τες ἐπαράγγειλε, λέγωντας· Βλέπετε, ἐχιτε τον νὲν σας ἀπὸ την ζύμην των Φαρισαίων, καὶ ἀπὸ τὴν ζύμην του Ἡρῴδη.

16 Καὶ ἐδιαλογίζονταν ἀνάμεσα τες, λέγοντες· Ὅτι ψωμία δὲν ἐχομεν.

17 Καὶ γνωρίζοντάς το ὁ Ἰησοῦς, τες λέγει· Τί διαλογίζεσθε, ὅτι δὲν ἐχετε ψωμία; ἀκόμι δὲν γνοικᾶτε, οὐδὲ καταλαμβάνετε; ἀκόμι αἰσθάνοντσε ἐχιτε την καρδιαν σας;

18 Μάτια ἐχίτε καὶ δὲν βλέπετε, καὶ αὐτὰ [illegible] καὶ δὲν ἀκούετε; καὶ δὲν ἐνθυμᾶσθε;

19 Ὅταν ἔκοψα τα πέντε ψωμία εἰς πέντε χιλιάδες ἀνθρώπους, πόσα κοφίνια γεμάτα κομματια ἐσηκώσετε; Καὶ λέγουν τε· Δώδεκα.

20 Καὶ ὅταν ἔκοψα τες ἑπτὰ ἄρτους εἰς τες τέσσαρες χιλιάδες, πόσα σελπίλια γεμάτα κομματια ἐσηκώσετε; Καὶ ἐκεῖνοι τον εἶπαν· Ἑπτα.

21 Καὶ ἐκεινῶ τες ἔλεγε· Πῶς δὲν τὸ βάνετε εἰς τὸν νὲν σας;

22 Καὶ ἔρχεται εἰς Βηθσαϊδάν· καὶ φέρουσιν αὐτῷ τυφλὸν, καὶ παρακαλοῦσιν αὐτὸν ἵνα αὐτοῦ ἅψηται.

23 Καὶ ἐπιλαβόμενος τῆς χειρὸς τοῦ τυφλοῦ, ἐξήγαγεν αὐτὸν ἔξω τῆς κώμης· καὶ πτύσας εἰς τὰ ὄμματα αὐτοῦ, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἐπηρώτα αὐτὸν εἴ τι βλέπει.

24 Καὶ ἀναβλέψας, ἔλεγε· Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡς δένδρα περιπατοῦντας.

25 Εἶτα πάλιν ἐπέθηκε τὰς χεῖρας ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ, καὶ ἐποίησεν αὐτὸν ἀναβλέψαι· καὶ ἀποκατεστάθη καὶ ἐνέβλεψε τηλαυγῶς ἅπαντες.

26 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, λέγων· Μηδὲ εἰς τὴν κώμην εἰσέλθῃς, μηδὲ εἴπῃς τινὶ ἐν τῇ κώμῃ.

27 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὰς κώμας Καισαρείας τῆς Φιλίππου· καὶ ἐν τῇ ὁδῷ ἐπηρώτα τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγων αὐτοῖς· Τίνα με λέγουσιν οἱ ἄνθρωποι εἶναι;

28 Οἱ δὲ ἀπεκρίθησαν· Ἰωάννην τὸν Βαπτιστὴν· καὶ ἄλλοι, Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ἕνα τῶν προφητῶν.

29 Καὶ αὐτὸς λέγει αὐτοῖς·

22 Καὶ ἔρχεται εἰς τὴν Βηθσαϊδάν· καὶ φέρουσίν τινα τυφλὸν, καὶ παρακαλοῦσιν, νὰ τὸν πιάσῃ.

23 Καὶ πιάσωντας τὸ χέρι τοῦ τυφλοῦ, ἐγκαλεῖ τον ἔξω ἀπὸ τὴν χώραν· καὶ ἔπτυσε εἰς τὰ μάτια του, καὶ ἔβαλλε τὰ χεριά του ἀπάνω, καὶ τὸν ἐρώτα, ἂν βλέπῃ τίποτες.

24 Καὶ ἐσώνας νὰ εἶδῃ ἀπάνω, ἔλεγε· Βλέπω τοὺς ἀνθρώπους ὡσὰν δένδρα περιπατοῦντας.

25 Καὶ πάλιν ἔβαλλε τὰ χεριά του ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά του, καὶ ἐκαμε τον νὰ ξαχαϊσθῇ· καὶ ἐκατασάθη καὶ εἶδε καθάρια ὅλες.

26 Καὶ ἐστειλέν τον εἰς τὸ σπητί του, καὶ τὸ εἶπε· Νὰ μὴν ἐμβῇς μέσα εἰς τὴν χώραν, μηδὲ νὰ τὸ εἴπῃς κανένος μέσα εἰς τὴν χώραν.

27 Καὶ ἐβγῆκεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταῖδες του εἰς ταὶς χωραὶς τῆς Καισαρείας τοῦ Φιλίππου· καὶ εἰς τὴν γράταν ἐρώταν τὸς μαθηταῖδες του, λέγωντας τους· Ποῖον μὲ λέγουσιν οἱ ἀνθρωποι νὰ εἶμαι;

28 Καὶ αὐτοὶ ἀπεκρίθηκαν· (τινὲς λέγουσι) Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν· καὶ ἄλλοι, Ἠλίαν καὶ ἄλλοι, ἕνα ἀπὸ τοὺς προφήτας.

29 Καὶ ὁ Χριστὸς τοὺς λέγει·

Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ λέγωσι περὶ αὐτοῦ.

31 Καὶ ἤρξατο διδάσκειν αὐτούς, ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκταθῆναι καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀναστῆναι.

32 Καὶ παρρησίᾳ τὸν λόγον ἐλάλει. Καὶ προσλαβόμενος αὐτὸν ὁ Πέτρος, ἤρξατο ἐπιτιμᾶν αὐτῷ.

33 Ὁ δὲ ἐπιστραφεὶς, καὶ ἰδὼν τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἐπετίμησε τῷ Πέτρῳ, λέγων· Ὕπαγε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι οὐ φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ προσκαλεσάμενος τὸν ὄχλον σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Ὅστις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

35 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου, οὗτος σώσει αὐτήν.

Ἀμὴ ἐσεῖς τίνα μὲ λέγετε νὰ εἶμαι; καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, καὶ λέγει τοῦ· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός.

30 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐπροπῆρε μὲ φοβερισμὸν, νὰ μὴν εἰπῶσι κανεὶς τίποτες δι' αὐτόν.

31 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς διδάσκῃ, πὼς κάμει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ κατακριθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβύτερους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ καὶ μετὰ τρεῖς ἡμέρας νὰ ἀναστηθῇ.

32 Καὶ ἐδιάσκε παρρησίᾳ τὸν λόγον· Καὶ πιάνωντάς τον ὁ Πέτρος ἄρχισε νὰ τὸν ἐπιτιμᾷ.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζωντας, καὶ βλέπωνας τοὺς μαθητάδες του, ἐπείασε τὸν Πέτρον, καὶ λέγει του· Σύρε ὀπίσω μου σατανᾶ· ὅτι δὲν φρονεῖς τὰ τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τὰ τῶν ἀνθρώπων.

34 Καὶ ἐπροσκάλισε τὸ πλῆθος μὲ τοὺς μαθητάδες του, καὶ λέγει τους· Ὅποιος θέλει νὰ μὲ ἀκολουθᾷ, ἂς ἀρνηθῇ τὸν λόγο του, καὶ ἂς πάρῃ τὸν σταυρό του, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθήσῃ.

35 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωὴ του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωὴν του διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἐκεῖνος θέλει τὴν φυλάξει.

36 Τί γὰρ ὠφελήσει ἄνθρωπον, ἐὰν κερδήσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ ζημιωθῇ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ;

37 Ἢ τί δώσει ἄνθρωπος ἀντάλλαγμα τῆς ψυχῆς αὐτοῦ;

38 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους ἐν τῇ γενεᾷ ταύτῃ τῇ μοιχαλίδι καὶ ἁμαρτωλῷ, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται αὐτόν, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀγγέλων τῶν ἁγίων.

36 Διατί τί θέλει ὠφεληθῇ ἄνθρωπος, ἂν κερδίσῃ ὅλον τὸν κόσμον, καὶ νὰ χάσῃ τὴν ψυχήν του;

37 Ἢ τί νὰ δώσῃ ἄνθρωπος ἀλλαξίαν διὰ τὴν ψυχήν του.

38 Διατὶ ὅποιος ἐντραπῇ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τοὺς λόγους μου εἰς τὴν γενεὰν ἐτούτην τὴν μοιχαλίδα καὶ ἁμαρτωλήν, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἐντραπῇ νὰ τὸν ὁμολογήσῃ, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ πατρός του μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

Κεφ. θ'. 9.

ΚΑΙ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσωνται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ἐληλυθυῖαν ἐν δυνάμει.

2 Καὶ μεθ' ἡμέρας ἓξ παραλαμβάνει ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην, καὶ ἀναφέρει αὐτοὺς εἰς ὄρος ὑψηλὸν κατ' ἰδίαν μόνους· καὶ μετεμορφώθη ἔμπροσθεν αὐτῶν.

3 Καὶ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἐγένετο στίλβοντα, λευκὰ λίαν ὡς χιών, οἷα γναφεὺς ἐπὶ τῆς γῆς οὐ δύναται λευκᾶναι.

4 Καὶ ὤφθη αὐτοῖς Ἠλίας

ΚΑΙ ἔλεγεν τοὺς· Βεβαίως σᾶς λέγω, ὅτι εἶναι κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ὁποῦ θὰ γίνουν ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουν γευθῇ θάνατον, ἕως ὅπου νὰ ἴδουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, πὼς ἦλθε μὲ δύναμιν.

2 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ἓξ ἡμέραις ἐπῆρεν ὁ Ἰησοῦς τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβασεν τοὺς εἰς ἕνα ὄρος ὑψηλὸν ξεχωριστὰ μοναχούς· καὶ ἐμεταμορφώθη ὁμπρωστά τους.

3 Καὶ τὰ φορέματα του ἐγίνανε λαμπρὰ, καὶ ἄσπρα κατὰ πολλὰ ὡσὰν τὸ χιόνι, ὁποῦ βαφέας δὲν ἠμπορεῖ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν νὰ τὰ λευκάνῃ.

4 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὁ

συν Μωσεῖ· καὶ ἦσαν συλλαλοῦντες τῷ Ἰησοῦ.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Πέτρος, λέγει τῷ Ἰησοῦ· Ραββεῖ, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, σοὶ μίαν, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ Ἠλίᾳ μίαν.

6 Οὐ γὰρ ᾔδει τί λαλήσῃ· ἦσαν γὰρ ἔκφοβοι.

7 Καὶ ἐγένετο νεφέλη ἐπισκιάζουσα αὐτοῖς· καὶ ἦλθε φωνὴ ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε.

8 Καὶ ἐξάπινα περιβλεψάμενοι, οὐκέτι οὐδένα εἶδον, ἀλλὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον μεθ' ἑαυτῶν.

9 Καταβαινόντων δὲ αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, διεστείλατο αὐτοῖς, ἵνα μηδενὶ διηγήσωνται ἃ εἶδον, εἰ μὴ ὅταν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ.

10 Καὶ τὸν λόγον ἐκράτησαν πρὸς ἑαυτούς, συζητοῦντες τί ἐστι τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

11 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Ὅτι λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι Ἠλίαν δεῖ ἐλθεῖν πρῶτον;

12 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἠλίας μὲν ἐλθὼν

Ἠλίας με τον Μωϋσῆν· καὶ ἐσυντυχαίναν μὲ τον Ἰησοῦν.

5 Καὶ ἀποκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ λέγει εἰς τον Ἰησοῦν· Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ εἱμεσθαν ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ ἂς κάμωμεν τρεῖς καλύβας, διὰ ἐσένα μίαν, καὶ διὰ τον Μωϋσῆν μίαν, καὶ διὰ τὸν Ἠλίαν μίαν.

6 Διατὶ δὲν ἠξευρεν τί νὰ εἰπῇ· διατὶ ἦταν τρομασμένοι.

7 Καὶ ἐγένεν ἕνα σύννεφον καὶ τους ἐσκέπασε· καὶ ἦλθε καὶ φωνὴ ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὁποῦ ἔλεγεν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἠγαπημένος, αὐτὸν ἀκούετε.

8 Καὶ ἐξαφνα βλέποντες τριγύρω, πλέον δὲν εἶδασι κανένα, παρὰ μοναχὰ τον Ἰησοῦν μαζύ με τα λόγια τους.

9 Καὶ ὅταν ἐκατέβαιναν ἀπὸ τὸ βουνὸ, τους ἐπαράγγειλε, νὰ μὴν εἰποῦσι κανένος ἐκεῖνα ὁποῦ εἶδαν, παρὰ μοναχὰ ὅταν ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

10 Καὶ ἐφυλάξαν τον λόγον, καὶ ἀπάνω τους ἐζητοῦσαν, τί θέλει νὰ εἰπῇ τὸ ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

11 Καὶ ἐρωτοῦσαν τον, λέγοντες· Διατὶ λέγουσι οἱ γραμματεῖς, πὼς κάμει χρεία νὰ ἔλθῃ ὁ Ἠλίας πρῶτος;

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθη, καὶ εἶπεν τους· Ὁ Ἠλίας ἔρχεται

πρῶτον ἀποκαθιστᾷ πάντα· καὶ πῶς γέγραπται ἐπὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἵνα πολλὰ πάθῃ, καὶ ἐξουδενωθῇ.

13 Ἀλλὰ λέγω ὑμῖν ὅτι καὶ Ἠλίας ἐλήλυθε, καὶ ἐποίησαν αὐτῷ ὅσα ἠθέλησαν, καθὼς γέγραπται ἐπ' αὐτόν.

14 Καὶ ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς, εἶδεν ὄχλον πολὺν περὶ αὐτοὺς, καὶ γραμματεῖς συζητοῦντας αὐτοῖς.

15 Καὶ εὐθέως πᾶς ὁ ὄχλος ἰδὼν αὐτὸν ἐξεθαμβήθη, καὶ προστρέχοντες ἠσπάζοντο αὐτόν.

16 Καὶ ἐπηρώτησε τοὺς γραμματεῖς· Τί συζητεῖτε πρὸς αὐτούς;

17 Καὶ ἀποκριθεὶς εἷς ἐκ τοῦ ὄχλου, εἶπε· Διδάσκαλε, ἤνεγκα τὸν υἱόν μου πρός σε, ἔχοντα πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου ἂν αὐτὸν καταλάβῃ, ῥήσσει αὐτόν· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τοὺς ὀδόντας αὐτοῦ, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπον τοῖς μαθηταῖς σου ἵνα αὐτὸ ἐκβάλωσι, καὶ οὐκ ἴσχυσαν.

19 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, λέγει· Ὦ γενεὰ ἄπιστος, ἕως πότε πρὸς ὑμᾶς ἔσομαι; ἕως πότε ἀνέξομαι ὑμῶν; φέρετε αὐτὸν πρός με.

πρῶτον, νὰ ἀποκαταστήσῃ ὅλα (τὰ πράγματα·) καὶ καθὼς εἶναι γεγραμμένον διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἔτζι πρέπει νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῇ.

13 Ἀλλα λέγω σας, ὅτι καὶ ὁ Ἠλίας ἦλθε καὶ ἐκαμάν του ὅσα ἠθέλαν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον δι' αὐτόν.

14 Καὶ παγαίνοντας εἰς τοὺς μαθητάδες του, εἶδεν ὄχλον πολὺν τριγύρω τους, καὶ τοὺς γραμματεῖς ὅπου τοὺς ἐπροβάλλασι ζητήματα.

15 Καὶ παρευθὺς ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλος ὁ ὄχλος, ἐξυπάσθη, καὶ τρέχαν καὶ τὸν ἐχαιρετοῦσαν.

16 Καὶ ἐρώτησε τοὺς γραμματεῖς· Τι τοὺς πρυβάλλετε;

17 Καὶ ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τὸ πλῆθος, καὶ εἶπε· Διδάσκαλε, ἤφερα τὸν υἱόν μου εἰς ἐσέ, ὁ ὁποῖος ἔχει πνεῦμα ἄλαλον·

18 Καὶ ὅπου τὸν φθάσει, τὸν κάμνει καὶ ξισχίζεται· καὶ ἀφρίζει, καὶ τρίζει τὰ δόντιά του, καὶ ξηραίνεται· καὶ εἶπα εἰς τοὺς μαθητάδες σου, νὰ τὸ ἐβγάλουν, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ λέγει τους· Ὦ γενεὰ ἄπιστε, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ' ἐσᾶς; ἕως πότε νὰ σᾶς ὑπομένω; φέρετε τον εἰς ἐμένα.

20 Και πιεγκαν αυτὸν προς αυτόν· καὶ ἰδων αὐτον, ευθέως, τὸ πνεῦμα ισπάραξεν αυτόν· και πεσων ἐπι της γης, ἐκυλίετο ἀφριζων.

21 Και ἐπηρωτησε τὸν πατερα αὐτου· Πόσῳ χρόνῳ ἐστιν ὡς τουτο γέγονεν αὐτῳ; Ὁ δε εἶπε· Παιδιόθεν.

22 Και πολλακις αὐτον καὶ εἰς πῦρ ἔβαλε καὶ εἰς ὕδατα, ἵνα ἀπολέσῃ αὐτόν· ἀλλ' εἴ τι δύνασαι, βοήθησον ἡμῖν, σπλαγχνισθεὶς ἐφ' ἡμᾶς.

23 Ὁ δε Ἰησους εἶπεν αὐτῳ· Το εἰ δύνασαι πιστευσαι, πάντα δυνατὰ τῷ πιστευοντι.

24 Και ευθεως κράξας ὁ πατηρ του παιδίου, μετὰ δακρύων ἔλεγε· Πιστευω Κύριε· Βοήθει μου τῇ ἀπιστίᾳ.

25 Ἰδων δε ὁ Ἰησους οτι ἐπισυντρέχει ὄχλος, ἐπετίμησε τῳ πνεύματι τῳ ακαθάρτῳ, λέγων αὐτῳ· Τὸ πνευμα το ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγω σοι ἐπιτάσσω· Ἔξελθε ἐξ αὐτου, καὶ μηκέτι εἰσέλθῃς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ κράξαν, καὶ πολλὰ σπαράξαν αὐτὸν, ἐξῆλθε· καὶ ἐγένετο ὡσεὶ νεκρος, ὥστε πολλους λέγειν, οτι ἀπέθανεν.

20 Καὶ ἐφερὰν τον εἰς τὸν (Χριστόν·) και ὡσὰν τον εἶδε (τὸ παιδίον,) παρευθυς τὸ δαιμόνιον τὸ ἐσπάραξε· καὶ ἔπεσε κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐκυλίετον ἀφρίζων.

21 Καὶ (ὁ Χριστος) ἐρώτησε τον πατερα τε· Πεσσῶ καιρὸς εἶναι ὁποῦ τὸ ἔπαθε; Καὶ λέγει τε· Ἀπο μικρὸν παιδίον.

22 Καὶ πολλαις φοραὶς τὸν ἐρρίξεν εἰς τὴν φωτιὰ καὶ εἰς τὰ νερὰ, δια νὰ τὸν χαλάσῃ· ἀλλὰ ἂν δύνεσαι τίποτες, βοήθησέ μας, σπλαγχνιζόμενός μας.

23 Καὶ ὁ Ἰησους τε λέγει· ἂν δύνεσαι νὰ πιστεύσῃς, ὅλα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐκεῖνον ὁπου πιστεύει.

24 Και παρευθυς κράζωντας ὁ πατηρ του παιδίου, με δάκρυα ἔλεγε· Πιστεύω, Κυριε, βοήθησε μου εἰς τὴν ἀπιστίαν.

25 Καὶ ὁ Ἰησους ὡσὰν εἶδεν ὅτι συντρέχει ὁ λαὸς, με ὀργὴν καὶ φοβερισμὸν ἐπρόσταξε τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον, λέγωντάς τε· Τὸ πνευμα τὸ ἄλαλον καὶ κωφὸν, ἐγὼ σε προστάζω· Εὔγα απ αὐτὸν, καὶ πλέον μὴν ἐμβῇς εἰς αὐτόν.

26 Καὶ (τὸ δαιμόνιον) ἐκραξε, καὶ πολλὰ τὸν ἐσπάραξε, καὶ εὔγηκε· καὶ (ὁ ἄνθρωπος) ἔγινεν ὡσὰν νεκρὸς, ὅπου πολλοὶ ἔλεγαν, ὅτι ἀπέθανε.

27 Ὁ δὲ Ἰησοῦς κρατήσας αὐτοῦ τῆς χειρὸς, ἤγειρεν αὐτόν· καὶ ἀνέστη.

28 Καὶ εἰσελθόντα αὐτὸν εἰς οἶκον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν· Ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἠδυνήθημεν ἐκβαλεῖν αὐτό;

29 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο τὸ γένος ἐν οὐδενὶ δύναται ἐξελθεῖν, εἰ μὴ ἐν προσευχῇ καὶ νηστείᾳ.

30 Καὶ ἐκεῖθεν ἐξελθόντες παρεπορεύοντο διὰ τῆς Γαλιλαίας· καὶ οὐκ ἤθελεν ἵνα τις γνῷ.

31 Ἐδίδασκε γὰρ τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χεῖρας ἀνθρώπων, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ ἀποκτανθεὶς, τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

32 Οἱ δὲ ἠγνόουν τὸ ῥῆμα, καὶ ἐφοβοῦντο αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς Καπερναούμ· καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ γενόμενος, ἐπηρώτα αὐτούς· Τί ἐν τῇ ὁδῷ πρὸς ἑαυτοὺς διελογίζεσθε;

34 Οἱ δὲ ἐσιώπων· πρὸς ἀλλήλους γὰρ διελέχθησαν ἐν τῇ ὁδῷ, τίς μείζων.

35 Καὶ καθίσας ἐφώνησε

27 Αμὴν ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπίασεν ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐσήκωσεν τον· καὶ ἐσηκώθη.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν (ὁ Ἰησοῦς) μέσα εἰς τὸ σπήτι, τὸν ἐρωτῆσαν οἱ μαθηταῖς τε κατὰ μόνας· Διατί ἐμεῖς δὲν ἐδυνηθήκαμεν νὰ εὐγάλωμεν αὐτὸ (τὸ δαιμόνιον;)

29 Καὶ λέγει τους· Ετοῦτο τὸ γένος μὲ ἄλλον τρόπον δὲν ἠμπορεῖ νὰ εὔγῃ, παρὰ μὲ προσευχὴν καὶ μὲ νηστείαν.

30 Καὶ ὡσὰν εὐγῆκαν ἀπ' ἐκεῖ, ἐπέρασαν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Γαλιλαίας· καὶ δὲν ἤθελε, νὰ τον γνωρίσῃ τινάς.

31 Διατὶ ἐδίδασκε τους μαθητάδες τε, καὶ τους ἔλεγε· Οτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται εἰς χέρια ἀνθρώπων, καὶ θέλουσι τὸν θανατώσει· καὶ ὡσὰν θανατωθῇ, τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῇ.

32 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνώριζαν τὸν λόγον, καὶ ἐφοβοῦνταν νὰ τον ἐρωτήσουν.

33 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήτι, τους ἐρώτησε· Τί ἐδιαλογιάζεσθαν εἰς τὴν γράταν ἀναμεσά σας;

34 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσιώπαιναν· διατὶ ἐδιαλεχθήσαν εἰς τὴν γράταν ἀνάμεσά τους, ποῖος εἶναι μεγαλύτερος.

35 Καὶ ὡσὰν ἐκάθισεν,

τὸς δωδεκα, και λέγει αὐτοῖς· Εἴτις θέλει πρωτος εἶναι, ἔσται πάντων ἔσχατος, καὶ πάντων διάκονος.

36 Καὶ λαβων παιδίον, ἔστησεν αὐτὸ ἐν μέσῳ αὐτῶν· καὶ ἐναγκαλισαμενος αὐτο, εἶπεν αὐτοῖς·

37 Ος ἐὰν ἓν τῶν τοιούτων παιδίων δέξηται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, ἐμὲ δέχεται· καὶ ὃς ἐὰν ἐμὲ δέξηται, οὐκ ἐμὲ δέχεται, ἀλλα τὸν ἀποστιλαντά με.

38 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῷ ὁ Ἰωάννης, λέγων· Διδάσκαλε, εἴδομέν τινα ἐν τῳ ὀνόματί σου ἐκβάλλοντα δαιμόνια, ὃς οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν· καὶ ἐκωλύσαμεν αὐτόν, ὅτι οὐκ ἀκολουθεῖ ἡμῖν.

39 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπε· Μὴ κωλύετε αὐτόν· οὐδεὶς γάρ ἐστιν ὃς ποιησει δύναμιν ἐπὶ τῷ ὀνόματι μου, καὶ δυνησεται ταχὺ κακολογῆσαί με·

40 Ὃς γὰρ οὐκ ἐστι καθ' ἡμων, ὑπερ ἡμων ἐστιν.

41 Ὃς γὰρ ἂν ποτίσῃ ὑμᾶς ποτηριον ὕδατος ἐν τῳ ὀνόματί μου, ὅτι Χριστοῦ ἐστε, ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ μὴ ἀπολέσῃ τὸν μισθὸν αὐτοῦ.

42 Καὶ ὃς ἂν σκανδαλισῃ ἑνὰ τῶν μικρῶν τούτων τῶν πιστευόντων εἰς ἐμέ, καλὸν ἐστιν αὐτῷ μᾶλλον εἰ περίκειται μύλος ὀνικὸς περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ βέβληται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων.

43 Καὶ ἐὰν σκανδαλίζῃ σε ἡ χείρ σου, ἀπόκοψον αὐτήν· καλόν σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν κυλλὸν ἢ τὰς δύο χεῖρας ἔχοντα ἀπελθεῖν εἰς τὴν γέενναν, εἰς τὸ πῦρ τὸ ἄσβεστον,

44 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

45 Καὶ ἐὰν ὁ πούς σου σκανδαλίζῃ σε, ἀπόκοψον αὐτόν· καλόν σοί ἐστιν εἰσελθεῖν εἰς τὴν ζωὴν χωλὸν ἢ τοὺς δύο πόδας ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός,

46 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

47 Καὶ ἐὰν ὁ ὀφθαλμός σου σκανδαλίζῃ σε, ἔκβαλε αὐτόν· καλόν σοί ἐστιν μονόφθαλμον εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ ἢ τοὺς δύο ὀφθαλμοὺς ἔχοντα βληθῆναι εἰς τὴν γέενναν τοῦ πυρός,

48 ὅπου ὁ σκώληξ αὐτῶν οὐ τελευτᾷ, καὶ τὸ πῦρ οὐ σβέννυται.

49 Πᾶς γὰρ πυρὶ ἁλισθήσεται, καὶ πᾶσα θυσία ἁλὶ ἁλισθήσεται.

50 Καλὸν τὸ ἅλας· ἐὰν δὲ τὸ ἅλας ἄναλον γένηται, ἐν τίνι αὐτὸ ἀρτύσετε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ἐν ἀλλήλοις.

10 1 Καὶ ἐκεῖθεν ἀναστὰς ἔρχεται εἰς τὰ ὅρια τῆς Ἰουδαίας διὰ τοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου· καὶ συμπορεύονται πάλιν ὄχλοι πρὸς αὐτόν, καὶ ὡς εἰώθει πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.

2 Καὶ προσελθόντες Φαρισαῖοι ἐπηρώτησαν αὐτὸν εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολῦσαι, πειράζοντες αὐτόν.

3 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνετείλατο Μωσῆς;

4 Οἱ δὲ εἶπαν· Μωσῆς ἐπέτρεψεν βιβλίον ἀποστασίου γράψαι καὶ ἀπολῦσαι.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησους εἶπεν πρὸς αὐτούς· Πρὸς τὴν σκληροκαρδίαν ὑμῶν ἔγραψεν ὑμῖν τὴν ἐντολὴν ταύτην·

6 ἀπ' ἀρχῆς δὲ κτίσεως ἄρσεν καὶ θῆλυ ἐποίησεν αὐτούς ὁ θεός.

7 Ἕνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτοῦ καὶ τὴν μητέρα καὶ προσκολληθήσεται πρὸς τὴν γυναῖκα αὐτοῦ,

8 καὶ ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν· ὥστε οὐκέτι εἰσὶν δύο ἀλλὰ μία σάρξ.

9 Ὃ οὖν ὁ θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

10 Καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάλιν οἱ μαθηταὶ περὶ τούτου ἐπηρώτησαν αὐτόν.

11 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὃς ἐὰν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ' αὐτήν·

12 καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσασα τὸν ἄνδρα αὐτῆς γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.

13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδία ἵνα ἅψηται αὐτῶν· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμησαν τοῖς προσφέρουσιν.

14 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησους ἠγανάκτησεν καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ θεοῦ.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτὰ τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὰ εὐλόγει αὐτά.

17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδὸν προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτὸν ἐπηρώτα αὐτόν· Διδάσκαλε ἀγαθέ, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς εἰ μὴ εἷς ὁ θεός.

19 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς, μὴ φονεύσῃς, μὴ κλέψῃς, μὴ ψευδομαρτυρήσῃς, μὴ ἀποστερήσῃς, τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφύλαξα ἐκ νεότητός μου.

21 Ὁ δὲ Ἰησους ἐμβλέψας αὐτῷ ἠγάπησεν αὐτὸν καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἓν σοι ὑστερεῖ· ὕπαγε ὅσα ἔχεις πώλησον καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο ἀκολούθει μοι.

22 Ὁ δὲ στυγνάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ ἀπῆλθεν λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησους λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελεύσονται.

24 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ· ὁ δὲ Ἰησους πάλιν ἀποκριθεὶς λέγει αὐτοῖς· Τέκνα, πῶς δύσκολόν ἐστιν τοὺς πεποιθότας ἐπὶ χρήμασιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν.

25 Εὐκοπώτερόν ἐστιν κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος διελθεῖν ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησους λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον ἀλλ' οὐ παρὰ θεῷ· πάντα γὰρ δυνατὰ παρὰ τῷ θεῷ.

28 Ἤρξατο λέγειν ὁ Πέτρος αὐτῷ· Ἰδοὺ ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησους εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς ἢ πατέρα ἢ μητέρα ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα ἢ ἀγροὺς ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ ἕνεκεν τοῦ εὐαγγελίου

30 ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ οἰκίας καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς καὶ μητέρας καὶ τέκνα καὶ ἀγροὺς μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

31 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι ἔσχατοι καὶ οἱ ἔσχατοι πρῶτοι.

32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησους· καὶ ἐθαμβοῦντο, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. Καὶ παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώδεκα ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν·

33 ὅτι ἰδοὺ ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσιν καὶ τοῖς γραμματεῦσιν, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσιν,

34 καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

35 Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμέν σε ποιήσῃς ἡμῖν.

36 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;

37 Οἱ δὲ εἶπαν αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς σου ἐκ δεξιῶν καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

38 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτοῖς· Οὐκ οἴδατε τί αἰτεῖσθε· δύνασθε πιεῖν τὸ ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθῆναι;

39 Οἱ δὲ εἶπαν αὐτῷ· Δυνάμεθα. Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτοῖς· Τὸ μὲν ποτήριον ὃ ἐγὼ πίνω πίεσθε, καὶ τὸ βάπτισμα ὃ ἐγὼ βαπτίζομαι βαπτισθήσεσθε·

40 τὸ δὲ καθίσαι ἐκ δεξιῶν μου ἢ ἐξ εὐωνύμων οὐκ ἔστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ' οἷς ἡτοίμασται.

41 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δέκα ἤρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννου.

42 Ὁ δὲ Ἰησους προσκαλεσάμενος αὐτοὺς λέγει αὐτοῖς· Οἴδατε οἱ δοκοῦντες ἄρχειν τῶν ἐθνῶν κατακυριεύουσιν αὐτῶν καὶ οἱ μεγάλοι αὐτῶν κατεξουσιάζουσιν αὐτῶν.

43 Οὐχ οὕτως δὲ ἔσται ἐν ὑμῖν· ἀλλ' ὃς ἐὰν θέλῃ γενέσθαι μέγας ἐν ὑμῖν ἔσται ὑμῶν διάκονος,

44 καὶ ὃς ἐὰν θέλῃ ὑμῶν γενέσθαι πρῶτος ἔσται πάντων δοῦλος.

45 Καὶ γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου οὐκ ἦλθεν διακονηθῆναι ἀλλὰ διακονῆσαι καὶ δοῦναι τὴν ψυχὴν αὐτοῦ λύτρον ἀντὶ πολλῶν.

46 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεριχώ· καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἀπὸ Ἱεριχὼ καὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ καὶ ὄχλου ἱκανοῦ ὁ υἱὸς Τιμαίου Βαρτιμαῖος τυφλὸς προσαίτης ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν τὴν Ἰερικώ.

47 Καὶ ἀκούσας ὅτι Ἰησους ὁ Ναζωραῖός ἐστιν ἤρξατο κράζειν καὶ λέγειν· Υἱὲ Δαβὶδ Ἰησου, ἐλέησόν με.

48 Καὶ ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ στὰς ὁ Ἰησους εἶπεν· Φωνήσατε αὐτόν. Καὶ φωνοῦσιν τὸν τυφλὸν λέγοντες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειρε, φωνεῖ σε.

50 Ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ ἀναστὰς ἦλθεν πρὸς τὸν Ἰησουν.

51 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ὁ Ἰησους λέγει· Τί θέλεις ποιήσω σοι; Ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββουνί, ἵνα ἀναβλέψω.

52 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε, ἡ πίστις σου σέσωκέν σε. Καὶ εὐθὺς ἀνέβλεψεν καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησου ἐν τῇ ὁδῷ.

11 1 Καὶ ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱεροσόλυμα εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν ἐλαιῶν, ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ

2 καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν κώμην τὴν κατέναντι ὑμῶν, καὶ εὐθὺς εἰσπορευόμενοι εἰς αὐτὴν εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον ἐφ' ὃν οὐδεὶς οὐδέπω ἀνθρώπων ἐκάθισεν· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Τί ποιεῖτε τοῦτο; εἴπατε· Ὁ κύριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει, καὶ εὐθὺς αὐτὸν ἀποστέλλει πάλιν ὧδε.

4 Καὶ ἀπῆλθον καὶ εὗρον πῶλον δεδεμένον πρὸς θύραν ἔξω ἐπὶ τοῦ ἀμφόδου, καὶ λύουσιν αὐτόν.

5 Καί τινες τῶν ἐκεῖ ἑστηκότων ἔλεγον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε λύοντες τὸν πῶλον;

6 Οἱ δὲ εἶπαν αὐτοῖς καθὼς εἶπεν ὁ Ἰησους· καὶ ἀφῆκαν αὐτούς.

7 Καὶ ἤγαγον τὸν πῶλον πρὸς τὸν Ἰησουν καὶ ἐπιβάλλουσιν αὐτῷ τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῷ.

8 Καὶ πολλοὶ τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἔστρωσαν εἰς τὴν ὁδόν, ἄλλοι δὲ στιβάδας κόψαντες ἐκ τῶν δένδρων ἐστόρεσαν εἰς τὴν ὁδόν.

9 Καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἔκραζον λέγοντες· Ὡσαννά· εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι κυρίου·

10 εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι κυρίου τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβίδ· ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα ὀψὲ ἤδη οὔσης τῆς ὥρας ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας ἐπείνασεν·

13 καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα ἦλθεν εἰ ἄρα τι εὑρήσει ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· ὁ γὰρ καιρὸς οὐκ ἦν σύκων.

14 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι· καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ εἰσελθὼν εἰς τὸ ἱερὸν ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ τοὺς ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν καὶ τὰς καθέδρας τῶν τὰς περιστερὰς πωλούντων κατέστρεψεν,

16 καὶ οὐκ ἤφιεν ἵνα τις διενέγκῃ σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ.

17 Καὶ ἐδίδασκεν λέγων αὐτοῖς· Οὐ γέγραπται ὅτι ὁ οἶκός μου οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσιν τοῖς ἔθνεσιν; ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν.

18 Καὶ ἤκουσαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἐζήτουν πῶς αὐτὸν ἀπολέσωσιν· ἐφοβοῦντο γὰρ αὐτόν, πᾶς γὰρ ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

19 Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο ἐξεπορεύοντο ἔξω τῆς πόλεως.

20 Καὶ παραπορευόμενοι πρωῒ εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην ἐκ ῥιζῶν.

21 Καὶ ἀναμνησθεὶς ὁ Πέτρος λέγει αὐτῷ· Ῥαββί, ἴδε ἡ συκῆ ἣν κατηράσω ἐξήρανται.

22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησους λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε πίστιν θεοῦ·

23 ἀμὴν γὰρ λέγω ὑμῖν ὅτι ὃς ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ· Ἄρθητι καὶ βλήθητι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ ἀλλὰ πιστεύσῃ ὅτι ἃ λαλεῖ γίνεται, ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.

24 Διὰ τοῦτο λέγω ὑμῖν πάντα ὅσα προσευχόμενοι αἰτεῖσθε πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε, καὶ ἔσται ὑμῖν.

25 Καὶ ὅταν στήκετε προσευχόμενοι ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος, ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

26 Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ περιπατοῦντος αὐτοῦ ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι

28 καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι ἔδωκεν τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἵνα ταῦτα ποιῇς;

29 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον, καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

30 τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ἀποκρίθητέ μοι.

31 Καὶ διελογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· Διὰ τί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

32 Ἀλλὰ εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων; ἐφοβοῦντο τὸν λαόν· ἅπαντες γὰρ εἶχον τὸν Ἰωάννην ὄντως ὅτι προφήτης ἦν.

33 Καὶ ἀποκριθέντες τῷ Ἰησου λέγουσιν· Οὐκ οἴδαμεν. Καὶ ὁ Ἰησους λέγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγὼ λέγω ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ.

12 1 Καὶ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν παραβολαῖς λαλεῖν· Ἀμπελῶνα ἐφύτευσεν ἄνθρωπος καὶ περιέθηκεν φραγμὸν καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον καὶ ᾠκοδόμησεν πύργον καὶ ἐξέδετο αὐτὸν γεωργοῖς καὶ ἀπεδήμησεν.

2 Καὶ τῷ καιρῷ ἀπέστειλεν πρὸς τοὺς γεωργοὺς δοῦλον ἵνα παρὰ τῶν γεωργῶν λάβῃ ἀπὸ τῶν καρπῶν τοῦ ἀμπελῶνος.

3 Οἱ δὲ λαβόντες αὐτὸν ἔδειραν καὶ ἀπέστειλαν κενόν.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν πρὸς αὐτοὺς ἄλλον δοῦλον, κἀκεῖνον ἐκεφαλίωσαν καὶ ἀπεστείλαντο ἠτιμωμένον.

5 Καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέστειλεν, κἀκεῖνον ἀπέκτειναν, καὶ πολλοὺς ἄλλους, τοὺς μὲν δέροντες τοὺς δὲ ἀποκτέννοντες.

6 Ἔτι οὖν ἕνα εἶχεν υἱὸν ἀγαπητόν· καὶ ἀπέστειλεν αὐτὸν ἔσχατον πρὸς αὐτοὺς λέγων ὅτι Ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

7 Ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοὶ εἶπαν πρὸς ἑαυτούς· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.

8 Καὶ λαβόντες ἀπέκτειναν αὐτόν, καὶ ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.

9 Τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.

10 Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

11 παρὰ κυρίου ἐγένετο αὕτη καὶ ἔστιν θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν;

12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπεν· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.

13 Καὶ ἀποστέλλουσιν πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρῳδιανῶν ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσιν λόγῳ.

14 Οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ θεοῦ διδάσκεις· ἔξεστιν κῆνσον Καίσαρι δοῦναι ἢ οὔ;

15 Δῶμεν ἢ μὴ δῶμεν; Ὁ δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν εἶπεν αὐτοῖς· Τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον ἵνα ἴδω.

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπαν αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Ὁ δὲ Ἰησους εἶπεν αὐτοῖς· Τὰ Καίσαρος ἀπόδοτε Καίσαρι καὶ τὰ τοῦ θεοῦ τῷ θεῷ. Καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτόν, οἵτινες λέγουσιν μὴ εἶναι ἀνάστασιν, καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν λέγοντες·

19 Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ καὶ καταλίπῃ γυναῖκα καὶ τέκνον μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβεν γυναῖκα καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκεν σπέρμα·

21 καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν αὐτὴν καὶ ἀπέθανεν μὴ ἀφεὶς σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως·

22 καὶ οἱ ἑπτὰ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα. Ἔσχατον πάντων καὶ ἡ γυνὴ ἀπέθανεν.

23 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει ὅταν ἀναστῶσιν τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησους λέγει αὐτοῖς· Οὐ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ θεοῦ;

25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν οὔτε γαμοῦσιν οὔτε γαμίσκονται, ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν ὅτι ἐγείρονται οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως ἐπὶ τοῦ βάτου πῶς εἶπεν αὐτῷ ὁ θεὸς λέγων· Ἐγὼ ὁ θεὸς Ἀβραὰμ καὶ ὁ θεὸς Ἰσαὰκ καὶ ὁ θεὸς Ἰακώβ;

27 Οὐκ ἔστιν θεὸς νεκρῶν ἀλλὰ ζώντων· πολὺ πλανᾶσθε.

28 Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων εἰδὼς ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη ἐπηρώτησεν αὐτόν· Ποία ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη πάντων;

29 Ὁ δὲ Ἰησους ἀπεκρίθη ὅτι Πρώτη πάντων τῶν ἐντολῶν ἐστιν· Ἄκουε, Ἰσραήλ· κύριος ὁ θεὸς ἡμῶν κύριος εἷς ἐστιν·

30 καὶ ἀγαπήσεις κύριον τὸν θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου· αὕτη πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστιν.

32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γραμματεύς· Καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπες ὅτι εἷς ἐστιν θεὸς καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

33 καὶ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος καὶ τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν περισσότερόν ἐστιν πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν.

34 Καὶ ὁ Ἰησους ἰδὼν αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη εἶπεν αὐτῷ· Οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ. Καὶ οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησους ἔλεγεν διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς υἱὸς Δαβίδ ἐστιν;

36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶπεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ· Εἶπεν κύριος τῷ κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποκάτω τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέγει αὐτὸν κύριον, καὶ πόθεν αὐτοῦ ἐστὶν υἱός; Καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.

38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς

39 καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς καὶ πρωτ

ενα των μικρων των πιστευοντων εις εμε, καλον εστιν αυτω μαλλον ει περικειται λιθος μυλικος περι τον τραχηλον αυτου, και βεβληται εις την θαλασσαν.

43 Και εαν σκανδαλιζη σε η χειρ σου, αποκοψον αυτην· καλον σοι εστι κυλλον εις την ζωην εισελθειν, η τας δυο χειρας εχοντα, απελθειν εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον·

44 Οπου ο σκωληξ αυτων ου τελευτα, και το πυρ ου σβεννυται.

45 Και εαν ο πους σου σκανδαλιζη σε, αποκοψον αυτον· καλον εστι σοι εισελθειν εις την ζωην χωλον, η τους δυο πους εχοντα βληθηναι εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον·

46 Οπου ο σκωληξ αυτων ου τελευτα, και το πυρ ου σβεννυται.

47 Και εαν ο οφθαλμος σου σκανδαλιζη σε, εκβαλε αυτον· καλον σοι εστι μονοφθαλμον εισελθειν εις την βασιλειαν του Θεου, η δυο οφθαλμους εχοντα βληθηναι εις την γεενναν του πυρος·

48 Οπου ο σκωληξ αυτων ου τελευτα, και το πυρ ου σβεννυται.

49 Πας γαρ πυρι αλισθησεται· και πασα θυσια αλι αλισθησεται.

σει ενα απο τους μικρους τουτους, οπου πιστευουν εις εμενα, καλλιτερον τε ειναι, να βαλθη μια μυλοπετρα εις τον λαιμον του, και να ριφθη εις την θαλασσαν.

43 Και εαν σε σκανδαλιζη το χερι σου, κοψε το· καλλιτερον σε ειναι με ενα χερι να παγης εις την ζωην, παρα να εχης δυο χεια, και να παγης εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον·

44 Εκει οπου ο σκωληξ αυτων δεν εχει τελη, και η φωτια δεν σβεϊ.

45 Και εαν σε σκανδαλιζη το ποδαρι σου, κοψε το· καλλιτερον σε ειναι να παγης εις την ζωην κυτζος, παρα να εχης δυο ποδαρια, και να παγης εις την γεενναν, εις το πυρ το ασβεστον·

46 Εκει οπου ο σκωληξ αυτων δεν τελειωνει, και η φωτια δεν σβεϊ.

47 Και εαν σε σκανδαλιζη το ματι σου, εβγαλε το διατι καλλιτερον σε ειναι με ενα ματι να εμβης εις την βασιλειαν του Θεου, παρα να εχης δυο ματια, και να εμβης εις την γεενναν του πυρος·

48 Εκει οπου ο σκωληξ αυτων δεν αποθνησκει, και η φωτια δεν σβεϊ.

49 Διατι καθ' ενας με φωτιαν θελει αλατισθη· και καθε θυσια με το αλας θελει αλατισθη.

50 Καλον τὸ ἁλας· ἐαν δὲ τὸ ἁλας ἄναλυ γένηται, ἐν τινι αὐτὸ ἀρτύσητε; ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς ἁλας, καὶ εἰρηνευετε ἐν αλλήλοις.

50 Καλόν εἶναι το ἁλας· ἀμὴ ἂν τὸ ἅλας γίνη ἄναλον, μὲ τί νὰ ἁλατισθῇ αὐτό; ἴχετε εἰς τὸ λόγε σας ἅλας, καὶ εἰρηνεύετε ανάμεσα σας.

Κεφ. ί. 10.

ΚΑὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὰ ὅρια της Ἰουδαίας, διὰ του πέραν του Ἰορδάνυ· καὶ συμπορευονται πάλιν ὄχλοι προς αὐτόν· καὶ, ὡς εἰωθει, πάλιν ἐδίδασκεν αὐτούς.

ΚΑΙ ἀπ' ἐκεῖ ἐσηκώθη καὶ ἦλθεν εἰς τὰ σύνορα της Ἰουδαίας, διὰ μεσα της χωρας ὁπου εἶναι πέραν του Ἰορδάνυ· καὶ πάλιν οἱ ὄχλοι ἐπαγέασι μαζὺ εἰς αὐτόν· καὶ, καθως εἶχε συνήθειαν, πάλιν τὲς ἐδίδασκε.

2 Και προσελθόντες οἱ Φαρισαῖοι, ἐπηρώτησαν αὐτόν· εἰ ἔξεστιν ἀνδρὶ γυναῖκα ἀπολυσαι; πειράζοντες αὐτόν.

2 Καὶ ἐρωτας νὰ ἔλθῃ εἰς αὐτο οἱ Φαρισαῖοι, τὸν ἐρωτὲσαν· ἂν ἐχει ἐξεσίαν ἄνδρας νὰ ἀφησῃ την γυναῖκα τε; δοκιμάζοντες τον.

3 Ο δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Τί ὑμῖν ἐνετειλατο Μωσης;

3 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τες· Τί σᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Μωϋσης;

4 Οἱ δὲ εἶπον· Μωσης ἐπέτρεψε βιβλίον ἀποστασιυ γράψαι, καὶ ἀπολυσαι.

4 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ο Μωϋσης ἐδωκεν ἄδειαν νὰ γράψῃ διαζύγιον, καὶ νὰ την ἀφίνῃ.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησους, εἶπεν αὐτοῖς· Πρὸς την σκληροκαρδίαν ὑμων ἔγραψεν ὑμῖν την ἐντολην ταυτην·

5 Και ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ τὲς εἶπεν· Διὰ την σκληροκαρδίαν σας σᾶς ἔγραψε την ἐντολην αὐτην·

6 Ἀπὸ δὲ ἀρχης κτίσεως, ἄρσεν καὶ θηλυ ἐποιησεν αὐτὰς ὁ Θεος.

6 Ἀμὴ ἀπό την ἀρχην της κτίσιως, ἄρσεν καὶ θῆλυ τὲς ἔκαμεν ὁ Θεός.

7 Ἕνεκεν τούτε καταλείψει ἄνθρωπος τὸν πατέρα αὐτε καὶ την μητέρα, καὶ προσκολληθησεται πρὸς την γυναῖκα αὐτε.

7 Καὶ εἶπε· Διατουτο θέλει ἀφησει ἄνθρωπος τὸν πατερα τε καὶ την μητέρα τε, καὶ θέλει προσκολληθῇ μὲ τὴν γυναῖκα τε.

8 Και ἔσονται οἱ δύο εἰς σάρ-

8 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο

κα μίαν· ωστε ἐκέτι εἰσὶ δύο, ἀλλὰ μία σάρξ.

9 Ὃ οὖν ὁ Θεὸς συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω.

10 Καὶ ἐν τῇ οἰκίᾳ πάλιν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ τούτου ἐπηρώτησαν αὐτόν.

11 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὃς ἂν ἀπολύσῃ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμήσῃ ἄλλην, μοιχᾶται ἐπ' αὐτήν.

12 Καὶ ἐὰν γυνὴ ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα αὐτῆς, καὶ γαμηθῇ ἄλλῳ, μοιχᾶται.

13 Καὶ προσέφερον αὐτῷ παιδία, ἵνα ἅψηται αὐτῶν· οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπετίμων τοῖς προσφέρουσιν.

14 Ἰδὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ἠγανάκτησε, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

15 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἐναγκαλισάμενος αὐτά, τιθεὶς τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτά, ηὐλόγει αὐτά.

17 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ εἰς ὁδόν, προσδραμὼν εἷς καὶ γονυπετήσας αὐτόν, ἐπη-

εἰς μίαν σάρκα· εἰς τόσον ὥστε δὲν εἶναι πλέον δύο, ἀλλὰ μία σαρκα.

9 Ἐκεῖνο λοιπὸν ὅπου ὁ Θεὸς ἐσμιξεν, ἄνθρωπος ἂς μὴ τὸ χωρίζῃ.

10 Καὶ εἰς τὸ σπίτι πάλιν οἱ μαθηταΐδες του τὸν ἐρώτησαν διὰ τοῦτο.

11 Καὶ λέγει τους· Καθὲ ἄνδρας ὅπου νὰ ἀφήσῃ τὴν γυναῖκα του, καὶ νὰ ὑπανδρευθῇ ἄλλην, γίνεται μοιχὸς εἰς αὐτήν.

12 Καὶ ἂν ἡ γυναῖκα ἀπολύσῃ τὸν ἄνδρα της, καὶ ὑπανδρευθῇ μὲ ἄλλον, εἶναι μοιχη.

13 Καὶ ἐφεραν του παιδία, διὰ νὰ τὰ πιάσῃ· καὶ οἱ μαθητάδες τὰ ἐδιόριζαν ἐκείνους ὅπου τὰ ἔφεραν.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ εἶδεν, ἀδημόνησε, καὶ λέγει τους· Ἀφῆτε τὰ παιδία νὰ ἔρχωνται εἰς ἐμένα, καὶ μὴν τα ἐμποδίζετε· διατὶ των τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία του Θεοῦ.

15 Βεβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὁποῖος δὲν θέλει δεχθῆ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδίον, δὲν θέλει ἔμβει εἰς αὐτήν.

16 Καὶ ἀγκαλιάζωντάς τα, ἐβαλε τὰ χεριά του ἀπάνω εἰς αὐτα, καὶ τὰ εὐλόγησε.

17 Καὶ ἐβγαίνωντας αὐτὸς εἰς τὴν γράτα, ἔτρεξεν ἕνας, καὶ γονατίζωντας, τὸν ἐρώτα· Δι-

ρωτα αυτόν· Διδάσκαλε ἀγαθε, τί ποιήσω ἵνα ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

18 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθός, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

19 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς. Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Μὴ ἀποστερήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα.

20 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

21 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐμβλέψας αὐτῷ, ἠγάπησεν αὐτὸν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἓν σοι ὑστερεῖ· ὕπαγε, ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ δὸς τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι, ἄρας τὸν σταυρόν.

22 Ὁ δὲ, συγκάσας ἐπὶ τῷ λόγῳ, ἀπῆλθε λυπούμενος· ἦν γὰρ ἔχων κτήματα πολλά.

23 Καὶ περιβλεψάμενος ὁ Ἰησοῦς λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελεύσονται;

24 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐθαμβοῦντο ἐπὶ τοῖς λόγοις αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς πάλιν ἀποκριθεὶς,

δάσκαλε ἀγαθέ, τί νὰ κάμω διὰ νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

18 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Τί με λέγεις ἀγαθόν; κανένας εἶναι ἀγαθός, παρὰ εἷς, ὁ Θεός.

19 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς ἐξεύρεις· Μὴν μοιχεύσῃς· Μὴν φονεύσῃς· Μὴν κλέψῃς. Μὴν ψευδομαρτυρεύσῃς· Μὴν κάμῃς ζημίαν τινός· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

20 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ τοῦ εἶπε· Διδάσκαλε, ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς βλέποντάς τον, τὸν ἀγάπησε, καὶ εἶπέ του· Ἕνα ἀκόμι σοῦ λείπει· σύρε, καὶ ὅσα ἔχεις πούλησέ τα, καὶ δὸς τα εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ θέλεις ἔχει θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα μου, σηκώνοντας τὸν σταυρόν.

22 Καὶ ἐκεῖνος ἐσώνοντας νὰ πικραθῇ εἰς τὸν λόγον ἐκεῖνον, ἐδιέβη λυπημένος· διατὶ εἶχε πολλὰ πράγματα.

23 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ εἶδε τριγύρω, καὶ λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Πῶς δυσκολα ἐκεῖνοι ὁπού ἔχουν τὸν πλοῦτον, θέλουν ἐμβεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐξεπλήττονταν εἰς τὰ λόγια του. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν ἀπεκρίθη,

λέγει αὐτοῖς· Τέκνα, πως δύσκολόν ἐστι τοὺς πεποιθότας ἐπὶ τοῖς χρήμασιν, εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν;

25 Εὐκοπώτερόν ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυμαλιᾶς τῆς ῥαφίδος διελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Οἱ δὲ περισσῶς ἐξεπλήσσοντο, λέγοντες πρὸς ἑαυτούς· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ἐμβλέψας δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς, λέγει· Παρὰ ἀνθρώποις ἀδύνατον, ἀλλ᾽ οὐ παρὰ τῷ Θεῷ· πάντα γὰρ δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Καὶ ἤρξατο ὁ Πέτρος λέγειν αὐτῷ· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφὰς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ τέκνα, ἢ ἀγροὺς, ἕνεκεν ἐμοῦ καὶ τοῦ εὐαγγελίου,

30 Ἐὰν μὴ λάβῃ ἑκατονταπλασίονα νῦν ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, οἰκίας, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφὰς, καὶ μητέρας καὶ τέκνα, καὶ ἀγροὺς, μετὰ διωγμῶν, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

καὶ λέγει τους· Ὦ παιδία, πῶς δύσκολον εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὸ θάρρος τους εἰς τὰ ἀσπρα νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ καμήλα ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ἐκεῖνοι περισσὰ ἐξεπλήττοντο, καὶ ἐλεγαν ἀπ᾽ ἐμέσα τους· Καὶ ποῖος δύναται νὰ σωθῇ;

27 Καὶ ἀτενίσας ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτοὺς, τοὺς εἶπε· Εἰς τοὺς ἀνθρώπους εἶναι ἀδύνατον, ἀμὴ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· διατὶ ὅλα εἶναι δυνατὰ σπὰ εἰς τὸν Θεόν.

28 Καὶ ἄρχισεν ὁ Πέτρος νὰ τοῦ λέγῃ· Νά, ἐμεῖς ὁποῦ ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὲ ἀκολουθήσαμεν.

29 Καὶ ἀποκρίθηκεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπε· Βεβαια σᾶς λέγω· ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ νὰ ἄφηκεν σπήτι, ἢ ἀδελφοὺς ἢ ἀδελφαῖς, ἢ πατέρα ἢ μητέρα, ἢ γυναῖκα ἢ παιδία, ἢ χωράφια, διὰ λόγου μου καὶ διὰ τὸ εὐαγγελιον,

30 Ὁποῦ νὰ μὴν δὲν τὰ πάρῃ ἑκατονταπλάσιονα, τώρα εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν, σπήτια, καὶ ἀδελφοὺς καὶ ἀδελφαῖς, καὶ μητέραις καὶ παιδία, καὶ χωράφια, μὲ διωγμους, καὶ εἰς τὸν αἰῶνα τὸν ἐρχόμενον ζωὴν αἰωνιον.

31 Πολλοὶ δὲ ἔσονται πρῶτοι, ἔσχατοι· καὶ οἱ ἔσχατοι, πρῶτοι.

32 Ἦσαν δὲ ἐν τῇ ὁδῷ ἀναβαίνοντες εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἦν προάγων αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐθαμβοῦντο, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. Καὶ παραλαβὼν πάλιν τοὺς δώδεκα, ἤρξατο αὐτοῖς λέγειν τὰ μέλλοντα αὐτῷ συμβαίνειν·

33 Ὅτι ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδοθήσεται τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς γραμματεῦσι, καὶ κατακρινοῦσιν αὐτὸν θανάτῳ, καὶ παραδώσουσιν αὐτὸν τοῖς ἔθνεσι·

34 Καὶ ἐμπαίξουσιν αὐτῷ, καὶ μαστιγώσουσιν αὐτὸν, καὶ ἐμπτύσουσιν αὐτῷ, καὶ ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστήσεται.

35 Καὶ προσπορεύονται αὐτῷ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ Ζεβεδαίου, λέγοντες· Διδάσκαλε, θέλομεν ἵνα ὃ ἐὰν αἰτήσωμέν ποιήσῃς ἡμῖν.

36 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Τί θέλετε ποιήσω ὑμῖν;

37 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Δὸς ἡμῖν ἵνα εἷς ἐκ δεξιῶν σου καὶ εἷς ἐξ εὐωνύμων σου καθίσωμεν ἐν τῇ δόξῃ σου.

38 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς·

31 Καὶ πολλοὶ πρῶτοι θέλουσιν εἶσθαι ὕστεροι· καὶ οἱ ὕστεροι πρῶτοι.

32 Καὶ ἀνέβαιναν τὴν ὁδὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπήγαινε ὀμπρόσα, καὶ ἀπορέσαν, καὶ ἀκολουθοῦντες ἐφοβοῦντο. Καὶ (ὁ Ἰησοῦς) πέρνωντας πάλιν τοὺς δώδεκα, ἄρχισε νὰ τοὺς λέγῃ ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμέλλαν νὰ τοῦ συμβοῦν·

33 Ὅτι νὰ, ὁποῦ ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει παραδοθῇ εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ θέλουν τὸν κατακρίνει εἰς θάνατον, καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ ἔθνη·

34 Καὶ θέλουν τὸν ἐμπαίξει, καὶ θέλουν τὸν δείρει, καὶ θέλουν τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῇ.

35 Καὶ ἐπῆγαν κοντὰ εἰς αὐτὸν ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης οἱ υἱοὶ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ λέγουν τον· Διδάσκαλε, θέλομεν νὰ μᾶς κάμῃς ἐκεῖνο ὁποῦ νὰ σοῦ ζητήσωμεν.

36 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Τί θέλετε νὰ σᾶς κάμω;

37 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Δὸς μας νὰ καθίσωμεν εἷς τὴν δόξαν σου ἕνας ἀπὸ τὴν δεξιάν σου, καὶ ἄλλος ἀπὸ τὴν ζερβιάν.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·

Οὐκ οἴδατε τι αἰτεῖσθε· δυνασθε πιειν τὸ ποτηριον ὃ ἐγω πίνω, καὶ τὸ βάπτισμα ὁ ἐγω βαπτίζομαι, βαπτισθηναι;

39 Οἱ δε εἰπον αὐτῳ· Δυνάμεθα. Ὁ δε Ἰησοῦς εἰπεν αὐτοις· Τὸ μεν ποτηριον ὁ ἐγω πίνω, πίεσθε· καὶ τὸ βάπτισμα, ὁ ἐγω βαπτίζομαι, βαπτισθήσεσθε·

40 Τὸ δε καθίσαι ἐκ δεξιων μου καὶ ἐξ εὐωνυμων μου, οὐκ ἐστιν ἐμὸν δοῦναι, ἀλλ οἷς ἡτοίμασαι.

41 Καὶ ἀκούσαντες οἱ δεκα, ἠρξαντο ἀγανακτεῖν περὶ Ἰακωβου καὶ Ἰωαννου.

42 Ὁ δε Ἰησους προσκαλεσάμενος αὐτους, λεγει αὐτοις· Οἴδατε ὁτι οἱ δοκοῦντες ἀρχειν των ἐθνων, κατακυριευουσιν αὐτων· καὶ οἱ μεγαλοι αὐτων, κατεξουσιάζουσιν αὐτων.

43 Οὐχ οὑτω δε ἐσται ἐν ὑμιν· ἀλλ ος ἐαν θελῃ γενεσθαι μεγας ἐν ὑμιν, ἐσται διακονος ὑμων·

44 Καὶ ος ἂν θελῃ ὑμων γενεσθαι πρωτος, ἐσται πάντων δουλος.

45 Καὶ γαρ ὁ υιος τοῦ ἀνθρωπου οὐκ ἠλθε διακονηθηναι, ἀλλὰ διακονησαι, καὶ δουναι τὴν ψυχην αὐτοῦ λύτρον ἀντι πολλων.

Δεν ἐξεύρετε, τί ζητᾶτε· σύνεσθε νὰ πιητε τὸ ποτηριον ὁπου ἐγω πίνω, και το βαπτισμα ὁπου βαπτίζομαι, νὰ βαπτισθῆτε;

39 Καὶ ἐκεῖνοι του εἰπαν· Δυνάμεσθε. Καὶ ὁ Ἰησους τους εἶπεν· Ἀληθινα, τὸ ποτηριον ὁπου ἐγω πίνω, θέλετε πιεῖ· καὶ τὸ βάπτισμα ὁπου βαπτίζομαι, θέλετε βαπτισθῆ·

40 Ἀμη τὸ νὰ καθίσητε ἀπὸ τὴν δεξιάν και ἀπὸ τὴν ζερβιάν, δεν εἶναι εἰς τοῦ λόγου με διὰ νὰ τὸ δώσω, ἀλλὰ (θέλει δοθῆ) εἰς ἐκείνους διὰ τὸυς ὁποίους ἐτοιμάσθηκε.

41 Καὶ ὡσὰν τὸ ἤκουσαν οἱ δεκα, ἄρχισαν νὰ ἀδημονοῦσι διὰ τὸν Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην.

42 Καὶ ὁ Ἰησους προσκαλωντάς τους, τὸυς λεγει· Ἐξεύρετε ὁτι ἐκεῖνοι ὁπου θαρρουσι πως νὰ αὐθεντεύουν τὰ ἔθνη, τὰ κατακυριεύουσι· καὶ οἱ μεγιστάνες τους ἐξουσιάζουν αὐτά.

43 Ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς δεν θέλει εἶσθαι ἔτζι· ἀλλὰ ὁποιος θέλει νὰ γενῇ μεγαλίτερος ἀπὸ σᾶς, θέλει εἶσθαι ὑπηρέτης σας·

44 Καὶ ὁποιος ἀπὸ σᾶς θέλει νὰ γενῇ πρωτος, θέλει εἶσθαι δοῦλος ὁλωνῶν.

45 Διατι ὁ υἱος του ἀνθρώπου δεν ἦλθε νὰ ὑπηρετηθῇ, ἀλλα νὰ ὑπηρετήσῃ, καὶ νὰ δώσῃ τὴν ψυχην του ἐξαγόρασμα ἀντὶ πολλων.

46 Και ἐρχονται εἰς Ἰεριχω· και ἐκπορευομενου αὐτου ἀπὸ Ἰεριχω, και τῶν μαθητῶν αὐτου, και ὄχλου ἱκανου, υἱὸς Τιμαίου Βαρτιμαῖος ὁ τυφλὸς ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτων.

47 Και ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖός ἐστιν, ἤρξατο κράζειν, και λέγειν· Ὁ υἱὸς Δαβὶδ, Ἰησοῦ, ἐλέησόν με.

48 Και ἐπετίμων αὐτῷ πολλοὶ ἵνα σιωπήσῃ· ὁ δὲ πολλῷ μᾶλλον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ στὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτὸν φωνηθῆναι· και φωνοῦσι τὸν τυφλὸν, λέγοντες αὐτῷ· Θάρσει, ἔγειραι· φωνεῖ σε.

50 Ὁ δὲ ἀποβαλὼν τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν.

51 Και ἀποκριθεὶς, λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί θέλεις ποιήσω σοι; Ὁ δὲ τυφλὸς εἶπεν αὐτῷ· Ραββουνὶ, ἵνα ἀναβλέψω.

52 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε. Καὶ εὐθέως ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει τῷ Ἰησοῦ ἐν τῇ ὁδῷ.

46 Και ἦλθαν εἰς τὴν Ἱεριχὼ· και ἐυγενωντας αὐτοῦ, ἀπὸ τὴν Ἱεριχὼ, και οἱ μαθητάδες τη, και ὄχλῳ ἀρκετος, ὁ υἱὸς τοῦ Τιμαίου ὁ Βαρτιμαῖος ὁ τυφλὸς ἐκαθενταν εἰς τὴν γράτα και ἐζητα.

47 Και ὡσαν ἀκεσεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος εἶναι, ἀρχισενὰ κράζῃ, και νὰ λεγῃ· Ὦ Ἰησοῦ υἱὲ τῦ Δαβὶδ, λυπήσου με.

48 Καὶ πολλοὶ τυὸ τὸ ἐδιζαν και τον ἀπὸ πέραν, νὰ σιωπήσῃ· ἀμὴ ἐκεῖνος περισσότερον ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

49 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγάθηκε, και εἶπε νὰ τὸν λαλήσουν· και λαλεσι τὸν τυφλὸν, λεγοντές τυ· Ἔχι θάρρος, σηκω απάνω· κράζει σε.

50 Και ἐκεῖνος ριχνωντας τὸ φόρεμά τυ, ἐσηκώθη και ἦλθεν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

51 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λεγει τυ· Τί θέλεις νὰ σε κάμω; Και ὁ τυφλὸς τυ εἶπε· Διδάσκαλε, νὰ ξαναβλέψω.

52 Και ὁ Ἰησοῦς τυ εἶπε· Συρε· ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· Και παρευθυς ἀνέβλεψε, και ἀκολαθα τον Ἰησοῦν εἰς τὴν γράτα.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ' ὅτε ἐγγίζουσιν εἰς Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν πρὸς τὸ ὄρος τῶν

ΚΑΙ ὁταν ἐσκωσαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, εἰς Βηθφαγὴ και Βηθανιαν εἰς τὸ ὄρος

ελαιων, ἀποστελλει δύο των μαθητων αὐτου,

2 Καὶ λεγει αὐτοῖς· Ὑπαγετε εἰς την κωμην την κατεναντι ὑμων· καὶ εὐθεως εισπορευομενοι εἰς αὐτην, εὑρησετε πωλον δεδεμενον, ἐφ' ὃν οὐδεις ἀνθρωπων κεκάθικε· λυσαντες αὐτον ἀγαγετε.

3 Καὶ ἐάν τις ὑμῖν εἰπη· Τί ποιειτε τοῦτο; εἰπατε· Ὅτι ὁ Κυριος αὐτου χρειαν ἐχει· καὶ εὐθεως αὐτον αποστελλει ὧδε.

4 Ἀπηλθον δὲ καὶ εὑρον τον πωλον δεδεμενον πρὸς την θυραν ἔξω ἐπὶ του ἀμφοδου, καὶ λυουσιν αὐτον.

5 Καί τινες των ἐκεῖ ἑστηκοτων ἐλεγον αὐτοις· Τί ποιειτε λυοντες τον πωλον;

6 Οἱ δὲ εἰπον αὐτοις καθὼς ἐνετειλατο ὁ Ἰησους· καὶ ἀφηκαν αὐτους.

7 Καὶ ἠγαγον τον πωλον πρὸς τὸν Ἰησουν, καὶ ἐπέβαλον αὐτῷ τὰ ἱματια αὐτων· καὶ ἐκάθισεν ἐπ' αὐτῳ.

8 Πολλοὶ δὲ τὰ ἱματια αὐτων ἔστρωσαν εἰς την ὁδόν· ἄλλοι δὲ στοιβάδας ἔκοπτον ἐκ των δένδρων, καὶ ἐστρώννυον εἰς την ὁδόν.

9 Καὶ οἱ προάγοντες καὶ οἱ ἀκολουθοῦντες ἐκραζον, λεγοντες·

των ελαιων, ἐστειλε δύο ἀπο της μαθητάδες τη,

2 Καὶ λέγει της· Σίρτε εἰς τὸ χωριον ὁπῦ εἶναι αγαντια σας· και εὐθὺς καθως εμβαινετε μέσα εἰς αὐτὸ, θελιτε εὕρει ενα πωλάρι δεμένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας ἄνθρωπος δεν ἐκάθισεν ἀπάνω τυ· και λυσετε και φεριτε με το.

3 Καὶ ἐαν σας εἰπη κανὸς· Διατί το κάμνιτε τυτο; εἰπετε τυ· Ὅτι ὁ αὐθέντης τε το χρειάζεται· καὶ παρευθὺς θελει τὸ γιλει ἐδῶ.

4 Καὶ ἐπηγαν καὶ εὑρηκαν το πωλάρι ἔξω εἰς την θύραν δεμένον εἰς τὸ δίγρατον, καὶ ἐλυσάντο.

5 Καὶ καποιοι ἀπ' ἐκεῖνες, ὁπῦ ἐστεκυνταν ἐκεῖ, τες ἐλεγαν· Τί κάμνιτε καὶ λύετε το πωλάρι;

6 Καὶ ἐκεῖνοι τες εἰπαν καθως τες επαράγγειλεν ὁ Ἰησους· και τες ἄφηκαν.

7 Καὶ ἠφεραν τὸ πωλάρι εἰς τον Ἰησουν, καὶ ἐβαλλαν τὰ φορέματά της ἀπάνω τυ· καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς αὐτό.

8 Καὶ πολλοι ἐστρωσαν τὰ φορεματά τες εἰς την γράτα· καὶ ἄλλοι ἔκοπταν κλαδια ἀπο τὰ δένδρα, καὶ τὰ ἔστρωναν εἰς την γράτα.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ ἐπαγεναν ὀμπροσα, καὶ ἐκεῖνοι ὁπῦ

Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ περιβλεψάμενος πάντα, ὀψίας ἤδη οὔσης τῆς ὥρας, ἐξῆλθεν εἰς Βηθανίαν μετὰ τῶν δώδεκα.

12 Καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξελθόντων αὐτῶν ἀπὸ Βηθανίας, ἐπείνασε.

13 Καὶ ἰδὼν συκῆν μακρόθεν ἔχουσαν φύλλα, ἦλθεν εἰ ἄρα εὑρήσει τι ἐν αὐτῇ· καὶ ἐλθὼν ἐπ' αὐτὴν, οὐδὲν εὗρεν εἰ μὴ φύλλα· ἦν γὰρ οὐ καιρὸς σύκων.

14 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Μηκέτι ἐκ σοῦ εἰς τὸν αἰῶνα μηδεὶς καρπὸν φάγοι· καὶ ἤκουον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ ἔρχονται εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ εἰσελθὼν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, ἤρξατο ἐκβάλλειν τοὺς πωλοῦντας καὶ ἀγοράζοντας ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ τὰς τραπέζας τῶν κολλυβιστῶν, καὶ τὰς καθέδρας

ἀκολουθήσαντες ἔκραζαν, λέγοντες· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

10 Εὐλογημένη ἡ ἐρχομένη βασιλεία ἐν ὀνόματι Κυρίου, τοῦ πατρὸς ἡμῶν Δαβὶδ· Ὡσαννὰ ἐν τοῖς ὑψίστοις.

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς τὸ ἱερόν· καὶ βλέποντας ὅλα τριγύρω, μὲ τὸ νὰ ἐπλησίαζε νὰ βραδιάσῃ, ἐβγῆκε καὶ ἔπηγε εἰς τὴν Βηθανίαν μαζὶ μὲ τοὺς δώδεκα.

12 Καὶ τὴν ἐπαύριον ὅταν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἐπείνασε.

13 Καὶ βλέποντας μίαν συκιὰν ἀπὸ μακρὰ, ἡ ὁποία εἶχε φύλλα, ἔπηγεν ἂν τύχῃ καὶ εὕρῃ τίποτες εἰς αὐτὴν· καὶ ὡσὰν ἔπηγε εἰς αὐτὴν, δὲν εὗρε ἄλλο παρὰ μονάχα φύλλα· διατὶ δὲν ἦτον καιρὸς τῶν σύκων.

14 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ λέγει εἰς αὐτὴν. Πλέον νὰ μὴ φάγῃ κανεὶς καρπὸ ἀπὸ σένα εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἠκουσάντο οἱ μαθητάδες τε.

15 Καὶ ἔπηγαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐμβαίνοντας ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸ ἄρχισε νὰ βγάνῃ ἐκείνους ὁπού ἐπουλοῦσαν καὶ ἀγόραζαν μέσα εἰς τὸ ἱερόν· καὶ ταῖς τράπεζαις τῶν σαράφιδων, καὶ τὰ θρονία ἐκεινων, ὁπού ἐπουλο-

των πωλούντων τας περιστεράς κατέστρεψε.

16 Και ουκ ήφιεν ίνα τις διενέγκη σκεῦος διὰ τοῦ ἱεροῦ.

17 Και ἐδίδασκε, λέγων αὐτοῖς· Οὐ γεγραπται· Ὅτι ὁ οἶκος μου, οἶκος προσευχῆς κληθήσεται πᾶσι τοῖς ἔθνεσι; ὑμεῖς δὲ ἐποιήσατε αὐτὸν σπήλαιον λῃστῶν.

18 Και ἤκουσαν οἱ γραμματεῖς και οἱ ἀρχιερεῖς, και ἐζήτουν πως αὐτὸν ἀπολέσωσιν· ἐφοβοῦντο γαρ αὐτόν, ὅτι πᾶς ὁ ὄχλος ἐξεπλήσσετο ἐπὶ τῇ διδαχῇ αὐτοῦ.

19 Καὶ ὅτε ὀψὲ ἐγένετο, ἐξεπορεύετο ἔξω τῆς πόλεως.

20 Και πρωῒ παραπορευόμενοι, εἶδον τὴν συκῆν ἐξηραμμένην ἐκ ριζῶν.

21 Και ἀναμνησθεὶς ὁ Πέτρος, λέγει αὐτῷ· Ῥαββί, ἴδε, ἡ συκῆ ἣν κατηράσω, ἐξήρανται.

22 Και ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, λέγει αὐτοῖς· Ἔχετε πίστιν Θεοῦ·

23 Ἀμὴν γαρ λέγω ὑμῖν, ὅτι ος ἂν εἴπῃ τῷ ὄρει τούτῳ· Ἄρθητι, και βληθητι εἰς την θάλασσαν· καὶ μὴ διακριθῇ ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ πιστεύσῃ, ὅτι ἃ λέγει γίνεται· ἔσται αὐτῷ ὃ ἐὰν εἴπῃ.

24 Διὰ τοῦτο λεγω ὑμῖν,

σαν τα περιστέρια, τα ἐγύρισεν ανω κατω.

16 Καὶ δὲν ἄφινε να περασῃ κανεὶς τίποτες ἄγγειον ἀπὸ την μέσην του ἱεροῦ.

17 Καὶ τους ἐδίδασκε, λεγωντας· Δεν εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι τὸ σπητί μου θέλει καλεσθῆ σπητι της προσευχῆς εἰς ὅλα τὰ ἔθνη; και ἐσεῖς το ἐκάμετε σπήλαιον λῃστῶν.

18 Καὶ ἄκουσάντο οἱ γραμματεῖς και οἱ ἀρχιερεῖς, και ἐγυρευαν με τί τρόπον να τον χαλάσουν· διατι τον ἐφοβοῦντο, ὅτι ὁλος ὁ ὄχλος ἐξεπλήττετο εἰς την διδαχήν του.

19 Καὶ ὡσαν ἐβραδίασε, ἐβγῆκεν ἔξω ἀπὸ την πόλιν.

20 Και το ταχυ περνῶντες αὐτοὶ ἀπ' ἐκεῖ, εἶδασι την συκιαν ξερὴ ἀπὸ ταῖς ρίζαις.

21 Καὶ ὁ Πέτρος ἐγωντας τὰ ἀναθυμήθη, λέγει του· Διδάσκαλε, νὰ, ἡ συκιὰ ὁπου ἐκαταράσθης, ἐξεράνθη.

22 Και ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, και τους εἶπεν· Ἔχετε πίστιν Θεοῦ·

23 Διατι βέβαια σᾶς λεγω, ὅτι ὁποιος εἰπεῖ εἰς το βουνὸ ἐτοῦτο· Σηκώσου, καὶ ρίξου εἰς την θαλασσαν· καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃ μεσα εἰς την καρδίαν του, ἀλλὰ να πιστεύσῃ, ὅτι ἐκεῖνα ὁπου λεγει γίνονται· θέλει του γένει ὅτι καὶ ἂν εἰπῃ.

24 Διὰ τοῦτο σᾶς λεγω·

πάντα ὅσα ἂν προσευχόμενοι αἰτεῖσθε, πιστεύετε ὅτι λαμβάνετε· καὶ ἔσται ὑμῖν.

25 Καὶ ὅταν στήκητε προσευχόμενοι, ἀφίετε εἴ τι ἔχετε κατά τινος· ἵνα καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφῇ ὑμῖν τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

26 Εἰ δὲ ὑμεῖς οὐκ ἀφίετε, οὐδὲ ὁ πατὴρ ὑμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς ἀφήσει τὰ παραπτώματα ὑμῶν.

27 Καὶ ἔρχονται πάλιν εἰς Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐν τῷ ἱερῷ περιπατοῦντος αὐτοῦ, ἔρχονται πρὸς αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

28 Καὶ λέγουσιν αὐτῷ· Ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς; καὶ τίς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἔδωκεν ἵνα ταῦτα ποιῇς;

29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀποκρίθητέ μοι, καὶ ἐρῶ ὑμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιῶ·

30 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων; ἀποκρίθητέ μοι.

31 Καὶ ἐλογίζοντο πρὸς ἑαυτοὺς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπωμεν, ἐξ οὐρανοῦ, ἐρεῖ· Διατί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

32 Ἀλλ' ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ

ὅλα ὅσα ζητᾶτε προσευχόμενοι, πιστεύετε πὼς τὰ πέρνετε καὶ θέλει σᾶς γένει.

25 Καὶ ὅταν σταθῆτε καὶ προσευχεσθε, συγχωρίσετε ἂν ἔχετε τίποτες ἐναντία καινός· διὰ νὰ σᾶς συγχωρέσῃ καὶ ὁ πατὴρ σας ὁ ἐρανιὸς τὰ σφάλματα σας.

26 Ἂμπ ἐὰν ἐσεῖς συγχωρᾶτε, ὐδὲ ὁ πατὴρ σας ὁ ἐρανιὸς θέλει συγχωρέσει τὰ σφάλματά σας.

27 Καὶ ἐπῆγαν πάλιν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ ἐκεῖ ὑπὲ ἐπεριπάτει μέσα εἰς τὸ ἱερόν, ἠλθαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

28 Καὶ λεγοῦντε· Μὲ ποῖαν ἐξουσίαν τὰ κάμνες αὐτά; καὶ τίς σε τὴν ἔδωκε ἐτούτην τὴν ἐξουσίαν νὰ κάμνῃς αὐτά;

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τὸς· Νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ ἀποκριθῆτε μὲ, καὶ θέλω σᾶς εἶπει μὲ ποῖαν ἐξουσίαν τὰ κάμνω ἐτοῦτα·

30 Τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἀπὸ τοὺς ἐρανοὺς ἦτον, ἢ ἀπὸ τὺς ἀνθρώπους; ἀποκριθῆτε μὲ.

31 Καὶ ἐσυλλογίζοντας μέσα τὺς, λέγοντες· Ἐὰν εἴπῶμεν, ἀπὸ τοὺς ἐρανοὺς ἦτον, θέλει εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσετε;

32 Καὶ ἂν εἴπῶμεν· Ἀπὸ τὺς

ἀνθρωπων· ἐφοβῆντο τον λαον· ἅπαντες γὰρ εἰχον τον Ιωαννην, ὁτι ὄντως προφητης ην.

33 Και ἀποκριθεντες, λέγουσι τω Ιησῦ· Οὐκ οἰδαμεν· Και ὁ Ιησους ἀποκριθεὶς, λεγει αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγω λεγω ὑμιν ἐν ποιᾳ ἐξουσία ταυτα ποιῶ.

ἀνθρωπες· ἐφοβηνταν τὸν λαόν· διατὶ ὅλοι εἶχαν τον Ιωάννην, οτι ἦτον βεβαια προφητης.

33 Και ἀπεκρίθηκαν, και λεγουσιν εἰς τὸν Ἰησῦν· Δεν ἠξεύρομεν· Καὶ ὁ Ιησῦς ἀπεκρίθη, καὶ λεγει εἰς· Οὐδὲ ἐγω σᾶς λεγω μὲ ποίαν ἐξουσίαν κάμνω ἐτα.

Κεφ. ιβ. 12.

ΚΑΙ ἤρξατο αὐτοῖς ἐν παραβολαις λέγειν· Ἀμπελωνα ἐφυτευσεν ἄνθρωπος, καὶ περιεθηκε φραγμὸν, καὶ ὤρυξεν ὑπολήνιον, καὶ ᾠκοδομησε πυργον, καὶ ἐξέδοτο αὐτον γεωργοῖς· καὶ ἀπεδήμησε.

2 Και ἀπέστειλε προς τους γεωργους τω καιρῷ δουλον, ἵνα παρᾳ τῶν γεωργων λαβη ἀπο του καρπὸν του ἀμπελωνος.

3 Οἱ δὲ, λαβοντες αὐτὸν, ἔδειραν, καὶ ἀπέστειλαν κενόν.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλε προς αὐτους ἄλλον δουλον· κἀκεῖνον λιθοβολησαντες ἐκεφαλαιωσαν, καὶ ἀπέστειλαν ἠτιμωμενον.

5 Καὶ πάλιν ἄλλον ἀπέστειλε· κἀκεῖνον ἀπεκτειναν· καὶ πολλους ἄλλους, τους μὲν δέροντες, τους δὲ ἀποκτεινοντες.

6 Ἔτι οὖν ενα υἱὸν ἐχων ἀγαπητον αὐτου, ἀπέστειλε καὶ κεῖνον προς αὐτους ἔσχατον, λέ-

ΚΑΙ ἄρχισε με παραβολαις νὰ τους λέγῃ· Ενας ἄνθρωπος ἐφύτευσεν ἀμπέλι, καὶ τὸ ἐτρύγωσε, καὶ ἔσκαψεν εἰς αὐτὸ πατητῆρι, καὶ ἔκτισε πύργον, καὶ τὸ ἔδωσε τιμητιάρικο εἰς τες γεωργους, καὶ ἐμίσεψε.

2 Καὶ εἰς τον καιρὸν (τοῦ καρποῦ) ἔστειλεν ενα δοῦλον, νὰ πάρῃ τον καρπὸν του ἀμπελιου ἀπο τους γεωργους.

3 Καὶ οἱ γεωργοι, πιανοντες τον, τὸν ἔδειραν, καὶ τὸν ἔστειλαν ἐυκαιρον.

4 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον δοῦλον εἰς αὐτους· καὶ ἐκεῖνον λιθοβολοῦντές τον τὸν ἐπλήγωσαν εἰς τὸ κεφάλι, καὶ τον ἀπέστειλαν ἀτιμασμενον.

5 Καὶ πάλιν ἀπέστειλεν ἄλλον· καὶ ἐκεῖνον τὸν ἐσκότωσαν· καὶ ἄλλους πολλοὺς (ἔστειλε) καὶ ἐκεῖνοι ἄλλους ἔδειραν, καὶ ἄλλους ἐσκότωσαν.

6 Ακόμη λοιπὸν ἔχοντας ἕνα υἱον τῆ ἀγαπημενον, καὶ αὐτον ὕστερα τὸν ἀπέστειλεν εἰς αὐ-

γων· Ὅτι ἐντραπήσονται τὸν υἱόν μου.

7 Ἐκεῖνοι δὲ οἱ γεωργοὶ εἶπον πρὸς ἑαυτούς· Ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτόν, καὶ ἡμῶν ἔσται ἡ κληρονομία.

8 Καὶ λαβόντες αὐτὸν, ἀπέκτειναν, καὶ ἐξέβαλον ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος.

9 Τί οὖν ποιήσει ὁ κύριος τοῦ ἀμπελῶνος; Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις.

10 Οὐδὲ τὴν γραφὴν ταύτην ἀνέγνωτε; Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας·

11 Παρὰ Κυρίου ἐγένετο αὕτη· καὶ ἔστι θαυμαστὴ ἐν ὀφθαλμοῖς ἡμῶν.

12 Καὶ ἐζήτουν αὐτὸν κρατῆσαι· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν ὄχλον· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν εἶπε· καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἀπῆλθον.

13 Καὶ ἀποστέλλουσι πρὸς αὐτόν τινας τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Ἡρῳδιανῶν, ἵνα αὐτὸν ἀγρεύσωσι λόγῳ.

14 Οἱ δὲ ἐλθόντες λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς εἶ, καὶ οὐ μέλει σοι περὶ οὐδενός· οὐ γὰρ βλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ;

15 Δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν; Ὁ δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί με πειράζετε; Φέρετέ μοι δηνάριον, ἵνα ἴδω.

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ· καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτὸν, οἱ λέγοντες μὴ εἶναι ἀνάστασιν· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ, καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἀφῆκε σπέρμα.

21 Καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβε τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπέθανε, μηδὲ αὐτὸς ἀφεὶς σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.

22 Καὶ οἱ ἑπτὰ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα. Ὕστερον πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

23 Ἐν τῇ ἀναστάσει οὖν, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; Οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσιν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε γαμίζονται· ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τοῦ βάτου, πῶς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Οὐκ ἔστι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.

28 Καὶ προσελθὼν εἷς τῶν γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, εἰδὼς ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν αὐτὸν, Ποία ἐστὶν ἐντολὴ πρώτη πάντων;

29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ· Ὅτι πρώτη πάντων τῶν ἐντολῶν ἐστιν· Ἄκουε, Ἰσραὴλ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν Κύριος εἷς ἐστι·

30 Καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου· αὕτη πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία αὐτῇ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστιν.

32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ γραμματεύς· Καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπας ὅτι εἷς ἐστι Θεὸς, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

33 Καὶ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτὸν, περισσότερόν ἐστι πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ θυσιῶν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· Οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· καὶ οὐδεὶς οὐκέτι ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς ὅτι ὁ Χριστὸς υἱὸς Δαβίδ ἐστιν;

36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶπε διὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου· Εἶπε Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέγει αὐτὸν Κύριον· καὶ πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστιν; Καὶ ὁ πολὺς ὄχλος ἤκουε αὐτοῦ ἡδέως.

38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς, καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,

39 Καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις·

40 Οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλά.

42 Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης.

43 Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα αὕτη ἡ πτωχὴ πλεῖον πάντων ἔβαλε τῶν βαλλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον·

44 Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλε, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.

13 Καὶ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; Οὐ μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθον, ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.

3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτα αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Εἰπὸν ἡμῖν, πότε ταῦτα ἔσται; Καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα συντελεῖσθαι πάντα;

5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἤρξατο λέγειν αὐτοῖς· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

6 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ πολλοὺς πλανήσουσι.

7 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι, ἀλλ' οὔπω τὸ τέλος.

8 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοί· ἀρχὴ ὠδίνων ταῦτα.

9 Βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια, καὶ εἰς συναγωγὰς δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

10 Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη πρῶτον δεῖ κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον.

11 Καὶ ὅταν ἄγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὃ ἐὰν δοθῇ ὑμῖν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε· οὐ γάρ ἐστε ὑμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον.

12 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

13 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως, τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστηκότα ὅπου οὐ δεῖ, ὁ ἀναγινώσκων νοείτω· τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη·

15 Καὶ ὁ ἐπὶ τοῦ δώματος μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν, μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ·

16 Καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὢν μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω ἆραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ.

17 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις!

18 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ γένηται χειμῶνος φυγὴ ὑμῶν·

19 Ἔσονται γὰρ αἱ ἡμέραι ἐκεῖναι θλῖψις, οἵα οὐ γέγονε τοιαύτη ἀπὸ ἀρχῆς κτίσεως ἣν ἔκτισεν ὁ Θεὸς ἕως τοῦ νῦν, καὶ οὐ μὴ γένηται.

20 Καὶ εἰ μὴ ὁ Κύριος ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας, οὐκ ἂν ἐσώθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς οὓς ἐξελέξατο, ἐκολόβωσε τὰς ἡμέρας.

21 Καὶ τότε ἐάν τις ὑμῖν εἴπῃ· Ἰδοὺ ὧδε ὁ Χριστός· ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ πιστεύετε·

22 Ἐγερθήσονται γὰρ ψευδόχριστοι καὶ ψευδοπροφῆται, καὶ δώσουσι σημεῖα καὶ τέρατα πρὸς τὸ ἀποπλανᾶν, εἰ δυνατὸν, καὶ τοὺς ἐκλεκτούς.

23 Ὑμεῖς δὲ βλέπετε· ἰδοὺ προείρηκα ὑμῖν πάντα.

24 Ἀλλὰ ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις, μετὰ τὴν θλῖψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, καὶ ἡ σελήνη οὐ δώσει τὸ φέγγος αὐτῆς,

25 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔσονται πίπτοντες, καὶ αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.

26 Καὶ τότε ὄψονται τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.

27 Καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἀπὸ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρου γῆς ἕως ἄκρου οὐρανοῦ.

28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· Ὅταν ἤδη ὁ κλάδος αὐτῆς ἁπαλὸς γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·

29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, μέχρις οὗ ταῦτα πάντα γένηται.

31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσιν.

32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἢ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ Υἱὸς, εἰ μὴ ὁ Πατήρ.

33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ καιρός ἐστιν.

34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπὸδημος ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον αὐτοῦ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.

35 Γρηγορεῖτε οὖν· οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ἢ ὀψὲ, ἢ μεσονύκτιον, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ·

36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.

37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· Γρηγορεῖτε.

14 Ἦν δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας· καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν·

2 Ἔλεγον γάρ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.

3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου αὐτοῦ, ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς· καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

4 Ἦσαν δέ τινες ἀγανακτοῦντες πρὸς ἑαυτούς· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονε;

5 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο τὸ μύρον πραθῆναι ἐπάνω δηναρίων τριακοσίων, καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; Καλὸν ἔργον ἠργάσατο ἐν ἐμοί.

7 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε δύνασθε αὐτοῖς καλῶς ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

8 Ὃ ἔσχεν αὕτη ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.

9 Ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅπου ἐὰν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο ἐν ὅλῳ τῷ κόσμῳ, καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

10 Καὶ Ἰούδας Ἰσκαριώτης, ὁ εἷς τῶν δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς ἵνα αὐτὸν παραδῷ αὐτοῖς.

11 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχάρησαν, καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι· καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ.

12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;

13 Καὶ ἀποστέλλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ὑπάγετε εἰς τὴν πόλιν, καὶ ἀπαντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ·

14 Καὶ ὅπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἴπατε τῷ οἰκοδεσπότῃ ὅτι Ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμά μου ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

15 Καὶ αὐτὸς ὑμῖν δείξει ἀνάγαιον μέγα ἐστρωμένον ἕτοιμον· καὶ ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν.

16 Καὶ ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς τὴν πόλιν, καὶ εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

17 Καὶ ὀψίας γενομένης, ἔρχεται μετὰ τῶν δώδεκα.

18 Καὶ ἀνακειμένων αὐτῶν καὶ ἐσθιόντων, ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με, ὁ ἐσθίων μετ' ἐμοῦ.

19 Οἱ δὲ ἤρξαντο λυπεῖσθαι καὶ λέγειν αὐτῷ εἷς κατὰ εἷς· Μήτι ἐγώ;

20 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Εἷς τῶν δώδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ' ἐμοῦ εἰς τὸ τρύβλιον.

21 Ὁ μὲν Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑπάγει, καθὼς γέγραπται περὶ αὐτοῦ· οὐαὶ δὲ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου παραδίδοται! καλὸν ἦν αὐτῷ εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτῶν, λαβὼν ὁ Ἰησοῦς ἄρτον, εὐλογήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου.

23 Καὶ λαβὼν ποτήριον, εὐχαριστήσας ἔδωκεν αὐτοῖς· καὶ ἔπιον ἐξ αὐτοῦ πάντες.

24 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ αἷμά μου τὸ τῆς καινῆς διαθήκης, τὸ περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον.

25 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πίω ἐκ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως τῆς ἡμέρας ἐκείνης ὅταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ὑμνήσαντες ἐξῆλθον εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πάντες σκανδαλισθήσεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γέγραπται· Πατάξω τὸν ποιμένα, καὶ διασκορπισθήσονται τὰ πρόβατα.

28 Ἀλλὰ μετὰ τὸ ἐγερθῆναί με προάξω ὑμᾶς εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

29 Ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· Εἰ καὶ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ' οὐκ ἐγώ.

30 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι σὺ σήμερον ταύτῃ τῇ νυκτὶ πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρίς με ἀπαρνήσῃ.

31 Ὁ δὲ ἐκπερισσῶς ἔλεγε· Κἂν δέῃ με συναποθανεῖν σοι, οὐ μή σε ἀπαρνήσομαι· ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.

32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

33 Καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰάκωβον καὶ τὸν Ἰωάννην μεθ' ἑαυτοῦ, καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν·

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπος ἐστὶν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε καὶ γρηγορεῖτε.

35 Καὶ προελθὼν μικρὸν ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ προσηύχετο ἵνα εἰ δυνατὸν ἐστὶ παρέλθῃ ἀπ' αὐτοῦ ἡ ὥρα·

36 Καὶ ἔλεγεν· Ἀββᾶ ὁ Πατήρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· ἀλλ' οὐ τί ἐγὼ θέλω, ἀλλὰ τί σύ.

37 Καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας· καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἰσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;

38 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ ἔλθητε εἰς πειρασμόν· τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

40 Καὶ ὑποστρέψας εὗρε πάλιν αὐτοὺς καθεύδοντας· ἦσαν γὰρ αὐτῶν οἱ ὀφθαλμοὶ βεβαρημένοι· καὶ οὐκ ἤδεισαν τί ἀποκριθῶσιν αὐτῷ.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει· ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ παραδίδοται ὁ Υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ ὁ παραδιδούς με ἤγγικεν.

43 Καὶ εὐθὺς ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας εἷς τῶν δώδεκα, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44 Δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτὸν σύσσημον αὐτοῖς, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι· κρατήσατε αὐτὸν καὶ ἀπαγάγετε ἀσφαλῶς.

45 Καὶ ἐλθὼν εὐθὺς προσελθὼν αὐτῷ λέγει· Ῥαββεί· καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

46 Οἱ δὲ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτοῖς καὶ ἐκράτησαν αὐτόν.

47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων σπασάμενος τὴν μάχαιραν ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ ὠτάριον.

48 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξήλθατε μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με;

49 Καθ' ἡμέραν ἤμην πρὸς ὑμᾶς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων, καὶ οὐκ ἐκρατήσατέ με· ἀλλ' ἵνα πληρωθῶσιν αἱ γραφαί.

50 Καὶ ἀφέντες αὐτὸν ἔφυγον πάντες.

51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος συνηκολούθει αὐτῷ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρατοῦσιν αὐτόν·

52 Ὁ δὲ καταλιπὼν τὴν σινδόνα γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ' αὐτῶν.

53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησοῦν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῷ πάντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54 Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἦν συγκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτόν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

56 Πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.

57 Καί τινες ἀναστάντες ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, λέγοντες·

58 Ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.

59 Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.

60 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς μέσον ἐπηρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

61 Ὁ δὲ ἐσιώπα καὶ οὐκ ἀπεκρίνατο οὐδέν. Πάλιν ὁ ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ Υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;

62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγώ εἰμι· καὶ ὄψεσθε τὸν Υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν καθήμενον τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ οὐρανοῦ.

63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς διαῤῥήξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ λέγει· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 Ἠκούσατε τῆς βλασφημίας· τί ὑμῖν φαίνεται; Οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν ἔνοχον εἶναι θανάτου.

65 Καί τινες ἤρξαντο ἐμπτύειν αὐτῷ καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ κολαφίζειν αὐτὸν καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον· καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου κάτω ἐν τῇ αὐλῇ, ἔρχεται μία τῶν παιδισκῶν τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον, ἐμβλέψασα αὐτῷ λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ναζαρηνοῦ ἦσθα τοῦ Ἰησοῦ.

68 Ὁ δὲ ἠρνήσατο λέγων· Οὐκ οἶδα οὐδὲ ἐπίσταμαι σὺ τί λέγεις· καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

69 Καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν ἤρξατο πάλιν λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν ὅτι Οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστι

πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Ἔξεστι κῆνσον Καίσαρι δοῦναι, ἢ οὔ; δῶμεν, ἢ μὴ δῶμεν;

15 Ὁ δὲ, εἰδὼς αὐτῶν τὴν ὑπόκρισιν, εἶπεν αὐτοῖς· Τί με πειράζετε; φέρετέ μοι δηνάριον, ἵνα ἴδω.

16 Οἱ δὲ ἤνεγκαν. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Τίνος ἡ εἰκὼν αὕτη καὶ ἡ ἐπιγραφή; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Καίσαρος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τὰ Καίσαρος, Καίσαρι· καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ, τῷ Θεῷ. Καὶ ἐθαύμασαν ἐπ' αὐτῷ.

18 Καὶ ἔρχονται Σαδδουκαῖοι πρὸς αὐτὸν, οἵτινες λέγουσιν ἀνάστασιν μὴ εἶναι· καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν, ὅτι ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ, καὶ καταλίπῃ γυναῖκα, καὶ τέκνα μὴ ἀφῇ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς αὐτοῦ τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

20 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος ἔλαβε γυναῖκα, καὶ ἀποθνήσκων οὐκ ἄφηκε σπέρμα.

21 Καὶ ὁ δεύτερος ἔλαβεν

ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἀληθείᾳ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις· Ἔξεστι νὰ δώσωμεν δόσιμον εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι; νὰ δώσωμεν, ἢ νὰ μὴν δώσωμεν;

15 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐξεύροντας καὶ νὰ γνωρίσῃ τὴν ὑποκρισίαν των, τοὺς εἶπε· Τί μὲ πειράζετε; φέρετέ μοι ἕνα δηνάριον, νὰ ἴδω.

16 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔφεραν. Καὶ λέγει των· Τίνος εἶναι αὐτὴ ἡ εἰκόνα καὶ ἡ ἀπανωγραφή; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Τοῦ Καίσαρος.

17 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν των· Ἀπόδοτε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Καίσαρος, εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸν Θεόν. Καὶ ἐθαύμασαν εἰς αὐτόν.

18 Καὶ ἠλθάσι καὶ Σαδδουκαῖοι εἰς αὐτὸν, οἱ ὁποῖοι λέγουσι πὼς δὲν εἶναι ἀνάστασις· καὶ ἐρώτησάν τον, λέγοντες·

19 Διδάσκαλε· ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον, ἐὰν ἀποθάνῃ κανενὸς ἀδελφὸς, καὶ ἀφήσῃ γυναῖκα, καὶ παιδὶ νὰ μὴν ἀφήσῃ, νὰ πάρῃ ὁ ἀδελφός τε τὴν γυναῖκά τε, νὰ ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τὸν ἀδελφόν τε.

20 Ἑπτὰ ἀδελφοὶ ἦταν· καὶ ὁ πρῶτος ἔπῆρε γυναῖκα, καὶ ἐχωρὶς νὰ ἀποθάνῃ δὲν ἄφηκε σπέρμα.

21 Καὶ ἐπῆρέ την ὁ δευτε-

αὐτὴν, καὶ ἀποθανὼν, καὶ οὗτος ἀφῆκε σπέρμα· καὶ ὁ τρίτος ὡσαύτως.

22 Καὶ ἔλαβον αὐτὴν οἱ ἑπτὰ, καὶ οὐκ ἀφῆκαν σπέρμα· ἔσχατον πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

23 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, ὅταν ἀναστῶσι, τίνος αὐτῶν ἔσται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Οὐ διὰ τοῦτο πλανᾶσθε, μὴ εἰδότες τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Ὅταν γὰρ ἐκ νεκρῶν ἀναστῶσι, οὔτε γαμοῦσι, οὔτε γαμίσκονται· ἀλλ' εἰσὶν ὡς ἄγγελοι οἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

26 Περὶ δὲ τῶν νεκρῶν, ὅτι ἐγείρονται, οὐκ ἀνέγνωτε ἐν τῇ Βίβλῳ Μωσέως, ἐπὶ τῆς βάτου ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, λέγων· Ἐγὼ ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Οὐκ ἔστιν ὁ Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων· ὑμεῖς οὖν πολὺ πλανᾶσθε.

28 Καὶ προσελθών τις τῶν γραμματέων, ἀκούσας αὐτῶν συζητούντων, εἰδὼς ὅτι καλῶς αὐτοῖς ἀπεκρίθη, ἐπηρώτησεν

ρος, καὶ ἀπέθανε, καὶ οὐδὲ αὐτὸς ἄφησε σπέρμα· ὁμοίως καὶ ὁ τρίτος.

22 Καὶ ἐπῆραν τὴν καὶ οἱ ἑπτὰ, καὶ δὲν ἄφησαν σπέρμα· ἔσχατα ἀπὸ ὅλους ἀπέθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

23 Εἰς τὴν ἀνάστασιν λοιπὸν, ὅταν ἀναστηθοῦν, τίνος αὐτῶν θέλει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ καὶ οἱ ἑπτὰ τὴν εἶχαν γυναῖκα.

24 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπε τους· Διὰ τοῦτο πλανᾶσθε διὰ τοῦτο, μὲ τὸ νὰ μὴν γνωρίζετε τὰς γραφὰς, μηδὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ;

25 Διατὶ ὅταν ἀναστηθοῦν ἐκ νεκρῶν, δὲν ὑπανδρεύουν, οὐδὲ ὑπανδρεύονται· ἀλλὰ εἶναι ὡσὰν ἄγγελοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

26 Καὶ διὰ τοὺς νεκροὺς, ὅτι ἀνασταίνουσι, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἀναγνώσετε εἰς τὸ βιβλίον τοῦ Μωσέως, ὅπου τὸν εἶπεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν βάτον· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ;

27 Ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς νεκρῶν, ἀλλὰ Θεὸς ζώντων· ἐσεῖς λοιπὸν πολλὰ πλανᾶσθε.

28 Καὶ ἔρχεται νὰ εἴπῃ τις ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς, καὶ ἀκούσας αὐτοὺς ὁποῦ ἐδιαλέγοντο, ἐξεύρωτας ὅτι καλὰ τοὺς ἀπεκρίθη, τὸν ἐρώτησε·

αὐτόν· Ποια ἐστι πρώτη πασῶν ἐντολή;

29 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη αὐτῷ· Ὅτι πρώτη πασῶν τῶν ἐντολῶν· Ἄκουε Ἰσραήλ, Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν, Κύριος εἷς ἐστι.

30 Καὶ ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου· αὕτη πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία, αὕτη· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν· μείζων τούτων ἄλλη ἐντολὴ οὐκ ἔστι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Γραμματεύς· Καλῶς, διδάσκαλε, ἐπ' ἀληθείας εἶπας, ὅτι εἷς ἐστι Θεός, καὶ οὐκ ἔστιν ἄλλος πλὴν αὐτοῦ·

33 Καὶ τὸ ἀγαπᾶν αὐτὸν ἐξ ὅλης τῆς καρδίας, καὶ ἐξ ὅλης τῆς συνέσεως, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος, καὶ τὸ ἀγαπᾶν τὸν πλησίον ὡς ἑαυτόν, πλεῖόν ἐστι πάντων τῶν ὁλοκαυτωμάτων καὶ τῶν θυσιῶν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἰδὼν αὐτὸν ὅτι νουνεχῶς ἀπεκρίθη, εἶπεν αὐτῷ· Οὐ μακρὰν εἶ ἀπὸ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ. Καὶ

Ποία ἐντολὴ εἶναι πρώτη ἀπὸ ὅλας;

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ὅτι πρώτη ἀπὸ ὅλας ταῖς ἐντολαῖς εἶναι· Ἄκουε Ἰσραήλ, Αὐθέντης, ὁ Θεὸς μας, Αὐθέντης ἕνας εἶναι.

30 Καὶ νὰ ἀγαπήσῃς τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν, καὶ μὲ ὅλην τὴν δύναμίν σου· αὐτὴ εἶναι πρώτη ἐντολή.

31 Καὶ δευτέρα ὁμοία μὲ ἐκείνην εἶναι αὐτή· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τὸν λόγον σου· μεγαλήτερη ἀπὸ ταύταις ἄλλη ἐντολὴ δὲν εἶναι.

32 Καὶ λέγει του ὁ Γραμματεύς· Διδάσκαλε, καλὰ εἶπες ἐπ' ἀληθείας, ὅτι ἕνας εἶναι ὁ Θεὸς, καὶ ἄλλος δὲν εἶναι ἐκτὸς ἀπ' αὐτόν·

33 Καὶ νὰ τὸν ἀγαπᾷ τινας μὲ ὅλην του τὴν καρδίαν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν σύνεσιν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν ψυχήν, καὶ μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν, καὶ νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν γείτονά του ὡσὰν καὶ τὸν λόγον του, καὶ εἶναι περισσότερον ἀπὸ ὅλα τὰ ὁλοκαυτώματα καὶ ταῖς θυσίαις.

34 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι φρόνιμα τοῦ ἀπεκρίθη, λέγει του· Δὲν εἶσαι μακρὰ ἀπὸ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ. Καὶ κα-

ἀδεὶς [illegible] ἐτόλμα αὐτὸν ἐπερωτῆσαι.

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς υἱός ἐστι Δαβίδ;

36 Αὐτὸς γὰρ Δαβὶδ εἶπεν ἐν τῷ πνεύματι τῷ ἁγίῳ· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως, ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς οὖν Δαβὶδ λέγει αὐτὸν κύριον· καὶ πόθεν υἱὸς αὐτοῦ ἐστι; Καὶ ὁ ὄχλος πολὺς ἤκουεν αὐτοῦ ἡδέως.

38 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς ἐν τῇ διδαχῇ αὐτοῦ· Βλέπετε ἀπὸ τῶν γραμματέων, τῶν θελόντων ἐν στολαῖς περιπατεῖν, καὶ ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς,

39 Καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.

40 Οἱ κατεσθίοντες τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσευχόμενοι· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ καθίσας ὁ Ἰησοῦς κατέναντι τοῦ γαζοφυλακίου, ἐθεώρει πῶς ὁ ὄχλος βάλλει χαλκὸν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλον πολλά.

νεὶς πλέον δὲν ἀποκότησε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ.

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔλεγε, διδάσκοντας μέσα εἰς τὸ ἱερόν· Πῶς λέγουσιν οἱ γραμματεῖς, ὅτι ὁ Χριστὸς εἶναι υἱὸς τοῦ Δαβίδ;

36 Διατὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ μὲ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος εἰς τὸν Κύριόν μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ὁ νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

37 Αὐτὸς λοιπὸν ὁ Δαβὶδ τὸν λέγει κύριον· καὶ ἀπὸ πῦ εἶναι υἱός του; Καὶ τὸ πολὺ πλῆθος τοῦ ἄκουε μετὰ χαρᾶς.

38 Καὶ τοὺς ἔλεγεν εἰς τὴν διδαχήν του· Ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς· ὁποὺ θέλουν νὰ περιπατοῦν γολισμένοι, καὶ νὰ τοὺς χαιρετοῦν εἰς τὰς φέρας.

39 Καὶ ἀγαποῦν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις εἰς τὰ συναγωγια, καὶ νὰ πρωτοκάθιζονται εἰς τὰ δεῖπνα.

40 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγουσι τὰ σπίτια τῶν χηράδων, καὶ ἀφορμὴν πῶς κάμνουσι μεγάλας προσευχαῖς ἐκεῖνοι θέλουσι πάρει περισσότερον κρίμα.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς καθίζοντας ἀγνάντια εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, ἔβλεπε πῶς ὁ ὄχλος βάλλουσι χαλκὸν εἰς τὸ κιστίον τῆς ἐλεημοσυνῆς· καὶ πολλοὶ πλούσιοι ἔβαλλαν πολλά.

42 Καὶ ἐλθοῦσα μία χήρα πτωχὴ ἔβαλε λεπτὰ δύο, ὅ ἐστι κοδράντης.

43 Καὶ προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγει αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα αὕτη ἡ πτωχὴ πλεῖον πάντων βέβληκε τῶν βαλόντων εἰς τὸ γαζοφυλάκιον.

44 Πάντες γὰρ ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον· αὕτη δὲ ἐκ τῆς ὑστερήσεως αὐτῆς πάντα ὅσα εἶχεν ἔβαλεν, ὅλον τὸν βίον αὐτῆς.

42 Καὶ ἦλθε καὶ μία χήρα πτωχὴ καὶ ἔβαλε δύο φόλλας, ἤ ἐστιν ὁποίας εἶναι τὸ τέταρτον τοῦ ἀσσαρίου.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος τοὺς μαθητάς του, καὶ λέγει τοὺς· Βεβαίως σᾶς λέγω, ὅτι ἡ χήρα αὐτὴ ἡ πτωχὴ ἔβαλε περισσότερον ἀπὸ ὅλους ἐκείνους ὁποὺ ἔβαλλασιν εἰς τὸ κιβώτιον.

44 Διατὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ἔβαλλαν ἀπ' ἐκεῖνο ὁποὺ τοὺς ἐπερίσσευεν· ἀμὴ αὐτὴ ἀπ' ἐκεῖνο ὁποὺ εἶχε χρείαν, ὅλα ὅσα καὶ ἂν εἶχεν τὰ ἔβαλλεν, ὅλον της τὸν βίον.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΚΑΙ ἐκπορευομένου αὐτοῦ ἐκ τοῦ ἱεροῦ, λέγει αὐτῷ εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ· Διδάσκαλε, ἴδε ποταποὶ λίθοι καὶ ποταπαὶ οἰκοδομαί.

2 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Βλέπεις ταύτας τὰς μεγάλας οἰκοδομάς; οὐ μὴ ἀφεθῇ λίθος ἐπὶ λίθῳ, ὃς οὐ μὴ καταλυθῇ.

3 Καὶ καθημένου αὐτοῦ εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν κατέναντι τοῦ ἱεροῦ, ἐπηρώτων αὐτὸν κατ' ἰδίαν Πέτρος καὶ Ἰάκωβος καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Εἰπὲ ἡμῖν πότε ταῦτα ἔσται, καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν

ΚΑΙ εὐγένωντας ἀπὸ τὸ ἱερὸν ὁ Ἰησοῦς, τοῦ λέγει ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· Διδάσκαλε, γιὰ ἰδὲς τὶ λογῆς πέτρας, καὶ τὶ λογῆς οἰκοδομήματα.

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Βλέπεις ἐτοῦταις ταῖς μεγάλαις οἰκοδομαῖς; δὲν θελει ἀπομείνει πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁποὺ νὰ μὴν χαλασθῇ.

3 Καὶ καθεζόμενος αὐτὸς εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν ἀγνάντια τοῦ ἱεροῦ, τὸν ἐρωτοῦσαν καλὰ μόνος ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας·

4 Διδάσκαλε, εἰπὲ μας πότε θέλουν γένει ἐτοῦτα, καὶ τί

μέλλη πάντα ταῦτα συντελεῖσθαι;

5 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀποκριθεὶς αὐτοῖς, ἤρξατο λέγειν· Βλέπετε μή τις ὑμᾶς πλανήσῃ·

6 Πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ πολλοὺς πλανήσουσιν.

7 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκοὰς πολέμων, μὴ θροεῖσθε· δεῖ γὰρ γενέσθαι· ἀλλ' οὔπω τὸ τέλος.

8 Ἐγερθήσεται γὰρ ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν· καὶ ἔσονται σεισμοὶ κατὰ τόπους, καὶ ἔσονται λιμοὶ καὶ ταραχαί.

9 Ἀρχαὶ ὠδίνων ταῦτα· βλέπετε δὲ ὑμεῖς ἑαυτούς· παραδώσουσι γὰρ ὑμᾶς εἰς συνέδρια καὶ εἰς συναγωγάς· δαρήσεσθε, καὶ ἐπὶ ἡγεμόνων καὶ βασιλέων σταθήσεσθε ἕνεκεν ἐμοῦ, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

10 Καὶ εἰς πάντα τὰ ἔθνη δεῖ πρῶτον κηρυχθῆναι τὸ εὐαγγέλιον.

11 Ὅταν δὲ ἄγωσιν ὑμᾶς παραδιδόντες, μὴ προμεριμνᾶτε τί λαλήσητε, μηδὲ μελετᾶτε· ἀλλ' ὃ ἐὰν δοθῇ εἰναι τὸ σημάδι ὁταν μέλλωσιν ἐτσι ὁλα νὰ τελειωθοῦν;

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσωντας νὰ τους ἀποκριθῇ, ἀρχισε νὰ τους λεγῃ· Ἔχετε τὸν νοῦν σας νὰ μὴν σᾶς πλανεσῃ κανενας·

6 Διατι πολλοὶ θελωσιν ἐλθῃ εἰς το ὀνομά μου, νὰ λεγωσιν· Ὅτι ἐγω εἰμαι ὁ Χριστος· καὶ θέλων πλανήσει πολλούς.

7 Καὶ ὁταν ἀκοῦσετε πολεμους καὶ ἀκοὰς πολεμων, μὴν συγχισθητε· διατι κάμνει χρεία νὰ γενεσιν ἐτσι· ἀμὴ ἀκόμι δὲν εἰναι το τελος.

8 Διατι θελει σηκωθῇ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεια ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν· καὶ θελεσι γενεσισμοι κατα τοπους, καὶ θέλουσι γενεσι πεῖνας καὶ σύγχυσες.

9 Ἐτσι εἰναι ἀρχαῖς των πονων· καὶ φυλαγετε ἐσεῖς του λόγου σας· διατι θέλων σᾶς παραδωσει εἰς τὰ συνεδρια, καὶ εἰς ταῖς συναγωγαῖς θελετε δαρθῆ· καὶ θελετε σταθῆ ὑμπροσὰ εἰς αὐθεντάδες καὶ βασιλεῖς διὰ λόγου μου, εἰς μαρτυριαν ἐναντιον τους.

10 Καὶ ἀναγκη εἰναι νὰ κηρυχθῇ πωρτον το ευαγγελιον εἰς ὁλα τὰ ἔθνη.

11 Καὶ ὁταν σᾶς ὑπάγωννὰ σᾶς παραδωσων, νὰ μὴν μεριμνᾶτε προτίτερα τί νὰ εἰπητε, μηδε μελετᾶτε· ἀλλα ἐκεῖνο

ὑμῶν ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, τοῦτο λαλεῖτε· οὐ γάρ ἐστε ὑμεῖς οἱ λαλοῦντες, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

12 Παραδώσει δὲ ἀδελφὸς ἀδελφὸν εἰς θάνατον, καὶ πατὴρ τέκνον· καὶ ἐπαναστήσονται τέκνα ἐπὶ γονεῖς, καὶ θανατώσουσιν αὐτούς.

13 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου· ὁ δὲ ὑπομείνας εἰς τέλος, οὗτος σωθήσεται.

14 Ὅταν δὲ ἴδητε τὸ βδέλυγμα τῆς ἐρημώσεως τὸ ῥηθὲν ὑπὸ Δανιὴλ τοῦ προφήτου, ἑστὼς ὅπου οὐ δεῖ, (ὁ ἀναγινώσκων νοείτω,) τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη·

15 Ὁ δὲ ἐπὶ τοῦ δώματος, μὴ καταβάτω εἰς τὴν οἰκίαν, μηδὲ εἰσελθέτω ἆραί τι ἐκ τῆς οἰκίας αὐτοῦ.

16 Καὶ ὁ εἰς τὸν ἀγρὸν ὤν, μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω, ἆραι τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ.

17 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις καὶ ταῖς θηλαζούσαις ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

18 Προσεύχεσθε δὲ ἵνα μὴ

ὅπου σᾶς δοθῇ ἐκείνην τὴν ὥραν, τοῦτο λαλεῖτε· διατὶ δὲν θέλετε εἶσθαι ἐσεῖς ὅπου λαλεῖτε, ἀλλὰ τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον.

12 Καὶ θέλει παραδώσει ἀδελφὸς τὸν ἀδελφὸν εἰς τὸν θάνατον, καὶ ὁ πατέρας τὸ παιδί του· καὶ τὰ παιδία θέλουν σηκωθῆ ἀπάνω εἰς τοὺς γονεῖς τους, καὶ θέλουν τοὺς θανατώσει.

13 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου· ἀμὴ ὁποιος ὑπομείνει ἕως τὸ τέλος, ἐκεῖνος θέλει σωθῆ.

14 Καὶ ὅταν εἰδῆτε τὸ συγχαμα τῆς ἐρημώσεως ἐκεῖνο ὅπου εἶπεν ὁ Δανιὴλ ὁ προφήτης, νὰ στέκη ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει, (ἐκεῖνος ὅπου τὸ διαβάζει ἂς γροικᾷ,) τότε ἐκεῖνοι, ὁπου εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φεύγουσιν εἰς τὰ βουνά·

15 Καὶ ἐκεῖνος, ὁπου εἶναι ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, ἂς μὴν κατεβῇ εἰς τὸ σπῆτι, μηδὲ νὰ ἐμβῇ μέσα νὰ πάρῃ τίποτες ἀπὸ τὸ σπῆτι του.

16 Καὶ ἐκεῖνος ὁπου εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ἂς μὴν γυρίσῃ ὀπίσω νὰ πάρῃ τὸ φόρεμά του.

17 Καὶ ἀεἰλυμονον εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις ὁπου βυζάνονται ἐκείναις ταῖς ἡμεραις.

18 Καὶ παρακαλεῖτε νὰ

γενηται ἡ φυγη ὑμων χειμωνος.

19 Εσονται γαρ αι ἡμεραι ἐκειναι θλιψις, οἱα ἀ γεγονε τοιαυτη ἀπ ἀρχης κτισεως ἡς ἐκτισεν ὁ Θεὸς, ἑως τε νῦν, και ου μη γενηται.

20 Και εἰ μη Κυριος ἐκολόβωσε τας ἡμερας, οὐκ ἀν ἐσωθη πᾶσα σάρξ· ἀλλὰ διὰ τους ἐκλεκτους ὡς ἐξελέξατο, ἐκολοβωσε τας ἡμερας.

21 Και τότε ἐάν τις ὑμῖν ἐιπη· Ἰδε, ὡδε ὁ Χριστός· ἡ· Ἰδε ἐκεῖ· μη πιστευσητε.

22 Εγερθησονται γαρ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφηται· και δωσουσι σημεῖα και τερατα, προς το αποπλανᾶν, εἰ δυνατὸν, και τους ἐκλεκτους.

23 Ὑμεῖς δὲ βλεπετε· Ἰδε, προείρηκα ὑμῖν πάντα.

24 Αλλ ἐν ἐκειναις ταῖς ἡμεραις, μετὰ την θλῖψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος σκοτισθήσεται, και ἡ σελήνη ου δωσει τὸ φεγγος αυτης·

25 Και οἱ ἀστερες του ουρανου ἐσονται ἐκπίπτοντες, και αἱ δυνάμεις αἱ ἐν τοῖς οὐρανοῖς σαλευθήσονται.

26 Καὶ τότε ὄψονται τον

μη γενη το φευγατιον σας εἰς την ὡραν του χειμωνος.

19 Διατι θλῖψις ἐχει νὰ γενη ἐκείναις ταῖς ἡμεραις, ὁπου τετοια δεν ἐγινεν ἀπο την ἀρχην της κτισεως, την ὁποίαν ἐκτισεν ὁ Θεὸς, ἑως τωρα, και μηδὲ νὰ γενη.

20 Και ἐαν ὁ Κυριος δεν ὀλιγοστευσε ταῖς ἡμεραις ἐκείναις, δεν ἠθελε σωθῆ καμία σάρκα· ἀλλα διὰ τους διαλεγμενους, τους ὁποίους ἐδιάλεξε, ἐκόντεψε ταῖς ἡμέραις.

21 Και τότε ἐαν σᾶς εἰπεῖ κανενας· Να, ἐδω εἰναι ὁ Χριστός· ἡ· Να ἐκεῖ (εἶναι·) μην τον πιστευσετε.

22 Διατι θελουσι σηκωθῆ ψευδόχριστοι και ψευδοπροφηται· και θελουσι κάμει σημεῖα και τερατα, εἰς τὸ νὰ πλανοῦν, και νὰ σύρουν (ἂν ἠτον δυνατὸν) και τους διαλεγμενους.

23 Αμὴ ἐσεῖς ἔχετε τον νοῦ σας· Οτι να, ὁπου σᾶς τα εἶπα προτήτερα ὁλα.

24 Και εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμεραις, ὑστερα ἀπο την θλῖψιν ἐκείνην, ὁ ἥλιος θελει σκοτιάσει, και τὸ φεγγάρι δεν θελει δωσει τὸ φως του·

25 Και οἱ ἀστερες του ουρανου θελουσι πεσει, και αἱ δυνάμεις ὁπου εἰναι εἰς τον οὐρανὸν θελουσι μετακινηθῆ.

26 Καὶ τότε θελουσιν εἰδῆ

υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλαις μετὰ δυνάμεως πολλῆς καὶ δόξης.

27 Καὶ τότε ἀποστελεῖ τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ, καὶ ἐπισυνάξει τοὺς ἐκλεκτοὺς αὐτοῦ ἐκ τῶν τεσσάρων ἀνέμων, ἀπ' ἄκρου γῆς ἕως ἄκρου οὐρανοῦ.

28 Ἀπὸ δὲ τῆς συκῆς μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν αὐτῆς ἤδη ὁ κλάδος ἁπαλὸς γένηται, καὶ ἐκφύῃ τὰ φύλλα, γινώσκετε ὅτι ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·

29 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ταῦτα ἴδητε γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἐπὶ θύραις.

30 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρέλθῃ ἡ γενεὰ αὕτη, μέχρις οὗ πάντα ταῦτα γένηται.

31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται· οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρέλθωσι.

32 Περὶ δὲ τῆς ἡμέρας ἐκείνης καὶ τῆς ὥρας οὐδεὶς οἶδεν, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι οἱ ἐν οὐρανῷ, οὐδὲ ὁ υἱός, εἰ μὴ ὁ πατήρ.

33 Βλέπετε, ἀγρυπνεῖτε καὶ προσεύχεσθε· οὐκ οἴδατε γὰρ ποτε ὁ καιρός ἐστιν.

34 Ὡς ἄνθρωπος ἀπόδημος ἀφεὶς τὴν οἰκίαν αὐτοῦ, καὶ δοὺς τοῖς δούλοις αὐτοῦ τὴν ἐξουσίαν, καὶ ἑκάστῳ τὸ ἔργον

τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφα μὲ πολλὴν δύναμιν καὶ δόξαν.

27 Καὶ τότε θέλει στείλει τοὺς ἀγγέλους του, νὰ μαζώξῃ τοὺς διαλεγμένους ἀπὸ τοὺς τέσσαρας ἀνέμους, ἀπὸ τὴν ἄκραν τῆς γῆς ἕως τὴν ἄκραν τοῦ οὐρανοῦ.

28 Καὶ ἀπὸ τὴν συκιὰν μάθετε τὴν παραβολήν· ὅταν μαλακύνουν τὰ κλαδιά της, καὶ εὐγάλῃ φύλλα, ἐξεύρετε ὅτι κοντὰ εἶναι τὸ θέρος.

29 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτοῦτα ὁποῦ γίνονται, νὰ γνωρίζετε ὅτι σημὰ εἶναι αὐτὸς εἰς ταῖς θύραις.

30 Βεβαιαστὰς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτούτη, ἕως νὰ γένουν ἐτοῦτα ὅλα.

31 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθει· ἀμὴ τὰ λόγιά μου δὲν θέλουν παρέλθει.

32 Ἀμὴ διὰ τὴν ἡμέραν ἐκείνην καὶ τὴν ὥραν, κανεὶς δὲν τὴν ἐξεύρει, οὐδὲ οἱ ἄγγελοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, οὐδὲ ὁ υἱός, παρὰ ὁ πατήρ.

33 Ἔχετε τὸν νοῦν σας, ἀγρυπνᾶτε καὶ παρακαλεῖτε· διατὶ δὲν ἐξεύρετε πότε εἶναι ὁ καιρός.

34 Ὡσὰν ἕνας ἄνθρωπος, ὁποῦ ξενιτεύεται ἀφίνοντας τὸ σπίτι του, καὶ δίδει εἰς τοὺς δούλους του τὴν ἐξουσίαν, καὶ εἰς κάθεναν

αὐτὰ, καὶ τῷ θυρωρῷ ἐνετείλατο ἵνα γρηγορῇ.

35 Γρηγορεῖτε οὖν, (οὐκ οἴδατε γὰρ πότε ὁ κύριος τῆς οἰκίας ἔρχεται, ὀψὲ, ἢ μεσονυκτίου, ἢ ἀλεκτοροφωνίας, ἢ πρωΐ.)

36 Μὴ ἐλθὼν ἐξαίφνης, εὕρῃ ὑμᾶς καθεύδοντας.

37 Ἃ δὲ ὑμῖν λέγω, πᾶσι λέγω· Γρηγορεῖτε.

τὴν διελείαι τε, και τον πορτάρην παραγγέλνει να αγρυπνα.

35 Αγρυπνατε το λοιπον, (και ἐσεῖς,) (διατι δὲν ἠξεύρετε πότε ἐρχεται ὁ αὐθεντης τα σπιτια, ἀποσπερις, ἢ το μεσάνυκτον, ἢ ὅταν λαλῇ τὸ ὀρνίθι, ἢ τὸ ταχύ)

36 Μηπως καὶ ἐλθῇ ἔξαφνα, καὶ σᾶς εὕρῃ να κοιμᾶσθε.

37 Καὶ ἐκεῖνα ὁπου σᾶς λέγω, εἰς ὅλες τὰ λεγω· Ἐξυπνατε.

Κεφ. ιδ'. 14.

ΗΝ δὲ τὸ πάσχα καὶ τὰ ἄζυμα μετὰ δύο ἡμέρας· καὶ ἐζήτων οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πῶς αὐτὸν ἐν δόλῳ κρατήσαντες ἀποκτείνωσιν.

2 Ἔλεγον δὲ· Μὴ ἐν τῇ ἑορτῇ, μήποτε θόρυβος ἔσται τοῦ λαοῦ.

3 Καὶ ὄντος αὐτοῦ ἐν Βηθανίᾳ ἐν τῇ οἰκίᾳ Σίμωνος τοῦ λεπροῦ, κατακειμένου αὐτοῦ, ἦλθε γυνὴ ἔχουσα ἀλάβαστρον μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτελοῦς· καὶ συντρίψασα τὸ ἀλάβαστρον, κατέχεεν αὐτοῦ κατὰ τῆς κεφαλῆς.

4 Ἦσαν δέ τινες ἀγανακτοῦντες πρὸς ἑαυτοὺς, καὶ λέγοντες· Εἰς τί ἡ ἀπώλεια αὕτη τοῦ μύρου γέγονεν;

ΚΑΙ ὕστερα ἀπὸ δυο ἡμέραις ἦτον το πασχα καὶ τὰ ἄζυμα· καὶ ἐζητοῦσαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς πως νὰ τον πιάσουν με δόλον νὰ τον σκοτώσουν.

2 Και ἐλεγαν· Μη εἰς την ἑορτην, μηπως καὶ συγχυσθῇ ὁ λαος.

3 Καὶ ὅταν ἦτον (ὁ Ἰησοῦς) εἰς την Βηθανίαν, εἰς τὸ σπητι τοῦ Σιμωνος τοῦ λεπροῦ, ἐκεῖ ὁπου ἐκάθετον, ἦλθε μία γυναίκα καὶ ἐκρατει μεσα εἰς ἕνα ἀγγεῖον ἀλαβάστριον μῦρον, νάρδον ἄκρατον πολύτιμον· καὶ ἐσυντριψε τὸ ἀγγειον, καὶ ἐχυσε τὸ μῦρον εἰς το κεφάλι του.

4 Καὶ ἦταν κάποιοι ὁπου ἀδημονοῦσαν ἀνάμεσά τους, καὶ ἐλεγαν· Εἰς τι ἐγινεν ὁ χαλασμος ἐτουτου τοῦ μύρου;

5 Ἠδύνατο γὰρ τοῦτο πραθῆναι ἐπάνω τριακοσίων δηναρίων, καὶ δοθῆναι τοῖς πτωχοῖς· καὶ ἐνεβριμῶντο αὐτῇ.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἄφετε αὐτήν· τί αὐτῇ κόπους παρέχετε; καλὸν ἔργον εἰργάσατο εἰς ἐμέ.

7 Πάντοτε γὰρ τοὺς πτωχοὺς ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, καὶ ὅταν θέλητε, δύνασθε αὐτοῖς εὖ ποιῆσαι· ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

8 Ὃ εἶχεν αὕτη, ἐποίησε· προέλαβε μυρίσαι μου τὸ σῶμα εἰς τὸν ἐνταφιασμόν.

9 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅπου ἂν κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον τοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ὃ ἐποίησεν αὕτη, λαληθήσεται εἰς μνημόσυνον αὐτῆς.

10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, εἷς τῶν δώδεκα, ἀπῆλθε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς, ἵνα παραδῷ αὐτὸν αὐτοῖς.

11 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐχάρησαν· καὶ ἐπηγγείλαντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι· καὶ ἐζήτει πῶς εὐκαίρως αὐτὸν παραδῷ.

12 Καὶ τῇ πρώτῃ ἡμέρᾳ τῶν ἀζύμων, ὅτε τὸ πάσχα ἔθυον, λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· Ποῦ θέλεις ἀπελθόντες ἑτοιμάσωμεν ἵνα φάγῃς τὸ πάσχα;

5 Ἠμποροῦσεν ἐτοῦτο τὸ μύρον νὰ πωληθῇ ἀπάνω ἀπὸ τριακόσια δηνάρια, καὶ νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ τὴν ὠργίζοντο.

6 Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀφῆτε τὴν· τί τὴν πειράζετε; καλὸν ἔργον ἔκαμεν εἰς ἐμένα.

7 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, καὶ ὅταν θέλετε, ἠμπορεῖτε νὰ τοὺς κάμετε καλόν· ἀμὴ ἐμένα πάντα δὲν μὲ ἔχετε.

8 Ἐκεῖνο ὁπου ἠδύνατον αὐτὴ, ἔκαμεν το· ἐπρολάβε νὰ μυρίσῃ τὸ κορμί μου διὰ τὸν ἐνταφιασμόν μου.

9 Ἀληθιὰ σᾶς λέγω, ὅπου κηρυχθῇ τὸ εὐαγγέλιον ἐτοῦτο εἰς ὅλον τὸν κόσμον, καὶ ἐτοῦτο ὁπου ἔκαμεν ἐτήτη, θέλει λαληθῇ διὰ μνημόσυνόν της.

10 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁ Ἰσκαριώτης, ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, ἐπῆγεν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ τοὺς τὸν παραδώσῃ.

11 Καὶ ἐκεῖνοι ἀκούοντες τὸ ἐχάρηκαν· καὶ ἐταξάν τε νὰ τοῦ δώσουν ἄσπρα· καὶ ἐζήτα με τὸ τρόπον ἐπιτηδειον νὰ τὸν παραδώσῃ.

12 Καὶ τὴν πρώτην ἡμέραν τῶν ἀζύμων, ὁπόταν ἐθυσίαζαν τὸ πάσχα, λέγει τὸ οἱ μαθηταΐδες τὸ· Ποῦ θέλεις νὰ ὑπάμε νὰ ἑτοιμάσωμεν, νὰ φαγῃς τὸ πάσχα;

13 Και ἀποστελλει δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ λεγει αὐτοις· Ὑπαγετε εις την πολιν· καὶ ἀπαντησει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθησατε αὐτῷ.

14 Και οπου ἐὰν εἰσέλθῃ, εἰπατε τῳ οἰκοδεσπότῃ· Ὅτι ὁ διδάσκαλος λέγει· Ποῦ ἐστι το καταλυμα ὅπου το πασχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φαγω;

15 Και αυτος ὑμῖν δείξει ἀνωγεον μεγα ἐστρωμενον, ἑτοιμον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε ἡμῖν.

16 Και ἐξῆλθον οἱ μαθηταὶ αυτοῦ, καὶ ἦλθον εἰς την πόλιν, καὶ εὗρον καθως εἶπεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν το πασχα.

17 Καὶ ὀψίας γενομενης ἐρχεται μετὰ των δωδεκα.

18 Και ἀνακειμένων αυτων, καὶ ἐσθιόντων, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ἀμην λεγω ὑμῖν, οτι εις ἐξ ὑμων παραδωσει με, ὁ ἐσθίων μετ ἐμοῦ·

19 Οἱ ἤρξαντο λυπεῖσθαι, καὶ λεγειν αὐτῳ εἷς καθ εἷς· Μητι ἐγω; καὶ ἄλλος· Μητι ἐγω;

20 Ο δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτοῖς· Εἷς ἐκ των δωδεκα, ὁ ἐμβαπτόμενος μετ ἐμοῦ εἰς το τρυβλιον.

21 Ο μεν υἱος τοῦ ἀνθρωπου

13 Καὶ πεμπει δύο ἀπο τὰς μαθητάδες του, και λεγει τους· Σύρετε εἰς την πολιν· καὶ θέλει σας απαντησει ενας ἄνθρωπος, ὁπου βαστάζει ἕνα γαμιον νερό· και να τον ἀκολουθησετε.

14 Καὶ οπου ἔμβει, νὰ εἰπῆτε εἰς τον αὐθέντην τῆ σπητίᾳ· Ὅτι ο διδάσκαλος λεγει· Ποῦ εἶναι το κονακι, οπου να φαγω το πασχα μαζὺ με τους μαθητάδες μου;

15 Καὶ ἐκεῖνος θελει σᾶς δείξει ενα ἀνωγιον ἐστρωμενον, ἑτοιμον· ἐκεῖ μᾶς το ἑτοιμασέτε.

16 Καὶ εὐγηκαν οἱ μαθητάδες του, καὶ ἐπηγαν εἰς την πόλιν, καὶ εὑρηκαν καθως τους εἶπεν· καὶ ἑτοιμασαν το πάσχα.

17 Καὶ ωσὰν ἐβραδίασεν, ἦλθε μαζὺ με τὺς δωδεκα.

18 Καὶ καθεζόμενοι αὐτοὶ ἐκεῖ, και τρωγοντες, εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σᾶς λεγω, ὁτι ενας ἀπο σᾶς θέλει με παραδωσει, ἐκεῖνος ὁπου τρωγει μαζύ μου.

19 Καὶ οἱ ἀποστολοι ἀρχισαν να λυπῶνται, καὶ νὰ τοὺ λεγουν ενας ενας· Μηνα εἶμαι ἐγω; καὶ ἄλλος· Μηνα εἶμαι ἐγω;

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, και εἶπεν τους· Ενας (εἶναι) ἀπο τους δωδεκα, ὁπου βυτᾶ μαζύ μου εἰς το σκυτελι.

21 Καὶ αλήθεια ὁ υἱος του

υπάγει, καθως γεγραπται περὶ αὐτου· καὶ δι τω ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ δι' οὗ ὁ υἱος του ἀνθρωπου παραδίδοται· καλὸν ἦν αὐτῳ, εἰ οὐκ ἐγεννήθη ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος.

22 Καὶ ἐσθιόντων αὐτων, λαβων ὁ Ἰησους ἄρτον, εὐλογησας ἔκλασε· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τουτο ἐστι το σωμά μου·

23 Καὶ λαβων τὸ ποτήριον, εὐχαριστησας ἔδωκεν αὐτοις· καὶ ἔπιον ἐξ αὐτου πάντες.

24 Καὶ εἶπεν αὐτοις· Τουτό ἐστι το αἱμά μου το τῆς καινῆς διαθήκης, το περὶ πολλῶν ἐκχυνόμενον.

25 Ἀμὴν λεγω ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι οὐ μὴ πιω ἐκ του γενηματος της ἀμπέλου ἕως της ἡμερας ἐκείνης, ὁταν αὐτὸ πίνω καινὸν ἐν τῃ βασιλεία του Θεου.

26 Καὶ ὑμνησαντες, ἐξῆλθον εἰς το ὄρος των Ἐλαιων.

27 Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησους· Ὅτι πάντες σκανδαλισθησεσθε ἐν ἐμοὶ ἐν τῃ νυκτὶ ταύτῃ· ὅτι γεγραπται· Πατάξω τον ποιμενα, καὶ διασκορπισθησονται τὰ πρόβατα.

28 Ἀλλὰ μετὰ το ἐγερθηναί με, προάξω ὑμᾶς εἰς την Γαλιλαίαν.

ἀνθρωπου ὑπάγει, καθως εἶναι γεγραμμενον διὰ λόγου του ἁμὴ ἀπολύμενον εἰς ἐκεῖνον του ἄνθρωπον ὅπου διὰ μεσου του παραδίδεται ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου· καλλίτερόν τε ἦτον, να μὴν ἤθελε γεννηθῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεινος.

22 Καὶ ὅταν ἐτρωγασιν, ἐπηρεν ὁ Ἰησους ψωμι, καὶ εὐλόγησε καὶ ἔκοψέν το· καὶ ἔδωκέν της, καὶ εἶπε· Λάβετε, φαγετε· τουτο εἶναι το κορμί μου.

23 Καὶ ἐπηρε τὸ ποτηρι, καὶ εὐχαριστησε καὶ ἔδωκεν της· καὶ ἔπιαν ἀπ ἐκεινο ὁλοι.

24 Καὶ εἶπεν της· Τουτο εἶναι το αἱμά μου, ὅπου εἶναι της καινῆριας διαθήκης, ὅπου χύνεται διὰ πολλῶν.

25 Βεβαια σᾶς λεγω, ὅτι πλεον δεν θέλω πίει ἀπὸ τον καρπον της ἀμπέλου, ἕως την ἡμεραν ἐκεινην, ὁταν το πίνω αὐτὸ καινηριον εἰς την βασιλειαν του Θεου.

26 Καὶ ὡσὰν ἐψαλλαν ὑμνον, εὐγηκαν εἰς το ὄρος των Ἐλαιων.

27 Καὶ λέγει τους ὁ Ἰησους· Ὅτι ὁλοι θέλετε σκανδαλισθῃ διὰ ἐμενα ἐτούτην την νύκτα· ὅτι εἶναι γεγραμμενον· Θέλω κτυπησει τον ποιμενα, καὶ θέλουν σκορπισθῃ τὰ πρόβατα.

28 Ἀλλα ὕστερον ἀφ' οὗ ἀναστηθω, θέλω σας προλάβει εἰς την Γαλιλαίαν.

29 Ὁ δὲ Πέτρος ἔφη αὐτῷ· Καὶ εἰ πάντες σκανδαλισθήσονται, ἀλλ οὐκ ἐγώ.

30 Καὶ λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, ὅτι σήμερον ἐν τῇ νυκτὶ ταύτῃ, πρὶν ἢ δὶς ἀλέκτορα φωνῆσαι, τρὶς ἀπαρνήσῃ με.

31 Ὁ δὲ ἐκ περισσοῦ ἔλεγε μᾶλλον· Ἐάν με δέῃ συναποθανεῖν σοι, οὐ μὴ σε ἀπαρνήσομαι. Ὡσαύτως δὲ καὶ πάντες ἔλεγον.

32 Καὶ ἔρχονται εἰς χωρίον οὗ τὸ ὄνομα Γεθσημανῆ· καὶ λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Καθίσατε ὧδε ἕως προσεύξωμαι.

33 Καὶ παραλαμβάνει τὸν Πέτρον καὶ τὸν Ἰακωβον καὶ Ἰωάννην μεθ ἑαυτοῦ· καὶ ἤρξατο ἐκθαμβεῖσθαι καὶ ἀδημονεῖν.

34 Καὶ λέγει αὐτοῖς· Περίλυπος ἐστιν ἡ ψυχή μου ἕως θανάτου· μείνατε ὧδε, καὶ γρηγορεῖτε.

35 Καὶ προελθὼν μικρὸν, ἔπεσεν ἐπὶ τῆς γῆς· καὶ προσηύχετο ἵνα, εἰ δυνατόν ἐστι, παρέλθῃ ἀπ αὐτοῦ ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν. Αββᾶ ὁ πατὴρ, πάντα δυνατά σοι· παρένεγκε τὸ ποτήριον ἀπ ἐμοῦ τοῦτο ἀλλ οὐ τί ἐγω θέλω, ἀλλὰ τί σύ.

29 Καὶ ὁ Πετρος τῷ λέγει· Ἂν καὶ ὅλοι σκανδαλισθῶσιν, ἀλλὰ ἐγω οὐχι.

30 Καὶ λεγει τῳ ὁ Ἰησους· Βεβαια σε λέγω· οτι σήμερον τὴν νύκτα ἐτοῦτην, προ τοῦ να λαληση ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις με ἀρνηθῆ τρεῖς φοραῖς.

31 Καὶ ἐκεῖνος ἔλεγε περισσότερον· Ἂν καὶ κάμη χρεία νὰ ἀποθάνω μαζύ σε, δὲν θελω σε ἀρνηθῆ. Καὶ τὰ ὁμοια ἔλεγαν καὶ ὅλοι.

32 Καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ χωρίον τὸ Γεθσημανῆ· καὶ λεγει εἰς τοὺς μαθητάδες του· Καθίσετε ἐδῶ ἕως ὁ νὰ προσευχηθῶ.

33 Καὶ πέρνει τὸν Πετρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην μαζύ του· καὶ ἄρχισε νὰ τρομάζῃ καὶ νὰ ἀδημονῆ.

34 Καὶ λεγει τους· Ἡ ψυχή μου εἶναι λυπημενη ἕως θανάτου· καθῆτε ἐδῶ, καὶ ἀγρυπνᾶτε.

35 Καὶ παγαινοντας παρακεῖθεν ὀλίγον, ἔπεσεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐπροσευχετον, ἂν εἶναι δυνατον, νὰ περάσῃ απ αὐτὸν ἡ ὥρα.

36 Καὶ ἔλεγεν· [illegible] ω πατηρ, ολα εἶναι δυνατὰ εἰς ἐσενα· ἂς περάσῃ τὸ ποτηριον τουτο απο μενα· αλλα ὄχι το ὁ, τι ἐγὼ θέλω, αλλὰ το ὁ, τι θέλεις ἐσύ.

37 Καὶ ἔρχεται καὶ εὑρίσκει αὐτοὺς καθεύδοντας· καὶ λέγει τῷ Πέτρῳ· Σίμων, καθεύδεις; οὐκ ἴσχυσας μίαν ὥραν γρηγορῆσαι;

38 Γρηγορεῖτε καὶ προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν. τὸ μὲν πνεῦμα πρόθυμον, ἡ δὲ σὰρξ ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἀπελθὼν προσηύξατο, τὸν αὐτὸν λόγον εἰπών.

40 Καὶ ὑποστρέψας εὗρεν αὐτοὺς πάλιν καθεύδοντας, (ἦσαν γὰρ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν βεβαρημένοι,) καὶ οὐκ ἤδεισαν τί αὐτῷ ἀποκριθῶσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Καθεύδετε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· ἀπέχει, ἦλθεν ἡ ὥρα· ἰδοὺ, παραδίδοται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰς χεῖρας τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Ἐγείρεσθε, ἄγωμεν· ἰδοὺ, ὁ παραδιδούς με ἤγγικε.

43 Καὶ εὐθέως, ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, παραγίνεται Ἰούδας, εἷς ὢν τῶν δώδεκα, καὶ μετ' αὐτοῦ ὄχλος πολὺς μετὰ μαχαιρῶν καὶ ξύλων, παρὰ τῶν ἀρχιερέων καὶ τῶν γραμματέων καὶ τῶν πρεσβυτέρων.

44 Δεδώκει δὲ ὁ παραδιδοὺς αὐτοῦ σύσσημον αὐτοῖς, λέγων· Ὃν ἂν φιλήσω, αὐτός ἐστι·

37 Καὶ ὑπάγει καὶ εὑρίσκει τοὺς ὕπνους καὶ λέγει εἰς τὸν Πέτρον· Σίμων, κοιμᾶσαι; δὲν ἠμπόρεσες μίαν ὥραν νὰ ἀγρυπνήσῃς;

38 Ἀγρυπνᾶτε καὶ προσεύχεσθε, διὰ νὰ μὴν πέσετε εἰς πειρασμόν. τὸ πνεῦμα εἶναι πρόθυμον, ἀμὴ ἡ σάρκα εἶναι ἀσθενής.

39 Καὶ πάλιν ἐπῆγε καὶ ἐπροσευχήθη, λέγοντας τὸν ὁμοιον λόγον.

40 Καὶ γυρίζοντας ηὗρε τοὺς πάλιν ὕπνους, διατὶ ἦταν τὰ μάτιά τους βαρεμένα (ἀπὸ τὸν ὕπνον) καὶ δὲν ἤξευραν τί νὰ τοῦ ἀποκριθοῦσι.

41 Καὶ ἔρχεται τὸ τρίτον, καὶ λέγει τους· Κοιμᾶσθε τὸ λοιπὸν καὶ ἀναπαύεσθε· σώνει, ἐφθασεν ἡ ὥρα· νὰ, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὰ χέρια τῶν ἁμαρτωλῶν.

42 Σηκωθε νὰ πᾶμε· νὰ, ἐκεῖνος ὁπὸ μὲ παραδίδει ἐσήμωσε.

43 Καὶ ἀκομι λεγοντας το ἔρχεται ὁ Ἰούδας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα, καὶ μαζύ του πολὺ πλῆθος μὲ σπαθία καὶ ξύλα, ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς καὶ πρεσβυτέρους.

44 Καὶ ἐκεῖνος ὁπὸ τὸν ἐπαράδιδε τους ἔδωσε σημάδι, λεγοντας· ὁποιον ἐγω θελω

κρατησατε αυτον, και ἀπαγάγετε ασφαλως.

45 Καὶ ἐλθων, ευθέως προσελθων αὐτῳ, λέγει· Ῥαββὶ, ραββί· καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

46 Οἱ δὲ ἐπέβαλον ἐπ' αὐτον τας χεῖρας αυτων, και ἐκρατησαν αὐτόν.

47 Εἷς δέ τις τῶν παρεστηκότων σπασαμενος την μάχαιραν, ἔπαισε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, και ἀφειλεν αὐτου τὸ ὠτίον.

48 Και ἀποκριθεις ὁ Ἰησους, εἶπεν αὐτοῖς· Ὡς ἐπὶ λῃστην ἐξήλθετε μετα μαχαιρῶν καὶ ξύλων συλλαβεῖν με;

49 Καθ' ἡμέραν ἡμην πρὸς ὑμᾶς ἐν τῳ ἱερῳ διδάσκων, και οὐκ ἐκρατησατε με· ἀλλ' ἵνα πληρωθωσιν αἱ γραφαί.

50 Καὶ ἀφέντες αὐτὸν πάντες ἔφυγον.

51 Καὶ εἷς τις νεανίσκος ἠκολουθει αὐτῳ, περιβεβλημένος σινδόνα ἐπὶ γυμνοῦ· καὶ κρατοῦσιν αὐτον οἱ νεανίσκοι.

52 Ὁ δὲ καταλιπων την σινδόνα, γυμνὸς ἔφυγεν ἀπ' αὐτων.

53 Καὶ ἀπήγαγον τὸν Ἰησουν πρὸς τὸν ἀρχιερέα· καὶ συνέρχονται αὐτῳ παντες οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβυτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

φιλησει, αυτος εἶναι· πιασετε τον, καὶ ὑπάγετε τον φυλαγμένα.

45 Καὶ ὡσὰν ἦλθε, παρευθυς ἐπῆγε κοντὰ τε, καὶ λέγει τε· Διδάσκαλε, διδάσκαλε· καὶ ἐφίλησέν τον.

46 Καὶ ἐκεῖνοι ἔβαλλαν τα χέριά της ἀπανω τε, καὶ ἐπιασαν των.

47 Καὶ ἕνας κάποιος ἀπ' ἐκείνες ὁπου ἐγέκνυαν ἐκεῖ ἐβγαλε το μαχαιριον, καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τε ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε το αὐτί τε.

48 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ εἶπέν τες· Ὡσὰν εἰς ενα ληστην ἦλθετε με σπαθία καὶ με ξύλα νὰ μὲ πιάσετε;

49 Κάθε ἡμέρα ἤμουν μετ' ἐσᾶς εἰς τὸ ἱερὸν διδάσκωντας, καὶ δὲν με ἐπιάσετε· αλλὰ τουτο ἔγινε διὰ νὰ πληρωθοῦν αἱ γραφαῖς.

50 Καὶ ἀφηνοντες τον ἔφυγαν ὅλοι.

51 Καὶ ἕνας κάποιος νέος τον ἀκολουθαν, ενδυμένος σεντόνι κατάσαρκα· καὶ ἐπιασάν τον οἱ νέοι.

52 Καὶ ἐκεῖνος ἀφηνωντας τὸ σεντόνι, ἔφυγε γυμνὸς ἀπ' αὐτες.

53 Καὶ επῆγαν τὸν Ἰησουν εἰς τὸν ἀρχιερέα· καὶ ἐμαζώχθηκαν μαζὺ μετ' αὐτὸν ὅλοι οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβυτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς.

54 Καὶ ὁ Πέτρος ἀπὸ μακρόθεν ἠκολούθησεν αὐτῷ ἕως ἔσω εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἦν συνκαθήμενος μετὰ τῶν ὑπηρετῶν, καὶ θερμαινόμενος πρὸς τὸ φῶς.

55 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον ἐζήτουν κατὰ τοῦ Ἰησοῦ μαρτυρίαν, εἰς τὸ θανατῶσαι αὐτόν, καὶ οὐχ εὕρισκον.

56 Πολλοὶ γὰρ ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ· καὶ ἴσαι αἱ μαρτυρίαι οὐκ ἦσαν.

57 Καί τινες ἀναστάντες, ἐψευδομαρτύρουν κατ' αὐτοῦ, λέγοντες·

58 Ὅτι ἡμεῖς ἠκούσαμεν αὐτοῦ λέγοντος· Ὅτι ἐγὼ καταλύσω τὸν ναὸν τοῦτον τὸν χειροποίητον, καὶ διὰ τριῶν ἡμερῶν ἄλλον ἀχειροποίητον οἰκοδομήσω.

59 Καὶ οὐδὲ οὕτως ἴση ἦν ἡ μαρτυρία αὐτῶν.

60 Καὶ ἀναστὰς ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐπηρώτησε τὸν Ἰησοῦν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; τί οὗτοί σου καταμαρτυροῦσιν;

61 Ὁ δὲ ἐσιώπα, καὶ οὐδὲν ἀπεκρίνατο. Πάλιν ὁ Ἀρχιερεὺς ἐπηρώτα αὐτὸν, καὶ λέγει αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ εὐλογητοῦ;

62 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγώ

54 Καὶ ὁ Πετρος τὸν ἀκολούθαν ἀπὸ μακρὰ, ἕως μέσα εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως· καὶ ἐκάθετον μαζὺ με τοὺς ὑπηρέτας καὶ ἐζεγαίνοντι εἰς τὴν φωτίαν.

55 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ σύναξις ἐγύρευαν μαρτυρίαν ἐναντία τοῦ Ἰησοῦ, διὰ νὰ τὸν θανατώσουν, καὶ δὲν εὕρισκαν.

56 Διατὶ πολλοὶ ἐμαρτυροῦσαν ψέμματα ἐναντία του· ἀμὴ μαρτυρίαις τους δὲν ἦταν ἴσαις.

57 Καὶ ἐσηκώθησαν κάποιες, καὶ ἐψευδομαρτυρήσαν ἐναντία του, λέγοντες·

58 Ὅτι ἐμεῖς τὸν ἀκούσαμεν ὅπε ἐλεγεν· Ὅτι ἐγὼ ἰὰ χαλάσω τὸν ναὸν ἐτοῦτο τὸν χειροποίητον, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ κτίσω ἄλλον ἀχειροποίητον.

59 Καὶ μηδὲ ἔτζι ἦτον ἴση ἡ μαρτυρία τους.

60 Καὶ σηκωνόμενος ὁ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ μέσον, ἐρώτησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπε· Δὲν ἀποκρίνεσαι τίποτες; τί εἶναι ἐτοῦτα ὅπε μαρτυρέσιν ἐτοῦτοι ἐναντία σου;

61 Καὶ ἐκεῖνος ἐσιώπα, καὶ δὲν ἀπεκρίθη (τίποτες.) Παλιν ὁ Ἀρχιερεὺς τον ἐρώτα, καὶ λέγει τοῦ· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστος ὁ υἱος τοῦ εὐλογημένου;

62 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπεν· Ἐγὼ

εἰμὶ· καὶ ὄψεσθε τὸν υἱὸν τῆ[illegible] καθήμενον ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ ἐρχόμενον μετὰ τῶν νεφελῶν τοῦ ὐρανοῦ.

63 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς, διαῤῥηξας τοὺς χιτῶνας αὐτοῦ, λέγει· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτύρων;

64 Ἠκούσατε τῆς βλασφημίας· Τί ὑμῖν φαίνεται; Οἱ δὲ πάντες κατέκριναν αὐτὸν εἶναι ἔνοχον θανάτου.

65 Καὶ ἤρξαντό τινες ἐμπτύειν αὐτῷ, καὶ περικαλύπτειν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ κολαφίζειν αὐτὸν, καὶ λέγειν αὐτῷ· Προφήτευσον· καὶ οἱ ὑπηρέται ῥαπίσμασιν αὐτὸν ἔβαλλον.

66 Καὶ ὄντος τοῦ Πέτρου ἐν τῇ αὐλῇ κάτω, ἔρχεται μία τῶν παιδίσκων τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον θερμαινόμενον, ἐμβλέψασα αὐτῷ, λέγει· Καὶ σὺ μετὰ τοῦ Ναζαρηνοῦ ἦσθα.

68 Ὁ δὲ ἠρνήσατο, λέγων· Οὐκ οἶδα, οὐδὲ ἐπίσταμαι τί σὺ λέγεις. Καὶ ἐξῆλθεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

69 Καὶ ἡ παιδίσκη ἰδοῦσα αὐτὸν πάλιν, ἤρξατο λέγειν τοῖς παρεστηκόσιν· Ὅτι οὗτος ἐξ αὐτῶν ἐστιν.

70 Ὁ δὲ πάλιν ἠρνεῖτο. Καὶ

εἶμαι· καὶ θέλετε ἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ κάθεται ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως, καὶ νὰ ἔρχεται μὲ τὰ σύννεφα τοῦ ὐρανοῦ.

63 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ἔσχισε τὰ φορέματά του, καὶ εἶπε· Τί χρείαν ἔχομεν πλέον ἀπὸ μάρτυρας;

64 Ἠκούσετε πῶς ἐβλασφήμησε· Τί σᾶς φαίνεται; Καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι τὸν ἐκατάκριναν νὰ εἶναι ἄξιος θανάτου.

65 Καὶ ἠρχίσαν κάποιοι νὰ τὸν πτύσουν, καὶ νὰ τοῦ σκεπάσουν τὸ πρόσωπόν του, καὶ νὰ τὸν κλυπήσουν, καὶ νὰ τοῦ λέγουν· Προφήτευσε, τίς εἶναι ἐκεῖνος ὁπού σὲ ἐκτύπησε; καὶ οἱ ὑπηρέται τὸν ἐκτυπῶσαν ῥαπίσματα.

66 Καὶ ὡτὰν ὁ Πέτρος εἰς τὴν αὐλὴν κάτω, ἦλθε μία ἀπὸ ταῖς κοπέλαις τοῦ ἀρχιερέως·

67 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον ὁπού ἐζεστάινετο, ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει· Καὶ σὺ μαζὺ ἦσουν μὲ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζαρηνόν.

68 Καὶ ἐκεῖνος ἀρνήθη, λέγωντας· Δὲν ἐξεύρω τί λέγεις· Καὶ εὐγῆκεν ἔξω εἰς τὸ προαύλιον· καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

69 Καὶ ἡ κοπέλα ὡσὰν τὸν εἶδε, πάλιν ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τοὺς παρεστεκάμενους· Ὅτι ἐτοῦτος ἀπ' αὐτοὺς εἶναι.

70 Καὶ ἐκεῖνος πάλιν ἀρ-

μετὰ μικρὸν πάλιν οἱ παρεστῶτες ἔλεγαν τῷ Πέτρῳ· Ἀληθῶς ἐξ αὐτῶν εἶ· καὶ γὰρ Γαλιλαῖος εἶ, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

71 Ὁ δὲ ἤρξατο ἀναθεματίζειν καὶ ὀμνύειν· Ὅτι οὐκ οἶδα τὸν ἄνθρωπον τοῦτον ὃν λέγετε.

72 Καὶ ἐκ δευτέρου ἀλέκτωρ ἐφώνησε· καὶ ἀνεμνήσθη ὁ Πέτρος τοῦ ῥήματος ὡς εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὶν ἀλέκτορα φωνῆσαι δίς, ἀπαρνήσῃ με τρίς. Καὶ ἐπιβαλὼν, ἔκλαιε.

νήθηκε. Καὶ περνώντας ὀλίγον πάλιν οἱ παρεστεκάμενοι λεγαν τοῦ Πετρου· Ἀληθεια καὶ σὺ ἀπ' αὐτοὺς εἶσαι· διατὶ καὶ σὺ Γαλιλαῖος εἶσαι, καὶ ἡ λαλιά σου ὁμοιάζει.

71 Καὶ ἄρχισε νὰ ἀναθεματίζῃ καὶ νὰ ὀμνύῃ· Ὅτι δὲν ἐξέρω τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον ὁποῦ λεγετε.

72 Καὶ ὁ πετεινὸς ἐλάλησε δεύτερον· καὶ ἀνεθυμήθη ὁ Πετρος τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς δύο φοραῖς, θέλεις μὲ ἀρνηθῆ τρεῖς. Καὶ ἄρχισε νὰ κλαίγῃ.

Κεφ. ιε'. 15.

ΚΑΙ' εὐθέως ἐπὶ τὸ πρωΐ συμβούλιον ποιησαντες οἱ ἀρχιερεῖς μετὰ τῶν πρεσβυτέρων καὶ γραμματέων, καὶ ὅλον τὸ συνέδριον, δήσαντες τὸν Ἰησοῦν ἀπήνεγκαν, καὶ παρέδωκαν τῷ Πιλάτῳ.

2 Καὶ ἐπηρώτησεν αὐτὸν ὁ Πιλάτος· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ λέγεις.

3 Καὶ κατηγόρουν αὐτοῦ οἱ ἀρχιερεῖς πολλά.

4 Ὁ δὲ Πιλάτος πάλιν ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Οὐκ ἀποκρίνῃ οὐδέν; ἴδε πόσα σου καταμαρτυροῦσι.

ΚΑΙ' παρευθὺς ἀπὸ ταχὺ ἐσυμβουλεύθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς μὲ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς, καὶ ὁλον τὸ συνέδριον, καὶ ἔδεσαν τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐπῆγαν τον, καὶ ἐπαράδωκάν τον εἰς τὸν Πιλάτον.

2 Καὶ ὁ Πιλάτος τοὺ ἐρώτησεν· Ἐσυ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τω· Ἐσὶ το λέγεις.

3 Καὶ ἐκατηγοροῦσάν τον οἱ ἀρχιερεῖς πολλὰ. (καὶ αὐτὸς δὲν ἀπεκρίθη τίποτες.)

4 Καὶ ὁ Πιλάτος πάλιν τὸν ἐμετερώτησε, λεγοντας· Δεν ἀποκρίνεσαι τίποτες; γιὰ ἰδὲς πόσα σὲ κακομαρτυροῦν.

5 Ο δὲ Ἰησοῦς οὐκέτι οὐδὲν ἀπεκρίθη, ὥστε θαυμάζειν τὸν Πιλατον.

6 Κατὰ δὲ ἑορτὴν ἀπέλυεν αὐτοῖς ἕνα δέσμιον, ὃνπερ ἠτοῦντο.

7 Ἦν δὲ ὁ λεγόμενος Βαραββᾶς μετὰ τῶν συστασιαστῶν δεδεμένος, οἵτινες ἐν τῇ στάσει φόνον πεποιηκεισαν.

8 Καὶ ἀναβοησας ὁ ὀχλος, ἤρξατο αἰτεῖσθαι, καθως ἀεὶ ἐποίει αὐτοῖς.

9 Ο δὲ Πιλάτος ἀπεκρίθη αὐτοῖς, λεγων· Θελετε ἀπολυσω ὑμῖν τον βασιλέα των Ἰουδαίων;

10 (Ἐγίνωσκε γαρ ὅτι διὰ φθόνον παραδεδωκεισαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς·)

11 Οἱ δὲ ἀρχιερεῖς ἀνέσεισαν τὸν ὄχλον ἵνα μᾶλλον τὸν Βαραββᾶν ἀπολυσῃ αὐτοῖς.

12 Ο δὲ Πιλάτος ἀποκριθεὶς, πάλιν εἶπεν αὐτοῖς· Τί οὖν θελετε ποιήσω ὃν λέγετε βασιλεα των Ἰουδαίων;

13 Οἱ δὲ πάλιν ἐκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

14 Ο δὲ Πιλάτος ἔλεγεν αὐτοῖς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν; Οἱ δὲ περισσοτερως ἐκραξαν. Σταύρωσον αὐτόν.

15 Ὁ δὲ Πιλάτος βουλόμενος

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πλεον δεν ἀπεκρίθη τίποτες, εἰς τόσον ὁποῦ ἐθαύμαζεν ὁ Πιλάτος.

6 Καὶ κάθε ἑορτὴν τους ἐλευθέρωνεν ἕνα δεμένον, ὁποιον ἤθελαν ζητήση.

7 Καὶ ἦτον ἕνας, ὁποῦ τον ἐλεγαν Βαραββᾶν, δεμένος μαζὺ μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἐσηκωσαν κεφάλι μαζύ τυ, οἱ ὁποῖοι εἰς τὴν ἀποστασιαν εἶχαν κάμει φόνον.

8 Καὶ ὁ ὀχλος ἐβόησε, καὶ ἄρχισαν νὰ ζητοῦσι, (νὰ τους κάμη,) καθως τους ἐκαμε πάλι.

9 Καὶ ὁ Πιλάτος τους ἀπεκρίθη, λεγοντας· Θέλετε νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλια των Ἰουδαίων;

10 (Διατι ἤξευρεν ὅτι διὰ φθόνον τὸν ἐπαράδωκαν οἱ [illegible])

11 Ἀμὴ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπαρακίνησαν τὸν ὄχλον, νὰ τους ἀπολύση τὸν Βαραββᾶν καλλίτερα.

12 Καὶ ὁ Πιλάτος ἀπεκρίθη πάλιν, καὶ λέγει τους· Λοιπὸν τι θέλετε νὰ κάμω ἐκεῖνον ὁποῦ λέγετε βασιλέα των Ἰουδαίων;

13 Καὶ ἐκεῖνοι πάλιν ἐκραξαν· Σταύρωσον αὐτόν.

14 Καὶ ὁ Πιλάτος τους ἔλεγε· Καὶ τι κακὸν ἐκαμε; Καὶ ἐκεῖνοι περισσοτερον ἐκραζαν· Σταύρωσε τον.

15 Καὶ ὁ Πιλατος θέλων-

τῷ ὄχλῳ τοίκανον ποιῆσαι, ἀπέλυσεν αὐτοῖς τὸν Βαραββᾶν, καὶ παρέδωκε τὸν Ἰησοῦν φραγελλώσας, ἵνα σταυρωθῇ.

16 Οἱ δὲ στρατιῶται ἀπήγαγον αὐτὸν ἔσω τῆς αὐλῆς, ὅ ἐστι πραιτώριον· καὶ συγκαλοῦσιν ὅλην τὴν σπεῖραν.

17 Καὶ ἐνδύουσιν αὐτὸν πορφύραν, καὶ περιτιθέασιν αὐτῷ πλέξαντες ἀκάνθινον στέφανον.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀσπάζεσθαι αὐτόν· Χαῖρε βασιλεῦ τῶν Ἰουδαίων.

19 Καὶ ἔτυπτον αὐτοῦ τὴν κεφαλὴν καλάμῳ, καὶ ἐνέπτυον αὐτῷ, καὶ τιθέντες τὰ γόνατα προσεκύνουν αὐτῷ.

20 Καὶ ὅτε ἐνέπαιξαν αὐτῷ ἐξέδυσαν αὐτὸν τὴν πορφύραν, καὶ ἐνέδυσαν αὐτὸν τὰ ἱμάτια τὰ ἴδια· καὶ ἐξάγουσιν αὐτὸν ἵνα σταυρώσωσιν αὐτόν.

21 Καὶ ἀγγαρεύουσι παράγοντά τινα Σίμωνα Κυρηναῖον, (ἐρχόμενον ἀπ᾽ ἀγροῦ, τὸν πατέρα Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου,) ἵνα ἄρῃ τὸν σταυρὸν αὐτοῦ.

22 Καὶ φέρουσιν αὐτὸν ἐπὶ Γολγοθᾶ τόπον· ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον, κρανίου τόπος.

23 Καὶ ἐδίδουν αὐτῷ πιεῖν

τας νὰ κάμῃ ἐκεῖνο ὁποῦ ἄρεσε τοῦ λαοῦ, ἀπόλυσέν τους τὸν Βαραββᾶν, καὶ τὸν Ἰησοῦν δέρνωντας τους τὸν ἐπαράδωκε, νὰ σταυρωθῇ.

16 Καὶ οἱ στρατιῶται τὸν ἐπῆραν καὶ τὸν ἐπῆγαν μέσα εἰς τὴν αὐλήν, ὁποῦ εἶναι τὸ πραιτώριον· καὶ ἐμάζωξαν ὅλον τὸ τάγμα.

17 Καὶ ἐνδυσάνε τον κόκκινον φόρεμα, καὶ ἐπλεξαν στεφάνι ἀκάνθινον, καὶ τὸ ἐβάλλαν εἰς τὸ κεφάλι τε.

18 Καὶ ἄρχισαν νὰ τὸν χαιρετοῦν, νὰ τοῦ λέγουν· Χαῖρε, ὦ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

19 Καὶ τον ἐκτυποῦσαν εἰς τὸ κεφάλι με καλάμι, καὶ τον ἐπτυοῦσαν, καὶ ἐγονάτιζαν καὶ τον ἐπροσκυνοῦσαν.

20 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπαίξαν, τὸν ἐκδυσαν τὸ κόκκινον φόρεμα, καὶ τὸν ἐνδυσαν τὰ φορέματά τὰ ἰδικά τε· καὶ εὔγαλάν τον (νὰ τὸν ὑπᾶν) νὰ τὸν σταυρώσουν.

21 Καὶ ἀγγαρεύσαν καποιον Σίμωνα Κυρηναῖον, ὁποῦ ἐπέρνα (ἀπ᾽ ἐκεῖ) καὶ ἤρχοντο ἀπὸ τὸ χωράφι, τὸν πατέρα τοῦ Ἀλεξάνδρου καὶ Ῥούφου) διὰ νὰ σηκώσῃ τὸν σταυρό τε.

22 Καὶ ἐφεραν τον (Ἰησοῦν) εἰς τον τόπον τοῦ Γολγοθᾶ· ὁποῦ ἑρμηνεύεται, τόπος κρανίου.

23 Καὶ τοῦ ἔδιδαν νὰ πίῃ

εσμυρισμένον οἶνον· ὁ δὲ οὐκ ἔλαβε.

24 Καὶ σταυρώσαντες αὐτὸν, διεμέριζον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, βάλλοντες κλῆρον ἐπ᾽ αὐτὰ, τίς τι ἄρῃ.

25 Ἦν δὲ ὥρα τρίτη, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

26 Καὶ ἦν ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας αὐτοῦ ἐπιγεγραμμένη· Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

27 Καὶ σὺν αὐτῷ σταυροῦσι δύο λῃστάς· ἕνα ἐκ δεξιῶν, καὶ ἕνα ἐξ εὐωνύμων αὐτοῦ.

28 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη.

29 Καὶ οἱ παραπορευόμενοι ἐβλασφήμουν αὐτὸν, κινοῦντες τὰς κεφαλὰς αὐτῶν, καὶ λέγοντες· Οὐά, ὁ καταλύων τὸν ναὸν, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις οἰκοδομῶν·

30 Σῶσον σεαυτὸν, καὶ κατάβα ἀπὸ τοῦ σταυροῦ.

31 Ὁμοίως δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐμπαίζοντες πρὸς ἀλλήλους μετὰ τῶν γραμματέων, ἔλεγον· Ἄλλους ἔσωσεν, ἑαυτὸν οὐ δύναται σῶσαι.

32 Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ καταβάτω νῦν ἀπὸ τοῦ σταυροῦ, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμεν. Καὶ οἱ συνεσταυρωμένοι αὐτῷ ὠνείδιζον αὐτόν.

κραστὶ ἀνακατωμένον με σμύρναν, ἀμὴ ἐκεῖνος δὲν τὸ ἔπιε.

24 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐσταύρωσαν, ἐμοίραζαν τὰ φορέματά του, καὶ ἐρίχταν λαχνὸς, ποῖον νὰ πάρῃ κάθε ἕνας ἀπ᾽ αὐτά.

25 Καὶ ἦτον ὥρα τρίτη, ὅταν τὸν ἐσταύρωσαν.

26 Καὶ ἡ ἐπιγραφὴ τῆς αἰτίας του ἦτον ἀπάνω γεγραμμένη· Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

27 Καὶ μαζύ μετ᾽ αὐτὸν ἐσταύρωσαν δύο λῃστάς· ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιὰν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερβιάν του.

28 Καὶ ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ὁπὸ λέγει· Καὶ ἐλογαριάσθη μαζὺ με τοὺς ἀνόμους.

29 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸ ἐπερνοῦσαν (ἀπὸ τὴν σταυρὸν) τὸν ἐβλασφημοῦσαν, κινοῦντες τὰ κεφάλια τους, καὶ λέγοντες· Οὐά, ἐσὺ ὁπὸ χαλᾷς τὸν ναὸν, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέρας τὸν οἰκοδομεῖς·

30 Σῶσε τοῦ λόγου σου, καὶ κατέβα ἀπὸ τὸν σταυρόν.

31 Ὁμοίως καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παίζοντες ἀνάμεσά τους με τοὺς γραμματεῖς, ἔλεγαν· Ἄλλους ἐγλύτωσε, καὶ τοῦ λόγου του δὲν δύνεται νὰ γλυτώσῃ.

32 Ὁ Χριστὸς ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραὴλ, ἂς κατεβῇ τώρα ἀπὸ τὸν σταυρὸν, νὰ εἰδέμεν καὶ νὰ πιστεύσωμεν. Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸ ἦταν μαζὺ μετ᾽ αὐτὸν σταυρωμένοι, τὸν ὠνειδίζαν.

33 Γενομενης δε ωρας εκτης, σκοτος εγενετο εφ ὁλην την γην ἑως ωρας ἐνατης.

34 Και τη ωρα τη ἐνατη ἐβοησεν ὁ Ἰησους φωνη μεγαλη, λεγων· Ελωι, Ελωι, λαμμα σαβαχθανι; ὁ ἐστι μεθερμηνευομενον· Ὁ Θεος μου, ὁ Θεός μου, εἰς τι με ἐγκατελιπες;

35 Και τινες των παρεστηκοτων ἀκουσαντες, ἐλεγον· Ἰδου, Ηλιαν φωνει.

36 Δραμων δε εις, και γεμισας σπογγον ὀξους, περιθεις τε καλαμῳ, ἐποτιζεν αὐτον, λεγων· Ἀφετε· ἰδωμεν εἰ ἐρχεται Ηλιας καθελειν αὐτον.

37 Ὁ δε Ἰησους ἀφεις φωνην μεγαλην, ἐξεπνευσε.

38 Και το καταπετασμα του ναου ἐσχισθη εις δυο, ἀπο ἀνωθεν ἑως κατω.

39 Ἰδων δε ὁ κεντυριων ὁ παρεστηκως ἐξ εναντιας αὐτου, οτι οὑτως κραξας ἐξεπνευσεν, εἰπεν· Αληθως ὁ ἀνθρωπος ουτος υἱος ην Θεου.

40 Ἠσαν δε και γυναικες ἀπο μακροθεν θεωρουσαι· ἐν αἱς ην και Μαρια ἡ Μαγδαληνη, και Μαρια ἡ τη Ἰακωβου τη μικρᾳ, και Ιωση μητηρ, και Σαλωμη·

33 Καὶ ὅταν ἔγινεν ἕκτη ὥρα, ἐσκοτείνιασεν ἡ γῆ ὅλη, ἑως τὴν ἐνάτην ὥραν.

34 Καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐβόησεν ὁ Ἰησοῦς μεγάλῃ φωνῇ, καὶ εἶπεν· Ελωΐ, Ελωι, λαμμᾶ σαβαχθανί; τὸ ὁποῖον μεθερμηνευόμενον [illegible] νὰ εἴπῃ·) Ὁ Θεός, ὁ Θεός μου, διατί με ἐγκατέλιπες;

35 Καὶ κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ὁπου ἐπαραστέκονταν ἐκεῖ, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· Νά, ὁπου φωνάζει τὸν Ἠλίαν.

36 Καὶ τρέχοντας [illegible] ἐγέμισε ξύδι ἕνα σφογγάρι, καὶ τὸ ἐβαλλεν εἰς καλάμι, καὶ τὸν ἐπότιζε, καὶ ἔλεγεν· Ἄφτε, νὰ εἴδωμεν ἐὰν ἔρχεται ὁ Ἠλίας νὰ τὸν καταβάσῃ.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀφίνοντας μεγαλην φωνην, ἐξεψύχησε.

38 Καὶ τὸ βημόθυρον τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς δύο (κομμάτια) ἀπὸ πανω εως κάτω.

39 Καὶ ὡσὰν τὸ εἶδεν ὁ ἑκατοντάρχης, ὁπου ἐπαραστέκονταν ἀπὸ ἀγναντιά του, ὅτι τέτοιας λογης κράζωντας ἐξεψύχησεν, εἶπεν· Ἀληθινὰ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος Θεοῦ υἱος ἦτον.

40 Ἦταν και γυναῖκες ὁπου ἐθλέπασιν ἀπὸ μακρὰ· ἀναμεσα εἰς τας ὁποίας ἦταν ἡ Μαρια ἡ Μαγδαληνη, καὶ Μαρία ἡ μήτηρ τοῦ Ἰακωβου τοῦ μικροῦ, καὶ τοῦ Ιωση, καὶ ἡ Σαλωμη·

41 Αἳ καὶ ὅτε ἦν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ, ἠκολούθουν αὐτῷ, καὶ διηκόνουν αὐτῷ· καὶ ἄλλαι πολλαὶ αἱ συναναβᾶσαι αὐτῷ εἰς Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ἤδη ὀψίας γενομένης, (ἐπεὶ ἦν παρασκευή, ὅ ἐστι προσάββατον)

43 Ἦλθεν Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, εὐσχήμων βουλευτής, ὃς καὶ αὐτὸς ἦν προσδεχόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, τολμήσας εἰσῆλθε πρὸς Πιλάτον, καὶ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

44 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐθαύμασεν εἰ ἤδη τέθνηκε· καὶ προσκαλεσάμενος τὸν κεντυρίωνα, ἐπηρώτησεν αὐτὸν εἰ πάλαι ἀπέθανε.

45 Καὶ γνοὺς ἀπὸ τοῦ κεντυρίωνος, ἐδωρήσατο τὸ σῶμα τῷ Ἰωσήφ.

46 Καὶ ἀγοράσας σινδόνα, καὶ καθελὼν αὐτὸν ἐνείλησε τῇ σινδόνι· καὶ κατέθηκεν αὐτὸν [illegible] ὃν λελατομημένον ἐκ πέτρας· καὶ προσεκύλισε λίθον ἐπὶ τὴν θύραν τῶν μνημείων.

47 Ἡ δὲ Μαρία ἡ Μαγ-

41 Αἳ ὁποίαις τὸν ἀκολουθῆσαν, καὶ ὅταν ἦτον εἰς τὴν Γαλιλαίαν, καὶ τὸν ὑπηρετῆσαν· καὶ ἄλλαις πολλαῖς ὁποῦ ἀνέβηκαν μαζὺ μὲ αὐτὸν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

42 Καὶ ὡσὰν ἐβραδίασεν ὡραμὰν, (ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, ἡ ὁποία εἶναι πρωτύτερα ἀπὸ τὸ σαββατον)

43 Ἦλθεν ὁ Ἰωσὴφ (ὁ ὁποῦ ἦτον) ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, τίμιος βουλευτὴς, ὁ ὁποῦ καὶ αὐτὸς ἐκδέχετον τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐγνώντας νὰ ἀποκοτήση ἐμβῆκε εἰς τὸν Πιλάτον, καὶ ἐζήτησε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

44 Καὶ ὁ Πιλάτος ἐθαύμασεν ἂν ἐκείνην τὴν ὥραν ἀπέθανε· καὶ καλῶντας τὸν ἑκατόταρχον, τὸν ἐρώτησεν ἂν ἀπέθανεν ἀπὸ πολλὴν ὥραν.

45 Καὶ ὡσὰν τὰ ἔμαθεν ἀπὸ τὸν ἑκατοταρχον, (πὼς ἀπέθανε) ἐχάρισεν εἰς τὸν Ἰωσὴφ τὸ κορμί.

46 Καὶ ἐκεῖνος ἀγόρασεν ἕνα σεντόνιον, καὶ ἐκατέβασε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν σταυρὸν, καὶ τὸ ἐντύλιξε μὲ σεντόνι· καὶ τὸ ἔβαλλεν μέσα εἰς τὸ μνῆμα, τὸ ὁποῖον μνῆμα ἦτον πελεκημένον ἀπὸ πέτραν· καὶ ἐκύλισε μίαν πέτραν μεγάλην καὶ ἔφραξε τὸ στόμα τὸ μνημεῖον.

47 Καὶ ἡ Μαρία ἡ Μαγ-

δαληνη καὶ Μαρία Ιωση ἐθεωρει ποῦ τιθεται.

Κεφ. ις'. 16.

ΚΑΙ διαγενομενου τοῦ σαββάτου, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακωβου καὶ Σαλωμη ἠγορασαν ἀρωματα, ἱνα ἐλθοῦσαι ἀλειψωσιν αὐτόν.

2 Καὶ λίαν πρωὶ τῆς μιᾶς σαββάτων ἐρχονται ἐπὶ τὸ μνημεῖον, ἀνατειλαντος τοῦ ἡλίου.

3 Καὶ ἔλεγον πρὸς ἑαυτάς· Τίς ἀποκυλισει ἡμῖν τὸν λίθον ἐκ τῆς θύρας τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἀναβλεψασαι θεωροῦσιν ὅτι ἀποκεκυλισαι ὁ λίθος· ἦν γαρ μέγας σφοδρα.

5 Καὶ εἰσελθοῦσαι εἰς τὸ μνημεῖον, εἶδον νεανίσκον καθημενον ἐν τοῖς δεξιοῖς, περιβεβλημενον στολὴν λευκὴν· καὶ ἐξεθαμβηθησαν.

6 Ὁ δὲ λεγει αὐταῖς· Μὴ ἐκθαμβεῖσθε· Ἰησοῦν ζητειτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμενον· ἠγερθη, οὐκ ἐστιν ὧδε· ἴδε, ὁ τοπος ὅπου ἐθηκαν αὐτόν.

7 Ἀλλ ὑπαγετε, εἰπατε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, καὶ τῷ Πετρῳ, ὅτι προαγει ὑμας εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ αὐτὸν ὀψεσθε, καθως εἰπεν ὑμῖν.

8 Καὶ ἐξελθουσαι ταχυ.

δαληνη καὶ ἡ Μαρία ἡ τοῦ Ἰωσηφ ἔβλεπαν ποῦ βάλεται.

ΚΑΙ ὡσαν ἐπέρασε τὸ σάββατον, Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ καὶ Μαρία (ἡ μητηρ) τοῦ Ἰακώβου καὶ ἡ Σαλωμη ἀγόρασαν μυρισματα, διὰ νὰ ὑπάγουν νὰ τὸν ἀλείψουν.

2 Καὶ πολλὰ ταχυ ἀπὸ τὴν πρωτὴν τῆς ἑβδομάδος ἠλθασιν εἰς τὸ μνημα, ὅταν ἐυγενε ὁ ἡλιος.

3 Καὶ ἔλεγαν ἀνάμεσά τους· Τίς νὰ μᾶς κυλιση τὴν πετραν ἀπὸ τὴν θυραν τοῦ μνημείου;

4 Καὶ ἐγωνιας νὰ ἀνατρανίσουν βλέπουσιν ὅτι ὁ λίθος εἶναι κυλισμένος· διατὶ ἦτον πολλὰ μεγαλος.

5 Καὶ εμβαίνοντες εἰς τὸ μνημα εἶδαν ἕνα νεον ὁποῦ ἐκάθετον εἰς τὴν δεξιὰν (μεριαν) ἐνδυμένον φορεσίαν ἀσπρην· καὶ ἐξετρόμαξαν.

6 Καὶ ἐκεῖνος ταῖς εἶπε· Μὴν φοβασθε· τὸν Ἰησοῦν ζητᾶτε τὸν Ναζαρηνὸν τὸν ἐσταυρωμενον· ἀναστάθη, δὲν εἶναι ἐδῶ· νὰ, ὁ τόπος ὁποῦ τὸν ἐβαλλαν.

7 Ἀμη συρτε, εἴπετε εἰς τοὺς μαθητάς του, καὶ εἰς τὸν Πετρον, ὅτι ὑπάγει προτήτερα σας εἰς τὴν Γαλιλαίαν· ἐκεῖ θέλετε τὸν εἰδη, καθως σᾶς εἶπε.

8 Καὶ ἐγωνιας νὰ ἐυγεσιν

ἐφυγον ἀπὸ τοῦ μνημείου· εἶχε δὲ αὐτὰς τρόμος καὶ ἔκστασις· καὶ οὐδενὶ οὐδὲν εἶπον· ἐφοβοῦντο γάρ.

9 Ἀναστὰς δὲ πρωὶ πρώτῃ σαββάτου, ἐφάνη πρῶτον Μαρίᾳ τῇ Μαγδαληνῇ, ἀφ' ἧς ἐκβεβλήκει ἑπτὰ δαιμόνια.

10 Ἐκείνη πορευθεῖσα ἀπήγγειλε τοῖς μετ' αὐτοῦ γενομένοις, πενθοῦσι καὶ κλαίουσι·

11 Κἀκεῖνοι, ἀκούσαντες ὅτι ζῇ, καὶ ἐθεάθη ὑπ' αὐτῆς, ἠπίστησαν.

12 Μετὰ δὲ ταῦτα δυσὶν ἐξ αὐτῶν περιπατοῦσιν ἐφανερώθη ἐν ἑτέρᾳ μορφῇ, πορευομένοις εἰς ἀγρόν.

13 Κἀκεῖνοι ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν τοῖς λοιποῖς· οὐδὲ ἐκείνοις ἐπίστευσαν.

14 Ὕστερον, ἀνακειμένοις αὐτοῖς τοῖς ἕνδεκα ἐφανερώθη, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν αὐτῶν, καὶ σκληροκαρδίαν· ὅτι τοῖς θεασαμένοις αὐτὸν ἐγηγερμένον οὐκ ἐπίστευσαν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἰς τὸν κόσμον ἅπαντα, κηρύξατε τὸ εὐαγγέλιον πάσῃ τῇ κτίσει.

16 Ὁ πιστεύσας καὶ βαπτι-

ἐξω, ἐφυγαν απο το μνημα· διατι ταῖς ἐπίασε τρομάρα καὶ ἔκστασις· καὶ δὲν εἶπαν κανενος τίποτε· διατὶ ἐφοβοῦνταν.

9 Καὶ ἐσωντας νὰ ἀναστηθῇ το ταχὺ τὴν πρωτην της ἑβδομάδος, ἐφάνη πρωτον εἰς τὴν Μαρίαν τὴν Μαγδαληνὴν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν ἐβγαλεν ἑπτα δαιμόνια.

10 Ἐκείνη ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπεν εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἦταν (προτύτερα) μαζύ της, οἱ ὁποῖοι ἐλυποῦνταν καὶ ἔκλαιαν·

11 Καὶ ἐκεῖνοι, ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, οτι πως ζῇ, καὶ τὸν εἶδεν αὐτὴ, δὲν ἐπίστευσαν.

12 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἐφανερώθη εἰς ἄλλον εἰδος εἰς δυο ἀπ' αὐτους, ὁποῦ ἐπερπατοῦσαι καὶ ἐπαγαίνασιν εἰς τὸ χωράφι.

13 Καὶ ἐκεῖνοι παγαίνοντες το εἶπαν καὶ εἰς τοὺς ἄλλους· καὶ οὐδὲ ἐκείνους ἐπίστευσαν.

14 Ὕστερον, ὁταν ἐκάθηνταν οἱ ἑνδεκα ἐφανερώθη εἰς αὐτους, καὶ ὠνείδισε τὴν ἀπιστίαν, καὶ τὴν σκληροκαρδίαν τους· πως δὲν ἐπίστευσαν ἐκείνους ὁπου τὸν εἶδαν ἀναστημένον.

15 Καὶ τους εἶπε· Συρτε εἰς ὅλον τὸν κόσμον, κηρύξετε το εὐαγγέλιον εἰς ὅλην τὴν κτίσιν.

16 Ὁποῖος πιστεύσει καὶ

σθως [illegible] ὁ οἱ ἀπιστήσας, κατακριθήσεται.

17 Σημεῖα δὲ τοῖς πιστεύσασι ταῦτα παρακολουθήσει· Ἐν τῷ ὀνόματί μου δαιμόνια ἐκβαλοῦσι· γλώσσαις λαλήσουσι καιναῖς·

18 Ὄφεις ἀροῦσι· κἂν θανάσιμόν τι πίωσιν, οὐ μὴ αὐτοὺς βλάψει· ἐπὶ ἀῤῥώστους χεῖρας ἐπιθήσουσι, καὶ καλῶς ἕξουσιν.

19 Ὁ μὲν οὖν Κύριος μετὰ τὸ λαλῆσαι αὐτοῖς, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Ἐκεῖνοι δὲ ἐξελθόντες ἐκήρυξαν πανταχοῦ, τοῦ Κυρίου συνεργοῦντος, καὶ τὸν λόγον βεβαιοῦντος διὰ τῶν ἐπακολουθούντων σημείων.

βαπτισθῇ, θέλει σωθῇ· καὶ ὁποῖος δὲν πιστεύσει, θέλει κατακριθῇ.

17 Καὶ ἐκείνους ὁποῦ πιστεύσουν, ἐτοῦτα τὰ σημάδια θέλουν τοὺς ἀκολουθήσει· Εἰς τὸ ὄνομά μου θέλουσιν ἐξιγάλει δαιμόνια· γλώσσαις θέλουν συντυχεῖ καιναῖρίαις·

18 Φίδια θέλουν πιάσει· κἂν φαρμάκι θανάσιμον πιοῦσι, δὲν θέλει τοὺς βλάψει· ἀπάνω εἰς ἀῤῥώστους θέλουσι βάλλει τὰ χεριά τους, καὶ θέλουσιν ἰατρευθῇ.

19 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀφοῦ τοὺς ἐσυντυχε τὰ λόγια ἐτοῦτα, ἀνελήφθη εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκάθισεν ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ ἐκεῖνοι εὐγαίνοντες ἐκήρυξαν εἰς κάθε τόπον τὸν λόγον, συνεργοῦντος τοῦ Κυρίου, καὶ βεβαιώντος τὸν λόγον διὰ μέσα των σημείων ὁποῦ τοὺς ἀκολουθοῦσαν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΛΟΥΚΑΝ

ΕΥ᾽ΑΓΓΕ᾽ΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

ΕΠειδήπερ πολλοὶ ἐπιχείρησαν ἀνατάξασθαι διήγησιν περὶ τῶν πεπληροφορημένων ἐν ἡμῖν πραγμάτων,

2 Καθὼς παρέδοσαν ἡμῖν

ΕΠειδὴ πολλοὶ ἐπιχειρησθήκαν νὰ βάλλουσιν εἰς τάξιν τὴν διηγησιν τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐπληροφορησθήκαμεν,

2 Καθὼς μᾶς τὰ ἐπαράδω-

εἰ ἀπ᾽ ἀρχῆς αὐτόπται καὶ ὑπηρέται γενόμενοι τοῦ λόγου·

3 Ἔδοξε κἀμοί, παρηκολουθηκότι ἄνωθεν πασιν ἀκριβῶς, καθεξῆς σοι γράψαι, κράτιστε Θεόφιλε·

4 Ἵνα ἐπιγνῷς περὶ ὧν κατηχήθης λόγων τὴν ἀσφάλειαν.

5 Ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἱερεύς τις ὀνόματι Ζαχαρίας, ἐξ ἐφημερίας Ἀβιά· καὶ ἡ γυνὴ αὐτῷ ἐκ τῶν θυγατέρων Ἀαρών, καὶ τὸ ὄνομα αὐτῆς Ἐλισάβετ.

6 Ἦσαν δὲ δίκαιοι ἀμφότεροι ἐναντίον τοῦ Θεοῦ, πορευόμενοι ἐν πάσαις ταῖς ἐντολαῖς καὶ δικαιώμασι τοῦ Κυρίου ἄμεμπτοι.

7 Καὶ οὐκ ἦν αὐτοῖς τέκνον, καθότι ἡ Ἐλισάβετ ἦν στεῖρα, καὶ ἀμφότεροι προβεβηκότες ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῶν ἦσαν.

8 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἱερατεύειν αὐτὸν ἐν τῇ τάξει τῆς ἐφημερίας αὐτοῦ ἐναντι τοῦ Θεοῦ,

9 Κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἱερατείας, ἔλαχε τῷ θυμιάσαι, εἰσελθὼν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ πᾶν τὸ πλῆθος τοῦ

καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὰ εἶδαν μὲ τὰ μάτιά τους ἀπὸ τὴν ἀρχὴν καὶ ἐγιναν ὑπηρέται τοῦ λόγου·

3 Ἐφάνη καὶ ἐμένα, ὁποῦ ἀκολούθησα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς ὅλα, ὦ κράτιστε Θεόφιλε, νὰ σὲ τὰ γράψω καταλεπτως κατατάξιν·

4 Διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ βέβαιον ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὁποῦ ἐδιδάχθης.

5 Ἐἰς ταῖς ἡμέραις Ἡρῴδου τοῦ βασιλέως τῆς Ἰουδαίας, ἦτον κάποιος ἱερεὺς, τὸ ὀνομά του Ζαχαρίας, ἀπὸ τὴν ἐφημερίαν τοῦ Ἀβιά· καὶ ἡ γυναῖκά του ἦτον ἀπὸ ταῖς θυγατέραις τοῦ Ἀαρών, καὶ τὸ ὀνομά της ἦτον Ἐλισαβετ.

6 Καὶ ἦταν καὶ οἱ δυο της δίκαιοι ὁμπροσὰ εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐπερνοῦσαν εἰς ὅλαις ταῖς παραγγελίαις καὶ εἰς τὰ δικαιώματα τοῦ Κυρίου χωρὶς καμίαν κατηγορίαν.

7 Καὶ δὲν εἶχαν παιδίον, διατὶ ἡ Ἐλισαβετ ἦτον στεῖρα· καὶ οἱ δυο της ἦταν περασμένοι ἀπὸ τὸν καιρόν της.

8 Καὶ ἐκεῖ ὁποῦ αὐτὸς ἱερατεύει εἰς τὴν τάξιν τῆς ἐφημερίας του ὁμπροσὰ εἰς τὸν Θεὸν,

9 Κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἱερατείας, ἔλαχε νὰ θυμιάσῃ, ἐμβαίνωντας εἰς τὸν ναὸν τοῦ Κυρίου.

10 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος τοῦ

λαε ἡν προσευχομενος ἐξω τη ωρα του θυμιάματος.

11 Ὤφθη δὲ αὐτῳ ἀγγελος Κυρίου, ἑστως ἐκ δεξιων του θυσιαστηρίου του θυμιάματος.

12 Καὶ ἐταράχθη Ζαχαρίας ἰδων, και φόβος ἐπεπεσεν ἐπ' αὐτον.

13 Εἶπε δὲ προς αὐτον ὁ ἄγγελος· Μη φοβου Ζαχαρία· διότι εἰσηκούσθη ἡ δεησις σου· και ἡ γυνη σου Ελισάβετ γεννησει υἱόν σοι, και καλεσεις το ὀνομα αὐτου Ἰωάννην.

14 Και ἐσαι χαρά σοι καὶ ἀγαλλίασις, και πολλοι επι τη γεννησει αὐτου χαρησονται.

15 Ἔσαι γαρ μέγας ἐνώπιον τοῦ Κυρίου· και οἶνον και σίκερα οὐ μη πίῃ· και Πνεύματος ἁγίου πλησθησεται ἐτι ἐκ κοιλίας μητρος αὐτου.

16 Και πολλους των υἱων Ἰσραὴλ ἐπιστρέψει ἐπὶ Κύριον τον Θεον αὐτων.

17 Και αὐτος προελεύσεται ἐνωπιον αὐτου ἐν πνεύματι και δυναμει Ἠλιου, ἐπιστρεψαι καρδίας πατερων ἐπὶ τέκνα, και ἀπειθεῖς ἐν φρονησει δικαιων, ἑτοιμασαι Κυρίῳ λαον κατεσκευασμένον.

λαὸν ἦτον ἐξω ὁπου ἐπροσεύχετον εἰς την ωραν του θυμιάματος.

11 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτον ἄγγελος Κυριου, στεκαμενος ἀπὸ την δεξιαν μεριαν του θυσιαστηριου τοῦ θυμιάματος.

12 Καὶ ωσαν τον εἶδεν ὁ Ζαχαρίας, ἐταράχθη, καὶ φόβος μεγάλος τον ἐπλάκωσε.

13 Καὶ ὁ ἄγγελος του εἶπε· Μὴ φοβᾶσαι Ζαχαρία· διατι ἀκούσθη η δεησίς σου· καὶ ἡ γυναῖκα σου η Ελισαβετ θέλει σοῦ γεννησει υἱόν, καὶ θέλεις καλέσει το ὀνομά του Ἰωάννην.

14 Καὶ θέλει σοῦ εἶσθαι χαρα και ἀγαλλίασις, καὶ πολλοι θέλουν χαρεῖ εἰς την γεννησίν του.

15 Διατὶ θέλει εἶσθαι μέγας ὁμπροσα εἰς τον Θεον· καὶ κρασι καὶ σίκερα νὰ μὴν πιῇ· καὶ θέλει γεμίσει ἀπὸ Πνευμα ἅγιον, ἀκομι ἀπὸ την κοιλιαν της μανας του.

16 Καὶ θέλει γυρίσει πολλους ἀπὸ τους υἱους του Ισραὴλ εἰς τον Αὐθεντην τὸν Θεόν τους.

17 Καὶ αὐτος θέλει ὑπάγει ὁμπροσα του μὲ πνευμα και δύναμιν Ἠλιου, καὶ θέλει γυρίσει ταις καρδίαις των πατέρων εἰς τὰ παιδία, καὶ τὰς ἀπειθεῖς εἰς την φρονημάδα των δικαίων, νὰ κατασκευάσῃ λαὸν ἑτοιμον εἰς τον Αὐθεντην τον Θεόν.

18 Και εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· Κατὰ τί γνώσομαι τοῦτο; ἐγὼ γάρ εἰμι πρεσβύτης, καὶ ἡ γυνή μου προβεβηκυῖα ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτῆς.

19 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῷ· Ἐγώ εἰμι Γαβριὴλ ὁ παρεστηκὼς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἀπεστάλην λαλῆσαι πρός σε, καὶ εὐαγγελίσασθαί σοι ταῦτα.

20 Καὶ ἰδού, ἔσῃ σιωπῶν, καὶ μὴ δυνάμενος λαλῆσαι, ἄχρι ἧς ἡμέρας γένηται ταῦτα· ἀνθ' ὧν οὐκ ἐπίστευσας τοῖς λόγοις μου, οἵτινες πληρωθήσονται εἰς τὸν καιρὸν αὐτῶν.

21 Καὶ ἦν ὁ λαὸς προσδοκῶν τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζον ἐν τῷ χρονίζειν αὐτὸν ἐν τῷ ναῷ.

22 Ἐξελθὼν δὲ οὐκ ἠδύνατο λαλῆσαι αὐτοῖς· καὶ ἐπέγνωσαν ὅτι ὀπτασίαν ἑώρακεν ἐν τῷ ναῷ· καὶ αὐτὸς ἦν διανεύων αὐτοῖς· καὶ διέμενε κωφός.

23 Καὶ ἐγένετο ὡς ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας αὐτοῦ, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

24 Μετὰ δὲ ταύτας τὰς ἡμέρας συνέλαβεν Ἐλισάβετ ἡ γυνὴ αὐτοῦ· καὶ περιέκρυβεν ἑαυτὴν μῆνας πέντε, λέγουσα·

25 Ὅτι οὕτω μοι πεποίηκεν ὁ Κύριος ἐν ἡμέραις αἷς ἐπεῖ-

18 Καὶ εἶπε Ζαχαρίας πρὸς τὸν ἄγγελον· Καὶ πῶς νὰ τὸ γνωρίσω τοῦτο; διατὶ ἐγὼ εἶμαι γέρων, καὶ ἡ γυναῖκά μου περασμένη ἀπὸ τοὺς καιρούς της.

19 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπέ του· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Γαβριὴλ ὁποὺ παραγκομαι ὁμπροστα εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐστάλθηκα νὰ λαλήσω εἰς σένα, καὶ νὰ σὲ εὐαγγελίσω ἔτσι.

20 Καὶ νά, ὅπου θέλεις εἶσθαι βωβός, καὶ νὰ μὴν ἠμπορῇς νὰ συντύχῃς, ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁποὺ νὰ γένουν ἔτσι· διατὶ δὲν ἐπίστευσες τὰ λόγιά μου, τὰ ὁποῖα θέλουν τελειωθῆ εἰς τὸν καιρόν της.

21 Καὶ ὁ λαὸς ἐστέκετον καὶ ἀπάμενε τὸν Ζαχαρίαν· καὶ ἐθαύμαζαν πῶς ἀργοῦσε μέσα εἰς τὸν ναόν.

22 Καὶ ὡσὰν βγῆκε δὲν ἠμπορέσε νὰ τοὺς συντύχῃ· καὶ ἐγνώρισαν ὅτι ὀπτασίαν εἶδε μέσα εἰς τὸν ναόν· καὶ αὐτὸς τοὺς ἔνευε· καὶ ἀπόμεινε βωβός.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμέραι τῆς λειτουργίας του, ἐπῆγεν εἰς τὸ σπητί του.

24 Καὶ ὕστερον ἀπ' ἐκείναις ταῖς ἡμέραις συνέλαβεν ἡ Ἐλισάβετ ἡ γυναῖκά του· καὶ ἐκρύβε τὸν λόγο της πέντε μῆνες, καὶ ἔλεγεν.

25 Ὅτι τέτοιας λογῆς μὲ ἐκαμεν ὁ Αὐθέντης μου εἰς τὰ-

δὲν ἀφιλεῖν τὸ ὀνειδος μὲ ἐν ἀνθρωπους.

26 Ἐν δὲ τῳ μηνὶ τῷ ἕκτῳ ἀπεστάλη ὁ ἄγγελ☩ Γαβριηλ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ εἰς πόλιν τῆς Γαλιλαίας ἡ ὀνομα Ναζαρὲτ,

27 Πρὸς παρθένον μεμνηστευμένην ἀνδρὶ ᾧ ὀνομα Ιωσηφ, ἐξ οἴκου Δαβὶδ· καὶ το ὀνομα τῆς παρθένου, Μαριάμ.

28 Καὶ εἰσελθων ὁ ἄγγελ☩ προς αὐτην, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κυρι☩ μετα σοῦ· εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξίν.

29 Ἡ δὲ ἰδοῦσα διεταράχθη ἐπι τῳ λόγῳ αὐτοῦ· καὶ διελογίζετο, ποταπὸς εἴη ὁ ἀσπασμὸς οὗτ☩.

30 Καὶ εἶπεν ὁ ἄγγελ☩ αὐτῃ· Μὴ φοβοῦ Μαριάμ· εὗρες γαρ χάριν παρα τῳ Θεῳ.

31 Καὶ ἰδοὺ, συλλήψῃ ἐν γαστρὶ, καὶ τέξῃ υἱὸν· καὶ καλέσεις το ὀνομα αὐτοῦ Ἰησοῦν.

32 Οὗτος ἔσται μέγας, καὶ υἱὸς ὑψίστου κληθήσεται· καὶ δώσει αὐτῳ Κύριος ὁ Θεὸς τον θρόνον Δαβὶδ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

33 Καὶ βασιλεύσει ἐπι τὸν οἶκον Ιακωβ εἰς τους αἰῶνας, καὶ της βασιλειας αὐτοῦ οὐκ ἔσται τελ☩.

ἡμέραις ταῖς ὁποίαις ἐπέβλεψεν εἰς ἐμενα νὰ ἐυγάλῃ τὸ ὀνειδός μου ἀπὸ τους ἀνθρωπους.

26 Καὶ εἰς τὸν ἕκτον μηνα ἀπεστάλθη ὁ ἀγγελ☩ Γαβριηλ ὑπὸ του Θεοῦ εἰς πόλιν της Γαλιλαίας, της ὁποίας το ὄνομα εἶναι Ναζαρὲτ,

27 Εἰς μίαν παρθένον ἀρραβωνιασμένην μὲ ἀνδρα, τὸ ὀνομά του Ιωσηφ, απο το σπῆτι του Δαβὶδ· καὶ το ὄνομα της παρθένου Μαριάμ.

28 Καὶ ὡσὰν ἐμβηκεν ὁ ἀγγελ☩ πρὸς αὐτην, εἶπε· Χαῖρε κεχαριτωμένη· ὁ Κυρι☩ μετα σοῦ· ἴσυ εἶσαι εὐλογημένη ανάμεσα εἰς ταῖς γυναῖκες.

29 Καὶ ἐκείνη ὡσαν του εἶδεν ἐσυγχύσθη εἰς τα λόγιά του· καὶ ἐσυλλογίζετον, τίλογης εἶναι ἐτοῦτ☩ ὁ χαιρετισμός.

30 Καὶ λέγει της ὁ ἄγγελ☩· Μὴν φοβᾶσαι Μαριάμ· διατὶ ηὗρες χάριν σημὰ εἰς τὸν Θεόν.

31 Καὶ θελεις ἐγγαστρωθῆ, καὶ θέλεις γεννήσει υἱόν· καὶ νὰ καλίσῃς το ὀνομά του Ἰησοῦν.

32 Ἐτοῦτ☩ θέλει εἶσθαι μεγας, καὶ θέλει καλεσθῆ υἱος ὑψίστου· καὶ ὁ Αὐθεντης ὁ Θεὸς θέλει του δώσει τὸν θρόνον του Δαβὶδ του πατρός του.

33 Καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τὸ σπητι του Ιακωβ εἰς τες αἰωνας, καὶ ἡ βασιλεία του δὲν θέλει ἐχει τέλ☩.

34 Εἶπε δὲ Μαριὰμ πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς ἔσται τοῦτο, ἐπεὶ ἄνδρα οὐ γινώσκω;

35 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ ἄγγελος εἶπεν αὐτῇ· Πνεῦμα ἅγιον ἐπελεύσεται ἐπὶ σε, καὶ δύναμις ὑψίστου ἐπισκιάσει σοι· διὸ καὶ τὸ γεννώμενον ἐκ σοῦ ἅγιον, κληθήσεται υἱὸς Θεοῦ.

36 Καὶ ἰδοὺ, Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου, καὶ αὐτὴ συνείληφυῖα υἱὸν ἐν γήρᾳ αὐτῆς· καὶ οὗτος μὴν ἕκτος ἐστὶν αὐτῇ τῇ καλουμένῃ στείρᾳ.

37 Ὅτι οὐκ ἀδυνατήσει παρὰ τοῦ Θεοῦ πᾶν ῥῆμα.

38 Εἶπε δὲ Μαριάμ· Ἰδοὺ ἡ δούλη Κυρίου· γένοιτό μοι κατὰ τὸ ῥῆμά σου. Καὶ ἀπῆλθεν ἀπ᾽ αὐτῆς ὁ ἄγγελος.

39 Ἀναστᾶσα δὲ Μαριὰμ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐπορεύθη εἰς τὴν ὀρεινὴν μετὰ σπουδῆς, εἰς πόλιν Ἰούδα.

40 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον Ζαχαρίου, καὶ ἠσπάσατο τὴν Ἐλισάβετ.

41 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤκουσεν ἡ Ἐλισάβετ τὸν ἀσπασμὸν τῆς Μαρίας, ἐσκίρτησε τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ αὐτῆς· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ·

34 Καὶ ἡ Μαριὰμ εἶπε πρὸς τὸν ἄγγελον· Πῶς θέλει εἶσθαι τοῦτο, ὅπου ἐγὼ ἄνδρα δὲν γνωρίζω;

35 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἄγγελος, καὶ εἶπεν της· Πνεῦμα ἅγιον θέλει ἔλθῃ εἰς ἐσένα, καὶ δύναμις τοῦ ὑψίστου θέλει σε ἐπισκιάσει· διὰ τοῦτο καὶ ἐκεῖνο ὅπου μέλλει νὰ γεννηθῇ ἀπὸ σένα ἅγιον, θέλει καλεσθῇ υἱὸς Θεοῦ.

36 Καὶ νὰ, καὶ ἡ Ἐλισάβετ ἡ συγγενής σου, ὅπου συνέλαβεν καὶ αὐτὴ υἱὸν εἰς τὸ γῆρας της· καὶ με τοῦτον τὸν μῆνα ἔχει ἓξ μῆνες ἐγγαγρωμένη, αὐτὴ ὅπου ἦτον στεῖρα.

37 Διατὶ σημὰ εἰς τὸν Θεὸν κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀδύνατον.

38 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Νά, ἡ σκλὴ τοῦ Κυρίου· καὶ ἂς μὲ γένῃ κατὰ τὸν λόγον σου. Καὶ ἐδιέβη ἀπ᾽ αὐτὴν ὁ ἄγγελος.

39 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐσηκώθη ἡ Μαριὰμ, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν ὀρεινὴν μὲ σπουδὴν, εἰς πόλιν τοῦ Ἰούδα.

40 Καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἐχαιρέτησε τὴν Ἐλισαβετ.

41 Καὶ ὡσὰν ἤκουσεν ἡ Ελισαβετ τοὺς χαιρετισμοὺς της Μαρίας, ἐπήδησε τὸ βρέφος μέσα εἰς τὴν κοιλιὰν της· καὶ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου ἡ Ἐλισάβετ·

42 Καὶ ἀνεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη σὺ ἐν γυναιξί, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

43 Καὶ πόθεν μοι τοῦτο, ἵνα ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με;

44 Ἰδοὺ γάρ, ὡς ἐγένετο ἡ φωνὴ τοῦ ἀσπασμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, ἐσκίρτησεν ἐν ἀγαλλιάσει τὸ βρέφος ἐν τῇ κοιλίᾳ μου.

45 Καὶ μακαρία ἡ πιστεύσασα· ὅτι ἔσται τελείωσις τοῖς λελαλημένοις αὐτῇ παρὰ Κυρίου.

46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον·

47 Καὶ ἠγαλλίασε τὸ πνεῦμά μου ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου·

48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· Ἰδοὺ γάρ, ἀπὸ τοῦ νῦν μακαριοῦσί με πᾶσαι αἱ γενεαί·

49 Ὅτι ἐποίησέ μοι μεγαλεῖα ὁ δυνατός, καὶ ἅγιον τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

50 Καὶ τὸ ἔλεος αὐτοῦ εἰς γενεὰς γενεῶν τοῖς φοβουμένοις αὐτόν·

51 Ἐποίησε κράτος ἐν βραχίονι αὐτοῦ· διεσκόρπισεν ὑπερηφάνους διανοίᾳ καρδίας αὐτῶν.

42 Καὶ ἐξεφώνησε φωνῇ μεγάλῃ, καὶ εἶπεν· Εὐλογημένη εἶσαι σὺ μεταξὺ τῶν γυναικῶν, καὶ εὐλογημένος ὁ καρπὸς τῆς κοιλίας σου.

43 Καὶ πόθεν μοὶ εἶναι τοῦτο, νὰ ἔλθῃ ἡ μήτηρ τοῦ Κυρίου μου πρός με;

44 Διότι ἰδοὺ ὅπου ἠκούσθη ἡ φωνὴ τοῦ χαιρετισμοῦ σου εἰς τὰ ὦτά μου, τὸ βρέφος ἐσκίρτησεν ἀπὸ τὴν χαρὰν τὸ μέσα εἰς τὴν κοιλίαν μου.

45 Καὶ καλότυχη εἶναι ἐκείνη ὁποὺ ἐπίστευσεν· ὅτι θέλουσι τελειωθῇ ἐκεῖνα ὁποὺ ἐλαλήθησαν εἰς αὐτὴν ἀπὸ τὸν Κύριον.

46 Καὶ εἶπε Μαριάμ· Μεγαλύνει ἡ ψυχή μου τὸν Κύριον·

47 Καὶ τὸ πνεῦμά μου ἠγαλλίασεν ἐπὶ τῷ Θεῷ τῷ σωτῆρί μου.

48 Ὅτι ἐπέβλεψεν ἐπὶ τὴν ταπείνωσιν τῆς δούλης αὐτοῦ· Καὶ ναί, ἀπὸ τώρα καὶ ὁμπρὸς θέλουν μὲ καλοτυχήσει ὅλαι αἱ γενεαί·

49 Διατὶ ὁ δυνατὸς ἔκαμεν εἰς ἐμένα μεγάλα θαύματα, καὶ τὸ ὀνομά του εἶναι ἅγιον·

50 Καὶ ἡ ἐλεημοσύνη του εἶναι εἰς γενεὰν εἰς ἐκείνους ὁποὺ τὸν φοβοῦνται.

51 Ἔκαμε δύναμιν μὲ τὸ χέρι του· διεσκόρπισεν ἐπιχαφάνους μὲ τὴν διάνοιαν τῆς καρδίας των.

52 Καθεῖλε δυνάστας ἀπὸ θρόνων, καὶ ὕψωσε ταπεινούς.

53 Πεινῶντας ἐνέπλησεν ἀγαθῶν, καὶ πλουτοῦντας ἐξαπέστειλε κενούς.

54 Ἀντελάβετο Ἰσραὴλ παιδὸς αὐτοῦ, μνησθῆναι ἐλέους,

55 (Καθὼς ἐλάλησε πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, τῷ Ἀβραὰμ, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Ἔμεινε δὲ Μαριὰμ σὺν αὐτῇ ὡσεὶ μῆνας τρεῖς· καὶ ὑπέστρεψεν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

57 Τῇ δὲ Ἐλισάβετ ἐπλησθη ὁ χρόνος τοῦ τεκεῖν αὐτήν· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἤκουσαν οἱ περίοικοι καὶ οἱ συγγενεῖς αὐτῆς, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεος αὐτοῦ μετ' αὐτῆς· καὶ συνέχαιρον αὐτῇ.

59 Καὶ ἐγένετο ἐν τῇ ὀγδόῃ ἡμέρᾳ ἦλθον περιτεμεῖν τὸ παιδίον· καὶ ἐκάλουν αὐτὸ, ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ πατρὸς αὐτοῦ, Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀποκριθεῖσα ἡ μήτηρ αὐτοῦ, εἶπεν· Οὐχί· ἀλλὰ κληθήσεται Ἰωάννης.

61 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτὴν· Ὅτι οὐδείς ἐστιν ἐν τῇ συγγενείᾳ σου ὃς καλεῖται τῷ ὀνόματι τούτῳ.

52 Ἐκάθισε δυνάστας, ἀπὸ τὰ θρονιά της, καὶ ὕψωσε ταπεινούς·

53 Τοὺς πεινασμένους ἐχόρτασε μὲ ἀγαθά, καὶ τοὺς πλουσίους ἐγύμνωσε καὶ τοὺς ἔστειλεν ἐκεῖνος·

54 Ἐβοήθησε τὸν Ἰσραὴλ τὸ παιδί του, καὶ ἐνθυμήθη τὴν ἐλεημοσύνη του,

55 (Καθὼς τὸ ἐταξε εἰς τοὺς πατέρας μας, εἰς τὸν Ἀβραὰμ καὶ εἰς τὸ σπέρμα του) εἰς τὸν αἰῶνα.

56 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἔμεινε μαζύ με τὴν Ἐλισάβετ ὡς τρεῖς μῆνες· καὶ ὕστερον ἐγύρισεν εἰς τὸ σπῆτι της.

57 Καὶ ἐπλήρωσεν ὁ καιρὸς τῆς Ἐλισαβὲτ νὰ γεννήσῃ· καὶ ἐγέννησεν υἱόν.

58 Καὶ ἄκουσάντο οἱ γειτόνοι της καὶ οἱ συγγενεῖς της, ὅτι ἐμεγάλυνε Κύριος τὸ ἔλεό του μετ' αὐτὴν· καὶ τὴν ἐσυγχάρηκαν.

59 Καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ ἡμέρας ἤλθαν νὰ περιτμήσουσι τὸ παιδίον, καὶ τὸ ἐκραζαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του Ζαχαρίαν.

60 Καὶ ἀπεκρίθη ἡ μάνα του, καὶ εἶπεν· Ὄχι Ζαχαρίας· ἀλλὰ Ἰωάννης θέλει καλεσθῆ.

61 Καὶ λέγουν της· Ὅτι κανεὶς δὲν εἶναι εἰς τὴν γενεάν σου, ὁπού νὰ καλήται μὲ τὸ ὄνομα τοῦτο.

62 Ἐνίευον δὲ τῷ πατρὶ αὐτοῦ, τὸ τί ἂν θέλοι καλεῖσθαι αὐτό.

63 Καὶ αἰτήσας πινακίδιον, ἔγραψε, λέγων· Ἰωάννης ἐστὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ. Καὶ ἐθαύμασαν πάντες.

64 Ἀνεῴχθη δὲ τὸ στόμα αὐτοῦ παραχρῆμα, καὶ ἡ γλῶσσα αὐτοῦ· καὶ ἐλάλει εὐλογῶν τὸν Θεόν.

65 Καὶ ἐγένετο ἐπὶ πάντας φόβος τοὺς περιοικοῦντας αὐτούς· καὶ ἐν ὅλῃ τῇ ὀρεινῇ τῆς Ἰουδαίας διελαλεῖτο πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα.

66 Καὶ ἔθετο πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῶν, λέγοντες· Τί ἄρα τὸ παιδίον τοῦτο ἔσται; Καὶ χεὶρ Κυρίου ἦν μετ' αὐτοῦ.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατὴρ αὐτοῦ ἐπλήσθη Πνεύματος ἁγίου· καὶ προεφήτευσε, λέγων·

68 Εὐλογητὸς Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἐποίησε λύτρωσιν τῷ λαῷ αὐτοῦ·

69 Καὶ ἤγειρε κέρας σωτηρίας ἡμῖν, ἐν τῷ οἴκῳ Δαβὶδ τοῦ παιδὸς αὐτοῦ·

70 Καθὼς ἐλάλησε διὰ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος προφητῶν αὐτοῦ,

71 Σωτηρίαν ἐξ ἐχθρῶν

62 Καὶ ἔνευαν καὶ τὸν πατέρα του, τί θέλει νὰ τὸν καλέσουν.

63 Καὶ ἐζήτησε πινακίδα, καὶ ἔγραψε, λέγοντας· Ἰωάννης εἶναι τὸ ὄνομά του. Καὶ ἐθαύμασαν ὅλοι.

64 Καὶ παρευθὺς ἀνοίχθη τὸ στόμα τοῦ Ζαχαρίου, καὶ ἡ γλῶσσά του· καὶ ἐλάλει καὶ ὕμνει τὸν Θεόν.

65 Καὶ φόβος ἦλθεν εἰς ὅλους ὁποῦ κατοικοῦσαν τριγύρω τους· καὶ εἰς ὅλα τὰ ὄρια τῆς Ἰουδαίας ἐδιαλαλιῶνταν ὅλα τὰ λόγια ἐκεῖνα.

66 Καὶ ὅλοι τὰ ἐβαλλαν μέσα εἰς τὴν καρδίαν τους ὁποῦ τὰ ἤκουσαν, καὶ ἐλεγαν· Τί ἄρα θέλει εἶσθαι τὸ παιδίον ἐκεῖνο; Καὶ τὸ χέρι τοῦ Κυρίου ἦτον μετ' αὐτό.

67 Καὶ Ζαχαρίας ὁ πατήρ του ἐπλήρωθη Πνεῦμα ἅγιον· καὶ ἐπροφήτευσε, λέγοντας·

68 Ἂς εἶναι εὐλογημένος Κύριος ὁ Θεὸς τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι ἐπεσκέψατο καὶ ἔκαμε λύτρωσιν εἰς τὸν λαόν του·

69 Καὶ ἐσήκωσε δύναμιν σωτηρίας εἰς τὸ σπίτι τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός του·

70 Καθὼς τὸ εἶπε διὰ μέσου τοῦ στόματος τῶν ἁγίων τῶν ἀπ' αἰῶνος τῶν προφητῶν του,

71 Σωτηρίαν ἀπὸ τοὺς ἐχ-

ημῶν, καὶ ἐκ χειρὸς πάντων τῶν μισούντων ἡμᾶς·

72 Ποιῆσαι ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων ἡμῶν, καὶ μνησθῆναι διαθήκης ἁγίας αὐτοῦ·

73 Ὅρκον ὃν ὤμοσε πρὸς Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν, τοῦ δοῦναι ἡμῖν,

74 Ἀφόβως, ἐκ χειρὸς τῶν ἐχθρῶν ἡμῶν ῥυσθέντας, λατρεύειν αὐτῷ,

75 Ἐν ὁσιότητι καὶ δικαιοσύνῃ ἐνώπιον αὐτοῦ, πάσας τὰς ἡμέρας τῆς ζωῆς ἡμῶν.

76 Καὶ σύ, παιδίον, προφήτης ὑψίστου κληθήσῃ· προπορεύσῃ γὰρ πρὸ προσώπου Κυρίου, ἑτοιμάσαι ὁδοὺς αὐτοῦ,

77 Τοῦ δοῦναι γνῶσιν σωτηρίας τῷ λαῷ αὐτοῦ, ἐν ἀφέσει ἁμαρτιῶν αὐτῶν.

78 Διὰ σπλάγχνα ἐλέους Θεοῦ ἡμῶν, ἐν οἷς ἐπισκέψατο ἡμᾶς ἀνατολὴ ἐξ ὕψους·

79 Ἐπιφᾶναι τοῖς ἐν σκότει καὶ σκιᾷ θανάτου καθημένοις, τοῦ κατευθῦναι τοὺς πόδας ἡμῶν εἰς ὁδὸν εἰρήνης.

80 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι· καὶ ἦν ἐν ταῖς ἐρήμοις ἕως ἡμέρας

Θρές κτλ. καὶ ἀπὸ τὸ χέρι ὅλων ἐκείνων ὁπού μᾶς μισοῦσι·

72 Νὰ κάμῃ ἔλεος μετὰ τῶν πατέρων μας, καὶ νὰ ἐνθυμηθῇ τῆς ἁγίας του διαθήκης·

73 Τὸν ὅρκον ἐκεῖνον ὁπού ὤμοσεν εἰς τὸν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα μας, νὰ μᾶς δώσῃ,

74 Νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν ἐχθρῶν μας, νὰ τὸν λατρεύωμεν,

75 Μὲ ἁγιωσύνην καὶ δικαιοσύνην ὁμπροστά του, εἰς ὅλας ταῖς ἡμέραις τῆς ζωῆς μας.

76 Καὶ ἐσὺ, παιδίον, θέλεις καλεσθῆ προφήτης τοῦ ὑψίστου· διατὶ θέλεις ὑπάγει ὁμπροστὰ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, νὰ ἑτοιμάσῃς ταῖς γράταις του,

77 Νὰ δώσῃς γνῶσιν σωτηρίας εἰς τὸν λαόν του, εἰς ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν τους·

78 Διὰ τὴν εὐσπλαγχνίαν τῆς ἐλεημοσύνης Θεοῦ ἡμῶν, μὲ τὰ ὁποῖα μᾶς ἐπίσκεψεν ἡ ἀνατολὴ ἀπὸ ὕψηλά·

79 Νὰ φέξῃ εἰς ἐκείνους ὁπού κάθωνται εἰς τὸ σκότος καὶ εἰς τὴν σκιὰν τοῦ θανάτου, νὰ σιάσῃ τοὺς πόδας μας εἰς τὴν γράταν τῆς εἰρήνης.

80 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε, καὶ ἐδυναμωνίετο κατὰ τὸ πνεῦμα· καὶ ἦτον εἰς ταῖς ἐρημίαις

ρας ἀναδείξεως αὐτῆ προς τον Ἰσραηλ.

ἕως την ἡμεραν ὁπου ἐπρεπε νὰ φανερωθῆ εἰς τον Ἰσραηλ.

Κεφ. Β'. 2.

ΕΓένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, ἐξῆλθε δόγμα παρὰ Καίσαρος Αὐγούστου, ἀπογράφεσθαι πᾶσαν την οἰκουμένην.

2 (Αὕτη ἡ ἀπογραφὴ πρώτη, ἐγένετο ἡγεμονευοντος της Συρίας Κυρηνίου.)

3 Καὶ ἐπορεύοντο πάντες ἀπογράφεσθαι, ἕκαστος εἰς την ἰδίαν πόλιν.

4 Ἀνέβη δὲ καὶ Ἰωσὴφ ἀπὸ της Γαλιλαίας, ἐκ πόλεως Ναζαρὲτ, εἰς την Ἰουδαίαν, εἰς πόλιν Δαβὶδ ἥτις καλεῖται Βηθλεέμ, (διὰ το εἶναι αὐτον ἐξ οἴκου καὶ πατριᾶς Δαβίδ,)

5 Ἀπογράψασθαι σὺν Μαριὰμ τῆ μεμνηστευμένη αὐτῶ γυναικὶ, ὔση ἐγκύω.

6 Ἐγένετο δὲ ἐν τῶ εἶναι αὐτους ἐκεῖ, ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι του τεκεῖν αὐτήν.

7 Καὶ ἔτεκε τον υἱον αὐτῆς τον πρωτότοκον, καὶ ἐσπαργάνωσεν αὐτὸν, καὶ ἀνέκλινεν αὐτον ἐν τῆ φάτνῃ· διότι οὐκ ἦν αὐτοῖς τόπος ἐν τῶ καταλύματι.

ΚΑΙ ἔγινεν εἰς ταῖς ἡμεραις ἐκείναις, καὶ εὐγήκεν ὁρισμὸς ἀπὸ τον Καισαρα τον Αὔγουστον, νὰ ἀπογραφῆ ὅλη ἡ οἰκουμένη.

2 (Ἔτυτη ἡ ἀπογραφὴ ἔγινε πρωτη, αὐθεντευοντος τῦ Κυρηνιε την Συριαν.)

3 Καὶ ἐπήγεναν ὅλοι νὰ ἀπογραφωνται, πᾶσα ἕνας εἰς την ἰδικην τε πόλιν.

4 Καὶ ἀνέβη καὶ ὁ Ἰωσὴφ ἀπο την Γαλιλαιαν, ἀπο την πόλιν την Ναζαρὲτ, εἰς την Ἰουδαιαν, εἰς την πόλιν τῦ Δαβὶδ ἡ ὁποῖα καλεῖται Βηθλεεμ (μὲ το νὰ εἶναι αὐτὸς ἀπο το σπητι καὶ ἀπο την φαμελίαν τε Δαβ.δ,)

5 Νὰ ἀπογραφῆ μαζὺ μὲ την Μαριὰμ ὁπῦ την εἶχεν ἀρραβωνιασμενην διὰ γυναῖκα τε, ἡ ὁποῖα ἦτον ἐγγαστρωμένη.

6 Καὶ ὅταν ἦταν αὐτοὶ ἐκεῖ, ἐτελειώθησαν αἱ ἡμεραις νὰ γεννηση αὐτήν.

7 Καὶ ἐγέννησε τον υἱόν της τον πρωτότοκον, καὶ τον ἐτύλιξε, καὶ τον ἐπλαγιασεν εἰς τὸ παχνί· διατὶ δὲν εἶχαν αὐτοι τοπον εἰς το χανάκι.

8 Και ποιμενες ησαν εν τη χωρα τη αυτη αγραυλουντες, και φυλασσοντες φυλακας της νυκτος επι την ποιμνην αυτων.

9 Και ιδου, αγγελος Κυριου επεστη αυτοις, και δοξα Κυριου περιελαμψεν αυτους· και εφοβηθησαν φοβον μεγαν.

10 Και ειπεν αυτοις ο αγγελος· Μη φοβεισθε· ιδου γαρ, ευαγγελιζομαι υμιν χαραν μεγαλην, ητις εσται παντι τω λαω·

11 Οτι τεχθη υμιν σημερον σωτηρ, ος εστι Χριστος Κυριος, εν πολει Δαβιδ.

12 Και τουτο υμιν το σημειον· Ευρησετε βρεφος εσπαργανωμενον, κειμενον εν τη φατνη.

13 Και εξαιφνης εγενετο συν τω αγγελω πληθος στρατιας ουρανιου, αινουντων τον Θεον, και λεγοντων·

14 Δοξα εν υψιστοις Θεω, και επι γης ειρηνη, εν ανθρωποις ευδοκια.

15 Και εγενετο, ως απηλθον απ αυτων εις τον ουρανον οι αγγελοι, και οι ανθρωποι οι ποιμενες ειπον προς αλληλους· Διελθωμεν δη εως Βηθλεεμ, και ιδωμεν το ρημα τουτο το γεγονος, ο ο Κυριος εγνωρισεν ημιν.

8 Και ησαν και ποιμενες εις την χωραν εκεινην, οπου ημεναν εξω εις τα χωραφια, και εφυλαγαν την νυκτα το κοπαδι τους.

9 Και παρευθυς αγγελος Κυριου ηλθεν εις αυτους, και δοξα Κυριου ελαμψε τριγυρα τους· και εφοβηθηκαν μεγαν φοβον.

10 Και ο αγγελος Κυριου τους ειπε· Μην φοβασθε· διατι σας ευαγγελιζω χαραν μεγαλην, η οποια θελει ειναι εις ολον τον λαον·

11 Οτι σας εγεννηθη σημερον σωτηρ, ο οποιος εναι Χριστος Αυθεντης, εις την πολιν του Δαβιδ.

12 Και τουτο εναι το σημαδι· Οτι θελετε ευρει βρεφος τυλιγμενον, να κειται μεσα εις το παχνι.

13 Και παρευθυς μαζι με τον αγγελον εφανθη πληθος στρατευματος ουρανιου, οπου υμνουσαν τον Θεον, και ελεγαν·

14 Δοξα εν υψιστοις Θεω, και επι γης ειρηνη, εν ανθρωποις ευδοκια.

15 Και οσαν επεραν απ αυτους οι αγγελοι και επηγαν εις τον ουρανον, οι ποιμενες ειπαν ανεμεσα τους· Για ας παμε λοιπον εως την Βηθλεεμ, να ιδουμεν το πραγμα τουτο οπου εγεν, το οποιον ο Κυριος εκαμε να γνωρισωμεν.

16 Και ἦλθον σπεύσαντες, και ἀνεῦρον τὴν τε Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσηφ, καὶ τὸ βρέφος κείμενον ἐν τῇ φάτνῃ.

17 Ἰδόντες δὲ διεγνώρισαν περὶ τοῦ ῥήματος τοῦ λαληθέντος αὐτοῖς περὶ τοῦ παιδίου τούτου.

18 Καὶ πάντες οἱ ἀκούσαντες ἐθαύμασαν περὶ τῶν λαληθέντων ὑπὸ τῶν ποιμένων πρὸς αὐτούς.

19 Ἡ δὲ Μαριὰμ πάντα συνετήρει τὰ ῥήματα ταῦτα, συμβάλλουσα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

20 Καὶ ἐπέστρεψαν οἱ ποιμένες, δοξάζοντες καὶ αἰνοῦντες τὸν Θεὸν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἤκουσαν καὶ εἶδον, καθὼς ἐλαλήθη πρὸς αὐτούς.

21 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν ἡμέραι ὀκτὼ τοῦ περιτεμεῖν τὸ παιδίον, καὶ ἐκλήθη τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ἰησοῦς, τὸ κληθὲν ὑπὸ τοῦ ἀγγέλου πρὸ τοῦ συλληφθῆναι αὐτὸν ἐν τῇ κοιλίᾳ.

22 Καὶ ὅτε ἐπλήσθησαν αἱ ἡμέραι τοῦ καθαρισμοῦ αὐτῆς, κατὰ τὸν νόμον Μωσέως, ἀνήγαγον αὐτὸν εἰς Ἱεροσόλυμα, παραστῆσαι τῷ Κυρίῳ,

23 (Καθὼς γέγραπται ἐν νόμῳ Κυρίου· Ὅτι πᾶν ἄρσεν διανοῖγον μήτραν, ἅγιον τῷ Κυρίῳ κληθήσεται·)

24 Καὶ τοῦ δοῦναι θυσίαν,

16 Και ἦλθαν γλήγωρα, καὶ εὗρηκαν τὴν Μαριὰμ καὶ τὸν Ἰωσηφ, καὶ τὸ βρέφος ὁπού ἐκείτετον εἰς τὸ παχνί.

17 Καὶ ὡσὰν εἶδαν ἐφήμησαν τὸν λόγον ὁπού τὸς εἶπαν διὰ τὸ παιδὶ ἔτετο.

18 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸ ἤκουσαν ἐθαύμασαν εἰς ἐκεῖνα ὁπού τους εἶπαν οἱ ποιμένες.

19 Καὶ ἡ Μαριὰμ ἐφύλαττεν ἴτετα ὅλα τὰ λόγια, βάλλοντας τα μέσα εἰς τὴν καρδίαν της.

20 Καὶ οἱ ποιμένες ἐγύρισαν, δοξάζοντες καὶ ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν εἰς ὅλα ὅσα ἤκουσαν καὶ εἶδαν, καθὼς τὸς ἐλαλήθη.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθησαν ὀκτὼ ἡμεραις νὰ περιτμήσουσι το παιδίον, καὶ το ωνόμασαν Ἰησοῦν, καθὼς το ωνόμασεν ὁ ἀγγέλος, πρὸ τοῦ νὰ συλληφθῇ αὐτὸ εἰς τὴν κοιλίαν.

22 Καὶ ὅταν ἐτελειώθησαν αἱ ἡμεραις τὰ καθαρισμὸ της, καὶ τὸν νόμον τὸ Μωϋσέως, τὸν ἀνέβασαν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ τὸν παραστήσουν εἰς τὸν Θεὸν,

23 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον τὸ Κυρίου· ὅτι κάθε ἀρσενικὸν ὁπού ἀνοίγει μήτραν, θέλει καλεσθῆ ἅγιον εἰς τὸν Θεόν·)

24 Καὶ νὰ δώσουν θυσίαν,

κατα το εἰρημενον ἐν νόμῳ Κυρίου, ζεῦγος τρυγόνων, ἢ δυο νεοσσους περιστερων.

25 Καὶ ἰδου, ἦν ἄνθρωπος ἐν Ἱερουσαλημ ᾧ ὄνομα Συμεων· καὶ ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος καὶ εὐλαβης, προσδεχομενος παρακλησιν τοῦ Ἰσραηλ· καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦν ἐπ' αὐτόν.

26 Καὶ ἦν αὐτῷ κεχρηματισμένον ὑπο του Πνευματος του ἁγίου, μη ἰδεῖν θάνατον πρὶν ἢ ἴδῃ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

27 Καὶ ἦλθεν ἐν τῷ Πνεύματι εἰς το ἱερόν· καὶ ἐν τῷ εἰσαγαγεῖν τους γονεῖς το παιδίον Ἰησοῦν, τοῦ ποιῆσαι αὐτους κατα το εἰθισμενον του νομου περι αὐτοῦ,

28 Καὶ αὐτος ἐδεξατο αὐτὸ εἰς τας ἀγκαλας αὐτου, καὶ εὐλόγησε τον Θεον, καὶ εἶπε·

29 Νυν ἀπολυεις τὸν δουλόν σου, Δέσποτα, κατα το ῥημά σου, ἐν εἰρηνῃ·

30 Ὅτι εἶδον οἱ ὀφθαλμοί μου τὸ σωτηριόν σου,

31 Ὃ ἡτοίμασας κατα πρόσωπον παντων των λαων·

32 Φως εἰς ἀποκάλυψιν ἐθνῶν, καὶ δόξαν λαοῦ σου Ἰσραηλ.

33 Καὶ ἦν Ἰωσηφ καὶ ἡ μητηρ αὐτοῦ θαυμάζοντες ἐπὶ τοῖς λαλουμένοις περι αὐτοῦ.

καθως τα λεγει εἰς τον νομον του Θεοῦ, εἶα ζευγάρι τρυγόνια, ἢ δυο περιστερόπουλα.

25 Καὶ τότε ἐκεῖνον τον καιρὸν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος εἰς τὴν Ἱερουσαλημ τὸ ὄνομά του Συμεων· καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ἦτον δίκαιος καὶ εὐλαβης, καὶ ἀπαντίχαινε παρηγοριαν του Ἰσραηλ· καὶ Πνεῦμα ἅγιον ἦτον εἰς αὐτόν.

26 Καὶ ἦτον εἰς αὐτὸν προφητευμενον ἀπο το Πνεῦμα το ἁγιον, νὰ μὴν εἰδῇ θάνατον, πρὶν νὰ εἰδῇ τὸν Χριστὸν Κυρίου.

27 Καὶ ἦλθεν εἰς το ἱερὸν κινημενος ἀπο το Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐμβάζασιν οἱ γονεῖς το παιδίον τον Ἰησοῦν, νὰ κάμουν αὐτοὶ κατὰ τὴν συνηθειαν τοῦ νόμου δι' αὐτό,

28 Καὶ αὐτὸς τὸ ἐδέχθη μεσα εἰς ταῖς ἀγκαλαις του, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεον, καὶ εἶπε·

29 Τωρα ἐλευθερωνεις τὸν δοῦλόν σου, Αὐθέντη, μὲ εἰρηνην, κατὰ τὸν λόγον σου·

30 Διατι τα ματια μου εἶδαν τὸ σωτηριόν σου,

31 Τὸ ὁποῖον ἑτοιμασες ὁμπρος εἰς το προσωπον ὁλων των λαων·

32 Φως νὰ φωτισῃ τὰ ἔθνη, καὶ δόξαν του λαου σου τον Ἰσραηλ.

33 Καὶ ὁ Ἰωσηφ καὶ ἡ μητερα του ἐθαύμαζαν εἰς ἐκεῖνα ὅπου ἐλέγοντανδι' αὐτό.

34 Καὶ εὐλόγησεν αὐτὸς Συμεὼν, καὶ εἶπε πρὸς Μαριὰμ τὴν μητέρα αὐτοῦ· Ἰδὲ, οὗτος κεῖται εἰς πτῶσιν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἐν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ἀντιλεγόμενον·

35 (Καὶ σοῦ δὲ αὐτῆς τὴν ψυχὴν διελεύσεται ῥομφαία·) ὅπως ἂν ἀποκαλυφθῶσιν ἐκ πολλῶν καρδιῶν διαλογισμοί.

36 Καὶ ἦν Ἄννα προφῆτις, θυγάτηρ Φανουὴλ, ἐκ φυλῆς Ἀσήρ· αὕτη προβεβηκυῖα ἐν ἡμέραις πολλαῖς, ζήσασα ἔτη μετὰ ἀνδρὸς ἑπτὰ ἀπὸ τῆς παρθενίας αὐτῆς.

37 Καὶ αὐτὴ χήρα ὡς ἐτῶν ὀγδοήκοντα τεσσάρων, ἡ οὐκ ἀφίστατο ἀπὸ τοῦ ἱεροῦ, νηστείαις καὶ δεήσεσι λατρεύουσα νύκτα καὶ ἡμέραν·

38 Καὶ αὐτὴ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἐπιστᾶσα ἀνθωμολογεῖτο τῷ Κυρίῳ, καὶ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ πᾶσι τοῖς προσδεχομένοις λύτρωσιν ἐν Ἰερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡς ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ κατὰ τὸν νόμον Κυρίου, ἐπέστρεψαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν αὐτῶν Ναζαρέτ.

40 Τὸ δὲ παιδίον ηὔξανε,

34 Καὶ ὁ Συμεὼν τὸς εὐλόγησε, καὶ εἶπεν εἰς τὴν Μαριὰμ τὴν μητέρα τοῦ· Νά, οὗτος κεῖται εἰς πεσιμὸν καὶ ἀνάστασιν πολλῶν ἀνθρώπων εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ εἰς σημεῖον ὁποῦ ἐναντιεῖται·

35 (Ἀμὴ ἰσένα, καὶ μέσα εἰς αὐτὴν τὴν ψυχήν σου θέλει περάσει σπαθί·) διὰ νὰ ξεσκεπασθοῦσι διαλογισμοὶ πολλῶν καρδιῶν.

36 Καὶ (τότε) ἦτον καὶ ἡ Ἄννα ἡ προφῆτις ἡ θυγατέρα τοῦ Φανουὴλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἀσήρ· καὶ αὐτὴ περασμένη πολλῶν χρόνων, ἐζωντας νὰ ζήση ἑπτὰ χρόνους μὲ τὸν ἄνδρα ἀφόντις ἐπαντρεύθη.

37 Καὶ ἐτότη ἦτο χήρα ὡς ὀγδοήκοντα τεσσάρων χρονῶν, ἡ ὁποία ποτὲ δὲν ἐμάκρυνεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, ἐζωντας νὰ λατρεύη τὸν Θεὸν νύκτα καὶ ἡμέραν μὲ νηστείαις καὶ μὲ δεήσεις·

38 Καὶ ἐτότη ἐζωντας νὰ ἐλθῇ ἐκείνην τὴν ὥραν ἀνταποκρινομένη ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, καὶ ἐλάλει διὰ τὸ παιδίον εἰς ὅλες ἐκείνες ὁποῦ ἀναμέναν ἐλευθερίαν εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ.

39 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁπού εἶναι κατὰ τὸν νόμον τοῦ Κυρίου, ἐγύρισαν ὀπίσω εἰς τὴν Γαλιλαίαν, εἰς τὴν πόλιν τους τὴν Ναζαρέτ.

40 Καὶ τὸ παιδίον ηὔξανε,

καὶ ἐκραταιοῦτο πνεύματι, πληρούμενον σοφίας· καὶ χάρις Θεοῦ ἦν ἐπ' αὐτό.

41 Καὶ ἐπορεύοντο οἱ γονεῖς αὐτοῦ κατ' ἔτος εἰς Ἰερουσαλὴμ τῇ ἑορτῇ τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἐτῶν δώδεκα, ἀναβάντων αὐτῶν εἰς Ἰερόσολυμα κατὰ τὸ ἔθος τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειωσάντων τὰς ἡμέρας, ἐν τῷ ὑποστρέφειν αὐτούς, ὑπέμεινεν Ἰησοῦς ὁ παῖς ἐν Ἰερουσαλὴμ· καὶ οὐκ ἔγνω Ἰωσὴφ καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ.

44 Νομίσαντες δὲ αὐτὸν ἐν τῇ συνοδίᾳ εἶναι, ἦλθον ἡμέρας ὁδόν· καὶ ἀνεζήτουν αὐτὸν ἐν τοῖς συγγενέσι καὶ ἐν τοῖς γνωστοῖς.

45 Καὶ μὴ εὑρόντες αὐτόν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ, ζητοῦντες αὐτόν.

46 Καὶ ἐγένετο, μεθ' ἡμέρας τρεῖς εὗρον αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ καθεζόμενον ἐν μέσῳ τῶν διδασκάλων, καὶ ἀκούοντα αὐτῶν, καὶ ἐπερωτῶντα αὐτούς.

47 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες αὐτοῦ, ἐπὶ τῇ συνέσει καὶ ταῖς ἀποκρίσεσιν αὐτοῦ.

48 Καὶ ἰδόντες αὐτὸν ἐξεπλάγησαν· καὶ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ αὐτοῦ εἶπε· Τέκνον, τί

καὶ ἐδυναμοῦτο κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐπληροῦτο σοφίας· καὶ χάρις τοῦ Θεοῦ ἦτον εἰς αὐτόν.

41 Καὶ ἐπήγεναν οἱ γονεῖς του κάθε χρόνον εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα.

42 Καὶ ὅταν ἐγένη δώδεκα χρονῶν, ἀνέβηκαν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ κατὰ τὴν συνήθειαν τῆς ἑορτῆς·

43 Καὶ τελειώνοντες ταῖς ἡμεραις, ἐκεῖ ὁποὺ ἐγύριζαν ἐκεῖνοι, ἀπόμεινε τὸ παιδίον ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ· καὶ ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἡ μητέρα του δὲν τὸ ἐξεύραν.

44 Ἀμὴ λογιάζοντες πὼς νὰ εἶναι μὲ τὴν συνοδίαν, πλθαν μιᾶς ἡμέρας γράταν· καὶ τὸν ἀναζήτησαν εἰς τοὺς συγγενεῖς καὶ εἰς τοὺς γνωρίμους.

45 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν τὸν εὑρῶν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, γυρεύοντες τον.

46 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τρεῖς ἡμεραις, τὸν εὑρῆκαν μέσα εἰς τὸ ἱερὸν ὁποὺ ἐκάθητον ἀνάμεσα εἰς τοὺς διδασκάλους, καὶ τοὺς ἄκουε, καὶ τοὺς ἐρώτα.

47 Καὶ ἐθαύμαζαν ὅλοι ὅσοι τὸν ἤκουσαν, εἰς τὴν γνῶσιν του καὶ εἰς ταῖς ἀποκρισίς του.

48 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ἐξεπλάγησαν· καὶ λέγει του ἡ μητέρα του· Παιδί μου, διατί μα

ἐποίησας ἡμῖν οὕτως; ἰδοὺ ὁ πατήρ σου κἀγὼ ὀδυνώμενοι ἐζητοῦμέν σε.

49 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί ὅτι ἐζητεῖτέ με; οὐκ ἤδειτε ὅτι ἐν τοῖς τοῦ πατρός μου δεῖ εἶναί με;

50 Καὶ αὐτοὶ οὐ συῆκαν τὸ ῥῆμα ὃ ἐλάλησεν αὐτοῖς.

51 Καὶ κατέβη μετ' αὐτῶν, καὶ ἦλθεν εἰς Ναζαρέτ· καὶ ἦν ὑποτασσόμενος αὐτοῖς· καὶ ἡ μήτηρ αὐτοῦ διετήρει πάντα τὰ ῥήματα ταῦτα ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτῆς.

52 Καὶ Ἰησοῦς προέκοπτε σοφίᾳ καὶ ἡλικίᾳ, καὶ χάριτι παρὰ Θεῷ καὶ ἀνθρώποις.

ἔκαμες ἔτζι; νὰ, ὁ πατήρ σου καὶ ἐγὼ λυπημένοι σὲ ἐγυρεύαμεν.

49 Καὶ εἶπέν τους· Διατί μὲ γυρεύετε; δὲν ἐξεύρετε πῶς κάμνει χρεία νὰ εἶμαι εἰς τὰ πράγματα τοῦ πατρός μου;

50 Καὶ ἔτσι δὲν ἐγκρίκησαν τὸν λόγον ὁπού τους εἶπε.

51 Καὶ ἐκατέβη μαζύ τους, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ· καὶ τους ὑποτάσσετον· καὶ ἡ μητέρα τη ἐφύλαττεν ὅλα τὰ λόγια ἔτσια μέσα εἰς τὴν καρδίαν της.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπροκόπτε καὶ αὔξανεν καὶ εἰς τὴν σοφίαν καὶ εἰς τὴν ἡλικίαν, καὶ εἰς τὴν χάριν σπμὰ εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

Κεφ. γ. 3.

ΕΝ ἔτει δὲ πεντεκαιδεκάτῳ τῆς ἡγεμονίας Τιβερίου Καίσαρος, ἡγεμονεύοντος Ποντίου Πιλάτου τῆς Ἰουδαίας, καὶ τετραρχοῦντος τῆς Γαλιλαίας Ἡρῴδου, Φιλίππου δὲ τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ τετραρχοῦντος τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίου τῆς Ἀβιληνῆς τετραρχοῦντος,

2 Ἐπ' ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἐγένετο ῥῆμα Θεοῦ ἐπὶ Ἰωάννην τὸν τοῦ Ζαχαρίου υἱὸν, ἐν τῇ ἐρήμῳ.

ΚΑΙ εἰς τὸ δεκαπέντε χρόνος τῆς αὐθεντείας τοῦ Τιβερίου Καισαρος, ὅταν αὐθέντευεν ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ὅταν ὁ Ἡρῴδης ἦτον τετράρχης τῆς Γαλιλαίας καὶ ὁ ἀδελφός τη ὁ Φιλιππος τετράρχης τῆς Ἰτουραίας καὶ Τραχωνίτιδος χώρας, καὶ Λυσανίας τετράρχης τῆς Ἀβιληνῆς,

2 Εἰς τον καιρὸν τῶν ἀρχιερέων Ἄννα καὶ Καϊάφα, ἠλθε λόγος Θεοῦ εἰς τὸν Ἰωάννην τὸν υἱὸν τοῦ Ζαχαρίου μέσα εἰς τὴν ἔρημον.

3 Καὶ ἦλθεν εἰς πᾶσαν τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, κηρύσσων βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Ὡς γέγραπται ἐν βίβλῳ λογων Ησαιᾳ τοῦ προφητου, λεγοντος· Φωνὴ βοωντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Ετοιμάσατε τὴν ὁδὸν Κυρίου, εὐθείας ποιεῖτε τὰς τρίβους αὐτοῦ.

5 Πᾶσα φάραγξ πληρωθήσεται, καὶ πᾶν ὄρος καὶ βουνὸς ταπεινωθήσεται· καὶ ἔσται τὰ σκολια εἰς εὐθεῖαν, καὶ αἱ τραχεῖαι εἰς ὁδὸς λειας·

6 Καὶ ὄψεται πᾶσα σὰρξ τὸ σωτηριον τοῦ Θεοῦ.

7 Ἔλεγεν οὖν τοῖς ἐκπορευομενοις ὀχλοις βαπτισθῆναι ὑπ' αὐτοῦ· Γεννηματα ἐχιδνων, τίς ὑπέδειξεν ὑμῖν φυγεῖν ἀπὸ της μελλουσης ὀργῆς;

8 Ποιησατε οὖν καρπὸς ἀξίους της μετανοίας· καὶ μὴ ἄρξησθε λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Πατέρα ἔχομεν τὸν Αβραάμ· λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι δύναται ὁ Θεὸς ἐκ τῶν λίθων τούτων ἐγεῖραι τέκνα τῳ Αβραάμ.

9 Ἤδη δὲ καὶ ἡ ἀξίνη πρὸς τὴν ῥίζαν τῶν δένδρων κεῖται· πᾶν οὖν δένδρον μὴ ποιοῦν καρπὸν

3 Καὶ ἐπῆλθεν εἰς ὅλην τὴν περίχωρον τοῦ Ἰορδάνου, καὶ ἐκήρυττε βάπτισμα μετανοίας εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν·

4 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον ἐν τῷ βιβλίῳ τῶν λόγων τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου, ὅπου λέγει· Φωνὴ ἐκείνου ὅπου βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· Ετοιμάσετε τὴν γραμμὴν τοῦ Κυρίου, κάμετε ἴσες τὰς δρόμους του.

5 Κάθε λαγκάδι θέλει γεμίσει, καὶ κάθε ὄρος καὶ βουνὸ θέλει ταπεινωθῆ· καὶ τὰ γραῦα θέλουσι ἰσιάσει, καὶ ἡ κακοπεριπάτητας γραμμὴς θέλουν γένει ἴσιες·

6 Καὶ κάθε ἄνθρωπος θέλει εἰδῆ τὸ σωτηριον τοῦ Θεοῦ.

7 Ἔλεγε λοιπὸν εἰς τὰς ὄχλους ὅπου εὔγηναν να βαπτισθοῦσιν ἀπ' αὐτόν· Παιδία της ὀχεντρας, τίς σᾶς ἔδειξε να φύγετε ἀπὸ την ὀργὴν ὅπου μέλλει νὰ ἔλθῃ;

8 Κάμετε τὸ λοιπὸν καρπὸς ... να εἶναι ἄξιοι μετανοίας· καὶ ... ἀρχίσετε νὰ λέγητε αὐτάμεσα σας· Ἐμεῖς ἔχομεν πατέρα τὸν Αβραάμ· διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ὁ Θεὸς δύνεται ἀπὸ ταῖς πέτραις ἐτούταις νὰ ἐξανασηση παιδία εἰς τὸν Αβραάμ.

9 Καὶ να καὶ το πελέκι ὅπου κεῖται εἰς την ῥίζαν τῳ δένδρου· κάθε δένδρον ὅπου δὲν κάμνει

παλὸν, ἐκκόπτεται, καὶ εἰς πῦρ βάλλεται.

10 Καὶ ἐπηρώτων αὐτὸν οἱ ὄχλοι, λέγοντες· Τί οὖν ποιήσομεν;

11 Ἀποκριθεὶς δὲ λέγει αὐτοῖς· Ὁ ἔχων δύο χιτῶνας, μεταδότω τῷ μὴ ἔχοντι· καὶ ὁ ἔχων βρώματα, ὁμοίως ποιείτω.

12 Ἦλθον δὲ καὶ τελῶναι βαπτισθῆναι, καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διδάσκαλε, τί ποιήσομεν;

13 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδὲν πλέον παρὰ τὸ διατεταγμένον ὑμῖν πράσσετε.

14 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν καὶ στρατευόμενοι, λέγοντες· Καὶ ἡμεῖς τί ποιήσομεν; καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μηδένα διασείσητε, μηδὲ συκοφαντήσητε· καὶ ἀρκεῖσθε τοῖς ὀψωνίοις ὑμῶν.

15 Προσδοκῶντος δὲ τοῦ λαοῦ, καὶ διαλογιζομένων πάντων ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν περὶ τοῦ Ἰωάννου, μήποτε αὐτὸς εἴη ὁ Χριστός,

16 Ἀπεκρίνατο ὁ Ἰωάννης, ἅπασι λέγων· Ἐγὼ μὲν ὕδατι βαπτίζω ὑμᾶς· ἔρχεται δὲ ὁ ἰσχυρότερός μου, οὗ οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς λῦσαι τὸν ἱμάντα τῶν ὑποδημάτων αὐτοῦ· αὐτὸς ὑμᾶς

καλὸν καρπὸν, κόπτεται, καὶ βάνεται εἰς τὴν φωτιά.

10 Καὶ οἱ ὄχλοι τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ τοῦ ἐλεγαν· Τί νὰ κάμωμεν λοιπόν;

11 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τους· Ἐκεῖνος ὁπού ἔχει δύο φορέματα, ἂς δώσῃ τὸ ἕνα ἐκείνου ὁπού δὲν ἔχει· τὸ αὐτὸ ἂς κάμῃ καὶ ἐκεῖνος, ὁπού ἔχει φαγητά.

12 Καὶ ἦλθαν καὶ οἱ τελῶναι νὰ βαπτισθοῦσι, καὶ λεγουν τοῦ· Διδάσκαλε, τί νὰ κάμωμεν;

13 Καὶ τους εἶπε· Τίποτες περισσότερον μὴν ζητᾶτε ἐξὼ ἀπὸ τὸ διατεταγμένον σας.

14 Ἐρωτησάν τον καὶ οἱ στρατιῶται, καὶ ἐλεγαν· Ἀμὴ ἐμεῖς τί νὰ κάμωμεν; καὶ εἶπεν τους· Κανένα νὰ μὴν διασείσετε, μηδὲ νὰ συκοφαντήσετε· καὶ νὰ εἶσθε εὐχαριστημένοι εἰς τὴν ῥόγαν σας.

15 Καὶ ἐλπίζοντας ὁ λαὸς, καὶ διαλογιζόμενοι ὅλοι μέσα τους διὰ τὸν Ἰωάννην, μήπως καὶ ἤθελεν εἶσθαι αὐτὸς ὁ Χριστὸς,

16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης εἰς ὅλους, καὶ εἶπεν· Ἐγὼ σᾶς βαπτίζω μὲ νερόν· ἀμὴ ἔρχεται ὁ δυνατώτερός μου, τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ λερίον τῶν ὑποδημάτων του· αὐ-

βαπτίσει ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, καὶ πυρί.

17 Οὗ τὸ πτύον ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ, καὶ διακαθαριεῖ τὴν ἅλωνα αὐτοῦ· καὶ συνάξει τὸν σῖτον εἰς τὴν ἀποθήκην αὐτοῦ, τὸ δὲ ἄχυρον κατακαύσει πυρὶ ἀσβέστῳ.

18 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἕτερα παρακαλῶν εὐηγγελίζετο τὸν λαόν.

19 Ὁ δὲ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης, ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ, περὶ Ἡρῳδιάδος τῆς γυναικὸς Φιλίππου τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ, καὶ περὶ πάντων ὧν ἐποίησε πονηρῶν ὁ Ἡρῴδης,

20 προσέθηκε καὶ τοῦτο ἐπὶ πᾶσι, καὶ κατέκλεισε τὸν Ἰωάννην ἐν τῇ φυλακῇ.

21 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ βαπτισθῆναι ἅπαντα τὸν λαόν, καὶ Ἰησοῦ βαπτισθέντος, καὶ προσευχομένου, ἀνεῳχθῆναι τὸν οὐρανόν·

22 καὶ καταβῆναι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σωματικῷ εἴδει, ὡσεὶ περιστεράν, ἐπ' αὐτόν· καὶ φωνὴν ἐξ οὐρανοῦ γενέσθαι, λέγουσαν· Σὺ εἶ ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, ἐν σοὶ εὐδόκησα.

23 Καὶ αὐτὸς ἦν ὁ Ἰησοῦς ὡσεὶ ἐτῶν τριάκοντα ἀρχόμενος, ὢν (ὡς ἐνομίζετο) υἱὸς Ἰωσὴφ, τοῦ Ἡλὶ,

τος θέλει σᾶς βαπτίσει μὲ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ φωτιάν,

17 Εἰς τοῦ ὁποίου τὸ χέρι εἶναι τὸ φτυάρι· καὶ θέλει καθαρίσει τὸ ἅλωνι του· καὶ θέλει μαζώξει τὸ σιτάρι εἰς τὸ ἀμπάρι του· καὶ τὸ ἄχυρον θέλει το κατακαύσει μὲ φωτίαν ὁποῦ δὲν σβεῖ ποτέ.

18 Καὶ ἄλλα πολλὰ παρακινῶν εὐαγγέλιζε τὸν λαόν.

19 Καὶ ὁ Ἡρῴδης ὁ τετραρχης ἐλεγχωντας νὰ ἐλέγχετον ἀπ' αὐτὸν, διὰ τὴν Ἡρῳδιάδα τὴν γυναῖκα τοῦ ἀδελφοῦ του Φιλίππου, καὶ διὰ ὅλα ἐκεῖνα τὰ κακὰ ὁποῦ ἔκαμε ὁ Ἡρῴδης,

20 ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ ἐσφάλισε τὸν Ἰωάννην μέσα εἰς τὴν φυλακήν.

21 Καὶ ὅταν ἐβαπτίζετον ὅλοι ὁ λαός, ἐκεῖ ὁποῦ ἐβαπτίσθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπροσεύχετον, ἀνοίχθησαν οἱ οὐρανοί·

22 καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐκατέβη μὲ σωματικὸν εἶδος, ὡσὰν περιστέρι, ἀπάνω εἰς αὐτόν· καὶ νά, καὶ ἦλθε φωνὴ ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁποῦ ἔλεγε· Ἐσὺ εἶσαι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, εἰς ἐσένα ἀναπαύομαι.

23 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἦτον ὡσὰν νὰ ἄρχιζε τριάντα χρόνων, καθὼς ἐλογιάζετον νὰ εἶναι υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ· καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ Ἡλί.

24 Τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευί, τοῦ Μελχί, τοῦ Ἰαννά, τοῦ Ἰωσήφ,

24 Καὶ ὁ Ἡλὶ τοῦ Ματθάτ· καὶ ὁ Ματθὰτ τοῦ Λευΐ· καὶ ὁ Λευὶς τοῦ Μελχί· καὶ ὁ Μελχὶς τοῦ Ἰαννα· καὶ ὁ Ἰαννὰ τοῦ Ἰωσήφ.

25 Τοῦ Ματταθίου, τοῦ Ἀμώς, τοῦ Ναούμ, τοῦ Ἐσλί, τοῦ Ναγγαί,

25 Καὶ ὁ Ἰωσὴφ τοῦ Ματταθίου· καὶ ὁ Ματταθίας τοῦ Ἀμώς· καὶ Ἀμὼς τοῦ Ναούμ· καὶ Ναοὺμ τοῦ Ἐσλί· καὶ ὁ Ἐσλὶς τοῦ Ναγγαι.

26 Τοῦ Μαάθ, τοῦ Ματταθίου, τοῦ Σεμεΐ, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰούδα,

26 Καὶ ὁ Ναγγαὶ τοῦ Μαάθ· καὶ Μαὰθ τοῦ Ματταθίου· καὶ Ματταθίας τοῦ Σεμεΐ· καὶ Σεμεὶς τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰούδα.

27 Τοῦ Ἰωανὰ, τοῦ Ρησὰ, τοῦ Ζοροβάβιλ, τοῦ Σαλαθιὴλ, τοῦ Νηρί,

27 Καὶ Ἰούδας τοῦ Ἰωανὰ· καὶ Ἰωανὰς τοῦ Ρησα· καὶ Ῥησᾶς, τοῦ Ζοροβάβελ· καὶ Ζοροβάβελ τοῦ Σαλαθιὴλ· καὶ Σαλαθιὴλ τοῦ Νηρί.

28 Τοῦ Μελχί, τοῦ Ἀδδὶ, τοῦ Κωσαμ, τοῦ Ἐλμωδὰμ, τοῦ Ἠρ,

28 Καὶ Νηρὶς τοῦ Μελχί· καὶ Μελχὶς τοῦ Ἀδδί· καὶ Ἀδδὶς τοῦ Κωσάμ· καὶ Κωσὰμ τοῦ Ἐλμωδάμ· καὶ Ἐλμωδὰμ τοῦ Ἠρ.

29 Τοῦ Ἰωσὴ, τοῦ Ἐλιέζερ, τοῦ Ἰωρεὶμ, τοῦ Ματθάτ, τοῦ Λευΐ,

29 Καὶ Ἠρ τοῦ Ἰωσὴ· καὶ Ἰωσὴ τοῦ Ἐλιέζερ· καὶ Ἐλιέζερ τοῦ Ἰωρειμ· καὶ Ἰωρεὶμ τοῦ Μαθθάτ· καὶ Ματθὰτ τοῦ Λευΐ.

30 Τοῦ Συμεών, τοῦ Ἰούδα, τοῦ Ἰωσήφ, τοῦ Ἰωνάμ, τοῦ Ἐλιακείμ,

30 Καὶ Λευὶ τοῦ Συμεών· καὶ Συμεὼν τοῦ Ἰούδα· καὶ ὁ Ἰούδας τοῦ Ἰωσήφ· καὶ Ἰωσὴφ τοῦ Ἰωνάμ· καὶ Ἰωνὰμ τοῦ Ἐλιακείμ.

31 Τοῦ Μελιᾶ, τοῦ Μαϊνάμ, τοῦ Ματταθὰ, τοῦ Νάθαμ, τοῦ Δαβίδ,

31 Καὶ Ἐλιακεὶμ τοῦ Μελιᾶ· καὶ Μελιᾶς τοῦ Μαϊνάμ· καὶ Μαϊνὰμ τοῦ Ματταθά· καὶ Ματταθὰς τοῦ Ναθάμ· καὶ Ναθὰμ τοῦ Δαβίδ.

32 Τοῦ Ἰεσσαὶ, τοῦ Ἰωβήδ,

32 Καὶ Δαβὶδ τοῦ Ἰεσσαὶ· καὶ Ἰεσσαὶ τοῦ Ὠβήδ· καὶ Ὠβὴδ

τῦ Βοοζ, τῦ Σαλμὼν, τῦ Ναασσων,

33 Τῦ Ἀμιναδαϐ, τῦ Ἀραμ, τῦ Ἐσρὼμ, τῦ Φαρὲς, τῦ Ἰουδα,

34 Τῦ Ἰακὼϐ, τῦ Ἰσαὰκ, τῦ Ἀβρααμ, τῦ Θάρα, τῦ Ναχὼρ,

35 Τῦ Σαρουχ, τῦ Ραγαὺ, τῦ Φαλὲκ, τῦ Ἑβὲρ, τῦ Σαλὰ,

36 Τῦ Καϊνὰν, τῦ Ἀρφαξαδ, τῦ Σημ, τῦ Νῶε, τῦ Λάμεχ,

37 Τῦ Μαθουσάλα, τῦ Ενωχ, τῦ Ἰαρὶδ, τῦ Μαλελεὴλ, τῦ Καϊνὰν,

38 Τῦ Ενὼς, τῦ Σὴθ, τῦ Ἀδὰμ, τῦ Θεῦ.

τῦ Βοόζ· καὶ Βοοζ τῦ Σαλμων· καὶ Σαλμὼν τῦ Ναασσων.

33 Καὶ Ναασσων τῦ Ἀμιναδαϐ· καὶ Ἀμιναδαϐ τῦ Ἀράμ· καὶ Ἀρὰμ τῦ Ἐσρωμ· καὶ Ἐσρωμ τῦ Φαρὲς· καὶ Φαρὶς τῦ Ἰουδα.

34 Καὶ Ἰούδας τῦ Ἰακωϐ· καὶ Ἰακωϐ τῦ Ἰσαὰκ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τῦ Ἀβραάμ· καὶ Ἀβραὰμ τῦ Θάρρα· καὶ Θάρρας τῦ Ναχωρ·

35 Καὶ Ναχὼρ τῦ Σαρυχ· καὶ Σαρυχ τῦ Ἰαγαὺ· καὶ Ῥαγαυ τῦ Φαλὲκ· καὶ Φαλὲκ τῦ Ἔβερ· καὶ Ἔβερ τῦ Σαλα.

36 Καὶ Σαλὰ τῦ Καϊνάμ· καὶ Καϊνὰν τῦ Ἀρφαξὰδ· καὶ Ἀρφαξαδ τῦ Σημ· καὶ Σημ τῦ Νῶε· καὶ Νῶε τῦ Λαμεχ.

37 Καὶ Λαμεχ τῦ Μαθουσαλα· καὶ Μαθουσάλα τῦ Ενὼχ· καὶ Ενωχ τῦ Ἰαρὶδ· καὶ Ἰαρὶδ τῦ Μαλελεὴλ· καὶ Μαλελεὴλ τῦ Καϊνάν.

38 Καὶ Καϊνὰν τῦ Ενως· καὶ Ενὼς τῦ Σήθ· καὶ Σὴθ τῦ Ἀδὰμ· καὶ Ἀδὰμ τῦ Θεῦ.

Κεφ. δ.4.

Ἰησοῦς δὲ Πνεύματος ἁγίου πλησθεὶς ὑπέστρεψεν ἀπὸ τῦ Ἰορδάνε· καὶ ἤγετο ἐν τῷ Πνεύματι εἰς τὴν ἔρημον,

2 Ἡμέρας τεσσαράκοντα πειραζόμενος ὑπὸ τῦ διαβόλε· καὶ οὐκ ἔφαγεν οὐδὲν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις· καὶ συντελε-

Καὶ ὁ Ἰησοῦς γεμάτος Πνεύματος ἁγίου ὑπέστρεψεν ἀπὸ τῦ Ἰορδάνε· καὶ ἐφέρετο διὰ μέσα τῦ Πνεύματος εἰς τὴν ἔρημον,

2 Καὶ ἐπειράζετο ἀπὸ τῦ διαβόλε σαράντα ἡμέρας· καὶ τίποτες δὲν ἔφαγε ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη

σθεισων, αυτοι, υστερον επεινασε.

3 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· Εἰ υἱος εἶ τῦ Θεῦ, εἰπὲ τῷ λίθῳ τούτῳ ἵνα γένηται ἄρτος.

4 Καὶ ἀπεκρίθη Ἰησῦς πρὸς αὐτὸν, λέγων· Γέγραπται, ὅτι οὐκ ἐπ' ἄρτῳ μόνῳ ζήσεται ὁ ἄνθρωπος, ἀλλ' ἐπὶ παντὶ ῥήματι Θεῦ.

5 Καὶ ἀναγαγὼν αὐτὸν ὁ διάβολος εἰς ὄρος ὑψηλὸν, ἔδειξεν αὐτῷ πάσας τὰς βασιλείας τῆς οἰκουμένης ἐν στιγμῇ χρόνῳ.

6 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ διάβολος· Σοὶ δώσω τὴν ἐξουσίαν ταύτην ἅπασαν, καὶ τὴν δόξαν αὐτῶν· ὅτι ἐμοὶ παραδέδοται καὶ ᾧ ἐὰν θέλω, δίδωμι αὐτήν.

7 Σὺ οὖν ἐὰν προσκυνήσῃς ἐνώπιόν μου, ἔσαι σῦ πάντα.

8 Καὶ ἀποκριθεὶς αὐτῷ, εἶπεν ὁ Ἰησῦς· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· γέγραπται γάρ· Προσκυνήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτῷ μόνῳ λατρεύσεις.

9 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἰερουσαλὴμ, καὶ ἔστησεν αὐτὸν ἐπὶ τὸ πτερύγιον τοῦ ἱεροῦ· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εἰ ὁ υἱὸς εἶ τῦ Θεῦ, βάλε σεαυτὸν ἐντεῦθεν κάτω·

10 Γέγραπται γάρ· Ὅτι τοῖς

σαν αὐταῖς αἱ ἡμέραις, ὕστερον ἐπείνασε.

3 Καὶ λέγει τῷ ὁ διάβολος· Ἂν εἶσαι υἱὸς τῦ Θεῦ, εἰπὲ τῇ πέτρᾳ ἐτούτῃ να γένῃ ψωμί.

4 Καὶ ὁ Ἰησῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν εἰς αὐτόν· Εἶναι γεγραμμένον, ὅτι ὄχι μόνον μὲ ψωμὶ να ζῇ ὁ ἄνθρωπος, ἀλλὰ με κάθε λόγον Θεῦ.

5 Καὶ ἀνεβάζοντάς τον ὁ διάβολος εἰς ἕνα ὑψηλὸν ὄρος, τῦ ἔδειξεν ὅλαις ταῖς βασιλείαις τῦ κόσμου εἰς μίαν στιγμὴν καιρῦ.

6 Καὶ εἶπέν τῦ ὁ διάβολος· Ἐσένα θέλω δώσει ἐτοῦτην τὴν ἐξουσίαν ὅλην, καὶ τὴν δόξαν τῦς· ὅτι ἐμένα παραδόθη, καὶ οὐτινος θέλω, τὴν δίδω.

7 Ἐὰν ἐσὺ λοιπὸν με προσκυνήσῃς ὁμπρός μου, θέλει εἶσθαι ὅλα ἐδικά σου.

8 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, καὶ εἶπέν, τῦ· Ὕπαγε ὀπίσω μου Σατανᾶ· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Θέλεις προσκυνήσει τὸν Αὐθέντην τὸν Θεόν σου, καὶ αὐτὸν μόνον θέλεις λατρεύσει.

9 Καὶ ἐφερέ τον εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐστησέν τον ἀπάνω εἰς τὴν ἄκρην τῦ ἱεροῦ, καὶ εἶπέν τῦ· Ἐὰν εἶσαι υἱὸς τῦ Θεῦ, ῥίξε τὸ λόγον σου ἀπ' ἐδῶ κάτω·

10 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον·

ἀγγέλοις αὐτοῦ ἐντελεῖται περὶ σοῦ, τοῦ διαφυλάξαι σε.

11 Καὶ ὅτι ἐπὶ χειρῶν ἀροῦσί σε, μήποτε προσκόψῃς πρὸς λίθον τὸν πόδα σου.

12 Καὶ ἀποκριθεὶς, εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι εἴρηται· Οὐκ ἐκπειράσεις Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ συντελέσας πάντα πειρασμὸν, ὁ διάβολος, ἀπέστη ἀπ' αὐτοῦ ἄχρι καιροῦ.

14 Καὶ ὑπέστρεψεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ [illegible] ἐξῆλθε καθ' ὅλης τῆς περιχώρου περὶ αὐτοῦ.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν ἐν ταῖς συναγωγαῖς αὐτῶν, δοξαζόμενος ὑπὸ πάντων.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, οὗ ἦν τεθραμμένος· καὶ εἰσῆλθε κατὰ τὸ εἰωθὸς αὐτῷ, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, εἰς τὴν συναγωγήν· καὶ ἀνέστη ἀναγνῶναι.

17 Καὶ ἐπεδόθη αὐτῷ βιβλίον Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀναπτύξας τὸ βιβλίον, εὗρε τὸν τόπον οὗ ἦν γεγραμμένον·

18 Πνεῦμα Κυρίου ἐπ' ἐμὲ, οὗ ἕνεκεν ἔχρισέ με· εὐαγγελίζεσθαι πτωχοῖς ἀπέσταλκέ με, ἰάσασθαι τοὺς συντετριμμένους τῇ καρδίᾳ, κηρύξαι αἰχμα-

Ὅτι θέλει προσάξει τοὺς ἀγγέλους του διὰ λόγου σου, νὰ σὲ διαφυλάξουν.

11 Καὶ νὰ σὲ φέρουν ἀπάνω εἰς τὰ χεῖρά της, διὰ νὰ μὴν σκοντάψῃ εἰς τὴν πέτραν τὸ ποδάρι σου.

12 Καὶ ἀποκριθὴ ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει του· Ἐλαλήθη· Δὲν θέλεις δοκιμάσει Κύριον τὸν Θεόν σου.

13 Καὶ τελειώνοντας κάθε πειρασμὸν, ὁ διάβολος ἐμάκρυνεν ἀπ' αὐτὸν ἕως καιρόν.

14 Καὶ ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ ἡ φήμη εὐγῆκεν εἰς ὅλην τὴν Γαλιλαίαν διὰ λόγου του.

15 Καὶ αὐτὸς ἐδίδασκεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τους, δοξαζόμενος ἀπὸ ὅλους.

16 Καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ναζαρέτ, ἐκεῖ ὅπου ἦτον ἀνατραμμένος· καὶ ἐμβῆκε κατὰ τὴν συνήθειάν του τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου εἰς τὴν συναγωγὴν· καὶ ἐσηκώθη νὰ διαβάσῃ.

17 Καὶ τοῦ ἔδωκαν τὸ βιβλίον τοῦ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου· καὶ ἀνοίγωντας τὸ βιβλίον, εὗρε τὸν τόπον ὅπου ἦτον γεγραμμένον·

18 Τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου ἀπάνω εἰς ἐμὲ, καὶ διὰ τοῦτο μὲ ἔχρισε· καὶ μὲ ἔστειλε διὰ νὰ εὐαγγελίσω τοὺς πτωχοὺς, νὰ ἰατρεύσω ἐκείνους ὅπου ἔχουν καρ-

λωται ἄφεσιν, καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει,

19 Κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν.

20 Καὶ πτύξας τὸ βιβλίον, ἀποδοὺς τῷ ὑπηρέτῃ, ἐκάθισε· καὶ πάντων ἐν τῇ συναγωγῇ οἱ ὀφθαλμοὶ ἦσαν ἀτενίζοντες αὐτῷ.

21 Ἤρξατο δὲ λέγειν πρὸς αὐτούς· Ὅτι σήμερον πεπλήρωται ἡ γραφὴ αὕτη ἐν τοῖς ὠσὶν ὑμῶν.

22 Καὶ πάντες ἐμαρτύρουν αὐτῷ, καὶ ἐθαύμαζον ἐπὶ τοῖς λόγοις τῆς χάριτος, τοῖς ἐκπορευομένοις ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ ἔλεγον· Οὐχ υἱός ἐστιν Ἰωσὴφ;

23 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πάντως ἐρεῖτέ μοι τὴν παραβολὴν ταύτην· Ἰατρέ, θεράπευσον σεαυτόν· ὅσα ἠκούσαμεν γενόμενα ἐν τῇ Καπερναούμ, ποίησον καὶ ὧδε ἐν τῇ πατρίδι σου.

24 Εἶπε δέ· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς προφήτης δεκτός ἐστιν ἐν τῇ πατρίδι αὐτοῦ.

25 Ἐπ' ἀληθείας δὲ λέγω ὑμῖν, πολλαὶ χῆραι ἦσαν ἐν ταῖς ἡμέραις Ἠλίου ἐν τῷ Ἰσραὴλ, ὅτε ἐκλείσθη ὁ οὐρανὸς

δλιαν ραγισμένην, νὰ κηρύξω ἐλευθερίαν εἰς τοὺς σκλαβωμένους, καὶ ξανάβλεψιν εἰς τοὺς τυφλοὺς, νὰ πέμψω μὲ συγχώρησιν τοὺς πληγωμένους,

19 Νὰ κηρύξω χρόνον Κυρίου γερκτόν.

20 Καὶ σφαλώντας τὸ βιβλίον, καὶ δίδωντάς το τὸ ὑπηρέτη, ἐκάθισε· καὶ τὰ μάτια ὁλωνῶν ὅπου ἦταν εἰς τὸ συναγωγὴ ατενιζαν εἰς αὐτόν·

21 Καὶ ἄρχισε νὰ τοὺς λεγῃ· Ὅτι σήμερον ἐτελειώθη ἡ γραφὴ ἐτοῦτη εἰς τὰ αὐτία σας.

22 Καὶ ὅλοι ἐμαρτύρησαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐθαύμαζαν εἰς τὰ λόγια τὰ χαριτωμένα, ὅπου εὔγειναι ἀπὸ τὸ στόμα τὴ, καὶ ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτοῦτο ὁ υἱὸς τὴ Ἰωσὴφ;

23 Καὶ εἶπεν εἰς αὐτούς· Ἐξάπαντος θέλετε μὲ εἰπεῖ τὴν παραβολὴν ἐτοῦτην· Ἰατρὲ, θεράπευσε τὸ λόγο σὸ· ὅσα ἀκέσαμεν ὅπου ἔγιναν εἰς τὴν Καπερναοὺμ, κάμε τα καὶ ἐδῶ εἰς τὴν πατρίδα σου.

24 Καὶ εἶπε· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι οὐδὲ κανένας προφήτης εἶναι δεκτὸς εἰς τὴν πατρίδα τὴ.

25 Καὶ ἐπ' ἀληθείας σᾶς λέγω, πολλαῖς χῆραις ἦταν εἰς τὸν καιρὸν τὴ Ἠλίου εἰς τὸ γένος τὴ Ἰσραὴλ, ὅταν ἰσφαλνσεν

ἐπὶ ἔτη τρία καὶ μῆνας ἕξ, ὡς
ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶ-
σαν τὴν γῆν·

26 Καὶ πρὸς οὐδεμίαν αὐτῶν
ἐπέμφθη Ηλίας, εἰ μὴ εἰς
Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, πρὸς
γυναῖκα χήραν.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν
ἐπὶ Ελισσαίου τοῦ προφήτου ἐν
τῷ Ισραηλ· καὶ οὐδεὶς αὐτῶν
ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμὰν ὁ
Σύρος.

28 Καὶ ἐπλήσθησαν πάν-
τες θυμοῦ ἐν τῇ συναγωγῇ,
ἀκούοντες ταῦτα.

29 Καὶ ἀναστάντες ἐξέβα-
λον αὐτὸν ἔξω τῆς πόλεως· καὶ
ἤγαγον αὐτὸν ἕως τῆς ὀφρύ-
ος τοῦ ὄρους, ἐφ' οὗ ἡ πόλις αὐτῶν
ᾠκοδόμητο, εἰς τὸ κατακρημνί-
σαι αὐτόν.

30 Αὐτὸς δὲ διελθὼν διὰ
μέσου αὐτῶν, ἐπορεύετο.

31 Καὶ κατῆλθεν εἰς Κα-
περναούμ πόλιν τῆς Γαλιλαίας·
καὶ ἦν διδάσκων αὐτοὺς ἐν τοῖς
σάββασι.

32 Καὶ ἐξεπλήσσοντο ἐπὶ τῇ
διδαχῇ αὐτοῦ· ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ
ἦν ὁ λόγος αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐν τῇ συναγωγῇ
ἦν ἄνθρωπος ἔχων πνεῦμα
δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἀνε-
κραξε φωνῇ μεγάλῃ,

34 Λέγων· Ἔα, τί ἡμῖν καὶ
σοὶ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ; ἦλθες ἀ-

ὸ ἐναυτὸς τριῶν ἐνιαυτῶν καὶ μηνῶν ἕξ, ὡς ἐγένετο λιμὸς μέγας ἐπὶ πᾶσαν τὴν γῆν·

26 καὶ εἰς οὐδεμίαν ἀπ' αὐτῶν ἐπέμφθη Ἠλίας, εἰ μὴ εἰς Σάρεπτα τῆς Σιδῶνος, εἰς γυναῖκα χήραν.

27 Καὶ πολλοὶ λεπροὶ ἦσαν ἐπὶ τοῦ Ἐλισσαίου τοῦ προφήτου ἐν τῷ γένει τοῦ Ἰσραήλ· καὶ οὐδεὶς ἀπ' αὐτῶν δὲν ἐκαθαρίσθη, εἰ μὴ Νεεμὰν ὁ Σύρος.

28 Καὶ ὅλοι ἐγέμισαν θυμὸν εἰς τὰ συναγώγια, ἀκούοντες τὰ λόγια ταῦτα.

29 Καὶ ἐσηκώθησαν καὶ ἐβγάλαν τον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐπῆγαν τον ἕως εἰς τὸ ὀφρύδι τοῦ ὄρους, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἡ πόλις των κτισμένη, διὰ νὰ τὸν ξεκρημνίσουν.

30 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπέρασεν ἀπὸ τὴν μέσην τους, καὶ ἐβγῆκε.

31 Καὶ ἐκατέβη εἰς τὴν Καπερναοὺμ ἡ ὁποία εἶναι πόλις τῆς Γαλιλαίας· καὶ τοὺς ἐδίδασκε εἰς τὰ σάββατα.

32 Καὶ ἐξεπλήττοντο εἰς τὴν διδαχήν του· ὅτι τὰ λόγια του ἦταν ἐξουσιαστικά.

33 Καὶ εἰς τὴν συναγωγὴν ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ὁποὺ εἶχε πνεῦμα δαιμονίου ἀκαθάρτου, καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνήν,

34 Καὶ εἶπεν· Ἄφες ὦ Ἰησοῦ Ναζαρηνέ, τί ἔχεις νὰ κάμης

πολίσαι ἡμᾶς; οἶδά σε τίς εἶ· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ ἐπετίμησεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς, λέγων· Φιμώθητι, καὶ ἔξελθε ἐξ αὐτοῦ. Καὶ ῥίψαν αὐτὸν τὸ δαιμόνιον εἰς τὸ μέσον, ἐξῆλθεν ἀπ' αὐτοῦ, μηδὲν βλάψαν αὐτόν.

36 Καὶ ἐγένετο θάμβος ἐπὶ πάντας· καὶ συνελάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Τίς ὁ λόγος οὗτος, ὅτι ἐν ἐξουσίᾳ καὶ δυνάμει ἐπιτάσσει τοῖς ἀκαθάρτοις πνεύμασι, καὶ ἐξέρχονται;

37 Καὶ ἐξεπορεύετο ἦχος περὶ αὐτοῦ εἰς πάντα τόπον τῆς περιχώρου.

38 Ἀναστὰς δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς, εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν Σίμωνος· ἡ πενθερὰ δὲ τοῦ Σίμωνος ἦν συνεχομένη πυρετῷ μεγάλῳ· καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν περὶ αὐτῆς.

39 Καὶ ἐπιστὰς ἐπάνω αὐτῆς, ἐπετίμησε, τῷ πυρετῷ, καὶ ἀφῆκεν αὐτήν· παραχρῆμα δὲ ἀναστᾶσα διηκόνει αὐτοῖς.

40 Δύνοντος δὲ τοῦ ἡλίου, πάντες ὅσοι εἶχον ἀσθενοῦντας νόσοις ποικίλαις, ἤγαγον αὐτοὺς πρὸς αὐτόν· ὁ δὲ ἑνὶ ἑκάστῳ αὐτῶν τὰς χεῖρας ἐπιθεὶς, ἐθεράπευσεν αὐτούς.

41 Ἐξήρχετο δὲ καὶ δαιμόνια ἀπὸ πολλῶν, κραυγάζοντα καὶ λέγοντα· Σὺ εἶ ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα λαλεῖν αὐτά, ὅτι ἤδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι.

42 Γενομένης δὲ ἡμέρας, ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον· καὶ οἱ ὄχλοι ἐπεζήτουν αὐτὸν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ, καὶ κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

43 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπεστάλην.

44 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

μι τὸν λόγον μας; ἦλθες νὰ μᾶς χαλάσῃς; ἐξεύρω ποῖος εἶσαι· ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν εἶπεν· Ἀποσωπώσου, καὶ βγαῖνε ἀπ' αὐτόν. Καὶ τὸ δαιμόνιον τὸν ἔρριξεν εἰς τὴν μέσην, καὶ βγῆκεν ἀπ' αὐτόν, καὶ δὲν τὸν ἔβλαψε τίποτες.

36 Καὶ μεγάλη τρομάρα τοὺς ἔπιασεν ὅλους· καὶ ἐσυντύχαιναν ἀναμεσά τους, καὶ ἐλεγαν· Τί εἶναι ἐτοῦτο τὸ πρᾶγμα, ὅτι μὲ ἐξουσίαν καὶ δύναμιν προστάσσει τὰ ἀκάθαρτα πνεύματα, καὶ βγαίνουσι;

37 Καὶ ἡ φήμη τοῦ βγῆκεν εἰς ὅλον τὸν τόπον τῆς περιχώρου.

38 Καὶ σηκωθεὶς ἀπὸ τὴν συναγωγὴν, ἔμβηκεν εἰς τὸ σπίτι τοῦ Σίμωνος· καὶ ἡ πενθερὰ τοῦ Σίμωνος ἐκρατεῖτο ἀπὸ μεγάλην θέρμην· καὶ τὸν παρακάλεσάν τοι δι' αὐτήν.

39 Καὶ ἐστὰς νὰ πάγῃ ἀπάνω της νὰ τὴν καθήσῃ, ἐπρόσταξε τὴν θέρμην, καὶ ἄφησεν την· καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη καὶ τοὺς ὑπηρέτα.

40 Καὶ ὅταν ἐβασίλευεν ὁ ἥλιος, ὅλοι ὅσοι εἶχαν ἀσθενεῖς ἀπὸ διάφορες ἀσθένειες, τοὺς ἔφεραν εἰς αὐτόν· καὶ αὐτὸς βάνωντας ἀπάνω εἰς καθένα τὸ χέρι του, τοὺς ἐθεράπευε.

41 Καὶ βγῆκαν καὶ πολλὰ

νια ἀπὸ πολλῶν, κράζοντα καὶ λέγοντα· Ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ ἐπιτιμῶν οὐκ εἴα αὐτὰ λαλεῖν, ὅτι ἤδεισαν τὸν Χριστὸν αὐτὸν εἶναι.

42 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἔρημον τόπον, καὶ οἱ ὄχλοι ἐζήτουν αὐτὸν, καὶ ἦλθον ἕως αὐτοῦ· καὶ κατεῖχον αὐτὸν τοῦ μὴ πορεύεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

43 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὅτι καὶ ταῖς ἑτέραις πόλεσιν εὐαγγελίσασθαί με δεῖ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι εἰς τοῦτο ἀπέσταλμαι.

44 Καὶ ἦν κηρύσσων ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

δαιμόνια ἀπὸ πολλῶν, ὅπου ἔκραζαν καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ. Καὶ μὲ ὀργὴν τὰ ἐπρόσταξε, καὶ δὲν τὰ ἄφηνε νὰ λαλοῦσιν, ἔτι ἤξευραν πὼς εἶναι αὐτὸς ὁ Χριστός.

42 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν εὐγῆκε καὶ ὑπῆγε εἰς ἕνα ἔρημον τόπον, καὶ τὸ πλῆθος τὸν ἐζήτειν, καὶ ἔπεσαν ἕως ἐκεῖ· καὶ τὸν ἐμπόδιζαν νὰ μὴν παγαίνῃ ἀπ' αὐτούς.

43 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ὅτι καὶ εἰς ταῖς ἄλλαις πόλαις κάμνει χρεία νὰ εὐαγγελίσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· ὅτι διὰ τοῦτο ἐξάλθηκα.

44 Καὶ ἐκήρυττεν εἰς ταῖς συναγωγαῖς τῆς Γαλιλαίας.

Κεφ. ε'. 5.

Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ τὸν ὄχλον ἐπικεῖσθαι αὐτῷ τὴν ἀκοὴν τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἦν ἑστὼς παρὰ τὴν λίμνην Γεννησαρέτ·

2 Καὶ εἶδε δύο πλοῖα ἑστῶτα παρὰ τὴν λίμνην· οἱ δὲ ἁλιεῖς ἀποβάντες ἀπ' αὐτῶν ἀπέπλυναν τὰ δίκτυα.

3 Ἐμβὰς δὲ εἰς ἓν τῶν πλοίων ὃ ἦν τοῦ Σίμωνος, ἠρώτησεν αὐτὸν ἀπὸ τῆς γῆς ἐπαναγαγεῖν ὀλίγον· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν ἐκ τοῦ πλοίου τοὺς ὄχλους.

ΚΑΙ ὅταν ὁ ὄχλος τὸν ἐπλάκωνε νὰ ἀκοῦῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὸς ἐστέκετον εἰς τὴν λίμνην τῆς Γεννησαρέτ·

2 Καὶ εἶδε δυὸ μονόξυλα ὁποῦ ἐστέκοντον εἰς τὴν λίμνην· καὶ οἱ ψαράδες ἐγύρισαν ἀπὸ τὰ μονόξυλα ἐξέπλυναν τὰ δίκτυα.

3 Κα. ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε εἰς ἕνα ἀπὸ τὰ μονόξυλα, τὸ ὁποῖον ἦτον τοῦ Σιμωνος, καὶ τὸν ἐπαρακάλεσε νὰ τὸν μακρύνῃ ὀλίγον ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ ἐκάθεστε καὶ ἐδίδασκε τοὺς ὄχλους ἀπὸ τὸ μονόξυλον.

4 Ως δὲ ἐπαύσατο λαλῶν, εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα· Ἐπανάγαγε εἰς τὸ βάθος, καὶ χαλάσατε τὰ δίκτυα ὑμῶν εἰς ἄγραν.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Σίμων, εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιστάτα, δι' ὅλης τῆς νυκτὸς κοπιάσαντες, οὐδὲν ἐλάβομεν· ἐπὶ δὲ τῷ ῥήματί σου χαλάσω τὸ δίκτυον.

6 Καὶ τοῦτο ποιήσαντες, συνέκλεισαν ἰχθύων πλῆθος πολύ· διερρήγνυτο δὲ τὸ δίκτυον αὐτῶν.

7 Καὶ κατένευσαν τοῖς μετόχοις τοῖς ἐν τῷ ἑτέρῳ πλοίῳ, τοῦ ἐλθόντας συλλαβέσθαι αὐτοῖς· καὶ ἦλθον, καὶ ἔπλησαν ἀμφότερα τὰ πλοῖα, ὥστε βυθίζεσθαι αὐτά.

8 Ἰδὼν δὲ Σίμων Πέτρος, προσέπεσε τοῖς γόνασι τοῦ Ἰησοῦ, λέγων· Ἔξελθε ἀπ' ἐμοῦ, ὅτι ἀνὴρ ἁμαρτωλός εἰμι, Κύριε·

9 Θάμβος γὰρ περιέσχεν αὐτὸν καὶ πάντας τοὺς σὺν αὐτῷ, ἐπὶ τῇ ἄγρᾳ τῶν ἰχθύων ἣν συνέλαβον·

10 Ὁμοίως δὲ καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, υἱοὺς Ζεβεδαίου, οἳ ἦσαν κοινωνοὶ τῷ Σίμωνι· Καὶ εἶπε πρὸς τὸν Σίμωνα ὁ Ἰησοῦς· Μὴ φοβοῦ· ἀπὸ τοῦ νῦν ἀνθρώπους ἔσῃ ζωγρῶν.

4 Καὶ ὡσὰν ἐπαυσε νὰ λαλῇ, εἶπεν εἰς τὸν Σίμωνα· Πάγαινε βαθύτερα, καὶ ῥίξετε τὰ δικτυά σας νὰ ψαρεψετε.

5 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ λέγει τε· Διδάσκαλε, ὅλην τὴν νύκτα ἐκοπιάσαμεν, καὶ δὲν ἐπιάσαμεν τίποτες· ἀμὴ τώρα μὲ τὸν λόγον σε νὰ ῥίξω τὸ δίκτυ.

6 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐτοῦτο, ἐσφάλισαν πολὺ πλῆθος ψαρίων, ὅπε τὸ δίκτυ τες ἐσχίζονταν.

7 Καὶ ἐνεύσαν τὲς συντρόφους τες ὅπε ἦταν εἰς τὸ ἄλλο μονόξυλον, νὰ ἔλθουν νὰ τὲς βοηθήσουν· καὶ ἦλθαν, καὶ ἐγέμισαν καὶ τὰ δύο μονόξυλα, τόσον ὅπε ἤθελαν νὰ βολισουν.

8 Καὶ ὡσὰν εἶδε ἐτοῦτο ὁ Σιμων Πέτρος, ἔπεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ Ἰησοῦ, λέγωντας· Αὐθέντη, σύγα ἀπὸ μένα, ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἀνθρωπος ἁμαρτωλός·

9 Διατὶ τὲς ἐπίασε τρομάρα, καὶ αὐτὸν τὸν Πέτρον καὶ τὲς ἄλλες ὁλες ὅπε ἦταν μαζύ τε, διὰ τὸ κυνήγι τῶν ψαρίων ὅπε ἐπίασαν·

10 Ὁμοίως καὶ τὸν Ἰακωβον καὶ τὸν Ἰωάννη, τὲς υἱὲς τοῦ Ζεβεδαίου, οἱ ὁποῖοι ἦταν συντροφοι μὲ τὸν Σίμωνα· Καὶ λέγει ὁ Ἰησους εἰς τὸν Σίμωνα· Μὴν φοβᾶσαι· ἀπὸ τώρα καὶ ὁμπρὸς θὰ πιάνεις ἀνθρωπους ζωντανούς.

11 Και καταγαγόντες τὰ πλοῖα ἐπὶ τὴν γῆν, ἀφέντες ἅπαντα, ἠκολούθησαν αὐτῷ.

12 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν μιᾷ τῶν πόλεων, καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ πλήρης λέπρας· καὶ ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, ἐδεήθη αὐτοῦ, λέγων· Κύριε, ἐὰν θέλῃς, δύνασαί με καθαρίσαι.

13 Καὶ ἐκτείνας τὴν χεῖρα, ἥψατο αὐτοῦ, εἰπών· Θέλω, καθαρίσθητι. Καὶ εὐθέως ἡ λέπρα ἀπῆλθεν ἀπ᾽ αὐτοῦ.

14 Καὶ αὐτὸς παρήγγειλεν αὐτῷ μηδενὶ εἰπεῖν· ἀλλὰ ἀπελθὼν δεῖξον σεαυτὸν τῷ ἱερεῖ, καὶ προσένεγκε περὶ τοῦ καθαρισμοῦ σου, καθὼς προσέταξε Μωσῆς, εἰς μαρτύριον αὐτοῖς.

15 Διηρχετο δὲ μᾶλλον ὁ λόγος περὶ αὐτοῦ· καὶ συνήρχοντο ὄχλοι πολλοὶ ἀκούειν, καὶ θεραπεύεσθαι ὑπ᾽ αὐτοῦ ἀπὸ τῶν ἀσθενειῶν αὐτῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ἦν ὑποχωρῶν ἐν ταῖς ἐρήμοις, καὶ προσευχόμενος.

17 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἦν διδάσκων· καὶ ἦσαν καθήμενοι Φαρισαῖοι καὶ νομοδιδάσκαλοι, οἳ ἦσαν ἐληλυθότες ἐκ πάσης κώμης τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἰε-

11 Καὶ ὡσὰν ἐγάλαι τὰ μουόξυλα εἰς τὴν γῆν, τὰ ἀφῆκαν ὁλα, καὶ τὸν ἀκολυθῆσαν.

12 Καὶ μίαν φορὰν ἐγεσκόμενος εἰς μίαν πόλιν, ἔλθεν ἕνας ἄνθρωπος γεμάτος λέπρα· καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἔπεσε κατὰ πρόσωπον, καὶ τὸν παρακάλει, λέγοντάς· Αὐθέντη, ἐὰν θέλῃς, δύνεσαι νὰ μὲ καθαρίσῃς.

13 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἄπλωσε τὸ χέρι του, καὶ τὸν ἐπίασε, καὶ εἶπε· Θέλω, καθαρίσου. Καὶ παρευθὺς ἐγύκηκεν ἀπ᾽ αὐτὸν ἡ λέπρα.

14 Καὶ αὐτὸς τὸν παράγγειλε νὰ μὴν εἰπῇ κανενὸς τίποτες· ἀλλὰ τοῦ εἶπε· Πάγαινε δεῖξε τὸν λόγο σου εἰς τὸν ἱερέα, καὶ πρόσφερε τὸ δῶρόν σου διὰ τὸν καθαρισμόν σου, καθὼς ἐπρόσταξεν ὁ Μωϋσῆς, διὰ μαρτυρίαν αὐτονῶν.

15 Καὶ ἡ φήμη του περισσότερον ἐπάγαινε τρυγυρὼ· καὶ ἐμαζώνανταν ὄχλοι πολλοὶ νὰ ἀκούσουν, καὶ νὰ ἰατρεύνται ἀπ᾽ αὐτὸν ἀπὸ ταὶς ἀσθένειαίς τους.

16 Ἀμὴ αὐτὸς ἐπαραμέριζεν εἰς ἐρημίαις, καὶ ἐπροσεύχουντον.

17 Καὶ ἔγινε μιᾶ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐδίδασκε· καὶ ἐκάθουνταν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ νομοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι ἠλθασεν ἀπὸ κάθε τόπον τῆς Γαλιλαίας καὶ Ἰουδαίας καὶ Ἰερουσαλὴμ·

ρησαλημ· και δυναμις Κυριου ἦν εἰς τὸ ἰᾶσθαι αὐτούς.

18 Και ἰδοὺ, ἄνδρες φέροντες ἐπὶ κλίνης ἄνθρωπον ὃς ἦν παραλελυμένος· καὶ ἐζήτουν αὐτὸν εἰσενεγκεῖν, καὶ θεῖναι ἐνώπιον αὐτοῦ.

19 Καὶ μὴ εὑρόντες διὰ ποίας εἰσενέγκωσιν αὐτὸν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀναβάντες ἐπὶ τὸ δῶμα, διὰ τῶν κεράμων καθῆκαν αὐτὸν σὺν τῷ κλινιδίῳ εἰς τὸ μέσον ἔμπροσθεν τοῦ Ἰησοῦ.

20 Καὶ ἰδὼν τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπε, ἀφίωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου.

21 Καὶ ἤρξαντο διαλογίζεσθαι οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, λέγοντες· Τίς ἐστιν οὗτος ὃς λαλεῖ βλασφημίας; τίς δύναται ἀφιέναι ἁμαρτίας, εἰ μὴ μόνος ὁ Θεός;

22 Ἐπιγνοὺς δὲ ὁ Ἰησοῦς τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί διαλογίζεσθε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

23 Τί ἐστιν εὐκοπώτερον, εἰπεῖν· Ἀφίωνταί σοι αἱ ἁμαρτίαι σου· ἢ εἰπεῖν· Ἔγειραι καὶ περιπάτει;

24 Ἵνα δὲ εἰδῆτε ὅτι ἐξουσίαν ἔχει ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπὶ τῆς

καὶ δύναμις τοῦ Κυρίου ἦτον εἰς τὸ να ἰατρεύωνται αὐτοί.

18 Καὶ να, καὶ (ἔρχονται) ἄνδρες καὶ ἐσήκωναν ἄνθρωπον ἀπάνω εἰς κρεββάτι, ὁ ὁποῖος ἦτον παραλυτικός· καὶ ἐζητοῦσαν να τὸν ἐμβάσουν μέσα, καὶ να τὸν βάλουν ὁσπρόσω του.

19 Καὶ ἐχοντας να μὴν εὕρουν ἀπὸ ποῦ νὰ τὸν ἐμβάσουν, διὰ τὸν ὄχλον, ἀνέβηκαν ἀπάνω εἰς τὸ δῶμα, καὶ ἀπὸ τὰ κεραμίδια τὸν ἐκατέβασαν μαζὺ με τὸ κρεββάτι εἰς τὴν μέσην καὶ ἐβάλλαν τον ὁμπρόσω εἰς τὸν Ἰησοῦν.

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν εἶδε τὴν πίστιν αὐτῶν, εἶπεν εἰς τὸν παραλυτον· Ἄνθρωπε, σὲ εἶναι, συγχωρημένοις ἡ ἁμαρτιαις σου.

21 Καὶ ἀρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι να διαλογίζωνται, καὶ να λέγουν Τίς εἶναι ἐτοῦτος ὁπού βλασφημᾶ; τίς δύνεται νὰ συγχωρέσῃ ἁμαρτιαις, παρα μόνος ὁ Θεός;

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας τους διαλογισμους τους, ἀπεκρίθη, καὶ τους εἶπε· Τί διαλογίζεσθε μεσα εἰς ταῖς καρδίαις σας;

23 Τί εἶναι εὐκολωτερον, να εἴπῃ τινας· Σοῦ εἶναι συγχωρημενοις ἡ ἁμαρτιαις σου· ἢ να εἴπῃ· Σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει;

24 Ἀλλὰ διὰ νὰ εἰδῆτε οτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔχει ἐξουσιαν

γῆς ἁφιέναι ἁμαρτίας, (εἶπε τῷ παραλελυμένῳ·) Σοὶ λέγω, ἔγειραι, καὶ ἆρας τὸ κλινίδιόν σου, πορεύου εἰς τὸν οἶκόν σου.

25 Καὶ παραχρῆμα ἀναστὰς ἐνώπιον αὐτῶν, ἆρας ἐφ᾽ ᾧ κατέκειτο, ἀπῆλθεν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, δοξάζων τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἔκστασις ἔλαβεν ἅπαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεόν· καὶ ἐπλήσθησαν φόβου, λέγοντες· Ὅτι εἴδομεν παράδοξα σήμερον.

27 Καὶ μετὰ ταῦτα ἐξῆλθε, καὶ ἐθεάσατο τελώνην ὀνόματι Λευΐν, καθήμενον ἐπὶ τὸ τελώνιον, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

28 Καὶ καταλιπὼν ἅπαντα, ἀναστὰς ἠκολούθησεν αὐτῷ.

29 Καὶ ἐποίησε δοχὴν μεγάλην ὁ Λευὶς αὐτῷ ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ· καὶ ἦν ὄχλος τελωνῶν πολὺς, καὶ ἄλλων οἳ ἦσαν μετ᾽ αὐτῶν κατακείμενοι.

30 Καὶ ἐγόγγυζον οἱ γραμματεῖς αὐτῶν καὶ οἱ φαρισαῖοι πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, λέγοντες· Διατί μετὰ τελωνῶν καὶ ἁμαρτωλῶν ἐσθίετε καὶ πίνετε;

31 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς αὐτούς· Οὐ χρείαν ἔχουσιν οἱ ὑγιαίνοντες ἰατροῦ, ἀλλ᾽ οἱ κακῶς ἔχοντες.

32 Οὐκ ἐλήλυθα καλέσαι τοὺς συγχωρῆσαι ἁμαρτίαις ἀπάντων εἰς τὴν γῆν, (λέγει εἰς τὸν παράλυτον·) Ἐσένα λέγω, σήκω, καὶ σηκώνοντας τὸ κρεββάτι σου, σύρε εἰς τὸ σπητί σου.

25 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ὁμπρός τους, καὶ ἐσήκωσεν ἐκεῖνα ὁπού ἐκείτετον μέσα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὸ σπητί του, εὐχαριστῶντας τὸν Θεόν.

26 Καὶ ἐτόμαξαν ὅλοι, καὶ ἐδοξάσαν τὸν Θεόν· καὶ ἐγέμισαν ὅλοι φόβον, λέγοντες· Ὅτι σήμερον εἴδαμεν παράδοξα.

27 Καὶ ὕστερον ηὐγῆκεν ἔξω, καὶ εἶδεν ἕνα κεμερκιάρη, τὸ ὄνομα του Λευΐ, ὁπού ἐκάθετον εἰς τὸ κεμέρκι, καὶ εἶπέ του· Ἀκολούθα με.

28 Καὶ ἐκεῖνος ἀφίνωντας ὅλα, ἐσηκώθη καὶ τὸν ἀκολούθησε.

29 Καὶ ὁ Λευὶς τοῦ ἔκαμε μεγάλην φιλίαν εἰς τὸ σπητί του· καὶ ἦταν ὄχλο πολὺς τῶν κεμερκιάρων, καὶ ἄλλων οἱ ὁποῖοι ἐκάθηνταν εἰς τὸ τραπέζι μὶτ᾽ αὐτούς.

30 Καὶ ἐγόγγυζαν οἱ γραμματεῖς τους καὶ οἱ φαρισαῖοι εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ ἔλεγαν· Διατί τρώγιτε καὶ πίνιτε μὶ τοὺς τελώνας καὶ ἁμαρτωλούς;

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθη καὶ τους εἶπεν· Ἐκεῖνοι ὁπού εἶναι γέροι δὲν χρειάζονται ἰατρόν, ἀλλὰ οἱ ἀσθενημένοι.

32 Ἐγὼ δὲν ἦλθα νὰ καλέσω

δικαίους, ἀλλὰ ἁμαρτωλοὺς εἰς μετάνοιαν.

33 Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Διὰ τί οἱ μαθηταὶ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνὰ, καὶ δεήσεις ποιοῦνται, ὁμοίως καὶ οἱ τῶν Φαρισαίων· οἱ δὲ σοὶ ἐσθίουσι καὶ πίνουσι;

34 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Μὴ δύνασθε τοὺς υἱοὺς τοῦ νυμφῶνος, ἐν ᾧ ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν ἐστι, ποιῆσαι νηστεύειν;

35 Ἐλεύσονται δὲ ἡμέραι καὶ ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, τότε νηστεύσουσιν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις.

36 Ἔλεγε δὲ καὶ παραβολὴν πρὸς αὐτούς· Ὅτι οὐδεὶς ἐπίβλημα ἱματίου καινοῦ ἐπιβάλλει ἐπὶ ἱμάτιον παλαιόν· εἰ δὲ μήγε, καὶ τὸ καινὸν σχίζει, καὶ τῷ παλαιῷ οὐ συμφωνεῖ ἐπίβλημα τὸ ἀπὸ τοῦ καινοῦ.

37 Καὶ οὐδεὶς βάλλει οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς παλαιούς· εἰ δὲ μήγε, ῥήξει ὁ νέος οἶνος τοὺς ἀσκοὺς, καὶ αὐτὸς ἐκχυθήσεται, καὶ οἱ ἀσκοὶ ἀπολοῦνται.

38 Ἀλλὰ οἶνον νέον εἰς ἀσκοὺς καινοὺς βλητέον· καὶ ἀμφότεροι συντηροῦνται.

39 Καὶ οὐδεὶς πιὼν παλαιὸν, εὐθέως θέλει νέον· λέγει γάρ· Ὁ παλαιὸς χρηστότερός ἐστιν.

τοὺς δικαίους, ἀλλὰ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, νὰ μετανοήσουν.

33 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Διατὶ οἱ μαθηταὶ τοῦ Ἰωάννου νηστεύουσι πυκνὰ, καὶ κάμνουν δεήσεις, καὶ οἱ μαθηταὶ τῶν Φαρισαίων ὁμοίως, καὶ οἱ ἰδικοί σου τρώγουν καὶ πίνουν;

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπε· Μήνα ἠμπορεῖτε νὰ κάμετε νὰ νηστεύουν οἱ υἱοὶ τοῦ νυμφῶνος, ὅσον καιρὸν εἶναι ὁ νυμφίος μετ' αὐτῶν;

35 Ἀλλὰ θέλουσιν ἐλθῇ ἡμέραις ὅταν ἀπαρθῇ ἀπ' αὐτῶν ὁ νυμφίος, καὶ τότε ἐκείναις ταῖς ἡμέραις θέλουν νηστεύσει.

36 Καὶ εἶπεν τοὺς καὶ μίαν παραβολήν· Ὅτι κανεὶς ἄνθρωπος δὲν βάλει μπάλωμα καινουριον εἰς φόρεμα παλαιόν· εἰ δὲ μὴ, καὶ τὸ καινουριον σχίζει, καὶ εἰς τὸ παλαιὸν δὲν συμφωνεῖ τὸ μπάλωμα τὸ καινουριον.

37 Καὶ μηδὲ κανενας βάλλει κρασὶ νέον εἰς ἀσκια παλαιὰ· εἰ δὲ μὴ, τὸ νέον κρασὶ καὶ τὰ ἀσκια θέλει σπασει, καὶ τὸ κρασὶ θέλει χυθῆ, καὶ τὰ ἀσκια χαλάσει.

38 Ἀλλὰ τὸ νέον κρασὶ κάμει χρεια νὰ τὸ βάλλωμεν εἰς καινουρια ἀσκια· διὰ νὰ φυλαχθοῦσι καὶ τὰ δύο.

39 Καὶ μηδὲ κανενας ὅστις πίνει παλαιὸν κρασὶ, εὐθὺς θέλει καινουριον· διατὶ λέγει· Ὁ παλαιὸς εἶναι καλλίτερος.

Κιφ. ς'. 6.

Ἐγένετο δὲ ἐν σαββάτῳ διευτεροπρώτῳ διαπορεύεσθαι αὐτὸν διὰ τῶν σπορίμων· καὶ ἐτίλλον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τοὺς στάχυας, καὶ ἤσθιον, ψώχοντες ταῖς χερσί.

2 Τινὲς δὲ τῶν Φαρισαίων εἶπον αὐτοῖς· Τί ποιεῖτε ὃ οὐκ ἔξεστι ποιεῖν ἐν τοῖς σάββασι;

3 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ τοῦτο ἀνέγνωτε ὃ ἐποίησε Δαβίδ, ὅτε ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ ὄντες;

4 Ὡς εἰσῆλθεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἄρτους τῆς προθέσεως ἔλαβε, καὶ ἔφαγε, καὶ ἔδωκε καὶ τοῖς μετ' αὐτοῦ· οὓς οὐκ ἔξεστι φαγεῖν εἰ μὴ μόνους τοὺς ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὅτι κύριός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Ἐγένετο δὲ καὶ ἐν ἑτέρῳ σαββάτῳ εἰσελθεῖν αὐτὸν εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ διδάσκειν· καὶ ἦν ἐκεῖ ἄνθρωπος, καὶ ἡ χεὶρ αὐτοῦ ἡ δεξιὰ ἦν ξηρά.

7 Παρετήρουν δὲ αὐτὸν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι εἰ ἐν τῷ σαββάτῳ θεραπεύει·

Καὶ τὸ πρῶτον σάββατον, ἀπὸ τὴν δεύτερην ἡμέραν τοῦ πάσχα, ἔτυχε καὶ ἐπερῶσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ σπαρτά· καὶ οἱ μαθητάδες τὰ ἀνάσπασαν στάχυα, καὶ τὰ ἔτριβαν μὲ τὰ χέριά τους, καὶ ἔτρωγαν.

2 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους τοὺς εἶπαν· Διατί κάμνετε ἐκεῖνο ὅπου δὲν πρέπει νὰ γίνεται τὸ σάββατον;

3 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοὺς εἶπεν· Οὐδὲ τοῦτο δὲν ἀνέγνωσετε, τὸ ὁποῖον ἔκαμεν ὁ Δαβὶδ, ὅταν ἐπείνασεν αὐτὸς καὶ ἐκεῖνοι ὁπου ἦταν μαζύ του;

4 Πῶς ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, καὶ ἔπηρε καὶ ἔφαγε τὰ ψωμία τῆς προθέσεως, καὶ ἔδωκε καὶ εἰς ἐκείνους ὁπου ἦταν μαζύ του· τὰ ὁποῖα δὲν εἶχαν ἐξουσίαν νὰ τὰ φάσιν ἄλλοι παρὰ μοναχὰ οἱ ἱερεῖς.

5 Καὶ ἔλεγέν τους· Ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἶναι αὐθέντης καὶ τοῦ σαββάτου.

6 Καὶ πάλιν ἄλλο σάββατον ἔτυχε νὰ ἔμβῃ μέσα εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐδίδασκε· καὶ ἦτον ἐκεῖ ἕνας ἄνθρωπος, καὶ τὸ ἕνα του τὸ χέρι, τὸ δεξιὸν, ἦτον ξηρόν.

7 Καὶ τὸν ἐπαρατήρουν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι, ἂν τὸν ἰατρεύσῃ τὸ σάββατον·

ἵνα εὕρωσι κατηγορίαν αὐτοῦ.

8 Αὐτὸς δὲ ᾔδει τοὺς διαλογισμοὺς αὐτῶν, καὶ εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ τῷ ξηρὰν ἔχοντι τὴν χεῖρα· Ἔγειραι, καὶ στῆθι εἰς τὸ μέσον. Ὁ δὲ ἀναστὰς ἔστη.

9 Εἶπεν δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτούς· Ἐπερωτήσω ὑμᾶς τι· Ἔξεστι τοῖς σάββασιν ἀγαθοποιῆσαι, ἢ κακοποιῆσαι; ψυχὴν σῶσαι, ἢ ἀπολέσαι;

10 Καὶ περιβλεψάμενος πάντας αὐτοὺς, εἶπε τῷ ἀνθρώπῳ· Ἔκτεινον τὴν χεῖρά σου. Ὁ δὲ ἐποίησεν οὕτω· καὶ ἀποκατεστάθη ἡ χεὶρ αὐτοῦ ὑγιὴς ὡς ἡ ἄλλη.

11 Αὐτοὶ δὲ ἐπλήσθησαν ἀνοίας· καὶ διελάλουν πρὸς ἀλλήλους, τί ἂν ποιήσειαν τῷ Ἰησοῦ.

12 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις, ἐξελθεῖν εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι· καὶ ἦν διανυκτερεύων ἐν τῇ προσευχῇ τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡμέρα, προσεφώνησε τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· καὶ ἐκλεξάμενος ἀπ' αὐτῶν δώδεκα, οὓς καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, ὃν καὶ ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, Ἰάκωβον

διὰ τὸ εὑρεῖν κατηγορίαν ἐναντία του.

8 Ἀμὴ αὐτὸς ἐξεύρε τοὺς διαλογισμούς των, καὶ εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁπού εἶχε τὸ χέρι του ξηρόν· Σήκω ἀπάνω, καὶ στάσε εἰς τὴν μέσην. Καὶ ἐκεῖνος σηκωθεὶς ἐστάθη.

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν τοὺς εἶπε· Θέλω νὰ σᾶς ἐρωτήσω ἕνα λόγον· Τί πρέπει τὰ σάββατα, νὰ κάμνῃ κανεὶς, καλόν, ἢ κακόν; νὰ σώσῃ ψυχήν, ἢ νὰ τὴν χαλάσῃ;

10 Καὶ σηκώνοντας τὰ ματιά του νὰ εἰδῇ ὅλους τριγύρου, εἶπεν εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον· Ἄπλωσε τὸ χέρι σου. Καὶ ἐκεῖνος τὸ ἄπλωσε· καὶ ἀπεκαταστάθη τὸ χέρι του γερὸν ὡσὰν καὶ τὸ ἄλλον.

11 Καὶ αὐτοὶ ἐγέμισαν μανίαν· καὶ ἐσυντύχαιναν ἀνάμεσά τους, τί νὰ θέλαν κάμη τὸν Ἰησοῦν.

12 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐβγῆκεν εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ· καὶ ἐνυκτέρευεν εἰς τὴν προσευχὴν τοῦ Θεοῦ.

13 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσεν, ἐκάλεσε τοὺς μαθητάδες του· καὶ ἐδιάλεξεν ἀπ' αὐτοὺς δώδεκα, τοὺς ὁποίους καὶ ἀποστόλους ὠνόμασε·

14 (Σίμωνα, τὸν ὁποῖον ὠνόμασε Πέτρον, καὶ Ἀνδρέαν τὸν ἀδελφόν του, Ἰάκωβον καὶ

καὶ Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν καλούμενον Ζηλωτήν.

16 Ἰούδαν Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης·)

17 Καὶ καταβὰς μετ' αὐτῶν, ἔστη ἐπὶ τόπου πεδινοῦ· καὶ ὄχλος μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ πλῆθος πολὺ τοῦ λαοῦ ἀπὸ πάσης τῆς Ἰουδαίας καὶ Ἰερουσαλὴμ, καὶ τῆς παραλίου Τύρου καὶ Σιδῶνος, οἱ ἦλθον ἀκοῦσαι αὐτοῦ, καὶ ἰαθῆναι ἀπὸ τῶν νόσων αὐτῶν·

18 Καὶ οἱ ὀχλούμενοι ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων καὶ ἐθεραπεύοντο.

19 Καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐζήτει ἅπτεσθαι αὐτοῦ ὅτι δύναμις παρ' αὐτοῦ ἐξήρχετο, καὶ ἰᾶτο πάντας.

20 Καὶ αὐτὸς ἐπάρας τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ εἰς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, ἔλεγε· Μακάριοι οἱ πτωχοί· ὅτι ὑμετέρα ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Μακάριοι οἱ πεινῶντες νῦν· ὅτι χορτασθήσεσθε. Μακάριοι οἱ κλαίοντες νῦν· ὅτι γελάσετε.

Ἰωάννην, Φίλιππον καὶ Βαρθολομαῖον·

15 Ματθαῖον καὶ Θωμᾶν, Ἰάκωβον τὸν τοῦ Ἀλφαίου, καὶ Σίμωνα τὸν ὀνομαζόμενον Ζηλωτήν·

16 Ἰούδαν Ἰακώβου, καὶ Ἰούδαν τὸν Ἰσκαριώτην, ὃς καὶ ἐγένετο προδότης·)

17 Καὶ καταβαίνων μετ' αὐτῶν, ἔστη εἰς τόπον ὅπου ἦτον κάμπος· καὶ ὄχλος τῶν μαθητῶν του, καὶ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ ἀπὸ ὅλην τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἀπὸ τὸ παραγιάλιον τῆς Τύρου καὶ τῆς Σιδῶνος, οἱ ὁποῖοι ἦλθαν νὰ τοῦ ἀκούσουν, καὶ νὰ ἰατρευθοῦν ἀπὸ ταῖς ἀῤῥωστίαις των·

18 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπειράζοντο ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα ἤρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

19 Καὶ ὁλόκληρος ὁ ὄχλος ἐζήτει νὰ τὸν πιάσῃ· ὅτι δύναμις ἐβγαίνε ἀπ' αὐτὸν, καὶ ἐθεράπευε ὅλους.

20 Καὶ αὐτὸς σηκώνοντας τὰ μάτια του εἰς τοὺς μαθητάς του, ἔλεγε· Καλότυχοι ἐσεῖς οἱ πτωχοί· ὅτι δική σας εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὁποῦ πεινᾶτε τῶρα· ὅτι θέλετε χορτάσει. Καλότυχοι εἶσθε ἐσεῖς ὁποῦ κλαίετε τῶρα· ὅτι θέλετε γελάσει.

22 Μακάριοί ἐστε ὅταν μισήσωσιν ὑμᾶς οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν ἀφορίσωσιν ὑμᾶς, καὶ ὀνειδίσωσι, καὶ ἐκβάλωσι τὸ ὄνομα ὑμῶν ὡς πονηρὸν, ἕνεκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χάρητε ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ καὶ σκιρτήσατε· ἰδοὺ γὰρ, ὁ μισθὸς ὑμῶν πολὺς ἐν τῷ οὐρανῷ· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς προφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

24 Πλὴν οὐαὶ ὑμῖν τοῖς πλουσίοις· ὅτι ἀπέχετε τὴν παράκλησιν ὑμῶν.

25 Οὐαὶ ὑμῖν οἱ ἐμπεπλησμένοι· ὅτι πεινάσετε· Οὐαὶ ὑμῖν οἱ γελῶντες νῦν· ὅτι πενθήσετε καὶ κλαύσετε.

26 Οὐαὶ ὑμῖν ὅταν καλῶς ὑμᾶς εἴπωσι πάντες οἱ ἄνθρωποι· κατὰ ταῦτα γὰρ ἐποίουν τοῖς ψευδοπροφήταις οἱ πατέρες αὐτῶν.

27 Ἀλλ' ὑμῖν λέγω τοῖς ἀκούουσιν· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν· καλῶς ποιεῖτε τοῖς μισοῦσιν ὑμᾶς.

28 Εὐλογεῖτε τοὺς καταρωμένους ὑμῖν· καὶ προσεύχεσθε ὑπὲρ τῶν ἐπηρεαζόντων ὑμᾶς.

29 Τῷ τύπτοντί σε ἐπὶ τὴν σιαγόνα, πάρεχε καὶ τὴν ἄλλην· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σου

22 Καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ὅταν σᾶς μισῶσιν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὅταν σᾶς ἀφορίσουν, καὶ σᾶς ὀνειδίσουν, καὶ εὐγάλουν τὸ ὄνομά σας ὡς κακὸν, διὰ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

23 Χαρεῖτε ἐκείνην τὴν ἡμέραν καὶ πηδᾶτε· διατὶ κα, ἡ πληρωμή σας εἶναι πολλὴ εἰς τὸν οὐρανόν· διατὶ τὰ ὁμοια ἔκαμαν οἱ πατέρες τους εἰς τοὺς προφήτας.

24 Ὅμως ἀεἰλύμουν εἰς ἐσᾶς τοὺς πλουσίους, ὅτι ἐπῆρετε τὴν παρηγορίαν σας.

25 Ἀειλυμοῦν εἰς ἐσᾶς τοὺς χορτάτους· ὅτι θέλετε πεινάσει· Ἀειλυμοῦν εἰς ἐσᾶς ὁπού γελᾶτε τωρα· ὅτι θέλετε λυπηθῆ καὶ θέλετε κλαύσει.

26 Ἀειλύμουν εἰς ἐσᾶς ὅταν σᾶς καλολογοῦσιν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι· διατὶ τὰ ὅμοια ἔκαμαν εἰς τοὺς ψευδοπροφήτας οἱ πατέρες τους.

27 Ἀλλὰ λέγω εἰς ἐσᾶς ὁποὺ ἀκούετε· Ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας· κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνους ὁποὺ σᾶς μισοῦσιν.

28 Εὐλογεῖτε ἐκείνους ὁποὺ σᾶς καταριῶνται· παρακαλεῖτε διὰ ἐκείνους ὁποὺ σᾶς πειράζουν.

29 Ἐκεῖνον ὁποὺ σε κτυπήσει εἰς τὸ ἕνα μάγουλον, γύρισε του καὶ τὸ ἄλλον· καὶ ὁποὺ

το ἱμάτιον, καὶ τὸν χιτῶνα μὴ κωλύσῃς.

30 Παντὶ δὲ τῷ αἰτοῦντί σε, δίδου· καὶ ἀπὸ τοῦ αἴροντός σα, μὴ ἀπαίτει.

31 Καὶ καθὼς θέλετε ἵνα ποιῶσιν ὑμῖν οἱ ἄνθρωποι, καὶ ὑμεῖς ποιεῖτε αὐτοῖς ὁμοίως.

32 Καὶ εἰ ἀγαπᾶτε τοὺς ἀγαπῶντας ὑμᾶς, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τοὺς ἀγαπῶντας αὐτοὺς ἀγαπῶσι.

33 Καὶ ἐὰν ἀγαθοποιῆτε τοὺς ἀγαθοποιοῦντας ὑμᾶς ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ τὸ αὐτὸ ποιοῦσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζητε παρ' ὧν ἐλπίζετε ἀπολαβεῖν, ποία ὑμῖν χάρις ἐστί; καὶ γὰρ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἁμαρτωλοῖς δανείζουσιν, ἵνα ἀπολάβωσι τὰ ἴσα.

35 Πλὴν ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθροὺς ὑμῶν, καὶ ἀγαθοποιεῖτε, καὶ δανείζετε μηδὲν ἀπελπίζοντες· καὶ ἔσται ὁ μισθὸς ὑμῶν πολύς, καὶ ἔσεσθε υἱοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς χρηστός ἐστιν ἐπὶ τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς.

36 Γίνεσθε οὖν οἰκτίρμονες, καθὼς καὶ ὁ πατὴρ ὑμῶν οἰκτίρμων ἐστί.

πάρες τὸ φόρεμα σου, ἄφησέ του καὶ τὸ ὑποκάμισόν σου.

30 Καὶ εἰς κάθ' ἕναν ὅπου σὲ ζητᾷ, δίδε· καὶ ἀπ' ἐκεῖνον ὅπου πέρνει τὰ ἰδικά σου, μὴ τὰ ζητᾷς ὀπίσω.

31 Καὶ καθὼς θέλετε διὰ νὰ σᾶς κάμνουν οἱ ἄνθρωποι, ἔτζι κάμνετε καὶ ἐσεῖς εἰς ἐκείνους.

32 Καὶ ἂν ἀγαπᾶτε ἐκείνους ὁπού σᾶς ἀγαπέσουν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ ἀγαπέσουν ἐκείνους ὁπού τους ἀγαποῦν.

33 Καὶ ἂν κάμνετε καλὸν εἰς ἐκείνους ὁπού σᾶς κάμνουν καλόν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ αὐτὸ κάμνουσι.

34 Καὶ ἐὰν δανείζητε εἰς ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐλπίζετε νὰ τὰ πάρετε πάλιν, τί χάριν ἔχετε; διατὶ καὶ οἱ ἁμαρτωλοὶ εἰς ἁμαρτωλοὺς δανείζουσι, διὰ νὰ ἀπολαύσουν τὰ ἴσα.

35 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀγαπᾶτε τοὺς ἐχθρούς σας, καὶ κάμνετέ τους καλόν, καὶ δανείζετε καὶ μὴν ἐλπίζετε τίποτες ἀπὸ τοῦτο· καὶ θέλει εἶσθαι ἡ πληρωμή σας πολλή, καὶ θέλετε γένει υἱοὶ τοῦ ὑψίστου· ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀγαθὸς εἰς τοὺς ἀχαρίστους καὶ πονηρούς.

36 Γίνεσθε λοιπὸν καὶ ἐσεῖς ἐλεήμονες, καθὼς εἶναι ἐλεήμων καὶ ὁ πατέρα σας.

37 Καὶ μὴ κρίνετε, καὶ οὐ μὴ κριθῆτε· μὴ καταδικάζετε, καὶ οὐ μὴ καταδικασθῆτε· ἀπολύετε, καὶ ἀπολυθήσεσθε.

38 Δίδοτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· μέτρον καλὸν πεπιεσμένον καὶ σεσαλευμένον καὶ ὑπερεκχυνόμενον δώσουσιν εἰς τὸν κόλπον ὑμῶν· τῷ γὰρ αὐτῷ μέτρῳ ᾧ μετρεῖτε, ἀντιμετρηθήσεται ὑμῖν.

39 Εἶπε δὲ παραβολὴν αὐτοῖς· Μήτι δύναται τυφλὸς τυφλὸν ὁδηγεῖν; οὐχὶ ἀμφότεροι εἰς βόθυνον πεσοῦνται;

40 Οὐκ ἔστι μαθητὴς ὑπὲρ τὸν διδάσκαλον αὐτοῦ· κατηρτισμένος δὲ πᾶς ἔσται ὡς ὁ διδάσκαλος αὐτοῦ.

41 Τί δὲ βλέπεις τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου· τὴν δὲ δοκὸν τὴν ἐν τῷ ἰδίῳ ὀφθαλμῷ οὐ κατανοεῖς;

42 Ἢ πῶς δύνασαι λέγειν τῷ ἀδελφῷ σου· Ἀδελφέ, ἄφες ἐκβάλω τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου· αὐτὸς τὴν ἐν τῷ ὀφθαλμῷ σου δοκὸν οὐ βλέπων; Ὑποκριτά, ἔκβαλε πρῶτον τὴν δοκὸν ἐκ τοῦ ὀφθαλμοῦ

37 Μὴν κρίνετε, καὶ δὲν θέλετε κριθῆ· καὶ μὴν κατακρίνετε, καὶ δὲν θέλετε καὶ ἀκριθῆ· συγχωρᾶτε, καὶ θέλετε συγχωρεθῆ.

38 Δίνετε, καὶ θέλει σας δοθῆ· μέτρον καλὸν, καὶ πατημένον καὶ σεισμένον, καὶ ὁπὲ νὰ χύνηται θέλει σᾶς δώσει εἰς τὸν κόρφον σας· διατὶ μὲ τὸ αὐτὸ μέτρον ὁπὲ μετρᾶτε, θέλει μετρηθῆ καὶ εἰς ἐσᾶς.

39 Καὶ εἶπεν τους καὶ μίαν παραβολὴν· Μηια ἠμπορεῖ ὁ τυφλὸς νὰ δείχνῃ τὴν γράτα τοῦ τυφλοῦ; δὲν θέλησι πέσει καὶ οἱ δυο εἰς τὸν λάκκον;

40 Δεν εἶναι μαθητὴς παραπάνω ἀπὸ τὸν διδάσκαλόν του· ἀμὴ κάθε μαθητὴς τελειωμένος, θέλει εἶσθαι ὡσὰν ὁ διδάσκαλός του.

41 Καὶ τί βλέπεις τὸ ξυλαράκι ὁπὸ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου· καὶ τὸ παλήκι ὁπὸ εἶναι εἰς τὸ μάτι σου δὲν τὸ βάνεις εἰς τὸν νοῦν σου;

42 Ἢ πῶς ἠμπορεῖς νὰ εἴπῃς τοῦ ἀδελφοῦ σου· Ἀδελφὲ, ἄφησε με νὰ βγάλω τὸ ξυλαράκι ὁπὸ ἐχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ ἐσὺ δὲν βλέπεις τὸ παλήκι ὁπὸ ἐχεις εἰς τὸ μάτι σου; Ὑποκρίτα, βγαλε πρῶτα τὸ παλήκι ὁπὸ ἐχεις εἰς τὸ μάτι σου· καὶ

σε· καὶ τότε διαβλέψεις ἐκβαλεῖν τὸ κάρφος τὸ ἐν τῷ ὀφθαλμῷ τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Οὐ γάρ ἐστι δένδρον καλὸν, ποιοῦν καρπὸν σαπρόν· οὐδὲ δένδρον σαπρόν, ποιοῦν καρπὸν καλόν.

44 Ἕκαστον γὰρ δένδρον ἐκ τοῦ ἰδίου καρποῦ γινώσκεται· οὐ γὰρ ἐξ ἀκανθῶν συλλέγουσι σῦκα, οὐδὲ ἐκ βάτου τρυγῶσι σταφυλήν.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ ἀγαθοῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ πονηρὸς ἄνθρωπος ἐκ τοῦ πονηροῦ θησαυροῦ τῆς καρδίας αὐτοῦ προφέρει τὸ πονηρόν· ἐκ γὰρ τοῦ περισσεύματος τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα αὐτοῦ.

46 Τί δέ με καλεῖτε, Κύριε, Κύριε· καὶ οὐ ποιεῖτε ἃ λέγω;

47 Πᾶς ὁ ἐρχόμενος πρός με, καὶ ἀκούων μου τῶν λόγων, καὶ ποιῶν αὐτούς, ὑποδείξω ὑμῖν τίνι ἐστὶν ὅμοιος.

48 Ὅμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομοῦντι οἰκίαν, ὃς ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἔθηκε θεμέλιον ἐπὶ τὴν πέτραν· πλημμύρας δὲ γενομένης, προσέρηξεν ὁ ποταμὸς τῇ οἰκίᾳ ἐκείνῃ, καὶ οὐκ ἴσχυσε σαλεῦσαι αὐτήν· τεθεμελίωτο γὰρ ἐπὶ τὴν πέτραν.

ὕστερα θέλεις εἰδὲ νὰ εὐγάλῃς τὸ ξυλαράκι ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ μάτι τοῦ ἀδελφοῦ σου.

43 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα δένδρον καλὸν, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καρπὸν σάπιον· μηδὲ δένδρον σαπιὸν, ὁποῦ νὰ κάμνῃ καλὸν καρπόν.

44 Διατὶ κάθε δένδρον ἀπὸ τὸν καρπόν του γνωρίζεται· διατὶ ἀπὸ τὰ ἀγκάθια δὲν μαζώνουσι σῦκα, οὐδὲ ἀπὸ τὰς βάτας τρυγῶσι σταφυλία.

45 Ὁ ἀγαθὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν καλὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του βγάνει τὸ ἀγαθόν· καὶ ὁ κοντρὸς ἄνθρωπος ἀπὸ τὸν κοντρὸν θησαυρὸν τῆς καρδίας του βγάνει τὸ κοντρόν· διατὶ ἀπὸ τὰ περισσεύματα τῆς καρδίας λαλεῖ τὸ στόμα.

46 Τί μὲ κράζετε, Αὐθέντη, Αὐθέντη· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ λέγω δὲν κάμνετε;

47 Κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ ἀκούει τὰ λόγια μου, καὶ τὰ κάμνει, νὰ, σᾶς δείξω τίνανε ὁμοιάζει.

48 Εἶναι ὅμοιος μὲ ἄνθρωπον ὁποῦ οἰκοδομᾷ σπίτι, ὁ ὁποῖος ἔσκαψε καὶ ἐβάθυνε, καὶ ἐβαλλε θεμέλιον ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν· καὶ ὅταν ἔγινε πλημμύρα, ἐκτύπησεν ὁ ποταμὸς τὸ σπίτι ἐκεῖνο, καὶ δὲν ἠμπόρισε νὰ τὸ σαλεύσῃ· διατὶ ἦτον θεμελιωμένον εἰς τὴν πέτραν.

49 Ο δὲ ἀκούσας καὶ μὴ ποιήσας, ὁμοιός ἐστιν ἀνθρώπῳ οἰκοδομήσαντι οἰκίαν ἐπὶ τὴν γῆν χωρὶς θεμελίου· ᾗ προσέρηξεν ὁ ποταμός· καὶ εὐθέως ἔπεσε, καὶ ἐγένετο τὸ ῥῆγμα τῆς οἰκίας ἐκείνης μέγα.

49 Αμὴ ἐκεῖνος ὁπὸ ἀκούσει καὶ δὲν κάμῃ, ὁμοιάζει ἕνα ἄνθρωπον ὁπὸ ἔκτισε τὸ σπῆτι τὰ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χωρὶς θεμέλιον· τὸ ὁποῖον τὸ ἐκτύπησεν ὁ ποταμός· καὶ παρευθὺς ἔπεσε, καὶ τὸ πεσιμον τοῦ σπητίου ἐκείνου ἔγινε μεγάλον.

Κεφ. ζ'. 7.

ΕΠΕΙΔΗ δὲ ἐπλήρωσε πάντα τὰ ῥήματα αὐτοῦ εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, εἰσῆλθεν εἰς Καπερναούμ.

2 Ἑκατοντάρχου δέ τινος δοῦλος κακῶς εἶχε, ἤμελλε τελευτᾶν ὃς ἦν αὐτῷ ἔντιμος.

3 Ἀκούσας δὲ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἀπέστειλε πρὸς αὐτὸν πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, ἐρωτῶν αὐτὸν, ὅπως ἐλθὼν διασώσῃ τὸν δοῦλον αὐτοῦ.

4 Οἱ δὲ παραγενόμενοι πρὸς τὸν Ἰησοῦν, παρεκάλουν αὐτὸν σπουδαίως, λέγοντες, ὅτι ἄξιός ἐστιν ᾧ παρέξῃ τοῦτο·

5 Ἀγαπᾷ γὰρ τὸ ἔθνος ἡμῶν, καὶ τὴν συναγωγὴν αὐτὸς ᾠκοδόμησεν ἡμῖν.

6 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύετο σὺν αὐτοῖς· ἤδη δὲ αὐτοῦ οὐ μακρὰν ἀπεχόντος ἀπὸ τῆς οἰκίας

ΚΑΙ ἐπειδὴ ἐτελείωσεν ὅλα τὰ τὰ λόγια εἰς τὰς ἀκοὰς τοῦ λαοῦ, ἐμβῆκεν εἰς τὴν Καπερναούμ.

2 Καὶ κάποιου ἑκατοντάρχου δοῦλος ἦτον ἄρρωστος, καὶ ἤμελλε νὰ ἀποθάνῃ, τὸν ὁποῖον εἶχεν ὁ αὐθέντης τε πολλὰ ἀκριβόν.

3 Καὶ ὡσαν ἀκουσε διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἐστειλεν εἰς αὐτὸν τες πρεσβυτέρους τῶν Ἰουδαίων, νὰ τὸν παρακαλέσουν, διὰ νὰ ὑπάγῃ νὰ βοηθήσῃ τὸν δοῦλόν τε.

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσαν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, τὸν παρακάλεσαν μὲ μεγάλην σπουδὴν, λέγοντες, ὅτι εἶναι ἄξιος νὰ τε κάμῃς τὴν καλωσύνην αὐτήν·

5 Διατὶ ἀγαπᾷ τὸ ἔθνος μας, καὶ τὸ συναγώγι μας αὐτὸς τὸ ἔκτισε.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπάγαινε μαζὺ μὲ αὐτούς· καὶ σχεδὸν δὲν ἦτον μακρὰ ἀπὸ τὸ σπῆτι, καὶ

ἐπεμψε πρὸς αὐτον ὁ ἑκατόνταρχος φίλους, λέγων αὐτῷ· Κύριε, μη σκύλλου· οὐ γάρ εἰμι ἱκανὸς ἵνα ὑπὸ τὴν στέγην μου εἰσέλθῃς·

7 Διο οὐδὲ ἐμαυτὸν ἠξίωσα πρὸς σε ἐλθεῖν· ἀλλὰ εἰπὲ λογῳ, καὶ ἰαθησεται ὁ παῖς μου.

8 Καὶ γὰρ ἐγω ἄνθρωπός εἰμι ὑπο ἐξουσίαν τασσόμενος, ἐχων ὑπ' ἐμαυτον στρατιωτας· καὶ λεγω τούτῳ· Πορευθητι, καὶ πορευεται· καὶ ἄλλῳ· Ἐρχου, καὶ ἔρχεται· καὶ τῳ δούλῳ μου· Ποίησον τοῦτο, καὶ ποιεῖ.

9 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰησους, ἐθαύμασεν αὐτόν· καὶ στραφεὶς, τῳ ἀκολουθουντι αὐτῳ ὄχλῳ εἶπε· Λέγω ὑμῖν, οὐδὲ ἐν τῳ Ἰσραὴλ τοσαύτην πίστιν εὗρον.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ πεμφθεντες εἰς τὸν οἶκον, εὗρον τὸν ἀσθενουντα δοῦλον ὑγιαίνοντα.

11 Καὶ ἐγένετο ἐν τῃ ἑξῆς, ἐπορευετο εἰς πόλιν καλουμένην Ναΐν· καὶ συνεπορευοντο αὐτῳ οἱ μαθηταὶ αὐτου ἱκανοὶ, καὶ ὄχλος πολύς.

12 Ὡς δὲ ἤγγισε τῃ πύλῃ τῆς πόλεως, καὶ ἰδοὺ, ἐξεκομί-

ἐπεμψεν ἄλλους φίλους ὁ ἑκατόνταρχος, λέγοντάς τῳ· Αὐθεντη, μὴ σκύλλου· διατὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ ἔλθῃς εἰς τὸ σπητί μου·

7 Διὰ τοῦτο οὐδὲ τοῦ λόγου μου δὲν ἔκρινα ἄξιον νὰ ἔλθω εἰς ἐσένα· ἀλλὰ εἰπὲ μοναχὰ λόγον, καὶ θέλει ἰατρευθῇ ὁ δουλευτής μου.

8 Διατὶ καὶ ἐγω εἶμαι ἀνθρωπος ὁποῦ εἶμαι ἀπὸ κάτω εἰς ἐξουσίαν ὑποτασσόμενος, καὶ ἔχω καὶ ἐγω ἀπὸ κάτω μου στρατιώτας· καὶ λέγω εἰς τοῦτον· Σύρε, καὶ παγαίνει· καὶ εἰς ἄλλον· Ἔλα, καὶ ἔρχεται· καὶ εἰς τον δουλευτην μου· Κάμε τοῦτο, καὶ το κάμνει.

9 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὁ Ἰησους ἐτοῦτα, τὸν ἐθαύμασε· καὶ ἐγυρισεν εἰς τὸ πλῆθος ὁποῦ τὸν ἀκολούθα, καὶ εἶπεν· Λέγω σας, ὅτι οὐδὲ εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ δὲν εὗρηκα τόσην μεγάλην πίστιν.

10 Καὶ ἐγυρισαν ὀπίσω οἱ ἀπεσταλμένοι εἰς τὸ σπητι, καὶ εὗρηκαν τὸν ἀσθενημένον δοῦλον γερρόν.

11 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐπῆγεν εἰς μιαν πολιν ὁποῦ τὴν ἔλεγαν Ναΐν· καὶ μαζὺ μὲ αὐτὸν ἐπάγειναν καὶ μαθητάδες ἀρκετοί, καὶ ὄχλος πολύς.

12 Καὶ ὡσὰν ἐπλησίασεν εἰς τὸν πυλῶνα τῆς πόλεως, νὰ, καὶ

ζετο τιθνηκὼς, υἱὸς μονογενὴς τῇ μητρὶ αὐτου, καὶ αὐτη χήρα· καὶ ὀχλος τῆς πόλιως ἱκανὸς ἦν συν αὐτῃ.

13 Καὶ ἰδων αὐτὴν ὁ Κυριος, ἐσπλαγχνίσθη ἐπ' αὐτῇ, καὶ εἶπεν αὐτῃ· Μὴ κλαῖε.

14 Καὶ προσελθων ἥψατο τῆς σορου, (οἱ δὲ βαστάζοντες ἔστησαν,) καὶ εἶπε· Νεανίσκε, σοι λέγω, ἐγερθητι.

15 Καὶ ἀνεκάθισεν ὁ νεκρὸς, καὶ ἤρξατο λαλεῖν· καὶ ἔδωκεν αὐτον τῃ μητρὶ αὐτου.

16 Ἔλαβε δὲ φόβος απαντας, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ὅτι προφητης μέγας ἠγηγερται ἐν ἡμῖν, καὶ ὅτι ἐπεσκέψατο ὁ Θεος τὸν λαὸν αὐτου.

17 Καὶ ἐξηλθεν ὁ λόγος οὗτος ἐν ὅλῃ τῇ Ἰουδαίᾳ περὶ αὐτου, καὶ ἐν πάσῃ τῇ περιχωρῳ.

18 Καὶ ἀπηγγειλαν Ἰωάννῃ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ περὶ πάντων τουτων.

19 Καὶ προσκαλισάμενος δυο τινὰς των μαθητων αὐτου ὁ Ἰωαννης, ἐπεμψε πρὸς τὸν Ἰησουν, λεγων· Συ εἶ ὁ ἐρχομενος, ἢ ἄλλον προσδοκωμεν;

ἐνγάνασιν ἐνα ἀπεθαμμένον ὁ ὀποῖος ἦτον υἱὸς μονογενὴς της μάνας τα, καὶ ἐκείνη χήρα· καὶ ὄχλος ἀρκετὸς της πόλεως ἦτον μαζυ μετ' αὐτήν.

13 Καὶ ὡσαν την εἶδεν ὁ Κυριος, την ἐσπλαγχνίσθη, καὶ λέγει της· Μὴ κλαίεις.

14 Καὶ ἐπῆγεν κοντὰ καὶ ἐπίασε το κρεββάτι, (καὶ ἐκεῖνοι ὁπὰ το ἐβαστοῦσαν ἐστάθηκαν) καὶ εἶπε εἰς τὸν ἀπεθαμμένον· Ὦ νεανίσκε, ἐσένα λέγω, σηκω απανω.

15 Καὶ ὁ νεκρος ἐσηκώθη καὶ ἐκάθισε, καὶ ἀρχισε νὰ λαλῇ καὶ ἔδωκεν τον της μάνας τα.

16 Καὶ φόβος μεγάλος τους ἐπίασεν ολους, καὶ ἐδόξαζαν τον Θεὸν, λέγοντες· Ὅτι μεγας προφητης ἐσηκώθη εἰς τὸ γένος μας, καὶ ὅτι ὁ Θεος ἐπεσκιψατο τὸν λαόν τα.

17 Καὶ ἡ φημη ἐτουτη ἐβγηκεν εἰς ὁλην την Ἰουδαίαν διὰ λόγου τα, καὶ εἰς ολα τὰ περίχωρα.

18 Καὶ εἶπαν εἰς τὸν Ἰωάννην οἱ μαθητάδες τα διὰ ὁλα ἐτουτα.

19 Καὶ ὁ Ἰωαννης ἐπροσκάλεσε δύο ἀπὸ τους μαθητάδες του, καὶ τους ἔπεμψε εἰς τὸν Ἰησουν, νὰ τοῦ εἰπουν· Εσυ εἶσαι ἐκεῖνος ὁπὰ μέλλει νὰ ἐλθῃ, ἢ ἄλλον ἀπαντίχομεν;

20 Παραγενόμενοι δὲ πρὸς αὐτὸν οἱ ἄνδρες, εἶπον· Ἰωάννης ὁ βαπτιστὴς ἀπέσταλκεν ἡμᾶς πρός σε, λέγων· Σὺ εἶ ὁ ἐρχόμενος, ἢ ἄλλον προσδοκῶμεν;

21 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ ὥρᾳ ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ νόσων καὶ μαστίγων καὶ πνευμάτων πονηρῶν· καὶ τυφλοῖς πολλοῖς ἐχαρίσατο τὸ βλέπειν.

22 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἀπαγγείλατε Ἰωάννῃ ἃ εἴδετε καὶ ἠκούσατε· ὅτι τυφλοὶ ἀναβλέπουσι, χωλοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἐγείρονται πτωχοὶ εὐαγγελίζονται·

23 Καὶ μακάριός ἐστιν ὃς ἐὰν μὴ σκανδαλισθῇ ἐν ἐμοί.

24 Ἀπελθόντων δὲ τῶν ἀγγέλων Ἰωάννου, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς ὄχλους περὶ Ἰωάννου· Τί ἐξήλθατε εἰς τὴν ἔρημον θεάσασθαι; κάλαμον ὑπὸ ἀνέμου σαλευόμενον;

25 Ἀλλὰ τί ἐξήλθατε ἰδεῖν; ἄνθρωπον ἐν μαλακοῖς ἱματίοις ἠμφιεσμένον; ἰδοὺ, οἱ ἐν ἱματισμῷ ἐνδόξῳ καὶ τρυφῇ ὑπάρχοντες, ἐν τοῖς βασιλείοις εἰσίν.

26 Ἀλλὰ τί ἐξήλθατε

20 Καὶ παγένοντες οἱ ἄνδρες εἰς αὐτον, τοῦ εἶπαν· Ὁ Ἰωαννης ὁ βαπτιστης μᾶς ἔστειλεν εἰς ἐσένα, καὶ λέγει· Ἔσυ εἶσαι ἐκεῖνος ὁπου μέλλει νὰ ἔλθῃ, ἢ ἄλλον ἀπαντίχομεν;

21 Καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ὥραν ἐθεράπευσε πολλοὺς ἀπὸ ἀσθένειας καὶ ἀπὸ μάστιγας καὶ ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· καὶ πολλοὺς τυφλοὺς τοὺς ἐχάρισε τὸ φῶς τους.

22 Καὶ ἀποκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπέν τους· Σύρτε καὶ εἴπατε εἰς τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνα ὁποῦ εἴδετε, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούσετε· ὅτι τυφλοὶ βλέπουσι, κουτσοὶ περιπατοῦσι, λεπροὶ καθαρίζονται, κωφοὶ ἀκούουσι, νεκροὶ ἀνασηνονται, πτωχοὶ εὐαγγελίζονται.

23 Καὶ καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁπου δὲν σκανδαλισθῇ εἰς ἐμένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἐδιέβηκαν οἱ μαητατοφόροι τοῦ Ἰωάννου, ἄρχισε νὰ λέγῃ εἰς τὸν ὄχλον διὰ τὸν Ἰωαννην· Τί ἐβγήκετε εἰς τὴν ἔρημον νὰ ἰδῆτε; καλάμι ὁποῦ κινιέται ἀπὸ τὸν ἄνεμον;

25 Ἀλλὰ τί ἐβγήκετε νὰ εἰδῆτε; ἄνθρωπον ἐνδυμένον μὲ μαλακὰ φορίματα; νά, ἐκεῖνοι ὁποῦ φορέσουν ὁμορφα φορίματα καὶ τρυφήσουν, εἶναι εἰς τὰ σπήτια τῶν βασιλέων.

26 Ἀλλὰ τί ἐβγήκετε νὰ εἰ-

ἰδεῖν; προφήτην; ναί, λέγω ὑμῖν, καὶ περισσότερον προφήτου.

27 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ γέγραπται· Ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὸν ἄγγελόν μου πρὸ προσώπου σου, ὃς κατασκευάσει τὴν ὁδόν σου ἔμπροσθέν σου.

28 Λέγω γὰρ ὑμῖν, μείζων ἐν γεννητοῖς γυναικῶν προφήτης Ἰωάννου τοῦ βαπτιστοῦ οὐδείς ἐστιν· ὁ δὲ μικρότερος ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ, μείζων αὐτοῦ ἐστι.

29 Καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἀκούσας, καὶ οἱ τελῶναι, ἐδικαίωσαν τὸν Θεὸν, βαπτισθέντες τὸ βάπτισμα Ἰωάννου·

30 Οἱ δὲ φαρισαῖοι καὶ οἱ νομικοὶ τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ἠθέτησαν εἰς ἑαυτοὺς, μὴ βαπτισθέντες ὑπ' αὐτοῦ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Τίνι οὖν ὁμοιώσω τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ταύτης; καὶ τίνι εἰσὶ ὅμοιοι;

32 Ὅμοιοί εἰσι παιδίοις τοῖς ἐν ἀγορᾷ καθημένοις, καὶ προσφωνοῦσι ἀλλήλοις, καὶ λέγουσι· Ηὐλήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ὠρχήσασθε· ἐθρηνήσαμεν ὑμῖν, καὶ οὐκ ἐκλαύσατε.

33 Ἐλήλυθε γὰρ Ἰωάννης ὁ

δῶτε; προφήτης; ναί, σᾶς λέγω, καὶ περισσότερον προφήτου.

27 Ἐτοῦτος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐγράφη· Νά, ἐγὼ ὁπου στέλλω τὸν ἄγγελόν μου ἔμπροσθέν σου, ὁ ὁποῖος θέλει κατασκευάσει τὸν δρόμον σου ἔμπροσθέν σου.

28 Διατί σᾶς λέγω, ὅτι εἰς ἐκείνους ὁπου ἐγεννήθηκαν ἀπὸ γυναίκαις μεγαλήτερος προφήτης δὲν εἶναι κανένας, παρὰ ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· ἀμὴ ὁ μικρότερος εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι μεγαλήτερος ἀπ αὐτόν.

29 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὁπου τὸν ἤκουσαν, καὶ οἱ τελῶναι, ἐδικαίωσαν τὸν Θεὸν, μὲ τὸ νὰ ἐβαπτίσθηκαν τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

30 Ἀμὴ οἱ φαρισαῖοι καὶ οἱ νομικοὶ ἀθέτησαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς λόγους τους, μὲ τὸ νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν ἀπ αὐτόν.

31 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Μὲ τί λοιπὸν θέλω ὁμοιάσει τοὺς ἀνθρώπους τῆς γενεᾶς ἐτούτης; καὶ τί ὁμοιάζουσιν;

32 Ὁμοιάζουσι παιδία ὁπου κάθονται εἰς τὸν φόρον, καὶ πράζουσιν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ λέγουσιν· Σᾶς παίξαμεν, καὶ δὲν ἐχορεύψατε· σᾶς ἐμυρολογήσαμεν, καὶ δὲν ἐκλαύσατε.

33 Διατὶ ἦλθεν ὁ Ἰωάννης

βαπτιστης μητε αρτον ισθιων, μητε οινον πινων· και λεγετε· Δαιμονιον εχει.

34 Εληλυθεν ο υιος του ανθρωπου εσθιων και πινων· και λεγετε· Ιδου, ανθρωπος φαγος και οινοποτης, τελωνων φιλος και αμαρτωλων.

35 Και εδικαιωθη η σοφια απο των τεκνων αυτης παντων.

36 Ηρωτα δε τις αυτον των φαρισαιων ινα φαγη μετ αυτου· και εισελθων εις την οικιαν του φαρισαιου, ανεκλιθη.

37 Και ιδου, γυνη εν τη πολει, ητις ην αμαρτωλος, επιγνουσα οτι ανακειται εν τη οικια του φαρισαιου, κομισασα αλαβαστρον μυρου·

38 και στασα παρα τους ποδας αυτου οπισω, κλαιουσα, ηρξατο βρεχειν τους ποδας αυτου τοις δακρυσι· και ταις θριξι της κεφαλης αυτης εξεμασσε, και κατεφιλει τους ποδας αυτου, και ηλειφε τω μυρω.

39 Ιδων δε ο φαρισαιος ο καλεσας αυτον, ειπεν εν εαυτω, λεγων· Ουτος, ει ην προφητης, εγινωσκεν αν τις και ποταπη η γυνη ητις απτεται αυτου· οτι αμαρτωλος εστι.

ο βαπτιστης, μηδε τρωγων ψωμι, μηδε πινων κρασι και λεγετε· Δαιμονιον εχει.

34 Ηλθεν ο υιος του ανθρωπου, και τρωγων και πινων· και λεγετε· Να, ανθρωπος φαγος και οινοποτης, φιλος πορνοκαμηλων και αμαρτωλων.

35 Αλλα εδικαιωθη η σοφια απο ολα της τα παιδια.

36 Και καποιος απο τους Φαρισαιους τον παρακαλεσε να φαγη μαζι μετ αυτου· και επηγεν εις το σπιτι του Φαρισαιου, και εκαθισε.

37 Και να, και μια γυναικα εις την πολιν εκεινην, η οποια ητον αμαρτωλη, και εμαθε πως εκαθητον εις την τραπεζαν εις το σπιτι του Φαρισαιου, και επηρε ενα καλον μυρον·

38 Και εστάθη οπισω του Ιησου, και εκλαιεν, και αρχισε να βρεχη τα ποδαρια του Ιησου με τα δακρυα της, και με τα μαλια της κεφαλης της τα εσφιγγιζε, και εκαταφιλει τα ποδαρια του, και τα αλειφε μυρον.

39 Και ο Φαρισαιος εκεινος οπου τον εκαλεσε εις το σπιτι του, ωσαν ειδεν, ειπε μεσα του, λεγωντας· Ετουτος ο ανθρωπος, αν ητον προφητης, θελε γνωρισει ποια εινε και τι λογης γυναικα εινε οπου τον πιαινει· οτι εινε αμαρτωλη.

40 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σίμων, ἔχω σοί τι εἰπεῖν. Ὁ δὲ φησί· Διδάσκαλε, εἰπέ.

41 Δύο χρεωφειλέται ἦσαν δανιστῆ τινι· ὁ εἷς ὤφειλε δηνάρια πεντακόσια, ὁ δὲ ἕτερος πεντήκοντα.

42 Μὴ ἐχόντων δὲ αὐτῶν ἀποδοῦναι, ἀμφοτέροις ἐχαρίσατο· Τίς οὖν αὐτῶν, εἰπέ, πλεῖον αὐτὸν ἀγαπήσει;

43 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων, εἶπε· Ὑπολαμβάνω ὅτι ᾧ τὸ πλεῖον ἐχαρίσατο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὀρθῶς ἔκρινας.

44 Καὶ στραφεὶς πρὸς τὴν γυναῖκα, τῷ Σίμωνι ἔφη· Βλέπεις ταύτην τὴν γυναῖκα; εἰσῆλθόν σου εἰς τὴν οἰκίαν, ὕδωρ ἐπὶ τοὺς πόδας μου οὐκ ἔδωκας· αὕτη δὲ τοῖς δάκρυσιν ἔβρεξέ μου τοὺς πόδας, καὶ ταῖς θριξὶ τῆς κεφαλῆς αὐτῆς ἐξέμαξε.

45 Φίλημά μοι οὐκ ἔδωκας· αὕτη δέ, ἀφ' ἧς εἰσῆλθον, οὐ διέλιπε καταφιλοῦσά μου τοὺς πόδας.

46 Ἔλαίῳ τὴν κεφαλήν μου οὐκ ἤλειψας· αὕτη δὲ μύρῳ ἤλειψέ μου τοὺς πόδας.

47 Οὗ χάριν, λέγω σοι,

40 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει τῳ· Ὦ Σίμων, κάτι ἔχω νὰ σὲ εἰπῶ. Λέγει ὁ Σίμων· Διδάσκαλε, εἰπέ.

41 Δύο χρεωφειλεται ἐχρεωστοῦσαν κάποιῳ δανειστῆ· ὁ ἕνας ἐχρεώστει πεντακόσια δηνάρια· καὶ ὁ ἄλλος πενήντα.

42 Καὶ διὰ νὰ μὴν ἔχουν καὶ οἱ δυο νὰ τὰ δώσουν, τὰ ἐχάρισε καὶ των δύο· εἰπέ μας λοιπόν, ποῖος ἀπο τους δυο τους θέλει τον ἀγαπήσει περισσότερον;

43 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων, καὶ εἶπε· Λογιάζω ὅτι ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου αὐτὸς ἐχάρισε τὸ περισσότερον. Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπε· Καλὰ τὸ ἔκρινες.

44 Καὶ γυρίζωντας εἰς τὴν γυναῖκα, λέγει εἰς τὸν Σίμωνα· Βλέπεις ἐτοῦτην τὴν γυναῖκα; ἐγὼ ἐμβηκα εἰς τὸ σπητί σου, καὶ (κἂν) νερὸν εἰς τὰ ποδάριά μου δὲν ἔχυσες, καὶ ἐτοῦτη μὲ τὰ δάκρυά της ἔβρεξε τὰ ποδάριά μου, καὶ μὲ τα μαλία της κεφαλῆς της τὰ ἰσφύγισε.

45 Ἐσὺ δὲν μὲ ἐφίλησες· καὶ ἐτοῦτη, ἀπὸ τὴν ὥραν ὁπου ἐμβηκα, δὲν ἔλειψε νὰ φιλῇ τὰ ποδάριά μου.

46 Ἐσὺ μὲ λάδι τὸ κεφάλι μου δὲν τὸ ἄλειψες· καὶ ἐτοῦτη ἄλειψε μὲ μύρον τα ποδάρια μου.

47 Διὰ τοῦτην τὴν ἀφορ-

αφεωνται αἱ ἁμαρτίαι αὐτῆς αἱ πολλαί, ὅτι ἠγάπησε πολύ· ᾧ δὲ ὀλίγον ἀφίεται, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

48 Εἶπε δὲ αὐτῇ· Ἀφέωνται σου αἱ ἁμαρτίαι.

49 Καὶ ἤρξαντο οἱ συνανακείμενοι λέγειν ἐν ἑαυτοῖς· Τίς οὗτός ἐστιν ὃς καὶ ἁμαρτίας ἀφίησιν;

50 Εἶπε δὲ πρὸς τὴν γυναῖκα· Ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.

μαι σοι λέγω, εἶναι συγχεχυμέναις αἱ ἁμαρτίαις της αἱ πολλαῖς, ὅτι ἠγάπησεν πολύ· ᾧ ὀλίγον συγχωρᾶται ὀλίγον, ὀλίγον ἀγαπᾷ.

48 Καὶ εἶπεν της· Συγχεχυμέναις εἶναι αἱ ἁμαρτίαις σου.

49 Καὶ ἄρχισαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐκάθηνταν μαζὺ νὰ λέγωμέσα τους· Τίς ἀνθρωπος εἶναι ἐτοῦτος ὁπου συγχωρᾷ ἁμαρτίαις;

50 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα εἶπεν· Ἡ πίστις σου σὲ ἔσωσε· σύρε εἰς τὸ καλόν.

Κεφ. ή. 8.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ καθεξῆς, καὶ αὐτὸς διώδευε κατὰ πόλιν καὶ κώμην, κηρύσσων καὶ εὐαγγελιζόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δώδεκα σὺν αὐτῷ,

2 Καὶ γυναῖκές τινες αἱ ἦσαν τεθεραπευμέναι ἀπὸ πνευμάτων πονηρῶν καὶ ἀσθενειῶν· Μαρία ἡ καλουμένη Μαγδαληνή, ἀφ' ἧς δαιμόνια ἑπτὰ ἐξεληλύθει,

3 Καὶ Ἰωάννα γυνὴ Χουζᾶ ἐπιτρόπου Ἡρῴδου, καὶ Σουσάννα, καὶ ἕτεραι πολλαί, αἵτινες διηκόνουν αὐτῷ ἀπὸ τῶν ὑπαρχόντων αὐταῖς.

ΚΑΙ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο ἐπεριπατεῖ ἀπὸ πόλιν εἰς πόλιν, καὶ ἀπὸ χωρίαν εἰς χωρίαν, καὶ ἐκήρυττε καὶ εὐαγγίλιζε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ δώδεκα μαθητάδες μαζύ του,

2 Καὶ κάποιαις γυναῖκες, αἱ ὁποίαις ἰατρεύθηκαν ἀπὸ πνεύματα πονηρὰ καὶ ἀσθενειαις· ἡ Μαρία ὁποῦ ἐκαλεῖτον Μαγδαληνή, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγήκασιν ἑπτὰ δαιμόνια,

3 Καὶ ἡ Ἰωάννα ἡ γυναῖκα Χουζᾶ, ὁ ὁποῖος ἦτον ἐπίτροπος τοῦ Ἡρῴδου, καὶ ἡ Σουσάννα, καὶ ἄλλαις πολλαῖς, αἱ ὁποίαις τὸν ἐδιακονοῦσαι ἀπὸ τὰ πραγματά τους.

4 Συνιόντ☩ δὲ ὄχλ☩ πολλῦ, καὶ τῶν κατὰ πόλιν ἐπιπορευομέν☩ πρ☩ αὐτὸν, εἶπε διὰ παραβολῆς·

5 Ἐξῆλθεν ὁ σπείρ☩ τοῦ σπεῖραι τὸν σπόρ☩ αὐτοῦ· καὶ ἐν τῷ σπείρειν αὐτὸν, ὃ μὲν ἔπεσε παρὰ τὴν ὁδὸν καὶ κατεπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατέφαγεν αὐτό.

6 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν πέτραν, καὶ φυὲν ἐξηράνθη, διὰ τὸ μὴ ἔχειν ἰκμάδα·

7 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐν μέσῳ τῶν ἀκανθῶν, καὶ συμφυεῖσαι αἱ ἄκανθαι ἀπέπνιξαν αὐτό·

8 Καὶ ἕτερον ἔπεσεν ἐπὶ τὴν γῆν τὴν ἀγαθὴν, καὶ φυὲν ἐποίησε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ταῦτα λέγων ἐφώνει· Ὁ ἔχων ὦτα ἀκούειν, ἀκουέτω.

9 Ἐπηρώτων δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες, τίς εἴη ἡ παραβολὴ αὕτη.

10 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὑμῖν δέδοται γνῶναι τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· τοῖς δὲ λοιποῖς ἐν παραβολαῖς, ἵνα βλέποντες μὴ βλέπωσι, καὶ ἀκούοντες μὴ συνιῶσιν.

11 Ἔστι δὲ αὕτη ἡ παραβολή. Ὁ σπόρος, ἐστὶν ὁ λόγ☩ τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ ἐνῶντας νὰ συντρέχῃ πολὺς ὄχλ☩, καὶ νὰ πηγαίνουσιν εἰς αὐτὸν ἀπὸ ἐκείνους ὁπῦ ἦταν εἰς ταῖς πόλαις, εἶπε μὲ παραβολήν·

5 Εὐγῆκεν ἐξὸ ὁ σπορεὺς διὰ νὰ σπείρῃ τὸν σπόρον τ☩· καὶ ἐκεῖ ὁπῦ ἐσπειρεν, ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν γράταν, καὶ ἐκαταπατήθη, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ τὸ ἐκαταφαγαν·

6 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν εἰς τὴν πέτραν, καὶ ἀφύτις ἐφύτρωσεν ἐξηράνθη, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχῃ ὑγράδαν·

7 Καὶ ἄλλο ἔπεσεν μέσα εἰς τὰ ἀγκάθια, καὶ μὲ τὸ νὰ φυτρώσουν μαζῦ τὰ ἀγκάθια τὸ ἔπνιξαν·

8 Καὶ ἄλλο ἔπεσε εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, καὶ ἐφύτρωσε καὶ ἔκαμε καρπὸν ἑκατονταπλασίονα. Ἐτῦτα διδάσκωντας ἐφώναζεν· Ὅποιο☩ ἔχῃ αὐτία διὰ νὰ ἀκούῃ, ας ἀκούῃ.

9 Καὶ οἱ μαθητάδες τ☩ τὸν ἐρωτῦσαν, καὶ ἐλεγαν· τί θέλει νὰ εἶπῃ ἡ παραβολὴ ἐτύτη;

10 Καὶ ὁ Ἰησῦς εἶπεν· Ἐσᾶς ἐδόθη νὰ γνωρίζετε τὰ μυστήρια τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ· ἀμὴ εἰς τοὺς λοιποὺς λαλῶ μὲ παραβολαῖς διὰ νὰ τὴν βλέπουσιν βλέποντες, καὶ ἀκούοντες νὰ μὴν ἀκούσι.

11 Καὶ ἡ παραβολὴ ἐτύτη εἶναι· Ὁ σπόρος, εἶναι ὁ λόγ☩ τοῦ Θεοῦ.

12 Οἱ δὲ παρὰ τὴν ὁδόν, εἰσὶν οἱ ἀκούοντες· εἶτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ αἴρει τὸν λόγον ἀπὸ τῆς καρδίας αὐτῶν, ἵνα μὴ πιστεύσαντες σωθῶσιν.

13 Οἱ δὲ ἐπὶ τῆς πέτρας, οἱ ὅταν ἀκούσωσι, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· καὶ οὗτοι ῥίζαν οὐκ ἔχουσιν, οἳ πρὸς καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ἐν καιρῷ πειρασμοῦ ἀφίστανται.

14 Τὸ δὲ εἰς τὰς ἀκάνθας πεσόν, οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ μεριμνῶν καὶ πλούτου καὶ ἡδονῶν τοῦ βίου πορευόμενοι συμπνίγονται, καὶ οὐ τελεσφοροῦσι.

15 Τὸ δὲ ἐν τῇ καλῇ γῇ, οὗτοί εἰσιν οἵτινες ἐν καρδίᾳ καλῇ καὶ ἀγαθῇ, ἀκούσαντες τὸν λόγον, κατέχουσι, καὶ καρποφοροῦσιν ἐν ὑπομονῇ.

16 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, καλύπτει αὐτὸν σκεύει, ἢ ὑποκάτω κλίνης τίθησιν· ἀλλ' ἐπὶ λυχνίας ἐπιτίθησιν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι βλέπωσι τὸ φῶς·

12 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν γράτσαν, εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκοῦνε· ἔπειτα ἔρχεται ὁ διάβολος, καὶ σηκώνει τὸν λόγον ἀπὸ τὴν καρδίαν τους, διὰ νὰ μὴν πιστεύσουν καὶ σωθοῦσι.

13 Καὶ οἱ ἄλλοι ὁποῦ εἶναι σπαρμένοι εἰς τὴν πέτραν, εἶναι ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι ὅταν ἀκούσουν, μετὰ χαρᾶς δέχονται τὸν λόγον· ἀμὴ ἐκεῖνοι ῥίζαν δὲν ἔχουσιν, οἱ ὁποῖοι εἰς ὀλίγον καιρὸν πιστεύουσι, καὶ ὅταν ἔλθῃ πειρασμὸς μακρύνουσι.

14 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔπεσε εἰς τὰ ἀγκάθια, εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἄκουσαν τὸν λόγον, καὶ ἀπὸ ταῖς φροντίδες τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ τὸν πλοῦτον, καὶ ἀπὸ ταῖς ἡδοναῖς τῆς ζωῆς πνίγονται, καὶ δὲν τελεσφοροῦσι.

15 Καὶ ἐκεῖνο ὁποῦ ἔπεσε εἰς τὴν γῆν τὴν καλὴν, εἶναι ἐκεῖνοι, οἱ ὁποῖοι ἄκουσαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κρατοῦσι μέσα εἰς τὴν καρδίαν τὴν καλὴν καὶ ἀγαθὴν, καὶ μὲ τὴν ὑπομονὴν καρποφοροῦσι.

16 Καὶ κανένας δὲν ἀνάπτει τὸν λύχνον, καὶ τὸν σκεπάζει μὲ ἀγγεῖον, ἢ τὸν βάνει ἀπὸ κάτω εἰς τὴν κλίνην· ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοστάτην, διὰ νὰ βλέπουν τὸ φῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουν·

17 Οὐ γάρ ἐστι κρυπτὸν ὃ οὐ φανερὸν γενήσεται· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὃ οὐ γνωσθήσεται, καὶ εἰς φανερὸν ἔλθῃ.

18 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκούετε· ὃς γὰρ ἂν ἔχῃ, δοθήσεται αὐτῷ· καὶ ὃς ἂν μὴ ἔχῃ, καὶ ὃ δοκεῖ ἔχειν, ἀρθήσεται ἀπ᾽ αὐτοῦ.

19 Παρεγένετο δὲ πρὸς αὐτὸν ἡ μήτηρ καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, καὶ οὐκ ἠδύναντο συντυχεῖν αὐτῷ διὰ τὸν ὄχλον.

20 Καὶ ἀπηγγέλη αὐτῷ, λεγόντων· Ἡ μήτηρ σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου ἑστήκασιν ἔξω, ἰδεῖν σε θέλοντες.

21 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς· Μήτηρ μου καὶ ἀδελφοί μου, οὗτοί εἰσιν οἱ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἀκούοντες, καὶ ποιοῦντες αὐτόν.

22 Καὶ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν, καὶ αὐτὸς ἐνέβη εἰς πλοῖον, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ· καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Διέλθωμεν εἰς τὸ πέραν τῆς λίμνης. Καὶ ἀνήχθησαν.

23 Πλεόντων δὲ αὐτῶν ἀφύπνωσε· καὶ κατέβη λαῖλαψ ἀνέμου εἰς τὴν λίμνην· καὶ συνεπληροῦντο, καὶ ἐκινδύνευον.

24 Προσελθόντες δὲ διήγει-

17 Διατὶ δὲν εἶναι κανένα κρυφὸν ὅπου νὰ μὴν φανερωθῇ· οὐδὲ ἀπόκρυφον ὅπου νὰ μὴν γνωρισθῇ, καὶ νὰ ἔλθῃ εἰς τὸ φανερόν.

18 Βλέπετε λοιπὸν πῶς ἀκούετε· διατὶ ὅποιος ἔχει (τίποτες χάρισμα) θέλει τοῦ δοθῇ καὶ ἄλλο περισσότερο· καὶ ὁποιος δὲν ἔχει (χάρισμα) καὶ ἐκεῖνο ὅπου φαίνεται σὰν νὰ ἔχῃ, θέλει σαρδῇ ἀπ᾽ αὐτόν.

19 Καὶ ἐπῆγασιν εἰς αὐτὸν ἡ μάνα του καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν σμίξουν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

20 Καὶ κάποιοι τοῦ εἶπαν· Ὅτι ἡ μάνα σου καὶ οἱ ἀδελφοί σου στέκονται ἔξω, καὶ θέλουν νὰ σὲ ἰδοῦν.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθη, καὶ εἶπεν τους· Ἡ μάνα μου καὶ οἱ ἀδελφοί μου, ἐκεῖνοι εἶναι ὅπου ἀκοῦν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν κάμνουν.

22 Καὶ μιὰ τῶν ἡμερῶν καὶ αὐτὸς ἐσέβη μέσα εἰς καράβι, καὶ οἱ μαθητάδες του μαζύ· καὶ εἶπέ τους· Ἂς περάσωμεν πέρα ἀπὸ τὴν λίμνη. Καὶ ἐσηκώθηκαν.

23 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἀρμάτιζαν ὁ Ἰησοῦς ἐκοιμήθη· καὶ ἐκατέβη ἀνεμορρόφιλος εἰς τὴν λίμνη· καὶ τὸ καράβι ἐγέμιζε, καὶ ἐκινδύνευαν.

24 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐπη-

ραν αὐτοῦ, λέγοντες· Ἐπιστάτα, ἐπιστάτα, ἀπολλύμεθα· Ὁ δὲ ἐγερθεὶς ἐπετίμησε τῷ ἀνέμῳ καὶ τῷ κλύδωνι τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη.

25 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ποῦ ἐστιν ἡ πίστις ὑμῶν; Φοβηθέντες δὲ ἐθαύμασαν, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Τίς ἄρα οὗτός ἐστιν, ὅτι καὶ τοῖς ἀνέμοις ἐπιτάσσει καὶ τῷ ὕδατι, καὶ ὑπακούουσιν αὐτῷ;

26 Καὶ κατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἥτις ἐστὶν ἀντιπέραν τῆς Γαλιλαίας.

27 Ἐξελθόντι δὲ αὐτῷ ἐπὶ τὴν γῆν, ὑπήντησεν αὐτῷ ἀνήρ τις ἐκ τῆς πόλεως, ὃς εἶχε δαιμόνια ἐκ χρόνων ἱκανῶν, καὶ ἱμάτιον οὐκ ἐνεδύσκετο, καὶ ἐν οἰκίᾳ οὐκ ἔμενεν, ἀλλ' ἐν τοῖς μνήμασιν.

28 Ἰδὼν δὲ τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἀνακράξας, προσέπεσεν αὐτῷ, καὶ φωνῇ μεγάλῃ εἶπε· Τί ἐμοὶ καὶ σοί, Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου; δεόμαί σου μή με βασανίσῃς.

29 Παρήγγελλε γὰρ τῷ πνεύματι τῷ ἀκαθάρτῳ ἐξελθεῖν ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου· πολλοῖς γὰρ χρόνοις συνηρπάκει αὐτόν· καὶ ἐδεσμεῖτο ἁλύσεσι καὶ πέδαις φυλασσόμενος· καὶ

γας κοπτὰ καὶ τὸν ἐξέπιναι, λέγοντες· Διδάσκαλε, διδάσκαλε, χανόμεσθα· Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγερθεὶς καὶ ἐπιτάξας τῷ ἀνέμῳ καὶ τῇ ταραχῇ τοῦ ὕδατος· καὶ ἐπαύσαντο, καὶ ἐγένετο γαλήνη.

25 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῦ εἶναι ἡ πίστις σας; Καὶ ἀπὸ τὸν φόβον τους ἐθαύμασαν, λέγοντες ἀνάμεσα τους· Τίς εἶναι λοιπὸν οὗτος, ὅπου προστάσσει καὶ τοὺς ἀνέμους καὶ τὰ νερά, καὶ τοῦ ὑπακούουσι;

26 Καὶ ἀκατέπλευσαν εἰς τὴν χώραν τῶν Γαδαρηνῶν, ἡ ὁποία εἶναι ἀντίπερα τῆς Γαλιλαίας.

27 Καὶ ὡσὰν αὐγῆκεν ἐξω εἰς τὴν γῆν, τὸν ἀπάντησεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν πολιν, ὁ ὁποῖος εἶχε δαιμόνια ἀπὸ πολλὺς χρόνους, καὶ φόρεμα δὲν ἐνδύνιτον, καὶ εἰς τὸ σπῆτι δὲν ἔμενεν, ἀλλὰ εἰς τὰ μνήματα.

28 Καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐφώναξε, καὶ ἔπεσεν καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ σοβδάρια του, καὶ με μεγάλην φωνὴν εἶπεν· Ἰησοῦ υἱὲ τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, τί ἔχεις νὰ κάμῃς μετ' ἐμένα; παρακαλῶ σε μὴ με βασανίσῃς.

29 Διατὶ ἐπαρήγγειλεν εἰς τὸ πνεῦμα τὸ ἀκάθαρτον νὰ βγῇ ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ πολλὺς χρόνους τὸν ἐκράτει· καὶ ἐδένετον με ἁλυσίδες καὶ με κλάπαις τὸν ἐφύλαγαν·

διαρρηξασι τὰ δισμα, πλαυνετο ὑπὸ τοῦ δαίμονος εἰς τας ἐρήμους.

30 Επηρώτησε δὲ αὐτὸν ὁ Ιησους, λεγων· Τι σοί ἐστιν ὄνομα; Ὁ δὲ εἶπε· Λεγεὼν· ὅτι δαιμόνια πολλὰ εἰσῆλθεν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ παρεκαλει αὐτὸν ἵνα μὴ ἐπιτάξη αὐτοῖς εἰς τὴν ἄβυσσον ἀπελθειν.

32 Ἦν δὲ ἐκεῖ ἀγέλη χοίρων ἱκανῶν βοσκομένων ἐν τῳ ὄρει· καὶ παρεκάλεν αὐτὸν ἵνα ἐπιτρέψη αὐτοῖς εἰς ἐκείνους εἰσελθεῖν. Καὶ ἐπέτρεψεν αὐτοῖς.

33 Ἐξελθόντα δὲ τὰ δαιμόνια ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, εἰσῆλθεν εἰς τοὺς χοίρους· καὶ ὥρμησεν ἡ ἀγέλη κατὰ τοῦ κρημνου εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἀπεπνίγη.

34 Ἰδοντες δὲ οἱ βόσκοντες τὸ γεγενημένον, ἔφυγον· καὶ ἀπελθόντες ἀπήγγειλαν εἰς τὴν πολιν καὶ εἰς τοὺς ἀγρούς.

35 Ἐξῆλθον δὲ ἰδεῖν τὸ γεγονός· καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρον καθήμενον τὸν ἄνθρωπον ἀφ' οὗ τὰ δαιμόνια ἐξεληλύθει, ἱματισμένον καὶ σωφρονοῦντα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβήθησαν.

36 Ἀπήγγειλαν δὲ αὐτοῖς καὶ οἱ ἰδόντες, πῶς ἰσώθη ὁ δαιμονισθείς.

ἀμὴ ἐκεῖνο ἐκοπτε τὰ δεσιματα, καὶ ἐδιώκετον ἀπὸ τον δαίμονα εἰς τὰς ἐρημιας (τοπους.)

30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπε· Τί εἶναι τὸ ὀνομά σε; Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Λεγιών· ὅτι πολλὰ δαιμόνια ἐμβῆκαν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ τον ἐπαρακάλει νὰ μὴν τους προστάξη να πάσιν εἰς τὴν ἄβυσσον.

32 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸ ὄρος ἦτον ἀγέλη τῶν χοίρων ὁπου ἔβοσκε· καὶ τὸν ἐπαρακάλεσαν να τους δώση ἄδειαν να ἐμβοῦν εἰς ἐκεινους. Καὶ τους ἐδωσε.

33 Καὶ ὡσαν ἐβγηκαν τὰ δαιμόνια ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, ἐμβῆκαν εἰς τους χοίρους· καὶ ἐκινησεν ἡ ἀγέλη ἐκείνη ἀπὸ τον ἐγκρημνον εἰς τὴν λίμνην· καὶ ἐπνίγη.

34 Καὶ ὡσαν εἶδαν οἱ βοσκοι ἐκεῖνο ὁπου ἔγινεν, ἔφυγαν· καὶ ἐπηγαν εἰς τὴν πόλιν καὶ εἰς τὰ χωράφια καὶ εἶπάν το.

35 Καὶ οἱ ἄνθρωποι ἐβγηκαν νὰ εἶδον ἐκεῖνο ὁπου ἔγινε· καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εὗρῆκαν τὸν ἄνθρωπον ὁπου ἐκάθητον, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβγηκαν τὰ δαιμόνια, ἐνδυμενον καὶ σωφρονισμένον εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐφοβηθηκαν.

36 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπου τὸ εἶδαν τὸ εἶπαν εἰς αὐτους, πῶς ὁ δαιμονισμένος ἐλυθιερώθη.

37 Και ηρωτησαν αυτον απας το πλῆθος της περιχώρου των Γαδαρηνων, απελθειν απ' αυτων, ὅτι φόβῳ μεγάλῳ συνείχοντο· αὐτὸς δὲ ἐμβὰς εἰς το πλοῖον, ὑπέστρεψεν.

38 Εδέετο δε αυτου ο ανηρ αφ' ου εξεληλυθει τα δαιμόνια, ειναι συν αὐτῷ· ἀπέλυσε δὲ αὐτὸν ὁ Ιησους, λέγων·

39 Ὑπόστρεφε εἰς τον οἶκόν σου, καὶ διηγοῦ ὅσα ἐποίησέ σοι ὁ Θεός. Καὶ ἀπῆλθε, καθ' ὅλην τὴν πόλιν κηρύσσων ὅσα ἐποίησεν αὐτῷ ὁ Ιησους.

40 Εγενετο δε εν τῳ ὑποστρέψαι τὸν Ἰησοῦν, ἀπεδέξατο αὐτὸν ὁ ὄχλος· ἦσαν γὰρ πάντες προσδοκῶντες αὐτόν.

41 Καὶ ἰδοὺ, ἦλθεν ἀνηρ ὧνομα Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἄρχων τῆς συναγωγῆς ὑπῆρχε· καὶ πεσὼν παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ιησου, παρεκάλει αὐτον εἰσελθειν εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ·

42 Ὅτι θυγάτηρ μονογενὴς ἦν αὐτῳ ὡς ἐτῶν δωδέκα, καὶ αὕτη ἀπέθνησκεν. (Εν δὲ τῳ ὑπάγειν αὐτὸν οἱ ὄχλοι συνέπνιγον αὐτον.

43 Και γυνη οὐσα ἐν ῥύσει αἵματος ἀπὸ ἐτῶν δώδεκα, ἥτις εἰς ἰατροὺς προσαναλώσα-

37 Καὶ το πλῆθος ὅλου της περιχώρου των Γαδαρηνων ἐπαρακάλεσαν τὸν Ἰησοῦν, να εἶχε νὰ φύγῃ ἀπ' αὐτούς, ὅτι εἶχαν μεγάλον φόβον· καὶ αὐτὸς ἐμβῆκεν εἰς το καράβι, καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω.

38 Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, ἀπὸ τὸν ὁποῖον ἐβγῆκαν τὰ δαιμόνια, ἐπαρακάλει τὸν Ἰησοῦν, να εἶναι μαζύ του· ἀμὴ ὁ Ἰησους τὸν ἀπόλυσε, λέγωντας·

39 Γύρισε εἰς τὸ σπῆτι σου, καὶ διηγοῦ ὅσα σοῦ ἔκαμεν ὁ Θεός. Καὶ ἐπῆγε εἰς ὅλην τὴν πόλιν καὶ ἐκήρυττεν ὅσα τοῦ ἔκαμεν ὁ Ἰησους.

40 Καὶ ὅταν ἐγύρισεν ὁ Ἰησοῦς, τὸν ἐδέχθηκεν ὁ ὄχλος· διατὶ ἦτον τὸν ἀνάμεναν.

41 Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν ἦλθεν ἕνας ἄνθρωπος τὸ ὀνομά του Ἰάειρος, καὶ αὐτὸς ἦτον ἀρχωντας της συναγωγῆς· καὶ ἔπεσεν εἰς τα ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τὸν ἐπαρακάλει να πάγῃ εἰς τὸ σπῆτι του·

42 Ὅτι εἶχε μίαν θυγατέρα μονογενῆ, ὡς δώδεκα χρόνων, καὶ ἐκείνη ἀπέθανε. (Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐπαγαίνει ὁ Ἰησοῦς το πλῆθος του λαοῦ τὸν ἐστενοχωρήσαν.

43 Καὶ μία γυναῖκα ἡ ὁποία εἶχε κίνησιν αἵματος δώδεκα χρόνους, καὶ ἐξόδιασεν

σα ὅλον τὸν βίον, οὐκ ἴσχυσεν ὑπ' οὐδενὸς θεραπευθῆναι·

44 Προσελθοῦσα ὄπισθεν, ἥψατο τοῦ κρασπέδου τοῦ ἱματίου αὐτοῦ· καὶ παραχρῆμα ἔστη ἡ ῥύσις τοῦ αἵματος αὐτῆς.

45 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Τίς ὁ ἁψάμενός μου; Ἀρνουμένων δὲ πάντων, εἶπεν ὁ Πέτρος καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ· Ἐπιστάτα, οἱ ὄχλοι συνέχουσί σε καὶ ἀποθλίβουσι, καὶ λέγεις· Τίς ὁ ἁψάμενός μου;

46 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἥψατό μου τις· ἐγὼ γὰρ ἔγνων δύναμιν ἐξελθοῦσαν ἀπ' ἐμοῦ.

47 Ἰδοῦσα δὲ ἡ γυνὴ ὅτι οὐκ ἔλαθε, τρέμουσα ἦλθε, καὶ προσπεσοῦσα αὐτῷ, δι' ἣν αἰτίαν ἥψατο αὐτοῦ, ἀπήγγειλεν αὐτῷ ἐνώπιον παντὸς τοῦ λαοῦ, καὶ ὡς ἰάθη παραχρῆμα.

48 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῇ· Θάρσει θύγατερ, ἡ πίστις σου σέσωκέ σε· πορεύου εἰς εἰρήνην.)

49 Ἔτι αὐτοῦ λαλοῦντος, ἔρχεταί τις παρὰ τοῦ ἀρχισυναγώγου, λέγων αὐτῷ· Ὅτι τέθνηκεν ἡ θυγάτηρ σου· μὴ σκύλλε τὸν διδάσκαλον.

50 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀκούσας ἀπεκρίθη αὐτῷ, λέγων· Μὴ

ὅλον της τὸν βίον εἰς της ἰατρούς, καὶ δὲν ἠμπόρεσεν ἀπὸ κανένα νὰ ἰατρευθῇ·

44 Σημώνοντας ὀπίσω του, ἐπίασε τὴν ἄκραν του φορέματός του· καὶ παρευθὺς ἐστάθη τὸ τρέξιμον του αἵματός της.

45 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁπου μὲ ἐπίασε; Καὶ ἐπειδὴ ὅλοι ἀρνιώνταν, λέγει ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι ὁπου ἦταν μὲ τὸν Πέτρον· Διδάσκαλε, οἱ ὄχλοι σὲ σφίγγουν καὶ σὲ γεροχώνουν, καὶ λέγεις· Ποῖος εἶναι ὁπου μὲ ἐπίασε;

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Κάποιος μὲ ἐπίασε· διατὶ ἐγὼ ἐγροίκησα δύναμιν ὁπου εὐγῆκεν ἀπὸ λόγου μου.

47 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ἡ γυναῖκα ὅτι δὲν τὸν ἐλαθεν, ἦλθε τρομασμένη, καὶ ἐπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του Ἰησοῦ, καὶ διὰ ποῖαν αἰφορμὴν τὸν ἐπίασε, τοῦ τὰ εἶπε, ὁμπρὸς εἰς ὅλον τὸν λαόν, καὶ πῶς ἰατρεύθη παρευθύς.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῆς εἶπεν· Ὦ θύγατερ ἔχε θάρρος, ἡ πίστις σου σὲ ἐλευθέρωσε· σύρε εἰς τὸ καλόν.)

49 Καὶ ὅταν ακόμι ὁ Ἰησοῦς ἐλεγε τὸν λόγον, ἔρχεται τινας ἀπὸ τὸν ἀρχισυνάγωγον, καὶ λέγει τοῦ· Ὅτι ἀπέθανεν ἡ θυγατέρα σου· μὴν σπειράζῃς τὸν διδάσκαλον.

50 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἀπεκρίθηκε καὶ εἶπεν τοῦ·

φοβοῦ· μόνον πίστευε, καὶ σωθήσεται.

51 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν οἰκίαν, οὐκ ἀφῆκεν εἰσελθεῖν οὐδένα, εἰ μὴ Πέτρον καὶ Ἰακωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς παιδὸς καὶ τὴν μητέρα.

52 Ἔκλαιον δὲ πάντες καὶ ἐκόπτοντο αὐτήν. Ὁ δὲ εἶπε· Μὴ κλαίετε· οὐκ ἀπέθανε, ἀλλὰ καθεύδει.

53 Καὶ κατεγέλων αὐτοῦ, εἰδότες ὅτι ἀπέθανε.

54 Αὐτὸς δὲ ἐκβαλὼν ἔξω πάντας, καὶ κρατήσας τῆς χειρὸς αὐτῆς, ἐφώνησε, λέγων· Ἡ παῖς, ἔγειρε.

55 Καὶ ἐπέστρεψε τὸ πνεῦμα αὐτῆς, καὶ ἀνέστη παραχρῆμα· καὶ διέταξεν αὐτῇ δοθῆναι φαγεῖν.

56 Καὶ ἐξέστησαν οἱ γονεῖς αὐτῆς· ὁ δὲ παρήγγειλεν αὐτοῖς μηδενὶ εἰπεῖν τὸ γεγονός.

Μὴ φοβᾶσαι· μόνον πίστευε, καὶ θέλει γλυτωσεῖ.

51 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὸ σπήτι, δὲν ἄφηκε κανένα νὰ ἔμβη μέσα, παρὰ μόνον τὸν Πέτρον καὶ Ἰάκωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ τὸν πατέρα τῆς κορασίδας καὶ τὴν μητέρα.

52 Καὶ ἔκλαιεν ὅλοι καὶ ἐλυπήθησαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Μὴ κλαίετε· δὲν ἀπέθανεν, ἀλλὰ κοιμᾶται.

53 Καὶ τὸν ἐκαταγέλασαν, ἐξεύροντες πὼς ἀπέθανε.

54 Καὶ αὐτὸς ἐγύρωτάς τες ἔξω ὅλες, καὶ πιάνωντάς την ἀπὸ τὸ χέρι της, ἐφώναξε· Ὦ κορασίδα, σήκω ἀπάνω.

55 Καὶ τὸ πνεῦμα της ἐγύρισεν εἰς αὐτὴν, καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη· καὶ εἶπε νὰ τῆς δώσουν νὰ φάγη.

56 Καὶ οἱ γονεῖς της ἐτρόμαξαν· καὶ ὁ Ἰησοῦς τους ἐπαράγγειλε νὰ μὴν εἴπουσι κανενὸς τίποτε ὅπου ἔγινε.

Κεφ. 9.

Συγκαλεσάμενος δὲ τοὺς δώδεκα μαθητὰς αὐτοῦ, ἔδωκεν αὐτοῖς δύναμιν καὶ ἐξουσίαν ἐπὶ πάντα τὰ δαιμόνια, καὶ νόσους θεραπεύειν.

2 Καὶ ἀπέστειλεν αὐτοὺς κηρύσσειν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἰᾶσθαι τοὺς ἀσθενοῦντας.

3 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς·

Καὶ ὁ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος τοὺς δώδεκα μαθητάς του, τοὺς ἔδωκε δύναμιν καὶ ἐξουσίαν εἰς ὅλα τὰ δαιμόνια, καὶ νὰ ἰατρεύουν ἀσθένειας.

2 Καὶ τοὺς ἔστειλε νὰ κηρύττουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἰατρεύουν τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ λέγει τους· Μὴ σηκω-

Μηδὲν αἴρητε εἰς τὴν ὁδὸν, μήτε ῥάβδους, μήτε πήραν, μήτε ἄρτον, μήτε ἀργύριον· μηδὲ ἀνὰ δύο χιτῶνας ἔχειν·

4 Καὶ εἰς ἣν ἂν οἰκίαν εἰσέλθητε, ἐκεῖ μείνατε, καὶ ἐκεῖθεν ἐξέρχεσθε.

5 Καὶ ὅσοι ἂν μὴ δέξωνται ὑμᾶς, ἐξερχόμενοι ἀπὸ τῆς πόλεως ἐκείνης, καὶ τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τῶν ποδῶν ὑμῶν ἀποτινάξατε, εἰς μαρτύριον ἐπ' αὐτούς.

6 Ἐξερχόμενοι δὲ διήρχοντο κατὰ τὰς κώμας, εὐαγγελιζόμενοι καὶ θεραπεύοντες πανταχοῦ.

7 Ἤκουσε δὲ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης τὰ γινόμενα ὑπ' αὐτοῦ πάντα· καὶ διηπόρει, διὰ τὸ λέγεσθαι ὑπό τινων, ὅτι Ἰωάννης ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν·

8 Ὑπό τινων δὲ, ὅτι Ἠλίας ἐφάνη· ἄλλων δὲ, ὅτι προφήτης εἷς τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

9 Καὶ εἶπεν ὁ Ἡρῴδης· Ἰωάννην ἐγὼ ἀπεκεφάλισα· τίς δέ ἐστιν οὗτος περὶ οὗ ἐγὼ ἀκούω τοιαῦτα; Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν αὐτόν.

10 Καὶ ὑποστρέψαντες οἱ ἀπόστολοι διηγήσαντο αὐτῷ ὅσα ἐποίησαν· καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς, ὑπεχώρησε κατ' ἰδίαν εἰς τόπον ἔρημον πόλεως καλουμένης Βηθσαϊδά.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι γνόντες, ἠκολούθησαν αὐτῷ· καὶ δεξάμενος αὐτοὺς, ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς χρείαν θεραπείας ἔχοντας ἰάσατο.

μήτε τίποτες εἰς τὴν τράπεζαν· μηδὲ ραβδί, μήτε σακκούλι, μηδὲ ψωμί, μηδὲ ἄσπρα· μηδὲ νὰ ἔχετε ἀπὸ δύο φορέματα·

4 Καὶ εἰς ὁποῖον σπίτι ἐμβῆτε, ἐκεῖ μείνετε, καὶ ἀπ' ἐκεῖ νὰ βγαίνετε ἔξω.

5 Καὶ ὅσοι δὲν σᾶς δεχθοῦσι, βγαίνοντες ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ τὸν κονιορτὸν τινάξετε ἀπὸ τὰ ποδάρια σας, νὰ εἶναι διὰ μαρτυρίαν εἰς αὐτούς.

6 Καὶ ὅταν βγαίναν ἐπερνοῦσαν ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὰ χωρία, κηρύττοντες τὸ εὐαγγέλιον καὶ ἰατρεύοντες εἰς κάθε τόπον.

7 Καὶ ὁ Ἡρῴδης ὁ τετράρχης ἤκουσε ὅλα ἐκεῖνα ὁπού ἐγίνοναν ἀπ' αὐτὸν τὸν Ἰησοῦν· καὶ ἀπόρει· διατὶ ἐλέγαν κάποιοι, ὅτι ὁ Ἰωάννης ἀνέστη ἐκ νεκρῶν·

8 Καὶ κάποιοι, ὅτι ὁ Ἠλίας ἐφάνη· καὶ ἄλλοι, ὅτι ἕνας προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνεστάθη.

9 Καὶ ὁ Ἡρῴδης εἶπεν· Ἐγὼ ἀπεκεφάλισα τὸν Ἰωάννην· καὶ ποῖος εἶναι οὗτος, διὰ τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀκούω τέτοια; Καὶ ἐζήτα νὰ τὸν ἰδῇ.

10 Καὶ γυρίζοντες οἱ ἀπόστολοι εἰς τὸν Ἰησοῦν τὰ διηγήθηκαν ὅσα ἐκαμαν· καὶ ἐκεῖνος τοὺς ἐπῆρε, καὶ ἀνεχώρησεν ξεχωριστὰ εἰς ἕνα ἔρημον τόπον τῆς πόλεως ὁπού ἐκαλεῖτον Βηθσαϊδά.

11 Καὶ οἱ ὄχλοι ὡσὰν τὸ

λυθησαν αὐτῶ· καὶ διέλαμεν θαυτες, ἐλάλει αὐτοῖς περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τους χρείαν ἐχοντας θεραπείας ἰᾶτο.

12 Ἡ δὲ ἡμέρα ἤρξατο κλίνειν· προσελθόντες δὲ οἱ δώδεκα, εἶπον αὐτῶ· Ἀπόλυσον τὸν ὄχλον, ἵνα ἀπελθόντες εἰς τὰς κύκλω κώμας καὶ τοὺς ἀγροὺς, καταλύσωσι, καὶ εὑρωσιν ἐπισιτισμόν· ὅτι ὧδε ἐν ἐρήμω τόπω ἐσμέν.

13 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Δοτε αὐτοῖς ὑμεῖς φαγεῖν. Οἱ δὲ εἶπον· Οὐκ εἰσὶν ἡμῖν πλεῖον ἢ πέντε ἄρτοι καὶ δύο ἰχθύες, εἰ μή τι πορευθέντες ἡμεῖς ἀγοράσωμεν εἰς πάντα τὸν λαὸν τοῦτον βρώματα.

14 Ἦσαν γὰρ ὡσεὶ ἄνδρες πεντακισχίλιοι· εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Κατακλίνατε αὐτοὺς κλισίας ἀνὰ πεντήκοντα.

15 Καὶ ἐποίησαν οὕτω· καὶ ἀνέκλιναν ἅπαντας.

16 Λαβὼν δὲ τοὺς πέντε ἄρτους καὶ τοὺς δύο ἰχθύας, ἀναβλέψας εἰς τὸν οὐρανὸν, εὐλόγησεν αὐτοὺς· καὶ κατέκλασε, καὶ ἐδίδου τοῖς μαθηταῖς, παρατιθέναι τῷ ὄχλῳ.

17 Καὶ ἔφαγον, καὶ ἐχορτάσθησαν πάντες· καὶ ἤρθη τὸ περισσεῦσαν αὐτοῖς κλασμάτων, κόφινοι δώδεκα.

ἐγνωρισαν, τὸν ἀκολουθησαν· καὶ ἐρωντας τὰ τῆς διχθη, τους ἐλάλει διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκείνους ὅπου ἐχρειάζοντο θεραπείαν τους ἰάτρευε.

12 Καὶ ἡ ἡμέρα ἄρχισε νὰ βραδιάζῃ· καὶ ἐρχόμενοι οἱ δώδεκα, τοῦ εἶπαν· Ἀπόλυσε τὸν ὄχλον, διὰ νὰ ὑπάγουν τρυγήσουν εἰς τὰς χώρας καὶ εἰς τὰ χωράφια, νὰ κοιμῆσθ, καὶ νὰ εὕρουν καὶ φαγητόν· ὅτι ἐδῶ εἴμεσθεν εἰς ἔρημον τόπον.

13 Λέγει τους· Δότε τους ἐσεῖς νὰ φᾶσιν. Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν περισσότερον ἀπὸ πέντε ψωμία καὶ δύο ψάρια, ἐξὸν πᾶμε νὰ ὑπάμε, νὰ ἀγοράσωμεν φαγητὰ διὰ ὅλον τὸν λαὸν τοῦτον·

14 Διατὶ ἦσαν ἄνδρες ὡς πέντε χιλιάδες· καὶ εἶπεν εἰς τους μαθητάδες του· Βάλλετε τους εἰς τάξιν νὰ καθίσουν ἀπὸ πενήντα.

15 Καὶ ἔτζι ἐκαμαν· καὶ τους ἐκάθισαν ὅλους.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πέρνοντας τὰ πέντε ψωμία καὶ τὰ δύο ψάρια, ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ τα εὐλόγησε· καὶ τὰ ἔκατάκοψε, καὶ ἐδίδε τὰ εἰς τους μαθητάδες του, νὰ τὰ βάλλουσιν εἰς τὸν ὄχλον.

17 Καὶ ἔφαγαν, καὶ ἐχόρτασαν ὅλοι· καὶ ἐσήκωσαν τὰ κομμάτια ὅπου ἐπερίσσευσαν, δώδεκα κοφίνια.

18 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν προσευχόμενον κατὰμόνας, συνῆσαν αὐτῷ οἱ μαθηταί· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς, λέγων· Τίνα με λέγουσιν οἱ ὄχλοι εἶναι;

19 Οἱ δὲ ἀποκριθέντες, εἶπον· Ἰωάννην τὸν βαπτιστὴν· ἄλλοι δὲ Ἠλίαν· ἄλλοι δὲ, ὅτι προφήτης τις τῶν ἀρχαίων ἀνέστη.

20 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὑμεῖς δὲ τίνα με λέγετε εἶναι; Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος, εἶπε· Τὸν Χριστὸν τοῦ Θεοῦ.

21 Ὁ δὲ ἐπιτιμήσας αὐτοῖς, παρήγγειλε μηδενὶ εἰπεῖν τοῦτο.

22 Εἰπών· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων καὶ ἀρχιερέων καὶ γραμματέων, καὶ ἀποκτανθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἐγερθῆναι.

23 Ἔλεγε δὲ πρὸς πάντας· Εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτὸν, καὶ ἀράτω τὸν σταυρὸν αὐτοῦ καθ' ἡμέραν, καὶ ἀκολουθείτω μοι.

24 Ὃς γὰρ ἂν θέλῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ σῶσαι, ἀπολέσει αὐτήν· ὃς δ' ἂν ἀπολέσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἕνεκεν ἐμοῦ, οὗτος σώσει αὐτήν.

25 Τί γὰρ ὠφελεῖται

18 Καὶ ὅταν ἐπροσευχέτο κατὰ μόνας, ἦταν μαζύ οἱ μαθηταδές του· καὶ τοὺς ἐρώτησε· Ποῖον μὲ λέγουσιν οἱ ὄχλοι νὰ εἶμαι;

19 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἄλλοι λέγουν πὼς νὰ εἶσαι ὁ Ἰωάννης ὁ βαπτιστής· καὶ ἄλλοι, ὁ Ἠλίας· καὶ ἄλλοι, ὅτι κάποιος προφήτης ἀπὸ τοὺς παλαιοὺς ἀνεστάθη.

20 Καὶ λέγει εἰς αὐτούς· Ἀμὴ ἐσεῖς ποῖον λέγετε νὰ εἶμαι; Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπεν· Ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ.

21 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἐφοβέρισε, καὶ τοὺς παρήγγειλε κανένος νὰ μὴν τὸ εἰπῇ ἐτοῦτο·

22 Λέγοντας· Ὅτι κάμνει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ πάθῃ πολλὰ, καὶ νὰ ἀποδοκιμασθῇ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ ἀρχιερεῖς καὶ γραμματεῖς, καὶ νὰ σκοτωθῇ, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ νὰ ἀναστηθῇ.

23 Καὶ ἔλεγεν εἰς ὅλους· Ἐὰν κανένας θέλει νὰ ἐλθῇ κατοπόδι μου, ἂς ἀρνηθῇ τὸν ἑαυτόν του, καὶ ἂς σηκώσῃ τὸν σταυρόν του κάθε ἡμέραν, καὶ ἂς μὲ ἀκολουθᾷ.

24 Διατὶ ὅποιος θέλει νὰ φυλάξῃ τὴν ζωήν του, θέλει τὴν χάσει· καὶ ὅποιος χάσει τὴν ζωήν του διὰ λόγου μου, ἐτοῦτος θέλει τὴν κερδίσει.

25 Διατὶ τί διάφορον εἶναι

ἄνθρωπος κερδήσας τὸν κόσμον ὅλον, ἑαυτὸν δὲ ἀπολέσας, ἢ ζημιωθείς;

26 Ὃς γὰρ ἂν ἐπαισχυνθῇ με καὶ τοὺς ἐμοὺς λόγους, τοῦτον ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐπαισχυνθήσεται, ὅταν ἔλθῃ ἐν τῇ δόξῃ αὐτοῦ καὶ τοῦ πατρὸς, καὶ τῶν ἁγίων ἀγγέλων.

27 Λέγω δὲ ὑμῖν ἀληθῶς, εἰσί τινες τῶν ὧδε ἑστηκότων, οἵτινες οὐ μὴ γεύσονται θανάτου, ἕως ἂν ἴδωσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

28 Ἐγένετο δὲ μετὰ τοὺς λόγους τούτους ὡσεὶ ἡμέραι ὀκτὼ, καὶ παραλαβὼν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην καὶ Ἰάκωβον, ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος προσεύξασθαι.

29 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ προσεύχεσθαι αὐτὸν τὸ εἶδος τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἕτερον, καὶ ὁ ἱματισμὸς αὐτοῦ λευκὸς ἐξαστράπτων.

30 Καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο συνελάλουν αὐτῷ, οἵτινες ἦσαν Μωσῆς καὶ Ἠλίας·

31 Οἱ ὀφθέντες ἐν δόξῃ, ἔλεγον τὴν ἔξοδον αὐτοῦ, ἣν ἤμελλε πληροῦν ἐν Ἱερουσαλήμ.

32 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ ἦσαν βεβαρημένοι ὕπνῳ· διαγρηγορήσαντες δὲ εἶδον τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ τοὺς δύο ἄνδρας τοὺς συνεστῶτας αὐτῷ.

εἰς τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν κερδίσῃ τὸν κόσμον ὅλον, καὶ τὸν λάβῃ τὰ χάσῃ, ἢ τὰ ζημιωθῇ;

26 Διατί ὁποῖος ἐντραπῇ εἰς ἐμένα καὶ εἰς τοὺς λόγους μου, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει ἐντραπῇ δι' αὐτὸν, ὅταν ἔλθῃ εἰς τὴν δόξαν του καὶ εἰς τὴν δοξαν τοῦ πατρός του, μαζὶ μὲ τοὺς ἁγίους ἀγγέλους.

27 Καὶ λέγω σας ἀληθινὰ, εἶναι κάποιοι ἀπὸ ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἐδῶ, οἱ ὁποῖοι δὲν θέλουσι ἀποθάνει, ἕως ὁποὺ νὰ ἰδοῦσι τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

28 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοὺς λόγους τούτους, ἕως ὀκτὼ ἡμέραις, ἐπῆρε τὸν Πέτρον καὶ Ἰακωβον καὶ Ἰωάννην, καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος νὰ προσευχηθῇ.

29 Καὶ ἐκεῖ ὁποὺ ἐπροσευχήθη, τὸ εἶδος τοῦ προσώπου του ἔγινεν ἄλλης λογῆς, καὶ τὰ φορέματά του λευκὰ καὶ ἐγέρασαν.

30 Καὶ νὰ, καὶ δύο ἄνδρες τοῦ ἐσυντυχαίναν, οἱ ὁποῖοι ἦταν ὁ Μωϋσῆς καὶ ὁ Ἠλίας·

31 Ὁποὺ ἐφάνηκαν μὲ δόξαν, καὶ ἔλεγον τὸ τυγαλμά του, τὸ ὁποῖον ἤμελλε νὰ πληρώσῃ μέσα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

32 Καὶ ὁ Πέτρος καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ ἦταν μαζύ του ἦταν βαρεμένοι ἀπὸ τὸν ὕπνον· καὶ ὡσὰν ἐξύπνησαν εἶδαν τὴν δόξαν του, καὶ τοὺς δύο ἄνδρες ὁποὺ ἐκάθουνταν μαζύ του.

33 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαχωρίζεσθαι αὐτὸς ἀπ' αὐτοῦ, εἶπεν ὁ Πέτρος πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Ἐπιστάτα, καλόν ἐστιν ἡμᾶς ὧδε εἶναι· καὶ ποιήσωμεν σκηνὰς τρεῖς, μίαν σοὶ, καὶ Μωσεῖ μίαν, καὶ μίαν Ἠλίᾳ· μὴ εἰδὼς ὃ λέγει.

34 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ λέγοντος, ἐγένετο νεφέλη, καὶ ἐπεσκίαζεν αὐτοῖς· ἐφοβήθησαν δὲ ἐν τῷ εἰσελθεῖν εἰς τὴν νεφέλην.

35 Καὶ φωνὴ ἐγένετο ἐκ τῆς νεφέλης, λέγουσα· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, αὐτοῦ ἀκούετε.

36 Καὶ ἐν τῷ γενέσθαι τὴν φωνὴν, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μόνος· καὶ αὐτοὶ ἐσίγησαν, καὶ οὐδὲν ἀπήγγειλαν ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις οὐδὲν ὧν ἑωράκασιν.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ, κατελθόντων αὐτῶν ἀπὸ τοῦ ὄρους, συνήντησεν αὐτῷ ὄχλος πολύς.

38 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ἀπὸ τοῦ ὄχλου ἀνεβόησε, λέγων· Διδάσκαλε, δέομαί σου, ἐπίβλεψον ἐπὶ τὸν υἱόν μου, ὅτι μονογενής ἐστί μοι.

39 Καὶ ἰδοὺ, πνεῦμα λαμβάνει αὐτὸν, καὶ ἐξαίφνης κράζει, καὶ σπαράσσει αὐτὸν μετὰ

33 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐχωρίζοντο αὐτοὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν, εἶπεν ὁ Πέτρος εἰς τὸν Ἰησοῦν· Διδάσκαλε, καλὸν εἶναι νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς ἐδῶ· καὶ θέλομεν κάμει τρεῖς καλύβας, ἑνὰ μίαν, καὶ μίαν τοῦ Μωϋσῆ μίαν, καὶ μίαν τοῦ Ἠλίου μίαν· μὴ ἐξεύρωντας τί λέγει.

34 Καὶ λέγωντας ἐτοῦτα τὰ λόγια ὁ Πέτρος, ἦλθεν ἕνα σύννεφον, καὶ τοὺς ἐσκέπασε· καὶ οἱ μαθηταὶ ἐφοβήθηκαν ὅταν ἐμβῆκαν ἐκεῖνοι μέσα εἰς τὸ σύννεφον.

35 Καὶ φωνὴ ἀκούσθη ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ σύννεφον, ὅπου ἔλεγε· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπημένος, αὐτὸν ἀκούετε.

36 Καὶ ὅταν ἐγένετο ἡ φωνὴ, εὑρέθη ὁ Ἰησοῦς μοναχός· καὶ αὐτοὶ τὰ ἐσιώπησαν, καὶ δὲν εἶπαν κανενὸς τίποτες ἐκείναις ταῖς ἡμέραις ἀπὸ ἐκεῖνα ὁπου εἶδασι.

37 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν, ὡσὰν κατέβηκαν ἀπὸ τὸ ὄρος, τὸν ἀπάντησε πολὺς ὄχλος.

38 Καὶ νά, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐβόησε, καὶ εἶπε· Διδάσκαλε, παρακαλῶ σε, ἔγνεψε εἰς τὸν υἱόν μου, ὅτι μὲ εἶναι μονογενής.

39 Καὶ πιάνει τον τὸ δαιμόνιον, καὶ παραυτὺς κράζει, καὶ τὸν σπαράσσει μὲ ἀφρόν,

ἀρχῇ, καὶ μαγις ἀπεχωρεῖ ἀπ αὐτε, συντρίβοι αὐτον.

40 Καὶ ἐδεήθην των μαθητων σε ἵνα ἐκβαλλωσιν αὐτὸ, καὶ οὐκ ἠδυνήθησαν.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησους, εἶπεν· Ὦ γενεὰ ἄπιστος καὶ διεστραμμένη, ἕως ποτε ἔσομαι πρὸς ὑμᾶς, καὶ ἀνέξομαι ὑμων; προσάγαγε ὧδε τὸν υἱόν σε.

42 Ἔτι δὲ προσερχομένε αὐτε, ἔρρηξεν αὐτὸν το δαιμόνιον, καὶ συνεσπάραξεν· ἐπετιμησε δὲ ὁ Ἰησους τῳ πνεύματι τῳ ἀκαθάρτῳ, καὶ ἰάσατο τὸν παῖδα· καὶ ἀπέδωκεν αὐτὸν τῳ πατρὶ αὐτε.

43 Ἐξεπλησσοντο δὲ πάντες ἐπὶ τῇ μεγαλειότητι τε Θεε· πάντων δὲ θαυμαζόντων ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐποίησεν ὁ Ἰησους, εἶπε πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτε·

44 Θεσθε ὑμεῖς εἰς τὰ ὦτα ὑμων τοὺς λόγους τούτους· ὁ γὰρ υἱος τε ἀνθρώπε μέλλει παραδίδοσθαι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων.

45 Οἱ δὲ ἠγνόουν το ῥημα τοῦτο, καὶ ἦν παρακεκαλυμμένον ἀπ αὐτων, ἵνα μὴ αἴσθωνται αὐτό· καὶ ἐφοβοῦντο ἐρωτῆσαι αὐτον περὶ τε ῥήματος τούτου.

46 Εἰσῆλθε δὲ διαλογισμὸς ἐν αὐτοῖς, το, τίς ἂν εἴη μείζων αὐτων.

47 Ὁ δὲ Ἰησους ἰδὼν τον διαλογισμὸν τῆς καρδίας αὐτων, καὶ μόλις τον ἀφίνει τρίβοντάς τον.

40 Καὶ παρακάλεσα τους μαθητάδες σε νὰ το βγάλωσι, καὶ δεν ἠμπόρεσαν.

41 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ εἶπε· Ὦ γενεὰ ἄπιστε καὶ διεστραμμένη, ἕως πότε θέλω εἶσθαι μετ ἐσᾶς, ἕως ποτε θέλω σας ὑπομένει; φέρε του ἐδῶ τὸν υἱόν σε.

42 Καὶ ἐρχόμενον ὁ υἱος του, τὸν ἐπίασε το δαιμόνιον, καὶ ἔσχισέν του καὶ τὸν ἐσπάραξε· καὶ ὁ Ἰησους με ὀργὴν ἐπέταξε τὸ πνευμα τὸ ἀκάθαρτον, καὶ ἐγιάτρευσε το παιδίον· καὶ το ἔδωκεν ὀπίσω τε πατρὸς του.

43 Καὶ ὅλοι ἐξεπλάττοντο εἰς την μεγαλειότητα τε Θεε· καὶ ἐνῶ ὅλος νὰ θαυμάζη εἰς ὅλα ὅπου ἔκαμεν ὁ Ἰησους, εἶπεν εἰς τους μαθητάδες του.

44 Τὰ λόγια ἐτοῦτα βάλλετι τα μέσα εἰς τα αὐτια σας· διατι ὁ υἱος τε ἀνθρώπε μέλλει νὰ παραδοθῇ εἰς τὰ χέρια τῶν ἀνθρώπων.

45 Καὶ ἐκεῖνοι δὲν ἐνοήριζαν τὸν λόγον ἐτοῦτον, καὶ ἦτον σκεπασμένον ἀπ αὐτους, διὰ νὰ μὴν τον γροικήσουν· καὶ ἐφόβουνταν νὰ τὸν ἐρωτήσουν διὰ τὸν λόγον ἐτοῦτον.

46 Καὶ ἐδιαλογίζουνται εἷας μὲ τὸν ἄλλον, τὸ, τίς νὰ εἶναι μεγαλίτερον ἀπ αὐτους.

47 Καὶ ὁ Ἰησους ἔχοντας νὰ εἰδῇ τους διαλογισμους της καρ-

ἰπιλαβόμιθα παιδίου, ἤτοις αὐτὸ φαγ ἰαυτῶ·

48 Καὶ ἰπὶι αὐτοῖς· Ὸς ἰαν δέξηται τοῦτο τὸ παιδίον ἰπὶ τῶ ὀνόματί μου, ἰμὲ δέχεται· καὶ ὸς ἰὰν ἰμὲ δέξηται, δέχεται τὸν ἀποστείλαντά μι· ὁ γαρ μικρότιρος ἰν πασιν ὑμῖν ὑπάρχων, ὗτος ἔσαι μεγας.

49 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰωάννης, ἰἶπι· Ἐπίστατα, ἰίδομέν τινα ἰπὶ τῶ ὀνόματί σου ἰκβάλλοντα τα σαιμόνια· καὶ ἰκωλύσαμιν αὐτὸν, ὅτι οὐκ ἀκολουθῖι μιθ ἡμῶν.

50 Καὶ ἰἶπι πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησους· Μὴ κωλύιτι· ὸς γαρ οὐκ ἔστι καθ' ἡμῶν, ὑπὲρ ἡμῶν ἐστιν.

51 Ἐγένιτο δὲ ἰν τῶ συμπληρουσθαι τας ἡμέρας τῆς ἀναλήψιως αὐτῦ, καὶ αὐτὸς τὸ προσωπον αὐτου ἰστήριξι τῦ πορίυισθαι ἰις Ἱιρουσαλήμ.

52 Καὶ ἀπίστιλι ἀγγέλους πρὸ προσωπου αὐτῦ· καὶ πορίυθέντις ἰσῆλθον ἰἰς κώμην Σαμαριτῶν, ὡστι ἑτοιμάσαι αὐτῶ.

53 Καὶ οὐκ ἰδέξαντο αὐτὸν, ὅτι τὸ προσωπον αὐτου ἦν πορίυόμινον ἰἰς Ἱιρουσαλήμ.

54 Ἰδόντις δὲ οἱ μαθηταὶ ὁ τῦ Ἰακώβου καὶ Ἰωάννης, ἰἶπαν· Κύριι, θέλις ἰἶπωμιν πῦρ καταβῆναι ἀπὸ τοῦ ὀυρανοῦ, καὶ

δίας αὐτῶν, ἰπίασιν ἕνα παιδί, καὶ ἔχισιν το κοντα τῦ·

48 Καὶ εἶπέ τους· Ὁποιος δεχθῆ τοῦτο τὸ παιδίον διὰ ὀνομά μου, ἐμένα δέχεται· καὶ ὁποιος δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁπου μὲ ἔστειλε· διατὶ ἐκεῖνος ὁπου εἶναι μικρότερος ἀπ' ὅλους σας, ἐκεῖνος θέλει εἶσθαι μεγαλίτερος.

49 Καὶ ἐστοχάσθη νὰ ἀποκριθῆ ὁ Ἰωάννης, εἶπε· Διδάσκαλε, εἴδαμεν κάποιον ὁ ὁποῖος μὲ τὸ ὀνομά σου ἐβγάνει δαιμόνια· καὶ τὸν ἐμποδίσαμεν διατὶ δὲν ἀκολουθᾶ μετ' ἐμᾶς.

50 Καὶ λέγει τε ὁ Ἰησους· Μὴν τὸν ἐμποδίζετε· διατὶ ὁποιος δὲν εἶναι ἐναντίος μας, ἐκεῖνος εἶναι διὰ λόγου μας.

51 Καὶ ὅταν ἐτελείωσαν αἱ ἡμέραις τῆς ἀναλήψεως τε, καὶ αὐτὸς ἐγύρισε καὶ ἐστηρίξε το προσωπόν τε νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

52 Καὶ ἐστειλε μαντατοφόρους ὑμπροσθέν τε· καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐμβῆκαν εἰς μίαν χώραν τῶν Σαμαριτῶν, διὰ νὰ τοῦ ἑτοιμάσουν τόπον.

53 Καὶ δὲν τον ἐδέχθηκαν, ἐπειδὴ τὸ πρόσωπόν τε ἦτον νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

54 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ μαθητάδες τε, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Ἰωάννης, εἶπαν· Αὐθέντη, θέλεις νὰ εἰπῦμε νὰ κατέβῃ

ἀναλωσαι αὐτους, ὡς καὶ Ἠλιας ἐποίησε;

55 Στραφεις δὲ ἐπετίμησεν αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ οἰδατε οἵου πνεύματός ἐστε ὑμεῖς·

56 Ὁ γαρ υἱος τοῦ ἀνθρωπου οὐκ ἦλθε ψυχὰς ἀνθρωπων ἀπολεσαι, ἀλλα σωσαι. Καὶ ἐπορεύθησαν εἰς ἑτεραν κώμην.

57 Εγένετο δε πορευομένων αὐτων, ἐν τῇ ὁδῷ εἶπέ τις πρὸς αὐτόν· Ακολουθησω σοι ὅπου ἂν ἀπέρχῃ, Κύριε.

58 Καὶ εἶπεν αὐτῳ ὁ Ἰησοῦς· Αἱ ἀλωπεκες φωλεους ἔχουσι, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ, κατασκηνωσεις· ὁ δὲ υἱος τοῦ ἀνθρωπου οὐκ ἔχει ποῦ τὴν κεφαλὴν κλίνῃ.

59 Εἶπε δὲ πρὸς ἑτερον· Ακολούθει μοι· Ο δὲ εἶπε· Κυριε, ἐπίτρεψόν μοι ἀπελθόντι πρωτον θάψαι τον πατερα μου.

60 Εἶπε δὲ αὐτῳ ὁ Ἰησοῦς· Αφες τους νεκρους θάψαι τους ἑαυτων νεκρους· σὺ δὲ ἀπελθων διάγγειλλε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

61 Εἶπε δὲ καὶ ἑτερος· Ακολουθησω σοι, Κυριε· πρωτον δὲ ἐπίτρεψον μοι ἀποτάξασθαι τοῖς εἰς τὸν οἰκόν μου.

62 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Οὐδεὶς ἐπιβαλων τὴν

φωτια απο τον ουρανον, να τους χαλάσῃ, καθως ἔκαμε καὶ ὁ Ἠλίας;

55 Καὶ γυρίζωντας ὁ Ἰησοῦς τὸν ἐπείδισε, καὶ εἶπε· Δεν ἐξεύρετε τί λογῆς πνευματος εἶσθε ἐσεῖς·

56 Διατὶ ὁ υἱος τοῦ ἀνθρωπου δεν ἦλθε νὰ χαλάσῃ ψυχὰς ἀνθρωπων, ἀλλὰ νὰ σωσῃ. Καὶ ἐπῆγαν εἰς ἄλλην χωραν.

57 Καὶ ἐκεῖ ὁπου ἐπῆγαιναν εἰς τὴν γραττα, του εἶπε κάποιος· Αὐθέντη, θέλω σε ἀκολουθήσει ὁπου καὶ ἂν πάγῃς.

58 Καὶ λεγει τὸν ὁ Ἰησοῦς· Η ἀλωπεδες ἐχουσι φωλιαις, καὶ τα πουλια του οὐρανου, κατοικιαις· ἀμὴ ὁ υἱος του ἀνθρωπου δὲν ἐχει πῦ νὰ κλίνῃ το κεφαλι του.

59 Καὶ λεγει εἰς ἄλλου· Ακολούθα με· Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Αὐθέντη, συγχωρησε με πρωτον να πάγω να θάψω τὸν πατερα μου.

60 Καὶ ὁ Ἰησοῦς του εἶπεν· Αφησε τους νεκρους να θάψουν τους ἰδικούς τους νεκρους· ἀμὴ ἐσὺ σύρι καὶ διαλάλει τὴν βασιλείαν του Θεοῦ.

61 Καὶ ἄλλος εἶπεν· Αὐθέντη, θέλω σε ἀκολουθήσει· ἀμὴ πρωτα να μου συγχωρησῃς νὰ ὑπαγω να ἀποχαιρετησω ἐκεινους ὁπου εἶναι εἰς τὸ σπητί μου.

62 Καὶ ὁ Ἰησους του εἶπε· Μηδεὶς κανένας ὁπου βάλλει τὸ

χείρα αὐτε ἐπ' ἄροτρον, καὶ βλέπων εἰς τὰ ὀπίσω, εὐθετός ἐστιν εἰς τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ.

Κεφ. ί. 10.

ΜΕΤΑ' δὲ ταυτα ἀνέδειξεν ὁ Κύριος καὶ ἑτέρυς ἑβδομήκοντα, καὶ ἀπέστειλεν αὐτὺς ἀνὰ δύο πρὸ προσώπυ αὐτυ, εἰς πᾶσαν πόλιν καὶ τόπον ὃ ἔμελλεν αὐτὸς ἔρχεσθαι.

2 Ἔλεγεν ἓν πρὸς αὐτύς· Ὁ μὲν θερισμὸς πολὺς, οἱ δὲ ἐργάται ὀλίγοι· δεήθητε ἓν τῇ Κυρίῳ τῦ θερισμῦ, ὅπως ἐκβάλλῃ ἐργάτας εἰς τὸν θερισμὸν αὐτυ.

3 Ὑπάγετε· ἰδὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω ὑμᾶς ὡς ἄρνας ἐν μέσῳ λύκων.

4 Μὴ βαστάζετε βαλάντιον, μὴ πήραν, μηδὲ ὑποδήματα· καὶ μηδένα κατὰ τὴν ὁδὸν ἀσπάσησθε.

5 Εἰς ἣν δ' ἂν οἰκίαν εἰσέρχησθε, πρῶτον λέγετε· Εἰρήνη τῷ οἴκῳ τύτῳ.

6 Καὶ ἐὰν μὲν ᾖ ἐκεῖ ὁ υἱὸς εἰρήνης, ἐπαναπαύσεται ἐπ' αὐτὸν ἡ εἰρήνη ὑμῶν· εἰ δὲ μήγε, ἐφ' ὑμᾶς ἀνακάμψει.

7 Ἐν αὐτῇ δὲ τῇ οἰκίᾳ μένετε, ἐσθίοντες καὶ πίνοντες τὰ παρ' αὐτῶν· ἀξιος γὰρ ὁ ἐργάτης τῦ μισθῦ αὐτε ἐστι. Μὴ μεταβαίνετε ἐξ οἰκίας εἰς οἰκίαν.

χέρι τε εἰς τὸ ἄλετρι, καὶ βλέπει ὀπίσω, ἐστὶ ἄξιος διὰ τὴν βασιλείαν τῦ Θεῦ.

Κεφ. ί. 10.

ΚΑΙ ὕστερον ἀπὸ τῦτα ὁ Ἰησῦς ἐκατάστησεν ἄλλυς ἑβδομήκοντα μαθητάδες, καὶ τυς ἔστειλεν ἀνὰ δύο ὁμπροσθεν τυ, εἰς κάθε πόλιν καὶ τόπον, ὅπε ἔμελλεν αὐτὸς νὰ πάγῃ.

2 Καὶ τυς ἔλεγεν· Ὁ θερισμὸς ἐστὶν πολυς, ἀμὴ οἱ ἐργάται εἶναι ὀλίγοι· παρακαλεσιτε λοιπὸν τὸν Αὐθέντην τυ θερισμῦ, διὰ νὰ εἰγαλλῃ ἐργάταις εἰς τὸ θέρος τυ.

3 Συρτε, νὰ, ὅπε σᾶς πέμπω ὡσὰν ἀρνία εἰς τὴν μέσην τῶν λυκων.

4 Μὴν βασᾶτε πυγγιον, μηδὲ σακκέλι, μηδὲ ὑποδηματα· καὶ κανένα εἰς τὴν γρατα νὰ μὴν τον χαιρετησιτε.

5 Καὶ εἰς ὁποιον σπητι ἐμβητε, πρῶτον νὰ λέγετε· Εἰρήνη εἰς τὸ σπητι τυτο.

6 Καὶ [illegible] εἰρήνης, θέλει ἀναπαυθῇ ἀπάνω εἰς αὐτον ἡ εἰρήνη σας· εἰ δὲ μὴ, θέλει γυρισει εἰς ἐσας.

7 Καὶ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπητι μενετε, καὶ τρωγετε καὶ πινετε ἀπὸ τὰ φαγητά τυς· διατι ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τῆς πληρωμῆς τυ. Μὴν μετατοπίζετε ἀπὸ ἕνα σπητι εἰς ἄλλο.

8 Καὶ εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ δέχωνται ὑμᾶς, ἐσθίετε τὰ παρατιθέμενα ὑμῖν.

9 Καὶ θεραπεύετε τοὺς ἐν αὐτῇ ἀσθενεῖς, καὶ λέγετε αὐτοῖς· Ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Εἰς ἣν δ' ἂν πόλιν εἰσέρχησθε, καὶ μὴ δέχωνται ὑμᾶς, ἐξελθόντες εἰς τὰς πλατείας αὐτῆς, εἴπατε·

11 Καὶ τὸν κονιορτὸν τὸν κολληθέντα ἡμῖν ἐκ τῆς πόλεως ὑμῶν, ἀπομασσόμεθα ὑμῖν· πλὴν τοῦτο γινώσκετε, ὅτι ἤγγικεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι Σοδόμοις ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ἀνεκτότερον ἔσται, ἢ τῇ πόλει ἐκείνῃ.

13 Οὐαί σοι Χοραζίν, οὐαί σοι Βηθσαϊδά· ὅτι εἰ ἐν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἐγένοντο αἱ δυνάμεις αἱ γενόμεναι ἐν ὑμῖν, πάλαι ἂν ἐν σάκκῳ καὶ σποδῷ καθήμεναι μετενόησαν.

14 Πλὴν Τύρῳ καὶ Σιδῶνι ἀνεκτότερον ἔσται ἐν τῇ κρίσει, ἢ ὑμῖν.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ἡ ἕως τοῦ οὐρανοῦ ὑψωθεῖσα, ἕως ᾅδου καταβιβασθήσῃ.

16 Ὁ ἀκούων ὑμῶν, ἐμοῦ

8 Καὶ εἰς ὁποιαν πόλιν εἰσέρχεσθε, καὶ σᾶς δέχωνται, ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς βάλουν ὁμπροστά τρώγετε.

9 Καὶ ἰατρεύετε τοὺς ἀσθενημένους των· καὶ λέγετε τους· Ἐσημάνθη εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ εἰς ὁποιαν πόλιν εἰσέρχεσθε, καὶ δὲν σᾶς δέχωνται, βγαίνοντες εἰς τὰ πλατώματα της, λέγετε·

11 Καὶ τὸν κοπριὸν ὁποῦ μᾶς ἐκόλλησεν ἀπὸ τὴν πόλιν σας, νὰ, ὁποῦ σᾶς τὸν τινάζωμεν· ὅμως τοῦτο ἐξεύρετε, ὅτι ἐσημάνθη εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ λέγω σας, ὅτι πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι τὴν ἡμέραν ἐκείνην εἰς τὰ Σόδομα, παρὰ εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην.

13 Ἀειλύμονον εἰς ἐσένα Χωραζίν, ἀειλύμονον εἰς ἐσένα Βηθσαϊδά· διατὶ ἂν ἐγίνονταν εἰς τὴν Τύρον καὶ εἰς τὴν Σιδῶνα αἱ δυνάμεις ὁποῦ ἐγίνηκαν εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ πολὺν καιρὸν ἤθελαν μετανοήσῃ καθεζόμεναι μὲ σακκία καὶ μὲ τζακτάς.

14 Ὅμως πλέον συμπάθιον θέλει εἶσθαι εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως εἰς τὴν Τύρον καὶ Σιδῶνα, παρὰ εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ σὺ Καπερναοὺμ ὁποῦ ὑψώθης ἕως τὸν οὐρανόν, θέλεις καταβιβασθῇ ἕως τὸν ᾅδην.

16 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἀκούει ἐσᾶς,

ἀκύει· καὶ ὁ ἀθετῶν ὑμᾶς, ἐμὲ ἀθετεῖ· ὁ δὲ ἐμὲ ἀθετῶν, ἀθετεῖ τὸν ἀποστείλαντά με.

17 Ὑπέστρεψαν δὲ οἱ ἑβδομήκοντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Κύριε, καὶ τὰ δαιμόνια ὑποτάσσεται ἡμῖν ἐν τῷ ὀνόματί σου.

18 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐθεώρουν τὸν Σατανᾶν, ὡς ἀστραπὴν, ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεσόντα.

19 Ἰδοὺ, δέδωκα ὑμῖν τὴν ἐξουσίαν τοῦ πατεῖν ἐπάνω ὄφεων καὶ σκορπίων, καὶ ἐπὶ πᾶσαν τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ οὐδὲν ὑμᾶς οὐ μὴ ἀδικήσει.

20 Πλὴν ἐν τούτῳ μὴ χαίρετε, ὅτι τὰ πνεύματα ὑμῖν ὑποτάσσεται· χαίρετε δὲ μᾶλλον, ὅτι τὰ ὀνόματα ὑμῶν ἐγγέγραπται ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἠγαλλιάσατο τῷ πνεύματι ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Ἐξομολογοῦμαί σοι, πάτερ, κύριε τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ὅτι ἀπέκρυψας ταῦτα ἀπὸ σοφῶν καὶ συνετῶν, καὶ ἀπεκάλυψας αὐτὰ νηπίοις· ναὶ ὁ πατὴρ, ὅτι οὕτως ἐγένετο εὐδοκία ἔμπροσθέν σου.

22 Πάντα παρεδόθη μοι ὑπὸ τοῦ πατρός μου· καὶ οὐδεὶς γινώσκει τίς ἐστιν ὁ υἱὸς, εἰ μὴ ὁ πατὴρ· καὶ τίς ἐστιν ὁ πατὴρ, εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

17 Καὶ ἐγύρισαν οἱ ἑβδομήντα μετὰ χαρᾶς, λέγοντες· Αὐθέντη, καὶ τὰ δαιμόνια μᾶς ὑποτάσσονται διὰ ὄνομα σου.

18 Καὶ εἶπεν τους· ἔβλεπα τὸν Σατανᾶν, ὅπου ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡσὰν ἀστραπήν.

19 Νά, ὅπου σᾶς δίδω τὴν ἐξουσίαν νὰ πατῆτε ἀπάνω εἰς τὰ φίδια καὶ εἰς τους σκορπίους, καὶ εἰς ὅλην τὴν δύναμιν τοῦ ἐχθροῦ· καὶ κανένα πρᾶγμα δὲν θέλει σᾶς βλάψει.

20 Ὅμως εἰς τοῦτο μὴν χαίρεσθε, ὅτι σᾶς ὑποτάσσονται τὰ πνεύματα· ἀλλὰ χαίρεσθε, ὅτι τὰ ὀνόματά σας ἐγράφηκαν εἰς τὸν οὐρανόν.

21 Ἐκείνην τὴν ὥραν ἐχάρηκε κατὰ τὸ πνεῦμα ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Εὐχαριστῶ σε, πάτερ, αὐθέντη τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς· ὅτι ἐτοῦτα τὰ ἔκρυψες ἀπὸ τους σοφοὺς καὶ γνωστικοὺς, καὶ τα ἐφανέρωσες εἰς μικρὰ παιδία· ναὶ βέβαια, ὦ πάτερ, ὅτι ἔτζι σὲ ἄρεσε· καὶ γυρίζοντας εἰς τους μαθητάδες εἶπεν·

22 Ὅλα μοῦ τὰ ἐπαράδωκεν ὁ πατήρ μου· καὶ κανένας δὲν γνωρίζει τις εἶναι ὁ υἱὸς, παρὰ ὁ πατὴρ· καὶ τις εἶναι ὁ πατὴρ,

εἰ μὴ ὁ υἱὸς, καὶ ᾧ ἐὰν βούληται ὁ υἱὸς ἀποκαλύψαι.

23 Καὶ στραφεὶς πρὸς τοὺς μαθητὰς, κατ' ἰδίαν εἶπε· Μακάριοι οἱ ὀφθαλμοὶ οἱ βλέποντες ἃ βλέπετε.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἠθέλησαν ἰδεῖν ἃ ὑμεῖς βλέπετε, καὶ οὐκ εἶδον· καὶ ἀκοῦσαι ἃ ἀκούετε, καὶ οὐκ ἤκουσαν.

25 Καὶ ἰδοὺ, νομικός τις ἀνέστη, ἐκπειράζων αὐτὸν, καὶ λέγων· Διδάσκαλε, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

26 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐν τῷ νόμῳ τί γέγραπται; πῶς ἀναγινώσκεις;

27 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς, εἶπεν· Ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ψυχῆς σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς ἰσχύος σου, καὶ ἐξ ὅλης τῆς διανοίας σου· καὶ τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν.

28 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Ὀρθῶς ἀπεκρίθης· τοῦτο ποίει, καὶ ζήσῃ.

29 Ὁ δὲ θέλων δικαιῶσαι ἑαυτὸν, εἶπε πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ τίς ἐστί μου πλησίον;

30 Ὑπολαβὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς, παρὰ ὁ υἱὸς, καὶ εἰς ὁποῖον θέλει ὁ υἱὸς νὰ τοῦ τὸ ἀποκαλύψῃ.

23 Τότε ἐγύρισεν εἰς τοὺς μαθητάδες ξεχωρισὰ, καὶ τοὺς εἶπε· Καλότυχα εἶναι τὰ μάτια ὁπού βλέπουσιν ἐκεῖνα ὁπού βλέπετε ἐσεῖς.

24 Διατί σᾶς λέγω, ὅτι πολλοὶ προφῆται καὶ βασιλεῖς ἐπεθύμησαν νὰ εἶδον ἐκεῖνα ὁπού ἐσεῖς βλέπετε, καὶ δὲν τὰ εἶδαν· καὶ νὰ ἀκούσουν ἐκεῖνα ὁπού ἀκούετε, καὶ δὲν ἠκουσαν.

25 Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη ἕνας νομοδιδάσκαλος, πειράζοντάς τον, καὶ λέγει· Διδάσκαλε, τί νὰ κάμω νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

26 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Εἰς τὸν νόμον τί ἐγεγράφηκε; πῶς ἀναγινώσκεις;

27 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Νὰ ἀγαπήσῃς Κύριον τὸν Θεόν σου μὲ ὅλην τὴν καρδίαν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν ψυχήν σου, καὶ μὲ ὅλην τὴν δυναμίν σου, καὶ μὲ ὅλην σου τὴν διάνοιαν· καὶ τὸν γείτονά σου ὡσὰν καὶ τὸν λόγο σου.

28 Καὶ λέγει τοῦ ὁ Ἰησοῦς· Καλὰ ἀπεκρίθης· ἔτσι τὸ κάμε, καὶ θέλεις ζήσει.

29 Καὶ ἐκεῖνος, θέλοντας νὰ δικαιώσῃ τὸ λόγο του, εἶπεν εἰς τὸν Ἰησοῦν· Καὶ ποῖος εἶναι ὁ γείτονάς μου;

30 Καὶ ὁ Ἰησοῦς διαδιξάμενος τὸν λόγον, εἶπεν· Ἕνας

εἶπεν· Ἄνθρωπός τις κατέβαινεν ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ εἰς Ἰεριχὼ, καὶ λῃσταῖς περιέπεσεν· οἱ καὶ ἐκδύσαντες αὐτὸν, καὶ πληγὰς ἐπιθέντες, ἀπῆλθον, ἀφέντες ἡμιθανῆ τυγχάνοντα.

31 Κατὰ συγκυρίαν δὲ ἱερεύς τις κατέβαινεν ἐν τῇ ὁδῷ ἐκείνῃ· καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἀντιπαρῆλθεν.

32 Ὁμοίως δὲ καὶ Λευίτης, γενόμενος κατὰ τὸν τόπον, ἐλθὼν καὶ ἰδὼν, ἀντιπαρῆλθεν.

33 Σαμαρίτης δέ τις ὁδεύων, ἦλθε κατ' αὐτὸν, καὶ ἰδὼν αὐτὸν, ἐσπλαγχνίσθη.

34 Καὶ προσελθὼν κατέδησε τὰ τραύματα αὐτοῦ, ἐπιχέων ἔλαιον καὶ οἶνον· ἐπιβιβάσας δὲ αὐτὸν ἐπὶ τὸ ἴδιον κτῆνος, ἤγαγεν αὐτὸν εἰς πανδοχεῖον, καὶ ἐπεμελήθη αὐτοῦ.

35 Καὶ ἐπὶ τὴν αὔριον ἐξελθὼν, ἐκβαλὼν δύο δηνάρια ἔδωκε τῷ πανδοχεῖ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐπιμελήθητι αὐτοῦ· καὶ ὅ, τι ἂν προσδαπανήσῃς, ἐγὼ ἐν τῷ ἐπανέρχεσθαί με ἀποδώσω σοι.

36 Τίς οὖν τούτων τῶν τριῶν δοκεῖ σοι πλησίον γεγονέναι τοῦ ἐμπεσόντος εἰς τοὺς λῃστάς;

ἄνθρωπος κατεβαινεν ἀπο την Ιερουσαλημ, εἰς την Ιεριχὼ, καὶ λῃσταις περιεπεσεν οἱ καὶ τον ἐξεγυμνωσαν καὶ τον ἐδειραν, και τον ἀφηκαν μισαποθαμμένον καὶ ἐβάδιζον.

31 Και κατα τυχην ἕνας ἱερευς ἐκατέβαινεν εἰς την τράταν ἐκείνην· και βλέποντάς τον, επερασε ἀπαγιάτια.

32 Ομοίως και καποιος Λευίτης, περνώνας ἀπο τον τόπον ἐκεῖνον, ἐπηγε και τον εἶδε, καὶ ἐπέρασε ἀπαγιατια.

33 Αμη καποιος Σαμαρίτης περιπατωντας την τράταν ἐκεινην, ἐπηγεν εἰς αὐτον, και ὡσὰν τὸν εἶδεν, τὸν ἐσπλαγχνίσθη.

34 Και ἐπηγε κοντὰ καὶ ἔδεσε τὰις πληγὰις τυ, χυνωνίας ἀπάνω λάδι καὶ κρασί· καὶ τὸν ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς το κτηνος τυ, και τὸν ἐπηγεν εἰς το ξενοδοχεῖον, καὶ τὸν ἐπιμελήθηκε.

35 Καὶ ἐπὶ την αυριον ὁταν ευγηκε να πηγένῃ, ευγαλε δυο δηνάρια καὶ ἔδωκεν εἰς τὸν ξενοδόχον, καὶ εἶπεν τυ· Ἐπιμελησε ἐτοῦτον τὸν ἄνθρωπον· καὶ εἴ τι ἐξοδιάσῃς παραπάνω, ἐγὼ ὡσὰν γυρίσω θέλω σε τὰ δώσει.

36 Ποῖος λοιπον ἀπο ετοῦτες τες τρεῖς σε φαίνεται νὰ ἐγινε γειτονας εἰς ἐκεῖνον ὁπου ἔπεσεν εἰς τα χεια των λῃσων;

37 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ ποιήσας τὸ ἔλεος μετ' αὐτοῦ. Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου, καὶ σὺ ποίει ὁμοίως.

38 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτοὺς, καὶ αὐτὸς εἰσῆλθεν εἰς κώμην τινά· γυνὴ δέ τις ὀνόματι Μάρθα ὑπεδέξατο αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον αὐτῆς.

39 Καὶ τῇδε ἦν ἀδελφὴ καλουμένη Μαρία, ἣ καὶ παρακαθισασα παρὰ τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, ἤκουε τὸν λόγον αὐτοῦ·

40 Ἡ δὲ Μάρθα περιεσπᾶτο περὶ πολλὴν διακονίαν· ἐπιστᾶσα δὲ εἶπε· Κύριε, οὐ μέλει σοι ὅτι ἡ ἀδελφή μου μόνην με κατέλιπε διακονεῖν; εἰπὲ οὖν αὐτῇ ἵνα μοι συναντιλαβηται.

41 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνας καὶ τυρβάζῃ περὶ πολλά.

42 Ἑνὸς δέ ἐστι χρεία. Μαρία δὲ τὴν ἀγαθὴν μερίδα ἐξελέξατο, ἥτις, οὐκ ἀφαιρεθήσεται ἀπ' αὐτῆς.

37 Ὁ νομικὸς εἶπεν· Ἐποίησα ὅπου τὸ ἔλεος. Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Σὺ λοιπὸν, καὶ σὺ κάμε ὁμοίως.

38 Καὶ ὅταν ἐπῆγαναν εἰς τὴν στράταν, ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκεν εἰς μίαν χώραν· καὶ κάποια γυναῖκα τὸ ὀνομά της Μάρθα τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τὸ σπῆτί της.

39 Καὶ ἐκείνη εἶχεν ἀδελφὴν ὁπου τὴν ἐλέγαν Μαρίαν, ἡ ὁποία ἐπῆγε καὶ ἐκάθισε κοντὰ εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἄκουε τὰ λόγια του.

40 Ἀμὴ ἡ Μάρθα ἐνοχλεῖτον ἀπὸ ταῖς πολλαῖς ὑπηρεσιαῖς· καὶ πάγει καὶ λέγει του· Αὐθέντη, δὲν σε μέλει τίποτες ὁπὸ με ἄφησεν ἡ ἀδελφή μου μοναχὴν νὰ ὑπηρετῶ; εἰπές της λοιπὸν νὰ μὲ βοηθήσῃ.

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν της· Μάρθα, Μάρθα, μεριμνας καὶ συγχύζεσαι διὰ πολλά.

42 Ἀλλὰ ἕνα κάμνει χρεία· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐδιάλεξε τὸ καλὸν μερτικὸν, τὸ ὁποῖον δὲν θέλει παρθῇ ἀπ' αὐτήν.

Κεφ. ιά. 11.

ΚΑΙ' ἐγένετο ἐν τῷ εἶναι αὐτὸν ἐν τόπῳ τινὶ προσευχόμενον, ὡς ἐπαύσατο, εἶπέ τις τῶν μαθητῶν αὐτοῦ πρὸς αὐτόν· Κύριε, δίδαξον ἡμᾶς προσεύχεσθαι, καθὼς καὶ Ἰω-

ΚΑΙ' μίαν φορὰν ὅταν ἦτον εἰς κάποιον τόπον καὶ ἐπροσευχέτον, ὡσὰν ἔπαυσε, λέγει του ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του· Αὐθέντη, δίδαξέ μας νὰ προσευχόμεσθε, καθὼς καὶ ὁ

άννης ἐδίδαξε τὺς μαθητας αὐτε.

2 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ὅταν προσεύχησθε, λέγετε· ΠΑΤΕΡ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς ὐρανοῖς, ἁγιασθήτω τὸ ὄνομά σε· ἐλθέτω ἡ βασιλεία σε· γενηθήτω τὸ θελημά σε, ὡς ἐν ὐρανῳ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Τὸν ἄρτον ἡμῶν τὸν ἐπιούσιον δίδε ἡμῖν τὸ καθ' ἡμέραν·

4 Καὶ ἄφες ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν· καὶ γὰρ αὐτοὶ ἀφίεμεν παντὶ ὀφείλοντι ἡμῖν· καὶ μὴ εἰσενέγκης ἡμᾶς εἰς πειρασμόν, ἀλλὰ ῥῦσαι ἡμᾶς ἀπὸ τοῦ πονηρε.

5 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὺς· Τὶς ἐξ ὑμῶν ἔξει φίλον, καὶ πορευσεται πρὸς αὐτὸν μεσονυκτιε, καὶ εἴπη αὐτῳ· Φίλε, χρησόν μοι τρεῖς ἄρτες·

6 Ἐπειδὴ φίλος με παρεγενετο ἐξ ὁδε πρὸς με, καὶ οὐκ ἐχω ὁ παραθησω αὐτῳ·

7 Κἀκεῖνος ἐσωθεν ἀποκριθεὶς εἴπη· Μὴ μοι κόπες πάρεχε· ἤδη ἡ θυρα κεκλεισαι, καὶ τὰ παιδία με μετ' ἐμε εἰς τὴν κοίτην εἰσίν· ὐ δύναμαι ἀναστας δοναί σοι.

8 Λεγω ὑμῖν, εἰ καὶ ὐ δωσει αὐτῳ ἀναστας, διὰ τὸ εἶναι αὐτε φίλον· διά γε τὴν ἀναίδειαν αὐτε ἐγερθεὶς δωσει αὐτῳ ὁσων χρήζει.

Ἰωάννης ἐδίδαξε τους μαθητάδις τε.

2 Καὶ λεγει τους· ὁταν προσεύχεσθε, λέγετε· Ὦ ΠΑΤΕΡΑ μας ὁπε εἶσαι εἰς τους ὐρανους, ἂς ἁγιασθη το ὀνομά σε· ἂς ἐλθη ἡ βασιλεία σε, ἂς γενη το θέλημά σε, καθως εἰς τον ὐρανον, ετζὶ καὶ εἰς την γῆν.

3 Το ψωμὶ μας το καθημερινὸν δός μας το σημερον·

4 Καὶ συγχωρεσέ μας ταῖς ἁμαρτίαις μας· διατὶ καὶ ἐμεῖς συγχωρεμεν κάθε ἕνα ὁπε μᾶς χρεωσεῖ· καὶ μὴν μᾶς βάλης εἰς πειρασμον, ἀλλὰ ἐλευθέρωσε μας ἀπὸ τον πονηρόν.

5 Καὶ εἶπέν τους· Ποῖ⊙ ἀπὸ σᾶς νὰ ἠθελεν ἔχη φίλον, καὶ νὰ ἠθελε ὑπάγη εἰς αὐτὸν την ὡραν τοῦ μισονυκτιε, νὰ του εἰπη· Ὦ φίλε, δάνεισε με τρία ψωμία·

6 Ἐπειδὴ φίλ⊙ με ἦλθεν ἀπὸ γράτα, καὶ δὲν ἐχω τί νὰ τοῦ βάλλω ὀμπροστὰ τε·

7 Καὶ ἐκεῖν⊙ νὰ ἠθελεν ἀποκριθη ἀπο μεσα νὰ εἰπη· Μὴ με πειράζης, οτι τωρα ἡ θύρα με ἐσφάλισε, καὶ τὰ παιδία με κοιμενται μαζύ με· καὶ δὲν ἠμπορῶ νὰ σηκωθω νὰ σὲ δωσω.

8 Λεγω σας, ἀγκαλὰ καὶ δὲν θελει σηκωθη νὰ του δωση διὰ την φιλίαν· ὁμως διὰ την ἀδιαντροπίαν τε θέλει σηκωθη νὰ του δωση ὁσον χρειάζεται.

9 Καγὼ ὑμῖν λέγω· Αἰτεῖτε, καὶ δοθήσεται ὑμῖν· ζητεῖτε, καὶ εὑρήσετε· κρούετε, καὶ ἀνοιγήσεται ὑμῖν.

10 Πας γὰρ ὁ αἰτῶν λαμβάνει· καὶ ὁ ζητῶν εὑρίσκει· καὶ τῷ κρούοντι ἀνοιγήσεται·

11 Τίνα δὲ ἐξ ὑμῶν τὸν πατέρα αἰτήσει ὁ υἱὸς ἄρτον, μὴ λίθον ἐπιδώσει αὐτῷ; εἰ καὶ ἰχθύν, μὴ ἀντὶ ἰχθύος ὄφιν ἐπιδώσει αὐτῷ;

12 Ἢ καὶ ἐὰν αἰτήσῃ ᾠόν, μὴ ἐπιδώσει αὐτῷ σκορπίον;

13 Εἰ οὖν ὑμεῖς πονηροὶ ὑπάρχοντες, οἴδατε ἀγαθὰ δόματα διδόναι τοῖς τέκνοις ὑμῶν πόσῳ μᾶλλον ὁ πατὴρ ὁ ἐξ οὐρανοῦ, δώσει Πνεῦμα ἅγιον τοῖς αἰτοῦσιν αὐτόν.

14 Καὶ ἦν ἐκβάλλων δαιμόνιον, καὶ αὐτὸ ἦν κωφόν· ἐγένετο δὲ τοῦ δαιμονίου ἐξελθόντος, ἐλάλησεν ὁ κωφός· καὶ ἐθαύμασαν οἱ ὄχλοι.

15 Τινες δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Ἐν Βεελζεβοὺλ ἄρχοντι τῶν δαιμονίων ἐκβάλλει τὰ δαιμόνια.

16 Ἕτεροι δὲ πειράζοντες, σημεῖον παρ' αὐτοῦ ἐζήτουν ἐξ οὐρανοῦ.

17 Αὐτὸς δὲ εἰδὼς αὐτῶν τὰ διανοήματα, εἶπεν αὐτοῖς·

9 Και εγὼ σᾶς λεγω· Ζητᾶτε, και θέλει σᾶς δοθῆ· γυρεύετε, καὶ θέλετε εὕρει· κρούετε, και θελει σᾶς ἀνοιχθῆ.

10 Διατὶ οποιος ζητα, πέρνει· και οποιος γυρευει, ευρισκει· και ὅποιος κρούει, θέλει τὴ ἀνοιχθῆ.

11 Καὶ ἀποτ' εσᾶς ποῖος να ἦτον πατέρας, καὶ νὰ τὸ ζηλήση ὁ υἱός του ψωμι, μηνα θέλετε δώσει πέτραν; καὶ ἐὰν (θέλει τοῦ ζητηση) ψάρι, μηνα ἀντὶ ψάρι θέλετε τοῦ δώσει φίδι;

12 Ἢ καὶ ἂν θέλει ζητηση αὐγὸν, μηνα θέλετε του δώσει σκορπιον;

13 Ἂν τὸ λοιπὸν ἐσεῖς ὁπού εἶσθε ποννηροὶ, ἐξεύρετε νὰ δίδετε καλὰ δοσίματα εἰς τὰ παιδία σας, ποσῳ μᾶλλον ὁ πατηρ ὁ οὐράνιος θέλει δώσει Πνευμα ἅγιον εἰς ἐκείνες ὁπού τὸ ζητοῦσι;

14 Καὶ τότε εἶχεν εὐγάλει ἕνα δαιμόνιον, τὸ ὁποῖον ἦτον βωβόν· καὶ ὅταν εὐγῆκε τὸ δαιμόνιον, ἐλάλησεν ὁ βωβός· καὶ οἱ ὄχλοι ἐθαύμασαν.

15 Καὶ καποιοι ἀπ' αὐτες εἶπαν· Με τὸν Βεελζεβοὺλ τὸν ἄρχοντα των δαιμονίων εὐγάνει τα δαιμόνια.

16 Καὶ ἄλλοι τὸν ἐπείραζαν, και ἐζήτησαν ἀπ' αὐτὸν σημαδι ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ αὐτὸς γνωρίζωνλας τες διαλογισμὸς τες, τες εἶπεν·

Πᾶσα βασιλεία ἐφ' ἑαυτὴν διαμερισθεῖσα ἐρημοῦται, καὶ οἶκος ἐπὶ οἶκον πίπτει.

18 Εἰ δὲ καὶ ὁ Σατανᾶς ἐφ' ἑαυτὸν διεμερίσθη, πῶς σταθήσεται ἡ βασιλεία αὐτοῦ; ὅτι λέγετε, ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλειν με τὰ δαιμόνια.

19 Εἰ δὲ ἐγὼ ἐν Βεελζεβοὺλ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, οἱ υἱοὶ ὑμῶν ἐν τίνι ἐκβάλλουσι; διὰ τοῦτο κριταὶ ὑμῶν αὐτοὶ ἔσονται.

20 Εἰ δὲ ἐν δακτύλῳ Θεοῦ ἐκβάλλω τὰ δαιμόνια, ἄρα ἔφθασεν ἐφ' ὑμᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ ἰσχυρὸς καθωπλισμένος φυλάσσῃ τὴν ἑαυτοῦ αὐλήν, ἐν εἰρήνῃ ἐστὶ τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

22 Ἐπὰν δὲ ὁ ἰσχυρότερος αὐτοῦ ἐπελθὼν νικήσῃ αὐτόν, τὴν πανοπλίαν αὐτοῦ αἴρει ἐφ' ᾗ ἐπεποίθει, καὶ τὰ σκῦλα αὐτοῦ διαδίδωσιν.

23 Ὁ μὴ ὢν μετ' ἐμοῦ, κατ' ἐμοῦ ἐστι· καὶ ὁ μὴ συνάγων μετ' ἐμοῦ, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα ἐξέλθῃ ἀπὸ τοῦ ἀνθρώπου, διέρχεται δι' ἀνύδρων τόπων, ζητοῦν ἀνάπαυσιν· καὶ μὴ εὑρίσκον, λέγει· Ὑποστρέψω εἰς τὸν οἶκόν μου ὅθεν ἐξῆλθον.

Κάθε βασιλεία ὅπου νὰ διαμοιρασθῇ εἰς τὸν λόγον της ἐρημώνεται, καὶ τὸ σπῆτι (ἂν μοιρασθῇ) εἰς τὸν λόγον του πέφτει.

18 Καὶ ἂν ὁ Σατανᾶς διεμοιράσθη εἰς τὸν λόγον του, πῶς θέλει σταθῇ ἡ βασιλεία του; διατὶ λέγετε, ὅτι μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ ἐυγάλω τὰ δαιμόνια.

19 Καὶ ἂν ἐγὼ ἐυγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸν Βεελζεβοὺλ, οἱ υἱοί σας μὲ τί τὰ ἐὐγανοῦσι; διὰ τοῦτο αὐτοὶ θέλουν γενεῖ κριτάδες σας.

20 Ἀμὴ ἂν ἐγὼ ἐυγάνω τὰ δαιμόνια μὲ τὸ δάκτυλον τοῦ Θεοῦ, ἐφθασε λοιπὸν εἰς ἐσᾶς ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

21 Ὅταν ὁ δυνατὸς ἁρματωμένος φυλάγει τὴν αὐλήν του, εἶναι εἰρηνη εἰς τὰ ὑπάρχοντά του.

22 Ἀμὴ ὁπόταν ἐλθῃ ὁ δυνατώτερος του καὶ τὸν νικήσῃ, παίρει τὴν ἁρματωσιάν του, εἰς τὴν ὁποίαν ἠλπίζε, καὶ διαμοιράζει τὰ κερσεύματά του.

23 Ἐκεῖνος ὁπου δὲν εἶναι μετ' ἐμένα, εἶναι ἐναντίος μου· καὶ ἐκεῖνος ὁπου δὲν μαζώνει μαζὺ μετ' ἐμένα, σκορπίζει.

24 Ὅταν τὸ ἀκάθαρτον πνεῦμα εὔγῃ ἔξω ἀπὸ τὸν ἄνθρωπον, περνᾷ ἀπὸ μέσα ἀπὸ ἄνυδρους τόπους, καὶ γυρεύει ἀναπαυσιν· καὶ ὡσὰν δὲν εὕρει, λέγει· Ἂς γυρισω εἰς τὸ σπῆτι μου, ἀπ' ἐκεῖ ὁπου εὐγηκα.

25 Και ελθὸν εὑρίσκει σεσαρωμένον καὶ κεκοσμημένον.

26 Τότε πορεύεται καὶ παραλαμβάνει ἑπτὰ ἕτερα πνεύματα πονηρότερα ἑαυτῆ, καὶ εἰσελθόντα κατοικεῖ ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ἔσχατα τῦ ἀνθρώπυ ἐκείνυ χείρονα τῶν πρώτων.

27 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ λέγειν αὐτὸν ταῦτα, ἐπάρασά τις γυνὴ φωνὴν ἐκ τοῦ ὄχλυ, εἶπεν αὐτῷ· Μακαρία ἡ κοιλία ἡ βαστάσασά σε, καὶ μαστοὶ οὓς ἐθήλασας.

28 Αὐτὸς δὲ εἶπε· Μενοῦνγε μακάριοι οἱ ἀκούοντες τὸν λόγον τῦ Θεῦ, καὶ φυλάσσοντες αὐτόν.

29 Τῶν δὲ ὄχλων ἐπαθροιζομένων ἤρξατο λέγειν· Ἡ γενεὰ αὕτη πονηρά ἐστι· σημεῖον ἐπιζητεῖ, καὶ σημεῖον οὐ δοθήσεται αὐτῇ, εἰ μὴ τὸ σημεῖον Ἰωνᾶ τοῦ προφήτυ.

30 Καθὼς γὰρ ἐγένετο Ἰωνᾶς σημεῖον τοῖς Νινευίταις, οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπυ τῇ γενεᾷ ταύτῃ.

31 Βασίλισσα νότυ ἐγερθήσεται ἐν τῇ κρίσει μετὰ τῶν ἀνδρῶν τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινεῖ αὐτυς· ὅτι ἦλθον ἐκ τῶν περάτων τῆς γῆς ἀκῦσαι τὴν σοφίαν Σολομῶντος· καὶ ἰδὲ, πλεῖον Σολομῶντος ὧδε.

32 Ἄνδρες Νινευὶ ἀναστήσον-

25 Καὶ ὡσὰν ἐλθῃ καὶ τὸ εὕρει σαρωμένον καὶ τολισμένον.

26 Τότε πάγει καὶ πέρνει ἄλλα ἑπτὰ πνεύματα πονηρότερα ἀπὸ λόγυ τυ, καὶ ἐρχυνται καὶ ἐμβαίνυν καὶ κατοικῦν ἐκεῖ· καὶ γίνεται τὰ ὕστερα τυ ἀνθρώπυ ἐκείνυ χειρότερα ἀπο τα πρωτα.

27 Καὶ ὅταν ἐλεγεν ὁ Ἰησῦς ἐτυτα, μία γυναῖκα ἀπὸ το πλήθ☉ ἐσήκωσε φωνην, καὶ εἶπεν τυ· Καλότυχη ἡ κοιλία ὁπυ σε ἐβάσαξε, καὶ τὰ βυζία ὁπυ ἐβύζασες.

28 Καὶ αὐτος εἶπεν· Μᾶλλον περισσοτερον καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁπυ ἀκῦν τὸν λόγον τυ Θεῦ, και τον φυλάττυν.

29 Καὶ συμμαζωνομένον τὸ πλήθ☉ ἀρχισε νὰ τὺς λέγη· Ἡ γενεὰ ἐτυτη εἶναι ποιηρὴ· καὶ γυρευει σημάδι, καὶ σημάδι δεν θελει της δοθῆ, παρὰ μοναχὰ τὸ σημαδι τυ Ιωνᾶ τυ προφήτυ.

30 Διατι καθως εγινεν ὁ Ἰωνᾶς σημάδι εις τυς Νινευίτας, ετζι θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τυ ἀνθρώπυ εις την γενεὰν ἐτύτην.

31 Βασίλισσα τε νότυ θέλει σηκωθῆ εις την κρίσιν μὲ τυς ἀνθρώπυς της γενεᾶς ἐτύτης, και θέλει τυς κατακρίνει· οτι ἦλθεν ἀπὸ ταῖς ἄκραις της γῆς να ακυση την σοφίαν τυ Σολομωντ☉· καὶ νά, ἐδῶ περισσότερον ἀπο τὸν Σολομωντα.

32 Οἱ ἄνδρες της Νινευι θελυ-

ται εἰς τὴ κρίσει μετα τῆς γενεᾶς ταύτης, καὶ κατακρινῦσιν αὐτήν· ὁτι μετενόησαν εἰς τὸ κήρυγμα Ἰωνᾶ· καὶ ἰδὺ, σλεῖον Ἰωνᾶ ὧδε.

33 Οὐδεὶς δὲ λύχνον ἅψας, εἰς κρυπτὴν τίθησιν, οὐδὲ ὑπὸ τὸν μοδιον, ἀλλὰ ἐπὶ τὴν λυχνίαν, ἵνα οἱ εἰσπορευόμενοι τὸ φέγγ☉ βλέπωσιν.

34 Ὁ λυχν☉ τοῦ σωματός ἐστιν ὁ ὀφθαλμός· ὅταν οὖν ὁ ὀφθαλμός σε ἁπλῦς ᾖ, καὶ ὁλον τὸ σῶμα σε φωτεινὸν ἐστι· ὅπὰν δὲ πονηρὸς ᾖ, καὶ τὸ σωμά σε σκοτεινόν.

35 Σκόπει οὖν μὴ τὸ φῶς τὸ ἐν σοὶ, σκότ☉ ἐστίν.

36 Εἰ οὖν τὸ σωμά σε ὅλον φωτεινὸν, μὴ ἔχον τὶ μερος σκοτεινὸν, ἔσαι φωτεινὸν ὅλον, ὡς ὅταν ὁ λυχν☉ τῆ ἀστραπῆ φωτίζη σε.

37 Ἐν δὲ τῳ λαλῆσαι, ἠρώτα αὐτὸν Φαρισαῖ☉ τις ὅπως ἀριστήση παρ αὐτῳ· εἰσελθὼν δὲ ἀνέπεσεν.

38 Ὁ δὲ Φαρισαῖ☉ ἰδὼν ἐθαυμασεν ὁτι οὐ πρῶτον ἐβαπτίσθη πρὸ τοῦ ἀρίστου.

σιν ἀναστᾶῆ εἰς τὴν κρίσιν μὲ τὴν γενεὰν ταύτην, καὶ θελὴν τὴν κατακρίνει· ὅτι ἐκεῖνοι ἐμετανόησαν εἰς τὸ κηρυγμα τοῦ Ἰωνᾶ· καὶ νὰ, ἐδῶ περισσότερον ἀπὸ τὸν Ἰωνᾶ.

33 Καὶ κανεὶς δὲν ἀνάπλει λύχνον, καὶ τὸν βάνει εἰς κρυφὸν τόπον, οὐδὲ τὸν βάνει ἀπὸ κάτω εἰς τὸ μόδι, καὶ τὸν σκεπάζει, ἀλλὰ τὸν βάνει εἰς τὸν λυχνοστάτην, διὰ νὰ βλέπωσι τὸ φως ἐκεῖνοι ὁπὸ ἐμβαίνουν μεσα.

34 Ὁ λύχν☉ τοῦ κορμιὸ εἶναι τὸ μάτι· ὅταν εἶναι τὸ μάτι σε καθαρὸν, καὶ ὁλον τὸ κορμί σε εἶναι φωτεινόν· ἀμὴ ὅταν εἶναι διεφθαρμένον, καὶ τὸ κορμί σε εἶναι σκοτεινόν.

35 Στοχάσου λοιπὸν, μήπως τὸ φως ὁπὸ εἶναι εἰς ἐσένα, εἶναι σκότ☉.

36 Ἐαν λοιπὸν ὁλον σε τὸ κορμὶ εἶναι φωτεινὸν, καὶ δὲν ἔχει κανενα μέρ☉ σκοτεινὸν, θέλει εἶσθαι ὁλον φωτεινὸν ὡσαν ὅταν ὁ λύχν☉ σε φεγγη μὲ τὴν λαμψιν του.

37 Καὶ ὡσαν ἐλάλησέ τὸν λόγον, ἕνας Φαρισαῖ☉ τὸν ἐπαρακάλει νὰ πάγη τὰ φαγῆ μετ αὐτόν· καὶ πηγαίνωντας ἐκάθισε.

38 Καὶ ὁ Φαρισαῖ☉ ὡσὰν τὸν εἶδεν ὁτι δὲν ἐνίφθη πρῶτον πρὸ τοῦ νὰ φαγη, ἐθαύμασε.

39 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Νῦν ὑμεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξωθεν τοῦ ποτηρίου καὶ τοῦ πίνακος καθαρίζετε· τὸ δὲ ἔσωθεν ὑμῶν γέμει ἁρπαγῆς καὶ πονηρίας.

40 Ἄφρονες, οὐχ ὁ ποιήσας τὸ ἔξωθεν, καὶ τὸ ἔσωθεν ἐποίησε;

41 Πλὴν τὰ ἐνόντα δότε ἐλεημοσύνην· καὶ ἰδοὺ, πάντα καθαρὰ ὑμῖν ἐστιν.

42 Ἀλλ' οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀποδεκατοῦτε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ πᾶν λάχανον, καὶ παρέρχεσθε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ταῦτα ἔδει ποιῆσαι, κἀκεῖνα μὴ ἀφεῖναι.

43 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς Φαρισαίοις, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς.

44 Οὐαὶ ὑμῖν, γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι ἐστὲ ὡς τὰ μνημεῖα τὰ ἄδηλα, καὶ οἱ ἄνθρωποι οἱ περιπατοῦντες ἐπάνω οὐκ οἴδασιν.

45 Ἀποκριθεὶς δέ τις τῶν νομικῶν λέγει αὐτῷ· Διδάσκαλε, ταῦτα λέγων καὶ ἡμᾶς ὑβρίζεις.

46 Ὁ δὲ εἶπε· Καὶ ὑμῖν τοῖς

39 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς αὐτόν· Ἐσεῖς οἱ Φαρισαῖοι τὸ ἔξω τοῦ ποτηριοῦ καὶ τοῦ πιακίου καθαρίζετε· ἀμὴ τὸ μέσα σας εἶναι γεμάτον ἀπὸ ἁρπαγὴν καὶ πονηρίαν.

40 Ὦ ἄφρονες, ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὸ ἔξω, δὲν ἔκαμε καὶ τὸ μέσα;

41 Μὲ ὅλον τοῦτο ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχετε δότε τα ἐλεημοσύνην, καὶ ὅλα σας θέλει εἶσθαι καθαρά.

42 Ἀλλὰ ἀσιλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀποδεκατίζετε τὸ ἡδύοσμον καὶ τὸ πήγανον καὶ κάθε λάχανον, καὶ ἀφίνετε τὴν κρίσιν καὶ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ· ἐτοῦτα ἔπρεπε νὰ κάμετε, καὶ ἐκεῖνα νὰ μὴν ἀφίνετε.

43 Ἀσιλύμονον εἰς ἐσᾶς τοὺς Φαρισαίους, ὅτι ἀγαπᾶτε τὴν πρωτοκαθεδρίαν εἰς τὰ συναγώγια, καὶ τοὺς ἀσπασμοὺς εἰς τὰς φόρας.

44 Ἀσιλύμονον εἰς ἐσᾶς γραμματεῖς καὶ Φαρισαῖοι ὑποκριταὶ, ὅτι εἶσθε ὡσὰν τὰ μνημόρια ὁποῦ δὲν φαίνονται, καὶ οἱ ἄνθρωποι περιπατοῦσι ἀπάνω καὶ δὲν ἰξεύρουσιν.

45 Ἀπεκρίθη ἕνας ἀπὸ τοὺς νομικοὺς, καὶ λέγει τοῦ· Διδάσκαλε, ἐσὺ λέγοντας ἔτζι καὶ ἐμᾶς ὑβρίζεις.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἀσι-

νομικοῖς οὐαὶ, ὅτι φορτίζετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσβάστακτα, καὶ αὐτοὶ ἑνὶ τῶν δακτύλων ὑμῶν οὐ προσψαύετε τοῖς φορτίοις.

47 Οὐαὶ ὑμῖν, ὅτι οἰκοδομεῖτε τὰ μνημεῖα τῶν προφητῶν, οἱ δὲ πατέρες ὑμῶν ἀπέκτειναν αὐτούς.

48 Ἄρα μαρτυρεῖτε καὶ συνευδοκεῖτε τοῖς ἔργοις τῶν πατέρων ὑμῶν· ὅτι αὐτοὶ μὲν ἀπέκτειναν αὐτούς, ὑμεῖς δὲ οἰκοδομεῖτε αὐτῶν τὰ μνημεῖα.

49 Διὰ τοῦτο καὶ ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ εἶπεν· Ἀποστελῶ εἰς αὐτοὺς προφήτας, καὶ ἀποστόλους, καὶ ἐξ αὐτῶν ἀποκτενοῦσι καὶ ἐκδιώξουσιν·

50 Ἵνα ἐκζητηθῇ τὸ αἷμα πάντων τῶν προφητῶν, τὸ ἐκχυνόμενον ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης,

51 Ἀπὸ τοῦ αἵματος Ἄβιλ, ἕως τοῦ αἵματος Ζαχαρίου, τοῦ ἀπολομένου μεταξὺ τοῦ θυσιαστηρίου καὶ τοῦ οἴκου· ναὶ λέγω ὑμῖν, ἐκζητηθήσεται ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

52 Οὐαὶ ὑμῖν τοῖς νομικοῖς, ὅτι ἤρατε τὴν κλεῖδα τῆς γνώσεως· αὐτοὶ οὐκ εἰσήλθετε, καὶ τοὺς εἰσερχομένους ἐκωλύσατε.

53 Λεγόντων δὲ αὐτοῦ ταῦτα

λύμονον καὶ εἰς ἰσᾶς τοὺς νομικούς, ὅτι φορτώνετε τοὺς ἀνθρώπους φορτία δυσκολοσήκωτα, καὶ ἐσεῖς κἂν μηδὲ μὲ ἕνα δάκτυλον δὲν θέλετε νὰ τ' ἀγγίξετε.

47 Ἀειλυμονον εἰς ἰσᾶς, ὅτι οἰκοδομᾶτε τὰ μνημεῖα τῶν προφητῶν, καὶ οἱ πατέρες σας τοὺς ἐσκότωσαν.

48 Τὸ λοιπὸν μαρτυρεῖτε, καὶ συμφωνᾶτε εἰς τὰ καμώματα τῶν πατερων σας· ὅτι αὐτοὶ τοὺς ἐσκότωσαν, καὶ ἐσεῖς κτίζετε τὰ μνημεῖα τους.

49 Διὰ τοῦτο εἶπεν ἡ σοφία τοῦ Θεοῦ· Θέλω στείλει εἰς αὐτοὺς προφήτας καὶ ἀποστόλους, καὶ θέλων σκοτώσει ἀπ' αὐτοὺς, καὶ θέλων διώξει·

50 Διὰ νὰ ζητηθῇ τὸ αἷμα ὁλονῶν τῶν προφητῶν, ὁπὲ ἐχύθη ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην,

51 Ἀπὸ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβιλ τοῦ δικαίου, ἕως τὸ αἷμα τοῦ Ζαχαρίου, ὁπὲ ἐσκοτώθη ἀνάμεσα εἰς τὸ θυσιαστήριον καὶ εἰς τὸ σπῆτι (τοῦ Θεοῦ·) βέβαια σᾶς λεγω, ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην θέλει ζητηθῇ.

52 Ἀειλυμονον εἰς ἰσᾶς τοὺς νομικούς, ὅτι ἐσηκώσετε τὸ κλειδὶ τῆς γνώσεως· καὶ ἐσεῖς δὲν ἐμβήκετε, καὶ ἐκείνους ὁπὲ ἐμβαίναν τοὺς ἐμποδίσετε.

53 Καὶ λεγωλας ἐτοῦτα τα

πρὸς αὐτὰς, ἤρξαντο οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι δεινῶς ἐνέχειν, καὶ ἀποστοματίζειν αὐτὸν περὶ πλειόνων·

54 Ἐνεδρεύοντες αὐτὸν, καὶ ζητοῦντες θηρεῦσαί τι ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα κατηγορήσωσιν αὐτοῦ.

λόγια ὁ Ἰησοῦς εἰς αὐτὰς, ἄρχισαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι νὰ τὸν ἐχθρεύωνται πικρα, καὶ νὰ τὸν ἐρωτῶν διὰ πολλὰ, θέλοντες νὰ τὸν παγιδεύσουν.

54 Καὶ ἐγύρευαν νὰ πάρουν ἀπὸ τὸ στόμα του λόγον, διὰ νὰ τὸν κατηγορήσουν.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΕΝ οἷς ἐπισυναχθεισων τῶν μυριάδων τοῦ ὄχλου, ὥστε καταπατεῖν ἀλλήλους, ἤρξατο λέγειν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Πρῶτον προσέχετε ἑαυτοῖς ἀπὸ τῆς ζύμης τῶν Φαρισαίων, ἥτις ἐστὶν ὑπόκρισις.

2 Οὐδὲν δὲ συγκεκαλυμμένον ἐστὶν ὃ οὐκ ἀποκαλυφθήσεται· καὶ κρυπτὸν, ὃ οὐ γνωσθήσεται.

3 Ἀνθ' ὧν ὅσα ἐν τῇ σκοτίᾳ εἴπατε, ἐν τῷ φωτὶ ἀκουσθήσεται· καὶ ὃ πρὸς τὸ οὖς ἐλαλήσατε ἐν τοῖς ταμείοις κηρυχθήσεται ἐπὶ τῶν δωμάτων.

4 Λέγω δὲ ὑμῖν τοῖς φίλοις μου· Μὴ φοβηθῆτε ἀπὸ τῶν ἀποκτεινόντων τὸ σῶμα, καὶ μετὰ ταῦτα μὴ ἐχόντων περισσότερόν τι ποιῆσαι.

5 Ὑποδείξω δὲ ὑμῖν τίνα φο-

Ἀμέσα εἰς τὰτα (τα λόγια) ἐσυνάχθησαν μυριάδες ὀχλου, εἰς τόσον, ὅπου ἐκαλοπατοῦσαν ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ ἄρχισε νὰ λεγῃ εἰς τοὺς μαθητάδες του· Πρῶτον ἔχετε τὸν νοῦ σας ἀπὸ τὴν ζύμην τῶν φαρισαίων, ἡ ὁποία εἶναι ὑπόκρισις.

2 Καὶ δὲν εἶναι κανένα σκεπασμένον ὅπου νὰ μὴν ξεσκεπασθῇ· καὶ κρυφὸν, ὅπου νὰ μὴν γνωρισθῇ.

3 Διὰ τοῦτο ὅσα εἴπετε εἰς τὰ σκοτεινὰ, θέλουσιν ἀκουσθῇ εἰς τὸ φῶς· καὶ ἐκεῖνο ὅπου ἐλαλήσετε κρυφα εἰς τὸ αὐτὶ εἰς ταῖς καμαραῖς σας, θέλει κηρυχθῇ εἰς τὰ δώματα.

4 Καὶ λέγω εἰς ἐσᾶς τοὺς φίλους μου· Μὴν φοβηθῆτε ἀπ' ἐκείνους ὁπὸ σκοτώνουν τὸ κορμὶ, καὶ ὕστερον δὲν ἠμποροῦν νὰ κάμουν τίποτες περισσότερον.

5 Ἀμὴ ἐγὼ νὰ σᾶς δείξω τι-

βηθητε· φοβηθητε τὸν μετὰ τὸ ἀποκτεῖναι, ἐξουσίαν ἔχοντα ἐμβαλεῖν εἰς τὴν γεενναν· ναὶ λέγω ὑμῖν, τοῦτον φοβηθητε.

6 Οὐχὶ πέντε στρουθία πωλεῖται ἀσσαρίων δύο, καὶ ἓν ἐξ αὐτῶν οὐκ ἔστιν ἐπιλελησμένον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ;

7 Ἀλλὰ καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς ὑμῶν πᾶσαι ἠρίθμηνται· μὴ οὖν φοβεῖσθε· πολλῶν στρουθίων διαφέρετε.

8 Λέγω δὲ ὑμῖν· Πᾶς ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ἐν ἐμοὶ ἔμπροσθεν τῶν ἀνθρώπων, καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁμολογήσει ἐν αὐτῷ ἔμπροσθεν τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

9 Ὁ δὲ ἀρνησάμενός με ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων, ἀπαρνηθήσεται ἐνώπιον τῶν ἀγγέλων τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ πᾶς ὃς ἐρεῖ λόγον εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ἀφεθήσεται αὐτῷ· τῷ δὲ εἰς τὸ ἅγιον πνεῦμα βλασφημήσαντι οὐκ ἀφεθήσεται.

11 Ὅταν δὲ προσφέρωσιν ὑμᾶς ἐπὶ τὰς συναγωγὰς καὶ τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, μὴ μεριμνᾶτε πῶς ἢ τί ἀπολογήσησθε, ἢ τί εἴπητε·

ναν νὰ φοβηθητε· φοβηθητε ἐκεῖνον ὁποῦ ἀφοὺ τις σκοτώσει, ἔχει ἐξουσίαν νὰ βάλλῃ εἰς τὴν γεενναν· καὶ βεβαια σᾶς λέγω, τοῦτον φοβηθητε.

6 Δὲν πωλοῦνται πέντε πουλία δυο φόλλαις, καὶ τὸ ἕνα ἀπ᾽ αὐτὰ δὲν εἶναι λησμονημένον ὁμπροσα εἰς τὸν Θεόν.

7 Ἀλλα καὶ αἱ τρίχες τῆς κεφαλῆς σας ὁλαις εἶναι μετρημεναις· μὴν φοβηθητε λοιπόν· ἀπὸ πολλὰ πουλία διαφερετε.

8 Καὶ λεγω σας· Ὅτι ὁποιος μὲ ὁμολογησει ὁμπροσα εἰς τους ἀνθρωπους, καὶ ὁ υἱὸς του ἀνθρωπου θελει τὸν ὁμολογησει ὁμπροσα εἰς τους ἀγγελους του Θεοῦ.

9 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀρνηθῇ ὁμπροσὰ εἰς τους ἀνθρωπους, θελει τὸν ἀρνηθῇ καὶ ὁ υἱὸς του ἀνθρώπου ὁμπροσὰ εἰς τους ἀγγελους του Θεοῦ.

10 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ θέλει εἰπεῖ λογον εἰς τὸν υἱὸν του ἀνθρώπου, θέλει του συγχωρηθῇ· ἀμὰ ἐκεῖνος ὁποῦ βλασφημησει εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιου δὲν θελει συγχωρηθῇ.

11 Καὶ ὅταν Σᾶς φέρουσιν ὁμπροσα εἰς ταῖς συναγωγαῖς καὶ εἰς ταῖς ἀρχαῖς καὶ εἰς ταῖς ἐξουσίαις, μὴν ἔχετε ἔννοιαν πως ἢ τὶ λογὶς νὰ ἀποκριθητε, ἢ τι θελετε εἰπεῖ·

12 Το γαρ αγιον Πνεῦμα διδαξει ὑμᾶς ἐν αὐτῃ τῃ ωρα, ἃ δει εἰπειν.

13 Εἰπε δε τις αὐτῳ ἐκ του ὀχλου· Διδασκαλε, εἰπε τῳ ἀδελφῳ μου μερισασθαι μετ' ἐμου την κληρονομιαν.

14 Ο δε εἰπεν αὐτῳ· Ἄνθρωπε, τις με κατεστησε δικαστην ἢ μεριστην ἐφ' ὑμᾶς;

15 Εἰπε δε προς αὐτους· Ορᾶτε και φυλασσεσθε ἀπο της πλεονεξιας· ὁτι οὐκ ἐν τῳ περισσευειν τινι ἡ ζωη αὐτου ἐστιν ἐκ των ὑπαρχοντων αὐτου.

16 Εἰπε δε παραβολην προς αὐτους, λεγων· Ἀνθρωπου τινος πλουσιου εὐφορησεν ἡ χωρα.

17 Και διελογιζετο ἐν ἑαυτῳ, λεγων· Τι ποιησω; ὁτι οὐκ ἐχω που συναξω τους καρπους μου.

18 Και εἰπε· Τουτο ποιησω· καθελω μου τας ἀποθηκας, και μειζονας οἰκοδομησω· και συναξω ἐκει παντα τα γενηματα μου και τα ἀγαθα μου

19 και ἐρω τῃ ψυχῃ μου· Ψυχη, ἐχεις πολλα ἀγαθα κειμενα εἰς ἐτη πολλα· ἀναπαυου, φαγε, πιε, εὐφραινου.

12 Διατι το ἁγιον Πνεῦμα θελει ζωης διδαξει εἰς ἐκεινην την ὡραν, ἐκεινα ὁπου καμνει χρεια νὰ εἰπητε.

13 Και καποιος ἀπο του ὀχλου του εἰπε· Διδασκαλε, εἰπε του ἀδελφου μου νὰ μοιρασῃ μαζι μου την κληρονομιαν.

14 Καὶ ὁ Ἰησους του εἰπεν· Ὦ ἄνθρωπε, και τις με κατεστησε δικαστην ἢ μοιραστην εἰς ἐσας;

15 Και λεγει τους· Βλεπετε καὶ φυλαγεσθε ἀπο την πλεονεξιαν· διατι ἀγκαλὰ καὶ περισσευῃ τινος τα ὑπαρχοντα του, ἡ ζωη του δεν εἶναι ἀπ' ἐκεινα.

16 Καὶ εἶπεν τους μιαν παραβολην, λεγωντας· Ενος ἀνθρωπου πλουσιου εὐτυχησαν τὰ χωραφια του.

17 Καὶ ἐδιαλογιζωντουν μεσα του, καὶ ελεγε· Τί θελω κάμει; ὁπου δεν ἐχω ποῦ νὰ μαζωξω τους καρπους μου.

18 Και εἰπεν· Ετουτο θελω κάμει· θελω χαλάσει ταῖς ἀποθηκαις μου, καὶ θελω ταῖς κάμει μεγαλίτειραις· καὶ θελω μαζωξει ἐκεῖ ὅλα τα γενηματά μου και τὰ ἀγαθά μου·

19 Καὶ θέλω εἰπεῖ εἰς την ψυχην μου· Ὦ ψυχη, ἐχεις πολλὰ ἀγαθὰ ὁπου κεῖτωνται εἰς πολλους χρονους· ἀναπαύου, φάγε, πιέ, εὐφραινου.

20 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Θεός· Ἄφρον, ταύτῃ τῇ νυκτὶ τὴν ψυχήν σου ἀπαιτοῦσιν ἀπὸ σοῦ· ἃ δὲ ἡτοίμασας, τίνι ἔσται;

21 Οὕτως ὁ θησαυρίζων ἑαυτῷ, καὶ μὴ εἰς Θεὸν πλουτῶν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Διὰ τοῦτο ὑμῖν λέγω, μὴ μεριμνᾶτε τῇ ψυχῇ ὑμῶν, τί φάγητε· μηδὲ τῷ σώματι, τί ἐνδύσησθε.

23 Ἡ ψυχὴ πλεῖόν ἐστι τῆς τροφῆς, καὶ τὸ σῶμα, τοῦ ἐνδύματος.

24 Κατανοήσατε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐ σπείρουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν· οἷς οὐκ ἔστι ταμεῖον, οὐδὲ ἀποθήκη, καὶ ὁ Θεὸς τρέφει αὐτούς· πόσῳ μᾶλλον ὑμεῖς διαφέρετε τῶν πετεινῶν;

25 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν μεριμνῶν δύναται προσθεῖναι ἐπὶ τὴν ἡλικίαν αὐτοῦ πῆχυν ἕνα;

26 Εἰ οὖν οὐδὲ ἐλάχιστον δύνασθε, τί περὶ τῶν λοιπῶν μεριμνᾶτε;

27 Κατανοήσατε τὰ κρίνα, πῶς αὐξάνει· οὐ κοπιᾷ, οὐδὲ νήθει· λέγω δὲ ὑμῖν, οὐδὲ Σολομὼν ἐν πάσῃ τῇ δόξῃ αὐτοῦ περιεβάλετο ὡς ἓν τούτων.

20 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπεν· Ὦ ἄγνωστε ἄνθρωπε, ἐτούτην τὴν νύκτα ζητοῦσι τὴν ψυχήν σου ἀπὸ σένα· καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἑτοίμασες, τίνος θέλουσιν εἶσθαι;

21 Ἔτζι γίνεται εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ θησαυρίζει εἰς τὸν λόγον του, καὶ δὲν πλουτεῖ εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του· Διὰ τοῦτο ζᾶς λέγω, μὴν ἐνοιάζεσθε διὰ τὴν ζωήν σας, τὶ νὰ φᾶτε· μηδὲ διὰ τὸ κορμί σας, τὶ νὰ ἐνδυθῆτε.

23 Ἡ ψυχὴ εἶναι περισσοτέρη ἀπὸ τὸ φαγί, καὶ τὸ κορμὶ, ἀπὸ τὸ φόρεμα.

24 Καταλάβετε τοὺς κόρακας, ὅτι οὐδὲ σπέρνουσιν, οὐδὲ θερίζουσιν· οἱ ὁποῖοι οὐδὲ κελλάρι ἔχουν, οὐδὲ ἀμπάρι, καὶ ὁ Θεὸς τοὺς τρέφει· πόσῳ μᾶλλον διαφέρετε ἐσεῖς ἀπὸ τὰ πετεινά;

25 Καὶ ποῖος ἀπὸ ζᾶς φροντίζοντας, ἠμπορεῖ νὰ βάλλῃ παραπάνω εἰς τὴν ἡλικίαν του κἂν μίαν πῆχυν;

26 Ἐὰν τὸ λοιπὸν δὲν δύνεσθε διὰ τὸ πολλὰ μικρὸν, τί ἐνοιάζεσθε διὰ τὰ λοιπά;

27 Καταλάβετε τὰ κρίνα, πῶς ἀναθρέφονται· καὶ δὲν κοπιάζουσιν, οὐδὲ νήθουσι· καὶ λέγω σας, οὐδὲ ὁ Σολομὼν μὲ ὅλην του τὴν δόξαν ἐνδύθη ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοῦτα.

28 Εἰ δὲ τὸν χόρτον ἐν τῷ ἀγρῷ σήμερον ὄντα, καὶ αὔριον εἰς κλίβανον βαλλόμενον ὁ Θεὸς ἔτως ἀμφιέννυσι, πόσω μᾶλλον ὑμᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ὑμεῖς μὴ ζητεῖτε τί φάγητε, ἢ τί πίητε· καὶ μὴ μετεωρίζεσθε.

30 Ταῦτα γὰρ πάντα τὰ ἔθνη τοῦ κόσμου ἐπιζητεῖ· ὑμῶν δὲ ὁ πατὴρ οἶδεν ὅτι χρῄζετε τούτων.

31 Πλὴν ζητεῖτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῦτα πάντα προστεθήσεται ὑμῖν.

32 Μὴ φοβοῦ, τὸ μικρὸν ποίμνιον· ὅτι εὐδόκησεν ὁ πατὴρ ὑμῶν δοῦναι ὑμῖν τὴν βασιλείαν.

33 Πωλήσατε τὰ ὑπάρχοντα ὑμῶν, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· ποιήσατε ἑαυτοῖς βαλάντια μὴ παλαιούμενα, θησαυρὸν ἀνέκλειπτον ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ὅπου κλέπτης οὐκ ἐγγίζει, οὐδὲ σὴς διαφθείρει.

34 Ὅπου γάρ ἐστιν ὁ θησαυρὸς ὑμῶν, ἐκεῖ καὶ ἡ καρδία ὑμῶν ἔσται.

35 Ἔστωσαν ὑμῶν οἱ ὀσφύες περιεζωσμέναι, καὶ οἱ λύχνοι καιόμενοι·

36 Καὶ ὑμεῖς ὅμοιοι ἀνθρώποις προσδεχομένοις τὸν κύριον ἑαυτῶν, πότε ἀναλύσει ἐκ τῶν

28 Καὶ ἂν ἴσως τὸ χορτάρι ὁποὺ εἶναι σήμερον εἰς τὸ χωράφι, καὶ αὔριον τὸ βάλλουσιν εἰς τὸν φοῦρνον ὁ Θεὸς ἔτζι τὸ ἐνδύνει, πόσω μᾶλλον ἐσᾶς, ὀλιγόπιστοι;

29 Καὶ ἐσεῖς μὴν γυρεύετε τι νὰ φᾶτε, ἢ τι νὰ πιῆτε· καὶ μὴν ὑψηλοφρονεῖτε.

30 Διατὶ ἐτοῦτα ὅλα τὰ ἔθνη τοῦ κοσμου τὰ ζητοῦσιν· ἀμὴ ὁ πατερας ὁ ἐδικός σας ἐξεύρει ὅτι τὰ χρειάζεσθεν ἐτοῦτα.

31 Μάλιστα ζητᾶτε τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐτοῦτα ὅλα θέλουν σᾶς προστεθῆ.

32 Μὴν φοβᾶσαι, ω μικρὸν ποίμνιον ὅτι ὁ πατὴρ σου ηὐδόκησε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν βασιλείαν.

33 Πωλήσετε τὰ ὑπάρχοντά σας, καὶ δότε ἐλεημοσύνην· κάμετε εἰς τοῦ λόγου σας σακκούλια ὁποὺ δὲν παλαιώνουν, θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποὺ νὰ μὴν λείπῃ ποτε· ἐκεῖ ὁποὺ οὔδε κλέπτης φθάνει, οὐδὲ σκώληκι χαλᾷ.

34 Διατὶ ὁπου εἶναι ὁ θησαυρός σας, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ἡ καρδία σας.

35 Ἂς εἶναι ἡ μίσαις σας ἐζωσμέναις, καὶ οἱ λυχνοι σας ἂς ἀναπτων·

36 Κάμετε καὶ ἐσεῖς ωσὰν τους ἀνθρώπους ἐκείνους ὁποὺ ἀναμένουσι τὸν αὐθέντην τους, πότε

γάμων· ἵνα ἐλθόντος καὶ κρούσαντος, εὐθέως ἀνοίξωσιν αὐτῷ.

37 Μακάριοι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι, οὓς ἐλθὼν ὁ κύριος εὑρήσει γρηγοροῦντας· ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι περιζώσεται, καὶ ἀνακλινεῖ αὐτοὺς, καὶ παρελθὼν διακονήσει αὐτοῖς.

38 Καὶ ἐὰν ἐλθῇ ἐν τῇ δευτέρᾳ φυλακῇ καὶ ἐν τῇ τρίτῃ φυλακῇ ἔλθῃ, καὶ εὕρῃ οὕτω, μακάριοί εἰσιν οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.

39 Τοῦτο δὲ γινώσκετε, ὅτι εἰ ἤδει ὁ οἰκοδεσπότης ποίᾳ ὥρᾳ ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἐγρηγόρησεν ἄν, καὶ οὐκ ἂν ἄφηκε διορυχθῆναι τὸν οἶκον αὐτοῦ.

40 Καὶ ὑμεῖς οὖν γίνεσθε ἕτοιμοι· ὅτι ᾗ ὥρᾳ οὐ δοκεῖτε, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἔρχεται.

41 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, πρὸς ἡμᾶς τὴν παραβολὴν ταύτην λέγεις, ἢ καὶ πρὸς πάντας;

42 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Τίς ἄρα ἐστὶν ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, ὃν καταστήσει ὁ κύριος ἐπὶ τῆς θεραπείας αὐτοῦ, τοῦ διδόναι ἐν καιρῷ τὸ σιτομέτριον;

43 Μακάριος ὁ δοῦλος

να γυρίση ἀπὸ τοὺς γάμους· καὶ ὁπόταν ἐλθῃ καὶ κτυπήσῃ να τοῦ ἀνοίξουν παρευθύς.

37 Καλότυχοι εἶναι ἐκεῖνοι οἱ δοῦλοι, τοὺς ὁποίους ὅταν ἐλθῃ ὁ αὐθέντης τους νὰ τοὺς εὕρῃ ξυπνητοὺς· βεβαια σας λέγω, ὅτι θέλει περιζωσθῆ, καὶ θέλει τοὺς καθίσει, καὶ θέλει περάσει να τους ὑπηρετήσῃ.

38 Καὶ ἐὰν ἐλθῃ εἰς τὴν δευτέραν βίγλαν, καὶ εἰς τὴν τρίτην βίγλαν, καὶ τοὺς εὕρῃ ἔτζι, καλότυχοι εἶναι οἱ δοῦλοι ἐκεῖνοι.

39 Καὶ τοῦτο ἠξεύρετε, ὅτι ἂν ἤξευρεν ὁ αὐθέντης τοῦ σπητίου ποίαν ὥραν ὁ κλέπτης ἔρχεται, ἤθελεν ἀγρυπνήσῃ, καὶ δὲν ἤθελεν ἀφίσῃ να τρυπήσουν τὸ σπητί του.

40 Καὶ ἐσεῖς λοιπὸν γίνεσθε ἑτοιμοι· ὅτι τὴν ὥραν ὁπου δὲν θαρρεῖτε, ἔρχεται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου.

41 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· Αὐθέντη, διὰ λόγου μας λέγεις τὴν παραβολὴν ἐτούτην, ἢ καὶ εἰς ὅλους;

42 Καὶ εἶπεν τοῦ ὁ Κύριος· Ποῖος λοιπὸν εἶναι ἐκεῖνος ὁ πιστὸς οἰκονόμος καὶ φρόνιμος, τὸν ὁποῖον θέλει καταστήσει ὁ Κύριος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του, νὰ δίδῃ τοῦ καθενὸς εἰς τὸν καιρὸν τὸ μερτικὸν τῆς τροφῆς του;

43 Καλότυχος εἶναι ὁ

ἐκεῖνος, ὃν ἐλθὼν ὁ κύριος αὐτοῦ εὑρήσει ποιοῦντα ὕτως.

44 Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐπὶ πᾶσι τοῖς ὑπάρχουσιν αὐτοῦ καταστήσει αὐτόν.

45 Ἐὰν δὲ εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ· Χρονίζει ὁ κύριός μου ἔρχεσθαι· καὶ ἄρξηται τύπτειν τοὺς παῖδας καὶ τὰς παιδίσκας, ἐσθίειν τε καὶ πίνειν καὶ μεθύσκεσθαι.

46 Ἥξει ὁ κύριος τοῦ δούλου ἐκείνου ἐν ἡμέρᾳ ᾗ οὐ προσδοκᾷ, καὶ ἐν ὥρᾳ ᾗ οὐ γινώσκει· καὶ διχοτομήσει αὐτὸν, καὶ τὸ μέρος αὐτοῦ μετὰ τῶν ἀπίστων θήσει.

47 Ἐκεῖνος δὲ ὁ δοῦλος ὁ γνοὺς τὸ θέλημα τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, καὶ μὴ ἑτοιμάσας, μηδὲ ποιήσας πρὸς τὸ θέλημα αὐτοῦ, δαρήσεται πολλάς·

48 Ὁ δὲ μὴ γνούς, ποιήσας δὲ ἄξια πληγῶν, δαρήσεται ὀλίγας· παντὶ δὲ ᾧ ἐδόθη πολὺ, πολὺ ζητηθήσεται παρ αὐτοῦ· καὶ ᾧ παρέθεντο πολὺ, περισσότερον αἰτήσουσιν αὐτόν.

49 Πῦρ ἦλθον βαλεῖν εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω εἰ ἤδη ἀνήφθη;

δοῦλος ἐκεῖνος, τὸν ὁποῖον ὅταν ἔλθῃ ὁ αὐθέντης του καὶ τὸν εὕρει νὰ κάμῃ ἔτζι.

44 Ἀληθινὰ σας λέγω, ὅτι θέλει τὸν καταστήσει εἰς ὅλα του τὰ ὑπάρχοντα.

45 Ἀμὴ ἂν εἴπῃ ὁ δοῦλος ἐκεῖνος μέσα εἰς τὸν λογισμόν του· Ὁ αὐθέντης μου ἀργεῖ νὰ ἔλθῃ· καὶ ἀρχίσῃ νὰ δέρνῃ τοὺς δουλευτάδες καὶ ταῖς δουλεύτραις, νὰ τρώγῃ, νὰ πίνῃ, καὶ νὰ μεθᾷ.

46 Θέλει ἔλθῃ ὁ αὐθέντης τοῦ δούλου ἐκείνου μίαν ἡμέραν ὁποὺ δὲν ἀπαντεχαίνει, καὶ εἰς ὥραν ὁποὺ δὲν γνωρίζει· καὶ θέλει τὸν χωρίσει, καὶ τὸ μέρος του θέλει τὸ βάλλει μὲ τοὺς ἀπίστους.

47 Καὶ ἐκεῖνος ὁ δοῦλος ὁποὺ γνωρίζει τὸ θέλημα τοῦ αὐθεντός του, καὶ δὲν ἑτοίμασε τοῦ λόγου του νὰ τὸ κάμῃ, θέλει δαρθῇ πολλαῖς (ξυλιαῖς·)

48 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποὺ δὲν τὸ γνωρίζει, καὶ κάμνει πράγματα ὁποὺ εἶναι ἄξια νὰ δαρθῇ, θέλει δαρθῇ ὀλίγαις· καὶ καθ' ἕνος ὁποῦ του ἐδόθη πολὺ, θέλει ζητηθῇ καὶ πολὺ ἀπὸ λόγου του· καὶ ἐκεινοῦ ὁποῦ ἄφησαν πολὺ, θέλουσι τοῦ ζητήσει περισσότερον.

49 Φωτία ἤλθα νὰ βάλλω εἰς τὴν γῆν, καὶ τί θέλω, ἐπειδὴ ὡραμάν ἄναψε τῶρα·

50 Βαπτισμα δὲ ἔχω βαπτισθῆναι, καὶ πῶς συνέχομαι ἕως οὗ τελεσθῇ;

51 Δοκεῖτε ὅτι εἰρήνην παρεγενόμην δοῦναι ἐν τῇ γῇ; οὐχί, λέγω ὑμῖν, ἀλλ' ἢ διαμερισμόν·

52 Ἔσονται γὰρ ἀπὸ τοῦ νῦν πέντε ἐν οἴκῳ ἐν διαμεμερισμένοι, τρεῖς ἐπὶ δυσὶ, καὶ δύο ἐπὶ τρισί.

53 Διαμερισθήσεται πατὴρ ἐφ' υἱῷ, καὶ υἱὸς ἐπὶ πατρί· μήτηρ ἐπὶ θυγατρὶ, καὶ θυγάτηρ ἐπὶ μητρί· πενθερὰ ἐπὶ τὴν νύμφην αὐτῆς, καὶ νύμφη ἐπὶ τὴν πενθερὰν αὐτῆς.

54 Ἔλεγε δὲ καὶ τοῖς ὄχλοις· Ὅταν ἴδητε τὴν νεφέλην ἀνατέλλουσαν ἀπὸ δυσμῶν, εὐθέως λέγετε· Ὄμβρος ἔρχεται· καὶ γίνεται οὕτω.

55 Καὶ ὅταν νότον πνέοντα, λέγετε· Ὅτι καύσων ἔσται· καὶ γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ οἴδατε δοκιμάζειν· τὸν δὲ καιρὸν τοῦτον πῶς οὐ δοκιμάζετε;

57 Τί δὲ καὶ ἀφ' ἑαυτῶν οὐ κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Ὡς γὰρ ὑπάγεις μετὰ τοῦ ἀντιδίκου σου ἐπ' ἄρχοντα,

50 Καὶ ἔχω βαπτισμα νὰ βαπτισθῶ, καὶ πῶς στενοχωρεμαι ἕως οὗ νὰ τελειωθῇ;

51 Λογιάζετε ὅτι ἦλθα νὰ δώσω εἰρήνην εἰς τὴν γῆν; ὄχι, σᾶς λέγω, ἀλλὰ χωρισμόν·

52 Διατὶ ἀπὸ τῶρα καὶ ὁμπροσὰ θέλουν εἶσθαι πέντε εἰς ἕνα σπῆτι χωρισμενοι· οἱ τρεῖς θέλουν φιλονεικεῖ μὲ τοὺς δύο, καὶ οἱ δύο μὲ τοὺς τρεῖς.

53 Ὁ πατὴρ θέλει χωρισθῇ ἀπὸ τὸν υἱὸν, καὶ ὁ υἱὸς ἀπὸ τὸν πατέρα· ἡ μάνα θέλει χωρίσει ἀπὸ τὴν θυγατέρα, καὶ ἡ θυγατέρα ἀπὸ τὴν μητέρα· ἡ πενθερὰ ἀπὸ τὴν νυμφὴν, καὶ ἡ νύμφη ἀπὸ τὴν πενθερὰν τῆς.

54 Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς ὄχλους· Ὅταν εἰδῆτε τὴν νεφέλην ὁπου ἀνατέλλει ἀπὸ τὴν δυσιν, παρευθὺς λέγετε· Ὅτι ἔρχεται βροχὴ· καὶ ἔτζι γίνεται.

55 Καὶ ὅταν εἰδῆτε ὁπου φυσᾷ ὁ νότος, λέγετε· Ὅτι καῦμα θέλει γενεῖ· καὶ ἔτζι γίνεται.

56 Ὑποκριταὶ, τὸ πρόσωπον τῆς γῆς καὶ τοῦ οὐρανοῦ ἐξεύρετε νὰ δοκιμάζετε· καὶ τὸν καιρὸν ἐτοῦτον πῶς δὲν τὸν δοκιμάζετε;

57 Καὶ διατὶ ἀπὸ λόγου σας δὲν κρίνετε τὸ δίκαιον;

58 Διατὶ ὅταν ὑπαγένῃς μὲ τὸν ἀντίδικόν σου εἰς τὸν

ἐν τῇ ὁδῷ δὸς ἐργασίαν ἀπηλλάχθαι ἀπ' αὐτοῦ· μήποτε κατασύρῃ σε πρὸς τὸν κριτήν, καὶ ὁ κριτὴς σε παραδῷ τῷ πράκτορι, καὶ ὁ πράκτωρ σε βάλλῃ εἰς φυλακήν.

59 Λέγω σοι, οὐ μὴ ἐξέλθῃς ἐκεῖθεν ἕως ὑ καὶ τὸ ἔσχατον λεπτὸν ἀποδῷς.

ἄρχοντα, εἰς τὴν γράτα κάμε κάθε λογῆς τρόπον να γλιτώσῃς ἀπ' ἐκεῖνον· μήπως καὶ σὲ ὑπάγῃ εἰς τὸν κριτὴν, καὶ ὁ κριτὴς σε παραδώσῃ εἰς τὰ χέρια ἐκείνου ὁπού ζητᾷ τὰ δικαιώματα, καὶ ἐκεῖνος σε βάλλῃ εἰς τὴν φυλακήν.

59 Λέγω σου, πὼς δὲν θέλεις εὔγει ἀπ' ἐκεῖ, ἕως οὐ να πληρώσῃς τὸ χρέος σου ὅλον, ἕως μίαν φόλλαν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΠΑρῆσαν δέ τινες ἐν αὐτῷ τῷ καιρῷ ἀπαγγέλλοντες αὐτῷ περὶ τῶν Γαλιλαίων, ὧν τὸ αἷμα Πιλάτος ἐμιξε μετὰ τῶν θυσιῶν αὐτῶν.

2 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς. Δοκεῖτε ὅτι οἱ Γαλιλαῖοι οὗτοι ἁμαρτωλοὶ παρὰ πάντας τοὺς Γαλιλαίους ἐγένοντο, ὅτι τοιαῦτα πεπόνθασιν;

3 Οὐχί, λέγω ὑμῖν· ἀλλ' ἐὰν μὴ μετανοῆτε, πάντες ὡσαύτως ἀπολεῖσθε.

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, ἐφ' οὓς ἔπεσεν ὁ πύργος ἐν τῷ Σιλωὰμ, καὶ ἀπέκτεινεν αὐτοὺς, δοκεῖτε ὅτι αὐτοὶ ὀφειλέται ἐγένοντο παρὰ πάντας ἀνθρώπους τοὺς

ΚΑΙ εἰς ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἦταν παρὼν καὶ κάποιοι, οἱ ὁποῖοι ἐλεγαν εἰς τὸν Ἰησοῦν διὰ τοὺς Γαλιλαίους, τῶν ὁποίων Γαλιλαίων τὸ αἷμα ὁ Πιλάτος τὸ ἀνακάτωσε μὲ ταῖς θυσίαις των.

2 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν τους· Λογιάζετε ὅτι ἐτοῦτοι οἱ Γαλιλαῖοι νὰ ἐγεννήκαν ἁμαρτωλώτεροι ἀπὸ ὅλους τοὺς Γαλιλαίους, διατὶ ἐπάθασιν τέτοιας λογῆς;

3 Ὄχι, σᾶς λέγω· ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς ἂν δὲν μετανοήσετε, ὅλοι ἔτζι θέλετε ἀφανισθῆ.

4 Ἢ ἐκεῖνοι οἱ δέκα καὶ ὀκτὼ, εἰς τοὺς ὁποίους ἔπεσεν ὁ πύργος εἰς τὸ Σιλωὰμ, καὶ τοὺς ἐσκότωσε, λογιάζετε ὅτι ἐκεῖνοι ἐγίνηκαν ἁμαρτωλώτεροι παρὰ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ

κατοικουντας εν Ιερουσαλημ;

5 Ουχι, λεγω υμιν· αλλ εαν μη μετανοητε, παντες ομοιως απολεισθε.

6 Ελεγε δε ταυτην την παραβολην· Συκην ειχε τις εν τω αμπελωνι αυτου πεφυτευμενην· και ηλθε καρπον ζητων εν αυτη, και ουχ ευρεν.

7 Ειπε δε προς τον αμπελουργον· Ιδου, τρια ετη ερχομαι ζητων καρπον εν τη συκη ταυτη, και ουχ ευρισκω· εκκοψον αυτην· ινατι και την γην καταργει;

8 Ο δε αποκριθεις λεγει αυτω· Κυριε, αφες αυτην και τουτο το ετος, εως ου σκαψω περι αυτην, και βαλω κοπριαν·

9 Καν μεν ποιηση καρπον· ει δε μηγε, εις το μελλον εκκοψεις αυτην.

10 Ην δε διδασκων εν μια των συναγωγων εν τοις σαββασι.

11 Και ιδου, γυνη ην πνευμα εχουσα ασθενειας ετη δεκα και οκτω· και ην συγκυπτουσα, και μη δυναμενη ανακυψαι εις το παντελες.

12 Ιδων δε αυτην ο Ιησους, προσεφωνησι, και ειπεν αυτη· Γυναι, απολελυσαι της ασθενειας σου.

13 Και επεθηκεν αυτη τας

κάθωνται μέσα εις την Ιερουσαλημ;

5 Οχι, σας λέγω· άλλα εάν δεν μετανοησετε, όλοι τέτοιας λογης θέλετε άφανισθη.

6 Και έλεγεν ετούτην την παραβολην· Κάποιος άνθρωπος είχε μιαν συκιάν εις το αμπέλι του φυτεμένην· και έπηγεν εις εκείνην να γυρευη καρπον, και δεν εύρηκε.

7 Και είπε του αμπελουργού· Να, τρεις χρόνες έχω τωρα όπου έρχομαι και γυρευω καρπον εις την συκιάν ετούτην, και δεν εύρισκω· κόψε την· διατί εμποδίζει και την γην;

8 Και ο αμπελουργος αποκρίθη και λέγει του· Αυθέντη, άφησε την ακόμι και τετον τον χρόνον, εως όπου νά σκάψω τριγυρω, να βαλλω κοπρίαν·

9 Και άν καμη καρπον καλά· ει δε μη, του χρόνου θέλεις την κόψει.

10 Και εδίδασκεν εις εναν συναγωγι τα σάββατα.

11 Και εκεί ήτον και μια γυναίκα η οποία είχε πνευμα ασθενείας δεκαοκτω χρόνες· και έκαμπουργιασε, και δεν ημπόρει καθόλου νά ισάση του λόγου της.

12 Και ωσαν την είδεν ο Ιησους, της ελάλησε, και της είπεν· Ω γυναι, ελευθερωσου απο την ασθένειάν σου.

13 Και εβαλλε τα χεριά του

χεῖρας· καὶ παραχρῆμα ἀνωρθώθη, καὶ ἐδόξαζε τὸν Θεόν.

14 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος, ἀγανακτῶν ὅτι τῷ σαββάτῳ ἐθεράπευσεν ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγε τῷ ὄχλῳ· Ἓξ ἡμέραι εἰσὶν ἐν αἷς δεῖ ἐργάζεσθαι· ἐν ταύταις οὖν ἐρχόμενοι θεραπεύεσθε, καὶ μὴ τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου.

15 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ ὁ Κύριος, καὶ εἶπεν· Ὑποκριτά, ἕκαστος ὑμῶν τῷ σαββάτῳ οὐ λύει τὸν βοῦν αὐτοῦ ἢ τὸν ὄνον ἀπὸ τῆς φάτνης, καὶ ἀπαγαγὼν ποτίζει;

16 Ταύτην δὲ, θυγατέρα Ἀβραὰμ οὖσαν, ἣν ἔδησεν ὁ Σατανᾶς ἰδοὺ δέκα καὶ ὀκτὼ ἔτη, οὐκ ἔδει λυθῆναι ἀπὸ τοῦ δεσμοῦ τούτου τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου,

17 Καὶ ταῦτα λέγοντος αὐτοῦ, κατῃσχύνοντο πάντες οἱ ἀντικείμενοι αὐτῷ· καὶ πᾶς ὁ ὄχλος ἐχαίρειν ἐπὶ πᾶσι τοῖς ἐνδόξοις τοῖς γινομένοις ὑπ' αὐτοῦ.

18 Ἔλεγε δὲ· Τίνι ὁμοία ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; καὶ τίνι ὁμοιώσω αὐτήν;

19 Ὁμοία ἐστὶ κόκκῳ σινάπεως, ὃν λαβὼν ἄνθρωπος ἔβαλεν εἰς κῆπον ἑαυτοῦ· καὶ ηὔξησε, καὶ ἐγένετο εἰς δένδρον

απαιωτης· καὶ παρευθυς ἰσαθη, καὶ εὐχαριστησε τον Θεόν.

14 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ ἀρχισυναγωγος, ἀδημονῶντας διατι τὸ σαββατον ἰατρευσιν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔλεγεν εἰς τὸν ὄχλον· Ἓξ ἡμέραις εἶναι ὁποῦ πρέπει νὰ δουλευωμεν οἱ ἄνθρωποι· εἰς τούτας λοιπὸν ταῖς ἡμεραις ἐρχεσθε νὰ ἰατρεύεσθε, καὶ ὄχι τὴν ἡμέραν του σαββατου.

15 Ὁ Κύριος λοιπὸν ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν τε· Ὑποκρῖται, καθένας ἀπὸ σας το σαββατον δὲν λύει το βόδι τε ἢ τὸν γάϊδαρόν τε ἀπὸ το παχνί τε, καὶ πάγει καὶ τὸ ποτίζει;

16 Καὶ ετουτη ὁποῦ εἶναι θυγατέρα τε Ἀβραὰμ, τὴν ὁποῖαν ἔδεσεν ὁ Σατανᾶς τωρα δεκαοκτω χρόνους, δὲν ἔπρεπε νὰ λυθῇ ἀπὸ το δέσιμον ετουτο τὴν ἡμέραν του σαββάτου;

17 Καὶ λέγωντας αὐτὸς ετουτα τα λόγια, ἐντροπιάζωνταν ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εναντιοῦνταν· καὶ ὁλος ὁ ὄχλος ἐχάρηκεν εἰς ὅλα ἐκεῖνα τα ἔνδοξα ὁποῦ εγιναν ἀπ' αὐτόν.

18 Καὶ ἔλεγε· Μὲ τί ὁμοιάζει ἡ βασιλεία τε Θεοῦ; καὶ μὲ τί νὰ την ὁμοιάσω;

19 Ὁμοιάζει το κοκκι του συναπιου, το ὁποῖον το ἐπῆρεν ενας ἄνθρωπος, καὶ το ἔσπειρεν εἰς το περιβόλι του· καὶ αὔξησε, καὶ ἔγινεν ὡσὰν δένδρον μεγά-

μέγα, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ κατασκηνώσει ἐν τοῖς κλάδοις αὐτοῦ.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· Τίνι ὁμοιώσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοία ἐστὶ ζύμῃ, ἣν λαβοῦσα γυνὴ ἐνέκρυψεν εἰς ἀλεύρου σάτα τρία, ἕως οὗ ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ διεπορεύετο κατὰ πόλις καὶ κώμας διδάσκων, καὶ πορείαν ποιούμενος εἰς Ἱερουσαλήμ.

23 Εἶπε δέ τις αὐτῷ· Κύριε, εἰ ὀλίγοι οἱ σῳζόμενοι; Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς·

24 Ἀγωνίζεσθε εἰσελθεῖν διὰ τῆς στενῆς πύλης· ὅτι πολλοί, λέγω ὑμῖν, ζητήσουσιν εἰσελθεῖν, καὶ οὐκ ἰσχύσουσιν.

25 Ἀφ' οὗ ἂν ἐγερθῇ ὁ οἰκοδεσπότης, καὶ ἀποκλείσῃ τὴν θύραν, καὶ ἄρξησθε ἔξω ἑστάναι, καὶ κρούειν τὴν θύραν, λέγοντες· Κύριε, Κύριε, ἄνοιξον ἡμῖν· καὶ ἀποκριθεὶς ἐρεῖ ὑμῖν· Οὐκ οἶδα ὑμᾶς, πόθεν ἐστέ.

26 Τότε ἄρξεσθε λέγειν· Ἐφάγομεν ἐνώπιόν σου, καὶ ἐπίομεν, καὶ ἐν ταῖς πλατείαις ἡμῶν ἐδίδαξας.

27 Καὶ ἐρεῖ· Λέγω ὑμῖν, οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ· ἀπόστητε

λον, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ ἐφώλιασαν εἰς τὰ κλαδία του.

20 Καὶ πάλιν εἶπε· Μὲ τί νὰ ὁμοιάσω τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ;

21 Ὁμοιάζει προζύμι, τὸ ὁποῖον μία γυναῖκα τὸ ἔκρυψε μέσα εἰς τρία κοιλα ἀλεύρι, ἕως ὁπου ἐζυμώθη ὅλον.

22 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐπέρνα ἀπὸ μέσα ἀπὸ ταῖς χώραις καὶ ἀπὸ τὰ χωριὰ διδάσκοντας, καὶ πηγαίνοντας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

23 Καὶ κάποιος τὸν λέγει· Αὐθέντη, ἂν εἶναι ὀλίγοι ἐκεῖνοι ὁπού σώζονται; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν·

24 Ἀγωνίζεσθε νὰ ἐμβῆτε ἀπὸ τὴν στενὴν τὴν θύραν· ὅτι πολλοί, σᾶς λέγω, θέλουν ζητήσει νὰ ἐμβοῦν, καὶ δὲν θέλουν ἠμπορέσει.

25 Ἀφοῦ σηκωθῇ ὁ οἰκοκύρης, καὶ σφαλίσῃ τὴν θύραν, καὶ ἀρχίσετε νὰ στέκεσθε ἔξω, καὶ νὰ κτυπᾶτε τὴν θύραν, νὰ λέγετε· Αὐθέντη, Αὐθέντη, ἄνοιξε μας· Καὶ ἐκεῖνος θέλει ἀποκριθῇ, νὰ σᾶς εἰπῇ· Δὲν σας ἐξεύρω, ἀπὸ πῦ εἶσθε.

26 Τότε θέλετε ἀρχίσει νὰ λέγετε· Ἐφάγαμεν, καὶ ἐπιάμεν ὑμπρός σου, καὶ εἰς τὰ πλατωματά μας ἐδίδαξες.

27 Καὶ ἐκεῖνος θέλει εἰπεῖ· Λέγω σας, δὲν σᾶς ἐξεύρω ἀπὸ

απ εμου παντες οι ἐργάται τῆς ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ ἔσαι ὁ κλαυθμὸς και ὁ βρυγμος των ὀδοντων, ὅταν ὀψησθε Ἀβραὰμ και Ἰσαακ και Ἰακωβ, και πάντας τὺς προφητας ἐν τη βασιλεία τυ Θεῦ, ὑμᾶς δὲ ἐκβαλλομένης ἔξω.

29 Καὶ ἤξυσιν ἀπὸ ἀνατολων καὶ δυσμων, καὶ ἀπὸ βορρᾶ καὶ νότυ· καὶ ἀνακλιθήσονται ἐν τη βασιλεία τῦ Θεῦ.

30 Καὶ ἰδὺ, εἰσὶν ἐσχαῖοι οἱ ἔσονται πρωτοι, καί εἰσι πρωτοι οἱ ἔσονται ἔσχατοι.

31 Ἐν αὐτη τη ημερα προσηλθόν τινες φαρισαῖοι, λέγοντες αὐτῳ· Ἔξελθε, καὶ πορευυ ἐντεῦθεν· ὁτι Ηρῴδης θέλει σε ἀποκτεῖναι.

32 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες εἴπατε τη ἀλωπεκι ταύτη· Ἰδὺ, ἐκβάλλω δαιμόνια, καὶ ἰασεις ἐπιτελῶ σημερον καὶ αὐριον, καὶ τη τρίτη τιλειῦμαι.

33 Πλὴν δεῖ με σημερον καὶ αὔριον καὶ τη ἐχομένη πορεύεσθαι· ὅτι οὐκ ἐνδέχεται προφητην ἀπολεσθαι ἔξω Ἱερυσαλημ.

34 Ἱερυσαλημ, Ἱερυσαλημ, ἡ ἀποκτείνυσα τυς προφητας, καὶ λιθοβολυσα τυς ἀπεπεμμενυς σοι ποσακις ἠθέλησα ἐπισυναγαγεῖν τὰ τέκνα συ, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;

35 Ἰδὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμων ἔρημος· λέγω δὲ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ με ἴδητε ἕως ἥξῃ ὅτε εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίυ.

πε εισθε· παγενετε ἀπὸ μεια ὅλοι οι ἐργάται της ἀδικίας.

28 Ἐκεῖ θέλει εἶσθαι ὁ κλαυθμὸς καὶ ὁ βρυγμὸς των ὀδόντων, ὅταν εἰδῆτε τὸν Ἀβραὰμ καὶ τὸν Ἰσαακ καὶ τὸν Ἰακωβ, καὶ ὅλες τυς προφητας μεσα εἰς την βασιλείαν τυ Θεῦ, καὶ ἐσᾶς εὐγαλμενυς ἔξω.

29 Καὶ θέλυσιν ἔλθη ἀπὸ την ἀνατολην καὶ ἀπο την δύσιν, καὶ ἀπὸ τὸν βορρᾶν καὶ ἀπὸ τὸν νότον· καὶ θέλυν καθίσει εἰς την βασιλείαν τῦ Θεῦ.

30 Καὶ νὰ, κάποιοι ὑπᾶ εἶναι ὑςερινοὶ καὶ θέλυν γένει πρωτοι, καὶ οἱ πρῶτοι θέλυν γένει ὑςερινοι.

31 Ἐκείνην την ημεραν ἦλθαν εἰς τὸν Ἰησῦν κάποιοι φαρισαῖοι, καὶ τε εἶπαν· Εὔγα, καὶ πάγενε ἀπ ἐδω, ὅτι ὁ Ηρῴδης θέλει νὰ σὲ φονεύσῃ·

32 Καὶ εἶπεν τυς· Σύρτε καὶ εἰπέτε της ἀλεπῦς ἐτύτης· Νά, ὅπᾶ ἐυγάζω δαιμόνια, καὶ ἰατρεύω σημερον καὶ αὔριον, καὶ την τρίτην ἡμέραν τελειῶνομαι.

33 Ὅμως πρέπει σημερον καὶ αὔριον, καὶ την ἄλλην κάμνει χρεία νὰ πηγένω· ὁτι δεν ημπορεῖ νὰ χαλασθῃ προφητης ἔξω ἀπὸ την Ἱερυσαλημ.

34 Ὦ Ἱερυσαλημ, Ἱερυσαλημ, ὁπᾶ σκοτώνεις τυς προφητας, καὶ λιθοβολᾶς τυς ἀπε-

σταλμένους πρὸς αὐτὴν, ὡσάκις ἠθέλησα ἐπισυνάξαι τὰ τέκνα σου, ὃν τρόπον ὄρνις τὴν ἑαυτῆς νοσσιὰν ὑπὸ τὰς πτέρυγας, καὶ οὐκ ἠθελήσατε;

35 Ἰδοὺ, ἀφίεται ὑμῖν ὁ οἶκος ὑμῶν ἔρημος. ἀμὴν δὲ λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ με ἴδητε ἕως ἂν ἥξῃ ὅτε εἴπητε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

γαλμένες εἰς ἐσένα, πόσαις φοραῖς ἠθέλησα νὰ μαζώξω τὰ παιδιά σου, καθὼς ἡ ὄρνιθα μαζώνει τα σπλιά της ἀπὸ κάτω εἰς ταῖς πτερύγαις της, καὶ δὲν ἠθελήσετε;

35 Να, τωρα ὁπου σᾶς ἀφίνεται το σπητί σας ἔρημον· καὶ λέγω σας, ὅτι δὲν θέλετε με εἰδῆ πλέον, ἕως ὁπου νὰ, ἐλθῆ καιρος, ὁπου νὰ εἰπῆτε· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου.

Κιφ. ιδ'. 14.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν τῷ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς οἶκόν τινος τῶν ἀρχόντων τῶν Φαρισαίων σαββάτῳ φαγεῖν ἄρτον, καὶ αὐτοὶ ἦσαν παρατηρούμενοι αὐτόν.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἄνθρωπός τις ἦν ὑδρωπικὸς ἔμπροσθεν αὐτοῦ.

3 Καὶ ἀποκριθεὶς ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς νομικοὺς καὶ Φαρισαίους, λέγων· Εἰ ἔξεστι τῷ σαββάτῳ θεραπεῦσαι;

4 Οἱ δὲ ἡσύχασαν. Καὶ ἐπιλαβόμενος ἰάσατο αὐτὸν, καὶ ἀπέλυσε.

5 Καὶ ἀποκριθεὶς πρὸς αὐτοὺς, εἶπε· Τίνος ὑμῶν ὄνος ἢ βοῦς εἰς φρέαρ ἐμπεσεῖται, καὶ οὐκ εὐθέως ἀνασπάσει αὐτὸν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ σαββάτου;

ΚΑΙ ὅταν ἐπῆγεν εἰς ἕνα σπητι κάποιου ἀπο των ἀρχόντων των Φαρισαίων τὸ σαββατον νὰ φάγῃ ψωμι, καὶ αὐτοὶ τὸν ἐπαραφύλαγαν.

2 Καὶ νά, καὶ ἕνας ἀνθρωπος ὑδρωπικὸς ἔμπροσθέ του.

3 Καὶ ἀποκριθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν εἰς τοὺς νομικοὺς καὶ εἰς τοὺς Φαρισαίους, λεγωντας· Αν εἶναι ἐξουσία τὸ σάββατον νὰ ἰατρευη τινάς;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ἡσύχασαν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς πιάνωντας τον τὸν ἰατρευσε, καὶ τον ἀπόλυσεν.

5 Καὶ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπέν τους· Ἀν ἤθελεν πεσῃ τινὸς γαϊδαρος ἢ βοδι εἰς πηγαδι, φαρευθὺς δὲν ἤθελε τὸ ἐνγάλει το σαββατον;

6 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἀνταποκριθῆναι αὐτῷ ταῦτα.

7 Ἔλεγε δὲ πρὸς τοὺς κεκλημένους παραβολήν, ἐπεχων πως τας πρωτοκλισίας ἐξελέγοντο, λεγων πρὸς αὐτούς.

8 Ὅταν κληθῆς ὑπό τινος εἰς γάμους, μὴ κατακλιθῆς εἰς την πρωτοκλισίαν· μήποτε ἐντιμότερός σου ἦ κεκλημένος ὑπ αὐτου.

9 Καὶ ἐλθων ὁ σε καὶ αὐτὸν καλέσας, ἐρεῖ σοι· Δος τούτω τόπον· καὶ τότε ἄρξῃ μετ αἰσχυνης τον ἔσχατον τοπον κατέχειν.

10 Ἀλλ' ὅταν κληθῆς, πορευθεὶς ἀνάπεσον εἰς τὸν ἔσχατον τόπον· ἵνα ὅταν ἔλθῃ ὁ κεκληκώς σε, εἴπῃ σοι· Φίλε, προσαναβηθι ἀνωτερον· τότε ἔσαι σοι δόξα ἐνωπιον των συνανακειμένων σοι.

11 Ὅτι πας ὁ ὑψων ἑαυτὸν, ταπεινωθήσεται· καὶ ὁ ταπεινων ἑαυτὸν, ὑψωθήσεται.

12 Ἔλεγε δὲ καὶ τῷ κεκληκότι αὐτόν· Ὅταν ποιῆς ἄριστον ἢ δεῖπνον, μὴ φωνει τους φίλους σου, μηδὲ τους ἀδελφους σου, μηδὲ τους συγγενεῖς σου, μηδὲ

6 Καὶ δεν ἠμπόρεσαν νὰ τον ἀποκριθοῦν εἰς ἐτοῦτα.

7 Καὶ εἶπεν καὶ μίαν παραβολὴν εἰς τοὺς καλεσμένους, ἐπειδὴ ἔβλεπε πῶς ἐδιάλεγαν ταῖς πρωτοκαθεδρίαις, λεγωντάς τους·

8 Ὅταν καλεσθῆς ἀπὸ κανεναν εἰς τὸν γάμον, μὴν πᾳγης νὰ καθίσῃς εἰς τὸν πρωτον τόπον· μήπως καὶ εἶναι ἄλλος καλεσμένος τιμιώτερός σου·

9 Καὶ ἐλθῃ ἐκεῖνος ὁπου ἐκάλεσε καὶ ἐσενα καὶ ἐκεῖνον, καὶ θέλει εἰπεῖ· Δος ἐτοῦτα τόπον· καὶ τότε θελεις ἀρχίσει μὲ ἐντροπὴν νὰ κρατῇς τὸν παρακάτω τοπον.

10 Ἀμὴ ὅταν καλεσθῆς, σύρε κάθισε εἰς τὸν κατωτερον τόπον· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος ὁπου σε ἐκάλεσε, καὶ σὲ εἰπεῖ· Ὦ φίλε, ἀνέβα παρακάτω· τότε θέλει εἶσθαι τιμὴ σου ὀμπροσα εἰς ἐκείνους ὁπου κάθοινται μαζύ σου.

11 Ὅτι κάθε ἕνας ὁπου ὑψώνει τοῦ λόγου του, θέλει ταπεινωθῆ· καὶ ἐκεῖνος ὁπου ταπεινώνει του λόγου του, θέλει ὑψωθῆ.

12 Καὶ εἶπεν εἰς ἐκεῖνον ὁπου τον ἐκάλεσε· Ὅταν κάμνῃς γεῦμα ἢ δεῖπνον, μὴν καλεῖς τους φίλους σου, μηδὲ τους ἀδελφούς σου, μηδὲ την γειτάν σου,

γείτονας πλησίας· μήποτε καὶ αὐτοὶ σὲ ἀντικαλέσωσι, καὶ γένηταί σοι ἀνταπόδομα.

13 Ἀλλ' ὅταν ποιῇς δοχήν, κάλει πτωχούς, ἀναπήρους, χωλούς, τυφλούς·

14 Καὶ μακάριος ἔσῃ· ὅτι οὐκ ἔχουσιν ἀνταποδοῦναί σοι· ἀνταποδοθήσεται γάρ σοι ἐν τῇ ἀναστάσει τῶν δικαίων.

15 Ἀκούσας δέ τις τῶν συνανακειμένων ταῦτα, εἶπεν αὐτῷ· Μακάριος ὃς φάγεται ἄρτον ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

16 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ἄνθρωπός τις ἐποίησε δεῖπνον μέγα, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ ἀπέστειλε τὸν δοῦλον αὐτοῦ τὴν ὥρα τοῦ δείπνου εἰπεῖν τοῖς κεκλημένοις· Ἔρχεσθε, ὅτι ἤδη ἕτοιμά ἐστι πάντα.

18 Καὶ ἤρξαντο ἀπὸ μιᾶς παραιτεῖσθαι πάντες. Ὁ πρῶτος εἶπεν αὐτῷ· Ἀγρὸν ἠγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην ἐξελθεῖν, καὶ ἰδεῖν αὐτόν· ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρῃτημένον.

19 Καὶ ἕτερος εἶπε· Ζεύγη βοῶν ἠγόρασα πέντε, καὶ πορεύομαι δοκιμάσαι αὐτά·

μηδὲ τοὺς γείτονας σου τοὺς πλησίους· μήπως καὶ αὐτοὶ σὲ ἀντικαλέσουν, καὶ σοῦ τὸ ἀνταποδώσουσιν.

13 Ἀμὴ ὅταν κάμῃς κάλεσμα, κάλεσε τοὺς πτωχούς, τοὺς βλαμμένους, τοὺς κυτζούς, τοὺς τυφλούς·

14 Καὶ θέλεις εἶσαι καλότυχος· διατὶ δὲν ἔχουν νὰ σὲ τὸ ἀνταποδώσουν· καὶ θέλει σὲ ἀνταποδοθῇ εἰς τὴν ἀνάστασιν τῶν δικαίων.

15 Καὶ ὡσὰν τὰ ἤκουσεν ἕνας ἀπ' ἐκείνους ὁπού ἐκάθετον μαζύ ἐτσὶ τὰ λόγια, τοῦ εἶπεν· Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁπού φάγει ψωμὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος ἐκαμε μεγάλον δεῖπνον, καὶ ἐκάλεσε πολλούς.

17 Καὶ εἰς τὴν ὥραν τοῦ δείπνου ἐστειλε τὸν δοῦλόν του νὰ εἰπῇ εἰς τοὺς καλεσμένους· Ἐλᾶτε, ὅτι τώρα εἶναι ὅλα ἕτοιμα.

18 Καὶ ἄρχισαν ὅλοι μὲ μίαν γνώμην νὰ παραιτῶνται. Καὶ ὁ πρῶτος τοῦ εἶπε· Χωράφι ἀγόρασα, καὶ ἔχω ἀνάγκην νὰ παγω νὰ τὸ ἰδῶ· παρακαλῶ σε, ἔχε με παραιτημένον.

19 Καὶ ἄλλος εἶπε· Πέντε ζευγάρια βόδια ἀγόρασα, καὶ ὑπάγω νὰ τὰ δοκιμάσω· καὶ

ἐρωτῶ σε, ἔχε με παρητημένον.

20 Καὶ ἕτερος εἶπε· Γυναῖκα ἔγημα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

21 Καὶ παραγενόμενος ὁ δοῦλος ἐκεῖνος ἀπήγγειλε τῷ κυρίῳ αὐτοῦ ταῦτα. Τότε ὀργισθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης εἶπε τῷ δούλῳ αὐτοῦ· Ἔξελθε ταχέως εἰς τὰς πλατείας καὶ ῥύμας τῆς πόλεως, καὶ τοὺς πτωχοὺς καὶ ἀναπήρους καὶ χωλοὺς καὶ τυφλοὺς εἰσάγαγε ὧδε.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Κύριε, γέγονεν ὡς ἐπέταξας, καὶ ἔτι τόπος ἐστί.

23 Καὶ εἶπεν ὁ κύριος πρὸς τὸν δοῦλον· Ἔξελθε εἰς τὰς ὁδοὺς καὶ φραγμούς, καὶ ἀνάγκασον εἰσελθεῖν, ἵνα γεμισθῇ ὁ οἶκός μου.

24 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς τῶν ἀνδρῶν ἐκείνων τῶν κεκλημένων γεύσεταί μου τοῦ δείπνου.

25 Συνεπορεύοντο δὲ αὐτῷ ὄχλοι πολλοί· καὶ στραφεὶς εἶπε πρὸς αὐτούς·

26 Εἴ τις ἔρχεται πρός με, καὶ οὐ μισεῖ τὸν πατέρα ἑαυτοῦ καὶ τὴν μητέρα, καὶ τὴν γυναῖκα, καὶ τὰ τέκνα, καὶ τοὺς ἀδελφούς, καὶ τὰς ἀδελφάς, ἔτι δὲ καὶ τὴν ἑαυτοῦ ψυχήν, οὐ δύναταί μου μαθητὴς εἶναι.

παρακαλῶ σε, ἔχε με παρητημένον.

20 Καὶ ἄλλος εἶπεν· Ἐγὼ ἐπανδρεύθηκα, καὶ διὰ τοῦτο οὐ δύναμαι ἐλθεῖν.

21 Καὶ ἐπιστρέψας ὁ δοῦλος ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τὰ αὐτὰ τῷ κυρίῳ αὐτοῦ. Τότε θυμωθεὶς ὁ οἰκοδεσπότης ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν τοῦ δούλου του· Βγὰ ἔξω στὰ στενὰ καὶ στὰ πλατώματα τῆς πολιτείας καὶ φέρε μέσα τοὺς πτωχοὺς καὶ τοὺς ἀναπήρους καὶ τοὺς κουτσοὺς καὶ τοὺς τυφλοὺς ἐδῶ.

22 Καὶ εἶπεν ὁ δοῦλος· Αὐθέντη, ἔγινε καθὼς ὁρίσεις, καὶ ἀκόμι εἶναι τόπος ἀδειανός.

23 Καὶ λέγει ὁ αὐθέντης εἰς τὸν δοῦλόν του· Βγὰ ἔξω εἰς τοὺς δρόμους καὶ εἰς τοὺς φραγμούς, καὶ ἀνάγκασε τους νὰ ἔλθουν μέσα νὰ γεμίσῃ τὸ σπίτι μου.

24 Διατί λέγω σας, ὅτι μηδὲν κανένας ἀπὸ τοὺς ἄνδρας ἐκείνους τοὺς καλεσμένους θέλει γευματίσει τὸ δεῖπνόν μου.

25 Καὶ ὁλοι πολλοὶ ἐπηγαίνασιν μαζύ μὲ τὸν Χριστόν· καὶ ὁ Χριστὸς ἐγύρισε καὶ τοὺς εἶπεν·

26 Ἄνισως καὶ κανένας ἔρχεται εἰς ἐμένα, καὶ δὲν μισεῖ τὸν πατέρα του, καὶ τὴν μητέρα του, καὶ τὴν γυναῖκα του καὶ τὰ παιδιά του, καὶ τοὺς ἀδελφούς του καὶ ταὶς ἀδελφαῖς του, ἀκόμι καὶ τὴν ζωήν του, δὲν ἠμπορεῖ νὰ εἶναι μαθητής μου.

27 Και οστις ου βαστάζει τον σταυρον αυτου, και ερχεται οπισω μου, ου δυναται μου ειναι μαθητης.

28 Τις γαρ εξ υμων, θελων πυργον οικοδομησαι, ουχι πρωτον καθισας ψηφιζει την δαπανην, ει εχει τα προς απαρτισμον;

29 Ινα μηποτε θεντος αυτου θεμελιου, και μη ισχυοντος εκτελεσαι, παντες οι θεωρουντες αρξωνται εμπαιζειν αυτω,

30 Λεγοντες· Οτι ουτος ο ανθρωπος ηρξατο οικοδομειν, και ουκ ισχυσεν εκτελεσαι.

31 Η τις βασιλευς πορευομενος συμβαλειν ετερω βασιλει εις πολεμον, ουχι καθισας πρωτον βουλευεται ει δυνατος εστιν εν δεκα χιλιασιν απαντησαι τω μετα εικοσι χιλιαδων ερχομενω επ αυτον;

32 Ει δε μηγε, ετι αυτου πορρω οντος, πρεσβειαν αποστειλας, ερωτα τα προς ειρηνην.

33 Ουτως ουν, πας εξ υμων ος ουκ αποτασσεται πασι τοις εαυτου υπαρχουσι, ου δυναται μου ειναι μαθητης.

34 Καλον το αλας· εαν δε το αλας μωρανθη, εν τινι αρτυθησεται;

35 Ουτε εις γην, ουτε εις κοπριαν ευθετον εστιν· εξω

27 Και οποιος δεν βαστα τον σταυρον του, και να ερχεται καταπισω μου, δεν ημπορει να ειναι μαθητης μου.

28 Διατι ποιος απο εσας, θελοντας να κτισῃ ενα πυργον, δεν καθιζει πρωτον και λογαριαζει την εξοδαν, αν εχῃ να τον τελειωσῃ;

29 Μηπως και βαλει θεμελιον, και δεν ημπορεσει να τον τελειωσῃ, και αρχισουν ολοι οσοι τον βλεπουν να τον περιπαιζουν,

30 Λεγοντες· Οτι τουτος ο ανθρωπος αρχισε να κτιζῃ, και δεν ημπορεσε να το τελειωσῃ.

31 Η ενας βασιλευς οπου παγει να κτυπηθη με αλλον βασιλεα εις πολεμον, δεν καθιζει πρωτον και συμβουλευεται, αν ημπορῃ με δεκα χιλιαδες να απαντησῃ εκεινον οπου ερχεται απανω του με εικοσι χιλιαδες;

32 Ει δεμη, και δεν ημπορεῖ, ακομι οντας εκεινος μακρα, στελλει παρακαλεσαδες, και παρακαλεῖ (να καμῃ) ειρηνην.

33 Ετζι λοιπον και καθε ενας απο σας, οπου δεν αποτασσεται ολα τα τα υπαρχοντα, δεν δυνεται να εἶναι μαθητης μου.

34 Καλον το αλας· αμη εαν το αλας γενῃ ανάλατον, με τι να αλατισθῃ;

35 Ουδε δια την γην, ουδε δια την κοπρίαν εἶναι καλον·

βαλλησιν αυτό. Ο εχων ώτα ακουειν, ακουετω.

ἀλλα το ριχνουσιν εξω. Οποιος εχει αὐτία νὰ ἀκούσῃ, ἂς ἀκούσῃ.

Κεφ. ιέ. 15.

ΗΣΑΝ δὲ ἐγγίζοντες αὐτῷ παντες οι τελωναι και οι ἁμαρτωλοι, ακουειν αὐτου.

2 Και διεγόγγυζον οἱ φαρισαῖοι και οἱ γραμματεῖς, λεγοντες· Ὅτι οὗτος ἁμαρτωλους προσδέχεται, και συνεσθίει αὐτοῖς.

3 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτους την παραβολην ταυτην, λεγων·

4 Τις ἀνθρωπος ἐξ ὑμων ἔχων ἑκατον πρόβατα, και ἀπολεσας ἓν ἐξ αὐτων, οὐ καταλείπει τὰ ἐνενηκονταεννέα ἐν τῇ ἐρήμῳ, και πορεύεται ἐπι τὸ ἀπολωλος, ἑως εὑρῃ αὐτό;

5 Και εὑρων ἐπιτίθησιν ἐπι τους ὤμους ἑαυτου χαίρων·

6 Και ἐλθων εἰς τὸν οἶκον, συγκαλεῖ τους φίλους και τους γείτονας, λεγων αὐτοῖς· Συγχάρητε μοι, ὅτι εὗρον τὸ πρόβατόν μου το ἀπολωλος.

7 Λέγω ὑμῖν, ὅτι οὕτω χαρὰ ἐσται ἐν τῷ οὐρανῷ ἐπι ἑνι ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι, ἢ ἐπι ἐνενηκονταεννέα δικαιοις, οἵτινες οὐ χρείαν ἔχουσι μετανοίας.

8 Ἢ τίς γυνη, δραχμας ἐχουσα δέκα, ἐαν ἀπολέσῃ δραχμην μίαν, οχι απτει

ΚΑΙ ὅλοι οι τελωναι και ἁμαρτωλοι επάγειναν και εσκουναν, να του ακουσουν.

2 Καὶ οι φαρισαῖοι και οἱ γραμματεῖς εγόγγυζαν, και ἔλεγαν· Οτι ἐτοῦτος ἁμαρτωλους ἀνθρωπος δέχεται, και τρώγει μαζύ τους.

3 Και εἶπεν τους την παραβολὴν ετούτην, λέγοντας·

4 Ποιὸς ἀποτ εσᾶς να εἶχεν ἑκατὸν πρόβατα, καὶ νὰ ἠθέλε χάσῃ ενα ἀπ αὐτὰ, δεν ἀφίνει τὰ ἐννενηκοντα ἐννέα εἰς την ερημον, και πάγει εἰς τὸ χαμενον, ἑως οπου να τὸ εὕρῃ;

5 Και ὡσὰν τὸ εὕρει τὸ βάνει ἀπάνω εἰς τους ὤμους του και χαίρεται.

6 Και ὡσὰν ελθῃ εἰς τὸ σπητι του, κράζει τους φίλους και τους γειτόνους, και λέγει τους· Χαρεῖτε και εσεῖς μετ ἐμενα, οτι εὗρηκα το χαμενον μου πρόβατον.

7 Λεγω σας, οτι τετοιας λογης χαρὰ θέλει εἶσθαι εἰς τὸν ουρανὸν δια ἕνα ἁμαρτωλὸν οπου μετανοεῖ, παρα εἰς τους ἐννενηκοντα ἐννέα δικαιους, οἱ ὁποιοι δεν χρειάζονται μετάνοιαν.

8 Ἡ καμια γυναῖκα, οπου νὰ εχῃ δέκα δραχμάς, ἂν ἠθέλε χάσῃ μίαν δραχμην, δὲν

λιχνον, καὶ σαροῖ την οἰκιαν, καὶ ζητεῖ ἐπιμελῶς, ἑως ὅτε εὕρῃ;

9 Καὶ εὑροῦσα συγκαλεῖται τας φίλας καὶ τας γειτονας, λέγουσα· Συγχάρητέ μοι, ὅτι εὗρον την δραχμην ἣν ἀπωλεσα.

10 Οὕτω, λέγω ὑμῖν, χαρα γίνεται ἐνωπιον των ἀγγέλων του Θεοῦ ἐπὶ ἑνὶ ἁμαρτωλῷ μετανοοῦντι.

11 Εἶπε δέ· Ἄνθρωπός τις εἶχε δυο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ νεωτερος αὐτων τῳ πατρί· Πατερ, δος μοι τὸ ἐπιβαλλον μερος της οὐσίας. Καὶ διεῖλεν αὐτοῖς τὸν βίον.

13 Καὶ μετ᾽ ὀ πολλὰς ἡμερας συναγαγων ἅπαντα ὁ νεωτερος υἱος ἀπεδημησεν εἰς χωραν μακραν· καὶ ἐκεῖ διεσκόρπισε την οὐσίαν αὐτου, ζων ἀσώτως.

14 Δαπανησαντος δὲ αὐτου παντα, ἐγενετο λιμος ἰσχυρὸς κατὰ την χωραν ἐκείνην· καὶ αὐτος ἤρξατο ὑστερεῖσθαι.

15 Καὶ πορευθεὶς ἐκολληθη ἑνὶ των πολιτων της χωρας ἐκεινης· καὶ ἐπεμψεν αὐτὸν εἰς τους ἀγρους αὐτου βόσκειν χοίρους.

16 Καὶ ἐπεθύμει γεμίσαι την κοιλίαν αὐτου ἀπὸ των ἀκάπτει λυχνον, καὶ σαρωνει το πητι, καὶ γυρευει ἐπιμελως, εως ὁπου να την εὑρη;

9 Καὶ ωσαν την εὑρει, κραζει ταῖς φιλενάδες καὶ ταῖς γειτονισσαίς της, καὶ λεγει· Χαρητε καὶ ἐσεῖς μετ᾽ ἐμενα, ὅτι εὑρηκα την δραχμην ὁπου ἔχασα.

10 Τέτοιας λογῆς, σας λεγω, χαρα γίνεται ὁμπροσα εἰς τὲς ἀγγέλης του Θεοῦ σια ἕνα ἁμαρτωλὸν ὁπου μετανοεῖ.

11 Καὶ εἶπε· Κάποιος ἄνθρωπος εἶχε δυο υἱούς.

12 Καὶ εἶπεν ὁ μικρότερος απ᾽ αὐτους εἰς τὸν πατέρα του· Ὦ πάτερ, δός μου τὸ μεριτικὸν ὁπου με τυχαινει της κληρονομίας. Καὶ ἐχωρισεν τους τὸν βίον του.

13 Καὶ εἰς ὀλιγαις ἡμέραις ἐμάζωξεν ὁλα ὁ μικρότερος υἱος, καὶ ἐμίσευεν εἰς χωραν μακραν· καὶ ἐκεῖ ἐσκόρπισε τὰ πράγματά του, ζωντας ἀσωτως.

14 Καὶ ωτὰν τὰ ἐξοδίασεν αὐτος ολα, ἔγινε πεῖνα μεγάλη εἰς την χωραν ἐκείνην· καὶ αὐτος ἀρχισε νὰ γίνεται ἐνδεὴς.

15 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐκόλλησεν εἰς ἕνα ἀπὸ τους πολίτας της χωρας ἐκείνης· καὶ ἐπεμψε τον εἰς τα χωράφιά του, νὰ βόσκη της χοίρους.

16 Καὶ ἐπιθύμα νὰ γεμιση την κοιλιαν του ἀπὸ τὰ ξυλκει-

περατίων ὧν ποθιον αἱ χοῖροι· καὶ οὐδεὶς ἐδίδου αὐτῷ.

17 Εἰς ἑαυτὸν δὲ ἐλθών, εἶπε· Πόσοι μίσθιοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσιν ἄρτων, ἐγὼ δὲ λιμῷ ἀπόλλυμαι;

18 Ἀναστὰς πορεύσομαι πρὸς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐρῶ αὐτῷ· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου.

19 Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου· ποίησόν με ὡς ἕνα τῶν μισθίων σου.

20 Καὶ ἀναστὰς ἦλθε πρὸς τὸν πατέρα ἑαυτοῦ. Ἔτι δὲ αὐτοῦ μακρὰν ἀπέχοντος, εἶδεν αὐτὸν ὁ πατὴρ αὐτοῦ, καὶ ἐσπλαγχνίσθη· καὶ δραμὼν ἐπέπεσεν ἐπὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ κατεφίλησεν αὐτόν.

21 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ υἱός· Πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἄξιος κληθῆναι υἱός σου.

22 Εἶπε δὲ ὁ πατὴρ πρὸς τοὺς δούλους αὐτοῦ· Ἐξενέγκατε τὴν στολὴν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσατε αὐτὸν, καὶ δότε δακτύλιον εἰς τὴν χεῖρα αὐτοῦ, καὶ ὑποδήματα εἰς τοὺς πόδας·

23 Καὶ ἐνέγκαντες τὸν μόσχον τὸν σιτευτὸν θύσατε· καὶ φαγόντες εὐφρανθῶμεν.

24 Ὅτι οὗτος ὁ υἱός μου νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπο-

ρατα ὁπῆ ἔτρωγαν οἱ χοῖροι καὶ κανεὶς δὲν τοῦ ἔδιδε.

17 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, εἶπε· Πόσοι χειρώτοι τοῦ πατρός μου περισσεύουσι ψωμὶ, καὶ ἐγὼ χάνομαι ἀπὸ τὴν πεῖνα;

18 Ἂς σηκωθῶ καὶ ἂς πάγω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ θέλω του εἰπεῖ· Ὦ πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐνώπιόν σου.

19 Καὶ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου· κάμε με καὶ ἐμένα ὡσὰν ἕνα ἀπὸ τοὺς χειρώτες σου.

20 Καὶ σηκωνόμενος ἦλθεν εἰς τὸν πατέρα του. Καὶ ἀκόμι ὢντας μακρὰ, τὸν εἶδεν ὁ πατήρ του, καὶ τὸν ἐσπλαγχνίσθη· καὶ ἔτρεξε καὶ ἔπεσεν εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ τὸν κατεφίλησε.

21 Καὶ λέγει του ὁ υἱός· Ὦ πάτερ, ἥμαρτον εἰς τὸν οὐρανὸν καὶ ἐνώπιόν σου, καὶ πλέον δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλεσθῶ υἱός σου.

22 Καὶ ὁ πατὴρ εἶπεν εἰς τοὺς δουλευτάδες του· Εὐγάλετε τὴν φορεσίαν τὴν πρώτην, καὶ ἐνδύσετέ τον, καὶ δῦτε καὶ δακτυλίδιον εἰς τὸ χέρι του, καὶ ὑποδήματα εἰς τὰ ποδάρια του·

23 Καὶ φέρετε καὶ τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν καὶ σφάξετε· νὰ φᾶμε, νὰ χαρῶμεν·

24 Ὅτι ἴτετος ὁ υἱός μου πλοι νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χα-

λως ἦν, καὶ εὑρέθη. Καὶ ἤρξαντο εὐφραίνεσθαι.

25 Ἦν δὲ ὁ υἱὸς αὐτοῦ ὁ πρεσβύτερος ἐν ἀγρῷ· καὶ ὡς ἐρχόμενος ἤγγισε τῇ οἰκίᾳ, ἤκουσε συμφωνίας καὶ χορῶν.

26 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα τῶν παίδων ἐπυνθάνετο τί εἴη ταῦτα.

27 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦκε· καὶ ἔθυσεν ὁ πατήρ σου τὸν μόσχον τὸν σιτιστόν, ὅτι ὑγιαίνοντα αὐτὸν ἀπέλαβεν.

28 Ὠργίσθη δέ, καὶ οὐκ ἤθελε εἰσελθεῖν. Ὁ οὖν πατὴρ αὐτοῦ ἐξελθὼν παρεκάλει αὐτόν.

29 Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς εἶπε τῷ πατρί· Ἰδού, τοσαῦτα ἔτη δουλεύω σοι, καὶ οὐδέποτε ἐντολήν σου παρῆλθον, καὶ ἐμοὶ οὐδέποτε ἔδωκας ἔριφον, ἵνα μετὰ τῶν φίλων μου εὐφρανθῶ·

30 Ὅτι δὲ ὁ υἱός σου οὗτος, ὁ καταφαγών σε τὸν βίον μετὰ πορνῶν, ἦλθεν, ἔθυσας αὐτῷ τὸν μόσχον τὸν σιτιστόν.

31 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῷ· Τέκνον, σὺ πάντοτε μετ' ἐμοῦ εἶ, καὶ πάντα τὰ ἐμὰ, σὰ ἐστι.

μενος, καὶ εὑρέθη. Καὶ ἄρχοντο νὰ εὐφραίνωνται.

25 Καὶ ὁ μεγαλίτερός του υἱὸς ἦτον εἰς τὸ χωράφι· καὶ καθὼς ἤρχετο καὶ ἐπλησίασεν εἰς τὸ σπῆτι, ἄκουσε τραγούδια καὶ χορές.

26 Καὶ ἐλάλησεν ἕνα ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες του, καὶ ἐρώτησε τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.

27 Καὶ ἐκεῖνος του εἶπε· Ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἦλθε· καὶ ὁ πατέρας σου ἐσφαξε τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν, διατὶ τὸν ἀπόλαυσε γερόν.

28 Καὶ ὠργίσθη, καὶ δὲν ἤθελε νὰ ἔμβη μέσα. Ὁ πατήρ του λοιπὸν εὐγενωντας ἔξω του ἐπαρακάλει.

29 Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν τὸ πατρός του· Νά, τόσες χρόνες ὅπου σὲ δουλεύω, καὶ ὅδε ποτὲ δὲν ἐπαρήκησα τὴν ἐντολήν σου, καὶ ἐμένα καμίαν φορὰν δὲν μοῦ ἔδωκες ἕνα κατζίκι, νὰ εὐφρανθῶ καὶ ἐγὼ μὲ τοὺς φίλους μου·

30 Καὶ τώρα διατὶ ἦλθεν ὁ υἱός σου ἐτοῦτος, ὅπου ἐκατάφαγε τὸν βίον σου μὲ τὰς πορνάις, ἐσφαξες τὸ μοσχάρι τὸ θρεπτὸν διὰ τὴν ἀγάπην του.

31 Καὶ ἐκεῖνος του εἶπεν· Ὦ παιδί μου, ἐσὺ πάντοτε μετ' ἐμένα εἶσαι, καὶ ὅλα τὰ ἰδικά μου, ἰδικά σου εἶναι.

32 Εὐφρανθῆναι δὲ καὶ χαρῆναι ἔδει, ὅτι ὁ ἀδελφός σου οὗτος νεκρὸς ἦν, καὶ ἀνέζησε· καὶ ἀπολωλὼς ἦν, καὶ εὑρέθη.

32 Ἁμὴ ἔπρεπε νὰ χαρῶμεν καὶ νὰ εὐφρανθῶμεν, ὅτι ὁ ἀδελφός σου ἐτοῦτος ἦτον νεκρὸς, καὶ ἀνέζησε· καὶ χαμένος, καὶ εὑρέθη.

Κεφ. ις'. 16.

Ἔλεγε δὲ καὶ πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ· Ἄνθρωπός τις ἦν πλούσιος, ὃς εἶχεν οἰκονόμον· καὶ οὗτος διεβλήθη αὐτῷ ὡς διασκορπίζων τὰ ὑπάρχοντα αὐτοῦ.

2 Καὶ φωνήσας αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Τί τοῦτο ἀκούω περὶ σοῦ; ἀπόδος τὸν λόγον τῆς οἰκονομίας σου· οὐ γὰρ δυνήσῃ ἔτι οἰκονομεῖν.

3 Εἶπε δὲ ἐν ἑαυτῷ ὁ οἰκονόμος· Τί ποιήσω, ὅτι ὁ κύριός μου ἀφαιρεῖται τὴν οἰκονομίαν ἀπ' ἐμοῦ; σκάπτειν οὐκ ἰσχύω, ἐπαιτεῖν αἰσχύνομαι.

4 Ἔγνων τί ποιήσω, ἵνα ὅταν μετασταθῶ τῆς οἰκονομίας, δέξωνταί με εἰς τοὺς οἴκους αὐτῶν.

5 Καὶ προσκαλεσάμενος ἕνα ἕκαστον τῶν χρεωφειλετῶν τοῦ κυρίου ἑαυτοῦ, ἔλεγε τῷ πρώτῳ· Πόσον ὀφείλεις τῷ κυρίῳ μου;

6 Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν βάτους ἐλαίου. Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ κα-

Καὶ ἔλεγεν εἰς τοὺς μαθητάς του ὁ Χριστός· Κάποιος ἄνθρωπος πλούσιος εἶχεν ἕνα οἰκονόμον· καὶ διεβάλθη εἰς αὐτὸν, πὼς σκορπίζει τὰ ὑπάρχοντά του.

2 Καὶ φωνάζωντάς τον, τοῦ εἶπε· Τί εἶναι ἐτοῦτα ὁποῦ ἀκούω διὰ λόγου σου δός μου λογαριασμὸν διὰ τὴν οἰκονομίαν ὁποῦ ἔκαμες· διατὶ δὲν θέλεις ἠμπορέσει πλέον νὰ οἰκονομᾷς.

3 Καὶ ὁ οἰκονόμος εἶπε μέσα του· Τί νὰ κάμω, ἐπειδὴ βγαίνει ὁ αὐθέντης μου τὴν οἰκονομίαν ἀπὸ τοῦ λόγου μου; νὰ σκάπτω δὲν δύνομαι· νὰ ζητῶ ἐντρέπομαι.

4 Ἰξεύρω τί θέλω κάμει, διὰ νὰ μὲ δεχθοῦσι τινὲς εἰς τὰ σπήτια τους, ὅταν ἀλλαχθῶ ἀπὸ τὴν οἰκονομίαν.

5 Καὶ προσκαλώντας κάθε ἕνα ἀπὸ τοὺς χρεωφειλέτας τοῦ αὐθέντος του, εἶπεν εἰς τὸν πρῶτον· Πόσα χρεωστεῖς τοῦ αὐθέντός μου;

6 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἑκατὸν μιτρα λάδι. Καὶ λέγει του· Ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ

θισας ταχιως γραψον πεντηκοντα.

7 Ἔπειτα ἑτέρῳ εἶπε· Σὺ δὲ πόσον ὀφείλεις; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἑκατὸν κόρους σίτου. Καὶ λέγει αὐτῷ· Δέξαι σου τὸ γράμμα, καὶ γράψον ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπῃνεσεν ὁ κύριος τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρονίμως ἐποίησεν· ὅτι οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου φρονιμώτεροι ὑπὲρ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεὰν τὴν ἑαυτῶν εἰσι.

9 Κἀγὼ ὑμῖν λέγω· Ποιήσατε ἑαυτοῖς φίλους ἐκ τοῦ μαμωνᾶ τῆς ἀδικίας· ἵνα ὅταν ἐκλίπητε, δέξωνται ὑμᾶς εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ὁ πιστὸς ἐν ἐλαχίστῳ, καὶ ἐν πολλῷ πιστός ἐστι· καὶ ὁ ἐν ἐλαχίστῳ ἄδικος, καὶ ἐν πολλῷ ἄδικός ἐστιν.

11 Εἰ οὖν ἐν τῷ ἀδίκῳ μαμωνᾷ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ἀληθινὸν τίς ὑμῖν πιστεύσει;

12 Καὶ εἰ ἐν τῷ ἀλλοτρίῳ πιστοὶ οὐκ ἐγένεσθε, τὸ ὑμέτερον τίς ὑμῖν δώσει;

13 Οὐδεὶς οἰκέτης δύναται δυσὶ κυρίοις δουλεύειν· ἢ γὰρ τὸν ἕνα μισήσει, καὶ τὸν ἕτερον ἀγαπήσει· ἢ ἑνὸς κάθισε γλίγωρα καὶ γράψε πεντήκοντα.

7 Καὶ εἰς τὸν ἄλλον εἶπεν· Καὶ ἐσὺ πόσα χρεωστεῖς; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἑκατὸν κοιλὰ σιτάρι. Καὶ λέγει του· Ἔπαρε τὴν ἀπόδειξίν σου, καὶ γράψε ὀγδοήκοντα.

8 Καὶ ἐπαίνεσεν ὁ αὐθέντης τὸν οἰκονόμον τῆς ἀδικίας, ὅτι φρόνημα ἐποιεύθηκε· διατὶ οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου εἶναι φρονιμώτεροι περισσότερον ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ φωτὸς εἰς τὴν γενεάν τους.

9 Καὶ ἐγὼ σᾶς λέγω· Κάμετε φίλους εἰς τοῦ λόγου σας ἀπὸ τὸν πλοῦτον τῆς ἀδικίας· καὶ ὁπόταν ἀποθάνετε, θέλουν σᾶς δεχθῆ εἰς τὰς αἰωνίους σκηνάς.

10 Ἐκεῖνος ὁπού εἶναι ἐμπιστευμένος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἐμπιστευμένος εἶναι· καὶ ἐκεῖνος ὁπού εἶναι ἄδικος εἰς τὸ ὀλίγον, καὶ εἰς τὸ πολὺ ἄδικος εἶναι.

11 Ἂν λοιπὸν εἰς τὸν ἄδικον πλοῦτον δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, ποῖος θέλει σᾶς ἐμπιστευθῆ τὸν ἀληθινόν;

12 Καὶ ἂν εἰς τὰ ξένα δὲν ἐγενήκετε ἐμπιστευμένοι, τὸν ἰδικόν σας πλοῦτον τίς θέλει σᾶς τὸν δώσει;

13 Κανένας δουλευτὴς δὲν δύνεται νὰ δουλεύῃ δυὸ αὐθεντάδες· διατὶ ἢ τὸν ἕνα θέλει μισήσει, καὶ τὸν ἄλλον

ἀνθέξεται, καὶ τὸν ἕτερον καταφρονήσει· οὐ δύνασθε Θεῷ δουλεύειν καὶ μαμωνᾷ.

14 Ἤκουον δὲ ταῦτα πάντα καὶ οἱ Φαρισαῖοι, φιλάργυροι ὑπάρχοντες· καὶ ἐξεμυκτήριζον αὐτόν.

15 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐστε οἱ δικαιοῦντες ἑαυτοὺς ἐνώπιον τῶν ἀνθρώπων· ὁ δὲ Θεὸς γινώσκει τὰς καρδίας ὑμῶν· ὅτι τὸ ἐν ἀνθρώποις ὑψηλὸν, βδέλυγμα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἐστιν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως Ἰωάννου· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ πᾶς εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκοπώτερον δέ ἐστι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γὴν παρελθεῖν, ἢ τοῦ νόμου μίαν κεραίαν πεσεῖν.

18 Πᾶς ὁ ἀπολύων τὴν γυναῖκα αὐτοῦ, καὶ γαμῶν ἑτέραν, μοιχεύει· καὶ πᾶς ὁ ἀπολελυμένην ἀπὸ ἀνδρὸς γαμῶν, μοιχεύει.

19 Ἄνθρωπος δέ τις ἦν πλούσιος, καὶ ἐνεδιδύσκετο πορφύραν καὶ βύσσον, εὐφραινόμενος καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Πτωχὸς δέ τις ἦν ὀνόματι Λάζαρος, ὃς ἐβέβλητο

θέλει ἀγαπήσει· ἢ τὸν ἕνα θέλει διαλέξει, καὶ τὸν ἄλλον θέλει καταφρονέσει· δὲν δυνεσθε νὰ δουλεύετε Θεὸν καὶ πλοῦτον.

14 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἤκουσαν ἐκεῖνα ὅλα, καὶ τὸν ἐγελοῦσαν· διατὶ ἦταν φιλάργυροι.

15 Καὶ λέγει τους· Ἐσεῖς εἰσθε ὁπου δικαιώνετε τον λόγον σας ὁμπροσὰ εἰς τους ἀνθρώπους· ἀμὴ ὁ Θεὸς γνωρίζει ταῖς καρδίαις σας· διατὶ ἐκεῖνο ὁπου εἶναι ὑψηλὸν ὁμπροσὰ εἰς τὸς ἀνθρώπους, εἶναι συγχασία ὁμπροσὰ εἰς τὸν Θεόν.

16 Ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται ἕως τὸν καιρὸν τοῦ Ἰωάννου ἦταν· ἀπὸ τότε ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εὐαγγελίζεται, καὶ κάθε ἄνθρωπος εἰς αὐτὴν βιάζεται.

17 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ παρελθῇ ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ, παρὰ νὰ πέσῃ ἀπὸ τὸν νόμον μία ἄκρη.

18 Κάθε ἄνθρωπος ὁπου ἀφήσει τὴν γυναῖκά του, καὶ παντρευθῇ ἄλλην, εἶναι μοιχός· καὶ κάθε ἕνας ὁπου παντρεύεται γυναῖκα ἀπολελυμένην ἀπὸ τὸν ἄνδρα της, μοιχεύει.

19 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος ἦτον πλούσιος, καὶ ἐνδύνετον κόκκινα καὶ βυσσινα φορέματα, καὶ εὐφραίνετον καθ' ἡμέραν λαμπρῶς.

20 Καὶ ἦτον καὶ ἕνας πτωχὸς τὸ ὁποῖον τὸ ὀνομά του Λάζαρος, ὁ

πρὸς τὸν πλοῦτα αὐτῦ πλακωμενος.

21 Καὶ ἐπιθυμῶν χορτασθῆναι ἀπὸ τῶν ψιχίων τῶν πιπτόντων ἀπὸ τῆς τραπεζης τῦ πλουσίυ· ἀλλα καὶ οἱ κυνες ἐρχομενοι ἀπελειχον τα ἑλκη αὐτῦ.

22 Ἐγενετο δὲ ἀποθανεῖν τὸν πτωχον, καὶ ἀπενεχθῆναι αὐτὸν ὑπο τῶν ἀγγελων εἰς τὸν κόλπον τε Ἀβρααμ· ἀπέθανε δὲ καὶ ὁ πλουσιος, καὶ ἐτάφη.

23 Καὶ ἐν τῷ ἅδῃ ἐπάρας τὰς ὀφθαλμὰς αὐτῦ, ὑπάρχων ἐν βασάνοις, ὁρᾷ τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρόθεν, καὶ Λάζαρον ἐν τοῖς κόλποις αὐτῦ.

24 Καὶ αὐτὸς φωνησας εἶπε· Πατερ Ἀβραὰμ ἐλεησόν με, καὶ πέμψον Λάζαρον, ἵνα βάψῃ τὸ ἄκρον τῦ δακτύλυ αὐτῦ ὕδατος, καὶ καταψύξῃ τὴν γλωσσάν μυ· ὅτι ὀδυνωμαι ἐν τῇ φλογὶ ταύτῃ.

25 Εἶπε δὲ Ἀβραάμ· Τέκνον, μνησθητι ὅτι ἀπέλαβες σὺ τὰ ἀγαθά σε ἐν τῇ ζωῇ σε, καὶ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· νῦν δὲ ὧδε παρακαλεῖται, σὺ δὲ ὀδυνασαι.

26 Καὶ ἐπὶ πασι τουτοις, ὁποῖος ἦτον ἐρριμμένος ὁμπροσθεν εἰς τὴν θύραν τῦ πλουσίυ.

21 Καὶ ἐπεθύμα νὰ χορτασῃ ἀπὸ ταῖς ψίχαις ὁπου ἔπιφτασιν ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ πλουσίυ· ἀλλὰ καὶ οἱ σκυλοι ἤρχωνταν καὶ ἐγλυφαν ταῖς πληγαῖς τῦ.

22 Καὶ ἠλθε καιρος καὶ ἀπέθανεν ὁ πτωχος, καὶ ἐπῆραν τον οἱ ἄγγελοι, καὶ ἐπῆγαν τον εἰς τον κόλπον τοῦ Ἀβραάμ· καὶ ἀπέθανε καὶ ὁ πλουσιος καὶ ἐθάπτη.

23 Καὶ μεσα εἰς τὸν ἅδην, εἰσκόμενος εἰς τὰ βάσανα, ἐσήκωσε τα μάτια τε, καὶ εἶδε τὸν Ἀβραὰμ ἀπὸ μακρὰ, καὶ τὸν Λάζαρον εἰς τὸς κόλπους τε.

24 Καὶ αὐτὸς ἐφωναξε, καὶ εἶπεν· Ὦ πάτερ Ἀβραὰμ λυπησε με, καὶ πεμψε τὸν Λάζαρον, νὰ βυτηση τὴν ἄκραν τῦ δακτύλυ τε εἰς τὸ νερο, νὰ δροσιση τὴν γλωσσάν μυ· διατὶ βασανίζομαι μεσα εἰς τὴν φλόγαν ταύτην.

25 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τε εἶπεν· Ὦ παιδὶ μυ, ἐνθυμηθησι, ὅτι ἐσὺ ἀπόλαυσες τὰ ἀγαθά σε εἰς τὴν ζωήν σε, καὶ ὁ Λάζαρος ὁμοίως τὰ κακά· καὶ τωρα ἐτος παρακαλεῖται, καὶ ἐσὺ λυπᾶσαι.

26 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα ἐτος

μεταξὺ ἡμῶν καὶ ὑμῶν χάσμα μέγα ἐστήρικται, ὅπως οἱ θέλοντες διαβῆναι ἐντεῦθεν πρὸς ὑμᾶς, μὴ δύνωνται, μηδὲ οἱ ἐκεῖθεν πρὸς ἡμᾶς διαπερήσωσιν.

27 Εἶπε δὲ· Ἐρωτῶ σε, πάτερ, ἵνα πέμψῃς αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου·

28 Ἔχω γὰρ πέντε ἀδελφούς, ὅπως διαμαρτύρηται αὐτοῖς, ἵνα μὴ καὶ αὐτοὶ ἔλθωσιν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τῆς βασάνου.

29 Λέγει αὐτῷ Ἀβραάμ· Ἔχουσι Μωσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἀκουσάτωσαν αὐτῶν.

30 Ὁ δὲ εἶπεν· Οὐχί, πάτερ Ἀβραάμ· ἀλλ᾽ ἐάν τις ἀπὸ νεκρῶν πορευθῇ πρὸς αὐτούς, μετανοήσουσιν.

31 Εἶπε δὲ αὐτῷ· Εἰ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν οὐκ ἀκούουσιν, οὐδὲ ἐάν τις ἐκ νεκρῶν ἀναστῇ, πεισθήσονται.

τα, ἀνάμεσα εἰς ἐσᾶς καὶ εἰς ἐμᾶς εἶναι μεγάλον χάσμα, διὰ νὰ μὴν δύνανται ἐκεῖνοι ὁπού θέλουν περάσουν ἀπ᾽ ἐδῶ εἰς ἐσᾶς, μηδὲ ἐκεῖνοι ὁπού εἶναι ἀπ᾽ ἐκεῖ, νὰ περάσουν εἰς ἐμᾶς.

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Παρακαλῶ σε λοιπόν, ὦ πάτερ, νὰ τὸν πέμψῃς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός μου·

28 Διατί ἔχω πέντε ἀδελφούς, νὰ τοὺς μαρτυρήσῃ ἐτοῦτα, διὰ νὰ μὴν ἔλθουν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸν τόπον ἐτοῦτον τῆς βασάνου.

29 Λέγει τοῦ ὁ Ἀβραάμ· Ἔχουσι τὸν Μωϋσέα καὶ τοὺς προφήτας· ἂς ἀκούσουν αὐτούς.

30 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὄχι, πάτερ Ἀβραάμ· ἀμὴ ἂν πάγῃ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς εἰς ἐκείνους, θέλουν μετανοήσει.

31 Καὶ ὁ Ἀβραὰμ τοῦ εἶπεν· Ἂν τὸν Μωυσῆν καὶ τοὺς προφήτας δὲν ἀκούσουν, οὐδὲ ἂν ἀναστηθῇ κανένας ἀπὸ τοὺς νεκροὺς, θέλουν τὸν πιστεύσει.

Κεφ. ιζ'. 17.

ΕΙΠΕ δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· Ἀνένδεκτόν ἐστι μὴ ἐλθεῖν τὰ σκάνδαλα· ἐαὶ δὲ δι᾽ οὗ ἔρχεται.

2 Λυσιτελεῖ αὐτῷ εἰ μύλος ὀνικὸς περίκειται περὶ τὸν τράχηλον αὐτοῦ, καὶ ἔρριπται εἰς

ΚΑΙ᾽ εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάς του· Ἀδύνατον εἶναι νὰ μὴν ἔλθουν τὰ σκάνδαλα· ἀμὴ ἀσιλύμονον εἰς ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἔρχονται.

2 Καλλίτερον τοῦ εἶναι, νὰ εἶναι μία μυλόπετρα τριγύρω εἰς τὸν λαιμόν του, καὶ νὰ ριφθῇ

τὴν θάλασσαν, ἢ ἵνα σκανδαλίσῃ ἕνα τῶν μικρῶν τούτων.

3 Προσέχετε ἑαυτούς. Ἐὰν δὲ ἁμάρτῃ εἰς σὲ ὁ ἀδελφός σου, ἐπιτίμησον αὐτῷ· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, ἄφες αὐτῷ.

4 Καὶ ἐὰν ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἁμάρτῃ εἰς σέ, καὶ ἑπτάκις τῆς ἡμέρας ἐπιστρέψῃ πρὸς σέ, λέγων· Μετανοῶ· ἄφησεν αὐτῷ.

5 Καὶ εἶπον οἱ ἀπόστολοι τῷ Κυρίῳ· Πρόσθες ἡμῖν πίστιν.

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Εἰ εἴχετε πίστιν ὡς κόκκον σινάπεως, ἐλέγετε ἂν τῇ συκαμίνῳ ταύτῃ· Ἐκριζώθητι, καὶ φυτεύθητι ἐν τῇ θαλάσσῃ· καὶ ὑπήκουσεν ἂν ὑμῖν.

7 Τίς δὲ ἐξ ὑμῶν δοῦλον ἔχων ἀροτριῶντα, ἢ ποιμαίνοντα, ὃς εἰσελθόντι ἐκ τοῦ ἀγροῦ ἐρεῖ εὐθέως· Παρελθὼν ἀνάπεσαι;

8 Ἀλλ' οὐχὶ ἐρεῖ αὐτῷ· Ἑτοίμασον τί δειπνήσω, καὶ περιζωσάμενος διακόνει μοι, ἕως φάγω καὶ πίω· καὶ μετὰ ταῦτα φάγεσαι καὶ πίεσαι σύ;

9 Μὴ χάριν ἔχει τῷ δούλῳ ἐκείνῳ ὅτι ἐποίησε τὰ διαταχθέντα αὐτῷ; οὐ δοκῶ.

10 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν εἰς τὴν θάλασσαν, παρὰ νὰ σκανδαλίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς μικροὺς τούτους.

3 Ἔχετε τὸν νοῦν σας. Καὶ ἐὰν σφάλλῃ ὁ ἀδελφός σου εἰς ἕνα, ἐπίτιμησε τον· καὶ ἐὰν μετανοήσῃ, συγχώρησε τον.

4 Καὶ ἂν σὲ σφάλλῃ ἑπτὰ φοραῖς τὴν ἡμέραν, καὶ εἰς ταῖς ἑπτὰ νὰ γυρίσῃ εἰς ἐσένα νὰ εἰπῇ· Μετανοῶ· νὰ τοῦ συγχωρέσῃς.

5 Καὶ οἱ ἀπόστολοι εἶπαν εἰς τὸν Κύριον· Αὔξησε μας πίστιν.

6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· Ἐὰν ἔχετε πίστιν ὡσὰν τὸ κοκκι τοῦ συναπιοῦ, ἠθέλετε εἰπῇ εἰς ἐτούτην τὴν συκαμινέαν· Ξεριζώσου, καὶ φυτεύσου εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἤθελε σᾶς ὑπακούσῃ.

7 Καὶ ποῖος ἀπὸ ἐσᾶς ἔχοντας δοῦλον ὁπού νὰ κάμνῃ τὸ ἀλέτρι, ἢ νὰ βόσκῃ τὰ πρόβατα, ὁ ὁποῖος, ὅταν ἐλθῇ μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἀπὸ τὸ χωράφι, τοῦ λέγει παρευθύς· Πέρασε κάθισε;

8 Καὶ δὲν θέλει τοῦ εἰπεῖ· Ἑτοίμασε τίποτες νὰ δειπνήσω, καὶ περιζώσου καὶ ὑπηρέτα με, ἕως ὁπού νὰ φάγω καὶ νὰ πιῶ· καὶ ὕστερον θέλεις φάγει καὶ θέλεις πιεῖ καὶ ἐσύ;

9 Ταχα εὐχαρίστησε τον δοῦλον ἐκεῖνον, ὅτι ἔκαμεν ἐκεῖνα ὁπού του διέταξεν; δὲν λογιάζω.

10 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν κά-

ποιησητε πάντα τὰ διαταχθεντα ὑμῖν, λεγετε· Ὅτι δοῦλοι ἀχρεῖοί ἐσμεν· ὅτι ὁ ὠφείλομεν ποιῆσαι, πεποιήκαμεν.

11 Καὶ ἐγενετο ἐν τῷ πορεύεσθαι αὐτον εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ αὐτὸς διήρχετο διὰ μέσου Σαμαρείας καὶ Γαλιλαίας.

12 Καὶ εἰσερχομένου αὐτοῦ εἴς τινα κώμην, ἀπήντησαν αὐτῷ δέκα λεπροὶ ἄνδρες, οἳ ἔστησαν πόρρωθεν.

13 Καὶ αὐτοὶ ἦραν φωνὴν, λέγοντες· Ἰησοῦ ἐπιστάτα, ἐλέησον ἡμᾶς.

14 Καὶ ἰδὼν εἶπεν αὐτοῖς· Πορευθέντες ἐπιδείξατε ἑαυτοὺς τοῖς ἱερεῦσι. Καὶ ἐγενετο ἐν τῷ ὑπάγειν αὐτοὺς, ἐκαθαρίσθησαν.

15 Εἷς δὲ ἐξ αὐτων, ἰδὼν ὅτι ἰάθη, ὑπέστρεψε, μετὰ φωνῆς μεγάλης δοξάζων τον Θεόν.

16 Καὶ ἔπεσεν ἐπὶ πρόσωπον παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, εὐχαριστῶν αὐτῷ· καὶ αὐτος ἦν Σαμαρείτης.

17 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησους, εἶπεν· Οὐχὶ οἱ δέκα ἐκαθαρίσθησαν; οἱ δὲ ἐννέα ποῦ;

18 Οὐχ εὑρέθησαν ὑποστρέψαντες δοῦναι δόξαν τῷ Θεῷ, εἰ μὴ ὁ ἀλλογενὴς οὗτος;

μιτε ολα ἐκεῖνα, ὁπου σᾶς ἐδιατάχθηκαν, νὰ λεγετε· Ὅτι ἄχρηοι δουλευτάδες εἴμεσθεν· ὅτι ἐκεῖνο ὁπου ἐχρεωστούσαμεν νὰ κάμωμεν, ἐκάμαμεν.

11 Καὶ ὅταν αὐτὸς ἐπάγαινεν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ἐπέρνα διὰ μέσου τῆς Σαμαρείας καὶ τῆς Γαλιλαίας.

12 Καὶ ἐμβαίνοντας εἰς κάποιαν χαραν, τὸν ἀπάντησαν δέκα λιπροὶ ἄνδρες, οἱ ὁποῖοι ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρὰ.

13 Καὶ ἐψάλαν φωνὴν, καὶ εἶπαν· Ὦ διδάσκαλε Ἰησοῦ, λύπησε μας.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τοὺς εἶδεν, εἶπεν· Ἀμέτε, δείξετε τοὺ λόγου σας εἰς τοὺς ἱερεῖς. Καὶ αὐτοὶ ἐκεῖ ὁπου ἐπάγειναν ἐκαθαρίσθηκαν.

15 Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς, ὡσαν εἶδεν πὼς ἰατρεύθη, ἐγύρισεν, (εἰς τὸν Χριστὸν,) μὲ μεγάλαις φωναῖς δοξάζωντας τὸν Θεόν·

16 Καὶ ἔπεσε προύμητα εἰς τὰ ποδάρια τὲ, εὐχαριστῶντας τον· καὶ αὐτὸς ἦτον Σαμαρείτης.

17 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν· Δὲν ἐκαθαρίσθηκαν καὶ οἱ δέκα; ἀμὴ οἱ ἐννέα ποῦ εἶναι;

18 Δὲν εὑρέθηκαν νὰ γυρίσουν νὰ δώσουν δόξαν τῷ Θεῷ, παρὰ μοναχὰ ἐτοῦτο ὁ ἀλλοεθνὴς;

19 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀναστας πορευου· ἡ πιστις σου σέσωκέ σε.

20 Ἐπερωτηθεὶς δὲ ὑπὸ τῶν Φαρισαίων πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀπεκρίθη αὐτοῖς, καὶ εἶπεν· Οὐκ ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μετα παρατηρήσεως·

21 Οὐδὲ ἐροῦσιν· Ἰδοὺ ὧδε, ἢ, ἰδοὺ ἐκεῖ· ἰδοὺ γαρ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐντὸς ὑμῶν ἐστιν.

22 Εἶπε δὲ πρὸς τοὺς μαθητάς· Ἐλεύσονται ἡμέραι, ὅτε ἐπιθυμήσετε μιαν τῶν ἡμερῶν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου ἰδεῖν, καὶ οὐκ ὄψεσθε.

23 Καὶ ἐροῦσιν ὑμῖν· Ἰδοὺ ὧδε, ἢ, ἰδοὺ ἐκεῖ· μὴ ἀπέλθητε, μηδὲ διώξητε.

24 Ὥσπερ γὰρ ἡ ἀστραπὴ ἡ ἀστράπτουσα ἐκ τῆς ὑπ' οὐρανὸν, εἰς τὴν ὑπ' οὐρανὸν λάμπει· οὕτως ἔσται καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἐν τῇ ἡμέρᾳ αὐτοῦ.

25 Πρῶτον δὲ δεῖ αὐτὸν πολλὰ παθεῖν, καὶ ἀποδοκιμασθῆναι ἀπὸ τῆς γενεᾶς ταύτης.

26 Καὶ καθὼς ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, οὕτως ἔσται καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

27 Ἦσθιον, ἔπινον, ἐγά-

19 Καὶ λέγει του· Σήκω πάγαινε· ἡ πίστις σου σε ἔσωσε.

20 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τὸν ἐρώτησαν· Πότε ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ; Ἀπεκρίθη, καὶ εἶπε τους· Δεν ἔρχεται ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μὲ φύλαξιν·

21 Οὐδὲ θέλουσιν εἰπεῖ· Νὰ ἰδῶ, ἢ, νὰ ἐκεῖ εἶναι· διατὶ νὰ, ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι μέσα σας.

22 Καὶ εἶς τοὺς μαθητάδες εἶπεν· Θέλουσιν ἔλθη ἡμέραις, νὰ ἐπιθυμήσετε μίαν ἀπὸ ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου νὰ εἴδητε, καὶ δὲν θέλετε τὴν εἰδῆ.

23 Καὶ θέλουν σας εἰπεῖ· Νὰ ἰδῶ εἶναι· νὰ ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἐσεῖς νὰ μὴν ὑπᾶτε, μηδὲ νὰ τους ἀκολουθήσετε.

24 Διατὶ καθὼς ἡ ἀστραπὴ ὅπου ἀστράπτει ἀπὸ τὴν μίαν μεριὰν ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, λάμπει ἕως τὴν ἄλλην μεριὰν ἀπὸ κατω εἰς τὸν οὐρανὸν· τέτοιας λογῆς θέλει εἶσθαι καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου εἰς τὴν ἡμέραν του.

25 Καὶ πρῶτα κάμνει χρεία νὰ πάθη πολλὰ, καὶ νὰ καταφρονεθῆ ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐτούτην.

26 Καὶ καθὼς ἐγίνεν εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ Νῶε, ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

27 Ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν,

μεν, ἐξεγαμίζοντο, ἄχρι ἧς ἡμέρας εἰσῆλθε Νωε εἰς την κιβωτόν· καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμος, καὶ ἀπώλεσιν ἅπαντας.

28 Ομοίως καὶ ως ἐγένετο ἐν ταῖς ἡμέραις Λώτ· ἤσθιον, ἔπινον, ἠγόραζον, ἐπώλουν, ἐφύτευον, ὠκοδόμουν·

29 Ἡ δὲ ἡμέρα ἐξῆλθε Λωτ ἀπὸ Σοδόμων, ἔβρεξε πυρ καὶ θειον ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ ἀπωλεσιν ἅπαντας·

30 Κατὰ ταυτα ἔσαι ἡ ἡμέρα ὁ υἱος τοῦ ἀνθρωπου ἀποκαλύπτεται.

31 Ἐν ἐκεινη τῃ ἡμέρα, ὃς ἔσαι ἐπὶ του δωματος, καὶ τὰ σκευη αὐτοῦ ἐν τῃ οἰκία, μὴ καταβάτω ἆραι αὐτά· καὶ ὁ ἐν τῳ ἀγρῳ, ὁμοίως μὴ ἐπιστρεψάτω εἰς τὰ ὀπίσω.

32 Μνημονευετε της γυναικος Λωτ.

33 Ὃς ἐὰν ζητήσῃ την ψυχὴν αὐτοῦ σωσαι, ἀπολέσει αὐτὴν· καὶ ὃς ἐαν ἀπολεσῃ αὐτὴν, ζωογονησει αὐτήν.

34 Λέγω ὑμῖν, ταύτῃ τῃ νυκτὶ ἔσονται δύο ἐπὶ κλίνης μιᾶς· ὁ εἷς παραληφθησεται, καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθησεται.

35 Δύο ἐσονται ἀλήθουσαι ἐπὶ

ἐπάνδρευαν καὶ ἐπανδρεύονται, ἕως την ἡμέραν ἐκεινην ὅπου ἐμβαίνει ὁ Νωε εἰς την κιβωτόν· καὶ ἦλθεν ὁ κατακλυσμὸς, καὶ τους ἐχαλασεν ὅλους.

28 Τετοιας λοιπὸν ἀκόμη ὡς καθως ἐγινεν εἰς ταῖς ἡμέραις του Λωτ· ἔτρωγαν καὶ ἔπιναν, ἀγόραζαν, ἐπουλοῦσαν ἐφύτευαν, ἐκαμναν σπιτια·

29 Καὶ την ἡμέραν ὁπου ἐυγηκεν ὁ Λωτ ἀπὸ τὰ Σόδομα, ἔβρεξε φωτια καὶ θειάφι ἀπὸ τοὺ οὐρανὸν, καὶ τους ἐχαλασεν ὅλους·

30 Τὰ ὁμοια θέλει εἶσθαι καὶ εἰς την ἡμέραν ἐκεινην ὁπου ὁ υἱος τοῦ ἀνθρωπου θέλει φανερωθῆ.

31 Ἐκεινην την ἡμέραν, ὁποιος θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς τὸ δωμα, καὶ τὰ ἀγγεῖα ὁπου ἔχει μεσα εἰς τὸ σπητί του, νὰ μὴν κατεβῇ νὰ τὰ πάρῃ· καὶ ὁποιος εἶναι εἰς τὸ χωράφι, ὁμοίως ἂς μὴν γυρισῃ ὀπίσω.

32 Καὶ ἐνθυμᾶσθε την γυναῖκα τοῦ Λωτ.

33 Ὁποιος ζητήσει νὰ φυλάξῃ την ζωήν του, θέλει την χάσει· καὶ ὁποιος τὴν χάσει, θέλει την φυλάξει.

34 Λέγω σας, εἰς ἐκεινην την νύκτα θέλουσιν εἶσθαι δύο εἰς ενα κρεββάτι· καὶ ὁ ἕνας θέλει παρθῆ, καὶ ὁ ἄλλος θέλει ἀφεθῆ.

35 Δυο θέλουσιν ἀλεθῆ εἰς

το αὐτό· ἡ μία παραληφθήσεται, καὶ ἡ ἑτέρα ἀφεθήσεται.

36 Δυο ἔσονται ἐν τῷ ἀγρῷ· ὁ εἷς παραληφθήσεται, καὶ ὁ ἕτερος ἀφεθήσεται.

37 Καὶ ἀποκριθέντες λέγουσιν αὐτῷ· Πῦ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅπου τὸ σῶμα, ἐκεῖ συναχθήσονται οἱ ἀετοί.

μίαν μερίαν· καὶ ἡ μία θέλει παρθῆ, καὶ ἡ ἄλλη θέλει ἀφεθῆ.

36 Δυο θέλουσιν εἶσθαι εἰς τὸ χωράφι· ὁ ἕνας θέλει παρθῆ, καὶ ὁ ἄλλος θέλει ἀφεθῆ.

37 Καὶ ἀπεκρίθησαν καὶ λέγουν τον· Πῦ, Κύριε; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ὅπου εἶναι τὸ πτῶμα, ἐκεῖ θέλουν μαζωχθῆ καὶ οἱ ἀετοί.

Κεφ. ιη. 18.

ΕΛΕΓΕ δὲ καὶ παραβολὴν αὐτοῖς πρὸς τὸ δεῖν πάντοτε προσεύχεσθαι, καὶ μὴ ἐκκακεῖν·

2 Λέγων· Κριτής τις ἦν ἔν τινι πόλει τὸν Θεὸν μὴ φοβούμενος, καὶ ἄνθρωπον μὴ ἐντρεπόμενος·

3 Χήρα δέ τις ἦν ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ· καὶ ἤρχετο πρὸς αὐτὸν, λέγουσα· Ἐκδίκησόν με ἀπὸ τοῦ ἀντιδίκου μου.

4 Καὶ οὐκ ἠθέλησεν ἐπὶ χρόνον· μετὰ δὲ ταῦτα εἶπεν ἐν ἑαυτῷ· Εἰ καὶ τὸν Θεὸν οὐ φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον οὐκ ἐντρέπομαι,

5 Διάγε τὸ παρέχειν μοι κόπον τὴν χήραν ταύτην, ἐκδικήσω αὐτὴν· ἵνα μὴ εἰς τέλος ἐρχομένη ὑπωπιάζῃ με.

6 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος· Ἀκούσατε τί ὁ κριτὴς τῆς ἀδικίας λέγει·

7 Ὁ δὲ Θεὸς οὐ μὴ ποιήσει

ΚΑΙ ἔλεγεν τους καὶ παραβολὴν, πως πρέπει πάντα να προσεύχωνται, καὶ να μὴν ὀκνοῦσι.

2 Λέγωντας· Ἦταν ἕνας κριτὴς εἰς μίαν χώραν, καὶ μηδὲ τὸν Θεὸν ἐφοβεῖτανε, μηδὲ τους ἀνθρώπους ἐντρεπεντανε.

3 Ἦτον καὶ μία χήρα εἰς τὴν πολιτεκεινὴν· καὶ ἠρχεῦλαν εἰς τοῦτον τὸν κριτὴν, καὶ ἔλεγεν· Ἀυθεντη, ἐκδικεσε με ἀπὸ τὸν ἐναντίον μου.

4 Καὶ δὲν ἠθέλησεν εἰς μερικὸν καιρὸν· υστερα εἶπεν μεσα τυ· Ἀγκαλὰ καὶ τὸν Θεὸν δὲν φοβοῦμαι, καὶ ἄνθρωπον δὲν ἐντρέπομαι·

5 Ὅμως διατὶ νὰ με πειράζῃ ἡ χήρα ετούτη, ἂς την ξεκδικησω· δια νὰ μὴν ἐρχεται ἕως τὸ τέλος καὶ μὲ θλίβῃ.

6 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν· Ἀκούσετε τι λέγει ὁ κριτὴς της ἀδικίας·

7 Καὶ ὁ Θεὸς, πως να μὴν

την ἐκδικησιν των ἐκλεκτῶν αὐτῦ των βοωντων πρὸς αὐτον ἡμέρας και νυκτος, μακροθυμων ἐπ' αὐτοῖς ;

8 Λέγω ὑμιν ὅτι ποιησει την ἐκδικησιν αὐτων ἐν τάχει· πλην ὁ υἱος τῦ ἀνθρωπυ ἐλθων ἀρα εὑρησει την πιστιν ἐπὶ τῆς γῆς ;

9 Εἶπε δε και πρός τινας τους πεποιθότας ἐφ' ἑαυτοῖς ὅτι εἰσὶ δικαιοι, και ἐξουθενοῦντας τους λοιπους, την παραβολην ταυτην·

10 Ἄνθρωποι δυο ἀνεβησαν εις τὸ ἱερὸν προσεύξασθαι· ὁ εἷς Φαρισαῖος, και ὁ ἑτερος τελωνης.

11 Ὁ Φαρισαῖος σταθεὶς πρὸς ἑαυτον ταυτα προσηυχετο· Ὁ Θεος, εὐχαριστω σοι, ὅτι ουκ εἰμι ὡσπερ οἱ λοιποι των ἀνθρώπων, ἅρπαγες, ἄδικοι, μοιχοι, ἢ και ὡς ὅτος ὁ τελωνης.

12 Νηστευω δις του σαββάτυ, ἀποδεκατῶ παντα ὁσα κτῶμαι.

13 Καὶ ὁ τελωνης μακρόθεν ἑστως οὐκ ἠθελεν οὐδε τους ὀφθαλμους εἰς τον ὐρανὸν ἐπᾶραι· ἀλλ' ἐτυπτεν εἰς τὸ στῆθος αὐτῦ, λέγων· Ὁ Θεὸς ἱλάσθητι μοι τῳ ἁμαρτωλῷ.

14 Λεγω ὑμῖν, κατέβη ὅτος δεδικαιωμενος εἰς τον οἰκον αὐτῦ μᾶλλον ἢ ἐκεῖνος· ὅτι πας ὁ ὑψῶν ἑαυτον ταπεινωθησεται· ὁ δε ταπεινῶν ἑαυτον ὑψωθησεται.

15 Προσεφερον δε αὐτῳ και τα βρεφη, ἵνα αὐτων ἅπτηται· ἰδοντες δε οἱ μαθηται ἐπετιμων αὐτοις.

16 Ὁ δε Ἰησους προσκαλεσαμενος αὐτα εἶπε· Ἄφετε τα παιδια ἔρχεσθαι πρός με, και μη κωλυετε αὐτα· τοιουτων γαρ ἐστιν ἡ βασιλεια τῦ θεῦ.

17 Ἀμην λεγω ὑμιν, ὅς ἐαν μη δεξηται την βασιλειαν τῦ θεῦ ὡς παιδιον, ου μη εἰσελθῃ εἰς αὐτην.

18 Καὶ ἐπηρωτησε τις ἄρχων αὐτον λεγων· Διδασκαλε ἀγαθε, τι ποιησας ζωην αἰωνιον κληρονομησω ;

19 Εἶπε δε αὐτῳ ὁ Ἰησους· Τι με λεγεις ἀγαθον ; οὐδεις ἀγαθος εἰ μη εἷς ὁ Θεος.

20 Τας ἐντολας οἶδας· Μη μοιχευσῃς, μη φονευσῃς, μη κλεψῃς, μη ψευδομαρτυρησῃς, τιμα τον πατερα σου και την μητερα.

21 Ὁ δε εἶπε· Ταυτα πανθ' ὑπεμεινα ἐκ νεοτητος μου.

22 Ἀκουσας δε ὁ Ἰησους εἶπε πρὸς αὐτον· Ἔτι ἕν σοι λειπει· πανθ' ὁσα ἐχεις πωλησον και διανειμον πτωχοις, και ἕξεις θησαυρον ἐν ὐρανῷ· και δευρο ἀκολουθει μοι.

23 Ταυτα δε ἀκουσας περιλυπος ἐγενηθη· ἦν γαρ πλουσιος σφοδρα.

24 Ἰδων δε αὐτον ὁ Ἰησους περιλυπον γενομενον εἶπε· Πως δυσκολως οἱ τα χρηματα ἔχοντες εἰσελευσονται εἰς την βασιλειαν τῦ θεῦ !

25 Εὐκοπωτερον γαρ ἐστι κάμηλον διὰ τῆς τρυπης τῆς ῥαφιδος διελθειν, ἢ πλουσιον εἰς την βασιλειαν τῦ θεῦ εἰσελθειν.

26 Εἶπον δε οἱ ἀκουσαντες· Και τις δυναται σωθηναι ;

27 Ὁ δε εἶπε· Τα ἀδυνατα παρα ἀνθρωποις δυνατα ἐστι παρα τῳ θεῳ.

28 Εἶπε δε ὁ Πετρος· Ἰδου ἡμεις ἀφεντες τα ἰδια ἠκολουθησαμεν σοι.

29 Ὁ δε εἶπεν αὐτοις· Ἀμην λεγω ὑμιν, ὅτι ουδεις ἐστιν ὅς ἀφηκε οἰκιαν, ἢ γονεις, ἢ ἀδελφους, ἢ γυναικα, ἢ τεκνα ἕνεκεν τῆς βασιλειας τῦ θεῦ,

30 ὅς ου μη ἀπολαβῃ πολλαπλασιονα ἐν τῳ καιρῳ τῳτῳ, και ἐν τῳ αἰωνι τῳ ἐρχομενῳ ζωην αἰωνιον.

31 Παραλαβων δε τους δωδεκα εἶπε πρὸς αὐτους· Ἰδου ἀναβαινομεν εἰς Ἱεροσολυμα, και τελεσθησεται παντα τα γεγραμμενα διὰ των προφητων τῳ υἱῳ τῦ ἀνθρωπυ·

32 παραδοθησεται γαρ τοις ἐθνεσι, και ἐμπαιχθησεται, και ὑβρισθησεται, και ἐμπτυσθησεται·

33 και μαστιγωσαντες ἀποκτενουσιν αὐτον· και τῃ ἡμερᾳ τῃ τριτῃ ἀναστησεται.

34 Και αὐτοι οὐδεν τουτων συνηκαν· και ἦν τὸ ῥημα τῳτο κεκρυμμενον ἀπ' αὐτων, και οὐκ ἐγινωσκον τα λεγομενα.

35 Ἐγενετο δε ἐν τῳ ἐγγιζειν αὐτον εἰς Ἱερειχω τυφλος τις ἐκαθητο παρα την ὁδον προσαιτων·

36 ἀκουσας δε ὄχλυ διαπορευομενυ ἐπυθανετο τι ἂν εἰη τῳτο.

37 Ἀπηγγειλαν δε αὐτῳ ὅτι Ἰησους ὁ Ναζωραιος παρερχεται.

38 Καὶ ἐβοησε λεγων· Ἰησου, υἱε Δαβιδ, ἐλεησον με.

39 Καὶ οἱ προαγοντες ἐπετιμων αὐτῳ ἵνα σιωπησῃ· ὁ δε πολλῳ μαλλον ἔκραζε· Υἱε Δαβιδ, ἐλεησον με.

40 Σταθεις δε ὁ Ἰησους ἐκελευσεν αὐτον ἀχθηναι πρὸς αὐτον· ἐγγισαντος δε αὐτυ ἐπηρωτησεν αὐτον

41 λεγων· Τι σοι θελεις ποιησω ; Ὁ δε εἶπε· Κυριε, ἵνα ἀναβλεψω.

42 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπε πρὸς αὐτον· Ἀναβλεψον· ἡ πιστις σου σεσωκε σε.

43 Καὶ παραχρημα ἀνεβλεψε, και ἠκολουθει αὐτῳ δοξαζων τον θεον· και πας ὁ λαος ἰδων ἔδωκεν αἰνον τῳ θεῳ.

44 Καὶ διελθων εἰσηλθεν εἰς Ἱερειχω και διηρχετο.

45 Καὶ ἰδου ἀνηρ ὀνοματι καλουμενος Ζακχαιος, και αὐτος ἦν ἀρχιτελωνης, και ἦν πλουσιος·

46 και ἐζητει ἰδειν τον Ἰησουν τις ἐστιν, και οὐκ ἠδυνατο ἀπο τυ ὄχλυ, ὅτι τῃ ἡλικιᾳ μικρος ἦν.

47 Καὶ προδραμων ἔμπροσθεν ἀνεβη ἐπι συκομορεαν ἵνα ἴδῃ αὐτον· ὅτι ἐκεινης ἤμελλε διερχεσθαι.

48 Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπι τον τοπον, ἀναβλεψας ὁ Ἰησους εἶδεν αὐτον, και εἶπε πρὸς αὐτον· Ζακχαιε, σπευσας κατάβηθι· σημερον γαρ ἐν τῳ οἰκῳ σου δει με μειναι.

49 Καὶ σπευσας κατεβη, και ὑπεδεξατο αὐτον χαιρων.

50 Καὶ ἰδοντες πανες διεγογγυζον λεγοντες ὅτι παρα ἁμαρτωλῳ ἀνδρι εἰσηλθε καταλυσαι.

51 Σταθεις δε Ζακχαιος εἶπε πρὸς τον κυριον· Ἰδου τα ἡμισια των ὑπαρχοντων μου, κυριε, τοις πτωχοις δινω· και εἴ τινος τι ἐσυκοφαντησα, ἀποδιδωμι τετραπλουν.

52 Εἶπε δε πρὸς αὐτον ὁ Ἰησους ὅτι Σημερον σωτηρια τῳ οἰκῳ τῳτῳ ἐγενετο, καθοτι και ὅτος υἱος Ἀβρααμ ἐστιν.

53 Ἦλθε γαρ ὁ υἱος τῦ ἀνθρωπυ ζητησαι και σωσαι τὸ ἀπολωλος.

54 Ἀκουοντων δε αὐτων ταυτα προσθεις εἶπε παραβολην, διὰ τὸ ἐγγυς εἶναι Ἱερουσαλημ αὐτον, και δοκειν αὐτους ὅτι παραχρημα μελλει ἡ βασιλεια τῦ θεῦ ἀναφαινεσθαι.

55 Εἶπε τοινυν· Ἄνθρωπος τις εὐγενης ἐπορευθη εἰς χωραν μακραν λαβειν ἑαυτῳ βασιλειαν, και ὑποστρεψαι.

56 Καλεσας δε δεκα δουλους ἑαυτυ ἔδωκε δεκα μνας, και εἶπε πρὸς αὐτους· Πραγματευσασθε ἐν ᾧ ἔρχομαι.

57 Οἱ δε πολιται αὐτυ ἐμισουν αὐτον, και ἀπεστειλαν πρεσβειαν ὀπισω αὐτυ λεγοντες· Οὐ θελομεν τῳτον βασιλευσαι ἐφ' ἡμας.

58 Καὶ ἐγενετο ἐν τῳ ὑποστρεψαι αὐτον λαβοντα την βασιλειαν, και εἶπε φωνηθηναι πρὸς αὐτον τους δουλους τῳτους οἷς δεδωκει το ἀργυριον, ἵνα γνῳ τις τι διεπραγματευσατο.

59 Παρεγενετο δε ὁ πρωτος λεγων· Κυριε, ἡ μνα σου προσηργασατο δεκα μνας.

60 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτον· Εὖγε, ἀγαθε δουλε, ὅτι ἐν ἐλαχιστῳ πιστος ἐγενου, ἴσθι ἐξουσιαν ἐχων ἐπι δεκα πολεις.

61 Καὶ ὁ δευτερος παρεγενετο λεγων· Κυριε, ἡ μνα σου ἐποιησε πεντε μνας.

62 Εἶπε δε και τῳτῳ· Και σὺ γινου ἐπι πεντε πολεων.

63 Καὶ ἕτερος παρεγενετο λεγων· Κυριε, ἰδου ἡ μνα σου, ἣν εἶχον ἀποκειμενην ἐν σουδαριῳ·

64 ἐφοβουμην γαρ σε, ὅτι ἀνθρωπος αὐστηρος εἶ· αἴρεις ὁ οὐκ ἔθηκας, και θερίζεις ὁ οὐκ ἔσπειρας.

65 Λεγει δε αὐτῳ· Ἐκ τῦ στοματος σου κρινω σε, πονηρε δουλε· ἤδεις ὅτι ἐγω ἄνθρωπος αὐστηρος εἰμι, αἴρων ὁ οὐκ ἔθηκα, και θερίζων ὁ οὐκ ἔσπειρα·

66 και διατι οὐκ ἔδωκας το ἀργυριον μου ἐπι τραπεζαν, και ἐγω ἐλθων σὺν τοκῳ ἂν αὐτο ἔπραξα ;

67 Καὶ τοις παρεστωσιν εἶπε· Ἄρατε ἀπ' αὐτυ την μνᾶν, και δοτε τῳ τας δεκα μνας ἐχοντι.

68 Καὶ εἶπον αὐτῳ· Κυριε, ἔχει δεκα μνας.

69 Λεγω γαρ ὑμιν ὅτι παντι τῳ ἐχοντι δοθησεται· ἀπο δε τυ μη ἐχοντος και ὁ ἐχει ἀρθησεται ἀπ' αὐτυ.

70 Πλην τους ἐχθρους μου τῳτους τους μη θελησαντας με βασιλευσαι ἐφ' ἡμας ἀγαγετε ὧδε, και κατασφαξατε ἐμπροσθεν μου.

71 Καὶ εἰπων ταυτα ἐπορευετο ἔμπροσθεν ἀναβαινων εἰς Ἱερουσαλημ.

72 Καὶ ἐγενετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθφαγη και Βηθανιαν πρὸς τὸ ὀρος τὸ καλουμενον Ἐλαιων, ἀπεστειλε δυο τους μαθητας αὐτυ

73 λεγων· Πορευθητε εἰς την κατεναντι κωμην, ἐν ᾗ εἰσπορευομενοι εὑρησετε πωλον δεδεμενον, ἐφ' ὃν οὐδεις πω ἀνθρωπων ἐκαθισεν· λυσαντες αὐτον ἀγαγετε·

74 και ἐαν τις ὑμας ἐρωτᾳ· Διατι λυετε ; οὕτως ἐρειτε αὐτῳ· Ὁτι ὁ κυριος αὐτυ χρειαν ἐχει.

75 Ἀπελθοντες δε οἱ ἀπεσταλμενοι εὑρον καθως εἶπεν αὐτοις.

76 Λυοντων δε αὐτων τον πωλον εἶπον οἱ κυριοι αὐτυ πρὸς αὐτους· Διατι λυετε τον πωλον ;

77 Οἱ δε εἶπον· Ὁτι ὁ κυριος αὐτυ χρειαν ἐχει.

78 Καὶ ἀγαγοντες αὐτον πρὸς τον Ἰησουν, και ἐπιβαλοντες τα ἱματια ἑαυτων ἐπι τον πωλον ἐπεβιβασαν τον Ἰησουν.

79 Πορευομενυ δε αὐτυ ὑπεστρωννυον τα ἱματια ἑαυτων ἐν τῃ ὁδῳ.

80 Ἐγγιζοντος δε ἤδη αὐτυ και πρὸς καταβασιν τῦ ὄρυς τῶν Ἐλαιων ἤρξαντο ἅπαν το πληθος των μαθητων χαιροντες αἰνειν τον θεον φωνῃ μεγαλῃ περι πασων ὧν ἑωρακεισαν δυναμεων,

81 λεγοντες· Εὐλογημενος ὁ ἐρχομενος βασιλευς ἐν ὀνοματι κυριυ· ἐν ὐρανῷ εἰρηνη, και δοξα ἐν ὑψιστοις.

82 Καὶ τινες των ὄχλων ἀπο τῆς συναγωγῆς εἶπον πρὸς αὐτον· Διδασκαλε, ἐπιτιμησον τοις μαθηταις σου.

83 Καὶ ἀποκριθεις εἶπε· Λεγω ὑμιν ὅτι ἐαν οὗτοι σιωπησωσιν, οἱ λιθοι κραξουσιν.

84 Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδων την πολιν ἔκλαυσεν ἐπ' αὐτῃ

85 λεγων· Ὅτι εἰ ἔγνως ἐν τῃ ἡμερᾳ σου ταυτῃ και σὺ τα πρὸς εἰρηνην σου· νυν δε ἐκρυβη ἀπο ὀφθαλμων σου.

86 Ὅτι ἥξουσιν ἡμερας ἐπι σε, και παρεμβαλουσιν οἱ ἐχθροι σου χαρακα σοι, και περικυκλωσουσι σε, και συνεξουσι σε πανταχοθεν,

87 και ἐδαφιουσι σε και τα τεκνα σου ἐν σοι, και οὐκ ἀφησουσιν ἐν σοι λιθον ἐπι λιθῳ, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔγνως τον καιρον τῆς ἐπισκοπῆς σου.

88 Καὶ εἰσελθων εἰς το ἱερον ἤρξατο ἐκβαλλειν τους πωλουντας ἐν αὐτῳ και τους ἀγοραζοντας,

89 λεγων αὐτοις· Γεγραπται ὅτι Ὁ οἰκος μου οἰκος προσευχης ἐστιν· ὑμεις δε αὐτον ἐποιησατε σπηλαιον λῃστων.

90 Καὶ ἦν διδασκων τὸ καθ' ἡμεραν ἐν τῳ ἱερῳ· οἱ δε ἀρχιερεις και οἱ γραμματεις ἐζητουν αὐτον ἀπολεσαι, και οἱ πρωτοι τυ λαυ·

91 και οὐκ ἐυρισκον τι ποιησωσιν αὐτον· ὁ λαος γαρ ἅπας ἐξεκρεματο ἀκουων αὐτυ.

92 Καὶ ἐγενετο ἐν μια των ἡμερων διδασκοντος αὐτυ τον λαον ἐν τῳ ἱερῳ και εὐαγγελιζομενυ, ἐπεστησαν οἱ ἀρχιερεις και οἱ γραμματεις σὺν τοις πρεσβυτερις,

93 και εἶπον πρὸς αὐτον λεγοντες· Εἰπον ἡμιν ἐν ποια ἐξουσια ταυτα ποιεις ; ἢ τις ἐστιν ὁ δους σοι την ἐξουσιαν ταυτην ;

94 Ἀποκριθεις δε εἶπε πρὸς αὐτους· Ἐρωτησω ὑμας κἀγω λογον ἕνα, και εἰπατε μοι·

95 Το βαπτισμα Ἰωαννυ ἐξ ὐρανυ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρωπων ;

96 Οἱ δε συνελογιζοντο πρὸς ἑαυτους λεγοντες· Ὅτι ἐαν εἴπωμεν ἐξ ὐρανυ, ἐρει· Διατι οὐκ ἐπιστευσατε αὐτῳ ;

97 Ἐαν δε εἴπωμεν ἐξ ἀνθρωπων, πας ὁ λαος καταλιθασει ἡμας· πεπεισμενοι γαρ εἰσιν Ἰωαννην προφητην εἶναι.

98 Καὶ ἀπεκριθησαν μη εἰδεναι πὁθεν.

99 Καὶ ὁ Ἰησους εἶπε πρὸς αὐτους· Οὐδε ἐγω λεγω ὑμιν ἐν ποια ἐξουσια ταυτα ποιω.

100 Ἤρξατο δε πρὸς τον λαον λεγειν την παραβολην ταυτην· Ἄνθρωπος τις ἐφυτευσε ἀμπελωνα, και ἐξεδετο αὐτον γεωργοις, και ἀπεδημησε χρονους ἱκανους.

101 Καὶ τῳ καιρῳ ἀπεστειλε πρὸς τους γεωργους δουλον, ἵνα ἀπο τυ καρπυ τυ ἀμπελωνος δωσιν αὐτῳ· οἱ δε γεωργοι ἐξαποστειλαντες αὐτον κενον δερουσιν αὐτον και ἀπεστειλαν κενον.

102 Καὶ προσεθετο ἕτερον πεμψαι δουλον· οἱ δε κακεινον δειραντες και ἀτιμασαντες ἐξαπεστειλαν κενον.

103 Καὶ προσεθετο τριτον πεμψαι· οἱ δε και τουτον τραυματισαντες ἐξεβαλον.

104 Εἶπε δε ὁ κυριος τυ ἀμπελωνος· Τι ποιησω ; πεμψω τον υἱον μου τον ἀγαπητον· ἴσως τουτον ἐντραπησονται.

105 Ἰδοντες δε αὐτον οἱ γεωργοι διελογιζοντο πρὸς ἑαυτους λεγοντες· Ὅτος ἐστιν ὁ κληρονομος· δευτε ἀποκτεινωμεν αὐτον, ἵνα ἡμων γενηται ἡ κληρονομια.

106 Καὶ ἐκβαλοντες αὐτον ἔξω τυ ἀμπελωνος ἀπεκτειναν.

107 Τι οὖν ποιησει αὐτοις ὁ κυριος τυ ἀμπελωνος ; ἐλευσεται και ἀπολεσει τους γεωργους τῳτους, και δωσει τον ἀμπελωνα ἄλλοις.

108 Ἀκουσαντες δε εἶπον· Μη γενοιτο.

109 Ὁ δε ἐμβλεψας αὐτοις εἶπε· Τι οὖν ἐστι τὸ γεγραμμενον τῳτο· Λιθον ὃν ἀπεδοκιμασαν οἱ οἰκοδομουντες, ὅτος ἐγενηθη εἰς κεφαλην γωνιας ;

110 Πας ὁ πεσων ἐπι τον λιθον τῳτον συνθλασθησεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πεσῃ, λικμησει αὐτον.

111 Καὶ ἐζητησαν οἱ γραμματεις και οἱ ἀρχιερεις ἐπ' αὐτῳ ἐπιβαλειν τας χειρας ἐν αὐτῃ τῃ ὥρᾳ, και ἐφοβηθησαν τον λαον· ἔγνωσαν γαρ ὅτι πρὸς αὐτους την παραβολην ταυτην εἶπε.

112 Καὶ παρατηρησαντες ἀπεστειλαν ἐγκαθετους ὑποκρινομενους ἑαυτους δικαιους εἶναι, ἵνα ἐπιλαβωνται αὐτυ λογυ, ὥστε παραδουναι αὐτον τῃ ἀρχῃ και τῃ ἐξουσιᾳ τῦ ἡγεμονος.

113 Καὶ ἐπηρωτησαν αὐτον λεγοντες· Διδασκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθως λεγεις και διδασκεις, και οὐ λαμβανεις πρὸσωπον, ἀλλ' ἐπ' ἀληθειας την ὁδον τῦ θεῦ διδασκεις·

114 ἔξεστιν ἡμας κηνσον δουναι Καισαρι ἢ οὔ ;

115 Κατανοησας δε αὐτων την πανουργιαν εἶπε πρὸς αὐτους· Τι με πειραζετε ;

116 Ἐπιδειξατε μοι δηναριον· τινος ἔχει εἰκονα και ἐπιγραφην ;

117 Ἀποκριθεντες δε εἶπον· Καισαρος.

118 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτους· Ἀποδοτε οὖν τα Καισαρος Καισαρι, και τα τῦ θεῦ τῳ θεῳ.

119 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβεσθαι αὐτυ ῥηματος ἐνωπιον τυ λαυ· και θαυμασαντες ἐπι τῃ ἀποκρισει αὐτυ ἐσιγησαν.

120 Προσελθοντες δε τινες των Σαδδουκαιων, οἱ ἀντιλεγοντες ἀναστασιν μη εἶναι,

121 ἐπηρωτησαν αὐτον λεγοντες·

122 Διδασκαλε, Μωσης ἔγραψεν ἡμιν ὅτι ἐαν τινος ἀδελφος ἀποθανῃ ἔχων γυναικα, και ὅτος ἄτεκνος ἀποθανῃ, ἵνα λαβῃ ὁ ἀδελφος αὐτυ την γυναικα αὐτυ, και ἐξαναστησῃ σπερμα τῳ ἀδελφῳ αὐτυ.

123 Ἑπτα οὖν ἀδελφοι ἦσαν· και ὁ πρωτος λαβων γυναικα ἀπεθανε ἄτεκνος·

124 και ὁ δευτερος ἔλαβε την γυναικα, και ὅτος ἀπεθανεν ἄτεκνος·

125 και ὁ τριτος ὡσαυτως· ὡσαυτως δε και οἱ ἑπτα οὐκ ἀφηκαν τεκνα, και ἀπεθανον·

126 ὕστερον δε πασιν ἀπεθανε και ἡ γυνη·

127 ἐν τῃ οὖν ἀναστασει τινος των ἑπτα ἔσται γυνη ; πασι γαρ ἔσχον αὐτην γυναικα.

128 Καὶ ἀποκριθεις ὁ Ἰησους εἶπε πρὸς αὐτους· Οἱ υἱοι τῦ αἰωνος τῳτου γαμουσι και γαμιζονται·

129 οἱ δε καταξιωθεντες τυ αἰωνος ἐκεινου τυχειν και τῆς ἀναστασεως τῆς ἐκ νεκρων οὔτε γαμουσιν οὔτε γαμιζονται·

130 οὐδε γαρ ἀποθανειν ἔτι δυνανται· ἰσαγγελοι γαρ εἰσι, και υἱοι εἰσι τῦ θεῦ τῆς ἀναστασεως υἱοι ὑπαρχοντες.

131 Ὅτι δε ἐγειρονται οἱ νεκροι, και Μωσης ἐμηνυσεν ἐπι τῆς βατου, ὡς λεγει κυριον τον θεον Ἀβρααμ και θεον Ἰσαακ και θεον Ἰακωβ·

132 θεος δε οὐκ ἔστιν νεκρων ἀλλα ζωντων· πανες γαρ αὐτῳ ζωσιν.

133 Ἀποκριθεντες δε τινες των γραμματεων εἶπον· Διδασκαλε, καλως εἶπας·

134 οὐκετι γαρ ἐτολμων αὐτον οὐδεν ἐπερωτησαι.

135 Καὶ ἔλεγε πρὸς αὐτους· Πως λεγουσι τον Χριστον υἱον Δαβιδ εἶναι ;

136 Καὶ αὐτος Δαβιδ λεγει ἐν βιβλῳ ψαλμων· Εἶπε κυριος τῳ κυριῳ μου· Καθου ἐκ δεξιων μου,

137 ἕως ἂν θω τους ἐχθρους σου ὑποποδιον τῶν ποδων σου.

138 Δαβιδ οὖν κυριον αὐτον καλει· και πως υἱος αὐτυ ἐστιν ;

139 Ἀκουοντος δε παντος τυ λαυ εἶπε πρὸς τους μαθητας αὐτυ·

140 Προσεχετε ἀπο των γραμματεων των θελοντων περιπατειν ἐν στολαις, και φιλουντων ἀσπασμους ἐν ταις ἀγοραις, και πρωτοκαθεδριας ἐν ταις συναγωγαις, και πρωτοκλισιας ἐν τοις δειπνοις·

141 οἱ κατεσθιοντες τας οἰκιας των χηρων, και προφασει μακρα προσευχομενοι· οὗτοι λημψονται περισσοτερον κριμα.

142 Καὶ ἀναβλεψας εἶδε τους βαλλοντας τα δωρα αὐτων εἰς τον γαζοφυλακιον τους πλουσιους·

143 εἶδε δε και χηραν τινα πενιχραν βαλλουσαν ἐκει λεπτα δυο·

144 και εἶπεν· Ἀληθως λεγω ὑμιν ὅτι ἡ χηρα ἡ πτωχη αὕτη πλειον πανων ἔβαλεν·

145 πανες γαρ οὗτοι ἐκ τῦ περισσευοντος αὐτοις ἔβαλον εἰς τα δωρα· αὕτη δε ἐκ τῆς ὑστερησεως αὐτης πανα ὅσα εἶχε ἔβαλε, ὅλον τον βιον αὐτης.

146 Καὶ τινων λεγοντων περι τυ ἱερυ ὅτι καλοις λιθοις και ἀναθημασι κεκοσμηται, εἶπεν·

147 Ταυτα ἃ θεωρειτε, ἐλευσονται ἡμερας ἐν αἷς οὐκ ἀφεθησεται λιθος ἐπι λιθῳ ὃς οὐ καταλυθησεται.

148 Ἐπηρωτησαν δε αὐτον λεγοντες· Διδασκαλε, πὁτε οὖν ταυτα ἔσται ; και τι τὸ σημειον ὅταν μελλῃ ταυτα γινεσθαι ;

149 Ὁ δε εἶπε· Βλεπετε μη πλανηθητε· πολλοι γαρ ἐλευσονται ἐπι τῳ ὀνοματι μου λεγοντες· Ἐγω εἰμι· και ὁ καιρος ἤγγικε· μη οὖν πορευθητε ὀπισω αὐτων.

150 Ὅταν δε ἀκουσητε πολεμους και ἀκαταστασιας, μη πτοηθητε· δει γαρ ταυτα γενεσθαι πρωτον, ἀλλ' οὐκ εὐθεως τὸ τελος.

151 Τοτε ἔλεγεν αὐτοις· Ἐγερθησεται ἔθνος ἐπι ἔθνος, και βασιλεια ἐπι βασιλειαν·

152 ἔσονται δε σεισμοι μεγαλοι κατα τοπους, και λιμοι, και λοιμοι, φοβητρα τε και σημεια ἀπ' ὐρανυ μεγαλα ἔσται.

153 Πρὸ δε τυτων πανων ἐπιβαλουσιν ἐφ' ὑμας τας χειρας αὐτων, και διωξουσιν ὑμας παραδιδοντες εἰς τας συναγωγας και φυλακας, ἀπαγομενους ἐπι βασιλεις και ἡγεμονας ἕνεκεν τῦ ὀνοματος μου·

154 ἀποβησεται δε ὑμιν εἰς μαρτυριον.

155 Θετε οὖν ἐν ταις καρδιαις ὑμων μη προμελετᾶν ἀπολογηθηναι·

156 ἐγω γαρ δωσω ὑμιν στομα και σοφιαν, ᾗ οὐ δυνησονται ἀντειπειν οὐδε ἀντιστηναι πανες οἱ ἀντικειμενοι ὑμιν.

157 Παραδοθησεσθε δε και ὑπο γονεων και ἀδελφων και συγγενων και φιλων, και θανατωσουσιν ἐξ ὑμων·

158 και ἔσεσθε μισουμενοι ὑπο πανων διὰ το ὄνομα μου·

159 και θριξ ἐκ τῆς κεφαλης ὑμων οὐ μη ἀπολεσθῃ·

160 ἐν τῃ ὑπομονῃ ὑμων κτησασθε τας ψυχας ὑμων.

161 Ὅταν δε ἴδητε κυκλουμενην ὑπο στρατοπεδων τὴν Ἱερουσαλημ, τοτε γνωτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρημωσις αὐτης.

162 Τοτε οἱ ἐν τῃ Ἰουδαιᾳ φευγετωσαν εἰς τα ὄρη, και οἱ ἐν μεσῳ αὐτης ἐκχωρειτωσαν, και οἱ ἐν ταις χωραις μη εἰσερχεσθωσαν εἰς αὐτην·

163 ὅτι ἡμεραι ἐκδικησεως αὗται εἰσιν, τυ πληρωθηναι πανα τα γεγραμμενα.

164 Οὐαι δε ταις ἐν γαστρι ἐχουσαις και ταις θηλαζουσαις ἐν ἐκειναις ταις ἡμεραις· ἔσται γαρ ἀνανκη μεγαλη ἐπι τῆς γῆς, και ὀργη τῳ λαῳ τῳτῳ·

165 και πεσουνται στομα μαχαιρης, και αἰχμαλωτισθησονται εἰς πανα τα ἔθνη· και Ἱερουσαλημ ἔσται πατουμενη ὑπο ἐθνων, ἄχρις οὗ πληρωθωσιν καιροι ἐθνων.

166 Καὶ ἔσονται σημεια ἐν ἡλιῳ και σελῃνῃ και ἀστρασι, και ἐπι τῆς γῆς συνοχη ἐθνων ἐν ἀπορια ἠχους θαλασσης και σαλευομενων,

167 ἀποψυχοντων ἀνθρωπων ἀπο φοβυ και προσδοκιας τῶν ἐπερχομενων τῃ οἰκουμενῃ· αἱ γαρ δυναμεις τῶν ὐρανῶν σαλευθησονται·

168 και τοτε ὀψονται τον υἱον τῦ ἀνθρωπυ ἐρχομενον ἐν νεφελῃ μετα δυναμεως και δοξης πολλης.

169 Ἀρχομενων δε τυτων γινεσθαι, ἀναβλεψατε και ἐπαρατε τας κεφαλας ὑμων, διοτι ἐγγιζει ἡ ἀπολυτρωσις ὑμων.

170 Καὶ εἶπε παραβολην αὐτοις· Ἴδετε την συκην και πανα τα δενδρα·

171 ὅταν προβαλωσιν ἤδη, βλεποντες ἀπ' ἑαυτων γινωσκετε ὅτι ἐγγυς ἐστιν ἡ ὀπωρα·

172 οὕτως και ὑμεις ὅταν ἴδητε ταυτα γινομενα, γινωσκετε ὅτι ἐγγυς ἐστιν ἡ βασιλεια τῦ θεῦ.

173 Ἀμην λεγω ὑμιν ὅτι οὐ μη παρελθῃ ἡ γενεα ἡ αὕτη ἕως ἂν πανα γενηται.

174 Ὁ ὐρανος και ἡ γῆ παρελευσονται, οἱ δε λογοι μου οὐ μη παρελθωσιν.

175 Προσεχετε δε ἑαυτοις μη ποτε βαρηθωσιν ὑμων αἱ καρδιαι ἐν κραιπαλῃ και μεθῃ και μεριμναις βιωτικαις, και ἐπιστῃ ἐφ' ὑμας ἐξαιφνης ἡ ἡμερα ἐκεινη·

176 ὡς παγις γαρ ἐπεισελευσεται ἐπι πανας τους καθημενους ἐπι προσωπον πασης τῆς γῆς.

177 Ἀγρυπνειτε οὖν ἐν πανι καιρῳ δεομενοι, ἵνα κατισχυσητε ἐκφυγειν πανα τα μελλοντα γινεσθαι, και σταθηναι ἔμπροσθεν τῦ υἱῦ τῦ ἀνθρωπυ.

178 Ἦν δε τας ἡμερας διδασκων ἐν τῳ ἱερῳ, τας δε νυκτας ἐξερχομενος ηὐλιζετο εἰς το ὀρος το καλουμενον Ἐλαιων.

179 Καὶ πας ὁ λαος ὠρθριζεν πρὸς αὐτον ἐν τῳ ἱερῳ ἀκουειν αὐτυ.

180 Ἦν δε ἡ ἑορτη τῶν ἀζυμων ἡ λεγομενη πασχα.

181 Καὶ ἐζητουν οἱ ἀρχιερεις και οἱ γραμματεις πως ἀνελωσιν αὐτον· ἐφοβουντο γαρ τον λαον.

182 Εἰσηλθε δε Σατανας εἰς Ἰουδαν τον καλουμενον Ἰσκαριωτην, ὄντα ἐκ τῦ ἀριθμυ τῶν δωδεκα·

183 και ἀπελθων συνελαλησε τοις ἀρχιερευσι και στρατηγοις τον πως αὐτοις παραδῳ αὐτον·

184 οἱ δε ἐχαρησαν, και συνεθεντο ἀργυριον δουναι αὐτῳ·

185 και ἐξωμολογησατο, και ἐζητει εὐκαιριαν του παραδουναι αὐτον ἀνευ ὄχλυ.

186 Ἦλθε δε ἡ ἡμερα τῶν ἀζυμων, ἐν ᾗ ἔδει θυεσθαι τὸ πασχα·

187 και ἀπεστειλε Πετρον και Ἰωαννην εἰπων· Πορευθεντες ἑτοιμασατε ἡμιν τὸ πασχα, ἵνα φαγωμεν.

188 Οἱ δε εἶπον αὐτῳ· Που θελεις ἑτοιμασωμεν ;

189 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτους· Ἰδου εἰσελθοντων ὑμων εἰς την πολιν συναντησει ὑμιν ἄνθρωπος κεραμιον ὑδατος βασταζων· ἀκολουθησατε αὐτῳ εἰς την οἰκιαν ὅπου εἰσπορευεται,

190 και ἐρειτε τῳ οἰκοδεσποτῃ τῆς οἰκιας· Λεγει σοι ὁ διδασκαλος· Ποῦ ἐστι το κατάλυμα ὅπου το πασχα μετα των μαθητων μου φαγω ;

191 Καὶ ὅτος ὑμιν δειξει ἀνωγεον μεγα ἐστρωμενον· ἐκει ἑτοιμασατε.

192 Ἀπελθοντες δε εὑρον καθως εἶπεν αὐτοις, και ἡτοιμασαν το πασχα.

193 Καὶ ὅτε ἐγενετο ἡ ὥρα, ἀνεπεσε, και οἱ δωδεκα ἀποστολοι σὺν αὐτῳ·

194 και εἶπε πρὸς αὐτους· Ἐπιθυμια ἐπεθυμησα τουτο το πασχα φαγειν μεθ' ὑμων πρὸ του με παθειν·

195 λεγω γαρ ὑμιν ὅτι οὐκετι οὐ μη φαγω αὐτο ἕως ὅτου πληρωθῃ ἐν τῃ βασιλειᾳ τῦ θεῦ.

196 Καὶ δεξαμενος ποτηριον εὐχαριστησας εἶπε· Λαβετε τουτο, και διαμερισατε ἑαυτοις·

197 λεγω γαρ ὑμιν ὅτι οὐ μη πιω ἀπο τυ νυν ἀπο τῆς γενηματος τῆς ἀμπελυ ἕως ὅτου ἡ βασιλεια τῦ θεῦ ἔλθῃ.

198 Καὶ λαβων ἄρτον εὐχαριστησας ἔκλασε, και ἔδωκεν αὐτοις λεγων· Τουτο ἐστι το σωμα μου το ὑπερ ὑμ

τη, ἡ ἐκεῖῳ· ὅτι πᾶς ὁ ὑψων ἑαυτὸν, ταπεινωθησεται· ὁ δὲ ταπεινῶν ἑαυτὸν, ὑψωθησεται.

15 Προσέφερον δὲ αὐτῷ καὶ τὰ βρέφη, ἵνα αὐτῶν ἅπτηται· ἰδόντες δὲ οἱ μαθηται ἐπετίμησαν αὐτοῖς.

16 Ὁ δὲ Ἰησοῦς προσκαλεσάμενος αὐτὰ, εἶπεν· Ἄφετε τὰ παιδία ἔρχεσθαι πρός με, καὶ μὴ κωλύετε αὐτά· τῶν γὰρ τοιούτων ἐστὶν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

17 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὃς ἐὰν μὴ δέξηται τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡς παιδίον, οὐ μὴ εἰσέλθῃ εἰς αὐτήν.

18 Καὶ ἐπηρώτησέ τις αὐτὸν ἄρχων, λέγων· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί ποιήσας ζωὴν αἰώνιον κληρονομήσω;

19 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τί με λέγεις ἀγαθόν; οὐδεὶς ἀγαθὸς, εἰ μὴ εἷς, ὁ Θεός.

20 Τὰς ἐντολὰς οἶδας· Μὴ μοιχεύσῃς· Μὴ φονεύσῃς· Μὴ κλέψῃς· Μὴ ψευδομαρτυρήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

21 Ὁ δὲ εἶπε· Ταῦτα πάντα ἐφυλαξάμην ἐκ νεότητός μου.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Ἰη-

τί τε, παρὰ ἐκεῖνον· διατὶ κάθε ἄνθρωπον ὁπού ὑψώνεται, θέλει ταπεινωθῆ· καὶ ὅστις ταπεινώνει τὸ λόγο του, θέλει ὑψωθῆ.

15 Καὶ ἐφέραν τὲ καὶ τὰ μικρὰ παιδία, νὰ τὰ πιάσῃ· καὶ οἱ μαθηταί του ὡσὰν εἶδαν τοὺς ὠνείδισαν ἐκείνους ὁποῦ τὰ ἔφεραν.

16 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὰ ἐπροσκάλεσε, καὶ εἶπε· Ἄφητε τὰ παιδία νὰ ἔρχωνται εἰς ἐμένα, καὶ μὴν τὰ ἐμποδίζετε· διατὶ τῶν τοιούτων εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

17 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ὁποιος δὲν διχθῆ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ ὡσὰν παιδὶ, δὲν θέλει ἐμβῆ εἰς αὐτήν.

18 Καὶ κάποιος ἄρχοντας τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπε· Διδάσκαλε ἀγαθὲ, τί νὰ καμω νὰ κληρονομήσω τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον;

19 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τὲ εἶπε· Τί με λέγεις ἀγαθόν; κανένας δὲν εἶναι ἀγαθὸς, παρὰ ἕνας, ὁ Θεός.

20 Ταῖς παραγγελίαις ταῖς ἐξέρεις· Μὴν μοιχεύσῃς· Μὴν φονεύσῃς· Μὴν κλέψῃς· Μὴν ψευδομαρτυρήσῃς· Τίμα τὸν πατέρα σου καὶ τὴν μητέρα σου.

21 Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Ἐτῆτα ὅλα τὰ ἐφύλαξα ἀπὸ τὴν νεότητά μου.

22 Καὶ ἀκούσαντάς τὰ ὁ Ἰη-

σες, εἶπεν αὐτῷ· Ἔτι ἓν σοι λείπει· πάντα ὅσα ἔχεις πώλησον, καὶ διάδος πτωχοῖς, καὶ ἕξεις θησαυρὸν ἐν οὐρανῷ· καὶ δεῦρο, ἀκολούθει μοι.

23 Ὁ δὲ, ἀκούσας ταῦτα, περίλυπος ἐγένετο· ἦν γὰρ πλούσιος σφόδρα.

24 Ἰδὼν δὲ αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς περίλυπον γενόμενον, εἶπε· Πῶς δυσκόλως οἱ τὰ χρήματα ἔχοντες εἰσελεύσονται εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκοπώτερον γὰρ ἐστι κάμηλον διὰ τρυμαλιᾶς ῥαφίδος εἰσελθεῖν, ἢ πλούσιον εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ εἰσελθεῖν.

26 Εἶπον δὲ οἱ ἀκούσαντες· Καὶ τίς δύναται σωθῆναι;

27 Ὁ δὲ εἶπε· Τὰ ἀδύνατα παρὰ ἀνθρώποις, δυνατά ἐστι παρὰ τῷ Θεῷ.

28 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Ἰδοὺ, ἡμεῖς ἀφήκαμεν πάντα, καὶ ἠκολουθήσαμέν σοι.

29 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐδείς ἐστιν ὃς ἀφῆκεν οἰκίαν, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδελφοὺς, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, ἕνεκεν τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ,

30 Ὃς οὐ μὴ ἀπολάβῃ πολλαπλασίονα ἐν τῷ καιρῷ τούτῳ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

σῆς, εἶπε· Ἀκόμι ἕνα σὲ λείπει· ὅλα ὅσα καὶ ἂν ἔχῃς πούλησε τα, καὶ μοίρασε τα εἰς τοὺς πτωχοὺς, καὶ θέλεις ἀποκτήσει θησαυρὸν εἰς τὸν οὐρανόν· καὶ ἔλα, ἀκολούθα μου.

23 Καὶ ἐκεῖνος, ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐλυπήθη πολλὰ· διατὶ ἦτον πολλὰ πλούσιος.

24 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὸν εἶδεν πῶς ἐλυπήθη πολλὰ, εἶπεν· Πῶς ἐκεῖνοι ὁποῦ ἔχουν τὰ χρήματα, δύσκολα θέλουν ἐμβεῖ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

25 Εὐκολώτερον εἶναι νὰ περάσῃ ἡ κάμηλος ἀπὸ τὴν τρύπα τῆς βελόνας, παρὰ ὁ πλούσιος νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ τὸ ἄκουσαν, εἶπαν· Καὶ τίς δύνεται νὰ σωθῇ;

27 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀδύνατα σημὰ εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἶναι δυνατὰ σημὰ εἰς τὸν Θεόν.

28 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Νά, ἐμεῖς ὁποῦ ἀφήκαμεν ὅλα, καὶ σὶ ἀκολουθήσαμεν.

29 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπεν· Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ ἄφηκε σπήτι, ἢ γονεῖς, ἢ ἀδέλφους, ἢ γυναῖκα, ἢ τέκνα, διὰ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ,

30 Ὁποῦ νὰ μὴν τὰ ἀπολάβῃ πολλαπλάσια εἰς τὸν

τῳ, καὶ ἐν τῷ αἰῶνι τῷ ἐρχομένῳ ζωὴν αἰώνιον.

31 Παραλαβὼν δὲ τοὺς δώδεκα, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἰδοὺ, ἀναβαίνομεν εἰς Ἱεροσόλυμα, καὶ τελισθήσεται πάντα τὰ γεγραμμένα διὰ τῶν προφητῶν, τῷ υἱῷ τοῦ ἀνθρώπου.

32 Παραδοθήσεται γὰρ τοῖς ἔθνεσι, καὶ ἐμπαιχθήσεται, καὶ ὑβρισθήσεται, καὶ ἐμπτυσθήσεται·

33 Καὶ μαστιγώσαντες ἀποκτενοῦσιν αὐτόν· καὶ τῇ ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ ἀναστήσεται.

34 Καὶ αὐτοὶ οὐδὲν τούτων συνῆκαν· καὶ ἦν τὸ ῥῆμα τοῦτο κεκρυμμένον ἀπ' αὐτῶν, καὶ οὐκ ἐγίνωσκον τὰ λεγόμενα.

35 Ἐγένετο δὲ ἐν τῷ ἐγγίζειν αὐτὸν εἰς Ἰεριχὼ, τυφλός τις ἐκάθητο παρὰ τὴν ὁδὸν προσαιτῶν.

36 Ἀκούσας δὲ ὄχλου διαπορευομένου, ἐπυνθάνετο τί εἴη τοῦτο.

37 Ἀπηγγείλαν δὲ αὐτῷ, ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος παρέρχεται.

38 Καὶ ἐβόησε, λέγων· Ἰησοῦ υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

39 Καὶ οἱ προάγοντες ἐπετίμων αὐτῷ ἵνα σιωπήσῃ· αὐτὸς δὲ πολλῷ μᾶλλον καιρὸν ἔτυτον, καὶ εἰς τὸν ἐρχόμενον αἰῶνα ζωὴν αἰώνιον.

31 Καὶ ὁ Ἰησοῦς παραλαβὼν τοὺς δώδεκα μαθητάδες, τοὺς εἶπε· Να, ὅπου ἀναβαίνομεν εἰς τὰ Ἱερσόλυμα, καὶ θέλει τελειωθῆ ὅλα ὅσα εἶναι γραμμένα ἀπὸ τοὺς προφήτας, διὰ τὸν υἱὸν τὸ ἀνθρώπου.

32 Διατὶ θέλει παραδοθῆ εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλει ἐμπαιχθῆ, καὶ θέλει ὑβρισθῆ, καὶ θέλει πτυσθῆ·

33 Καὶ ὡσὰν τὸν δείρουν θέλει τὸν σκοτώσει· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν θέλει ἀναστηθῆ.

34 Καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνώρισαν τίποτες ἀπὸ τετα· καὶ ἐτετῷ ὁ λόγῳ ἦτον κρυμμένῳ ἀπ' αὐτες, καὶ δὲν ἐγνώριζαν ἐκεῖνα ὁπὸ ἐλέγουτον.

35 Καὶ ὁταν ἐσημωνεν εἰς τὴν Ἰριχὼ, ἐκάθηνταν ἕνας τυφλὸς εἰς τὴν γρατα καὶ ἐζῆτα.

36 Καὶ ὡσὰν ἄκουσεν ὁπᾶ ἐπερνα τὸ πλῆθῳ, ἐρώτησε τί εἶναι ἐτετο;

37 Καὶ εἶπάν τε, ὁτι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζωραίῳ περνα.

38 Καὶ ἐβόησε, καὶ εἶπε· Ὦ Ἰησοῦ, υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, λυπησε με.

39 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπᾶ ἐπαγενναν ὁμπροσὰ, τὸν ἀποπέρνασιν διὰ νὰ σιωπήσῃ· καὶ αὐτὸς πολ-

ἔκραζεν· Υἱὲ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Σταθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐκέλευσεν αὐτὸν ἀχθῆναι πρὸς αὐτόν· ἐγγίσαντι δὲ αὐτῷ ἐπηρώτησεν αὐτόν,

41 Λέγων· Τί σοι θέλεις ποιήσω; Ὁ δὲ εἶπε· Κύριε, ἵνα ἀναβλέψω.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἀνάβλεψον· ἡ πίστις σου σέσωκέ σε.

43 Καὶ παραχρῆμα ἀνέβλεψε, καὶ ἠκολούθει αὐτῷ δοξάζων τὸν Θεόν· καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἰδὼν, ἔδωκεν αἶνον τῷ Θεῷ.

λὰ περισσότερον ἔκραζεν· Υἱὲ τοῦ Δαβὶδ, ἐλέησόν με.

40 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη καὶ ἐπρόσταξε νὰ τοῦ τὸν φέρουν· καὶ ὡσὰν ἐπλησίασεν αὐτὸς, τὸν ἐρώτησε,

41 Καὶ εἶπε· Τί θέλεις νὰ σὲ κάμω; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Αὐθέντη, νὰ ἰδῶ.

42 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ἴδιε· ἡ πίστις σου σὲ σῶσε.

43 Καὶ παρευθὺς εἶδε, καὶ τοῦ ἀκολουθήσε δοξάζοντας τὸν Θεόν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ὡσὰν τὸ εἶδαν, εὐχαρίστησαν τὸν Θεόν.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΚΑΙ εἰσελθὼν διῆρχετο τὴν Ἰεριχώ.

2 Καὶ ἰδοὺ, ἄνηρ ὀνόματι καλούμενος Ζακχαῖος· καὶ αὐτὸς ἦν ἀρχιτελώνης, καὶ αὐτὸς ἦν πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτει ἰδεῖν τὸν Ἰησοῦν τίς ἐστι· καὶ οὐκ ἠδύνατο ἀπὸ τοῦ ὄχλου, ὅτι τῇ ἡλικίᾳ μικρὸς ἦν.

4 Καὶ προδραμὼν ἔμπροσθεν, ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν, ἵνα ἴδῃ αὐτόν· ὅτι δι' ἐκείνης ἤμελλε διέρχεσθαι.

5 Καὶ ὡς ἦλθεν ἐπὶ τὸν τόπον,

ΚΑΙ' ὡσὰν ἐμβῆκεν μέσα ἐπέρναν ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Ἰεριχώ.

2 Καὶ νὰ, καὶ ἕνας ἀνθρωπος ὀπού τὸν ἐκράζαν τὸ ὄνομά του Ζακχαῖος· καὶ ἦτον ἕνας πρῶτος κομπρκιαρης, καὶ πλούσιος.

3 Καὶ ἐζήτα νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦν ποῖος εἶναι· καὶ δὲν ἠδύνατον ἀπὸ τὸ πλῆθος, ὅτι ἦτον κοντὸς εἰς τὸ κορμί.

4 Καὶ ἔτρεξεν ὁμπρός, καὶ ἀνέβη ἀπάνω εἰς μίαν συκομορέαν, διὰ νὰ τὸν ἰδῇ· ὅτι ἀπὸ ἐκείνη τὴν γραπὰ ἔμελλε νὰ περάσῃ.

5 Καὶ ὡσὰν ἠλθεν ὁ Ἰησοῦς

ἀναβλέψας ὁ Ἰησοῦς εἶδεν αὐτὸν, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν· Ζακχαῖε, σπεύσας κατάβηθι· σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μεῖναι.

6 Καὶ σπεύσας κατέβη, καὶ ὑπεδέξατο αὐτὸν χαίρων.

7 Καὶ ἰδόντες ἅπαντες διεγόγγυζον, λέγοντες· Ὅτι παρὰ ἁμαρτωλῷ ἀνδρὶ εἰσῆλθε καταλῦσαι.

8 Σταθεὶς δὲ Ζακχαῖος εἶπε πρὸς τὸν Κύριον· Ἰδοὺ, τὰ ἡμίσια τῶν ὑπαρχόντων μου, Κύριε, δίδωμι τοῖς πτωχοῖς· καὶ εἴ τινος τι ἐσυκοφάντησα, ἀποδίδωμι τετραπλοῦν.

9 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι σήμερον σωτηρία τῷ οἴκῳ τούτῳ ἐγένετο, καθότι καὶ αὐτὸς υἱὸς Ἀβραάμ ἐστιν·

10 Ἦλθε γὰρ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ζητῆσαι καὶ σῶσαι τὸ ἀπολωλός.

11 Ἀκουόντων δὲ αὐτῶν ταῦτα, προσθεὶς εἶπε παραβολὴν, διὰ τὸ ἐγγὺς αὐτὸν εἶναι Ἰερουσαλὴμ, καὶ δοκεῖν αὐτοὺς ὅτι παραχρῆμα μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἀναφαίνεσθαι.

12 Εἶπεν οὖν· Ἄνθρωπός τις εὐγενὴς ἐπορεύθη εἰς χώραν μακρὰν, λαβεῖν ἑαυτῷ βασιλείαν, καὶ ὑποστρέψαι.

13 Καλέσας δὲ δέκα δούλους

εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον, ἀτένισε καὶ εἶδεν τοῦτον, καὶ εἶπεν· Ζακχαῖε, κατέβα ὀλίγωρα· διότι σήμερον κάμνει χρεία νὰ μείνω εἰς τὸ σπῆτί σου.

6 Καὶ ἐσπούδασε καὶ κατέβη, καὶ τὸν ἐδέχθηκε χαρμένος.

7 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν ὅλοι ἐγόγγυζαν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι εἰς ἄνθρωπον ἁμαρτολὸν ἐπῆγε νὰ κονέψῃ.

8 Καὶ ὁ Ζακχαῖος ἐστάθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Κύριον· Νά, Αὐθέντη, τὰ ἥμισυ τῶν ὑπαρχόντων μὲ δίδω εἰς τοὺς πτωχούς· καὶ ἂν ἐσυκοφάντησα τινὸς τίποτες, τὸ δίδω ὀπίσω τετράδιπλον.

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ὅτι σήμερον ἔγινε σωτηρία εἰς τὸ σπῆτι ἐτοῦτο, εἰς ὅσον εἶναι καὶ ἐτοῦτος υἱὸς τοῦ Ἀβραάμ·

10 Διατὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ἦλθε νὰ ζητήσῃ καὶ νὰ σώσῃ τὸ χαμένον.

11 Καὶ ἀκουοντες ἐκεῖνοι ἐτοῦτα, ἐπρόσθεσε καὶ εἶπε μίαν παραβολὴν, μὲ τὸ νὰ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, καὶ νὰ λογιάζουν, ὅτι παρευθὺς μέλλει ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ νὰ ἀναφανῇ.

12 Λοιπὸν εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος εὐγενὴς ἐπῆγεν εἰς χώραν μακρὰν, νὰ πάρῃ διὰ λογου του βασιλείαν, καὶ νὰ γυρισῃ.

13 Καὶ ἔκραξε δέκα του δου-

ἑαυτῷ, ἔδωκεν αὐτοῖς δέκα μνᾶς, καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Πραγματεύσασθε ἕως ἔρχομαι.

14 Οἱ δὲ πολῖται αὐτοῦ ἐμίσουν αὐτὸν, καὶ ἀπέστειλαν πρεσβείαν ὀπίσω αὐτοῦ, λέγοντες· Οὐ θέλομεν τοῦτον βασιλεῦσαι ἐφ' ἡμᾶς.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ἐπανελθεῖν αὐτὸν λαβόντα τὴν βασιλείαν, καὶ εἶπε φωνηθῆναι αὐτῷ τοὺς δούλους τούτους, οἷς ἔδωκε τὸ ἀργύριον· ἵνα γνῷ τίς τί διεπραγματεύσατο.

16 Παρεγένετο δὲ ὁ πρῶτος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου προσειργάσατο δέκα μνᾶς.

17 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Εὖ ἀγαθὲ δοῦλε· ὅτι ἐν ἐλαχίστῳ πιστὸς ἐγένου, ἴσθι ἐξουσίαν ἔχων ἐπάνω δέκα πόλεων.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δεύτερος, λέγων· Κύριε, ἡ μνᾶ σου ἐποίησε πέντε μνᾶς.

19 Εἶπε δὲ καὶ τούτῳ· Καὶ σὺ γίνου ἐπάνω πέντε πόλεων.

20 Καὶ ἕτερος ἦλθε, λέγων· Κύριε, ἰδοὺ, ἡ μνᾶ σου, ἣν εἶχον ἀποκειμένην ἐν σουδαρίῳ.

21 Ἐφοβούμην γάρ σε, ὅτι ἄνθρωπος αὐστηρὸς εἶ· αἴρεις ὃ οὐκ ἔθηκας, καὶ θερίζεις ὃ οὐκ ἔσπειρας.

λιτάδες, καὶ τὰς ἔδωκε δέκα μνᾶς, καὶ τοὺς εἶπε· Νὰ πραγματεύεσθε ἕως ὅπου νὰ ἔλθω.

14 Καὶ οἱ πολῖται του τὸν ἐμίσουσαν, καὶ ἔστειλαν πρέσβεις ἀποπίσω του, καὶ εἶλεγαν· Δὲν τὸν θέλομεν νὰ βασιλεύσῃ εἰς ἐμᾶς.

15 Καὶ ὅταν ἐγύρισε καὶ ἔπηρε τὴν βασιλείαν, εἶπε νὰ τοῦ λαλήσουν τοὺς δουλευτάδες ἐκείνους, εἰς τοὺς ὁποίους ἔδωκε τὸ ἀσήμι του· διὰ νὰ μάθῃ τὶ ἐκέρδισεν κάθε ἕνας εἰς τὴν πραγματείαν του.

16 Καὶ ἦλθεν ὁ πρωτος, καὶ εἶπε· Αὐθέντη, ἡ μία σου μνᾶ ἔκαμε παραπάνω δέκα μνᾶς.

17 Καὶ λέγει του· Γιάσου, δοῦλε ἀγαθὲ ἐπειδὴ εἰς τὸ ὀλίγον ἐγύρεις ἐμπιστευμένος, ἔχε ἐξουσίαν ἀπάνω εἰς δέκα πόλεις.

18 Καὶ ἦλθεν ὁ δευτερος, καὶ εἶπε· Αὐθέντη, ἡ μνᾶ σου ἔκαμε ἄλλας πέντε μνᾶς.

19 Καὶ εἶπου καὶ εἰς ἐκεῖνον· Καὶ συ νὰ γένῃς ἐξουσιαστὴς ἀπάνω εἰς πέντε πόλεις.

20 Καὶ ὁ ἄλλος ἦλθε, καὶ εἶπε· Αὐθέντη, νά, ἡ μνᾶ σου, ὁποὺ τὴν εἶχα βαλμένη εἰς τὸ μανδύλιον.

21 Διατὶ σὲ ἐφοβούμην, ὅτι εἶσαι ἄνθρωπος αὐστηρός· σηκώνεις ἐκεῖνο ὁποὺ δὲν ἔβαλες, καὶ θερίζεις ἐκεῖνο ὁποὺ δὲν ἔσπειρες.

22 Λέγω δὲ αὐτῷ· Ἐκ τοῦ στόματός σου κρίνω σε, πονηρὲ δοῦλε· ἤδεις ὅτι ἐγὼ ἄνθρωπος αὐστηρός εἰμι, αἴρων ὃ οὐκ ἔθηκα, καὶ θερίζων ὃ οὐκ ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί οὐκ ἔδωκας τὸ ἀργύριόν μου ἐπὶ τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ἐλθὼν σὺν τόκῳ ἂν ἔπραξα αὐτό;

24 Καὶ τοῖς παρεστῶσιν εἶπεν· Ἄρατε ἀπ' αὐτοῦ τὴν μνᾶν, καὶ δότε τῷ τὰς δέκα μνᾶς ἔχοντι.

25 Καὶ εἶπον αὐτῷ· Κύριε, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι παντὶ τῷ ἔχοντι δοθήσεται· ἀπὸ δὲ τοῦ μὴ ἔχοντος, καὶ ὃ ἔχει, ἀρθήσεται ἀπ' αὐτοῦ.

27 Πλὴν τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, τοὺς μὴ θελησάντάς με βασιλεῦσαι ἐπ' αὐτούς, ἀγάγετε ὧδε, καὶ κατασφάξατε ἔμπροσθέν μου.

28 Καὶ εἰπὼν ταῦτα, ἐπορεύετο ἔμπροσθεν, ἀναβαίνων εἰς Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ἐγένετο ὡς ἤγγισεν εἰς Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, πρὸς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιών, ἀπέστειλε δύο τῶν μαθητῶν αὐτοῦ,

22 Καὶ λέγει τοῦ ὁ αὐθεντής του· Ἀπὸ τὸ στόμα σου θέλω σε κρίνει, πονηρὲ δοῦλε· ἤξευρες ὅτι ἐγὼ εἶμαι ἄνθρωπος αὐστηρός, σηκώνω ἐκεῖνο ὁποὺ δὲν ἔβαλα, καὶ θερίζω ἐκεῖνο ὁποὺ δὲν ἔσπειρα.

23 Καὶ διατί δὲν ἔδωκες τὸ ἀργύριόν μου εἰς τὴν τράπεζαν, καὶ ἐγὼ ὡσὰν ἤρχουμουν ἤθελα τὸ πάρη μὲ τὸν κάματον;

24 Καὶ εἰς ἐκείνους ὁποὺ ἐπαραστέκονταν ἐκεῖ, εἶπεν· Ἐπάρετε ἀπ' αὐτὸν τὴν μνᾶν, καὶ δότε τὴν ἐκείνῳ ὁποὺ ἔχει τὰς δέκα μνᾶς.

25 Καὶ λέγουν του· Αὐθεντη, ἔχει δέκα μνᾶς·

26 Διατὶ ἐγὼ σᾶς λέγω, κάθε ἕνας ὁποὺ ἔχει, θέλει του δοθῆ· καὶ ἀπὸ ἐκεῖνον ὁποὺ δὲν ἔχει, καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ ἔχει, θέλει παρθῆ ἀπ' αὐτόν.

27 Καὶ ἀπέκει τοὺς ἐχθρούς μου ἐκείνους, ὁποὺ δὲν ἠθέλησαν τὰ βασιλεύσω εἰς αὐτούς, φέρετε μου τοὺς ἐδῶ, καὶ κατασφάξετε τοὺς ὁμπροσά μου.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἔτσι τα ὁ Ἰησοῦς, ἐπάγαινεν ὁμπροσά, ἀναβαίνωντας εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

29 Καὶ ὡσὰν ἐσμωσεν εἰς τὴν Βηθφαγὴ καὶ Βηθανίαν, εἰς τὸ ὄρος ὁποὺ κράζεται Ἐλαιών, ἐστειλε δύο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του.

30 Εἰπὼν· Ὑπάγετε εἰς τὴν κατέναντι κώμην· ἐν ᾗ εἰσπορευόμενοι εὑρήσετε πῶλον δεδεμένον, ἐφ᾽ ὃν οὐδεὶς πώποτε ἀνθρώπων ἐκάθισε· λύσαντες αὐτὸν ἀγάγετε.

31 Καὶ ἐάν τις ὑμᾶς ἐρωτᾷ· Διὰ τί λύετε; οὕτως ἐρεῖτε αὐτῷ· Ὅτι ὁ Κυριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.

32 Ἀπελθόντες δὲ οἱ ἀπεσταλμένοι, εὗρον καθὼς εἶπεν αὐτοῖς.

33 Λυόντων δὲ αὐτῶν τὸν πῶλον, εἶπον οἱ κύριοι αὐτοῦ πρὸς αὐτούς· Τί λύετε τὸν πῶλον;

34 Οἱ δὲ εἶπον· Ὁ Κυριος αὐτοῦ χρείαν ἔχει.

35 Καὶ ἤγαγον αὐτὸν πρὸς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐπιῤῥίψαντες ἑαυτῶν τὰ ἱμάτια ἐπὶ τὸν πῶλον, ἐπεβίβασαν τὸν Ἰησοῦν.

36 Πορευομένου δὲ αὐτοῦ, ὑπεστρωννυον τὰ ἱμάτια αὐτῶν ἐν τῇ ὁδῷ.

37 Ἐγγίζοντος δὲ αὐτοῦ ἤδη πρὸς τῇ καταβάσει τοῦ ὄρους τῶν Ἐλαιῶν, ἤρξαντο ἅπαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν χαίροντες αἰνεῖν τὸν Θεὸν φωνῇ μεγάλῃ περὶ πασῶν ὧν εἶδον δυνάμεων,

38 Λέγοντες· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς ἐν

30 Καὶ εἶπεν· Ὑπάγετε εἰς τὸ χωρίον ὑπὲρ εἶναι ἀγαντικὸν· καὶ ἐκεῖ ὑπαίμβαινετε εἰς αὐτὸ θέλετε εὕρει ἕνα πωλάρι δεμένον, εἰς τὸ ὁποῖον κανένας ἄνθρωπος ἀκόμι δὲν ἐκάθισε· καὶ λύσιτε καὶ φέριτε μὲ τὸ.

31 Καὶ ἂν σας ἐρωτήσῃ κανένας· Διατὶ τὸ λύετε; Νὰ, τὸν εἴπητε ἐτζί· Ὅτι ὁ Αὐθέντης τὸν τὸ χρειάζεται.

32 Καὶ ὑπάγαν ἐκεῖνοι οἱ ἀπεσταλμένοι, εὗρηκαν καθὼς τοὺς εἶπε.

33 Καὶ ἐκεῖ ὑπὲ ἐλύναν τὸ πωλάρι, τοὺς εἶπαν οἱ αὐθεντάδες τὸν· Διατὶ λύνετε τὸ πωλάρι;

34 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ὅτι ὁ Αὐθέντης τὸν τὸ χρειάζεται.

35 Καὶ ἤφεραν τὸ πωλάρι εἰς τὸν Ἰησοῦν. Καὶ ἐβάλλαν ἀπανω τὰ φορέματα τους, καὶ ἐκάθισαν τὸν Ἰησοῦν.

36 Καὶ ἐκεῖ ὑπὲ ἐπέρνα, ἐστρωσαν ἀπὸ κατω τὰ φορέματα τους εἰς τὴν γραῦν.

37 Καὶ ὡσὰν ἐσημωσεν ὡράμάη εἰς τὸν κατηφορον τὴν βουνὸν τῶν Ἐλαιῶν, ἄρχισαν ὅλον τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν καὶ ἐχαίρουνταν, καὶ ὑμνησαν τὸν Θεὸν μὲ μεγάλην φωνὴν διὰ ὅλαις ταῖς δύναμαις, ὑπὲ εἶδαν.

38 Καὶ ἔλεγαν· Εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος βασιλεὺς

ονόματι Κυριου· εἰρηνη ἐν οὐρανῳ, καὶ δοξα ἐν ὑψιστοις.

39 Καί τινες τῶν φαρισαίων ἀπὸ τῦ ὄχλυ εἶπον προς αὐτον· Διδάσκαλε, ἐπιτίμησον τοῖς μαθηταῖς συ.

40 Καὶ ἀποκριθεις εἶπεν αὐτοῖς· Λέγω ὑμῖν ὅτι ἐαν οὗτοι σιωπησωσιν, οἱ λίθοι κεκράξονται.

41 Καὶ ὡς ἤγγισεν, ἰδων τὴν πόλιν, ἔκλαυσεν ἐπ αὐτῃ,

42 Λέγων· Ὅτι εἰ ἔγνως καὶ συ, καί γε ἐν τῃ ἡμέρᾳ συ ταύτῃ, τὰ προς εἰρηνην συ· νυν δὲ ἐκρύβη ἀπὸ ὀφθαλμων συ.

43 Ὅτι ἥξουσιν ἡμέραι ἐπί σε, καὶ περιβαλοῦσιν οἱ ἐχθροί συ χαρακα σοι, καὶ περικυκλωσουσί σε, καὶ συνέξουσί σε παντοθεν·

44 Καὶ ἐδαφιοῦσί σε, καὶ τα τέκνα συ ἐν σοι· καὶ οὐκ ἀφησουσιν ἐν σοι λίθον ἐπι λίθῳ· ἀνθ ὧν οὐκ ἔγνως τὸν καιρον τῆς ἐπισκοπῆς συ.

45 Καὶ εἰσελθων εἰς τὸ ἱερον, ἤρξατο ἐκβάλλειν τους πωλοῦντας ἐν αὐτῳ καὶ ἀγοράζοντας,

46 Λέγων αὐτοῖς· Γέγραπται· Ὁ οἶκός μου, οἶκος προσευχῆς ἐστιν· ὑμεῖς δὲ ἐν ὀνόματι Κυριου· εἰρηνη ἐν οὐρανῳ καὶ δοξα ἐν ὑψιστοις.

39 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τῶν Φαρισαίων ἀπὸ μέσα ἀπὸ τὸ πλῆθος τὸν εἶπαν· Διδάσκαλε, φοβέρισε τους μαθητάδες σου.

40 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπέν τους· Λέγω σας, ὅτι ἐὰν αὐτοὶ σιωπήσουν, ἡ πέτρες θέλουν λαλήσει.

41 Καὶ ὡσὰν ἐσήμωσε εἶδε τὴν πόλιν, καὶ τὴν ἔκλαυσε,

42 Λέγωντας· Ὅτι ἂν ἐγνωρίζες καὶ ἐσὺ, κἂν εἰς τὴν ἡμέραν σου τούτην, τὰ πράγματα ὁπου εἶναι εἰς τὴν εἰρήνην σου· ἀμὴ τωρα ἐκρύφθη ἀπὸ τὰ ματια σου·

43 Ὅτι θέλουσι σὲ ἔλθῃ ἡμέραις, καὶ οἱ ἐχθροί σου θέλουσι βάλλει τρυγόρι σου χαντάκι, καὶ θέλουσι σὲ τρυγυρίσει, καὶ θέλουσι σὲ θλίψει ἀπο κάθι τόπον·

44 Κα. θέλουσι ξεπατώσει ἐως τὰ θεμέλια, καὶ τὰ παιδιά σου θέλουν χαλάσει μέσα εἰς ἐσένα· καὶ δὲν θέλουσι ἀφήσει πέτραν ἀπανω εἰς τὴν πέτραν· διατι δὲν ἐγνωρισες τὸν καιρὸν τῆς ἐπισκοπῆς σου.

45 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε μεσα εἰς τὸ ἱερον, ἀρχισε νὰ εὐγάνῃ ἔξω ἐκείνους ὁπου ἐπωλοῦσαν μέσα καὶ ἀγόραζαν,

46 Λέγωντάς τους· Εἶναι γεγραμμένον, Ὅτι τὸ σπῆτι μου εἶναι σπῆτι προσευχῆς· καὶ ἐσεῖς

αὐτὸν ἐποιησατε σπήλαιον λῃστῶν.

47 Καὶ ἦν διδάσκων τὸ καθ' ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ· οἱ δὲ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζήτουν αὐτὸν ἀπολέσαι, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ οὐχ εὕρισκον τὸ τί ποιήσωσιν· ὁ λαὸς γὰρ ἅπας ἐξεκρέματο αὐτοῦ ἀκούων.

το ἐκάμετε σπήλαια των κλεπτῶν.

47 Καὶ ἐδίδασκε κάθε ἡμέραν εἰς τὸ ἱερόν· καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζητοῦσαν νὰ τον χάσουν, καὶ οἱ πρῶτοι τοῦ λαοῦ·

48 Καὶ δὲν εὑρίσκαν τὸ τί νὰ θέλουν τοῦ κάμῃ· διατὶ ὅλος ὁ λαὸς ἐκρέμετον ἀπ' αὐτοὺς νὰ τον ἀκούσῃ.

Κεφ. κ. 20.

ΚΑΙ ἐγένετο ἐν μιᾷ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκοντος αὐτοῦ τὸν λαὸν ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εὐαγγελιζομένου, ἐπέστησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς σὺν τοῖς πρεσβυτέροις,

2 Καὶ εἶπον πρὸς αὐτόν, λέγοντες· Εἰπὲ ἡμῖν ἐν ποίᾳ ἐξουσίᾳ ταῦτα ποιεῖς, ἢ τίς ἐστιν ὁ δούς σοι τὴν ἐξουσίαν ταύτην;

3 Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐρωτήσω ὑμᾶς κἀγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἴπατέ μοι·

4 Τὸ βάπτισμα Ἰωάννου ἐξ οὐρανοῦ ἦν, ἢ ἐξ ἀνθρώπων;

5 Οἱ δὲ συνελογίσαντο πρὸς ἑαυτούς, λέγοντες· Ὅτι ἐὰν εἴπωμεν· Ἐξ οὐρανοῦ· ἐρεῖ· Διὰ τί οὖν οὐκ ἐπιστεύσατε αὐτῷ;

6 Ἐὰν δὲ εἴπωμεν· Ἐξ ἀνθρώπων· πᾶς ὁ λαὸς καταλιθάσει ἡμᾶς· πεπεισμένος

ΚΑΙ μιὰ τῶν ἡμερῶν ἐκείνων, διδάσκωντας τον λαὸν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εὐαγγελιζωνίας, ἀπροσδόκητος ἐπῆγαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ἡ γραμματεῖς μαζὺ μὲ τὲς πρεσβυτέρες,

2 Καὶ εἶπαν τὸ· Εἶπε μας μὲ ποιαν ἐξουσίαν κάμνεις ἐτοῦτα; ἢ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁπού σοῦ ἔδωκε τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην;

3 Καὶ ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν τους· Νὰ σᾶς ἐρωτήσω καὶ ἐγὼ ἕνα λόγον· καὶ εἰπῆτε μου·

4 Τὸ βαπτισμα Ἰωάννου ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἦτον, ἢ ἀπὸ τους ἀνθρώπους;

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἐσυλλογίζοντον μέσα τους, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ἂν εἴπῶμεν· Ἀπὸ τὸν οὐρανόν· θέλει εἰπεῖ· Διατί λοιπὸν δὲν τὸ ἐπιστεύσατε;

6 Ἂν εἴπῶμεν· Ἀπὸ τους ἀνθρώπους· ὅλος ὁ λαὸς θέλει μᾶς λιθάσει· διατὶ εἶναι καλα-

γαρ εγω Ιωάννην προφήτην εἶναι.

7 Καὶ ἀπεκρίθησαν μη εἰδέναι πόθεν.

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτοῖς· Οὐδὲ ἐγω λέγω ὑμῖν ἐν ποια ἐξουσια ταυτα ποιω.

9 Ἤρξατο δὲ πρὸς τον λαον λέγειν την παραβολην ταυτην· Ἄνθρωπός τις ἐφύτευσεν ἀμπελωνα, καὶ ἐξέδοτο αὐτον γεωργοις· καὶ ἀπεδήμησε χρονους ἱκανους.

10 Καὶ ἐν καιρῳ ἀπέστειλε πρὸς τους γεωργους δουλον, ἱνα ἀπο του καρπου του ἀμπελωνος δωσιν αὐτῳ· οἱ δὲ γεωργοι δείραντες αὐτον, ἐξαπέστειλαν κενον.

11 Καὶ προσέθετο πεμψαι ἑτερον δουλον· οἱ δὲ κἀκεῖνον δείραντες καὶ ἀτιμάσαντες ἐξαπέστειλαν κενον.

12 Καὶ προσέθετο πεμψαι τρίτον· οἱ δὲ καὶ τουτον τραυματίσαντες ἐξέβαλον.

13 Εἶπε δὲ ὁ κυριος του ἀμπελωνος· Τί ποιησω; πέμψω τον υἱόν μου τον ἀγαπητόν· ἴσως τουτον ἐντραπησονται.

14 Ἰδόντες δὲ αὐτον οἱ γεωργοι, διελογίζοντο πρὸς ἑαυτους, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ κληρονόμος· δεῦτε ἀποκτείνωμεν αὐτον, ἱνα ἡμων γενηται ἡ κληρονομία.

15 Καὶ ἐκβαλόντες αὐτον ἔξω του ἀμπελωνος, ἀπεκτειναν. Τί οὖν ποιησει αὐτοις ὁ κυριος του ἀμπελωνος;

16 Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τους γεωργους τουτους, καὶ δώσει τον ἀμπελωνα ἄλλοις. Ἀκουσαντες δὲ εἶπαν· Μη γενοιτο.

17 Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοις εἶπε· Τί οὖν ἐστι τουτο το γεγραμμένον· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομουντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλην γωνίας;

18 Πας ὁ πεσων ἐπ' ἐκεῖνον τον λίθον συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πεσῃ, λικμήσει αὐτον.

19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐπιβαλειν ἐπ' αὐτον τας χειρας ἐν αὐτῃ τῃ ὥρᾳ, καὶ ἐφοβήθησαν τον λαον· ἔγνωσαν γαρ ὅτι πρὸς αὐτους τὴν παραβολην ταυτην εἶπε.

20 Καὶ παρατηρησαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθετους ὑποκρινομένους ἑαυτους δικαίους εἶναι, ἱνα ἐπιλάβωνται αὐτου λόγου, ὥστε παραδουναι αὐτον τῃ ἀρχῃ καὶ τῃ ἐξουσίᾳ του ἡγεμόνος.

21 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτον λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθως λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐπ' ἀληθείας τὴν ὁδον του Θεου διδάσκεις·

22 Ἔξεστιν ἡμας Καίσαρι φόρους δουναι ἢ οὔ;

23 Κατανοήσας δὲ αὐτων τὴν πανουργίαν εἶπε πρὸς αὐτους· Τί με πειράζετε;

24 Ἐπιδείξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφήν; Ἀποκριθεντες δὲ εἶπαν· Καίσαρος.

25 Ὁ δὲ εἶπε πρὸς αὐτους· Ἀποδοτε οὖν τα Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τα του Θεου τῳ Θεῳ.

26 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβεσθαι αὐτου ῥήματος ἐνωπιον του λαου, καὶ θαυμάσαντες ἐπι τῃ ἀποκρίσει αὐτου ἐσιγησαν.

27 Προσελθοντες δέ τινες των Σαδδουκαίων, οἱ ἀντιλέγοντες ἀναστασιν μη εἶναι, ἐπηρώτησαν αὐτον

28 λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσης ἔγραψεν ἡμιν ὅτι ἐαν τινος ἀδελφος ἀποθανῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἱνα λάβῃ ὁ ἀδελφος αὐτου τὴν γυναῖκα καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῳ ἀδελφῳ αὐτου.

29 Ἑπτα οὖν ἀδελφοι ἦσαν· καὶ ὁ πρωτος λαβων γυναῖκα ἀπέθανεν ἄτεκνος·

30 καὶ ὁ δευτερος

νόμ⊙· δεῦτε, ἀποκτείνωμεν αὐτόν, ἵνα ἡμῶν γένηται ἡ κληρονομία.

15 Καὶ ἐκβαλόντες αὐτὸν ἔξω τοῦ ἀμπελῶνος, ἀπέκτειναν. Τί οὖν ποιήσει αὐτοῖς ὁ κύρι⊙ τοῦ ἀμπελων⊙;

16 Ἐλεύσεται καὶ ἀπολέσει τοὺς γεωργοὺς τούτους, καὶ δώσει τὸν ἀμπελῶνα ἄλλοις. Ἀκούσαντες δὲ εἶπον· Μὴ γένοιτο.

17 Ὁ δὲ ἐμβλέψας αὐτοῖς, εἶπε· Τί οὖν ἐστὶ τὸ γεγραμμένον τοῦτο· Λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτ⊙ ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας;

18 Πᾶς ὁ πεσὼν ἐπ' ἐκεῖνον τὸν λίθον, συνθλασθήσεται· ἐφ' ὃν δ' ἂν πέσῃ, λικμήσει αὐτόν.

19 Καὶ ἐζήτησαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐπιβαλεῖν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας ἐν αὐτῇ τῇ ὥρᾳ· καὶ ἐφοβήθησαν τὸν λαόν· ἔγνωσαν γὰρ ὅτι πρὸς αὐτοὺς τὴν παραβολὴν ταύτην εἶπε.

20 Καὶ παρατηρήσαντες ἀπέστειλαν ἐγκαθέτους, ὑποκρινομένους ἑαυτοὺς δικαίους εἶναι· ἵνα ἐπιλάβωνται αὐτοῦ λόγου, εἰς τὸ παραδοῦναι αὐτὸν

κληρονόμ⊙· ἐλᾶτε, καὶ ἂς τὸν σκοτώσωμεν, διὰ νὰ γένῃ ἡ κληρονομία τῆς ἰδικῆς μας.

15 Καὶ ἐβγαλάν τον ἔξω ἀπὸ τὸ ἀμπελι, καὶ τὸν ἐσκότωσαν. Τί θέλει κάμει λοιπὸν ὁ αὐθέντης τοῦ ἀμπελιοῦ εἰς ἐκείνους τοὺς γεωργούς;

16 Θέλει ἐλθῃ καὶ θέλει χαλάσει τοὺς γεωργοὺς ἐκείνους, καὶ τὸ ἀμπελι θέλει τὸ δώσει εἰς ἄλλους. Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, εἶπαν· Μὴ γένοιτο.

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε καὶ τοὺς εἶδε, καὶ εἶπε· Τί εἶναι λοιπὸν ἐκεῖνο τὸ γεγραμμένον· Ὅτι ἡ πέτρα τὴν ὁποίαν ἐκαταφρόνεσαν οἱ κτίσαδες, ἐκείνη ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας;

18 Καὶ ὁποιος πέσει ἀπάνω εἰς αὐτὴν τὴν πέτραν, θέλει συντριφθῆ· καὶ εἰς ὁποιον πέσει, θέλει τὸν λιχνίσει.

19 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἠθέλησαν ἐκείνην τὴν ὥραν νὰ ἁπλώσουν τὰ χεριά τους ἀπάνω τον· ἀμὴ ἐφοβήθηκαν τὸν λαόν· διατὶ ἔγνωρισαν, ὅτι διὰ λόγου τους εἶπεν τὴν παραβολὴν ἐκείνην.

20 Καὶ παραφυλαγοντες τον ἐστειλαν ἀνθρώπους ὑποβόλους, οἱ ὁποῖοι ἐμπαπλάτηνιάν νὰ εἶναι δίκαιοι· διὰ νὰ πάρουσιν ἀπ' αὐτὸν λόγον, νὰ τὸν παραδώσουν εἰς τὴν αὐθεντίαν,

τὴ ἀρχὴ καὶ τῇ [illegible] τοῦ ἡγεμόνος.

21 Καὶ ἐπηρώτησαν αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, οἴδαμεν ὅτι ὀρθῶς λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ οὐ λαμβάνεις πρόσωπον, ἀλλ' ἐν ἀληθείᾳ τὴν ὁδὸν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·

22 Ἔξεστιν ἡμῖν Καίσαρι φόρους δοῦναι, ἢ οὔ;

23 Κατανοήσας δὲ αὐτῶν τὴν πανουργίαν, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί με πειράζετε;

24 Ἐπιδείξατέ μοι δηνάριον· τίνος ἔχει εἰκόνα καὶ ἐπιγραφήν; Ἀποκριθέντες οἱ εἶπον· Καίσαρος.

25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀπόδοτε τοίνυν τὰ Καίσαρος Καίσαρι, καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ τῷ Θεῷ.

26 Καὶ οὐκ ἴσχυσαν ἐπιλαβέσθαι αὐτοῦ ῥήματος ἐναντίον τοῦ λαοῦ· καὶ θαυμάσαντες ἐπὶ τῇ ἀποκρίσει αὐτοῦ, ἐσίγησαν.

27 Προσελθόντες δέ τινες τῶν Σαδδουκαίων (οἱ ἀντιλέγοντες ἀνάστασιν μὴ εἶναι) ἐπηρώτησαν αὐτὸν,

28 Λέγοντες· Διδάσκαλε, Μωσῆς ἔγραψεν ἡμῖν· Ἐάν τινος ἀδελφὸς ἀποθάνῃ ἔχων γυναῖκα, καὶ οὗτος ἄτεκνος ἀποθάνῃ, ἵνα λάβῃ ὁ ἀδελφὸς

καὶ εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἡγεμόνος.

21 Καὶ τὸν ἐρώτησαν, καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, ἐξεύρομεν ὅτι καλὰ λέγεις καὶ διδάσκεις, καὶ δὲν ἀποβλέπεις εἰς πρόσωπον, ἀλλὰ εἰς ἀλήθειαν τὴν γράταν τοῦ Θεοῦ διδάσκεις·

22 Ἠμποροῦμεν ἐμεῖς νὰ δίδωμεν χαράτζι εἰς τὸν Καίσαρα, ἢ ὄχι;

23 Καὶ γνωρίζωντας τὴν πανουργίαν τους, τους λέγει· Τὶ με πειράζετε;

24 Δείξετε μὲ ἕνα δηνάριον· τίνος εἰκόνα ἔχει καὶ ἀπανώγραμμα; Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπαν· Τοῦ Καίσαρος.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπεν· Ἀπάδοτε λοιπὸν τὰ πράγματα τοῦ Καίσαρος εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Θεόν.

26 Καὶ δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸν πιάσουν εἰς λόγον ἐμπρόσω εἰς τὸν λαόν· καὶ ἐθαυμάσαν εἰς τὴν ἀπόκρισίν του, καὶ ἐσιώπασαν.

27 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Σαδδουκαίους, ὁποὺ ἐναντιοῦνται πῶς νὰ μὴν εἶναι ἀνάστασις, ἐπῆγαν κοντὰ, καὶ τὸν ἐρώτησαν,

28 Καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, ὁ Μωϋσῆς ἔγραψεν εἰς τὸν νόμον· Ἐὰν ἀποθάνῃ κανενὸς ἀδελφὸς, ὁποὺ νὰ ἔχῃ γυναῖκα, καὶ οὗτος νὰ ἀποθάνῃ

αὐτοῦ τὴν γυναῖκα, καὶ ἐξαναστήσῃ σπέρμα τῷ ἀδελφῷ αὐτοῦ.

29 Ἑπτὰ οὖν ἀδελφοὶ ἦσαν· καὶ ὁ πρῶτος, λαβὼν γυναῖκα, ἀπέθανεν ἄτεκνος.

30 Καὶ ἔλαβεν ὁ δεύτερος τὴν γυναῖκα, καὶ οὗτος ἀπέθανεν ἄτεκνος.

31 Καὶ ὁ τρίτος ἔλαβεν αὐτήν· ὡσαύτως δὲ καὶ οἱ ἑπτὰ καὶ οὐ κατέλιπον τέκνα, καὶ ἀπέθανον.

32 Ὕστερον δὲ πάντων ἀπέθανε καὶ ἡ γυνή.

33 Ἐν τῇ οὖν ἀναστάσει, τίνος αὐτῶν γίνεται γυνή; οἱ γὰρ ἑπτὰ ἔσχον αὐτὴν γυναῖκα.

34 Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οἱ υἱοὶ τοῦ αἰῶνος τούτου γαμοῦσι καὶ ἐκγαμίσκονται.

35 Οἱ δὲ καταξιωθέντες τοῦ αἰῶνος ἐκείνου τυχεῖν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῆς ἐκ νεκρῶν, οὔτε γαμοῦσιν, οὔτε ἐκγαμίσκονται·

36 Οὐδὲ γὰρ ἀποθανεῖν ἔτι δύνανται· ἰσάγγελοι γάρ εἰσι· καὶ υἱοί εἰσι τοῦ Θεοῦ, τῆς ἀναστάσεως υἱοὶ ὄντες.

37 Ὅτι δὲ ἐγείρονται οἱ νεκροί, καὶ Μωσῆς ἐμήνυσεν ἐπὶ τῆς βάτου, ὡς λέγει Κύριον τὸν

ατεκνος, να πάρῃ ὁ ἀδελφος τε την γυναῖκα τυ, να ἐξαναστήσῃ σπέρμα εἰς τον ἀδελφόν τυ.

29 Ἑπτὰ λοιπὸν ἦταν ἀδελφοί· καὶ ὁ πρωτος ἐπηρε γυναῖκα, καὶ ἀπέθανεν ἀτεκνος.

30 Καὶ ἐπῆρεν ὁ δευτερος την γυναῖκα, καὶ ἀπεθανε καὶ ἐκεῖνος ἀτεκνος.

31 Και ἐπῆρεν την ὁ τρίτος· ὁμοίως και οἱ ἑπτα· καὶ δεν ἄφησαν παιδια, και ἀπεθαναν.

32 Καὶ ὕστερα ἀπο ολως ἀπεθανε καὶ ἡ γυναῖκα.

33 Τίνος λοιπὸν ἀπ αυτους ὁλως εἰς την ἀνάστασιν θελει εἶσθαι ἡ γυναῖκα; διατὶ την εἶχαν και οἱ ἑπτα γυναῖκα.

34 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς και εἶπεν τες· Οἱ υἱοι του αἰῶνος τούτε παιδρευουν καὶ παιδρευονται.

35 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁπου καταξιωθεσι νὰ τύχωσι του αἰῶνος ἐκεινε, και της ἀναστάσεως των νεκρων, ὔτε παιδρευουν, ὔτι παιδρεύονται·

36 Οὔτι ἠμποῦσι πλεον νὰ ἀποθάνωσι· διατὶ εἶναι ἴσα μὲ τες ἀγγέλους· και εἶναι υἱοὶ του Θεοῦ, και υἱοι της ἀναστασεως.

37 Καὶ ὁτι οἱ ἀποθαμμένοι σηκωνονται, και ὁ Μωϋσης το ἐσημανεν εἰς την βᾶτον, ἐκεῖ

Θεὸν Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Θεὸν Ισαὰκ, καὶ τὸν Θεὸν Ἰακώβ.

38 Θεὸς δὲ οὐκ ἔστι νεκρῶν, ἀλλὰ ζώντων· πάντες γὰρ αὐτῷ ζῶσι.

39 Ἀποκριθέντες δέ τινες τῶν γραμματέων εἶπον· Διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Οὐκ ἔτι δὲ ἐτόλμων ἐπερωτᾶν αὐτὸν οὐδέν.

41 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν υἱὸν Δαβὶδ εἶναι;

42 Καὶ αὐτὸς Δαβὶδ λέγει ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

43 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

44 Δαβὶδ οὖν Κύριον αὐτὸν καλεῖ, καὶ πῶς υἱὸς αὐτοῦ ἐστιν;

45 Ἀκούοντος δὲ παντὸς τοῦ λαοῦ, εἶπε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ.

46 Προσέχετε ἀπὸ τῶν γραμματέων τῶν θελόντων περιπατεῖν ἐν στολαῖς, καὶ φιλούντων ἀσπασμοὺς ἐν ταῖς ἀγοραῖς, καὶ πρωτοκαθεδρίας ἐν ταῖς συναγωγαῖς, καὶ

ὅπου λέγει Κύριον εἶναι τὸν Θεὸν τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰσαὰκ, καὶ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

38 Καὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι νεκρῶν Θεός, ἀλλὰ ἐκείνων ὅπου ζοῦσι· διατὶ ὅλοι εἰς αὐτὸν ζοῦσι.

39 Καὶ ἀπεκρίθηκαν κάποιοι ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς καὶ εἶπαν· Διδάσκαλε, καλῶς εἶπας.

40 Καὶ πλέον δὲν ἀποκατέσαν νὰ τὸν ἐρωτήσουν τίποτες.

41 Καὶ εἶπεν εἰς ἐκείνους· Πῶς λέγουσι τὸν Χριστὸν νὰ εἶναι υἱὸς του Δαβίδ;

42 Καὶ αὐτὸς ὁ Δαβὶδ εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος τοῦ Κυρίου μου· Κάθου ἀπὸ τὴν δεξιάν μου,

43 Ἕως ὅπου νὰ βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ἀπὸ κάτω εἰς τὰ ποδάριά σου.

44 Ὁ Δαβὶδ τὸ λοιπὸν τὸν κράζει Κύριον, καὶ πῶς εἶναι υἱός του;

45 Καὶ ἀκούοντας ὅλος ὁ λαὸς, εἶπεν εἰς τοὺς μαθητάδες του·

46 Ἔχετε τὸν νοῦν σας ἀπὸ τοὺς γραμματεῖς ὅπου θέλουν νὰ περιπατοῦσι μὲ στολαῖς, καὶ ἀγαποῦν τοὺς χαιρετισμοὺς εἰς τὰς φόρας, καὶ ταῖς πρωτοκαθεδρίαις εἰς τὰ συναγώγια, καὶ

πρωτοκλισίας ἐν τοῖς δείπνοις.

47 Οἱ κατεσθίουσι τὰς οἰκίας τῶν χηρῶν, καὶ προφάσει μακρὰ προσεύχονται· οὗτοι λήψονται περισσότερον κρίμα.

νὰ προκαθίζωνται εἰς τὰ δεῖπνα.

47 Οἱ ὁποῖοι κατατρώγουσι τὰ σπίτια τῶν χηρῶν, καὶ κάμνουν ἀφορμὴν πὼς προσεύχονται μεγάλας προσευχάς· ἐκεῖνοι θέλουσι πάρει περισσότερον κρίμα.

Κεφ. κά. 21.

Ἀναβλέψας δὲ εἶδέ τινας βάλλοντας τὰ δῶρα αὐτῶν εἰς τὸ γαζοφυλάκιον πλουσίους.

2 Εἶδε δὲ καί τινα χήραν πενιχρὰν βάλλουσαν ἐκεῖ δύο λεπτά.

3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθῶς λέγω ὑμῖν, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὕτη πλεῖον πάντων ἔβαλεν·

4 Ἅπαντες γὰρ οὗτοι ἐκ τοῦ περισσεύοντος αὐτοῖς ἔβαλον εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ· αὕτη δὲ ἐκ τοῦ ὑστερήματος αὐτῆς ἅπαντα τὸν βίον ὃν εἶχεν ἔβαλε.

5 Καί τινων λεγόντων περὶ τοῦ ἱεροῦ, ὅτι λίθοις καλοῖς καὶ ἀναθήμασι κεκόσμηται, εἶπε·

6 Ταῦτα ἃ θεωρεῖτε, ἐλεύσονται ἡμέραι ἐν αἷς οὐκ ἀφεθήσεται λίθος ἐπὶ λίθῳ ὃς οὐ καταλυθήσεται.

Κεφ. κά. 21.

Καὶ ἀτένισεν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶδε πλουσίους ὅπου ἔβαλαν τὰ δῶρά της εἰς τὰ κτίσιν τῆς ἐλεημοσύνης.

2 Καὶ εἶδε καὶ κάποιαν χήραν πτωχήν, ἡ ὁποία ἔβαλλε δύο φόλλαις.

3 Καὶ εἶπεν· Ἀληθινὰ σας λέγω, ὅτι ἡ χήρα ἡ πτωχὴ αὐτὴ ἔβαλλε περισσότερον ἀπὸ ὅλους·

4 Διατὶ ὅλοι αὐτοὶ ἔβαλαν εἰς τὰ δῶρα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἐκεῖνο ὅπου τοὺς ἐπερίσσευεν· ἀμὰ αὐτὴ ἀπὸ τὸ πτωχικόν της ὅλον της τὸν βίον ὅσον καὶ ἂν εἶχεν τὸν ἔβαλλε.

5 Καὶ διὰ κάποιους ὁπὰ ἔλεγαν διὰ τὸ ἱερὸν, ὅτι εἶναι στολισμένον μὲ πέτρας ὄμορφας καὶ μὲ ἀφιερώματα, εἶπεν·

6 Αὐτὰ ὁπου βλέπετε, θέλουν ἐλθῆ ἡμέραις, ὅπου νὰ μὴν ἀπομείνῃ πέτρα ἀπάνω εἰς τὴν πέτραν, ὁπου νὰ μὴν χαλασθῆ.

7 Ἐπηρώτησαν δὲ αὐτὸν, λέγοντες· Διδάσκαλε, ποτὲ οὖν ταῦτα ἔσται; καὶ τί τὸ σημεῖον ὅταν μέλλῃ ταῦτα γίνεσθαι;

8 Ὁ δὲ εἶπε· Βλέπετε μὴ πλανηθῆτε· πολλοὶ γὰρ ἐλεύσονται ἐπὶ τῷ ὀνόματί μου, λέγοντες· Ὅτι ἐγώ εἰμι· καὶ ὁ καιρὸς ἤγγικε· μὴ οὖν πορευθῆτε ὀπίσω αὐτῶν.

9 Ὅταν δὲ ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴ πτοηθῆτε· δεῖ γὰρ ταῦτα γενέσθαι πρῶτον· ἀλλ' οὐκ εὐθέως τὸ τέλος.

10 Τότε ἔλεγεν αὐτοῖς· Ἐγερθήσεται ἔθνος ἐπὶ ἔθνος, καὶ βασιλεία ἐπὶ βασιλείαν.

11 Σεισμοί τε μεγάλοι κατὰ τόπους, καὶ λιμοὶ, καὶ λοιμοὶ ἔσονται, φόβητρά τε καὶ σημεῖα ἀπ' οὐρανοῦ μεγάλα ἔσται.

12 Πρὸ δὲ τούτων πάντων ἐπιβαλοῦσιν ἐφ' ὑμᾶς τὰς χεῖρας αὐτῶν, καὶ διώξουσι, παραδιδόντες εἰς συναγωγὰς καὶ φυλακὰς, ἀγομένους ἐπὶ βασιλεῖς καὶ ἡγεμόνας, ἕνεκεν τοῦ ὀνόματός μου.

13 Ἀποβήσεται δὲ ὑμῖν εἰς μαρτύριον.

14 Θέσθε οὖν εἰς τὰς καρ-

7 Καὶ ἐρώτησαν τον, λέγοντες· Διδάσκαλε, πότε λοιπὸν θέλει γένει ἔτσι; καὶ τί εἶναι το σημάδι ὅπου μέλλει νὰ γενοῦν ἔτσι;

8 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Βλέπετε νὰ μὴν πλανηθῆτε· διατὶ πολλοὶ θέλουσι ἐλθῆ εἰς τὸ ὄνομά μου, νὰ εἰποῦσι· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι· καὶ ὁ καιρὸς ἐσήμωσε· μὴν πᾶτε λοιπὸν ὀπίσω τους.

9 Καὶ ὅταν ἀκούσητε πολέμους καὶ ἀκαταστασίας, μὴν φοβηθῆτε· διατὶ κάμνει χρεία νὰ γένουν ἐκεῖνα πρῶτα· ἀλλὰ δὲν εἶναι παρευθὺς τὸ τέλος.

10 Τότε τους ἔλεγεν· Θέλει σηκωθῆ ἔθνος νὰ πολεμᾷ ἔθνος ἀπάνω εἰς ἄλλο ἔθνος, καὶ βασιλεία ἀπάνω εἰς ἄλλην βασιλείαν·

11 Καὶ θέλουν γένει σεισμοὶ μεγάλοι κατὰ τόπους, καὶ πεῖναις, καὶ πανώκλαις, καὶ πράγματα ὁποῦ νὰ δίδουν φόβον, καὶ σημάδια μεγάλα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν θέλουσι εἶσθαι.

12 Καὶ πρωτίτερα ἀπὸ τὰ ὅλα θέλουν ἁπλώσει τὰ χέρια τους ἀπάνω σας, καὶ θέλουν σᾶς κατατρέχει, νὰ σᾶς παραδώσουν εἰς συναγωγὰς καὶ εἰς φυλακαῖς, νὰ σᾶς πᾶσιν εἰς βασιλεῖς καὶ αὐθεντάδες, διὰ ὄνομά μου.

13 Ἀμὴ θέλει σᾶς εὔγει εἰς μαρτύριον.

14 Βάλλετε λοιπὸν εἰς τὴν

δίας ὑμῶν, μὴ προμελετᾶν ἀπολογηθῆναι.

15 Ἐγὼ γὰρ δώσω ὑμῖν στόμα καὶ σοφίαν, ᾗ οὐ δυνήσονται ἀντειπεῖν, οὐδὲ ἀντιστῆναι πάντες οἱ ἀντικείμενοι ὑμῖν.

16 Παραδοθήσεσθε δὲ καὶ ὑπὸ γονέων, καὶ ἀδελφῶν, καὶ συγγενῶν, καὶ φίλων· καὶ θανατώσουσιν ἐξ ὑμῶν·

17 Καὶ ἔσεσθε μισούμενοι ὑπὸ πάντων διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Καὶ θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς ὑμῶν οὐ μὴ ἀπόληται.

19 Ἐν τῇ ὑπομονῇ ὑμῶν κτήσασθε τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

20 Ὅταν δὲ ἴδητε κυκλουμένην ὑπὸ στρατοπέδων τὴν Ἰερουσαλήμ, τότε γνῶτε ὅτι ἤγγικεν ἡ ἐρήμωσις αὐτῆς.

21 Τότε οἱ ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ, φευγέτωσαν εἰς τὰ ὄρη· καὶ οἱ ἐν μέσῳ αὐτῆς, ἐκχωρείτωσαν· καὶ οἱ ἐν ταῖς χώραις, μὴ εἰσερχέσθωσαν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι ἡμέραι ἐκδικήσεως αὗταί εἰσι, τοῦ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα.

23 Οὐαὶ δὲ ταῖς ἐν γαστρὶ ἐχούσαις, καὶ ταῖς θηλαζούσαις καρδίαι σας, νὰ μὴν προμελετᾶτε τί νὰ ἀποκριθῆτε.

15 Διατὶ ἐγὼ θέλω σᾶς δώσει στόμα καὶ σοφίαν, ὁποὺ νὰ μὴν ἠμπορέσουν νὰ σᾶς ἐναντιωθοῦν, μηδὲ νὰ ἀντιταθοῦν ὅλοι οἱ ἐναντίοι σας.

16 Καὶ θέλετε παραδοθῆ καὶ ἀπὸ γονεῖς, καὶ ἀπὸ ἀδελφοὺς, καὶ ἀπὸ συγγενεῖς καὶ φίλους· καὶ θέλουν θανατώσει μερικοὺς ἀπὸ σᾶς.

17 Καὶ θέλετε εἶσθαι μισημένοι ἀπὸ ὅλους διὰ τὸ ὄνομά μου.

18 Ἀμὴ τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι σας δὲν θέλει χαθῆ.

19 Μὲ τὴν ὑπομονήν σας θέλετε ἀποκτήσει ταῖς ψυχαῖς σας.

20 Καὶ ὅταν ἰδῆτε τὴν Ἰερουσαλὴμ νὰ εἶναι τριγυρισμένη ἀπὸ φουσάτα, τότε νὰ γνωρίζετε ὅτι ἐσημώνει ἡ ἐρημωσίς της.

21 Τότε ἐκεῖνοι ὁποὺ εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἂς φύγουσιν εἰς τὰ ὄρη· καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ εἶναι εἰς τὴν μέσην της, ἂς ἀναχωρήσουν· καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ εἶναι εἰς ταῖς χώραις, ἂς μὴν ἐμβοῦσιν εἰς αὐτήν.

22 Ὅτι αὐταὶς εἶναι ἡμέραις ἐκδικήσεως, νὰ πληρωθοῦν ὅλα τὰ γεγραμμένα.

23 Καὶ ἀκλούμονον εἰς ταῖς ἐγγαστρωμέναις, καὶ ἐκείναις

ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· ἴσαι γαρ ἀνάγκη μεγάλη ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὀργὴ ἐν τῷ λαῷ τούτῳ.

24 Καὶ πεσοῦνται στόματι μαχαίρας, καὶ αἰχμαλωτισθήσονται εἰς πάντα τὰ ἔθνη· καὶ Ἰερουσαλὴμ ἔσται πατουμένη ὑπὸ ἐθνῶν, ἄχρι πληρωθῶσι καιροὶ ἐθνῶν.

25 Καὶ ἔσται σημεῖα ἐν ἡλίῳ, καὶ σελήνῃ, καὶ ἄστροις· καὶ ἐπὶ τῆς γῆς συνοχὴ ἐθνῶν ἐν ἀπορίᾳ, ἤχους θαλάσσης καὶ σάλου·

26 ἀποψυχόντων ἀνθρώπων ἀπὸ φόβου καὶ προσδοκίας τῶν ἐπερχομένων τῇ οἰκουμένῃ· αἱ γὰρ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν σαλευθήσονται.

27 Καὶ τότε ὄψονται τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐρχόμενον ἐν νεφέλῃ μετὰ δυνάμεως καὶ δόξης πολλῆς.

28 Ἀρχομένων δὲ τούτων γίνεσθαι, ἀνακύψατε καὶ ἐπάρατε τὰς κεφαλὰς ὑμῶν· διότι ἐγγίζει ἡ ἀπολύτρωσις ὑμῶν.

29 Καὶ εἶπε παραβολὴν αὐτοῖς· Ἴδετε τὴν συκῆν καὶ πάντα τὰ δένδρα·

ὑπὲρ βυζάνοντας ἐν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις· διατὶ θέλει εἶσθαι μεγάλη ἀνάγκη ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὀργὴ μεγάλη εἰς τὸν λαὸν ἐτοῦτον.

24 Καὶ θέλουν πέσει εἰς τὸ στόμα τοῦ σπαθίου, καὶ θέλουν σκλαβωθῆ εἰς ὅλα τὰ ἔθνη· καὶ ἡ Ἰερουσαλὴμ θέλει εἶσθαι καταπατημένη ἀπὸ τὰ ἔθνη, ἕως ὁπὸν νὰ τελειωθῶσιν οἱ καιροὶ τῶν ἐθνῶν.

25 Καὶ θέλουσιν εἶσθαι σημεῖα εἰς τὸν ἥλιον, καὶ εἰς τὸ φεγγάρι, καὶ εἰς τὰ ἄστρα· καὶ στενοχωρία ἐθνῶν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἡ θάλασσα νὰ εὐγάζῃ ἦχον καὶ ταραχήν.

26 Νὰ ἀποθαίνουν οἱ ἄνθρωποι ἀπὸ τὸν φόβον τους, καὶ ἀπὸ τὴν προσδοκίαν ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὁπὸν ἔρχονται εἰς τὴν οἰκουμένην· διατὶ αἱ δυνάμεις τῶν οὐρανῶν θέλουσι σαλευθῆ.

27 Καὶ τότε θέλουσιν εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἔρχεται εἰς σύννεφον, μὲ δύναμιν καὶ δόξαν πολλήν.

28 Καὶ ὅταν ἀρχίσουν ἐτοῦτα νὰ γίνωνται, σηκωτε ἀπάνω, καὶ σηκωσετε τὰ κεφάλιά σας· διατὶ σημώνει ἡ ἐλευθερία σας.

29 Καὶ εἶπεν τους καὶ παραβολήν· Εἰδετε τὴν συκιάν, καὶ ὅλα τὰ δένδρα·

30 Ὅταν προβάλωσιν ἤδη, βλέποντες ἀφ' ἑαυτῶν γινώσκετε, ὅτι ἤδη ἐγγὺς τὸ θέρος ἐστίν·

31 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ὅταν ἴδητε ταῦτα γινόμενα, γινώσκετε ὅτι ἐγγύς ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

32 Ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ παρελθῇ ἡ γενεὰ αὕτη, ἕως ἂν πάντα γένηται.

33 Ὁ οὐρανὸς καὶ ἡ γῆ παρελεύσονται, οἱ δὲ λόγοι μου οὐ μὴ παρελθωσι.

34 Προσέχετε δὲ ἑαυτοῖς μήποτε βαρυνθῶσιν ὑμῶν αἱ καρδίαι ἐν κραιπάλῃ, καὶ μέθῃ, καὶ μερίμναις βιωτικαῖς, καὶ αἰφνίδιος ἐφ' ὑμᾶς ἐπιστῇ ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Ὡς παγὶς γὰρ ἐπελεύσεται ἐπὶ πάντας τοὺς καθημένους ἐπὶ πρόσωπον πάσης τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνεῖτε οὖν, ἐν παντὶ καιρῷ δεόμενοι, ἵνα καταξιωθῆτε ἐκφυγεῖν ταῦτα πάντα τὰ μέλλοντα γίνεσθαι, καὶ σταθῆναι ἔμπροσθεν τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου.

37 Ἦν δὲ τὰς ἡμέρας ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων· τὰς δὲ νύκτας ἐξερχόμενος ηὐλίζετο εἰς τὸ ὄρος τὸ καλούμενον Ἐλαιών.

30 Ὅταν ἀποίξουν, τότε βλέποντες γνωρίζετε ἀπὸ λόγου σας, ὅτι σπορὰ εἶναι τὸ θέρος·

31 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς, ὅταν εἰδῆτε ἐτοῦτα ὅλα πῶς γίνονται, γνωρίζετε ὅτι σπορὰ εἶναι ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

32 Βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι δὲν θέλει περάσει ἡ γενεὰ ἐτούτη, ἕως ὁπού να γένουν ἐτοῦτα ὅλα.

33 Ὁ ἐρανὸς καὶ ἡ γῆ θέλουσι παρέλθη, ἀμὰ τὰ λόγιά μου δὲν θέλουν παρέλθη.

34 Καὶ ἔχετε τὸν νοῦ σας μήπως καὶ καμίαν φορὰν βαρυνθοῦν ἡ καρδίαις σας εἰς τὴν σπατάλην καὶ εἰς τὴν μέθην καὶ εἰς φροντίδες κοσμικαῖς, καὶ ἔλθη ἐξάφνα εἰς ἰσᾶς ἡ ἡμέρα ἐκείνη·

35 Διατὶ ὡσὰν παγίδα θέλει ἔλθη εἰς ὅλους ὁπού κάθουνται ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς.

36 Ἀγρυπνᾶτε τὸ λοιπόν, καὶ παρακαλεῖτε κάθε καιρόν, νὰ ἀξιωθῆτε νὰ φύγετε ἐτοῦτα ὅλα ὁπού μέλλουν να γένουν, καὶ νὰ σταθῆτε ὁμπροσὰ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου.

37 Καὶ τὴν ἡμέραν ἐδίδασκεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερόν· καὶ τὴν νύκτα ἐβγαίνεν ἔξω καὶ ἔμενεν εἰς τὸ ὄρος ὁπού κράζεται Ἐλαιών.

38 Καὶ πας ὁ λαὸς ὠρθριζε πρὸς αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ ἀκούειν αὐτοῦ.

38 Καὶ ὅλος ὁ λαος ἐσηκωνετον εἰς τον ὄρθρον καὶ ἐπάγεναν εἰς το ἱερὸν νὰ τοῦ ἀκασουν.

Κεφ. κβ'. 22.

ΗΓΓΙΖΕ δὲ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ἡ λεγομένη Πασχα.

2 Καὶ ἐζήτουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς, τὸ, πως ἀνέλωσιν αὐτόν· ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαόν.

3 Εἰσῆλθε δὲ ὁ Σατανᾶς εἰς Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Ἰσκαριώτην, ὄντα ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν δώδεκα·

4 Καὶ ἀπελθὼν συνελάλησε τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς στρατηγοῖς, τὸ, πως αὐτὸν παραδῶ αὐτοῖς.

5 Καὶ ἐχάρησαν· καὶ συνέθεντο αὐτῷ ἀργύριον δοῦναι.

6 Καὶ ἐξωμολόγησε· καὶ ἐζήτει εὐκαιρίαν τοῦ παραδοῦναι αὐτὸν αὐτοῖς ἄτερ ὄχλου.

7 Ἦλθε δὲ ἡ ἡμέρα τῶν ἀζύμων, ἐν ᾗ ἔδει θύεσθαι τὸ πασχα·

8 Καὶ ἀπέστειλε Πέτρον καὶ Ἰωάννην, εἰπών· Πορευθέντες ἑτοιμάσατε ἡμῖν τὸ πασχα, ἵνα φάγωμεν.

ΚΑΙ᾽ ἡ ἑορτὴ τῶν ἀζύμων, ὁπὲ εἶλέγετον Πάσχα, ἐσήμωνε.

2 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐζητοῦσαν, μὲ τὸ τρόπον νὰ τον σκοτωσουν· διατὶ ἐφοβοῦνταν τον λαόν.

3 Καὶ ὁ Σαταναῖς ἐμβῆκε μισα εἰς τον Ἰούδαν ὁπὲ ἐκράζετον Ἰσκαριώτης, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὸν ἀριθμὸν των δωδεκα·

4 Καὶ ἐπῆγε καὶ ἐσυντυχε με τους ἀρχιερεῖς καὶ με τους στρατηγους, το, πως νὰ τους τον παραδωση.

5 Καὶ ἐχαρηκαν· καὶ ἐσυμφωνησαν νὰ του δωσουν ἀργύριον.

6 Καὶ αὐτος ἐταξε (νὰ τὸ κάμη·) καὶ ἐζήτα εὐκολίαν νὰ τες τον παραδωση χωρὶς σύγχυσιν.

7 Καὶ ἠλθεν ἡ ἡμερα τῶν ἀζύμων, ὁπε ἔκαμε χρεία νὰ θυσιασουν τὸ πάσχα·

8 Καὶ (ὁ Χριστος) ἐστειλε τον Πέτρον καὶ Ἰωάννην, καὶ εἶπεν· Ὑπάγετε καὶ ἑτοιμάσετέ μας διὰ νὰ φᾶμε τὸ πασχα.

9 Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ποῦ θέλεις ἑτοιμάσωμεν;

10 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἰδού, εἰσελθόντων ὑμῶν εἰς τὴν πόλιν, συναντήσει ὑμῖν ἄνθρωπος κεράμιον ὕδατος βαστάζων· ἀκολουθήσατε αὐτῷ εἰς τὴν οἰκίαν ὃ εἰσπορεύεται.

11 Καὶ ἐρεῖτε τῷ οἰκοδεσπότῃ τῆς οἰκίας· Λέγει σοι ὁ διδάσκαλος· Ποῦ ἐστι τὸ κατάλυμα ὅπου τὸ πάσχα μετὰ τῶν μαθητῶν μου φάγω;

12 Κἀκεῖνος ὑμῖν δείξει ἀνάγαιον μέγα ἐστρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσατε.

13 Ἀπελθόντες δὲ εὗρον καθὼς εἴρηκεν αὐτοῖς· καὶ ἡτοίμασαν τὸ πάσχα.

14 Καὶ ὅτε ἐγένετο ἡ ὥρα, ἀνέπεσε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι σὺν αὐτῷ.

15 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἐπιθυμίᾳ ἐπεθύμησα τοῦτο τὸ πάσχα φαγεῖν μεθ' ὑμῶν πρὸ τοῦ με παθεῖν.

16 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐκέτι οὐ φάγω ἐξ αὐτοῦ, ἕως ὅτου πληρωθῇ ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ δεξάμενος ποτήριον, εὐχαριστήσας εἶπε· Λάβετε τοῦτο, καὶ διαμερίσατε ἑαυτοῖς·

18 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ

9 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ποῦ θέλεις νὰ ἑτοιμάσωμεν;

10 Καὶ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν· Εὐθὺς ὁποῦ εἰσῆς ἐμβῆτε εἰς τὴν πόλιν, θέλει σᾶς ἀπαντήσει ἕνας ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος σηκώνει ἕνα λαγήνι νερό· καὶ ἀκολουθήσετέ τον ἕως εἰς τὸ σπίτι ὁπού ἐμβαίνει.

11 Καὶ θέλετε εἰπεῖ εἰς τὸν οἰκοκύριον τοῦ σπιτίου· Ὁ διδάσκαλος σὲ λέγει· Ποῦ εἶναι τὸ κατοίκημα, ὁπού μέλλω νὰ φάγω τὸ πάσχα μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες μου;

12 Καὶ ἐκεῖνος σᾶς δείξει ἀνώγειον μεγάλον στρωμένον· ἐκεῖ ἑτοιμάσετε.

13 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν, εὗρηκαν καθὼς τοὺς εἶπε· καὶ ἑτοίμασαν τὸ πάσχα.

14 Καὶ ὅταν ἤλθεν ἡ ὥρα, ἐκάθισε, καὶ οἱ δώδεκα ἀπόστολοι μαζὺ μετ' αὐτόν.

15 Καὶ εἶπέν τους· Μὲ μεγάλην ἐπιθυμίαν ἐπεθύμησα νὰ φάγω τοῦτο τὸ πάσχα μετ' ἐσᾶς, πρὸ τοῦ νὰ πάθω.

16 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι πλέον δὲν θέλω φάγει ἀπ' αὐτό, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθῇ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ ἐπῆρε ποτήριον, καὶ εὐχαρίστησε καὶ εἶπε· Ἐπάρετε τοῦτο, καὶ διαμοιράσθητέ το ἀναμεσά σας·

18 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι

πίω ἀπὸ τοῦ γενήματος τῆς ἀμπέλου, ἕως ὅτου ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἔλθῃ.

19 Καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαριστήσας ἔκλασε καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς, λέγων· Τοῦτό ἐστι τὸ σῶμά μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν διδόμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

20 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον, μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον, ἡ καινὴ διαθήκη ἐν τῷ αἵματί μου, τὸ ὑπὲρ ὑμῶν ἐκχυνόμενον.

21 Πλὴν ἰδοὺ, ἡ χεὶρ τοῦ παραδιδόντος με μετ' ἐμοῦ ἐπὶ τῆς τραπέζης.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πορεύεται κατὰ τὸ ὡρισμένον· πλὴν οὐαὶ τῷ ἀνθρώπῳ ἐκείνῳ, δι' οὗ παραδίδοται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἤρξαντο συζητεῖν πρὸς ἑαυτοὺς, τὸ, τίς ἄρα ἐστὶν ἐξ αὐτῶν ὁ τοῦτο μέλλων πράσσειν.

24 Ἐγένετο δὲ καὶ φιλονεικία ἐν αὐτοῖς, τὸ, τίς αὐτῶν δοκεῖ εἶναι μείζων.

25 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτῶν· καὶ οἱ ἐξουσιάζοντες αὐτῶν εὐεργέται καλοῦνται.

26 Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως· ἀλλ' ὁ

δὲν θέλω πιὰ ἀπὸ τὸ γένημα τῆς ἀμπέλου, ἕως ὅτου νὰ ἔλθῃ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ περνώντας ψωμί, καὶ εὐχαριστώντας τὸ ἔκοψε· καὶ τοὺς ἔδωκε, καὶ εἶπε· τοῦτο εἶναι τὸ κορμί μου, ὁποὺ δίδεται διὰ λόγου σας· ἐτοῦτο κάμετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

20 Ὁμοίως ἔπειρε καὶ τὸ ποτήριον, καὶ τοὺς τὸ ἔδωκε, ὕστερον ἀφότου ἐδείπνησε, λέγωντας· Τοῦτο τὸ ποτήριον εἶναι ἡ καινούρια διαθήκη εἰς τὸ αἷμά μου, τὸ ὁποῖον χύνεται διὰ λόγου σας.

21 Ὅμως νὰ, τὸ χέρι ἐκεῖνο ὁποὺ μὲ παραδίνει, εἶναι μαζύ μου εἰς τὸ τραπέζι.

22 Καὶ ὁ μὲν υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου πάγαινει καθὼς εἶναι ὡρισμένον· ὅμως ἀεὶλυμομον εἰς τὸν ἄνθρωπον ἐκεῖνον, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου παραδίδεται.

23 Καὶ αὐτοὶ ἄρχισαν νὰ γυρεύουν ἀνάμεσα τους, τὸ, ποῖος ἄρα νὰ εἶναι ἀπ' αὐτοὺς ὁποὺ μέλλει νὰ κάμῃ ἐτοῦτο.

24 Καὶ ἐγίνη καὶ φιλονεικία εἰς αὐτοὺς, τὸ, ποῖος ἀπ' αὐτοὺς νὰ εἶναι ὁ μεγαλύτερος.

25 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· οἱ βασιλεῖς τῶν ἐθνῶν κυριεύουσιν αὐτὰ τὰ ἔθνη· καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ τὰ ἐξουσιάζουσι κράζονται εὐεργέται.

26 Ἀμὴ ἰσεῖς δὲν εἶσθε

ὁ μειζων ἐν ὑμῖν, γινέσθω ὡς ὁ νεωτερος· καὶ ὁ ἡγούμενος, ὡς ὁ διακονων.

27 Τις γὰρ μείζων, ὁ ἀνακείμενος, ἢ ὁ διακονων; οὐχὶ ὁ ἀνακείμενος; ἐγω δὲ εἰμὶ ἐν μεσῳ ὑμων ὡς ὁ διακονων.

28 Ὑμεῖς δὲ ἐστε οἱ διαμεμενηκοτες μετ' ἐμοῦ ἐν τοῖς πειρασμοῖς μου.

29 Κἀγω διατίθεμαι ὑμῖν, καθὼς διεθετό μοι ὁ πατηρ μου, βασιλειαν·

30 Ἵνα ἐσθιητε καὶ πινητε ἐπὶ της τραπέζης μου ἐν τῃ βασιλείᾳ μου, καὶ καθισησθε ἐπὶ θρόνων, κρινοντες τας δωδεκα φυλας του Ἰσραηλ.

31 Εἶπε δὲ ὁ Κυριος· Σίμων, Σιμων, ἰδου, ὁ σατανας ἐξητησατο ὑμας, του σιτιάσαι ὡς τον σῖτον·

32 Ἐγω δὲ ἐδεήθην περὶ σου, ἵνα μὴ ἐκλείπῃ ἡ πιστις σου· καὶ σύ ποτε ἐπιστρεψας, στηριξον τους ἀδελφους σου.

33 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτῳ· Κυριε, μετὰ σοῦ ἑτοιμός εἰμι καὶ εἰς

ἐτζι· ἀλλὰ ὁ μεγαλίτερος ἀπ' ἐσας, ἂς γίνει ὡσαν ὁ μικρότερος· καὶ ὁ προεχτης, ὡσαν ὁ ὑπηρέτης.

27 Διατί ποῖος εἶναι μεγαλίτερος, ἐκεῖνος ὁπου κάθεται, ἢ ἐκεῖνος ὁπου ὑπηρετα; δὲν εἶναι μεγαλίτερος ἐκεῖνος ὁπου κάθεται; ἀλλὰ ἐγὼ εἶμαι εἰς την μέσην σας ὡσαν ἐκεῖνος ὁπου ὑπηρετα.

28 Καὶ ἐσεῖς ἐσεῖνοι ὁπου ἐμείνετε πάντοτε μαζὶ μὲ εἰς τας πειρασμους μου.

29 Καὶ καθὼς ὁ πατηρ μου διέθεσεν εἰς ἐμένα την βασιλείαν, ἔτζι καὶ ἐγὼ διαθετω ἐκείνην εἰς ἐσας·

30 Να τρωγητε καὶ να πίνετε εἰς τὸ τραπέζι μου εἰς την βασιλείαν μου· καὶ να καθίσητε εἰς τους θρόνους, να κρίνητε τας δώδεκα φυλας τῦ Ἰσραηλ.

31 Καὶ ὁ Κυριος εἶπε· Σίμων, Σιμων, να, ὁ σατανας ὁπου σας ἐζητησε να σας κοσκινίσῃ ὡσαν ὁπου κοσκινιζουν τὸ σιτάρι·

32 Καὶ ἐγὼ ἐπαρακάλεσα διὰ λόγου σου, διὰ να μὴν ἐκλείπῃ ἡ πίστις σου· καὶ ἐσὺ ποτε ὡσαν γυρισης, στήριξε τους ἀδελφους σου.

33 Καὶ ὁ Πέτρος τὸ εἶπε· Κύριε, ἑτοιμος εἶμαι μετα

φυλακὴν καὶ εἰς θάνατον πορευεσθαι.

34 Ὁ δὲ εἶπε· Λέγω σοι, Πέτρε, οὐ μὴ φωνήσει σήμερον ἀλέκτωρ, πρὶν ἢ τρὶς ἀπαρνήσῃ μὴ εἰδέναι με.

35 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτε ἀπέστειλα ὑμᾶς ἄτερ βαλαντίου, καὶ πήρας, καὶ ὑποδημάτων, μή τινος ὑστερήσατε; Οἱ δὲ εἶπον· Οὐδενός.

36 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς· Ἀλλὰ νῦν, ὁ ἔχων βαλάντιον, ἀράτω, ὁμοίως καὶ πήραν· καὶ ὁ μὴ ἔχων, πωλησάτω τὸ ἱμάτιον αὐτοῦ, καὶ ἀγορασάτω μάχαιραν.

37 Λέγω γὰρ ὑμῖν, ὅτι ἔτι τοῦτο τὸ γεγραμμένον δεῖ τελεσθῆναι ἐν ἐμοί, τό· Καὶ μετὰ ἀνόμων ἐλογίσθη· Καὶ γὰρ τὰ περὶ ἐμοῦ τέλος ἔχει.

38 Οἱ δὲ εἶπον· Κύριε, ἰδοὺ μάχαιραι ὧδε δύο. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἱκανόν ἐστι.

39 Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη κατὰ τὸ ἔθος εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· ἠκολούθησαν δὲ αὐτῷ καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

40 Γενόμενος δὲ ἐπὶ τοῦ τόπου, εἶπεν αὐτοῖς· Προσεύχεσθε μὴ εἰσελθεῖν εἰς πειρασμόν.

σίνα νὰ πάγω καὶ εἰς τὴν φυλακὴν καὶ εἰς τὸν θάνατον.

34 Καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπεν· Λέγω σοι, Πέτρε, ὅτι πρὸ τοῦ νὰ λαλήσῃ ὁ πετεινὸς σήμερον, θέλεις ἀρνηθῆ τρεῖς φοραῖς πὼς δὲν μὲ ἐξεύρεις.

35 Καὶ εἶπεν τους· Ὅταν σᾶς ἔστειλα χωρὶς πουγγὶ, καὶ σακκεῖλι, καὶ ὑποδήματα, μήνα ὑστερηθήκετε τίποτες; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Τίποτες δὲν μας ἔλειψε.

36 Εἶπέν τους λοιπόν· Ἀλλὰ τῶρα, ὁποιος ἔχει πουγγὶ, ἂς τὸ πάρῃ τὸν ὁμοιον τρόπον καὶ ὁποιος ἔχει σακκεῖλι, ἂς τὸ πάρῃ· καὶ ὁποιος δὲν ἔχει σπαθὶ, ἂς πωλήσῃ τὸ φόρεμά του, καὶ ἂς ἀγοράσῃ σπαθί.

37 Διατὶ σᾶς λέγω, ὅτι ἀκόμι ἐτοῦτο τὸ γραμμένον καμπεῖ χρεία νὰ τελεωθῆ εἰς ἐμένα, τὸ· Πῶς ἐλογαριάσθη μὲ τοὺς ἀνόμους. Διατὶ ἐκεῖνα ὁπού εἶναι γραμμένα διὰ λόγου μου τελειώνονται.

38 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Αὐθέντη, νὰ ἐδῶ δύο σπαθία. Καὶ ἐκεῖνος τους εἶπεν· Φθάνει.

39 Καὶ ὡσαν εὐγῆκεν ἔξω ἐβγῆκεν κατὰ τὴν συνηθειαν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν· καὶ ἀκολούθησάν τον καὶ οἱ μαθηταΐδες του.

40 Καὶ παγένοντας εἰς τὸν τόπον, τους εἶπε· Προσεύχεσθε νὰ μὴν πέσητε εἰς πειρασμόν.

41 Καὶ αὐτὸς ἀπεσπάσθη ἀπ' αὐτῶν ὡσεὶ λίθου βολήν, καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύχετο,

42 Λέγων· Πάτερ, εἰ βούλει παρενεγκεῖν τὸ ποτήριον τοῦτο ἀπ' ἐμοῦ· πλὴν μὴ τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ σὸν γενέσθω.

43 Ὤφθη δὲ αὐτῷ ἄγγελος ἀπ' οὐρανοῦ ἐνισχύων αὐτόν.

44 Καὶ γενόμενος ἐν ἀγωνίᾳ, ἐκτενέστερον προσηύχετο· ἐγένετο δὲ ὁ ἱδρὼς αὐτοῦ ὡσεὶ θρόμβοι αἵματος καταβαίνοντες ἐπὶ τὴν γῆν.

45 Καὶ ἀναστὰς ἀπὸ τῆς προσευχῆς, ἐλθὼν πρὸς τοὺς μαθητὰς αὐτοῦ, εὗρεν αὐτοὺς κοιμωμένους ἀπὸ τῆς λύπης.

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί καθεύδετε; ἀναστάντες προσεύχεσθε, ἵνα μὴ εἰσέλθητε εἰς πειρασμόν.

47 Ἔτι δὲ αὐτοῦ λαλοῦντος, ἰδοὺ ὄχλος, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας, εἷς τῶν δώδεκα, προῆρχετο αὐτῶν, καὶ ἤγγισε τῷ Ἰησοῦ φιλῆσαι αὐτόν.

48 Ὁ δὲ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῷ· Ἰούδα, φιλήματι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδίδως;

49 Ἰδόντες δὲ οἱ περὶ αὐτὸν τὸ ἐσόμενον, εἶπον αὐτῷ· Κύριε,

41 Καὶ αὐτὸς ἀνεχωρήσε μακρὰν ἀπ' αὐτῶν ὡς μίαν πετροβολίαν τόπου· καὶ γονατίζωντας ἐπροσεύχητο,

42 Λέγωντας· Ὦ πάτερ, ἂν θέλῃς, νὰ περάσῃ τοῦτο τὸ ποτήρι ἀπὸ λόγου μου· ὅμως ὄχι τὸ θέλημά μου, ἀλλὰ τὸ ἰδικόν σου ἂς γίνῃ.

43 Καὶ ἐφάνη εἰς αὐτὸν ἄγγελος ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁποῦ τὸν ἐδυνάμωνε.

44 Καὶ ἐγωντας νὰ ἐλθῃ εἰς γενοχωρίαν, ἐπροσεύχετον πλέον σφοδρότερον· καὶ ὁ ἱδρώς του ἦτον ὡσὰν κόμποι αἵματος καὶ ἔπιφταν εἰς τὴν γῆν.

45 Καὶ ὡσὰν ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν προσευχήν, ἦλθεν εἰς τοὺς μαθητάδες του, καὶ τοὺς εὗρεν ὑπνοκοιμένους ἀπὸ τὴν λύπην τους.

46 Καὶ τοὺς εἶπε· Τί κοιμᾶσθε; σηκωθῆτε, προσευχεσθῆτε, διὰ νὰ μὴν ἐμβῆτε εἰς πειρασμόν.

47 Καὶ ἀκόμι ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ ἐλάλειε, καὶ νὰ ὄχλος καὶ ἐφθάσασι, καὶ ὁ λεγόμενος Ἰούδας ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα ἐπάγαινεν ὀμπρόσα ἀπ' αὐτούς· καὶ ἐσήμωσεν εἰς τὸν Ἰησοῦν νὰ τὸν φιλήσῃ.

48 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῦ εἶπεν· Ὦ Ἰούδα, μὲ φίλημα παραδίδεις τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου;

49 Καὶ ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦτον τριγύρω του ἐκεῖνο

ι. καταξομεν ἰν μαχαιρ;

50 Καὶ ἐπάταξεν εἷς τις ἐξ αὐτων τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφεῖλεν αὐτοῦ τὸ οὖς τὸ δεξιόν.

51 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἐᾶτε ἕως τουτου. Καὶ ἁψάμενος τοῦ ὠτίου αὐτου, ἰάσατο αὐτόν.

52 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς παραγενομένους ἐπ' αὐτὸν ἀρχιερεῖς καὶ στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ καὶ πρεσβυτέρους· Ὡς ἐπὶ λῃστὴν ἐξεληλύθατε μετὰ μαχαιρων καὶ ξύλων;

53 Καθ' ἡμέραν ὄντος μου μεθ' ὑμῶν ἐν τῷ ἱερῷ, οὐκ ἐξετείνατε τὰς χεῖρας ἐπ' ἐμέ· ἀλλ' αὕτη ὑμῶν ἐστιν ἡ ὥρα, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.

54 Συλλαβόντες δὲ αὐτὸν ἤγαγον, καὶ εἰσήγαγον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀρχιερέως· Ὁ δὲ Πέτρος ἠκολούθει μα-

55 Ἁψάντων δὲ πῦρ ἐν μέσῃ τῇ αὐλῇ, καὶ συγκαθισάντων αὐτων, ἐκάθητο ὁ Πέτρος ἐν μέσῳ αὐτων.

56 Ἰδοῦσα δὲ αὐτὸν παιδίσκη τις καθήμενον πρὸς τὸ φῶς, καὶ ἀτενίσασα αὐτῷ, εἶπε· Καὶ οὗτος σὺν αὐτῷ ἦν.

57 Ὁ δὲ ἠρνήσατο αὐτὸν, λέγων· Γύναι, οὐκ οἶδα αὐ-

ὅπου ἐμέλλε να γένῃ, λέγων τοῦτο· Αὐθέντη, θέλεις να κτυπήσωμεν μὲ τὸ σπαθί;

50 Καὶ ἕνας ἀπ' αὐτοὺς ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἀφαίρεσε τὸ αὐτί του τὸ δεξιόν.

51 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἀφῆτε, φθάνει ἕως ἐδῶ. Καὶ ἔπιασε τὸ αὐτί του, καὶ τὸν ἐθεράπευσε.

52 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς στρατηγοὺς τοῦ ἱεροῦ, καὶ τοὺς πρεσβυτέρους, ὁποῦ ἦλθαν ἀπάνω του· Ὡσὰν εἰς λῃστὴν ἐβγήκατε εἰς ἐμένα μὲ σπαθιὰ καὶ μὲ [illegible];

53 Καθ' ἡμέραν ἤμουν μετ' ἐσᾶς εἰς τὸ ἱερόν, καὶ δὲν ἁπλώσατε τὰ χέρια σας ἀπάνω μου· ἀμὴ αὐτὴ εἶναι ἡ ὥρα σας, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ σκότους.

54 Καὶ ὡσὰν τὸν ἔπιασαν, ἠφέραν καὶ ἔμβασάν τον εἰς τὸ σπῆτι τοῦ ἀρχιερέως. Καὶ ὁ Πέτρος ἀκολουθοῦσε ἀπὸ μα-

55 Καὶ ἐφτιάνοντας νὰ ἀνάψουν φωτιὰ εἰς τὴν μέσην τῆς αὐλῆς, ἐκάθισαν μαζύ, καὶ ὁ Πέτρος ἐκάθετον εἰς τὴν μέσην τους.

56 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδε μία κοπέλα ὁποῦ ἐκάθετον αὐτὸς εἰς τὴν φωτιὰ, καὶ ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, εἶπε· Καὶ οὗτος ἦτον μαζὺ μὲ αὐτόν.

57 Καὶ ὁ Πέτρος τὸν ἀρνήθη, λέγοντας· Ὦ γυναῖκα, δὲν τὸν ξεύρω.

58 Και μετα βραχυ ἑτερος ἰδων αυτον, ἐφη· Και συ ἐξ αὐτων εἰ. Ὁ δε Πετρος ἐφη· Ανθρωπε, οὐκ εἰμι.

59 Και διαστασης ὡσει ὡρας μιας, αλλος τις διϊσχυριζετο, λεγων· Επ' αληθειας και οὗτος μετ' αὐτου ἠν· και γαρ Γαλιλαιος ἐστιν.

60 Εἰπε δε ὁ Πετρος· Ανθρωπε, οὐκ οἶδα ὁ λεγεις. Και παραχρημα, ἑτι λαλουντος αυτου, ἐφωνησεν ὁ ἀλεκτωρ.

61 Και στραφεις ὁ Κυριος ενεβλεψε τω Πετρω· και ὑπεμνησθη ὁ Πετρος του λογου τοῦ Κυριου, ὡς εἰπεν αυτω· Οτι πριν ἀλεκτορα φωνησαι, ἀπαρνηση με τρις.

62 Και ἐξελθων ἐξω ὁ Πετρος ἐκλαυσε πικρως.

63 Και οἱ ἄνδρες οἱ συνεχοντες τον Ἰησουν, ἐνεπαιζον αὐτῳ, δεροντες.

64 Και περικαλυψαντες αὐτον, ἐτυπτον αὐτου τὸ προσωπον· και ἐπηρωτων αὐτον, λεγοντες· Προφητευσον τις ἐστι ὁ παισας σε.

65 Και ἑτερα πολλα βλασφημουντες ἐλεγον εἰς αὐτον.

66 Και ὡς ἐγενετο ἡμερα, συνηχθη τὸ πρεσβυτεριον του λαου, ἀρχιερεις τε και γραμματεις, και ἀπηγαγον αὐτον εἰς τὸ συνεδριον ἑαυτων.

67 Λεγοντες· Εἰ συ εἰ ὁ

58 Και ὡσαν ὑπερασεις ὀλιγον, τον εἶδεν ἄλλος, και εἶπε· Και συ ἀπ' αὐτων εἶσαι. Και ὁ Πετρος εἶπε· Ὦ ἄνθρωπε, δεν εἰμαι.

59 Και περνωντας ἕως μια ὥρα, κάποιος ἄλλος τὸ ἐβεβαίωνε, και ἔλεγε· Επ' ἀληθείας και ετσι μετ' αὐτου ἦτον· διατι Γαλιλαῖος εἶναι.

60 Και ὁ Πετρος εἶπε· Ανθρωπε, δεν ξεύρω τι λεγεις. Και παρευθυς, ἀκόμι ἐκεῖνος ὁπου τὸ ἔλεγε, και ὁ πετεινὸς ἐλάλησε.

61 Και γυριζοντας ὁ Κύριος εἶδε εἰς τὸν Πετρον· και ὁ Πέτρος ἀναθυμήθη τον λόγον τοῦ Κυρίου, ὁπου τε εἶπε· Οτι προ τοῦ να λαλήση ὁ πετεινὸς, θέλεις μὲ ἀρνηθῆ τρεῖς φοραῖς.

62 Και ἐβγῆκεν ἔξω ὁ Πετρος και ἐκλαυσε πικρά.

63 Και οἱ ἄνδρες ὁπου ἐκρατοῦσαν τον Ιησοῦν, τὸν ἐνεπαιζαν και τον ἐδέρναν.

64 Και σκεπάζοντές τον, τοῦ ἐκτυπησαν εἰς τὸ προσωπον, και ἔλεγαν· Προφητευσε τίς εἶναι ὁπου σε ἐκτύπησε.

65 Και ἄλλα πολλὰ βλασφημοῦντες ἔλεγαν εἰς αὐτόν.

66 Και ὡσαν ἐξημέρωσεν, ἐμαζώχθηκαν τὸ πρεσβυτέριον τοῦ λαοῦ, και οἱ ἀρχιερεῖς και οἱ γραμματεῖς, και ἀνέβασάν τον εἰς τὴν σύναξίν τους,

67 Και τοῦ ἔλεγαν· Εἰπέ

Χριστὸς; εἰπὲ ἡμῖν. Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Ἐὰν ὑμῖν εἶπω, οὐ μὴ πιστεύσητε·

68 Ἐὰν δὲ καὶ ἐρωτήσω, οὐ μὴ ἀποκριθῆτέ μοι, ἢ ἀπολύσητε.

69 Ἀπὸ τοῦ νῦν ἔσται ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου καθήμενος ἐκ δεξιῶν τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ.

70 Εἶπον δὲ πάντες· Σὺ οὖν εἶ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Ὁ δὲ πρὸς αὐτοὺς ἔφη· Ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἐγώ εἰμι.

71 Οἱ δὲ εἶπον· Τί ἔτι χρείαν ἔχομεν μαρτυρίας; αὐτοὶ γὰρ ἠκούσαμεν ἀπὸ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

μας, ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστός; Καὶ λέγει τους· Ἐὰν σας εἴπω, δὲν θέλετε με πιστεύσει.

68 Καὶ ἐὰν καὶ σας ἐρωτήσω, δὲν θέλετε μὲ ἀποκριθῆ, μήτε θέλετε με ἀπολύσει.

69 Ἀπὸ τώρα καὶ ὁμπρὸς ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου θέλει καθίζει ἐκ δεξιῶν τῆς συνάμεως τοῦ Θεοῦ.

70 Καὶ ὅλοι εἶπαν· Ἔσο λοιπὸν εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ; Καὶ ἐκεῖνος τους εἶπεν· Ἐσεῖς τὸ λέγετε, ὅτι ἐγώμαι.

71 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τί χρείαν ἔχομεν πλέον μαρτυρίας; αὐτοὶ ἐμεῖς τὸ ἀκούσαμεν ἀπὸ τὸ στόμα του.

Κεφ. κγ. 23.

ΚΑΙ ἀναστὰν ἅπαν τὸ πλῆθος αὐτῶν, ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸν Πιλάτον.

2 Ἤρξαντο δὲ κατηγορεῖν αὐτοῦ, λέγοντες· Τοῦτον εὕραμεν διαστρέφοντα τὸ ἔθνος, καὶ κωλύοντα Καίσαρι φόρους διδόναι, λέγοντα ἑαυτὸν Χριστὸν βασιλέα εἶναι.

3 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπηρώτησεν αὐτὸν, λέγων· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Ὁ δὲ ἀποκριθεὶς αὐτῷ ἔφη· Σὺ λέγεις.

4 Ὁ δὲ Πιλάτος εἶπε πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ τοὺς ὄχλους·

ΚΑΙ σηκωθέντων ὅλον τὸ πλῆθος των Ἰουδαίων, τὸν ἔφεραν εἰς τὸν Πιλάτον.

2 Καὶ ἀρχισαν νὰ τὸν κατηγορέσι, νὰ λέγουσιν· Ἐμεῖς εὑρήκαμεν τοῦτον ὁπὲ ἐγύριζε τὸ ἔθνος, καὶ ἐμπόδιζε τους νὰ δίδεν δόσιμον τὲ Καίσαρος, λέγωντας τὲ λόγε του, πὼς νὰ εἶναι Χριστὸς βασιλεύς.

3 Καὶ ὁ Πιλάτος τὸν ἐρώτησε, καὶ εἶπεν· Ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων; Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀποκρίθη καὶ εἶπέν του· Ἐσὺ τὸ λέγεις.

4 Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε εἰς τους ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τὸν ὄχλον·

Οὐδὲν εὑρίσκω αἴτιον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ.

5 Οἱ δὲ ἐπίσχυον, λέγοντες· Ὅτι ἀνασείει τὸν λαὸν, διδάσκων καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας ἕως ὧδε.

6 Πιλάτος δὲ ἀκούσας Γαλιλαίαν, ἐπηρώτησεν εἰ ὁ ἄνθρωπος Γαλιλαῖός ἐστι.

7 Καὶ ἐπιγνοὺς ὅτι ἐκ τῆς ἐξουσίας Ἡρῴδου ἐστὶν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν πρὸς Ἡρῴδην, ὄντα καὶ αὐτὸν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν ταύταις ταῖς ἡμέραις.

8 Ὁ δὲ Ἡρῴδης, ἰδὼν τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη λίαν· ἦν γὰρ θέλων ἐξ ἱκανοῦ ἰδεῖν αὐτὸν, διὰ τὸ ἀκοῦσαι πολλὰ περὶ αὐτοῦ· καὶ ἤλπιζέ τι σημεῖον ἰδεῖν ὑπ' αὐτοῦ γινόμενον.

9 Ἐπηρώτα δὲ αὐτὸν ἐν λόγοις ἱκανοῖς· αὐτὸς δὲ οὐδὲν ἀπεκρίνατο αὐτῷ.

10 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς εὐτόνως κατηγοροῦντες αὐτοῦ.

11 Ἐξουθενήσας δὲ αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης σὺν τοῖς στρατεύμασιν αὐτοῦ, καὶ ἐμπαίξας, περιβαλὼν αὐτὸν ἐσθῆτα λαμπρὰν, ἀνέπεμψεν αὐτὸν τῷ Πιλάτῳ.

12 Ἐγένοντο δὲ φίλοι ὅ, τε Πιλάτος καὶ ὁ Ἡρῴδης ἐν

Ἐγὼ δὲν εὑρίσκω τίποτε ἄφορμὴν εἰς τὸν ἄνθρωπον τοῦτον.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνοι φιλονικοῦντες δυνατώτερα ἐκατάπονεσαν, λέγοντες· Ὅτι συγχύζει τὸν λαὸν, διδάσκωντας εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχιζωντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἕως ἐδῶ.

6 Καὶ ὁ Πιλάτος ὡσὰν ἤκουσε Γαλιλαίαν, ἐρώτησεν, ἂν ὁ ἄνθρωπος εἶναι Γαλιλαῖος.

7 Καὶ ὡσὰν ἐμάθε πὼς εἶναι ἀπὸ τὴν ἐξουσίαν τοῦ Ἡρῴδου, τὸν ἐπεμψεν εἰς τὸν Ἡρῴδην, ὁ ὁποῖος ἦταν ἐκείναις ταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἱερουσολυμην.

8 Καὶ ὁ Ἡρῴδης, ὡσὰν εἶδε τὸν Ἰησοῦν, ἐχάρη κατὰ πολλὰ· διατὶ ἤθελεν ἀπὸ πολὺν καιρὸν νὰ τὸν εἰδῇ· διατὶ ἄκουε πολλὰ πράγματα δι' αὐτόν· καὶ ἤλπιζε νὰ εἰδῇ τίποτες σημεῖον ὅπου νὰ γενῇ ἀπ' αὐτόν.

9 Καὶ ἐρωτησέν τον εἰς πολλὰ λόγια· ἀμὴ αὐτὸς δὲν τοῦ ἀπεκρίθη τίποτες.

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ γραμματεῖς ἐστήνωναν καὶ τὸν ἐκατηγοροῦσαν δυνατά.

11 Καὶ ὁ Ἡρῴδης μαζὺ μὲ τοὺς στρατιώτας του τὸν ἀτίμασε, καὶ τὸν ἐπαιξε, καὶ ἐνδύωντάς τον ἕνα φόρεμα λαμπρὸν, τὸν ἔστειλε πάλιν εἰς τὸν Πιλάτον.

12 Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἐγίνηκαν φίλοι ὁ Ἡρῴδης καὶ

αὐτὴ τῇ ἡμέρᾳ μετ' ἀλλήλων· προυπῆρχον γὰρ ἐν ἔχθρᾳ ὄντες πρὸς ἑαυτούς.

13 Πιλάτος δὲ, συγκαλεσάμενος τοὺς ἀρχιερεῖς, καὶ τοὺς ἄρχοντας, καὶ τὸν λαὸν,

14 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Προσηνέγκατέ μοι τὸν ἄνθρωπον τοῦτον, ὡς ἀποστρέφοντα τὸν λαόν· καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἐνώπιον ὑμῶν ἀνακρίνας, οὐδὲν εὗρον ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ αἴτιον, ὧν κατηγορεῖτε κατ' αὐτοῦ.

15 Ἀλλ' οὐδὲ Ἡρῴδης· ἀνέπεμψα γὰρ ὑμᾶς πρὸς αὐτὸν, καὶ ἰδοὺ, οὐδὲν ἄξιον θανάτου ἐστὶ πεπραγμένον αὐτῷ.

16 Παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

17 Ἀνάγκην δὲ εἶχεν ἀπολύειν αὐτοῖς κατὰ ἑορτὴν ἕνα.

18 Ἀνέκραξαν δὲ παμπληθεὶ, λέγοντες· Αἶρε τοῦτον, ἀπόλυσον δὲ ἡμῖν τὸν Βαραββᾶν·

19 Ὅστις ἦν διὰ στάσιν τινὰ γενομένην εἰς τὴν πόλιν καὶ φόνον, βεβλημένος εἰς φυλακήν.

20 Πάλιν οὖν ὁ Πιλάτος προσεφώνησε, θέλων ἀπολῦσαι τὸν Ἰησοῦν.

21 Οἱ δὲ ἐπεφώνουν, λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν.

22 Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

23 Οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις, αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι· καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.

24 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν.

25 Ἀπέλυσε δὲ τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς φυλακήν, ὃν ᾐτοῦντο· τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτὸν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου, ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν φέρειν ὄπισθε τοῦ Ἰησοῦ.

27 Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ γυναικῶν αἳ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.

28 Στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμοὶ, πλὴν ἐφ' ἑαυταῖς κλαίετε καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν.

29 Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι ἐν αἷς ἐροῦσιν· Μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ αἱ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἔθρεψαν.

30 Τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς· καὶ τοῖς βουνοῖς· Καλύψατε ἡμᾶς.

31 Ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;

32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.

33 Καὶ ὅτε ἦλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίου, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους, ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ εὐωνύμων.

34 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ ἔβαλον κλῆρον.

35 Καὶ εἱστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν· ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς, λέγοντες· Ἄλλους ἔσωσε· σωσάτω ἑαυτὸν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς τοῦ Θεοῦ ὁ ἐκλεκτός.

36 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται, προσερχόμενοι καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ,

37 Καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτόν.

38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων οὗτος.

39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτὸν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστὸς, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.

40 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεὸν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;

41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξε.

42 Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

43 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

44 Καὶ ἦν ἤδη ὡσεὶ ὥρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν ἕως ὥρας ἐνάτης.

45 Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον.

46 Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ πνεῦμά μου. Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἐξέπνευσε.

47 Ἰδὼν δὲ ὁ ἑκατόνταρχος τὸ γενόμενον, ἐδόξαζε τὸν Θεὸν, λέγων· Ὄντως ὁ ἄνθρωπος οὗτος δίκαιος ἦν.

48 Καὶ πάντες οἱ συμπαραγενόμενοι ὄχλοι ἐπὶ τὴν θεωρίαν ταύτην, θεωροῦντες τὰ γενόμενα, τύπτοντες τὰ στήθη ὑπέστρεφον.

49 Εἱστήκεισαν δὲ πάντες οἱ γνωστοὶ αὐτοῦ μακρόθεν, καὶ γυναῖκες αἱ συνακολουθοῦσαι αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, ὁρῶσαι ταῦτα.

50 Καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ ὀνόματι Ἰωσὴφ, βουλευτὴς ὑπάρχων, ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ δίκαιος,

51 Οὗτος οὐκ ἦν συγκατατεθειμένος τῇ βουλῇ καὶ τῇ πράξει αὐτῶν, ἀπὸ Ἀριμαθαίας πόλεως τῶν Ἰουδαίων, ὃς καὶ προσεδέχετο τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ·

52 Οὗτος προσελθὼν τῷ Πιλάτῳ ᾐτήσατο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ·

53 Καὶ καθελὼν αὐτὸ ἐνετύλιξε σινδόνι, καὶ ἔθηκεν αὐτὸν ἐν μνήματι λαξευτῷ, οὗ οὐκ ἦν οὐδέπω οὐδεὶς κείμενος.

54 Καὶ ἡμέρα ἦν παρασκευῆς, καὶ σάββατον ἐπέφωσκε.

55 Κατακολουθήσασαι δὲ αἱ γυναῖκες αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον, καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ·

56 Ὑποστρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

Κεφ. κγ'.

1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων ὄρθρου βαθέως ἐπὶ τὸ μνημεῖον ἦλθον φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς.

2 Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου·

3 Εἰσελθοῦσαι δὲ οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθῆτι ἀστραπτούσῃ.

5 Φοβηθεισῶν δὲ αὐτῶν καὶ κλινουσῶν τὰ πρόσωπα εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλὰ ἠγέρθη· μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

7 Λέγων τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ὅτι δεῖ παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι, καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

8 Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ·

9 Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου, ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἕνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

10 Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία ἡ τοῦ Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

11 Καὶ ἐφάνησαν ἐνώπιον αὐτῶν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα ταῦτα, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.

12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

13 Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ, ἡ ὄνομα Ἐμμαοῦς·

14 Καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς.

16 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.

17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καὶ ἐστε σκυθρωποί;

18 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς, ᾧ ὄνομα Κλεοπᾶς, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς Ἰερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζαρηνοῦ, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ·

20 Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

21 Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλὰ γε καὶ σὺν πᾶσι τούτοις τρίτην ταύτην ἄγει ἡμέραν ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

22 Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμεναι ὄρθριαι ἐπὶ τὸ μνημεῖον,

23 Καὶ μὴ εὑρούσαι τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον λέγουσαι καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωρακέναι, οἳ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν.

24 Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτως καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον.

25 Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται·

26 Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;

27 Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν, διηρμήνευσεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ ἑαυτοῦ.

28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιήσατο πορρωτέρω πορεύεσθαι.

29 Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν λέγοντες· Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε μεῖναι σὺν αὐτοῖς.

30 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλιθῆναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

31 Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτόν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διήνοιγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ, καὶ εὗρον ἠθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,

34 Λέγοντας ὅτι ὄντως ἠγέρθη ὁ Κύριος, καὶ ὤφθη Σίμωνι.

35 Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων, αὐτὸς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν· ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

37 Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.

38 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διὰ τί διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν;

39 Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου, ὅτι ἐγώ εἰμι αὐτός· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε, ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

40 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξε τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

41 Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς καὶ θαυμαζόντων, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἔχετέ τι βρώσιμον ἐνθάδε;

42 Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος καὶ μελισσίου κηρίου.

43 Καὶ λαβὼν ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγε.

44 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως καὶ τοῖς προφήταις καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.

45 Τότε διήνοιξε αὐτῶν τὸν νοῦν τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς.

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὅτι οὕτως γέγραπται παθεῖν τὸν Χριστὸν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

47 Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενον ἀπὸ Ἰερουσαλήμ.

48 Ὑμεῖς δὲ μάρτυρες τούτων.

49 Καὶ ἰδοὺ, ἐγὼ ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.

50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἕως πρὸς Βηθανίαν, καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ εὐλόγησεν αὐτούς.

51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς, διέστη ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.

52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης·

53 Καὶ ἦσαν διὰ παντὸς ἐν τῷ ἱερῷ αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

τες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν.

22 Ὁ δὲ τρίτον εἶπε πρὸς αὐτούς· Τί γὰρ κακὸν ἐποίησεν οὗτος; οὐδεν αἴτιον θανάτου εὗρον ἐν αὐτῷ· παιδεύσας οὖν αὐτὸν ἀπολύσω.

23 Οἱ δὲ ἐπέκειντο φωναῖς μεγάλαις, αἰτούμενοι αὐτὸν σταυρωθῆναι· καὶ κατίσχυον αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων.

24 Ὁ δὲ Πιλάτος ἐπέκρινε γενέσθαι τὸ αἴτημα αὐτῶν.

25 Ἀπέλυσε δὲ αὐτοῖς τὸν διὰ στάσιν καὶ φόνον βεβλημένον εἰς τὴν φυλακήν, ὃν ᾐτοῦντο· τὸν δὲ Ἰησοῦν παρέδωκε τῷ θελήματι αὐτῶν.

26 Καὶ ὡς ἀπήγαγον αὐτόν, ἐπιλαβόμενοι Σίμωνός τινος Κυρηναίου τοῦ ἐρχομένου ἀπ' ἀγροῦ, ἐπέθηκαν αὐτῷ τὸν σταυρὸν, φέρειν ὄπισθεν τοῦ Ἰησοῦ.

27 Ἠκολούθει δὲ αὐτῷ πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ γυναικῶν· αἳ καὶ ἐκόπτοντο καὶ ἐθρήνουν αὐτόν.

28 Στραφεὶς δὲ πρὸς αὐτὰς ὁ Ἰησοῦς, εἶπε. Θυγατέρες Ἰερουσαλὴμ, μὴ κλαίετε ἐπ' ἐμὲ, πλὴν ἐφ' ἑαυτὰς κλαίετε, καὶ ἐπὶ τὰ τέκνα ὑμῶν·

29 Ὅτι ἰδοὺ, ἔρχονται ἡμέραι καὶ ἐλέγαν· Σταύρωσε, σταύρωσε τον.

22 Καὶ ὁ Πιλάτος εἶπε τρίτον εἰς ἐκείνους· Καὶ τί κακὸν ἐκαμεν οὗτος ὁ ἄθρωπος; ἐγὼ δὲν εὑρηκα εἰς αὐτὸν δι' μίαν ἀφορμὴν θανάτου· νὰ τὸν παιδεύσω λοιπὸν, καὶ νὰ τὸν ἀπολύσω.

23 Καὶ ἐκεῖνοι ἐπίεσαν φωνάζοντες μεγάλαις φωναῖς, ζητοῦντες νὰ σταυρωθῇ· καὶ αἱ φωναὶ αὐτῶν καὶ τῶν ἀρχιερέων κατάπονεσαν.

24 Καὶ ὁ Πιλάτος ἀποφάσισε νὰ γένῃ τὸ ζητημα τους.

25 Καὶ τους ἀπόλυσεν ἐκεῖνον ὁποῦ ἐζητοῦσαν· ὁ ὁποῖος ἦτον βαλμένος μέσα εἰς τὴν φυλακὴν διὰ διχοστασίαν καὶ διὰ φόνον· καὶ τὸν Ἰησοῦν τὸν ἐπαράδωκε εἰς τὸ θελημά τους.

26 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐπάγαιναν, ἐπιάσαν κάποιον Σίμωνα Κυρεναῖον ὁ ὁποῖος ἤρχετον ἀπὸ τὸ χωράφι, καὶ ἔβαλαν ἀπάνω τε τὸν σταυρὸν νὰ τὸν σηκώνῃ ὀπίσω ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν.

27 Καὶ ἀκολουθοῦσαν τὸν Χριστὸν πολὺ πλῆθος τοῦ λαοῦ καὶ τῶν γυναικῶν· αἱ ὁποῖαις τὸν ἐλοπεῖτον καὶ τὸν ἔκλαιαν.

28 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐγύρισε εἰς αὐτὰς, καὶ ταῖς εἶπεν. Ὦ θυγατέραις τῆς Ἰερουσαλὴμ, μὴν κλαίετε ἐμένα, ἀλλὰ κλαίετε τοῦ λόγους σας, καὶ τὰ παιδιά σας·

29 Ὅτι νά, ἐπροῦ ἔρχονται

ται ἐν αἷς ἤρεσε· Μακάριαι αἱ στεῖραι, καὶ κοιλίαι αἱ οὐκ ἐγέννησαν, καὶ μαστοὶ οἱ οὐκ ἐθήλασαν.

30 Τότε ἄρξονται λέγειν τοῖς ὄρεσι Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς· καὶ τοῖς βουνοῖς· Καλύψατε ἡμᾶς.

31 Ὅτι εἰ ἐν τῷ ὑγρῷ ξύλῳ ταῦτα ποιοῦσιν, ἐν τῷ ξηρῷ τί γένηται;

32 Ἤγοντο δὲ καὶ ἕτεροι δύο κακοῦργοι σὺν αὐτῷ ἀναιρεθῆναι.

33 Καὶ ὅτε ἀπῆλθον ἐπὶ τὸν τόπον τὸν καλούμενον Κρανίον, ἐκεῖ ἐσταύρωσαν αὐτὸν καὶ τοὺς κακούργους· ὃν μὲν ἐκ δεξιῶν, ὃν δὲ ἐξ ἀριστερῶν.

34 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔλεγε· Πάτερ, ἄφες αὐτοῖς· οὐ γὰρ οἴδασι τί ποιοῦσι. Διαμεριζόμενοι δὲ τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἔβαλον κλῆρον.

35 Καὶ εἱστήκει ὁ λαὸς θεωρῶν· ἐξεμυκτήριζον δὲ καὶ οἱ ἄρχοντες σὺν αὐτοῖς, λέγοντες· Ἄλλους ἔσωσε, σωσάτω ἑαυτόν, εἰ οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ τοῦ Θεοῦ ἐκλεκτός.

36 Ἐνέπαιζον δὲ αὐτῷ καὶ οἱ στρατιῶται, προσερχόμενοι, καὶ ὄξος προσφέροντες αὐτῷ,

37 Καὶ λέγοντες· Εἰ σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσον σεαυτόν.

ἡμέραις ἐν ταῖς ὁποίαις θέλουν εἰπεῖ· καλότυχαις ἡ στεῖραις, καὶ ἡ κοιλίαις ὁποῦ δὲν ἐγέννησαν, καὶ τὰ βυζιὰ ὁποῦ δὲν ἐβύζασαν.

30 Τότε θέλουν ἀρχίσει νὰ λέγουν εἰς τὰ ὄρη· Πέσετε ἀπάνω μας· καὶ τὰ βουνά· Σκεπάσετε μας.

31 Ὅτι ἂν εἰς τὸ χλωρὸν ξύλον κάμνουσιν αὐτὰ, εἰς τὸ ξερὸν τί θέλει γένει;

32 Καὶ ἐφέρνοντο καὶ ἄλλοι δύο κακοῦργοι νὰ σκοτωθοῦσι μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

33 Καὶ ὅταν ἐπῆγαν εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐκράζετον Κράνιον, ἐκεῖ τὸν ἐσταύρωσαν, καὶ τοὺς κακούργους τὸν ἕνα ἀπὸ τὴν δεξιάν, καὶ τὸν ἄλλον ἀπὸ τὴν ζερδιάν.

34 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔλεγε· Ὦ πάτερ, συγχώρησέ τους· διατὶ δὲν ἐξεύρου τί κάμνουσι. Καὶ διαμοιράζοντες τὰ φορέματά του, ἔρριχναν λαχνούς.

35 Καὶ ὁ λαὸς ἐστέκετον καὶ ἐθώρειπε· καὶ μαζὺ μετ' αὐτοὺς καὶ οἱ ἄρχοντες τὸν ἐγελοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· Ἄλλους ἔσωσεν, ἂς σώσει καὶ τὸν λόγον του, ἂν εἶναι οὗτος ὁ Χριστὸς ὁ διαλεγμένος τοῦ Θεοῦ.

36 Καὶ τὸν ἐνέμπαιζαν καὶ οἱ στρατιῶται, ἐρχόμενοι κοντά, φέροντές του ξύδι,

37 Καὶ ἔλεγαν· Ἂν ἐσὺ εἶσαι ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, σῶσε τὸν λόγον σου.

38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπ' αὐτῷ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· ΟΥΤΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

39 Εἷς δὲ τῶν κρεμασθέντων κακούργων ἐβλασφήμει αὐτόν, λέγων· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.

40 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ ἕτερος ἐπετίμα αὐτῷ, λέγων· Οὐδὲ φοβῇ σὺ τὸν Θεόν, ὅτι ἐν τῷ αὐτῷ κρίματι εἶ;

41 Καὶ ἡμεῖς μὲν δικαίως· ἄξια γὰρ ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν· οὗτος δὲ οὐδὲν ἄτοπον ἔπραξεν.

42 Καὶ ἔλεγε τῷ Ἰησοῦ· Μνήσθητί μου, Κύριε, ὅταν ἔλθῃς ἐν τῇ βασιλείᾳ σου.

43 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν λέγω σοι, σήμερον μετ' ἐμοῦ ἔσῃ ἐν τῷ παραδείσῳ.

44 Ἦν δὲ ὡσεὶ ὥρα ἕκτη, καὶ σκότος ἐγένετο ἐφ' ὅλην τὴν γῆν, ἕως ὥρας ἐνάτης.

45 Καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος, καὶ ἐσχίσθη τὸ καταπέτασμα τοῦ ναοῦ μέσον.

46 Καὶ φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Πάτερ, εἰς χεῖράς σου παρατίθεμαι τὸ

38 Ἦν δὲ καὶ ἐπιγραφὴ γεγραμμένη ἐπάνω αὐτοῦ γράμμασιν Ἑλληνικοῖς καὶ Ῥωμαϊκοῖς καὶ Ἑβραϊκοῖς· ΕΤΟΤΤΟΣ ΕΣΤΙΝ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

39 Καὶ εἷς ἀπὸ τοὺς κακούργους τοὺς κρεμασθέντας ἐβλασφήμει αὐτόν, καὶ ἔλεγε· Εἰ σὺ εἶ ὁ Χριστός, σῶσον σεαυτὸν καὶ ἡμᾶς.

40 Καὶ ὁ ἄλλος ἀποκριθεὶς ἐπετίμησεν αὐτῷ, καὶ εἶπε· Δὲν φοβᾶσαι σὺ τὸν Θεόν, ὅτι εἶσαι εἰς τὸ αὐτὸ κρῖμα;

41 Καὶ ἡμεῖς δικαίως τὸ παθαίνομεν· διατὶ ἀπολαμβάνομεν ἄξια ἐκείνων ὁποὺ ἐκάμαμεν· ἀμὴ οὗτος κανὲν ἄτοπον δὲν ἔκαμε.

42 Καὶ ἔλεγε εἰς τὸν Ἰησοῦν· Ἀνδρέτη, ἐνθυμήσου με ὅταν ἔλθῃς εἰς τὴν βασιλείαν σου.

43 Καὶ λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια σὲ λέγω, σήμερον μετ' ἐμοῦ θέλεις εἶσαι μέσα εἰς τὸν παράδεισον.

44 Καὶ ἦτον κοντὰ ἕκτη ὥρα τῆς ἡμέρας, καὶ ἔγινε σκοτάδι εἰς ὅλην τὴν γῆν, ἕως τὴν ἐνάτην ὥραν.

45 Καὶ ὁ ἥλιος ἐσκοτίσθη, καὶ τὸ σκίπασμα τοῦ ναοῦ ἐσχίσθη εἰς τὴν μέσην.

46 Καὶ ὁ Ἰησοῦς φωνήσας φωνῇ μεγάλῃ καὶ εἶπεν· Ὦ πάτερ, εἰς τὰ χέρια σε παρα

πνευμα μου. Και ταυτα εἰπων ἐξεπνευσεν.

47 Ἰδων δε ὁ ἑκατονταρχης τὸ γενομενον, ἐδοξασε τον Θεον, λεγων· Ὄντως ὁ ἀνθρωπος οὐτος δικαιος ἠν.

48 Καὶ πασαι οἱ συμπαραγενομενοι ὀχλοι ἐπι την θεωριαν ταυτην, θεωρησαντες τα γενομενα, τυπτοντες ἑαυτων τα στηθη ὑπεστρεφον.

49 Εἱστηκεισαν δε παντες οἱ γνωστοι αὐτου μακροθεν, και γυναικες αἱ συνακολουθησασαι αὐτω ἀπὸ της Γαλιλαιας, ὁρωσαι ταυτα.

50 Καὶ ἰδου, ἀνηρ ὀνοματι Ἰωσηφ, βουλευτης ὑπαρχων, ἀνηρ ἀγαθος καὶ δικαιος,

51 (Οὐτος οὐκ ἠν συγκατατιθεμενος τη βουλη και τη πραξει αὐτων) ἀπὸ Ἀριμαθαίας πολεως των Ἰουδαίων· ὃς καὶ προσεδεχετο καὶ αὐτὸς την βασιλειαν του Θεου.

52 Οὐτος προσελθων τω Πιλατω, ἠτησατο τὸ σωμα τοῦ Ἰησου.

53 Και καθελων αὐτὸ ἐνετυλιξεν αὐτὸ σινδονι, και ἐθηκεν αὐτὸ ἐν μνηματι λαξευτω, ὁ οὐκ ἠν οὐδεπω οὐδεις κειμενος.

54 Καὶ ἡμερα ἠν παρασκευη, και σαββατον ἐπεφωσκε.

δίδω το πνεύμά μου. Και ὡσαι εἰπεν ἐτῦτα, ἐξεψύχησε.

47 Και ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν εἶδεν ἐκεῖνο ὁπῦ ἐγινει, ἐδόξασε τον Θεον, λεγωντας· Βεβαια ἐτῦτος ὁ ἄνθρωπος ἠτον δίκαιος.

48 Και ὅλος ὁ λαος ὁπῦ ἐπῆγε μαζυ εἰς την θεωρίαν ἐκείνην, βλεπωντας ἐκεῖνα ὁπῦ ἐγίνοντο, κτυπωντας τὰ στηθη τους ἐγύριζαν.

49 Και ἐστέκοντο ὅλοι οἱ γνωρίμοι τῦ ἀπο μακρα, και γυναῖκαις ἡ ὁποίαις τον ἀκολουθσαν ἀπο την Γαλιλαίαν, καὶ ἔβλεπαν ἐτῦτα.

50 Και νὰ, και ἦτον ἕνας ἄνθρωπος, τὸ ὀνομά τῦ Ἰωσηφ, ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ δίκαιος, ὁ ὁποῖος ἦτον βουλευτης·

51 Ετῦτος δεν ἐσυμφωνησεν εἰς την βουλην καὶ εἰς την πρᾶξιν αὐτῶν· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ την Αριμαθαίαν πόλιν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπροσδέχετον καὶ αὐτὸς την βασιλείαν τῦ Θεῦ.

52 Ετῦτος ἐπῆγεν εἰς τὸν Πιλάτον, και ἐζήτησε τὸ κορμὶ τῦ Ἰησῦ.

53 Και τὸ κατέβασε καὶ τὸ ἐτύλιξεν με ἕνα σεμδόνι, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς ἕνα μνῆμα πελεκητὸν, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανεὶς δὲν ἦτον βαλμένος.

54 Καὶ ἡ ἡμερα ἦτον παρασκευη, και ἐσήμωνε τὸ σάββατος.

55 Κατακολουθησασαι δὲ καὶ γυναῖκες, αἵτινες ἦσαν συνεληλυθυῖαι αὐτῷ ἐκ τῆς Γαλιλαίας, ἐθεάσαντο τὸ μνημεῖον, καὶ ὡς ἐτέθη τὸ σῶμα αὐτοῦ.

56 Ὑποστρέψασαι δὲ ἡτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ τὸ μὲν σάββατον ἡσύχασαν κατὰ τὴν ἐντολήν.

55 Καὶ ἔγνωσαν νὰ ἀκολουθήσουν καὶ γυναῖκες, ἡ ὁποῖαι ἤρχασιν ἐλθῃ μαζὺ μὲ αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, καὶ εἶδασι τὸ μνῆμα, καὶ πῶς ἐβλήθη τὸ σῶμά του ἐκεῖ.

56 Καὶ γυρίζοντες ἑτοίμασαν ἀρώματα καὶ μύρα· καὶ ἡσύχασαν τὸ σάββατον κατὰ τὴν ἐντολήν.

Κεφ. κδ'. 24.

ΤΗ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων, ὄρθρου βαθέος ἦλθον ἐπὶ τὸ μνῆμα φέρουσαι ἃ ἡτοίμασαν ἀρώματα· καὶ τινες σὺν αὐταῖς.

2 Εὗρον δὲ τὸν λίθον ἀποκεκυλισμένον ἀπὸ τοῦ μνημείου.

3 Καὶ εἰσελθοῦσαι οὐχ εὗρον τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ διαπορεῖσθαι αὐτὰς περὶ τούτου, καὶ ἰδοὺ, δύο ἄνδρες ἐπέστησαν αὐταῖς ἐν ἐσθῆσεσιν ἀστραπτούσαις·

5 Ἐμφόβων δὲ γενομένων αὐτῶν, καὶ κλινουσῶν τὸ πρόσωπον εἰς τὴν γῆν, εἶπον πρὸς αὐτάς· Τί ζητεῖτε τὸν ζῶντα μετὰ τῶν νεκρῶν;

6 Οὐκ ἔστιν ὧδε, ἀλλὰ ἠγέρθη. Μνήσθητε ὡς ἐλάλησεν ὑμῖν, ἔτι ὢν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ,

ΑΜΗ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, σύντυχία, ἦλθαν εἰς τὸ μνῆμα αἱ γυναῖκες ἐκεῖναι, καὶ ἔφεραν τὰ ἡδύσματα ὁπού ἑτοίμασαν· καὶ κάποιαις ἄλλαις μαζὺ μὲ αὐτάς.

2 Καὶ εὑρῆκαν τὴν πέτραν κυλισμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

3 Καὶ ἐμβαίνοντες μέσα δὲν εὑρῆκαν τὸ κορμὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

4 Καὶ ἐκεῖ ὁπού ἀπορέσαν διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα, τοὺ, καὶ δυὸ ἄνδρες καὶ ἠλθανεῖς αὐταῖς μὲ φορέματα ὁπού ἄστραπταν.

5 Καὶ ἔγνωσιας νὰ φοβηθοῦσιν ἐκεῖνοι, καὶ νὰ βάλλουν τὸ πρόσωπόν της κάτω εἰς τὴν γῆν, ταῖς εἶπαν· Τί ζητεῖτε τὸν ζωντανὸν μὲ τοὺς νεκρούς;

6 Δὲν εἶναι ἐδῶ, ἀλλὰ ἀνασάθη· Ἐνθυμηθῆτε καθὼς σᾶς εἶπε τότε, ὁπού ἀκόμη ἐφρίσκετον εἰς τὴν Γαλιλαίαν,

7 Λεγων· Ὅτι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου παραδοθῆναι εἰς χεῖρας ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ σταυρωθῆναι· καὶ τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ ἀναστῆναι.

8 Καὶ ἐμνήσθησαν τῶν ῥημάτων αὐτοῦ.

9 Καὶ ὑποστρέψασαι ἀπὸ τοῦ μνημείου ἀπήγγειλαν ταῦτα πάντα τοῖς ἑνδεκα καὶ πᾶσι τοῖς λοιποῖς.

10 Ἦσαν δὲ ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία καὶ Ἰωάννα καὶ Μαρία Ἰακώβου, καὶ αἱ λοιπαὶ σὺν αὐταῖς, αἱ ἔλεγον πρὸς τοὺς ἀποστόλους ταῦτα.

11 Καὶ ἐφάνησαν ὡσεὶ λῆρος τὰ ῥήματα αὐτῶν, καὶ ἠπίστουν αὐταῖς.

12 Ὁ δὲ Πέτρος ἀναστὰς ἔδραμεν ἐπὶ τὸ μνημεῖον· καὶ παρακύψας βλέπει τὰ ὀθόνια κείμενα μόνα· καὶ ἀπῆλθε, πρὸς ἑαυτὸν θαυμάζων τὸ γεγονός.

13 Καὶ ἰδοὺ, δύο ἐξ αὐτῶν ἦσαν πορευόμενοι ἐν αὐτῇ τῇ ἡμέρᾳ εἰς κώμην ἀπέχουσαν σταδίους ἑξήκοντα ἀπὸ Ἰερουσαλήμ, ᾗ ὄνομα Ἐμμαούς.

14 Καὶ αὐτοὶ ὡμίλουν πρὸς ἀλλήλους περὶ πάντων τῶν συμβεβηκότων τούτων.

7 Λεγωνταϛ· Ὅτι κάμει χρεία ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου νὰ παραδοθῇ εἰς χέρια ἀνθρώπων ἁμαρτωλῶν, καὶ νὰ σταυρωθῇ· καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀναστηθῇ.

8 Καὶ ἐθυμήθηκαν τὰ λόγια του.

9 Καὶ ὡσὰν ἐγύρισαν ἀπὸ τὸ μνῆμα, τὰ εἶπαν ὅλα ἐτοῦτα εἰς τοὺς ἑνδεκα, καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἐπιλοίπους.

10 Καὶ ἦταν ἡ Μαγδαληνὴ Μαρία, καὶ Ἰωάννα, καὶ Μαρία τοῦ Ἰακώβου, καὶ ἡ ἐπιλοιπαις μαζὺ μετ' αὐταῖς, ἡ ὁποίαις ἔλεγαν εἰς τοὺς ἀποστόλες ἐτοῦτα.

11 Καὶ ἐφάνηκαν ὁμπρόστα τους ὡσὰν φλυαρία τὰ λόγια τους, καὶ δὲν ταῖς ἐπίστευσαν.

12 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἔτρεξεν καὶ ἤλθεν εἰς τὸ μνῆμα· καὶ σκυπίζει καὶ βλέπει μοναχὰ τὰ σεντόνια ὁπού ἐκείτουνταν· καὶ ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ ἐθαύμαζε μέσα τὴ καρδιὰ ὁπού ἔγινε.

13 Καὶ νὰ, καὶ δυὸ ἀπ' αὐτοὺς ὁπού ἐπηγαίνασι αὐτὴν τὴν ἡμέραν εἰς μίαν χώραν, ἡ ὁποία ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλὴμ ἑξήντα στάδια, τὸ ὀνομά της Ἐμμαούς·

14 Καὶ ἐτοῦτοι ἐσυντύχαιναν ἀναμεσά της διὰ ὅλα ἐτοῦτα ὁπού ἐσυνέβηκαν.

15 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ ὁμιλεῖν αὐτοὺς καὶ συζητεῖν, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐγγίσας συνεπορεύετο αὐτοῖς.

16 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν ἐκρατοῦντο τοῦ μὴ ἐπιγνῶναι αὐτόν.

17 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Τίνες οἱ λόγοι οὗτοι οὓς ἀντιβάλλετε πρὸς ἀλλήλους περιπατοῦντες, καὶ ἐστε σκυθρωποί;

18 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εἷς ὀνόματι Κλεόπας, εἶπε πρὸς αὐτόν· Σὺ μόνος παροικεῖς ἐν Ἰερουσαλὴμ, καὶ οὐκ ἔγνως τὰ γενόμενα ἐν αὐτῇ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις;

19 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ποῖα; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Τὰ περὶ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃς ἐγένετο ἀνὴρ προφήτης, δυνατὸς ἐν ἔργῳ καὶ λόγῳ ἐναντίον τοῦ Θεοῦ καὶ παντὸς τοῦ λαοῦ.

20 Ὅπως τε παρέδωκαν αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἄρχοντες ἡμῶν εἰς κρίμα θανάτου, καὶ ἐσταύρωσαν αὐτόν.

21 Ἡμεῖς δὲ ἠλπίζομεν ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ μέλλων λυτροῦσθαι τὸν Ἰσραήλ· ἀλλὰ γε σὺν πᾶσι τούτοις, τρίτην ταύτην ἡμέραν ἄγει σήμερον ἀφ' οὗ ταῦτα ἐγένετο.

22 Ἀλλὰ καὶ γυναῖκές τινες

15 Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐσυνωμίλησαν καὶ ἐδιαλογίζοντο, καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐσυνωμώτα καὶ ἐπήγαινε μὲ αὐτούς.

16 Καὶ τὰ μάτια των ἐμποδίζονταν νὰ μὴν τὸν γνωρίσουν.

17 Καὶ εἶπέν των· Τίνοι τὰ λόγια αὐτὰ ὁποὺ συντυχαίνετε ἐσᾶς μὲ τὸν ἄλλον ἐδῶ ὁποὺ περιπατεῖτε, καὶ εἶστε σκυθρωποί;

18 Καὶ ἀποκρίθη ὁ ἕνας, τὸ ὀνομά του Κλεόπας, καὶ εἶπε τὰ· Ἐσὺ κατοικεῖς εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, μόνος δὲν ἐξέρεις ἐκεῖνα ὁποὺ ἐγίνηκαν μέσα εἰς αὐτὴν εἰς ταῖς ἡμέραις ἐταις;

19 Καὶ λέγει τους· Ποῖα; Καὶ ἐκεῖνοι τὸ εἶπαν· Τὰ πράγματα ὁποὺ ἐγίνηκαν διὰ τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον· ὁποῦ ἐγένετο ἄνθρωπος προφήτης, δυνατὸς καὶ εἰς ἔργα καὶ εἰς λόγια ὁμπρὸς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς ὅλον τὸν λαόν.

20 Καὶ πῶς τὸν ἐπαράδωκαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ἀρχοντές μας εἰς κρίμα θανάτου, καὶ τὸν ἐσταύρωσαν.

21 Καὶ ἐμεῖς ἠλπίζαμεν ἐτι αὐτὸς εἶναι ἐκεῖνο ὁποὺ μέλλει νὰ ἐλευθερώσῃ τὸν Ἰσραήλ· ὅμως μὲ τοῦτα ὅλα τρεῖς ἡμέραις μὲ τοῦτην τὴν ἡμέραν ἔχει σήμερον, ἀφότου ἐγίνηκαν ἐτοῦτα.

22 Ἀλλὰ καὶ κάποιαις γυναῖ-

ἐξ ἡμῶν ἐξέστησαν ἡμᾶς, γενόμενοι ὄρθριοι ἐπὶ τὸ μνημεῖον·

23 Καὶ μὴ εὑρόντες τὸ σῶμα αὐτοῦ, ἦλθον, λέγοντες καὶ ὀπτασίαν ἀγγέλων ἑωράκεναι, οἳ λέγουσιν αὐτὸν ζῆν.

24 Καὶ ἀπῆλθόν τινες τῶν σὺν ἡμῖν ἐπὶ τὸ μνημεῖον, καὶ εὗρον οὕτως καθὼς καὶ αἱ γυναῖκες εἶπον· αὐτὸν δὲ οὐκ εἶδον.

25 Καὶ αὐτὸς εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὦ ἀνόητοι καὶ βραδεῖς τῇ καρδίᾳ τοῦ πιστεύειν ἐπὶ πᾶσιν οἷς ἐλάλησαν οἱ προφῆται.

26 Οὐχὶ ταῦτα ἔδει παθεῖν τὸν Χριστὸν, καὶ εἰσελθεῖν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ;

27 Καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ Μωσέως καὶ ἀπὸ πάντων τῶν προφητῶν, διερμήνευεν αὐτοῖς ἐν πάσαις ταῖς γραφαῖς τὰ περὶ αὐτοῦ.

28 Καὶ ἤγγισαν εἰς τὴν κώμην οὗ ἐπορεύοντο· καὶ αὐτὸς προσεποιήσατο πορρωτέρω πορεύεσθαι.

29 Καὶ παρεβιάσαντο αὐτὸν, λέγοντες· Μεῖνον μεθ' ἡμῶν, ὅτι πρὸς ἑσπέραν ἐστὶ, καὶ κέκλικεν ἡ ἡμέρα. Καὶ εἰσῆλθε τοῦ μεῖναι σὺν αὐτοῖς.

30 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ κατακλῖναι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

καις ἀπὸ ταῖς εἰδικαῖς μας μᾶς ἐξετρόμαξαν, αἱ ὁποῖαι ἐπῆγαν τὴν αὐγὴν εἰς τὸ μνημα·

23 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὴν εὑρέσι τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἦλθαν καὶ εἶπαν πὼς νὰ εἶδασι καὶ ὁπτασίαν ἀγγέλων, οἱ ὁποῖοι ἄγγελοι λέγουσιν αὐτὸν πὼς νὰ ζῇ.

24 Καὶ ἐπῆγαν κάποιοι ἀπ' ἐκείνους ὁπού ἦταν μαζὶ μὲτ' ἐμᾶς εἰς τὸ μνῆμα, καὶ εὗρηκαν ἔτζι καθὼς εἶπαν καὶ αἱ γυναῖκες· ἀμὴ αὐτὸν δὲν τὸν εἶδαν.

25 Καὶ αὐτὸς τοὺς εἶπεν· Ὦ ἄγιωτοι καὶ βραδεῖς τὴ καρδία εἰς τὸ νὰ πιστεύετε εἰς ἐκεῖνα ὅλα ὁπὼ ἐλάλησαν οἱ προφῆται.

26 Δὲν ἔπρεπε νὰ τὰ πάθῃ ἔτσια ὁ Χριστὸς, καὶ νὰ ἐμβῇ εἰς τὴν δόξαν τὴ;

27 Καὶ ἀρχίζωντας ἀπὸ τὸν Μωϋσία καὶ περνῶντας ἀπὸ ὅλες τὲς προφῆτες, τὲς ἐξήγησεν τὰ πράγματα ὁπὼ ἐγράφηκαν διὰ λόγου τὲ εἰς ὅλαις ταῖς γραφαῖς.

28 Καὶ ἐσημώσαν εἰς τὴν χώραν ὁπὼ ἐπάγεναν· καὶ αὐτὸς ἐκαμώθη πὼς πάγει μακρητέρα.

29 Καὶ τὸν ἐβίασαν, λέγωντας· Μεῖνε μετ' ἐμᾶς, ὅτι βραδιάζει, καὶ ἐπέρασεν ἡ ἡμέρα. Καὶ ἐμβῆκε μέσα νὰ μείνῃ μετ' αὐτὲς.

30 Καὶ ὅταν ἐκάθισεν αὐ-

κλάσαι αὐτὸν μετ' αὐτῶν, λαβὼν τὸν ἄρτον εὐλόγησε, καὶ κλάσας ἐπεδίδου αὐτοῖς.

31 Αὐτῶν δὲ διηνοίχθησαν οἱ ὀφθαλμοὶ, καὶ ἐπέγνωσαν αὐτὸν· καὶ αὐτὸς ἄφαντος ἐγένετο ἀπ' αὐτῶν.

32 Καὶ εἶπον πρὸς ἀλλήλους· Οὐχὶ ἡ καρδία ἡμῶν καιομένη ἦν ἐν ἡμῖν, ὡς ἐλάλει ἡμῖν ἐν τῇ ὁδῷ, καὶ ὡς διηνοίγεν ἡμῖν τὰς γραφάς;

33 Καὶ ἀναστάντες αὐτῇ τῇ ὥρᾳ, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρον συνηθροισμένους τοὺς ἕνδεκα καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς,

34 Λέγοντας· Ὅτι ἠγέρθη ὁ Κύριος ὄντως, καὶ ὤφθη Σίμωνι.

35 Καὶ αὐτοὶ ἐξηγοῦντο τὰ ἐν τῇ ὁδῷ· καὶ ὡς ἐγνώσθη αὐτοῖς ἐν τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου.

36 Ταῦτα δὲ αὐτῶν λαλούντων, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἔστη ἐν μέσῳ αὐτῶν, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

37 Πτοηθέντες δὲ καὶ ἔμφοβοι γενόμενοι ἐδόκουν πνεῦμα θεωρεῖν.

38 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τί τεταραγμένοι ἐστὲ, καὶ διατὶ διαλογισμοὶ ἀναβαίνουσιν ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν;

τος μετ' αὐτῆς, ἔπηρε τὸ ψωμὶ, καὶ τὸ εὐλόγησε, καὶ ἔκοψε καὶ τοὺς ἔδιδε.

31 Καὶ τότε ἀνοίχθηκαν τὰ μάτια τους, καὶ τὸν ἐγνώρισαν καὶ αὐτὸς ἐγινεν ἀφαντος ἀπ' αὐτούς.

32 Καὶ εἶπαν ἀνάμεσα τους· Δὲν ἦτον ἡ καρδιά μας καιομένη εἰς ἐμᾶς, ὅταν μᾶς ἐλάλει εἰς τὸν δρόμον, καὶ ὅταν μᾶς ἤξηγαν τὰς γραφάς;

33 Καὶ αὐτοὶ σηκωνόμενοι, ἐκείνην τὴν ὥραν ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ εὗρηκαν μαζωμένους τοὺς ἕνδεκα, καὶ τοὺς ἄλλους ὁποὺ ἦταν μαζὺ μετ' αὐτούς,

34 Ὁποὺ ἔλεγαν· Ὅτι ὁ Κύριος ἀνεστάθη βέβαια, καὶ ἐφάνη εἰς τὸν Σίμωνα.

35 Καὶ αὐτοὶ οἱ δυὸ ὁποὺ ἐπῆγαν ἐδιηγοῦνταν τὰ πράγματα ὁποὺ ἔγιναν εἰς τὸν δρόμον· καὶ πῶς τὸν ἐγνώρισαν ἐκεῖ ὁποὺ ἔκοπτε τὸ ψωμί.

36 Καὶ ἐκεῖ ὁποὺ ἔλεγαν αὐτοὶ αὐτὰ τὰ λόγια, αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐστάθη εἰς τὴν μέσην τους, καὶ λέγει τους· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς·

37 Καὶ ἐσωπλάς νὰ φοβηθοῦσι δυνατὰ καὶ νὰ τρομάξουν, τοὺς ἐφαίνετον νὰ βλέπουν πνεῦμα.

38 Καὶ λέγει τους· Διατί εἶσθε συγχυσμένοι; καὶ διατί λογισμοὶ ἀναβαίνουσιν εἰς ταῖς καρδίαις σας;

39 Ἴδετε τὰς χεῖράς μου καὶ τοὺς πόδας μου· ὅτι αὐτὸς ἐγώ εἰμι· ψηλαφήσατέ με καὶ ἴδετε· ὅτι πνεῦμα σάρκα καὶ ὀστέα οὐκ ἔχει, καθὼς ἐμὲ θεωρεῖτε ἔχοντα.

40 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐπέδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας.

41 Ἔτι δὲ ἀπιστούντων αὐτῶν ἀπὸ τῆς χαρᾶς, καὶ θαυμαζόντων, εἶπεν αὐτοῖς· Ἔχετέ τι βρῶσιμον ἐνθάδε;

42 Οἱ δὲ ἐπέδωκαν αὐτῷ ἰχθύος ὀπτοῦ μέρος, καὶ ἀπὸ μελισσίου κηρίου.

43 Καὶ λαβὼν, ἐνώπιον αὐτῶν ἔφαγεν.

44 Εἶπε δὲ αὐτοῖς· Οὗτοι οἱ λόγοι οὓς ἐλάλησα πρὸς ὑμᾶς ἔτι ὢν σὺν ὑμῖν, ὅτι δεῖ πληρωθῆναι πάντα τὰ γεγραμμένα ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως, καὶ προφήταις, καὶ ψαλμοῖς περὶ ἐμοῦ.

45 Τότε διήνοιξεν αὐτῶν τὸν νοῦν, τοῦ συνιέναι τὰς γραφάς·

46 Καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι οὕτω γέγραπται, καὶ οὕτως ἔδει παθεῖν τὸν Χριστόν, καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ,

47 Καὶ κηρυχθῆναι ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ μετάνοιαν καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν εἰς

39 Ἴδετε τὰ χεριά μου καὶ τὰ ποδάρια μου· ὅτι αὐτὸς εἶμαι ἐγώ· ψηλαφήσετέ με· καὶ ἴδετε με· διατὶ τὸ πνεῦμα σάρκα καὶ κόκαλα δὲν ἔχει, καθὼς βλέπετε ἐμένα ὅπου ἔχω.

40 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, τοὺς ἔδειξε τά χεριὰ καὶ τὰ ποδάρια.

41 Καὶ ἐνῶ ἐλάς νὰ ἀπιστοῦν ἀκόμι ἀπὸ τὴν χαρὰν τους, καὶ νὰ θαυμάζουν, τοὺς εἶπεν· Ἔχετε τίποτες φαγητερὸν ἐδῶ;

42 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ ἔδωκαν ἕνα κομμάτι ψαρι ψητὸν, καὶ ἀπὸ μελόπητα.

43 Καὶ ἐπῆρεν ὀμπροσά τους καὶ ἔφαγε.

44 Καὶ εἶπέν τους· Ἐτοῦτα εἶναι ἐκεῖνα ὅπου σᾶς ἐλάλησα ἀκόμι ὠνῆς μετ' ἐσᾶς, ὅτι πως κάμνει χρεία νὰ πληρωθοῦν ὅλα ἐκεῖνα ὅπου εἶναι γραμμένα εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, καὶ εἰς τοὺς προφήτας, καὶ εἰς τοὺς Ψαλμοὺς διὰ λόγου μου.

45 Τότε τοὺς ἄνοιξεν τὸν νοῦν τους, νὰ καταλάβουν τὰς γραφάς.

46 Καὶ εἶπεν τους· Ὅτι ἔτζι εἶναι γραμμένον· καὶ τετοιος λογὴς ἔκαμε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς καὶ τὴν τρίτην ἡμέραν νὰ ἀσταθῇ ἀπὸ τοὺς νεκρούς·

47 Καὶ νὰ κηρυχθῇ εἰς τὸ ὄνομά του μετάνοια καὶ ἄφεσις ἁμαρτιῶν εἰς ὅλα τὰ ἔθνη,

πάντα τὰ ἔθνη, ἀρξάμενοι ἀπὸ Ἰερουσαλήμ.

48 Ὑμεῖς δὲ ἐστε μάρτυρες τούτων.

49 Καὶ ἰδοὺ, ἐγω ἀποστέλλω τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρός μου ἐφ' ὑμᾶς· ὑμεῖς δὲ καθίσατε ἐν τῇ πόλει Ἰερουσαλήμ, ἕως οὗ ἐνδύσησθε δύναμιν ἐξ ὕψους.

50 Ἐξήγαγε δὲ αὐτοὺς ἔξω ἕως εἰς Βηθανίαν· καὶ ἐπάρας τὰς χεῖρας αὐτοῦ, εὐλόγησεν αὐτούς.

51 Καὶ ἐγένετο ἐν τῷ εὐλογεῖν αὐτὸν αὐτοὺς, διέστη ἀπ' αὐτῶν, καὶ ἀνεφέρετο εἰς τὸν οὐρανόν.

52 Καὶ αὐτοὶ προσκυνήσαντες αὐτὸν, ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ μετὰ χαρᾶς μεγάλης.

53 Καὶ ἦσαν διαπαντὸς ἐν τῷ ἱερῷ, αἰνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ἀρχίζωντας ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ.

48 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε μάρτυρες ἐτούτων.

49 Καὶ νά, ἐγω ὁποὺ στέλλω τὸ τάξιμον τοῦ πατρός μου εἰς ἐσᾶς· καὶ ἐσεῖς καθίσατε εἰς τὴν πόλιν Ἱερουσαλήμ, ἕως νὰ ἐνδυθῆτε δύναμιν ἀπὸ πάνω.

50 Καὶ ἐβγαλεν τους ἔξω ἕως εἰς τὴν Βηθανίαν· καὶ ἐσήκωσε τὰ χεριά του, καὶ τους εὐλόγησε.

51 Καὶ ἐκεῖ ὁποὺ αὐτους τους εὐλογοῦσεν, ἐχωρίσθη ἀπ' αὐτους, καὶ ἐφερίτου ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανόν.

52 Καὶ αὐτοὶ ὧσαν τὸν ἐπροσκύνησαν, ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ μὲ χαρὰν μεγάλην·

53 Καὶ εὑρίσκονταν πάντοτε εἰς τὸ ἱερόν, ὑμνοῦντες καὶ εὐλογοῦντες τὸν Θεόν. Ἀμήν.

ΤΟ ΚΑΤΑ ΙΩΑΝΝΗΝ ΕΥΑΓΓΕΛΙΟΝ.

Κεφ. ά. 1.

1 Ἐν ἀρχῇ ἦν ὁ λόγος, καὶ ὁ λόγος ἦν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ Θεὸς ἦν ὁ λόγος.

2 Οὗτος ἦν ἐν ἀρχῇ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Πάντα δι' αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ χωρὶς αὐτοῦ ἐγένετο οὐδὲ ἓν ὃ γέγονεν.

4 Ἐν αὐτῷ ζωὴ ἦν, καὶ ἡ ζωὴ ἦν τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς ἐν τῇ σκοτίᾳ φαίνει, καὶ ἡ σκοτία αὐτὸ οὐ κατέλαβεν.

6 Ἐγένετο ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος παρὰ Θεοῦ, ὄνομα αὐτῷ Ἰωάννης.

7 Οὗτος ἦλθεν εἰς μαρτυρίαν, ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός, ἵνα πάντες πιστεύσωσι δι' αὐτοῦ.

8 Οὐκ ἦν ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλ' ἵνα μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ φωτός.

9 Ἦν τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, ὃ φωτίζει πάντα ἄνθρωπον ἐρχόμενον εἰς τὸν κόσμον.

10 Ἐν τῷ κόσμῳ ἦν, καὶ ὁ

1 Εἰς τὴν ἀρχὴν ἦτον ὁ λόγος· καὶ ὁ λόγος ἦτον μὲ τὸν Θεόν· καὶ Θεὸς ἦτον ὁ λόγος.

2 Ἐτοῦτος ἦτον εἰς τὴν ἀρχὴν μὲ τὸν Θεόν.

3 Ὅλα (τὰ πράγματα) διὰ μέσου τοῦ (λόγου) ἐγίνηκαν, καὶ χωρὶς αὐτὸν δὲν ἔγινε καθένα ἀπὸ ὅσα ἐγίναν.

4 Εἰς αὐτὸν ἦτον ζωή· καὶ ἡ ζωὴ ἦτον τὸ φῶς τῶν ἀνθρώπων·

5 Καὶ τὸ φῶς εἰς τὴν σκοτίαν φέγγει, καὶ ἡ σκοτία δὲν τὸ καταλαβαίνει.

6 Ἔγινεν ἕνας ἄνθρωπος ἀπεσταλμένος ἀπὸ τὸν Θεόν, τὸ ὄνομά του Ἰωάννης.

7 Ἐτοῦτος ἤλθεν εἰς μαρτυρίαν, νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς, διὰ νὰ πιστεύσουν ὅλοι διὰ μέσου αὐτοῦ.

8 Δὲν ἦτον ἐκεῖνος τὸ φῶς, ἀλλὰ νὰ μαρτυρήσῃ διὰ τὸ φῶς.

9 Ἦτον τὸ φῶς τὸ ἀληθινόν, τὸ ὁποῖον φωτίζει κάθε ἄνθρωπον ὁπού ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

10 Εἰς τὸν κόσμον ἦτον· καὶ

κοσμ☩ δι αὐτοῦ ἐγένετο· καὶ ὁ κόσμ☩ αὐτὸν οὐκ ἔγνω.

11 Εἰς τὰ ἴδια ἦλθε, καὶ οἱ ἴδιοι αὐτὸν οὐ παρέλαβον.

12 Ὅσοι δὲ ἔλαβον αὐτόν, ἔδωκεν αὐτοῖς ἐξουσίαν τέκνα Θεοῦ γενέσθαι, τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ·

13 Οἱ οὐκ ἐξ αἱμάτων, οὐδὲ ἐκ θελήματος σαρκὸς, οὐδὲ ἐκ θελήματ☩ ἀνδρὸς, ἀλλ' ἐκ Θεοῦ ἐγεννήθησαν.

14 Καὶ ὁ λόγ☩ σὰρξ ἐγένετο καὶ ἐσκήνωσεν ἐν ἡμῖν, (καὶ ἐθεασάμεθα τὴν δόξαν αὐτοῦ, δόξαν ὡς μονογενοῦς παρὰ πατρὸς,) πλήρης χάριτ☩ καὶ ἀληθείας.

15 Ἰωάννης μαρτυρεῖ περὶ αὐτοῦ, καὶ κέκραγε, λέγων· Οὗτ☩ ἦν ὃν εἶπον· Ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμεν☩, ἔμπροσθέν μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

16 Καὶ ἐκ τοῦ πληρώματ☩ αὐτοῦ ἡμεῖς πάντες ἐλάβομεν, καὶ χάριν ἀντὶ χάριτ☩·

17 Ὅτι ὁ νόμ☩ διὰ Μωσέως ἐδόθη· ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐγένετο.

18 Θεὸν οὐδεὶς ἑώρακε πώποτε· ὁ μονογενὴς υἱὸς, ὁ ὢν εἰς

ὁ κόσμ☩ διὰ μέσου αὐτοῦ ἔγινεν· ἀμὴ ὁ κόσμ☩ δὲν τον ἐγνώρισεν.

11 Εἰς τὰ ἰδικά του ἦλθεν, καὶ οἱ ἰδικοί του δὲν τον ἐδέχθηκαν.

12 Καὶ ὅσοι τον ἐδέχθηκαν, εἰς αὐτοὺς ἔδωκεν ἐξουσίαν νὰ γένουν τέκνα Θεοῦ, (τοῦτ' ἔστιν,) εἰς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουν εἰς τὸ ὁνομά του·

13 Οἱ ὁποῖοι οὐδὲ ἀπὸ αἵματα, οὐδὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τῆς σαρκὸς, οὐδὲ ἀπὸ τὸ θέλημα τοῦ ἀνδρὸς, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐγεννήθηκαν.

14 Καὶ ὁ λογ☩ ἔγινε σαρξ, καὶ ἐκατοίκησεν εἰς ἐμᾶς, καὶ εἴδαμεν τὴν δόξαν του, δόξαν ὡσὰν (υἱοῦ) μονογενοῦς ἀπὸ τὸν πατέρα, γεμάτος χαρὶν καὶ ἀλήθειαν.

15 Ὁ Ἰωάννης ἐμαρτύρησε δι' αὐτὸν, καὶ ἐκραζε, λέγοντας· Ἐτοῦτ☩ εἶναι ἐκεῖν☩ τὸν ὁποῖον σᾶς εἶπα· Ὅτι ἐκεῖν☩ ὁποῦ ἔρχεται ὀπισω μου, ἔγινεν ὀμπρόσα μου· ὅτι ἦτον πρωτινώτερός μου.

16 Καὶ ἀπὸ τὸ πλήρωμά του ἐμεῖς ὅλοι ἀπολαύσαμεν, καὶ ἐπήραμεν χαρὶν ἀπάνω εἰς χάριν·

17 Ὅτι ὁ νόμ☩ ἐδόθη διὰ μέσου τοῦ Μωϋσέως· (ἀμὴ) ἡ χάρις καὶ ἡ ἀλήθεια ἔγινε διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστου.

18 Τὸν Θεὸν οὐδὲ κανένας ποτὲ δὲν τον εἶδεν· ὁ μονογενὴς

τὸν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος ἐξηγήσατο.

19 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὅτι ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἐξ Ἱεροσολύμων ἱερεῖς καὶ Λευίτας, ἵνα ἐρωτήσωσιν αὐτόν· Σὺ τίς εἶ;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ οὐκ ἠρνήσατο· καὶ ὡμολόγησεν· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἠρώτησαν αὐτόν· Τί οὖν; Ἠλίας εἶ σύ; Καὶ λέγει· Οὐκ εἰμι. Ὁ προφήτης εἶ σύ; Καὶ ἀπεκρίθη· Οὔ.

22 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τίς εἶ; ἵνα ἀπόκρισιν δῶμεν τοῖς πέμψασιν ἡμᾶς· τί λέγεις περὶ σεαυτοῦ;

23 Ἔφη· Ἐγὼ φωνὴ βοῶντος ἐν τῇ ἐρήμῳ· Εὐθύνατε τὴν ὁδὸν Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων·

25 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί οὖν βαπτίζεις, εἰ σὺ οὐκ εἶ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰωάννης, λέγων· Ἐγὼ βαπτίζω ἐν ὕδατι· μέσος δὲ υἱὸς, ὅπερ εἶναι εἰς τὸν κόλπον τοῦ πατρός, ἐκεῖνος τὸν ἐξηγήθη.

19 Καὶ αὐτὴ εἶναι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰωάννου, ὁποτὲ ἀπέστειλαν οἱ Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα ἱερεῖς καὶ Λευίτας, νὰ τὸν ἐρωτήσουν· Ἐσὺ ποῖος εἶσαι;

20 Καὶ ὡμολόγησε, καὶ δὲν τὸ ἀρνήθη· ὡμολόγησε, λέγοντας· Ὅτι δὲν εἶμαι ἐγὼ ὁ Χριστός.

21 Καὶ ἐρώτησαν τον· Τί εἶσαι λοιπόν; Ἠλίας εἶσαι ἐσύ; Καὶ λέγει· Δὲν εἶμαι. Ὁ προφήτης εἶσαι; Καὶ ἀπεκρίθη· Ὄχι.

22 Καὶ λέγουν τον· Ποῖος εἶσαι λοιπόν; διὰ νὰ δώσωμεν ἀπόκρισιν εἰς ἐκείνους ὁποὺ μας ἐπέμψασι· τί λέγεις διὰ λόγου σου;

23 Εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ἡ φωνὴ ἐκείνου ὁποὺ βοᾷ μέσα εἰς τὴν ἔρημον· Ἰσιάσατε τὴν στράταν τοῦ Κυρίου· καθὼς εἶπεν Ἡσαΐας ὁ προφήτης.

24 Καὶ οἱ ἀπεσταλμένοι ἦταν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους.

25 Καὶ ἐρώτησαν τον, καὶ εἶπαν τον· Διατὶ λοιπὸν βαπτίζεις, ἐπειδὴ καὶ δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Χριστὸς, οὔτε Ἠλίας, οὔτε ὁ προφήτης;

26 Ὁ Ἰωάννης ἀπεκρίθη, λέγοντας· Ἐγὼ βαπτίζω εἰς νερόν· ἀμὴ ἐκεῖνος εἶκεται εἰς

ὑμῶν ἕστηκεν ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε·

27 Αὐτός ἐστιν ὁ ὀπίσω μου ἐρχόμενος, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν· οὗ ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἄξιος ἵνα λύσω αὐτοῦ τὸν ἱμάντα τοῦ ὑποδήματος.

28 Ταῦτα ἐν Βηθαβαρᾷ ἐγένετο πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ὅπου ἦν Ἰωάννης βαπτίζων.

29 Τῇ ἐπαύριον βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30 Οὗτός ἐστι περὶ οὗ ἐγὼ εἶπον· Ὀπίσω μου ἔρχεται ἀνὴρ, ὃς ἔμπροσθέν μου γέγονεν· ὅτι πρῶτός μου ἦν.

31 Κἀγὼ οὐκ ἤδειν αὐτὸν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τῷ Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθον ἐγὼ ἐν τῷ ὕδατι βαπτίζων.

32 Καὶ ἐμαρτύρησεν Ἰωάννης, λέγων· Ὅτι τεθέαμαι τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον ὡσεὶ περιστερὰν ἐξ οὐρανοῦ, καὶ ἔμεινεν ἐπ' αὐτόν.

33 Κἀγὼ οὐκ ἤδειν αὐτόν· ἀλλ' ὁ πέμψας με βαπτίζειν ἐν ὕδατι, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἐφ' ὃν ἂν ἴδῃς τὸ Πνεῦμα καταβαῖνον καὶ μένον ἐπ' αὐτὸν, οὗτός ἐστιν ὁ βαπτίζων ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

τὴν μέσην σας, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς δὲν τὸν γνωρίζετε·

27 Αὐτὸς εἶναι ὁπού ἔρχεται ὀπίσω μου, ὁ ὁποῖος ἔγινεν ὀμπροστὰ μου· τοῦ ὁποίου ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος, νὰ λύσω τὸ λωρίον τοῦ ὑποδήματος του.

28 Ἐτοῦτα ἐγίνηκαν εἰς τὴν Βηθαβαρὰν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ἐκεῖ ὁπού ὁ Ἰωάννης ἐβάπτιζε.

29 Τὴν αὐριανὴν (ἡμέραν) βλέπει ὁ Ἰωάννης τὸν Ἰησοῦν ὁπού ἤρχουντον εἰς αὐτὸν, καὶ λέγει· Νά ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁπού σηκώνει καὶ συγχωνεῖ τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου.

30 Ἐτοῦτος εἶναι (ἐκεῖνος) διὰ τὸν ὁποῖον ἐγὼ εἶπα· Ἄνθρωπος ἔρχεται ὀπίσω μου, ὁ ὁποῖος ἔγινε ὀμπροστὰ μου· ὅτι ἦτον πρῶτος μου.

31 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἤξευρα· ἀμὴ διὰ νὰ φανερωθῇ εἰς τὸν Ἰσραὴλ, διὰ τοῦτο ἦλθα ἐγὼ βαπτίζοντας εἰς τὸ νερό.

32 Καὶ ἐμαρτύρησεν ὁ Ἰωάννης, λέγοντας· Ὅτι εἶδα τὸ Πνεῦμα ὁπού ἐκατέβαινεν ὡσὰν περιστέρι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἔμεινεν ἀπάνω του.

33 Καὶ ἐγὼ δὲν τὸν ἐγνώριζα· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπού μὲ ἐπεμψε νὰ βαπτίζω εἰς τὸ νερὸν, ἐκεῖνος μοῦ εἶπεν· Εἰς ὅποιον καὶ ἂν εἰδῇς τὸ Πνεῦμα ὁπού νὰ καταβαίνῃ καὶ νὰ μένῃ εἰς αὐτὸν, ἐτοῦτος εἶναι ὁπού βαπτίζει μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

34 Κἀγὼ ἑώρακα, καὶ μεμαρτύρηκα ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Τῇ ἐπαύριον πάλιν εἱστήκει ὁ Ἰωάννης, καὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

36 Καὶ ἐμβλέψας τῷ Ἰησοῦ περιπατοῦντι, λέγει· Ἴδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἤκουσαν αὐτοῦ οἱ δύο μαθηταὶ λαλοῦντος, καὶ ἠκολούθησαν τῷ Ἰησοῦ.

38 Στραφεὶς δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ θεασάμενος αὐτοὺς ἀκολουθοῦντας, λέγει αὐτοῖς· Τί ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββί, (ὃ λέγεται ἑρμηνευόμενον, Διδάσκαλε,) ποῦ μένεις;

40 Λέγει αὐτοῖς· Ἔρχεσθε καὶ ἴδετε. Ἦλθον καὶ εἶδον ποῦ μένει· καὶ παρ' αὐτῷ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην· ὥρα δὲ ἦν ὡς δεκάτη.

41 Ἦν Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου, εἷς ἐκ τῶν δύο τῶν ἀκουσάντων παρὰ Ἰωάννου, καὶ ἀκολουθησάντων αὐτῷ.

42 Εὑρίσκει οὗτος πρῶτος τὸν ἀδελφὸν τὸν ἴδιον Σίμωνα, καὶ λέγει αὐτῷ· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενον ὁ Χριστός·

43 Καὶ ἤγαγεν αὐτὸν πρὸς

34 Καὶ ἐγὼ τὸν εἶδα, καὶ ἐμαρτύρησα, ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ.

35 Καὶ τὴν αὔριον πάλιν ἐστέκετο ὁ Ἰωάννης, καὶ ἀπὸ τῶν μαθητάδες του δύο.

36 Καὶ βλέποντας τὸν Ἰησοῦν ὅπου ἐπερπάτει, λέγει· Ἰδὲς νὰ ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ.

37 Καὶ ἠκοῦσαν τὸν οἱ δύο τὴ μαθητάδες ὅπὲ τὸ εἶπε, καὶ ἀκολούθησαν τὸν Ἰησοῦν.

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γυρίζωντας, καὶ βλέποντάς τους ὅπου τὸν ἀκολουθοῦσαν, λέγει τους· Τί γυρεύετε; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ραββί, (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπεῖ μεταγλωττιζόμενον, Διδάσκαλε,) ποῦ μένεις;

40 Καὶ λέγει τους· Ἐλᾶτε καὶ εἰδῆτε. Ἦλθαν καὶ εἶδαν ποῦ μένει· καὶ ἔμειναν τὴν ἡμέραν ἐκείνην σῆμα τὸ· καὶ ἦτον ὡς δεκάτη ὥρα (τῆς ἡμέ-

41 Ἦτον ὁ Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος Πέτρου, ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο, ὅπου ἄκουσαν ἀπὸ τὸν Ἰωάννην ἐκεῖνον τὸν λογον, καὶ ἀκολουθήσασι τὸν Χριστόν.

42 Καὶ ἐπρῶτο εὗρε τὸν ἴδιον τὸν ἀδελφὸν τὸν Σίμωνα, καὶ λέγει τὸ· Εὑρήκαμεν τὸν Μεσσίαν, τὸ ὁποῖον μεταγλωττιζόμενον θέλει νὰ εἰπεῖ ὁ Χριστός·

43 Καὶ ἔφερεν τον εἰς τὸν

τον Ιησουν. Εμβλέψας δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησους, εἶπε· Σὺ εἶ Σίμων ὁ υἱὸς Ἰωνᾶ· σὺ κληθήσῃ Κηφᾶς, ὃ ἑρμηνεύεται Πέτρος.

44 Τῇ ἐπαύριον ἠθέλησεν ὁ Ἰησους ἐξελθεῖν εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει Φίλιππον, καὶ λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

45 Ἦν δὲ ὁ Φίλιππος ἀπὸ Βηθσαϊδά, ἐκ τῆς πόλεως Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Εὑρίσκει Φίλιππος τὸν Ναθαναηλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ὃν ἔγραψε Μωσῆς ἐν τῷ νόμῳ καὶ οἱ προφῆται, εὑρήκαμεν Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ, τὸν ἀπὸ Ναζαρέτ.

47 Καὶ εἶπεν αὐτῷ Ναθαναηλ. Ἐκ Ναζαρὲτ δύναταί τι ἀγαθὸν εἶναι; Λέγει αὐτῷ Φίλιππος· Ἔρχου καὶ ἴδε.

48 Εἶδεν ὁ Ἰησους τὸν Ναθαναηλ ἐρχόμενον πρὸς αὐτὸν, καὶ λέγει περὶ αὐτοῦ· Ἴδε ἀληθῶς Ἰσραηλίτης, ἐν ᾧ δόλος οὐκ ἔστι.

49 Λέγει αὐτῷ Ναθαναηλ· Πόθεν με γινώσκεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Πρὸ τοῦ σε Φίλιππον φωνῆσαι, ὄντα ὑπὸ τὴν συκῆν, εἶδόν σε.

50 Ἀπεκρίθη Ναθαναηλ, καὶ λέγει αὐτῷ· Ῥαββὶ, σὺ εἶ ὁ

Ἰησοῦν. Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσαν τὸν εἶδεν, εἶπεν· Ἐσὺ εἶσαι ὁ Σιμὼν ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωνᾶ· ἐσὺ θέλεις καλεσθῆ Κηφᾶς, τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπῆ Πέτρος.

44 Καὶ τὴν αὐριανὴν ἡμέραν πάλιν ἠθέλησεν (ὁ Ἰησους) νὰ ἐβγῆ ἔξω εἰς τὴν Γαλιλαίαν· καὶ εὑρίσκει τὸν Φίλιππον καὶ λέγει τε· Ἀκολούθα με.

45 Καὶ ὁ Φίλιππος ἦτον ἀπὸ τὴν Βηθσαϊδὰ, ἀπὸ τὴν πόλιν τοῦ Ἀνδρέου καὶ Πέτρου.

46 Ὁ Φίλιππος εὗρε τὸν Ναθαναηλ, καὶ λέγει τε· Ἐκεῖνον ὁποῦ ἔγραψεν ὁ Μωϋσῆς εἰς τὸν νόμον καὶ οἱ προφῆται εὑρήκαμεν, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Ἰωσὴφ ἀπὸ τὴν Ναζαρέτ.

47 Καὶ λέγει τε ὁ Ναθαναηλ· Ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ ἠμπορεῖ νὰ εἶναι τίποτες καλόν; Λέγει τε ὁ Φίλιππος· Ἔλα καὶ ἰδέ.

48 Καὶ ὁ Ἰησους εἶδε τὸν Ναθαναηλ ὁποῦ ἠρχοῦντον εἰς αὐτόν, καὶ εἶπε δι' αὐτόν· Ἰδὲς ἀληθινὰ Ἰσραηλίτης, εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι δόλος.

49 Λέγει τε ὁ Ναθαναηλ· Ἀπὸ πῦ με γνωρίζεις; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους, καὶ εἶπεν τε· Πρὸ τοῦ νὰ σὲ καλέση ὁ Φίλιππος, ὁποῦ ἦσουν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν συκιὰν, σὲ εἶδα.

50 Ὁ Ναθαναηλ ἀπεκρίθη, καὶ λέγει τε· Διδάσκαλε,

υἱος τοῦ Θεοῦ, συ εἰ ὁ βασιλευς του Ισραηλ.

51 Ἀπεκριθη Ἰησους καὶ εἰπεν αυτῳ· Ὅτι εἰπον σοι· Εἶδόν σε ὑποκατω της συκῆς, πιστευεις· μειζω τουτων ὄψει.

52 Καὶ λεγει αὐτῳ· Ἀμην ἀμην λεγω ὑμῖν· Ἀπ ἀρτι ὀψεσθε τον ὐρανὸν ἀνεωγότα, καὶ τους ἀγγέλους του Θεου ἀναβαίνοντας καὶ καταβαίνοντας ἐπι τον υἱον τοῦ ἀνθρωπου.

εσυ εἰσαι ὁ υἱος του Θεου· εσὺ εἰσαι ὁ βασιλευς του Ισραηλ.

51 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους καὶ εἰπεν του· Διατι σε εἰπα πως σε εἶδα ἀπο κάτω εἰς την συκιὰν, πιστευεις; μεγαλίτερα ἀπο τουτα θέλεις εἰδη.

52 Καὶ λέγει του· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἀπο τωρα καὶ ὁμπροσὰ θελετε εἰδῆ τον ὐρανὸν ἀνοικτὸν, καὶ τους ἀγγέλους τοῦ Θεοῦ ὁπου να ἀναβαίνουσιν καὶ να καταβαίνουσιν εἰς τὸν υἱον του ἀνθρωπου.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ τῃ ἡμερα τῃ τρίτῃ γαμος ἐγενετο ἐν Κανα της Γαλιλαιας· καὶ ἡν ἡ μητηρ του Ἰησου ἐκεῖ.

2 Ἐκληθη δὲ καὶ ὁ Ἰησους καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τον γαμον.

3 Καὶ ὑστερησαντος οἴνου, λέγει ἡ μητηρ του Ἰησου πρὸς αὐτον· Οἶνον οὐκ ἔχουσι.

4 Λέγει αὐτῃ ὁ Ἰησους· Τί ἐμοὶ καὶ σοὶ, γύναι; οὔπω ηκει ἡ ὡρα μου.

5 Λεγει ἡ μητηρ αὐτου τοῖς διακόνοις· Ὅ, τι ἂν λέγῃ ὑμῖν, ποιησατε.

6 Ἦσαν δὲ ἐκεῖ ὑδρίαι λίθιναι ἓξ, κείμεναι κατὰ τὸν καθαρισμὸν των Ἰουδαίων,

ΚΑΙ την τρίτην ἡμεραν ἔγινε γαμος εἰς την Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας· καὶ ἐκεῖ ἦτον ἡ μητερα του Ἰησου.

2 Καὶ ἐκαλεσαν καὶ τὸν Ἰησοῦν, καὶ της μαθητάδες του εἰς τὸν γάμον.

3 Καὶ ἐχωντας νὰ λείψῃ κρασὶ, λεγει εἰς τὸν Ἰησουν ἡ μητερα του· Κρασὶ δὲν ἔχουσιν.

4 Λεγει της ὁ Ἰησους· Ὦ γυναῖκα, τί ἔχεις (νὰ κάμης) ἐσὺ μετ ἐμενα; ἀκόμι δεν ἠλθεν ἡ ὡρα μου.

5 Λεγει ἡ μητέρα του εἰς της ὑπηρέτας· Ὅ, τι καὶ ἂ σᾶς εἰπεῖ, κάμετε το.

6 Καὶ ἦταν ἐκεῖ πιθάρια πετρινα ἓξι, ὁπου ἐκεῖτουνταν διὰ καθαρισμὸν (κατὰ τὴν

χωρησαι ἀνὰ μετρητὰς δυο ἢ τρεῖς.

7 Λεγει αὐτοῖς ὁ Ἰησους· Γεμισατε τὰς ὑδριας ὕδατος. Καὶ ἐγεμισαν αὐτὰς εως ἄνω.

8 Καὶ λεγει αὐτοῖς· Ἀντλησατε νυν, καὶ φερετε τῷ ἀρχιτρικλινῳ. Καὶ ἐνεγκαν.

9 Ὡς δὲ ἐγεύσατο ὁ ἀρχιτρίκλινος τὸ ὕδωρ οἶνον γεγενημενον, (καὶ οὐκ ἤδει πόθεν ἐστὶν· οἱ δὲ διάκονοι ἤδεισαν οἱ ἠντληκότες τὸ ὕδωρ,) φωνεῖ τὸν νυμφίον ὁ ἀρχιτρίκλινος,

10 Καὶ λεγει αὐτῷ· Πας ἄνθρωπος πρωτον τὸν καλὸν οἶνον τίθησι, καὶ ὁταν μεθυσθωσι, τότε τὸν ἐλάσσω· σὺ τετηρηκας τὸν καλὸν οἶνον ἕως ἄρτι.

11 Ταυτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾷ τῆς Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε τὴν δοξαν αὐτου· καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτον οἱ μαθηταὶ αὐτου.

12 Μετὰ τουτο κατεβη εἰς Καπερναουμ, αὐτος καὶ ἡ μητηρ αὐτου, καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτου, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτου· καὶ ἐκεῖ ἔμειναν ὐ πολλὰς ἡμέρας.

13 Καὶ ἐγγυς ἦν τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀνεβη εἰς Ἱεροσόλυμα ὁ Ἰησους.

14 Καὶ εὑρεν ἐν τῷ ἱερῷ τους πωλοῦντας βόας καὶ πρόβατα συνηθειαι) των Ἰουδαίων· τὰ ὁποῖα (πιθάρια) ἐχωρουσαι ἀπὸ δυο καὶ τρία μετρα.

7 Λεγει τους ὁ Ἰησους· Γεμίσετε τὰ πιθάρια νερό. Καὶ τὰ ἐγεμισαν ὡς ἀπανω.

8 Καὶ λεγει τους· Εὐγαλετε τωρα, καὶ φέρετε εἰς τον κελλάρην. Καὶ ἐφεραν.

9 Καὶ ὡσὰν τὸ ἐγεύθηκεν ὁ κελλάρης τὸ νερον ὁπου ἐγινε κρασὶ, (καὶ δεν ἤξευρεν ἀπὸ που εἶναι· ἀμὴ οἱ ὑπηρεται ὁπου ἀνασυραν τὸ νερο τὸ ἤξευραν,) ἐλάλησε τὸν γαμβρον,

10 Καὶ λεγει του· Κάθε ἄνθρωπος πρωτα βάνει τὸ καλὸν κρασὶ, καὶ ὡσὰν μεθύσουν (βανει) το ἀχαμνὸν· καὶ ἐσυ ἐφύλαξες τὸ καλὸν κρασὶ εως τωρα.

11 Ετουτην την ἀρχην των σημείων ἔκαμεν ὁ Ἰησους εἰς την Κανᾶ της Γαλιλαίας, καὶ ἐφανέρωσε την δόξαν του· καὶ ἐπίστευσαν οἱ μαθητάδες του εἰς αὐτόν.

12 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τουτο ἐκατέβη εἰς την Καπερναουμ, αὐτος καὶ ἡ μητέρα του, καὶ οἱ ἀδελφοί του, καὶ οἱ μαθητάδες του· καὶ δεν ἐγάθηκαν ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις.

13 Καὶ ἦτον σημὰ τὸ πάσχα των Ἰουδαίων· καὶ ὁ Ἰησους ἀνεβη εἰς τα Ἱεροσόλυμα.

14 Καὶ εὗρε μεσα εἰς τὸ ἱερὸν ἐκείνους ὁπου ἐπουλουσαν

και περιστερὰς, και τοὺς κερματιστὰς καθημένους.

15 Και ποιησας φραγέλλιον ἐκ σχοινίων, πάντας ἐξέβαλεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, τά τε πρόβατα και τοὺς βόας· και τῶν κολλυβιστῶν ἐξέχεε τὸ κέρμα, καὶ τὰς τραπέζας ἀνέστρεψε.

16 Καὶ τοῖς τὰς περιστερὰς πωλοῦσιν εἶπεν· Ἄρατε ταῦτα ἐντεῦθεν· μὴ ποιεῖτε τὸν οἶκον τοῦ πατρός μου οἶκον ἐμπορίου.

17 Ἐμνησθησαν δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ὅτι γεγραμμένον ἐστίν· Ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.

18 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπον αὐτῷ· Τί σημεῖον δεικνύεις ἡμῖν, ὅτι ταῦτα ποιεῖς;

19 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Λύσατε τὸν ναὸν τοῦτον, καὶ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερῶ αὐτόν.

20 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Τεσσαράκοντα καὶ ἓξ ἔτεσιν ᾠκοδομήθη ὁ ναὸς οὗτος, καὶ σὺ ἐν τρισὶν ἡμέραις ἐγερεῖς αὐτόν;

21 Ἐκεῖνος δὲ ἔλεγε περὶ τοῦ ναοῦ τοῦ σώματος αὐτοῦ.

22 Ὅτε οὖν ἠγέρθη ἐκ νεκρῶν, ἐμνησθησαν οἱ μαθηταὶ

βόδια καὶ πρόβατα καὶ περιστέρια, καὶ ἐκείνους ὁπού ἀλλαζαν τὰ ἄσπρα καθημένους.

15 Καὶ κάμωντας ἕνα φραγγέλι ἀπὸ σχοινία, τοὺς εὔγαλεν ἔξω ὅλους ἀπὸ τὸ ἱερὸν, μὲ τὰ πρόβατα καὶ μὲ τὰ βόδια· καὶ τὰ ἄσπρα τῶν σαράφιδων ἔχυσε, καὶ ταῖς τράπεζαις τους ταῖς ἐγύρισεν ἄνω κάτω.

16 Καὶ εἰς ἐκείνους ὁπού ἐπούλεσαν τὰ περιστέρια, εἶπε· Σηκώτε τα αὐτὰ ἀπ᾽ ἐδῶ· καὶ μὴν κάμετε τὸ σπίτι τοῦ πατρός μου σπίτι πραγματείας.

17 Καὶ οἱ μαθηταδες τοῦ ἐθυμήθηκαν, πὼς εἶναι γραμμένον· Ὅτι ὁ ζῆλος τοῦ οἴκου σου κατέφαγέ με.

18 Ἀπεκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπαν τοῦ· Τί σημάδι μᾶς δείχνεις, ὅτι κάμνεις ἐτοῦτα;

19 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν τους· Χαλάσετε ἐτοῦτον τὸν ναὸν, καὶ εἰς τρεῖς ἡμέραις θέλω τὸν στήσει.

20 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν εἶπαν· Ὁ ναὸς ἐτοῦτος ἐκτίσθη εἰς σαρανταὲξι χρόνους, καὶ ἐσὺ εἰς τρεῖς ἡμέραις νὰ τὸν οἰκοδομήσης;

21 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ἔλεγε διὰ τὸν ναὸν τοῦ κόρμιου του.

22 Ὅταν τὸ λοιπὸν ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν, ἐθυμήθηκαν οἱ

αὐτῷ, ὅτι τοῦτο ἔλεγεν αὐτοῖς· καὶ ἐπίστευσαν τῇ γραφῇ, καὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Ὡς δὲ ἦν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῷ πάσχα ἐν τῇ ἑορτῇ, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, θεωροῦντες αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

24 Αὐτὸς δὲ ὁ Ἰησοῦς οὐκ ἐπίστευεν ἑαυτὸν αὐτοῖς, διὰ τὸ αὐτὸν γινώσκειν πάντας.

25 Καὶ ὅτι οὐ χρείαν εἶχεν ἵνα τις μαρτυρήσῃ περὶ τοῦ ἀνθρώπου· αὐτὸς γὰρ ἐγίνωσκε τί ἦν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ.

μαθητάδες τοῦ, ὅτι ἐτοῦτο τοῦς ἔλεγε· καὶ ἐπίστευσαν τὴν γραφὴν, καὶ τὸν λόγον ὅπου εἶπεν ὁ Ἰησοῦς.

23 Καὶ ὅταν ἦταν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸ ὄνομά του, βλέποντες τὰ σημεῖα ὅπου ἔκαμε.

24 Καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐπιστεύετον του τὸν λόγον του εἰς αὐτοῦς, διατὶ αὐτὸς ἤξευρεν ὅλους.

25 Καὶ ὅτι δὲν εἶχε χρείαν νὰ μαρτυρήσῃ κανεὶς διὰ τὸν ἄνθρωπον· διατὶ αὐτὸς ἐγνώριζε τί ἦτον εἰς τὸν ἄνθρωπον.

Κεφ. γ. 3.

Ἦν δὲ ἄνθρωπος ἐκ τῶν Φαρισαίων, Νικόδημος ὄνομα αὐτῷ, ἄρχων τῶν Ἰουδαίων.

2 Οὗτος ἦλθε πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ῥαββεῖ, οἴδαμεν ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐλήλυθας διδάσκαλος· οὐδεὶς γὰρ ταῦτα τὰ σημεῖα δύναται ποιεῖν ἃ σὺ ποιεῖς, ἐὰν μὴ ᾖ ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐὰν μή τις γεννηθῇ ἄνωθεν, οὐ δύναται ἰδεῖν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ Νικόδημος· Πῶς δύναται ἄνθρω-

Καὶ ἦτον ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὸ ὄνομά του Νικόδημος, ἄρχοντας τῶν Ἰουδαίων.

2 Ἐκεῖνος ἦλθε τὴν νύκτα εἰς τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπεν του· Διδάσκαλε, ἐξεύρομεν ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθες διδάσκαλος· διατὶ αὐτὰ τὰ σημεῖα ὅπου κάμνεις ἐσύ, κανεὶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ τὰ κάμῃ, ἂν δὲν εἶναι ὁ Θεὸς μετ' αὐτόν.

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν του· Βεβαία βεβαία σοῦ λέγω, ἀνίσως καὶ κανεὶς δὲν γεννηθῇ ἄνωθεν, δὲν ἠμπορεῖ νὰ ἰδῇ τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

4 Λέγει τοῦ ὁ Νικόδημος Πῶς ἠμπορεῖ ἕνας ἄνθρωπος

πΘ γεννηθηναι γέρων ὢν; μη δύναται εἰς την κοιλιαν της μητρας αὐτου δευτερον εἰσελθειν και γεννηθηναι;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ἐαν μη τις γεννηθῃ ἐξ ὕδατΘ και ΠνεύματΘ, δ δύναται εἰσελθειν εἰς την βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸ γεγεννημενον ἐκ της σαρκὸς, σάρξ ἐστι· και το γεγεννημένον ἐκ του πνευματΘ, πνεῦμα ἐστι.

7 Μη θαυμάσῃς ὁτι εἶπον σοι· Δεῖ ὑμᾶς γεννηθηναι ἄνωθεν.

8 Τὸ πνευμα ὅπου θέλει πνεῖ και την φωνην αὐτου ἀκούεις, ἀλλ' οὐκ οἶδας πόθεν ἔρχεται και ποῦ ὑπάγει· οὕτως ἐστὶ πᾶς ὁ γεγεννημένΘ ἐκ του ΠνεύματΘ.

9 Ἀπεκρίθη ΝικόδημΘ, και εἶπεν αὐτῶ· Πῶς δύναται ταῦτα γενέσθαι;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησῦς, και εἶπεν αὐτῶ· Συ εἰ ὁ διδάσκαλΘ του Ἰσραηλ, και ταῦτα ἡ γινωσκεις;

11 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὁτι ὁ οἴδαμεν λαλουμεν, και ὃ ἑωράκαμεν μαρτυροῦμεν· και την μαρτυριαν ἡμῶν οὐ λαμβάνετε.

12 Εἰ τα ἐπίγεια εἶπον ὑμῖν, και οὐ πιστευετε· πῶς, ἐαν

ὅπου εἶναι γέροντας να γεννηθῃ; μηπω ἠμπορεῖ δεύτερος να ἐμβῃ μεσα εἰς την κοιλίαν της μάνας του να γεννηθῃ;

5 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Βέβαια βέβαια σε λεγω, ὁτι ὁποιΘ δεν γεννηθῃ ἀπὸ νερο καὶ Πνεῦμα, δεν ἠμπορεῖ νὰ ἐμβῃ εἰς την βασιλείαν του Θεου.

6 Ἐκεῖνο ὁπου ἐγεννήθη ἀπο την σάρκα, εἶναι σαρκα· καὶ ἐκεῖνο ὁπου ἐγεννήθη ἀπὸ πνεῦμα, εἶναι πνεῦμα.

7 Μὴν θαυμασῃς διατὶ σε εἶπα· Ἀναγκη εἶναι να γεννηθητε ἐσεῖς ἄνωθεν.

8 Ὁ ἀνεμΘ ὁπου θέλει φυσα· καὶ την φωνην του ἀκούεις, ἀμὰ δεν ἐξεύρεις πόθεν ἔρχεται καὶ ποῦ ὑπάγει· τέτοιας λογῆς εἶναι κάθε ἕνας ὁπου ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ Πνεῦμα.

9 Ὁ ΝικόδημΘ ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν του· Πῶς ἠμποροῦν να γενουν ἔτζι;

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν του· Ἐσὺ εἶσαι ὁ διδάσκαλΘ του Ἰσραηλ, καὶ δεν τὰ ἐξεύρεις ἔτζι;

11 Βέβαια βέβαια σε λεγω, ὁτι ἐμεῖς ἐκεῖνο ὁπου εἴδαμεν μαρτυρᾶμεν· καὶ την μαρτυριαν μας δεν την πιάνετε.

12 Ἀνισως καὶ σᾶς εἶπα τὰ ἐπίγεια, καὶ δεν πιστεύετε·

εἶπω ὑμῖν τα ἐπουράνια, πιστεύσετε;

13 Καὶ οὐδεὶς ἀναβέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, εἰ μὴ ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβὰς, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὁ ὢν ἐν τῷ οὐρανῷ.

14 Καὶ καθὼς Μωσῆς ὕψωσε τὸν ὄφιν ἐν τῇ ἐρήμῳ, οὕτως ὑψωθῆναι δεῖ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου·

15 Ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Οὕτω γὰρ ἠγάπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὥστε τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἔδωκεν, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν μὴ ἀπόληται, ἀλλ' ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ εἰς τὸν κόσμον, ἵνα κρίνῃ τὸν κόσμον, ἀλλ' ἵνα σωθῇ ὁ κόσμος δι' αὐτοῦ.

18 Ὁ πιστεύων εἰς αὐτὸν, οὐ κρίνεται· ὁ δὲ μὴ πιστεύων, ἤδη κέκριται, ὅτι μὴ πεπίστευκεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Αὕτη δέ ἐστιν ἡ κρίσις, ὅτι τὸ φῶς ἐλήλυθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἠγάπησαν οἱ ἄνθρωποι μᾶλλον τὸ σκότος, ἢ τὸ φῶς· ἦν γὰρ πονηρὰ αὐτῶν τὰ ἔργα.

20 Πᾶς γὰρ φαῦλα πράσ-

πως θέλετε πιστεύσει, ἂν σας εἰπω τα ἐπουράνια;

13 Καὶ κανένας δὲν ἀνέβηκεν εἰς τὸν οὐρανὸν, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκατέβη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

14 Καὶ καθὼς ὁ Μωϋσῆς ὕψωσε τὸ φίδι εἰς τὴν ἐρημον, τετοιας λογης καμνει χρεία να ὑψωθῇ καὶ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου·

15 Διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ εἷας ὁποῦ πιστευει εἰς αὐτὸν, ἀλλα νὰ ἐχῃ ζωὴν αἰώνιον.

16 Διατὶ τετοιας λογης ἀγαπησεν ὁ Θεὸς τὸν κόσμον, ὁποῦ ἔδωκε τὸν υἱόν τε τὸν μονογενῆ, διὰ νὰ μὴν χαθῇ κάθ ενας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ νὰ ἐχῃ ζωὴν αἰώνιον.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν ἐστειλε τὸν υἱὸν τε εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ τὸν κατακρίνῃ, ἀλλὰ διὰ νὰ σωθῇ ὁ κόσμος διὰ μεσου αὐτου.

18 Ὁποιος πιστεύει εἰς αὐτὸν, δὲν κατακρίνεται· ἀμὴ ὁποιος δὲν πιστευει, ἀπὸ τωρα ἐκατακρίθη, ὅτι δὲν ἐπίστευσεν εἰς τὸ ὀνομα τοῦ μονογενοῦς υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

19 Καὶ ἡ κατάκρισις ἔτουτη εἶναι, ὅτι τὸ φως ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ οἱ ἄνθρωποι ἀγαπησαν περισσότερον τὸ σκότος, παρα τὸ φως· διατὶ τὰ ἔργα τους ἦταν κακά.

20 Καὶ κάθ' ἕνας ὁποῦ κά

σων, μισεῖ τὸ φῶς· καὶ οὐκ ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα μὴ ἐλεγχθῇ τὰ ἔργα αὐτοῦ.

21 Ὁ δὲ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται πρὸς τὸ φῶς, ἵνα φανερωθῇ αὐτοῦ τὰ ἔργα, ὅτι ἐν Θεῷ ἐστιν εἰργασμένα.

22 Μετὰ ταῦτα ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ εἰς τὴν Ἰουδαίαν γῆν· καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτιζεν.

23 Ἦν δὲ καὶ Ἰωάννης βαπτίζων ἐν Αἰνών, ἐγγὺς τοῦ Σαλείμ, ὅτι ὕδατα πολλὰ ἦν ἐκεῖ· καὶ παρεγίνοντο καὶ ἐβαπτίζοντο.

24 Οὔπω γὰρ ἦν βεβλημένος εἰς τὴν φυλακὴν ὁ Ἰωάννης.

25 Ἐγένετο οὖν ζήτησις ἐκ τῶν μαθητῶν Ἰωάννου μετὰ Ἰουδαίων περὶ καθαρισμοῦ·

26 Καὶ ἦλθον πρὸς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπον αὐτῷ· Ῥαββί, ὃς ἦν μετὰ σοῦ πέραν τοῦ Ἰορδάνου, ᾧ σὺ μεμαρτύρηκας, ἴδε, οὗτος βαπτίζει, καὶ πάντες ἔρχονται πρὸς αὐτόν.

27 Ἀπεκρίθη Ἰωάννης καὶ εἶπεν· Οὐ δύναται ἄνθρωπος λαμβάνειν οὐδὲν ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

28 Αὐτοὶ ὑμεῖς μοι μαρτυρεῖτε ὅτι εἶπον· Οὐκ εἰμὶ ἐγὼ ὁ

μένει κακά, μισεῖ τὸ φῶς, καὶ οὐκ ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ τὰ μὴ ἐλεγχθῆναι τὰ ἔργα αὐτοῦ.

21 Ἀλλ' ὁ ποιῶν τὴν ἀλήθειαν, ἔρχεται εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ φανερωθῶσι τὰ ἔργα του, ὅτι τὰ ἔκαμε εἰς τὸν Θεόν.

22 Ὕστερον ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ οἱ μαθηταί του εἰς τὴν Ἰουδαίαν· καὶ ἐκεῖ διέτριβε μετ' αὐτῶν καὶ ἐβάπτιζε.

23 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἦτον εἰς τὴν Αἰνών, κοντὰ εἰς τὸ Σαλείμ, καὶ ἐβάπτιζεν, ὅτι ἐκεῖ ἦταν πολλὰ ἱερά· καὶ ἐπήγαιναν καὶ ἐβαπτίζοντο.

24 Διατὶ ὁ Ἰωάννης ἀκόμι τότε δὲν ἦτον βαλμένος εἰς τὴν φυλακήν.

25 Ἔγινε λοιπὸν ζήτησις ἀπὸ τοὺς μαθητὰς τοῦ Ἰωάννου μὲ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸν καθαρισμόν·

26 Καὶ ἦλθαν εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπάν του· Διδάσκαλε, ἐκεῖνος ὁποὺ ἦτον μαζύ μετ' ἐσένα πέραν τοῦ Ἰορδάνου, τὸν ὁποῖον ἐσὺ ἐμαρτύρησες, νὰ, ὁποὺ ἐκεῖνος βαπτίζει, καὶ ὅλοι πηγαίνουν εἰς αὐτόν.

27 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης καὶ εἶπε· Δὲν ἠμπορεῖ ἄνθρωπος νὰ πάρῃ τίποτες ἂν δὲν τοῦ εἶναι δομένον ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

28 Ἐσεῖς αὐτοί σας μὲ μαρτυρᾶτε ὅτι εἶπα· Δὲν εἶμαι ἐγὼ

Χριστος, ἀλλ᾽ ὅτι ἀπεσταλμένος εἰμὶ ἔμπροσθεν ἐκείνου.

29 Ὁ ἔχων τὴν νύμφην, νυμφίος ἐστίν· ὁ δὲ φίλος τοῦ νυμφίου ὁ ἑστηκὼς καὶ ἀκούων αὐτοῦ, χαρᾷ χαίρει διὰ τὴν φωνὴν τοῦ νυμφίου. Αὕτη οὖν ἡ χαρά ἡ ἐμὴ πεπλήρωται.

30 Ἐκεῖνον δεῖ αὐξάνειν, ἐμὲ δὲ ἐλαττοῦσθαι.

31 Ὁ ἄνωθεν ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐστίν· ὁ ὢν ἐκ τῆς γῆς, ἐκ τῆς γῆς ἐστι, καὶ ἐκ τῆς γῆς λαλεῖ· ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐρχόμενος, ἐπάνω πάντων ἐστί.

32 Καὶ ὃ ἑώρακε καὶ ἤκουσε, τοῦτο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν αὐτοῦ οὐδεὶς λαμβάνει.

33 Ὁ λαβὼν αὐτοῦ τὴν μαρτυρίαν, ἐσφράγισεν ὅτι ὁ Θεὸς ἀληθής ἐστιν.

34 Ὃν γὰρ ἀπέστειλεν ὁ Θεός, τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· οὐ γὰρ ἐκ μέτρου δίδωσιν ὁ Θεὸς τὸ πνεῦμα.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν, καὶ πάντα δέδωκεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

36 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱόν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ὁ δὲ ἀπει-

ὁ Χριστὸς, ἀλλὰ ὅτι εἶμαι ἀπεσταλμένος ἔμπροσθεν ἐκείνου.

29 Ἐκεῖνος ὁποὺ ἔχει τὴν νύμφην, εἶναι γαμβρός· καὶ ὁ φίλος τοῦ γαμβροῦ ὁποὺ στέκει καὶ τὸν ἀκούει, χαίρεται πολλὰ διὰ τὴν φωνὴν τοῦ γαμβροῦ. Αὐτὴ λοιπὸν ἡ χαρά ἡ ἰδική μου ἐπληρώθηκεν.

30 Ἐκεῖνος εἶναι ἀνάγκη νὰ αὐξαίνῃ, καὶ ἐγὼ νὰ ὀλιγοστεύω.

31 Ἐκεῖνος ὁποὺ ἔρχεται ἀπὸ πάνω, εἶναι ἀπάνω ἀπὸ ὅλους· ἐκεῖνος ὁποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν γῆν, ἀπὸ τὴν γῆν εἶναι, καὶ ἀπὸ τὴν γῆν λαλεῖ· ἐκεῖνος ὁποὺ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, εἶναι ἀπάνω ἀπὸ ὅλους.

32 Καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ εἶδε καὶ ἄκουσε, ἐκεῖνο μαρτυρεῖ· καὶ τὴν μαρτυρίαν του κανεὶς δὲν τὴν πιάνει.

33 Ἐκεῖνος ὁποὺ πιάσει τὴν μαρτυρίαν του, βεβαίωσεν ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀληθινός.

34 Διατὶ ἐκεῖνον ὁποὺ ἔστειλεν ὁ Θεὸς, ἐκεῖνος τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ λαλεῖ· διατὶ ὁ Θεὸς δὲν τοῦ δίδει τὸ πνεῦμα μὲ μέτρον.

35 Ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν, καὶ ὅλα τὰ ἔδωκεν εἰς τὰ χέρια του.

36 Ἐκεῖνος ὁποὺ πιστεύει εἰς τὸν υἱόν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· ἀμὴν ἐκεῖνος ὁποὺ δὲν πειθθῇ

θεὸν τῶν νίων, οὐκ ὑψιται ζωὴν, ἀλλ' ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει ἐπ' αὐτόν.

του υἱοῦ, δὲν θέλει εἰδῆ ζωὴν, ἀλλὰ ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ μένει εἰς αὐτόν.

Κεφ. δ'. 4.

Ὡς οὖν ἔγνω ὁ Κύριος ὅτι ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι ὅτι Ἰησοῦς πλείονας μαθητὰς ποιεῖ καὶ βαπτίζει ἢ Ἰωάννης,

2 (Καίτοιγε Ἰησοῦς αὐτὸς οὐκ ἐβάπτιζεν, ἀλλ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ·)

3 Ἀφῆκε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἀπῆλθε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4 Ἔδει δὲ αὐτὸν διέρχεσθαι διὰ τῆς Σαμαρείας.

5 Ἔρχεται οὖν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας λεγομένην Συχάρ, πλησίον τοῦ χωρίου ὃ ἔδωκεν Ἰακὼβ Ἰωσὴφ τῷ υἱῷ αὐτοῦ.

6 Ἦν δὲ ἐκεῖ πηγὴ τοῦ Ἰακώβ· ὁ οὖν Ἰησοῦς κεκοπιακὼς ἐκ τῆς ὁδοιπορίας, ἐκαθέζετο οὕτως ἐπὶ τῇ πηγῇ· ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη.

7 Ἔρχεται γυνὴ ἐκ τῆς Σαμαρείας ἀντλῆσαι ὕδωρ· λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Δός μοι πεῖν.

8 Οἱ γὰρ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπεληλύθεισαν εἰς τὴν πόλιν, ἵνα τροφὰς ἀγοράσωσι.

9 Λέγει οὖν αὐτῷ ἡ γυνὴ ἡ

Ὡς ΣΑΝ ἐγνωρισεν λοιπὸν ὁ Κύριος ὅτι ἄκουσαν οἱ Φαρισαῖοι, ὅτι ὁ Ἰησοῦς περισσότερους μαθητάδες κάμνει καὶ βαπτίζει, παρὰ ὁ Ἰωάννης·

2 Ἀγκαλὰ καὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς δὲν ἐβάπτιζεν, ἀλλὰ οἱ μαθητάδες του·)

3 Ἄφηκε τὴν Ἰουδαίαν, καὶ ἐπῆγε πάλιν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

4 Καὶ ἔκαμνε χρεία νὰ περάσῃ ἀπὸ τὴν μέσην τῆς Σαμαρείας.

5 Ἦλθε λοιπὸν εἰς μίαν πόλιν τῆς Σαμαρείας ὁποὺ τὴν ἐλεγαν Συχὰς, σπιτι εἰς τὸν τόπον ὁποὺ ἔδωκεν ὁ Ἰακωβ τὰ Ἰωσὴφ, τὸ υἱὸν του.

6 Καὶ ἐκεῖ ἦτον πηγάδι τοῦ Ἰακωβ· ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν κοπιασμένος ἀπὸ τὴν χρεία, καὶ ἐτζὶ ἐκάθισεν εἰς τὸ πηγάδι· καὶ ἦτον ὡσὰν ἕκτη ὥρα.

7 Ἦλθε λοιπὸν μία γυναῖκα ἀπὸ τὴν Σαμάρειαν νὰ ἀνασύρῃ νερό· καὶ λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Δός μου νὰ πίω.

8 Διατὶ οἱ μαθητάδες του εἶχαν παγει εἰς τὴν πολιν, διὰ νὰ ἀγοράσουν φαγητά.

9 Λέγει του λοιπὸν ἡ γυναῖ-

Σαμαρείτις· Πῶς σὺ Ἰουδαῖος ὢν παρ' ἐμοῦ πεῖν αἰτεῖς, ὅστις γυναικὸς Σαμαρείτιδος; οὐ γὰρ συγχρῶνται Ἰουδαῖοι Σαμαρείταις.

10 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῇ· Εἰ ἤδεις τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ τίς ἐστιν ὁ λέγων σοι· Δός μοι πεῖν· σὺ ἂν ἤτησας αὐτὸν, καὶ ἔδωκεν ἂν σοι ὕδωρ ζῶν.

11 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Κύριε, οὔτε ἄντλημα ἔχεις, καὶ τὸ φρέαρ ἐστὶ βαθύ· πόθεν οὖν ἔχεις τὸ ὕδωρ τὸ ζῶν;

12 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἰακώβ, ὃς ἔδωκεν ἡμῖν τὸ φρέαρ, καὶ αὐτὸς ἐξ αὐτοῦ ἔπιε, καὶ οἱ υἱοὶ αὐτοῦ, καὶ τὰ θρέμματα αὐτοῦ;

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν αὐτῇ· Πᾶς ὁ πίνων ἐκ τοῦ ὕδατος τούτου, διψήσει πάλιν.

14 Ὃς δ' ἂν πίῃ ἐκ τοῦ ὕδατος οὗ ἐγὼ δώσω αὐτῷ, οὐ μὴ διψήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ ὕδωρ ὃ δώσω αὐτῷ, γενήσεται ἐν αὐτῷ πηγὴ ὕδατος ἁλλομένη εἰς ζωὴν αἰώνιον.

15 Λέγει πρὸς αὐτὸν ἡ γυνή·

καὶ ἡ Σαμαρειτισσα· Πῶς σὺ ὢν Ἰουδαῖος ζητᾷς νὰ πῇς ἀπὸ μένα, ὁποὺ εἶμαι γυναῖκα Σαμαρειτισσα; διατὶ οἱ Ἰουδαῖοι δὲν σμίγουναι μὲ τοὺς Σαμαρείτας.

10 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν της· Ἂν ἐξεύρῃς τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποὺ σοῦ λέγει· Δός μου νὰ πιῶ· ἴσως ἤθελες τοῦ ζητήσῃ, καὶ ἤθελε σοῦ δώσῃ νερὸ ζωντανόν.

11 Λέγει τοῦ ἡ γυναῖκα· Αὐθέντη, ἴσως ἀνασυρτάρι δὲν ἔχεις· καὶ τὸ πηγάδι εἶναι βαθύ· ἀπὸ ποῦ λοιπὸν ἔχεις τὸ νερὸ τὸ ζωντανόν;

12 Μήνα ἔσυ εἶσαι μεγαλίτερος ἀπὸ τὸν πατέρα μας τὸν Ἰακώβ, ὁποὺ μᾶς ἔδωκε τὸ πηγάδι, καὶ ἔπιε καὶ αὐτὸς ἀπ' αὐτό, καὶ οἱ υἱοί του, καὶ τὰ θρέμματά του;

13 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπεν τῆς· Κάθ' ἕνας ὁποὺ πίνει ἀπὸ τὸ νερὸν τοῦτο, θέλει διψάσει πάλιν·

14 Ἀμὴ ὁποὺ πίῃ ἀπὸ τὸ νερὸν ὁποὺ θέλω τοῦ δώσει ἐγώ, δὲν θέλει διψάσει εἰς τὸν αἰῶνα· ἀλλὰ τὸ νερὸν ὁποὺ θέλω τοῦ δώσει, θέλει γένει εἰς αὐτὸν βρύσις νερὸ ὁποὺ νὰ ἀναβρύῃ εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

15 Λέγει τοῦ ἡ γυναῖκα· Αὐ-

Κυριε, δος μοι τουτο το υδωρ, ινα μη διψω, μηδε ερχωμαι ενθαδε αντλειν.

16 Λεγει αυτη ο Ιησους· Υπαγε, φωνησον τον ανδρα σου, και ελθε ενθαδε.

17 Απεκριθη η γυνη, και ειπεν· Ουκ εχω ανδρα· Λεγει αυτη ο Ιησους· Καλως ειπας. Οτι ανδρα ουκ εχω.

18 Πεντε γαρ ανδρας εσχες· και νυν ον εχεις, ουκ εστι σου ανηρ· τουτο αληθες ειρηκας.

19 Λεγει αυτω η γυνη· Κυριε, θεωρω οτι προφητης ει συ·

20 Οι πατερες ημων εν τουτω τω ορει προσεκυνησαν· και υμεις λεγετε οτι εν Ιεροσολυμοις εστιν ο τοπος οπου δει προσκυνειν.

21 Λεγει αυτη ο Ιησους· Γυναι, πιστευσον μοι, οτι ερχεται ωρα, οτε ουτε εν τω ορει τουτω ουτε εν Ιεροσολυμοις προσκυνησετε τω πατρι.

22 Υμεις προσκυνειτε ο ουκ οιδατε· ημεις προσκυνουμεν ο οιδαμεν· οτι η σωτηρια εκ των Ιουδαιων εστιν.

23 Αλλ' ερχεται ωρα, και νυν εστιν, οτε οι αληθινοι προσκυνηται προσκυνησουσι τω πατρι εν πνευματι και αληθεια· και γαρ ο πατηρ

θελντη, δος μου εκεινο το νερο, δια να μην διψω, μηδε να ερχωμαι εδω να ανασυρω.

16 Λεγει της ο Ιησους· Συρε, καλεσε τον ανδρα σου, και ελα εδω.

17 Απεκριθη η γυναικα, και ειπε· Δεν εχω ανδρα· Λεγει της ο Ιησους· Καλα ειπες, Οτι δεν εχεις ανδρα.

18 Διοτι πεντε εισαι· και τωρα αυτον οπου εχεις, δεν ειναι ανδρα σου· εκεινο αληθεια το ειπες.

19 Λεγει του η γυναικα· Αφεντη, βλεπω οτι προφητης εισαι.

20 Οι πατερες μας εις το ορος τουτο επροσκυνησαν· και εσεις λεγετε, οτι εις τα Ιεροσολυμα ειναι ο τοπος οπου καμνει χρεια να προσκυνωμεν.

21 Λεγει της ο Ιησους· Ω γυναικα, πιστευσον μου, οτι ερχεται ωρα, οπου ουτε εις το ορος τουτο, ουτε εις τα Ιεροσολυμα θελετε προσκυνησει τον πατερα.

22 Εσεις προσκυνατε εκεινο οπου δεν ηξερετε· εμεις προσκυνουμεν εκεινο οπου ηξερομεν· οτι η σωτηρια ειναι απο τους Ιουδαιους.

23 Αλλα ερχεται ωρα, και τωρα ειναι, οταν οι αληθινοι προσκυνηται θελησι προσκυνησει τον πατερα με πνευμα και με αληθεια· διοτι και ο

τοιούτους ζητεῖ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτόν.

24 Πνεῦμα ὁ Θεός· καὶ τοὺς προσκυνοῦντας αὐτὸν ἐν πνεύματι καὶ ἀληθείᾳ δεῖ προσκυνεῖν.

25 Λέγει αὐτῷ ἡ γυνή· Οἶδα ὅτι Μεσσίας ἔρχεται ὁ λεγόμενος Χριστός· ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, ἀναγγελεῖ ἡμῖν πάντα.

26 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι, ὁ λαλῶν σοι.

27 Καὶ ἐπὶ τούτῳ ἦλθον οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ἐθαύμασαν ὅτι μετὰ γυναικὸς ἐλάλει· οὐδεὶς μέντοι εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί λαλεῖς μετ' αὐτῆς;

28 Ἀφῆκεν οὖν τὴν ὑδρίαν αὐτῆς ἡ γυνή, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει τοῖς ἀνθρώποις.

29 Δεῦτε, ἴδετε ἄνθρωπον ὃς εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα· μήτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

30 Ἐξῆλθον οὖν ἐκ τῆς πόλεως, καὶ ἤρχοντο πρὸς αὐτόν.

31 Ἐν δὲ τῷ μεταξὺ ἠρώτων αὐτὸν οἱ μαθηταὶ, λέγοντες· Ῥαββὶ, φάγε.

32 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐγὼ πατὴρ τοιούτους ζητᾷ ἐκείνους ὅπου τὸν προσκυνήσουν.

24 Ὁ Θεὸς εἶναι Πνεῦμα· καὶ ἐκείνους ὅπου τὸν προσκυνήσουν, χρειάζεται νὰ τὸν προσκυνήσουν μὲ πνεῦμα καὶ μὲ ἀλήθειαν.

25 Λέγει τοῦ ἡ γυναῖκα· Ἐξεύρω ὅτι ἔρχεται Μεσσίας, ὁ λεγόμενος Χριστός· καὶ ὅταν ἔλθῃ ἐκεῖνος, θέλει μᾶς τὰ εἰπεῖ ὅλα.

26 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ ὁπού σοῦ λαλῶ, εἶμαι ἐκεῖνος.

27 Καὶ ἀπάνω εἰς τοῦτο ἦλθαν οἱ μαθηταῖς του, καὶ ἐθαύμασαν πῶς ἐσυντύχαινε μὲ γυναῖκα· ὅμως κανεὶς δὲν εἶπε· Τί ζητεῖς; ἢ, τί συντυχαίνεις μετ' αὐτήν;

28 Ἄφηκε λοιπὸν τὸ λαγήνι της ἡ γυναῖκα, καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν πόλιν, καὶ λέγει εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

29 Ἐλᾶτε, νὰ ἰδῆτε ἕνα ἄνθρωπον ὁπού μὲ εἶπεν ὅλα ὅσα ἔκαμα· μήπως καὶ εἶναι ἐκεῖνος ὁ Χριστός;

30 Εὐγῆκαν λοιπὸν ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἤρχονταν εἰς αὐτόν.

31 Καὶ ἀναμέσα εἰς τοῦτο τὸν ἐπαρακάλεσαν οἱ μαθηταῖς, καὶ τοῦ ἔλεγαν· Διδάσκαλε, φάγε.

32 Ἀμὴ ἐκεῖνος τοὺς εἶπεν·

βρωσιν ἐχω φαγεῖν, ἣν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

33 Ἔλεγον οὖν οἱ μαθηταὶ πρὸς ἀλλήλους· Μήτις ἤνεγκεν αὐτῷ φαγεῖν;

34 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐμὸν βρῶμά ἐστιν, ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, καὶ τελειώσω αὐτοῦ τὸ ἔργον.

35 Οὐχ ὑμεῖς λέγετε ὅτι ἔτι τετράμηνός ἐστι, καὶ ὁ θερισμὸς ἔρχεται; Ἰδοὺ, λέγω ὑμῖν, ἐπάρατε τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν, καὶ θεάσασθε τὰς χώρας, ὅτι λευκαί εἰσι πρὸς θερισμὸν ἤδη.

36 Καὶ ὁ θερίζων, μισθὸν λαμβάνει, καὶ συνάγει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· ἵνα καὶ ὁ σπείρων ὁμοῦ χαίρῃ, καὶ ὁ θερίζων.

37 Ἐν γὰρ τοῦτῳ ὁ λόγος ἐστὶν ὁ ἀληθινός, ὅτι ἄλλος ἐστὶν ὁ σπείρων, καὶ ἄλλος ὁ θερίζων.

38 Ἐγὼ ἀπέστειλα ὑμᾶς θερίζειν ὃ οὐχ ὑμεῖς κεκοπιάκατε· ἄλλοι κεκοπιάκασι, καὶ ὑμεῖς εἰς τὸν κόπον αὐτῶν εἰσεληλύθατε.

39 Ἐκ δὲ τῆς πόλεως ἐκείνης πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν τῶν Σαμαρειτῶν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικὸς, μαρτυρούσης· Ὅτι εἶπέ μοι πάντα ὅσα ἐποίησα.

Ἐγὼ ἔχω φαγεῖ νὰ φάγω, τὸ ὁποῖον ἐσεῖς δὲν τὸ ἠξεύρετε.

33 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ μαθηταί της μεταξύ των· Μήπως καὶ τοῦ ἔφερε κανεὶς νὰ φάγῃ;

34 Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς· Ἐδικόν μου φαγὶ εἶναι, νὰ κάμω τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, καὶ νὰ τελειώσω τὴν δουλειάν του.

35 Δὲν λέγετε ἐσεῖς, ὅτι ἀκόμη τέσσαρες μῆνες εἶναι ἕως τὸ θερος; Νά, ὁποῦ σᾶς λέγω· σηκώσετε τὰ μάτια σας ἀπάνω, καὶ εἰδῆτε τὰ χωράφια, ὅτι εἶναι ἄσπρα ὡραμένα διὰ θερος.

36 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει, πέρνει πληρωμήν, καὶ μαζώνει καρπὸν εἰς ζωὴν αἰώνιον· διὰ νὰ χαίρεται μαζὺ ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ θερίζει.

37 Διατὶ εἰς τοῦτο (τὸ πρᾶγμα) ἀληθινὸς εἶναι ὁ λόγος, ὅτι ἄλλος εἶναι ὁποῦ σπείρει, καὶ ἄλλος ὁποῦ θερίζει.

38 Ἐγὼ σᾶς ἔστειλα νὰ θερίζετε ἐκεῖνο, διὰ τὸ ὁποῖον δὲν ἐκοπιάσετε· ἄλλοι ἐκοπίασαν, καὶ ἐσεῖς ἠλθετε καὶ ἐμβήκετε εἰς τὸν κόπον τους.

39 Καὶ ἀπὸ τὴν πόλιν ἐκείνην πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Σαμαρείτας ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, διὰ τὸν λόγον τῆς γυναικός, ὁποῦ ἐμαρτύρησεν (λιγοσά·) Ὅτι εἶπέ μου ὅλα ὅσα ἔκαμα.

40 Ὡς οὖν ἦλθον πρὸς αὐτὸν οἱ Σαμαρεῖται, ἠρώτων αὐτὸν μεῖναι παρ' αὐτοῖς· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ δύο ἡμέρας.

41 Καὶ πολλῷ πλείους ἐπίστευσαν διὰ τὸν λόγον αὐτοῦ.

42 Τῇ τε γυναικὶ ἔλεγον· Ὅτι οὐκέτι διὰ τὴν σὴν λαλιὰν πιστεύομεν· αὐτοὶ γὰρ ἀκηκόαμεν, καὶ οἴδαμεν ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Μετὰ δὲ τὰς δύο ἡμέρας ἐξῆλθεν ἐκεῖθεν, καὶ ἀπῆλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Αὐτὸς γὰρ ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης ἐν τῇ ἰδίᾳ πατρίδι τιμὴν οὐκ ἔχει.

45 Ὅτε οὖν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἐδέξαντο αὐτὸν οἱ Γαλιλαῖοι, πάντα ἑωρακότες ἃ ἐποίησεν ἐν Ἱεροσολύμοις ἐν τῇ ἑορτῇ· καὶ αὐτοὶ γὰρ ἦλθον εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ἦλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ὅπου ἐποίησε τὸ ὕδωρ οἶνον. Καὶ ἦν τις βασιλικὸς, οὗ ὁ υἱὸς ἠσθένει ἐν Καπερναούμ.

47 Οὗτος ἀκούσας ὅτι Ἰησοῦς ἥκει ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ἀπῆλθε πρὸς αὐτὸν, καὶ ἠρώτα αὐτὸν, ἵνα κατα-

40 Ὡσὰν ἦλθαν λοιπὸν οἱ Σαμαρεῖται εἰς αὐτὸν, τὸν ἐπαρακάλεσαν νὰ ἀπομείνῃ εἰς αὐτούς· καὶ ἀπόμεινε δύο ἡμέρας.

41 Καὶ πολλὰ περισσότεροι ἐπίστευσαν διὰ τὰ λόγιά του.

42 Καὶ εἰς τὴν γυναῖκα ἔλεγαν· Ὅτι πλειὸν δὲν πιστεύομεν διὰ τὰ λόγια τὰ ἰδικά σου· διατὶ ἐμεῖς οἱ ἴδιοι ἀκούσαμεν καὶ ἴδαμεν, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ σωτὴρ τοῦ κόσμου, ὁ Χριστός.

43 Καὶ ὕστερον ἀπὸ δύο ἡμέραις βγῆκεν ἀπ' ἐκεῖ, καὶ ὑπῆγεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

44 Διατὶ αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ἐμαρτύρησεν, ὅτι προφήτης εἰς τὴν πατρίδα του δὲν ἔχει τιμήν.

45 Ὅταν τὸ λοιπὸν ἦλθεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, τὸν ἐδέχθηκαν οἱ Γαλιλαῖοι, ὁπού εἶδαν ὅλα ὅσα ἔκαμεν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὴν ἑορτήν· διατὶ καὶ αὐτοὶ ὑπῆγαν εἰς τὴν ἑορτήν.

46 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἦλθε πάλιν εἰς τὴν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἐκεῖ ὁπού ἔκαμε τὸ νερὸ κρασί. Καὶ ἦτον κάποιος βασιλικὸς, τοῦ ὁποίου ὁ υἱὸς ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν Καπερναούμ.

47 Ἐτοῦτος ἀκούσας πὼς ἔρχεται, ὅτι ἦλθε ὁ Ἰησοῦς ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν, ὑπῆγεν εἰς ἐκεῖνον, καὶ τὸν ἐπα-

ταβη και ἰάσηται αὐτὸ τὸν υἱόν· ἤμελλε γαρ ἀποθνησκειν.

48 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς αὐτόν· Ἐὰν μη σημεια και τέρατα ἴδητι, οὐ μη πιστεύσητε.

49 Λέγει πρὸς αὐτὸν ὁ βασιλικός· Κύριε, κατάβηθι πρὶν ἀποθανεῖν τὸ παιδίον μου.

50 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Πορεύου· ὁ υἱός σου ζῇ· Καὶ ἐπίστευσεν ὁ ἄνθρωπος τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν αὐτῷ Ἰησοῦς, καὶ ἐπορεύετο.

51 Ἤδη δὲ αὐτοῦ καταβαίνοντος, οἱ δοῦλοι αὐτοῦ ἀπήντησαν αὐτῷ, καὶ ἀπήγγειλαν, λέγοντες· Ὅτι ὁ παῖς σου ζῇ.

52 Ἐπύθετο οὖν παρ' αὐτῶν τὴν ὥραν ἐν ᾗ κομψότερον ἴσχυ· καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὅτι χθὲς ὥραν ἑβδόμην ἀφῆκεν αὐτὸν ὁ πυρετός.

53 Ἔγνω οὖν ὁ πατὴρ ὅτι ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ, ἐν ᾗ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ. καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς καὶ ἡ οἰκία αὐτοῦ ὅλη.

54 Τοῦτο πάλιν δεύτερον σημεῖον ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐλθὼν ἐκ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

ρακάλει, να κατεβῇ να ἰαθῇ τὸν υἱὸν του· διατὶ ἤμελλε να ἀποθάνῃ.

48 Εἶπε τοῦ λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς. Ἐὰν δὲν ἴδητε σημεῖα καὶ τέρατα, δὲν θέλετε πιστεύσει.

49 Λέγει του ὁ βασιλικός· Αὐθέντη, κατέβα πρὸ του να ἀποθάνῃ τὸ παιδί μου.

50 Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Σύρε, καὶ ὁ υἱός σου ζῇ. Καὶ ὁ ἄνθρωπος ἐπίστευσε τὸν λόγον ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἐπήγαινε.

51 Καὶ ἐκεῖ ὁπου ἐκατέβαινεν, τὸν ἀπάντησαν οἱ δουλευτάδες του, καὶ εἶπαν του· Ὅτι τὸ παιδί σου ζῇ.

52 Ἐρώτησε λοιπὸν αὐτοὺς τὴν ὥραν ἐκείνην εἰς τὴν ὁποίαν ἴγινε καλλίτερα· καὶ τὸ εἶπαν. Ὅτι ἐχθὲς τὴν ἑβδόμην ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη.

53 Ἐγνώρισε λοιπὸν ὁ πατὴρ τοῦ παιδιοῦ, ὅτι ἐκείνην τὴν ὥραν ὁποῦ τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, Ὅτι ὁ υἱός σου ζῇ, ἐκείνην τὴν ὥραν τὸν ἄφηκεν ἡ θέρμη· καὶ ἐπίστευσεν αὐτὸς, καὶ ὅλον του τὸ σπῆτι.

54 Ἐτοῦτο πάλιν ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς δεύτερον σημεῖον, ἀφ' οὗ ἐλθεν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

Κεφ. ε'. 5.

ΜΕΤΑ ταυτα ην εορτη των Ιουδαίων, και ανέβη ο Ιησους εις Ιεροσόλυμα.

2 Εστι δε εν τοις Ιεροσολύμοις επι τη προβατικη κολυμβήθρα, η επιλεγομενη Εβραϊστι Βηθεσδα, πεντε στοας εχουσα.

3 Εν ταυταις κατεκειτο πληθος πολυ των ασθενουντων, τυφλων, χωλων, ξηρων, εκδεχομενων την του ὑδατος κίνησιν.

4 Αγγελος γαρ κατα καιρον κατεβαινεν εν τη κολυμβήθρα, και ετάρασσε το ὑδωρ· ο ουν πρωτος εμβας μετα την ταραχην τε ὑδατος, ὑγιης εγίνετο ω δηποτε κατειχετο νοσηματι.

5 Ην δε τις ανθρωπος εκει τριακοντα οκτω ετη εχων εν τη ασθενεια.

6 Τουτον ιδων ο Ιησους κατακειμενον, και γνους ὁτι πολυν ηδη χρονον ειχε, λεγει αυτω· Θελεις ὑγιης γενεσθαι;

7 Απεκρίθη αὐτω ο ασθενων· Κυριε, ανθρωπον ουκ εχω, ἱνα, ὁταν ταραχθη το ὑδωρ, βαλλη με εις την κολυμβήθραν· εν ω δε ερχομαι εγω, αλλος προ εμου καταβαινει.

ΚΑΙ υστερον απο ταυτα ην εορτη των Ιουδαίων, και ο Ιησους ανεβη εις Ιεροσόλυμα.

2 Και εις τα Ιεροσόλυμα εις την προβατικην (αγοραν) ην κολυμβήθρα, η οποια ελεγετο Εβραϊκα Βηθεσδα, η οποια εἰχε πεντε καμαρας.

3 Μεσα εις αὐταις εκειτετο πολυ πληθος ασθενημενων, τυφλων, κωλων, ξηρων, οι οποιοι επαρτιρησαν την ανακατωσιν του ὑδατος.

4 Διατι ἄγγελος εις καποιον καιρον εκατεβαινεν εις την κολυμβήθραν, και ετάραττε το ὑδωρ· και ο πρωτος λοιπον οπου ηθελε εμβη υστερα απο την ταραχην τε ὑδατος, εγίνετο ολόγερος, απο ὁ, τι λογης ασθενειαν ηθελε κρατειται.

5 Και εκει ητον ενας ανθρωπος, ο οποιος εἰχε τριαντα οκτω χρονες ασθενημενος.

6 Ωσαν τον ειδεν ο Ιησους οπου εκειτετο, και γνωρίζοντας ὁτι εχει πολλες χρονες ασθενημενος, λεγει τε Θελεις να γενης καλα;

7 Και ο ασθενημένος του απεκρίθη· Αὐθεντη, ανθρωπον δεν εχω, οταν ταραχθη το ὑδωρ, να με βαλλη εις την κολυμβήθραν· και την ωραν οπου ερχομαι εγω, καταβαινει αλλος προτητερα απο μενα.

8 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἔγειραι, ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει.

9 Καὶ εὐθέως ἐγένετο ὑγιὴς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἦρε τὸν κράββατον αὐτοῦ, καὶ περιεπάτει· ἦν δὲ σάββατον ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ.

10 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ τεθεραπευμένῳ· Σάββατόν ἐστι, οὐκ ἔξεστί σοι ἆραι τὸν κράββατον.

11 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς· Ὁ ποιήσας με ὑγιῆ, ἐκεῖνός μοι εἶπεν· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει.

12 Ἠρώτησαν οὖν αὐτόν· Τίς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ εἰπών σοι· Ἆρον τὸν κράββατόν σου, καὶ περιπάτει;

13 Ὁ δὲ ἰαθεὶς οὐκ ᾔδει τίς ἐστιν· ὁ γὰρ Ἰησοῦς ἐξένευσεν ὄχλου ὄντος ἐν τῷ τόπῳ.

14 Μετὰ ταῦτα εὑρίσκει αὐτὸν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἴδε, ὑγιὴς γέγονας· μηκέτι ἁμάρτανε, ἵνα μὴ χεῖρόν τί σοι γένηται.

15 Ἀπῆλθεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ ἀνήγγειλε τοῖς Ἰουδαίοις, ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ ποιήσας αὐτὸν ὑγιῆ.

16 Καὶ διὰ τοῦτο ἐδίωκον τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐζήτουν

8 Λέγει τῷ ὁ Ἰησοῦς· Σήκωσον, ἆρον τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει.

9 Καὶ παρευθὺς ἔγινε γερρὸς ὁ ἄνθρωπος· καὶ ἐσήκωσε τὸ κρεββάτι του, καὶ ἐπεριπάτει· καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἦτον σάββατον.

10 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὸν ἰαθέντα· Σάββατον εἶναι, καὶ δὲν σὲ πρέπει νὰ σηκώσῃς τὸ κρεββάτι σου.

11 Ἀπεκρίθη τους· Ἐκεῖνος ὁπού με ἰάτρευσε, ἐκεῖνος μὲ εἶπε· Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει.

12 Ἐρώτησαν τὸν λοιπόν· Ποῖος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὁπού σὲ εἶπε· Σήκωσε τὸ κρεββάτι σου, καὶ περιπάτει;

13 Καὶ ἐκεῖνος ὁπού ἰατρεύθη δὲν ἤξευρε ποῖος εἶναι· διατὶ ὁ Ἰησοῦς μὲ τὸ νὰ εἶναι πλῆθος πολὺ εἰς τὸν τοπον ἐκεῖνον, ἐτράφηκεν ἔξω.

14 Καὶ ὕστερα τὸν εὗρεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ εἶπον του· Νά, ὁπού ἐγινες ὁλόγερρος· πλέον νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς, διὰ νὰ μὴν σὲ γένῃ τίποτες χειράτερον.

15 Ἐπῆγεν ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν το εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἦτον ὁπού τὸν ἔκαμε γερρόν.

16 Καὶ διὰ τοῦτην τὴν αἰτίαν ἐκατάτρεχαν τὸν Ἰησοῦν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἐζητοῦσαν νὰ

αὐτὸν ἀποκτεῖναι, ὅτι ταῦτα ἐποίει ἐν σαββάτῳ.

17 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπεκρίνατο αὐτοῖς· Ὁ πατήρ μου ἕως ἄρτι ἐργάζεται, κἀγὼ ἐργάζομαι.

18 Διὰ τοῦτο οὖν μᾶλλον ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι, ὅτι οὐ μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεόν, ἴσον ἑαυτὸν ποιῶν τῷ Θεῷ.

19 Ἀπεκρίνατο οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ δύναται ὁ υἱὸς ποιεῖν ἀφ' ἑαυτοῦ οὐδέν, ἐὰν μή τι βλέπῃ τὸν πατέρα ποιοῦντα· ἃ γὰρ ἂν ἐκεῖνος ποιῇ, ταῦτα καὶ ὁ υἱὸς ὁμοίως ποιεῖ.

20 Ὁ γὰρ πατὴρ φιλεῖ τὸν υἱόν, καὶ πάντα δείκνυσιν αὐτῷ ἃ αὐτὸς ποιεῖ· καὶ μείζονα τούτων δείξει αὐτῷ ἔργα, ἵνα ὑμεῖς θαυμάζητε.

21 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἐγείρει τοὺς νεκροὺς καὶ ζωοποιεῖ, οὕτω καὶ ὁ υἱὸς οὓς θέλει ζωοποιεῖ.

22 Οὐδὲ γὰρ ὁ πατὴρ κρίνει οὐδένα, ἀλλὰ τὴν κρίσιν πᾶσαν δέδωκε τῷ υἱῷ·

23 Ἵνα πάντες τιμῶσι τὸν υἱὸν, καθὼς τιμῶσι τὸν πατέρα· ὁ μὴ τιμῶν τὸν υἱὸν, οὐ τιμᾷ τὸν πατέρα τὸν πέμψαντα αὐτόν.

τὸν σκοτῶσαι, ὅτι τὸ σάββατον ἔκαμνε τοῦτο.

17 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Ὁ πατήρ μου ἐργάζεται ἕως τώρα, καὶ ἐργάζομαι καὶ ἐγώ.

18 Διὰ τοῦτο λοιπὸν περισσότερον τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν σκοτώσουν, διατὶ ὄχι μόνον ἔλυε τὸ σάββατον, ἀλλὰ καὶ πατέρα ἴδιον ἔλεγε τὸν Θεόν, κάμνοντας τὸν λόγον του ἴσα μὲ τὸν Θεόν.

19 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ εἶπε τους· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, δὲν δύναται ὁ υἱὸς νὰ κάμῃ τίποτες ἀπὸ λόγου του, ἂν δὲν βλέπῃ τὸν πατέρα νὰ τὸ κάμῃ· διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει ἐκεῖνος, αὐτὰ (τὰ ἴδια) ὁμοίως κάμνει καὶ ὁ υἱός.

20 Διατὶ ὁ πατὴρ ἀγαπᾷ τὸν υἱόν, καὶ ὅλα τοῦ τὰ δείχνει ἐκεῖνα ὁποῦ κάμνει αὐτός· καὶ μεγαλείτερα ἀπὸ τοῦτα θέλει τοῦ δείξει, διὰ νὰ θαυμάζητε ἐσεῖς.

21 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ ἀναστήνει τοὺς νεκροὺς καὶ τοὺς ζωοποιεῖ, ἔτζι καὶ ὁ υἱὸς ὁποὺς θέλει ζωοποιεῖ.

22 Διατὶ ὁ πατὴρ δὲν κρίνει κανένα, ἀλλὰ ὅλην τὴν κρίσιν τὴν ἔδωκε τὸν υἱόν.

23 Διὰ νὰ τιμήσουν ὅλοι τὸν υἱόν, καθὼς τιμήσουν τὸν πατέρα· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν τιμᾷ τὸν υἱόν, δὲν τιμᾷ τὸν πατέρα ὁποῦ τὸν ἐστειλε.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ὁ τὸν λόγον μου ἀκούων, καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν ζωήν.

25 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ νῦν ἐστι, ὅτε οἱ νεκροὶ ἀκούσονται τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ οἱ ἀκούσαντες ζήσονται.

26 Ὥσπερ γὰρ ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καὶ τῷ υἱῷ ζωὴν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ.

27 Καὶ ἐξουσίαν ἔδωκεν αὐτῷ καὶ κρίσιν ποιεῖν, ὅτι υἱὸς ἀνθρώπου ἐστί.

28 Μὴ θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα ἐν ᾗ πάντες οἱ ἐν τοῖς μνημείοις ἀκούσονται τῆς φωνῆς αὐτοῦ·

29 Καὶ ἐκπορεύσονται οἱ τὰ ἀγαθὰ ποιήσαντες, εἰς ἀνάστασιν ζωῆς· οἱ δὲ τὰ φαῦλα πράξαντες, εἰς ἀνάστασιν κρίσεως.

30 Οὐ δύναμαι ἐγὼ ποιεῖν ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐδέν· καθὼς ἀκούω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ δικαία ἐστί· ὅτι οὐ ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρός.

24 Βεβαία βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁποὺ ἀκούει τὸν λόγον μου, καὶ πιστεύει εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ μὲ ἐπεμψεν, ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὴν κρίσιν, ἀλλὰ ἐμετέβη ἀπὸ τὸν θάνατον εἰς τὴν ζωήν.

25 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἔρχεται ὥρα, καὶ τώρα εἶναι, ὅταν οἱ νεκροὶ θέλουν ἀκούσει τῆς φωνῆς τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ τὴν ἀκούσουν θέλουσι ζήσει.

26 Διατὶ καθὼς ὁ πατὴρ ἔχει ζωὴν εἰς τὸν λόγον του, ἔτζι ἔδωκε καὶ τοῦ υἱοῦ νὰ ἔχῃ ζωὴν εἰς τοῦτον του·

27 Καὶ ἔδωκέν του ἐξουσίαν καὶ νὰ κάμῃ κρίσιν, καὶ ὅτι εἶναι υἱὸς ἀνθρώπου.

28 Μὴν θαυμάζετε τοῦτο· ὅτι ἔρχεται ὥρα εἰς τὴν ὁποίαν ὅλοι ὁπού εἶναι εἰς τὰ μνήματα θέλουσιν ἀκούσει τὴν φωνήν του·

29 Καὶ θέλουσιν ἐβγεῖ ἔξω ἐκεῖνοι ὁποὺ ἔκαμαν τὰ ἀγαθὰ, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς ζωῆς· καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ ἔκαμαν τὰ κακὰ, εἰς τὴν ἀνάστασιν τῆς καταχρίσεως.

30 Δὲν δύνομαι ἐγὼ νὰ κάμω ἀπὸ λόγου μου τίποτες· καθὼς ἀκούω, κρίνω· καὶ ἡ κρίσις μου εἶναι δικαία· διατὶ δὲν ζητῶ τὸ θέλημα τὸ ἐδικόν μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου ὁποὺ μὲ ἐπεμψεν.

31 Ἐὰν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

32 Ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

33 Ὑμεῖς ἀπεστάλκατε πρὸς Ἰωάννην, καὶ μεμαρτύρηκε τῇ ἀληθείᾳ.

34 Ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω· ἀλλὰ ταῦτα λέγω ἵνα ὑμεῖς σωθῆτε.

35 Ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων· ὑμεῖς δὲ ἠθελήσατε ἀγαλλιασθῆναι πρὸς ὥραν ἐν τῷ φωτὶ αὐτοῦ.

36 Ἐγὼ δὲ ἔχω τὴν μαρτυρίαν μείζω τοῦ Ἰωάννου· τὰ γὰρ ἔργα ἃ ἔδωκέ μοι ὁ πατὴρ ἵνα τελειώσω αὐτά, αὐτὰ τὰ ἔργα ἃ ἐγὼ ποιῶ, μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὅτι ὁ πατήρ με ἀπέσταλκε.

37 Καὶ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτὸς μεμαρτύρηκε περὶ ἐμοῦ· οὔτε φωνὴν αὐτοῦ ἀκηκόατε πώποτε, οὔτε εἶδος αὐτοῦ ἑωράκατε.

38 Καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ οὐκ ἔχετε μένοντα ἐν ὑμῖν· ὅτι ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος, τούτῳ ὑμεῖς οὐ πιστεύετε.

39 Ἐρευνᾶτε τὰς γραφάς, ὅτι ὑμεῖς δοκεῖτε ἐν αὐταῖς

31 Ἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμοῦ, ἡ μαρτυρία μου οὐ δύναται εἶναι ἀληθής.

32 Ἄλλος ἐστὶν ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμοῦ, καὶ οἶδα ὅτι ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία ἣν μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ.

33 Ὑμεῖς ἐστείλατε πρὸς τὸν Ἰωάννην, καὶ ἐκεῖνος ἐμαρτύρησε τῇ ἀληθείᾳ.

34 Ἐγὼ δὲ οὐ παρὰ ἀνθρώπου τὴν μαρτυρίαν λαμβάνω· ἀλλὰ ταῦτα λέγω ὑμῖν ἵνα σωθῆτε.

35 Ἐκεῖνος ἦν ὁ λύχνος ὁ καιόμενος καὶ φαίνων· καὶ ὑμεῖς ἠθελήσατε πρὸς ὥραν νὰ χαρῆτε εἰς τὸ φῶς του.

36 Ἐγὼ δὲ ἔχω μαρτυρίαν μεγαλητέραν (ἀπὸ τὴν μαρτυρίαν) τοῦ Ἰωάννου· διότι τὰ ἔργα ὁποὺ μοῦ ἔδωκεν ὁ πατὴρ διὰ νὰ τελειώσω, αὐτὰ τὰ ἔργα ὁποὺ κάμνω ἐγὼ, μαρτυροῦν διὰ λόγου μου, ὅτι ὁ πατὴρ μὲ ἀπέστειλε.

37 Καὶ ὁ πατὴρ ὁποὺ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς ἐμαρτύρησε διὰ λόγου του· οὔτε τὴν φωνὴν του ἀκούσατε ποτὲ, οὔτε τὸ εἶδός του εἴδατε.

38 Καὶ τὸν λόγον του δὲν τὸν ἔχετε ὁποὺ νὰ μένῃ εἰς ἰσᾶς· ὅτι δὲν πιστεύετε τοῦτον, τὸν ὁποῖον ἐκεῖνος σᾶς ἔστειλεν.

39 Ἐξετάζετε ταῖς γραφαῖς, ὅτι ἰσεῖς λογιάζετε νὰ

ζωὴν αἰώνιον ἔχειν· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ.

40 Καὶ οὐ θέλετε ἐλθεῖν πρός με, ἵνα ζωὴν ἔχητε.

41 Δόξαν παρὰ ἀνθρώπων οὐ λαμβάνω·

42 ἀλλ' ἔγνωκα ὑμᾶς, ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔχετε ἐν ἑαυτοῖς.

43 Ἐγὼ ἐλήλυθα ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ πατρός μου, καὶ οὐ λαμβάνετέ με· ἐὰν ἄλλος ἔλθῃ ἐν τῷ ὀνόματι τῷ ἰδίῳ, ἐκεῖνον λήψεσθε.

44 Πῶς δύνασθε ὑμεῖς πιστεῦσαι, δόξαν παρὰ ἀλλήλων λαμβάνοντες· καὶ τὴν δόξαν τὴν παρὰ τοῦ μόνου Θεοῦ οὐ ζητεῖτε;

45 Μὴ δοκεῖτε ὅτι ἐγὼ κατηγορήσω ὑμῶν πρὸς τὸν πατέρα· ἔστιν ὁ κατηγορῶν ὑμῶν, Μωσῆς, εἰς ὃν ὑμεῖς ἠλπίκατε.

46 Εἰ γὰρ ἐπιστεύετε Μωσῆ, ἐπιστεύετε ἂν ἐμοί· περὶ γὰρ ἐμοῦ ἐκεῖνος ἔγραψεν.

47 Εἰ δὲ τοῖς ἐκείνου γράμμασιν οὐ πιστεύετε, πῶς τοῖς ἐμοῖς ῥήμασι πιστεύσετε;

ἔχετε εἰς αὐταῖς ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐκεῖναί εἰσιν αἱ γραφαὶ αἱ μαρτυροῦσαι περὶ ἐμοῦ.

40 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν θέλετε νὰ ἐλθητε εἰς ἐμένα, διὰ νὰ ἐχετε ζωήν.

41 Ἐγὼ δόξαν ἀπὸ ἀνθρώπους δὲν πέρνω·

42 ἀλλὰ σᾶς ἐγνώρισα, ὅτι τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ δὲν τὴν ἐχετε εἰς τοὺς λόγους σας.

43 Ἐγὼ ἦλθα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ πατρός μου, καὶ δὲν μὲ δέχεσθε· ἐὰν ἐλθῃ ἄλλος εἰς τὸ ὄνομα τὸ ἰδικόν του, ἐκεῖνον θέλετε δεχθῆ.

44 Πῶς ἠμπορειτε ἐσεῖς νὰ πιστεύσετε, ὁποῦ πέρνετε δόξαν ἴσας ἀπὸ τοὺς ἄλλους; καὶ τὴν δόξαν ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν μόνον Θεὸν δὲν τὴν ζητεύετε.

45 Μὴν λογιάζετε, ὅτι ἐγὼ θέλω σᾶς κατηγορήσει εἰς τὸν πατέρα· εἶναι ὁ Μωϋσῆς ὁποῦ σᾶς κατηγορᾶ, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐλπίζετε.

46 Διατὶ ἂν ἐπιστεύετε εἰς τὸν Μωϋσῆν, ἠθέλετε πιστεύσει καὶ εἰς ἐμένα· διατὶ ἐκεῖνος διὰ λόγου μου ἔγραψε.

47 Καὶ ἀνίσως καὶ ἐκεῖνα τὰ γράμματα δὲν πιστεύετε, πῶς θέλετε πιστεύσει τὰ ἰδικά μου λόγια;

Κιφ. ϛ'. 6.

ΜΕΤΑ ταῦτα ἀπῆλθεν ὁ Ἰησοῦς πέραν τῆς θαλάσσης τῆς Γαλιλαίας τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ ἠκολούθει αὐτῷ ὄχλος πολύς, ὅτι ἑώρων αὐτοῦ τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει ἐπὶ τῶν ἀσθενούντων.

3 Ἀνῆλθε δὲ εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθητο μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

4 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

5 Ἐπάρας οὖν ὁ Ἰησοῦς τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ θεασάμενος ὅτι πολὺς ὄχλος ἔρχεται πρὸς αὐτὸν, λέγει πρὸς τὸν Φίλιππον· Πόθεν ἀγοράσωμεν ἄρτους, ἵνα φάγωσιν οὗτοι;

6 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε πειράζων αὐτόν· αὐτὸς γὰρ ἤδει τί ἔμελλε ποιεῖν.)

7 Ἀπεκρίθη αὐτῷ Φίλιππος· Διακοσίων δηναρίων ἄρτοι οὐκ ἀρκοῦσιν αὐτοῖς, ἵνα ἕκαστος αὐτῶν βραχύ τι λάβῃ.

8 Λέγει αὐτῷ εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς Σίμωνος Πέτρου·

9 Ἔστι παιδάριον ἓν ὧδε ὃ ἔχει πέντε ἄρτους κριθίνους καὶ δύο ὀψάρια· ἀλλὰ ταῦτα τί ἐστιν εἰς τοσούτους;

10 Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Ποιήσατε τοὺς ἀνθρώπους ἀναπεσεῖν.

ΚΑΙ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο ἐπῆγεν ὁ Ἰησοῦς πέρα ἀπὸ τὴν θάλασσαν τῆς Γαλιλαίας, τῆς Τιβεριάδος.

2 Καὶ τὸν ἀκολούθησεν ὄχλος πολύς, διατὶ ἐβλέπαν τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμνεν εἰς τοὺς ἀσθενημένους.

3 Καὶ ἀνέβη εἰς τὸ ὄρος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκεῖ ἐκάθετον μαζί μὲ τοὺς μαθητάδες του.

4 Καὶ ἦτον σημὰ τὸ πάσχα, ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων.

5 Ἐσήκωσε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὰ μάτιά του, καὶ ὕστερα εἶδεν ὅτι πολὺς λαὸς ἔρχεται εἰς αὐτόν, λέγει εἰς τὸν Φίλιππον· Ἀπὸ πουθενὰ ἀγοράσομεν ψωμία, διὰ νὰ φᾶσι αὐτοί;

6 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγεν δοκιμάζοντάς τον· διατὶ αὐτὸς ἤξερε τί ἔμελλε νὰ κάμῃ.

7 Ἀπεκρίθη του ὁ Φίλιππος· Διακοσῶν δηναρίων ψωμία δὲν τοὺς φθάνει, νὰ πάρῃ κάθε ἕνας ἀπὸ κομμάτι.

8 Λέγει του εἷς ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἀνδρέας ὁ ἀδελφὸς τοῦ Σίμωνος τοῦ Πέτρου·

9 Εἶναι ἐδῶ ἕνα παιδὶ ὁποῦ ἔχει πέντε ψωμία κριθαρένια καὶ δυὸ ψάρια· ἀλλὰ τί εἶναι αὐτὰ εἰς τόσους ἀνθρώπους;

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Κάμετε τοὺς ἀνθρώπους νὰ καθί-

Ἦν δὲ χόρτος πολὺς ἐν τῷ τόπῳ. Ἀνέπεσον οὖν οἱ ἄνδρες τὸν ἀριθμὸν ὡσεὶ πεντακισχίλιοι.

11 Ἔλαβε δὲ τοὺς ἄρτους ὁ Ἰησοῦς, καὶ εὐχαριστήσας διέδωκε τοῖς μαθηταῖς, οἱ δὲ μαθηταὶ τοῖς ἀνακειμένοις· ὁμοίως καὶ ἐκ τῶν ὀψαρίων ὅσον ἤθελον.

12 Ὡς δὲ ἐνεπλήσθησαν, λέγει τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ· Συναγάγετε τὰ περισσεύσαντα κλάσματα, ἵνα μή τι ἀπόληται.

13 Συνήγαγον οὖν, καὶ ἐγέμισαν δώδεκα κοφίνους κλασμάτων ἐκ τῶν πέντε ἄρτων τῶν κριθίνων, ἃ ἐπερίσσευσε τοῖς βεβρωκόσιν.

14 Οἱ οὖν ἄνθρωποι ἰδόντες ὃ ἐποίησε σημεῖον ὁ Ἰησοῦς, ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης ὁ ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον.

15 Ἰησοῦς οὖν γνοὺς ὅτι μέλλουσιν ἔρχεσθαι, καὶ ἁρπάζειν αὐτὸν ἵνα ποιήσωσιν αὐτὸν βασιλέα, ἀνεχώρησε πάλιν εἰς τὸ ὄρος αὐτὸς μόνος.

16 Ὡς δὲ ὀψία ἐγένετο, κατέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἐπὶ τὴν θάλασσαν.

17 Καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ πλοῖον, ἤρχοντο πέραν τῆς θαλάσσης εἰς Καπερναούμ. Καὶ σκοτία ἤδη ἐγεγόνει, καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτοὺς ὁ Ἰησοῦς.

18 Ἡ τε θάλασσα ἀνέμου μεγάλου πνέοντος διηγείρετο.

19 Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα, θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον, καὶ ἐφοβήθησαν.

20 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

21 Ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον, καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον.

22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης εἶδεν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ εἰ μὴ ἓν, καὶ ὅτι οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοῖον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον.

23 Ἄλλα ἦλθε πλοιάρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ τόπου ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυρίου.

24 Ὅτε οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν αὐτοὶ εἰς τὰ πλοιάρια, καὶ ἦλθον εἰς Καπερναούμ ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης εἶπον αὐτῷ· Ῥαββί, πότε ὧδε γέγονας;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ' ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων καὶ ἐχορτάσθητε.

27 Ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ Πατὴρ ἐσφράγισεν ὁ Θεός.

28 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Τί ποιῶμεν ἵνα ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.

30 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; τί ἐργάζῃ;

31 Οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθώς ἐστι γεγραμμένον· Ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν.

32 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, οὐ Μωσῆς δέδωκε τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἀλλ' ὁ Πατήρ μου δίδωσι τὸν ἄρτον τὸν ἀληθινὸν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

33 Ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.

34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.

35 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μὴ πεινάσῃ, καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε.

36 Ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με καὶ οὐ πιστεύετε.

37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ Πατὴρ πρός με ἥξει, καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω,

38 ὅτι καταβέβηκα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.

39 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με Πατρός, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

40 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσὴφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; πῶς οὖν λέγει οὗτος ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύζετε μετ' ἀλλήλων.

44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με ἐὰν μὴ ὁ Πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν, κἀγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ. Πᾶς ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ Πατρὸς καὶ μαθὼν ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν Πατέρα ἑώρακέ τις, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἑώρακε τὸν Πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω ἡ σάρξ μού ἐστιν ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα αὐτοῦ φαγεῖν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

55 Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθής ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθής ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

57 Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν Πατὴρ κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν Πατέρα, καὶ ὁ τρώγων με κἀκεῖνος ζήσει δι' ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον ζήσει εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ διδάσκων ἐν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπον· Σκληρός ἐστιν ὁ λόγος οὗτος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσιν περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;

63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λελάληκα ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.

64 Ἀλλ' εἰσί τινες ὑμῶν οἱ οὐ πιστεύουσιν. Ἤδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτόν.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο εἰρήκειν ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ Πατρός μου.

66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.

67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;

68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·

69 καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην; καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν.

71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτου· οὗτος γὰρ ἔμελλεν παραδιδόναι αὐτὸν εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

Κεφ. ζ'.

1 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.

3 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσουσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·

4 οὐδεὶς γάρ τι ἐν κρυπτῷ ποιεῖ καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παρρησίᾳ εἶναι. Εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.

6 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν, ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.

7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς, ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.

8 Ὑμεῖς ἀνάβητε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ οὐκ ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ ἐμὸς καιρὸς οὔπω πεπλήρωται.

9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑορτήν, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν οὐ φανερῶς ἀλλ' ὡς ἐν κρυπτῷ.

11 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ καὶ ἔλεγον· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;

12 Καὶ γογγυσμὸς περὶ αὐτοῦ ἦν πολὺς ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθός ἐστιν, ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Οὐχί, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Οὐδεὶς μέντοι παρρησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδεν μὴ μεμαθηκώς;

16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ.

18 Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτὸν οὗτος ἀληθής ἐστι καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

19 Οὐ Μωσῆς δέδωκε τὸν νόμον; καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπεν· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;

21 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐποίησα καὶ πάντες θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομήν, οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστὶν ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων, καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;

24 Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε.

25 Ἔλεγον οὖν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;

26 Καὶ ἴδε παρρησίᾳ λαλεῖ καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσιν. Μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ὁ Ἰησοῦς διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἔστιν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε·

29 ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Ἐκ τοῦ ὄχλου δὲ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν καὶ ἔλεγον· Ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ μὴ πλείονα σημεῖα ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα, καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.

34 Ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν εἶπε· Ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε, καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ.

38 Καθὼς εἶπεν ἡ γραφή· Ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

40 Ἐκ τοῦ ὄχλου οὖν ἀκούσαντες τῶν λόγων τούτων ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός. Ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;

48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

49 Ἀλλὰ ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπάρατοί εἰσι.

50 Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν·

51 Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρῶτον καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

52 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

53 Καὶ ἐπορεύθησαν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Κεφ. η'.

1 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2 Καὶ ὄρθρου πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερόν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.

3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ κατειλημμένην, καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ

4 λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατείληπται ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη.

5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ ἡμῖν Μωσῆς ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν· σὺ οὖν τί λέγεις περὶ αὐτῆς;

6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτόν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ κατέγραφεν εἰς τὴν γῆν μὴ προσποιούμενος.

7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτόν, ἀνέκυψε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος ἐπ' αὐτῇ βαλέτω λίθον.

8 Καὶ πάλιν κατακύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενοι ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὖσα.

10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ποῦ εἰσιν; οὐδείς σε κατέκρινεν;

11 Ἡ δὲ εἶπεν· Οὐδείς, Κύριε. Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

12 Πάλιν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησε λέγων· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία μου, ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι ἢ ποῦ ὑπάγω.

15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε, ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

16 Καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν, ὅτι μόνος οὐκ εἰμί, ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με Πατήρ.

17 Καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ ὑμετέρῳ γέγραπται ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθής ἐστιν.

18 Ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με Πατήρ.

19 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ὁ Πατήρ σου; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδατε οὔτε τὸν Πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ἤδειτε, καὶ τὸν Πατέρα μου ἂν ἤδειτε.

20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλάλησεν ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτόν, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς· Ἐγὼ ὑπάγω καὶ ζητήσετέ με καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου ἐγὼ ὑπάγω ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτόν, ὅτι λέγει· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

23 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

24 Εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ τίς εἶ; Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ' ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστιν, κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ταῦτα λαλῶ εἰς τὸν κόσμον.

27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν Πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.

28 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδέν· ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ Πατὴρ ταῦτα λαλῶ.

29 Καὶ ὁ πέμψας με μετ' ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ Πατήρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.

30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μού ἐστε,

32 καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

33 Ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτόν· Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ

θαλάσσης εἰς Καπερναούμ· καὶ σκοτία ἤδη ἐγεγόνει, καὶ οὐκ ἐληλύθει πρὸς αὐτὸὺς ὁ Ἰησοῦς.

18 Ἡ τε θάλασσα, ἀνέμου μεγάλου πνέοντος, διηγείρετο.

19 Ἐληλακότες οὖν ὡς σταδίους εἰκοσιπέντε ἢ τριάκοντα, θεωροῦσι τὸν Ἰησοῦν περιπατοῦντα ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ ἐγγὺς τοῦ πλοίου γινόμενον· καὶ ἐφοβήθησαν.

20 Ὁ δὲ λέγει αὐτοῖς· Ἐγώ εἰμι, μὴ φοβεῖσθε.

21 Ἤθελον οὖν λαβεῖν αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον· καὶ εὐθέως τὸ πλοῖον ἐγένετο ἐπὶ τῆς γῆς εἰς ἣν ὑπῆγον.

22 Τῇ ἐπαύριον ὁ ὄχλος ὁ ἑστηκὼς πέραν τῆς θαλάσσης, ἰδὼν ὅτι πλοιάριον ἄλλο οὐκ ἦν ἐκεῖ, εἰ μὴ ἓν ἐκεῖνο εἰς ὃ ἐνέβησαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ ὅτι οὐ συνεισῆλθε τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ πλοιάριον, ἀλλὰ μόνοι οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ ἀπῆλθον·

23 Ἄλλα δὲ ἦλθε πλοιάρια ἐκ Τιβεριάδος ἐγγὺς τοῦ τόπου ὅπου ἔφαγον τὸν ἄρτον, εὐχαριστήσαντος τοῦ Κυρίου·

24 Ὅτι οὖν εἶδεν ὁ ὄχλος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, ἐνέβησαν καὶ τὴν θάλασσαν εἰς τὴν Καπερναούμ· καὶ ὠράμαν ἐσκοτίαζε, καὶ ὁ Ἰησοῦς οὐκόμι δὲν ἤθελε ὑπάγη εἰς αὐτούς.

18 Καὶ ἡ θάλασσα ἐφύσαινε, διατὶ ἔφυσα μεγάλο ἀνεμο.

19 Λοιπὸν ὡσὰν ἔλαμναν εἰκοσιπέντε ἢ τριάντα στάδια, βλέπουσι τὸν Ἰησοῦν ὅπου ἐπερπάτει ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἤλθε κοντὰ εἰς τὸ καράβι· καὶ ἐφοβήθηκαν.

20 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι, μὴν φοβᾶσθε.

21 Ἤθελαν λοιπὸν νὰ τὸν πάρουν εἰς τὸ καράβι· καὶ παρευθὺς τὸ καράβι εὑρέθη εἰς τὴν γῆν ὅπου ἐπήγαζαν (εἰς πᾶσιν.)

22 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ λαὸς ὅπου ἐστέκετον πέρ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, βλέποντας ὅτι ἄλλο καράβι δὲν εἶναι ἐκεῖ, παρὰ ἕνα ἐκεῖνο εἰς τὸ ὁποῖον ἐμβῆκαν οἱ μαθητάδις του, καὶ ὅτι δὲν ἐμβῆκε μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδις του ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ καράβι, ἀλλὰ μοναχοὶ οἱ μαθητάδις του ἐδιάβηκαν·

23 Καὶ ἦλθαν καὶ ἄλλα μικρὰ καράβια ἀπὸ τὴν Τιβεριάδα, κοντὰ εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὅπου, εὐχαριστῶντας ὁ Κύριος, ἔφαγαν τὸ ψωμί.

24 Καὶ ὅταν λοιπὸν εἶδαν τὸ πλῆθος, ὅτι ὁ Ἰησοῦς δὲν εἶναι ἐκεῖ, οὐδὲ οἱ μαθητάδις του,

αὐτοὶ εἰς τὰ πλοῖα, καὶ ἦλθον εἰς Καπερναοὺμ, ζητοῦντες τὸν Ἰησοῦν.

25 Καὶ εὑρόντες αὐτὸν πέραν τῆς θαλάσσης, εἶπον αὐτῷ· Ῥαββὶ, πότε ὧδε γέγονας;

26 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ζητεῖτέ με οὐχ ὅτι εἴδετε σημεῖα, ἀλλ' ὅτι ἐφάγετε ἐκ τῶν ἄρτων, καὶ ἐχορτάσθητε.

27 Ἐργάζεσθε μὴ τὴν βρῶσιν τὴν ἀπολλυμένην, ἀλλὰ τὴν βρῶσιν τὴν μένουσαν εἰς ζωὴν αἰώνιον, ἣν ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου ὑμῖν δώσει· τοῦτον γὰρ ὁ πατὴρ ἐσφράγισεν, ὁ Θεός.

28 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Τί ποιῶμεν, ἵνα ἐργαζώμεθα τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ;

29 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτό ἐστι τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ, ἵνα πιστεύσητε εἰς ὃν ἀπέστειλεν ἐκεῖνος.

30 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Τί οὖν ποιεῖς σὺ σημεῖον, ἵνα ἴδωμεν καὶ πιστεύσωμέν σοι; τί ἐργάζῃ;

31 Οἱ πατέρες ἡμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καθὼς ἐστι γεγραμμένον· Ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἔδωκεν αὐτοῖς φαγεῖν.

32 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· ἀλλ' ὁ πατήρ μου δίδωσιν ὑμῖν τὸν ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν.

33 Ὁ γὰρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.

34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.

35 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με οὐ μὴ πεινάσῃ, καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ οὐ μὴ διψήσῃ πώποτε.

36 Ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωράκατέ με, καὶ οὐ πιστεύετε.

37 Πᾶν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατὴρ πρός με ἥξει· καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μὴ ἐκβάλω ἔξω·

38 Ὅτι καταβέβηκα ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.

39 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστήσω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

40 Τοῦτο δέ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πατρός μου, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἀναστήσω αὐτὸν ἐγὼ ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ·

42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχὶ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσὴφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; πῶς οὖν λέγει οὗτος· Ὅτι ἐξ οὐρανοῦ καταβέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύζετε μετ' ἀλλήλων.

44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ θεοῦ· πᾶς ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρὸς καὶ μαθὼν ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα ἑώρακέ τις, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ, οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα ἔφαγον ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τις ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζῶν ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φάγῃ ἐκ τούτου τοῦ ἄρτου, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγὼ δώσω, ἡ σάρξ μού ἐστιν ἣν ἐγὼ δώσω ὑπὲρ τῆς τοῦ κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλλήλους οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δοῦναι τὴν σάρκα αὐτοῦ φαγεῖν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ἐὰν μὴ φάγητε τὴν σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου καὶ πίητε αὐτοῦ τὸ αἷμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἔχει ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

55 Ἡ γὰρ σάρξ μου ἀληθής ἐστι βρῶσις, καὶ τὸ αἷμα μου ἀληθής ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρώγων μου τὴν σάρκα καὶ πίνων μου τὸ αἷμα ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

57 Καθὼς ἀπέστειλέ με ὁ ζῶν πατὴρ, κἀγὼ ζῶ διὰ τὸν πατέρα· καὶ ὁ τρώγων με, κἀκεῖνος ζήσεται δι' ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ διδάσκων ἐν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶπον· Σκληρός ἐστιν ὁ λόγος οὗτος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσιν περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;

63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν· ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λελάληκα ὑμῖν πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.

64 Ἀλλ' εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινες οἱ οὐ πιστεύουσιν. Ἤδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτόν.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο εἰρήκειν ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ᾖ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.

66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.

67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;

68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·

69 Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ ἅγιος τοῦ Θεοῦ.

70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην; καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν.

71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτου· οὗτος γὰρ ἔμελλεν παραδιδόναι αὐτὸν, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

Κεφάλαιον ζ'.

1 Καὶ περιεπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων ἡ σκηνοπηγία.

3 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ· Μετάβηθι ἐντεῦθεν καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσουσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·

4 Οὐδεὶς γάρ τι ἐν κρυπτῷ ποιεῖ καὶ ζητεῖ αὐτὸς παρρησίᾳ εἶναι· εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.

6 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν· ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.

7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.

8 Ὑμεῖς ἀναβαίνετε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ οὐκ ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ ἐμὸς καιρὸς οὔπω πεπλήρωται.

9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ εἰς τὴν ἑορτήν, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτὴν οὐ φανερῶς, ἀλλὰ ὡς ἐν κρυπτῷ.

11 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ ἔλεγον· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;

12 Καὶ γογγυσμὸς περὶ αὐτοῦ ἦν πολὺς ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον ὅτι ἀγαθός ἐστιν· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Οὐχί, ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Οὐδεὶς μέντοι παρρησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ ἐθαύμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε μὴ μεμαθηκώς;

16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με·

17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ' ἐμαυτοῦ λαλῶ.

18 Ὁ ἀφ' ἑαυτοῦ λαλῶν τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτὸν οὗτος ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

19 Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον; καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον. Τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπεν· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;

21 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομήν· οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστὶν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων· καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;

24 Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε.

25 Ἔλεγόν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχὶ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;

26 Καὶ ἴδε παρρησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσιν. Μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα· ἀλλ' ἔστιν ἀληθινὸς ὁ πέμψας με, ὃν ὑμεῖς οὐκ οἴδατε.

29 Ἐγὼ οἶδα αὐτόν, ὅτι παρ' αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνός με ἀπέστειλεν.

30 Ἐζήτουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὴν χεῖρα, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Ἐκ τοῦ ὄχλου δὲ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μὴ πλείονα σημεῖα ποιήσει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταῦτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον μεθ' ὑμῶν εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τὸν πέμψαντά με.

34 Ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτούς· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρήσομεν αὐτόν; μὴ εἰς τὴν διασπορὰν τῶν Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι καὶ διδάσκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν ὁ λόγος οὗτος ὃν εἶπε· Ζητήσετέ με καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔκραξε λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με καὶ πινέτω.

38 Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφή, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν πνεῦμα ἅγιον, ὅτι Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.

40 Ἐκ τοῦ ὄχλου οὖν ἀκούσαντες τῶν λόγων τούτων ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· οἱ δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

45 Ἦλθον οὖν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;

48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτὸν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

49 Ἀλλὰ ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον ἐπάρατοί εἰσι.

50 Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτοὺς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτὸν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν·

51 Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρῶτον καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

52 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

53 Καὶ ἐπορεύθησαν ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

Κεφάλαιον η'.

1 Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2 Καὶ ὄρθρου πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτόν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.

3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι γυναῖκα ἐπὶ μοιχείᾳ κατειλημμένην· καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ,

4 Εἶπον αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατείληπται ἐπ' αὐτοφώρῳ μοιχευομένη·

5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ ἡμῖν Μωσῆς ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθάζειν· σὺ οὖν τί λέγεις περὶ αὐτῆς;

6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτὸν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας τῷ δακτύλῳ κατέγραφεν εἰς τὴν γῆν, μὴ προσποιούμενος.

7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτὸν, ἀνέκυψε καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν πρῶτος ἐπ' αὐτῇ τὸν λίθον βαλέτω.

8 Καὶ πάλιν κατακύψας ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς, ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὖσα.

10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν αὐτῇ· Γύναι, ποῦ εἰσιν; οὐδείς σε κατέκρινεν;

11 Ἡ δὲ εἶπε· Οὐδείς, κύριε. Εἶπε δὲ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

12 Πάλιν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἐλάλησεν αὐτοῖς λέγων· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσῃ ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθής ἐστιν ἡ μαρτυρία μου· ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι ἢ ποῦ ὑπάγω.

15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

16 Καὶ ἐὰν κρίνω ἐγὼ δὲ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν· ὅτι μόνος οὐκ εἰμὶ, ἀλλ' ἐγὼ καὶ ὁ πέμψας με πατήρ.

17 Καὶ ἐν τῷ νόμῳ δὲ τῷ ὑμετέρῳ γέγραπται ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθής ἐστιν.

18 Ἐγώ εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πατήρ.

19 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδατε οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ἤδειτε, καὶ τὸν πατέρα μου ἂν ἤδειτε.

20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλάλησεν ἐν τῷ γαζοφυλακίῳ διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτόν, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς· Ἐγὼ ὑπάγω, καὶ ζητήσετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου ἐγὼ ὑπάγω ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτὸν, ὅτι λέγει· Ὅπου ἐγὼ ὑπάγω ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

23 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστὲ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστὲ, ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

24 Εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ τίς εἶ; Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅτι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ' ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστιν, κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ' αὐτοῦ ταῦτα λαλῶ εἰς τὸν κόσμον.

27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.

28 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδέν· ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατὴρ ταῦτα λαλῶ.

29 Καὶ ὁ πέμψας με μετ' ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ πατήρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.

30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μού ἐστε·

32 Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

33 Ἀπεκρίθησαν πρὸς αὐτόν· Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν, καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε;

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας.

35 Ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

36 Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε.

37 Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.

38 Ἐγὼ ὃ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρὶ λαλῶ· καὶ ὑμεῖς οὖν ἃ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ποιεῖτε.

39 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστι. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἐστε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραὰμ ποιεῖτε·

40 Νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.

41 Ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα τοῦ πατρὸς ὑμῶν. Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ἡμεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννήμεθα· ἕνα πατέρα ἔχομεν τὸν Θεόν.

42 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ ὁ Θεὸς πατὴρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμέ· ἐγὼ γὰρ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδὲ γὰρ ἀπ' ἐμαυτοῦ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἐκεῖνός με ἀπέστειλε.

43 Διὰ τί τὴν λαλιὰν τὴν ἐμὴν οὐ γινώσκετε; ὅτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τὸν λόγον τὸν ἐμόν.

44 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ πατρὸς τοῦ διαβόλου ἐστὲ, καὶ τὰς ἐπιθυμίας τοῦ πατρὸς ὑμῶν θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ' ἀρχῆς, καὶ ἐν τῇ ἀληθείᾳ οὐκ ἔστηκεν, ὅτι οὐκ ἔστιν ἀλήθεια ἐν αὐτῷ· ὅταν λαλῇ τὸ ψεῦδος, ἐκ τῶν ἰδίων λαλεῖ· ὅτι ψεύστης ἐστὶ καὶ ὁ πατὴρ αὐτοῦ.

45 Ἐγὼ δὲ ὅτι τὴν ἀλήθειαν λέγω, οὐ πιστεύετέ μοι.

46 Τίς ἐξ ὑμῶν ἐλέγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀλήθειαν λέγ

ὑμῖν τον ἄρτον ἐκ τοῦ οὐρανοῦ τὸν ἀληθινόν.

33 Ο γαρ ἄρτος τοῦ Θεοῦ ἐστιν ὁ καταβαίνων ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ζωὴν διδοὺς τῷ κόσμῳ.

34 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτόν· Κύριε, πάντοτε δὸς ἡμῖν τὸν ἄρτον τοῦτον.

35 Εἶπε δὲ αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐγω εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς· ὁ ἐρχόμενος πρός με, οὐ μὴ πεινάσῃ· καὶ ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ διψήσῃ πωποτε.

36 Ἀλλ' εἶπον ὑμῖν ὅτι καὶ ἑωρακατε με, καὶ οὐ πιστεύετε.

37 Παν ὃ δίδωσί μοι ὁ πατηρ, πρὸς ἐμὲ ἥξει· καὶ τὸν ἐρχόμενον πρός με οὐ μη ἐκβάλω ἔξω.

38 Ὅτι καταβεβηκα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, οὐχ ἵνα ποιῶ τὸ θέλημα τὸ ἐμὸν, ἀλλὰ τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με.

39 Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με πατρὸς, ἵνα πᾶν ὃ δέδωκέ μοι, μὴ ἀπολέσω ἐξ αὐτοῦ, ἀλλὰ ἀναστησω αὐτὸ ἐν τῇ ἐσχατῃ ἡμέρᾳ.

40 Τοῦτο δὲ ἐστι τὸ θέλημα τοῦ πέμψαντός με, ἵνα πᾶς ὁ θεωρῶν τὸν υἱὸν, καὶ πιστεύων εἰς αὐτὸν, ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἀναστησω αὐτὸν ἐγω τῇ ἐσχατῃ ἡμέρᾳ.

πατηρ μου σὰς δίδει τὸ ψωμὶ τὸ ἀληθινὸν ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ.

33 Διατι τὸ ψωμὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι ἐκεῖνο ὁποῦ καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ δίδει ζωὴν εἰς τὸν κόσμον.

34 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Αὐθέντη, δός μας πάντοτε τὸ ψωμὶ ἐτοῦτο.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ της ζωῆς· ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλει πεινάσει· καὶ ὁποῖος πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν θέλει διψάσει ὠδὲ ποτέ.

36 Αλλὰ εἶπά σας, ὅτι καὶ εἴδετέ με, καὶ δὲν πιστεύετε.

37 Ὅλον ἐκεῖνο ὁποῦ μὲ δίδει ὁ πατηρ, θέλει ἐλθη εἰς ἐμένα· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔρχεται εἰς ἐμένα, δὲν θέλω τον αὐγάλει ἔξω.

38 Διατὶ ἐγω ἐκατέβηκα ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὄχι νὰ κάμω τὸ θέλημα τὸ ἰδικόν μου, ἀλλὰ τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἐπεμψε.

39 Καὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἐπεμψε, νὰ μὴν χάσω κανένα ἀπ ἐκεῖνα ὁποῦ μοῦ ἔδωκεν, αλλα νὰ τὸ ἀναστησω εἰς την ὑστερινην ἡμέραν.

40 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα ἐκείνου ὁποῦ μὲ ἐπεμψεν, ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ βλέπει τὸν υἱὸν καὶ πιστεύει εἰς αὐτὸν, νὰ ἔχῃ ζωὴν αἰώνιον· καὶ ἐγω νὰ τον ἀναστησω εἰς την ὑστερινην ἡμέραν.

41 Ἐγόγγυζον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτοῦ, ὅτι εἶπεν· Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος ὁ καταβὰς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ.

42 Καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν Ἰησοῦς ὁ υἱὸς Ἰωσήφ, οὗ ἡμεῖς οἴδαμεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς οὖν λέγει οὗτος· Ὅτι ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη οὖν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Μὴ γογγύζετε μετ' ἀλλήλων.

44 Οὐδεὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ὁ πατὴρ ὁ πέμψας με ἑλκύσῃ αὐτόν, καὶ ἐγὼ ἀναστήσω αὐτὸν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

45 Ἔστι γεγραμμένον ἐν τοῖς προφήταις· Καὶ ἔσονται πάντες διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ. Πᾶς ὁ ἀκούσας παρὰ τοῦ πατρὸς, καὶ μαθὼν, ἔρχεται πρός με.

46 Οὐχ ὅτι τὸν πατέρα τις ἑώρακεν, εἰ μὴ ὁ ὢν παρὰ τοῦ Θεοῦ· οὗτος ἑώρακε τὸν πατέρα.

47 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγώ εἰμι ὁ ἄρτος τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες ὑμῶν ἔφαγον τὸ μάννα ἐν τῇ ἐρήμῳ, καὶ ἀπέθανον.

50 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ

41 Ἐγόγγυζαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι διʼ αὐτὸν, ὅτι εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ ἄρτος, ὁποῦ ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

42 Καὶ ἔλεγαν· Δὲν εἶναι οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ υἱὸς τοῦ Ἰωσὴφ, τοῦ ὁποίου ἐμεῖς ἐξεύρομεν τὸν πατέρα καὶ τὴν μητέρα; Πῶς λοιπὸν λέγει οὗτος· Ὅτι ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἐκατέβηκα;

43 Ἀπεκρίθη λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν τους· Μὴν γογγύζετε ἀνάμεσά σας.

44 Κανένας δὲν δύναται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἂν ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔστειλε δὲν τὸν σύρῃ, καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀναστήσει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

45 Εἶναι γεγραμμένον εἰς τοὺς προφήτας· Καὶ ὅλοι θέλουσι γένει διδακτοὶ τοῦ Θεοῦ· Κάθε ἕνας (ἀκούσῃ) τὸ λοιπὸν, ὁποῦ ἄκουσε ἀπὸ τὸν πατέρα καὶ μάθει, ἔρχεται πρὸς ἐμένα.

46 Ὄχι πῶς κανεὶς εἶδε τὸν πατέρα, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος εἶδε τὸν πατέρα.

47 Βεβαια βεβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, ἔχει ζωὴν αἰώνιον.

48 Ἐγὼ εἶμαι τὸ ψωμὶ τῆς ζωῆς.

49 Οἱ πατέρες σας ἔφαγαν τὸ Μάννα εἰς τὴν ἐρημον, καὶ ἀπέθαναν.

50 Ἐτοῦτο εἶναι τὸ ψωμὶ

τοῦ οὐρανοῦ καταβαίνων, ἵνα τὶς ἐξ αὐτοῦ φάγῃ καὶ μὴ ἀποθάνῃ.

51 Ἐγω εἰμι ὁ ἄρτος ὁ ζων, ὁ ἐκ του οὐρανοῦ καταβάς· ἐάν τις φαγῃ ἐκ τουτου του ἄρτου, ζησεται εἰς τον αἰωνα· καὶ ὁ ἄρτος δὲ ὃν ἐγω δώσω, ἡ σάρξ μου ἐστιν, ἣν ἐγω δωσω ὑπὲρ της του κόσμου ζωῆς.

52 Ἐμάχοντο οὖν πρὸς ἀλληλους οἱ Ἰουδαιοι, λέγοντες· Πῶς δύναται οὗτος ἡμῖν δουναι την σάρκα φαγειν;

53 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Αμην αμην λέγω ὑμῖν, ἐαν μὴ φάγητε την σαρκα του υἱοῦ του ἀνθρωπου, καὶ πίητε αὐτου το αἱμα, οὐκ ἔχετε ζωὴν ἐν ἑαυτοῖς.

54 Ὁ τρωγων μου την σαρκα, καὶ πίνων μου το αἱμα, ἐχει ζωὴν αἰωνιον καὶ ἐγω ἀναστησω αὐτον τῇ ἐσχατῃ ἡμέρᾳ.

55 Ἡ γαρ σάρξ μου ἀληθῶς ἐστι βρωσις, καὶ το αἱμά μου ἀληθῶς ἐστι πόσις.

56 Ὁ τρωγων μου τὴν σάρκα, καὶ πίνων μου το αἱμα, ἐν ἐμοὶ μένει, κἀγω ἐν αὐτῳ.

57 Καθως ἀπέστειλέ με ὁ ζων πατηρ, κἀγω ζω διὰ τον

ὅπου καταβαίνει ἀπὸ τον οὐρανον, διὰ νὰ μην ἀποθάνῃ ὁποιος το φαγει.

51 Ἐγω εἶμαι το ψωμι το ζωντανον, ὁπου ἐκατέβηκεν ἀπὸ τον οὐρανον· καὶ ὁποιος φάγει ἀπὸ τουτο το ψωμι, θέλει ζήσει εἰς τον αἰῶνα· καὶ το ψωμὶ ὁπου θέλω δώσει ἐγω, εἶναι ἡ σάρκα μου, την ὁποίαν ἐγω θέλω την δώσει διὰ την ζωὴν τοῦ κόσμου.

52 Ἐμαχήνταν λοιπὸν ἀνάμεσά της οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ ἔλεγαν· Πῶς ἠμπορεῖ οὗτος νὰ μᾶς δώσῃ την σάρκα του νὰ την φᾶμεν;

53 Εἶπεν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Βεβαια βεβαια σας λέγω, ἐὰν δὲν φᾶτε την σάρκα τοῦ υἱοῦ τοῦ ἀνθρώπου, καὶ νὰ πίητε το αἷμά του, δὲν ἔχετε ζωὴν εἰς τοῦ λόγου σας.

54 Ἐκεῖνος ὁπου τρώγει την σαρκα μου, καὶ πίνει το αἱμά μου, ἔχει ζωὴν αἰωνιον· καὶ ἐγω θέλω τον ἀναστήσει εἰς την ὑστερινην ἡμέραν.

55 Διατὶ ἡ σάρκα μου εἶναι ἀληθινον φαγί, καὶ το αἱμά μου εἶναι ἀληθινὸν πιστόν.

56 Ἐκεῖνος ὁπου τρώγει την σαρκα μου, καὶ πίνει το αἱμά μου, μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγω εἰς αὐτόν.

57 Καθὼς ὁ ζων πατηρ μὲ ἀπέστειλε, καὶ ἐγω ζω διὰ τον

πατέρα· καὶ ὁ τρώγων με, κἀκεῖνος ζήσεται δι ἐμέ.

58 Οὗτός ἐστιν ὁ ἄρτος ὁ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ καταβάς· οὐ καθὼς ἔφαγον οἱ πατέρες ὑμῶν τὸ μάννα, καὶ ἀπέθανον· ὁ τρώγων τοῦτον τὸν ἄρτον, ζήσεται εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ταῦτα εἶπεν ἐν συναγωγῇ, διδάσκων ἐν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ οὖν ἀκούσαντες ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, εἶπον· Σκληρός ἐστιν οὗτος ὁ λόγος· τίς δύναται αὐτοῦ ἀκούειν;

61 Εἰδὼς δὲ ὁ Ἰησοῦς ἐν ἑαυτῷ ὅτι γογγύζουσι περὶ τούτου οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, εἶπεν αὐτοῖς· Τοῦτο ὑμᾶς σκανδαλίζει;

62 Ἐὰν οὖν θεωρῆτε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἀναβαίνοντα ὅπου ἦν τὸ πρότερον;

63 Τὸ πνεῦμά ἐστι τὸ ζωοποιοῦν, ἡ σὰρξ οὐκ ὠφελεῖ οὐδέν· τὰ ῥήματα ἃ ἐγὼ λελάλημκα ὑμῖν, πνεῦμά ἐστι καὶ ζωή ἐστιν.

64 Ἀλλ' εἰσὶν ἐξ ὑμῶν τινες οἱ οὐ πιστεύουσιν· ᾔδει γὰρ ἐξ ἀρχῆς ὁ Ἰησοῦς, τίνες εἰσὶν οἱ μὴ πιστεύοντες, καὶ τίς ἐστιν ὁ παραδώσων αὐτόν.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο

πατέρα· ἔτζι καὶ ἐκεῖνος ὅπου μὲ τρώγει, θέλει ζήσει καὶ ἐκεῖνος διὰτ' ἐμένα.

58 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ ἄρτος ὅπου ἐκατέβηκεν ἀπὸ τὸν οὐρανόν· οχι καθὼς ἔφαγαν οἱ πατέρες σας τὸ Μαννα, καὶ ἀπέθαναν· ἐκεῖνος ὅπου τρώγει ἐτοῦτο τὸ ψωμί, θέλει ζήσει εἰς τὸν αἰῶνα.

59 Ἐτοῦτα εἶπεν εἰς τὴν συναγωγὴν, διδάσκωντας εἰς τὴν Καπερναούμ.

60 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ὅπου ἄκουσαν ἐτοῦτον τὸν λόγον, εἶπαν· Σκληρὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος· τίς ἠμπορεῖ νὰ τὸν ἀκούσῃ;

61 Καὶ ὁ Ἰησοῦς γνωρίζωντας εἰς τὸ λόγο του, ὅτι γογγύζουσιν οἱ μαθητάδες του διὰ τοῦτον τὸν λόγον, τοὺς εἶπε· Τοῦτο σας σκανδαλίζει;

62 Ἂν λοιπὸν ἠθέλετε εἰδῆ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου νὰ ἀναβαίνῃ ἐκεῖ ὅπου ἦτον εἰς τὴν ἀρχήν;

63 Τὸ Πνεῦμα εἶναι ἐκεῖνο ὅπου ζωοποιεῖ· ἡ σάρκα δὲν ὠφελεῖ τίποτες· τὰ λόγια ὅπου σας λαλῶ ἐγω, εἶναι πνεῦμα καὶ ζωή.

64 Ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ σᾶς κάποιοι ὁπου δὲν πιστεύουσι· διατὶ ὁ Ἰησοῦς ἤξευρεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ποιοι εἶναι ὅπου δὲν πιστεύουσι, καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὅπου μέλλει νὰ τὸν παραδώσῃ.

65 Καὶ ἔλεγε· Διὰ τοῦτο

ιρηκα ὑμῖν ὅτι ἀδὶς δύναται ἐλθεῖν πρός με, ἐὰν μὴ ἡ δεδομένον αὐτῷ ἐκ τοῦ πατρός μου.

66 Ἐκ τούτου πολλοὶ ἀπῆλθον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ οὐκέτι μετ' αὐτοῦ περιεπάτουν.

67 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τοῖς δώδεκα· Μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε ὑπάγειν;

68 Ἀπεκρίθη οὖν αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, πρὸς τίνα ἀπελευσόμεθα; ῥήματα ζωῆς αἰωνίου ἔχεις·

69 Καὶ ἡμεῖς πεπιστεύκαμεν καὶ ἐγνώκαμεν ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

70 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἐγὼ ὑμᾶς τοὺς δώδεκα ἐξελεξάμην, καὶ ἐξ ὑμῶν εἷς διάβολός ἐστιν;

71 Ἔλεγε δὲ τὸν Ἰούδαν Σίμωνος Ἰσκαριώτην· οὗτος γὰρ ἤμελλεν αὐτὸν παραδιδόναι, εἷς ὢν ἐκ τῶν δώδεκα.

σᾶς εἶπα, ὅτι κανεὶς δὲν δύνεται νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα, ἂν δὲν εἶναι δεδομένον εἰς αὐτὸν ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

66 Ἀπὸ τοῦτο πολλοὶ ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του ἐγύρισαν ὀπίσω, καὶ πλιὸν δὲν ἐπεριπατοῦσαν μετ' αὐτόν.

67 Εἶπε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς δώδεκα· Μήνα θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ παγαίνετε;

68 Ὁ Σίμων Πέτρος του ἀποκρίθηκε· Αὐθεντη, εἰς τίνα νὰ πᾶμεν, ἐσὺ ἔχεις λόγια ζωῆς αἰωνίου·

69 Καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν, καὶ ἐγνωρίσαμεν ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντος.

70 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους ἀπεκρίθη· Δὲν ἐδιάλιξα ἐγὼ ἐσᾶς τοὺς δώδεκα, καὶ ἀπὸ σᾶς εἶναι ἕνας διάβολος;

71 Καὶ τοῦτο τὸ ἐλεγε διὰ τὸν Ἰούδαν τὸν υἱὸν τοῦ Σίμωνος τὸν Ἰσκαριώτην· διατὶ ἐκεῖνος ἐμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ, ὁποὺ ἦτον ἕνας ἀπὸ τοὺς δώδεκα.

Κεφ. ζ'. 7.

ΚΑΙ' περιπάτει ὁ Ἰησοῦς μετὰ ταῦτα ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ· οὐ γὰρ ἤθελεν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ περιπατεῖν, ὅτι ἐζήτουν αὐτὸν οἱ Ἰουδαῖοι ἀποκτεῖναι.

2 Ἦν δὲ ἐγγὺς ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων, ἡ σκηνοπηγία.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ἐπεριπάτει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν Γαλιλαίαν· διατὶ δὲν ἤθελε νὰ περιπατῇ εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι τὸν ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τὸν φονεύσουν.

2 Καὶ ἡ ἑορτὴ τῶν Ἰουδαίων τῆς σκηνοπηγίας ἦτον κοντά.

3 Εἶπον οὖν πρὸς αὐτὸν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, Μετάβηθι ἐντεῦθεν, καὶ ὕπαγε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ἵνα καὶ οἱ μαθηταί σου θεωρήσουσι τὰ ἔργα σου ἃ ποιεῖς·

4 Οὐδεὶς γὰρ ἐν κρυπτῷ τι ποιεῖ, καὶ ζητεῖ αὐτὸς ἐν παρρησίᾳ εἶναι· εἰ ταῦτα ποιεῖς, φανέρωσον σεαυτὸν τῷ κόσμῳ.

5 Οὐδὲ γὰρ οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ ἐπίστευον εἰς αὐτόν.

6 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πάρεστιν· ὁ δὲ καιρὸς ὁ ὑμέτερος πάντοτέ ἐστιν ἕτοιμος.

7 Οὐ δύναται ὁ κόσμος μισεῖν ὑμᾶς· ἐμὲ δὲ μισεῖ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ αὐτοῦ, ὅτι τὰ ἔργα αὐτοῦ πονηρά ἐστιν.

8 Ὑμεῖς ἀναβητε εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην· ἐγὼ οὔπω ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ταύτην, ὅτι ὁ καιρὸς ὁ ἐμὸς οὔπω πεπλήρωται.

9 Ταῦτα δὲ εἰπὼν αὐτοῖς, ἔμεινεν ἐν τῇ Γαλιλαίᾳ.

10 Ὡς δὲ ἀνέβησαν οἱ ἀδελφοὶ αὐτοῦ, τότε καὶ αὐτὸς ἀνέβη εἰς τὴν ἑορτήν, οὐ φανερῶς, ἀλλ' ὡς ἐν κρυπτῷ.

11 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι ἐζήτουν αὐτὸν ἐν τῇ ἑορτῇ, καὶ ἔλεγον· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος;

12 Καὶ γογγυσμὸς πολὺς

3 Καὶ οἱ ἀδελφοί του τοῦ εἶπαν· Εὔγα ἀπ' ἐδῶ, καὶ σύρε εἰς τὴν Ἰουδαίαν, διὰ νὰ εἰδοῦσιν οἱ μαθηταί σου τὰ ἔργα ὁποὺ κάμνεις·

4 Διατὶ οὐδὲ κανένας κάμνει τίποτες κρυφά, καὶ αὐτὸς ζητεῖ νὰ φανερωθῇ· ἐπειδὴ καὶ κάμνεις ἐτοῦτα, φανέρωσε τὸ λόγο σου εἰς τὸν κόσμον.

5 Διατὶ οὐδὲ οἱ ἀδελφοί του δὲν ἐπίστευαν εἰς αὐτόν.

6 Ὁ Λέγει τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μου ἀκόμι δὲν ἦλθεν· ἀμὴ ὁ ἐδικός σας παντοτε εἶναι ἑτοιμος.

7 Ὁ κόσμος ἐσᾶς δὲν ἠμπορεῖ νὰ σᾶς μισῇ· ἀμὴ ἐμένα με μισᾷ, ὅτι ἐγὼ μαρτυρῶ δι' αὐτόν, ὅτι τὰ ἔργα του εἶναι κακά.

8 Ἐσεῖς ἀνεβᾶτε εἰς τὴν ἑορτήν· ἐγὼ ἀκόμι δὲν ἀναβαίνω εἰς τὴν ἑορτὴν ἐτούτην, ὅτί ὁ καιρὸς ὁ ἐδικός μου ἀκόμι δὲν ἐφθασε.

9 Καὶ ὡσὰν τους εἶπεν ἐτοῦτα τὰ λογια, αὐτὸς ἀπόμεινεν εἰς τὴν Γαλιλαίαν.

10 Καὶ ὡσὰν ἀνέβηκαν οἱ ἀδελφοί του, τότε ἀνέβη καὶ αὐτὸς εἰς τὴν ἑορτήν, ὄχι φανερα, ἀλλα ὡσαν κρυφὰ.

11 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν τὸν ἐζήτησαν εἰς τὴν ἑορτήν, καὶ ἔλεγαν· Ποῦ εἶναι ἐκεῖνος;

12 Καὶ πολὺς γογγυσμὸς

περὶ αὐτοῦ ἦν ἐν τοῖς ὄχλοις· οἱ μὲν ἔλεγον, ὅτι ἀγαθός ἐστι· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Οὔ· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὄχλον.

13 Οὐδεὶς μέντοι παῤῥησίᾳ ἐλάλει περὶ αὐτοῦ, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Ἤδη δὲ τῆς ἑορτῆς μεσούσης, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ ἐθαυμαζον οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Πῶς οὗτος γράμματα οἶδε, μὴ μεμαθηκώς;

16 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἡ ἐμὴ διδαχὴ οὐκ ἔστιν ἐμὴ, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με.

17 Ἐάν τις θέλῃ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιεῖν, γνώσεται περὶ τῆς διδαχῆς, πότερον ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν, ἢ ἐγὼ ἀπ᾽ ἐμαυτοῦ λαλῶ.

18 Ὁ ἀφ᾽ ἑαυτοῦ λαλῶν, τὴν δόξαν τὴν ἰδίαν ζητεῖ· ὁ δὲ ζητῶν τὴν δόξαν τοῦ πέμψαντος αὐτὸν, οὗτος ἀληθής ἐστι, καὶ ἀδικία ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

19 Οὐ Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὸν νόμον, καὶ οὐδεὶς ἐξ ὑμῶν ποιεῖ τὸν νόμον· τί με ζητεῖτε ἀποκτεῖναι;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε ζητεῖ ἀποκτεῖναι;

ἦτον μεσα εἰς τον ὀχλον διὰ λόγου του· ἄλλοι ἔλεγαν· Καλὸς εἶναι· ἄλλοι ἔλεγαν· Ὄχι· ἀλλὰ πλανᾷ τὸν ὀχλον.

13 Ὅμως κανεὶς παῤῥησίᾳ δὲν ἐλάλει διὰ λόγου του, διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων.

14 Καὶ ὡραμὰν ὅταν ἐμέσασεν ἡ ἑορτὴ, ἀνέβη ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκε.

15 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐθαυμαζαν, καὶ ἔλεγαν· Πῶς ἐξέρει οὗτος γράμματα, ὁπού δὲν ἔμαθε;

16 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τους εἶπεν· Ἡ διδαχὴ μου δὲν εἶναι ἰδική μου, ἀλλὰ ἐκείνου ὁπού με ἐπεμψε.

17 Καὶ ἂνισος καὶ κανεὶς θέλῃ νὰ κάμῃ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, θέλει γνωρίσει, ἂν ἀπὸ τὸν Θεὸν εἶναι αὐτὴ ἡ διδαχὴ, ἢ ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου λαλῶ.

18 Ἐκεῖνος ὁπού λαλεῖ ἀπὸ λογου του, γυρεύει τὴν ἰδικήν του δόξαν· ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπού ζητα τὴν δοξαν ἐκείνου ὁπού τὸν ἐπεμψεν, αὐτὸς εἶναι ἀληθινὸς, καὶ ἀδικία εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

19 Δὲν σᾶς ἔδωκεν ὁ Μωϋσῆς τὸν νόμον, καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν κάμνει τὸν νόμον; διατὶ γυρεύετε νὰ μὲ σκοτωσετε;

20 Ἀπεκρίθη ὁ ὄχλος καὶ εἶπε· Δαιμόνιον ἔχεις· τίς σε γυρεύει νὰ σὲ σκοτωσῃ;

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἓν ἔργον ἐποίησα, καὶ πάντες θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο Μωσῆς δέδωκεν ὑμῖν τὴν περιτομήν, (οὐχ ὅτι ἐκ τοῦ Μωσέως ἐστὶν, ἀλλ' ἐκ τῶν πατέρων,) καὶ ἐν σαββάτῳ περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Εἰ περιτομὴν λαμβάνει ἄνθρωπος ἐν σαββάτῳ, ἵνα μὴ λυθῇ ὁ νόμος Μωσέως, ἐμοὶ χολᾶτε ὅτι ὅλον ἄνθρωπον ὑγιῆ ἐποίησα ἐν σαββάτῳ;

24 Μὴ κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνατε.

25 Ἔλεγόν τινες ἐκ τῶν Ἱεροσολυμιτῶν· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὃν ζητοῦσιν ἀποκτεῖναι;

26 Καὶ ἴδε, παρρησίᾳ λαλεῖ, καὶ οὐδὲν αὐτῷ λέγουσι· μήποτε ἀληθῶς ἔγνωσαν οἱ ἄρχοντες ὅτι οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ τοῦτον οἴδαμεν πόθεν ἐστίν· ὁ δὲ Χριστὸς ὅταν ἔρχηται, οὐδεὶς γινώσκει πόθεν ἐστίν.

28 Ἔκραξεν οὖν ἐν τῷ ἱερῷ διδάσκων ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγων· Κἀμὲ οἴδατε, καὶ οἴδατε πόθεν εἰμί· καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλήλυθα, ἀλλ' ἔστιν ἀλη-

21 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ τοὺς εἶπεν· Ἕνα ἔργον ἔκαμα, καὶ ὅλοι σᾶς θαυμάζετε.

22 Διὰ τοῦτο ὁ Μωϋσῆς σᾶς ἔδωκε τὴν περιτομήν, (ὄχι διατὶ εἶναι ἀπὸ τὸν Μωϋσῆν, ἀλλὰ ἀπὸ τοὺς πατέρας,) καὶ ἐσεῖς τὸ σάββατον περιτέμνετε ἄνθρωπον.

23 Ἂν τὸ λοιπὸν ὁ ἄνθρωπος περιτέμνεται τὸ σάββατον, διὰ νὰ μὴν χαλάσῃ ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως, πῶς μὲ ὀργίζεσθε διατὶ ἔκαμα ὅλον τὸν ἄνθρωπον γερὸν τὸ σάββατον;

24 Μὴν κρίνετε κατ' ὄψιν, ἀλλὰ τὴν δικαίαν κρίσιν κρίνετε.

25 Ἔλεγαν λοιπὸν κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἱεροσολυμίτας· Δὲν εἶναι αὐτὸς ἐκεῖνος ὁποῦ γυρεύουν νὰ χαλάσουν;

26 Καὶ νά, ὁπῦ συντυχαίνει παρρησία, καὶ δὲν τοῦ λέγουσι τίποτες· μήπως τάχα οἱ ἄρχοντες ἐγνώρισαν ἀληθινά, ὅτι αὐτὸς εἶναι ἀληθινὰ ὁ Χριστός;

27 Ἀλλὰ ἐμεῖς τοῦτον τὸν ἐξεύρομεν, ἀπὸ πῦ εἶναι· καὶ ὁ Χριστὸς ὅταν ἔρχεται, κανένας δὲν ἐξεύρει ἀπὸ πῦ εἶναι.

28 Ἔκραξε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ ἱερὸν ἐκεῖ ὁποῦ ἐδίδασκε, καὶ εἶπε· Καὶ ἐμένα ἐξεύρετε, καὶ ἀπὸ πῦ εἶμαι· ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ εἶναι ἀλη-

θιὸς ὁ πεμψας με, ἢ ἐμοῖς κὰν οἶδατε.

29 Εγω δὲ οἶδα αὐτον, ὅτι παρ αὐτοῦ εἰμι, κἀκεῖνος με ἀπεστειλεν.

30 Ἐζητουν οὖν αὐτὸν πιάσαι· καὶ οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ αυτον την χειρα, ὅτι οὔπω ἐληλυθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

31 Πολλοι δὲ ἐκ τοῦ ὄχλου ἐπιστευσαν εἰς αὐτον, καὶ ἐλεγον· Ὅτι ὁ Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήτι πλείονα σημεῖα τουτων ποιησει ὧν οὗτος ἐποίησεν;

32 Ἤκουσαν οἱ Φαρισαῖοι τοῦ ὄχλου γογγύζοντος περὶ αὐτοῦ ταυτα· καὶ ἀπέστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, ἵνα πιάσωσιν αὐτόν.

33 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησους· Ἔτι μικρον χρόνον μεθ ὑμων εἰμι, καὶ ὑπάγω πρὸς τον πέμψαντά με.

34 Ζητησετέ με, καὶ οὐχ εὑρησετε· καὶ ὅπου εἰμι ἐγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

35 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς ἑαυτους· Ποῦ οὗτος μέλλει πορεύεσθαι, ὅτι ἡμεῖς οὐχ εὑρησομεν αὐτον; μὴ εἰς τὴν διασποράν των Ἑλλήνων μέλλει πορεύεσθαι, καὶ διδασκειν τοὺς Ἕλληνας;

36 Τίς ἐστιν οὗτος ὁ λόγος ὃν

θιὸς ἐκεῖνος ὅπου μὲ ἔπεμψε, τον ὁποῖον δὲν τὸν ἐξεύρετε.

29 Ἐγὼ ὅμως τὸν ἐξεύρω, ὅτι ἀπ ἐκεῖνον εἶμαι, καὶ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

30 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ τον πιάσωσι· ἀμὴ κανένας δὲν ἄπλωσε ἀπάνω του χέρι, διατὶ ἀκόμι δὲν ἐκτύπησε ἡ ὥρα του.

31 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τὸ πλῆθος ἐπίστευσαν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι Χριστὸς ὅταν ἔλθῃ, μήνα θέλει κάμει περισσότερα ἀπὸ τοῦτα τὰ σημεῖα ὁποῦ ἔκαμεν οὗτος;

32 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν ἄκουσαν τὸ πλῆθος ὁποῦ ἐγόγγυζαν οὗτος διὰ λόγου του· καὶ ἔστειλαν οἱ Φαρισαῖοι καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ὑπηρέτας, νὰ τον πιάσωσι.

33 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετ ἐσᾶς, ἔπειτα ὑπάγω εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

34 Θέλετε μὲ γυρεύσει, καὶ δὲν θέλετε μὲ εὕρει· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶμαι ἐγω, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.

35 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι εἶπαν ἀνάμεσά τους· Ποῦ μέλλει νὰ ὑπάγῃ οὗτος, ὁποῦ ἐμεῖς δὲν θέλομεν τὸν εὕρει; μὴνα εἰς τὴν διασπορὰν των Ἑλλήνων μέλλει νὰ ὑπάγῃ, νὰ διδάσκῃ τοὺς Ἕλληνας;

36 Τί θέλει νὰ εἰπῇ οὗτος

εἶπε· Ζητεῖτε με, καὶ οὐχ εὑρήσετε· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

37 Ἐν δὲ τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ τῇ μεγάλῃ τῆς ἑορτῆς εἱστήκει ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἔκραξε, λέγων· Ἐάν τις διψᾷ, ἐρχέσθω πρός με, καὶ πινέτω.

38 Ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ ἐκ τῆς κοιλίας αὐτοῦ ῥεύσουσιν ὕδατος ζῶντος.

39 (Τοῦτο δὲ εἶπε περὶ τοῦ Πνεύματος οὗ ἔμελλον λαμβάνειν οἱ πιστεύσαντες εἰς αὐτόν· οὔπω γὰρ ἦν Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς οὐδέπω ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ οὖν ἐκ τοῦ ὄχλου ἀκούσαντες τοῦ λόγου, ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ἀληθῶς ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγον· Οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός· ἄλλοι δὲ ἔλεγον· Μὴ γὰρ ἐκ τῆς Γαλιλαίας ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

42 Οὐχὶ ἡ γραφὴ εἶπεν, ὅτι ἐκ τοῦ σπέρματος Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ Βηθλεὲμ τῆς κώμης ὅπου ἦν Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Σχίσμα οὖν ἐν τῷ ὄχλῳ ἐγένετο δι' αὐτόν.

44 Τινὲς δὲ ἤθελον ἐξ αὐτῶν πιάσαι αὐτόν· ἀλλ' οὐδεὶς ἐπέβαλεν ἐπ' αὐτὸν τὰς χεῖρας.

ὁ λόγος ὅπου εἶπε· Θέλετε με ζητήσει, καὶ δὲν θέλετε με εὕρει· καὶ ἐκεῖ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, ἐσεῖς δὲν δύνεσθε νὰ ἐλθῆτε;

37 Καὶ εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν τὴν μεγάλην τῆς ἑορτῆς ἐστάθη ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐκραξε, καὶ εἶπεν· Ἐὰν, διψᾷ κανένας, ἂς ἔλθῃ εἰς ἐμένα, καὶ ἂς πίνῃ.

38 Ἐκεῖνος ὅπου πιστεύει εἰς ἐμένα, καθὼς εἶπεν ἡ γραφὴ, ποταμοὶ νερὸ ζωντανὸ θέλουσι τρέξει ἀπὸ τὴν κοιλίαν του.

39 (Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε διὰ τὸ Πνεῦμα ὅπου ἐμέλλαν νὰ πάρουν οἱ πιστεύοντες εἰς αὐτόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἦτον δοσμένον Πνεῦμα Ἅγιον, ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν ἐδοξάσθη.)

40 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπὸ τὸν ὄχλον, ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔλεγαν· Ἐτοῦτος εἶναι ἀληθινὰ ὁ προφήτης.

41 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστός· καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· Μήνα ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν ἔρχεται ὁ Χριστός;

42 Δὲν εἶπεν ἡ γραφὴ, ὅτι ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ, καὶ ἀπὸ τὴν Βηθλεὲμ τὴν χώραν ἐκεῖ ὅπου ἦτον ὁ Δαβὶδ, ὁ Χριστὸς ἔρχεται;

43 Διχοστασία λοιπὸν ἔγινεν εἰς τὸ πλῆθος δι' αὐτόν.

44 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἤθελαν νὰ τὸν πιάσουν· ἀλλὰ κανεὶς δὲν ἄπλωνε ἀπάνω του χέρια.

45 Ἦλθον ἂν οἱ ὑπηρέται πρὸς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ εἶπον αὐτοῖς ἐκεῖνοι· Διὰ τί οὐκ ἠγάγετε αὐτόν;

46 Ἀπεκρίθησαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδέποτε οὕτως ἐλάλησεν ἄνθρωπος, ὡς οὗτος ὁ ἄνθρωπος.

47 Ἀπεκρίθησαν οὖν αὐτοῖς οἱ Φαρισαῖοι· Μὴ καὶ ὑμεῖς πεπλάνησθε;

48 Μή τις ἐκ τῶν ἀρχόντων ἐπίστευσεν εἰς αὐτόν, ἢ ἐκ τῶν Φαρισαίων;

49 Ἀλλ' ὁ ὄχλος οὗτος ὁ μὴ γινώσκων τὸν νόμον, ἐπικατάρατοί εἰσι.

50 Λέγει Νικόδημος πρὸς αὐτούς, ὁ ἐλθὼν νυκτὸς πρὸς αὐτόν, εἷς ὢν ἐξ αὐτῶν.

51 Μὴ ὁ νόμος ἡμῶν κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἐὰν μὴ ἀκούσῃ παρ' αὐτοῦ πρότερον, καὶ γνῷ τί ποιεῖ;

52 Ἀπεκρίθησαν, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῆς Γαλιλαίας εἶ; ἐρεύνησον καὶ ἴδε ὅτι προφήτης ἐκ τῆς Γαλιλαίας οὐκ ἐγήγερται.

53 Καὶ ἐπορεύθη ἕκαστος εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ.

45 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ ὑπηρέται εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους· καὶ ἐκεῖνοι τοὺς εἶπαν· Διατὶ δὲν τὸν ἐφέρετε;

46 Ἀπεκρίθηκαν οἱ ὑπηρέται· Οὐδὲ κανεὶς φορὰν τέτοιας λογῆς ἐλάλησε κανένας ἀνθρωπος, ὡσὰν τοῦτο ὁ ἄνθρωπος.

47 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν τοὺς ἀπεκρίθηκαν· Μήπως καὶ ἐσᾶς πλανηθήκετε καὶ ἐσεῖς;

48 Μήνα κανένας ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας ἐπίστευσε εἰς αὐτόν, ἢ ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους;

49 Ἀλλὰ τοῦτο ὁ ὄχλος ὁπού δὲν γνωρίζει τὸν νόμον, εἶναι καταραμένος.

50 Λέγει τοὺς ὁ Νικόδημος, ὁ ὁποῖος εἶχε ὑπάγει τὴν νύκτα εἰς αὐτόν ἐκεῖνα; ἕνας ἀπ' αὐτούς·

51 Μήνα ὁ νόμος μας κρίνει τὸν ἄνθρωπον, ἂν δὲν ἀκούσῃ πρωτίτερα αὐτόν, καὶ νὰ γνωρίσῃ τί κάμνει;

52 Ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπάν του· Μήνα εἶσαι καὶ ἐσὺ ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν; ἐξέταξε καταλεπτῶς καὶ ἴδε, ὅτι προφήτης ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν δὲν ἐσηκώθη.

53 Καὶ ἔφυγε ἕνας ἐκεῖνος εἰς τὸ σπίτι του.

Κεφ. η'. 8.

ΙΗΣΟΥΣ δὲ ἐπορεύθη εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2 Ὄρθρου δὲ πάλιν παρεγένετο εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ πᾶς ὁ λαὸς ἤρχετο πρὸς αὐτὸν· καὶ καθίσας ἐδίδασκεν αὐτούς.

3 Ἄγουσι δὲ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι πρὸς αὐτὸν γυναῖκα ἐν μοιχείᾳ κατειλημμένην· καὶ στήσαντες αὐτὴν ἐν μέσῳ,

4 Λέγουσιν αὐτῷ· Διδάσκαλε, αὕτη ἡ γυνὴ κατείληφθη ἐπαυτοφώρῳ μοιχευομένη·

5 Ἐν δὲ τῷ νόμῳ Μωσῆς ἡμῖν ἐνετείλατο τὰς τοιαύτας λιθοβολεῖσθαι· σὺ οὖν τί λέγεις;

6 Τοῦτο δὲ ἔλεγον πειράζοντες αὐτὸν, ἵνα ἔχωσι κατηγορεῖν αὐτοῦ. Ὁ δὲ Ἰησοῦς κάτω κύψας, τῷ δακτύλῳ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

7 Ὡς δὲ ἐπέμενον ἐρωτῶντες αὐτὸν, ἀνακύψας εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὁ ἀναμάρτητος ὑμῶν, πρῶτος τὸν λίθον ἐπ' αὐτῇ βαλέτω.

8 Καὶ πάλιν κάτω κύψας, ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες, καὶ ὑπὸ τῆς συνειδήσεως ἐλεγχόμενοι, ἐξήρχοντο εἷς καθ' εἷς,

ΚΑΙ ὁ Ἰησοῦς ἐπῆγεν εἰς τὸ ὄρος τῶν Ἐλαιῶν.

2 Καὶ πάλιν τὴν ὥραν τοῦ ὄρθρου ἦλθεν εἰς τὸ ἱερὸν· καὶ ὅλος ὁ λαὸς ἤρχοντο εἰς αὐτόν· καὶ ἐκεῖνος ἐκάθισε καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

3 Καὶ οἱ γραμματεῖς καὶ οἱ φαρισαῖοι ἐφέρασι μίαν γυναῖκα εἰς αὐτὸν ὁπού τὴν ἐπίασαν εἰς μοιχείαν· καὶ τὴν ἔστησαν εἰς τὴν μέσην,

4 Καὶ λέγουν τοῦ· Διδάσκαλε, ἐτούτην τὴν γυναῖκα ἐπιάσαμεν ἄπανω εἰς τὸ κακὸν ὁπού ἐμοιχεύετον·

5 Καὶ εἰς τὸν νόμον ὁ Μωϋσῆς μᾶς ἐπαρήγγειλεν, ἡ τέτοιαις γυναῖκες νὰ λιθοβολῶνται· λοιπὸν ἐσὺ τί λέγεις;

6 Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγαν δοκιμάζοντές τον, διὰ νὰ ἔχουν ἀφορμὴν νὰ τὸν κατηγορῶσιν. Ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς ἔσκυψε κάτω, καὶ με τὸ δάκτυλόν του ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

7 Καὶ ὡσὰν ἀπεμείναν ἐρωτῶντές τον, ἐσηκώθη ἀπάνω καὶ εἶπέν τους· Ὅποιος ἀπὸσᾶς δὲν ἔχει ἁμαρτίαν, ἐκεῖνος πρῶτος ἂς ῥίξῃ πέτραν εἰς αὐτήν.

8 Καὶ πάλιν ἔσκυψε κάτω, καὶ ἔγραφεν εἰς τὴν γῆν.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἐλεγχόμενοι ἀπὸ τὴν συνειδησίν τους, ἐβγῆκαν ἕνας

ἀρξάμενοι ἀπὸ τῶν πρεσβυτέρων ἕως τῶν ἐσχάτων· καὶ κατελείφθη μόνος ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἡ γυνὴ ἐν μέσῳ οὖσα.

10 Ἀνακύψας δὲ ὁ Ἰησοῦς, καὶ μηδένα θεασάμενος πλὴν τῆς γυναικὸς, εἶπεν αὐτῇ· Ἡ γυνὴ, ποῦ εἰσιν ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροί σου; οὐδείς σε κατέκρινεν;

11 Ἡ δὲ εἶπεν· Οὐδείς, Κύριε. Εἶπε δὲ αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐγώ σε κατακρίνω· πορεύου, καὶ μηκέτι ἁμάρτανε.

12 Πάλιν οὖν ὁ Ἰησοῦς αὐτοῖς ἐλάλησε, λέγων· Ἐγώ εἰμι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ὁ ἀκολουθῶν ἐμοὶ οὐ μὴ περιπατήσει ἐν τῇ σκοτίᾳ, ἀλλ' ἕξει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Φαρισαῖοι· Σὺ περὶ σεαυτοῦ μαρτυρεῖς· ἡ μαρτυρία σου οὐκ ἔστιν ἀληθής.

14 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ περὶ ἐμαυτοῦ, ἀληθὴς ἐστὶν ἡ μαρτυρία μου· ὅτι οἶδα πόθεν ἦλθον, καὶ ποῦ ὑπάγω· ὑμεῖς δὲ οὐκ οἴδατε πόθεν ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ὑμεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε, ἐγὼ οὐ κρίνω οὐδένα.

16 Καὶ ἐὰν κρίνω δὲ ἐγὼ, ἡ κρίσις ἡ ἐμὴ ἀληθής ἐστιν· ὅτι εἰμὶ ἐγὼ, ἀρχίζοντες ἀπὸ τῶν γεροντοτέρων ἕως τῶν ὑστέρων· καὶ ἀπέμεινεν ὁ Ἰησοῦς μοναχὸς, καὶ ἡ γυναῖκα ὅπου ἦτον ἐκεῖνον ἐν τῷ μέσῳ.

10 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐσήκωσε, καὶ ὡσὰν δὲν εἶδε κανέναν, παρὰ τὴν γυναῖκα, εἶπε της· Ὦ γυναῖκα, ποῦ εἶναι ἐκεῖνοι οἱ κατήγοροι σου; κανένας δὲν σὲ κατέκρινε;

11 Καὶ ἐκείνη εἶπε· Οὐδὲ κανένας, Αὐθέντη. Καὶ ὁ Ἰησοῦς της εἶπε· Οὐδὲ ἐγὼ σὲ κατακρίνω· σύρε, καὶ ἀπὸ τώρα καὶ ὁμπρὸς πλέον νὰ μὴν ἁμαρτάνῃς.

12 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλι τους ἐλάλησε, καὶ εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι τὸ φῶς τοῦ κόσμου· ἐκεῖνος ὁπού μὲ ἀκολουθᾷ, δὲν θέλει περιπατήσει εἰς τὴν σκοτίαν, ἀλλὰ θέλει ἔχει τὸ φῶς τῆς ζωῆς.

13 Καὶ οἱ Φαρισαῖοι τοῦ εἶπαν· Ἐσὺ μαρτυρᾷς διὰ λόγου σου· ἡ μαρτυρία σου δὲν εἶναι ἀληθινή.

14 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε τους· Κἂν ἐγὼ μαρτυρῶ διὰ λόγου μου, ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία μου· διατὶ ἐξεύρω ἀπὸ ποῦ ἦλθα, καὶ ποῦ ὑπάγω· ἀμὴ σεῖς δὲν ἐξεύρετε ἀπὸ ποῦ ἔρχομαι, καὶ ποῦ ὑπάγω.

15 Ἐσεῖς κατὰ τὴν σάρκα κρίνετε· ἐγὼ δὲν κρίνω κανένα.

16 Καὶ ἂν ἐγὼ κρίνω, ἡ κρίσις ἡ ἰδικήμου εἶναι ἀληθινὴ·

μόνος οὐκ εἰμί, ἀλλ ἐγω καὶ ὁ πέμψας με πατηρ.

17 Καὶ ἐν τῳ νόμῳ δὲ τῳ ὑμετέρῳ γέγραπται, ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία ἀληθης ἐστιν.

18 Ἐγω εἰμι ὁ μαρτυρῶν περὶ ἐμαυτοῦ, καὶ μαρτυρεῖ περὶ ἐμοῦ ὁ πέμψας με πατηρ.

19 Ἔλεγον οὖν αὐτῳ Ποῦ ἐστιν ὁ πατηρ σου; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε ἐμὲ οἴδατε, οὔτε τὸν πατέρα μου· εἰ ἐμὲ ἤδειτε, καὶ τὸν πατέρα μου ἂν ἤδειτε ἄν.

20 Ταῦτα τὰ ῥήματα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς ἐν τῳ γαζοφυλακίῳ, διδάσκων ἐν τῷ ἱερῷ· καὶ οὐδεὶς ἐπίασεν αὐτον, ὅτι οὔπω ἐληλύθει ἡ ὥρα αὐτοῦ.

21 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησους· Ἐγω ὑπάγω, καὶ ζητησετέ με, καὶ ἐν τῇ ἁμαρτίᾳ ὑμῶν ἀποθανεῖσθε· ὅπου ἐγω ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν.

22 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Μήτι ἀποκτενεῖ ἑαυτὸν, ὅτι λέγει· Ὅπου ἐγω ὑπάγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν;

23 Καὶ ἔλεγεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγω ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ἐγω οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου.

διατὶ δὲν εἶμαι μοναχὸς, ἀλλὰ εἶμαι ἐγω, καὶ ὁ πατὴρ ὁπου μὲ ἐπεμψε.

17 Καὶ εἰς τὸν νόμον τὸν ἰδικὸν σας εἶναι γεγραμμένον, ὅτι δύο ἀνθρώπων ἡ μαρτυρία εἶναι ἀληθινή.

18 Εἶμαι ἐγω ὁπου μαρτυρῶ διὰ λόγου μου· καὶ μαρτυρεῖ καὶ ὁ πατὴρ ὁπου μὲ ἐπεμψε.

19 Ἐλεγάν τον λοιπὸν· Πῦ εἶναι ὁ πατήρ σου; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐμένα ἐξεύρετε, οὐδὲ τὸν πατέρα μου· ἂν ἐξεύρετε ἐμένα, ἠθελιτε ἐξεύρη καὶ τὸν πατέρα μου.

20 Ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸ γαζοφυλάκιον, διδάσκωντας εἰς τὸ ἱερόν· καὶ κανενας δὲν τὸν ἐπίασεν, ὅτι ἀκόμι δὲν ἔχει ἔλθη ἡ ὥρα του.

21 Εἶπεν τους πάλιν ὁ Ἰησοῦς· Ἐγω ὑπάγω, καὶ θέλετε μὲ ζητήσει, καὶ εἰς τὴν ἁμαρτίαν σας θέλετε ἀποθάνει· καὶ ἐκεῖ ὁπου ὑπαγω ἐγω, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε.

22 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ἔλεγαν· Μήπως καὶ θέλει σκοτώσει του λόγου του, καὶ διὰ τουτο λέγει· Ὅπου ὑπάγω ἐγω, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε;

23 Καὶ εἶπεν τους· Ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τους κάτω, ἐγω εἶμαι ἀπὸ τὰς ἀπάνω· ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον, ἐγω δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον ἐτοῦτον.

24 Εἶπον οὖν ὑμῖν ὅτι ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν· ἐὰν γὰρ μὴ πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀποθανεῖσθε ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Σὺ τίς εἶ; Καὶ εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ἀρχὴν ὅ, τι καὶ λαλῶ ὑμῖν.

26 Πολλὰ ἔχω περὶ ὑμῶν λαλεῖν καὶ κρίνειν· ἀλλ' ὁ πέμψας με ἀληθής ἐστι· κἀγὼ ἃ ἤκουσα παρ' αὐτοῦ, ταῦτα λέγω εἰς τὸν κόσμον.

27 Οὐκ ἔγνωσαν ὅτι τὸν πατέρα αὐτοῖς ἔλεγεν.

28 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε γνώσεσθε ὅτι ἐγώ εἰμι, καὶ ἀπ' ἐμαυτοῦ ποιῶ οὐδέν, ἀλλὰ καθὼς ἐδίδαξέ με ὁ πατήρ μου, ταῦτα λαλῶ.

29 Καὶ ὁ πέμψας με, μετ' ἐμοῦ ἐστιν· οὐκ ἀφῆκέ με μόνον ὁ πατήρ, ὅτι ἐγὼ τὰ ἀρεστὰ αὐτῷ ποιῶ πάντοτε.

30 Ταῦτα αὐτοῦ λαλοῦντος πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγεν οὖν ὁ Ἰησοῦς πρὸς τοὺς πεπιστευκότας αὐτῷ Ἰουδαίους· Ἐὰν ὑμεῖς μείνητε ἐν τῷ λόγῳ τῷ ἐμῷ, ἀληθῶς μαθηταί μου ἐστέ·

32 Καὶ γνώσεσθε τὴν ἀλη-

24 Εἶπά σας λοιπὸν, ὅτι θέλετε ἀποθάνει εἰς τὰς ἁμαρτίας σας· διατὶ ἂν δὲν πιστεύετε, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, θέλετε ἀποθάνει εἰς ταῖς ἁμαρτίας σας.

25 Ἐλεγάν τον λοιπὸν· Καὶ ποῖος εἶσαι ἐσύ; Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἐκεῖνος εἶμαι ὁποῦ σᾶς λαλῶ ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

26 Πολλὰ ἔχω νὰ εἶπω καὶ νὰ κρίνω διὰ λόγου σας· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐστειλε εἶναι ἀληθινός· καὶ ἐγὼ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσα ἀπ' αὐτόν, αὐτὰ λαλῶ εἰς τὸν κόσμον.

27 Δὲν ἐγνώρισαν ὅτι διὰ τὸν πατέρα τοὺς ἔλεγε.

28 Εἶπέν τους λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς· Ὅταν ὑψώσητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, τότε θέλετε γνωρίσει, ὅτι ἐγὼ εἶμαι, καὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν κάμνω τίποτες, ἀλλὰ καθὼς μὲ ἐδίδαξεν ὁ πατήρ μου, ἐτοῦτα λέγω.

29 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐστειλε, μετ' ἐμένα εἶναι· καὶ δὲν μ' ἄφηκε μοναχὸν ὁ πατήρ, ὅτι ἐγὼ κάμνω πάντοτε ἐκεῖνα ὁποῦ τοῦ ἀρέσουν.

30 Λέγωντας αὐτὸς ἐτοῦτα, πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

31 Ἔλεγε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· Ἐὰν ἐστὲς μείνητε εἰς τὸν λόγον τὸν ἰδικόν μου, ἀληθινὰ μαθηταΐδες μου εἶσθε·

32 Καὶ θέλετε γνωρίσει τὴν

θεαι, καὶ ἡ ἀλήθεια ἐλευθερώσει ὑμᾶς.

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Σπέρμα Ἀβραάμ ἐσμεν, καὶ οὐδενὶ δεδουλεύκαμεν πώποτε· πῶς σὺ λέγεις· Ὅτι ἐλεύθεροι γενήσεσθε;

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν ἁμαρτίαν, δοῦλός ἐστι τῆς ἁμαρτίας.

35 Ὁ δὲ δοῦλος οὐ μένει ἐν τῇ οἰκίᾳ εἰς τὸν αἰῶνα· ὁ υἱὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

36 Ἐὰν οὖν ὁ υἱὸς ὑμᾶς ἐλευθερώσῃ, ὄντως ἐλεύθεροι ἔσεσθε.

37 Οἶδα ὅτι σπέρμα Ἀβραάμ ἐστε· ἀλλὰ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἐμὸς οὐ χωρεῖ ἐν ὑμῖν.

38 Ἐγὼ ὃ ἑώρακα παρὰ τῷ πατρὶ μου, λαλῶ· καὶ ὑμεῖς οὖν ὃ ἑωράκατε παρὰ τῷ πατρὶ ὑμῶν, ποιεῖτε.

39 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ὁ πατὴρ ἡμῶν Ἀβραάμ ἐστι. Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τέκνα τοῦ Ἀβραάμ ἦτε, τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραὰμ ἐποιεῖτε ἄν.

40 Νῦν δὲ ζητεῖτέ με ἀποκτεῖναι, ἄνθρωπον ὃς τὴν ἀλήθειαν ὑμῖν λελάληκα, ἣν ἤκουσα παρὰ τοῦ Θεοῦ· τοῦτο Ἀβραὰμ οὐκ ἐποίησεν.

41 Ὑμεῖς ποιεῖτε τὰ ἔργα

ἀλήθειαν· καὶ ἡ ἀλήθεια θέλει σᾶς ἐλευθερώσει.

33 Ἀπεκρίθησάν του· Ἐμεῖς εἴμεσθε σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, καὶ κανένα δὲν ἐδουλεύσαμεν ποτέ· πῶς ἐσὺ λέγεις· Ὅτι θέλετε ἐλευθερωθῆ;

34 Ἀπεκρίθη τους ὁ Ἰησοῦς· Βεβαίως βεβαίως σᾶς λέγω, ὅτι κάθε ἄνθρωπος ὁπού κάμνει τὴν ἁμαρτίαν, εἶναι δοῦλος τῆς ἁμαρτίας.

35 Καὶ ὁ δοῦλος δὲν μένει εἰς τὸ σπίτι παντοτεινά· ὁ υἱὸς μένει παντοτε.

36 Ἐὰν λοιπὸν ὁ υἱὸς σᾶς ἐλευθερώσῃ, βεβαίως ἐλεύθεροι θέλετε εἶσθαι.

37 Ἐξεύρω ὅτι σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ εἶσθε· ἀλλὰ ζητεῖτε νὰ μὲ φονεύσετε, ὅτι ὁ λόγος ὁ ἴδικός μου δὲν χωρεῖ εἰς ἐσᾶς.

38 Ἐγὼ ἐκεῖνο ὁπού εἶδα σπανίως εἰς τὸν πατέρα μου, λαλῶ· καὶ ἐσεῖς λοιπὸν ἐκεῖνο ὁπού εἴδετε ἀπὸ τὸν πατέρα σας, κάμνετε.

39 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· Ὁ πατέρας μας εἶναι ὁ Ἀβραάμ. Λέγει τους ὁ Ἰησοῦς Ἂν ἦσθαν παιδιὰ τοῦ Ἀβραάμ, ἠθέλετε κάμνη τὰ ἔργα τοῦ Ἀβραάμ.

40 Ἀμὴ τώρα ζητᾶτε νὰ μὲ φονεύσετε, ἄνθρωπον ὁπού σᾶς ἐλάλησα τὴν ἀλήθειαν, ὁπού ἄκουσα ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐτοῦτο ὁ Ἀβραὰμ δὲν τὸ ἔκαμε.

41 Ἐσεῖς κάμνετε τὰ ἔργα

του πατρος υμων. Εἰπον ουν αὐτῶ· Ημεῖς ἐκ πορνείας οὐ γεγεννημεθα· ἕνα πατερα ἐχομεν, τον Θεον.

42 Εἰπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ιησους· Εἰ ὁ Θεος πατηρ ὑμῶν ἦν, ἠγαπᾶτε ἂν ἐμε· ἐγω γαρ ἐκ του Θεου ἐξῆλθον καὶ ἥκω· οὐδε γαρ ἀπ ἐμαυτου ἐληλυθα, ἀλλ ἐκεῖνός με ἀπεστειλε.

43 Διατι την λαλιὰν την ἐμην οὐ γινωσκετε; ὁτι οὐ δύνασθε ἀκούειν τον λόγον τὸν ἐμον.

44 Ὑμεῖς ἐκ πατρος τοῦ διαβόλου ἐστε, καὶ τας ἐπιθυμίας του πατρος ὑμων θέλετε ποιεῖν· ἐκεῖνος ἀνθρωποκτόνος ἦν ἀπ ἀρχης, καὶ ἐν τῃ ἀληθειᾳ οὐκ ἔστηκεν· ὁτι οὐκ ἐστιν ἀληθεια ἐν αὐτῳ· ὁταν λαλῃ τὸ ψεῦδος, ἐκ των ἰδίων λαλεῖ· ὁτι ψευστης ἐστι, καὶ ὁ πατηρ αὐτου.

45 Ἐγω δὲ ὁτι την ἀληθειαν λεγω, οὐ πιστεύετέ μοι.

46 Τίς ἐξ ὑμων ἐλεγχει με περὶ ἁμαρτίας; εἰ δὲ ἀληθειαν λέγω, διατί ὑμεις οὐ πιστεύετέ μοι;

47 Ὁ ων ἐκ του Θεου, τὰ ῥηματα του Θεου ἀκουει· διὰ τουτο ὑμεῖς οὐκ ἀκουετε, ὁτι ἐκ του Θεου οὐκ ἐστε.

48 Ἀπεκρίθησαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἰπον αὐτῳ· Οὐ του πατρός σας. Εἰπὲ τε· Εμεῖς ἀπὸ πορνειας δὲν ἐγεννηθήκαμεν· ἕναν πατέρα ἔχομεν, τον Θεόν.

42 Ὁ Ἰησοῦς τους εἶπεν· Αν ὁ Θεος ἦτον ὁ πατηρας σας, ἠθέλετε ἀγαπα ἐμεν· διατὶ ἐγω ἀπὸ τον Θεὸν ἐβγηκα καὶ ἤλθα· διατὶ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἦλθα, ἀλλὰ ἐκεῖνος μὲ ἔστειλε.

43 Διατὶ δὲν γνωρίζετε τὴν λαλιάν μου; ἐπειδὴ δὲν ἠμπορεῖτε να ἀκουετε τὰ λόγιά μου.

44 Ἐσεῖς εἶσθε ἀπὸ τὸν πατέρα σας τὸν διάβολον, καὶ θέλετε νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις τὸ πατρὸς σας· ἐκεῖνος ἀπὸ την ἀρχὴν ἦτον ἀνθρωποκτόνος, καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν δὲν ἐστάθηκε· διατὶ ἀλήθεια εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι· ὅταν λαλῃ το ψέμμα, ἀπὸ τὰ ἰδικά τε λαλεῖ· ὅτι ψεύστης εἶναι, καὶ ὁ πατηρ τε ψεύδους.

45 Ἐγω διατὶ λέγω την ἀλήθειαν, δὲν μὲ πιστεύετε;

46 Ποῖος ἀπὸ σᾶς μὲ ἐλέγχει περὶ ἁμαρτιας; ἀμὴν ἂν ἐγω λέγω ἀλήθειαν, διατὶ ἐσεῖς δὲν μὲ πιστεύετε;

47 Ἐκεῖνος ὁπου εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, ἀκουει τὰ λόγια του Θεου· διὰ τουτο ἐσεῖς δὲν ἀκουετε, διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν Θεόν.

48 Ἀπεκρίθηκαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ εἶπαν τε· Δὲν λε

καλῶς λέγομεν ἡμεῖς, ὅτι Σαμαρίτης εἶ σὺ, καὶ δαιμόνιον ἔχεις;

49 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐγὼ δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλὰ τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ὑμεῖς ἀτιμάζετέ με.

50 Ἐγὼ δὲ οὐ ζητῶ τὴν δόξαν μου· ἔστι ὁ ζητῶν καὶ κρίνων.

51 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐάν τις τὸν λόγον τὸν ἐμὸν τηρήσῃ, θάνατον οὐ μὴ θεωρήσῃ εἰς τὸν αἰῶνα.

52 Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Νῦν ἐγνώκαμεν ὅτι δαιμόνιον ἔχεις. Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφῆται, καὶ σὺ λέγεις· Ἐάν τις τὸν λόγον μου τηρήσῃ, οὐ μὴ γεύσηται θανάτου εἰς τὸν αἰῶνα.

53 Μὴ σὺ μείζων εἶ τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ, ὅστις ἀπέθανε; καὶ οἱ προφῆται ἀπέθανον· τίνα σεαυτὸν σὺ ποιεῖς;

54 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς· Ἐὰν ἐγὼ δοξάζω ἐμαυτὸν, ἡ δόξα μου οὐδέν ἐστιν· ἔστιν ὁ πατήρ μου ὁ δοξάζων με, ὃν ὑμεῖς λέγετε, ὅτι Θεὸς ὑμῶν ἐστι.

55 Καὶ οὐκ ἐγνώκατε αὐτόν· ἐγὼ δὲ οἶδα αὐτόν· καὶ ἐὰν εἴπω ὅτι οὐκ οἶδα αὐτὸν, ἔσομαι ὅμοιος ὑμῶν, ψεύστης· ἀλλ' οἶδα

γομεν ἡμεῖς καλὰ ὅτι Σαμαρειτης εἶσαι, καὶ δαιμονιον ἔχεις;

49 Ἀπεκριθη ὁ Ἰησους· Ἐγω δαιμόνιον οὐκ ἔχω, ἀλλα τιμῶ τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσεῖς με ἀτιμάζετε.

50 Καὶ ἐγω δὲν ζητῶ τὴν δοξαν μα· εἶναι ἐκεῖνος ὁπου την ζητα καὶ κρίνει.

51 Βέβαια βεβαια σᾶς λεγω, ὅτι ὁποιος φυλάξει τὸν λόγον μου, δὲν θέλει εἰδη θάνατον εἰς τὸν αἰωνα.

52 Εἰπαν τὰ λοιπον οἱ Ἰουδαῖοι· Τωρα ἐγνωρισαμεν πως ἔχεις δαιμόνιον· ὁ Ἀβραὰμ ἀπέθανε καὶ οἱ προφηται, καὶ ἐσυ λέγεις· Ὁποιος φυλάξει τον λόγον μου, δὲν θέλει γευθη θάνατον εἰς τὸν αἰωνα.

53 Μήτε εἶσαι ἐσυ μεγαλήτερος ἀπὸ τον πατέρα μας τον Ἀβραὰμ; ὁ ὁποῖος ἀπέθανε, καὶ οἱ προφηται ἀπέθαναν· ποιον κάμνεις ἐσυ τε λογε σου;

54 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησους· Ἂν ἐγω δοξάζω τὰ λόγα μου, ἡ δόξα μου δὲν εἶναι τιποτες· ὁ πατέρας μου εἶναι ὁπου με δοξάζει, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς λέγετε, ὅτι εἶναι Θεὸς σας.

55 Καὶ δὲν τον ἐγνωρίσατε· ἀμὴ ἐγω τὸν ἐξεύρω· καὶ ἂν εἰπω, πως δὲν τὸν ἐξεύρω, θέλω εἶσθαι καὶ ἐγω μιας λογης ὡσὰν καὶ ἐσᾶς, ψεύστης· ἀλλὰ τον ἐξεύρω,

αὐτὸν, καὶ τὸν λόγον αὐτοῦ τηρῶ.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ὑμῶν ἠγαλλιάσατο, ἵνα ἴδῃ τὴν ἡμέραν τὴν ἐμὴν, καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Εἶπον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι πρὸς αὐτόν· Πεντηκοντα ἔτη οὔπω ἔχεις, καὶ Ἀβραὰμ ἑώρακας;

58 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, πρὶν Ἀβραὰμ γενέσθαι, ἐγὼ εἰμί.

59 Ἦραν οὖν λίθους ἵνα βάλωσιν ἐπ' αὐτόν· Ἰησοῦς δὲ ἐκρύβη, καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ἱεροῦ, διελθὼν διὰ μέσου αὐτῶν· καὶ παρῆγεν οὕτως.

καὶ φυλάττω τὸν λόγον σου.

56 Ἀβραὰμ ὁ πατέρας σας χαρὰ τὸ εἶχε, νὰ ἰδῇ τὴν ἡμέραν τὴν ἰδικήν μου· καὶ εἶδε, καὶ ἐχάρη.

57 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι τοῦ εἶπαν· Ἀκόμι πενῆντα χρόνων δὲν εἶσαι, καὶ εἶδες τὸν Ἀβραάμ;

58 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τους εἶπε· Βεβαια βεβαια σᾶς λέγω, πρὸ τοῦ νὰ γενῇ ὁ Ἀβραάμ, ἐγὼ εἶμαι.

59 Ἐσήκωσαν λοιπὸν πέτρας νὰ ρίξουν ἀπάνω του· ἀμὴ ὁ Ἰησοῦς ἐκρυβόθη, καὶ ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ ἱερὸν, περνῶντας ἀπὸ τὴν μέσην τους· καὶ ἔτζι ἐπέρασε καὶ ἐδιόβη.

Κεφ. Θ'. 9.

ΚΑΙ παράγων εἶδεν ἄνθρωπον τυφλὸν ἐκ γενετῆς.

2 Καὶ ἠρώτησαν αὐτὸν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, λέγοντες· Ῥαββεῖ, τίς ἥμαρτεν, οὗτος ἢ οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ἵνα τυφλὸς γεννηθῇ;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὔτε οὗτος ἥμαρτεν, οὔτε οἱ γονεῖς αὐτοῦ· ἀλλ' ἵνα φανερωθῇ τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ ἐν αὐτῷ·

4 Ἐμὲ δεῖ ἐργάζεσθαι τὰ ἔργα τοῦ πέμψαντός με ἕως ἡμέρα

ΚΑΙ περνώντας εἶδεν ἕνα ἄνθρωπον ὁπού ἦτον τυφλὸς ἀφότου ἐγεννήθη.

2 Καὶ τὸν ἐρώτησαν οἱ μαθηταί του, καὶ εἶπαν. Διδάσκαλε, τίς ἥμαρτεν, ἐτοῦτος ἢ οἱ γονεῖς του, νὰ γεννηθῇ τυφλός;

3 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐδὲ ἐτοῦτος ἥμαρτεν, οὐδὲ οἱ γονεῖς του· ἀλλὰ (ἐγεννήθη τυφλὸς) διὰ νὰ φανερωθοῦν τὰ ἔργα τοῦ Θεοῦ εἰς αὐτόν.

4 Ἐμεινα πρέπει νὰ καμνω τὰ ἔργα ἐκεῖνου ὁπού μὲ ἐπεμψεν ἕως ὁπού εἶναι ἡμέρα· ἔρ-

ἐστὶν· ἔρχεται νὺξ, ὅτε οὐδεὶς δύναται ἐργάζεσθαι.

5 Ὅταν ἐν τῷ κόσμῳ ὦ, φῶς εἰμι τοῦ κόσμου.

6 Ταῦτα εἰπὼν, ἔπτυσε χαμαὶ, καὶ ἐποίησε πηλὸν ἐκ τοῦ πτύσματος, καὶ ἐπέχρισε τὸν πηλὸν ἐπὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ.

7 Καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὕπαγε, νίψαι εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωαμ, (ὃ ἑρμηνεύεται, ἀπεσταλμένος·) Ἀπῆλθεν οὖν καὶ ἐνίψατο, καὶ ἦλθε βλέπων.

8 Οἱ οὖν γείτονες καὶ οἱ θεωροῦντες αὐτὸν τὸ πρότερον ὅτι τυφλὸς ἦν, ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ καθήμενος καὶ προσαίτων;

9 Ἄλλοι ἔλεγον· Ὅτι οὗτός ἐστιν· ἄλλοι δέ· Ὅτι ὅμοιος αὐτῷ ἐστιν. Ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγώ εἰμι.

10 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ· Πῶς ἀνεῳχθησάν σοι οἱ ὀφθαλμοί;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἄνθρωπος λεγόμενος Ἰησοῦς, πηλὸν ἐποίησε, καὶ ἐπέχρισε μου τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ εἶπε μοι· Ὕπαγε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωαμ, καὶ νίψαι· Ἀπελθὼν δὲ καὶ νιψάμενος, ἀνέβλεψα.

12 Εἶπον οὖν αὐτῷ· Ποῦ ἐστιν ἐκεῖνος; Λέγει· Οὐκ οἶδα.

13 Ἄγουσιν αὐτὸν πρὸς χιται νύκτα, ὁπόταν ὑδεὶς κανένας δὲν δύνεται νὰ ἐργαζεῖται.

5 Ὅταν εἶμαι εἰς τὸν κόσμον, εἶμαι φῶς τοῦ κοσμου.

6 Ἐτοῦτα εἶπε, καὶ ἔπτυσε κάτω, καὶ ἔκαμε πηλὸν ἀπὸ τὸ πτύσμα τη, καὶ ἔχρισε τὸν πηλὸν εἰς τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ.

7 Καὶ εἶπεν τη· Σύρε, νίψε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωάμ· (τὸ ὁποῖον θέλει νὰ εἰπη, ἀπεσταλμένος·) Ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐνίφθη, καὶ ἐγύρισε βλέποντας.

8 Οἱ γειτόνοι λοιπὸν καὶ ἐκεῖνοι ὁπού τὸν ἔβλεπαν πρωτίτερα ὅτι ἦτον τυφλὸς, ἔλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁπού ἐκάθετον καὶ ἐζήτα;

9 Ἄλλοι ἔλεγαν· Ὅτι ἐτοῦτος εἶναι· ἄλλοι ἔλεγαν. Τὸ ὁμοιάζει· Καὶ ἐκεῖνος ἔλεγεν· Ὅτι ἐγωμαι.

10 Ἔλεγαν τη· Καὶ πῶς λοιπὸν ἄνοιξαν τὰ μάτιά σου;

11 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος ὁπού τὸν λέγουν Ἰησοῦν, ἔκαμε πηλὸν, καὶ ἔβαλλεν ἀπάνω εἰς τὰ μάτιά μου, καὶ εἶπε μου· Σύρε εἰς τὴν κολυμβήθραν τοῦ Σιλωαμ, καὶ νίψου. Καὶ ἐπῆγα καὶ ἐνίφθηκα, καὶ εἶδα.

12 Εἶπαν τη· Καὶ πού εἶναι ἐκεῖνος; Λέγει τους· Δὲν ἐξεύρω.

13 Καὶ ἔφεραν εἰς τὸν

τὴς Φαρισαίες, τὸν ποτε τυφλόν.

14 Ἦν δὲ σάββαθον ὅτε τὸν πηλὸν ἐποίησεν ὁ Ἰησους, καὶ ἀνέωξεν αὐτοῦ τὴς ὀφθαλμές.

15 Πάλιν οὖν ἠρώτων αὐτὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι πῶς ἀνέβλεψεν. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Πηλὸν ἐπέθηκεν ἐπὶ τὴς ὀφθαλμές μυ, καὶ ἐνιψάμην, καὶ βλέπω.

16 Ἔλεγον οὖν ἐκ τῶν Φαρισαίων τινές· Οὗτος ὁ ἄνθρωπος οὐκ ἐστὶ παρὰ τοῦ Θεοῦ, ὅτι τὸ σάββατον οὐ τηρεῖ. Ἄλλοι ἔλεγον· Πῶς δύναται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς τοιαῦτα σημεῖα ποιεῖν; Καὶ σχισμα ἦν ἐν αὐτοῖς.

17 Λέγουσι τῷ τυφλῷ πάλιν· Σὺ τί λέγεις περὶ αὐτοῦ, ὅτι ἤνοιξέ σε τὴς ὀφθαλμές; Ὁ δὲ εἶπεν· Ὅτι προφήτης ἐστίν.

18 Οὐκ ἐπίστευσαν οὖν οἱ Ἰουδαῖοι περὶ αὐτὸ ὅτι τυφλὸς ἦν καὶ ἀνέβλεψεν, ἕως ὅτε ἐφώνησαν τὴς γονεῖς αὐτοῦ τοῦ ἀναβλέψαντος.

19 Καὶ ἠρώτησαν αὐτές, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱὸς ὑμῶν, ὃν ὑμεῖς λέγετε ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς οὖν ἄρτι βλέπει;

20 Ἀπεκρίθησαν αὐτοῖς οἱ γονεῖς αὐτὴ καὶ εἶπον· Οἴδαμεν Φαρισαίες ἐκεῖνον, ὅπε ἦτον ἔσαι καιρὸν τυφλός.

14 Καὶ ὅταν ἐκαμεν ὁ Ἰησους τὸν πηλὸν, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια τε, ἦτον σάββατον.

15 Πάλιν λοιπὸν τὸν ἐρωτοῦσαν καὶ οἱ Φαρισαῖοι, πῶς ἀνέβλεψε, καὶ ἐκεῖνος τὴς εἶπε· Πηλὸν ἔβαλλεν απάνω εἰς τα ματια μυ, καὶ ἐνίφθηκα, καὶ βλέπω.

16 Καὶ κάποιοι ἀπο τὴς Φαρισαίες ἔλεγαν· Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, διατὶ δὲν φυλάγει τὸ σάββατον. Ἄλλοι ἔλεγαν· Πῶς δύνεται ἄνθρωπος ἁμαρτωλὸς νὰ καμη τέτοιας λογὴς σημεῖα; Καὶ ἦταν διχοσασία ανάμεσα τες.

17 Λεγουσι πάλιν τοῦ τυφλοῦ· Ἐσὺ τί λέγεις διάτ' αὐτὸν, ὅτι ἄνοιξε τὰ μάτιά σε; Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὅτι προφήτης εἶναι.

18 Δὲν ἐπίστευσαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι δι' αὐτὸν, ὅτι ἦτον τυφλὸς καὶ εἶδεν, ἕως ὅπε ἐκάλησαν τὴς γονεῖς ἐκεινε ὅπε ἀνέβλεψε.

19 Καὶ ἐρώτησαν τὴς, καὶ εἶπαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱὸς σας, ὅπε λέγιτε οτι τυφλὸς ἐγεννήθη; πῶς λοιπὸν τώρα βλέπει;

20 Οἱ γονεῖς τε τὴς ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπαν· Ξεύρομεν ὅτι

ὅτι ἐστὶν ὁ υἱὸς ἡμῶν, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη.

21 Πῶς δὲ νῦν βλέπει, οὐκ οἴδαμεν, ἢ τίς ἤνοιξεν αὐτοῦ τοὺς ὀφθαλμούς, ἡμεῖς οὐκ οἴδαμεν· αὐτὸς ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς περὶ αὐτοῦ λαλήσει.

22 Ταῦτα εἶπον οἱ γονεῖς αὐτοῦ, ὅτι ἐφοβοῦντο τοὺς Ἰουδαίους· ἤδη γὰρ συνετέθειντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα ἐάν τις αὐτὸν ὁμολογήσῃ Χριστόν, ἀποσυνάγωγος γένηται.

23 Διὰ τοῦτο οἱ γονεῖς αὐτοῦ εἶπον· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσατε.

24 Ἐφώνησαν οὖν ἐκ δευτέρου τὸν ἄνθρωπον ὃς ἦν τυφλὸς, καὶ εἶπον αὐτῷ· Δὸς δόξαν τῷ Θεῷ· ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος ἁμαρτωλός ἐστιν.

25 Ἀπεκρίθη οὖν ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Εἰ ἁμαρτωλός ἐστιν, οὐκ οἶδα· ἓν οἶδα, ὅτι τυφλὸς ὢν, ἄρτι βλέπω.

26 Εἶπον δὲ αὐτῷ πάλιν· Τί ἐποίησέ σοι; πῶς ἤνοιξέ σου τοὺς ὀφθαλμούς;

27 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς. Εἶπον ὑμῖν ἤδη, καὶ οὐκ ἠκούσατε· τί πάλιν θέλετε ἀκούειν; μὴ καὶ ὑμεῖς θέλετε αὐτοῦ μαθηταὶ γενέσθαι;

ἐστὶν εἶναι ὁ υἱὸς μας, καὶ ὅτι τυφλὸς ἐγεννήθη·

21 Ἀμὴ τώρα πῶς βλέπει, σὲν ἐξεύρομεν· ἢ τίς ἄνοιξε τὰ μάτια του, ἐμεῖς δὲν ἐξεύρομεν· αὐτὸς ἔχει ἡλικίαν, αὐτὸν ἐρωτήσατε· αὐτὸς διὰ λόγου του θέλει σᾶς εἰπεῖ.

22 Ἐτοῦτα εἶπαν οἱ γονεῖς του, διατὶ ἐφοβοῦνταν τοὺς Ἰουδαίους· διατὶ καὶ προτίτερα ἰσυμφώνησαν οἱ Ἰουδαῖοι, ὅτι ὁποιὸς ὁμολογήσει αὐτὸν πῶς εἶναι Χριστὸς, νὰ τὸν διωχνοῦν ἀπὸ τὸ συναγωγι.

23 Διὰ τοῦτο εἶπαν οἱ γονεῖς του· Ὅτι ἡλικίαν ἔχει, αὐτὸν ἐρωτήσετε.

24 Ἐλάλησαν λοιπὸν δεύτερον τὸν ἄνθρωπον, ὁποῦ ἦτον τυφλὸς, καὶ εἶπάν του· Δόξασε τὸν Θεόν· ἐμεῖς ἐξεύρομεν, ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος εἶναι ἁμαρτωλός.

25 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος, καὶ εἶπεν· Ἂν εἶναι ἁμαρτωλὸς, δὲν ἐξεύρω· ἕνα μόνον ἐξεύρω, ὅτι ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἤμουν τυφλὸς, τώρα βλέπω.

26 Καὶ πάλιν εἶπάν του· Τί σὲ ἔκαμε; πῶς ἄνοιξε τὰ μάτια σου;

27 Τοὺς ἀπεκρίθη· Προτίτερα σᾶς τὸ εἶπα, καὶ δὲν ἀκούσετε· τί πάλιν θέλετε νὰ ἀκούσετε; μῆπα θέλετε καὶ ἐσεῖς νὰ γενῆτε μαθητάδες του;

28 Ελοιδόρησαν οὖν αὐτὸν, καὶ εἶπον· Σὺ εἶ μαθητὴς ἐκείνου· ἡμεῖς δὲ τοῦ Μωσέως ἐσμὲν μαθηταί.

29 Ἡμεῖς οἴδαμεν ὅτι Μωσῆ λελάληκεν ὁ Θεός· τοῦτον δὲ οὐκ οἴδαμεν πόθεν ἐστίν.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐν γὰρ τούτῳ θαυμαστόν ἐστιν, ὅτι ὑμεῖς οὐκ οἴδατε πόθεν ἐστί, καὶ ἀνέῳξέ μου τοὺς ὀφθαλμούς.

31 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς οὐκ ἀκούει· ἀλλ' ἐάν τις θεοσεβὴς ᾖ, καὶ τὸ θέλημα αὐτοῦ ποιῇ, τοῦτου ἀκούει.

32 Ἐκ τοῦ αἰῶνος οὐκ ἠκούσθη, ὅτι ἤνοιξέ τις ὀφθαλμοὺς τυφλοῦ γεγεννημένου.

33 Εἰ μὴ ἦν οὗτος παρὰ Θεοῦ, οὐκ ἠδύνατο ποιεῖν οὐδέν.

34 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Ἐν ἁμαρτίαις σὺ ἐγεννήθης ὅλος, καὶ σὺ διδάσκεις ἡμᾶς; Καὶ ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐξέβαλον αὐτὸν ἔξω· καὶ εὑρὼν αὐτὸν, εἶπεν αὐτῷ· Σὺ πιστεύεις εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἀπεκρίθη ἐκεῖνος καὶ εἶπε· Τίς ἐστι, Κύριε, ἵνα πιστεύσω εἰς αὐτόν;

28 Ὕβρισαν τὸν λοιπὸν, καὶ εἶπαν· Ἐσὺ εἶσαι μαθητὴς ἐκείνου· ἀμὴ ἡμεῖς εἴμεσθε μαθηταὶ τοῦ Μωσέως.

29 Ἐμεῖς ἐξεύρομεν, ὅτι ὁ Θεὸς ἐσύντυχε μὲ τὸν Μωσῆν· ἀμὴ τοῦτον, δὲν τὸν ἐξεύρομεν πόθεν εἶναι.

30 Ἀπεκρίθη ὁ ἄνθρωπος, καὶ εἶπεν τους· Τοῦτο εἶναι τὸ θαυμαστὸν, ὅτι ἐσεῖς δὲν ἐξεύρετε πόθεν εἶναι, καὶ ἄνοιξε τὰ μάτια μου.

31 Ὅμως ἐξεύρομεν ὅτι ἁμαρτωλῶν ὁ Θεὸς δὲν ἀκούει· ἀλλὰ ἂν εἶναι κανένας ὁπού σέβεται τὸν Θεὸν, καὶ κάμνει τὸ θέλημά του, ἐτοῦτο ἀκούει.

32 Ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου δὲν ἀκούσθηκεν, ὅτι κανένας νὰ ἄνοιξε μάτια κανενὸς ὁπού νὰ ἐγεννήθηκε τυφλός.

33 Ἂν δὲν ἦτον ἐτοῦτος ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν ἠμπόριε νὰ καμὴ τίποτες.

34 Ἀπεκρίθηκαν καὶ εἶπάν του· Ἐσὺ ὁλος διόλου ἐγεννήθης εἰς τὰς ἁμαρτίας, καὶ ἐσὺ μᾶς διδάσκεις; Καὶ τὸν ἐβγαλαν ἔξω.

35 Ἤκουσεν ὁ Ἰησοῦς, ὅτι τὸν ἐβγαλαν ἔξω· καὶ ὡσὰν τὸν εὗρε, τοῦ εἶπεν· Πιστεύεις ἐσὺ εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ;

36 Ἐκεῖνος ἀπεκρίθη καὶ εἶπέ του· Καὶ ποῖος εἶναι, Αὐθέντη, νὰ πιστεύσω εἰς αὐτόν;

37 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Καὶ ἑωράκας, αὐτὸν, καὶ ὁ λαλῶν μετὰ σοῦ, ἐκεῖνός ἐστιν.

38 Ὁ δὲ ἔφη· Πιστεύω, Κύριε· καὶ προσεκύνησεν αὐτῷ.

39 Καὶ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· Εἰς κρίμα ἐγὼ εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ἦλθον· ἵνα οἱ μὴ βλέποντες βλέπωσι, καὶ οἱ βλέποντες τυφλοὶ γένωνται.

40 Καὶ ἤκουσαν ἐκ τῶν Φαρισαίων ταῦτα οἱ ὄντες μετ' αὐτοῦ, καὶ εἶπον αὐτῷ· Μὴ καὶ ἡμεῖς τυφλοί ἐσμεν;

41 Εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Εἰ τυφλοὶ ἦτε, οὐκ ἂν εἴχετε ἁμαρτίαν· νῦν δὲ λέγετε· Ὅτι βλέπομεν· ἡ οὖν ἁμαρτία ὑμῶν μένει.

37 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τῷ εἶπεν· Καὶ τὸν εἶδες, καὶ ἐκεῖνός ἐστιν ὁ σοὶ συντυχαίνει μετ' ἐσένα.

38 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Πιστεύω, Αὐθέντη· καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

39 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Ἐγὼ εἰς κρίσιν ἦλθα εἰς τοῦτον τὸν κόσμον· διὰ νὰ εἰδοῦν ἐκεῖνοι ὁποῦ δὲν βλέπουν, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ βλέπουν νὰ γένουν τυφλοί.

40 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μετ' αὐτὸν ἀπὸ τοὺς Φαρισαίους, τὰ ἄκουσαν αὐτὰ τὰ λόγια, καὶ εἶπάν τε· Μῆνα καὶ ἐμεῖς τυφλοὶ εἴμεσθε;

41 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς εἶπεν· Ἂν ἤσθαν τυφλοὶ, δὲν εἴχετε ἁμαρτίαν· ἀμὴ τῶρα λέγετε· Ὅτι βλέπομεν· ἡ ἁμαρτία σας λοιπὸν μένει.

Κεφ. ι. 10.

Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ μὴ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνων ἀλλαχόθεν, ἐκεῖνος κλέπτης ἐστὶ καὶ λῃστής.

2 Ὁ δὲ εἰσερχόμενος διὰ τῆς θύρας, ποιμήν ἐστι τῶν προβάτων.

3 Τούτῳ ὁ θυρωρὸς ἀνοίγει, καὶ τὰ πρόβατα τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούει· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα καλεῖ κατ' ὄνομα, καὶ ἐξάγει αὐτά.

Βεβαία βεβαία σᾶς λέγω, ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν εἰς τὴν αὐλὴν τῶν προβάτων, ἀλλὰ ἀναβαίνει ἀπ' ἄλλην, ἐκεῖνος εἶναι κλέπτης καὶ λῃστής.

2 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμβαίνει ἀπὸ τὴν θύραν, ἐκεῖνος εἶναι βοσκὸς τῶν προβάτων.

3 Ἐτούτουν ὁ πορτάρης τὸ ἀνοίγει· καὶ τὰ πρόβατα ἀκοῦν τὴν φωνήν του· καὶ τὰ ἴδια πρόβατα κράζει κατὰ τὸ ὄνομά τους, καὶ τὰ βγάνει ἔξω.

4 Καὶ ὅταν τὰ ἴδια πρόβατα ἐκβάλῃ, ἔμπροσθεν αὐτῶν πορεύεται· καὶ τὰ πρόβατα αὐτῷ ἀκολουθεῖ, ὅτι οἴδασι τὴν φωνὴν αὐτοῦ.

5 Ἀλλοτρίῳ δὲ οὐ μὴ ἀκολουθήσωσιν, ἀλλὰ φεύξονται ἀπ᾽ αὐτοῦ· ὅτι οὐκ οἴδασι τῶν ἀλλοτρίων τὴν φωνήν.

6 Ταύτην τὴν παροιμίαν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· ἐκεῖνοι δὲ οὐκ ἔγνωσαν τίνα ἦν ἃ ἐλάλει αὐτοῖς.

7 Εἶπεν οὖν πάλιν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι ἐγώ εἰμι ἡ θύρα τῶν προβάτων.

8 Πάντες ὅσοι πρὸ ἐμοῦ ἦλθον, κλέπται εἰσὶ καὶ λῃσταί· ἀλλ᾽ οὐκ ἤκουσαν αὐτῶν τὰ πρόβατα.

9 Ἐγώ εἰμὶ ἡ θύρα· δι᾽ ἐμοῦ ἐάν τις εἰσέλθῃ, σωθήσεται· καὶ εἰσελεύσεται καὶ ἐξελεύσεται, καὶ νομὴν εὑρήσει.

10 Ὁ κλέπτης οὐκ ἔρχεται εἰ μὴ ἵνα κλέψῃ καὶ θύσῃ καὶ ἀπολέσῃ· ἐγὼ ἦλθον ἵνα ζωὴν ἔχωσι, καὶ περισσὸν ἔχωσιν.

11 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλός· ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ τίθησιν ὑπὲρ τῶν προβάτων.

12 Ὁ μισθωτὸς δὲ, καὶ οὐκ ὢν ποιμὴν, οὗ οὐκ εἰσὶ τὰ πρό-

4 Καὶ ὅταν εὐγάλει ἔξω τὰ ἴδια πρόβατα, παγαίνει ὀμπροστά τως· καὶ τὰ πρόβατα τοῦ ἀκολουθοῦν, ὅτι ἰξεύρουσι τὴν φωνὴν τω.

5 Ἀμὴ τὰ ξένα δὲν θέλουν τοῦ ἀκολουθήσει, ἀλλὰ θέλουν φύγει ἀπ᾽ αὐτόν· ὅτι δὲν γνωρίζουν τῶν ξενῶν τὴν φωνήν.

6 Ἐτούτην τὴν παροιμίαν τως εἶπεν ὁ Ἰησοῦς· ἀμὴ ἐκεῖνοι δὲν ἐγνωρισαν, τί ἦταν ἐκεῖνα ὁπού τως ἐλάλει.

7 Εἶπεν τως πάλιν ὁ Ἰησοῦς· Βίβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἐγὼμαι ἡ θύρα τῶν προβάτων.

8 Ὅλοι ὅσοι ἦλθαν προτίτερα ἀπὸ μένα, εἶναι κλέπται καὶ λησάδες· ἀλλὰ τὰ πρόβατα δὲν τως ἄκουσαν.

9 Ἐγὼ εἶμαι ἡ θύρα· ἐὰν ἐμβῇ τινὰς διὰ μέσου τοῦ λόγου μου, θέλει σωθῆ· καὶ θέλει ἔμσει καὶ θέλει ἐυγεῖ, καὶ θέλει εὑρεῖ βοσκήν.

10 Ὁ κλεπῆης δὲν ἔρχεται, παρὰ διὰ νὰ κλέψῃ, καὶ νὰ σφάξῃ, καὶ νὰ χαλάσῃ· ἐγὼ ἦλθα διὰ νὰ ἔχουν ζωήν, καὶ νὰ ἔχουν καὶ εὐπαρίαν περισσήν.

11 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλός· ὁ ποιμένας ὁ καλὸς βάνει τὴν ζωήν τω διὰ τὰ πρόβατα.

12 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπού εἶναι μοιχλὸς, καὶ δὲν εἶναι ποιμένας,

βατα ἴδια, θεωρεῖ τὸν λύκον ἐρχόμενον, καὶ ἀφίησι τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει αὐτὰ, καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Ὁ δὲ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι μισθωτός ἐστι, καὶ οὐ μέλει αὐτῷ περὶ τῶν προβάτων.

14 Ἐγώ εἰμι ὁ ποιμὴν ὁ καλὸς, καὶ γινώσκω τὰ ἐμὰ, καὶ γινώσκομαι ὑπὸ τῶν ἐμῶν.

15 Καθὼς γινώσκει με ὁ πατὴρ, κἀγὼ γινώσκω τὸν πατέρα· καὶ τὴν ψυχήν μου τίθημι ὑπὲρ τῶν προβάτων.

16 Καὶ ἄλλα πρόβατα ἔχω ἃ οὐκ ἔστιν ἐκ τῆς αὐλῆς ταύτης· κἀκεῖνά με δεῖ ἀγαγεῖν· καὶ τῆς φωνῆς μου ἀκούσουσι καὶ γενήσεται μία ποίμνη, εἷς ποιμήν.

17 Διὰ τοῦτό ὁ πατήρ με ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ τίθημι τὴν ψυχήν μου, ἵνα πάλιν λάβω αὐτήν.

18 Οὐδεὶς αἴρει αὐτὴν ἀπ' ἐμοῦ· ἀλλ' ἐγὼ τίθημι αὐτὴν ἀπ' ἐμαυτοῦ· ἐξουσίαν ἔχω θεῖναι αὐτήν, καὶ ἐξουσίαν ἔχω πάλιν λαβεῖν αὐτήν· ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔλαβον παρὰ τοῦ πατρός μου.

19 Σχίσμα οὖν πάλιν

τοῦ ὁποίου δὲν εἶναι τὰ πρόβατα ἰδικά του, ὅταν βλέπῃ τὸν λύκον ὅπου ἔρχεται, ἀφίνει τὰ πρόβατα, καὶ φεύγει· καὶ ὁ λύκος ἁρπάζει καὶ σκορπίζει τὰ πρόβατα.

13 Καὶ ὁ μισθωτὸς φεύγει, ὅτι εἶναι μισθωτὸς, καὶ δὲν τὸν μέλει διὰ τὰ πρόβατα.

14 Ἐγὼ εἶμαι ὁ ποιμένας ὁ καλὸς, καὶ γνωρίζω τὰ ἰδικά μου, καὶ γνωρίζομαι ἀπὸ τὰ ἰδικά μου.

15 Καθὼς μὲ γνωρίζει ὁ πατὴρ, γνωρίζω καὶ ἐγὼ τὸν πατέρα· καὶ βάνω τὴν ψυχήν μου διὰ τὰ πρόβατα.

16 Ἔχω καὶ ἄλλα πρόβατα τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν αὐλὴν ἐτούτην· καὶ κάμνει χρεία νὰ τὰ μαζώξω· καὶ ἐκεῖνα νὰ ἀκούσουν τὴν φωνήν μου· καὶ θέλει γένει μία ποίμνη, καὶ ἕνας ποιμένας.

17 Διὰ τοῦτο ὁ πατὴρ μὲ ἀγαπᾷ, ὅτι ἐγὼ βάνω τὴν ψυχήν μου, διὰ νὰ τὴν πάρω πάλιν.

18 Κανένας δὲν τὴν παίρνει ἀπὸ μένα· ἀλλὰ ἐγὼ τὴν βάνω ἀπὸ λόγου μου· ἔχω ἐξουσίαν νὰ τὴν θέσω, καὶ ἔχω ἐξουσίαν πάλιν νὰ τὴν πάρω· ἐτούτην τὴν παραγγελίαν ἔπηρα ἀπὸ τὸν πατέρα μου.

19 Καὶ ἔγινε πάλιν δίχα-

εγινετο εν τοις Ιουδαιοις δια τους λογους τουτους.

20 Ελεγον δε πολλοι εξ αυτων· Δαιμονιον εχει, και μαινεται· τι αυτου ακουετε;

21 Αλλοι ελεγον· Ταυτα τα ρηματα ουκ εστι δαιμονιζομενου· μη δαιμονιον δυναται τυφλων οφθαλμους ανοιγειν;

22 Εγενετο δε τα εγκαινια εν τοις Ιεροσολυμοις, και χειμων ην.

23 Και περιεπατει ο Ιησους εν τω ιερω εν τη στοα του Σολομωντος.

24 Εκυκλωσαν ουν αυτον οι Ιουδαιοι, και ελεγον αυτω· Εως ποτε την ψυχην ημων αιρεις; ει συ ει ο Χριστος, ειπε ημιν παρρησια.

25 Απεκριθη αυτοις ο Ιησους· Ειπον υμιν και ου πιστευετε· τα εργα α εγω ποιω εν τω ονοματι του πατρος μου, ταυτα μαρτυρει περι εμου.

26 Αλλ' υμεις ου πιστευετε· ου γαρ εστε εκ των προβατων των εμων καθως ειπον υμιν.

27 Τα προβατα τα εμα της φωνης μου ακουει, καγω γινωσκω αυτα, και ακολουθουσι μοι·

28 Καγω ζωην αιωνιον διδωμι αυτοις, και ου μη απολωνται εις τον αιωνα, και ουχ αρπασει τις αυτα εκ της χειρος μου.

στασια παμπολλη εις τους Ιουδαιους δια τους λογους τουτους.

20 Και πολλοι απ' αυτων ελεγαν· Δαιμονιον εχει, και λωλαινεται· τι τουτου ακουετε;

21 Αλλοι ελεγαν· Ετουτα τα λογια δεν ειναι δαιμονισμενου· μηπως το δαιμονιον δυνηται να ανοιγη τα ματια των τυφλων;

22 Και τοτε εγιναν εις τα Ιεροσολυμα τα εγκαινια· και ητον χειμωνας.

23 Και ο Ιησους περιπατει μεσα εις το ιερον, εις την καμαραν του Σολομωντος.

24 Εστριγγωσαν τον λοιπον οι Ιουδαιοι, και του ελεγαν· Εως ποτε εχεις κρεμασμενην την ψυχην μας; αν εισαι συ ο Χριστος, ειπε μας το παρρησια.

25 Απεκριθη τους ο Ιησους· Ειπα σας, και δεν πιστευετε· τα εργα οπου εγω καμνω εις το ονομα του πατρος μου, αυτα μαρτυρουν δια λογου μου.

26 Αλλα εσεις δεν πιστευετε· διατι δεν εισθε απο τα προβατα τα ιδικα μου, καθως σας ειπα·

27 Τα προβατα τα ιδικα μου ακουουν την φωνην μου· και εγω τα γνωριζω, και με ακολουθουν.

28 Και εγω των δινω ζωην αιωνιον, και δεν θελουν χαλασθη εις τον αιωνα· και κανενας δεν θελει τα αρπαξει απο τα χεριά μου.

29 Ὁ πατὴρ μου ὃς δέδωκέ μοι, μείζων πάντων ἐστὶ· καὶ οὐδεὶς δύναται ἁρπάζειν ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ πατρός μου.

30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ ἓν ἐσμεν.

31 Ἐβάσασαν οὖν πάλιν λίθας οἱ Ἰουδαῖοι, ἵνα λιθάσωσιν αὐτόν.

32 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Πολλὰ καλὰ ἔργα ἔδειξα ὑμῖν ἐκ τοῦ πατρός μου· διὰ ποῖον αὐτῶν ἔργον λιθάζετέ με;

33 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες· Περὶ καλοῦ ἔργου οὐ λιθάζομέν σε, ἀλλὰ περὶ βλασφημίας, καὶ ὅτι σὺ ἄνθρωπος ὢν ποιεῖς σεαυτὸν Θεόν.

34 Ἀπεκρίθη αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ ἔστι γεγραμμένον ἐν τῷ νόμῳ ὑμῶν· Ἐγὼ εἶπα, Θεοί ἐστε;

35 Εἰ ἐκείνους εἶπε θεούς, πρὸς οὓς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐγένετο, καὶ οὐ δύναται λυθῆναι ἡ γραφή·

36 Ὃν ὁ πατὴρ ἡγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ὑμεῖς λέγετε· Ὅτι βλασφημεῖς, ὅτι εἶπον, υἱὸς τοῦ Θεοῦ εἰμι;

37 Εἰ οὐ ποιῶ τὰ ἔργα τοῦ πατρός μου, μὴ πιστεύετέ μοι·

38 Εἰ δὲ ποιῶ, κἂν ἐμοὶ μὴ

29 Ὁ πατήρ μου ὅπου μοῦ τὰ ἔδωκεν, εἶναι μεγαλύτερος ἀπὸ ὅλους· καὶ κανένας δὲν δύνεται νὰ τὰ ἁρπάξῃ ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ πατρός μου.

30 Ἐγὼ καὶ ὁ πατὴρ εἴμεθα ἕνα.

31 Καὶ πάλιν ἐπῆσαν πέτρας οἱ Ἰουδαῖοι, νὰ τὸν λιθάσουν.

32 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Πολλὰ καλὰ ἔργα σᾶς ἔδειξα ἀπὸ τὸν πατέρα μου· διὰ ποῖον ἔργον ἀπὸ τοῦτα μὲ λιθάζετε;

33 Οἱ Ἰουδαῖοι ἀπεκρίθηκαν, καὶ εἶπαν τοῦ· Διὰ καλὸν ἔργον δὲν σὲ λιθάζομεν, ἀλλὰ διὰ βλασφημίαν· ὅτι ἐσὺ ὢντας ἄνθρωπος κάμνεις τοῦ λόγου σου Θεόν.

34 Ὁ Ἰησοῦς τοὺς ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι γεγραμμένον εἰς τὸν νόμον σας· Ὅτι ἐγὼ εἶπα, Θεοὶ ἐστε;

35 Ἐὰν ἐκείνους εἶπεν θεούς, εἰς τοὺς ὁποίους ἐγένετο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ γραφὴ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λυθῇ·

36 Ἐκεῖνον ὅπου ὁ πατὴρ ἁγίασε καὶ ἀπέστειλεν εἰς τὸν κόσμον, ἐσεῖς λέγετε· Ὅτι βλασφημεῖς, διατὶ σᾶς εἶπα, ὅτι υἱὸς εἶμαι τοῦ Θεοῦ;

37 Ἂν δὲν κάμνω τὰ ἔργα τοῦ πατρός μου, μὴ μὲ πιστεύετε·

38 Ἀμὴ ἂν τὰ κάμνω, κἂν

πιστεύητε, τοῖς ἔργοις πιστεύσατε· ἵνα γνῶτε καὶ πιστεύσητε ὅτι ἐν ἐμοὶ ὁ πατὴρ κἀγὼ ἐν αὐτῷ.

39 Ἐζήτουν οὖν πάλιν αὐτὸν πιάσαι· καὶ ἐξῆλθεν ἐκ τῆς χειρὸς αὐτῶν.

40 Καὶ ἀπῆλθε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦν Ἰωάννης τὸ πρῶτον βαπτίζων· καὶ ἔμεινεν ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἦλθον πρὸς αὐτὸν, καὶ ἔλεγον· Ὅτι Ἰωάννης μὲν σημεῖον ἐποίησεν οὐδέν· πάντα δὲ ὅσα εἶπεν Ἰωάννης περὶ τούτου, ἀληθῆ ἦν.

42 Καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

ἐμένα δὲν πιστεύεις, τὰ ἔργα μου πιστεύσετε· διὰ νὰ γνωρίσετε, καὶ νὰ πιστεύσετε, ὅτι ὁ πατὴρ εἶναι εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς τὸν πατέρα.

39 Ἐζητοῦσαν λοιπὸν πάλιν νὰ τὸν πιάσουν· ἀμὴ ἐξέβη ἀπὸ τὰ χέρια τους.

40 Καὶ ὑπῆγε πάλιν πέραν τοῦ Ἰορδάνου, εἰς τὸν τόπον ὅπου ἦτον Ἰωάννης πρῶτα καὶ ἐβάπτιζε· καὶ ἐκάθη ἐκεῖ.

41 Καὶ πολλοὶ ἠλθασιν εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης δὲν ἔκαμε κανένα σημεῖον· ἀμὴ ὅλα ὅσα εἶπεν ὁ Ἰωάννης διὰ τοῦτον, εἶναι ἀληθινά.

42 Καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐκεῖ εἰς αὐτόν.

Κεφ. ια'. 11.

Ἦν δέ τις ἀσθενῶν Λάζαρος ἀπὸ Βηθανίας, ἐκ τῆς κώμης Μαρίας, καὶ Μάρθας τῆς ἀδελφῆς αὐτῆς.

2 (Ἦν δὲ Μαρία ἡ ἀλείψασα τὸν Κύριον μύρῳ, καὶ ἐκμάξασα τοὺς πόδας αὐτοῦ ταῖς θριξὶν αὐτῆς· ἧς ὁ ἀδελφὸς Λάζαρος ἠσθένει.)

3 Ἀπέστειλαν οὖν αἱ ἀδελφαὶ πρὸς αὐτὸν, λέγουσαι· Κύριε, ἴδε, ὃν φιλεῖς, ἀσθενεῖ.

Ἦτον καὶ κάποιος ἀσθενὴς Λάζαρος ἀπὸ τὴν Βηθανίαν, ἀπὸ τὸ χωρίον τῆς Μαρίας καὶ τῆς Μάρθας τῆς ἀδελφῆς της.

2 Καὶ ἡ Μαρία ἦτον ὅπου ἄλειψε τὸν Κύριον μύρον, καὶ μὲ τὰ μαλιά της ἐσφογγισε τὰ ποδάρια του· τῆς ὁποίας ὁ ἀδελφὸς Λαζαρος ἦτον ἀσθενὴς.

3 Ἔστειλαν λοιπὸν αἱ ἀδελφαῖς του εἰς αὐτὸν, καὶ ἔλεγαν· Αὐθέντη, ἴδε ἐκεῖνον ὅπου ἀγαπᾷς, ἐκεῖνος ἀσθενεῖ.

4 Ἀκούσας δὲ ὁ Ἰησοῦς εἶπεν· Αὕτη ἡ ἀσθένεια οὐκ ἔστι πρὸς θάνατον, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, ἵνα δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ δι' αὐτῆς.

5 Ἠγάπα δὲ ὁ Ἰησοῦς τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡς οὖν ἤκουσεν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε μὲν ἔμεινεν ἐν ᾧ ἦν τόπῳ δύο ἡμέρας.

7 Ἔπειτα μετὰ τοῦτο λέγει τοῖς μαθηταῖς· Ἄγωμεν εἰς τὴν Ἰουδαίαν πάλιν.

8 Λέγουσιν αὐτῷ οἱ μαθηταί· Ῥαββεί, νῦν ἐζήτουν σε λιθάσαι οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐχὶ δώδεκά εἰσιν ὧραι τῆς ἡμέρας; ἐάν τις περιπατῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ, οὐ προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς τοῦ κόσμου τούτου βλέπει·

10 Ἐὰν δέ τις περιπατῇ ἐν τῇ νυκτί, προσκόπτει, ὅτι τὸ φῶς οὐκ ἔστιν ἐν αὐτῷ.

11 Ταῦτα εἶπε· καὶ μετὰ τοῦτο λέγει αὐτοῖς· Λάζαρος ὁ φίλος ἡμῶν κεκοίμηται· ἀλλὰ πορεύομαι ἵνα ἐξυπνίσω αὐτόν.

12 Εἶπον οὖν οἱ μαθηταὶ

4 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὡσαν τὸ ἤκουσεν, εἶπεν· Ἐτούτη ἡ ἀσθένεια δὲν εἶναι διὰ θάνατον, ἀλλὰ εἶναι διὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δοξασθῇ ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ διὰ μέσου αὐτῆς.

5 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀγαπᾶ τὴν Μάρθαν καὶ τὴν ἀδελφήν της καὶ τὸν Λάζαρον.

6 Ὡσαν ἄκουσε λοιπὸν ὅτι ἀσθενεῖ, τότε ἐμάθη εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἦτον, δύο ἡμέρας.

7 Μετὰ ταῦτα ὕστερον ἀπὸ τοῦτο λέγει εἰς τοὺς μαθητάδες· Ἂς πᾶμε πάλιν εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

8 Λέγουν τον οἱ μαθητάδες· Διδάσκαλε, ἀπὸ τώρα σὲ ἐζητοῦσαν οἱ Ἰουδαῖοι νὰ σὲ λιθάσουν, καὶ πάλιν ὑπάγεις ἐκεῖ;

9 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· Δὲν εἶναι δώδεκα ὧραις τῆς ἡμέρας; ὁποιος περιπατεῖ τὴν ἡμέραν, δὲν σκοντάπτει· ὅτι βλέπει τὸ φῶς τοῦ κόσμου ἐτοῦτου·

10 Ἀμὴ ὁποιος περιπατεῖ τὴν νύκτα, σκοντάπτει· ὅτι δὲν ἔχει τὸ φῶς εἰς τοῦ λόγου του.

11 Ἐτοῦτα εἶπεν· καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο τους λέγει· Λάζαρος ὁ φίλος μας ἐκοιμήθη· καὶ πηγαίνω νὰ τὸν ἐξυπνήσω.

12 Καὶ οἱ μαθητάδες

αὐτοῦ· Κυριε, εἰ κεκοίμηται, σωθησεται.

13 Εἰρηκει δε ὁ Ἰησῦς περὶ τοῦ θανάτου αὐτοῦ· ἐκεῖνοι δὲ ἔδοξαν ὅτι περὶ της κοιμησεως του ὑπνου λέγει.

14 Τότε οὖν εἶπεν αὐτοῖς ὁ Ἰησῦς παρρησία· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρω δι' ὑμᾶς (ἵνα πιστεύσητε) ὅτι οὐκ ἤμην ἐκεῖ· ἀλλ' ἄγωμεν πρὸς αὐτόν.

16 Εἶπεν οὖν Θωμᾶς, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, τοῖς συμμαθηταῖς· Ἄγωμεν καὶ ἡμεῖς, ἵνα ἀποθάνωμεν μετ' αὐτοῦ.

17 Ελθων οὖν ὁ Ἰησῦς εὗρεν αὐτον τέσσαρας ἡμέρας ἤδη ἐχοντα ἐν τῷ μνημείῳ.

18 (Ἦν δὲ ἡ Βηθανία ἐγγὺς τῶν Ἱεροσολύμων, ὡς ἀπὸ σταδίων δεκαπέντε·)

19 Καὶ πολλοὶ ἐκ των Ἰουδαίων ἐληλύθεισαν πρὸς τὰς περὶ Μάρθαν καὶ Μαρίαν, ἵνα παραμυθήσωνται αὐτὰς περὶ τοῦ ἀδελφοῦ αυτων.

20 Η οὖν Μάρθα ὡς ἤκουσεν ὅτι ὁ Ἰησῦς ἔρχεται, ὑπήντησεν αὐτῷ· Μαρία δὲ ἐν τῷ οἴκῳ ἐκαθέζετο.

21 Εἶπεν οὖν ἡ Μάρθα πρὸς τὸν Ἰησοῦν· Κυριε, εἰ ἦς ὧδε, ὁ ἀδελφός μου οὐκ ἂν ἐτεθνήκει·

εἶπαν· Αὐθέντη, ἂν ἐκοιμήθη, θέλει σωθῆ.

13 Καὶ ὁ Ἰησῦς τους εἶπε διὰ τὸν θάνατον τυ· καὶ ἐκείνους τους ἐφάνη, ὅτι διὰ τὸ κοίμησμα τοῦ ὕπνου λέγει.

14 Τοτε λοιπὸν τους εἶπε παρρησία· Λάζαρος ἀπέθανε·

15 Καὶ χαίρομαι διατ ἐσᾶς, (διὰ νὰ πιστεύσετε·) ὅτι ἐγω δεν ἤμουν ἐκεῖ· ἀλλὰ ἂς πᾶμεν εἰς αὐτόν.

16 Καὶ ὁ Θωμᾶς ὁπου ἐλεγετον Δίδυμος, εἶπε εἰς τους συμμαθητάδες τυ· Ας πᾶμεν καὶ ἐμεῖς, νὰ ἀποθάνωμεν μετ αὐτόν.

17 Οταν λοιπὸν ἔπῆγε ὁ Ἰησῦς, τον ηὗρεν ὁπου εἶχεν ὡραμαν τέσσαρες ἡμέραις εἰς το μνῆμα.

18 Καὶ ἡ Βηθανία ἦτον κοντα εἰς τα Ἱεροσόλυμα ἐως δεκαπέντε γάδια.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ τους Ἰουδαίους ἐπηγασιν εἰς την Μάρθαν καὶ Μαρίαν, νὰ ταῖς παηγορησιν διὰ τὸν ἀδελφόν τους.

20 Η Μάρθα λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ἐρχεται ὁ Ἰησῦς, τὸν ἐπροϋπάντησεν· ἀμὴ ἡ Μαρία ἐκάθιτεν εἰς τὸ σπῆτι.

21 Η Μάρθα λοιπὸν εἶπεν τοῦ Ἰησοῦ· Αὐθέντη, ἂν ησευ ἐδῶ, ὁ ἀδελφός μου δεν ἠθέλεν ἀποθάνη·

22 Ἀλλὰ καὶ οὖν οἶδα ὅτι ὅσα ἂν αἰτήσῃ τὸν Θεὸν, δώσει σοι ὁ Θεός.

23 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἀναστήσεται ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει αὐτῷ Μάρθα· Οἶδα ὅτι ἀναστήσεται ἐν τῇ ἀναστάσει ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

25 Εἶπεν αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγώ εἰμι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωή· ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ, κἂν ἀποθάνῃ, ζήσεται.

26 Καὶ πᾶς ὁ ζῶν καὶ πιστεύων εἰς ἐμὲ, οὐ μὴ ἀποθάνῃ εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· ἐγὼ πεπίστευκα, ὅτι σὺ εἶ ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ εἰς τὸν κόσμον ἐρχόμενος.

28 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἀπῆλθε, καὶ ἐφώνησε Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν αὐτῆς λάθρα, εἰποῦσα· Ὁ διδάσκαλος πάρεστι, καὶ φωνεῖ σε.

29 Ἐκείνη ὡς ἤκουσεν, ἐγείρεται ταχὺ, καὶ ἔρχεται πρὸς αὐτόν.

30 (Οὔπω δὲ ἐληλύθει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὴν κώμην· ἀλλ' ἦν ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ὑπήντησεν αὐτῷ ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι οἱ ὄντες μετ' αὐτῆς ἐν τῇ οἰκίᾳ καὶ παραμυθούμενοι αὐτὴν, ἰδόντες

22 Ἀλλὰ καὶ τῶρα οἶδα, ὅτι ὅσα ζητήσεις ἀπὸ τὸν Θεὸν, ὁ Θεὸς θέλει σὲ τὰ δώσει.

23 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Θέλει ἀναστηθῆ ὁ ἀδελφός σου.

24 Λέγει τε ἡ Μάρθα· Ἰξεύρω ὅτι θέλει ἀναστηθῆ εἰς τὴν ἀνάστασιν εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

25 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ εἶμαι ἡ ἀνάστασις καὶ ἡ ζωὴ· ὅποιος πιστεύει εἰς ἐμένα, ἂν καὶ ἀποθάνῃ, θέλει ζήσει·

26 Καὶ κάθε ἄνθρωπος ὁπού ζῇ καὶ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν ἀποθνήσει εἰς τὸν αἰῶνα. Πιστεύεις τοῦτο;

27 Λέγει τε ἡ Μάρθα· Ναὶ Αὐθεντὴ· ἐγὼ ἐπίστευσα, ὅτι ἐσὺ εἶσαι ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁπού ἔρχεται εἰς τὸν κόσμον.

28 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἐπῆγε καὶ ἐλάλησε τὴν Μαρίαν τὴν ἀδελφὴν της κρυφὰ, καὶ της εἶπεν· Ὁ διδάσκαλος εἶναι ἐδῶ, καὶ σὲ κράζει.

29 Ἐκείνη ὡσὰν τὸ ἤκουσεν, ἐσηκώθη γλίγωρα, καὶ ἐπῆγεν εἰς αὐτόν.

30 (Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἀκόμι δὲν ἐἶχεν ἐλθη εἰς τὸ χωρίον, ἀλλὰ ἦτον εἰς τὸν τόπον ὁπού τὸν ἀπάντησεν ἡ Μάρθα.)

31 Οἱ Ἰουδαῖοι λοιπὸν ὁπού ἦταν μετ' αὐτὴν εἰς τὸ σπῆτι, καὶ τὴν ἐπαρηγόρουσαν, ὡσὰν

τὴν Μαρίαν ὅτι ταχέως ἀνέστη καὶ ἐξῆλθεν, ἠκολούθησαν αὐτῇ, λέγοντες· Ὅτι ὑπάγει εἰς τὸ μνημεῖον, ἵνα κλαύσῃ ἐκεῖ.

32 Ἡ οὖν Μαρία ὡς ἦλθεν ὅπου ἦν ὁ Ἰησοῦς, ἰδοῦσα αὐτὸν, ἔπεσεν εἰς τοὺς πόδας αὐτοῦ, λέγουσα αὐτῷ· Κύριε, εἰ ἦς ὧδε, οὐκ ἂν ἀπέθανέ μου ὁ ἀδελφός.

33 Ἰησοῦς οὖν, ὡς εἶδεν αὐτὴν κλαίουσαν, καὶ τοὺς συνελθόντας αὐτῇ Ἰουδαίους κλαίοντας, ἐνεβριμήσατο τῷ πνεύματι, καὶ ἐτάραξεν ἑαυτόν·

34 Καὶ εἶπε· Ποῦ τεθείκατε αὐτόν; Λέγουσιν αὐτῷ· Κύριε, ἔρχου καὶ ἴδε.

35 Ἐδάκρυσεν ὁ Ἰησοῦς.

36 Ἔλεγον οὖν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδε πῶς ἐφίλει αὐτόν.

37 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν εἶπον· Οὐκ ἠδύνατο οὗτος, ὁ ἀνοίξας τοὺς ὀφθαλμοὺς τοῦ τυφλοῦ, ποιῆσαι ἵνα καὶ οὗτος μὴ ἀποθάνῃ;

38 Ἰησοῦς οὖν πάλιν ἐμβριμώμενος ἐν ἑαυτῷ, ἔρχεται εἰς τὸ μνημεῖον· Ἦν δὲ σπήλαιον, καὶ λίθος ἐπέκειτο ἐπ' αὐτῷ.

39 Λέγει ὁ Ἰησοῦς· Ἄρατε τὸν λίθον. Λέγει αὐτῷ ἡ ἀδελφὴ τοῦ τεθνηκότος Μάρ-

εἶδαν τὴν Μαρίαν ὅτι ἰσηκώθη γλήγορα καὶ εὐγῆκεν ἔξω, τὴν ἀκολούθησαν, λογιάζοντες· Ὅτι πάγει εἰς τὸ μνῆμα, διὰ νὰ κλαύσῃ ἐκεῖ.

32 Ἡ Μαρία λοιπὸν ὡσὰν ἐπῆγε ἐκεῖ ὁπού ἦτον ὁ Ἰησοῦς, καὶ τὸν εἶδεν, ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια τού, λέγοντας τού· Ἀφέντη, ἐὰν ἤσουν ἐδῶ, δὲν ἤθελεν ἀποθάνῃ ὁ ἀδελφός μου.

33 Ὁ Ἰησοῦς ὡσὰν τὴν εἶδε ὁπού ἔκλαιε, καὶ τοὺς Ἰουδαίους ὁπού ἦταν μαζύ καὶ ἔκλαιαν, ἐπόνεσεν ἡ ψυχή του, καὶ ἰσυγχύσθη·

34 Καὶ εἶπεν· Ποῦ τὸν ἐβάλετε; Λέγουν τού· Ἀφέντη, ἔλα καὶ ἴδε.

35 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἐδάκρυσε.

36 Ἔλεγαν λοιπὸν οἱ Ἰουδαῖοι· Ἴδες πῶς τὸν ἀγάπα.

37 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς εἶπαν· Ἐτοῦτος ὁπού ἄνοιξε τὰ μάτια τοῦ τυφλοῦ, δὲν ἐδύνατον νὰ κάμῃ, (καὶ ἐτοῦτος,) νὰ μὴν ἀποθάνῃ ἐτοῦτος;

38 Καὶ ὁ Ἰησοῦς πάλιν βρυχώμενος μέσα του, ἐπῆγε εἰς τὸ μνημεῖον· Καὶ ἦτον σπήλαιον, καὶ ἀπάνω εἰς αὐτὸ ἐκειτότον πέτρα.

39 Καὶ λέγει ὁ Ἰησοῦς· Σηκώσετε τὴν πέτραν. Λέγει του ἡ ἀδελφὴ τοῦ ἀποθαμμένου

θα· Κυριε, ἤδη ὄζει· τεταρταῖος γαρ ἐστι.

40 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;

41 Ἦραν οὖν τὸν λίθον, ὅπου ὁ τεθνηκὼς κείμενος· Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω, καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.

42 Ἐγω δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτε μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

43 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

44 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο· Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Λύσατε αὐτὸν, καὶ ἄφετε ὑπαγειν.

45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν, καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

46 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς.

ἡ Μάρθα· Κύριε, ὀσμᾶται ἤδη, τεταρταῖος γάρ ἐστιν.

40 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶπόν σοι ὅτι ἐὰν πιστεύσῃς, ὄψει τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ;

41 Ἦραν οὖν τὸν λίθον, ὅπου ὁ τεθνηκὼς κείμενος· Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἦρε τοὺς ὀφθαλμοὺς ἄνω, καὶ εἶπε· Πάτερ, εὐχαριστῶ σοι ὅτι ἤκουσάς μου.

42 Ἐγω δὲ ἤδειν ὅτι πάντοτε μου ἀκούεις· ἀλλὰ διὰ τὸν ὄχλον τὸν περιεστῶτα εἶπον, ἵνα πιστεύσωσιν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

43 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, φωνῇ μεγάλῃ ἐκραύγασε· Λάζαρε, δεῦρο ἔξω.

44 Καὶ ἐξῆλθεν ὁ τεθνηκὼς, δεδεμένος τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας κειρίαις· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ σουδαρίῳ περιεδέδετο· Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Λύσατε αὐτὸν, καὶ ἄφετε ὑπαγειν.

45 Πολλοὶ οὖν ἐκ τῶν Ἰουδαίων οἱ ἐλθόντες πρὸς τὴν Μαρίαν, καὶ θεασάμενοι ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν.

46 Τινὲς δὲ ἐξ αὐτῶν ἀπῆλθον πρὸς τοὺς Φαρισαίους, καὶ εἶπον αὐτοῖς ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς.

47 Συνηγαγον οὖν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι συνέδριον, καὶ ἔλεγον· Τί ποιοῦμεν; ὅτι οὗτος ὁ ἄνθρωπος πολλὰ σημεῖα ποιεῖ.

48 Ἐὰν ἀφωμεν αὐτὸν οὕτω, πάντες πιστεύσουσιν εἰς αὐτόν· καὶ ἐλεύσονται οἱ Ρωμαῖοι, καὶ ἀρουσιν ἡμῶν καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος.

49 Εἷς δέ τις ἐξ αὐτῶν Καϊάφας, ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, εἶπεν αὐτοῖς· Ὑμεῖς οὐκ οἴδατε οὐδέν·

50 Οὐδὲ διαλογίζεσθε ὅτι συμφέρει ἡμῖν ἵνα εἷς ἄνθρωπος ἀποθάνῃ ὑπὲρ τοῦ λαοῦ, καὶ μὴ ὅλον τὸ ἔθνος ἀπόληται.

51 Τοῦτο δὲ ἀφ' ἑαυτοῦ οὐκ εἶπεν· ἀλλ' ἀρχιερεὺς ὢν τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου, προεφήτευσεν ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς ἀποθνήσκειν ὑπὲρ τοῦ ἔθνους·

52 Καὶ οὐχ ὑπὲρ τοῦ ἔθνους μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διεσκορπισμένα συναγάγῃ εἰς ἕν.

53 Ἀπ' ἐκείνης οὖν τῆς ἡμέρας συνεβουλεύσαντο ἵνα ἀποκτείνωσιν αὐτόν.

47 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς λοιπὸν καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐκάμαν σύνοδον, καὶ ἔλεγαν· τί νὰ κάμωμεν; ὅτι ὁ ἄνθρωπος οὗτος κάμνει πολλὰ σημεῖα.

48 Ἂν τὸν ἀφήσωμεν ἔτζι, ὅλοι θέλουν πιστεύσει εἰς αὐτόν· καὶ θέλουν ἔλθει οἱ Ρωμαῖοι, καὶ θέλουν χαλάσει καὶ τὸν τόπον καὶ τὸ ἔθνος μας.

49 Καὶ κάποιος ἀπ' αὐτοὺς, Καϊάφας, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς δὲν ἐξεύρετε τίποτες·

50 Οὐδὲ βάνετε εἰς τὸν νοῦν σᾶς, ὅτι καλλίτερον μας εἶναι, νὰ ἀποθάνῃ ἕνας ἄνθρωπος ἀντὶς διὰ τὸν λαὸν, καὶ νὰ μὴν χαλασθῇ ὅλον τὸ ἔθνος.

51 Καὶ τοῦτο δὲν τὸ εἶπεν ἀπὸ λόγου του· ἀλλὰ μὲ τὸ νὰ εἶναι ἀρχιερεὺς τοῦ χρόνου ἐκείνου, ἐπροφήτευσεν, ὅτι ἔμελλεν ὁ Ἰησοῦς νὰ ἀποθάνῃ διὰ τὸ ἔθνος·

52 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸ ἔθνος, ἀλλὰ διὰ νὰ μαζώξῃ εἰς ἕνα τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ τὰ διασκορπισμένα.

53 Ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν λοιπὸν ἐσυμβουλεύθηκαν, νὰ τὸν χαλάσουν.

54 Ἰησοῦς οὖν οὐκέτι παρρησίᾳ περιεπάτει ἐν τοῖς Ἰουδαίοις, ἀλλὰ ἀπῆλθεν ἐκεῖθεν εἰς τὴν χώραν ἐγγὺς τῆς ἐρήμου, εἰς Ἐφραὶμ λεγομένην πόλιν· κἀκεῖ διέτριβε μετὰ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ.

54 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν πλέον παρρησίᾳ δὲν ἐπεριπάτει εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ ὑπῆγεν ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν χώραν ὁποῦ εἶναι κοντὰ εἰς τὴν ἔρημον, εἰς πόλιν ὁποῦ λέγεται Ἐφραΐμ· καὶ ἐκεῖ διετριβε μὲ τοὺς μαθητάδες του.

55 Ἦν δὲ ἐγγὺς τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβησαν πολλοὶ εἰς Ἱεροσόλυμα ἐκ τῆς χώρας πρὸ τοῦ πάσχα, ἵνα ἁγνίσωσιν ἑαυτούς.

55 Καὶ ἦτον σημὰ τὸ πάσχα τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἀνέβηκαν πολλοὶ ἀπὸ τὴν χώραν εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα, διὰ νὰ καθαρίσουν τοὺ λογοῦ τους.

56 Ἐζήτουν οὖν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐλεγον μετ' ἀλλήλων ἐν τῷ ἱερῷ ἑστηκότες· Τί δοκεῖ ὑμῖν, ὅτι οὐ μὴ ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

56 Καὶ ἐζητοῦσαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐλεγαν ἕνας μὲ τοὺς ἄλλους, ἐκεῖ ὁποῦ ἐστέκουνταν εἰς τὸ ἱερόν· Τί σᾶς φαίνεται, ὅτι (τάχα) νὰ μὴν ἔλθῃ εἰς τὴν ἑορτήν;

57 Δεδώκεισαν δὲ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐντολήν, ἵνα ἐάν τις γνῷ ποῦ ἐστι, μηνύσῃ, ὅπως πιάσωσιν αὐτόν.

57 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ Φαρισαῖοι ἐδωκαν παραγγελίαν, ἂν ἰσως καὶ γνωρίσῃ κανεὶς πὺ εἶναι, νὰ τὸς τὸ εἰπῇ, διὰ νὰ τὸν πιάσουν.

Κεφ. ιβ'. 12.

Ὁ οὖν Ἰησοῦς πρὸ ἓξ ἡμερῶν τοῦ πάσχα ἦλθεν εἰς Βηθανίαν, ὅπου ἦν Λάζαρος ὁ τεθνηκώς, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν ἓξ ἡμέραις προτίτερα ἀπὸ τὸ πάσχα ἦλθεν εἰς τὴν Βηθανίαν, ἐκεῖ ὁποῦ ἦτον ὁ Λαζαρος· ὁποῦ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

2 Ἐποίησαν οὖν αὐτῷ δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα διηκόνει· ὁ δὲ Λάζαρος εἷς ἦν τῶν συνανακειμένων αὐτῷ.

3 Ἡ οὖν Μαρία, λαβοῦσα λίτραν μύρου νάρδου πιστικῆς πολυτίμου, ἤλειψε τοὺς πόδας τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐξέμαξε ταῖς θριξὶν αὐτῆς τοὺς πόδας αὐτοῦ· ἡ δὲ οἰκία ἐπληρώθη ἐκ τῆς ὀσμῆς τοῦ μύρου.

4 Λέγει οὖν εἷς ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, Ἰούδας Σίμωνος Ἰσκαριώτης, ὁ μέλλων αὐτὸν παραδιδόναι·

5 Διατί τοῦτο τὸ μύρον οὐκ ἐπράθη τριακοσίων δηναρίων, καὶ ἐδόθη πτωχοῖς;

6 Εἶπε δὲ τοῦτο, οὐχ ὅτι περὶ τῶν πτωχῶν ἔμελεν αὐτῷ, ἀλλ' ὅτι κλέπτης ἦν, καὶ τὸ γλωσσόκομον εἶχε, καὶ τὰ βαλλόμενα ἐβάσταζε.

7 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς· Ἄφες αὐτήν· εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου τετήρηκεν αὐτό.

8 Τοὺς πτωχοὺς γὰρ πάντοτε ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν, ἐμὲ δὲ οὐ πάντοτε ἔχετε.

9 Ἔγνω οὖν ὄχλος πολὺς ἐκ τῶν Ἰουδαίων ὅτι ἐκεῖ ἐστι· καὶ ἦλθον οὐ διὰ τὸν Ἰησοῦν μόνον, ἀλλ' ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἴδωσιν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν.

2 Ἐκαμαν τε λοιπὸν δεῖπνον ἐκεῖ, καὶ ἡ Μάρθα ὑπηρέτει· καὶ ὁ Λάζαρος ἦτον εἷς ἀπ' ἐκείνους ὁπου ἐκάθηνταν εἰς τὴν τράπεζαν μαζὺ με τὸν Ἰησοῦν.

3 Ἡ Μαρία λοιπὸν ἔπηρε μίαν λίτραν μύρον ἀπὸ νάρδον ἐγρὺν πολυτίμητον, καὶ ἄλειψε τὰ ποδάρια τοῦ Ἰησοῦ, καὶ με τὰ μαλιά της τὰ ἐσφυγγισε· καὶ το σπίτι ἐγέμισε ἀπὸ τὴν μυρωδιὰν τοῦ μύρου.

4 Λέγει λοιπὸν εἷς ἀπὸ τοὺς μαθητάδες του, Ἰούδας ὁ υἱὸς τοῦ Σίμωνος ὁ Ἰσκαριώτης, ὁπου ἔμελλε νὰ τὸν παραδώσῃ·

5 Διατί δὲν ἐπουλήθη ἐτοῦτο τὸ μύρον διὰ τριακόσια δηνάρια, νὰ δοθῇ εἰς τοὺς πτωχούς;

6 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπεν, ὄχι πὼς τοὺς ἔμελε διὰ τοὺς πτωχούς, ἀλλὰ διατὶ ἦτον κλέπτης, καὶ ἐβάζε τὸ πουγγίον, καὶ ἔκραττε ἐκεῖνα ὁπου ἐβάνανε.

7 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εἶπε· Ἄφης τη· (ὅτι) τὸ ἐφύλαξεν εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ ἐνταφιασμοῦ μου.

8 Διατὶ τοὺς πτωχοὺς τοὺς ἔχετε πάντοτε μαζύ σας, ἀμὰν ἐμένα πάντοτε δὲν μὲ ἔχετε.

9 Καὶ πολὺς ὄχλος τῶν Ἰουδαίων ἐμαθαν ὅτι ἐκεῖ εἶναι· καὶ ἦλθαν ὄχι μοναχὰ διὰ τὸν Ἰησοῦν, ἀλλὰ διὰ νὰ ἰδοῦσι καὶ τὸν Λάζαρον, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

10 Ἐβουλεύσαντο δὲ οἱ ἀρχιερεῖς ἵνα καὶ τὸν Λάζαρον ἀποκτείνωσιν·

11 ὅτι πολλοὶ δι' αὐτὸν ὑπῆγον τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐπίστευον εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τῇ ἐπαύριον ὄχλος πολὺς ὁ ἐλθὼν εἰς τὴν ἑορτὴν, ἀκούσαντες ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς Ἱεροσόλυμα,

13 Ἔλαβον τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ ἐξῆλθον εἰς ὑπάντησιν αὐτῷ καὶ ἔκραζον· Ὡσαννά, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Εὑρὼν δὲ ὁ Ἰησοῦς ὀνάριον, ἐκάθισεν ἐπ' αὐτό, καθὼς ἐστὶ γεγραμμένον·

15 Μὴ φοβοῦ θύγατερ Σιών· ἰδοὺ, ὁ βασιλεύς σου ἔρχεται, καθήμενος ἐπὶ πῶλον ὄνου.

16 Ταῦτα δὲ οὐκ ἔγνωσαν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ τὸ πρῶτον· ἀλλ' ὅτε ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐμνήσθησαν ὅτι ταῦτα ἦν ἐπ' αὐτῷ γεγραμμένα, καὶ ταῦτα ἐποίησαν αὐτῷ.

17 Ἐμαρτύρει οὖν ὁ ὄχλος ὁ ὢν μετ' αὐτοῦ, ὅτε τὸν Λάζαρον ἐφώνησεν ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

10 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς ἐσυμβουλεύθησαν, νὰ σκοτώσουν καὶ τὸν Λάζαρον·

11 Διατὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους διὰ τὸν (Λάζαρον) παρακινούμενοι ἐπήγαιναν, καὶ ἐπίστευαν εἰς τὸν Ἰησοῦν.

12 Τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ πολὺς ὄχλος ὁποὺ ἐπῆγε εἰς τὴν ἑορτὴν, ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα,

13 Ἐπῆραν τὰ βαΐα τῶν φοινίκων, καὶ εὐγῆκαν νὰ τὸν ἀπαντήσουν, καὶ ἔκραζαν· Ὡσαννὰ, εὐλογημένος ὁ ἐρχόμενος ἐν ὀνόματι Κυρίου, ὁ βασιλεὺς τοῦ Ἰσραήλ.

14 Καὶ ὁ Ἰησοῦς εὗρε γαϊδουράκι, καὶ ἐκάθισε ἀπάνω του, καθὼς εἶναι γεγραμμένον·

15 Ὦ θυγατέρ Σιὼν μὴν φοβᾶσαι· νὰ, ὁ βασιλεύς σου ὁποὺ ἔρχεται καβαλάρης ἀπάνω εἰς τὸ πουλάρι τῆς γαϊδάρας.

16 Καὶ ἐτοῦτα δὲν τὰ ἐγνώρισαν οἱ μαθηταδες του εἰς τὴν ἀρχήν· ἀλλὰ ὅταν ἐδοξάσθη ὁ Ἰησοῦς, τότε ἐθυμήθηκαν, ὅτι ἐτοῦτα ἦταν γεγραμμένα δι' αὐτὸν, καὶ ἐτοῦτα ἔκαμαν εἰς αὐτόν.

17 Τὸ πλῆθος λοιπὸν ἐμαρτύρα ὁποὺ ἦταν μετ' αὐτὸν, ὅτι ἐβάλωσε τὸν Λάζαρον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

18 Διὰ τοῦτο καὶ ὑπηντησεν αυτω ὁ ὀχλος· ὁτι ἠκουσε τουτο αὐτὸν πεποιηκέναι τὸ σημεῖον.

19 Οἱ οὖν Φαρισαῖοι εἰπον πρὸς ἑαυτους· Θεωρεῖτε ὁτι οὐκ ωφελεῖτε οὐδεν; ἴδε, ὁ κοσμος ὀπίσω αὐτου ἀπηλθεν.

20 Ἦσαν δὲ τινες Ἕλληνες ἐκ των ἀναβαινόντων ἵνα προσκυνησωσιν ἐν τῃ ἑορτῃ.

21 Οὗτοι οὖν προσηλθον Φιλίππῳ τῳ ἀπὸ Βηθσαϊδὰ της Γαλιλαίας, καὶ ἠρωτων αὐτὸν, λέγοντες· Κυριε, θέλομεν τὸν Ἰησουν ἰδεῖν.

22 Ἔρχεται Φίλιππος καὶ λέγει τῳ Ἀνδρέᾳ· καὶ πάλιν Ἀνδρέας καὶ Φίλιππος λέγουσι τῳ Ἰησου.

23 Ὁ δὲ Ἰησους ἀπεκρίνατο αὐτοῖς, λέγων· Ἐληλυθεν ἡ ὡρα ἵνα δοξασθῃ ὁ υἱὸς του ἀνθρωπου.

24 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ἐαν μὴ ὁ κόκκος του σίτου πεσων εἰς την γην ἀποθανῃ, αὐτὸς μόνος μένει· ἐαν δὲ ἀποθάνῃ, πολυν καρπὸν φέρει.

25 Ὁ φιλῶν την ψυχὴν αὐτου, ἀπολέσει αὐτὴν· καὶ ὁ μισῶν την ψυχὴν αὐτου ἐν τῳ κόσμῳ τουτῳ, εἰς ζωὴν αἰωνιον φυλάξει αὐτὴν.

26 Ἐαν ἐμοὶ διακονῃ τις,

18 Καὶ διὰ τουτο τὸν ἀπαντησε τὸ πληθος· ὅτι ἄκουσε πῶς ἔκαμεν αὐτὸς τοῦτο τὸ σημεῖον.

19 Οἱ Φαρισαῖοι λοιπὸν εἶπαν ἀπάμεσά τους· Βλέπετε πως δὲν ὠφελεῖτε τίποτες; νά, ὁ κόσμος ὅλος ὀπου ἐπῆγεν κατόπιν του.

20 Ἦταν καὶ κάποιοι Ἕλληνες ἀπὸ ἐκεῖνος ὁπου ἀνέβαιναν νὰ προσκυνήσουν εἰς την ἑορτήν·

21 Ἐτοῦτοι λοιπὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Φίλιππον ὁπου ἦτον ἀπὸ την Βηθσαϊδὰ (ἡ ὁποῖα εἶναι πόλις) της Γαλιλαίας, καὶ τὸν ἐρωτοῦσαν, καὶ ἔλεγαν· Αὐθέντη, θέλομεν νὰ εἰδοῦμεν τὸν Ἰησουν.

22 Ἔρχεται ὁ Φίλιππος καὶ λέγει το εἰς τὸν Ἀνδρέαν· καὶ ὁ Ἀνδρέας καὶ ὁ Φίλιππος πάλιν το εἶπαν εἰς τον Ἰησουν.

23 Καὶ ὁ Ἰησους τους ἀπεκρίθη, καὶ εἶπεν· Ἦλθεν ἡ ὥρα, νὰ δοξασθῃ ὁ υἱος τοῦ ἀνθρωπου.

24 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· ἐαν δὲν πέσῃ τὸ σπειρὶ τοῦ σιταριοῦ εἰς την γην νὰ ἀποθάνῃ, αὐτὸ μοναχὸν ἀπομένει· ἀμὴ ἂν ἀποθάνῃ, φέρνει πολυν καρπόν.

25 Ἐκεῖνος ὁπου ἀγαπᾷ την ζωὴν του, θέλει την χάσει· καὶ ὁποῖος την μισᾷ εἰς τον κόσμον τουτον, θέλει την φυλάξει εἰς την ζωὴν την αἰώνιον.

26 Ἐὰν μὲ ὑπηρετᾷ καὶ-

ἐμοὶ ἀκολουθείτω· καὶ ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, ἐκεῖ καὶ ὁ διάκονός μου ἔσται· καὶ ἐάν τις ἐμοὶ διακονῇ, τιμήσει αὐτὸν ὁ πατήρ.

27 Νῦν ἡ ψυχή μου τετάρακται· καὶ τί εἴπω; Πάτερ, σῶσόν με ἐκ τῆς ὥρας ταύτης· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθον εἰς τὴν ὥραν ταύτην.

28 Πάτερ, δόξασόν σου τὸ ὄνομα. Ἦλθεν οὖν φωνὴ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Καὶ ἐδόξασα, καὶ πάλιν δοξάσω.

29 Ὁ οὖν ὄχλος ὁ ἑστὼς καὶ ἀκούσας, ἔλεγε βροντὴν γεγονέναι. Ἄλλοι ἔλεγον· Ἄγγελος αὐτῷ λελάληκεν.

30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Οὐ δι' ἐμὲ αὕτη ἡ φωνὴ γέγονεν, ἀλλὰ δι' ὑμᾶς.

31 Νῦν κρίσις ἐστὶ τοῦ κόσμου τούτου· νῦν ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου ἐκβληθήσεται ἔξω.

32 Κἀγώ, ἐὰν ὑψωθῶ ἐκ τῆς γῆς, πάντας ἑλκύσω πρὸς ἐμαυτόν.

33 (Τοῦτο δὲ ἔλεγε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.)

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ ὄχλος· Ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐκ τοῦ νόμου ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς σὺ λέγεις, ὅτι δεῖ ὑψωθῆναι τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου; τίς ἐστιν οὗτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

νας, ἂς μὲ ἀκολουθᾷ· καὶ ὅπου εἶμαι ἐγὼ, ἐκεῖ θέλει εἶσθαι καὶ ὁ ὑπηρέτης ὁ ἐδικός μου· καὶ ἂν μὲ ὑπηρετᾷ κανένας, θέλει τὸν τιμήσει ὁ πατήρ.

27 Τώρα ἡ ψυχή μου εἶναι ταραγμένη· καὶ τί νὰ εἰπω; Ὦ πάτερ, ἐλευθέρωσε με ἀπὸ τὴν ὥραν ἐτούτην· ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὴν ὥραν ἐτούτην.

28 Ὦ πάτερ, δόξασον τὸ ὄνομά σου. Φωνὴ ἦλθεν λοιπὸν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν (λέγουσα·) Καὶ τὸ ἐδόξασα, καὶ πάλιν θέλω τὸ δοξάσει.

29 Ὁ ὄχλος λοιπὸν ὁπού ἐστέκοντουν καὶ ἄκουαν, ἔλεγαν τὰ εἶναι βροντή. Ἄλλοι ἔλεγαν· Ἄγγελος τοῦ ἐμίλησε.

30 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν· Ἐτούτη ἡ φωνὴ δὲν ἔγινε διὰ λόγου μου, ἀλλὰ διὰ λόγου σας.

31 Τώρα εἶναι ἡ κρίσις τοῦ κόσμου τούτου· τώρα ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου θέλει ριχθῇ ἔξω.

32 Καὶ ἐὰν ὑψωθῶ ἀπὸ τὴν γῆν, θέλω σύρει ὅλους εἰς τοῦ λόγου μου.

33 (Καὶ τοῦτο τὸ ἔλεγε σημαίνωντας μὲ τί λογῆς θάνατον ἐμέλλε νὰ ἀποθάνῃ.)

34 Ὁ ὄχλος τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐμεῖς ἀκούσαμεν ἀπὸ τὸν νόμον, ὅτι ὁ Χριστὸς μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ πῶς ἐσὺ λέγεις, κάποιες χρεία νὰ ὑψωθῇ ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου; ποῖος εἶναι ἐτοῦτος ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου;

35 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἔτι μικρὸν χρόνον τὸ φῶς μεθ' ὑμῶν ἐστί· περιπατεῖτε ἕως τὸ φῶς ἔχετε, ἵνα μὴ σκοτία ὑμᾶς καταλάβῃ· καὶ ὁ περιπατῶν ἐν τῇ σκοτίᾳ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει.

36 Ἕως τὸ φῶς ἔχετε, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, ἵνα υἱοὶ φωτὸς γένησθε. Ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἀπελθὼν ἐκρύβη ἀπ' αὐτῶν.

37 Τοσαῦτα δὲ αὐτοῦ σημεῖα πεποιηκότος ἐμπροσθεν αὐτῶν, οὐκ ἐπίστευον εἰς αὐτόν·

38 Ἵνα ὁ λόγος Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πληρωθῇ, ὃν εἶπε· Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμῶν, καὶ ὁ βραχίων Κυρίου τίνι ἀπεκαλύφθη;

39 Διὰ τοῦτο οὐκ ἠδύναντο πιστεύειν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας·

40 Τετύφλωκεν αὐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς, καὶ πεπώρωκεν αὐτῶν τὴν καρδίαν· ἵνα μὴ ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ νοήσωσι τῇ καρδίᾳ, καὶ ἐπιστραφῶσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

41 Ταῦτα εἶπεν Ἡσαΐας ὅτι εἶδε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐλάλησε περὶ αὐτοῦ.

42 Ὅμως μέντοι καὶ ἐκ τῶν ἀρχόντων πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους οὐχ ὡμολόγουν, ἵνα μὴ ἀποσυνάγωγοι γένωνται.

35 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς (πάλιν) ὁ Ἰησοῦς· Ἀκόμη ὀλίγον καιρὸν τὸ φῶς εἶναι μεθ' ὑμῶν ἐστί· περπατεῖτε ἕως ὅπου ἔχετε τὸ φῶς, διὰ νὰ μὴν σᾶς πλακώσῃ τὸ σκοτάδι· καὶ ὅποιος περπατεῖ εἰς τὸ σκοτάδι, δὲν ἠξεύρει ποῦ ὑπάγει.

36 Ἕως ὅπου ἔχετε τὸ φῶς, πιστεύετε εἰς τὸ φῶς, διὰ νὰ γενῆτε υἱοὶ τοῦ φωτός. Ἐτελείωσε ταῦτα ἐλάλησεν ὁ Ἰησοῦς, ἔπειτα ὑπῆγε καὶ ἐκρύβη ἀπ' αὐτούς.

37 Καὶ τόσα σημεῖα ὅπου ἔκαμεν ἐμπρός των, δὲν ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν·

38 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, ὅπου εἶπεν· Αὐθέντη, τίς ἐπίστευσε τὸ κήρυγμά μας; καὶ ὁ βραχίων Κυρίου εἰς τίνα ἀπεκαλύφθη;

39 Διὰ τοῦτο δὲν ἠμποροῦσαν νὰ πιστεύσουν, ὅτι πάλιν εἶπεν Ἡσαΐας·

40 Ἐτύφλωσε τὰ μάτια των, καὶ ἐσκλήρυνε τὴν καρδίαν των· διὰ νὰ μὴν ἰδοῦσι μὲ τὰ μάτιά των, καὶ νοήσουν μὲ τὴν καρδίαν των, καὶ γυρίσουν, καὶ τοὺς ἰατρεύσω.

41 Ἐτοῦτα εἶπεν Ἡσαΐας, ὅταν εἶδε τὴν δόξαν του· καὶ ἐλάλησεν διὰ τὸν Χριστόν.

42 Ὅμως ἀκόμη καὶ ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν· ἀλλὰ διὰ τοὺς Φαρισαίους δὲν τὸν ὡμολόγησαν, διὰ νὰ μὴν διωχθοῦσιν ἀπὸ τὴν συναγωγήν·

43 Ἠγάπησαν γὰρ τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων μᾶλλον ἤπερ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Ἰησοῦς δὲ ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ὁ πιστεύων εἰς ἐμέ, οὐ πιστεύει εἰς ἐμὲ, ἀλλ᾽ εἰς τὸν πέμψαντά με.

45 Καὶ ὁ θεωρῶν ἐμέ, θεωρεῖ τὸν πέμψαντά με.

46 Ἐγὼ φῶς εἰς τὸν κόσμον ἐλήλυθα, ἵνα πᾶς ὁ πιστεύων εἰς ἐμὲ ἐν τῇ σκοτίᾳ μὴ μείνῃ.

47 Καὶ ἐάν τις μου ἀκούσῃ τῶν ῥημάτων, καὶ μὴ πιστεύσῃ, ἐγὼ οὐ κρίνω αὐτόν. Οὐ γὰρ ἦλθον ἵνα κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλ᾽ ἵνα σώσω τὸν κόσμον.

48 Ὁ ἀθετῶν ἐμὲ καὶ μὴ λαμβάνων τὰ ῥήματά μου, ἔχει τὸν κρίνοντα αὐτόν· ὁ λόγος ὃν ἐλάλησα, ἐκεῖνος κρινεῖ αὐτὸν ἐν τῇ ἐσχάτῃ ἡμέρᾳ.

49 Ὅτι ἐγὼ ἐξ ἐμαυτοῦ οὐκ ἐλάλησα· ἀλλ᾽ ὁ πέμψας με πατὴρ, αὐτός μοι ἐντολὴν ἔδωκε τί εἴπω καὶ τί λαλήσω.

50 Καὶ οἶδα ὅτι ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ ζωὴ αἰώνιός ἐστιν· ἃ οὖν λαλῶ ἐγὼ, καθὼς εἴρηκέ μοι ὁ πατὴρ, οὕτω λαλῶ.

43 Διατὶ ἠγάπησαν περισσότερον τὴν δόξαν τῶν ἀνθρώπων, παρὰ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ἔκραξε καὶ εἶπεν· Ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα, δὲν πιστεύει εἰς ἐμένα, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

45 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ βλέπει ἐμένα, βλέπει ἐκεῖνον ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

46 Ἐγὼ ἦλθα φῶς εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μὴν μείνῃ εἰς τὸ σκότος ἐκεῖνος ὁποῦ πιστεύει εἰς ἐμένα.

47 Καὶ ὁποιος ἀκούσῃ τὰ λόγιά μου, καὶ δὲν τὰ πιστεύσῃ, ἐγὼ δὲν τὸν κρίνω. Διατὶ δὲν ἦλθα νὰ κρίνω τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τὸν σώσω.

48 Ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ καταφρονᾷ, καὶ δὲν πιάνει τὰ λόγια μου, ἔχει ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν κρίνει· ὁ λόγος ὁποῦ ἐλάλησα ἐγὼ, ἐκεῖνος θέλει τὸν κρίνει εἰς τὴν ὑστερινὴν ἡμέραν.

49 Ὅτι ἐγὼ ἀπὸ λόγου μου δὲν ἐλάλησα· ἀλλὰ ὁ πατὴρ ὁποῦ μὲ ἔπεμψεν, αὐτὸς μοῦ παράγγειλε τί νὰ εἰπω, καὶ τί νὰ λαλήσω.

50 Καὶ ἠξεύρω ὅτι ἡ ἐντολή του εἶναι ζωὴ αἰώνιος· ἐκεῖνα λοιπὸν ὁποῦ ἐγὼ λαλῶ, καθὼς μὲ τὰ εἶπεν ὁ πατὴρ, ἔτζι τὰ λαλῶ.

Κιφ. ιγ. 13.

ΠΡΟ δὲ τῆς ἑορτῆς τὸ πάσχα, εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἐληλυθεν αὐτῷ ἡ ὥρα ἵνα μεταβῇ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου πρὸς τὸν πατέρα, ἀγαπήσας τοὺς ἰδίους τοὺς ἐν τῷ κόσμῳ, εἰς τέλος ἠγάπησεν αὐτούς.

2 Καὶ δείπνου γινομένου, (τοῦ διαβόλου ἤδη βεβληκότος εἰς τὴν καρδίαν Ἰούδα Σίμωνος Ἰσκαριώτου, ἵνα αὐτὸν παραδῷ·)

3 Εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἔδωκεν αὐτῷ ὁ πατὴρ εἰς τὰς χεῖρας, καὶ ὅτι ἀπὸ Θεοῦ ἐξῆλθε, καὶ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπάγει·

4 Ἐγείρεται ἐκ τοῦ δείπνου, καὶ τίθησι τὰ ἱμάτια· καὶ λαβὼν λέντιον, διέζωσεν ἑαυτόν.

5 Εἶτα βάλλει ὕδωρ εἰς τὸν νιπτῆρα, καὶ ἤρξατο νίπτειν τοὺς πόδας τῶν μαθητῶν, καὶ ἐκμάσσειν τῷ λεντίῳ ᾧ ἦν διεζωσμένος.

6 Ἔρχεται οὖν πρὸς Σίμωνα Πέτρον· καὶ λέγει αὐτῷ ἐκεῖνος· Κύριε, σὺ μου νίπτεις τοὺς πόδας;

7 Ἀπεκρίθη Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὃ ἐγὼ ποιῶ, σὺ οὐκ οἶδας ἄρτι, γνώσῃ δὲ μετὰ ταῦτα.

8 Λέγει αὐτῷ Πέτρος· Οὐ

ΚΑΙ πρωτύτερα ἀπὸ τὴν ἑορτὴν τοῦ πάσχα, ἐξεύρωντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα του, νὰ ὑπάγῃ ἀπὸ τοῦτον τὸν κόσμον νὰ πάγῃ εἰς τὸν πατέρα, μὲ τὸ νὰ ἀγαπήσῃ τοὺς ἰδικούς του ὁποὺ ἦταν εἰς τὸν κόσμον, εἰς τὸ τέλος τοὺς ἀγάπησε·

2 Καὶ ὡσὰν ἔγινε τὸ δεῖπνον, (ἐχωντας νὰ βάλῃ ὥραμαι ὁ διάβολος εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Ἰούδα τοῦ υἱοῦ τοῦ Σίμωνος τοῦ Ἰσκαριώτου, νὰ τὸν παραδώσῃ·)

3 Ἐξεύρωντας ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὅλα τὰ ἔδωκεν ὁ πατὴρ εἰς τὰ χέρια του, καὶ ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἦλθε, καὶ εἰς τὸν Θεὸν ὑπάγει,

4 Σηκώνεται ἀπὸ τὸ δεῖπνον, καὶ βάνει κάτω τὰ φορέματά του, καὶ πέρνοντας φιλὰ, ζ[illegible]

5 Καὶ ἀπιάνει νὰ βάλῃ νερὸ εἰς τὴν λακάνη, καὶ ἄρχισε νὰ νίπτῃ τὰ ποδάρια τῶν μαθητῶν, καὶ νὰ τὰ σφηγγίζῃ μὲ τὸ φωτὰ ὁποὺ ἦτον ζωσμένος.

6 Ἔρχεται λοιπὸν εἰς τὸν Σίμωνα τὸν Πέτρον· καὶ ἐκεῖνος τοῦ εἶπε· Αὐθέντη, ἐσὺ νίπτεις τὰ ποδάρια μου;

7 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη καὶ τοῦ εἶπε· Ἐκεῖνο ὁποὺ κάνω ἐγὼ, ἐσὺ τώρα δὲν τὸ γνωρίζεις, ἀμπὸν ὕστερον θέλεις τὸ γνωρίσει.

8 Λέγει του ὁ Πέτρος· Νὰ

μη νίψης τους πόδας μου εις τον αίωνα. Απεκρίθη αυτώ ο Ιησους· Εαν μη νίψω σε, δεν εχεις μέρος μετ' εμού.

9 Λέγει αυτώ Σίμων Πέτρος· Κύριε, μη τους πόδας μου μόνον, αλλα και τας χείρας και την κεφαλήν.

10 Λέγει αυτώ ο Ιησους· Ο λελουμένος δεν χρειάζεται ει μη να νίψη τους πόδας, αλλ' είναι καθαρος ολος· και υμείς καθαροί είσθε, αλλ' όχι πάντες.

11 Ηξευρε γαρ τον παραδιδοντα αυτόν· διά τουτο είπεν· Ουχι πάντες καθαροί είσθε.

12 Οτε ουν ένιψε τους πόδας αυτών, και έλαβε τα ιμάτια αυτού, ανεκλιθη πάλιν, είπε προς αυτούς· Γινώσκετε τί πεποίηκα υμίν;

13 Υμείς φωνείτε με· Ο διδάσκαλος και ο κύριος· και καλως λέγετε· είμι γαρ.

14 Εί ουν εγω ένιψα υμών τους πόδας, ο κύριος και ο διδάσκαλος, και υμείς οφείλετε αλλήλων να νίπτητε τους πόδας.

15 Υπόδειγμα γαρ έδωκα υμίν, ίνα καθως εγω εποίησα υμίν, και υμείς ποιήτε.

16 Αμήν αμήν λέγω υμίν, ουκ έστι δούλος μείζων του κυρίου αυτού, ουδέ απόστολος μείζων του πέμψαντος αυτόν.

μην νίψης τα ποδάρια μου εις τον αιώνα. Ο Ιησους του απεκρίθη· Αν δεν σε νίψω, δεν έχεις μερτικον μετ' εμένα.

9 Λέγει του ο Σίμων Πέτρος· Αυθέντη, όχι μοναχά τα ποδάρια μου, αλλα και τα χέρια μου, και το κεφάλι μου.

10 Λέγει του ο Ιησους· Ο λουσμενος δεν έχει χρεία παρά να νίψη τα ποδάρια του, άλλα είναι καθαρος ολος· και εσεις καθαροί είσθε, αλλ' όχι όλοι·

11 Διατι ήξευρεν εκείνον όπου τον παράδιδε· διά τουτο είπε· Δεν είσθε όλοι καθαροί.

12 Όταν ένιψε λοιπον τα ποδάρια των μαθητών, και έπηρε τα φερίματά του, εκάθισε πάλιν, και λέγει τους· Γνωρίζετε τί σας έκαμα;

13 Εσεις με κράζετε· Ο διδάσκαλος και ο αυθεντης· και καλα λέγετε, οτι είμαι.

14 Αν εγω λοιπον ο αυθεντης και ο διδάσκαλος ένιψα τα ποδάρια σας, χρεωστείτε και εσείς ένας του άλλου να νίπτετε τα ποδάρια.

15 Διατι παράδειγμα σας έδωκα, διά να καμήτε και εσείς, καθως έκαμα εγω εις εσάς.

16 Βεβαια βεβαια σας λέγω, δεν είναι κανένας δουλευτης μεγαλήτερος από τον αυθέντη του, ουδε απόστολος μεγαλήτερος απ' εκείνον όπου τον έστειλεν.

17 Εἰ ταῦτα οἴδατε, μακάριοί ἐστε ἐὰν ποιῆτε αὐτά.

18 Οὐ περὶ πάντων ὑμῶν λέγω· ἐγὼ οἶδα οὓς ἐξελεξάμην· ἀλλ' ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὁ τρώγων μετ' ἐμοῦ τὸν ἄρτον ἐπῆρεν ἐπ' ἐμὲ τὴν πτέρναν αὐτοῦ.

19 Ἀπ' ἄρτι λέγω ὑμῖν πρὸ τοῦ γενέσθαι, ἵνα ὅταν γένηται, πιστεύσητε ὅτι ἐγώ εἰμι.

20 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν· Ὁ λαμβάνων ἐάν τινα πέμψω, ἐμὲ λαμβάνει· ὁ δὲ ἐμὲ λαμβάνων, λαμβάνει τὸν πέμψαντά με.

21 Ταῦτα εἰπὼν ὁ Ἰησοῦς ἐταράχθη τῷ πνεύματι, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπε· Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὅτι εἷς ἐξ ὑμῶν παραδώσει με.

22 Ἔβλεπον οὖν εἰς ἀλλήλους οἱ μαθηταὶ, ἀποροῦμενοι περὶ τίνος λέγει.

23 Ἦν δὲ ἀνακείμενος εἷς τῶν μαθητῶν αὐτοῦ ἐν τῷ κόλπῳ τοῦ Ἰησοῦ, ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς.

24 Νεύει οὖν τούτῳ Σίμων Πέτρος πυθέσθαι τίς ἂν εἴη περὶ οὗ λέγει.

25 Ἐπιπεσὼν δὲ ἐκεῖνος ἐπὶ

17 Ἐὰν ἐξευρῆτε ταῦτα, καλότυχοι θέλετε εἶσθαι, ἂν τοὺς καμνετε.

18 Ἐγὼ δὲν λέγω διὰ ὅλους σας· διατὶ ἐξευρω ἐκείνους ὁποὺ ἐδιάλεξα· ἀλλὰ διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ (ὁποὺ λέγει·) Ἐκεῖνος ὁποὺ τρώγει ψωμὶ μετ' ἐμένα ἐσήκωσεν ἐναντία μου τὴν πτέρναν του.

19 Ἀπὸ τώρα σᾶς τὸ λέγω πρὸ τοῦ νὰ γένῃ, διὰ νὰ πιστεύσητε ὅταν γένῃ, ὅτι ἐγὼ εἶμαι.

20 Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω· Ὅτι ἐκεῖνος ὁποὺ δέχεται ἐκεῖνον ὁποὺ θέλω πέμψει, ἐμένα δέχεται· καὶ ἐκεῖνος ὁποὺ δέχεται ἐμένα, δέχεται ἐκεῖνον ὁποὺ μὲ ἔπεμψε.

21 Ἐτσὶ τὰ εἶπε ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐταράχθη εἰς τὴν ψυχήν του, καὶ ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπε· Βέβαια βέβαια σᾶς λέγω, ὅτι ἕνας ἀπὸ σᾶς θέλει μὲ παραδώσει.

22 Καὶ οἱ μαθηταὶ ἐβλέπαν ἑνας εἰς τὸν ἄλλον, καὶ ἀπόρεσαν διὰ ποῖον λέγει.

23 Καὶ ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάς του ἦτον πλαγιασμένος εἰς τὴν ἀγκάλην τοῦ Ἰησοῦ· τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶ ὁ Ἰησοῦς.

24 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος τοῦ ἔγνευσε νὰ τὸν ἐρωτήσῃ, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον λέγει.

25 Καὶ ἐκεῖνος ἔπεσε εἰς τὸ

τὸ τῆθ· τὸ Ἰησ, λεγει αὐτῶ· Κυριε, τίς ἐστι;

26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησους· Ἐκεῖνος ἐστιν ᾧ ἐγω βαψας το ψωμιον ἐπιδωσω. Καὶ ἐμβαψας τὸ ψωμιον, δίδωσιν Ἰούδα Σίμωνῶ Ἰσκαριωτη.

27 Καὶ μετὰ το ψωμίον τοτε εἰσηλθεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς. Λεγει οὖν αὐτῶ ὁ Ἰησους· Ὃ ποιεῖς, ποιησον ταχιον.

28 Τουτο δὲ οὐδεὶς ἐγνω των ανακειμένων προς τι εἶπεν αὐτῶ.

29 Τινες γὰρ ἐδοκουν, ἐπει τὸ γλωσσόκομον εἶχεν ὁ Ἰούδας, οτι λέγει αυτῶ ὁ Ἰησους· Ἀγορασον ὧν χρειαν ἐχομεν εἰς την ἑορτην· ἢ τοῖς πτωχοῖς ἵνα τι δῶ.

30 Λαβων οὖν το ψωμίον ἐκεινος, εὐθεως ἐξηλθεν· ἦν δὲ νύξ.

31 Ὅτε οὖν ἐξῆλθε, λέγει ὁ Ἰησους· Νῦν ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρωπου καὶ ὁ Θεος ἐδοξάσθη ἐν αὐτῶ.

32 Εἰ ὁ Θεος ἐδοξάσθη ἐν αὐτῶ, καὶ ὁ Θεος δοξασει αὐτὸν ἐν ἑαυτῶ, καὶ εὐθὺς δοξασει αὐτόν.

33 Τεκνία, ετι μικρον μεθ

τῆθ· τοῦ Ἰησ, καὶ λεγει τῶ· Αὐθεντη, ποῖος εἶναι;

26 Ἀποκρίνεται ὁ Ἰησους καὶ λεγει τῶ· Οποῖω ἐγω θελω δωσει τὸ ψωμάκιον ὁπου βυτισω, ἐκεῖνος εἶναι. Καὶ βυτωντας ἕνα ψωμάκιον, τὸ ἔδωσε τω Ἰούδα τὸν Ἰσκαριωτη του υἱὸν τοῦ Σίμωνῶ.

27 Καὶ ὕστερα ἀπο τὸ ψωμάκιον, ἐμβῆκεν εἰς ἐκεῖνον ὁ Σατανᾶς. Καὶ λέγει τῶ ὁ Ἰησους· Ὅ, τι ἔχεις νὰ κάμης, κάμε το γλίγωρα.

28 Καὶ ἀδὲ καπιος ἀπ' ἐκείνους ὁπου ἦταν ἐκεῖ καθήμενοι δὲν τὸ ἐγνωρισαν διατὶ εἶπε ἐτοῦτο εἰς τὸν Ἰούδαν.

29 Διατὶ κάποιοι ἐλόγιαζαν, ἐπειδὴ ὁ Ἰούδας εἶχε τὸ ταγγίον, ὅτι ὁ Ἰησους τοῦ εἶπεν· Ὅτι ἀγόρασε ἐκεῖνα ὁπου χρειαζόμεσθειν εἰς τὴν ἑορτήν· ἢ διὰ νὰ δώση τίποτες εἰς τους πτωχους.

30 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὡσαν ἔπηρε το ψωμίον, παρευθὺς εὐγῆκεν ἔξω· καὶ ἦτον νύκτα.

31 Ὅταν λοιπὸν εὐγῆκεν, λεγει ὁ Ἰησους· Τωρα ἐδοξάσθη ὁ υἱὸς τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὁ Θεος ἐδοξάσθη εἰς αὐτόν.

32 Ἐαν ὁ Θεὸς ἐδοξάσθη εἰς αὐτον, καὶ ὁ Θεὸς θέλει τὸν δοξάσει εἰς τὸ λόγο του, καὶ παρευθὺς θέλει τὸν δοξασει.

33 Παιδάκια μου, ἀκόμα ὀλίγον καιρὸν εἶμαι μετ' ἐσᾶς·

ὑμῶν εἰμι· ζητησατέ με, καὶ καθὼς εἶπον τοῖς Ἰουδαίοις· Ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγω, ὑμεῖς οὐ δύνασθε ἐλθεῖν· καὶ ὑμῖν λέγω ἄρτι.

34 Ἐντολὴν καινὴν δίδωμι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους· καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς, ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

35 Ἐν τούτῳ γνώσονται πάντες ὅτι ἐμοὶ μαθηταί ἐστε, ἐὰν ἀγάπην ἔχητε ἐν ἀλλήλοις.

36 Λέγει αὐτῷ Σίμων Πέτρος· Κύριε, ποῦ ὑπάγεις; Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅπου ὑπάγω, οὐ δύνασαί μοι νῦν ἀκολουθῆσαι, ὕστερον δὲ ἀκολουθήσεις μοι.

37 Λέγει αὐτῷ ὁ Πέτρος· Κύριε, διατί οὐ δύναμαί σοι ἀκολουθῆσαι ἄρτι; τὴν ψυχήν μου ὑπὲρ σοῦ θήσω.

38 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Τὴν ψυχήν σου ὑπὲρ ἐμοῦ θήσεις; Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, οὐ μὴ ἀλέκτωρ φωνήσει ἕως οὗ ἀπαρνήσῃ με τρίς.

θέλετε μὲ ζητήσει, καὶ καθὼς εἶπα εἰς τοὺς Ἰουδαίους· Ὅτι ὅπου ὑπάγω ἐγω, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ ἔλθετε· καὶ πρὸς ἐσᾶς τώρα λέγω.

34 Καινουργιαν ἐντολὴν σᾶς δίδω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ καθὼς σᾶς ἀγάπησα, ἔτζι καὶ ἐσεῖς νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

35 Μὲ τοῦτο θέλουν σᾶς γνωρίσει ὅλοι πὼς εἶσθε μαθηταῖς μου, ἐὰν ἔχητε ἀγάπην ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

36 Λέγει τοῦ ὁ Σίμων Πέτρος· Αὐθέντη, ποῦ ὑπάγεις; Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Ἐκεῖ ὁπου ὑπάγω ἐγω, ἐσὺ τώρα δὲν ἠμπορεῖς νὰ μὲ ἀκολουθήσῃς, ἀμὴ ὕστερα θέλεις μὲ ἀκολουθήσει.

37 Λέγει τοῦ ὁ Σίμων Πέτρος· Αὐθέντη, διατί δὲν δύνομαι νὰ σὲ ἀκολουθήσω τώρα; τὴν ζωήν μου νὰ βάλλω διὰ λόγου σου.

38 Ὁ Ἰησοῦς τοῦ ἀπεκρίθη· Τὴν ζωήν σου νὰ βάλλῃς διὰ λόγου μου; Βέβαια βέβαια σᾶ λέγω, ὁ πετεινὸς δὲν θέλει λαλήσει, ἕως ὁπου νὰ μὲ ἀρνηθῇς τρεῖς φοραῖς.

Κεφ. ιδ'. 14.

Μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἰς ἐμὲ πιστεύετε.

Δὲν μένει ταράσσεται ἡ καρδία σας· πιστεύετε εἰς τὸν Θεόν, πιστεύετε καὶ εἰς ἐμένα.

2 Εν τη οικια του πατρος μου μοναι πολλαι εισιν· ει δε μη, ειπον αν υμιν· πορευομαι ετοιμασαι τοπον υμιν.

3 Και εαν πορευθω, και ετοιμασω υμιν τοπον, παλιν ερχομαι και παραληψομαι υμας προς εμαυτον· ινα οπου ειμι εγω και υμεις ητε.

4 Και οπου εγω υπαγω οιδατε, και την οδον οιδατε.

5 Λεγει αυτω Θωμας· Κυριε, ουκ οιδαμεν που υπαγεις· και πως δυναμεθα την οδον ειδεναι;

6 Λεγει αυτω ο Ιησους· Εγω ειμι η οδος, και η αληθεια, και η ζωη· ουδεις ερχεται προς τον πατερα, ει μη δι εμου.

7 Ει εγνωκειτε με, και τον πατερα μου εγνωκειτε αν· και απ αρτι γινωσκετε αυτον, και εωρακατε αυτον.

8 Λεγει αυτω Φιλιππος· Κυριε, δειξον ημιν τον πατερα, και αρκει ημιν.

9 Λεγει αυτω ο Ιησους· Τοσουτον χρονον μεθ υμων ειμι, και ουκ εγνωκας με; Φιλιππε, ο εωρακως εμε, εωρακε τον πατερα· και πως συ λεγεις· Δειξον ημιν τον πατερα;

10 Ου πιστευεις οτι εγω εν τω πατρι, και ο πατηρ εν εμοι

2 Εις το σπιτι του πατρος μου ειναι πολλαις κατοικιαις· και εαν δεν ηταν, ηθελα σας ειπη· εγω παγω να σας ετοιμασω τοπον προτητερα.

3 Και εαν παγω, και σας ετοιμασω τοπον, παλιν ερχομαι, και θελω σας παρει εις του λογου μου· δια να ειστε και εσεις εκει οπου ειμαι και εγω.

4 Και οπου υπαγω εγω, εσεις το ξερετε, και την γραταν ξερετε.

5 Λεγει τω ο Θωμας· Αυθεντη, δεν ξερομεν που υπαγεις· και πως ημπορεμεν να ξερωμεν την γραταν;

6 Λεγει τω ο Ιησους· Εγω ειμαι η γρατα, και η αληθεια, και η ζωη· κανεις δεν ερχεται εις τον πατερα, παρα δια μεσου εμου.

7 Αν ηθελατε γνωριζη εμενα, ηθελετε γνωριζη και τον πατερα μου· απο τωρα τον γνωριζετε, και τον ειδετε.

8 Λεγει τω ο Φιλιππος· Αυθεντη, δειξε μας τον πατερα, και σωνει μας.

9 Λεγει τω ο Ιησους· Τοσον καιρον ειμαι μετ εσας, και δεν με εγνωρισες; Φιλιππε, εκεινος οπου ειδε εμενα, ειδε τον πατερα· και πως εσυ λεγεις· Δειξε μας τον πατερα;

10 Δεν πιστευεις οτι εγω ειμαι εις τον πατερα, και ο

ετι; τὰ ῥηματα ἃ ἐγω λαλω ὑμῖν, ἀπ ἐμαυτῦ οὐ λαλω· ὁ δὶ πατηρ ὁ ἐν ἐμοὶ μένων, αὐτὸς ποιεῖ τὰ ἔργα.

11 Πιστευιτε μοι ὁτι ἐγω ἐν τῳ πατρὶ, καὶ ὁ πατηρ ἐν ἐμοί ἐστιν· εἰ δὲ μὴ, διὰ τὰ ἔργα αὐτὰ πιστευιτέ μοι.

12 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω ὑμῖν, ὁ πιστευων εἰς ἐμὲ, τὰ ἔργα ἃ ἐγω ποιω, κακεῖνος ποιησει, καὶ μειζονα τούτων ποιησει· ὁτι ἐγω πρὸς τὸν πατέρα μὴ πορευομαι.

13 Καὶ ὁ, τι ἂν αἰτησητε ἐν τῳ ὀνόματί μου, τουτο ποιησω· ἱνα δοξασθῆ ὁ πατηρ ἐν τῳ υἱῳ.

14 Ἐαν τι αἰτησητε ἐν τῳ ὀνόματί μου, ἐγω ποιησω.

15 Ἐαν ἀγαπᾶτε μὶ, τὰς ἐντολὰς τὰς ἐμὰς τηρησατε.

16 Καὶ ἐγω ἐρωτησω τὸν πατέρα, καὶ ἄλλον παράκλητον δωσει ὑμῖν, ἱνα μένη μεθ ὑμων εἰς τὸν αἰῶνα·

17 Τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθειας, ὁ ὁ κοσμος οὐ δύναται λαβεῖν, ὁτι οὐ θεωρεῖ αὐτὸ, οὐδὶ γινωσκει αὐτό· ὑμεῖς δὶ γινωσκετε αὐτὸ, ὁτι παρ ὑμῖν μένει, καὶ ἐν ὑμιν ἐσται.

πατέρας εἶναι εἰς ἐμέ; τὰ λόγια ὁπὰ σᾶς λεγω, ἀπὸ λογυ μυ δεν τὰ λέγω· ἀλλὰ ὁ πατηρ ὁπὰ οὐρίσκεται εἰς ἐμέ, αὐτος καμνει τὰ ἔργα.

11 Μὶ πιστεύετε ὁτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τον πατέρα, καὶ ὁ πατὴρ εἶναι εἰς ἐμέ· εἰ δὲ μὴ, δι αὐτὰ τα ἔργα πιστεύετε μι.

12 Βέβαια βέβαια σᾶς λεγω, ἐκεῖνος ὁπὰ πιστευει εἰς ἐμέ, τὰ ἔργα ὁπὰ κάμω ἐγω, θέλει τα κάμει καὶ ἐκεῖνος, καὶ θέλει κάμει καὶ μεγαλήτερα ἀπὸ τᾶτα·

13 Ὁτι ἐγω παγαίνω εἰς τον πατέρα μυ, καὶ ὁ, τι καὶ ἂν ζητησετε εἰς τὸ ὀνομά μυ, θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ δοξασθῆ ὁ πατηρ εἰς τον υἱόν.

14 Ἐάν ζητήσετε τίποτις εἰς τὸ ὄνομα μυ, ἐγω θέλω τὸ καμει.

15 Ἐαν μι ἀγαπᾶτε, τὰις παραγγελιαις μὴ φυλάξετι.

16 Καὶ ἐγω θέλω παρακαλέσει τον πατέρα, καὶ θέλει σᾶς δώσει ἄλλυ παράκλητον, διὰ νὰ εὑρίσκεται μετ ἐσας εἰς τον αἰῶνα·

17 (Δηλαδὴ) τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθειας· τὸ ὁποῖον ὁ κόσμος δεν ἠμπορει νὰ τὸ πάρη, ὁτι δεν τὸ βλέπει, οὐδὲ τὸ γνωρίζει· ἀμὴ ἐσεῖς τὸ γνωρίζετε, ὁτι εἰς ἐσᾶς εὑρίσκεται, καὶ εἰς ἐσᾶς θέλει εἶσθαι.

18 Οὐκ ἀφήσω ὑμᾶς ὀρφανούς· ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς.

19 Ἔτι μικρὸν, καὶ ὁ κόσμος με οὐκέτι θεωρεῖ· ὑμεῖς δὲ θεωρεῖτέ με· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ὑμεῖς ζήσεσθε.

20 Ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ γνώσεσθε ὑμεῖς ὅτι ἐγὼ ἐν τῷ πατρί μου, καὶ ὑμεῖς ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν ὑμῖν.

21 Ὁ ἔχων τὰς ἐντολάς μου, καὶ τηρῶν αὐτὰς, ἐκεῖνός ἐστιν ὁ ἀγαπῶν με· ὁ δὲ ἀγαπῶν με, ἀγαπηθήσεται ὑπὸ τοῦ πατρός μου, καὶ ἐγὼ ἀγαπήσω αὐτὸν, καὶ ἐμφανίσω αὐτῷ ἐμαυτόν.

22 Λέγει αὐτῷ Ἰούδας, οὐχ ὁ Ἰσκαριώτης· Κύριε, τί γέγονεν ὅτι ἡμῖν μέλλεις ἐμφανίζειν σεαυτὸν, καὶ οὐχὶ τῷ κόσμῳ;

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τὸν λόγον μου τηρήσει· καὶ ὁ πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτὸν, καὶ πρὸς αὐτὸν ἐλευσόμεθα, καὶ μονὴν παρ' αὐτῷ ποιησόμεθα.

24 Ὁ μὴ ἀγαπῶν με, τοὺς λόγους μου οὐ τηρεῖ· καὶ ὁ λόγος ὃν ἀκούετε, οὐκ ἔστιν ἐμὸς, ἀλλὰ τοῦ πέμψαντός με πατρός.

18 Καὶ δὲν θέλω σᾶς ἀφήσει ὀρφανούς· ἔρχομαι (πάλιν) εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ὁ κόσμος πλέον δὲν μὲ βλέπει· ἀμὴ ἐσεῖς μὲ βλέπετε· ὅτι ἐγὼ ζῶ, καὶ ἐσεῖς θέλετε ζήσει.

20 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ἡμέραν θέλετε γνωρίσει ἐσεῖς, ὅτι ἐγὼ εἶμαι εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ ἐσεῖς εἰς ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσᾶς.

21 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει ταῖς ἐντολαῖς μου, καὶ ταῖς φυλάττει, ἐκεῖνος εἶναι ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἀγαπᾷ, θέλει ἀγαπηθῇ ἀπὸ τὸν πατέρα μου· καὶ ἐγὼ θέλω τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλω φανερώσει τοῦ λόγου μου εἰς αὐτόν.

22 Λέγει τοῦ ὁ Ἰούδας, (ὄχι ὁ Ἰσκαριώτης·) Αὐθέντη, τί ἔγινε ὅτι μέλλεις νὰ φανερώσῃς τοῦ λόγου σου εἰς ἐμᾶς, καὶ ὄχι εἰς τὸν κόσμον.

23 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς καὶ εἶπε τοῦ· Ἂν μέ τις ἀγαπᾷ, θέλει φυλάξει τὸν λόγον μου· καὶ ὁ πατήρ μου θέλει τὸν ἀγαπήσει, καὶ θέλομεν ἐλθῇ εἰς αὐτόν, καὶ θέλομεν κάμει κατοικίαν εἰς αὐτόν.

24 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν μὲ ἀγαπᾷ, δὲν φυλάττει τοὺς λόγους μου· καὶ ὁ λόγος ὁποῦ ἀκούετε, δὲν εἶναι ἰδικός μου, ἀλλὰ τοῦ πατρὸς ὁποῦ μὲ ἔπεμψε.

25 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν παρ' ὑμῖν μένων·

26 Ὁ δὲ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὃ πέμψει ὁ πατὴρ ἐν τῷ ὀνόματί μου, ἐκεῖνος ὑμᾶς διδάξει πάντα, καὶ ὑπομνήσει ὑμᾶς πάντα ἃ εἶπον ὑμῖν.

27 Εἰρήνην ἀφίημι ἐμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ἐμῖν, οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν· μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία, μηδὲ δειλιάτω.

28 Ἠκούσατε ὅτι ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Ὑπάγω καὶ ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς. Εἰ ἠγαπᾶτε με, ἐχάρητε ἂν ὅτι εἶπον, πορεύομαι πρὸς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου μείζων μού ἐστί.

29 Καὶ νῦν εἰρηκα ὑμῖν πρὶν γενέσθαι· ἵνα ὅταν γένηται, πιστεύσητε.

30 Οὐκ ἔτι πολλὰ λαλήσω μεθ' ὑμῶν· ἔρχεται γὰρ ὁ τοῦ κόσμου τούτου ἄρχων, καὶ ἐν ἐμοὶ οὐκ ἔχει οὐδέν.

31 Ἀλλ' ἵνα γνῷ ὁ κόσμος ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα, καὶ καθὼς ἐνετείλατό μοι ὁ πατήρ, οὕτω ποιῶ· ἐγείρεσθε, ἄγωμεν ἐντεῦθεν.

25 Ἐτι τα σᾶς λαλῶ ἐν ὑμῖν μένων·

26 Καὶ ὁ παράκλητος, τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὅπερ μέλλει να πέμψῃ ὁ πατὴρ εἰς τὸ ὄνομά μου, ἐκεῖνος θέλει σᾶς διδάξει (ἐτῦτα) ὅλα, καὶ θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ὅλα ὅσα σᾶς εἶπα.

27 [illegible] σᾶς ἀφίνω, τὴν εἰρήνην τὴν ἰδικήν μου σᾶς δίδω, ὄχι καθὼς δίδει ὁ κόσμος, ἐγὼ σᾶς δίδω· καὶ ἂς μὴν ταράσσεται ἡ καρδία σας, μηδὲ νὰ φοβᾶται.

28 Ἀκούσετε ὅτι ἐγὼ σᾶς εἶπα· Ὑπάγω καὶ πάλιν ἔρχομαι εἰς ἐσᾶς. Ἂν μὲ ἀγαπᾶτε, θέλετε χαρῆ, ὅτι εἶπα, παγαίνω εἰς τὸν πατέρα· ὅτι ὁ πατήρ μου εἶναι μεγαλήτερός μου.

29 Καὶ τωρα σᾶς τὸ εἶπα πρὸ τοῦ νὰ γένῃ· διὰ νὰ πιστεύσετε ὅταν γένῃ.

30 Πλέον δὲν θέλω σᾶς πῆ πολλὰ (λόγια) μὲ τα λόγια σας· διατὶ ἔρχεται ὁ ἄρχων ἐτῦτου τοῦ κόσμου, καὶ δὲν ἔχει τίποτες εἰς ἐμένα.

31 Ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσῃ ὁ κόσμος, ὅτι ἀγαπῶ τὸν πατέρα· καὶ καθὼς μὲ παράγγειλεν ὁ πατὴρ, ἔτζι κάμνω· σηκωθῆτε νὰ πᾶμεν ἀπ' ἐδῶ.

Κεφ. ιε'. 15.

ΕΓΩ εἰμι ἡ ἄμπελος ἡ ἀληθινη, καὶ ὁ πατηρ μου ὁ γεωργος ἐστι.

2 Παν κλημα ἐν ἐμοὶ μὴ φέρον καρπὸν, αἴρει αὐτο· καὶ πᾶν τὸ καρπὸν φέρον, καθαίρει αὐτὸ, ἵνα πλειονα καρπὸν φερη.

3 Ηδη ὑμεῖς καθαροί ἐστε διὰ τὸν λόγον ὃν λελαληκα ὑμῖν.

4 Μείνατε ἐν ἐμοὶ, καγω ἐν ὑμῖν· καθὼς τὸ κλημα δυναται καρπὸν φέρειν ἀφ ἑαυτου, ἐὰν μὴ μείνη ἐν τῇ ἀμπελῳ· οὕτως οὐδὲ ὑμεῖς, ἐὰν μὴ ἐν ἐμοὶ μείνητε.

5 Εγώ εἰμι ἡ ἀμπελος, ὑμεῖς τα κληματα· ὁ μενων ἐν ἐμοὶ, κἀγω ἐν αὐτῳ, οὗτος φερει καρπον πολυν· ὅτι χωρὶς ἐμοῦ οὐ δύνασθε ποιεῖν οὐδέν.

6 Εαν μη τις μείνη ἐν ἐμοὶ, ἐβλήθη ἔξω ὡς τὸ κλημα, καὶ ἐξηράνθη· καὶ συνάγουσιν αὐτα, καὶ εἰς πῦρ βάλλουσι, καὶ καίεται.

7 Εαν μείνητε ἐν ἐμοὶ, καὶ τα ῥηματα μου ἐν ὑμῖν μείνη, ὃ ἐαν θέλητε αἰτήσασθε, καὶ γενήσεται ὑμῖν.

8 Ἐν τούτῳ ἐδοξάσθη ὁ πατηρ μου, ἵνα καρπὸν πολυν

ΕΓΩ εἰμαι ἡ ἀμπελος ἡ ἀληθινη· καὶ ἐσεῖς τα κληματα· καὶ ὁ πατηρ μου εἶναι ὁ γεωργος.

2 Κάθε κλημα ὁπου δὲν καμνει καρπον εἰς ἐμενα, τὸ κόπτει· καὶ τὸ ῥίχνει· καὶ κάθε κλημα ὁπου καμνει καρπὸν, τὸ καθαρίζει, διὰ νὰ κάμῃ περισσότερον καρπον.

3 Τωρα ἐσεῖς καθαροὶ εἶσθε διὰ τὸν λόγον ὁπου σας εἶπα.

4 Μείνετε εἰς ἐμένα, καὶ ἐγω εἰς ἐσας· καθὼς τὸ κλημα δὲν ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ καρπὸν ἀπὸ λόγου του, ἂν δὲν ἁπλωθῇ εἰς τὸ ἀμπελι· ἔτζι οὐδὲ ἐσεῖς, ἂν δὲν μείνετε εἰς ἐμενα.

5 Εγὼ εἰμαι ἡ ἀμπελος, ἐσεῖς τα κληματα· ἐκεῖνος ὁπου μένει εἰς ἐμένα, καὶ ἐγω εἰς αὐτον, ἐκεῖνος καμνει πολυν καρπὸν· ὅτι χωρὶς ἐμένα δὲν ἠμπορειτε νὰ καμετε τίποτες.

6 Ἐὰν δὲν μείνῃ κανένας εἰς ἐμένα, ἐρρίχθη ἔξω ὡσὰν το κλημα, καὶ ἐξεράνθη· καὶ τὰ μαζώνουσι, καὶ τὰ βάνουσιν εἰς την φωτία, καὶ καίονται.

7 Ἐὰν εὑρίσκεσθε εἰς ἐμένα, καὶ τα λόγια μου εὑρίσκωνται εἰς ἐσας, ὅ, τι πρᾶγμα θέλατε ζητήσει, θέλει σας γένει.

8 Εἰς τουτο ἐδοξάσθη ὁ πατηρ μου, διὰ νὰ καρποφορη-

φέρητε· καὶ γενήσεσθε ἐμοὶ μαθηταί.

9 Καθὼς ἠγάπησέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ ἠγάπησα ὑμᾶς· μείνατε ἐν τῇ ἀγάπῃ τῇ ἐμῇ.

10 Ἐὰν τὰς ἐντολάς μου τηρήσητε, μενεῖτε ἐν τῇ ἀγάπῃ μου· καθὼς ἐγὼ τὰς ἐντολὰς τοῦ πατρός μου τετήρηκα, καὶ μένω αὐτοῦ ἐν τῇ ἀγάπῃ.

11 Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν ἵνα ἡ χαρὰ ἡ ἐμὴ ἐν ὑμῖν μείνῃ, καὶ ἡ χαρὰ ὑμῶν πληρωθῇ.

12 Αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ ἡ ἐμή, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους, καθὼς ἠγάπησα ὑμᾶς.

13 Μείζονα ταύτης ἀγάπην οὐδεὶς ἔχει, ἵνα τὶς τὴν ψυχὴν αὐτοῦ θῇ ὑπὲρ τῶν φίλων αὐτοῦ.

14 Ὑμεῖς φίλοι μού ἐστε, ἐὰν ποιῆτε ὅσα ἐγὼ ἐντέλλομαι ὑμῖν.

15 Οὐκέτι ὑμᾶς λέγω δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος οὐκ οἶδε τί ποιεῖ αὐτοῦ ὁ κύριος· ὑμᾶς δὲ εἴρηκα φίλους, ὅτι πάντα ἃ ἤκουσα παρὰ τοῦ πατρός μου, ἐγνώρισα ὑμῖν.

16 Οὐχ ὑμεῖς με ἐξελέξασθε, ἀλλ᾽ ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς, καὶ ἔθηκα ὑμᾶς, ἵνα ὑμεῖς ὑπάγητε, καὶ καρπὸν φέρητε, καὶ ὁ καρπὸς ὑμῶν

σιτε πολύ· καὶ ἔτζι θέλετε γενεῖ μαθηταί μου.

9 Καθὼς με ἠγάπησεν ὁ πατήρ, ἠγάπησα καὶ ἐγὼ ἐσᾶς· μείνατε εἰς τὴν ἀγάπην μου.

10 Ἐὰν φυλάξετε ταῖς παραγγελίαις μου, θέλετε μείνει εἰς τὴν ἀγάπην μου· καθὼς ἐγὼ ἐφύλαξα ταῖς παραγγελίαις τοῦ πατρός μου, καὶ μένω εἰς τὴν ἀγάπην του.

11 Ἐτσὶ τα σας ἐλάλησα, διὰ νὰ μείνῃ ἡ χαρά μου εἰς ἐσας, καὶ ἡ χαρά σας νὰ πληρωθῇ.

12 Ἔτσὶ εἶναι ἡ παραγγελία ἡ ἐδική μου, νὰ ἀγαπατε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς σας ἀγάπησα.

13 Μεγαλίτερη ἀπὸ τοῦτη τὴν ἀγάπην κανένας δὲν ἔχει, ἀπὸ τὸ νὰ βάλῃ κανεὶς τὴν ζωὴν του διὰ τοὺς φίλους του.

14 Ἐσεῖς φίλοι μου εἶσθε, ἂν κάμνητε ὅσα σας παραγγέλλω.

15 Δὲν σας λέγω πλέον δούλους, ὅτι ὁ δοῦλος δὲν ξεύρει τί κάμνει ὁ αὐθέντης του· ἀμὴ ἐσᾶς σας εἶπα φίλους, ὅτι ὅλα ὅσα ἤκουσα ἀπὸ τὸν πατέρα μου, σας τὰ ἐφανέρωσα.

16 Ἐσεῖς δὲν με ἐδιαλέξετε, ἀλλὰ ἐγὼ σας ἐδιάλεξα, καὶ σας ἔστειλα, διὰ νὰ πατε ἐσεῖς, νὰ φερετε καρπόν, καὶ ὁ καρπός σας νὰ μένῃ· διὰ νὰ

μένη· ἵνα ὃ, τι ἂν αἰτήσητε τὸν πατέρα ἐν τῷ ὀνόματί μου, δῷ ὑμῖν.

17 Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους.

18 Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν.

19 Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος.

20 Μνημονεύετε τοῦ λόγου οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· Οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν.

21 Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἴδασι τὸν πέμψαντά με.

22 Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἴχοσαν· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν.

23 Ὁ ἐμὲ μισῶν, καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ.

24 Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἴχοσαν· νῦν δὲ καὶ

σὰς ὤσῃ ὁ πατήρ, ὃ, τι καὶ ἂν τοῦ ζητήσητε διὰ τὸ ὄνομά μου.

17 Ταῦτα σᾶς παραγγέλλω, νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

18 Ἐὰν ὁ κόσμος σᾶς μισᾷ, ἐξεύρετε ὅτι ἐμένα ἐμίσησεν πρωτήτερα ἀπὸ σᾶς.

19 Ἂν ἤσαστε ἀπὸ τὸν κόσμον, ὁ κόσμος ἠθέλει ἀγαπήσῃ τὸ ἴδιόν του· ἀλλὰ διατὶ δὲν εἶσθε ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ ἐγὼ σᾶς ἐξιάλεξα ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο σᾶς μισᾷ ὁ κόσμος.

20 Ἐνθυμᾶσθε τὸν λόγον ὁποὺ σᾶς εἶπα· Δὲν εἶναι δοῦλος μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν αὐθέντην του· ἂν ἐμένα ἐδίωξαν, καὶ σᾶς θέλουν διώξει· ἂν ἐφύλαξαν τὸν λόγον μου, καὶ τὸν δικόν σᾶς θέλουν φυλάξει.

21 Ἀλλὰ ἐτοῦτα ὅλα θέλουν σᾶς τὰ κάμει διὰ τὸ ὄνομά μου· διατὶ δὲν ἐξεύρουσιν ἐκεῖνον ὁποὺ μὲ ἐπεμψεν.

22 Ἐὰν δὲν ἤθελα ἐλθῃ, καὶ δὲν ἤθελα τοὺς λαλήσῃ, ἁμαρτίαν δὲν εἶχαν· ἀμὴ τώρα πρόφασιν δὲν ἔχουσι διὰ τὴν ἁμαρτίαν τους.

23 Ἐκεῖνος ὁποὺ μισᾷ ἐμένα, μισᾷ καὶ τὸν πατέρα μου.

24 Ἂν δὲν ἔκαμα τὰ ἔργα ἐκεῖνα εἰς αὐτοὺς, τὰ ὁποῖα ἄλλος κανένας δὲν τὰ ἔκαμε,

ἑωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν· Ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν.

26 Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος, ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρός, (τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται,) ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ.

27 Καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε.

δὲν εἶχαν ἁμαρτίαν· ἀμὴ τώρα καὶ εἶδασι, καὶ ἐμίσησαν καὶ ἐμένα καὶ τὸν πατέρα μου.

25 Ἀμὴ διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος ὁποὺ εἶναι γεγραμμένος μέσα εἰς τὸν νόμον των· Ὅτι δωρεὰν μὲ ἐμίσησαν.

26 Καὶ ὅταν ἔλθῃ ὁ παράκλητος, τὸν ὁποῖον ἐγὼ σᾶς θέλω πέμψει ἀπὸ τὸν πατέρα, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, (τὸ ὁποῖον ἐκπορεύεται ἀπὸ τὸν πατέρα,) ἐκεῖνο θέλει μαρτυρήσει διὰ λόγου μου.

27 Ἀλλὰ καὶ ἐσεῖς μαρτυρᾶτε, ὅτι ἀπὸ τὴν ἀρχὴν μετ' ἐμένα εἴσθε.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΤΑυτα λελαληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθητε.

2 Ἀποσυναγωγους ποιησουσιν ὑμᾶς· ἀλλ ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτεινας ὑμᾶς, δόξῃ λατρειαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

3 Καὶ ταυτα ποιησουσιν ὑμῖν, ὅτι οὐκ ἔγνωσαν τὸν πατέρα οὐδὲ ἐμέ.

4 Ἀλλὰ ταυτα λελαληκα ὑμῖν, ἵνα ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, μνημονευητε αὐτων, ὅτι ἐγω εἰπον ὑμῖν· ταυτα δὲ ὑμῖν ἐξ ἀρχης οὐκ εἶπον, ὅτι μεθ' ὑμων ἤμην.

5 Νυν δὲ ὑπάγω προς τὸν πέμψαντά με, καὶ οὐδεις ἐξ ὑμῶν ἐρωτα με· Ποῦ ὑπαγεις;

ΕΤαυτα σᾶς ἐλάλησα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλισθῆτε.

2 Θέλουν σᾶς διώξει ἀπὸ ταις συναγωγαῖς· ἀλλὰ καὶ θέλει ἔλθῃ ὥρα, ὁποὺ κάθε ἕνας ὁποὺ σᾶς σκοτώσει, νὰ τὴ φανῇ πως φέρνει θυσίαν εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἐτάτα θέλουν σᾶς τὰ κάμει, διατὶ δὲν ἐγνώρισαν τὸν πατέρα, οὐδὲ ἐμένα.

4 Ἀλλὰ ἐτάτα σᾶς τὰ εἶπα, διὰ νὰ ἐνθυμᾶσθε, ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα, ὁποὺ ἐγω σᾶς τὰ εἶπα· καὶ ἀπὸ τὴν ἀρχὴν δὲν σᾶς τὰ εἶπα, διατὶ ἤμουν μετ' ἐσᾶς.

5 Ἀμὴ τώρα ὑπαγω εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ μὲ ἔπεμψε· καὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν μὲ ἐρωτα· Ποῦ πηγαίνεις;

6 Ἀλλ' ὅτι ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἡ λύπη πεπλήρωκεν ὑμῶν τὴν καρδίαν.

7 Ἀλλ' ἐγω τὴν ἀλήθειαν λέγω ὑμῖν, συμφέρει ὑμῖν ἵνα ἐγω ἀπέλθω· ἐὰν γαρ μὴ ἀπέλθω, ὁ παράκλητος οὐκ ἐλεύσεται πρὸς ὑμᾶς· ἐὰν δὲ πορευθω, πεμψω αὐτὸν πρὸς ὑμᾶς.

8 Καὶ ἐλθων ἐκεῖνος, ἐλεγξει τὸν κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας μὲν, ὅτι οὐ πιστευουσιν εἰς ἐμέ·

10 Περὶ δικαιοσύνης δὲ, ὅτι πρὸς τὸν πατέρα μου ὑπαγω, καὶ οὐκ ἔτι θεωρεῖτε με·

11 Περὶ δὲ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου τούτου κεκριται.

12 Ἔτι πολλὰ ἐχω λέγειν ὑμῖν, ἀλλ' οὐ δύνασθε βαστάζειν ἄρτι.

13 Ὅταν δὲ ἐλθῃ ἐκεῖνος, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας, ὁδηγήσει ὑμᾶς εἰς πᾶσαν τὴν ἀλήθειαν· οὐ γαρ λαλήσει ἀφ' ἑαυτοῦ, ἀλλ' ὅσα ἂν ἀκούσῃ, λαλήσει, καὶ τὰ ἐρχόμενα ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

14 Ἐκεῖνος ἐμὲ δοξάσει, ὅτι ἐκ τοῦ ἐμοῦ λήψεται, καὶ ἀναγγελεῖ ὑμῖν.

15 Πάντα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐμά ἐστι· διὰ τοῦτο εἶπον

6 Ἀλλὰ διατὶ σᾶς ἐλάλησα ἐτοῦτα, ἡ λύπη ἐγέμισε τὴν καρδίαν σας.

7 Ἀλλ' ἐγω σᾶς λέγω τὴν ἀληθειαν, ὠφελιμον εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ ὑπάγω ἐγω· διατὶ ἂν ἐγω ὑπάγω, ὁ παράκλητος δὲν θέλει ἐλθη εἰς ἐσᾶς· ἀμὴ ἂν ὑπάγω, θέλω σᾶς τον πεμψει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὡσὰν ἔλθη, θέλει ἐλέγξει τον κόσμον περὶ ἁμαρτίας καὶ περὶ δικαιοσύνης καὶ περὶ κρίσεως.

9 Περὶ ἁμαρτίας, διατὶ δὲν πιστευουσιν εἰς ἐμενα.

10 Περὶ δικαιοσυνης, ὅτι ἐγω ὑπάγω εἰς τὸν πατέρα μου, καὶ σὲ δὲν θέλετε με εἰδῆ·

11 Καὶ περὶ κρίσεως, ὅτι ὁ ἄρχων τοῦ κόσμου ἐτοῦτου ἐκρίθη.

12 Ἀκόμι πολλὰ ἐχω νὰ σᾶς εἰπω, ἀμὴ τωρα δὲν ἠμπορεῖτε να τα βαστᾶτε.

13 Ἀλλ ὅταν ἐλθη ἐκεῖνος, τὸ Πνευμα τὰς ἀληθειας, θέλει σᾶς ὁδηγησει εἰς ὁλην την ἀληθειαν· διατὶ δὲν θέλει λαλησει ἀπὸ λόγου του, ἀλλ' ὅσα καὶ ἂν ἀκουση, θέλει λαλησει, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλει νὰ ἐλθουν θέλει σᾶς τὰ εἰπεῖ.

14 Ἐκεῖνος θέλει δοξάσει ἐμενα, ὅτι θέλει πάρει ἀπο τὸ ἰδικόν μου, καὶ θέλει σᾶς τὸ εἰπεῖ.

15 Ὅλα ὅσα ἔχει ὁ πατὴρ, ἐδικά μου εἶναι· διὰ τοῦτο εἶπα

οτι εκ του εμου ληψεται, και αναγγελει υμιν.

16 Μικρον, και ου θεωρειτε με· και παλιν μικρον, και οψεσθε με, οτι εγω υπαγω προς τον πατερα.

17 Ειπον ουν εκ των μαθητων αυτου προς αλληλους· Τι εστιν τουτο ο λεγει ημιν· Μικρον, και ου θεωρειτε με· και παλιν μικρον, και οψεσθε με· και· Οτι εγω υπαγω προς τον πατερα;

18 Ελεγον ουν· Τουτο τι εστιν ο λεγει, το μικρον; ουκ οιδαμεν τι λαλει.

19 Εγνω ουν ο Ιησους· οτι ηθελον αυτον ερωταν, και ειπεν αυτοις· Περι τουτου ζητειτε μετ αλληλων, οτι ειπον· Μικρον, και ου θεωρειτε με· και παλιν μικρον, και οψεσθε με;

20 Αμην αμην λεγω υμιν, οτι κλαυσετε και θρηνησετε υμεις, ο δε κοσμος χαρησεται· υμεις δε λυπηθησεσθε, αλλ η λυπη υμων εις χαραν γενησεται.

21 Η γυνη οταν τικτη, λυπην εχει, οτι ηλθεν η ωρα αυτης· οταν δε γεννηση το παιδιον, ουκ ετι μνημονευει της θλιψεως, δια την χαραν, οτι εγεννηθη ανθρωπος εις τον κοσμον.

22 Και υμεις ουν λυπην μεν οτι απο το εμον παρει, και θελει σας το ειπει.

16 Θελει περασει ολιγο καιρος, και δεν θελετε με ειδη· και παλιν ολιγος, και θελετε με ειδη οτι εγω υπαγω εις τον πατερα μου.

17 Ειπαν λοιπον (καποιοι) απο τους μαθητας του· Τι ειναι τουτο οπου λεγει· Ολιγον, και δεν με βλεπετε· και παλιν ολιγον, και θελετε με ειδη· και· Οτι εγω παγαινω εις τον πατερα μου;

18 Ελεγαν λοιπον· Τι ειναι τουτο οπου λεγει, το ολιγον δεν ηξευρομεν τι λαλει.

19 Εγνωρισε λοιπον ο Ιησους οτι ηθελαν να τον ερωτησουν, και ειπεν τους· Δια τουτο ζητατε αναμεσα σας, οτι ειπα· Ολιγον, και δεν με βλεπετε· και παλιν ολιγον, και θελετε με ειδη;

20 Βεβαια βεβαια σας λεγω, οτι θελετε κλαυσει εσεις και θελετε θρηνησει, αμη ο κοσμος θελει χαρει· και εσεις θελετε λυπηθη, αλλα η λυπη σας θελει γεμει εις χαραν.

21 Η γυναικα οταν γεννα, εχει λυπην, οτι ηλθεν η ωρα της· αμη οταν γεννηση το παιδιον, πλεον, δεν ενθυμαται την λυπην, δια την χαραν, οτι εγεννηθη ανθρωπος εις τον κοσμον.

22 Και εσεις λοιπον τωρα

νυν εχετε· παλιν δε οψομαι ὑμας, και χαρησεται ὑμων η καρδια, και την χαραν ὑμων ουδεις αιρει αφ' ὑμων.

23 Και εν εκειη τη ημερα εμε ουκ ερωτησετε ουδεν. Αμην αμην λεγω ὑμιν, οτι οσα αν αιτησητε τον πατερα εν τω ονοματι μου, δωσει ὑμιν.

24 Εως αρτι ουκ ητησατε ουδεν εν τω ονοματι μου· αιτειτε, και λημψεσθε, ινα η χαρα ὑμων η πεπληρωμενη.

25 Ταυτα εν παροιμιαις λελαληκα ὑμιν· αλλ' ερχεται ωρα οτε ουκ ετι εν παροιμιαις λαλησω ὑμιν, αλλα παρρησια περι του πατρος αναγγελω ὑμιν.

26 Εν εκειη τη ημερα εν τω ονοματι μου αιτησεσθε· και ου λεγω ὑμιν οτι εγω ερωτησω τον πατερα περι ὑμων·

27 Αυτος γαρ ο πατηρ φιλει ὑμας, οτι ὑμεις εμε πεφιληκατε, και πεπιστευκατε οτι εγω παρα του Θεου εξηλθον.

28 Εξηλθον παρα του πατρος, και εληλυθα εις τον κοσμον· παλιν αφιημι τον κοσμον, και πορευομαι προς τον πατερα.

29 Λεγουσιν αυτω οι μαθηται αυτου· Ιδε, νυν παρρησια λαλεις, και παροιμιαν ουδεμιαν λεγεις.

εχετε λυπην· αμη παλιν θελω σας ειδη, και η καρδια σας θελει χαρη· και την χαραν σας κανεις δεν θελει την παρει απο λογου σας.

23 Και εκεινην την ημεραν εμεια δεν θελετε με ερωτησει τιποτες. Βεβαια βεβαια σας λεγω, οτι οσα ζητησετε απο τον πατερα εις το ονομα μου, θελει σας τα δωσει.

24 Εως τωρα δεν εζητησετε τιποτες εις το ονομα μου· ζητατε, και θελετε παρει, δια να ειναι η χαρα σας τελειωμενη.

25 Με παροιμιαις σας ελαλησα αλλα ερχεται ωρα, οπου δεν θελω σας λαλησει πλεον με παροιμιαις, αλλα θελω σας λαλησει παρρησια δια τον πατερα.

26 Εκεινην την ημεραν θελετε ζητησει εις το ονομα μου· και δεν σας λεγω οτι εγω θελω παρακαλεσει τον πατερα δια λογου σας·

27 Διοτι αυτος ο πατηρ σας αγαπα, οτι εσεις αγαπησατε εμενα, και επιστευσατε οτι εγω απο τον Θεον εβγηκα.

28 Εβγηκα απο τον πατερα, και ηλθα εις τον κοσμον· παλιν αφινω τον κοσμον, και παγενω εις τον πατερα.

29 Λεγουν τα οι μαθηταδες του· Να, τωρα οπου λαλεις παρρησια, και δεν λεγεις καμιαν παροιμια.

30 Νυν οἴδαμεν οτι οἰδας πάντα, καὶ ὐ χρείαν ἔχεις ἵνα τις ἐρωτα· ἐν τουτω πιστευομεν οτι ἀπο Θεου ἐξηλθες.

31 Ἀπεκρίθη αὐτοις ὁ Ἰησους· Αρτι πιστευετε;

32 Ἰδου, ἔρχεται ὡρα, και νυν ἐληλυθεν, ἱνα σκορπισθητε ἕκαστος εἰς τὰ ἰδια, και ἐμε μονον ἀφητε· καὶ οὐκ εἰμι μονος, ὁτι ὁ πατηρ μετ' ἐμου ἐστι.

33 Ταυτα λελαληκα ὑμιν ἵνα ἐν ἐμοι εἰρηνην ἐχητε· ἐν τω κοσμω θλῖψιν ἐχετε· ἀλλα θαρσειτε, ἐγω νενικηκα τον κοσμον.

30 Τωρα ἐξεύρομεν, ὁτι ὁλα τὰ γνωρίζεις, και δὲν καμνεις χρεια νὰ σε ἐρωτα τινάς· εἰς τοῦτο πιστευομεν, ὁτι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἠλθες.

31 Ἀπεκρίθη τους ὁ Ἰησοῦς· Τωρα πιστευετε;

32 Να, ὑπαγει ἔρχεται ὡρα, και τωρα ἠλθεν, νὰ σκορπισθητε κάθε ενας εἰς τὰ ἰδια, και ἐμενα νὰ ἀφησετε μοναχὸν· ἀλλὰ δὲν εἰμαι μοναχὸς, ὁτι ὁ πατηρ μου εἶναι μετ' ἐμενα.

33 Ετοῦτα σᾶς τα εἶπα, διὰ νὰ ἐχετε εἰρηνην εἰς ἐμενα, εἰς τὸν κόσμον θέλετε ἐχει θλῖψιν· ἀλλὰ ἐχετε θάρρος, ἐγω ἐνικησα τον κοσμον.

Κεφ. ιζ'. 17.

Ταυτα ελάλησεν ὁ Ἰησους, καὶ ἐπῆρε τὰς ὀφθαλμους αὐτοῦ εἰς τον ὐρανον, καὶ εἶπε· Πατερ, ἐλήλυθεν ἡ ὡρα, δόξασόν σε τον υἱον, ἵνα και ὁ υἱὸς σε δοξάση σε·

2 Καθὼς ἐδωκας αὐτω ἐξουσίαν πάσης σαρκὸς, ἵνα παν ὁ δέδωκας αυτω, δωση αὐτοῖς ζωην αἰώνιον.

3 Αὐτη δε ἐστιν ἡ αἰωνιος ζωὴ, ἵνα γινωσκωσι σε τον μόνον ἀληθινον Θεον, καὶ ὃν ἀπέστειλας Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Εγω σε ἐδόξασα ἐπι τῆς γῆς· τὸ ἐργον ἐτελείωσα ὁ δέδωκάς μοι ἵνα ποιησω.

Ετοῦτα εἶπεν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐσήκωσε τα μάτια του εἰς τὸν ὐρανὸν, καὶ εἶπεν· Ὦ Πατερ, ἦλθεν ἡ ὡρα, δόξασε τὸν υἱόν σου, διὰ νὰ σε δόξάση καὶ ὁ υἱὸς σου·

2 Καθως τοῦ ἔδωκες ἐξουσίαν κάθε σάρκας, διὰ νὰ δωση ζωὴν αἰώνιον εἰς ὅλης οσους τοῦ ἔδωκες.

3 Ετούτη εἶναι ἡ ζωὴ ἡ αἰωνιος, νὰ γνωρίζωσιν ἐσενα τὸν μονον ἀληθινὸν Θεὸν, καὶ ἐκεῖνον ὁποῦ ἐστειλες τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Ἐγω σε ἐδόξασα εἰς τὴν γῆν· τὸ ἐργον ὁποῦ μοῦ ἔδωκες διὰ νὰ καμω, το ἐτελείωσα.

5 Καὶ νῦν δόξασόν με σὺ πάτερ, παρὰ σεαυτῷ τῇ δόξῃ ᾗ εἶχον, πρὸ τοῦ τὸν κόσμον εἶναι, παρὰ σοί.

6 Ἐφανέρωσά σου τὸ ὄνομα τοῖς ἀνθρώποις οὓς δέδωκάς μοι ἐκ τοῦ κόσμου· σοὶ ἦσαν, καὶ ἐμοὶ αὐτοὺς δέδωκας, καὶ τὸν λόγον σου τετηρήκασι.

7 Νῦν ἐγνώκασιν ὅτι πάντα ὅσα δέδωκάς μοι, παρὰ σοῦ εἰσι·

8 Ὅτι τὰ ῥήματα ἃ δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· καὶ αὐτοὶ ἔλαβον, καὶ ἔγνωσαν ἀληθῶς ὅτι παρὰ σοῦ ἐξῆλθον, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

9 Ἐγὼ περὶ αὐτῶν ἐρωτῶ· οὐ περὶ τοῦ κόσμου ἐρωτῶ, ἀλλὰ περὶ ὧν δέδωκάς μοι, ὅτι σοί εἰσι.

10 Καὶ τὰ ἐμὰ πάντα σά ἐστι, καὶ τὰ σὰ ἐμά· καὶ δεδόξασμαι ἐν αὐτοῖς.

11 Καὶ οὐκέτι εἰμὶ ἐν τῷ κόσμῳ, καὶ οὗτοι ἐν τῷ κόσμῳ εἰσί, κἀγὼ πρός σε ἔρχομαι. Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου, οὓς δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἓν καθὼς ἡμεῖς.

12 Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου· οὓς δέδωκάς

5 Καὶ τώρα, ὦ Πάτερ, ἐσὺ δόξασε με σήμερα σὲ τὴν δόξαν, ὁποὺ εἶχα εἰς ἐσένα πρωτύτερα παρὰ νὰ γενῇ ὁ κόσμος.

6 Ἐφανέρωσα τὸ ὄνομά σε εἰς ἐκείνους τοὺς ἀνθρώπους ὁποῦ μὲ ἔδωκες ἀπὸ τὸν κόσμον· ἐδικοί σε ἦταν, καὶ μὲ τοὺς ἔδωκες, καὶ ἐφύλαξαν τὸν λόγον σου.

7 Τώρα ἐγνώρισαν, ὅτι ὁλα ὅσα μὲ ἔδωκες ἀπὸ λόγου σε εἶναι·

8 Ὅτι τὰ λόγια ὁποὺ μὲ ἔδωκες, τοὺς ἔδωκα· καὶ αὐτοὶ τα ἐπῆραν, καὶ ἐγνώρισαν ἀλήθεια, ὅτι ἀπὸ ἐσέια εὐγῆκα, καὶ ἐπίστευσαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπεστειλες.

9 Ἐγὼ δι' αὐτοὺς παρακαλῶ· ὄχι διὰ τὸν κόσμον παρακαλῶ, ἀλλὰ διὰ ἐκείνους ὁποὺ μὲ ἔδωκες, διατὶ εἶναι ἐδικοί σε.

10 Καὶ τὰ ἐδικά μου ὁλα, ἐδικά σε εἶναι, καὶ τὰ ἐδικά σε, ἐδικά μου· καὶ ἐδοξάσθηκα εἰς αὐτές.

11 Καὶ δὲν εἶμαι πλέον εἰς τὸν κόσμον, ἀμὴ ἐτοῦτοι εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἔρχομαι εἰς ἐσένα. Πάτερ ἅγιε, φύλαξε τους εἰς τὸ ὄνομά σου, ἐκείνους ὁποὺ μὲ ἔδωκες, διὰ νὰ εἶναι ἕνα ὡσὰν καὶ ἐμεῖς.

12 Ὅταν ἤμουν μετ' αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον, ἐγὼ τοὺς ἐφύλαγα εἰς τὸ ὄνομά σου· ἐκείνους

μοι ἐφύλαξα, καὶ οὐδεὶς ἐξ αὐτῶν ἀπώλετο, εἰ μὴ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ.

13 Νῦν δὲ πρός σε ἔρχομαι, καὶ ταῦτα λαλῶ ἐν τῷ κόσμῳ, ἵνα ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐμὴν πεπληρωμένην ἐν αὐτοῖς.

14 Ἐγὼ δέδωκα αὐτοῖς τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος ἐμίσησεν αὐτούς, ὅτι οὐκ εἰσὶν ἐκ τοῦ κόσμου, καθὼς ἐγὼ οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ κόσμου.

15 Οὐκ ἐρωτῶ ἵνα ἄρῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ κόσμου, ἀλλ' ἵνα τηρήσῃς αὐτοὺς ἐκ τοῦ πονηροῦ.

16 Ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰσὶ, καθὼς ἐγὼ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ εἰμι.

17 Ἁγίασον αὐτοὺς ἐν τῇ ἀληθείᾳ σου· ὁ λόγος ὁ σὸς ἀλήθειά ἐστι.

18 Καθὼς ἐμὲ ἀπέστειλας εἰς τὸν κόσμον, κἀγὼ ἀπέστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.

19 Καὶ ὑπὲρ αὐτῶν ἐγὼ ἁγιάζω ἐμαυτὸν, ἵνα καὶ αὐτοὶ ὦσιν ἡγιασμένοι ἐν ἀληθείᾳ.

20 Οὐ περὶ τούτων δὲ ἐρωτῶ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ τῶν πιστευσόντων διὰ τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμέ·

21 Ἵνα πάντες ἓν ὦσι, καθὼς σὺ, πάτερ, ἐν ἐμοὶ, κἀγὼ ἐν

ἐπε μὲ ἐδωκες τους ἐφύλαξα, καὶ κανεὶς ἀπ' αὐτῶν δὲν ἐχάθη, παρὰ ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας· διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφή.

13 Ἀμὴ τώρα ἔρχομαι εἰς ἐσένα, καὶ λαλῶ ἐτοῦτα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ ἔχωσι τὴν χαρὰν τὴν ἐδικήν μου τελείαν εἰς τοὺς λόγους τους.

14 Ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὸν λόγον σου, καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἐμίσησε, διατὶ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

15 Δὲν παρακαλῶ νὰ τοὺς σηκώσῃς ἀπὸ τὸν κόσμον, ἀλλὰ νὰ τοὺς φυλάξῃς ἀπὸ τὸν πονηρόν.

16 Ἐκεῖνοι δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, καθὼς καὶ ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸν κόσμον.

17 Ἁγίασέ τους εἰς τὴν ἀλήθειάν σου· ὁ λόγος ὁ ἐδικός σου εἶναι ἀλήθεια.

18 Καθὼς ἐστειλες ἐμένα εἰς τὸν κόσμον, καὶ ἐγὼ ἐστειλα αὐτοὺς εἰς τὸν κόσμον.

19 Καὶ διὰ ταῦτος ἁγιάζω ἐγὼ τὸν λόγον μου, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἁγιασμένοι εἰς τὴν ἀλήθειαν.

20 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τούτους παρακαλῶ, ἀλλὰ καὶ διὰ ἐκείνους ὁποὺ μέλλουν νὰ πιστεύσουν διὰ μέσου τοῦ λόγου αὐτῶν εἰς ἐμένα·

21 Διὰ νὰ εἶναι ὅλοι ἕνα, καθὼς εἶσαι καὶ ἐσὺ, πάτερ, εἰς

σοὶ, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἓν ὦσιν· ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

22 Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι, δέδωκα αὐτοῖς· ἵνα ὦσιν ἓν, καθὼς ἡμεῖς ἓν ἐσμεν.

23 Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς, καὶ σὺ ἐν ἐμοὶ, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἕν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι σύ με ἀπέστειλας, καὶ ἠγάπησας αὐτοὺς, καθὼς ἐμὲ ἠγάπησας.

24 Πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμὶ ἐγὼ, κἀκεῖνοι ὦσι μετ' ἐμοῦ· ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν ἔδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου.

25 Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, ἐγὼ δέ σε ἔγνων, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας.

26 Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου, καὶ γνωρίσω· ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με, ἐν αὐτοῖς ᾖ, κἀγὼ ἐν αὐτοῖς.

ἐμένα, καὶ ἐγὼ εἰς ἐσένα, νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ ἕνα εἰς ἐμᾶς· διὰ νὰ πιστεύσῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

22 Καὶ ἐγὼ τοὺς ἔδωκα τὴν δόξαν ὁποὺ μὲ ἔδωκες· διὰ νὰ εἶναι ἕνα, καθὼς καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν ἕνα.

23 Ἐγὼ εἶμαι εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐσὺ εἰς ἐμένα, διὰ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ τελειωμένοι εἰς ἕνα, καὶ διὰ νὰ γνωρίζῃ ὁ κόσμος ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες, καὶ τοὺς ἠγάπησες, καθὼς ἠγάπησες ἐμένα.

24 Ὦ πάτερ, ἐκεῖνος ὁποὺ μοῦ ἔδωκες, θέλω ἐκεῖ ὁποὺ εἶμαι ἐγὼ, νὰ εἶναι καὶ ἐκεῖνοι μετ' ἐμένα· διὰ νὰ βλέπουσι τὴν δόξαν τὴν ἐδικήν μου ὁποὺ μὲ ἔδωκες, ὅτι μὲ ἠγάπησες προτίτερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

25 Ὦ πάτερ δίκαιε, ὁ κόσμος δὲν σὲ ἐγνώρισε, ἀμὴ ἐγὼ σὲ ἐγνώρισα, καὶ ἐτοῦτοι ἐγνώρισαν ὅτι ἐσὺ μὲ ἀπέστειλες.

26 Καὶ ἔκαμα νὰ γνωρίσουν τὸ ὄνομά σου, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει γνώριμον εἰς αὐτούς· διὰ νὰ εὑρίσκεται εἰς αὐτοὺς ἡ ἀγάπη ὁποὺ μὲ ἠγάπησες, καὶ ἐγὼ νὰ εὑρίσκωμαι εἰς αὐτούς.

Κεφ. ιή'. 18.

ΤΑυτα εἰπων ὁ Ιησῦς ἐξῆλθε σὺν τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ περαν τοῦ χειμάρρω τῶν Κεδρων, ὅπου ἦν κῆπος, εἰς ὃν εἰσῆλθεν αὐτος και οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ.

2 Ἤιδει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδους αὐτον, τον τοπον· ἐτι πολλάκις συνήχθη ὁ Ιησοῦς ἐκεῖ μετὰ των μαθητῶν αὐτου.

3 Ο οὖν Ἰούδας λαβὼν την σπεῖραν, και ἐκ των ἀρχιερεων και Φαρισαιων ὑπηρέτας, ἔρχεται ἐκεῖ μετὰ φανῶν και λαμπάδων καὶ ὅπλων.

4 Ιησῦς οὖν εἰδὼς πάντα τα ἐρχόμενα ἐπ αὐτον, ἐξελθὼν εἶπεν αὐτοῖς· Τινα ζητεῖτε;

5 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Ἰησοῦν τον Ναζωραῖον. Λεγει αὐτοῖς ὁ Ιησῦς· Εγω εἰμι. Εἱστηκει δὲ καὶ Ἰούδας ὁ παραδιδους αὐτον, μετ αὐτων.

6 Ως οὖν εἶπεν αὐτοῖς· Ὅτι ἐγώ εἰμι, ἀπῆλθον εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ ἔπεσον χαμαί.

7 Πάλιν οὖν αὐτους ἐπηρώτησε· Τινα ζητεῖτε; Οἱ δὲ εἶπον· Ἰησοῦν τον Ναζωραῖον.

8 Ἀπεκρίθη ὁ Ιησῦς· Εἰπον ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἀφετε τουτους ὑπάγειν·

Ωσαν εἰπεν ἐτεῖτα ὁ Ἰησῦς, εὐγηκε μαζὺ μὲ τους μαθητάδες τε (καὶ ἐπῆγε) περ' ἀπο το ποταμι ὁπε λεγεται Κεδρων, ἐκῶ ὅπε ἦτον κῆπο, εἰς τον ὁποῖον ἐμβῆκε μισα αὐτος και οἱ μαθητάδες τε.

2 Καὶ ὁ Ἰούδας ὁπὲ τὸν ἐπαράδιδεν, ἤξευρε τὸν τόπον· διατι πολλαῖς φοραῖς ὁ Ἰησῦς ἐπῆγεν ἐκεῖ μαζὺ μὲ τους μαθητάδες τε.

3 Ο Ἰούδας λοιπὸν ἐπῆρε το ταγμα των γρατιωτων, και ὑπηρέτας ἀπο τους ἀρχιερεῖς καὶ Φαρισαίους, καὶ ἦλθεν ἐκεῖ μὲ φανους καὶ λαμπάδες καὶ ἄρματα.

4 Ὁ Ἰησῦς λοιπὸν, ὡσαν εἶδεν ὅλα ἐκεῖνα ὁπὲ ἤρχοντα ἀπάνω τε, εὐγῆκεν ἔξω και λεγει τες· Τίνα ζητᾶτε;

5 Τὲ ἀπεκρίθηκαν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον. Λέγει τες ὁ Ἰησοῦς· Εγω εἰμαι. Και ἐγκεῖτον μετ αὐτες και ὁ Ἰούδας ὁπὲ τὸν ἐπαράδιδε.

6 Ωσὰν τες εἶπεν λοιπὸν· Ὅτι ἐγὼ εἰμαι, ἰσύρθηκαν ὀπίσω, καὶ ἔπεσαν κατω.

7 Καὶ πάλιν τες ἐμετερώτησε· Τίνα ζητᾶτε; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Τον Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον.

8 Ὁ Ἰησῦς τες ἀπεκρίθη·

που ὑμῖν ὅτι ἐγώ εἰμι· εἰ οὖν ἐμὲ ζητεῖτε, ἄφετε τούτους ὑπάγειν.

9 Ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὃν εἶπεν· Ὅτι οὓς δέδωκάς μοι, οὐκ ἀπώλεσα ἐξ αὐτῶν οὐδένα.

10 Σίμων οὖν Πέτρος ἔχων μάχαιραν, εἵλκυσεν αὐτήν, καὶ ἔπαισε τὸν τοῦ ἀρχιερέως δοῦλον, καὶ ἀπέκοψεν αὐτοῦ τὸ ὠτίον τὸ δεξιόν· ἦν δὲ ὄνομα τῷ δούλῳ Μάλχος.

11 Εἶπεν οὖν ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Βάλε τὴν μάχαιράν σου εἰς τὴν θήκην. τὸ ποτήριον ὃ δέδωκέ μοι ὁ πατήρ, οὐ μὴ πίω αὐτό;

12 Ἡ οὖν σπεῖρα καὶ ὁ χιλίαρχος καὶ οἱ ὑπηρέται τῶν Ἰουδαίων συνέλαβον τὸν Ἰησοῦν καὶ ἔδησαν αὐτόν.

13 Καὶ ἀπήγαγον αὐτὸν πρὸς Ἄνναν πρῶτον· ἦν γὰρ πενθερὸς τοῦ Καϊάφα, ὃς ἦν ἀρχιερεὺς τοῦ ἐνιαυτοῦ ἐκείνου.

14 Ἦν δὲ Καϊάφας ὁ συμβουλεύσας τοῖς Ἰουδαίοις ὅτι συμφέρει ἕνα ἄνθρωπον ἀπολέσθαι ὑπὲρ τοῦ λαοῦ.

15 Ἠκολούθει δὲ τῷ Ἰησοῦ Σίμων Πέτρος, καὶ ὁ ἄλλος μαθητής. ὁ δὲ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ

Εἶπά σας ὅτι ἐγὼ εἶμαι· ἂν λοιπὸν ζητᾶτε ἐμένα, ἀφῆτε τούτους νὰ πᾶσιν.

9 Διὰ νὰ πληρωθῇ ὁ λόγος τὸν ὁποῖον εἶπεν· Ὅτι ἐκείνους ὁποὺς μὲ ἔδωκες, δὲν ἔχασα ἀπ' αὐτοὺς κανένα.

10 Ὁ Σίμων Πέτρος λοιπὸν εἶχε σπαθί, καὶ εὐγαλέτο, καὶ ἐκτύπησε τὸν δοῦλον τοῦ ἀρχιερέως, καὶ ἔκοψε τὸ αὐτί του τὸ δεξιόν· καὶ τὸ ὄνομα τοῦτου τοῦ δούλου ἦτον Μάλχος.

11 Ὁ Ἰησοῦς λοιπὸν εἶπε τοῦ Πέτρου· Βάλε τὸ σπαθί σου εἰς τὸ θηκάρι. τὸ ποτήριον ὁποὺ μὲ ἔδωκεν ὁ πατήρ μου, νὰ μὴν τὸ πίω;

12 Τὸ τάγμα λοιπὸν τὸ στρατιωτικὸν καὶ ὁ χιλίαρχος, καὶ οἱ δουλευτάδες τῶν Ἰουδαίων ἐπιάσαν τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐδέσάν τον.

13 Καὶ τὸν ἐπῆγαν πρῶτον εἰς τὸν Ἄνναν· διατὶ ὁ Ἄννας ἦτον πενθερὸς τοῦ Καϊάφα· ὁ ὁποῖος ἦτον ἀρχιερεὺς τὸ χρόνο ἐκεῖνο.

14 Καὶ ὁ Καϊάφας ἦτον ὁποὺ ἐσυμβούλευσε τοὺς Ἰουδαίους, ὅτι συμφέρει ἕνας ἄνθρωπος νὰ χαλασθῇ διὰ τὸν λαόν.

15 Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἀκολουθοῦσαν τὸν Ἰησοῦν. καὶ ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ἦτον γνώριμος

συνεισῆλθε τῷ Ἰησοῦ εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ἀρχιερέως.

16 Ὁ δὲ Πέτρος εἱστήκει πρὸς τῇ θύρᾳ ἔξω. ἐξῆλθεν οὖν ὁ μαθητὴς ὁ ἄλλος ὃς ἦν γνωστὸς τῷ ἀρχιερεῖ, καὶ εἶπε τῇ θυρωρῷ, καὶ εἰσήγαγε τὸν Πέτρον.

17 Λέγει οὖν ἡ παιδίσκη ἡ θυρωρὸς τῷ Πέτρῳ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν εἶ τοῦ ἀνθρώπου τούτου; Λέγει ἐκεῖνος· Οὐκ εἰμί.

18 Εἱστήκεισαν δὲ οἱ δοῦλοι καὶ οἱ ὑπηρέται ἀνθρακιὰν πεποιηκότες, ὅτι ψῦχος ἦν, καὶ ἐθερμαίνοντο· ἦν δὲ μετ' αὐτῶν ὁ Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος.

19 Ὁ οὖν ἀρχιερεὺς ἠρώτησε τὸν Ἰησοῦν περὶ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, καὶ περὶ τῆς διδαχῆς αὐτοῦ.

20 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐγὼ παρρησίᾳ ἐλάλησα τῷ κόσμῳ· ἐγὼ πάντοτε ἐδίδαξα ἐν τῇ συναγωγῇ καὶ ἐν τῷ ἱερῷ, ὅπου πάντοθεν οἱ Ἰουδαῖοι συνέρχονται, καὶ ἐν κρυπτῷ ἐλάλησα οὐδέν.

21 Τί με ἐπερωτᾷς; ἐπερώτησον τοὺς ἀκηκοότας τί ἐλάλησα αὐτοῖς· ἴδε οὗτοι οἴδασι ἃ εἶπον ἐγώ.

22 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ εἰπόντος, εἷς τῶν ὑπηρετῶν παρεστηκὼς ἔδωκε ῥάπισμα τῷ Ἰησοῦ, λέγων· Οὕτως ἀποκρίνῃ τῷ ἀρχιερεῖ;

23 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Εἰ κακῶς ἐλάλησα, μαρτύρησον περὶ τοῦ κακοῦ· εἰ δὲ καλῶς, τί με δέρεις;

24 Ἀπέστειλε δὲ αὐτὸν ὁ Ἅννας δεδεμένον πρὸς Καϊάφαν τὸν ἀρχιερέα.

25 Ἦν δὲ Σίμων Πέτρος ἑστὼς καὶ θερμαινόμενος. εἶπον οὖν αὐτῷ· Μὴ καὶ σὺ ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ εἶ; Ἠρνήσατο ἐκεῖνος καὶ εἶπεν· Οὐκ εἰμί.

26 Λέγει εἷς ἐκ τῶν δούλων τοῦ ἀρχιερέως, συγγενὴς ὢν οὗ ἀπέκοψε Πέτρος τὸ ὠτίον· Οὐκ ἐγώ σε εἶδον ἐν τῷ κήπῳ μετ' αὐτοῦ;

27 Πάλιν οὖν ἠρνήσατο ὁ Πέτρος· καὶ εὐθέως ἀλέκτωρ ἐφώνησε.

28 Ἄγουσι δὲ τὸν Ἰησοῦν ἀπὸ τοῦ Καϊάφα εἰς τὸ πραιτώριον· ἦν δὲ πρωΐα· καὶ αὐτοὶ οὐκ εἰσῆλθον εἰς τὸ πραιτώριον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλὰ φάγωσι τὸ πάσχα.

29 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλᾶτος πρὸς αὐτοὺς ἔξω, καὶ φησὶν· Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

30 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιός, οὐκ ἂν σοι παρεδώκαμεν αὐτόν.

31 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς, καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα·

32 ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλε ἀποθνήσκειν.

33 Εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ πραιτώριον ὁ Πιλᾶτος, καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν, καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀπὸ σεαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι εἶπόν σοι περὶ ἐμοῦ;

35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος· Μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;

36 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμή, οἱ ὑπηρέται οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἂν, ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· Οὐκοῦν βασιλεύς εἶ σύ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι. Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

39 Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ἀπολύσω ὑμῖν ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν. Ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

19 1 Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλᾶτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν,

3 καὶ ἔλεγον· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐδίδοσαν αὐτῷ ῥαπίσματα.

4 Ἐξῆλθε πάλιν ἔξω ὁ Πιλᾶτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἰδοὺ ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι οὐδεμίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμῶν ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι υἱὸν θεοῦ ἑαυτὸν ἐποίησε.

8 Ὅτε οὖν ἤκουσε τοῦτον τὸν λόγον ὁ Πιλᾶτος, μᾶλλον ἐφοβήθη·

9 καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ.

10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλᾶτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν δεδομένον σοι ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.

12 Ἐκ τούτου ὁ Πιλᾶτος ἐζήτει ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἐκραύγασαν λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.

13 Ὁ οὖν Πιλᾶτος ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἤγαγε ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.

15 Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλᾶτος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.

16 Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ. Παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγαγον·

17 καὶ βαστάζων ἑαυτῷ τὸν σταυρὸν ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ·

18 ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλᾶτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν ὁ τόπος τῆς πόλεως ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ῥωμαϊστί, Ἑλληνιστί.

21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφε· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπεν· Βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλᾶτος· Ὃ γέγραφα, γέγραφα.

23 Οἱ οὖν στρατιῶται ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος ἕν, καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου.

24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· Μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν.

25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου.

27 Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἴδε ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια.

28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤδη πάντα τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ λέγει· Διψῶ.

29 Σκεῦος οὖν ἔκειτο ὄξους μεστόν· σπόγγον οὖν μεστὸν τοῦ ὄξους ὑσσῷ περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι.

30 Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέλεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα τῷ σαββάτῳ, ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ σαββάτου, ἠρώτησαν τὸν Πιλᾶτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ ἀρθῶσι.

32 Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξε τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ·

33 ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη·

34 ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ ἐξῆλθεν εὐθὺς αἷμα καὶ ὕδωρ.

35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε.

36 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.

37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλᾶτον Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλᾶτος. Ἦλθε οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, ὁ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν νυκτὸς τὸ πρῶτον, φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.

40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.

41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινόν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.

42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

20 1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.

2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.

4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον·

5 καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.

6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,

7 καὶ τὸ σουδάριον, ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.

8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσε·

9 οὐδέπω γὰρ ἤδεισαν τὴν γραφὴν ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.

11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς τῷ μνημείῳ κλαίουσα ἔξω· ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον,

12 καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσί, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

14 Ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν.

15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.

16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ· Ῥαββουνί, ὃ λέγεται Διδάσκαλε.

17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ θεόν μου καὶ θεὸν ὑμῶν.

18 Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἑώρακε τὸν κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

19 Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

20 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν κύριον.

21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν· καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατήρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.

22 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε πνεῦμα ἅγιον·

23 ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφέωνται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

24 Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκαμεν τὸν κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπε· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖρές μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ κύριός μου καὶ ὁ θεός μου.

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

31 ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

21 1 Μετὰ ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

3 Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἁλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον καὶ ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς· καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.

4 Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης, ἔστη Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ἤδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυον ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Ὁ κύριός ἐστιν. Σίμων οὖν Πέτρος ἀκούσας ὅτι ὁ κύριός ἐστιν, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, ἦν γὰρ γυμνός, καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων, σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσι ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον καὶ ἄρτον.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.

11 Ἀνέβη οὖν Σίμων Πέτρος καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον εἰς τὴν γῆν, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντήκοντα τριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν· Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ κύριός ἐστιν.

13 Ἔρχεται Ἰησοῦς καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναί, κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναί, κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; Ἐλυπήθη Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον· Φιλεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας· σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.

19 Τοῦτο δὲ εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσε τῷ στήθει αὐτοῦ ἐν τῷ δείπνῳ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;

21 Τοῦτον οὖν ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; Σὺ ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλθεν οὖν οὗτος ὁ λόγος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· οὐκ εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;

24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς αὐτοῦ ἡ μαρτυρία ἐστίν.

25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἕν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρήσειν τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

τησαν τους ακηκοοτας, τι ελαλησα αυτοις· ιδε, ουτοι οιδασιν α ειπον εγω.

22 Ταυτα δε αυτου ειποντος, εις των υπηρετων παρεστηκως εδωκε ραπισμα τω Ιησου, ειπων· Ουτως αποκρινη τω αρχιερει;

23 Απεκριθη αυτω ο Ιησους· Ει κακως ελαλησα, μαρτυρησον περι του κακου· ει δε καλως, τι με δερεις;

24 Απεστειλεν ουν αυτον ο Αννας δεδεμενον προς Καιαφαν τον αρχιερεα.

25 Ην δε Σιμων Πετρος εστως και θερμαινομενος. ειπον ουν αυτω· Μη και συ εκ των μαθητων αυτου ει; Ηρνησατο εκεινος, και ειπεν· Ουκ ειμι.

26 Λεγει εις εκ των δουλων του αρχιερεως, συγγενης ων ου απεκοψε Πετρος το ωτιον· Ουκ εγω σε ειδον εν τω κηπω μετ αυτου;

27 Παλιν ουν ηρνησατο ο Πετρος, και ευθεως αλεκτωρ εφωνησεν.

28 Αγουσιν ουν τον Ιησουν απο του Καιαφα εις το πραιτωριον. ην δε πρωια· και αυτοι ουκ εισηλθον εις το πραιτωριον, ινα μη μιανθωσιν αλλα φαγωσι το πασχα.

29 Εξηλθεν ουν ο Πιλατος προς αυτους εξω, και φησιν· Τινα κατηγοριαν φερετε κατα του ανθρωπου τουτου;

30 Απεκριθησαν και ειπον αυτω· Ει μη ην ουτος κακοποιος, ουκ αν σοι παρεδωκαμεν αυτον.

31 Ειπεν ουν αυτοις ο Πιλατος· Λαβετε αυτον υμεις, και κατα τον νομον υμων κρινατε αυτον. Ειπον ουν αυτω οι Ιουδαιοι· Ημιν ουκ εξεστιν αποκτειναι ουδενα·

32 ινα ο λογος του Ιησου πληρωθη, ον ειπε σημαινων ποιω θανατω ημελλε αποθνησκειν.

33 Εισηλθεν ουν παλιν εις το πραιτωριον ο Πιλατος, και εφωνησε τον Ιησουν, και ειπεν αυτω· Συ ει ο βασιλευς των Ιουδαιων;

34 Απεκριθη ο Ιησους· Απο σεαυτου συ τουτο λεγεις, η αλλοι σοι ειπον περι εμου;

35 Απεκριθη ο Πιλατος· Μητι εγω Ιουδαιος ειμι; το εθνος το σον και οι αρχιερεις παρεδωκαν σε εμοι· τι εποιησας;

36 Απεκριθη ο Ιησους· Η βασιλεια η εμη ουκ εστιν εκ του κοσμου τουτου· ει εκ του κοσμου τουτου ην η βασιλεια η εμη, οι υπηρεται οι εμοι ηγωνιζοντο αν, ινα μη παραδοθω τοις Ιουδαιοις· νυν δε η βασιλεια η εμη ουκ εστιν εντευθεν.

37 Ειπεν ουν αυτω ο Πιλατος· Ουκουν βασιλευς ει συ; Απεκριθη ο Ιησους· Συ λεγεις οτι βασιλευς ειμι. Εγω εις τουτο γεγεννημαι, και εις τουτο εληλυθα εις τον κοσμον, ινα μαρτυρησω τη αληθεια. Πας ο ων εκ της αληθειας ακουει μου της φωνης.

38 Λεγει αυτω ο Πιλατος· Τι εστιν αληθεια; Και τουτο ειπων παλιν εξηλθε προς τους Ιουδαιους, και λεγει αυτοις· Εγω ουδεμιαν αιτιαν ευρισκω εν αυτω.

39 Εστιν δε συνηθεια υμιν ινα ενα απολυσω υμιν εν τω πασχα· βουλεσθε ουν απολυσω υμιν τον βασιλεα των Ιουδαιων;

40 Εκραυγασαν ουν παλιν παντες λεγοντες· Μη τουτον, αλλα τον Βαραββαν. Ην δε ο Βαραββας λῃστης.

19 Τοτε ουν ελαβεν ο Πιλατος τον Ιησουν και εμαστιγωσεν.

2 Και οι στρατιωται πλεξαντες στεφανον εξ ακανθων, επεθηκαν επι την κεφαλην αυτου, και ιματιον πορφυρουν περιεβαλον αυτον,

3 και ηρχοντο προς αυτον και ελεγον· Χαιρε, ο βασιλευς των Ιουδαιων· και εδιδοσαν αυτω ραπισματα.

4 Εξηλθεν παλιν εξω ο Πιλατος, και λεγει αυτοις· Ιδου αγω υμιν αυτον εξω, ινα γνωτε οτι ουδεμιαν αιτιαν ευρισκω εν αυτω.

5 Εξηλθεν ουν ο Ιησους εξω φορων τον ακανθινον στεφανον και το πορφυρουν ιματιον. και λεγει αυτοις ο Πιλατος· Ιδου ο ανθρωπος.

6 Οτε ουν ειδον αυτον οι αρχιερεις και οι υπηρεται, εκραυγασαν λεγοντες· Σταυρωσον, σταυρωσον αυτον. Λεγει αυτοις ο Πιλατος· Λαβετε αυτον υμεις, και σταυρωσατε· εγω γαρ ουχ ευρισκω εν αυτω αιτιαν.

7 Απεκριθησαν αυτω οι Ιουδαιοι· Ημεις νομον εχομεν, και κατα τον νομον ημων οφειλει αποθανειν, οτι υιον θεου εαυτον εποιησε.

8 Οτε ουν ηκουσε τουτον τον λογον ο Πιλατος, μαλλον εφοβηθη·

9 και εισηλθεν εις το πραιτωριον παλιν, και λεγει τω Ιησου· Ποθεν ει συ; Ο δε Ιησους αποκρισιν ουκ εδωκεν αυτω.

10 Λεγει ουν αυτω ο Πιλατος· Εμοι ου λαλεις; ουκ οιδας οτι εξουσιαν εχω σταυρωσαι σε, και εξουσιαν εχω απολυσαι σε;

11 Απεκριθη ο Ιησους· Ουκ ειχες εξουσιαν κατ εμου ουδεμιαν, ει μη ην δεδομενον σοι ανωθεν· δια τουτο ο παραδους με σοι μειζονα αμαρτιαν εχει.

12 Εκ τουτου ο Πιλατος εζητει απολυσαι αυτον· οι δε Ιουδαιοι εκραυγασαν λεγοντες· Εαν τουτον απολυσῃς, ουκ ει φιλος του Καισαρος· πας ο βασιλεα εαυτον ποιων αντιλεγει τω Καισαρι.

13 Ο ουν Πιλατος ακουσας τους λογους τουτους, ηγαγεν εξω τον Ιησουν, και εκαθισεν επι βηματος εις τοπον λεγομενον Λιθοστρωτον, Εβραϊστι δε Γαββαθα.

14 Ην δε παρασκευη του πασχα, ωρα ως εκτη· και λεγει τοις Ιουδαιοις· Ιδου ο βασιλευς υμων.

15 Εκραυγασαν ουν εκεινοι· Αρον, αρον, σταυρωσον αυτον. Λεγει αυτοις ο Πιλατος· Τον βασιλεα υμων σταυρωσω; Απεκριθησαν οι αρχιερεις· Ουκ εχομεν βασιλεα ει μη Καισαρα.

16 Τοτε ουν παρεδωκεν αυτον αυτοις ινα σταυρωθη. Παρελαβον ουν τον Ιησουν και απηγαγον·

17 και βαστασας εαυτω τον σταυρον εξηλθεν εις τον λεγομενον Κρανιου τοπον, ος λεγεται Εβραϊστι Γολγοθα,

18 οπου αυτον εσταυρωσαν, και μετ αυτου αλλους δυο εντευθεν και εντευθεν, μεσον δε τον Ιησουν.

19 Εγραψε δε και τιτλον ο Πιλατος, και εθηκεν επι του σταυρου· ην δε γεγραμμενον· Ιησους ο Ναζωραιος ο βασιλευς των Ιουδαιων.

20 Τουτον ουν τον τιτλον πολλοι ανεγνωσαν των Ιουδαιων, οτι εγγυς ην ο τοπος της πολεως οπου εσταυρωθη ο Ιησους· και ην γεγραμμενον Εβραϊστι, Ρωμαϊστι, Ελληνιστι.

21 Ελεγον ουν τω Πιλατω οι αρχιερεις των Ιουδαιων· Μη γραφε· Ο βασιλευς των Ιουδαιων, αλλ οτι εκεινος ειπε· Βασιλευς ειμι των Ιουδαιων.

22 Απεκριθη ο Πιλατος· Ο γεγραφα, γεγραφα.

23 Οι ουν στρατιωται οτε εσταυρωσαν τον Ιησουν, ελαβον τα ιματια αυτου, και εποιησαν τεσσαρα μερη, εκαστῳ στρατιωτῃ μερος, και τον χιτωνα· ην δε ο χιτων αραφος, εκ των ανωθεν υφαντος δι ολου·

24 ειπον ουν προς αλληλους· Μη σχισωμεν αυτον, αλλα λαχωμεν περι αυτου τινος εσται· ινα η γραφη πληρωθη η λεγουσα· Διεμερισαντο τα ιματια μου εαυτοις, και επι τον ιματισμον μου εβαλον κληρον. Οι μεν ουν στρατιωται ταυτα εποιησαν.

25 Ειστηκεισαν δε παρα τω σταυρω του Ιησου η μητηρ αυτου, και η αδελφη της μητρος αυτου, Μαρια η του Κλωπα, και Μαρια η Μαγδαληνη.

26 Ο ουν Ιησους ιδων την μητερα και τον μαθητην παρεστωτα ον ηγαπα, λεγει τη μητρι αυτου· Γυναι, ιδου ο υιος σου.

27 Ειτα λεγει τω μαθητη· Ιδου η μητηρ σου. Και απ εκεινης της ωρας ελαβεν ο μαθητης αυτην εις τα ιδια.

28 Μετα τουτο ειδως ο Ιησους οτι ηδη παντα τετελεσται, ινα τελειωθη η γραφη, λεγει· Διψω.

29 Σκευος ουν ην οξους μεστον· σπογγον ουν μεστον του οξους υσσῳπῳ περιθεντες προσηνεγκαν αυτου τω στοματι.

30 Οτε ουν ελαβε το οξος ο Ιησους, ειπε· Τετελεσται· και κλινας την κεφαλην παρεδωκε το πνευμα.

31 Οι ουν Ιουδαιοι, επει παρασκευη ην, ινα μη μεινῃ επι του σταυρου τα σωματα εν τῳ σαββατῳ, ην γαρ μεγαλη η ημερα εκεινου του σαββατου, ηρωτησαν τον Πιλατον ινα κατεαγωσιν αυτων τα σκελη, και αρθωσιν.

32 Ηλθον ουν οι στρατιωται, και του μεν πρωτου κατεαξαν τα σκελη και του αλλου του συσταυρωθεντος αυτῳ·

33 επι δε τον Ιησουν ελθοντες, ως ειδον αυτον ηδη τεθνηκοτα, ου κατεαξαν αυτου τα σκελη·

34 αλλ εις των στρατιωτων λογχῃ αυτου την πλευραν ενυξε, και εξηλθεν ευθυς αιμα και υδωρ.

35 Και ο εωρακως μεμαρτυρηκε, και αληθινη αυτου εστιν η μαρτυρια· και εκεινος οιδε οτι αληθη λεγει, ινα και υμεις πιστευητε.

36 Εγενετο γαρ ταυτα ινα η γραφη πληρωθη· Οστουν ου συντριβησεται αυτου.

37 Και παλιν ετερα γραφη λεγει· Οψονται εις ον εξεκεντησαν.

38 Μετα δε ταυτα ηρωτησεν τον Πιλατον ο Ιωσηφ ο απο Αριμαθαιας, ων μαθητης του Ιησου κεκρυμμενος δε δια τον φοβον των Ιουδαιων, ινα αρῃ το σωμα του Ιησου· και επετρεψεν ο Πιλατος. Ηλθεν ουν και ηρε το σωμα του Ιησου.

39 Ηλθε δε και Νικοδημος, ο ελθων προς αυτον νυκτος το πρωτον, φερων μιγμα σμυρνης και αλοης ως λιτρας εκατον.

40 Ελαβον ουν το σωμα του Ιησου, και εδησαν αυτο οθονιοις μετα των αρωματων, καθως εθος εστιν τοις Ιουδαιοις ενταφιαζειν.

41 Ην δε εν τῳ τοπῳ οπου εσταυρωθη κηπος, και εν τῳ κηπῳ μνημειον καινον, εν ῳ ουδεπω ουδεις ετεθη.

42 Εκει ουν δια την παρασκευην των Ιουδαιων, οτι εγγυς ην το μνημειον, εθηκαν τον Ιησουν.

20 Τῃ δε μιᾳ των σαββατων Μαρια η Μαγδαληνη ερχεται πρωι σκοτιας ετι ουσης εις το μνημειον, και βλεπει τον λιθον ηρμενον εκ του μνημειου.

2 Τρεχει ουν και ερχεται προς Σιμωνα Πετρον και προς τον αλλον μαθητην ον εφιλει ο Ιησους, και λεγει αυτοις· Ηραν τον κυριον εκ του μνημειου, και ουκ οιδαμεν που εθηκαν αυτον.

3 Εξηλθεν ουν ο Πετρος και ο αλλος μαθητης, και ηρχοντο εις το μνημειον.

4 Εδραμον δε οι δυο ομου· και ο αλλος μαθητης προεδραμε ταχυ του Πετρου, και ηλθε πρωτος εις το μνημειον·

5 και παρακυψας βλεπει κειμενα τα οθονια· ου μεντοι εισηλθεν.

6 Ερχεται ουν και Σιμων Πετρος ακολουθων αυτῳ, και εισηλθεν εις το μνημειον, και θεωρει τα οθονια κειμενα,

7 και το σουδαριον, ο ην επι της κεφαλης αυτου, ου μετα των οθονιων κειμενον, αλλα χωρις εντετυλιγμενον εις ενα τοπον.

8 Τοτε ουν εισηλθε και ο αλλος μαθητης ο ελθων πρωτος εις το μνημειον, και ειδε και επιστευσε·

9 ουδεπω γαρ ηδεισαν την γραφην οτι δει αυτον εκ νεκρων αναστηναι.

10 Απηλθον ουν παλιν προς εαυτους οι μαθηται.

11 Η δε Μαρια ειστηκει προς το μνημειον κλαιουσα εξω· ως ουν εκλαιεν, παρεκυψεν εις το μνημειον,

12 και θεωρει δυο αγγελους εν λευκοις καθεζομενους, ενα προς τη κεφαλη και ενα προς τοις ποσιν, οπου εκειτο το σωμα του Ιησου.

13 Και λεγουσιν αυτη εκεινοι· Γυναι, τι κλαιεις; Λεγει αυτοις οτι Ηραν τον κυριον μου, και ουκ οιδα που εθηκαν αυτον.

14 Ταυτα ειπουσα εστραφη εις τα οπισω, και θεωρει τον Ιησουν εστωτα, και ουκ ηδει οτι Ιησους εστιν.

15 Λεγει αυτη ο Ιησους· Γυναι, τι κλαιεις; τινα ζητεις; Εκεινη δοκουσα οτι ο κηπουρος εστιν, λεγει αυτῳ· Κυριε, ει συ εβαστασας αυτον, ειπε μοι που εθηκας αυτον, καγω αυτον αρω.

16 Λεγει αυτη ο Ιησους· Μαριαμ. Στραφεισα εκεινη λεγει αυτῳ· Ραββουνι, ο λεγεται Διδασκαλε.

17 Λεγει αυτη ο Ιησους· Μη μου απτου· ουπω γαρ αναβεβηκα προς τον πατερα· πορευου δε προς τους αδελφους μου, και ειπε αυτοις· Αναβαινω προς τον πατερα μου και πατερα υμων, και θεον μου και θεον υμων.

18 Ερχεται Μαρια η Μαγδαληνη απαγγελλουσα τοις μαθηταις οτι εωρακε τον κυριον, και ταυτα ειπεν αυτη.

19 Ουσης ουν οψιας τῃ ημερᾳ εκεινῃ τῃ μιᾳ των σαββατων, και των θυρων κεκλεισμενων οπου ησαν οι μαθηται συνηγμενοι δια τον φοβον των Ιουδαιων, ηλθεν ο Ιησους και εστη εις το μεσον, και λεγει αυτοις· Ειρηνη υμιν.

20 Και τουτο ειπων εδειξεν αυτοις τας χειρας και την πλευραν αυτου. Εχαρησαν ουν οι μαθηται ιδοντες τον κυριον.

21 Ειπεν ουν αυτοις παλιν ο Ιησους· Ειρηνη υμιν· καθως απεσταλκε με ο πατηρ, καγω πεμπω υμας.

22 Και τουτο ειπων ενεφυσησε, και λεγει αυτοις· Λαβετε πνευμα αγιον.

23 Αν τινων αφητε τας αμαρτιας, αφεωνται αυτοις· αν τινων κρατητε, κεκρατηνται.

24 Θωμας δε εις εκ των δωδεκα, ο λεγομενος Διδυμος, ουκ ην μετ αυτων οτε ηλθεν ο Ιησους.

25 Ελεγον ουν αυτῳ οι αλλοι μαθηται· Εωρακαμεν τον κυριον. Ο δε ειπεν αυτοις· Εαν μη ιδω εν ταις χερσιν αυτου τον τυπον των ηλων, και βαλω τον δακτυλον μου εις τον τυπον των ηλων, και βαλω την χειρα μου εις την πλευραν αυτου, ου μη πιστευσω.

26 Και μεθ ημερας οκτω παλιν ησαν εσω οι μαθηται αυτου, και Θωμας μετ αυτων. Ερχεται ο Ιησους των θυρων κεκλεισμενων, και εστη εις το μεσον, και ειπεν· Ειρηνη υμιν.

27 Ειτα λεγει τῳ Θωμᾳ· Φερε τον δακτυλον σου ωδε, και ιδε τας χειρας μου· και φερε την χειρα σου, και βαλε εις την πλευραν μου· και μη γινου απιστος, αλλα πιστος.

28 Απεκριθη Θωμας και ειπεν αυτῳ· Ο κυριος μου και ο θεος μου.

29 Λεγει αυτῳ ο Ιησους· Οτι εωρακας με πεπιστευκας; μακαριοι οι μη ιδοντες και πιστευσαντες.

30 Πολλα μεν ουν και αλλα σημεια εποιησεν ο Ιησους ενωπιον των μαθητων αυτου, α ουκ εστιν γεγραμμενα εν τῳ βιβλιῳ τουτῳ·

31 ταυτα δε γεγραπται ινα πιστευσητε οτι Ιησους εστιν ο Χριστος ο υιος του θεου, και ινα πιστευοντες ζωην εχητε εν τῳ ονοματι αυτου.

21 Μετα ταυτα εφανερωσεν εαυτον παλιν ο Ιησους τοις μαθηταις επι της θαλασσης της Τιβεριαδος· εφανερωσε δε ουτως.

2 Ησαν ομου Σιμων Πετρος και Θωμας ο λεγομενος Διδυμος, και Ναθαναηλ ο απο Κανα της Γαλιλαιας, και οι του Ζεβεδαιου, και αλλοι εκ των μαθητων αυτου δυο.

3 Λεγει αυτοις Σιμων Πετρος· Υπαγω αλιευειν. Λεγουσιν αυτῳ· Ερχομεθα και ημεις συν σοι. Εξηλθον και ανεβησαν εις το πλοιον ευθυς, και εν εκεινῃ τῃ νυκτι επιασαν ουδεν.

4 Πρωιας δε ηδη γενομενης, εστη Ιησους εις τον αιγιαλον· ουκ ηδεισαν δε οι μαθηται οτι Ιησους εστιν.

5 Λεγει ουν αυτοις ο Ιησους· Παιδια, μη τι προσφαγιον εχετε; Απεκριθησαν αυτῳ· Ου.

6 Ο δε ειπεν αυτοις· Βαλετε εις τα δεξια μερη του πλοιου το δικτυον, και ευρησετε. Εβαλον ουν, και ουκετι αυτο ελκυσαι ισχυον απο του πληθους των ιχθυων.

7 Λεγει ουν ο μαθητης εκεινος ον ηγαπα ο Ιησους τῳ Πετρῳ· Ο κυριος εστιν. Σιμων ουν Πετρος ακουσας οτι ο κυριος εστιν, τον επενδυτην διεζωσατο, ην γαρ γυμνος, και εβαλεν εαυτον εις την θαλασσαν.

8 Οι δε αλλοι μαθηται τῳ πλοιαριῳ ηλθον, ου γαρ ησαν μακραν απο της γης, αλλ ως απο πηχων διακοσιων, συροντες το δικτυον των ιχθυων.

9 Ως ουν απεβησαν εις την γην, βλεπουσιν ανθρακιαν κειμενην, και οψαριον επικειμενον, και αρτον.

10 Λεγει αυτοις ο Ιησους· Ενεγκατε απο των οψαριων ων επιασατε νυν.

11 Ανεβη ουν Σιμων Πετρος, και ειλκυσεν το δικτυον εις την γην μεστον ιχθυων μεγαλων εκατον πεντηκοντα τριων· και τοσουτων οντων, ουκ εσχισθη το δικτυον.

12 Λεγει αυτοις ο Ιησους· Δευτε αριστησατε. Ουδεις δε ετολμα των μαθητων εξετασαι αυτον· Συ τις ει; ειδοτες οτι ο κυριος εστιν.

13 Ερχεται ο Ιησους, και λαμβανει τον αρτον, και διδωσιν αυτοις, και το οψαριον ομοιως.

14 Τουτο ηδη τριτον εφανερωθη ο Ιησους τοις μαθηταις αυτου, εγερθεις εκ νεκρων.

15 Οτε ουν ηριστησαν, λεγει τῳ Σιμωνι Πετρῳ ο Ιησους· Σιμων Ιωαννου, αγαπας με πλειον τουτων; Λεγει αυτῳ· Ναι, κυριε, συ οιδας οτι φιλω σε. Λεγει αυτῳ· Βοσκε τα αρνια μου.

16 Λεγει αυτῳ παλιν δευτερον· Σιμων Ιωαννου, αγαπας με; Λεγει αυτῳ· Ναι, κυριε, συ οιδας οτι φιλω σε. Λεγει αυτῳ· Ποιμαινε τα προβατια μου.

17 Λεγει αυτῳ το τριτον· Σιμων Ιωαννου, φιλεις με; Ελυπηθη ο Πετρος οτι ειπεν αυτῳ το τριτον· Φιλεις με; και ειπεν αυτῳ· Κυριε, παντα συ οιδας· συ γινωσκεις οτι φιλω σε. Λεγει αυτῳ ο Ιησους· Βοσκε τα προβατια μου.

18 Αμην αμην λεγω σοι, οτε ης νεωτερος, εζωννυες σεαυτον, και περιεπατεις οπου ηθελες· οταν δε γηρασῃς, εκτενεις τας χειρας σου, και αλλος σε ζωσει, και οισει οπου ου θελεις.

19 Τουτο δε ειπε σημαινων ποιῳ θανατῳ δοξασει τον θεον. Και τουτο ειπων λεγει αυτῳ· Ακολουθει μοι.

20 Επιστραφεις ο Πετρος βλεπει τον μαθητην ον ηγαπα ο Ιησους ακολουθουντα, ος και ανεπεσεν εν τῳ δειπνῳ επι το στηθος αυτου, και ειπεν· Κυριε, τις εστιν ο παραδιδους σε;

21 Τουτον ουν ιδων ο Πετρος λεγει τῳ Ιησου· Κυριε, ουτος δε τι;

22 Λεγει αυτῳ ο Ιησους· Εαν αυτον θελω μενειν εως ερχομαι, τι προς σε; συ μοι ακολουθει.

23 Εξηλθεν ουν ουτος ο λογος εις τους αδελφους οτι ο μαθητης εκεινος ουκ αποθνησκει· ουκ ειπε δε αυτῳ ο Ιησους οτι ουκ αποθνησκει, αλλ· Εαν αυτον θελω μενειν εως ερχομαι, τι προς σε;

24 Ουτος εστιν ο μαθητης ο μαρτυρων περι τουτων, και γραψας ταυτα· και οιδαμεν οτι αληθης αυτου η μαρτυρια εστιν.

25 Εστιν δε και αλλα πολλα α εποιησεν ο Ιησους, ατινα εαν γραφηται καθ εν, ουδε αυτον οιμαι τον κοσμον χωρησειν τα γραφομενα βιβλια. Αμην.

ον, ἵνα μὴ μιανθῶσιν, ἀλλ' ἵνα φάγωσι τὸ πάσχα.

29 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πιλάτος πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπε· Τίνα κατηγορίαν φέρετε κατὰ τοῦ ἀνθρώπου τούτου;

30 Ἀπεκρίθησαν καὶ εἶπον αὐτῷ· Εἰ μὴ ἦν οὗτος κακοποιὸς, οὐκ ἄν σοι παρέδωκαμεν αὐτόν.

31 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ κατὰ τὸν νόμον ὑμῶν κρίνατε αὐτόν. Εἶπον οὖν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμῖν οὐκ ἔξεστιν ἀποκτεῖναι οὐδένα.

32 Ἵνα ὁ λόγος τοῦ Ἰησοῦ πληρωθῇ, ὃν εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ ἤμελλεν ἀποθνήσκειν.

33 Εἰσῆλθεν οὖν εἰς τὸ πραιτώριον πάλιν ὁ Πιλάτος, καὶ ἐφώνησε τὸν Ἰησοῦν· καὶ εἶπεν αὐτῷ· Σὺ εἶ ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων;

34 Ἀπεκρίθη αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἀφ' ἑαυτοῦ σὺ τοῦτο λέγεις, ἢ ἄλλοι σοι εἶπον περὶ ἐμοῦ;

35 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Μήτι ἐγὼ Ἰουδαῖός εἰμι; τὸ ἔθνος τὸ σὸν καὶ οἱ ἀρχιερεῖς παρέδωκάν σε ἐμοί· τί ἐποίησας;

36 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ κόσμου τούτου· εἰ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρέται οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἔστιν ἐντεῦθεν.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεύς εἶ σὺ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι. Ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ· πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

39 Ἔστιν δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ἀπολύσω ὑμῖν ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ἀπολύσω ὑμῖν τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν. Ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

CAPUT XIX.

1 Τότε οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν ἐπέθηκαν αὐτοῦ τῇ κεφαλῇ, καὶ ἱμάτιον πορφυροῦν περιέβαλον αὐτόν,

3 καὶ ἔλεγον· Χαῖρε, ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· καὶ ἐδίδοσαν αὐτῷ ῥαπίσματα.

4 Καὶ ἐξῆλθε πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἴδε ἄγω ὑμῖν αὐτὸν ἔξω, ἵνα γνῶτε ὅτι οὐδεμίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησοῦς ἔξω φορῶν τὸν ἀκάνθινον στέφανον καὶ τὸ πορφυροῦν ἱμάτιον· καὶ λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Ἴδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὅτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραύγασαν λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Λάβετε αὐτὸν ὑμεῖς καὶ σταυρώσατε· ἐγὼ γὰρ οὐχ εὑρίσκω ἐν αὐτῷ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὅτι υἱὸν θεοῦ ἑαυτὸν ἐποίησε.

8 Ὅτε οὖν ἤκουσε τοῦτον τὸν λόγον ὁ Πιλάτος, μᾶλλον ἐφοβήθη·

9 καὶ εἰσῆλθε πάλιν εἰς τὸ πραιτώριον, καὶ λέγει τῷ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ.

10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ οὐ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ εἰ μὴ ἦν δεδομένον σοι ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.

12 Ἐκ τούτου ὁ Πιλάτος ἐζήτει ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλέα ἑαυτὸν ποιῶν ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.

13 Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τοὺς λόγους τούτους ἤγαγε ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ βήματος εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα ἦν ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.

15 Οἱ δὲ ἔκραζον· Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρχιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.

16 Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ. Παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγαγον·

17 καὶ βαστάζων ἑαυτῷ τὸν σταυρὸν ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ·

18 ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ· ἦν δὲ γεγραμμένον· Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.

20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν ὁ τόπος τῆς πόλεως ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστὶ, Ῥωμαϊστὶ, Ἑλληνιστί.

21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφε· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων, ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπεν· Βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος· Ὃ γέγραφα, γέγραφα.

23 Οἱ οὖν στρατιῶται ὅτε ἐσταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος ἕν, καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου.

24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· Μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Καὶ οἱ μὲν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν.

25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ὁ οὖν Ἰησοῦς ἰδὼν τὴν μητέρα καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου.

27 Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἴδε ἡ μήτηρ σου. Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν ὁ μαθητὴς αὐτὴν εἰς τὰ ἴδια.

28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι ἤδη πάντα τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Σκεῦος ἔκειτο ὄξους μεστόν· σπόγγον οὖν μεστὸν τοῦ ὄξους ὑσσῷ περιθέντες προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στόματι.

30 Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέλεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἐπεὶ παρασκευὴ ἦν, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα τῷ σαββάτῳ, ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνου τοῦ σαββάτου, ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγῶσιν αὐτῶν τὰ σκέλη καὶ ἀρθῶσιν.

32 Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξε τὰ σκέλη καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ·

33 ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη·

34 ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ ἐξῆλθεν εὐθὺς αἷμα καὶ ὕδωρ.

35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα καὶ ὑμεῖς πιστεύσητε.

36 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.

37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλάτον Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος. Ἦλθε οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, ὁ ἐλθὼν πρὸς αὐτὸν νυκτὸς τὸ πρῶτον, φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.

40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.

41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινὸν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.

42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

CAPUT XX.

1 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.

2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

3 Ἐξῆλθε οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.

4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ· καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον·

5 καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· οὐ μέντοι εἰσῆλθεν.

6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,

7 καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν ὀθονίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.

8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε καὶ ἐπίστευσε·

9 οὐδέπω γὰρ ἤδεισαν τὴν γραφὴν ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.

11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς τῷ μνημείῳ κλαίουσα ἔξω· ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον,

12 καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσὶν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

14 Ταῦτα εἰποῦσα ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα, καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν.

15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτὸν, εἰπέ μοι ποῦ ἔθηκας αὐτόν, κἀγὼ αὐτὸν ἀρῶ.

16 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῷ· Ῥαββουνί, ὃ λέγεται Διδάσκαλε.

17 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Μή μου ἅπτου· οὔπω γὰρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα· πορεύου δὲ πρὸς τοὺς ἀδελφούς μου, καὶ εἰπὲ αὐτοῖς· Ἀναβαίνω πρὸς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα ὑμῶν, καὶ θεόν μου καὶ θεὸν ὑμῶν.

18 Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἀγγέλλουσα τοῖς μαθηταῖς ὅτι ἑώρακε τὸν κύριον, καὶ ταῦτα εἶπεν αὐτῇ.

19 Οὔσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ τῶν σαββάτων, καὶ τῶν θυρῶν κεκλεισμένων ὅπου ἦσαν οἱ μαθηταὶ συνηγμένοι διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρήνη ὑμῖν.

20 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ τὴν πλευρὰν αὐτοῦ. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηταὶ ἰδόντες τὸν κύριον.

21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς πάλιν· Εἰρήνη ὑμῖν. Καθὼς ἀπέσταλκέ με ὁ πατὴρ, κἀγὼ πέμπω ὑμᾶς.

22 Καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐνεφύσησε καὶ λέγει αὐτοῖς· Λάβετε πνεῦμα ἅγιον.

23 Ἄν τινων ἀφῆτε τὰς ἁμαρτίας, ἀφέωνται αὐτοῖς· ἄν τινων κρατῆτε, κεκράτηνται.

24 Θωμᾶς δὲ εἷς ἐκ τῶν δώδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτῶν ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῷ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Ἑωράκαμεν τὸν κύριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσὶν αὐτοῦ τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὸν τύπον τῶν ἥλων, καὶ βάλω τὴν χεῖρά μου εἰς τὴν πλευρὰν αὐτοῦ, οὐ μὴ πιστεύσω.

26 Καὶ μεθ' ἡμέρας ὀκτὼ πάλιν ἦσαν ἔσω οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ, καὶ Θωμᾶς μετ' αὐτῶν. Ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπε· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῷ Θωμᾷ· Φέρε τὸν δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τὰς χεῖρές μου· καὶ φέρε τὴν χεῖρά σου καὶ βάλε εἰς τὴν πλευράν μου· καὶ μὴ γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Ἀπεκρίθη Θωμᾶς καὶ εἶπεν αὐτῷ· Ὁ κύριός μου καὶ ὁ θεός μου.

29 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑώρακάς με, πεπίστευκας· μακάριοι οἱ μὴ ἰδόντες καὶ πιστεύσαντες.

30 Πολλὰ μὲν οὖν καὶ ἄλλα σημεῖα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνώπιον τῶν μαθητῶν αὐτοῦ, ἃ οὐκ ἔστι γεγραμμένα ἐν τῷ βιβλίῳ τούτῳ·

31 ταῦτα δὲ γέγραπται ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

CAPUT XXI.

1 Μετὰ ταῦτα ἐφανέρωσεν ἑαυτὸν πάλιν ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς ἐπὶ τῆς θαλάσσης τῆς Τιβεριάδος· ἐφανέρωσε δὲ οὕτως.

2 Ἦσαν ὁμοῦ Σίμων Πέτρος καὶ Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, καὶ Ναθαναὴλ ὁ ἀπὸ Κανὰ τῆς Γαλιλαίας, καὶ οἱ τοῦ Ζεβεδαίου, καὶ ἄλλοι ἐκ τῶν μαθητῶν αὐτοῦ δύο.

3 Λέγει αὐτοῖς Σίμων Πέτρος· Ὑπάγω ἁλιεύειν. Λέγουσιν αὐτῷ· Ἐρχόμεθα καὶ ἡμεῖς σὺν σοί. Ἐξῆλθον καὶ ἐνέβησαν εἰς τὸ πλοῖον εὐθύς· καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ νυκτὶ ἐπίασαν οὐδέν.

4 Πρωΐας δὲ ἤδη γενομένης, ἔστη Ἰησοῦς εἰς τὸν αἰγιαλόν· οὐ μέντοι ἤδεισαν οἱ μαθηταὶ ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυον ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς τῷ Πέτρῳ· Ὁ κύριός ἐστιν. Σίμων οὖν Πέτρος ἀκούσας ὅτι ὁ κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, ἦν γὰρ γυμνός, καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων, σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακιὰν κειμένην καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον καὶ ἄρτον.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.

11 Ἀνέβη οὖν Σίμων Πέτρος καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον εἰς τὴν γῆν, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντήκοντα τριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Δεῦτε ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτόν· Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ κύριός ἐστιν.

13 Ἔρχεται Ἰησοῦς καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ, κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ, κύριε, σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; Ἐλυπήθη Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον· Φιλεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, πάντα σὺ οἶδας· σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.

19 Τοῦτο δὲ εἶπε σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;

21 Τοῦτον οὖν ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ; σὺ ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλθεν οὖν οὗτος ὁ λόγος εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· οὐκ εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει, ἀλλ' Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρὸς σέ;

24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς αὐτοῦ ἡ μαρτυρία ἐστίν.

25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἃ ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἕν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρήσειν τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

τουτο ἦν ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ, οἱ ὑπηρεται ἂν οἱ ἐμοὶ ἠγωνίζοντο ἵνα μὴ παραδοθῶ τοῖς Ἰουδαίοις· νῦν δὲ ἡ βασιλεία ἡ ἐμὴ οὐκ ἐστιν ἐντεῦθεν.

37 Εἶπεν οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Οὐκοῦν βασιλεὺς εἶ σὺ; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Σὺ λέγεις ὅτι βασιλεύς εἰμι ἐγώ· ἐγὼ εἰς τοῦτο γεγέννημαι, καὶ εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τὸν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας, ἀκούει μου τῆς φωνῆς.

38 Λέγει αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Τί ἐστιν ἀλήθεια; Καὶ τοῦτο εἰπὼν, πάλιν ἐξῆλθε πρὸς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἐγὼ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω ἐν αὐτῷ.

39 Ἔστι δὲ συνήθεια ὑμῖν ἵνα ἕνα ὑμῖν ἀπολύσω ἐν τῷ πάσχα· βούλεσθε οὖν ὑμῖν ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Ἐκραύγασαν οὖν πάλιν πάντες, λέγοντες· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· ἦν δὲ ὁ Βαραββᾶς λῃστής.

ἡ βασιλεία ἡ ἐδική μου ἀπὸ τὸν κόσμον τοῦτον, οἱ ὑπηρέται μου ἤθελαν ἀγωνίσθαι νὰ μὴ παραδοθῶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους· ἀμὴ τώρα ἡ βασιλεία ἡ ἐδική μου δὲν εἶναι ἀπὸ ἐδῶ.

37 Ὁ Πιλάτος τοῦ εἶπε· Τοὐλάχιστον βασιλεὺς εἶσαι; Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Ἐσὺ τὸ λέγεις, ὅτι ἐγὼ εἶμαι βασιλεύς· ἐγὼ διὰ τοῦτο ἐγεννήθηκα, καὶ διὰ τοῦτο ἦλθα εἰς τὸν κόσμον, διὰ νὰ μαρτυρήσω τὴν ἀλήθειαν. Ἐκεῖνος ὁποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, ἀκούει τὴν φωνήν μου.

38 Λέγει τοῦ ὁ Πιλάτος· Τί εἶναι ἀλήθεια; Καὶ ὡσὰν εἶπε τοῦτο, πάλιν εὐγῆκεν ἔξω εἰς τοὺς Ἰουδαίους, καὶ λέγει τους· Ἐγὼ δὲν εὑρίσκω καμίαν ἀφορμὴν εἰς αὐτόν.

39 Καὶ εἶναι συνήθεια εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ σᾶς ἀπολύσω ἕνα εἰς τὸ πάσχα· θέλετε λοιπὸν νὰ σᾶς ἀπολύσω τὸν βασιλέα τῶν Ἰουδαίων;

40 Καὶ πάλιν ἐκραξαν ὅλοι καὶ εἶπαν· Μὴ τοῦτον, ἀλλὰ τὸν Βαραββᾶν· καὶ ὁ Βαραββᾶς ἦτον ἕνας λῃστής.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΤΟΤΕ οὖν ἔλαβεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐμαστίγωσε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται πλέξαντες στέφανον ἐξ ἀκανθῶν, ἐπέ-

ΤΟΤΕ λοιπὸν ἔπιασεν ὁ Πιλάτος τὸν Ἰησοῦν, καὶ τὸν ἔδειρε.

2 Καὶ οἱ στρατιῶται ἐπλεξαν ἕνα στεφάνι ἀπὸ ἀγκάθια,

θηκαν αὐτοῦ τὴ κεφαλὴ, καὶ ἱματιον πορφυροῦν περιεβαλον αὐτόν.

3 Καὶ ἔλεγον· Χαῖρε ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων, καὶ ἐδίδουν αὐτῳ ραπισματα.

4 Ἐξῆλθεν οὖν πάλιν ἔξω ὁ Πιλατος, καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἰδε, ἄγω ὑμῖν αὐτον ἔξω, ἵνα γνωτε ὁτι ἐν αὐτῳ οὐδεμίαν αἰτίαν εὑρίσκω.

5 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Ἰησους ἔξω, φορων τὸν ἀκάνθινον στέφανον, καὶ τὸ πορφυροῦν ἱματιον. Καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἰδε ὁ ἄνθρωπος.

6 Ὁτε οὖν εἶδον αὐτὸν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐκραυγασαν, λέγοντες· Σταύρωσον, σταύρωσον. Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλατος· Λάβετε αὐτον ὑμεῖς, καὶ σταυρωσατε· ἐγω γὰρ οὐχ εὑρισκω ἐν αὐτῳ αἰτίαν.

7 Ἀπεκρίθησαν αὐτῳ οἱ Ἰουδαῖοι· Ἡμεῖς νόμον ἔχομεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον ἡμων ὀφείλει ἀποθανεῖν, ὁτι ἑαυτὸν υἱον τοῦ Θεοῦ ἐποίησεν.

8 Ὁτε οὖν ἤκουσεν ὁ Πιλατος τοῦτον τὸν λόγον, μᾶλλον ἐφοβήθη.

9 Καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ πραιτωριον πάλιν, καὶ λέγει τῳ Ἰησοῦ· Πόθεν εἶ σύ; Ὁ δὲ Ἰησους ἀπόκρισιν οὐκ ἔδωκεν αὐτῳ.

καὶ τὸ ἔβαλαν εἰς τὸ κεφάλι τε, καὶ τὸν ἐνδυσαν ἐκ φόρεμα κόκκινον.

3 Καὶ ἐλεγαν· Χαῖρε ὁ βασιλευς των Ἰουδαίων, καὶ τὸν ἐδεραν.

4 Εὐγηκε πάλιν ἔξω ὁ Πιλάτος, καὶ λέγει τους· Να, ὁπου σᾶς τὸ φέρω ἔξω, διὰ νὰ γνωρίσετε, ὁτι εἰς αὐτὸν δεν εὑρίσκω ὁδὲ καμίαν αἰτίαν.

5 Καὶ ὁ Ἰησους εὐγηκε ἔξω, καὶ ἐφόρα τὸ ἀγκαθένιον στεφάνι, καὶ τὸ φόρεμα τὸ κόκκινον. Καὶ λέγει τους ὁ Πιλάτος· Να ὁ ἄνθρωπος.

6 Καὶ ὡσὰν τὸν εἶδαν λιπον οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ ὑπηρέται, ἐφωναξαν, καὶ εἰπαν· Σταύρωσον, σταύρωσον αὐτόν. Λεγει τους ὁ Πιλατος· Ἐπάρετε τον ἐσεῖς, καὶ σταυρωσετε τον· διατὶ ἐγω καμίαν ἀφορμὴν δεν εὑρίσκω εἰς αὐτόν.

7 Οἱ Ἰουδαῖοι τὰ ἀπεκρίθηκαν· Ἐμεῖς ἔχομεν νόμον, καὶ κατὰ τὸν νόμον μας χρεωστεῖ νὰ ἀποθάνη ὁτι ἔκαμεν τοῦ λόγου τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ.

8 Ὁταν λοιπὸν ἄκουσεν ὁ Πιλάτος ἐτοῦτον τον λόγον, περισσότερον ἐφοβήθηκε.

9 Καὶ ἐμβηκε πάλιν εἰς τὸ σραιτωριον, καὶ λεγει τοῦ Ἰησοῦ· Ἀπὸ πε εἶσαι ἐσύ; Καὶ ὁ Ἰησους δεν του ἀπεκρίθη.

10 Λέγει οὖν αὐτῷ ὁ Πιλάτος· Ἐμοὶ σὺ λαλεῖς; οὐκ οἶδας ὅτι ἐξουσίαν ἔχω σταυρῶσαί σε, καὶ ἐξουσίαν ἔχω ἀπολῦσαί σε;

11 Ἀπεκρίθη ὁ Ἰησοῦς· Οὐκ εἶχες ἐξουσίαν οὐδεμίαν κατ' ἐμοῦ, εἰ μὴ ἦν σοι δεδομένον ἄνωθεν· διὰ τοῦτο ὁ παραδούς με σοὶ μείζονα ἁμαρτίαν ἔχει.

12 Ἐκ τούτου ἐζήτει ὁ Πιλάτος ἀπολῦσαι αὐτόν· οἱ δὲ Ἰουδαῖοι ἔκραζον, λέγοντες· Ἐὰν τοῦτον ἀπολύσῃς, οὐκ εἶ φίλος τοῦ Καίσαρος· πᾶς ὁ βασιλέα αὐτὸν ποιῶν, ἀντιλέγει τῷ Καίσαρι.

13 Ὁ οὖν Πιλάτος ἀκούσας τούτων τῶν λόγων, ἤγαγεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ ἐκάθισεν ἐπὶ τοῦ βήματος, εἰς τόπον λεγόμενον Λιθόστρωτον, Ἑβραϊστὶ δὲ Γαββαθᾶ.

14 Ἦν δὲ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, ὥρα δὲ ὡσεὶ ἕκτη· καὶ λέγει τοῖς Ἰουδαίοις· Ἴδε ὁ βασιλεὺς ὑμῶν.

15 Οἱ δὲ ἐκραύγασαν· Ἆρον, ἆρον, σταύρωσον αὐτόν· Λέγει αὐτοῖς ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα ὑμῶν σταυρώσω; Ἀπεκρίθησαν οἱ ἀρ-

10 Λέγει τε ὁ Πιλάτος· Μετ' ἐμέ να δὲν λαλεῖς; δὲν ἐξεύρεις ὅτι ἔχω ἐξουσίαν νὰ σὲ σταυρώσω, καὶ ἔχω ἐξουσίαν να σὲ ἀπολύσω;

11 Ὁ Ἰησοῦς ἀπεκρίθη· Οὐδεμίαν ἐξουσίαν δὲν ἤθελες ἔχη εναντία μου, ἂν δὲν σοῦ ἦτον δεδομένον ἀποπάνω· διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁποῦ μὲ ἐπαράδωκε εἰς ἐσένα, ἔχει μεγαλήτερην ἁμαρτίαν.

12 Ἀπὸ ἐκείνην τὴν ὥραν ἐζήτα ὁ Πιλάτος νὰ τὸν ἀπολύση· ἀμὴ οἱ Ἰουδαῖοι ἔκραζαν, καὶ ἔλεγαν· Ἀναπολύσῃς ἐτοῦτον, δὲν εἶσαι φίλος τοῦ Καίσαρος· κάθε ἄνθρωπος ὁποῦ κάμνει τὸ λόγο τοῦ βασιλέα, ἐναντιεῦται τὸν Καίσαρα.

13 Ὁ Πιλάτος λοιπὸν ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἐβγαλεν ἔξω τὸν Ἰησοῦν, καὶ αὐτὸς ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ τὸν λέγουν Λιθόστρωτον, καὶ Ἑβραϊκὰ Γαββαθᾶ.

14 Καὶ ἦτον ἡ παρασκευὴ τοῦ πάσχα, κοντὰ ἕκτη ὥρα· καὶ λέγει εἰς τοὺς Ἰουδαίους· Νὰ ὁ βασιλεύς σας.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ἐφώναξαν· Σήκωσε, σήκωσε, σταύρωσέ τον. Λέγει τους ὁ Πιλάτος· Τὸν βασιλέα σας νὰ σταύρωσω; Ἀπεκρίθηκαν οἱ ἀρχιερεῖς

χιερεῖς· Οὐκ ἔχομεν βασιλέα εἰ μὴ Καίσαρα.

16 Τότε οὖν παρέδωκεν αὐτὸν αὐτοῖς ἵνα σταυρωθῇ. παρέλαβον δὲ τὸν Ἰησοῦν καὶ ἀπήγαγον.

17 Καὶ βαστάζων τὸν σταυρὸν αὐτοῦ ἐξῆλθεν εἰς τὸν λεγόμενον Κρανίου τόπον, ὃς λέγεται Ἑβραϊστὶ Γολγοθᾶ.

18 Ὅπου αὐτὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτοῦ ἄλλους δύο, ἐντεῦθεν καὶ ἐντεῦθεν, μέσον δὲ τὸν Ἰησοῦν.

19 Ἔγραψε δὲ καὶ τίτλον ὁ Πιλάτος, καὶ ἔθηκεν ἐπὶ τοῦ σταυροῦ. ἦν δὲ γεγραμμένον· ΙΗΣΟΥΣ Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

20 Τοῦτον οὖν τὸν τίτλον πολλοὶ ἀνέγνωσαν τῶν Ἰουδαίων· ὅτι ἐγγὺς ἦν τῆς πόλεως ὁ τόπος ὅπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦν γεγραμμένον Ἑβραϊστί, Ἑλληνιστί, Ῥωμαϊστί.

21 Ἔλεγον οὖν τῷ Πιλάτῳ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων· Μὴ γράφε· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· Βασιλεύς εἰμι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

καὶ εἶπαν· Ἐμεῖς δὲν ἔχομεν βασιλέα παρὰ τὸν Καίσαρα.

16 Τότε λοιπὸν τὸν τὸν παρέδωκεν διὰ νὰ σταυρωθῇ. καὶ ἐπῆραν τὸν Ἰησοῦν καὶ τὸν ἐπῆγαιναν.

17 Καὶ ἐσήκωνε τὸν σταυρόν του καὶ ἐβγῆκεν ἔξω εἰς τὸν τόπον ὁποῦ ἐλέγετον τοπος Κρανίου, ὁ ὁποῖος λέγεται Ἑβραϊκὰ Γολγοθᾶ.

18 Ἐκεῖ ὁπου τὸν ἐσταύρωσαν, καὶ μετ' αὐτὸν ἄλλους δύο, ἕνα ἀπὸ τὴν μίαν μεριάν, καὶ ἄλλον ἀπὸ τὴν ἄλλην, καὶ εἰς τὴν μέσην τὸν Ἰησοῦν.

19 Καὶ ὁ Πιλάτος ἔγραψε καὶ ἀπανωγράφην, καὶ ἐβαλεν ἀπάνω εἰς τὸν σταυρόν. καὶ ἦτον γεγραμμένη· ΙΗΣΟΥΣ Ο ΝΑΖΩΡΑΙΟΣ Ο ΒΑΣΙΛΕΥΣ ΤΩΝ ΙΟΥΔΑΙΩΝ.

20 Ετούτην τὴν ἀπανωγραφὴν πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους τὴν ἀνάγνωσαν· διατὶ ἦτον κοντὰ εἰς τὴν πόλιν ὁ τόπος ὁπου ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς· καὶ ἦτον γραμμένη Ἑβραϊκὰ, Ἑλληνικὰ, καὶ Λατινικά.

21 Καὶ οἱ ἀρχιερεῖς τῶν Ἰουδαίων εἶπαν εἰς τὸν Πιλάτον· Μὴ γράφεις· Ὁ βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων· ἀλλ' ὅτι ἐκεῖνος εἶπε· Βασιλεὺς εἶμαι τῶν Ἰουδαίων.

22 Ἀπεκρίθη ὁ Πιλάτος·

Ο γέγραφα, γέγραφα.

23 Οἱ οὖν στρατιῶται, ὅτι σταύρωσαν τὸν Ἰησοῦν, ἔλαβον τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, (καὶ ἐποίησαν τέσσαρα μέρη, ἑκάστῳ στρατιώτῃ μέρος,) καὶ τὸν χιτῶνα· ἦν δὲ ὁ χιτὼν ἄρραφος, ἐκ τῶν ἄνωθεν ὑφαντὸς δι' ὅλου.

24 Εἶπον οὖν πρὸς ἀλλήλους· Μὴ σχίσωμεν αὐτόν, ἀλλὰ λάχωμεν περὶ αὐτοῦ, τίνος ἔσται· ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ ἡ λέγουσα· Διεμερίσαντο τὰ ἱμάτιά μου ἑαυτοῖς, καὶ ἐπὶ τὸν ἱματισμόν μου ἔβαλον κλῆρον. Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται ταῦτα ἐποίησαν.

25 Εἱστήκεισαν δὲ παρὰ τῷ σταυρῷ τοῦ Ἰησοῦ ἡ μήτηρ αὐτοῦ καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρὸς αὐτοῦ, Μαρία ἡ τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ἰησοῦς οὖν ἰδὼν τὴν μητέρα, καὶ τὸν μαθητὴν παρεστῶτα ὃν ἠγάπα, λέγει τῇ μητρὶ αὐτοῦ· Γύναι, ἴδε ὁ υἱός σου.

27 Εἶτα λέγει τῷ μαθητῇ· Ἴδε ἡ μήτηρ σου· Καὶ ἀπ' ἐκείνης τῆς ὥρας ἔλαβεν αὐτὴν ὁ μαθητὴς εἰς τὰ ἴδια.

Ἐκεῖνο ὅπου ἔγραψα, ἔγραψα.

23 Ὅταν λοιπὸν ἐσταύρωσαν οἱ στρατιῶται τὸν Ἰησοῦν, ἐπῆραν τὰ φορέματά του, (καὶ ἔκαμαν τὰ τέσσαρα μερτικά, καθ' ἕνας στρατιώτης τὸ μερτικόν του,) καὶ τὸν χιτῶνα. καὶ ὁ χιτὼν ἦτον ἄρραφος, ἀποπάνω ἴως κάτω ὅλος.

24 Εἶπαν λοιπὸν ἀναμεσάτους· Ἂς μὴν τὸν σχίσωμεν, ἀλλὰ ἂς ῥίξωμεν λαχνὸν διὰ αὐτόν, τίνος θέλει εἶσθαι· διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁπού λέγει· Ἐμοίρασαν τὰ φορέματά μου ἀναμεσάτους, καὶ εἰς τὴν φορεσίαν μου ἔῤῥιξαν λαχνός. Οἱ στρατιῶται λοιπὸν ἐκάμασιν ἔτσι τα.

25 Καὶ ἐστέκουνταν κοντὰ εἰς τὸν σταυρὸν τοῦ Ἰησοῦ ἡ μητέρα του καὶ ἡ ἀδελφὴ τῆς μητρός του, Μαρία ἡ γυναῖκα τοῦ Κλωπᾶ, καὶ Μαρία ἡ Μαγδαληνή.

26 Ὅσὰν εἶδε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς τὴν μητέρα του, καὶ τὸν μαθητὴν ὁπού ἀγάπα ὁπού ἐστέκουνταν σιμά, λέγει εἰς τὴν μητέρα του· Ὦ γύναι, νὰ ὁ υἱός σου.

27 Ἀπέκει λέγει εἰς τὸν μαθητήν· Νὰ ἡ μητέρα σου· Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν τὴν ἐπῆρε ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος εἰς τὸ σπίτι του.

28 Μετὰ τοῦτο εἰδὼς ὁ Ἰησοῦς ὅτι πάντα ἤδη τετέλεσται, ἵνα τελειωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Σκεῦος ἦν ἐκειτο ὄξους μεστὸν· οἱ δὲ, πλησαντες σπογγον ὄξους, καὶ ὑσσωπῳ περιθέντες, προσήνεγκαν αὐτοῦ τῷ στοματι.

30 Ὅτε οὖν ἔλαβε τὸ ὄξος ὁ Ἰησοῦς, εἶπε· Τετέλεσται· καὶ κλίνας τὴν κεφαλὴν, παρέδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Οἱ οὖν Ἰουδαῖοι, ἵνα μὴ μείνῃ ἐπὶ τοῦ σταυροῦ τὰ σώματα ἐν τῷ σαββάτῳ, ἦν γὰρ μεγάλη ἡ ἡμέρα ἐκείνη τοῦ σαββάτου,) ἠρώτησαν τὸν Πιλάτον ἵνα κατεαγωσιν αὐτῶν τὰ σκέλη, καὶ ἀρθῶσιν.

32 Ἦλθον οὖν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ μὲν πρώτου κατέαξαν τὰ σκέλη, καὶ τοῦ ἄλλου τοῦ συσταυρωθέντος αὐτῷ.

33 Ἐπὶ δὲ τὸν Ἰησοῦν ἐλθόντες, ὡς εἶδον αὐτὸν ἤδη τεθνηκότα, οὐ κατέαξαν αὐτοῦ τὰ σκέλη·

34 Ἀλλ' εἷς τῶν στρατιωτῶν λόγχῃ αὐτοῦ τὴν πλευρὰν ἔνυξε, καὶ εὐθὺς ἐξῆλθεν αἷμα καὶ ὕδωρ.

28 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτο, ὡσὰν εἶδεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι ὡραμάη πάντα ἐτελειωθήκαν, διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ, λέγει· Διψῶ.

29 Λοιπὸν ἐκεῖτετον ἐκεῖ ἀγγεῖον γεμάτον ὀξύδι· καὶ ἐκεῖνοι γεμίζοντες τὸ σφογγάρι ὀξύδι, καὶ ἐμπηγοντές το εἰς τὸ καλάμι, το ἔβαλαν εἰς το στόμα του.

30 Ὅταν λοιπὸν ἐπῆρε το ὀξύδι ὁ Ἰησοῦς, εἶπεν· Ἐτελειώθη· καὶ σκύβωλας το κεφάλι του, ἐπαράδωκε τὸ πνεῦμα.

31 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, διὰ νὰ μὴν μείνουσι τὰ κορμία ἀπάνω εἰς τὸν σταυρὸν τὸ σάββατον, ἐπειδὴ ἦτον παρασκευὴ, (καὶ ἡ ἡμέρα τὸ σαββάτου ἐκείνου ἦτον μεγάλη.) ἐπαρακάλεσαν τὸν Πιλάτον, διὰ νὰ τζακίσουν τὰ σκέλιά τους, καὶ να τους σηκώσουν ἀπάκει.

32 Ἦλθαν λοιπὸν οἱ στρατιῶται, καὶ τοῦ πρώτου ἐτζάκισαν τὰ σκέλια του, καὶ τοῦ ἄλλου ὁποῦ ἐσταυρώθη μαζὺ μετ' αὐτόν.

33 Καὶ ἐρχοντας νὰ ἔλθουν καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν, ὡσὰν εἶδαν ὁπου ἦτον ἀποθαμμένον, δὲν ἐτζάκισαν τὰ σκέλιά του·

34 Ἀλλὰ ἕνας ἀπὸ τους στρατιώτας ἔκεντησε τὴν πλευράν του μὲ λόγχην, καὶ παρευθὺς ἐβγῆκεν αἷμα καὶ νερόν.

35 Καὶ ὁ ἑωρακὼς μεμαρτύρηκε, καὶ ἀληθινὴ αὐτοῦ ἐστὶν ἡ μαρτυρία· κἀκεῖνος οἶδεν ὅτι ἀληθῆ λέγει, ἵνα ὑμεῖς πιστεύσητε.

36 Ἐγένετο γὰρ ταῦτα ἵνα ἡ γραφὴ πληρωθῇ· Ὀστοῦν οὐ συντριβήσεται αὐτοῦ.

37 Καὶ πάλιν ἑτέρα γραφὴ λέγει· Ὄψονται εἰς ὃν ἐξεκέντησαν.

38 Μετὰ δὲ ταῦτα ἠρώτησε τὸν Πιλάτον ὁ Ἰωσὴφ ὁ ἀπὸ Ἀριμαθαίας, (ὢν μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, κεκρυμμένος δὲ διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,) ἵνα ἄρῃ τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ἐπέτρεψεν ὁ Πιλάτος· ἦλθε οὖν καὶ ἦρε τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

39 Ἦλθε δὲ καὶ Νικόδημος, (ὁ ἐλθὼν πρὸς τὸν Ἰησοῦν νυκτὸς τὸ πρῶτον,) φέρων μίγμα σμύρνης καὶ ἀλόης ὡσεὶ λίτρας ἑκατόν.

40 Ἔλαβον οὖν τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἔδησαν αὐτὸ ὀθονίοις μετὰ τῶν ἀρωμάτων, καθὼς ἔθος ἐστὶ τοῖς Ἰουδαίοις ἐνταφιάζειν.

41 Ἦν δὲ ἐν τῷ τόπῳ ὅπου ἐσταυρώθη κῆπος, καὶ ἐν τῷ κήπῳ μνημεῖον καινὸν, ἐν ᾧ οὐδέπω οὐδεὶς ἐτέθη.

35 Καὶ ἐκεῖνος ὁπού τὸ εἶδε τὸ ἐμαρτύρησε, καὶ ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του· καὶ ἐκεῖνος τὸ ἐξεύρει ὅτι ἀλήθεια λέγει, διὰ νὰ πιστεύσετε ἐσεῖς.

36 Διατὶ ἐτοῦτα ἔγιναν διὰ νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ὁποὺ λέγει· Κόκκαλον δὲν θέλει τζακισθῇ ἀπ' αὐτόν.

37 Καὶ πάλιν ἀλλη γραφὴ λέγει· Θέλουν εἰδῆ εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ ἐκέντησαν.

38 Καὶ ὕστερον ἀπὸ τοῦτα ὁ Ἰωσὴφ ὁποὺ ἦτον ἀπὸ τὴν Ἀριμαθαίαν, (ὁ ὁποῖος ἦτον μαθητὴς τοῦ Ἰησοῦ, ἀμὴ ἦτον κρυμμένος διὰ τὸν φόβον τῶν Ἰουδαίων,) ἐζήτησεν ἀπὸ τὸν Πιλάτον, νὰ σηκώσῃ τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ· καὶ ὁ Πιλάτος τοῦ ἔδωσεν ἄδειαν· ἐπῆγε λοιπὸν καὶ ἐσήκωσε τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

39 Καὶ ἦλθε καὶ ὁ Νικόδημος, (ὁ ὁποῖος ἦλθε τὸ πρῶτον εἰς τὸν Ἰησοῦν νύκτα,) καὶ ἔφερεν ἕνα μίγμα, σμύρνα καὶ ἀλόην ὡς ἑκατὸν λίτρας.

40 Ἐπῆραν λοιπὸν τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἐδησάν το με σινδόνια μαζὺ με τὰ μυρσινιὰ, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

41 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν τόπον ὁποὺ ἐσταυρώθη ὁ Ἰησοῦς ἦτον κῆπος, καὶ μέσα εἰς τὸν κῆπον ἦτον ἕνα μνῆμα καινούριον, εἰς τὸ ὁποῖον ἀκόμι κανεὶς δὲν ἐβάλθη.

42 Ἐκεῖ οὖν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, ὅτι ἐγγὺς ἦν τὸ μνημεῖον, ἔθηκαν τὸν Ἰησοῦν.

42 Ἐκεῖ λοιπὸν ἐβάλαν τὸν Ἰησοῦν διὰ τὴν παρασκευὴν τῶν Ἰουδαίων, διατὶ ἦτον τὸ μνῆμα κοντά.

Κεφ. κ. 20.

ΤΗ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ ἔρχεται πρωΐ, σκοτίας ἔτι οὔσης, εἰς τὸ μνημεῖον· καὶ βλέπει τὸν λίθον ἠρμένον ἐκ τοῦ μνημείου.

2 Τρέχει οὖν καὶ ἔρχεται πρὸς Σίμωνα Πέτρον, καὶ πρὸς τὸν ἄλλον μαθητὴν ὃν ἐφίλει ὁ Ἰησοῦς· καὶ λέγει αὐτοῖς· Ἦραν τὸν Κύριον ἐκ τοῦ μνημείου, καὶ οὐκ οἴδαμεν ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

3 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, καὶ ἤρχοντο εἰς τὸ μνημεῖον.

4 Ἔτρεχον δὲ οἱ δύο ὁμοῦ, καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς προέδραμε τάχιον τοῦ Πέτρου, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

5 Καὶ παρακύψας βλέπει κείμενα τὰ ὀθόνια· ὁ μέντοι εἰσῆλθεν.

6 Ἔρχεται οὖν Σίμων Πέτρος ἀκολουθῶν αὐτῷ, καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ θεωρεῖ τὰ ὀθόνια κείμενα,

7 Καὶ τὸ σουδάριον ὃ ἦν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, οὐ μετὰ τῶν

ΚΑΙ τὴν πρώτην ἡμέραν τῆς ἑβδομάδος, ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνὴ τὴν αὐγήν, ὅπου ἦτον ἀκόμι σκοτάδι, εἰς τὸ μνῆμα· καὶ βλέπει τὴν πέτραν σηκωμένην ἀπὸ τὸ μνῆμα.

2 Τρέχει λοιπὸν καὶ ἔρχεται πρὸς τὸν Σιμῶνα τὸν Πέτρον, καὶ τὸν ἄλλον μαθητήν, ὁποῦ ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς· καὶ λέγει τους· Ἐσήκωσαν τὸν Κύριον ἀπὸ τὸ μνῆμα, καὶ δὲν ἐξεύρομεν πὲ τὸν ἐβάλαν.

3 Ἐβγῆκε λοιπὸν ἔξω ὁ Πέτρος καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, καὶ ἠρχοῦνταν εἰς τὸ μνῆμα.

4 Καὶ ἔτρεχαν καὶ οἱ δύο μαζύ· ἀμὴ ὁ ἄλλος μαθητὴς ἐπροβγαμε γλιγωρώτερα ἀπὸ τὸν Πέτρον, καὶ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον.

5 Καὶ σκύπτωντας βλέπει ὁπὸ ἐκεῖτουνταν τὰ σινδόνια· ὅμως δὲν ἐμβῆκε (μέσα.)

6 Ἔρχεται λοιπὸν ὁ Σιμὼν Πέτρος ἀκολουθῶντάς τον, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ βλέπει τὰ σινδόνια ὁπὸ ἐκεῖτουνταν,

7 Καὶ τὸ μανδύλι, τὸ ὁποῖον ἦτον ἁπάνω εἰς το κεφάλι του,

ἰδίων κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς ἐντετυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.

8 Τότε οὖν εἰσῆλθε καὶ ὁ ἄλλος μαθητὴς ὁ ἐλθὼν πρῶτος εἰς τὸ μνημεῖον, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσεν.

9 Οὐδέπω γὰρ ᾔδεισαν τὴν γραφήν, ὅτι δεῖ αὐτὸν ἐκ νεκρῶν ἀναστῆναι.

10 Ἀπῆλθον οὖν πάλιν πρὸς ἑαυτοὺς οἱ μαθηταί.

11 Μαρία δὲ εἱστήκει πρὸς τὸ μνημεῖον κλαίουσα ἔξω· ὡς οὖν ἔκλαιε, παρέκυψεν εἰς τὸ μνημεῖον·

12 καὶ θεωρεῖ δύο ἀγγέλους ἐν λευκοῖς καθεζομένους, ἕνα πρὸς τῇ κεφαλῇ, καὶ ἕνα πρὸς τοῖς ποσίν, ὅπου ἔκειτο τὸ σῶμα τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγουσιν αὐτῇ ἐκεῖνοι· Γύναι, τί κλαίεις; Λέγει αὐτοῖς· Ὅτι ἦραν τὸν Κύριόν μου, καὶ οὐκ οἶδα ποῦ ἔθηκαν αὐτόν.

14 Καὶ ταῦτα εἰποῦσα, ἐστράφη εἰς τὰ ὀπίσω, καὶ θεωρεῖ τὸν Ἰησοῦν ἑστῶτα· καὶ οὐκ ᾔδει ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἐστι.

15 Λέγει αὐτῇ ὁ Ἰησοῦς· Γύναι, τί κλαίεις; τίνα ζητεῖς; Ἐκείνη, δοκοῦσα ὅτι ὁ κηπουρός ἐστι, λέγει αὐτῷ· Κύριε, εἰ σὺ ἐβάστασας αὐτόν, εἰπέ μοι ποῦ

ὄχι μὲ τὰ σεντόνια κείμενον, ἀλλὰ χωρὶς τυλιγμένον εἰς ἕνα τόπον.

8 Τότε λοιπὸν ἐμβῆκε μέσα καὶ ὁ ἄλλος μαθητής, ὁποῦ ἦλθε πρῶτος εἰς τὸ μνῆμα, καὶ εἶδε, καὶ ἐπίστευσε.

9 Διατὶ ἀκόμι δὲν ἐξεύρανε τὴν γραφήν, ὅτι κάμνει χρεία αὐτὸς νὰ ἀναστηθῇ ἐκ νεκρῶν.

10 Ἐγύρισαν πάλιν οἱ μαθητάδες εἰς τοὺς ἰδικούς τους.

11 Καὶ ἡ Μαρία ἐστέκετο ἔξω εἰς τὸ μνῆμα, καὶ ἔκλαιε· ὡσὰν ἔκλαιε λοιπὸν, ἐπαρασκύψεν εἰς τὸ μνῆμα·

12 καὶ βλέπει δύο ἀγγέλους ὁποῦ ἐκάθηνταν μὲ ἄσπρα φορέματα, ἕνα εἰς τὴν κεφαλὴν, καὶ ἕνα εἰς τὰ ποδάρια, ἐκεῖ ὁποῦ ἐκείτενταν τὸ κορμὶ τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ λέγουν τῆς ἐκεῖνοι· Ὦ γυναῖκα, τί κλαίεις; Λέγει τους· Ὅτι ἐσήκωσαν τὸν Αὐθέντην μου, καὶ δὲν ἐξεύρω ποῦ τὸν ἐβάλαν.

14 Καὶ ὡσὰν εἶπε ἐτοῦτα, ἐγύρισεν ὀπίσω, καὶ βλέπει τὸν Ἰησοῦν ὁποῦ ἐστέκετο· καὶ δὲν ἐξεύρει ὅτι εἶναι ὁ Ἰησοῦς.

15 Λέγει της ὁ Ἰησοῦς· Ὦ γυναῖκα, διατί κλαίεις; τίνα ζητᾷς; Ἐκείνη, λογιάζουσας ὅτι εἶναι ὁ περιβολάρης, τοῦ λέγει· Αὐθέντη, ἐὰν ἐσὺ τὸν ἐπῆρες,

αὐτὸν Ἴθηκας· κἀγω αὐτον ἀρω.

16 Λέγει αὐτῃ ὁ Ἰησοῦς· Μαρία. Στραφεῖσα ἐκείνη λέγει αὐτῳ· Ραββουνί· ὃ λεγεται, διδάσκαλε.

17 Λέγει αὐτῃ ὁ Ἰησοῦς· Μη μου ἅπτου· ὑπω γαρ ἀναβέβηκα πρὸς τὸν πατέρα μου· πορεύου δὲ πρὸς τους ἀδελφούς μου, καὶ εἰπε αὐτοῖς· Ἀναβαίνω προς τον πατέρα μου καὶ πατερα ὑμων, καὶ Θεόν μου καὶ Θεον ὑμων.

18 Ἔρχεται Μαρία ἡ Μαγδαληνη, ἀπαγγελλουσα τοῖς μαθηταῖς, ὅτι ἑωρακε τον Κυριον, καὶ ταυτα εἰπεν αὐτῃ.

19 Οὐσης οὖν ὀψίας τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ τῇ μιᾷ των σαββάτων, καὶ των θυρων κεκλεισμένων, ὅπου ἦσαν οἱ μαθηται συνηγμενοι διὰ τον φόβον των Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησους, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει αὐτοῖς· Εἰρηνη ὑμῖν.

20 Καὶ τουτο εἰπων, ἔδειξεν αὐτοῖς τὰς χεῖρας καὶ την πλευραν αὐτου. Ἐχάρησαν οὖν οἱ μαθηται ἰδοντες τὸν Κυριον.

21 Εἶπεν οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησους πάλιν· Εἰρηνη ὑμῖν· καθως ἀπέσταλκε με ὁ πατηρ, κἀγω πεμπω ὑμᾶς.

22 Καὶ τουτο εἰπων, ἐνεπί με πν τὸν ἅγιον· καὶ ἐγω θελω τὸν σπκωσε.

16 Λεγει τῃ ὁ Ἰησους· Μαρία. Ἐκείνη ἐγυρισε, καὶ λεγει τω· Ραββουνί· τὸ ὁποῖον θελει νὰ εἰπῃ, διδάσκαλε.

17 Λέγει της ὁ Ἰησους· Μη με πιάνεις· διατι ἀκόμι δεν ἀνέβηκα εἰς τὸν πατέρα μου· ἀμὴ σύρε εἰς τὰς ἀδελφας μου, καὶ εἰπὲ της· Ἀναβαινω εἰς τὸν πατέρα μου καὶ πατέρα σας, καὶ Θεόν μου καὶ Θεόν σας.

18 Ἦλθεν ἡ Μαρία ἡ Μαγδαληνη, καὶ εἶπεν ἐτσι εἰς τους μαθητάδες, ὅτι εἶδε τὸν Κυριον, καὶ πως της εἶπεν αὐτα τα λογια.

19 Ὡσὰν ἐβραδιασε λοιπὸν την ἡμέραν ἐκείνην την πρωτην της ἑβδομάδος, ὄντες ἡ θύραις σφαλισμέναις, ἐκεῖ ὁπου ἦταν οἱ μαθητάδες μαζωμένοι διὰ τὸν φόβον των Ἰουδαίων, ἦλθεν ὁ Ἰησους, καὶ ἐστάθη εἰς τὸ μέσον, καὶ λέγει της· Εἰρηνη εἰς ἰσᾶς.

20 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτσι τον λόγον, τους ἔδειξε τὰ χέρια του καὶ την πλευράν του. Καὶ οἱ μαθητάδες ἐχάρηκαν ὡσὰν εἶδαν τὸν Κυριον.

21 Καὶ ὁ Ἰησους πάλιν τους εἶπεν· Εἰρηνη εἰς ἰσᾶς· καθὼς μὲ ἐστειλεν ὁ πατηρ, καὶ ἐγω πέμπω ἰσᾶς.

22 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτσι,

φύσησι, και λεγει αυτοις· Λάβετι Πνεῦμα ἅγιον.

23 Ἄν τινων ἀφῆτε τας ἁμαρτίας, ἀφίωνται αυτοις· ἂν τινων κρατῆτε, κεκρατημενοι εἰσι.

24 Θωμᾶς δὲ, εἷς ἐκ των δωδεκα, ὁ λεγόμενος Δίδυμος, οὐκ ἦν μετ' αὐτων ὅτε ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγον οὖν αὐτῳ οἱ ἄλλοι μαθηταί· Εωράκαμεν τον Κυριον. Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοις· Ἐὰν μὴ ἴδω ἐν ταῖς χερσιν αὐτου τον τυπον των ἥλων, και βαλω τον δάκτυλόν μου εἰς τον τυπον των ἥλων, και βαλω την χεῖρα μου εἰς την πλευραν αὐτου, οὐ μη πιστεύσω.

26 Καὶ μεθ' ἡμερας ὀκτω πάλιν ἦσαν ἐσω οἱ μαθηται αὐτου, και Θωμας μετ' αὐτων· ἔρχεται ὁ Ἰησοῦς των θυρων κεκλεισμένων, καὶ ἔστη εἰς τὸ μέσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη ὑμῖν.

27 Εἶτα λέγει τῳ Θωμᾷ· Φερε τον δάκτυλόν σου ὧδε, καὶ ἴδε τας χειράς μου· καὶ φέρε την χεῖρά σου, καὶ βάλε εἰς την πλευράν μου· καὶ μη γίνου ἄπιστος, ἀλλὰ πιστος.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπεν αὐτῳ· Ὁ Κυριος μου καὶ ὁ Θεός μου

29 Λεγει αὐτῳ ὁ Ἰησοῦς· Ὅτι ἑωρακάς με, Θωμᾶ, πε-

ἐφύσησεν εἰς αὐτους, καὶ εἶπε· Λάβετε Πνεῦμα ἅγιον.

23 Καὶ οποιων ἁμαρτίας συγχωρήσετε, εἶναι συγχεχωρημεναις· καὶ οποιων κρατήτε, εἶναι κρατημεναις.

24 Καὶ ὁ Θωμᾶς, ὁ λεγομενος Δίδυμος, ἕνας ἀπο τους δωδεκα, δεν ἦτον ἐκεῖ μετ' αὐτους, ὅταν ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς.

25 Ἔλεγαν τω λοιπὸν οἱ ἄλλοι μαθηταὶ· Εἴδαμεν τον Κυριον. Καὶ ἐκεῖνος τους εἶπεν· Ἂν δεν ἰδω εἰς τὰ χεῖρια του τὰ σημάδια των καρφίων, καὶ ἂν δεν βάλλω τον δάκτυλόν μου εἰς τὰ σημάδια των καρφίων, καὶ ἂν δεν βάλλω το χειρι μου εἰς την πλευράν του, δεν θέλει πιστεύσει.

26 Καὶ υστερα ἀπο ὀκτω ἡμέραις, πάλιν ἦταν οἱ μαθηταὶ μεσα, καὶ ὁ Θωμᾶς μετ' αὐτους· καὶ ἦλθεν ὁ Ἰησοῦς ὄντες η θυραις σφαλισμέναις, καὶ ἐστάθη εἰς το μεσον, καὶ εἶπεν· Εἰρήνη εἰς ἐσᾶς.

27 Ἔπειτα λεγει εἰς τὸν Θωμᾶν· Φερε τὸν δάκτυλόν σου ἐδω, καὶ ἰδε τὰ χεριά μου· καὶ φέρε το χειρι σου, καὶ βάλλε το εἰς την πλευράν μου· καὶ μὴν γινεσαι ἀπιστος, ἀλλὰ πιστός.

28 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Θωμᾶς, καὶ εἶπέν του· Ὁ Κυριός μου, καὶ ὁ Θεός μου.

29 Λεγει του ὁ Ἰησοῦς· Διατί με εἶδες, Θωμᾶ, ἐπίστευ-

πιστευκας· μακαριοι, οἱ μη ἰδοντες, και πιστευσαντες.

30 Πολλα μεν ουν και ἀλλα σημεια ἐποιησεν ὁ Ἰησους ενωπιον των μαθητων αὐτου, α ουκ ἐστι γεγραμμενα ἐν τω βιβλιω τουτω.

31 Ταῦτα δε γεγραπται, ἱνα πιστευσητε, οτι ὁ Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς ὁ υἱος του Θεου, και ἱνα πιστευοντες ζωην ἐχητε ἐν τω ὀνοματι αὐτοῦ.

σεις· καλοτυχοι εἰναι ἐκεῖνοι ὁπου δεν ἰδαν, και ἐπιστευσαν.

30 Και ἄλλα πολλὰ σημεῖα λοιπον ἐκαμεν ὁ Ἰησους ὁμπροσα εἰς τους μαθητάδες του, τὰ ὁποῖα δεν εἰναι γραμμενα εἰς τὸ βιβλίον ἰτοῦτο.

31 Και ἰτοῦτα ἐγράφηκαν, διὰ νὰ πιστεύσετε, οτι ὁ Ἰησοῦς εἰναι ὁ Χριστος ὁ υἱὸς του Θεοῦ, και διὰ νὰ ἐχετε ζωην αἰωνιον πιστεύοντες εἰς το ὀνομά του.

Κεφ. κα'. 21.

ΜΕΤΑ ταῦτα ἐφανερωσεν ἑαυτον παλιν ὁ Ἰησους τοῖς μαθηταῖς ἐπι της θαλασσης της Τιβεριάδ· ἐφανέρωσε δε ουτως.

2 Ἦσαν ὁμου Σίμων Πέτρος, και Θωμᾶς ὁ λεγόμενος Δίδυμος, και Ναθαναηλ ὁ ἀπὸ Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, και οἱ του Ζεβεδαίου, και ἄλλοι ἐκ των μαθητων αὐτου δύο.

3 Λεγει αὐτοις Σιμων Πέτρος· Ὑπαγω ἁλιεύειν. Λεγουσιν αὐτῳ· Ερχόμεθα και ἡμεῖς συν σοι. Ἐξῆλθον, και ἀνέβησαν εἰς το πλοῖον εὐθὺς, και ἐν ἐκείνῃ τῃ νυκτὶ ἐπίασαν ουδεν.

4 Πρωΐας δε ἤδη γενομένης ἐστη ὁ Ἰησους εἰς τον αἰγιαλόν· ὁ μέντοι ηδεισαν οἱ μαθηταὶ οτι Ἰησους ἐστι.

ΚΑΙ' ὕστερον ἀπὸ τοῦτα παλιν ἐφανέρωσε τοῦ λόγου του ὁ Ἰησους εἰς τους μαθητάδες του εἰς την θάλασσαν της Τιβεριάδ· και ἐφανέρωσε τέτοιας λογης.

2 Ἦσαν μαζὺ ὁ Σιμων Πετρ· και Θωμᾶς ὁπου ἐλέγετον Δίδυμος, και Ναθαναηλ ὁπου ητον ἀπὸ την Κανᾶ της Γαλιλαιας, και οι δύο υἱοι του Ζεβεδαίου, και ἄλλοι δύο ἀπὸ τους μαθητάδες του.

3 Λέγει του ὁ Σιμων Πέτρος· Εγω πάγω νὰ ψαρεύω. Λεγουν του οἱ ἄλλοι· Ερχόμεσθε και ἐμεῖς μαζύ σου. Εὐγηκαν ἔξω, και ἐμπηκαν εἰς τὸ μονοξυλον εὐθύς, και ἐκείνην την νύκτα δεν ἐπιασαν τιποτες.

4 Και ὁταν ἐφεγγιν, ἐστάθη ὁ Ἰησους εἰς τὸ παραγιαλο· ομως οἱ μαθηταὶ δεν ἤξυραν οτι εἰναι ὁ Ἰησους.

5 Λέγει οὖν αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μή τι προσφάγιον ἔχετε; Ἀπεκρίθησαν αὐτῷ· Οὔ.

6 Ὁ δὲ εἶπεν αὐτοῖς· Βάλετε εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου τὸ δίκτυον, καὶ εὑρήσετε. Ἔβαλον οὖν, καὶ οὐκέτι αὐτὸ ἑλκύσαι ἴσχυσαν ἀπὸ τοῦ πλήθους τῶν ἰχθύων.

7 Λέγει οὖν ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός ἐστι. Σίμων οὖν Πέτρος, ἀκούσας ὅτι ὁ Κύριός ἐστι, τὸν ἐπενδύτην διεζώσατο, (ἦν γὰρ γυμνός,) καὶ ἔβαλεν ἑαυτὸν εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Οἱ δὲ ἄλλοι μαθηταὶ τῷ πλοιαρίῳ ἦλθον, (οὐ γὰρ ἦσαν μακρὰν ἀπὸ τῆς γῆς, ἀλλ' ὡς ἀπὸ πηχῶν διακοσίων,) σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ἰχθύων.

9 Ὡς οὖν ἀπέβησαν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθράκιαν κειμένην, καὶ ὀψάριον ἐπικείμενον, καὶ ἄρτον.

10 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐνέγκατε ἀπὸ τῶν ὀψαρίων ὧν ἐπιάσατε νῦν.

11 Ἀνέβη Σίμων Πέτρος, καὶ εἵλκυσε τὸ δίκτυον ἐπὶ τῆς γῆς, μεστὸν ἰχθύων μεγάλων ἑκατὸν πεντηκοντατριῶν· καὶ τοσούτων ὄντων οὐκ ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει αὐτοῖς ὁ Ἰησοῦς·

5 Λέγει τοῖς ὁ Ἰησοῦς· Παιδία, μήτι ἔχετέ τι προσφάγιον; Ἀπεκρίθησάν τε· Οὔχι.

6 Καὶ ὁ Ἰησοῦς τοῖς εἶπε· Ῥίξατε τὸ δίκτυον εἰς τὰ δεξιὰ μέρη τοῦ πλοίου, καὶ θελήσετε εὑρεῖν. Ἔρριψαν τὸ λοιπόν, καὶ πλέον δὲν ἠμπόρεσαν νὰ τὸ σύρουσιν ἀπὸ τὰ πλήθη τῶν ψαριῶν.

7 Ὁ μαθητὴς λοιπὸν ἐκεῖνος ὁποὺ ἀγάπα ὁ Ἰησοῦς, λέγει τῷ Πέτρῳ· Ὁ Κύριός εἶναι. Καὶ ὁ Σίμων Πέτρος, ὡσὰν ἄκουσεν ὅτι ὁ Κύριός εἶναι, ἐζώσθη τὸ ὑποκάμισον, (διατὶ ἦτον γυμνός,) καὶ ἐρίχθη τὸ λόγου του εἰς τὴν θάλασσαν.

8 Καὶ οἱ ἄλλοι μαθηταὶ [illegible] δὲν ἦταν μακρὰ ἀπὸ τὴν γῆν, ἀλλὰ ἕως διακόσιαις πήχαις,) σύροντες τὸ δίκτυον τῶν ψαριῶν.

9 Ὡσὰν εὐγῆκαν λοιπὸν εἰς τὴν γῆν, βλέπουσιν ἀνθρακοφωτιὰν ὁποὺ ἐκείτετο, καὶ ψάρι ὁποὺ ἐκείτετον ἄπανω εἰς τὴν ἀνθρακοφωλιὰν, καὶ ψωμί.

10 Λέγει τοῖς ὁ Ἰησοῦς· Φέρετε ἀπὸ τὰ ψάρια ὁποὺ ἐπιάσετε τώρα.

11 Ἀνέβη ὁ Σίμων Πέτρος, καὶ ἔσυρε τὸ δίκτυον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, γεμάτον ψάρια μεγάλα ἑκατὸν πεντηκοντατρία· καὶ τόσα ὁποὺ ἦταν, δὲν ἐσχίσθη τὸ δίκτυον.

12 Λέγει τοῖς ὁ Ἰησοῦς· Ἐλα-

Δεῦτε, ἀριστήσατε. Οὐδεὶς δὲ ἐτόλμα τῶν μαθητῶν ἐξετάσαι αὐτὸν, Σὺ τίς εἶ; εἰδότες ὅτι ὁ Κύριός ἐστιν.

13 Ἔρχεται οὖν ὁ Ἰησοῦς, καὶ λαμβάνει τὸν ἄρτον, καὶ δίδωσιν αὐτοῖς, καὶ τὸ ὀψάριον ὁμοίως.

14 Τοῦτο ἤδη τρίτον ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς τοῖς μαθηταῖς αὐτοῦ, ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν.

15 Ὅτε οὖν ἠρίστησαν, λέγει τῷ Σίμωνι Πέτρῳ ὁ Ἰησοῦς· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με πλέον τούτων; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει αὐτῷ πάλιν δεύτερον· Σίμων Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει αὐτῷ· Ναὶ Κύριε· σὺ οἶδας ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει αὐτῷ τὸ τρίτον· Σίμων Ἰωνᾶ φιλεῖς με; Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος ὅτι εἶπεν αὐτῷ τὸ τρίτον· Φιλεῖς με; καὶ εἶπεν αὐτῷ· Κύριε, σὺ πάντα οἶδας σὺ γινώσκεις ὅτι φιλῶ σε. Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Ἀμὴν ἀμὴν λέγω σοι, ὅτε ἦς νεώτερος, ἐζώννυες σεαυτὸν, καὶ περιεπάτεις ὅπου ἤθελες· ὅταν δὲ γηράσῃς, ἐκτενεῖς τὰς χεῖράς σου, καὶ ἄλλος σε ζώσει, καὶ οἴσει ὅπου οὐ θέλεις.

τι, φατε. Καὶ κανένας δὲν ἀπεκρίνετο ἀπὸ τοὺς μαθητάδες νὰ τὸν ἐξετάξῃ, Ἐσὺ ποῖος εἶσαι; ἐξεύροντες ὅτι ἦτον ὁ Κύριος.

13 Ἦλθε λοιπὸν ὁ Ἰησοῦς, καὶ ἐπῆρε τὸ ψωμί, καὶ τοὺς τὸ ἔδωσε, καὶ τὸ ψάρι ὁμοίως.

14 Τέταρτη ἦτον τότε τρίτη φορὰ ὅπου ἐφανερώθη ὁ Ἰησοῦς εἰς τοὺς μαθητάδες του, ἀφότου ἀναστάθη ἐκ νεκρῶν.

15 Ἀφότου λοιπὸν ἐφάγανε, λέγει ὁ Ἰησοῦς εἰς τὸν Σίμωνα Πέτρον· Ὦ Σίμωνι (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με περισσότερον ἀπὸ τούτους; Λέγει του· Ναὶ Αὐθεντᾶ· ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. Λέγει του· Βόσκε τὰ ἀρνία μου.

16 Λέγει του πάλιν δεύτερον· Ὦ Σίμωνι (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, ἀγαπᾷς με; Λέγει του· Ναὶ Αὐθεντᾶ· ἐσὺ ἐξεύρεις ὅτι ἀγαπῶ σε. Λέγει του· Ποίμαινε τὰ πρόβατά μου.

17 Λέγει του τὸ τρίτον· Ὦ Σίμωνι (υἱὲ τοῦ) Ἰωνᾶ, φιλεῖς με; Ἐλυπήθη ὁ Πέτρος, ὅτι τοῦ εἶπε τὸ τρίτον Φιλεῖς με; καὶ λέγει του· Αὐθεντᾶ, ἐσὺ ἐξεύρεις ὅλα· ἐσὺ γνωρίζεις ὅτι σὲ ἀγαπῶ. Λέγει του ὁ Ἰησοῦς· Βόσκε τὰ πρόβατά μου.

18 Βεβαια βεβαια σοῦ λέγω, ὅταν ἦσαι νεώτερος, ἐζώνεσαι, καὶ ἐπεριπάτεις ὅπου ἤθελες· ἀμὴ ὅταν γηράσῃς, θέλεις ἁπλώσει τὰ χεριά σου, καὶ ἄλλος θέλει σὲ ζώσει, καὶ θέλεις πάγει ἐκεῖ ὅπου δὲν θέλεις.

19 Τοῦτο δὲ εἶπε, σημαίνων ποίῳ θανάτῳ δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, λέγει αὐτῷ· Ἀκολούθει μοι.

20 Ἐπιστραφεὶς δὲ ὁ Πέτρος βλέπει τὸν μαθητὴν ὃν ἠγάπα ὁ Ἰησοῦς, ἀκολουθοῦντα, ὃς καὶ ἀνέπεσεν ἐν τῷ δείπνῳ ἐπὶ τὸ στῆθος αὐτοῦ, καὶ εἶπε· Κύριε, τίς ἐστιν ὁ παραδιδούς σε;

21 Τοῦτον ἰδὼν ὁ Πέτρος λέγει τῷ Ἰησοῦ· Κύριε, οὗτος δὲ τί;

22 Λέγει αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε; σὺ ἀκολούθει μοι.

23 Ἐξῆλθεν οὖν ὁ λόγος οὗτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος οὐκ ἀποθνήσκει· καὶ οὐκ εἶπεν αὐτῷ ὁ Ἰησοῦς ὅτι οὐκ ἀποθνήσκει· ἀλλ' Ἐὰν αὐτὸν θέλω μένειν ἕως ἔρχομαι, τί πρός σε;

24 Οὗτός ἐστιν ὁ μαθητὴς ὁ μαρτυρῶν περὶ τούτων, καὶ γράψας ταῦτα· καὶ οἴδαμεν ὅτι ἀληθὴς ἐστιν ἡ μαρτυρία αὐτοῦ.

25 Ἔστι δὲ καὶ ἄλλα πολλὰ ἃσα ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς, ἅτινα ἐὰν γράφηται καθ' ἕν, οὐδὲ αὐτὸν οἶμαι τὸν κόσμον χωρῆσαι τὰ γραφόμενα βιβλία. Ἀμήν.

19 Καὶ τοῦτο τὸ εἶπε, σημαδεύοντας μὲ τί λογῆς θάνατον θέλει δοξάσει τὸν Θεόν. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτο, λέγει τοῦ· Ἀκολούθα μου.

20 Καὶ γυρίζοντας ὁ Πέτρος βλέπει ὀπού ἀκολουθοῦσε ὁ μαθητὴς ὀπού ἀγάπαε ὁ Ἰησοῦς, ὁ ὁποῦ ἔπεσεν εἰς τὸ γῆθός του εἰς τὸν δεῖπνον, καὶ εἶπεν· Αὐθέντη, ποῖος εἶναι ὁπού σὲ παραδίδει;

21 Ὡσὰν εἶδεν ὁ Πέτρος ἐτοῦτον, λέγει εἰς τὸν Ἰησοῦν· Αὐθέντη, ἀμὴ ἐτοῦτος τί (θέλει γένει;)

22 Λέγει τοῦ ὁ Ἰησοῦς· Ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ μένῃ αὐτὸς ἕως ὀπού νὰ ἔλθω, τί σὲ μέλει ἐσένα; ἐσὺ ἀκολούθα μου.

23 Εἰγήκε λοιπὸν ἔξω ὁ λόγος ἐτοῦτος εἰς τοὺς ἀδελφούς, ὅτι ὁ μαθητὴς ἐκεῖνος δὲν ἀποθνήσκει· ἀμὴ δὲν τοῦ εἶπεν ὁ Ἰησοῦς ὅτι δὲν ἀποθαίνει· ἀλλά· Ἐὰν ἐγὼ θέλω νὰ ἐυρισκεῖται ἕως ὀπού νὰ ἔλθω, τί σὲ μέλει ἐσένα;

24 Ἐτοῦτος εἶναι ὁ μαθητὴς ὁπού μαρτυρᾷ διὰ ἐτούτα, καὶ ὀπού ἔγραψεν ἐτοῦτα· καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ἀληθινὴ εἶναι ἡ μαρτυρία του.

25 Καὶ εἶναι καὶ ἄλλα πολλὰ ὅσα ἔκαμεν ὁ Ἰησοῦς, τὰ ὁποῖα ἐὰν γράφωνται κάθ' ἕνα, λογιάζω ὅτι αὐτὸς ὁ κόσμος δὲν ἠθέλει χωρέσῃ τὰ βιβλία ὀπού ἠθέλαν γραφῆ. Ἀμήν.

ΠΡΑΞΕΙΣ

ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΑΠΟΣΤΟΛΩΝ.

Κεφ. α'. 1.

ΤΟΝ μὲν πρῶτον λόγον ἐποιησάμην περὶ πάντων, ὦ Θεόφιλε, ὧν ἤρξατο ὁ Ἰησοῦς ποιεῖν τε καὶ διδάσκειν,

2 Ἄχρι ἧς ἡμέρας ἐνετειλάμενος τοῖς ἀποστόλοις διὰ Πνεύματος ἁγίου, οὓς ἐξελέξατο, ἀνελήφθη.

3 Οἷς καὶ παρέστησεν ἑαυτὸν ζῶντα μετὰ τὸ παθεῖν αὐτὸν, ἐν πολλοῖς τεκμηρίοις, δι' ἡμερῶν τεσσαράκοντα ὀπτανόμενος αὐτοῖς, καὶ λέγων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ συναλιζόμενος παρήγγειλεν αὐτοῖς ἀπὸ Ἱεροσολύμων μὴ χωρίζεσθαι, ἀλλὰ περιμένειν τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ πατρὸς, ἣν ἠκούσατέ μου·

5 Ὅτι Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ οὐ μετὰ πολλὰς ταύτας ἡμέρας.

6 Οἱ μὲν οὖν συνελθόντες, ἐπηρώτων αὐτὸν, λέγοντες· Κύριε, εἰ ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ

ΕΓΩ', ὦ Θεόφιλε, ἐγραψα τὸν πρῶτον λόγον διὰ ὅλα ἐκεῖνα, ὁπου ἄρχισεν ὁ Ἰησοῦς νὰ κάμνῃ καὶ νὰ διδάσκῃ,

2 Ἕως τὴν ἡμέραν ἐκείνην ὁπου ἀνελήφθη, ἐντειλάμενος καὶ νὰ ἐπροφάξῃ τοὺς ἀποστόλους διὰ μέσου τοῦ ἁγίου Πνεύματος, τοὺς ὁποίους ἐδιάλεξεν.

3 Εἰς τοὺς ὁποίους καὶ ἐπαράστησεν τοῦ λόγου τὴν ζωντανὴν ὑγείαν ἀπὸ τὸ πάθος, μὲ πολλὰ σημάδια, σαράντα ἡμέρας φαινόμενος εἰς αὐτοὺς, καὶ λέγοντας τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

4 Καὶ συναγριφόμενος μὲ αὐτοὺς τοὺς ἐπαραγγείλεν, ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ νὰ μὴν χωρισθοῦν, ἀλλὰ νὰ προσμένουν τὸ τάξιμον τοῦ πατρὸς, τὸ ὁποῖον ἀκούσετε, ὁπου σᾶς εἶπα·

5 Ὅτι ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε μὲ νερὸν, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βαπτισθῆ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, εἰς ὀλίγας ἡμέρας.

6 Οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἔχοντας νὰ μαζωχθοῦν εἰς μίαν μυριάν, τὸν ἐρωτοῦσαν, λέγον-

ἀποκαθιστάνεις τὴν βασιλείαν τῷ Ἰσραήλ;

7 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτούς· Οὐχ ὑμῶν ἐστι γνῶναι χρόνους ἢ καιρούς οὓς ὁ πατὴρ ἔθετο ἐν τῇ ἰδίᾳ ἐξουσίᾳ.

8 Ἀλλὰ λήψεσθε δύναμιν ἐπελθόντος τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐφ' ὑμᾶς· καὶ ἔσεσθέ μοι μάρτυρες ἔν τε Ἰερουσαλὴμ καὶ ἐν πάσῃ τῇ Ἰουδαίᾳ καὶ Σαμαρείᾳ, καὶ ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

9 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, βλεπόντων αὐτῶν ἐπήρθη, καὶ νεφέλη ὑπέλαβεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

10 Καὶ ὡς ἀτενίζοντες ἦσαν εἰς τὸν οὐρανὸν, πορευομένου αὐτοῦ, καὶ ἰδοὺ, ἄνδρες δύο παρειστήκεισαν αὐτοῖς ἐν ἐσθῆτι λευκῇ.

11 Οἳ καὶ εἶπον· Ἄνδρες Γαλιλαῖοι, τί ἑστήκατε ἐμβλέποντες εἰς τὸν οὐρανόν; οὗτος ὁ Ἰησοῦς ὁ ἀναλημφθεὶς ἀφ' ὑμῶν εἰς τὸν οὐρανὸν, οὕτως ἐλεύσεται ὃν τρόπον ἐθεάσασθε αὐτὸν πορευόμενον εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ὑπέστρεψαν εἰς Ἰερουσαλὴμ ἀπὸ ὄρους τοῦ

τῆς· Αὐθέντη, τάχα εἰς τὸν χρόνον τοῦτον ἀποκαταστάνεις τὴν βασιλείαν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ;

7 Καὶ λέγει τους· Δὲν εἶναι ἰδικόν σας νὰ γνωρίζητε χρόνους ἢ καιρούς, τοὺς ὁποίους ὁ πατὴρ τοὺς ἔθεσε εἰς τὴν ἐξουσίαν του.

8 Ἀλλὰ ὡσὰν ἔλθῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον εἰς ἐσᾶς, θέλετε πάρει δύναμιν ἀπ' αὐτό· καὶ θέλετε εἶσθαι μάρτυρες μου, καὶ εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, καὶ εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς τὴν Σαμάρειαν, καὶ ἕως εἰς τὴν ἄκραν τῆς γῆς.

9 Καὶ ὡσὰν εἶπε ταῦτα, βλεποντες ἐκεῖνοι, ὑψώθη, καὶ ἕνα σύννεφον τὸν ἔκρυψεν ἀπ' ὀμπροσὰ ἀπὸ τὰ μάτια τους.

10 Καὶ ἐκεῖ ὁπου ἐστέκοντο καὶ ἔβλεπαν ἀπάνω εἰς τὸν οὐρανὸν, πηγαίνοντα· ἐκεῖνος, καὶ νὰ, καὶ δύο ἄνδρες καὶ ἐστάθηκαν σπιτὰ εἰς αὐτοὺς μὲ φορέματα ἄσπρα.

11 Οἱ ὁποῖοι καὶ εἶπαν· Ὦ ἄνδρες Γαλιλαῖοι, διατί στέκεσθε βλεποντες εἰς τὸν οὐρανόν; αὐτὸς ὁ Ἰησοῦς ὁπου ἀνελήφθηκε ἀπὸ σᾶς εἰς τὸν οὐρανὸν, τέτοιος λογῆς θέλει ἔλθη πάλιν, καθὼς τὸν εἴδετε πηγαίνοντα εἰς τὸν οὐρανόν.

12 Τότε ἐγύρισαν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ ἀπὸ τὸ ὄρος ὁπου

καλουμένου Ἐλαιῶνος, ὁ ἐστιν ἐγγὺς Ἰερουσαλήμ, σαββάτου ἔχον ὁδόν.

13 Καὶ ὅτε εἰσῆλθον, ἀνέβησαν εἰς τὸ ὑπερῷον, ὅπου ἦσαν καταμένοντες, ὅ, τε Πέτρος καὶ Ἰακωβος, καὶ Ἰωάννης, καὶ Ἀνδρέας, Φίλιππος καὶ Θωμᾶς, Βαρθολομαῖος καὶ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.

14 Οὗτοι πάντες ἦσαν προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν τῇ προσευχῇ καὶ τῇ δεήσει, σὺν γυναιξὶ, καὶ Μαρίᾳ τῇ μητρὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ σὺν τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ.

15 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ταύταις ἀναστὰς Πέτρος ἐν μέσῳ τῶν μαθητῶν, εἶπεν (ἦν τε ὄχλος ὀνομάτων ἐπὶ τὸ αὐτὸ ὡς ἑκατὸν εἴκοσιν.)

16 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἔδει πληρωθῆναι τὴν γραφὴν ταύτην ἣν προεῖπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ στόματος Δαβὶδ, περὶ Ἰούδα τοῦ γενομένου ὁδηγοῦ τοῖς συλλαβοῦσι τὸν Ἰησοῦν·

17 Ὅτι κατηριθμημένος ἦν σὺν ἡμῖν, καὶ ἔλαχε τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης.

18 Οὗτος μὲν οὖν ἐκτήσατο ἐκράζετον Ἐλαιῶν, τὸ ὁποῖον εἶναι σημα εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, ἔχοντας διάστημα σαββάτου.

13 Καὶ ὡσὰν ἐμβήκαν εἰς τὸ σπίτι, ἀνέβηκαν εἰς τὸ ὑπερῷον, ὁποῦ ἐκάθηνταν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰάκωβος, καὶ Ἰωάννης καὶ Ἀνδρέας, καὶ Φίλιππος καὶ ὁ Θωμᾶς, καὶ Βαρθολομαῖος καὶ ὁ Ματθαῖος, Ἰάκωβος Ἀλφαίου καὶ Σίμων ὁ Ζηλωτὴς, καὶ Ἰούδας Ἰακώβου.

14 Ἐτοῦτοι ὅλοι ἐπροσκαρτέρουσαν ὁμοψύχως εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν δέησιν, μαζὺ μὲ ταῖς γυναῖκες, καὶ τὴν Μαρίαν τὴν μητέρα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ μὲ τοὺς ἀδελφούς του.

15 Καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις τούταις ἐσηκώθη ὁ Πέτρος εἰς τὴν μέσην τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπεν· (καὶ ἦτον πλῆθος, εἰς μίαν μερέαν, ὡς ἑκατὸν εἴκοσι ὀνόματοι.)

16 Ὦ ἀνδρες ἀδελφοὶ, ἐκαμνε χρεία νὰ πληρωθῇ ἡ γραφὴ ἐτούτη, τὴν ὁποίαν ἐπρεπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον διὰ μέσου τοῦ στόματος τοῦ Δαβὶδ, διὰ τὸν Ἰούδα ἐκεῖνον ὁποῦ ἦτον ὁδηγὸς εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐπίασαν τὸν Ἰησοῦν·

17 Διατὶ ἦτον συναριθμημένος μὲ ἐμᾶς, καὶ ἐπῆρε τὸν λαχνὸν τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης.

18 Ἐτοῦτος λοιπὸν ἀπόκτη-

χωρίον ἐκ τοῦ μισθοῦ τῆς ἀδικίας· καὶ πρηνὴς γενόμενος ἐλάκησε μέσος, καὶ ἐξεχύθη πάντα τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ.

19 Καὶ γνωστὸν ἐγένετο πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἰερουσαλήμ, ὥστε κληθῆναι τὸ χωρίον ἐκεῖνο τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ αὐτῶν, Ἀκελδαμά, τοῦτ' ἔστι, χωρίον αἵματος.

20 Γέγραπται γὰρ ἐν βίβλῳ ψαλμῶν· Γενηθήτω ἡ ἔπαυλις αὐτοῦ ἔρημος, καὶ μὴ ἔστω ὁ κατοικῶν ἐν αὐτῷ. Καί· Τὴν ἐπισκοπὴν αὐτοῦ λάβοι ἕτερος.

21 Δεῖ οὖν τῶν συνελθόντων ἡμῖν ἀνδρῶν ἐν παντὶ χρόνῳ, ἐν ᾧ εἰσῆλθε καὶ ἐξῆλθεν ἐφ' ἡμᾶς ὁ Κύριος Ἰησοῦς,

22 Ἀρξάμενος ἀπὸ τοῦ βαπτίσματος Ἰωάννου ἕως τῆς ἡμέρας ἧς ἀνελήφθη ἀφ' ἡμῶν, μάρτυρα τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ γενέσθαι σὺν ἡμῖν ἕνα τούτων.

23 Καὶ ἔστησαν δύο, Ἰωσὴφ τὸν καλούμενον Βαρσαβᾶν, ὃς ἐπεκλήθη Ἰοῦστος, καὶ Ματθίαν.

24 Καὶ προσευξάμενοι εἶπον· Σὺ Κύριε καρδιογνῶστα σὲν ἕνα χωράφι ἀπὸ τὴν πληρωμὴν τῆς ἀδικίας· καὶ ἔπεσε προύμπτα, καὶ ἔσκασεν εἰς τὴν μέσην, καὶ ἐχύθησαν ἔξω ὅλα τὰ ἐντόσθιά του.

19 Καὶ τοῦτο ἐγνωρίσθη εἰς ὅλους ὁπού κατοικοῦν εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, τόσον ὁπού ἐκαλίσθη τὸ χωράφι ἐκεῖνο εἰς τὴν γλῶσσαν τὴν ἰδικήν τους, Ἀκελδαμά, ὡσὰν νὰ εἴπῃς, χωράφι αἵματος.

20 Διατί εἶναι γραμμένον εἰς τὸ βιβλίον τῶν ψαλμῶν· Ἂς γένῃ ἡ κατοικία του ἔρημος, καὶ ἂς μὴν εἶναι κανένας, ὁπού νὰ κατοικήσῃ εἰς αὐτήν. Καὶ· Τὸ ἀξίωμά του, ἂς τὸ πάρῃ ἄλλος.

21 Καμμίαν χρεία λοιπὸν ἀπὸ ἐκείνους τοὺς ἄνδρας ὁπού ἦλθαν μετ' ἐμᾶς εἰς ὅλον τὸν καιρόν, ὁπού ἐμβῆκε καὶ ἐβγῆκεν εἰς ἐμᾶς ὁ Αὐθέντης ὁ Ἰησοῦς,

22 Ἀρχίζωντας ἀπὸ τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου ἕως τὴν ἡμέραν ὁπού ἀνελήφθη ἀπὸ ἐμᾶς, ἕνας ἀπὸ τούτους μαζὺ μετ' ἐμᾶς νὰ γένῃ μάρτυρας τῆς ἀναστάσεώς του.

23 Καὶ ἐβάλλαν δύο, τὸν Ἰωσὴφ ὁπού ἐκαλεῖτον Βαρσαβᾶς, ὁ ὁποῖος ὀνομάζετον Ἰοῦστος, καὶ τὸν Ματθίαν.

24 Καὶ προσευχόμενοι εἶπαν· Ἐσύ, ὦ Αὐθέντη, ὁπού γνω-

πάντων, ἀνάδειξον ἐκ τούτων τῶν δύο ἕνα ὃν ἐξελέξω,

25 Λαβεῖν τὸν κλῆρον τῆς διακονίας ταύτης καὶ ἀποστολῆς, ἐξ ἧς παρέβη Ἰούδας, πορευθῆναι εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

26 Καὶ ἔδωκαν κλήρους αὐτοῖς, καὶ ἔπεσεν ὁ κλῆρος ἐπὶ Ματθίαν, καὶ συγκατεψηφίσθη μετὰ τῶν ἕνδεκα ἀποστόλων.

ρίζεις ταις καρδιαις ὁλοιων, φανέρωσε ἐκεῖνον ὁποῦ ἐδιαλέξεις ἀπὸ τούτους τους δυο τὸν ἕνα,

25 Να πάρη τὸν λαχειὸν τῆς ὑπηρεσίας ταύτης καὶ της ἀποστολῆς, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπαρέβη ὁ Ἰούδας, νὰ πάγη εἰς τὸν τόπον τὸν ἴδιον.

26 Καὶ ἐρριξαν λαχεῖα, καὶ ἔπεσεν ὁ λαχειὸς εἰς τὸν Ματθίαν, καὶ συναριθμήθη μαζὺ μὲ τοὺς ἑνδεκα ἀποστόλους.

Κεφ. β. 2.

ΚΑΙ᾽ ἐν τῷ συμπληροῦσθαι τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς, ἦσαν ἅπαντες ὁμοθυμαδὸν ἐπὶ τὸ αὐτό.

2 Καὶ ἐγένετο ἄφνω ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἦχος ὥσπερ φερομένης πνοῆς βιαίας, καὶ ἐπλήρωσεν ὅλον τὸν οἶκον ὅπου ἦσαν καθήμενοι.

3 Καὶ ὤφθησαν αὐτοῖς διαμεριζόμεναι γλῶσσαι ὡσεὶ πυρός, ἐκάθισέ τε ἐφ᾽ ἑνα ἑκαστον αὐτῶν.

4 Καὶ ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος ἁγίου, καὶ ἤρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι.

5 Ἦσαν δὲ ἐν Ἰερουσαλὴμ κατοικοῦντες Ἰουδαῖοι, ἄνδρες εὐλαβεῖς, ἀπὸ παντὸς ἔθνους

ΚΑΙ᾽ ὅταν ἤλθεν ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἦταν ὅλοι μαζωμένοι ὁμοψύχως εἰς ἕνα τόπον.

2 Καὶ παρευθὺς ἔγινε μία βοὴ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὡσὰν νὰ ἤρχοντον φυσιματία δυνατη, καὶ ἐγέμισε τὸ σπῆτι ἐκεῖ ἀπου ἐκάθουντων.

3 Καὶ τὲς ἐφάνηκαν γλῶσσαις ὁποῦ ἐδιαμοιράζουνταν ὡσὰν φωτία, καὶ ἐκάθισεν ἀπάνω εἰς καθ᾽ ἕνα ἀπ᾽ αὐτὲς.

4 Καὶ ἐγέμισαν ὅλοι Πνεῦμα ἅγιον, καὶ ἄρχισαν νὰ λαλοῦν ξέναις γλώσσαις, καθὼς τὸ Πνεῦμα τους ἐδιδε νὰ λαλοῦν.

5 Καὶ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ ἄνδρες Ἰουδαῖοι εὐλαβεῖς, ἀπὸ κάθε λογὶς

τῶν ὑπὸ τὸν οὐρανόν.

6 Γενομένης δὲ τῆς φωνῆς ταύτης, συνῆλθε τὸ πλῆθος, καὶ συνεχύθη· ὅτι ἤκουον εἷς ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ λαλούντων αὐτῶν.

7 Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ ἐθαυμαζον, λέγοντες πρὸς ἀλλήλους· Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῇ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν ἐν ᾗ ἐγεννήθημεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ οἱ κατοικοῦντες τὴν Μεσοποταμίαν, Ἰουδαίαν τε καὶ Καππαδοκίαν, Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Φρυγίαν τε καὶ Παμφυλίαν, Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης τῆς κατὰ Κυρήνην, καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες Ῥωμαῖοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρῆτες καὶ Ἄραβες, ἀκούομεν λαλούντων αὐτῶν ταῖς ἡμετέραις γλώσσαις τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

12 Ἐξίσταντο δὲ πάντες καὶ διηπόρουν, ἄλλος πρὸς ἄλλον λέγοντες· Τί ἂν θέλοι τοῦτο εἶναι;

ἐθνος ὅπου εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἔγινε ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἐμαζώχθη τὸ πλῆθος, καὶ ἐσυγχύσθη· ὅτι ἄκουε κάθ' ἕνας ὅπου ἐσυντυχαίναν τὴν γλῶσσάν του.

7 Καὶ ἐτρόμαζαν ὅλοι καὶ ἐθαυμαζαν, καὶ ἐλεγαν ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Δὲν εἶναι ὅλοι ἐτοῦτοι ὅπου συντυχαίνουν Γαλιλαῖοι;

8 Καὶ πῶς ἐμεῖς τὸν ἀκούομεν πᾶσα ἕνας τὴν ἰδικήν μας γλῶσσαν, εἰς τὴν ὁποίαν ἐγεννηθήκαμεν;

9 Πάρθοι καὶ Μῆδοι καὶ Ἐλαμῖται, καὶ ἐκεῖνοι ὅπου κατοικοῦσι τὴν Μεσοποταμίαν, τὴν Ἰουδαίαν καὶ τὴν Καππαδοκίαν, τὸν Πόντον καὶ τὴν Ἀσίαν,

10 Τὴν Φρυγίαν καὶ Παμφυλίαν, τὴν Αἴγυπτον, καὶ τὰ μέρη τῆς Λιβύης, ὅπου εἶναι ἀγκάντια εἰς τὴν Κυρήνην, καὶ οἱ Ῥωμαῖοι οἱ ξένοι, Ἰουδαῖοί τε καὶ προσήλυτοι,

11 Κρητικοὶ καὶ Ἀράπιδες, γροικοῦμεν ὅπου λέγουν αὐτοὶ μὲ ταῖς γλῶσσαις ταῖς ἰδικαῖς μας τὰ μεγαλεῖα τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ ὅλοι ἐθαύμαζαν περισσὰ καὶ ἀποροῦσαν, λέγοντες ἕνας εἰς τὸν ἄλλον· Τί θέλει νὰ εἶναι ἐτοῦτο;

13 Ἕτεροι δὲ χλευάζοντες ἔλεγον· Ὅτι γλεύκους μεμεστωμένοι εἰσί.

14 Σταθεὶς δὲ Πέτρος σὺν τοῖς ἕνδεκα, ἐπῆρε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, καὶ ἀπεφθέγξατο αὐτοῖς· Ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ οἱ κατοικοῦντες Ἰερουσαλὴμ ἅπαντες, τοῦτο ὑμῖν γνωστὸν ἔστω, καὶ ἐνωτίσασθε τὰ ῥήματά μου.

15 Οὐ γὰρ, ὡς ὑμεῖς ὑπολαμβάνετε, οὗτοι μεθύουσιν· ἔστι γὰρ ὥρα τρίτη τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτό ἐστι τὸ εἰρημένον διὰ τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ ἔσται ἐν ταῖς ἐσχάταις ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς,) ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου ἐπὶ πᾶσαν σάρκα· καὶ προφητεύσουσιν οἱ υἱοὶ ὑμῶν καὶ αἱ θυγατέρες ὑμῶν, καὶ οἱ νεανίσκοι ὑμῶν ὁράσεις ὄψονται, καὶ οἱ πρεσβύτεροι ὑμῶν ἐνυπνιασθήσονται.

18 Καὶ γε ἐπὶ τοὺς δούλους μου καὶ ἐπὶ τὰς δούλας μου ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἐκχεῶ ἀπὸ τοῦ Πνεύματός μου, καὶ προφητεύσουσι.

19 Καὶ δώσω τέρατα ἐν τῷ οὐρανῷ ἄνω, καὶ σημεῖα ἐπὶ τῆς γῆς κάτω, αἷμα καὶ πῦρ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

13 Καὶ ἄλλοι ἀναμπαίζοντες ἔλεγαν· Ὅτι εἶναι μεγεμμένοι.

14 Καὶ ὁ Πέτρος στὰς μὲ τοὺς ἕνδεκα, καὶ ἐσήκωσε τὴν φωνήν του, καὶ τοὺς εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἰουδαῖοι, καὶ ὅσοι ἄλλοι σπιτικᾶτε τὴν Ἰερουσαλήμ, ἂς εἶναι γνωρισμένον τοῦτο εἰς τοῦ λόγου σας, καὶ ἀκούσετε τὰ λογιά μου.

15 Διατί ὄχι, καθὼς ἐσεῖς λογιάζετε, ἐτοῦτοι μεθοῦσι· διατὶ ἀκόμι τρίτη ὥρα εἶναι τῆς ἡμέρας·

16 Ἀλλὰ τοῦτο εἶναι ἐκεῖνο ὁπού ἐλαλήθη διὰ μέσου τοῦ προφήτου Ἰωήλ·

17 Καὶ εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις, (λέγει ὁ Θεὸς,) θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς πᾶσαν σάρκα· καὶ θέλουν προφητεύσει οἱ υἱοὶ σας καὶ αἱ θυγατέρες σας, καὶ οἱ παιδίσκοι σας θέλουν εἶδη ὁράσεις, καὶ οἱ γεροντωτεραί σας θέλουν ἐνυπνιασθῆ ἐνύπνια.

18 Καὶ θέλω χύσει ἀπὸ τὸ Πνεῦμά μου εἰς ταῖς ἡμέραις ἐκείναις εἰς τοὺς δούλους μου καὶ εἰς ταῖς δούλαις μου, καὶ θέλουν προφητεύσει.

19 Καὶ θέλω δώσει τέρατα απάνω εἰς τὸν ἀέρα, καὶ σημάδια κάτω εἰς τὴν γῆν, αἷμα καὶ φωτιὰ καὶ ἀτμίδα καπνοῦ.

20 Ὁ ἥλιος μεταστραφήσεται εἰς σκότος, καὶ ἡ σελήνη εἰς αἷμα, πρὶν ἢ ἐλθεῖν τὴν ἡμέραν Κυρίου τὴν μεγάλην καὶ ἐπιφανῆ.

21 Καὶ ἔσται, πᾶς ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

22 Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσατε τοὺς λόγους τούτους· Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἀποδεδειγμένον εἰς ὑμᾶς δυνάμεσι καὶ τέρασι καὶ σημείοις οἷς ἐποίησε δι' αὐτοῦ ὁ Θεὸς ἐν μέσῳ ὑμῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ οἴδατε,

23 Τοῦτον τῇ ὡρισμένῃ βουλῇ καὶ προγνώσει τοῦ Θεοῦ ἐκδοτον λαβόντες, διὰ χειρὸς ἀνόμων προσπήξαντες ἀνείλετε.

24 Ὃν ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύσας τὰς ὠδῖνας τοῦ θανάτου, καθότι οὐκ ἦν δυνατὸν κρατεῖσθαι αὐτὸν ὑπ' αὐτοῦ.

25 Δαβὶδ γὰρ λέγει εἰς αὐτόν· Προωρώμην τὸν Κύριον ἐνώπιόν μου διὰ παντός, ὅτι ἐκ δεξιῶν μού ἐστιν, ἵνα μὴ σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο εὐφράνθη ἡ καρδία μου, καὶ ἠγαλλιάσατο ἡ γλῶσσά μου· ἔτι δὲ καὶ ἡ σάρξ μου κατασκηνώσει ἐπ' ἐλπίδι,

20 Ὁ ἥλιος θέλει γυρισθῆ εἰς σκότος, καὶ τὸ φεγγάρι εἰς αἷμα, πρὸ τοῦ παρὰ νὰ ἔλθῃ ἡ ἡμέρα Κυρίου ἡ μεγάλη καὶ λαμπρά.

21 Καὶ θέλει εἶσθαι, ὅποιος ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῆ.

22 Ὦ ἄνδρες Ἰσραηλῖται, ἀκούσετε ἐτοῦτα τὰ λόγια· τὸν Ἰησοῦν τὸν Ναζωραῖον, ἄνδρα φανερωμένον εἰς ἐσᾶς ἀπὸ τὸν Θεὸν μὲ δυνάμεις καὶ μὲ τέρατα καὶ μὲ σημάδια, τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς τὰ ἔκαμε διὰ μέσου αὐτοῦ ἀναμέσα εἰς ἐσᾶς, καθὼς τὰ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς·

23 Ἐτοῦτον διδομένον μὲ τὴν ὡρισμένην βουλὴν καὶ μὲ τὴν πρόγνωσιν τοῦ Θεοῦ πιανοτὲς τὸν ἐσεῖς, καὶ διὰ μέσου ἀνόμων ἀνδρῶν σταυρώντες τὸν τὸν ἐσκοτώσετε·

24 Τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε, λύνοντας τὲς πόνες τοῦ θανάτου, εἰς ὅσον δὲν ἦτον δυνατὸν νὰ τὸν κρατῇ ὁ θάνατος.

25 Διατὶ καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει δι' αὐτόν· Ἐπρόβλεπα τὸν Αὐθέντην πάντοτε ἐμπροστά μου, ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν δεξιάν μου, διὰ νὰ μὴν σαλευθῶ.

26 Διὰ τοῦτο ἡ καρδία μου εὐφράνθη, καὶ ἡ γλῶσσα μου ἠγαλλιάσθη· καὶ ἀκόμη καὶ τὸ κρέας μου θέλει κατοικήσει μὲ ἐλπίδα·

27 Ὅτι οὐκ ἐγκαταλείψεις τὴν ψυχήν μου εἰς ᾅδου, οὐδὲ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

28 Ἐγνώρισάς μοι ὁδοὺς ζωῆς· πληρώσεις με εὐφροσύνης μετὰ τοῦ προσώπου σου.

29 Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐξὸν εἰπεῖν μετὰ παῤῥησίας πρὸς ὑμᾶς περὶ τοῦ πατριάρχου Δαβίδ, ὅτι καὶ ἐτελεύτησε καὶ ἐτάφη, καὶ τὸ μνῆμα αὐτοῦ ἐστιν ἐν ἡμῖν ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης.

30 Προφήτης οὖν ὑπάρχων, καὶ εἰδὼς ὅτι ὅρκῳ ὤμοσεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, ἐκ καρποῦ τῆς ὀσφύος αὐτοῦ τὸ κατὰ σάρκα ἀναστήσειν τὸν Χριστὸν, καθίσαι ἐπὶ τοῦ θρόνου αὐτοῦ,

31 προϊδὼν ἐλάλησε περὶ τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὅτι οὐ κατελείφθη ἡ ψυχὴ αὐτοῦ εἰς ᾅδου, οὐδὲ ἡ σὰρξ αὐτοῦ εἶδε διαφθοράν.

32 Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, οὗ πάντες ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες.

33 Τῇ δεξιᾷ οὖν τοῦ Θεοῦ ὑψωθεὶς, τήν τε ἐπαγγελίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαβὼν παρὰ τοῦ πατρὸς, ἐξέχεε τοῦτο ὃ νῦν ὑμεῖς βλέπετε καὶ ἀκούετε.

34 Οὐ γὰρ Δαβὶδ ἀνέβη εἰς

27 Διατὶ δὲν θέλεις ἀφήσει τὴν ψυχήν μου εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ θέλεις δώσει τὸν ὅσιόν σου νὰ ἴδῃ διαφθοράν.

28 Ἐκαμες με νὰ γνωρίσω ταῖς ὁδαῖς τῆς ζωῆς· θέλεις με γεμίσει χαρᾶς διὰ μέσου τοῦ προσώπου σου.

29 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοί, ἠμπορουμεν ἀνοικτὰ νὰ εἴπωμεν μετὰ παῤῥησίας εἰς ὑμᾶς διὰ τὸν πατριάρχην Δαβίδ, ὅτι καὶ ἀπέθανε καὶ ἐθάφθη, καὶ τὸ μνημά του εἶναι εἰς ἡμᾶς ἕως τὴν ἡμέραν ταύτην.

30 Ὅθεν λοιπὸν προφήτης, καὶ ἐξεύροντας ὅτι ὁ Θεὸς τοῦ ὥμοσεν ὅρκον, ἀπὸ τὸν καρπὸν τῆς μέσης του νὰ ἀνασηκώσῃ τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, καὶ νὰ τὸν καθίσῃ εἰς τὸν θρόνον του,

31 προγνωρίζωντας ἐλάλησε διὰ τὴν ἀνάστασιν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἀπόμεινεν ἡ ψυχή του εἰς τὸν ᾅδην, οὐδὲ τὸ κορμί του εἶδε διαφθοράν.

32 Τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ἀνέστησεν ὁ Θεὸς, τοῦ ὁποίου ὅλοι ἡμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες.

33 Ἐκεῖνος λοιπὸν ἐφθασε νὰ ὑψωθῇ μὲ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ πάρῃ ἀπὸ τὸν πατέρα τὸ τάξιμον τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ἐξέχεεν ἐτοῦτο ὁποῦ βλέπετε καὶ ἀκούετε ἐσεῖς τώρα.

34 Διατὶ ὁ Δαβὶδ δὲν ἀ-

τὰς ἁμαρτίας· λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

39 Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

40 Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

41 Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ, τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καὶ ταῖς προσευχαῖς.

43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος· πολλὰ δὲ τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ φόβος μέγας ἦν ἐπὶ πάντας.

44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύσαντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά·

45 καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι, καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.

46 Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἁπλότητι καρδίας,

47 αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸ αὐτό.

μήβη εἰς τὴν ἡμέραν· καὶ αὐτὸς λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου.

36 Ἀσφαλῶς οὖν γινωσκέτω πᾶς οἶκος Ἰσραὴλ, ὅτι Κύριον καὶ Χριστὸν αὐτὸν ὁ Θεὸς ἐποίησε, τοῦτον τὸν Ἰησοῦν ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε.

37 Ἀκούσαντες δὲ κατενύγησαν τὴν καρδίαν, εἶπόν τε πρὸς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί ποιήσομεν, ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Πέτρος δὲ ἔφη πρὸς αὐτούς· Μετανοήσατε, καὶ βαπτισθήτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν· καὶ λήψεσθε τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

39 Ὑμῖν γάρ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία καὶ τοῖς τέκνοις ὑμῶν, καὶ πᾶσι τοῖς εἰς μακρὰν, ὅσους ἂν προσκαλέσηται Κύριος ὁ Θεὸς ἡμῶν.

40 Ἑτέροις τε λόγοις πλείοσι διεμαρτύρετο, καὶ παρεκάλει, λέγων· Σώθητε ἀπὸ τῆς γενεᾶς τῆς σκολιᾶς ταύτης.

41 Οἱ μὲν οὖν ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τὸν λόγον αὐτοῦ, ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ, τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καὶ ταῖς προσευχαῖς.

43 Ἐγένετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος· πολλὰ δὲ τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο ἐν Ἱερουσαλήμ· καὶ φόβος μέγας ἦν ἐπὶ πάντας.

44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύσαντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά·

45 καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι, καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.

46 Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἁπλότητι καρδίας,

47 αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους καθ' ἡμέραν ἐπὶ τὸ αὐτό.

μήβη εἰς τὴν ἡμέραν· καὶ αὐτὸς λέγει· Εἶπεν ὁ Κύριος τῷ Κυρίῳ μου· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου,

35 Ἕως ὅπου βάλλω τοὺς ἐχθρούς σου ἀποκατάπτημα εἰς τὰ ποδάρια σου.

36 Ἂς γνωρίζῃ λοιπὸν ὅλος ὁ σπῆτι τῆς Ἰσραὴλ μὲ ἀσφάλειαν, ὅτι ἐκεῖνον τὸν Ἰησοῦν τὸν ὁποῖον ἐσεῖς ἐσταυρώσετε ὁ Θεὸς τὸν ἔκαμεν Ἀφέντην καὶ Χριστόν.

37 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν ἐκατανύχθη ἡ καρδία τους, καὶ εἶπαν εἰς τὸν Πέτρον καὶ τοὺς λοιποὺς ἀποστόλους· Τί νὰ κάμωμεν, ὦ ἄνδρες ἀδελφοί;

38 Καὶ ὁ Πέτρος τοὺς εἶπε· Μετανοήσετε, καὶ ἂς βαπτισθῇ κάθε ἕνας ἀπὸ σᾶς εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς συγχώρησιν ἁμαρτιῶν· καὶ θέλετε πάρει τὴν δωρεὰν τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

39 Διατὶ εἰς ἐσᾶς εἶναι τὸ τάξιμον καὶ εἰς τὰ παιδιά σας, καὶ εἰς ὅλους τοὺς μακρυνούς, ὅσους ἂν προσκαλέσῃ Κύριος ὁ Θεός μας.

40 Καὶ μὲ ἄλλα λόγια περισσότερα τοὺς ἐμαρτύρα, καὶ τοὺς παρακάλα, λέγοντας· Φυλαχθῆτε ἀπὸ τὴν γενεὰν ἐκείνην τὴν διεστραμμένην.

41 Καὶ ἐκεῖνοι ὅπου ἐδέχθηκαν τὸν λόγον του μετὰ χαρᾶς,

ἐβαπτίσθησαν· καὶ προσετέθησαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλιαι.

42 Ἦσαν δὲ προσκαρτεροῦντες τῇ διδαχῇ τῶν ἀποστόλων, καὶ τῇ κοινωνίᾳ καὶ τῇ κλάσει τοῦ ἄρτου, καὶ ταῖς προσευχαῖς.

43 Ἐγίνετο δὲ πάσῃ ψυχῇ φόβος· πολλά τε τέρατα καὶ σημεῖα διὰ τῶν ἀποστόλων ἐγίνετο.

44 Πάντες δὲ οἱ πιστεύοντες ἦσαν ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ εἶχον ἅπαντα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰς ὑπάρξεις ἐπίπρασκον, καὶ διεμέριζον αὐτὰ πᾶσι, καθότι ἄν τις χρείαν εἶχε.

46 Καθ' ἡμέραν τε προσκαρτεροῦντες ὁμοθυμαδὸν ἐν τῷ ἱερῷ, κλῶντές τε κατ' οἶκον ἄρτον, μετελάμβανον τροφῆς ἐν ἀγαλλιάσει καὶ ἀφελότητι καρδίας,

47 Αἰνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες χάριν πρὸς ὅλον τὸν λαόν. Ὁ δὲ Κύριος προσετίθει τοὺς σωζομένους κάθ' ἡμέραν τῇ ἐκκλησίᾳ.

ἐβαπτίσθηκαν· καὶ τὴν ἡμέραν ἐκείνην ἐπροσεθήκαν εἰς τὴν ἐκκλησίαν κοντὰ τρεῖς χιλιάδες ψυχαῖς.

42 Καὶ ἐκαρτέρουν εἰς τὴν διδαχὴν τῶν ἀποστόλων, εἰς τὴν κοινωνίαν καὶ εἰς τὸ κόψιμον τοῦ ψωμίου, καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς.

43 Καὶ κάθε ψυχὴ ἐφοβᾶτο· καὶ πολλὰ τέρατα καὶ σημεῖα ἐγίνουνται διὰ μέσου τῶν ἀποστόλων.

44 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐπίστευσαν ἦταν εἰς ἕνα τόπον, καὶ εἶχαν ὅλα κοινά.

45 Καὶ τὰ κτήματα καὶ τὰ ὑπάρχοντα τους τὰ ἐπωλοῦσαν, καὶ τὰ ἐμοίραζαν εἰς ὅλους, ὁ, τι καὶ ἂν ἤθελε χρειασθῇ κάθε ἕνας.

46 Καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐγίνουνταν εἰς τὸ ἱερὸν ὁμοψυχως, καὶ κόπτοντες ψωμὶ ἀπὸ σπίτι εἰς σπίτι, ἐμεταλάμβανον τροφὴν μὲ χαρὰν καὶ μὲ ἁπλὴν καρδίαν.

47 Ὑμνοῦντες τὸν Θεὸν, καὶ ἔχοντες παρρησίαν καὶ χάριν εἰς ὅλον τὸν λαόν. Καὶ ὁ Κύριος ἐπροσέθετε πᾶσα ἡμέρα εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκείνους ὁποῦ ἐμέλλαν νὰ σωθοῦν.

Κεφ. γ'. 3.

Ἐπὶ τὸ αὐτὸ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀνέβαινον εἰς τὸ ἱερὸν ἐπὶ τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην.

2 Καὶ τις ἀνὴρ χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ἐβαστάζετο· ὃν ἐτίθουν καθ' ἡμέραν πρὸς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, τοῦ αἰτεῖν ἐλεημοσύνην παρὰ τῶν εἰσπορευομένων εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὃς ἰδὼν Πέτρον καὶ Ἰωάννην μέλλοντας εἰσιέναι εἰς τὸ ἱερὸν, ἠρώτα ἐλεημοσύνην λαβεῖν.

4 Ἀτενίσας δὲ Πέτρος εἰς αὐτὸν σὺν τῷ Ἰωάννῃ, εἶπε· Βλέψον εἰς ἡμᾶς.

5 Ὁ δὲ ἐπεῖχεν αὐτοῖς, προσδοκῶν τι παρ' αὐτῶν λαβεῖν.

6 Εἶπε δὲ Πέτρος· Ἀργύριον καὶ χρυσίον οὐχ ὑπάρχει μοι· ὃ δὲ ἔχω, τοῦτο σοι δίδωμι· Ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου ἔγειραι καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάσας αὐτὸν τῆς δεξιᾶς χειρὸς ἤγειρε· παραχρῆμα δὲ ἐστερεώθησαν αὐτοῦ αἱ βάσεις καὶ τὰ σφυρά.

Καὶ ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης ἀνέβαιναν μαζὶ εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὴν ὥραν τῆς προσευχῆς τὴν ἐνάτην.

2 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, ὁποὺ ἦτον κουτσὸς ἀπὸ τὴν κοιλιὰν τῆς μάνας του, τὸν ἐσήκωναν· τὸν ὁποῖον τὸν ἔβαναν καθ' ἡμέραν εἰς τὴν θύραν τοῦ ἱεροῦ τὴν λεγομένην Ὡραίαν, νὰ ζητᾷ ἐλεημοσύνην ἀπὸ ἐκείνους ὁποὺ ἐμβαίνασιν εἰς τὸ ἱερόν.

3 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, ὁποὺ ἐμέλλασι νὰ ἐμβοῦσι εἰς τὸ ἱερόν, ἐζήτα ἐλεημοσύνην.

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἀτενίζοντας εἰς αὐτὸν μαζὶ μὲ τὸν Ἰωάννην, εἶπε· Στοχάσου εἰς ἐμᾶς.

5 Καὶ ἐκεῖνος εἶχε τὰ ματιά του εἰς αὐτούς, ἀναμένοντας νὰ πάρῃ τίποτες ἀπ' αὐτούς.

6 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ἀσημι καὶ χρυσάφι δὲν ἔχω· ἀμὴ ἐκεῖνο ὁποὺ ἔχω, ἐκεῖνο σοῦ δίδω· Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου σήκω ἀπάνω καὶ περιπάτει.

7 Καὶ πιάνωντάς τον ἀπὸ τὸ δεξιὸν χέρι τὸν ἐσήκωσε· καὶ παρευθὺς ἐστερεώθηκαν οἱ πατησιαί του, καὶ οἱ ἀγραγάλι του.

8 Καὶ ἐξαλλόμενος ἔστη, καὶ περιεπάτει· καὶ εἰσῆλθε σὺν αὐτοῖς εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶν καὶ ἁλλόμενος, καὶ αἰνῶν τὸν Θεόν.

9 Καὶ εἶδεν αὐτὸν πᾶς ὁ λαὸς περιπατοῦντα καὶ αἰνοῦντα τὸν Θεόν·

10 Ἐπεγίνωσκόν τε αὐτὸν ὅτι οὗτος ἦν ὁ πρὸς τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ· καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.

11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλὸν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἔκθαμβος.

12 Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;

13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς παρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε αὐτὸν κατὰ πρόσωπον Πιλάτου,

8 Καὶ πηδῶντας ἔστη, καὶ περιεπάτει· καὶ ἐμβαίνει μετ' αὐτῶν εἰς τὸ ἱερόν, περιπατῶντας καὶ πηδῶντας καὶ ὑμνοῦντας τὸν Θεόν.

9 Καὶ ὅλος ὁ λαὸς τὸν εἶδεν περιπατοῦντα καὶ ὑμνοῦντα τὸν Θεόν·

10 Καὶ τὸν ἐγνώριζον πῶς ἦν οὗτος ὁ τὴν ἐλεημοσύνην καθήμενος ἐπὶ τῇ Ὡραίᾳ πύλῃ τοῦ ἱεροῦ ζητῶν· καὶ ἐπλήσθησαν θάμβους καὶ ἐκστάσεως ἐπὶ τῷ συμβεβηκότι αὐτῷ.

11 Κρατοῦντος δὲ τοῦ ἰαθέντος χωλὸν τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην, συνέδραμε πρὸς αὐτοὺς πᾶς ὁ λαὸς ἐπὶ τῇ στοᾷ τῇ καλουμένῃ Σολομῶντος ἔκθαμβος.

12 Ἰδὼν δὲ Πέτρος ἀπεκρίνατο πρὸς τὸν λαόν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, τί θαυμάζετε ἐπὶ τούτῳ, ἢ ἡμῖν τί ἀτενίζετε, ὡς ἰδίᾳ δυνάμει ἢ εὐσεβείᾳ πεποιηκόσι τοῦ περιπατεῖν αὐτόν;

13 Ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ καὶ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ, ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἐδόξασε τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς παρεδώκατε, καὶ ἠρνήσασθε

ρίσαιτο ἐκεῖνον ἀπολυ-

14 Ὑμεῖς δὲ τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον ἠρνήσασθε, καὶ ᾐτήσασθε ἄνδρα φόνια χαρισθῆναι ὑμῖν.

15 Τὸν δὲ ἀρχηγὸν τῆς ζωῆς ἀπεκτείνατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, οὗ ἡμεῖς μάρτυρες ἐσμεν·

16 Καὶ ἐπὶ τῇ πίστει τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, τοῦτον, ὃν θεωρεῖτε καὶ οἴδατε, ἐστερέωσε τὸ ὄνομα αὐτοῦ· καὶ ἡ πίστις ἡ δι' αὐτοῦ ἔδωκε αὐτῷ τὴν ὁλοκληρίαν ταύτην ἀπέναντι πάντων ὑμῶν.

17 Καὶ νῦν, ἀδελφοί, οἶδα ὅτι κατὰ ἄγνοιαν ἐπράξατε ὥσπερ καὶ οἱ ἄρχοντες ὑμῶν.

18 Ὁ δὲ Θεὸς ἃ προκατήγγειλε διὰ στόματος πάντων τῶν προφητῶν αὐτοῦ, παθεῖν τὸν Χριστὸν, ἐπλήρωσεν οὕτω.

19 Μετανοήσατε οὖν καὶ ἐπιστρέψατε, εἰς τὸ ἐξαλειφθῆναι ὑμῶν τὰς ἁμαρτίας· ὅπως ἂν ἔλθωσι καιροὶ ἀναψύξεως ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ ἀποστείλῃ τὸν προ-

πρόσωπον τοῦ Πιλάτου, ὁπὲ ἔκρινεν ἐκεῖνον νὰ τὸν ἀπολύσῃ.

14 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀρνηθήκετε τὸν ἅγιον καὶ δίκαιον, καὶ ἐζητήσετε νὰ σᾶς χαρίσουν ἕνα ἄνδρα φονέα.

15 Καὶ ἐκεῖνον ὁπὲ εἶναι ἀρχηγὸς τῆς ζωῆς τὸν ἐσκοτώσετε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἀπὸ τοὺς νεκροὺς· τοῦ ὁποίου ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες·

16 Καὶ εἰς τὴν πίστιν τοῦ ὀνόματος τοῦ, τὸ ὄνομά τε ἐστερέωσεν ἐτοῦτον, τὸν ὁποῖον βλέπετε καὶ ἐξεύρετε· καὶ ἡ πίστις ὁπὲ εἶναι δι' αὐτοῦ τοῦ ἔδωκεν ἐτοῦτην τὴν ὑγείαν ὁλα τοῦ σωματος, ὁμπροστὰ εἰς ὅλους σας.

17 Καὶ τῶρα, ἀδελφοὶ, ἐξεύρω, ὅτι μὴν ἐξεύροντες τὸ ἐκάμετε, καθὼς καὶ οἱ ἄρχοντες σας.

18 Ἀμὴ ὁ Θεὸς ἐκεῖνα ὁπὲ ἐπρεπεῖτε διὰ μέσου τὸ στοματος ὅλων των προφητων του, νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, ἐτζὶ τὰ ἐτελείωσεν.

19 Μετανοήσετε λοιπὸν καὶ γυρίσετε, διὰ νὰ ἐξαλειφθοῦν ἡ ἁμαρτίαις σας· διὰ νὰ ἔλθουν καιροὶ παρηγοριας ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ νὰ στείλῃ ἐκεῖνον

κεκηρυγμενον ὑμῖν Ἰησοῦν Χριστόν,

21 Ὃν δεῖ οὐρανὸν μὲν δέξασθαι ἄχρι χρόνων ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπ᾽ αἰῶνος.

22 Μωσῆς μὲν γὰρ πρὸς τοὺς πατέρας εἶπεν· Ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς·

23 Ἔσται δὲ, πᾶσα ψυχὴ, ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

24 Καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, καὶ προκατηγγείλαν τὰς ἡμέρας ταύτας.

25 Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ὑμῶν, λέγων πρὸς Ἀβραάμ· Καὶ τῷ σπέρματί σου ἐνευλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

26 Ὑμῖν πρώτοις ὁ Θεὸς ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

ὃν δεῖ μὲν τὸν οὐρανὸν δέξασθαι ἄχρι καιρῶν ἀποκαταστάσεως πάντων ὧν ἐλάλησεν ὁ Θεὸς διὰ στόματος πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ προφητῶν ἀπὸ αἰῶνος.

22 Μωσῆς μὲν γὰρ εἶπε πρὸς τοὺς πατέρας· Ὅτι προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν, ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε κατὰ πάντα ὅσα ἂν λαλήσῃ πρὸς ὑμᾶς·

23 Καὶ ἔσται πᾶσα ψυχὴ ἥτις ἂν μὴ ἀκούσῃ τοῦ προφήτου ἐκείνου, ἐξολοθρευθήσεται ἐκ τοῦ λαοῦ.

24 Καὶ πάντες δὲ οἱ προφῆται ἀπὸ Σαμουὴλ καὶ τῶν καθεξῆς, ὅσοι ἐλάλησαν, προκατήγγειλαν καὶ τὰς ἡμέρας ταύτας.

25 Ὑμεῖς ἐστε υἱοὶ τῶν προφητῶν καὶ τῆς διαθήκης ἧς διέθετο ὁ Θεὸς πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν, λέγων πρὸς τὸν Ἀβραάμ· Καὶ ἐν τῷ σπέρματί σου εὐλογηθήσονται πᾶσαι αἱ πατριαὶ τῆς γῆς.

26 Ὁ Θεὸς πρῶτον ἀναστήσας τὸν παῖδα αὐτοῦ Ἰησοῦν, ἀπέστειλεν αὐτὸν εὐλογοῦντα ὑμᾶς, ἐν τῷ ἀποστρέφειν ἕκαστον ἀπὸ τῶν πονηριῶν ὑμῶν.

Κεφ. δ'. 4.

Ἀλλοτων δὲ αὐτων πρὸς τὸν λαὸν, ἐπῆλθαν αὐτοῖς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδουκαῖοι,

2 Διατεθυμημένοι διὰ τὸ διδάσκειν αὐτοὺς τὸν λαὸν, καὶ καταγγέλλειν ἐν τῷ Ἰησοῦ τὴν ἀνάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἐπέβαλον αὐτοῖς τὰς χεῖρας, καὶ ἔθεντο εἰς τήρησιν εἰς τὴν αὔριον· ἦν γὰρ ἑσπέρα ἤδη.

4 Πολλοὶ δὲ τῶν ἀκουσάντων τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ἐγενήθη ὁ ἀριθμὸς τῶν ἀνδρῶν ὡσεὶ χιλιάδες πέντε.

5 Ἐγένετο δὲ ἐπὶ τὴν αὔριον συναχθῆναι αὐτῶν τοὺς ἄρχοντας καὶ πρεσβυτέρους καὶ γραμματεῖς εἰς Ἰερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄννα τὸν ἀρχιερέα καὶ Καϊάφαν καὶ Ἰωάννην καὶ Ἀλεξανδρον, καὶ ὅσοι ἦσαν ἐκ γένους ἀρχιερατικοῦ.

7 Καὶ στήσαντες αὐτοὺς ἐν τῷ μέσῳ, ἐπυνθάνοντο· Ἐν ποίᾳ δυνάμει ἢ ἐν ποίῳ ὀνόματι ἐποιήσατε τοῦτο ὑμεῖς;

8 Τότε Πέτρος πλησθεὶς Πνεύματος ἁγίου εἶπε πρὸς

Καὶ ἐκεῖ ὅπου ἐσυντυχαίναν αὐτοὶ ἔτσι τὰ λόγια εἰς τὸν λαὸν, ἔφθασαν εἰς αὐτὲς οἱ ἱερεῖς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ σαδδεκαῖοι,

2 Λυπημένοι πολλὰ διατὶ ἐδίδασκαν αὐτοὶ τὸν λαὸν, καὶ ἐκήρυτταν εἰς τὸν Ἰησοῦν τὴν ἀνάστασιν ἐκ νεκρῶν.

3 Καὶ ἔβαλαν τὰ χέρια τους ἀπάνω τους, καὶ τὲς ἐφύλακωσαν ἕως τὴν αὔριον διατὶ τότε ἦτον βράδυ.

4 Καὶ πολλοὶ ἀπ' ἐκείνες ὁπού ἄκουσαν τὸν λόγον ἐπίστευσαν· καὶ ὁ λογαριασμὸς τῶν ἀνδρῶν ἐγίνεν ἕως πέντε χιλιάδες.

5 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμαζώχθηκαν οἱ ἄρχοντες τους καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ γραμματεῖς εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

6 Καὶ Ἄννας ὁ ἀρχιερεὺς καὶ Καϊάφας καὶ Ἰωάνης καὶ Ἀλέξανδρος, καὶ ὅσοι ἦταν ἀπὸ γένος ἀρχιερατικόν.

7 Καὶ ἔστησαν τες εἰς τὸ μέσον, καὶ τες ἐρώτησαν· Μὲ ποίαν δύναμιν ἢ εἰς ποῖον ὄνομα ἐκάμετε τοῦτο ἐσεῖς;

8 Τότε ὁ Πέτρος ἐπλησθη Πνεύματος ἁγίου, καὶ τες

αὐτῆς· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,

9 Εἰ ἡμεῖς σήμερον ἀνακρινόμεθα ἐπὶ εὐεργεσίᾳ ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι οὗτος σέσωσται·

10 Γνωστὸν ἔστω πᾶσιν ὑμῖν καὶ παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ, ὅτι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὃν ὑμεῖς ἐσταυρώσατε, ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, ἐν τούτῳ οὗτος παρέστηκεν ἐνώπιον ὑμῶν ὑγιής.

11 Οὗτός ἐστιν ὁ λίθος ὁ ἐξουθενηθεὶς ὑφ' ὑμῶν τῶν οἰκοδομούντων, ὁ γενόμενος εἰς κεφαλὴν γωνίας·

12 Καὶ οὐκ ἔστιν ἐν ἄλλῳ οὐδενὶ ἡ σωτηρία· οὔτε γὰρ ὄνομά ἐστιν ἕτερον ὑπὸ τὸν οὐρανὸν τὸ δεδομένον ἐν ἀνθρώποις, ἐν ᾧ δεῖ σωθῆναι ἡμᾶς.

13 Θεωροῦντες δὲ τὴν τοῦ Πέτρου παρρησίαν καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαβόμενοι ὅτι ἄνθρωποί ἀγράμματοί εἰσι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζον, ἐπεγίνωσκόν τε αὐτοὺς ὅτι σὺν τῷ Ἰησοῦ ἦσαν·

14 Τόν τε ἄνθρωπον βλέποντες σὺν αὐτοῖς ἑστῶτα τὸν τεθεραπευμένον, οὐδὲν εἶχον ἀντειπεῖν.

πεν· Ἄρχοντες τοῦ λαοῦ, καὶ πρεσβύτεροι τοῦ Ἰσραήλ,

9 Ἐπειδὴ ἡμεῖς σήμερον ἐξεταζόμεθα διὰ εὐεργεσίαν ἀνθρώπου ἀσθενοῦς, ἐν τίνι τρόπῳ οὗτος ἰατρεύθη·

10 Ἂς ἦναι γνωρισμὸν εἰς ὅλους ἐσᾶς καὶ εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ, ὅτι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Ναζωραίου, ὁποὺ ἐσεῖς ἐσταυρώσατε, τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνάστησεν ἀπὸ νεκρούς, εἰς τοῦτο (λέγω) τὸ ὄνομα οὗτος παραγίνεται γερὸς ὁμπρός σας.

11 Οὗτος εἶναι ἐκεῖνος ὁ λίθος ὁποῦ ἐκαταφρονέθη ἀπὸ σᾶς τοὺς οἰκοδόμους, καὶ ἔγινε κεφαλὴ τῆς γωνίας.

12 Καὶ δὲν εἶναι σωτηρία εἰς ἄλλον κανένα· διατὶ δὲν εἶναι ἄλλο ὄνομα ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανὸν ὁποῦ νὰ ἐδόθη εἰς τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὸ ὁποῖον κάμομεν χρεία νὰ σωθῶμεν.

13 Καὶ βλέποντες ἐκεῖνοι τὴν παρρησίαν τοῦ Πέτρου καὶ Ἰωάννου, καὶ καταλαμβάνοντες ὅτι εἶναι ἄνθρωποι ἀγράμματοι καὶ ἰδιῶται, ἐθαύμαζαν, καὶ ἐγνώρισάν τους πὼς εἶχαν γενῆ προτήτερα μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν.

14 Καὶ βλέποντες τὸν ἄνθρωπον τὸν ἰατρεμένον ὁποῦ ἐστέκετον μαζὺ μὲτ αὐτούς, δὲν ἠμποροῦσαν νὰ ἐναντιωθοῦν τίποτες.

15 Κελεύσαντες δὲ αὐτοὺς ἔξω τοῦ συνεδρίου ἀπελθεῖν, συνέβαλλον πρὸς ἀλλήλους,

16 λέγοντες· Τί ποιήσομεν τοῖς ἀνθρώποις τούτοις; ὅτι μὲν γὰρ γνωστὸν σημεῖον γέγονε δι' αὐτῶν, πᾶσι τοῖς κατοικοῦσιν Ἰερουσαλὴμ φανερόν, καὶ οὐ δυνάμεθα ἀρνήσασθαι.

17 Ἀλλ' ἵνα μὴ ἐπὶ πλεῖον διανεμηθῇ εἰς τὸν λαόν, ἀπειλῇ ἀπειλησώμεθα αὐτοῖς μηκέτι λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ μηδενὶ ἀνθρώπων.

18 Καὶ καλέσαντες αὐτοὺς, παρήγγειλαν αὐτοῖς τὸ καθόλου μὴ φθέγγεσθαι μηδὲ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

19 Ὁ δὲ Πέτρος καὶ Ἰωάννης ἀποκριθέντες πρὸς αὐτοὺς, εἶπον· Εἰ δίκαιόν ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὑμῶν ἀκούειν μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ, κρίνατε·

20 Οὐ δυνάμεθα γὰρ ἡμεῖς, ἃ εἴδομεν καὶ ἠκούσαμεν, μὴ λαλεῖν.

21 Οἱ δὲ προσαπειλησάμενοι ἀπέλυσαν αὐτοὺς, μηδὲν εὑρίσκοντες τὸ πῶς κολάσωνται αὐτοὺς, διὰ τὸν λαὸν· ὅτι πάντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν ἐπὶ τῷ γεγονότι·

15 Ἀμὴ ἔχοντας νὰ τοὺς προσάξουν νὰ ὑγοῦν ἔξω ἀπὸ τὴν σύνοδον, ἐσυμβουλεύθησαν ἀναμεσά τους,

16 λέγοντες· Τί νὰ τοὺς καμωμεν τοὺς ἀνθρώπους ἐτούτους; διατὶ, ὅτι πῶς νὰ ἔγινε διὰ μέσου αὐτῶν σημάδι γνωρισμὸν, εἰς ὅλους εἶναι φανερὸν ἐτούτους ὁπού κατοικοῦν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ δὲν ἠμποροῦμεν νὰ τὸ ἀρνηθοῦμεν·

17 Ἀλλὰ διὰ νὰ μὴν διασκορπισθῇ περισσότερον τὸ πρᾶγμα εἰς τὸν λαὸν, νὰ τοὺς φοβερίσωμεν νὰ μὴν λαλοῦσι πλέον εἰς τὸ ὄνομα ἐτοῦτο εἰς κανένα ἄνθρωπον.

18 Καὶ ἐκαλέσαν τους, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλαν καθόλου μηδὲ νὰ λέγουσι, μηδὲ νὰ διδάσκουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

19 Καὶ ἀπεκρίθηκαν ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης, καὶ τοὺς εἶπαν· Ἂν εἶναι δίκαιον ἐμπροστὰ εἰς τὸν Θεὸν, νὰ ἀκούωμεν ἐσᾶς περισσότερον παρὰ τὸν Θεὸν, κρίνετε το·

20 Ἐμεῖς δὲν ἠμπορεμεν, νὰ μὴν λαλοῦμεν ἐκεῖνα, ὁπού εἴδαμεν καὶ ἀκούσαμεν.

21 Καὶ ἐκεῖνοι ἔχοντας νὰ τοὺς μεταφοβερίσουν τους ἀπόλυσαν, διατὶ δὲν εὑρίσκασιν τιποτες ἀφορμὴν τους νὰ τοὺς τιμωρήσουν διὰ τὸν λαὸν· ὅτι ὅλοι ἐδοξάζαν τὸν Θεὸν διὰ ἐκεῖνο ὁπού ἔγινε·

22 Ἐτῶν γὰρ ἦν πλειόνων τεσσαράκοντα ὁ ἄνθρωπος ἐφ' ὃν ἐγεγόνει τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰάσεως.

23 Ἀπολυθέντες δὲ ἦλθον πρὸς τοὺς ἰδίους, καὶ ἀπήγγειλαν ὅσα πρὸς αὐτοὺς οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι εἶπον.

24 Οἱ δὲ ἀκούσαντες, ὁμοθυμαδὸν ἦραν φωνὴν πρὸς τὸν Θεόν, καὶ εἶπον· Δέσποτα, σὺ ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

25 Ὁ διὰ στόματος Δαβὶδ τοῦ παιδός σου εἰπών· Ἵνα τί ἐφρύαξαν ἔθνη, καὶ λαοὶ ἐμελέτησαν κενά;

26 Παρέστησαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες συνήχθησαν ἐπὶ τὸ αὐτὸ κατὰ τοῦ Κυρίου καὶ κατὰ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ.

27 Συνήχθησαν γὰρ ἐπ' ἀληθείας ἐπὶ τὸν ἅγιον παῖδά σου Ἰησοῦν, ὃν ἔχρισας, Ἡρώδης τε καὶ Πόντιος Πιλάτος, σὺν ἔθνεσι καὶ λαοῖς Ἰσραήλ,

28 Ποιῆσαι ὅσα ἡ χείρ σου καὶ ἡ βουλή σου προώρισε γενέσθαι.

22 Διατί ὁ ἄνθρωπος, εἰς τὸν ὁποῖον ἔγινε τὸ σημεῖον τοῦτο τῆς ἰατρείας, ἦτον περισσότερον παρὰ σαράντα χρόνων.

23 Καὶ ὡσὰν ἀπολύθηκαν ἠλθαν εἰς τοὺς ἰδικούς των, καὶ εἶπαν ὅσα τοὺς εἶπαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβύτεροι.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ὅλοι μὲ μίαν ψυχὴν ἐσήκωσαν φωνὴν εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶπαν· Ὦ Δέσποτα, ἐσὺ ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμες τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὅλα ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά·

25 Ἐσὺ ὁπὰ εἶπες διὰ μέσου τοῦ στόματος τοῦ Δαβὶδ τοῦ παιδός σου· Διατί ἐτσιγχύσθηκαν τὰ ἔθνη, καὶ οἱ λαοὶ ἐμελετήσασιν ἀδύναια;

26 Ἐπαραστάθηκαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ ἄρχοντες ἐμαζώχθηκαν ἐσυνταυτοῦ ἐναντίον τοῦ Κυρίου καὶ ἐναντίον τοῦ Χριστοῦ του.

27 Διατὶ ἐπ' ἀληθείας ἐμαζώχθηκαν εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην ἐναντία τοῦ ἁγίου παιδός σου τοῦ Ἰησοῦ, τὸν ὁποῖον ἔχρισες, καὶ ὁ Ἡρώδης καὶ ὁ Πόντιος ὁ Πιλάτος, μὲ τὰ ἔθνη καὶ μὲ τοὺς λαοὺς τοῦ Ἰσραήλ,

28 Νὰ κάμουσιν ὅσα προώρισε τὸ χέρι σου καὶ ἡ βουλή σου νὰ γίνουν.

29 Και τα νυν Κυριε ἐπιδε ἐπι τας ἀπειλας αὐτων, και δος τοις δουλοις σου μετα παῤῥησιας πασης λαλειν τον λογον σου,

30 Εν τῳ την χειρα σου ἐκτεινειν σε εις ιασιν, και σημεια και τερατα γινεσθαι διὰ του ὀνοματος του ἁγιου παιδος σου Ιησου.

31 Και δεηθεντων αὐτων ἐσαλευθη ὁ τοπος ἐν ᾧ ἦσαν συνηγμενοι· και ἐπλησθησαν ἁπαντες Πνευματος ἁγιου, και ἐλαλουν τον λογον του Θεου μετα παῤῥησιας.

32 Του δὲ πληθους των πιστευσαντων ἦν ἡ καρδια και ἡ ψυχη μια· και οὐδε εἷς τι των ὑπαρχοντων αὐτῳ ἐλεγεν ἰδιον εἰναι, ἀλλ' ἦν αὐτοις ἅπαντα κοινα.

33 Και μεγαλη δυναμει ἀπεδιδουν το μαρτυριον οἱ ἀποστολοι της ἀναστασεως του Κυριου Ιησου· χαρις τε μεγαλη ἦν ἐπι παντας αὐτους.

34 Οὐδὲ γαρ ἐνδεης τις ὑπηρχεν αὐτοις· ὁσοι γαρ κτητορες χωριων ἢ οἰκιων ὑπηρχον, πωλουντες ἔφερον τας τιμας των πιπρασκομενων,

35 Και ἐτιθουν παρὰ τους πόδας των ἀποστολων· διεδί-

29 Και τωρα, Αὐθεντη, κοιταξε εἰς τους φοβερισμους της, και δὸς εἰς τους δουλους σου να λαλουσι τον λογον σου μὲ κάθε παῤῥησιαν,

30 Απλωνωντας το χερι σου εἰς ἰατρειαν, και να γινονται σημεια και τερατα διὰ μεσου του ὀνοματος του ἁγιου παιδος σου του Ιησου.

31 Και ὡσαν ἐπαρακαλεσαν, ὁ τοπος ὁλος ἐσαλευθη ἐκεῖ ὁπου ἦταν μαζωμενοι· και ἐγεμισαν ὁλοι ἀπο Πνευμα ἁγιον, και ἐλαλουν τον λογον του Θεου μὲ παῤῥησιαν.

32 Καὶ το πληθος ὁπου ἐπίστευσεν, ἦταν ἡ καρδια της και ἡ ψυχη της μια· και ἀδὲ κανενας ἀπὸ τὰ ὑπάρχοντα του ἔλεγεν νὰ εἶναι τίποτις ἰδικόν του, ἀλλὰ ὁλα ἦταν εἰς αὐτους κοινά.

33 Καὶ οἱ ἀπόστολοι μὲ μεγάλην δύναμιν ἐπαράδιδαν το μαρτυριον της ἀναστασεως του Κυριου Ιησοῦ καὶ χάρις μεγάλη ἦτον εἰς ὁλους αὐτους.

34 Διατὶ ἀδὲ κανένας ἦτον ἐνδεης εἰς αὐτους· καὶ ὅσοι ἦταν κτήτορες τοπων ἢ σπητιων, ἐπώλεσαν καὶ ἔφεραν ταις τιμαῖς ἐκείνων ὁπου ἐπωλοῦνταν·

35 Καὶ τα ἔριχνον εἰς τα ποδάρια των ἀποστόλων· καὶ

δοτο δὲ ἑκάστῳ καθότι ἄν τις χρείαν εἶχεν.

36 Ἰωσῆς δέ, ὁ ἐπικληθεὶς Βαρνάβας ὑπὸ τῶν ἀποστόλων, (ὅ ἐστι μεθερμηνευόμενος, υἱὸς παρακλήσεως,) Λευίτης, Κύπριος τῷ γένει,

37 Ὑπάρχοντος αὐτῷ ἀγροῦ, πωλήσας ἤνεγκε τὸ χρῆμα, καὶ ἔθηκε παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων.

ἐδίδοντο εἰς καθέκαστα καθὸ, τὰ ἑκάστου χρεία.

36 Καὶ ὁ Ἰωσῆς, ὁποὺ ἐκαλέσθη ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους Βαρνάβας, (τὸ ὁποῖον μεθερμηνεύεται υἱὸς παρηγορίας,) ἕνας Λευίτης, τὸ γένος τοῦ Κυπρίου,

37 Εἶχε μία χωραφι, καὶ τὸ ἐπούλησε, καὶ ἔφερε τὰ ἄσπρα, καὶ τὰ ἔβαλε σπιτὰ εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων.

Κεφ. ε. 5.

Ἀνὴρ δέ τις Ἀνανίας ὀνόματι, σὺν Σαπφείρῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ ἐπώλησε κτῆμα·

2 Καὶ ἐνοσφίσατο ἀπὸ τῆς τιμῆς, συνειδυίας καὶ τῆς γυναικὸς αὐτοῦ· καὶ ἐνέγκας μέρος τι, παρὰ τοὺς πόδας τῶν ἀποστόλων ἔθηκεν.

3 Εἶπε δὲ Πέτρος Ἀνανία, διατί ἐπλήρωσεν ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σε, ψεύσασθαί σε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νοσφίσασθαι ἀπὸ τῆς τιμῆς τοῦ χωρίου;

4 Οὐχὶ μένον, σοὶ ἔμενε, καὶ πραθὲν ἐν τῇ σῇ ἐξουσίᾳ ὑπῆρχε; τί ὅτι ἔθου ἐν τῇ καρδίᾳ σου τὸ πρᾶγμα τοῦτο; οὐκ ἐψεύσω ἀνθρώποις, ἀλλὰ τῷ Θεῷ.

Καὶ κάποιος ἄνθρωπος τὸ ὄνομά του Ἀνανίας, μαζὶ μὲ τὴν γυναῖκα του τὴν Σαπφίραν ἐπούλησε χωράφι·

2 Καὶ ἐχώρισε διὰ λογαριασμὸν τὰ μερικὰ ἄσπρα ἀπὸ τὴν τιμήν του, καὶ τὸ ἔξευρεν καὶ ἡ γυναῖκα του· καὶ ἔφερε ἕνα μέρος, καὶ τὸ ἔβαλλεν εἰς τὰ ποδάρια τῶν ἀποστόλων.

3 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπεν· Ἀνανία, διατί ἐγέμισε ὁ Σατανᾶς τὴν καρδίαν σου, νὰ εἴπῃς ψέμματα εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καὶ νὰ ξεχωρίσῃς διὰ λόγου σου ἀπὸ τὴν τιμὴν τοῦ χωραφιοῦ;

4 Ἂν τὸ ἐκράτεις, δὲν ἦτον εἰς ἰσέα; καὶ ὡσὰν ἐπουλήθη, δὲν ἦτον εἰς τὴν ἐξουσίαν σου; διὰ τί ἔβαλλες τοῦτο τὸ πρᾶγμα μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου; δὲν ἐγέλασες ἀνθρώπους, ἀλλὰ τὸν Θεόν.

5 Ἀκούων δὲ Ἀνανίας τοὺς λόγους τούτους, πεσὼν ἐξέψυξε· καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

6 Ἀναστάντες δὲ οἱ νεώτεροι συνέστειλαν αὐτὸν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν.

7 Ἐγένετο δὲ ὡς ὡρῶν τριῶν διάστημα, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ μὴ εἰδυῖα τὸ γεγονὸς εἰσῆλθεν.

8 Ἀπεκρίθη δὲ αὐτῇ ὁ Πέτρος· Εἰπέ μοι, εἰ τοσούτου τὸ χωρίον ἀπέδοσθε; Ἡ δὲ εἶπε· Ναὶ, τοσούτου.

9 Ὁ δὲ Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτήν· Τί ὅτι συνεφωνήθη ὑμῖν πειράσαι τὸ πνεῦμα Κυρίου; ἰδοὺ οἱ πόδες τῶν θαψάντων τὸν ἄνδρα σου, ἐπὶ τῇ θύρᾳ, καὶ ἐξοίσουσί σε.

10 Ἔπεσε δὲ παραχρῆμα παρὰ τοὺς πόδας αὐτοῦ, καὶ ἐξέψυξεν· εἰσελθόντες δὲ οἱ νεανίσκοι εὗρον αὐτὴν νεκράν, καὶ ἐξενέγκαντες ἔθαψαν πρὸς τὸν ἄνδρα αὐτῆς.

11 Καὶ ἐγένετο φόβος μέγας ἐφ' ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας ταῦτα.

12 Διὰ δὲ τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων ἐγένετο σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τῷ λαῷ πολλά·

5 Καὶ ὁ Ἀνανίας ὡσὰν ἄκουσεν ἐτοῦτα τὰ λόγια, ἔπεσε καὶ ἐξεψύχησε· καὶ ἐγένε μεγαλο φόβο εἰς ὅλους ἐκείνους ὁπὸ τὰ ἄκουσαν,

6 Καὶ ἐσηκώθηκαν οἱ νέοι, καὶ τὸν ἐσυμάζωξαν, καὶ ἐβγάλαν καὶ ἐπῆγαν καὶ ἐθάψάν τον.

7 Καὶ ἐπέρασαν ἕως τρεῖς ὥραις, καὶ ἡ γυναῖκά τε μὴ ἐξευρωτας ἐκεῖνο ὁπὲ ἐγένεν ἐμβῆκε μέσα.

8 Καὶ ὁ Πέτρο τὴς εἶπεν· Εἶπε μου, ἂν ἐπουλήσετε τὸ χωράφι τόσα ἄσπρα; Καὶ ἐκείνη εἶπε· Ναι, τοσα.

9 Καὶ ὁ Πετρο τὴς εἶπε· Διατί ἐσυμφωνήσετε ἐσεῖς νὰ πειράξετε τὸ πνεῦμα τε Κυρίε; ἰα, τὰ ποδάρια ἐκεινῶν ὁπὲ ἐθάψαν τὸν ἄνδρα σε, εἰς τὴν θύραν, καὶ θέλουσιν ἐβγάλε καὶ ἐσένα.

10 Καὶ παρευθὺς ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάριά τε, καὶ ἐξέψυχησε· καὶ ὡσὰν ἐμβήκαν μέσα οἱ νέοι, τὴν εὗρηκαν ἀπεθαμένην, καὶ ἐβγάλαν καὶ ἐκείνην καὶ τὴν ἐθάψαν κοντὰ εἰς τὸν ἄνδρα της.

11 Καὶ ἐγένε φόβο μεγάλο εἰς ὅλην τὴν ἐκκλησίαν, καὶ εἰς ὅλους ἐκείνους ὁποῦ ἄκουσαν ἐτετα.

12 Καὶ πολλὰ σημεῖα καὶ τέρατα ἐγίνηπαν εἰς τὸν λαὸν διαμέσου τῶν χωρῶν τω

(καὶ ἦσαν ὁμοθυμαδὸν ἅπαντες ἐν τῇ στοᾷ Σολομῶντος.

13 Τῶν δὲ λοιπῶν οὐδεὶς ἐτόλμα κολλᾶσθαι αὐτοῖς· ἀλλ' ἐμεγάλυνεν αὐτοὺς ὁ λαός.

14 Μᾶλλον δὲ προσετίθετο πιστεύοντες τῷ Κυρίῳ, πλῆθη ἀνδρῶν τε καὶ γυναικῶν.)

15 Ὥστε κατὰ τὰς πλατείας ἐκφέρειν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ τιθέναι ἐπὶ κλινῶν καὶ κραββάτων, ἵνα ἐρχομένου Πέτρου κἂν ἡ σκιὰ ἐπισκιάσῃ τινὶ αὐτῶν.

16 Συνήρχετο δὲ καὶ τὸ πλῆθος τῶν περιξ πόλεων εἰς Ἱερουσαλήμ, φέροντες ἀσθενεῖς καὶ ὀχλουμένους ὑπὸ πνευμάτων ἀκαθάρτων· οἵτινες ἐθεραπεύοντο ἅπαντες.

17 Ἀναστὰς δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ πάντες οἱ σὺν αὐτῷ, (ἥ ἐστιν αἵρεσις τῶν σαδδουκαίων,) ἐπλήσθησαν ζήλου·

18 Καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας αὐτῶν ἐπὶ τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔθεντο αὐτοὺς ἐν τηρήσει δημοσίᾳ.

19 Ἄγγελος δὲ Κυρίου διὰ τῆς νυκτὸς ἤνοιξε τὰς θύρας τῆς φυλακῆς· ἐξαγαγών τε αὐτοὺς, εἶπε·

ἀποστόλων· (καὶ μὴ μία ψυχὴ ὅλοι εὑρίσκοντο εἰς τὴν καμάραν τοῦ Σολομῶντος.

13 Καὶ ἀπὸ τοὺς ἐπιλοίπους κανένας δὲν ἀποκοτοῦσε νὰ πάγῃ νὰ γαθῇ κοντὰ τοὺς· ἀλλὰ ὁ λαὸς τοὺς ἐτίμα μεγάλως.

14 Καὶ περισσότερον αὐξάνασιν τὸ πλῆθος τῶν ἀνδρῶν καὶ τῶν γυναικῶν, ὁποὺ ἐπίστευαν εἰς τὸν Κύριον.)

15 Εἰς τόσον ὅπου ἐβγάνασιν ἔξω τοὺς ἀσθενεῖς εἰς ταῖς πλατειαῖς γραταῖς, καὶ τοὺς ἔβαναν εἰς μικραῖς κλίναις καὶ κριββάτια, διὰ νὰ ἐπισκιάσῃ κἂν εἰς κανένα ἀπ' αὐτοὺς ὁ ἴσκιος τοῦ Πέτρου ὅταν περάσῃ.

16 Καὶ τὸ πλῆθος τῶν πολίων ὅπου ἦταν τριγύρω ἐμαζώνονταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἐφέριασι τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ ἐκείνους ὁποὺ ἐπειράζοντας ἀπὸ πνεύματα ἀκάθαρτα· οἱ ὁποῖοι ὅλοι ἰατρεύονταν.

17 Καὶ ἐσηκώθη ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν μαζύ του, (ὁποῦ ἦτον ἡ αἵρεσις τῶν σαδδουκαίων,) καὶ ἐγέμισαν φθόνου·

18 Καὶ ἄπλωσαν τὰ χέρια τους εἰς τοὺς ἀποστόλους, καὶ ἔβαλαν τους εἰς φυλακὴν κοινὴν.

19 Ἀμὴ ἀγγελος Κυρίου τὴν νύκτα ἄνοιξε ταῖς θύραις τῆς φυλακῆς· καὶ ἐβγάλοντας τους ἔξω, καὶ εἶπε·

20 Πορεύεσθε, καὶ σταθέντες λαλεῖτε ἐν τῷ ἱερῷ τῷ λαῷ πάντα τὰ ῥήματα τῆς ζωῆς ταύτης.

21 Ἀκούσαντες δὲ εἰσῆλθον ὑπὸ τὸν ὄρθρον εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐδίδασκον. Παραγενόμενος δὲ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ σὺν αὐτῷ, συνεκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ πᾶσαν τὴν γερουσίαν τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ καὶ ἀπέστειλαν εἰς τὸ δεσμωτήριον, ἀχθῆναι αὐτούς.

22 Οἱ δὲ ὑπηρέται παραγενόμενοι οὐχ εὗρον αὐτοὺς ἐν τῇ φυλακῇ· ἀναστρέψαντες δὲ ἀπήγγειλαν,

23 λέγοντες· Ὅτι τὸ μὲν δεσμωτήριον εὕρομεν κεκλεισμένον ἐν πάσῃ ἀσφαλείᾳ, καὶ τοὺς φύλακας ἑστῶτας πρὸ τῶν θυρῶν· ἀνοίξαντες δὲ, ἔσω οὐδένα εὕρομεν.

24 Ὡς δὲ ἤκουσαν τοὺς λόγους τούτους ὁ, τε ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, διεπόρουν περὶ αὐτῶν, τί ἂν γένοιτο τοῦτο.

25 Παραγενόμενός δέ τις ἀπήγγειλεν αὐτοῖς, λέγων· Ὅτι ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οὓς ἐθέσθε ἐν τῇ φυλακῇ, εἰσὶν ἐν τῷ ἱερῷ ἑστῶτες, καὶ διδάσκοντες τὸν λαόν.

26 Τότε ἀπελθὼν ὁ στρατη-

20 Παγαίνετε, καὶ σταθεῖσες λαλήσετε εἰς τὸ ἱερὸν εἰς τὸν λαὸν ὅλα τὰ λόγια τούτης τῆς ζωῆς.

21 Καὶ ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἀπὸ τὴν αὐγὴν ἐμβῆκαν εἰς τὸ ἱερὸν, καὶ ἐδίδασκαν. Καὶ ὡσὰν ἐπῆγεν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἦταν μαζὺ μετ' αὐτὸν, ἐκάλεσαν τὸ συνέδριον καὶ ὅλην τὴν σύναξιν τῶν γερόντων τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ· καὶ ἔστειλαν ἀνθρώπους εἰς τὴν φυλακὴν, νὰ τοὺς φέρουν.

22 Καὶ οἱ ὑπηρέται ὡσὰν ἐπῆγαν, δὲν τοὺς εὗρῆκαν εἰς τὴν φυλακὴν· ἀμὴ γυρίζοντες ἀπέρα,

23 λέγοντες· Ὅτι τὴν φυλακὴν τὴν εὑρήκαμεν σφαλισμένην πολλὰ φυλάγοντα, καὶ τοὺς φύλακας ἔξω ὁπού ἐστέκονταν ὁμπρόσα εἰς ταῖς θύραις· ἀμὴ ὡσὰν ἀνοίξαμεν, δὲν εὕραμεν μέσα κανένα.

24 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν τὰ λόγια τοῦτα ὁ ἱερεὺς καὶ ὁ στρατηγὸς τοῦ ἱεροῦ καὶ οἱ ἀρχιερεῖς, ἀπορέσαν δὲ αὐτὸς πῶς θέλει καλοβγῆ τοῦτο (τὸ πρᾶγμα).

25 Καὶ κάποιος ἐπῆγε καὶ τοὺς εἶπε· Ὅτι τοὺς ἀνθρώπους ὁπού ἐβάλετε εἰς τὴν φυλακὴν, νά τους ὁπού εἶναι μέσα εἰς τὸ ἱερὸν καὶ στέκονται καὶ διδάσκουν τὸν λαόν.

26 Τότε ἐπῆγεν ὁ στρατηγὸς

γὸς συν τοῖς ὑπηρέταις, ἤγαγον αὐτούς, ἀ μετὰ βίας· (ἐφοβοῦντο γὰρ τὸν λαὸν ἵνα μὴ λιθασθῶσιν.)

27 Ἀγαγόντες δὲ αὐτοὺς ἔστησαν ἐν τῷ συνεδρίῳ· καὶ ἐπηρώτησεν αὐτοὺς ὁ ἀρχιερεύς,

28 Λέγων· Οὐ παραγγελίᾳ παρηγγείλαμεν ὑμῖν μὴ διδάσκειν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τούτῳ; καὶ ἰδοὺ, πεπληρώκατε τὴν Ἰερουσαλὴμ τῆς διδαχῆς ὑμῶν, καὶ βούλεσθε ἐπαγαγεῖν ἐφ' ἡμᾶς τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

29 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι, εἶπον· Πειθαρχεῖν δεῖ Θεῷ μᾶλλον ἢ ἀνθρώποις.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν ἤγειρεν Ἰησοῦν, ὃν ὑμεῖς, διεχειρίσασθε κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

31 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα ὕψωσε τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, δοῦναι μετάνοιαν τῷ Ἰσραὴλ, καὶ ἄφεσιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν αὐτοῦ μάρτυρες τῶν ῥημάτων τούτων, καὶ τὸ Πνεῦμα δὲ τὸ Ἅγιον, ὃ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τοῖς πειθαρχοῦσιν αὐτῷ.

33 Οἱ δὲ, ἀκούσαντες διεπρίοντο, καὶ ἐβουλεύοντο ἀνελεῖν αὐτούς·

μαζου μὲ τοὺς ὑπηρέτας, καὶ τοὺς ἔφερε, ὄχι σκληρῶς· (διατὶ ἐφοβοῦντο τὸν λαὸν, νὰ μὴ τοὺς λιθάσουν.)

27 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἔφεραν, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὸ συνέδριον· καὶ τοὺς ἐρώτησεν ὁ ἀρχιερεύς,

28 Καὶ εἶπε· Δὲν σᾶς παραγγείλαμεν ἐμεῖς κατηγορηματικὰ νὰ μὴν διδάσκετε εἰς τοῦτο τὸ ὄνομα τοῦτο; καὶ νά, ἐσεῖς ἐγεμίσετε τὴν Ἰερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν διδαχήν σας, καὶ βούλεσθε νὰ ῥίξετε ἀπάνω μας τὸ αἷμα τοῦ ἀνθρώπου τούτου.

29 Καὶ ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ εἶπαν· Κάμνει χρεία περισσότερον νὰ ὑπακούῃ τινὰς τὸν Θεὸν παρὰ τοὺς ἀνθρώπους.

30 Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων μας ἀνέστησε τὸν Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐσεῖς τὸν ἐσκοτώσετε, μὲ τὸ νὰ τὸν κρεμάσετε εἰς τὸ ξύλον.

31 Ὁ Θεὸς τοῦτον τὸν ἐψωσε μὲ τὴν δεξιάν του (καὶ τὸν ἔκαμεν) ἀρχηγὸν καὶ σωτῆρα, νὰ δώσῃ μετάνοιαν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, καὶ συγχώρησιν ἁμαρτιῶν.

32 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν μάρτυρες αὐτῶν τῶν λόγων, καὶ ἀκόμη τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὁποὺ ἔδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἐκείνους ὁποὺ τὸν ὑπακούουν.

33 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὰ ἄκουσαν, ἐτρίζαν τὰ δόντια τους, καὶ ἐσυμβουλεύονταν νὰ τοὺς φονεύσουν.

34 Ἀναστὰς δέ τις ἐν τῷ συνεδρίῳ Φαρισαῖος, ὀνόματι Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τίμιος πάσι τῷ λαῷ, ἐκέλευσε σύντομον ἔξω βραχύ τι τοὺς ἀποστόλους ποιῆσαι·

35 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσέχετε ἑαυτοῖς ἐπὶ τοῖς ἀνθρώποις τούτοις, τί μέλλετε πράσσειν.

36 Πρὸ γὰρ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀνέστη Θευδᾶς, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν, ᾧ προσεκλίθη ἀριθμὸς ἀνδρῶν ὡσεὶ τετρακοσίων· ὃς ἀνῃρέθη, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διελύθησαν, καὶ ἐγένοντο εἰς οὐδέν.

37 Μετὰ τοῦτον ἀνέστη Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἀπέστησε λαὸν ἱκανὸν ὀπίσω αὐτοῦ· κἀκεῖνος ἀπώλετο, καὶ πάντες ὅσοι ἐπείθοντο αὐτῷ, διεσκορπίσθησαν.

38 Καὶ τὰ νῦν λέγω ὑμῖν, ἀποστῆτε ἀπὸ τῶν ἀνθρώπων τούτων, καὶ ἐάσατε αὐτούς· ὅτι ἐὰν ᾖ ἐξ ἀνθρώπων ἡ βουλὴ αὕτη ἢ τὸ ἔργον τοῦτο, καταλυθήσεται·

39 Εἰ δὲ ἐκ Θεοῦ ἐστιν, οὐ δυνήσεσθε καταλῦσαι αὐτό, μήποτε καὶ θεομάχοι εὑρεθῆτε.

34 Ἀλλὰ ἐσηκώθη μέσα εἰς τὴν σύναξιν ἕνας Φαρισαῖος, τὸ ὄνομα τοῦ Γαμαλιὴλ, νομοδιδάσκαλος, τιμημένος εἰς ὅλον τὸν λαόν, καὶ ἐπρόσταξε νὰ εὐγάλουν ἔξω καμπόσον τοὺς ἀποστόλους·

35 Καὶ εἶπεν τους· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, προσεχάσθητε, τί μέλλετε νὰ κάμετε εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἐτούτους.

36 Διατὶ προτίτερα ἀπὸ τούταις ταῖς ἡμέραις ἐσηκώθη ὁ Θευδᾶς, λέγωντας τὸ λόγο του, πῶς νὰ εἶναι κάποιος μέγας, εἰς τὸν ὁποῖον ἐκολλήθηκαν ἄνδρες ὡς τετρακόσιοι· τὸν ἀριθμόν· ὁ ὁποῖος ἐσκοτώθη, καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἐπίγιναν, ἐσκορπίσθηκαν, καὶ ἐγίνηκαν ὄσε ἐποίησε.

37 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτον ἐσηκώθη ὁ Ἰούδας ὁ Γαλιλαῖος, εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς ἀπογραφῆς, καὶ ἔσυρε λαὸν ἄρκετον ὀπίσω του· καὶ ἐχαλάσθη καὶ ἐκεῖνος, καὶ ὅλοι ὅσοι τον ἐπίγιναν, ἐσκορπίσθηκαν.

38 Καὶ τῶρα σᾶς λέγω, λείπετε ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους τούτους, καὶ ἄφητε τους· καὶ ἂν εἶναι ἡ βουλὴ ἐτούτη ἢ τὸ ἔργον ἐτοῦτο ἀπὸ ἀνθρώπους, θέλει χαλασθῆ·

39 Ἀμὴ ἂν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ τὸ χαλάσετε, μήπως καὶ εὑρεθῆτε καὶ θεομάχοι.

40 Επείσθησαν δὲ αὐτῷ· καὶ προσκαλεσάμενοι τοὺς ἀποστόλους, δείραντες παρήγγειλαν μὴ λαλεῖν ἐπὶ τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ, καὶ ἀπέλυσαν αὐτούς.

41 Οἱ μὲν οὖν ἐπορεύοντο χαίροντες ἀπὸ προσώπου τοῦ συνεδρίου, ὅτι ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ κατηξιώθησαν ἀτιμασθῆναι·

42 Πᾶσάν τε ἡμέραν ἐν τῷ ἱερῷ καὶ κατ' οἶκον οὐκ ἐπαύοντο διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι Ἰησοῦν τὸν Χριστόν.

40 Καὶ ἐκατηπείσθησαν εἰς αὐτόν· καὶ κάλεσαν τοὺς ἀποστόλους, καὶ τοὺς ἔδειραν, καὶ τοὺς ἐπαράγγειλαν τὰ μὴ λαλεῖν πλέον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοὺς ἀπόλυσαν.

41 Καὶ οἱ ἀπόστολοι λοιπὸν ἐπάγησαν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ συνεδρίου χαρᾶν, ὅτι κατηξιώθησαν νὰ ἀτιμασθοῦν διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ.

42 Καὶ ὅλας ταῖς ἡμέραις δὲν ἔπαυαν νὰ διδάσκωσι, καὶ νὰ εὐαγγελίζωνται τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ εἰς τὸ ἱερὸν καὶ εἰς τὰ σπίτια.

Κεφ. ϛ'. 6.

Ἐν δὲ ταῖς ἡμέραις ταύταις πληθυνόντων τῶν μαθητῶν, ἐγένετο γογγυσμὸς τῶν Ἑλληνιστῶν πρὸς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι παρεθεωροῦντο ἐν τῇ διακονίᾳ τῇ καθημερινῇ αἱ χῆραι αὐτῶν.

2 Προσκαλεσάμενοι δὲ οἱ δώδεκα τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, εἶπον· Οὐκ ἀρεστόν ἐστιν ἡμᾶς καταλείψαντας τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, διακονεῖν τραπέζαις.

3 Ἐπισκέψασθε οὖν, ἀδελφοί, ἄνδρας ἐξ ὑμῶν μαρτυρουμένους ἑπτὰ, πλήρεις πνεύματος ἁγίου καὶ σοφίας, οὓς καταστήσομεν ἐπὶ τῆς χρείας ταύτης.

4 Ἡμεῖς δὲ τῇ προσευχῇ

Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ὡσὰν ἐπληθύναν οἱ μαθηταί, ἐγόγγυζαν οἱ Ἑλληνισταὶ εἰς τοὺς Ἑβραίους, ὅτι αἱ χῆραις των ἐπαραβλέπονταν εἰς τὴν καθημερινὴν ὑπηρεσίαν.

2 Καὶ οἱ δώδεκα ἐπροσκάλεσαν τὸ πλῆθος τῶν μαθητῶν, καὶ εἶπαν· Δὲν μᾶς πρέπει νὰ ἀφήνωμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, νὰ ὑπηρετήσωμεν τραπέζας.

3 Προμηθεύσετε λοιπὸν ἀπὸ λόγου σας ἑπτὰ ἄνδρας, ἀδελφοί, ὁποὺ νὰ εἶναι μαρτυρημένοι, γεμάτοι ἀπὸ πνεῦμα ἅγιον καὶ σοφίαν, τοὺς ὁποίους θέλομεν καταστήσει εἰς τὴν χρείαν ταύτην.

4 Καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἐμεί-

καὶ τῇ διακονίᾳ τοῦ λόγου προσκαρτερήσωμεν.

5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα.

6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανεν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.

10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

11 Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας

σκισθῆναι εἰς τὴν προσευχὴν καὶ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ λόγου.

5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα.

6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανεν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.

10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

11 Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας

5 Καὶ ἤρεσεν ὁ λόγος ἐνώπιον παντὸς τοῦ πλήθους· καὶ ἐξελέξαντο Στέφανον, ἄνδρα πλήρη πίστεως καὶ πνεύματος ἁγίου, καὶ Φίλιππον, καὶ Πρόχορον, καὶ Νικάνορα, καὶ Τίμωνα, καὶ Παρμενᾶν, καὶ Νικόλαον προσήλυτον Ἀντιοχέα.

6 Οὓς ἔστησαν ἐνώπιον τῶν ἀποστόλων· καὶ προσευξάμενοι ἐπέθηκαν αὐτοῖς τὰς χεῖρας.

7 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανεν, καὶ ἐπληθύνετο ὁ ἀριθμὸς τῶν μαθητῶν ἐν Ἱερουσαλὴμ σφόδρα· πολύς τε ὄχλος τῶν ἱερέων ὑπήκουον τῇ πίστει.

8 Στέφανος δὲ πλήρης πίστεως καὶ δυνάμεως ἐποίει τέρατα καὶ σημεῖα μεγάλα ἐν τῷ λαῷ.

9 Ἀνέστησαν δέ τινες τῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς τῆς λεγομένης Λιβερτίνων, καὶ Κυρηναίων, καὶ Ἀλεξανδρέων, καὶ τῶν ἀπὸ Κιλικίας καὶ Ἀσίας, συζητοῦντες τῷ Στεφάνῳ.

10 Καὶ οὐκ ἴσχυον ἀντιστῆναι τῇ σοφίᾳ καὶ τῷ πνεύματι ᾧ ἐλάλει.

11 Τότε ὑπέβαλον ἄνδρας

λέγοντας ὅτι ἀκηκόαμεν αὐτοῦ λαλοῦντος ῥήματα βλάσφημα εἰς Μωσῆν καὶ τὸν Θεόν.

12 Συνεκίνησάν τε τὸν λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς· καὶ ἐπιστάντες συνήρπασαν αὐτόν, καὶ ἤγαγον εἰς τὸ συνέδριον.

13 Ἔστησάν τε μάρτυρας ψευδεῖς, λέγοντας· Ὁ ἄνθρωπος οὗτος οὐ παύεται ῥήματα βλάσφημα λαλῶν κατὰ τοῦ τόπου τοῦ ἁγίου τούτου καὶ τοῦ νόμου.

14 Ἀκηκόαμεν γὰρ αὐτοῦ λέγοντος ὅτι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος οὗτος καταλύσει τὸν τόπον, τοῦτον, καὶ ἀλλάξει τὰ ἔθη ἃ παρέδωκεν ἡμῖν Μωϋσῆς.

15 Καὶ ἀτενίσαντες εἰς αὐτὸν ἅπαντες οἱ καθεζόμενοι ἐν τῷ συνεδρίῳ, εἶδον τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡσεὶ πρόσωπον ἀγγέλου.

δρας ὑπὲ ἐλεγαν, ὁτι ἀκηκοαμεν αὐτὸν ὑπὲ ἐλαλει λογια βλάσφημα εἰς τὸν Μωυσην και εἰς τὸν Θεον.

12 Και ἐπαρακίνησαν τον λαὸν καὶ τοὺς πρεσβυτέρους καὶ τοὺς γραμματεῖς· καὶ ἐλθὸν καὶ τὸν ἁρπαξαν, καὶ τὸν ἤφεραν εἰς την συναξιν.

13 Καὶ ἔβαλλαν μάρτυρας ψευδεῖς, ὑπὲ ἐλεγαν· Ετὸς ὁ ἄνθρωπος δὲν παύει να λαλη λογια βλάσφημα ἐναντία τοῦ ἁγίου τόπου ἐτούτου, καὶ τοῦ νόμου.

14 Διατὶ ἀκηκοαμεν αὐτὸν ὑπὲ ἐλεγεν, ὅτι ὁ Ἰησους ἐτοῦτος ὁ Ναζωραῖος θέλει χαλάσειν ἐτοῦτον τὸν τόπον, καὶ θέλει ἀλλάξει ταῖς τάξαις ὑπὲ μᾶς ἐπαράδωκεν ὁ Μωϋσης.

15 Καὶ ὅλοι ὅσοι ἐκάθηταν εἰς την σύναξιν, ἀναπτράσαν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδαν τὸ πρόσωπόν του ὡσὰν πρόσωπον ἀγγέλου.

Κεφ. ζ'. 7.

ΕΙΠΕ δὲ ὁ ἀρχιερεύς· Εἰ ἄρα ταῦτα οὕτως ἔχει;

2 Ὁ δὲ ἔφη· Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε· Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ὤφθη τῷ πατρὶ ἡμῶν Ἀβραὰμ ὄντι ἐν τῇ Μεσοποταμίᾳ, πρὶν ἢ κατοικῆσαι αὐτὸν ἐν Χαρράν·

ΚΑΙ ὁ ἀρχιερεὺς εἶπεν εἰς τὸν Στέφανον· Ἀνέβασε καὶ τάχα εἶναι τοιοῦτοις λογοῖς ἔτσι;

2 Καὶ ὁ Στέφανος εἶπεν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε· Ὁ Θεὸς τῆς δόξης ἐφάνησε τὸν πατέρα μας τὸν Ἀβραὰμ (ἀκόμη) ὅταν ἦτον εἰς τὴν Μεσοποταμίαν, πρὶν παρὰ να κατοικήσῃ εἰς τὴν Χαρράν·

3 Και εἶπε πρὸς αὐτόν· Ἐξελθε ἐκ τῆς γῆς σου καὶ ἐκ τῆς συγγενείας σου, καὶ δεῦρο εἰς γῆν ἣν ἄν σοι δείξω.

4 Τότε ἐξελθὼν ἐκ γῆς Χαλδαίων, κατῴκησεν ἐν Χαρράν. Κἀκεῖθεν, μετὰ τὸ ἀποθανεῖν τὸν πατέρα αὐτοῦ, μετῴκισεν αὐτὸν εἰς τὴν γῆν ταύτην εἰς ἣν ὑμεῖς νῦν κατοικεῖτε.

5 Καὶ οὐκ ἔδωκεν αὐτῷ κληρονομίαν ἐν αὐτῇ, οὐδὲ βῆμα ποδός· καὶ ἐπηγγείλατο αὐτῷ δοῦναι εἰς κατάσχεσιν αὐτὴν, καὶ τῷ σπέρματι αὐτοῦ μετ' αὐτόν, οὐκ ὄντος αὐτῷ τέκνου.

6 Ἐλάλησε δὲ οὕτως ὁ Θεός· Ὅτι ἔσται τὸ σπέρμα αὐτοῦ πάροικον ἐν γῇ ἀλλοτρίᾳ, καὶ δουλώσουσιν αὐτὸ καὶ κακώσουσιν ἔτη τετρακόσια.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ᾧ ἐὰν δουλεύσουσι, κρινῶ ἐγὼ, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ μετὰ ταῦτα ἐξελεύσονται, καὶ λατρεύσουσί μοι ἐν τῷ τόπῳ τούτῳ.

8 Καὶ ἔδωκεν αὐτῷ διαθήκην περιτομῆς· καὶ οὕτως ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ περιέτεμεν αὐτὸν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ὀγδόῃ· καὶ ὁ Ἰσαὰκ τὸν Ἰακώβ, καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ζηλώσαντες, τὸν Ἰωσὴφ ἀπέδοντο

3 Καὶ εἶπέν τε· Ἔξελθε ἀπὸ τῆς γῆς σου καὶ ἀπὸ τῆς γενιᾶς σου, καὶ ἐλθὲ εἰς τὴν γῆν ὅπου θέλω σε δεῦρο.

4 Τότε ἐξελθὼν ἀπὸ τῆς γῆς τῶν Χαλδαίων, κατῴκησεν εἰς τὴν Χαρράν. Καὶ ἀπεκεῖ, ὕστερα ἀφοῦ τοῦ ἀπέθανε ὁ πατέρας του, τοῦ μετακατοίκισεν ὁ Θεὸς εἰς τῆς γῆς ἐτούτην, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς κατοικᾶτε τώρα.

5 Καὶ δὲν τοῦ ἔδωκεν εἰς αὐτὴν κληρονομίαν, οὐδὲ ἕνα πάτημα ποδάριν· καὶ τοῦ ἐταξε νὰ τοῦ τὴν δώσῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ εἰς τὸ σπέρμα του ὕστερα ἀπ' αὐτόν, μὴ ἔχοντας αὐτὸς παιδί.

6 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ εἶπε ἔτζι· Ὅτι τὸ σπέρμα σου θέλει εἶσθαι παροικοῦν εἰς ξένην γῆν, καὶ θέλουν τὸ σκλαβώσει, καὶ νὰ τὸ ταλαιπωρήσουν τετρακόσιες χρόνες.

7 Καὶ τὸ ἔθνος, ὁποὺ θέλουν δουλεύσει, ἐγὼ θέλω τὸ κρίνει, εἶπεν ὁ Θεός· καὶ ὕστερα θέλουσιν ἐβγεῖ, καὶ θέλουν μὲ λατρεύσει εἰς τοῦτον τὸν τόπον ἐτούτον.

8 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ ἔδωκεν διαθήκην περιτομῆς· καὶ ἔτζι ἐγέννησε τὸν Ἰσαάκ, καὶ εἰς τὰς ὀκτὼ ἡμέρας περιτέμνει καὶ ὁ Ἰσαὰκ (ἐγέννησε τὸν Ἰακώβ· καὶ ὁ Ἰακὼβ τοὺς δώδεκα πατριάρχας.

9 Καὶ οἱ πατριάρχαι ἐζήλευσαν τὸν Ἰωσήφ, καὶ τὸν ἐπούλω-

εἰς Αἴγυπτον· καὶ ἦν ὁ Θεὸς μετ' αὐτοῦ·

10 Καὶ ἐξείλετο αὐτὸν ἐκ πασῶν τῶν θλίψεων αὐτῶν, καὶ ἔδωκεν αὐτῷ χάριν καὶ σοφίαν ἐναντίον Φαραὼ βασιλέως Αἰγύπτου, καὶ κατέστησεν αὐτὸν ἡγούμενον ἐπ' Αἰγύπτου καὶ ὅλου τοῦ οἴκου αὐτοῦ.

11 Ἦλθε δὲ λιμὸς ἐφ' ὅλην τὴν γῆν Αἰγύπτου καὶ Χανάαν, καὶ θλῖψις μεγάλη· καὶ οὐχ ηὕρισκον χορτάσματα οἱ πατέρες ἡμῶν.

12 Ἀκούσας δὲ Ἰακὼβ ὄντα σῖτα ἐν Αἰγύπτῳ, ἐξαπέστειλε τοὺς πατέρας ἡμῶν πρῶτον.

13 Καὶ ἐν τῷ δευτέρῳ ἀνεγνωρίσθη Ἰωσὴφ τοῖς ἀδελφοῖς αὐτοῦ, καὶ φανερὸν ἐγένετο τῷ Φαραὼ τὸ γένος τοῦ Ἰωσήφ.

14 Ἀποστείλας δὲ Ἰωσὴφ μετεκαλέσατο τὸν πατέρα αὐτοῦ Ἰακὼβ, καὶ πᾶσαν τὴν συγγένειαν αὐτοῦ, ἐν ψυχαῖς ἑβδομήκοντα πέντε.

15 Κατέβη δὲ Ἰακὼβ εἰς Αἴγυπτον, καὶ ἐτελεύτησεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες ἡμῶν.

16 Καὶ μετετέθησαν εἰς Συχέμ, καὶ ἐτέθησαν ἐν τῷ μνήματι ᾧ ὠνήσατο Ἀβραὰμ τιμῆς ἀργυρίου παρὰ τῶν υἱῶν Ἐμμὼρ τοῦ Συχέμ.

σαν (τὰ φερθῆ) εἰς τὴν Αἴγυπτον· ἀμὴ ὁ Θεὸς ἦτον μετ' αὐτόν·

10 Καὶ ἐλυτρώσατο τὸν ἀπὸ ὅλας ταὶς πίκρας του, καὶ ἔδωκε του χάρι καὶ σοφίαν ὁμπρὸς εἰς τὸν Φαραὼ τὸν βασιλέα τῆς Αἰγύπτου, καὶ τὸν ἐκατάστησε ἡγούμενον εἰς τὴν Αἴγυπτον καὶ εἰς ὅλην τὴ τὸ σαῆτι.

11 Καὶ ἦλθε πεῖνα εἰς ὅλην τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου καὶ Χαναάν, καὶ μεγάλη στιοχωρία· καὶ οἱ πατέρας μας δὲν εὕρισκαν φαγητά.

12 Καὶ ὁ Ἰακὼβ ὡσὰν τὸ ἄκουσε πῶς εἶναι σιταρι εἰς τὴν Αἴγυπτον, ἔστειλε τοὺς πατέρας μας πρῶτα.

13 Καὶ τὴν δεύτερην φορὰν ἐγνωρίσθη ὁ Ἰωσὴφ εἰς τοὺς ἀδελφούς του, καὶ ἐφανερώθη τὸ γένος τοῦ Ἰωσὴφ εἰς τὸν Φαραώ.

14 Καὶ ἔστειλεν ὁ Ἰωσὴφ καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν πατέρα του τὸν Ἰακὼβ, καὶ ὅλην τὴ τὴν γενιάν, οἱ ὁποῖοι ἦσαν εἰς ἑβδομηνταπέντε ψυχαῖς.

15 Καὶ ὁ Ἰακὼβ κατέβη εἰς τὴν Αἴγυπτον, καὶ ἀπέθανεν αὐτὸς καὶ οἱ πατέρες μας.

16 Καὶ τοὺς μετέθεσαν εἰς τὴν Συχέμ, καὶ τοὺς ἔβαλλαν εἰς τὸ μνῆμα ὁποὺ ἀγόρασεν ὁ Ἀβραὰμ μὲ ἀσῆμι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἐμμὼρ τοῦ Συχέμ.

17 Καθὼς δὲ ἤγγιζεν ὁ χρόνος τῆς ἐπαγγελίας ἧς ὡμοσεν ὁ Θεὸς τῷ Ἀβραάμ, ηὔξησεν ὁ λαὸς καὶ ἐπληθύνθη ἐν Αἰγύπτῳ,

18 Ἄχρις οὗ ἀνέστη βασιλεὺς ἕτερος ὃς οὐκ ἤδει τὸν Ἰωσήφ.

19 Οὗτος κατασοφισάμενος τὸ γένος ἡμῶν, ἐκάκωσε τοὺς πατέρας ἡμῶν, τοῦ ποιεῖν ἐκθετα τὰ βρέφη αὐτῶν, εἰς τὸ μὴ ζωογονεῖσθαι.

20 Ἐν ᾧ καιρῷ ἐγεννήθη Μωσῆς, καὶ ἦν ἀστεῖος τῷ Θεῷ, ὃς ἀνετράφη μῆνας τρεῖς ἐν τῷ οἴκῳ τοῦ πατρὸς αὐτοῦ.

21 Ἐκτεθέντα δὲ αὐτὸν, ἀνείλατο αὐτὸν ἡ θυγάτηρ Φαραὼ, καὶ ἀνεθρέψατο αὐτὸν ἑαυτῇ εἰς υἱόν.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη Μωσῆς πάσῃ σοφίᾳ Αἰγυπτίων· ἦν δὲ δυνατὸς ἐν λόγοις καὶ ἐν ἔργοις.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦτο αὐτῷ τεσσαρακονταετὴς χρόνος, ἀνέβη ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτοῦ ἐπισκέψασθαι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ τοὺς υἱοὺς Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἰδών τινα ἀδικούμενον, ἠμύνατο, καὶ ἐποίησεν ἐκδίκησιν τῷ καταπονουμένῳ, πατάξας τὸν Αἰγύπτιον.

17 Καὶ καθὼς ἐπλησίαζε ὁ χρόνος τοῦ ταξίματος τοῦ ὁποῖον ὡμόσεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν Ἀβραάμ, αὐξησεν ὁ λαὸς, καὶ ἐπληθύνθη εἰς τὴν Αἴγυπτον,

18 Ἕως ὅπου ἐσηκώθη ἄλλος βασιλεὺς εἰς τὴν Αἴγυπτον, ὁ ὁποῖος δὲν ἐγνώριζε τὸν Ἰωσήφ.

19 Ἐκεῖνος ἐκατατεχνεύσε τὸ γένος μας, καὶ ἐκακοποίησε τοὺς πατέρας μας, μὲ τὸ νὰ κάμῃ νὰ ῥίχνουσι τὰ βρέφη τους, νὰ μὴν ζωογονῶνται.

20 Εἰς τὸν ὁποῖον καιρὸν ἐγεννήθη ὁ Μωϋσῆς, καὶ εἶχε θείαν εὐμορφίαν, ὁ ὁποῖος ἀνεθράφη τρεῖς μῆνες εἰς τὸ σπῆτι τοῦ πατρός του.

21 Καὶ ὡσὰν τὸν ἔῤῥιξαν, τὸν ἐπῆρεν ἡ θυγατέρα τοῦ Φαραὼ, καὶ τὸν ἀνέθρεψε διὰ υἱόν της.

22 Καὶ ἐπαιδεύθη ὁ Μωϊσῆς εἰς κάθε λογῆς σοφίαν τῶν Αἰγυπτίων· καὶ ἦτον δυνατὸς εἰς λόγια καὶ ἔργα.

23 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσε τὰ τεσσαράκοντα χρόνια, ἦλθεν εἰς τὴν καρδίαν του, νὰ πάγῃ νὰ ἰδῇ τοὺς ἀδελφούς του, τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

24 Καὶ ἐχωνὰς νὰ εἰδῇ κάποιον ἀπὸ τὸ γένος του ὁπὰ ἀδικεῖτον, τὸν ἐβοήθησε, καὶ ἐκαμε τὴν ἐκδίκησιν εἰς τὸν καταπονουμένον, φονεύοντας τὸν Αἰγύπτιον.

25 Ἐνόμιζε δὲ συνιέναι τοὺς ἀδελφοὺς αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς διὰ χειρὸς αὐτοῦ δίδωσιν αὐτοῖς σωτηρίαν· οἱ δὲ οὐ συνῆκαν.

26 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ ἡμέρᾳ ὤφθη αὐτοῖς μαχομένοις, καὶ συνήλασεν αὐτοὺς εἰς εἰρήνην, εἰπών· Ἄνδρες, ἀδελφοί ἐστε ὑμεῖς, ἵνα τί ἀδικεῖτε ἀλλήλους;

27 Ὁ δὲ ἀδικῶν τὸν πλησίον, ἀπώσατο αὐτόν, εἰπών· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστὴν ἐφ' ἡμᾶς;

28 Μὴ ἀνελεῖν με σὺ θέλεις, ὃν τρόπον ἀνεῖλες χθὲς τὸν Αἰγύπτιον;

29 Ἔφυγε δὲ Μωσῆς ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ, καὶ ἐγένετο παροικῶν ἐν γῇ Μαδιάμ, οὗ ἐγέννησεν υἱοὺς δύο.

30 Καὶ πληρωθέντων ἐτῶν τεσσεράκοντα, ὤφθη αὐτῷ ἐν τῇ ἐρήμῳ τοῦ ὄρους Σινᾶ ἄγγελος Κυρίου ἐν φλογὶ πυρὸς βάτου.

31 Ὁ δὲ Μωσῆς ἰδὼν, ἐθαύμασε τὸ ὅραμα· προσερχομένου δὲ αὐτοῦ κατανοῆσαι, ἐγένετο φωνὴ Κυρίου πρὸς αὐτόν·

32 Ἐγὼ ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ὁ Θεὸς Ἀβραὰμ, καὶ ὁ

25 Καὶ ἐλογίζετο τοῖς ἀδελφοῖς τοῦ γένους αὐτοῦ, ὅτι ὁ Θεὸς διὰ μέσου τῆς χειρὸς αὐτοῦ θέλει νὰ τοὺς δώσῃ σωτηρίαν· ἀλλ' ἐκεῖνοι δὲν τὸ ἐχρειάσθησαν.

26 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐφάνη εἰς αὐτοὺς ὅτε ἐμάχοντο, καὶ τοὺς ἐσυγκάσθη διὰ νὰ καλὸν εἰρήνην, λέγων τάς· Ὦ ἄνδρες, ἐσεῖς εἶσθε ἀδελφοί, διατί ἀδικᾶτε ἐσᾶς τὸν ἕνα τὸν ἄλλον;

27 Καὶ ἐκεῖνος ὅτε ἀδικοῦσε τὸν γείτονά του, τὸν ἔσπρωξε, καὶ εἶπε· Ποῖος σὲ κατέστησεν ἄρχοντα καὶ κριτὴν ἐπάνω εἰς ἐμᾶς;

28 Μήπως θέλεις νὰ μὲ σκοτώσῃς καὶ ἐμένα, καθὼς ἐσκότωσες ἐχθὲς τὸν Αἰγύπτιον;

29 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν ἄκουσε τὸν λόγον ἐτοῦτον ἔφυγε, καὶ ἔγινε παροικῶν εἰς τὴν γῆν Μαδιάμ, ἐκεῖ ὅπου ἐγέννησε δύο υἱούς.

30 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν οἱ σαράντα χρόνοι, ἄγγελος Κυρίου ἐφάνη εἰς αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ἔρημον τοῦ ὄρους τοῦ Σινᾶ, εἰς τὴν φλόγα τῆς φωτιᾶς τῆς βάτου.

31 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ὡσὰν τὸ εἶδεν, τὸ ὅραμα ἐθαύμαζε· καὶ πηγαίνοντας κοντὰ νὰ καταλάβῃ ἐγένετο, τοῦ ἦλθε φωνὴ Κυρίου ὅπου τοῦ ἐλεγεν·

32 Ἐγὼ εἶμαι ὁ Θεὸς τῶν πατέρων σου, ὁ Θεὸς τοῦ

Θιὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θιὸς Ἰακώβ. Ἔντρομος δὲ γενόμενος Μωσῆς οὐκ ἐτόλμα κατανοῆσαι.

33 Εἶπε δὲ αὐτῷ ὁ Κύριος· Λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐν ᾧ ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν.

34 Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τοῦ στεναγμοῦ αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.

35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠρνήσαντο, εἰπόντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν ἐν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.

36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ ἐν ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσαράκοντα.

37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν,

Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔντρομος γενόμενος, οὐκ ἐτόλμησε κατανοῆσαι.

33 Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Λῦσον τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν σου· ὁ γὰρ τόπος ἐφ' ᾧ ἕστηκας γῆ ἁγία ἐστίν.

34 Ἰδὼν εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸν στεναγμὸν αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.

35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν ὃν ἠρνήσαντο εἰπόντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν ἀπέστειλεν σὺν χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.

36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου καὶ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσαράκοντα.

37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν,

Ἀβραὰμ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰσαὰκ, καὶ ὁ Θεὸς Ἰακώβ. Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἔντρομος γενόμενος, οὐκ ἐτόλμησε κατανοῆσαι.

33 Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Λῦσον τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τῶν ποδῶν σου· διὰ τὸν τόπον ὅπου ἕστηκας, γῆ ἁγία ἐστίν.

34 Εἶδον εἶδον τὴν κάκωσιν τοῦ λαοῦ μου τοῦ ἐν Αἰγύπτῳ, καὶ τὸν στεναγμὸν αὐτῶν ἤκουσα, καὶ κατέβην ἐξελέσθαι αὐτούς· καὶ νῦν δεῦρο, ἀποστελῶ σε εἰς Αἴγυπτον.

35 Τοῦτον τὸν Μωϋσῆν τὸν ὃν ἠρνήσαντο, λέγοντες· Τίς σε κατέστησεν ἄρχοντα καὶ δικαστήν; τοῦτον ὁ Θεὸς ἄρχοντα καὶ λυτρωτὴν μετὰ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου τοῦ ὀφθέντος αὐτῷ ἐν τῇ βάτῳ.

36 Οὗτος ἐξήγαγεν αὐτοὺς, ποιήσας τέρατα καὶ σημεῖα ἐν γῇ Αἰγύπτου καὶ ἐν τῇ ἐρυθρᾷ θαλάσσῃ, καὶ ἐν τῇ ἐρήμῳ, ἔτη τεσσαράκοντα.

37 Οὗτός ἐστιν ὁ Μωϋσῆς ὁ εἰπὼν τοῖς υἱοῖς Ἰσραήλ· Προφήτην ὑμῖν ἀναστήσει Κύριος ὁ Θεὸς ὑμῶν ἐκ τῶν ἀδελφῶν ὑμῶν ὡς ἐμέ· αὐτοῦ ἀκούσεσθε.

38 Οὗτός ἐστιν ὁ γενόμενος ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν τῇ ἐρήμῳ, μετὰ τοῦ ἀγγέλου τοῦ λαλοῦντος αὐτῷ ἐν τῷ ὄρει Σινᾶ, καὶ τῶν πατέρων ἡμῶν, ὃς ἐδέξατο λόγια ζῶντα δοῦναι ἡμῖν,

σατε λογια ζωντα, δοναι ημιν.

39 Ὡι οὐκ ἠθέλησαν ὑπήκοοι γενεσθαι οἱ πατέρες ἡμῶν, ἀλλ ἀπωσαντο, καὶ ἐστράφησαν ταῖς καρδίαις αὐτων εἰς Αἴγυπτον,

40 Εἰποντες τῳ Ἀαρων· Ποιησον ἡμῖν θεὺς οἱ προπορευσονται ἡμων· ὁ γαρ Μωσης οὗτος ὃς ἐξηγαγεν ἡμᾶς ἐκ γης Αἰγυπτου, οὐκ οἴδαμεν τί γέγονεν αὐτῳ.

41 Καὶ ἐμοσχοποίησαν ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, καὶ ἀνηγαγον θυσίαν τῳ εἰδώλῳ, καὶ εὐφραίνοντο ἐν τοῖς ἔργοις των χειρων αὐτων.

42 Ἔστρεψε δὲ ὁ Θεος, καὶ παρέδωκεν αὐτὸς λατρεύειν τῃ στρατιᾳ τοῦ οὐρανου· καθως γέγραπται ἐν βιβλῳ των προφητων· Μὴ σφάγια καὶ θυσίας προσηνέγκατε μοι ἔτη τεσσαρακοντα ἐν τῃ ἐρημῳ, οἶκος Ἰσραηλ;

43 Καὶ ἀνελάβετε τὴν σκηνὴν τοῦ Μολοχ, καὶ τὸ ἄστρον τοῦ θεοῦ ὑμων Ῥεμφάν, τοὺς τύπους οὓς ἐποιησατε προσκυνεῖν αὐτοις· καὶ μετοικιῶ ὑμᾶς ἐπέκεινα Βαβυλωνος.

44 Ἡ σκηνὴ τοῦ μαρτυρίου ἦν ἐν τοῖς πατράσιν ἡμων ἐν τῃ ἐρημῳ, καθως διεταξατο ὁ λαλῶν Μωσῆι ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει·

45 Ἣν καὶ εἰσήγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμων μετὰ Ἰησου ἐν τῃ κατασχέσει των ἐθνων, ὧν ἐξῶσεν ὁ θεὸς ἀπὸ προσωπου τῶν πατέρων ἡμων, ἕως τῶν ἡμερων Δαυίδ·

46 Ὃς εὗρε χάριν ἐνωπιον τοῦ θεοῦ, καὶ ᾐτήσατο εὑρεῖν σκήνωμα τῳ οἴκῳ Ἰακωβ·

47 Σολομὼν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῳ οἶκον.

48 Ἀλλ οὐχ ὁ ὑψιστος ἐν χειροποιήτοις κατοικεῖ· καθως ὁ προφήτης λέγει·

49 Ὁ οὐρανος μοι θρόνος, ἡ δὲ γη ὑποπόδιον τῶν ποδων μου· ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετε μοι, λέγει κύριος, ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεως μου;

50 Οὐχὶ ἡ χειρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;

51 Σκληροτραχηλοι καὶ ἀπερίτμητοι καρδίαις καὶ τοῖς ὠσὶν, ὑμεῖς ἀεὶ τῳ πνευματι τῳ ἁγιῳ ἀντιπίπτετε· ὡς οἱ πατέρες ὑμων, καὶ ὑμεῖς.

52 Τίνα τῶν προφητων οὐκ ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμων; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ ὑμεῖς νυν προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·

53 Οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτων, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ αὐτόν.

55 Ὑπάρχων δὲ πλήρης πνεύματος ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν εἶδε δόξαν θεοῦ, καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιων τοῦ θεοῦ,

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς διηνοιγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιων ἑστῶτα τοῦ θεοῦ.

57 Κράξαντες δὲ φωνῃ μεγάλῃ συνέσχον τὰ ὦτα αὐτων, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ αὐτόν·

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως ἐλιθοβόλουν· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτων παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου.

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνευμα μου.

60 Θεὶς δὲ τὰ γόνατα ἔκραξε φωνῃ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοις ταύτην τὴν ἁμαρτίαν· καὶ τοῦτο εἰπὼν ἐκοιμήθη.

8 Σαῦλος δὲ ἦν συνευδοκῶν τῃ ἀναιρέσει αὐτου.

Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῃ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες δὲ διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.

2 Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἐποίησαν κοπετὸν μέγαν ἐπ αὐτῳ.

3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ οἴκους εἰσπορευόμενος, καὶ σύρων ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας παρεδίδου εἰς φυλακήν.

4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας ἐκήρυσσεν αὐτοις τὸν Χριστόν.

6 Προσεῖχον δὲ πάντες τοις λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν, ἀκούειν καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει·

7 Πολλοὶ γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα βοῶντα φωνῃ μεγάλῃ ἐξήρχοντο· πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν·

8 Ἐγένετο δὲ πολλὴ χαρὰ ἐν τῃ πόλει ἐκείνῃ.

9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι Σίμων προϋπῆρχεν ἐν τῃ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστάνων τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν·

10 ὯΙ προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου λέγοντες· Οὗτος ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ θεοῦ ἡ καλουμένη μεγάλη.

11 Προσεῖχον δὲ αὐτῳ διὰ τὸ ἱκανῳ χρόνῳ ταις μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.

12 Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῳ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε· καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῳ Φιλίππῳ, θεωρῶν τε σημεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας ἐξίστατο.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἵτινες καταβάντες προσηύξαντο περὶ αὐτων, ὅπως λάβωσι πνευμα ἅγιον·

16 Οὐδέπω γὰρ ἦν ἐπ οὐδενὶ αὐτων ἐπιπεπτωκός, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ κυρίου Ἰησοῦ.

17 Τότε ἐπετίθουν τὰς χεῖρας ἐπ αὐτοὺς, καὶ ἐλάμβανον πνευμα ἅγιον.

18 Ἰδὼν δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρων τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ πνευμα, προσήνεγκεν αὐτοις χρήματα λέγων·

19 Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐὰν ἐπιθω τὰς χεῖρας λαμβάνῃ πνευμα ἅγιον.

20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι·

21 Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῳ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ καρδία σου οὐκ ἔστιν εὐθεῖα ἐναντι τοῦ θεοῦ.

22 Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ κυρίου, εἰ ἄρα ἀφεθήσεται σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου·

23 Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν κύριον, ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.

25 Οἱ μὲν οὖν διαμαρτυράμενοι καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ κυρίου ὑπέστρεφον εἰς Ἱεροσόλυμα, πολλὰς τε κώμας τῶν Σαμαρειτων εὐηγγελίζοντο.

26 Ἄγγελος δὲ κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος.

27 Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος δυνάστης Κανδάκης βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλὴμ,

28 Ἦν τε ὑποστρέφων καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτου, καὶ ἀνεγίνωσκε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Εἶπε δὲ τὸ πνευμα τῳ Φιλίππῳ· Πρόσελθε καὶ κολλήθητι τῳ ἅρματι τούτῳ.

30 Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος ἤκουσεν αὐτου ἀναγινώσκοντος Ἡσαΐαν τὸν προφήτην, καὶ εἶπε· Ἆρα γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

31 Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην ἐὰν μή τις ὁδηγήσῃ με; παρεκάλεσε τε τὸν Φίλιππον ἀναβὰς καθίσαι σὺν αὐτῳ.

32 Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκε ἦν αὕτη· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη, καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείραντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτου·

33 Ἐν τῃ ταπεινώσει αὐτου ἡ κρίσις αὐτου ἤρθη· τὴν δὲ γενεὰν αὐτου τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γης ἡ ζωὴ αὐτου.

34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῳ Φιλίππῳ εἶπε· Δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ ἑαυτου ἢ περὶ ἑτέρου τινός;

35 Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτου, καὶ ἀρξάμενος ἀπὸ τῆς γραφῆς ταύτης εὐηγγελίσατο αὐτῳ τὸν Ἰησοῦν.

36 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ τὸ ὁδὸν, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ· καὶ φησὶν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδοὺ ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθῆναι;

37 Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης τῆς καρδίας σου, ἔξεστι. Καὶ ἀποκριθεὶς εἶπε· Πιστεύω τὸν υἱὸν τοῦ θεοῦ εἶναι τὸν Ἰησοῦν Χριστόν.

38 Καὶ ἐκέλευσε στῆναι τὸ ἅρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὅ τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος, καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.

39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, πνευμα κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν ὁ εὐνοῦχος οὐκέτι· ἐπορεύετο γὰρ τὴν ὁδὸν αὐτου χαίρων.

40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τὰς πόλεις πάσας, ἕως τοῦ ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισάρειαν.

9 Ὁ δὲ Σαῦλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλῆς καὶ φόνου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ κυρίου, προσελθὼν τῳ ἀρχιερεῖ

2 ἨΙτήσατο παρ αὐτου ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τὰς συναγωγὰς, ὅπως ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας, ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.

3 Ἐν δὲ τῳ πορεύεσθαι ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίζειν τῃ Δαμασκῳ· καὶ ἐξαίφνης περιήστραψεν αὐτὸν φῶς ἐκ τοῦ οὐρανου·

4 Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γην ἤκουσε φωνὴν λεγουσαν αὐτῳ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

5 Ὁ δὲ εἶπε· Τίς εἶ, κύριε; Ὁ δὲ κύριος· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις· σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

6 Καὶ τρέμων καὶ θαμβῶν εἶπε· Κύριε, τί με θέλεις ποιῆσαι; Καὶ ὁ κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιῆσαι.

7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῳ εἱστήκεισαν ἐνεοὶ, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες.

8 Ἠγέρθη δὲ Σαῦλος ἀπὸ τῆς γης· ἀνοιγόντων δὲ τῶν ὀφθαλμων αὐτου οὐδὲν ἔβλεπε· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν.

9 Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων, καὶ οὐκ ἔφαγε καὶ οὐκ ἔπιε.

10 Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῳ ὀνόματι Ἀνανίας· καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ἐν ὁράματι ὁ κύριος· Ἀνανία. Ὁ δὲ εἶπε· Ἰδοὺ ἐγώ, κύριε.

11 Ὁ δὲ κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαοὺλ ὀνόματι Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται·

12 Καὶ εἶδεν ἄνδρα Ἀνανίαν ὀνόματι εἰσελθόντα καὶ ἐπιθέντα αὐτῳ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ Ἀνανίας· Κύριε, ἤκουσα ἀπὸ πολλων περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ τοῖς ἁγίοις σου ἐποίησεν ἐν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ κύριος· Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνων τε καὶ βασιλέων υἱων τε Ἰσραήλ·

16 Ἐγὼ γὰρ ὑποδείξω αὐτῳ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.

17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκίαν, καὶ ἐπιθεὶς ἐπ αὐτὸν τὰς χεῖρας εἶπε· Σαοὺλ ἀδελφὲ, ὁ κύριος ἀπέσταλκέ με, Ἰησοῦς ὁ ὀφθείς σοι ἐν τῃ ὁδῳ ᾗ ἤρχου, ὅπως ἀναβλέψῃς καὶ πλησθῇς πνεύματος ἁγίου.

18 Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμων αὐτου ὡσεὶ λεπίδες, καὶ ἀνέβλεψε παραχρῆμα· καὶ ἀναστὰς ἐβαπτίσθη·

19 Καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσε. Ἐγένετο δὲ Σαοὺλ μετὰ τῶν ἐν Δαμασκῳ μαθητῶν ἡμέρας τινὰς,

20 Καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τὸν Ἰησοῦν, ὅτι οὗτος ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ.

21 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκούοντες καὶ ἔλεγον· Οὐκ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο, καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐληλύθει ἵνα δεδεμένους αὐτοὺς ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεῖς;

22 Σαοὺλ δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυννε τοὺς Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν Δαμασκῳ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναί, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν·

24 Ἐγνώσθη δὲ τῳ Σαοὺλ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτων· παρετηροῦντο δὲ καὶ τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτὸς, ὅπως αὐτὸν ἀνέλωσιν·

25 Λαβόντες δὲ οἱ μαθηταὶ αὐτου νυκτὸς διὰ τοῦ τείχους καθῆκαν αὐτὸν χαλάσαντες ἐν σπυρίδι.

26 Παραγενόμενος δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ ἐπείραζε κολλᾶσθαι τοις μαθηταις· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτὸν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής.

27 Βαρναβᾶς δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοις πῶς ἐν τῃ ὁδῳ εἶδε τὸν κύριον, καὶ ὅτι ἐλάλησε τῳ Σαοὺλ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῳ ἐπαρρησιάσατο ἐν τῳ ὀνόματι Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἦν μετ αὐτων εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος εἰς Ἱερουσαλὴμ,

29 Παρρησιαζόμενος ἐν τῳ ὀνόματι τοῦ κυρίου Ἰησοῦ· ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἑλληνιστάς· οἱ δὲ ἐπεχείρουν ἀνελεῖν αὐτόν.

30 Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

31 Ἡ μὲν οὖν ἐκκλησία καθ ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχεν εἰρήνην, οἰκοδομουμένη καὶ πορευομένη τῳ φόβῳ τοῦ κυρίου, καὶ τῃ παρακλήσει τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπληθύνετο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

33 Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπον τινα ὀνόματι Αἰνέαν ἐξ ἐτων ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάττου, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν Πέτρος· Αἰνέα, ἰάται σε Ἰησοῦς Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῳ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σαρωνᾶ, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθὰ, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἔργων ἀγαθων καὶ ἐλεημοσυνων ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ ἔθηκαν αὐτὴν ἐν ὑπερῴῳ.

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῆς Ἰόππης οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῃ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες· Μὴ ὀκνήσῃς διελθεῖν ἕως ἡμων.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοις· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῳ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ αὐτων ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας τῳ σώματι εἶπε· Ταβιθὰ, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτης· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῃ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτὴν· καὶ φωνήσας τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

10 Ἀνὴρ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν θεὸν σὺν παντὶ τῳ οἴκῳ αὐτου, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῳ λαῳ καὶ δεόμενος τοῦ θεοῦ διὰ παντός·

3 Εἶδε ἐν ὁράματι φανερῶς ὡσεὶ περὶ ὥραν ἐνάτην τῆς ἡμέρας ἄγγελον τοῦ θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντα αὐτῳ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῳ καὶ ἔμφοβος γενόμενος εἶπε· Τί ἐστι, κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῳ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἔμπροσθεν τοῦ θεοῦ.

5 Καὶ νυν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνά τινα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος·

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, οὗ ἐστιν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῳ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετων καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῳ,

8 Καὶ ἐξηγησάμενος ἅπαντα αὐτοις ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἰόππην.

9 Τῃ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων καὶ τῃ πόλει ἐγγιζόντων ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι περὶ ὥραν ἕκτην.

10 Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ αὐτων ἐγένετο ἐπ αὐτὸν ἔκστασις,

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον καὶ καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐπὶ τῆς γης,

12 Ἐν ᾧ ὑπῆρχεν πάντα τὰ τετράποδα καὶ ἑρπετὰ τῆς γης καὶ πετεινὰ τοῦ οὐρανου.

13 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

14 Εἶπε δὲ Πέτρος· Μηδαμῶς, κύριε, ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν καὶ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.

16 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ εὐθὺς ἀνελήμφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῳ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, ἰδοὺ οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν τοῦ Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα,

18 Καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνταῦθα ξενίζεται.

19 Τοῦ δὲ Πέτρου διενθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος εἶπε τὸ πνευμα· Ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·

20 Ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι καὶ πορεύου σὺν αὐτοις μηδὲν διακρινόμενος, ὅτι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ ὁ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπε· Ἰδοὺ ἐγώ εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι ἣν πάρεστε;

22 Οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν θεὸν, μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτου καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σου.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισεν. Τῃ δὲ ἐπαύριον ἀναστὰς ἐξῆλθε σὺν αὐτοις, καί τινες τῶν ἀδελφων τῶν ἀπὸ Ἰόππης συνῆλθον αὐτῳ.

24 Τῃ δὲ ἑτέρᾳ εἰσῆλθεν εἰς Καισάρειαν· ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτοὺς, συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτου καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο τοῦ εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον συναντήσας αὐτῳ ὁ Κορνήλιος πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησε.

26 Ὁ δὲ Πέτρος ἤγειρεν αὐτὸν λέγων· Ἀνάστηθι· καὶ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῳ εἰσῆλθε καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς·

28 Ἔφη τε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· κἀμοὶ ὁ θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον·

29 Διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς· πυνθάνομαι οὖν τίνα λόγον ἀπεστάλητε μοι;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην τὴν ἐνάτην προσευχόμενος ἐν τῳ οἴκῳ μου, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ,

31 Καὶ φησί· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ θεοῦ.

32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.

33 Ἐξαυτης οὖν ἔπεμψα πρός σε, καὶ σὺ καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος· νυν οὖν πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ θεοῦ πάρεσμεν ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ κυρίου.

34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα εἶπε· Ἐπ ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ θεὸς,

35 Ἀλλ ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῳ ἐστιν.

36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοις υἱοις Ἰσραὴλ εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτος ἐστι πάντων κύριος·

37 Ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαί

λων τῶ Μωσῆ, ποιῆσαι αὐτὴν κατὰ τὸν τύπον ὃν ἑωράκει.

45 Ἣν καὶ εἰσηγαγον διαδεξάμενοι οἱ πατέρες ἡμῶν μετὰ Ἰησοῦ ἐν τῇ κατασχέσει τῶν ἐθνῶν, ὧν ἐξωσεν ὁ Θεὸς ἀπὸ προσώπου τῶν πατέρων ἡμῶν, ἕως τῶν ἡμερῶν Δα-

46 Ὃς εὗρε χάριν ἐνωπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ ᾐτήσατο εὑρεῖν σκήνωμα τῶ Θεῶ Ἰακωβ.

47 Σολομὼν δὲ ᾠκοδόμησεν αὐτῶ οἶκον.

48 Ἀλλ' οὐχ ὁ ὕψιστος ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ, καθὼς ὁ προφήτης λέγει·

49 Ὁ οὐρανός μοι θρόνος, ἡ δὲ γῆ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· Ποῖον οἶκον οἰκοδομήσετέ μοι, λέγει Κύριος· ἢ τίς τόπος τῆς καταπαύσεώς μου;

50 Οὐχὶ ἡ χείρ μου ἐποίησε ταῦτα πάντα;

51 Σκληροτράχηλοι, καὶ ἀπερίτμητοι τῇ καρδίᾳ καὶ τοῖς ὠσὶ, ὑμεῖς ἀεὶ τῶ Πνεύματι τῶ ἁγίῳ ἀντιπίπτετε, ὡς οἱ πατέρες ὑμῶν καὶ ὑμεῖς.

52 Τίνα τῶν προφητῶν οὐκ

ἐλάλει μὲ τὸν Μωϋσῆν ἐδιάταξε, νὰ τὴν κάμῃ κατὰ τὸν τύπον ὁπῦ ἔβλεπε.

45 Τὴν ὁποιαν σκηνὴν ἔφεραν νὰ τὴν διαδεχθῶσιν οἱ πατέρες μας μαζὺ μὲ τὸν Ἰησοῦν τὴν ἔμβασαν μέσα εἰς τὸν τόπον ὁπῦ ἐκυρίευσαν καὶ εἶχαν τὰ ἔθνη, τὰ ὁποῖα τὰ ἐξώρισεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὸ πρόσωπον τῶν πατέρων μας, ἕως ταῖς ἡμέραις τοῦ Δαβὶδ·

46 Ὁ ὁποῖος ηὗρε χάριν ὁμπρόσα εἰς τὸν Θεὸν, καὶ ἐζήτησε νὰ εὕρῃ κατοικίαν διὰ τὸν Θεὸν τοῦ Ἰακώβ.

47 Καὶ ὁ Σολομὼν τῦ ἔκαμεν ἕνα σπήτι.

48 Ἀλλὰ ὁ ὕψιστος δὲν κατοικᾶ εἰς ναὸς ὁπῦ γίνονται μὲ χέρια, καθὼς λέγει ὁ προφήτης·

49 Ὁ οὐρανὸς εἶναι θρόνος μου, καὶ ἡ γῆ εἶναι ὑποπόδιον τῶν ποδῶν μου· Ποῖον σπήτι θέλετε μοῦ κάμει, λέγει Κύριος· ἢ ποῖος τόπος εἶναι τῆς ἀναπαύσεως μου;

50 Ἐτῦτα ὅλα δὲν τὰ ἔκαμε τὸ χέρι μου;

51 Ὦ σκληροτράχηλοι, καὶ ὁπῦ δὲν ἔχετε περιτομὴν τῆς καρδίας καὶ τῶν αὐτίων, ἐσεῖς παντοτε ἐναντιῶσθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς οἱ πατέρες σας ἔτζι καὶ ἐσεῖς.

52 Ποῖον ἀπὸ τὺς προφήτας

ἐδίωξαν οἱ πατέρες ὑμῶν; καὶ ἀπέκτειναν τοὺς προκαταγγείλαντας περὶ τῆς ἐλεύσεως τοῦ δικαίου, οὗ νῦν ὑμεῖς προδόται καὶ φονεῖς γεγένησθε·

53 Οἵτινες ἐλάβετε τὸν νόμον εἰς διαταγὰς ἀγγέλων, καὶ οὐκ ἐφυλάξατε.

54 Ἀκούοντες δὲ ταῦτα, διεπρίοντο ταῖς καρδίαις αὐτῶν, καὶ ἔβρυχον τοὺς ὀδόντας ἐπ᾽ αὐτόν.

55 Ὑπάρχων δὲ πλήρης Πνεύματος ἁγίου, ἀτενίσας εἰς τὸν οὐρανὸν, εἶδε δόξαν Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦν ἑστῶτα ἐκ δεξιῶν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπεν· Ἰδοὺ, θεωρῶ τοὺς οὐρανοὺς ἀνεῳγμένους, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκ δεξιῶν ἑστῶτα τοῦ Θεοῦ.

57 Κράξαντες δὲ φωνῇ μεγάλῃ, συνέσχον τὰ ὦτα αὐτῶν, καὶ ὥρμησαν ὁμοθυμαδὸν ἐπ᾽ αὐτόν.

58 Καὶ ἐκβαλόντες ἔξω τῆς πόλεως, ἐλιθοβόλουν· καὶ οἱ μάρτυρες ἀπέθεντο τὰ ἱμάτια αὐτῶν παρὰ τοὺς πόδας νεανίου καλουμένου Σαύλου,

59 Καὶ ἐλιθοβόλουν τὸν Στέφανον, ἐπικαλούμενον καὶ λέγοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

διὸν ἐδίωξαν οἱ πατέρες σας; καὶ ἐσκότωσαν ἐκείνους ὅσοι ἐπροεῖπαν διὰ τὸν ἐρχομὸν ἐκείνου τοῦ δικαίου, τοῦ ὁποίου τώρα ἐσεῖς ἐγένεσθε προδόται καὶ φονάδες·

53 Οἱ ὁποῖοι (ἐσεῖς) ἐπήρετε τὸν νόμον, διὰ μέσου τῆς ταχτικῆς ὑπηρεσίας τῶν ἀγγέλων, καὶ δὲν τὸν ἐφυλάξετε.

54 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν ἄκουσαν ἐκεῖνα, ἐκόπτωνταν ἡ καρδίαις τους, καὶ ἔτριζαν εἰς ἐκεῖνον τὰ δοντιά τους.

55 Καὶ ἐκεῖνος μὲ τὸ νὰ εἶναι γεμάτος ἀπὸ Πνεῦμα ἅγιον ἀτένισεν εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶδε τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ εἶδε καὶ τὸν Ἰησοῦν ὁποὺ ἐστέκετον ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ·

56 Καὶ εἶπε· Νὰ, ὁποὺ βλέπω τοὺς οὐρανοὺς ἀνοικτοὺς, καὶ τὸν υἱὸν τοῦ ἀνθρώπου, ὁποὺ στέκεται ἀπὸ τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

57 Καὶ κράζοντες μεγάλην φωνὴν, ἔφραξαν τὰ αὐτία τους, καὶ ὥρμησαν ὅλοι μὲ ἕνα θυμὸν ἀπάνω του.

58 Καὶ τὸν βγάλαν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ τὸν ἐλιθοβόλησαν· καὶ οἱ μάρτυρες βγάλαν καὶ ἔθεσαν τὰ φορέματά τους εἰς τὰ ποδάρια κάποιου νέου, ὁποὺ ἐκράζετον Σαῦλον.

59 Καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Στέφανον, ὁ ὁποῖος ἐπροσευ-

γοντα· Κύριε Ἰησοῦ, δέξαι τὸ πνεῦμά μου.

60 Θεὶς δὲ τὰ γόνατα, ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ· Κύριε, μὴ στήσῃς αὐτοῖς τὴν ἁμαρτίαν ταύτην. Καὶ τοῦτο εἰπὼν, ἐκοιμήθη.

χετοι καὶ ἔλεγον· Ὦ Αὐθέντα Ἰησοῦ, δέξαι τὴν ψυχήν μου.

60 Καὶ γονατίζωσας, ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν καὶ εἶπεν· Κύριε, μὴν τοὺς λογαριάσῃς τὴν ἁμαρτίαν ἐτούτην. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτον τὸν λόγον, ἐκοιμήθη.

Κεφ. η'. 8.

ΣΑΥΛΟΣ δὲ ἦν συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ. Ἐγένετο δὲ ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ διωγμὸς μέγας ἐπὶ τὴν ἐκκλησίαν τὴν ἐν Ἱεροσολύμοις· πάντες τε διεσπάρησαν κατὰ τὰς χώρας τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, πλὴν τῶν ἀποστόλων.

2 Συνεκόμισαν δὲ τὸν Στέφανον ἄνδρες εὐλαβεῖς, καὶ ἐποιήσαντο κοπετὸν μέγαν ἐπ' αὐτῷ.

3 Σαῦλος δὲ ἐλυμαίνετο τὴν ἐκκλησίαν κατὰ τοὺς οἴκους εἰσπορευόμενος, σύρων τε ἄνδρας καὶ γυναῖκας, παρεδίδου εἰς φυλακήν.

4 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες διῆλθον, εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον.

5 Φίλιππος δὲ κατελθὼν εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, ἐκήρυσσεν αὐτοῖς τὸν Χριστόν.

6 Προσεῖχόν τε οἱ ὄχλοι

ΚΑΙ ὁ Σαῦλος ἦτον συμφονημένος εἰς τὸν φόνον τοῦ Στεφάνου. Καὶ ἐκείνην τὴν ἡμέραν ἔγινε μεγάλος διωγμὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ὁποὺ ἦτον εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ὅλοι ἐσκορπίσθηκαν εἰς ταῖς χώραις τῆς Ἰουδαίας καὶ Σαμαρείας, ἐξὼ ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους.

2 Καὶ ἄνδρες εὐλαβεῖς ἔφεραν εἰς τὸ μνῆμα τὸν Στέφανον, καὶ ἔκαμαν μεγάλον θρῆνον εἰς αὐτόν.

3 Καὶ ὁ Σαῦλος ἐκαταρπάζειν τὴν ἐκκλησίαν, ἐμβαίνωντας μέσα εἰς τὰ σπήτια, καὶ σύρωντας ἄνδρες καὶ γυναῖκας, τοὺς ἐπαράδιδεν εἰς τὴν φυλακήν.

4 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁποὺ ἐδιασκορπίσθηκαν (ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ) ἐτρυγύριζαν, εὐαγγελίζοντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ ὁ Φίλιππος ἐκατέβη εἰς πόλιν τῆς Σαμαρείας, καὶ ἐκήρυττε τὸν Χριστόν.

6 Καὶ τὸ πλῆθος ἐσχά-

τοῖς λεγομένοις ὑπὸ τοῦ Φιλίππου ὁμοθυμαδὸν, ἐν τῷ ἀκούειν αὐτοὺς καὶ βλέπειν τὰ σημεῖα ἃ ἐποίει.

7 Πολλῶν γὰρ τῶν ἐχόντων πνεύματα ἀκάθαρτα, βοῶντα μεγάλῃ φωνῇ ἐξῆρχετο· πολλοὶ δὲ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.

8 Καὶ ἐγένετο χαρὰ μεγάλη ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

9 Ἀνὴρ δέ τις ὀνόματι Σίμων, προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστῶν τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν.

10 Ὡι προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου, λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ μεγάλη.

11 Προσεῖχον δὲ αὐτῷ, διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.

12 Ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

13 Ὁ δὲ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ· θεωρῶν τε σημεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας ἐξίστατο.

7 Διότι πολλὰ πνεύματα ἀκάθαρτα βοῶντα φωνῇ μεγάλῃ ἐξῆρχοντο ἀπ' αὐτῶν· καὶ πολλοὶ παραλελυμένοι καὶ χωλοὶ ἐθεραπεύθησαν.

8 Καὶ ἐγένετο μεγάλη χαρὰ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ.

9 Ἀνήρ τις δὲ ὀνόματι Σίμων προϋπῆρχεν ἐν τῇ πόλει μαγεύων καὶ ἐξιστάνων τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας, λέγων εἶναί τινα ἑαυτὸν μέγαν·

10 εἰς ὃν προσεῖχον πάντες ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου λέγοντες· Οὗτός ἐστιν ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἡ καλουμένη μεγάλη.

11 προσεῖχον δὲ διὰ τὸ ἱκανῷ χρόνῳ ταῖς μαγείαις ἐξεστακέναι αὐτούς.

12 ὅτε δὲ ἐπίστευσαν τῷ Φιλίππῳ εὐαγγελιζομένῳ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ὀνόματος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες τε καὶ γυναῖκες.

13 καὶ ὁ Σίμων καὶ αὐτὸς ἐπίστευσε, καὶ βαπτισθεὶς ἦν προσκαρτερῶν τῷ Φιλίππῳ· θεωρῶν τε σημεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας ἐξίστατο.

7 Διατί πολλὰ πνεύματα ἀκάθαρτα ἐβγαίνασιν ἀπ' αὐτῶν, ὅπου τὰ εἶχασι, μὲ μεγάλην φωνὴν φωνάζοντας· καὶ πολλοὶ παράλυτοι καὶ κουτσοὶ ἐθεραπεύθηκαν.

8 Καὶ μεγάλη χαρὰ ἐγίνετο εἰς ἐκείνην τὴν πόλιν.

9 Καὶ κάποιος ἄνθρωπος, τὸ ὁποῖον τὸ ὄνομά του Σίμων, ἦτον ἀπὸ πρίτερα εἰς τὴν πόλιν καὶ ἐμάγευε καὶ ἐβύγαζε τὸ ἔθνος τῆς Σαμαρείας ἀποτὸν λέγοντας, λέγωντας τοῦ λόγου του πὼς εἶναι κανένας μεγάλος·

10 εἰς τὸν ὁποῖον ὅλοι ἀπὸ μικρὸν ἕως μεγάλον εἶχαν τὸν νοῦν τους, καὶ ἔλεγαν· Οὗτος εἶναι ἡ μεγάλη δύναμις τοῦ Θεοῦ.

11 Καὶ ἀπόβλεπαν εἰς αὐτόν, διατὶ τοὺς εἶχε βγάλει ἀπὸ τὸν νοῦν τους ἀρκετὸν καιρὸν μὲ τοὺς μαγείαις του.

12 Ἀμὴ ὅταν ἐπίστευσαν εἰς τὸν Φίλιππον, ὁποὺ εὐαγγέλιζε τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ ὀνόματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐβαπτίζοντο ἄνδρες καὶ γυναῖκες.

13 Καὶ αὐτὸς ὁ Σίμων ἐπίστευσε, καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη, ἐκράτειτον μαζὶ μὲ τὸν Φίλιππον· καὶ βλέποντας

μεῖα καὶ δυνάμεις μεγάλας γινομένας, ἐξιστατο.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἐν Ἱεροσολύμοις ἀπόστολοι ὅτι δέδεκται ἡ Σαμάρεια τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἵτινες καταβαντες προσηύξαντο περὶ αὐτῶν, ὅπως λάβωσι Πνεῦμα ἅγιον.

16 (Οὔπω γὰρ ἦν ἐπ' οὐδενὶ αὐτῶν ἐπιπεπτωκός, μόνον δὲ βεβαπτισμένοι ὑπῆρχον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Τότε ἐπετίθεσαν τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτοὺς, καὶ ἐλάμβανον Πνεῦμα ἅγιον.

18 Θεασάμενος δὲ ὁ Σίμων ὅτι διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τῶν ἀποστόλων δίδοται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, προσήνεγκεν αὐτοῖς χρήματα,

19 Λέγων· Δότε κἀμοὶ τὴν ἐξουσίαν ταύτην, ἵνα ᾧ ἐὰν ἐπιθῶ τὰς χεῖρας, λαμβάνῃ Πνεῦμα ἅγιον.

20 Πέτρος δὲ εἶπε πρὸς αὐτόν· Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἴη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεὰν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι.

21 Οὐκ ἔστι σοι μερὶς οὐδὲ κλῆρος ἐν τῷ λόγῳ τούτῳ· ἡ γὰρ

τὰ σημεῖα καὶ τὰς μεγάλας δυνάμεις, ὁποὺ ἐγίνοντο ἀπ' αὐτὸν, ἐθαύμαζε κατὰ πολλά.

14 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι ὁποὺ ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, ὅτι ἡ Σαμάρεια ἐδέχθη τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἔστειλαν εἰς αὐτοὺς τὸν Πέτρον καὶ Ἰωάννην·

15 Οἱ ὁποῖοι ὅταν ἐκατέβηκαν ἐπροσευχήθηκαν διὰ αὐτοὺς, διὰ νὰ λάβουν Πνεῦμα ἅγιον.

16 (Διατὶ ἀκόμι δὲν ἐπῆγε πέσει εἰς κανένα ἀπ' αὐτοὺς, ἀμὴ μονοχὰ ἦταν βαπτισμένοι εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.)

17 Καὶ τότε ἔβαιναν τὰ χεῖριά της ἀπάνω εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐπῆραν Πνεῦμα ἅγιον.

18 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Σίμων, ὅτι μὲ τὸ νὰ βαίνουν οἱ ἀπόστολοι τὰ χεῖρα τους ἀπάνω, δίδεται τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, τοὺς ἔφερεν ἄσπρα.

19 Λέγωντας· Δότε μου καὶ ἐμένα τὴν ἐξουσίαν αὐτὴν, εἰς ὁποιον βάλλω τὸ χεῖρι μου ἀπάνω του, νὰ πάρῃ Πνεῦμα ἅγιον.

20 Καὶ ὁ Πέτρος τοῦ εἶπε· Τὰ ἄσπρα σου ἂς εἶναι μαζύ μετ' ἐσένα εἰς ἀπώλειαν, διατὶ ἐλογιάσες ὅτι ἡ δωριὰ τοῦ Θεοῦ τὰ ἀποκτᾶται μὲ ἄσπρα.

21 Δὲν ἔχεις ἐσὺ μερτικὸν οὐδὲ κληρονομιὰν εἰς τὸ πρᾶ-

καρδία σου οὐκ ἐστιν εὐθεῖα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

22 Μετανόησον οὖν ἀπὸ τῆς κακίας σου ταύτης, καὶ δεήθητι τοῦ Θεοῦ, εἰ ἄρα ἀφεθήσεταί σοι ἡ ἐπίνοια τῆς καρδίας σου.

23 Εἰς γὰρ χολὴν πικρίας καὶ σύνδεσμον ἀδικίας ὁρῶ σε ὄντα.

24 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ Σίμων εἶπε· Δεήθητε ὑμεῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Κύριον, ὅπως μηδὲν ἐπέλθῃ ἐπ' ἐμὲ ὧν εἰρήκατε.

25 Οἱ μὲν οὖν, διαμαρτυράμενοι, καὶ λαλήσαντες τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλήμ, πολλάς τε κώμας τῶν Σαμαρειτῶν εὐηγγελίσαντο.

26 Ἀγγέλῳ δὲ Κυρίου ἐλάλησε πρὸς Φίλιππον, λέγων· Ἀνάστηθι καὶ πορεύου κατὰ μεσημβρίαν, ἐπὶ τὴν ὁδὸν τὴν καταβαίνουσαν ἀπὸ Ἱερουσαλὴμ εἰς Γάζαν· αὕτη ἐστὶν ἔρημος.

27 Καὶ ἀναστὰς ἐπορεύθη· καὶ ἰδοὺ, ἀνὴρ Αἰθίοψ εὐνοῦχος, δυνάστης Κανδάκης τῆς βασιλίσσης Αἰθιόπων, ὃς ἦν ἐπὶ πάσης τῆς γάζης αὐτῆς, ὃς ἐληλύθει προσκυνήσων εἰς Ἱερουσαλήμ.

γμα τοῦτο· διατὶ ἡ καρδία σου δὲν εἶναι ἴσια ὀμπρόσω εἰς τὸν Θεόν.

22 Μετανόησε λοιπὸν ἀπὸ τοῦτην τὴν κακίαν σου, καὶ παρακάλεσε τὸν Θεόν, ἂν τύχῃ νὰ σὲ συγχωρηθῇ ὁ λογισμὸς τῆς καρδίας σου.

23 Διατὶ βλέπω πὼς εἶσαι εἰς χολὴν πικρίας καὶ εἰς τὸ δεσμὸν τῆς ἀδικίας.

24 Ἀπεκρίθη ὁ Σίμων καὶ εἶπε· Παρακαλέσετε ἐσεῖς τὸν Κύριον διὰ λόγου μου, διὰ νὰ μὴν ἔλθῃ τίποτες κακὸν εἰς ἐμένα ἀπ' ἐκεῖνα ὁπού εἴπετε.

25 Ἐκεῖνοι λοιπόν, ἀφέντες ἐμαρτύρησαν, καὶ ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ἐγύρεψαν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ εἰς πολλαῖς χωραῖς τῶν Σαμαριτῶν ἐκήρυξαν τὸ εὐαγγέλιον.

26 Καὶ ἀγγέλου Κυρίου ἐλάλησε εἰς τὸν Φίλιππον, καὶ εἶπε· Σήκω καὶ πᾶγαινε εἰς τὸ μέρος τῆς μισημβρίας, εἰς τὸν γρᾶτα ὁπού κατεβαίνει ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλὴμ εἰς τὴν Γάζαν· καὶ αὐτὴ εἶναι ἔρημος.

27 Καὶ σηκώθη καὶ ἐπῆγε· καὶ ἰδού, ἕνας ἄνθρωπος ἀπὸ τὴν Αἰθιοπίαν εὐνοῦχος, δυνάστης τῆς Κανδάκης τῆς βασίλισσας τῶν Αἰθιόπων, ὁ ὁποῖος ἦτον πρωτος εἰς ὅλον τὸν πλοῦτον αὐτῆς τῆς βασιλίσσας, καὶ ἤλθεν νὰ προσκυνήσῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

28 Ἦν τε ὑποστρέφων, καὶ καθήμενος ἐπὶ τοῦ ἅρματος αὐτοῦ, καὶ ἀναγινώσκει τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα τῷ Φιλίππῳ· Προσέλθε, καὶ κολλήθητι τῷ ἅρματι τούτῳ.

30 Προσδραμὼν δὲ ὁ Φίλιππος, ἤκουσεν αὐτοῦ ἀναγινώσκοντος τοῦ προφήτου Ἡσαΐου, καὶ εἶπεν· Ἆρά γε γινώσκεις ἃ ἀναγινώσκεις;

31 Ὁ δὲ εἶπε· Πῶς γὰρ ἂν δυναίμην, ἐὰν μή τις ὁδηγήσει με; Παρεκάλεσε τε τὸν Φίλιππον ἀναβάντα καθίσαι σὺν αὐτῷ.

32 Ἡ δὲ περιοχὴ τῆς γραφῆς ἣν ἀνεγίνωσκεν, ἦν αὕτη· Ὡς πρόβατον ἐπὶ σφαγὴν ἤχθη· καὶ ὡς ἀμνὸς ἐναντίον τοῦ κείροντος αὐτὸν ἄφωνος, οὕτως οὐκ ἀνοίγει τὸ στόμα αὐτοῦ.

33 Ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ ἡ κρίσις αὐτοῦ ἤρθη· τὴν γενεὰν αὐτοῦ τίς διηγήσεται; ὅτι αἴρεται ἀπὸ τῆς γῆς ἡ ζωὴ αὐτοῦ.

34 Ἀποκριθεὶς δὲ ὁ εὐνοῦχος τῷ Φιλίππῳ, εἶπε· Δέομαί σου, περὶ τίνος ὁ προφήτης λέγει τοῦτο; περὶ ἑαυτοῦ, ἢ περί τινος ἑτέρου τινός;

35 Ἀνοίξας δὲ ὁ Φίλιππος τὸ στόμα αὐτοῦ, καὶ ἀρξάμενος

28 Καὶ γυρίζωντας ἐκάθηντον ἀπάνω εἰς τὸ ἁλογάμαξόν του, καὶ ἐδιάβαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν.

29 Καὶ τὸ Πνεῦμα εἶπε εἰς τὸν Φίλιππον· Σύρε κοντά, καὶ κόλλησε εἰς τὸ ἁλογάμαξόν του.

30 Καὶ ὁ Φίλιππος ἔδραμε καὶ τὸν ἄκουσεν ὅπου ἐδιάβαζε τὸν προφήτην Ἡσαΐαν, καὶ εἶπεν· Τάχα γνωρίζεις αὐτὰ ὁποὺ διαβάζεις;

31 Καὶ ὁ εὐνοῦχος εἶπε· Πῶς ἤθελα ἠμπορέσει, ἐὰν δὲν μὲ δείξῃ κανεὶς τὴν γραφήν; Καὶ παρακάλεσε τὸν Φίλιππον νὰ ἀνέβῃ νὰ καθίσῃ μετ' αὐτόν.

32 Καὶ τὸ μέρος τῆς γραφῆς ὅπου ἐδιάβαζεν, ἦτον ἔτσι· Ὡσὰν πρόβατον ἐφέρθηκε τὴν σφαγήν· καὶ ὡσὰν κριάρι βουβὸ εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ τὸ κουρεύουσι, ἄφωνον, τέτοιας λογῆς δὲν ἀνοίγει τὸ στόμα του.

33 Εἰς τὴν ταπείνωσίν του ἐπήρθη ἡ κρίσις του· ἀμὴ τὴν γενεάν του τίς ἠμπορεῖ νὰ τὴν διηγηθῇ; διὰ τοῦτο σκοτώνεται ἀπὸ τὴν γῆν ἡ ζωή του.

34 Καὶ ὁ εὐνοῦχος ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Φίλιππον· Παρακαλῶ σε, ὁ προφήτης διὰ ποῖον του λέγει ἔτσι τοῦτο; διὰ λόγου του, ἢ διὰ ἄλλον κανένα;

35 Καὶ ὁ Φίλιππος ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ ἀρχίζοντας ἀπὸ

ἀπο της γραφης ταυτης, εὐηγγελίσατο αὐτῳ τον Ιησοῦν.

36 Ὡς δὲ ἐπορεύοντο κατὰ την ὁδον, ἦλθον ἐπί τι ὕδωρ· καὶ φησιν ὁ εὐνοῦχος· Ἰδε ὕδωρ· τί κωλύει με βαπτισθηναι;

37 Εἶπε δὲ ὁ Φίλιππος· Εἰ πιστεύεις ἐξ ὅλης της καρδίας, ἔξεστιν· Ἀποκριθεὶς δὲ εἶπε· Πιστευω τὸν υἱὸν του Θεοῦ εἶναι τον Ιησοῦν Χριστον.

38 Καὶ ἐκέλευσε στηναι τὸ ἅρμα· καὶ κατέβησαν ἀμφότεροι εἰς τὸ ὕδωρ, ὁ, τε Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ ἐβάπτισεν αὐτόν.

39 Ὅτε δὲ ἀνέβησαν ἐκ τοῦ ὕδατος, Πνεῦμα Κυρίου ἥρπασε τὸν Φίλιππον, καὶ οὐκ εἶδεν αὐτὸν οὐκέτι ὁ εὐνοῦχος· ἐπορεύετο γαρ την ὁδον αὐτου χαίρων.

40 Φίλιππος δὲ εὑρέθη εἰς Ἄζωτον· καὶ διερχόμενος εὐηγγελίζετο τας πόλεις πασας, ἕως του ἐλθεῖν αὐτὸν εἰς Καισαρειαν.

της γραφης ταύτης, εὐαγγελισε τὸν Ιησοῦν.

36 Καὶ καθως ἐπεριπατοῦσαν εἰς την στρατιαν, ἐπῆγασιν εἰς ἕνα νερόν· καὶ λεγει ὁ εὐνοῦχος· Να νερόν· τί με ἐμποδίζει να βαπτισθῶ;

37 Καὶ ὁ Φιλιππος εἶπεν· Ἂν πιστευης με ὅλην σου την καρδιαν, ἠμπορεῖς· Καὶ ἐκεῖνος ἀπεκριθη καὶ εἶπε· Πιστευω τον υἱὸν τοῦ Θεοῦ, νὰ εἶναι ὁ Ιησοῦς Χριστός.

38 Καὶ ἐπρόσταξε νὰ σταθῇ το ἁλογάμαξόν του· καὶ κατεβηκαν καὶ οἱ δυο εἰς τὸ νερό, καὶ ὁ Φίλιππος καὶ ὁ εὐνοῦχος· καὶ τον ἐβάπτισεν.

39 Καὶ ὅταν εὐγηκαν ἀπὸ το νερόν, Πνεῦμα Κυρίου ἄρπαξε τὸν Φίλιππον, καὶ δὲν τον εἶδεν πλεον ὁ εὐνοῦχος· καὶ ἐπῆγεν την στρατα του χαιρων.

40 Καὶ ὁ Φίλιππος εὑρέθη εἰς την Ἄζωτον· καὶ περνωντας διὰ μέσου εὐαγγέλιζε ταῖς πόλεις ὅλαις, ἕως να πάγῃ εἰς την Καισαρειαν.

Κεφ. θ'. 9.

Ὁ δὲ Σαοὺλος ἔτι ἐμπνέων ἀπειλης καὶ φονου εἰς τοὺς μαθητὰς τοῦ Κυρίου, προσελθὼν τῳ ἀρχιερει,

2 Ἠτήσατο παρ αὐτοῦ ἐπιστολὰς εἰς Δαμασκὸν πρὸς τας

ΚΑΙ ὁ Σαοὺλος ἀκόμι πνεωντας φόβισμὸς καὶ φόνους εναντία των μαθητων τοῦ Κυρίου, ἐπῆγε εἰς τὸν ἀρχιερια,

2 Καὶ ἐζήτησεν ἀπ αὐτὸν ἐπιστολαῖς εἰς τὰ συναγωγια

συναγωγὰς, ὅπως ἐάν τινας εὕρῃ τῆς ὁδοῦ ὄντας ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας, δεδεμένους ἀγάγῃ εἰς Ἱερουσαλήμ.

3 Ἐν δὲ τῷ πορεύεσθαι, ἐγένετο αὐτὸν ἐγγίζειν τῇ Δαμασκῷ· καὶ ἐξαίφνης περιέλαμψεν αὐτὸν φῶς ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ·

4 Καὶ πεσὼν ἐπὶ τὴν γῆν, ἤκουσε φωνὴν λέγουσαν αὐτῷ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

5 Εἶπε δὲ Τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις· σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

6 Τρέμων τε καὶ θαμβῶν εἶπε· Κύριε, τί με θέλεις ποιῆσαι; Καὶ ὁ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀνάστηθι καὶ εἴσελθε εἰς τὴν πόλιν, καὶ λαληθήσεταί σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Οἱ δὲ ἄνδρες οἱ συνοδεύοντες αὐτῷ, εἱστήκεισαν ἐνεοί, ἀκούοντες μὲν τῆς φωνῆς, μηδένα δὲ θεωροῦντες.

8 Ἠγέρθη δὲ ὁ Σαοὺλ ἀπὸ τῆς γῆς· ἀνεῳγμένων δὲ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ, οὐδένα ἐθεώρει· χειραγωγοῦντες δὲ αὐτὸν, εἰσήγαγον εἰς Δαμασκόν.

ὅπου ἦταν εἰς τὴν Δαμασκὸν ἂν εὕρῃ ἐκεῖ τινὰς ὑπὸ εἶναι ἀπὸ τὴν αἵρεσιν αὐτὴν ἄνδρες καὶ γυναῖκας, νὰ τοὺς φέρῃ δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

3 Καὶ παγαίνοντας, ἐκεῖ ὑπὸ ἐσήμωνε εἰς τὴν Δαμασκὸν, ἐξαίφνης ἔσταψε τριγύρω του ἕνα φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανόν·

4 Καὶ πέφτωντας εἰς τὴν γῆν, ἄκουε φωνὴν ὅπου τοῦ ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώχνεις;

5 Καὶ αὐτὸς εἶπε· Ποῖος εἶσαι ἐσύ, Αὐθέντη; Καὶ ὁ Κύριος του εἶπε· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὅπου ἐσὺ κατατρέχεις· κακόν σου εἶναι νὰ κλοτζᾷς εἰς τὰ κεντρία.

6 Καὶ ὁ Σαοὺλ τρέμωντας καὶ ἀπορώντας εἶπε· Αὐθέντη, τί μὲ θέλεις νὰ κάμω; Καὶ ὁ Κύριος τοῦ εἶπε· Σήκω καὶ ἔμβα μέσα εἰς τὴν πολιν, καὶ θέλει σοῦ λαληθῇ, τί κάμνει χρεία νὰ κάμῃς.

7 Καὶ οἱ ἄνδρες ὅπου τὸν ἐσυνοδεύανε, ἐστέκοντα (ἐξιέκοντες καὶ) ἄφωνοι, ἐσωνοντας νὰ ἀκοῦσι τὴν φωνὴν, καὶ κανένα νὰ μὴν βλέπουσι.

8 Καὶ ὁ Σαοὺλ ἐσηκώθη ἀπὸ τὴν γῆν· καὶ εἶχε τὰ μάτια του ἀνοικτα, ἀμὴ κανένα ἄνθρωπον δὲν ἔβλεπε· καὶ οἱ συντρόφοι του βαστῶντες τον ἀπὸ τὸ χέρι, τὸν ἔμβασαν μέσα εἰς τὴν Δαμασκόν.

9 Καὶ ἦν ἡμέρας τρεῖς μὴ βλέπων· καὶ οὐκ ἔφαγεν, οὐδὲ ἔπιεν.

10 Ἦν δέ τις μαθητὴς ἐν Δαμασκῷ ὀνόματι Ἀνανίας, καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος ἐν ὁράματι· Ἀνανία. Ὁ δὲ εἶπεν· Ἰδοὺ ἐγώ, Κύριε.

11 Ὁ δὲ Κύριος πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς πορεύθητι ἐπὶ τὴν ῥύμην τὴν καλουμένην, Εὐθεῖαν, καὶ ζήτησον ἐν οἰκίᾳ Ἰούδα Σαῦλον ὀνόματι, Ταρσέα· ἰδοὺ γὰρ προσεύχεται.

12 Καὶ εἶδεν ἐν ὁράματι ἄνδρα ὀνόματι Ἀνανίαν εἰσελθόντα, καὶ ἐπιθέντα αὐτῷ χεῖρα, ὅπως ἀναβλέψῃ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Ἀνανίας· Κύριε, ἀκήκοα ἀπὸ πολλῶν περὶ τοῦ ἀνδρὸς τούτου, ὅσα κακὰ ἐποίησε τοῖς ἁγίοις σου ἐν Ἰερουσαλήμ·

14 Καὶ ὧδε ἔχει ἐξουσίαν παρὰ τῶν ἀρχιερέων, δῆσαι πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομά σου.

15 Εἶπε δὲ πρὸς αὐτὸν ὁ Κύριος· Πορεύου, ὅτι σκεῦος ἐκλογῆς μοί ἐστιν οὗτος, τοῦ βαστάσαι τὸ ὄνομά μου ἐνώπιον ἐθνῶν, καὶ βασιλέων, υἱῶν τε Ἰσραήλ.

9 Καὶ ἔκαμε τρεῖς ἡμέρας ὅπου δὲν ἔβλεπε· καὶ μήτε ἔφαγε, μήτε ἔπιε.

10 Καὶ ἐκεῖ εἰς τὴν Δαμασκὸν ἦτον ἕνας μαθητὴς τὸ ὄνομα του Ἀνανίας, καὶ εἶπε τὸ Κύριος δι' ὁράματος· Ὦ Ἀνανία. Καὶ ἐκεῖνος εἶπε· Νά με ἐδῶ, Αὐθέντη.

11 Καὶ εἶπε τὸ Κύριος· Σήκω καὶ σύρε εἰς τὴν γειτονίαν ὁπου κράζουν Ἴσα, καὶ ζήτησε εἰς τὸ σπίτι του Ἰούδα κάποιον τὸ ὄνομά του Σαῦλον, ὁπου εἶναι Ταρσεύς· διατὶ τώρα τὴν ὥραν προσεύχεται.

12 Καὶ ὁ Σαῦλος εἶδε διὰ μέσου ὁράματος ἕνα ἄνδρα τὸ ὄνομά του Ἀνανίαν, ὁπου ἐμβῆκε μέσα, καὶ ἔβαλε τὰ χέρια του, διὰ νὰ ξαναβλέψῃ.

13 Καὶ ὁ Ἀνανίας ἀπεκρίθη· Αὐθέντη, ἤκουσα ἀπὸ πολλοὺς διὰ τὸν ἄνδρα τοῦτον, πόσα κακὰ ἔκαμε εἰς τοὺς ἁγίους σου εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ·

14 Καὶ ἐδῶ ἔχει ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς, νὰ δέσῃ ὅλους, ὁποὺ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομά σου.

15 Καὶ ὁ Κύριος του εἶπε· Σύρε, ὅτι οὗτος εἶναι ἀγγεῖον μου διαλεγμένον, νὰ βαστάξῃ τὸ ὄνομά μου ἔμπροσθα εἰς τὰ ἔθνη, καὶ εἰς τοὺς βασιλεῖς, καὶ εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ.

16 Ἐγω γὰρ ὑποδείξω αὐτῳ ὅσα δεῖ αὐτὸν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματός μου παθεῖν.

17 Ἀπῆλθε δὲ Ἀνανίας; καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὴν οἰκιαν· καὶ ἐπιθεὶς ἐπ' αὐτὸν τας χεῖρας, εἶπε· Σαὴλ ἀδελφέ, ὁ Κύριος ἀπέσταλκέ με, (Ἰησοῦς ὁ ὀφθεὶς σοι ἐν τῇ ὁδῷ ᾗ ἠρχου,) ὅπως ἀναβλέψῃς, καὶ πλησθῇς Πνεύματος ἁγίου.

18 Καὶ εὐθέως ἀπέπεσον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτοῦ ὡσεὶ λεπίδες, ἀνέβλεψέ τε παραχρῆμα· καὶ ἀναστας ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ λαβὼν τροφὴν ἐνίσχυσεν· Ἐγένετο δὲ ὁ Σαῦλος μετα τῶν ἐν Δαμασκῷ μαθητῶν ἡμέρας τινάς.

20 Καὶ εὐθέως ἐν ταῖς συναγωγαῖς ἐκήρυσσε τον Χριστον, ὅτι οὗτος ἐστι ὁ υἱος τοῦ Θεοῦ.

21 Ἐξίσταντο δὲ πάντες οἱ ἀκοντες, καὶ ἔλεγον· Οὐχ οὗτός ἐστιν ὁ πορθήσας ἐν Ἱερουσαλὴμ τους ἐπικαλουμένους τὸ ὄνομα τοῦτο· καὶ ὧδε εἰς τοῦτο ἐληλυθει ἵνα δεδεμένους αὐτους ἀγάγῃ ἐπὶ τοὺς ἀρχιερεις;

22 Σαῦλος δὲ μᾶλλον ἐνεδυναμοῦτο, καὶ συνέχυνε τους Ἰουδαίους τοὺς κατοικοῦντας ἐν

16 Διατὶ ἐγὼ θέλω τοῦ δείξει, ὅσα πρέπει νὰ παθῇ αὐτος διὰ τὸ ὄνομά μου.

17 Καὶ ὁ Ἀνανίας ὑπῆγε, καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ σπῆτι ἐκεῖνο· καὶ βάζοντας τα χεριά του ἐπάνω εἰς αὐτον, εἶπε· Σαὴλ ἀδελφε, ὁ Κυριος, (ὁ Ἰησους, ὁπου σὲ ἐφάνη εἰς τὴν γράταν ὁπου ἤρχεσαι,) μὲ ἐστειλε, διὰ νὰ ξαναβλέψῃς, καὶ νὰ γεμισθῇς Πνευμα ἅγιον.

18 Καὶ παρευθυς ἔπεσαν κάτω ἀπὸ τα μάτια του ὡσαν λέπια, καὶ ἐκείνην την ὥραν ἐμπαιδεύτηκε· καὶ ὡσαν ἐσηκώθη, ἐβαπτίσθη.

19 Καὶ τρώγωντας φαγὶ ἐδυνάμωσε τὸν λόγο του· Καὶ ἐκαμε καμποσαις ἡμέραις ὁ Σαυλος ἐκεῖ μὲ τοὺς μαθηταίδες, ὁπου ἦταν εἰς την Δαμασκόν.

20 Καὶ παρευθυς μέσα εἰς τα συναγωγια ἐκήρυττε τον Χριστον, ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ γιος τοῦ Θεοῦ.

21 Καὶ ὅλοι ὅσοι τὸν ἄκουαν ἐθαυμάζωνταν, καὶ ἐλεγαν· Δὲν εἶναι ἐτοῦτος ὁπου ἐκήρυττεν εἰς την Ἱερουσαλὴμ ἐκεινους ὁπου ἐπικαλοῦνταν τὸ ὄνομα ἐτοῦτο· καὶ διατοῦτο ἦλθε καὶ ἐδῶ, διὰ νὰ τοὺς πάγῃ δεμένους εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς;

22 Καὶ ὁ Σαυλος περισσότερον ἐδυναμώνετον, καὶ ἐσυγχυζε τοὺς Ἰουδαίους ὁπου

Δαμασκῷ, συμβιβάζων ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστός.

23 Ὡς δὲ ἐπληροῦντο ἡμέραι ἱκαναί, συνεβουλεύσαντο οἱ Ἰουδαῖοι ἀνελεῖν αὐτόν.

24 Ἐγνώσθη δὲ τῷ Σαύλῳ ἡ ἐπιβουλὴ αὐτῶν· παρετηροῦντο τε τὰς πύλας ἡμέρας τε καὶ νυκτός, ὅπως αὐτὸν ἀνέλωσι.

25 Λαβόντες δὲ αὐτὸν οἱ μαθηταὶ νυκτὸς καθῆκαν διὰ τοῦ τείχους, χαλάσαντες ἐν σπυρίδι.

26 Παραγενόμενος δὲ ὁ Σαῦλος εἰς Ἱερουσαλήμ, ἐπείρᾶτο κολλᾶσθαι τοῖς μαθηταῖς· καὶ πάντες ἐφοβοῦντο αὐτόν, μὴ πιστεύοντες ὅτι ἐστὶ μαθητής.

27 Βαρνάβας δὲ ἐπιλαβόμενος αὐτοῦ, ἤγαγε πρὸς τοὺς ἀποστόλους, καὶ διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ἐν τῇ ὁδῷ εἶδε τὸν Κύριον, καὶ ὅτι ἐλάλησεν αὐτῷ, καὶ πῶς ἐν Δαμασκῷ ἐπαρρησιάσατο ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Ἰησοῦ.

28 Καὶ ἦν μετ' αὐτῶν εἰσπορευόμενος καὶ ἐκπορευόμενος ἐν Ἱερουσαλήμ, καὶ παρρησιαζόμενος ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

29 Ἐλάλει τε καὶ συνεζήτει πρὸς τοὺς Ἕλληνας· οἱ δὲ ἐπεχείρουν αὐτὸν ἀνελεῖν.

30 Ἐπιγνόντες δὲ οἱ ἀδελφοὶ κατήγαγον αὐτὸν εἰς Καισάρειαν, καὶ ἐξαπέστειλαν αὐτὸν εἰς Ταρσόν.

31 Ἡ μὲν οὖν ἐκκλησία καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἶχεν εἰρήνην, οἰκοδομουμένη καὶ πορευομένη τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐπληθύνετο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδα.

33 Εὗρε δέ τινα ἐκεῖ ἄνθρωπον ὀνόματι Αἰνέαν ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάττου, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπε πρὸς αὐτὸν ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς Χριστός· ἀνάστηθι καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδα καὶ τὸν Σαρωνᾶ, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἣ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἔργων ἀγαθῶν καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ ἔθηκαν ἐν ὑπερῴῳ.

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδας τῇ Ἰόππῃ οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν παρακαλοῦντες· Μὴ ὀκνήσῃς διελθεῖν ἕως ἡμῶν.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον, καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος καὶ θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα εἶπε· Ταβιθά, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς· καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα ἀνέστησεν αὐτήν· καὶ φωνήσας τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ ἐπίστευσαν πολλοὶ ἐπὶ τὸν Κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι ἐν Ἰόππῃ παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

10 Ἀνὴρ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διὰ παντός·

3 εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς ὡσεὶ περὶ ὥραν ἐνάτην τῆς ἡμέρας ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ καὶ ἔμφοβος γενόμενος εἶπε· Τί ἐστιν, κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνά τινα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος·

6 οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, οὗ ἐστὶν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ ποιεῖν.

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ διηγησάμενος ἅπαντα ὑμῖν ἀπέστειλεν εἰς τὴν Ἰόππην.

8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁδοιπορούντων ἐκείνων καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων ἀνέβη ὁ Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι περὶ ὥραν ἕκτην.

9 Ἐγένετο δὲ πρόσπεινος καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ αὐτῶν ἐγένετο ἐπ' αὐτὸν ἔκστασις,

10 καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγότα καὶ καταβαῖνόν τι σκεῦος ὡς ὀθόνην μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἐπὶ τῆς γῆς,

11 ἐν ᾧ ὑπῆρχεν πάντα τὰ τετράποδα καὶ ἑρπετὰ τῆς γῆς καὶ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

12 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς Πέτρε θῦσον καὶ φάγε.

13 Εἶπε δὲ ὁ Πέτρος· Μηδαμῶς, κύριε, ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν καὶ ἀκάθαρτον.

14 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.

15 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ εὐθὺς ἀνελήμφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

16 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδεν, ἰδοὺ οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ὑπὸ τοῦ Κορνηλίου διερωτήσαντες τὸν οἶκον τοῦ Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα,

17 καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνταῦθα ξενίζεται.

18 Τοῦ δὲ Πέτρου διενθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος εἶπε τὸ Πνεῦμα αὐτῷ· Ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·

19 ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, ὅτι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

20 Κατάβηθι δὲ καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς μηδὲν διακρινόμενος, ὅτι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ ὁ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας εἶπε· Ἰδοὺ ἐγώ εἰμι ὃν ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν πάρεστε;

22 Οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν καὶ μαρτυρούμενος ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισεν. Τῇ δὲ ἐπαύριον ἀναστὰς ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καί τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ.

24 Τῇ δὲ ἐπαύριον εἰσῆλθεν εἰς Καισάρειαν. Ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτοὺς συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο τοῦ εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας προσεκύνησεν.

26 Ὁ δὲ Πέτρος ἤγειρεν αὐτὸν λέγων· Ἀνάστηθι· καὶ ἐγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῷ εἰσῆλθε καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς·

28 ἔφη τε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· κἀμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον·

29 διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς. Πυνθάνομαι οὖν τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην τὴν ἐνάτην προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου, καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ

31 καὶ φησί· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.

33 Ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρός σε, καὶ σὺ καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος. Νῦν οὖν πάντες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα εἶπε· Ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήμπτης ὁ Θεός,

35 ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην δεκτὸς αὐτῷ ἐστιν.

36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτος ἐστὶ πάντων κύριος·

37 ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας μετὰ τὸ βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης,

38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρὲθ ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ.

39 Καὶ ἡμεῖς μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἐν τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ Ἰερουσαλήμ· ὃν καὶ ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου·

40 τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι,

41 οὐ παντὶ τῷ λαῷ ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·

42 καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.

44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου πνεύματος ἐκκέχυται·

46 ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν.

47 Τότε ἀπεκρίθη Πέτρος· Μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαι τις δύναται τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον ὡς καὶ ἡμεῖς;

48 Προσέταξε δὲ αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ βαπτισθῆναι. Τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

11 Ἤκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς,

3 λέγοντες ὅτι Εἰσῆλθες πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

4 Ἀρξάμενος δὲ Πέτρος ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς λέγων·

5 Ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος, καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὅραμα καταβαῖνόν τι σκεῦος ὡς ὀθόνην μεγάλην τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρι ἐμοῦ·

6 εἰς ἣν κατανοήσας ἐνέβλεπον καὶ ἐθεώρουν τὰ τετράποδα τῆς γῆς καὶ τὰ θηρία καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

7 Ἤκουσα δὲ καὶ φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀναστὰς Πέτρε θῦσον καὶ φάγε.

8 Εἶπον δέ· Μηδαμῶς, κύριε, ὅτι κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Ἀπεκρίθη δὲ φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε σὺ μὴ κοίνου.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη τὰ πάντα εἰς τὸν οὐρανόν.

11 Καὶ ἰδοὺ ἄνδρες τρεῖς ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρός με.

12 Εἶπε δὲ τὸ Πνεῦμα μοι συνελθεῖν αὐτοῖς μηδὲν διακρίνοντα. Ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός·

13 ἀπήγγειλε δὲ ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα· Ἀπόστειλον εἰς Ἰόππην καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον,

14 ὃς λαλήσει ῥήματα πρὸς σὲ ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου.

15 Ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτοὺς ὡσπερ καὶ ἐφ' ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ·

16 ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος τοῦ Κυρίου ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισεν ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

17 Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν πιστεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἐγὼ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;

18 Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν καὶ ἐδόξασαν τὸν Θεὸν λέγοντες· Ἄρα καὶ τοῖς ἔθνεσι τὴν μετάνοιαν εἰς ζωὴν ἔδωκεν ὁ Θεός.

19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες ἐλθόντες εἰς Ἀντιόχειαν ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἕλληνας εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

21 Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν, πολύς τε ἀριθμὸς ὁ πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς οὔσης ἐν Ἱεροσολύμοις περὶ αὐτῶν· καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας.

23 Ὃς παραγενόμενος καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τὴν τοῦ Θεοῦ ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ·

24 ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως. Καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.

25 Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ἀναζητῆσαι Σαῦλον· καὶ εὑρὼν ἤγαγεν εἰς Ἀντιόχειαν.

26 Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς καὶ ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαί τε πρώτως ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.

27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱεροσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν.

28 Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἄγαβος ἐσήμανε διὰ τοῦ Πνεύματος λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅς ἐστιν ἐπὶ Κλαυδίου.

29 Τῶν δὲ μαθητῶν καθὼς εὐπορεῖτό τις ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς·

30 ὃ καὶ ἐποίησαν, ἀποστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

12 Κατ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλε Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

2 Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου μαχαίρᾳ.

3 Ἰδὼν δὲ ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον. Ἦσαν δὲ αἱ ἡμέραι τῶν ἀζύμων.

4 Καὶ πιάσας αὐτὸν ἔθετο εἰς φυλακήν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν, βουλόμενος μετὰ τὸ πάσχα ἀναγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ.

5 Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν περὶ αὐτοῦ.

6 Ὅτε δὲ ἤμελλεν προάγειν αὐτὸν ὁ Ἡρῴδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν δεδεμένος ἁλύσεσι δυσί, φύλακες δὲ πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν.

7 Καὶ ἰδοὺ ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου ἤγειρεν αὐτὸν λέγων· Ἀνάστα ἐν τάχει. Καὶ ἐξέπεσον αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν αὐτοῦ.

8 Εἶπε δὲ ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Ζῶσαι καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Καὶ ἐποίησεν οὕτως. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει, καὶ οὐκ ἤδει ὅτι ἀληθές ἐστι τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου, ἔδοξε δὲ ὅραμα βλέπειν.

10 Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν ἦλθον ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτοῖς ἠνοίγη αὐτομάτη· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν, καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ.

11 Καὶ ὁ Πέτρος ἐν ἑαυτῷ γενόμενος εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ καὶ ἐξείλατό με ἐκ χειρὸς Ἡρῴδου καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Συνιδών τε ἦλθε πρὸς τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

13 Κρούσαντος δὲ αὐτοῦ τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι ὀνόματι Ῥόδη,

14 καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλε τὸν Πέτρον ἑστάναι πρὸ τοῦ πυλῶνος.

15 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· Μαίνῃ. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο οὕτως ἔχειν. Οἱ δὲ ἔλεγον· Ὁ ἄγγελος αὐτοῦ ἐστιν.

16 Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων· ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτὸν καὶ ἐξέστησαν.

17 Κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾶν διηγήσατο πῶς ὁ Κύριος αὐτὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς· εἶπε δὲ· Ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

18 Γενομένης δὲ ἡμέρας οὐκ ὀλίγος τάραχος ἦν ἐν τοῖς στρατιώταις τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο.

19 Ἡρῴδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν καὶ μὴ εὑρὼν ἀνακρίνας τοὺς φύλακας ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι· καὶ κατελθὼν ἀπὸ Ἰουδαίας εἰς Καισάρειαν διέτριβεν.

20 Ἦν δὲ θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· οἱ δὲ ὁμοθυμαδὸν παρῆσαν πρὸς αὐτόν, καὶ πείσαντες Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως φίλον τοῦτον ᾐτοῦντο εἰρήνην διὰ τὸ τρέφεσθαι τὴν χώραν αὐτῶν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.

21 Τακτῇ δὲ ἡμέρᾳ ὁ Ἡρῴδης ἐνδυσάμενος ἐσθῆτα βασιλικὴν καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος ἐδημηγόρει πρὸς αὐτούς.

22 Ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ καὶ οὐκ ἀνθρώπου.

23 Παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ, καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξε.

24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.

25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν εἰς Ἱερουσαλὴμ πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μᾶρκον.

13 Ἦσαν δὲ ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι ὡς Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναήν τε Ἡρῴδου τοῦ τετραάρχου σύντροφος καὶ Σαῦλος.

2 Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Ἀφορίσατε δή μοι τὸν Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον εἰς τὸ ἔργον ὃ προσκέκλημαι αὐτούς.

3 Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἀπέλυσαν.

4 Αὐτοὶ μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου πνεύματος κατῆλθον εἰς Σελεύκειαν, ἐκεῖθέν τε ἀπέπλευσαν εἰς Κύπρον·

5 καὶ γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι κατήγγελλον τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ἐν ταῖς συναγωγαῖς τῶν Ἰουδαίων· εἶχον δὲ καὶ Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Διελθόντες δὲ ὅλην τὴν νῆσον ἄχρι Πάφου εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφήτην Ἰουδαῖον, ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,

7 ὃς ἦν σὺν τῷ ἀνθυπάτῳ Σεργίῳ Παύλῳ, ἀνδρὶ συνετῷ· οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν καὶ Σαῦλον ἐπεζήτησε ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

8 Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλύμας ὁ μάγος, οὕτω γὰρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ, ζητῶν διαστρέψαι τὸν ἀνθύπατον ἀπὸ τῆς πίστεως.

9 Σαῦλος δὲ ὁ καὶ Παῦλος πλησθεὶς πνεύματος ἁγίου ἀτενίσας εἰς αὐτὸν

10 εἶπε· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥᾳδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς τοῦ Κυρίου τὰς εὐθείας;

11 Καὶ νῦν ἰδοὺ χεὶρ Κυρίου ἐπὶ σέ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ. Παραχρῆμα δὲ ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος, καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς.

12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς ἐπίστευσε, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

13

ζοὶ κατηχηθησαν αὐτὸν εἰς Καισαρειαν, καὶ ἐξαπεστειλαν αὐτον εἰς Ταρσόν.

31 Αἱ μεν οὖν ἐκκλησιαι καθ' ὅλης της Ἰουδαίας καὶ Γαλιλαίας καὶ Σαμαρείας εἰχον εἰρηνην, οἰκοδομούμεναι καὶ πορευόμεναι τῷ φόβῳ τοῦ Κυρίου, καὶ τῇ παρακλήσει τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Ἐγένετο δὲ Πέτρον διερχόμενον διὰ πάντων, κατελθεῖν καὶ πρὸς τοὺς ἁγίους τοὺς κατοικοῦντας Λύδδαν.

33 Εὗρε δὲ ἐκεῖ ἄνθρωπόν τινα Αἰνέαν ὀνόματι, ἐξ ἐτῶν ὀκτὼ κατακείμενον ἐπὶ κραβάττου, ὃς ἦν παραλελυμένος.

34 Καὶ εἶπεν αὐτῷ ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ἰᾶταί σε Ἰησοῦς ὁ Χριστός· ἀνάστηθι, καὶ στρῶσον σεαυτῷ. Καὶ εὐθέως ἀνέστη.

35 Καὶ εἶδον αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες Λύδδαν καὶ τὸν Σαρωνα, οἵτινες ἐπέστρεψαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

36 Ἐν Ἰόππῃ δέ τις ἦν μαθήτρια ὀνόματι Ταβιθά, ἡ διερμηνευομένη λέγεται Δορκάς· αὕτη ἦν πλήρης ἀγαθῶν ἔργων καὶ ἐλεημοσυνῶν ὧν ἐποίει.

37 Ἐγένετο δὲ ἐν ταῖς ἡμέρ-

το ἐγνώρισαν, τον ἔφεραν εἰς την Καισάρειαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τον ἔστειλαν εἰς την Ταρσόν.

31 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ὅπου ἦταν εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, καὶ εἰς την Γαλιλαίαν, καὶ εἰς την Σαμάρειαν, εἶχαν εἰρήνην, καὶ οἰκοδομοῦνταν, καὶ ὑπάγαιναν μὲ τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, καὶ μὲ την παρηγορίαν τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐπληθύνοντο.

32 Καὶ περνώντας ὁ Πέτρος διὰ μέσου ὅλων, ἐκατέβη καὶ εἰς τοὺς ἁγίους ὁπου ἐκατοικοῦσαν εἰς την Λύδδαν.

33 Καὶ ἐκεῖ εὗρηκεν ἕνα ἄνθρωπον τὸ ὄνομα τοῦ Αἰνέαν, ὁπου ἐκατέτιτο ἀπὸ ὀκτὼ χρόνους εἰς τὸ κριββάτι, καὶ ἦτον παραλυτος.

34 Καὶ εἶπέν του ὁ Πέτρος· Αἰνέα, ὁ Ἰησοῦς Χριστος σε ἰατρεύει· σήκω ἀπάνω, καὶ στρῶσε τὸ κριββάτι σου. Καὶ παρευθὺς ἐσηκώθη.

35 Καὶ εἶδάν τον ὅλοι ἐκεῖνοι ὁπου ἐκατοικοῦσαν Λύδδαν καὶ τὸν Σάρωνα, οἱ ὁποῖοι ἐγύρισαν εἰς τὸν Κύριον.

36 Καὶ εἰς την Ἰόππην ἦτον κάποια μαθήτρια, τὸ ὄνομά της Ταβιθά, ἡ ὁποῖα μεταγλωττιζομένη λέγεται Ζαρκάδι· ἦτανε γεμάτη ἀπὸ καλα ἔργα καὶ ἀπὸ ἐλεημοσύνας ὁπου ἔκαμνε.

37 Καὶ ταῖς ἡμέραις ἐκεί-

ραις ἐκείναις ἀσθενήσασαν αὐτὴν ἀποθανεῖν· λούσαντες δὲ αὐτὴν ἔθηκαν ἐν ὑπερ-

38 Ἐγγὺς δὲ οὔσης Λύδδης τῆ Ἰόππῃ, οἱ μαθηταὶ ἀκούσαντες ὅτι Πέτρος ἐστὶν ἐν αὐτῇ, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας πρὸς αὐτὸν, παρακαλοῦντες μὴ ὀκνῆσαι διελθεῖν ἕως αὐτῶν.

39 Ἀναστὰς δὲ Πέτρος συνῆλθεν αὐτοῖς· ὃν παραγενόμενον ἀνήγαγον εἰς τὸ ὑπερῷον· καὶ παρέστησαν αὐτῷ πᾶσαι αἱ χῆραι κλαίουσαι, καὶ ἐπιδεικνύμεναι χιτῶνας καὶ ἱμάτια ὅσα ἐποίει μετ' αὐτῶν ὢν ἡ Δορκάς.

40 Ἐκβαλὼν δὲ ἔξω πάντας ὁ Πέτρος, θεὶς τὰ γόνατα προσηύξατο· καὶ ἐπιστρέψας πρὸς τὸ σῶμα, εἶπε· Ταβιθὰ, ἀνάστηθι. Ἡ δὲ ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῆς, καὶ ἰδοῦσα τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Δοὺς δὲ αὐτῇ χεῖρα, ἀνέστησεν αὐτήν· φωνήσας δὲ τοὺς ἁγίους καὶ τὰς χήρας, παρέστησεν αὐτὴν ζῶσαν.

42 Γνωστὸν δὲ ἐγένετο καθ' ὅλης τῆς Ἰόππης· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν ἐπὶ τὸν Κύριον.

43 Ἐγένετο δὲ ἡμέρας ἱκανὰς μεῖναι αὐτὸν ἐν Ἰόππῃ

ναις ἰσχνάνθη καὶ ἀσθένησε καὶ ἀπέθανε· καὶ ὡσὰν τὴν ἔλουσαν τὴν ἔβαλαν εἰς τὸ ἀνώγ.

38 Καὶ μὲ τὸ εἶναι σταμὰ εἰς τὴν Ἰόππην ἡ Λύδδα, οἱ μαθητάδες ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι ὁ Πέτρος εἶναι εἰς τὴν Λύδδαν, ἀπέστειλαν δύο ἄνδρας εἰς αὐτὸν, παρακαλῶντας τὸν τὰ μὴ ὀκνήσῃ νὰ ἐλθῃ ἕως εἰς αὐτούς.

39 Καὶ ὁ Πέτρος ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μαζὺ μετ' αὐτούς· ὁποῦ ὡσὰν ἦλθε τὸν ἀνέβασαν εἰς τὸ ἀνώγι· καὶ ἐγάθησαν τριγύρω του ὅλες ἡ χῆρες, καὶ ἔκλαιαν, καὶ τοῦ ἐδιήγιαν τὰ ὑποκάμισα καὶ τὰ φορέματα ὁπῦ ἔκαμε ὅταν ἦτον μετ' αὐταῖς ἡ Ζαρκάδι.

40 Καὶ ὁ Πέτρος τους ἐβγαλεν ὅλους ἔξω, καὶ γονατίζωντας ἐπροσευχήθη· καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸ κορμὶ, καὶ εἶπε· Ταβιθὰ, σήκω ἀπάνω. Καὶ ἐκείνη ἄνοιξε τὰ μάτιά της, καὶ ὡσὰν εἶδε τὸν Πέτρον, ἀνεκάθισε.

41 Καὶ δίδωντάς της τὸ χέρι του, τὴν ἐσήκωσε. καὶ ἐβάλησε τους ἁγίους, καὶ ταῖς χῆραις, καὶ τους τὴν ἐπαράστησε ζωντανήν.

42 Καὶ ἐμαθτεύθη ἔτυτο εἰς ὅλην τὴν Ἰόππην· καὶ πολλοὶ ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον.

43 Καὶ αὐτὸς ἀπόμεινε ἀρκεταῖς ἡμέραις εἰς τὴν Ἰοπ-

παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ.

πην, σημὰ εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα.

Κεφ. ι'. 10.

1 ΑΝΗΡ δέ τις ἦν ἐν Καισαρείᾳ ὀνόματι Κορνήλιος, ἑκατοντάρχης ἐκ σπείρης τῆς καλουμένης Ἰταλικῆς,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, σὺν παντὶ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ποιῶν τε ἐλεημοσύνας πολλὰς τῷ λαῷ, καὶ δεόμενος τοῦ Θεοῦ διαπαντός·

3 Εἶδεν ἐν ὁράματι φανερῶς, ὡσεὶ ὥραν ἐνάτην τῆς ἡμέρας, ἄγγελον τοῦ Θεοῦ εἰσελθόντα πρὸς αὐτὸν, καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Κορνήλιε.

4 Ὁ δὲ ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἐμφοβος γενόμενος, εἶπε· Τί ἐστι Κύριε; Εἶπε δὲ αὐτῷ· Αἱ προσευχαί σου καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβησαν εἰς μνημόσυνον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ νῦν πέμψον εἰς Ἰόππην ἄνδρας, καὶ μετάπεμψαι Σίμωνά τινα ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος.

6 Οὗτος ξενίζεται παρά τινι Σίμωνι βυρσεῖ, ᾧ ἐστὶν οἰκία παρὰ θάλασσαν· οὗτος λαλήσει σοι τί σε δεῖ

Καὶ κάποιος ἄνθρωπος ἦτον εἰς τὴν Καισάρειαν, τὸ ὄνομα τοῦ Κορνήλιος, ἑκατόνταρχος ἀπὸ τὸ τάγμα ὁποῦ ἐκράζετον Ἰταλικόν,

2 Εὐσεβὴς καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν, μὲ ὅλον τὸ σπίτι του, κάμνωντας ἐλεημοσύνας πολλὰς εἰς τὸν λαὸν, καὶ παρακαλῶντας τὸν Θεὸν πάντοτε·

3 Εἶδεν εἰς τὸ ὅραμά του φανερὰ, σημὰ εἰς τὴν ἐνάτην ὥραν τῆς ἡμέρας, ἕνα ἄγγελον τοῦ Θεοῦ ὁποῦ ἤλθεν εἰς αὐτὸν, καὶ τοῦ εἶπε· Ὦ Κορνήλιε.

4 Καὶ ἐκεῖνος ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ ἐφοβήθη, καὶ εἶπέν του· Τί εἶναι, Αὐθέντη; Καὶ ὁ ἄγγελος του εἶπε· Αἱ προσευχαί σου καὶ ἐλεημοσύναι σου ἀνέβηκαν εἰς μνημόσυνον ἐμπροσθά εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ τώρα πέμψαι εἰς τὴν Ἰόππην ἄνδρας, καὶ προσκάλεσε κάποιον Σίμωνα ὁ ὁποῖος κράζεται Πέτρος.

6 Οὗτος εὑρίσκεται σημα εἰς κάποιον Σίμωνα γναφέα, τὸ ὁποῖον τὸ σπίτι του εἶνα εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ αὐτὸς θέλει σοῦ εἰπεῖ τί σε πρέπει

7 Ὡς δὲ ἀπῆλθεν ὁ ἄγγελος ὁ λαλῶν τῷ Κορνηλίῳ, φωνήσας δύο τῶν οἰκετῶν αὐτοῦ, καὶ στρατιώτην εὐσεβῆ τῶν προσκαρτερούντων αὐτῷ,

7 Καὶ ὡσὰν ἐδιάβη ὁ ἄγγελος ὁποῦ ἐλάλει εἰς τὸν Κορνήλιον, αὐτος ἐλάλησε δυὸ ἀπὸ τοὺς δουλευτάδες τε, καὶ ἕνα στρατιώτην εὐσεβῆ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ ἐγκουνταν πάντα μετ αὐτον,

8 Καὶ ἐξηγησάμενος αὐτοῖς ἅπαντα, ἀπέστειλεν αὐτοὺς εἰς τὴν Ἰόππην.

8 Καὶ ἐδιηγήθηκεν τες ὁλα τα πραγματα, καὶ τες ἔστειλε εις την Ἰόππην.

9 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐκείνων ὁδοιπορούντων ἐκείνων, καὶ τῇ πόλει ἐγγιζόντων, ἀνέβη Πέτρος ἐπὶ τὸ δῶμα προσεύξασθαι, περὶ ὥραν ἕκτην.

9 Καὶ τὴν ἀλλην ἡμέραν σιριπατωντες αὐτοὶ, καὶ σημωνοντες εἰς την πόλιν, ἀνέβη ὁ Πέτρος εἰς τὸ δῶμα νὰ προσευχηθῇ, κοντὰ εἰς την ἕκτην ὥραν.

10 Ἐγένετο δὲ προσπεινῆσαι, καὶ ἤθελε γεύσασθαι· παρασκευαζόντων δὲ ἐκείνων, ἐπέπεσεν ἐπ αὐτον ἔκστασις·

10 Καὶ ἔχωντας να πεινάσῃ, ἤθελε να γευθῇ· καὶ ἐσὰν ὥραν ἑτοιμαζαν οἱ ἀνθρωποι τὸ σπητίν φαγητὸν, ἔπεσεν εἰς αὐτὸν ἔκστασις·

11 Καὶ θεωρεῖ τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ καταβαῖνόν ἐπ αὐτον σκεύός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς δεδεμένον, καὶ καθιέμενον ἐπὶ τῆς γῆς·

11 Καὶ βλέπει τὸν οὐρανὸν ἀνοικτον, καὶ ἕνα ἀγγεῖον ὁποῦ ἐκατέβαινεν εἰς αὐτὸ, ὡσὰν σιεδόνι μεγάλον, δεμένον ἀπὸ ταῖς τέσσαρες ἄκρες, καὶ καταβαζόμενον ἀπάνω εἰς την γην·

12 Ἐν ᾧ ὑπῆρχε πάντα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

12 Εἰς το ὁποῖον σιεδόνι ἦταν ὅλα τὰ τετραπόδα τῆς γῆς, καὶ ὅλα τα θηρία, καὶ ὅλα τὰ ἑρπετὰ, καὶ ὅλα τα πατεινα τῦ οὐρανῦ.

13 Καὶ ἐγένετο φωνὴ πρὸς αὐτόν· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φαγε.

13 Καὶ φωνὴ ἤλθε πρὸς αὐτον καὶ εἶπεν· Ὦ Πέτρε, σήκω, σφάξε καὶ φαγε.

14 Ο δὲ Πέτρος εἶπε· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι οὐδέποτε ἔφαγον πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ φωνὴ πάλιν ἐκ δευτέρου πρὸς αὐτόν· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

16 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρίς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ σκεῦος εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Ὡς δὲ ἐν ἑαυτῷ διηπόρει ὁ Πέτρος τί ἂν εἴη τὸ ὅραμα ὃ εἶδε, καὶ ἰδοὺ, οἱ ἄνδρες οἱ ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου, διερωτήσαντες τὴν οἰκίαν Σίμωνος ἐπέστησαν ἐπὶ τὸν πυλῶνα·

18 Καὶ φωνήσαντες ἐπυνθάνοντο εἰ Σίμων ὁ ἐπικαλούμενος Πέτρος ἐνθάδε ξενίζεται.

19 Τοῦ δὲ Πέτρου ἐνθυμουμένου περὶ τοῦ ὁράματος, εἶπεν αὐτῷ τὸ Πνεῦμα· Ἰδοὺ, ἄνδρες τρεῖς ζητοῦσί σε·

20 Ἀλλὰ ἀναστὰς κατάβηθι, καὶ πορεύου σὺν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενος· διότι ἐγὼ ἀπέσταλκα αὐτούς.

21 Καταβὰς δὲ Πέτρος πρὸς τοὺς ἄνδρας τοὺς ἀπεσταλμένους πρὸς αὐτὸν ἀπὸ τοῦ Κορνηλίου εἶπεν· Ἰδοὺ, ἐγώ εἰμι ὃν

14 Καὶ ὁ Πέτρος εἶπεν· Ὄχι, Κύριε· διότι ποτὲ δὲν ἔφαγα τίποτε συγχαμένον καὶ ἀκάθαρτον.

15 Καὶ πάλιν δεύτερον τοῦ ἦλθε φωνὴ καὶ ἐλεγε· Ἐκεῖνα ὁποῦ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισεν, ἐσὺ μὴν τὰ συγχαίνεσαι.

16 Καὶ τοῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἀνελήφθη τὸ ἀγγεῖον ἐκεῖνο εἰς τὸν οὐρανόν.

17 Καὶ ἀπορώντας ὁ Πέτρος εἰς τὸ λόγον τὸ τί νὰ ἤθελε νἄσθαι τὸ ὅραμα ὁπού εἶδε, καὶ νὰ, οἱ ἄνδρες ὁπού ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον, κατέρωτῶντες τὸ σπῆτι τοῦ Σιμῶνος, καὶ ἤλθαν εἰς τὴν θύραν·

18 Καὶ κράζοντες ἐρώτησαν ἀνίσως ὁ Σίμων ὁποῦ κράζεται Πέτρος εἶναι κοιμημένος ἐδῶ.

19 Καὶ ὁ Πέτρος ἐνθυμημένος τὸ ὅραμα, τοῦ εἶπε τὸ Πνεῦμα· Νὰ, τρεῖς ἄνδρες ὁποῦ σὲ ζητοῦσι·

20 Καὶ σήκω καὶ κατέβα, καὶ σύρε μετ' αὐτῶν, καὶ τίποτες νὰ μὴν ἀμφιβάλλῃς· διατὶ ἐγὼ τοὺς ἔστειλα.

21 Καὶ ἐκατέβη ὁ Πέτρος εἰς τοὺς ἄνδρας ὁποῦ ἦταν ἀπεσταλμένοι ἀπὸ τὸν Κορνήλιον εἰς αὐτὸν, καὶ εἶπεν· Νὰ, ἐγὼ

ζητεῖτε· τίς ἡ αἰτία δι' ἣν παρεγένεσθε;

22 Οἱ δὲ εἶπον· Κορνήλιος ἑκατοντάρχης, ἀνὴρ δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεὸν μαρτυρούμενός τε ὑπὸ ὅλου τοῦ ἔθνους τῶν Ἰουδαίων, ἐχρηματίσθη ὑπὸ ἀγγέλου ἁγίου μεταπέμψασθαί σε εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, καὶ ἀκοῦσαι ῥήματα παρὰ σοῦ.

23 Εἰσκαλεσάμενος οὖν αὐτοὺς ἐξένισε. Τῇ δὲ ἐπαύριον ὁ Πέτρος ἐξῆλθε σὺν αὐτοῖς, καὶ τινες τῶν ἀδελφῶν τῶν ἀπὸ τῆς Ἰόππης συνῆλθον αὐτῷ·

24 Καὶ τῇ ἐπαύριον εἰσῆλθον εἰς τὴν Καισάρειαν· ὁ δὲ Κορνήλιος ἦν προσδοκῶν αὐτούς, συγκαλεσάμενος τοὺς συγγενεῖς αὐτοῦ καὶ τοὺς ἀναγκαίους φίλους.

25 Ὡς δὲ ἐγένετο εἰσελθεῖν τὸν Πέτρον, συναντήσας αὐτῷ ὁ Κορνήλιος, πεσὼν ἐπὶ τοὺς πόδας, προσεκύνησεν.

26 Ὁ δὲ Πέτρος αὐτὸν ἤγειρε, λέγων· Ἀνάστηθι· κἀγὼ αὐτὸς ἄνθρωπός εἰμι.

27 Καὶ συνομιλῶν αὐτῷ, εἰσῆλθε, καὶ εὑρίσκει συνεληλυθότας πολλούς.

εἶμαι ἐκεῖθεν ὅπου ζητᾶτε τί εἶναι ἡ ἀφορμὴ ὅπως ἔλθητε ἐδῶ;

22 Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Ὁ Κορνήλιος ὁ ἑκατόνταρχος, ἄνθρωπος δίκαιος καὶ φοβούμενος τὸν Θεόν, μαρτυρούμενος ἀπὸ ὅλον τὸ ἔθνος τῶν Ἰουδαίων, προσεκλήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν διὰ μέσου ἑνὸς ἁγίου ἀγγέλου, νὰ σὲ προσκαλέσῃ εἰς τὸ σπίτι του, καὶ νὰ ἀκούσῃ λόγια ἀπὸ λόγου σου.

23 Ὁ Πέτρος λοιπὸν προσκαλώντας τους μέσα του; ἐκοιμήθη. Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ὁ Πέτρος ἐβγῆκε μαζύ μ' αὐτους, καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁπου ἦταν ἀπὸ τὴν Ἰόππην ἐπῆγαν μετ' αὐτόν.

24 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβῆκαν εἰς τὴν Καισάρειαν· καὶ ὁ Κορνήλιος τοὺς ἐκαρτέρει, προσκαλεσάμενος ὁμοῦ τοὺς συγγενεῖς του καὶ τοὺς φίλους του τοὺς ἀναγκαίους.

25 Καὶ ὡσὰν ἐμβῆκε ὁ Πέτρος, τὸν ἐσυναπάντησεν ὁ Κορνήλιος, καὶ ἔπεσεν εἰς τὰ ποδάρια του, καὶ τὸν ἐπροσκύνησε.

26 Ἀμὴ ὁ Πέτρος τὸν ἐσήκωσε, καὶ εἶπε· Σήκω ἀπάνω· καὶ ἐγὼ ἄνθρωπος εἶμαι.

27 Καὶ συνομιλώντας μετ' αὐτὸν, ἐμβῆκε μέσα, καὶ εὗρε πολλοὺς συμμαζωμένους.

28 Ἔφη τε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ὡς ἀθέμιτόν ἐστιν ἀνδρὶ Ἰουδαίῳ κολλᾶσθαι ἢ προσέρχεσθαι ἀλλοφύλῳ· καὶ ἐμοὶ ὁ Θεὸς ἔδειξε μηδένα κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον λέγειν ἄνθρωπον.

29 Διὸ καὶ ἀναντιῤῥήτως ἦλθον μεταπεμφθείς. Πυνθάνομαι οὖν, τίνι λόγῳ μετεπέμψασθέ με;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος ἔφη· Ἀπὸ τετάρτης ἡμέρας μέχρι ταύτης τῆς ὥρας ἤμην νηστεύων, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν προσευχόμενος ἐν τῷ οἴκῳ μου· καὶ ἰδοὺ ἀνὴρ ἔστη ἐνώπιόν μου ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ·

31 Καὶ φησί· Κορνήλιε, εἰσηκούσθη σου ἡ προσευχὴ, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἐμνήσθησαν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

32 Πέμψον οὖν εἰς Ἰόππην, καὶ μετακάλεσαι Σίμωνα, ὃς ἐπικαλεῖται Πέτρος· οὗτος ξενίζεται ἐν οἰκίᾳ Σίμωνος βυρσέως παρὰ θάλασσαν· ὃς παραγενόμενος λαλήσει σοι.

33 Ἐξαυτῆς οὖν ἔπεμψα πρός σε· σὺ τε καλῶς ἐποίησας παραγενόμενος· νῦν οὖν πάντες

28 Καὶ τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς ἐξεύρετε καλὰ ὅτι εἶναι ἀπομία εἰς ἄνθρωπον Ἰουδαῖον νὰ συγκολλᾶται ἢ νὰ σμίγῃ μὲ ἀλλόφυλον ἄνθρωπον· ἄλλα ὁ Θεὸς μοῦ ἔδειξεν νὰ μὴν λέγω κανένα ἄνθρωπον συγχαστὸν ἢ ἀκάθαρτον.

29 Διὰ τοῦτο μὲ τὸ νὰ προσκαλισθῶ ἦλθα χωρὶς ἀντιλογίαν. Ἐρωτῶ σας λοιπὸν, διὰ ποῖον λογαριασμὸν μὲ ἐπροσκαλέσατε;

30 Καὶ ὁ Κορνήλιος εἶπεν· Ἀπὸ τεσσάρες ἡμέραις ἕως ἐτούτην τὴν ὥραν ἐνήστευα, καὶ τὴν ἐνάτην ὥραν ἐπροσευχόμουν εἰς τὸ σπίτι μου· καὶ νά, ἕνας ἄνθρωπος καλὸς ἐστάθη ἐμπροστά μου μὲ φόρεμα λαμπρόν·

31 Καὶ λέγει· Ὦ Κορνήλιε, ἡ προσευχή σου εἰσηκούσθη, καὶ αἱ ἐλεημοσύναι σου ἀνεθυμιάσθηκαν ὁμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

32 Πέμψε λοιπὸν εἰς τὴν Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁ ὁποῖος κράζεται Πέτρος· οὗτος εἶναι κατοικίμενος εἰς σπίτι καποιου Σίμωνος γναφέως ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ παραγιάλι· καὶ ἐκεῖνος ὁπου ἔλθῃ θέλει σου συντύχει.

33 Καὶ ἀπ' ἐκείνην τὴν ὥραν ἔπεμψα τους ἀνθρώπους εἰς σένα· καλὰ ἔκαμες καὶ ἦλθες

τες ἡμεῖς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πάρεσμεν, ἀκοῦσαι πάντα τὰ προστεταγμένα σοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

34 Ἀνοίξας δὲ Πέτρος τὸ στόμα, εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας καταλαμβάνομαι ὅτι οὐκ ἔστι προσωπολήπτης ὁ Θεός·

35 Ἀλλ' ἐν παντὶ ἔθνει ὁ φοβούμενος αὐτὸν, καὶ ἐργαζόμενος δικαιοσύνην, δεκτὸς αὐτῷ ἐστι.

36 Τὸν λόγον ὃν ἀπέστειλε τοῖς υἱοῖς Ἰσραὴλ, εὐαγγελιζόμενος εἰρήνην διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· οὗτός ἐστι πάντων Κύριος.

37 Ὑμεῖς οἴδατε τὸ γενόμενον ῥῆμα καθ' ὅλης τῆς Ἰουδαίας, ἀρξάμενον ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας, μετὰ τὸ βάπτισμα ὃ ἐκήρυξεν Ἰωάννης·

38 Ἰησοῦν τὸν ἀπὸ Ναζαρὲτ, ὡς ἔχρισεν αὐτὸν ὁ Θεὸς Πνεύματι ἁγίῳ καὶ δυνάμει, ὃς διῆλθεν εὐεργετῶν καὶ ἰώμενος πάντας τοὺς καταδυναστευομένους ὑπὸ τοῦ διαβόλου, ὅτι ὁ Θεὸς ἦν μετ' αὐτοῦ.

39 Καὶ ἡμεῖς ἐσμεν μάρτυρες πάντων ὧν ἐποίησεν ἔν τε τῇ χώρᾳ τῶν Ἰουδαίων καὶ ἐν Ἱερουσαλὴμ· ὃν ἀνεῖλον κρεμάσαντες ἐπὶ ξύλου.

ὅπου ἤθελε· τώρα λοιπὸν ἡμεῖς εἴμεθα εὑρισκόμεθα ἐδῶ ὁμπρός εἰς τὸν Θεόν, νὰ ἀκούσωμεν ὅλα ἐκεῖνα ὁποὺ σὲ ἐπρόσταξεν ὁ Θεός.

34 Καὶ ὁ Πέτρος ἄνοιξε τὸ στόμα του, καὶ εἶπεν· Ἐπ' ἀληθείας γνωρίζω, ὅτι ὁ Θεὸς δὲν ἀποβλέπει εἰς πρόσωπα·

35 Ἀλλὰ εἰς κάθε ἔθνος ἐκεῖνος ὁποὺ τὸν φοβᾶται, καὶ κάμνει δικαιοσύνην, τὸν εἰδέγεται.

36 Κατὰ τὸν λόγον ὁποὺ ἔστειλε εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ εὐαγγελίζωνας εἰρήνην διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ (οὗτος εἶναι Αὐθέντης ὅλων·)

37 Ἐσεῖς ἐξεύρετε τὸ πρᾶγμα ὁποὺ ἔγινε εἰς ὅλην τὴν Ἰουδαίαν, ἀρχίζοντας ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν, ὕστερα ἀπὸ τὸ βάπτισμα ὁποὺ ἐκήρυξεν ὁ Ἰωάννης·

38 Τὸν Ἰησοῦν ὁποὺ ἦτον ἀπὸ τὴν Ναζαρὲτ, πῶς τὸν ἔχρισεν ὁ Θεὸς μὲ Πνεῦμα ἅγιον καὶ μὲ δύναμιν, ὁ ὁποῖος ἐπέρασεν εὐεργετοῦντας καὶ ἰατρεύοντας ὅλους ἐκείνους ὁποὺ ἐτυραννοῦνταν ἀπὸ τὸν διάβολον, διατὶ ὁ Θεὸς ἦτον μετ' αὐτόν.

39 Καὶ ἐμεῖς εἴμεσθε μάρτυρες ὁλωνῶν τῶν πραγμάτων ὁποὺ ἔκαμεν, καὶ εἰς τὴν χώραν τῶν Ἰουδαίων καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· τὸν ὁποῖον ἐφόνευσαν κρεμάζοντάς τον εἰς τὸ ξύλον.

40 Τοῦτον ὁ Θεὸς ἤγειρε τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, καὶ ἔδωκεν αὐτὸν ἐμφανῆ γενέσθαι·

41 Οὐ παντὶ τῷ λαῷ, ἀλλὰ μάρτυσι τοῖς προκεχειροτονημένοις ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἡμῖν, οἵτινες συνεφάγομεν καὶ συνεπίομεν αὐτῷ μετὰ τὸ ἀναστῆναι αὐτὸν ἐκ

42 Καὶ παρήγγειλεν ἡμῖν κηρύξαι τῷ λαῷ, καὶ διαμαρτύρασθαι ὅτι αὐτός ἐστιν ὁ ὡρισμένος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ κριτὴς ζώντων καὶ νεκρῶν.

43 Τούτῳ πάντες οἱ προφῆται μαρτυροῦσιν, ἄφεσιν ἁμαρτιῶν λαβεῖν διὰ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ πάντα τὸν πιστεύοντα εἰς αὐτόν.

44 Ἔτι λαλοῦντος τοῦ Πέτρου τὰ ῥήματα ταῦτα, ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπὶ πάντας τοὺς ἀκούοντας τὸν λόγον.

45 Καὶ ἐξέστησαν οἱ ἐκ περιτομῆς πιστοὶ ὅσοι συνῆλθον τῷ Πέτρῳ, ὅτι καὶ ἐπὶ τὰ ἔθνη ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐκκέχυται·

46 Ἤκουον γὰρ αὐτῶν λαλούντων γλώσσαις, καὶ μεγαλυνόντων τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήτι τὸ ὕδωρ κωλῦσαί τινα δύναται τοῦ μὴ βαπτισθῆναι τούτους, οἵτινες τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔλαβον καθὼς καὶ

40 Τοῦτον ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησε τὴν τρίτην ἡμέραν, καὶ τὸν ἔκαμε νὰ φανερωθῇ·

41 Ὄχι εἰς ὅλον τὸν λαόν, ἀλλὰ εἰς ἡμᾶς ὁποὺ εἴμεσθαν μάρτυρες προτετυχειροτονημένοι ἀπὸ τὸν Θεόν, οἱ ὁποῖοι ἐμεῖς ἐσυνεφάγαμεν καὶ ἐσυνεπιάμεν μετ' αὐτόν, ὕστερα ἀφότου ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν.

42 Καὶ μᾶς ἐπαράγγειλε, νὰ κηρύξωμεν εἰς τὸν λαὸν καὶ νὰ μαρτυρήσωμεν, ὅτι αὐτὸς εἶναι διορισμένος ἀπὸ τὸν Θεὸν κριτὴς καὶ τῶν ζωντανῶν καὶ τῶν νεκρῶν.

43 Καὶ ὅλοι οἱ προφῆται ἐτοῦτο μαρτυροῦσιν, ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν πέρνει τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν του διὰ τὸ ὄνομά του.

44 Καὶ ἀκόμι ὁ Πέτρος ἐλάλει ἐτοῦτα τὰ λόγια, καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔπεσεν ἀπάνω εἰς ὅλες ἐκείνες ὁποῦ ἄκουαν τὸν λόγον.

45 Καὶ ὅσοι πιστοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἦλθαν μαζὺ μὲ τὸν Πέτρον, ἐστράφαξαν, ὅτι ἡ δωρεὰ τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἐχύθηκε καὶ εἰς τὰ ἔθνη·

46 Διατὶ ἄκουαν αὐτοὺς ὁποῦ ἐλάλησαν γλώσσαις, καὶ ἐμεγάλυναν τὸν Θεόν. Τότε ἀπεκρίθη ὁ Πέτρος·

47 Μήνα ἠμπορεῖ κανένας νὰ ἐμποδίσῃ τὸ νερὸν νὰ μὴν βαπτισθοῦσιν ἐτοῦτοι, οἱ ὁποῖοι ἐλάβαν τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν καὶ ἐμεῖς

48 Προσέταξέ τε αὐτὸς βαπτισθῆναι ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου. Τότε ἠρώτησαν αὐτὸν ἐπιμεῖναι ἡμέρας τινάς.

48 Καὶ ἐπρόσταξε νὰ βαπτισθοῦν αὐτοὶ εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου. Τότε τὸν ἐπαρακάλεσαν, νὰ ἀπομείνῃ καμποσαις ἡμέραις.

Κεφ. ια'. 11.

1 Ἤκουσαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ οἱ ὄντες κατὰ τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέξαντο τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ ὅτε ἀνέβη Πέτρος εἰς Ἱεροσόλυμα, διεκρίνοντο πρὸς αὐτὸν οἱ ἐκ περιτομῆς,

3 Λέγοντες· Ὅτι πρὸς ἄνδρας ἀκροβυστίαν ἔχοντας εἰσῆλθες, καὶ συνέφαγες αὐτοῖς.

4 Ἀρξάμενος δὲ ὁ Πέτρος, ἐξετίθετο αὐτοῖς καθεξῆς, λέγων·

5 Ἐγὼ ἤμην ἐν πόλει Ἰόππῃ προσευχόμενος· καὶ εἶδον ἐν ἐκστάσει ὅραμα, καταβαῖνον σκεῦός τι ὡς ὀθόνην μεγάλην, τέσσαρσιν ἀρχαῖς καθιεμένην, ἐν τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἦλθεν ἄχρις ἐμοῦ·

6 Εἰς ἣν ἀτενίσας κατενόουν καὶ εἶδον τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετεινὰ τοῦ οὐρανοῦ.

1 Καὶ ἄκουσαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὁπού ἦταν εἰς τὴν Ἰουδαίαν, ὅτι καὶ τὰ ἔθνη ἐδέχθηκαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ ὅταν ὁ Πέτρος ἀνέβη εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ἐφιλονικοῦσαν μετ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁπού εἶχαν περιτομήν,

3 Καὶ ἔλεγαν· Ὅτι μὲ ἀνθρώπους ἐπῆγες ἐκεῖνοι ὁπού ἔχουν ἀκροβυστίαν ἐπῆγες, καὶ ἔφαγες μετ' αὐτούς.

4 Καὶ ὁ Πέτρος ἄρχισε, καὶ τοὺς ἐδίδασκε τὰ πράγματα κατὰ τάξιν, καὶ ἔλεγε·

5 Ἐγὼ ἤμουν εἰς τὴν πόλιν τὴν Ἰόππην καὶ ἐπροσευχόμουν· καὶ εἶδα εἰς τὴν ἔκστασίν μου ἕνα ὅραμα, ἕνα ἀγγεῖον ὡσὰν σινδόνι μεγάλον κρεμασμένον ἀπὸ τοῖς τέσσαρες ἄκραις, καὶ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἦλθεν ἕως ἐμένα·

6 Εἰς τὸ ὁποῖον ἀνατράπισα καὶ ἐξοχάσθηκα· καὶ εἶδα ὅλα τὰ τετράποδα τῆς γῆς, καὶ τὰ θηρία, καὶ τὰ ἑρπετὰ, καὶ τὰ πετούμενα τοῦ οὐρανοῦ.

7 Ἤκουσα δὲ φωνῆς λεγούσης μοι· Ἀναστὰς, Πέτρε, θῦσον καὶ φάγε.

8 Εἶπον δέ· Μηδαμῶς, Κύριε· ὅτι πᾶν κοινὸν ἢ ἀκάθαρτον οὐδέποτε εἰσῆλθεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Ἀπεκρίθη δέ μοι φωνὴ ἐκ δευτέρου ἐκ τοῦ οὐρανοῦ· Ἃ ὁ Θεὸς ἐκαθάρισε, σὺ μὴ κοίνου.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ τρὶς· καὶ πάλιν ἀνεσπάσθη ἅπαντα εἰς τὸν οὐρανόν.

11 Καὶ ἰδοὺ, ἐξαυτῆς τρεῖς ἄνδρες ἐπέστησαν ἐπὶ τὴν οἰκίαν ἐν ᾗ ἤμην, ἀπεσταλμένοι ἀπὸ Καισαρείας πρός με.

12 Εἶπε δέ μοι τὸ Πνεῦμα συνελθεῖν αὐτοῖς, μηδὲν διακρινόμενον· ἦλθον δὲ σὺν ἐμοὶ καὶ οἱ ἓξ ἀδελφοὶ οὗτοι, καὶ εἰσήλθομεν εἰς τὸν οἶκον τοῦ ἀνδρός.

13 Ἀπήγγειλε τε ἡμῖν πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον ἐν τῷ οἴκῳ αὐτοῦ σταθέντα καὶ εἰπόντα αὐτῷ· Ἀπόστειλον εἰς Ἰόππην ἄνδρας καὶ μετάπεμψαι Σίμωνα τὸν ἐπικαλούμενον Πέτρον,

14 Ὃς λαλήσει ῥήματα πρός σε, ἐν οἷς σωθήσῃ σὺ

7 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ὀπὲ μὲ ἔλεγεν· Ὦ Πέτρε, σήκω καὶ σφάξε καὶ φαγε.

8 Καὶ ἐγω εἶπα· Ὄχι, Αὐθέντη· ὅτι κανένα συγχαμένον ἢ ἀκάθαρτον ὐδὲ καμία φορα δεν ἐμβήκεν εἰς τὸ στόμα μου.

9 Καὶ μὲ ἀπεκρίθη μία φωνὴ δεύτερον ἀπὸ τὸν ερανόν· Ἐκεῖνα ὁπὲ ὁ Θεος ἐκαθάρισεν, ἐσυ μὴν τα συγχαινεσε.

10 Καὶ τῦτο ἔγινε τρεῖς φοραῖς· καὶ πάλιν ἐσυρθηκαν ὅλα εἰς τεν ερανον.

11 Καὶ νὰ, πάραυτα τρεῖς ἄνδρες καὶ ἤλθαν εἰς το σπητι ὁπὲ ἤμουν, απεσταλμένοι ἀπὸ την Καισαρειαν εἰς ἐμενα.

12 Καὶ τὸ Πνεῦμα μὲ εἶπε νὰ πάγω μετ αὐτες, καὶ νὰ μὴν ἀμφιβάλλω τίποτες· καὶ ἤλθαν μαζύ μὲ καὶ οἱ ἑξ ἑτῦτοι ἀδελφοὶ, καὶ ἐπήγαμεν καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ σπητι του ἀνθρώπυ ἐκείνυ.

13 Καὶ ἐκεῖνος μᾶς εἶπε πῶς εἶδε τὸν ἄγγελον εἰς τὸ σπητί τε ὅπυ ἐστάθη, καὶ του εἶπεν· Στεῖλε ἀνθρωπες εἰς την Ἰόππην, καὶ προσκάλεσε τὸν Σίμωνα, ὁπυ κράζεται Πέτρος,

14 Ὁ ὁποῖος θελει σὲ εἰπεῖ λόγια, διὰ μέσυ των

καὶ πᾶς ὁ οἶκός σου.

15 Ἐν δὲ τῷ ἄρξασθαί με λαλεῖν, ἐπέπεσε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ᾽ αὐτοὺς, ὥσπερ καὶ ἐφ᾽ ἡμᾶς ἐν ἀρχῇ.

16 Ἐμνήσθην δὲ τοῦ ῥήματος Κυρίου, ὡς ἔλεγεν· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε ὕδατι, ὑμεῖς δὲ βαπτισθήσεσθε ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

17 Εἰ οὖν τὴν ἴσην δωρεὰν ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς ὡς καὶ ἡμῖν, πιστεύσασιν ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, ἐγὼ δὲ τίς ἤμην δυνατὸς κωλῦσαι τὸν Θεόν;

18 Ἀκούσαντες δὲ ταῦτα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν Θεὸν, λέγοντες· Ἄρα γε καὶ τοῖς ἔθνεσιν ὁ Θεὸς τὴν μετάνοιαν ἔδωκεν εἰς ζωήν.

19 Οἱ μὲν οὖν διασπαρέντες ἀπὸ τῆς θλίψεως τῆς γενομένης ἐπὶ Στεφάνῳ, διῆλθον ἕως Φοινίκης καὶ Κύπρου καὶ Ἀντιοχείας, μηδενὶ λαλοῦντες τὸν λόγον εἰ μὴ μόνον Ἰουδαίοις.

20 Ἦσαν δέ τινες ἐξ αὐτῶν ἄνδρες Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἵτινες εἰσελθόντες εἰς Ἀντιόχειαν, ἐλάλουν πρὸς τοὺς Ἕλληνιστὰς, εὐαγγελιζόμενοι τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

ὁποίων θέλεις σωθῇ ἐσὺ καὶ ὅλον σου τὸ σπίτι.

15 Καὶ ἐκεῖ ὁπού ἀρχισα ἐγὼ νὰ τοὺς λαλῶ, ἔπεσεν ἀπάνω τους τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, ὡσὰν ἔπεσε καὶ εἰς ἡμᾶς εἰς τὴν ἀρχήν.

16 Καὶ ἐθυμήθηκα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὁπού ἔλεγεν· Ὅτι ὁ Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε μὲ νερό, ἀμὴ ἐσεῖς θέλετε βαπτισθῆ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Ἐπειδὴ λοιπὸν καὶ ὁ Θεὸς αὐτοὺς ὁπού ἐπίστευσαν εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, τοὺς ἔδωκε τὴν ἰσιαν χαρὶν ὡσὰν καὶ ἐμᾶς, ἐγὼ τί ἤσουν δυνατὸς νὰ ἐμποδίσω τὸν Θεόν;

18 Ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα ἡσύχασαν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν, καὶ ἔλεγαν· Ὁ Θεὸς λοιπὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη ἔδωκε μετάνοιαν εἰς ζωήν.

19 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁπού ἐσκορπίσθηκαν διὰ τὴν θλῖψιν ὁπού ἐγίνεν εἰς τὸν Στέφανον, ἐπέρασαν ἕως τὴν Φοινίκην καὶ Κύπρον καὶ Ἀντιόχειαν, καὶ δὲν ἐλάλησαν εἰς κανένα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, παρὰ μοναχὰ εἰς τοὺς Ἰουδαίους.

20 Καὶ κάποιοι ἄνδρες ἀπ᾽ αὐτοὺς ἦταν Κύπριοι καὶ Κυρηναῖοι, οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἐμβῆκαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἐλάλησαν εἰς τοὺς Ἑλληνιστὰς, καὶ εὐαγγελίζαν τὸν Κύριον Ἰησοῦν.

21 Καὶ ἦν χεὶρ Κυρίου μετ' αὐτῶν· πολύς τε ἀριθμὸς πιστεύσας ἐπέστρεψεν ἐπὶ τὸν Κύριον.

22 Ἠκούσθη δὲ ὁ λόγος εἰς τὰ ὦτα τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἱερουσαλήμ περὶ αὐτῶν· καὶ ἐξαπέστειλαν Βαρνάβαν διελθεῖν ἕως Ἀντιοχείας.

23 Ὃς παραγενόμενος, καὶ ἰδὼν τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ παρεκάλει πάντας τῇ προθέσει τῆς καρδίας προσμένειν τῷ Κυρίῳ·

24 Ὅτι ἦν ἀνὴρ ἀγαθὸς καὶ πλήρης Πνεύματος ἁγίου καὶ πίστεως· καὶ προσετέθη ὄχλος ἱκανὸς τῷ Κυρίῳ.

25 Ἐξῆλθε δὲ εἰς Ταρσὸν ὁ Βαρνάβας ἀναζητῆσαι Σαῦλον· καὶ εὑρὼν αὐτὸν ἤγαγεν αὐτὸν εἰς Ἀντιόχειαν.

26 Ἐγένετο δὲ αὐτοὺς ἐνιαυτὸν ὅλον συναχθῆναι ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, καὶ διδάξαι ὄχλον ἱκανόν, χρηματίσαι τε πρῶτον ἐν Ἀντιοχείᾳ τοὺς μαθητὰς Χριστιανούς.

27 Ἐν ταύταις δὲ ταῖς ἡμέραις κατῆλθον ἀπὸ Ἱερουσολύμων προφῆται εἰς Ἀντιόχειαν.

28 Ἀναστὰς δὲ εἷς ἐξ αὐτῶν ὀνόματι Ἀγαβος, ἐσήμανε διὰ

21 Καὶ το χέρι του Κυρίου ἦτον μετ' αὐτῶν· καὶ πολὺς ἀριθμὸς (ἀνθρώπων) ἐπίστευσε καὶ ἐγύρισεν εἰς τὸν Κύριον.

22 Καὶ ἡ φήμη τους ἀκούσθη εἰς τὰ αὐτία τῆς ἐκκλησίας ὁπού ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ· καὶ ἐστείλαν τὸν Βαρνάβαν νὰ ἐλθῇ ἕως εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

23 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆγε, καὶ εἶδε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐχάρη, καὶ ἐπαρακάλει ὅλους νὰ στέκουνται γερὰ εἰς τὸν Κύριον μὲ τὴν ὀρεξιν τῆς καρδίας τους·

24 Διατὶ ἦτον ἄνθρωπος ἀγαθὸς καὶ γεμάτος Πνεῦμα ἅγιον καὶ πίστιν· καὶ πολὺ πλῆθος ἀνθρώπων ἐπροστέθη εἰς τὸν Κύριον.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐνυγῆκε καὶ ἐπῆγεν εἰς τὴν Ταρσὸν νὰ ἀναγυρέψῃ τὸν Σαῦλον· καὶ ὡσὰν τὸν ηὗρεν τὸν ἔφερεν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

26 Καὶ ἔναν χρόνον σωτὸν ἐσυνάζουνταν αὐτοὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν, καὶ ἐδίδαξαν πλῆθος πολύ, καὶ πρωτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν οἱ μαθηταὶ ὠνομάσθηκαν Χριστιανοί.

27 Καὶ εἰς ἐκείναις ταῖς ἡμεραις ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσολυμα προφῆται εἰς τὴν Ἀντιόχειαν.

28 Καὶ ἐσηκώθη ἕνας ἀπ' αὐτουνους τὸ ὀνομά του Ἀγα-

τοῦ Πνεύματος, λιμὸν μέγαν μέλλειν ἔσεσθαι ἐφ' ὅλην τὴν οἰκουμένην· ὅστις καὶ ἐγένετο ἐπὶ Κλαυδίου Καίσαρος.

29 Τῶν δὲ μαθητῶν, καθὼς ηὐπορεῖτό τις, ὥρισαν ἕκαστος αὐτῶν εἰς διακονίαν πέμψαι τοῖς κατοικοῦσιν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἀδελφοῖς·

30 Ὃ καὶ ἐποίησαν, ἀπεστείλαντες πρὸς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ χειρὸς Βαρνάβα καὶ Σαύλου.

ους, καὶ ἐφανέρωσε διὰ τοῦ Πνεύματος, πῶς μέλλει νὰ γένῃ μεγάλη πεῖνα εἰς ὅλην τὴν οἰκουμένην· ἡ ὁποία καὶ ἔγινε εἰς τὸν καιρὸν τοῦ Κλαυδίου τοῦ Καίσαρος.

29 Καὶ κάθε ἕνας ἀπὸ τοὺς μαθητάδες ὥρισαν, καθὼς ἠμπόριεν κάθε ἕνας νὰ πέμψουσι διακονίαν εἰς τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ ἐκάθουνται εἰς τὴν Ἰουδαίαν·

30 Τὸ ὁποῖον τὸ ἔκαμαν, ἀποστέλλοντες τὴν εἰς τοὺς πρεσβυτέρους διὰ μέσου τῶν χερῶν τοῦ Βαρνάβα καὶ τοῦ Σαύλου.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΚΑΤ' ἐκεῖνον δὲ τὸν καιρὸν ἐπέβαλεν Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς τὰς χεῖρας κακῶσαί τινας τῶν ἀπὸ τῆς ἐκκλησίας.

2 Ἀνεῖλε δὲ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν Ἰωάννου, μαχαίρᾳ.

3 Καὶ ἰδὼν ὅτι ἀρεστόν ἐστι τοῖς Ἰουδαίοις, προσέθετο συλλαβεῖν καὶ Πέτρον· (ἦσαν δὲ ἡμέραι τῶν ἀζύμων·)

4 Ὃν καὶ πιάσας ἔθετο εἰς φυλακήν, παραδοὺς τέσσαρσι τετραδίοις στρατιωτῶν φυλάσσειν αὐτόν· βουλόμενος μετὰ

ΓΙΣ ἐκεῖνον τὸν καιρὸν ἔβαλλε τὰ χεριά του ὁ Ἡρῴδης ὁ βασιλεὺς νὰ κακοποιήσῃ μερικοὺς τῶν ἐκκλησιαστικῶν.

2 Καὶ ἐφόνευσε τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Ἰωάννου μὲ σπαθί.

3 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὅτι ἐτοῦτο ἀρέσει εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἐπρόσθεσε καὶ τοῦτο νὰ πιάσῃ καὶ τὸν Πέτρον· (καὶ ἦλθαν καὶ ἦταν ἡμέραις τῶν ἀζύμων·)

4 Τὸν ὁποῖον ὡσὰν τὸν ἐπιασε τὸν ἔβαλλεν εἰς τὴν φυλακήν, παραδίδοντας τὸν εἰς δεκαὲξι στρατιώτας νὰ τὸν φυλα

τὸ πάσχα ἀπαγαγεῖν αὐτὸν τῷ λαῷ.

5 Ὁ μὲν οὖν Πέτρος ἐτηρεῖτο ἐν τῇ φυλακῇ· προσευχὴ δὲ ἦν ἐκτενὴς γινομένη ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας πρὸς τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ.

6 Ὅτε δὲ ἤμελλεν αὐτὸν προάγειν ὁ Ἡρῴδης, τῇ νυκτὶ ἐκείνῃ ἦν ὁ Πέτρος κοιμώμενος μεταξὺ δύο στρατιωτῶν, δεδεμένος ἁλύσεσι δυσί, φύλακές τε πρὸ τῆς θύρας ἐτήρουν τὴν φυλακήν.

7 Καὶ ἰδοὺ, ἄγγελος Κυρίου ἐπέστη, καὶ φῶς ἔλαμψεν ἐν τῷ οἰκήματι· πατάξας δὲ τὴν πλευρὰν τοῦ Πέτρου, ἤγειρεν αὐτὸν, λέγων· Ἀνάστα ἐν ταχει. Καὶ ἐξέπεσαν αὐτοῦ αἱ ἁλύσεις ἐκ τῶν χειρῶν.

8 Εἶπέ τε ὁ ἄγγελος πρὸς αὐτόν· Περίζωσαι, καὶ ὑπόδησαι τὰ σανδάλιά σου. Ἐποίησε δὲ οὕτω. Καὶ λέγει αὐτῷ· Περιβαλοῦ τὸ ἱμάτιόν σου, καὶ ἀκολούθει μοι.

9 Καὶ ἐξελθὼν ἠκολούθει αὐτῷ, καὶ οὐκ ἤδει ὅτι ἀληθὲς ἐστὶ τὸ γινόμενον διὰ τοῦ ἀγγέλου· ἐδόκει δὲ ὅραμα βλέπειν.

10 Διελθόντες δὲ πρώτην φυλακὴν καὶ δευτέραν, ἦλθον

γῆν· θέλωντας ὑγιᾶ ἀπὸ τὸ πάσχα τὰ τοῦ φέρη ἐξῶ τῆς τοῦ λαοῦ.

5 Ὁ Πέτρος λειτὸν ἐφυλαττετον εἰς τὴν φυλακὴν· καὶ ἡ ἐκκλησια ἐπροσευχιτον κατα πολλὰ πάντοτε εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου τυ.

6 Καὶ ὁπόταν ὁ Ἡρῴδης ἐμιλλε ια τὸν ὑπαγῆ εἰς τὸν λαον, τὴν νύκτα ἐκείνην ὁ Πετρος ἐκοιματον ἀναμεσα εἰς δυο στρατιωταις, δεμενος μὲ δύο ἁλυσίδες, καὶ ἐφυλαγαν καὶ φυλακάτορες ὀμπροσα εἰς τὴν θύραν της φυλακης.

7 Καὶ ια, καὶ ἦλθεν ἀγγελος Κυριυ, καὶ φῶς ἔλαμψε ἐκεῖ ὁπὺ ἐκάθετον, καὶ ἐκτύπησε τὴν πλευραν τοῦ Πέτρυ, καὶ τὸν ἔσηκωσε, καὶ εἶπε· Σῆκω γλίγωρα. Καὶ αἱ ἁλυσίδες ἔπεσαν ἀπο τα χεριά τυ.

8 Καὶ εἶπεν τυ ὁ ἀγγελος· Ζώσε καὶ βάλλι τὰ σανδάλιά συ. Καὶ ἐκαμεν ἔτζι. Καὶ λέγει τυ· Βάλλε τὸ ἀπανωφόρεμά συ, καὶ ἀκολούθα μυ.

9 Καὶ εἰγῆκεν ἔξω καὶ τοῦ ἀκολούθαε, καὶ δὲν ἐγνώριζε ὅτι εἶσαι ἀληθινὸν ἐκεῖνον ὁπὺ ἐγινετον ἀπὸ τὸν ἄγγελον· ἀλλα τοῦ ἐφαίνετον νὰ βλέπη ὅραμα.

10 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν πρωτὴν φυλαξὶν καὶ τὴν δευ-

ἐπὶ τὴν πύλην τὴν σιδηρᾶν, τὴν φέρουσαν εἰς τὴν πόλιν, ἥτις αὐτομάτη ἠνοίχθη αὐτοῖς· καὶ ἐξελθόντες προῆλθον ῥύμην μίαν· καὶ εὐθέως ἀπέστη ὁ ἄγγελος ἀπ' αὐτοῦ.

11 Καὶ ὁ Πέτρος γενόμενος ἐν ἑαυτῷ, εἶπε· Νῦν οἶδα ἀληθῶς ὅτι ἐξαπέστειλε Κύριος τὸν ἄγγελον αὐτοῦ, καὶ ἐξείλετό με ἐκ χειρὸς Ἡρῴδου, καὶ πάσης τῆς προσδοκίας τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Συνιδών τε ἦλθεν ἐπὶ τὴν οἰκίαν Μαρίας τῆς μητρὸς Ἰωάννου, τοῦ ἐπικαλουμένου Μάρκου, οὗ ἦσαν ἱκανοὶ συνηθροισμένοι καὶ προσευχόμενοι.

13 Κρούσαντος δὲ τοῦ Πέτρου τὴν θύραν τοῦ πυλῶνος, προσῆλθε παιδίσκη ὑπακοῦσαι, ὀνόματι Ῥόδη·

14 Καὶ ἐπιγνοῦσα τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τῆς χαρᾶς οὐκ ἤνοιξε τὸν πυλῶνα, εἰσδραμοῦσα δὲ ἀπήγγειλεν ἑστάναι τὸν Πέτρον πρὸ τοῦ πυλῶνος.

15 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὴν εἶπον· Μαίνῃ. Ἡ δὲ διϊσχυρίζετο τιεγε, ἐφθασαν εἰς τὴν θύραν τῆς σιδηρίνης, ὅπου πάγει εἰς τὴν πόλιν, ἡ ὁποία μοναχὴ της τοὺς ἀνοίχθη· καὶ ὡσὰν ἐβγῆκαν ἐπῆγαν ὁμπρὸς εἰς μίαν ῥύμην· καὶ παραυθὺς ὁ ἄγγελος ἐδιβη ἀπ' αὐτόν.

11 Καὶ ὁ Πέτρος ὡσὰν ἐσυνάφθη, εἶπε· Τῶρα ἐξεύρω ἀληθινὰ, ὅτι ὁ Κύριος ἐξαπέστειλε τὸν ἄγγελόν του, καὶ μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὰ χέρια τοῦ Ἡρῴδου, καὶ ἀπὸ ὅλην τὴν ἐλπίδα τοῦ λαοῦ τῶν Ἰουδαίων.

12 Καὶ ὡσὰν ἐγνώρισεν, ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτι τῆς Μαρίας, τῆς μάνας τοῦ Ἰωάννου, ὁ ὁποῖος ἐκράζετον Μάρκος, ἐκεῖ ὁπού ἦταν καὶ ἀρκετοὶ ἀδιλφοὶ μαζωμένοι καὶ ἐπροσευχούνταν.

13 Καὶ ὡσὰν ἐκτύπησεν ὁ Πέτρος τὴν θύραν τοῦ προαυλίου, ἐπῆγε μία κοπέλα, τὸ ὁποῖον ἡ ὀμορφά της Ῥόδη, νὰ ἀφκασθῇ τίς εἶναι·

14 Καὶ γνωρίζοντας τὴν φωνὴν τοῦ Πέτρου, ἀπὸ τὴν χαρά της δὲν ἄνοιξε τὸ προαύλιον, ἀμὴ ἐδραμε μέσα καὶ εἶπε πῶς γέκεται ὁ Πέτρος ὁμπρὸς εἰς τὸ προαύλιον.

15 Καὶ ἐκεῖνοι της εἶπαν· Λωλὴ εἶσαι. Καὶ ἐκείνη τὸ

ντως ἴχει. Οἱ δὲ ἔλεγον· Ὁ ἄγγελός ἐστιν.

16 Ὁ δὲ Πέτρος ἐπέμενε κρούων· ἀνοίξαντες δὲ εἶδον αὐτόν, καὶ ἐξέστησαν.

17 Κατασείσας δὲ αὐτοῖς τῇ χειρὶ σιγᾶν, διηγήσατο αὐτοῖς πῶς ὁ Κύριος αὐτὸν ἐξήγαγεν ἐκ τῆς φυλακῆς· εἶπε δέ· Ἀπαγγείλατε Ἰακώβῳ καὶ τοῖς ἀδελφοῖς ταῦτα. Καὶ ἐξελθὼν ἐπορεύθη εἰς ἕτερον τόπον.

18 Γενομένης δὲ ἡμέρας ἦν τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐν τοῖς στρατιώταις, τί ἄρα ὁ Πέτρος ἐγένετο

19 Ἡρῴδης δὲ ἐπιζητήσας αὐτὸν, καὶ μὴ εὑρών, ἀνακρίνας τοὺς φύλακας, ἐκέλευσεν ἀπαχθῆναι· καὶ κατελθὼν ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν.

20 Ἦν δὲ ὁ Ἡρῴδης θυμομαχῶν Τυρίοις καὶ Σιδωνίοις· ὁμοθυμαδὸν δὲ παρῆσαν πρὸς αὐτὸν, καὶ πείσαντες Βλάστον τὸν ἐπὶ τοῦ κοιτῶνος τοῦ βασιλέως, ἠτοῦντο εἰρήνην· διὰ τὸ τρέφεσθαι αὐτῶν τὴν χώραν ἀπὸ τῆς βασιλικῆς.

21 Ταύτῃ δὲ τῇ ἡμέρᾳ ὁ

ἐβεβαίωνε πῶς νὰ εἶναι τοιούτους λόγους. Καὶ ἐκεῖνοι ἔλεγαν· Ὁ ἄγγελός του εἶναι.

16 Καὶ ὁ Πέτρος ἐξέκειτο καὶ ἔκτυπα· καὶ ὡσὰν ἄνοιξαν καὶ τὸν εἶδαν, ἐξεπλάγησαν.

17 Καὶ μὲ τὸ χέρι του τοὺς ἔσεισε νὰ σιωπήσουν, καὶ τοὺς διηγήθη πῶς ὁ Κύριος τὸν ἐβγαλεν ἀπὸ τὴν φυλακὴν· καὶ τοὺς εἶπεν· Εἴπετε ἔτσι εἰς τὸν Ἰάκωβον καὶ εἰς τοὺς ἀδελφούς. Καὶ ἐβγῆκεν ἔξω καὶ ἐδιάβη εἰς ἄλλον τόπον.

18 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσεν ἐγίνη μεγάλη σύγχυσις εἰς τοὺς στρατιώτας, τί, τί νὰ ἐγίνη ὁ Πέτρος.

19 Καὶ ὁ Ἡρῴδης τὸν ἐζήτησε, καὶ ὡσὰν δὲν τὸν εὗρε, ἐξήτασε τοὺς φυλακάτορας, καὶ ἐπρόσταξε νὰ πᾶσιν νὰ τοὺς χαλάσουν· καὶ αὐτὸς ὁ Ἡρῴδης καταβαίνωντας ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὴν Καισάρειαν, διέτριβεν ἐκεῖ.

20 Καὶ ὁ Ἡρῴδης ἦτον ἐχθραιμένος εἰς τοὺς Τυρίους καὶ Σιδωνίους· καὶ ἐκεῖνοι ἦλθαν συμφωνημένοι εἰς αὐτὸν, καὶ μὲ τὸ νὰ καταπείσουν τὸν Βλάστον τὸν κεββατοφύλακα τοῦ βασιλέως, ἐζήτησαν εἰρήνην· διατὶ ἡ χώρα τους ἐθρέφετον ἀπὸ τὴν βασιλικὴν (χώραν.)

21 Καὶ τὴν διατεταγμένην

Ηρῳδης ιδυσάμενος ἱσθῆτα βασιλικὴν, καὶ καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐδημηγόρει πρὸς αὐτούς.

22 Ὁ δὲ δῆμος ἐπεφώνει· Θεοῦ φωνὴ, καὶ οὐκ ἀνθρώπου.

23 Παραχρῆμα δὲ ἐπάταξεν αὐτὸν ἄγγελος Κυρίου, ἀνθ' ὧν οὐκ ἔδωκε τὴν δόξαν τῷ Θεῷ· καὶ γενόμενος σκωληκόβρωτος ἐξέψυξεν.

24 Ὁ δὲ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.

25 Βαρνάβας δὲ καὶ Σαῦλος ὑπέστρεψαν ἐξ Ἰερουσαλὴμ, πληρώσαντες τὴν διακονίαν, συμπαραλαβόντες καὶ Ἰωάννην τὸν ἐπικληθέντα Μάρκον.

ἡμέραν ὁ Ηρῴδης ἐνδυμένος τὸ βασιλικὸν φόρεμα ἐκάθισεν ἐπὶ τὸν θρόνον του, καὶ τοὺς ἐδίδασκε.

22 Καὶ ὁ λαὸς ἐφώναζε· Θεοῦ φωνὴ, καὶ οὐχὶ ἀνθρώπου.

23 Καὶ παρευθὺς τὸν ἐκτύπησεν ἄγγελος Κυρίου, διατὶ δὲν ἔδωκε τὴν δόξαν εἰς τὸν Θεόν· καὶ γενόμενος νὰ σκωληκοφαγωθῇ ἐξεψύχησε.

24 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ηὔξανε καὶ ἐπληθύνετο.

25 Καὶ ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Σαῦλος τελειώνοντες τὴν ὑπηρεσίαν τοὺς ἐγύρισαν ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλήμ, (εἶχαν τὸν Λουκᾶν,) καὶ ἐπῆραν μαζύ των καὶ τὸν Ἰωάννην ὁποὺ ἐκράζετον Μάρκον.

Κεφ. ιγ'. 13.

Ἦσαν δέ τινες ἐν Ἀντιοχείᾳ κατὰ τὴν οὖσαν ἐκκλησίαν προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὅ τε Βαρνάβας καὶ Συμεὼν ὁ καλούμενος Νίγερ, καὶ Λούκιος ὁ Κυρηναῖος, Μαναὴν τε Ἡρῴδου τοῦ τετράρχου σύντροφος, καὶ Σαῦλος.

2 Λειτουργούντων δὲ αὐτῶν τῷ Κυρίῳ καὶ νηστευόντων, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Ἀφορίσατέ μοι τὸν τε Βαρ-

Καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὁποὺ ἦτον εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, ἦταν κάποιοι προφῆται καὶ διδάσκαλοι, ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Συμεὼν ὁποὺ ἐκράζετο Νίγερ, καὶ ὁ Λούκιος ὁποὺ ἦτον ἀπὸ τὴν Κυρήνην, καὶ ὁ Μαναὴν ὁ σύντροφος τοῦ Ηρῴδου τοῦ τετράρχου, καὶ ὁ Σαῦλος.

2 Καὶ ὡσὰν ὑπηρέτησαν ἐκεῖνοι τὸν Κύριον καὶ ἐνήστευαν, εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον. Χωρίσετέ μου τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν

φάβαν και τὸν Σαυλον εἰς το ἔργον ὁ προσκέκλημαι αὐτους.

3 Τότε νηστευσαντες και προσευξάμενοι, και ἐπιθέντες τας χεῖρας αὐτοῖς, ἀπέλυσαν.

4 Οὗτοι μεν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνευματος τοῦ ἁγιου, κατηλθον εἰς την Σελεύκειαν, ἐκειθέν τε ἀπέπλευσαν εἰς την Κυπρον.

5 Και γενόμενοι ἐν Σαλαμῖνι, κατηγγελλον τον λογον τοῦ Θεου ἐν ταῖς συναγωγαῖς των Ἰουδαίων· εἰχον δὲ και Ἰωαννην ὑπηρετην.

6 Διελθόντες δὲ την νῆσον ἄχρι Πάφου, εὗρόν τινα μάγον ψευδοπροφητην Ἰουδαῖον, ᾧ ὄνομα Βαριησοῦς,

7 Ὃς ἦν συν τῳ ἀνθυπάτῳ Σεργιῳ Παυλῳ, ἀνδρὶ συνετῳ· οὗτος προσκαλεσάμενος Βαρνάβαν και Σαυλον, ἐπεζήτησεν ἀκουσαι τον λόγον τοῦ Θεου.

8 Ἀνθίστατο δὲ αὐτοῖς Ἐλυμας ὁ μαγος (οὕτω γαρ μεθερμηνεύεται τὸ ὄνομα αὐτοῦ) ζητων διαστρεψαι τον ἀνθυπατον ἀπὸ της πίστεως.

9 Σαυλος δὲ (ὁ και Παυλος) πλησθεὶς Πνευματος

Σαυλον, εἰς την ὑπηρεσίαν ὅπερ τους ἐκαλεσα.

3 Τότε νηστεύσαντες καὶ προσευξάμενοι καὶ ἐπιθέντες τὰς χεῖρας αὐτοῖς ἀπέλυσαν.

4 Οὗτοι μὲν οὖν ἐκπεμφθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου κατῆλθον εἰς τὴν Σελεύκειαν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἔπλευσαν εἰς τὴν Κύπρον.

5 Καὶ ὡσὰν ἐφθασαν εἰς την Σαλαμῖνα, ἐδίδασκαν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ εἰς τὰ συναγωγια των Ἰουδαίων· καὶ εἶχαν καὶ τὸν Ἰωάννην ὑπηρέτην.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὸ νησι ἕως την Πάφον, εὗραν ἐκεῖ κάποιον μάγον ψευδοπροφητην Ἰουδαῖον, τὸ ὄνομά του Βαριησοῦν,

7 Ὁ ὁποῖος ἦτον μαζὺ μὲ τὸν Σεργιον Παυλον τὸν ἀνθυπατον, ὁ ὁποῖος ἦτον ἄνθρωπος φρόνιμος· ἐκεῖνος ἐπροσκάλεσε τον Βαρνάβαν καὶ τὸν Σαυλον, καὶ ἐζήτησε νὰ ἀκούσῃ τὸν λογον του Θεου.

8 Ἀμὴ τους ἐναντιεῖτον ὁ Ἐλυμας ἤγουν ὁ μάγος (διατι τοιουτος λογος ἑρμηνεύεται τὸ ὄνομά του) ζητῶντας νὰ γυρίσῃ τον ἀνθύπατον ἀπὸ την πίστιν.

9 Καὶ ὁ Σαυλος (ὁποὺ ὠνομάσθη Παῦλος) ἐγέμισε

ἁγίᾳ, καὶ ἀτενίσας εἰς αὐτὸν,

10 Εἶπεν· Ὦ πλήρης παντὸς δόλου καὶ πάσης ῥαδιουργίας, υἱὲ διαβόλου, ἐχθρὲ πάσης δικαιοσύνης, οὐ παύσῃ διαστρέφων τὰς ὁδοὺς Κυρίου τὰς εὐθείας;

11 Καὶ νῦν ἰδοὺ, χεὶρ τοῦ Κυρίου ἐπὶ σὲ, καὶ ἔσῃ τυφλὸς μὴ βλέπων τὸν ἥλιον ἄχρι καιροῦ· Παραχρῆμα δὲ ἔπεσεν ἐπ' αὐτὸν ἀχλὺς καὶ σκότος· καὶ περιάγων ἐζήτει χειραγωγούς.

12 Τότε ἰδὼν ὁ ἀνθύπατος τὸ γεγονὸς, ἐπίστευσε, ἐκπλησσόμενος ἐπὶ τῇ διδαχῇ τοῦ Κυρίου.

13 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ τῆς Πάφου οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἦλθον εἰς Πέργην τῆς Παμφυλίας· Ἰωάννης δὲ ἀποχωρήσας ἀπ' αὐτῶν, ὑπέστρεψεν εἰς Ἱεροσόλυμα.

14 Αὐτοὶ δὲ διελθόντες ἀπὸ τῆς Πέργης, παρεγένοντο εἰς Ἀντιόχειαν τῆς Πισιδίας, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὴν συναγωγὴν τῇ ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων, ἐκάθισαν.

15 Μετὰ δὲ τὴν ἀνάγνωσιν τοῦ νόμου καὶ τῶν προφητῶν, ἀπέστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντες· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, εἴ τις ἐστὶ λόγος παρακλήσεως ἐν ὑμῖν πρὸς τὸν λαὸν, λέγετε.

16 Ἀναστὰς δὲ Παῦλος, καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶπε· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ ὑψώσε τὸν λαὸν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡσεὶ χρόνον τεσσαρακονταετῆ ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ·

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληρονόμησε τὴν γῆν αὐτῶν,

20 Ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα· καὶ μετὰ ταῦτα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Κἀκεῖθεν ᾐτήσαντο βασιλέα· καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς Σαοὺλ τὸν τοῦ Κὶς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη τεσσαράκοντα·

22 Καὶ μεταστήσας αὐτὸν, ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· Εὗρον Δαβὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.

23 Τούτου ὁ Θεὸς κατὰ τὴν ἐπαγγελίαν ἤγαγε τῷ Ἰσραὴλ σωτῆρα Ἰησοῦν·

24 Προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ·

25 Πληροῦντος δὲ Ἰωάννου τὸν δρόμον, ἔλεγε· Τίνα ἐμὲ ὑπονοεῖτε εἶναι, οὐκ εἰμὶ ἐγώ· ἀλλ' ἰδοὺ ἔρχεται μετ' ἐμὲ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.

26 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ γένους Ἀβραὰμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἐξαπεστάλη.

27 Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκομένας, κρίναντες ἐπλήρωσαν·

28 Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες, ᾐτήσαντο Πιλᾶτον ἀνελεῖν αὐτόν·

29 Ὡς δὲ ἐτέλεσαν πάντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου, ἔθηκαν εἰς μνῆμα.

30 Ὃν ὁ Θεὸς ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ·

31 Ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πλείους τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἱερουσαλὴμ, οἵτινες νῦν εἰσὶ μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην,

33 Ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις ἡμῶν, ἀναστήσας Ἰησοῦν· ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ γέγραπται τῷ δευτέρῳ· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἰρηκώς· Ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστά.

35 Διότι καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρε, διαφθορὰν οὐκ εἶδε.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε, οἱ καταφρονηταὶ, καὶ θαυμάσατε καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ὃ οὐ μὴ πιστεύσητε ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ αὐτῶν ἐκ τῆς συναγωγῆς, παρεκάλουν εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον λαληθῆναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.

43 Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς, ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ, οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς, ἔπειθον αὐτοὺς προσμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

44 Τῷ δὲ μεταξὺ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ Παύλου λαλουμένοις, βλασφημοῦντες.

46 Παρρησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας εἶπον· Ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ ἀπωθεῖσθε αὐτὸν, καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

47 Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

48 Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἐχάρησαν καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

49 Διεφέρετο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διὰ πάσης τῆς χώρας.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας τὰς εὐσχήμονας καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Οἱ δὲ ἐκτινάξαντες τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν ἐπ' αὐτοὺς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

52 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπλήρουντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος Ἁγίου.

Κεφάλαιον ιγ'.

1 Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ λαλῆσαι οὕτως, ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

2 Οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παρρησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ, τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.

5 Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν τε ἐθνῶν καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτούς,

6 Συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον·

7 Κἀκεῖ εὐαγγελιζόμενοι ἦσαν.

8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ, ὃς οὐδέποτε περιεπάτησε.

9 Οὗτος ἤκουσε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι ἔχει πίστιν τοῦ σωθῆναι,

10 Εἶπε μεγάλῃ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἥλατο καὶ περιεπάτει.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησε Παῦλος, ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λέγοντες Λυκαονιστὶ· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς.

12 Ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρνάβαν Διὸς, τὸν δὲ Παῦλον Ἑρμῆν, ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.

13 Ὁ τε ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, σὺν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.

14 Ἀκούσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαῤῥήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν, ἐξεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον, κράζοντες

15 Καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τί ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων τῶν ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν ζῶντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτοῖς·

16 Ὃς ἐν ταῖς παρῳχημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορεύεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτῶν·

17 Καίτοι οὐκ ἀμάρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν ἀγαθουργῶν, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετοὺς διδοὺς καὶ καιροὺς καρποφόρους, ἐμπιπλῶν τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τὰς καρδίας ὑμῶν.

18 Καὶ ταῦτα λέγοντες μόλις κατέπαυσαν τοὺς ὄχλους τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι· καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους, καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνηκέναι.

20 Κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

21 Εὐαγγελισάμενοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ μαθητεύσαντες ἱκανούς, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς Ἰκόνιον καὶ εἰς Ἀντιόχειαν,

22 Ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

23 Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς κατ' ἐκκλησίαν πρεσβυτέρους, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ, εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν.

24 Διελθόντες δὲ τὴν Πισιδίαν, ἦλθον εἰς Παμφυλίαν·

25 Καὶ λαλήσαντες ἐν Περγῇ τὸν λόγον, κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν·

26 Κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν, ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.

27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγόντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνήγγελλον ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.

28 Διέτριβον δὲ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

Κεφάλαιον ιδ'.

1 Καὶ τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφοὺς, ὅτι Ἐὰν μὴ περιτμηθῆτε τῷ ἔθει τῷ Μωσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.

2 Γενομένης δὲ στάσεως καὶ συζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καί τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους εἰς Ἱερουσαλὴμ περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας διήρχοντο τήν τε Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν, ἐκδιηγούμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν· καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

4 Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ, παρεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ' αὐτῶν.

5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς, παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωσέως.

6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου.

7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γενομένης, ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ἐν ὑμῖν ἐξελέξατο ὁ Θεὸς διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου καὶ πιστεῦσαι.

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς, δοὺς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον καθὼς καὶ ἡμῖν·

9 Καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ πίστει καθαρίσας τὰς καρδίας αὐτῶν.

10 Νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ πιστεύομεν σωθῆναι καθ' ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, καὶ ἤκουον Βαρνάβα καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς χειρὸς αὐτῶν.

13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς, ἀπεκρίθη Ἰάκωβος λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἀκούσατέ μου·

14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

15 Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν, καθὼς γέγραπται·

16 Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν·

17 Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ κατάλοιποι τῶν ἀνθρώπων τὸν Κύριον, καὶ πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτοὺς, λέγει Κύριος ὁ ποιῶν ταῦτα·

18 Γνωστὰ ἀπ' αἰῶνος ἐστὶ τῷ Θεῷ πάντα τὰ ἔργα αὐτοῦ.

19 Διὸ ἐγὼ κρίνω μὴ παρενοχλεῖν τοῖς ἀπὸ τῶν ἐθνῶν ἐπιστρέφουσι τῷ Θεῷ,

20 Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς τοῦ ἀπέχεσθαι τῶν ἀλισγημάτων τῶν εἰδώλων καὶ τῆς πορνείας καὶ πνικτοῦ καὶ τοῦ αἵματος.

21 Μωσῆς γὰρ ἐκ γενεῶν ἀρχαίων κατὰ πόλιν τοὺς κηρύσσοντας αὐτὸν ἔχει, ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγινωσκόμενος.

22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις καὶ τοῖς πρεσβυτέροις σὺν ὅλῃ τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτῶν πέμψαι εἰς Ἀντιόχειαν σὺν τῷ Παύλῳ καὶ Βαρνάβᾳ, Ἰούδαν τὸν καλούμενον Βαρσαββᾶν, καὶ Σιλᾶν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς,

23 Γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτῶν· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἀδελφοὶ τοῖς κατὰ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν ἀδελφοῖς τοῖς ἐξ ἐθνῶν, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινὲς ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, οἷς οὐ διεστειλάμεθα,

25 Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδὸν ἐκλεξαμένοις ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

26 Ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σιλᾶν, καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

28 Ἔδοξε γὰρ τῷ Πνεύματι τῷ Ἁγίῳ καὶ ἡμῖν μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τούτων τῶν ἐπάναγκες,

29 Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτῶν καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτοὺς εὖ πράξετε. Ἔρρωσθε.

30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες κατῆλθον εἰς Ἀντιόχειαν· καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος, ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Ἣν ἀναγνόντες, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

32 Ἰούδας τε καὶ Σιλᾶς καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς καὶ ἐστήριξαν.

33 Ποιήσαντες δὲ χρόνον, ἀπελύθησαν μετ' εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστείλαντας αὐτούς.

34 Ἔδοξε δὲ τῷ Σιλᾷ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ· μόνος δὲ Ἰούδας ἐπορεύθη.

35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἄλλων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας εἶπε πρὸς Βαρνάβαν Παῦλος· Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς κατὰ πόλιν πᾶσαν ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.

37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν καὶ τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μᾶρκον·

38 Παῦλος δὲ ἠξίου τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας, καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον, μὴ συμπαραλαμβάνεσθαι τοῦτον.

39 Ἐγένετο δὲ παροξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων· τόν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον·

40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σιλᾶν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Κυρίου ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.

41 Διήρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, ἐπιστηρίζων τὰς ἐκκλησίας.

Κεφάλαιον ιε'.

1 Κατήντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύστραν· καὶ ἰδοὺ μαθητής τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικὸς Ἰουδαίας πιστῆς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος,

2 Ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύστροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.

3 Τοῦτον ἠθέλησε Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν· καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ἤδεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχε.

4 Διαπορευόμενοι δὲ τὰς πόλεις παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει, καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

6 Διῆλθον δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ Γαλατικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ Πνεύματος τοῦ Ἁγίου λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ·

7 Ἐλθόντες δὲ κατὰ τὴν Μυσίαν, ἐπείραζον εἰς τὴν Βιθυνίαν πορευθῆναι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα Ἰησοῦ·

8 Παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν, κατέβησαν εἰς Τρῳάδα.

9 Καὶ ὅραμα διὰ νυκτὸς τῷ Παύλῳ ὤφθη· Ἀνὴρ Μακεδών τις ἦν ἑστὼς καὶ παρακαλῶν αὐτὸν καὶ λέγων· Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.

10 Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδε, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

11 Ἀναχθέντες δὲ ἀπὸ Τρῳάδος, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθρᾴκην, τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν·

12 Κἀκεῖθεν εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτης μερίδος τῆς Μακεδονίας πόλις, κολωνία· ἦμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινάς.

13 Τῇ τε ἡμέρᾳ τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πύλης παρὰ ποταμὸν, οὗ ἐνομίζομεν προσευχὴν εἶναι· καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξί.

14 Καί τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεὸν, ἤκουεν· ἧς ὁ Κύριος διήνοιξε τὴν καρδίαν προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.

15 Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη καὶ ὁ οἶκος αὐτῆς, παρεκάλεσε λέγουσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου μείνατε· καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς τὴν προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἔχουσαν πνεῦμα πύθωνα ὑπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.

17 Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσὶν, οἵτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

18 Τοῦτο δὲ ἐποίει ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας. Διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος καὶ ἐπιστρέψας τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθε αὐτὴ τὴν ὥραν.

19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σιλᾶ εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας,

20 Καὶ προσαγαγόντες τοῖς στρατηγοῖς εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσι τὴν πόλιν ἡμῶν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες,

21 Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσιν.

22 Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν· καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια ἐκέλευον ῥαβδίζειν·

23 Πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγὰς, ἔβαλον εἰς φυλακὴν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς·

24 Ὃς παραγγελίαν τοιαύτην εἰληφὼς, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ τοὺς πόδας ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σιλᾶς προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· καὶ ἐπηκροῶντο αὐτῶν οἱ δεσμῶται.

26 Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμ

ἀπίστειλαν οἱ ἀρχισυνάγωγοι πρὸς αὐτοὺς, λέγοντας. Ἄνδρες ἀδελφοὶ, εἴ τις ἐστὶ λόγος ἐν ὑμῖν παρακλήσεως πρὸς τὸν λαὸν, λέγετε.

16 Ἀναστὰς δὲ Παῦλος, καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶπεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ τὸν λαὸν ὕψωσεν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡς τεσσαρακονταετῆ χρόνον ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Κἀκεῖθεν ἠτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κίς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη τεσσαράκοντα.

νομὴ καὶ τῶν προφητῶν, οἱ ἀρχισυνάγωγοι ἀπέστειλαν πρὸς αὐτοὺς, καὶ εἶπαν· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἂν ἔχητε τινὰ λόγον παρακλήσεως πρὸς τὸν λαὸν, λέγετε.

16 Καὶ ἀναστὰς ὁ Παῦλος, καὶ κατασείσας τῇ χειρὶ, εἶπεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ ὕψωσε τὸν λαὸν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡσεὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Κἀκεῖθεν ἠτήσαντο βασιλέα, καὶ ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ υἱὸν Κίς, ἄνδρα ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν, ἔτη τεσσαράκοντα.

16 Καὶ ἀναστὰς ὁ Παῦλος, καὶ ἐπισείσας τῇ χειρὶ, καὶ εἶπεν· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, καὶ οἱ φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ἀκούσατε.

17 Ὁ Θεὸς τοῦ λαοῦ τούτου Ἰσραὴλ ἐξελέξατο τοὺς πατέρας ἡμῶν, καὶ ὕψωσε τὸν λαὸν ἐν τῇ παροικίᾳ ἐν γῇ Αἰγύπτου, καὶ μετὰ βραχίονος ὑψηλοῦ ἐξήγαγεν αὐτοὺς ἐξ αὐτῆς·

18 Καὶ ὡσεὶ τεσσαράκοντα ἔτη ἐτροποφόρησεν αὐτοὺς ἐν τῇ ἐρήμῳ.

19 Καὶ καθελὼν ἔθνη ἑπτὰ ἐν γῇ Χαναὰν, κατεκληροδότησεν αὐτοῖς τὴν γῆν αὐτῶν.

20 Καὶ μετὰ ταῦτα ὡς ἔτεσι τετρακοσίοις καὶ πεντήκοντα ἔδωκε κριτὰς ἕως τοῦ Σαμουὴλ τοῦ προφήτου.

21 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ καὶ ἐδῶθεν ἐζήτησαν βασιλέα, καὶ ἔδωκεν ὁ Θεὸς τὸν Σαοὺλ, τὸν υἱὸν τοῦ Κις, ἄνδρα ἀπὸ τῆς φυλῆς τοῦ Βενιαμὶν, σαράντα χρόνους.

22 Καὶ μεταστήσας αὐτὸν, ἤγειρεν αὐτοῖς τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, ᾧ καὶ εἶπε μαρτυρήσας· Εὗρον Δαβὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὃς ποιήσει πάντα τὰ θελήματά μου.

23 Τούτου ὁ Θεὸς ἀπὸ τοῦ σπέρματος κατ᾽ ἐπαγγελίαν ἤγειρε τῷ Ἰσραὴλ σωτῆρα Ἰησοῦν,

24 Προκηρύξαντος Ἰωάννου πρὸ προσώπου τῆς εἰσόδου αὐτοῦ βάπτισμα μετανοίας παντὶ τῷ λαῷ Ἰσραήλ.

25 Ὡς δὲ ἐπλήρου ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Τίνα με ὑπονοεῖτε εἶναι; οὐκ εἰμὶ ἐγώ, ἀλλ᾽ ἰδοὺ, ἔρχεται μετ᾽ ἐμὲ, οὗ οὐκ εἰμὶ ἄξιος τὸ ὑπόδημα τῶν ποδῶν λῦσαι.

26 Ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ γένους Ἀβραὰμ, καὶ οἱ ἐν ὑμῖν φοβούμενοι τὸν Θεὸν, ὑμῖν ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ταύτης ἀπεστάλη.

27 Οἱ γὰρ κατοικοῦντες ἐν Ἰερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, τοῦτον ἀγνοήσαντες, καὶ τὰς φωνὰς τῶν προφητῶν τὰς κατὰ πᾶν σάββατον ἀναγι-

22 Καὶ μεταστήσας τοῦτον, ἤγειρεν τὸν Δαβὶδ εἰς βασιλέα, διὰ τοῦ ὁποίου ἐμαρτύρησε, καὶ εἶπεν· Εὗρηκα τὸν Δαβὶδ τὸν τοῦ Ἰεσσαὶ, ἄνδρα κατὰ τὴν καρδίαν μου, ὁ ὁποῖος θέλει κάμει ὅλα τὰ θελήματά μου.

23 Ἀπὸ τὸ σπέρμα τούτου ὁ Θεὸς κατὰ τὸ ταξίμου του ἐξανάστησεν εἰς τὸ γένος τοῦ Ἰσραὴλ τὸν σωτῆρα Ἰησοῦν.

24 Καὶ ὁ Ἰωάννης ἐπροκήρυξε ὀλιγώτερα ἀπὸ τὸν ἐρχομόν του βάπτισμα μετανοίας εἰς ὅλον τὸν λαὸν τοῦ Ἰσραήλ.

25 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωνε ὁ Ἰωάννης τὸν δρόμον, ἔλεγε· Ποῖον μὲ ὑπολογίζετε πὼς νὰ εἶμαι; δὲν εἶμαι ἐγὼ ἐκεῖνος, ἀλλὰ νά, ὑπὲρ ἐρχεται κατὰ πόδι ἀπὸ ἐμένα, τὸν ὁποῖον ἐγὼ δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ λύσω τὸ ὑπόδημα ἀπὸ τὰ ποδάρια του.

26 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, υἱοὶ τοῦ γένους τοῦ Ἀβραὰμ, καὶ ἐκεῖνοι ὁπού εἶναι ἀναμεσὰ εἰς ἐσᾶς φοβάμενοι τὸν Θεὸν, ὁ λόγος τῆς σωτηρίας ἐτούτης ἐστάλθη εἰς ἐσᾶς.

27 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁπὲρ κατοίκησαν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ οἱ ἄρχοντες αὐτῶν, ἐτοῦτον δὲν τὸν ἐγνώρισαν, καὶ καλὰ κρίνοντες τον, ἐτελείωσαν ταῖς

ωσκομενας, κρίναντες, ἐπλήρωσαν.

28 Καὶ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου εὑρόντες, ἠτήσαντο Πιλάτον ἀναιρεθῆναι αὐτόν.

29 Ὡς δὲ ἐτέλεσαν ἅπαντα τὰ περὶ αὐτοῦ γεγραμμένα, καθελόντες ἀπὸ τοῦ ξύλου ἔθηκαν εἰς μνημεῖον.

30 Ὁ δὲ Θεὸς ἤγειρεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

31 Ὃς ὤφθη ἐπὶ ἡμέρας πολλὰς τοῖς συναναβᾶσιν αὐτῷ ἀπὸ τῆς Γαλιλαίας εἰς Ἰερουσαλήμ, οἵτινες εἰσὶ μάρτυρες αὐτοῦ πρὸς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς εὐαγγελιζόμεθα τὴν πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίαν γενομένην,

33 ὅτι ταύτην ὁ Θεὸς ἐκπεπλήρωκε τοῖς τέκνοις αὐτῶν ἡμῖν, ἀναστήσας Ἰησοῦν· ὡς καὶ ἐν τῷ ψαλμῷ τῷ δευτέρῳ γέγραπται· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

34 Ὅτι δὲ ἀνέστησεν αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, μηκέτι μέλλοντα ὑποστρέφειν εἰς διαφθοράν, οὕτως εἴρηκεν· Ὅτι δώσω ὑμῖν τὰ ὅσια Δαβὶδ τὰ πιστά.

φωναῖς τῶν προφητῶν ὑπὲρ ἀναγινώσκονται κατὰ σάββατον.

28 Καὶ ἀγκαλὰ καὶ δὲν εὑρῆκαν καμίαν αἰφορμὴν θανάτου, ἐζήτησαν ἀπὸ τὸν Πιλάτον νὰ σκοτωθῇ.

29 Καὶ ὡσὰν ἐτελείωσαν ὅλα ἐκεῖνα ὁπὼ ἦταν γραμμένα δι' αὐτόν, τὸν ἐκατέβασαν ἀπὸ τὸ ξύλον καὶ τὸν ἐβάλλαν εἰς τὸ μνημεῖον.

30 Ἀμὴ ὁ Θεὸς τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν.

31 Καὶ αὐτὸς πολλαῖς ἡμέραις ἐφάνη εἰς ἐκείνους ὁπὼ ἀνέβαιναν μαζὺ μετ' αὐτὸν ἀπὸ τὴν Γαλιλαίαν εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ μάρτυρες τοῦ εἰς τὸν λαόν.

32 Καὶ ἐμεῖς σᾶς εὐαγγελίζομεν τὸ τάξιμον ὁπὼ ἔγινεν εἰς τοὺς πατέρας,

33 ὅτι ὁ Θεὸς τὸ ἐτελείωσεν εἰς ἐμᾶς ὁπὼ εἴμεσθε παιδία τους, μὲ τὸ νὰ ἀνάστηση τὸν Ἰησοῦν· καθὼς εἶναι γραμμένον καὶ εἰς τὸν δεύτερον Ψαλμὸν· Υἱός μου εἶσαι ἐσύ, ἐγὼ σήμερον σὲ γέννησα.

34 Καὶ ὅτι τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ πλέον δὲν μέλλει νὰ γυρίσῃ εἰς τὴν διαφθοράν, τέτοιας λογῆς εἶπεν· Ὅτι θέλω σᾶς δώσει τὰ ὅσια ἐκεῖνα ὁπὼ ἐταξεν εἰς τὸν Δαβὶδ τὰ πιστά.

33 Δι᾽ ὃ καὶ ἐν ἑτέρῳ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Δαβὶδ μὲν γὰρ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ τοῦ Θεοῦ βουλῇ, ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς, τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον

35 Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῳ ψαλμῷ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Διότι ὁ Δαβὶδ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ βουλῇ τοῦ Θεοῦ ἐκοιμήθη, καὶ προσετέθη πρὸς τοὺς πατέρας αὐτοῦ, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ὃν δὲ ὁ Θεὸς ἤγειρεν, οὐκ εἶδε διαφθοράν.

38 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν, ἄνδρες ἀδελφοί, ὅτι διὰ τούτου ὑμῖν ἄφεσις ἁμαρτιῶν καταγγέλλεται·

39 Καὶ ἀπὸ πάντων ὧν οὐκ ἠδυνήθητε ἐν τῷ νόμῳ Μωσέως δικαιωθῆναι, ἐν τούτῳ πᾶς ὁ πιστεύων δικαιοῦται.

40 Βλέπετε οὖν μὴ ἐπέλθῃ ἐφ᾽ ὑμᾶς, τὸ εἰρημένον ἐν τοῖς προφήταις·

41 Ἴδετε οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἔργον ἐγὼ ἐργάζομαι ἐν ταῖς ἡμέραις ὑμῶν, ἔργον ᾧ οὐ μὴ πιστεύσητε, ἐάν τις ἐκδιηγῆται ὑμῖν.

42 Ἐξιόντων δὲ ἐκ τῆς συναγωγῆς τῶν Ἰουδαίων, παρεκάλουν τὰ ἔθνη εἰς τὸ μεταξὺ σάββατον

35 Διὰ τοῦτο καὶ ἐν ἄλλῳ ψαλμῷ λέγει· Οὐ δώσεις τὸν ὅσιόν σου ἰδεῖν διαφθοράν.

36 Διότι ὁ Δαβὶδ ἰδίᾳ γενεᾷ ὑπηρετήσας τῇ βουλῇ τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν χρόνον τῆς ζωῆς του, ἐκοιμήθη, καὶ ἐτάφη εἰς τοὺς πατέρας του, καὶ εἶδε διαφθοράν·

37 Ἀμὴ ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς ἀνέστησε, δὲν εἶδε διαφθοράν.

38 Ὦ ἄνδρες ἀδελφοί, ἂς εἶναι λοιπὸν γνωστὸν εἰς ἐσᾶς, ὅτι διὰ μέσου τούτου κηρύττεται εἰς ἐσᾶς ἡ συγχώρησις τῶν ἁμαρτιῶν·

39 Καὶ ἀπ᾽ ὅλα ἐκεῖνα ἀπὸ τὰ ὁποῖα δὲν ἠδυνήθητε εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως νὰ δικαιωθῆτε, εἰς τοῦτον κάθε ἄνθρωπον ὁποῦ πιστεύει δικαιώνεται.

40 Βλέπετε λοιπὸν μήπως καὶ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς τοὺς προφήτας·

41 Ἴδετε ἐσεῖς οἱ καταφρονηταί, καὶ θαυμάσατε, καὶ ἀφανίσθητε· ὅτι ἐγὼ ἐργάζομαι ἔργον εἰς ταῖς ἡμέραις σας, ἔργον τὸ ὁποῖον δὲν θέλετε τὸ πιστεύσει, ἂν σᾶς τὸ διηγῆταί τινάς.

42 Καὶ ὅταν αὐτοὶ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, τὰ ἔθνη τοὺς παρεκάλεσαν νὰ

λαληθηναι αὐτοῖς τὰ ῥήματα ταῦτα.

43 Λυθείσης δὲ τῆς συναγωγῆς, ἠκολούθησαν πολλοὶ τῶν Ἰουδαίων καὶ τῶν σεβομένων προσηλύτων τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ· οἵτινες προσλαλοῦντες αὐτοῖς, ἔπειθον αὐτοὺς ἐπιμένειν τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ.

44 Τῷ δὲ ἐρχομένῳ σαββάτῳ σχεδὸν πᾶσα ἡ πόλις συνήχθη ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Ἰδόντες δὲ οἱ Ἰουδαῖοι τοὺς ὄχλους, ἐπλήσθησαν ζήλου, καὶ ἀντέλεγον τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις, ἀντιλέγοντες καὶ βλασφημοῦντες.

46 Παρρησιασάμενοι δὲ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας, εἶπον· Ὑμῖν ἦν ἀναγκαῖον πρῶτον λαληθῆναι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ἐπειδὴ δὲ ἀπωθεῖσθε αὐτόν, καὶ οὐκ ἀξίους κρίνετε ἑαυτοὺς τῆς αἰωνίου ζωῆς, ἰδοὺ, στρεφόμεθα εἰς τὰ ἔθνη.

47 Οὕτω γὰρ ἐντέταλται ἡμῖν ὁ Κύριος· Τέθεικά σε εἰς φῶς ἐθνῶν, τοῦ εἶναί σε εἰς σωτηρίαν ἕως ἐσχάτου τῆς γῆς.

48 Ἀκούοντα δὲ τὰ ἔθνη ἐχάρησαν, καὶ ἐδόξαζον τὸν λόγον τοῦ Κυρίου· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦσαν τεταγμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

τῆς διηγηθῆναι αὐτὰ τὰ λόγια τὸ ἄλλο σάββατον.

43 Καὶ ἐνωνταὶ νὰ λυθῇ ἡ συναγωγὴ, πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ ἀπὸ τοὺς ξένους ἀπαὶ ἦταν εὐσεβεῖς ἀκολούθησαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν· οἱ ὁποῖοι συντυχαίνοντές τους, τοὺς ἐπῆραν νὰ γένωνται εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ.

44 Καὶ τὸ ἐρχόμενον σάββατον παρυλίγον ὅλη ἡ πόλις ἠμαζώχθη νὰ ἀκούσῃ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

45 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὡσὰν εἶδαν τὸ πλῆθος, ἐπλήσθηκαν φθόνου, καὶ ἐναντιοῦνταν ἐκεῖνα ὁπὰ ἔλεγεν ὁ Παῦλος, ἐναντιούμενοι καὶ βλασφημοῦντες.

46 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπαρρησιάσθηκαν, καὶ εἶπαν· Ἀναγκαῖον ἦτον πρῶτον νὰ λαληθῇ εἰς ἐσᾶς ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· ἀμὲ ἐπειδὴ τὸν ἀποδιώχνετε, καὶ δὲν κρίνετε τὰ λόγια σας ἀξίους τῆς αἰωνίου ζωῆς, νὰ, ὁπὰ γυρίζομεν εἰς τὰ ἔθνη.

47 Διατὶ ἔτζι μᾶς ἐπαράγγειλεν ὁ Κύριος (λέγωντας·) Ἔβαλα σε διὰ νὰ εἶσαι φῶς τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἕως εἰς τὰ ἄκρα τῆς γῆς.

48 Καὶ τὰ ἔθνη ὡσὰν ἄκουσαν ἐτοῦτα τὰ λόγια ἐχαίρωνταν, καὶ ἐδόξαζαν τὸν Θεὸν· καὶ ἐπίστευσαν ὅσοι ἦταν διαθεμένοι εἰς ζωὴν αἰώνιον.

49 Διεφέριτο δὲ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου δι᾽ ὅλης τῆς χώρας.

50 Οἱ δὲ Ἰουδαῖοι παρώτρυναν τὰς σεβομένας γυναῖκας καὶ τὰς εὐσχήμονας, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐπήγειραν διωγμὸν ἐπὶ τὸν Παῦλον καὶ τὸν Βαρνάβαν, καὶ ἐξέβαλον αὐτοὺς ἀπὸ τῶν ὁρίων αὐτῶν.

51 Οἱ δὲ ἐκτιναξάμενοι τὸν κονιορτὸν τῶν ποδῶν αὐτῶν ἐπ᾽ αὐτοὺς, ἦλθον εἰς Ἰκόνιον.

52 Οἱ δὲ μαθηταὶ ἐπληροῦντο χαρᾶς καὶ Πνεύματος ἁγίου.

49 Καὶ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου διεφέρετο διὰ μέσου ὅλης τῆς χώρας.

50 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἐπαρακίνησαν ταῖς γυναίκαις ὅπου εἶχαν εὐλάβειαν εἰς τὴν θρησκείαν τους, καὶ ταῖς ἰμημέναις, καὶ τοὺς πρώτους τῆς πόλεως, καὶ ἐσήκωσαν διωγμὸν εἰς τὸν Παῦλον καὶ εἰς τὸν Βαρνάβαν, καὶ τοὺς ἐβγάλαν ἀπὸ τὰ ὁριά τους ἔξω.

51 Καὶ ἐτοῦτοι ἐτίναξαν εἰς ἐκείνους τὸν κονιορτὸν ἀπὸ τὰ ποδάριά τους, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὸ Ἰκόνιον.

52 Καὶ οἱ μαθητάδες ἐγέμισαν χαρὰν καὶ Πνεῦμα ἅγιον.

Κεφ. ιδ'. 14.

Ἐγένετο δὲ ἐν Ἰκονίῳ, κατὰ τὸ αὐτὸ εἰσελθεῖν αὐτοὺς εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων, καὶ λαλῆσαι οὕτως ὥστε πιστεῦσαι Ἰουδαίων τε καὶ Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος.

2 Οἱ δὲ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι ἐπήγειραν καὶ ἐκάκωσαν τὰς ψυχὰς τῶν ἐθνῶν κατὰ τῶν ἀδελφῶν.

3 Ἱκανὸν μὲν οὖν χρόνον διέτριψαν παρρησιαζόμενοι ἐπὶ τῷ Κυρίῳ τῷ μαρτυροῦντι τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, καὶ διδόντι σημεῖα καὶ τέρατα γίνεσθαι διὰ τῶν χειρῶν αὐτῶν.

Καὶ ὅταν ἔφθασαν εἰς τὸ Ἰκόνιον, ὁμοίως ἐπῆγαν εἰς τὸ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἐλάλησαν τέτοιας λογῆς ὥστε ὅπου πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας ἐπίστευσαν.

2 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὅπου δὲν ἐκαταπίσθηκαν, ἐπαρακίνησαν εἰς κακὸν ταῖς ψυχαῖς τῶν ἐθνῶν ἐναντία εἰς τοὺς ἀδελφούς.

3 Καὶ αὐτοὶ λοιπὸν διέτριψαν ἐκεῖ ἀρκετὸν καιρὸν, καὶ ἐπαρρησιάζοντουν μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου, ὅπου ἐμαρτύραε τὸν λόγον τῆς χάριτός του, καὶ ἔδιδε νὰ γίνωνται σημεῖα καὶ τέρατα διὰ μέσου τῶν χειρῶν αὐτῶν.

4 Ἐσχίσθη δὲ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως· καὶ οἱ μὲν ἦσαν σὺν τοῖς Ἰουδαίοις, οἱ δὲ σὺν τοῖς ἀποστόλοις.

5 Ὡς δὲ ἐγένετο ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν τε καὶ Ἰουδαίων σὺν τοῖς ἄρχουσιν αὐτῶν, ὑβρίσαι καὶ λιθοβολῆσαι αὐτούς,

6 συνιδόντες κατέφυγον εἰς τὰς πόλεις τῆς Λυκαονίας, Λύστραν καὶ Δέρβην, καὶ τὴν περίχωρον·

7 κἀκεῖ ἦσαν εὐαγγελιζόμενοι.

8 Καί τις ἀνὴρ ἐν Λύστροις ἀδύνατος τοῖς ποσὶν ἐκάθητο, χωλὸς ἐκ κοιλίας μητρὸς αὐτοῦ ὑπάρχων, ὃς οὐδέποτε περιεπεπάτηκει.

9 Οὗτος ἤκουε τοῦ Παύλου λαλοῦντος· ὃς ἀτενίσας αὐτῷ, καὶ ἰδὼν ὅτι πίστιν ἔχει τοῦ σωθῆναι,

10 εἶπε μεγάλῃ τῇ φωνῇ· Ἀνάστηθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου ὀρθός. Καὶ ἥλλετο, καὶ περιεπάτει.

11 Οἱ δὲ ὄχλοι ἰδόντες ὃ ἐποίησεν ὁ Παῦλος, ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, Λυκαονιστὶ λέγοντες· Οἱ θεοὶ ὁμοιωθέντες ἀνθρώποις κατέβησαν πρὸς ἡμᾶς.

12 Ἐκάλουν τε τὸν μὲν Βαρ-

4 Καὶ τὸ πλῆθος τῆς πόλεως ἐσχίσθη· καὶ μερικοὶ ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς Ἰουδαίους, ἄλλοι ἦταν μαζὺ μὲ τοὺς ἀποστόλους.

5 Καὶ ὡσὰν ἐγίνεν ὁ ὁρμὴ τῶν ἐθνῶν καὶ τῶν Ἰουδαίων μαζὺ μὲ τοὺς ἀρχοντάς των, νὰ ὑβρίσουν τοὺς ἀποστόλους καὶ νὰ τοὺς λιθοβολήσουν,

6 ὅσαν τὸ εἶδαν οἱ ἀποστολοι ἔφυγαν καὶ ἐπῆγαν εἰς ταῖς πόλεις τῆς Λυκαονίας, εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς τὴν Δερβὴν, καὶ εἰς τὰ περίχωρα·

7 καὶ ἐκεῖ εὐαγγελίζαν.

8 Καὶ κάποιος ἀνθρωπος εἰς τὴν Λύστραν ἀδύνατος εἰς τὰ ποδάρια ἐκάθουντον, ὁ ὁποῖος ἦτον κουτζὸς ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μάνας του, καὶ ποτὲ δὲν ἐπεριπάτησε.

9 Ἐτοῦτος ἄκουε τὸν Παῦλον ὁπὸν ἐλάλει· ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἀτένισεν εἰς αὐτὸν, καὶ εἶδεν ὅτι ἔχει πίστιν νὰ σωθῇ,

10 εἶπε μὲ μεγάλην φωνὴν· Σήκω ὀρθὸς ἀπάνω εἰς τὰ ποδαριά σου. Καὶ ἐκεῖνος ἐπήδησε, καὶ ἐπεριπάτει.

11 Καὶ τὸ πλῆθος ὡσὰν εἶδαν ἐκεῖνο ποὺ ἔκαμεν ὁ Παῦλος, ἐσήκωσαν τὴν φωνὴν τους Λυκαονιστὶ, καὶ εἶπαν· Οἱ Θεοὶ ὁμοιώθηκαν μὲ τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἐκατέβηκαν εἰς ἐμᾶς.

12 Καὶ ἐκαλοῦσαν τὸν Βαρνά-

ναβαν, Διὰ τὸν δὲ Παῦλον, Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἦν ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.

13 Ὁ δὲ ἱερεὺς τοῦ Διὸς τοῦ ὄντος πρὸ τῆς πόλεως αὐτῶν, ταύρους καὶ στέμματα ἐπὶ τοὺς πυλῶνας ἐνέγκας, συν τοῖς ὄχλοις ἤθελε θύειν.

14 Ἀκουσαντες δὲ οἱ ἀπόστολοι Βαρνάβας καὶ Παῦλος, διαρρήξαντες τὰ ἱμάτια αὐτῶν εἰσεπήδησαν εἰς τὸν ὄχλον, κράζοντες,

15 Καὶ λέγοντες· Ἄνδρες, τι ταῦτα ποιεῖτε; καὶ ἡμεῖς ὁμοιοπαθεῖς ἐσμεν ὑμῖν ἄνθρωποι, εὐαγγελιζόμενοι ὑμᾶς ἀπὸ τούτων των ματαίων ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεὸν τὸν ζωντα, ὃς ἐποίησε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γὴν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ παντα τα ἐν αὐτοῖς·

16 Ὃς ἐν ταῖς παρωχημέναις γενεαῖς εἴασε πάντα τὰ ἔθνη πορευεσθαι ταῖς ὁδοῖς αὐτων.

17 Καὶ τοι γε οὐκ ἀμαρτυρον ἑαυτὸν ἀφῆκεν, ἀγαθοποιων, οὐρανόθεν ὑμῖν ὑετους διδοὺς καὶ καιρους καρποφόρους, ἐμπιπλων τροφῆς καὶ εὐφροσύνης τας καρδίας ἡμων.

18 Καὶ ταῦτα λέγοντες,

βαν, Διὰ καὶ τὸν Παῦλον, τὸν ἐκραζαν Ἑρμῆν· ἐπειδὴ αὐτὸς ἦτον ὁ ἡγούμενος τοῦ λόγου.

13 Καὶ ὁ ἱερεὺς τοῦ Διός, τὸ ὁποῖον ὁ ναὸς ἦτον ὁμπροστὰ εἰς τὴν πόλιν, ἔφερε ταύρους καὶ στεφάνια εἰς τὸ προαύλιον, μαζὶ μὲ τὸ πλῆθος, καὶ ἤθελε νὰ θυσιάσῃ.

14 Ἀμὴ οἱ ἀπόστολοι ὁ Βαρνάβας καὶ ὁ Παῦλος, ὡσὰν τὸ ἤκουσαν, ἔσχισαν τὰ φορεματά τους, καὶ ἐπῆδησαν μέσα εἰς τὸ πλῆθος, καὶ ἔκραξαν,

15 Καὶ εἶπαν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, διατὶ κάμνετε ἐτοῦτα; καὶ ἐμεῖς ἄνθρωποι ὁμοιοπαθεῖς εἴμεσθε ὡσαν καὶ ἐσεῖς, καὶ σᾶς εὐαγγελίζομεν νὰ γυρίσετε ἀπὸ τουτα τὰ ψεύτικα εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανὸν, ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γὴν καὶ τὴν θάλασσαν, καὶ ὁλα ὅσα εἶναι μέσα εἰς αὐτά·

16 Ὁ ὁποῖος εἰς ταῖς περασμέναις γενεαῖς ἄφησε ὁλα τὰ ἔθνη νὰ περιπατοῦν ταῖς γραταις τους.

17 Ἀγκαλὰ καὶ δὲν ἄφηκεν ἀμαρτύρητον τὸν λόγον του, καμνωντας καλωσυνην, καὶ δίδωντάς μας ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βροχαῖς καὶ καιρους, καρποφορους, χορταίνωντας φαγητὰ καὶ εὐφροσύνην ταῖς καρδίαις μας.

18 Καὶ λέγοντες ἐτᾶτα,

μελὶς κατέπαυσαν τὸς ὄχλας τοῦ μὴ θύειν αὐτοῖς.

19 Ἐπῆλθον δὲ ἀπὸ Ἀντιοχείας καὶ Ἰκονίου Ἰουδαῖοι, καὶ πείσαντες τοὺς ὄχλους, καὶ λιθάσαντες τὸν Παῦλον, ἔσυρον ἔξω τῆς πόλεως, νομίσαντες αὐτὸν τεθνάναι.

20 Κυκλωσάντων δὲ αὐτὸν τῶν μαθητῶν, ἀναστὰς εἰσῆλθεν εἰς τὴν πόλιν· καὶ τῇ ἐπαύριον ἐξῆλθε σὺν τῷ Βαρνάβᾳ εἰς Δέρβην.

21 Εὐαγγελισαμένοί τε τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ μαθητεύσαντες ἱκανὸς, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ Ἰκόνιον καὶ Ἀντιόχειαν·

22 Ἐπιστηρίζοντες τὰς ψυχὰς τῶν μαθητῶν, παρακαλοῦντες ἐμμένειν τῇ πίστει, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων δεῖ ἡμᾶς εἰσελθεῖν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

23 Χειροτονήσαντες δὲ αὐτοῖς πρεσβυτέρους κατ' ἐκκλησίαν, προσευξάμενοι μετὰ νηστειῶν, παρέθεντο αὐτοὺς τῷ Κυρίῳ εἰς ὃν πεπιστεύκεισαν.

24 Καὶ διελθόντες τὴν Πισιδίαν, ἦλθον εἰς Παμφυλίαν·

25 Καὶ λαλήσαντες ἐν Πέρ-

μόλις κατάπαυσαν τὸ πλῆθος νὰ μὴν τοὺς θυσιάσουν.

19 Καὶ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Ἀντιόχειαν καὶ ἀπὸ τὸ Ἰκόνιον Ἰουδαῖοι, καὶ ἐκατάπεισαν τὸ πλῆθος, καὶ ἐλιθοβόλησαν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔσυραν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, λογιάζοντες τὸν νὰ ἀπόθανε.

20 Ἀμὴ ὡσὰν τὸν ἐτριγύρισαν οἱ μαθηταδές, ἐσηκώθη καὶ ἦλθε μέσα εἰς τὴν πόλιν· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εὐγῆκε μαζὺ με τὸν Βαρνάβαν καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Δερβῆν.

21 Καὶ εὐαγγέλισαν τὴν πόλιν ἐκείνην, καὶ ὡσὰν ἐμαθαν πολλὲς, ἐγύρισαν εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιον καὶ εἰς τὴν Ἀντιόχειαν·

22 Καὶ ἐτρέωναν ταῖς ψυχαῖς τῶν μαθητῶν, νὰ θετεύντες τες νὰ γένωνται εἰς τὴν πίστιν, καὶ ὅτι διὰ πολλῶν θλίψεων κάμιεν χρεια νὰ ἐμβοῦμεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

23 Καὶ τὲς ἐχειροτόνησαν πρεσβυτερες εἰς κάθε ἐκκλησίαν, ἐχοντας νὰ προσευχηθοῦσι μὲ νηστείαν, καὶ τοὺς ἐσύρησαν εἰς τὸν Κύριον εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευσαν.

24 Καὶ ἐπέρασαν τὴν Πισιδίαν, καὶ ἐπῆγαν εἰς τὴν Παμφυλίαν·

25 Καὶ ἐχοῦλας νὰ λαλήσουν

γη τὸν λόγον, κατέβησαν εἰς Ἀττάλειαν.

26 Κἀκεῖθεν ἀπέπλευσαν εἰς Ἀντιόχειαν· ὅθεν ἦσαν παραδεδομένοι τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὃ ἐπλήρωσαν.

27 Παραγενόμενοι δὲ καὶ συναγαγοντες τὴν ἐκκλησίαν, ἀνήγγειλαν ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς μετ' αὐτῶν, καὶ ὅτι ἤνοιξε τοῖς ἔθνεσι θύραν πίστεως.

28 Διέτριβον δὲ ἐκεῖ χρόνον οὐκ ὀλίγον σὺν τοῖς μαθηταῖς.

εἰς τὴν Περγην τοῦ λόγου τοῦ Κυρίου, κατέβηκαν εἰς τὴν Ἀττάλειαν.

26 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐπλεύσαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· ἐκεῖ ὁπου ἦταν παραδεδομένοι εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς τὸ ἔργον ὁπου ἐτελείωσαν.

27 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγαν ἐκεῖ καὶ ἐμάζωξαν τὴν ἐκκλησίαν, εἶπαν ὅσα πράγματα ὁ Θεὸς ἐκαμε διὰ μέσου των, καὶ ὅτι ἄνοιξε καὶ εἰς τὰ ἔθνη θύραν τῆς πίστεως.

28 Καὶ ἐκεῖ διετριψαν πολὺν καιρὸν μαζὺ μὲ τοὺς μαθητάδες.

Κεφ. ιέ. 15.

ΚΑΙ' τινες κατελθόντες ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, ἐδίδασκον τοὺς ἀδελφούς· Ὅτι ἐὰν μὴ περιτέμνησθε τῷ ἔθει Μωϋσέως, οὐ δύνασθε σωθῆναι.

2 Γενομένης οὖν στάσεως καὶ συζητήσεως οὐκ ὀλίγης τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Βαρνάβᾳ πρὸς αὐτούς, ἔταξαν ἀναβαίνειν Παῦλον καὶ Βαρνάβαν καὶ τινας ἄλλους ἐξ αὐτῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους καὶ πρεσβυτέρους, εἰς Ἱερουσαλὴμ, περὶ τοῦ ζητήματος τούτου.

3 Οἱ μὲν οὖν προπεμφθέντες ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας, διήρχοντο τὴν Φοινίκην καὶ Σαμάρειαν,

ΚΑΙ' κάποιοι ὁπου ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Ἰουδαίαν, ἐδίδασκαν τοὺς ἀδελφούς, (λέγοντες·) Ὅτι ἂν δὲν περιτμηθῆτε κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μωϋσέως, δὲν ἠμπορεῖτε νὰ σωθῆτε.

2 Καὶ ἔχοντας τὰ γένη μεγάλη φιλονικία καὶ ζήτησις τὰ Παύλου καὶ τοῦ Βαρνάβα μετ' ἐκείνης, ἔβαλλαν τοὺς Παύλον καὶ τὸν Βαρνάβαν καὶ κάποιους ἄλλης ἀπ' αὐτῆς νὰ ἀνέβουν εἰς τοὺς ἀποστόλους καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους ὁπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, διὰ τὸ ζήτημα ἐτοῦτο.

3 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἐστάνταν νὰ συμπροπεμφθοῦσιν ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν, ἐπέρασαν τὴν Φοι-

ἐκδικγάμενοι τὴν ἐπιστροφὴν τῶν ἐθνῶν· καὶ ἐποίουν χαρὰν μεγάλην πᾶσι τοῖς ἀδελφοῖς.

4 Παραγενόμενοι δὲ εἰς Ἱερουσαλὴμ, ἀπεδέχθησαν ὑπὸ τῆς ἐκκλησίας καὶ τῶν ἀποστόλων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, ἀνήγγειλάν τε ὅσα ὁ Θεὸς ἐποίησε μετ' αὐτῶν.

5 Ἐξανέστησαν δέ τινες τῶν ἀπὸ τῆς αἱρέσεως τῶν Φαρισαίων πεπιστευκότες, λέγοντες· Ὅτι δεῖ περιτέμνειν αὐτοὺς, παραγγέλλειν τε τηρεῖν τὸν νόμον Μωϋσέως.

6 Συνήχθησαν δὲ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἰδεῖν περὶ τοῦ λόγου τούτου.

7 Πολλῆς δὲ συζητήσεως γενομένης, ἀναστὰς Πέτρος εἶπε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοὶ, ὑμεῖς ἐπίστασθε ὅτι ἀφ' ἡμερῶν ἀρχαίων ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν ἐξελέξατο διὰ τοῦ στόματός μου ἀκοῦσαι τὰ ἔθνη τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, καὶ πιστεῦσαι.

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς ἐμαρτύρησεν αὐτοῖς, δοὺς αὐτοῖς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς καὶ ἡμῖν·

9 Καὶ οὐδὲν διέκρινε μεταξὺ ἡμῶν τε καὶ αὐτῶν, τῇ πίστει

νίαν καὶ τὴν Σαμάρειαν, καὶ διηγοῦνται πῶς ἐστράφησαν τὰ ἔθνη (εἰς τὴν πίστιν·) καὶ ἐδίδαν χαρὰν μεγάλην εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφούς.

4 Καὶ ὡσὰν ἐπῆγε εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, τοὺς ἀπεδέχθηκεν ἡ ἐκκλησία καὶ οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι, καὶ αὐτοὶ εἶπαν ὅσα θαύματα ἔκαμεν ὁ Θεὸς διὰ μέσου των.

5 Καὶ κάποιοι ὁπὸ ἦταν ἀπὸ τὴν αἵρεσιν τῶν Φαρισαίων καὶ ἐπίστευσαν, ἐσηκώθηκαν, λέγοντες· Ὅτι κάμνει χρεία να περιτέμνωσι τὰ ἔθνη ὁπὸ ἐπίστευσαν, καὶ νὰ τοὺς παραγγείλῃ να φυλάττωσι τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως.

6 Καὶ ἐσυνάχθησαν οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι νὰ εἰδοῦσι διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

7 Καὶ ἔχοντας νὰ γένῃ μεγάλη ἐξέταξις, ἐσηκώθη ὁ Πέτρος, καὶ εἶπέν τους· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοὶ, ἐσεῖς ἐξεύρετε ὅτι ἀπὸ ἡμέρας παλαιᾶς ὁ Θεὸς ἀπὸ ἀκαμεσα μας με ἐδιάλεξε, νὰ ἀκούσῃ τὰ ἔθνη διὰ μέσου τοῦ στόματός μου τὸν λόγον τοῦ εὐαγγελίου, νὰ πιστεύσουν.

8 Καὶ ὁ καρδιογνώστης Θεὸς τους ἐμαρτύρησε, με τὸ νὰ τους δώσῃ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον, καθὼς καὶ εἰς ἐμᾶς·

9 Καὶ δὲν ἐχώρισε τίποτες ἀκαμιταξὺ εἰς ἐμᾶς καὶ εἰ

καθαρίσας τας καρδίας αὐτῶν.

10 Νῦν οὖν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, ἐπιθεῖναι ζυγὸν ἐπὶ τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, ὃν οὔτε οἱ πατέρες ἡμῶν οὔτε ἡμεῖς ἰσχύσαμεν βαστάσαι;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν σωθῆναι, καθ' ὃν τρόπον κἀκεῖνοι.

12 Ἐσίγησε δὲ πᾶν τὸ πλῆθος, καὶ ἤκουον Βαρνάβα καὶ Παύλου ἐξηγουμένων ὅσα ἐποίησεν ὁ Θεὸς σημεῖα καὶ τέρατα ἐν τοῖς ἔθνεσι δι' αὐτῶν.

13 Μετὰ δὲ τὸ σιγῆσαι αὐτοὺς ἀπεκρίθη Ἰάκωβος, λέγων· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσατέ μου.

14 Συμεὼν ἐξηγήσατο καθὼς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπεσκέψατο λαβεῖν ἐξ ἐθνῶν λαὸν ἐπὶ τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

15 Καὶ τούτῳ συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Μετὰ ταῦτα ἀναστρέψω, καὶ ἀνοικοδομήσω τὴν σκηνὴν Δαβὶδ τὴν πεπτωκυῖαν, καὶ τὰ κατεσκαμμένα αὐτῆς ἀνοικοδομήσω, καὶ ἀνορθώσω αὐτήν·

17 Ὅπως ἂν ἐκζητήσωσιν οἱ

αὐτοὺς, ἰδόντας νὰ καθαρίσῃ ταῖς καρδίαις των διὰ μέσου τῆς πίστεως.

10 Τώρα λοιπὸν τί πειράζετε τὸν Θεὸν, βάλλοντες ζυγὸν ἀπάνω εἰς τὸν τράχηλον τῶν μαθητῶν, τὸν ὁποῖον οὐδὲ οἱ πατέρες μας οὐδὲ ἡμεῖς ἠμπορέσαμεν νὰ τὸν βαστάξωμεν;

11 Ἀλλὰ διὰ τῆς χάριτος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ πιστεύομεν νὰ σωθῶμεν, κατὰ τὸν τρόπον ὁποὺ (ἰσωθῆκαν) καὶ ἐκεῖνοι.

12 Καὶ ὅλον τὸ πλῆθος ἐσίγησε, καὶ ἄκουαν τὸν Βαρνάβα καὶ τὸν Παῦλον ὁποὺ ἐξηγοῦνταν ὅσα σημεῖα καὶ τέρατα ἐκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσου των.

13 Καὶ ὕστερον ἀφοῦ τὸ ἐσιώπησαν αὐτοὶ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰάκωβος, καὶ εἶπεν· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἀκούσετέ με.

14 Ὁ Συμεὼν ἐξηγήθηκε, πῶς πρῶτον ὁ Θεὸς ἐπρομηθεύθη νὰ πάρῃ λαὸν ἀπὸ τὰ ἔθνη εἰς τὸ ὄνομα του.

15 Καὶ εἰς τοῦτον λογον (ἐπῆγαν καὶ οἱ Προφῆται) συμφωνοῦσιν οἱ λόγοι τῶν προφητῶν· καθὼς γέγραπται·

16 Ὕστερα ἀπὸ τοῦτα θέλω γυρίσει πάλιν, καὶ θέλω μετακάμει τὴν σκηνὴν τοῦ Δαβὶδ τὴν καταπεσημένην, καὶ τὰ χαλασμένα της θέλω τὰ μετανοικοδομήσει καὶ θέλω τὴν σηκώσει·

17 Διὰ νὰ γυρίψωσι οἱ ἀπο-

καταλοιποι τῶν ἀνθρωπων τον Κύριον, και πάντα τὰ ἔθνη ἐφ' οὓς ἐπικέκληται τὸ ὄνομά μου ἐπ' αὐτους· λέγει Κύριος ὁ ποιων ταῦτα πάντα.

18 Γνωστὰ ἀπ αἰωνός ἐστι τῷ Θεῷ πάντα τα ἐργα αὐτοῦ.

19 Διὸ ἐγω κρίνω μη παρενοχλεῖν τοῖς ἀπο των ἐθνῶν ἐπιστρέφουσιν ἐπι τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ ἐπιστεῖλαι αὐτοῖς του ἀπέχεσθαι ἀπο τῶν ἀλισγημάτων των εἰδώλων και τῆς πορνίας και του πνικτοῦ και του αἵματος.

21 Μωσῆς γαρ ἐκ γενεων ἀρχαίων κατα πολιν τους κηρύσσοντας αὐτον ἐχει, ἐν ταῖς συναγωγαῖς κατὰ πᾶν σαββατον ἀναγινωσκόμενος.

22 Τότε ἔδοξε τοῖς ἀποστόλοις και τοῖς πρεσβυτέροις συν ὅλη τῇ ἐκκλησίᾳ, ἐκλεξαμένους ἄνδρας ἐξ αὐτων πεμψαι εἰς Ἀντιόχειαν συν τῷ Παυλῳ καὶ Βαρνάβᾳ· Ἰούδαν τὸν ἐπικαλούμενον Βαρσαβᾶν, καὶ Σίλαν, ἄνδρας ἡγουμένους ἐν τοῖς ἀδελφοῖς·

23 Γράψαντες διὰ χειρὸς αὐτων τάδε· Οἱ ἀπόστολοι καὶ οἱ πρεσβύτεροι καὶ οἱ ἀδελφοὶ, τοῖς κατα την Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν

δελοιποι ἀνθρωποι του Κυριου, καὶ ὁλα τὰ ἔθνη, εἰς τα ὁποῖα ἐκαλεσθη τὸ ὄνομά μου εἰς αὐτους· λέγει Κύριος ὁποῦ κάμνει ἐτσι ὁλα.

18 Γνωρισμένα εἶναι ἀπο του αἰῶνος εἰς τὸν Θεον ὁλα του τὰ ἐργα.

19 Διὰ τουτο ἐγω κρίνω νὰ μὴν δίδωμεν πειρασμὸν εἰς ἐκείνους ὁποῦ γυρίζουσι ἀπο τὰ ἔθνη εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἀλλὰ να τους γράψωμεν να φυλάττωνται ἀπο ταῖς μιαινομένοις (θυσίαις) των εἰδώλων, και ἀπὸ πορνείαν, και ἀπο πνικτα, και ἀπο τα αἵματα.

21 Διατὶ ὁ Μωσῆς ἐχει ἀπὸ παλαιαῖς γενεαῖς εἰς κάθε πόλιν ἄνδρας ὁποῦ τὸν κηρύττουσι, ἐνῶτας νὰ διαβάζεται κάθε σαββατον εἰς τὰ συναγώγια.

22 Τότε ἐφάνη εἰς τὸς ἀποστόλους και εἰς τους πρεσβυτέρους μαζὺ μὲ ὁλην την ἐκκλησίαν, νὰ διαλέξουν ἄνδρας ἀπ' αὐτους να πέμψουν εἰς την Ἀντιόχειαν μαζὺ μὲ τὸν Παυλον και τον Βαρνάβαν ἤγουν τον Ἰούδαν ὁποῦ κράζεται Βαρσαβᾶς, και τὸν Σίλαν, ἀνδρωπους ἡγεμενους εἰς τὲς ἀδελφές·

23 Και ἐγραψαν και ἐστειλαν διὰ μέσου της χειρος αὐτωνῶν ἐτσι· Οἱ ἀποστολοι και οἱ πρεσβύτεροι και οἱ ἀδελφοι, εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς την

ἀδελφοὶς τοῖς ἐξ ἐθνῶν, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν ὅτι τινες ἐξ ἡμῶν ἐξελθόντες ἐτάραξαν ὑμᾶς λόγοις, ἀνασκευάζοντες τὰς ψυχὰς ὑμῶν, λέγοντες περιτέμνεσθαι, καὶ τηρεῖν τὸν νόμον, οἷς οὐ διεστειλάμεθα·

25 Ἔδοξεν ἡμῖν γενομένοις ὁμοθυμαδὸν, ἐκλεξαμένους ἄνδρας πέμψαι πρὸς ὑμᾶς, σὺν τοῖς ἀγαπητοῖς ἡμῶν Βαρνάβᾳ καὶ Παύλῳ,

26 Ἀνθρώποις παραδεδωκόσι τὰς ψυχὰς αὐτῶν ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστάλκαμεν οὖν Ἰούδαν καὶ Σίλαν, καὶ αὐτοὺς διὰ λόγου ἀπαγγέλλοντας τὰ αὐτά.

28 Ἔδοξε γὰρ τῷ ἁγίῳ Πνεύματι καὶ ἡμῖν, μηδὲν πλέον ἐπιτίθεσθαι ὑμῖν βάρος πλὴν τῶν ἐπάναγκες τούτων·

29 Ἀπέχεσθαι εἰδωλοθύτων καὶ αἵματος καὶ πνικτοῦ καὶ πορνείας· ἐξ ὧν διατηροῦντες ἑαυτούς, εὖ πράξετε. Ἔρρωσθε.

30 Οἱ μὲν οὖν ἀπολυθέντες

Ἀντιόχειαν καὶ Συρίαν καὶ Κιλικίαν καὶ ἀδελφοὺς ὅπου εἶναι ἀπὸ τὰ ἔθνη, χαίρειν.

24 Ἐπειδὴ ἀκήκοαμεν ὅτι κάποιοι ἐγγίσαντες ἀπὸ ἡμῶν ἦλθαν καὶ σᾶς ἐτάραξαν μὲ λόγια, χαλῶντες ταῖς ψυχαῖς σας, καὶ λέγοντες τὰ περιτέμνεσθε, καὶ τὰ φυλάττετε, τὸν νόμον, τὰς ὁποίας ἐμεῖς δὲν τὰς ἐπροστάξαμεν ἐτάτο·

25 Εφάνη εἰς ἡμᾶς ὅπου ἐσυναχθήκαμεν μὲ μιὰν ψυχὴ, νὰ διαλέξωμεν νὰ πέμψωμεν εἰς σᾶς ἄνδρας, μαζὶ μὲ τοὺς ἀγαπητοὺς μας τὸν Βαρνάβαν καὶ τὸν Παῦλον,

26 Οἱ ὁποῖοι εἶναι ἄνθρωποι ὅπου ἐπαραδώκαν ταῖς ψυχαῖς τους διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

27 Ἀπεστείλαμεν λοιπὸν τὸν Ἰούδαν καὶ τὸν Σίλαν, οἱ ὁποῖοι θέλουσιν εἶσθαι μὲ λόγον τὰ αὐτὰ (ὅπου γράφομεν.)

28 Διατὶ ἐφάνη εἰς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον καὶ εἰς ἡμᾶς, τίποτες περισσότερον [illegible] νὰ μὴν βάλλωμεν εἰς σᾶς ἐσὲ ἀπὸ τοῦτα τὰ ἀναγκαῖα·

29 Νὰ ἀπέχεσθε ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα καὶ ἀπὸ τὰ αἵματα καὶ ἀπὸ τὰ πνικτὰ καὶ ἀπὸ τὴν πορνείαν· ἀπὸ τὰ ὁποῖα φυλαττόντες τὸν ἑαυτόν σας, θέλετε περάσει καλά. Ἐρρῶσθε.

30 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ἐξῶτα

πλθον εἰς Ἀντιόχειαν· καὶ συναγαγόντες τὸ πλῆθος, ἐπέδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Ἀναγνόντες δὲ, ἐχάρησαν ἐπὶ τῇ παρακλήσει.

32 Ἰούδας δὲ καὶ Σίλας, καὶ αὐτοὶ προφῆται ὄντες, διὰ λόγου πολλοῦ παρεκάλεσαν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐπεστήριξαν.

33 Ποιήσαντες δὲ χρόνον, ἀπελύθησαν μετ' εἰρήνης ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν πρὸς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἔδοξε δὲ τῷ Σίλᾳ ἐπιμεῖναι αὐτοῦ.

35 Παῦλος δὲ καὶ Βαρνάβας διέτριβον ἐν Ἀντιοχείᾳ, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι μετὰ καὶ ἑτέρων πολλῶν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

36 Μετὰ δέ τινας ἡμέρας εἶπε Παῦλος πρὸς Βαρνάβαν· Ἐπιστρέψαντες δὴ ἐπισκεψώμεθα τοὺς ἀδελφοὺς ἡμῶν κατὰ πᾶσαν πόλιν, ἐν αἷς κατηγγείλαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, πῶς ἔχουσι.

37 Βαρνάβας δὲ ἐβουλεύσατο συμπαραλαβεῖν τὸν Ἰωάννην τὸν καλούμενον Μάρκον.

38 Παῦλος δὲ ἠξίου, τὸν ἀποστάντα ἀπ' αὐτῶν ἀπὸ Παμφυλίας, καὶ μὴ συνελθόντα αὐτοῖς εἰς τὸ ἔργον,

ἀὰ συμπροπεμφθῶσιν ἦλθαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν· καὶ ἐμάζωξαν τὸ πλῆθος, καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιστολήν.

31 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὴν ἀνάγνωσαν, ἐχάρησαν εἰς τὴν παράκλησιν.

32 Καὶ ὁ Ἰούδας καὶ ὁ Σιλὰς, ἐπειδὴ νὰ εἶναι καὶ αὐτοὶ προφῆται, μὲ πολλὰ λόγια ἐνυθέτησαν τοὺς ἀδελφούς, καὶ τοὺς ἐστήριξαν.

33 Καὶ ὡσὰν ἔκαμαν ἐκεῖ καμπόσον καιρὸν, ἐσυμπροεπεμφθήσαν πάλιν μὲ εἰρήνην ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς εἰς τοὺς ἀποστόλους.

34 Ἀμὴ ἐφάνηκε τοῦ Σιλὰ νὰ ἀναμείνῃ ἐκεῖ.

35 Καὶ ὁ Παῦλος καὶ ὁ Βαρνάβας διέτριβαν εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, διδάσκοντες καὶ εὐαγγελιζόμενοι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου μαζὺ μὲ ἄλλους πολλούς.

36 Καὶ ὕστερα μὲ καμπόσαις ἡμέραις εἶπεν ὁ Παῦλος τὸν Βαρνάβαν· Ἂς γυρίσωμεν νὰ πᾶμε νὰ ἰδέψωμεν τοὺς ἀδελφούς μας, πῶς εἶνι σκοῦται, εἰς κάθε πόλιν, εἰς ταὶς ὁποίαις ἐδιδάξαμεν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου.

37 Καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσυμβουλεύθη νὰ πάρῃ μαζὺ τὸν Ἰωάννην ὁπού ἐκράζετο Μάρκος.

38 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἐκρίνε ἄξιον, ἐκεῖνον ὁπού ἐχώρησε ἀπ' αὐτοὺς ἀπὸ τὴν Παμφυλίαν, καὶ δὲν ἐπῆγε μαζὺ μὲ

μὴ συμπαραλαβεῖν τοῦτον.

39 Ἐγένετο δὲ παροξυσμὸς, ὥστε ἀποχωρισθῆναι αὐτοὺς ἀπ' ἀλλήλων· τόν τε Βαρνάβαν παραλαβόντα τὸν Μᾶρκον ἐκπλεῦσαι εἰς Κύπρον.

40 Παῦλος δὲ ἐπιλεξάμενος Σιλᾶν ἐξῆλθε, παραδοθεὶς τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ ὑπὸ τῶν ἀδελφῶν.

41 Διῆρχετο δὲ τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, ἐπιστηρίζων τὰς ἐκκλησίας.

αὐτοὺς εἰς τὸ ἔργον, νὰ μὴν τὸν πάρουσιν.

39 Μεγάλη λοιπὸν πίκρα ἔγινε, εἰς τόσον ὁπού νὰ ἀποχωρισθοῦσιν ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον· καὶ ὁ Βαρνάβας ἐπῆρε τὸν Μάρκον, καὶ ἐπλεύσαν εἰς τὴν Κύπρον.

40 Καὶ ὁ Παῦλος διάλεξε τὸν Σιλᾶν καὶ ἐβγῆκεν, ἐνῶ τὰς παρεδόθη εἰς τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τοὺς ἀδελφούς.

41 Καὶ ἐπέρασε τὴν Συρίαν καὶ Κιλικίαν, βεβαιώνωντας ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. ις'. 16.

ΚΑτῆντησε δὲ εἰς Δέρβην καὶ Λύστραν· καὶ ἰδοὺ, μαθητής τις ἦν ἐκεῖ ὀνόματι Τιμόθεος, υἱὸς γυναικός τινος Ἰουδαίας πιστῆς, πατρὸς δὲ Ἕλληνος.

2 Ὃς ἐμαρτυρεῖτο ὑπὸ τῶν ἐν Λύστροις καὶ Ἰκονίῳ ἀδελφῶν.

3 Τοῦτον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος σὺν αὐτῷ ἐξελθεῖν· καὶ λαβὼν περιέτεμεν αὐτὸν, διὰ τοὺς Ἰουδαίους τοὺς ὄντας ἐν τοῖς τόποις ἐκείνοις· ἤδεισαν γὰρ ἅπαντες τὸν πατέρα αὐτοῦ ὅτι Ἕλλην ὑπῆρχεν.

4 Ὡς δὲ διεπορεύοντο τὰς πόλεις, παρεδίδουν αὐτοῖς φυλάσσειν τὰ δόγματα τὰ κεκριμένα ὑπὸ τῶν ἀποστόλων καὶ

ΚΑΙ ἐκατάντησεν εἰς τὴν Δέρβην καὶ τὴν Λύστραν· καὶ νά, καὶ ἦτον κάποιος μαθητὴς, τὸ ὁνομά τη Τιμοθέος, υἱὸς κάποιας γυναίκας Ἰουδαίας πιστῆς, ἀμὴ ἀπὸ πατέρα Ἕλληνα.

2 Ὁ ὁποῖος ἐμαρτυρᾶτον διὰ καλὸς ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς, ὁπού ἦταν εἰς τὴν Λύστραν καὶ εἰς τὸ Ἰκόνιαν.

3 Ἔθετον ἠθέλησεν ὁ Παῦλος νὰ πάγη μαζύ τον· καὶ ὡσὰν τὸν ἐπῆρε τὸν ἐπερίτμησε, διὰ τοὺς Ἰουδαίους ὁπού ἦταν εἰς τοὺς τόπους ἐκείνους· διατὶ ὅλοι ἐξεύραν τὸν πατέρα του ὅτι ἦτον Ἕλληνας.

4 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν ταῖς πόλαις, ταῖς ἐπαράδιδαν νὰ φυλαγοῦν τὰ δόγματα ὁπού ἦταν ἀποφασισμένα ἀπὸ τοὺς

τῶν πρεσβυτέρων τῶν ἐν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ μὲν οὖν ἐκκλησίαι ἐστερεοῦντο τῇ πίστει, καὶ ἐπερίσσευον τῷ ἀριθμῷ καθ' ἡμέραν.

6 Διελθόντες δὲ τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν Γαλατικὴν χώραν, κωλυθέντες ὑπὸ τοῦ ἁγίου Πνεύματος λαλῆσαι τὸν λόγον ἐν τῇ Ἀσίᾳ,

7 Ἐλθόντες κατὰ τὴν Μυσίαν, ἐπείραζον κατὰ τὴν Βιθυνίαν πορευθῆναι· καὶ οὐκ εἴασεν αὐτοὺς τὸ Πνεῦμα.

8 Παρελθόντες δὲ τὴν Μυσίαν, κατέβησαν εἰς Τρωάδα.

9 Καὶ ὅραμα διὰ τῆς νυκτὸς ὤφθη τῷ Παύλῳ· Ἀνὴρ τις ἦν Μακεδὼν ἑστὼς, παρακαλῶν αὐτὸν, καὶ λέγων· Διαβὰς εἰς Μακεδονίαν βοήθησον ἡμῖν.

10 Ὡς δὲ τὸ ὅραμα εἶδεν, εὐθέως ἐζητήσαμεν ἐξελθεῖν εἰς τὴν Μακεδονίαν, συμβιβάζοντες ὅτι προσκέκληται ἡμᾶς ὁ Κύριος εὐαγγελίσασθαι αὐτούς.

11 Ἀναχθέντες οὖν ἀπὸ τῆς Τρωάδος, εὐθυδρομήσαμεν εἰς Σαμοθρᾴκην, τῇ τε ἐπιούσῃ εἰς Νεάπολιν·

12 Ἐκεῖθέν τε εἰς Φιλίππους, ἥτις ἐστὶ πρώτη τῆς

ἀποστόλους καὶ ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους ὅπου ἦταν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Αἱ ἐκκλησίαι λοιπὸν ἐστερεώνοντο εἰς τὴν πίστιν, καὶ πᾶσα ἡμέρα ἐπερίσσευαν εἰς τὸν λογαριασμόν.

6 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Φρυγίαν καὶ τὴν χώραν τὴν Γαλατικὴν, ἐμποδίσθηκαν ἀπὸ τὸ ἅγιον Πνεῦμα νὰ λαλήσουσι τὸν λόγον εἰς τὴν Ἀσίαν,

7 Καὶ ὡσὰν ἠλθασιν εἰς τὴν Μυσίαν, ἐδοκίμαζαν νὰ πᾶσι εἰς τὴν Βιθυνίαν· ἀμὴ τὸ Πνεῦμα δὲν τοὺς ἄφησε.

8 Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Μυσίαν, ἐκατέβηκαν εἰς τὴν Τρωάδα.

9 Καὶ ἐφάνη τὴν νύκτα εἰς τὸν Παῦλον ὅραμα· Ἐστέκετον τινὰς ἄνθρωπος Μακεδών, ὁποὺ τὸν ἐπαρακάλει, λέγοντας· Περασε εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ βοήθησε μας.

10 Καὶ ὡσὰν εἶδεν ὁ Παῦλος τὸ ὅραμα, παρευθὺς ἐζητήσαμεν νὰ πᾶμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, σημαδεύοντες ἀπὸ τοῦτο πὼς μᾶς ἐκάλεσεν ὁ Κύριος, νὰ τοὺς εὐαγγελίσωμεν.

11 Ἐμπήξαμεν λοιπὸν μὲ καράβι ἀπὸ τὴν Τρωάδα, καὶ ἐπήγαμεν ἴσα εἰς τὴν Σαμοθρᾴκην, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν εἰς τὴν Νεάπολιν·

12 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Φιλίππους, ἡ ὁποία εἶναι

μερίδ⊖ τῆς Μακεδονίας πόλις, κολωνια· ἡμεν δὲ ἐν ταύτῃ τῇ πόλει διατρίβοντες ἡμέρας τινας.

13 Τῇ τε ἡμέρα τῶν σαββάτων ἐξήλθομεν ἔξω τῆς πόλεως παρὰ ποταμὸν, ὃ ἐνομίζετο προσευχὴ εἶναι· καὶ καθίσαντες ἐλαλοῦμεν ταῖς συνελθούσαις γυναιξί.

14 Καί τις γυνὴ ὀνόματι Λυδία, πορφυρόπωλις πόλεως Θυατείρων, σεβομένη τὸν Θεόν, ἤκουεν· ἧς ὁ Κύρι⊖ διήνοιξε τὴν καρδίαν, προσέχειν τοῖς λαλουμένοις ὑπὸ τοῦ Παύλου.

15 Ὡς δὲ ἐβαπτίσθη, καὶ ὁ οἶκ⊖ αὐτῆς, παρεκάλεσε, λέγουσα· Εἰ κεκρίκατέ με πιστὴν τῷ Κυρίῳ εἶναι, εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκόν μου, μείνατε. Καὶ παρεβιάσατο ἡμᾶς.

16 Ἐγένετο δὲ πορευομένων ἡμῶν εἰς προσευχὴν, παιδίσκην τινὰ ἐχούσαν πνεῦμα Πύθων⊖, ἀπαντῆσαι ἡμῖν, ἥτις ἐργασίαν πολλὴν παρεῖχε τοῖς κυρίοις αὐτῆς μαντευομένη.

17 Αὕτη κατακολουθήσασα τῷ Παύλῳ καὶ ἡμῖν, ἔκραζε, λέγουσα· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι, δοῦλοι τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου εἰσὶν,

πρώτη πόλις τῆς μερίδος τῆς Μακεδονίας, καὶ εἶναι κολωνία· καὶ εὑρισθαν εἰς αὐτὴν τὴν πόλιν, καὶ ἐκαμαμεν καμπόσαις ἡμέραις.

13 Καὶ τὴν ἡμέραν τοῦ σαββάτου ἐβγήκαμεν ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν εἰς τὸ παραπόταμον, εἰς ἕνα τόπον ὁποῦ ἐνόμιζε νὰ προσεύχονται· καὶ ὡσὰν ἐκαθίσαμεν ἐσυντιχάναμεν μὲ ταῖς γυναίκαις ὁποῦ ἐμαζωχθήκαν.

14 Καὶ κάποια γυναῖκα, τὸ ὀνομά της Λυδία, ὁποῦ ἐπραγματεύετον πορφυρᾶ πανία, ἀπὸ τὴν πόλιν τῶν Θυατείρων, καὶ ἐσέβετον τὸν Θεὸν, ἄκουε τὸν λόγον· τῆς ὁποίας τὴν καρδίαν ἄνοιξεν ὁ Κύρι⊖, νὰ ἔχῃ τὸν νοῦν της εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλάλει ὁ Παῦλ⊖.

15 Καὶ ὡσὰν ἐβαπτίσθη αὐτὴ καὶ ἡ φαμιλία της ὅλη, τὸς ἐπαρακάλεσε καὶ εἶπεν· Ἂν μὲ κρίνετε πὼς εἶμαι πιστὴ εἰς τὸν Κύριον, ἐλᾶτε νὰ μεῖνετε εἰς τὸ σπήτι μου. Καὶ μᾶς ἐβιάσε.

16 Καὶ ὅταν ἐπηγαίναμεν εἰς τὴν προσευχὴν, μᾶς ἀπάντησε μία δουλευτρια ὁποῦ εἶχε πνεῦμα Πύθων⊖, ἡ ὁποία μαντεύοντας ἐδιδε πολὺ διάφορον εἰς τὸς αὐθεντάδες της.

17 Ἐτότε ἀκολούθησε τὸν Παῦλον καὶ ἐμᾶς, καὶ ἐκραζε λέγουσα· Ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι εἶναι δουλειάδες τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψ-

εἰτινες καταγγέλλουσιν ὑμῖν ὁδὸν σωτηρίας.

18 Τοῦτο δὲ ἐποίουν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας· διαπονηθεὶς δὲ ὁ Παῦλος, καὶ ἐπιστρέψας, τῷ πνεύματι εἶπε· Παραγγέλλω σοι ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐξελθεῖν ἀπ' αὐτῆς. Καὶ ἐξῆλθεν αὐτὴ τῇ ὥρᾳ.

19 Ἰδόντες δὲ οἱ κύριοι αὐτῆς ὅτι ἐξῆλθεν ἡ ἐλπὶς τῆς ἐργασίας αὐτῶν, ἐπιλαβόμενοι τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν, εἵλκυσαν εἰς τὴν ἀγορὰν ἐπὶ τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ προσαγαγόντες αὐτοὺς τοῖς στρατηγοῖς, εἶπον· Οὗτοι οἱ ἄνθρωποι ἐκταράσσουσιν ἡμῶν τὴν πόλιν, Ἰουδαῖοι ὑπάρχοντες·

21 Καὶ καταγγέλλουσιν ἔθη ἃ οὐκ ἔξεστιν ἡμῖν παραδέχεσθαι, οὐδὲ ποιεῖν, Ῥωμαίοις οὖσι.

22 Καὶ συνεπέστη ὁ ὄχλος κατ' αὐτῶν, καὶ οἱ στρατηγοὶ περιῤῥήξαντες αὐτῶν τὰ ἱμάτια, ἐκέλευον ῥαβδίζειν.

23 Πολλάς τε ἐπιθέντες αὐτοῖς πληγάς, ἔβαλον εἰς φυλακήν, παραγγείλαντες τῷ δεσμοφύλακι ἀσφαλῶς τηρεῖν αὐτούς.

24 Ὃς παραγγελίαν τοιαύτην λαβὼν, ἔβαλεν αὐτοὺς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακήν, καὶ τοὺς πόδας ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

18 Καὶ τοῦτο τὸ ἔκαμεν πολλαῖς ἡμέραις· καὶ βαρεθεὶς ὁ Παῦλος, γυρίζοντας εἶπεν εἰς τὸ πνεῦμα· Προστάζω σε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ βγῇς ἀπ' αὐτήν. Καὶ ἐκείνην τὴν ὥραν βγῆκεν.

19 Καὶ ὡσὰν εἶδαν οἱ αὐθεντάδες της, ὅτι ἔχασαν τὴν ἐλπίδα τοῦ κέρδους τους, ἐπίασαν τὸν Παῦλον καὶ τὸν Σιλᾶν, καὶ τοὺς ἔσυραν εἰς τὸ κριτήριον εἰς τοὺς ἄρχοντας.

20 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἔπιασαν εἰς τοὺς στρατηγούς, εἶπαν· Ἐτοῦτοι οἱ ἄνθρωποι συγχύζουν τὴν πόλιν μας, ὄντες Ἰουδαῖοι·

21 Καὶ μᾶς λέγουν τάξεις ταῖς ὁποίαις δὲν πρέπει νὰ ταῖς δεχόμεσθε, μηδὲ νὰ ταῖς κάμωμεν, ἐμεῖς ὄντε εἴμεσθε Ρωμαῖοι.

22 Καὶ το πλῆθος ἐμαζώχθη καὶ ἐσηκώθηκαν ἐναντία αὐτοῖς· καὶ οἱ στρατηγοὶ ἔσχισαν τὰ φορέματά τους, καὶ ἐπρόσταζαν νὰ τοὺς δέρουν.

23 Καὶ δέροντας τους πολλαῖς ῥαβδίαις, τοὺς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν, καὶ ἐπαραγγείλαν εἰκεῖνον ὁπού ἐφύλαγε τοὺς δεμένους, νὰ τοὺς φυλάγῃ σαρατηρημένα.

24 Ὁ ὁποῖος ὡσὰν ἐπῆρε

αὐτὴν εἰλικφως, ἔβαλεν αὐτὸς εἰς τὴν ἐσωτέραν φυλακὴν, καὶ τὰς πόδας αὐτῶν ἠσφαλίσατο εἰς τὸ ξύλον.

25 Κατὰ δὲ τὸ μεσονύκτιον Παῦλος καὶ Σίλας προσευχόμενοι ὕμνουν τὸν Θεόν· ἐπηκροῶντο δὲ αὐτῶν οἱ δέσμιοι.

26 Ἄφνω δὲ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, ὥστε σαλευθῆναι τὰ θεμέλια τοῦ δεσμωτηρίου· ἀνεῳχθησάν τε παραχρῆμα αἱ θύραι πᾶσαι, καὶ παντῶν τὰ δεσμὰ ἀνέθη.

27 Ἐξυπνος δὲ γενόμενος ὁ δεσμοφύλαξ, καὶ ἰδὼν ἀνεῳγμένας τὰς θύρας τῆς φυλακῆς, σπασάμενος μάχαιραν, ἔμελλεν ἑαυτὸν ἀναιρεῖν, ὑπολαμβάνων ἐκπεφευγέναι τοὺς δεσμίους.

28 Ἐφώνησε δὲ φωνῇ μεγάλῃ ὁ Παῦλος, λέγων· Μηδὲν πράξῃς σεαυτῷ κακόν· ἅπαντες γάρ ἐσμεν ἐνθάδε.

29 Αἰτήσας δὲ φῶτα εἰσεπήδησε, καὶ ἔντρομος γενόμενος προσέπεσε τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ.

30 Καὶ προαγαγὼν αὐτοὺς ἔξω ἔφη· Κύριοι, τί με δεῖ ποιεῖν ἵνα σωθῶ;

31 Οἱ δὲ εἶπον· Πίστευσον ἐπὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ σωθήσῃ σὺ καὶ ὁ οἶκός σου.

τοῦτο παραγγελίαν, τοὺς ἔβαλεν εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ τὰ ποδάρια τοὺς τὰ ἔβαλεν εἰς τὸ ξύλον.

25 Καὶ τὰ μεσάνυκτα ὁ Παῦλος καὶ ὁ Σίλας ἐπροσεύχοντο καὶ ὑμνοῦσαν τὸν Θεόν· καὶ τοὺς ἄκουεν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν δέσμιοι.

26 Καὶ παρευθὺς ἔγινε μεγάλος σεισμός, τόσον ὁποῦ ἐσαλεύθηκαν τὰ θεμέλια τῆς φυλακῆς· καὶ παρευθὺς ἄνοιξαν αἱ θύραις ὁλαις, καὶ τὰ δεσίματα ὁλωνῶν ἐλύθηκαν.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐφύλαγε τοὺς δεσμίους ἐξύπνησε, καὶ ὡσὰν εἶδε ταῖς θύραις τῆς φυλακῆς ἀνοικταῖς, ἐβγαλε τὸ μαχαίρι νὰ σκοτώσῃ τὸν λόγου τοὺ, λογιάζωντας πὼς ἐφυγαν ἐκεῖνοι ὁποῦ ἦταν δεμένοι.

28 Ἀμὴ ὁ Παῦλος τοῦ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνὴν, καὶ εἶπε· Μὴν κάμῃς τίποτες κακὸν τοῦ λόγου σου· διατὶ ἐμεῖς ὁλοι εἴμεσθεν ἐδῶ.

29 Καὶ ἐζήτησε φῶς καὶ ἐπήδησε μέσα, καὶ τρομασμένος ἔπεσε εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Παύλου καὶ τοῦ Σίλα.

30 Καὶ ἐβγαλὼν τους ἔξω, καὶ εἶπεν· Ἀδελφοπάδες, τί κάμνει χρεία νὰ κάμω νὰ σωθῶ;

31 Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Πίστευσε εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ θέλεις σωθῆ ἐσὺ καὶ τὸ σπητι σου.

32 Καὶ ἐλάλησαν αὐτῷ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ πᾶσι τοῖς ἐν τῇ οἰκίᾳ αὐτοῦ.

33 Καὶ παραλαβὼν αὐτοὺς ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ τῆς νυκτὸς, ἔλουσεν ἀπὸ τῶν πληγῶν· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ αὐτοῦ πάντες παραχρῆμα.

34 Ἀναγαγών τε αὐτοὺς εἰς τὸν οἶκον αὐτοῦ, παρέθηκε τράπεζαν, καὶ ἠγαλλιάσατο πανοικὶ πεπιστευκὼς τῷ Θεῷ.

35 Ἡμέρας δὲ γενομένης ἀπέστειλαν οἱ στρατηγοὶ τοὺς ῥαβδούχους, λέγοντες. Ἀπόλυσον τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Ἀπήγγειλε δὲ ὁ δεσμοφύλαξ τοὺς λόγους τούτους πρὸς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἀπέσταλκαν οἱ στρατηγοὶ, ἵνα ἀπολυθῆτε· νῦν οὖν ἐξελθόντες, πορεύεσθε ἐν εἰρήνῃ.

37 Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη πρὸς αὐτούς· Δείραντες ἡμᾶς δημοσίᾳ, ἀκατακρίτους, ἀνθρώπους Ῥωμαίους ὑπάρχοντας, ἔβαλον εἰς φυλακήν, καὶ νῦν λάθρᾳ ἡμᾶς ἐκβάλλουσιν; οὐ γάρ· ἀλλὰ ἐλθόντες αὐτοὶ ἡμᾶς ἐξαγαγέτωσαν.

38 Ἀπήγγειλαν δὲ τοῖς στρατηγοῖς οἱ ῥαβδοῦχοι τὰ ῥήματα ταῦτα· καὶ ἐφοβήθησαν ἀκούσαντες ὅτι Ῥωμαῖοί εἰσι.

32 Καὶ τὸν ἐλάλησαν τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, καὶ εἰς ὅλους ὅσους ἦταν μέσα εἰς τὸ σπῆτι του.

33 Καὶ τοὺς ἐπῆρεν ἐκείνην τὴν ὥραν τῆς νύκτας, καὶ τοὺς ἔλουσεν ἀπὸ ταῖς λαβωματιαῖς· καὶ ἐβαπτίσθη αὐτὸς καὶ οἱ ἴδιοί του ὅλοι παρευθύς.

34 Καὶ τοὺς ἀνέβασεν εἰς τὸ σπῆτί του, καὶ τοὺς ἐβαλλεν ὀμπρόσα τραπέζι, καὶ εὐφράνθη μὲ ὅλον του τὸ σπῆτι πὼς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Θεόν.

35 Καὶ ὡσαν ἐξημέρωσεν, οἱ στρατηγοὶ ἐστειλαν τοὺς ραβδοῦχους, καὶ εἶπαν· Ἀπόλυσε τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους.

36 Καὶ ὁ δεσμοφύλαξ εἶπεν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τὸν Παῦλον· Ὅτι ἐστειλαν οἱ στρατηγοί, νὰ σας ἀπολύσωμεν· τώρα λοιπὸν εὐγαίνοντες, σύρτε εἰς τὸ καλόν.

37 Καὶ ὁ Παῦλος τοὺς εἶπεν· Ἀφότου μᾶς ἔδειραν παρρησίᾳ, [illegible] κρίσιν, ὁπού εἴμεσθεν ἄνθρωποι Ῥωμαῖοι, καὶ μᾶς ἔβαλαν εἰς τὴν φυλακήν, τώρα μᾶς εὐγάζουν κρυφά; δὲν (γίνεται τοῦτο) ἔτζι· ἀλλὰ ἂς ἔλθουν αὐτοὶ καὶ ἂς μας εὐγάλουν.

38 Καὶ οἱ ραβδοῦχοι ἐπῆγαν καὶ εἶπαν τὰ λόγια ἐτοῦτα εἰς τοὺς στρατηγούς· καὶ οἱ στρατηγοὶ ὡσαν ἄκουσαν πὼς εἶναι Ῥωμαῖοι, ἐφοβήθηκαν.

39 Καὶ ἐλθόντες παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξαγαγόντες ἠρώτων ἐξελθεῖν τῆς πόλεως.

40 Ἐξελθόντες δὲ ἐκ τῆς φυλακῆς εἰσῆλθον εἰς τὴν Λυδίαν· καὶ ἰδόντες τοὺς ἀδελφούς, παρεκάλεσαν αὐτούς, καὶ ἐξῆλθον.

39 Καὶ ὡσὰν ἦλθαν τὸς ἐπαρηγόρησαν, καὶ τὸς ἐβγάλαν ἔξω καὶ τὸς ἐπαρακάλεσαν νὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν πόλιν τους.

40 Καὶ ὡσὰν ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν φυλακὴν ἐπῆγαν μέσα εἰς τὸ σπῆτι τῆς Λυδίας· καὶ ὡσὰν εἶδαν τοὺς ἀδελφούς, τὸς ἐνθάρρησαν, καὶ βγῆκαν ἀπὸ τὴν πόλιν καὶ ἐδιέβηκαν.

Κεφ. ιζ. 17.

Διοδεύσαντες δὲ τὴν Ἀμφίπολιν καὶ Ἀπολλωνίαν, ἦλθον εἰς Θεσσαλονίκην, ὅπου ἦν ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2 Κατὰ δὲ τὸ εἰωθὸς τῷ Παύλῳ εἰσῆλθε πρὸς αὐτούς, καὶ ἐπὶ σάββατα τρία διελέξατο αὐτοῖς ἀπὸ τῶν γραφῶν,

3 διανοίγων καὶ παρατιθέμενος ὅτι τὸν Χριστὸν ἔδει παθεῖν καὶ ἀναστῆναι ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι οὗτός ἐστιν ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὃν ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

4 Καί τινες ἐξ αὐτῶν ἐπείσθησαν, καὶ προσεκληρώθησαν τῷ Παύλῳ καὶ τῷ Σίλᾳ, τῶν τε σεβομένων Ἑλλήνων πολὺ πλῆθος, γυναικῶν τε τῶν πρώτων οὐκ ὀλίγαι.

5 Ζηλώσαντες δὲ οἱ ἀπειθοῦντες Ἰουδαῖοι, καὶ προσλα-

Καὶ ὡσὰν ἐπέρασαν τὴν Ἀμφίπολιν καὶ τὴν Ἀπολλωνίαν, ἐπῆγαν εἰς τὴν Θεσσαλονίκην, ἐκεῖ ὁπὰ ἦτον ἡ συναγωγὴ τῶν Ἰουδαίων.

2 Καὶ κατὰ τὴν συνήθειαν ὁπὰ εἶχεν ὁ Παῦλος ἐμβῆκεν εἰς αὐτούς, καὶ τρία σάββατα ἐδιαλογίτο μὲ αὐτοὺς ἀπὸ ταῖς γραφαῖς,

3 ἐξηγώντας καὶ ἀποδειχνώντας, ὅτι ἔκαμε χρεία νὰ πάθῃ ὁ Χριστὸς, καὶ νὰ ἀναστᾶσῃ ἐκ νεκρῶν, καὶ ὅτι ἐτοῦτος εἶναι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς, ὁπὰ ἐγὼ (λέγει) σᾶς κηρύττω.

4 Καὶ κάποιοι ἀπ' αὐτοὺς ἐκαταπείσθηκαν, καὶ ἐκολλήθησαν μὲ τὸν Παῦλον καὶ μὲ τὸν Σίλαν, καὶ πολὺ πλῆθος ἀπὸ τοὺς Ἕλληνας τοὺς εὐσεβεῖς, καὶ πολλαῖς γυναῖκαις ἀπὸ ταῖς πρώταις.

5 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ὁπὰ δὲν ἐπείθοντα ἐφθόνησαν, καὶ

βόμενοι τῶν ἀγοραίων τινὰς ἄνδρας πονηροὺς, καὶ ὀχλοποιήσαντες, ἐθορύβουν τὴν πόλιν· ἐπιστάντες τε τῇ οἰκίᾳ Ἰάσονος, ἐζήτουν αὐτοὺς ἀγαγεῖν εἰς τὸν δῆμον.

6 Μὴ εὑρόντες δὲ αὐτοὺς, ἔσυρον τὸν Ἰάσονα καὶ τινας ἀδελφοὺς ἐπὶ τοὺς πολιτάρχας, βοῶντες· Ὅτι οἱ τὴν οἰκουμένην ἀναστατώσαντες, οὗτοι καὶ ἐνθάδε πάρεισιν,

7 Οὓς ὑποδέδεκται Ἰάσων· καὶ οὗτοι πάντες ἀπέναντι τῶν δογμάτων Καίσαρος πράττουσι, βασιλέα λέγοντες ἕτερον εἶναι, Ἰησοῦν.

8 Ἐτάραξαν δὲ τὸν ὄχλον καὶ τοὺς πολιτάρχας ἀκούοντας ταῦτα·

9 Καὶ λαβόντες τὸ ἱκανὸν παρὰ τοῦ Ἰάσονος καὶ τῶν λοιπῶν, ἀπέλυσαν αὐτούς.

10 Οἱ δὲ ἀδελφοὶ εὐθέως διὰ τῆς νυκτὸς ἐξέπεμψαν τόν τε Παῦλον καὶ τὸν Σίλαν εἰς Βέροιαν· οἵτινες παραγενόμενοι, εἰς τὴν συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων ἀπῆσαν.

11 Οὗτοι δὲ ἦσαν εὐγενέστεροι τῶν ἐν Θεσσαλονίκῃ, οἵτινες ἐδέξαντο τὸν λόγον μετὰ πάσης προθυμίας, τὸ καθ' ἡμέραν ἀνα-

ἐμάζωξαν κάποιους ἀνδρας πονηρους φορτικωμενους, καὶ ἔκαμαν ὀχλον, καὶ ἐταραξαν τὴν πόλιν· καὶ ἐρχομενοι εἰς το σπιτι τοῦ Ἰάσονος, ἐζητησαν τον Παῦλον καὶ ἐκεινες ὁπου ἦταν μαζύ του νὰ τους φέρουν εἰς τον λαόν.

6 Καὶ ὡσαν δὲν τους ηὗραν, ἔσυραν τὸν Ἰασονα καὶ κάποιους ἀδελφους εἰς τους ἄρχοντας τῆς πόλιως, φωνάζοντες· Ὅτι ἐκεῖνοι ὁπου ἠφεραν ἀνω κατω τὴν οἰκουμενην, ἔτσι ἦλθαν καὶ ἐδῶ,

7 Τους ὁποίους τους ἀποδέχθηκεν ὁ Ἰάσων· καὶ ἔτσι ολοι καμνουσιν ἐναντια τῶν δογμάτων τοῦ Καίσαρος, λεγοντες· Να εἶναι ἄλλος βασιλεὺς ὁ Ἰησοῦς.

8 Καὶ ἐσυγχυσαν τὸ πληθος καὶ τους ἄρχοντας τῆς πολιτείας ὁπου ἄκουαν ἔτσι·

9 Καὶ ὡσαν εὐχαρίστηθηκαν ἀπο τον Ἰάσονα, καὶ ἀπο τους λοιπους, τους ἀπόλυσαν.

10 Καὶ οἱ ἀδελφοὶ παρευθυς τὴν νύκτα ἔστειλαν ἔξω τον Παῦλον καὶ τον Σίλαν εἰς τὴν Βεροιαν· οἱ ὁποῖοι ὡσὰν ἐφθασαν, ἐπῆγαν εἰς την συναγωγὴν τῶν Ἰουδαίων.

11 Καὶ ἔτσι (οἱ Βεροιῶται) ἦταν πλέον εὐγενικώτεροι παρὰ τοὺς Ἰουδαίους τῆς Θεσσαλονίκης, καὶ ἐδέχθηκαν τον λόγον μὲ κάθε λογῆς προθυ-

ρίνοντες τὰς γραφὰς, εἰ ἔχοι ταῦτα οὕτως.

12 Πολλοὶ μὲν οὖν ἐξ αὐτῶν ἐπίστευσαν, καὶ τῶν Ἑλληνίδων γυναικῶν τῶν εὐσχημόνων, καὶ ἀνδρῶν οὐκ ὀλίγοι.

13 Ὡς δὲ ἔγνωσαν οἱ ἀπὸ τῆς Θεσσαλονίκης Ἰουδαῖοι, ὅτι καὶ ἐν τῇ Βεροίᾳ κατηγγέλη ὑπὸ τοῦ Παύλου ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, ἦλθον κἀκεῖ, σαλεύοντες τοὺς ὄχλους.

14 Εὐθέως δὲ τότε τὸν Παῦλον ἐξαπέστειλαν οἱ ἀδελφοὶ πορεύεσθαι ὡς ἐπὶ τὴν θάλασσαν· ὑπέμενον δὲ ὅ, τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος ἐκεῖ.

15 Οἱ δὲ καθιστῶντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον αὐτὸν ἕως Ἀθηνῶν· καὶ λαβόντες ἐντολὴν πρὸς τὸν Σίλαν καὶ Τιμόθεον, ἵνα ὡς τάχιστα ἔλθωσι πρὸς αὐτὸν, ἐξῆσαν.

16 Ἐν δὲ ταῖς Ἀθήναις ἐκδεχομένου αὐτοὺς τοῦ Παύλου, παρῳξύνετο τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἐν αὐτῷ, θεωροῦντι κατείδωλον οὖσαν τὴν πόλιν.

17 Διελέγετο μὲν οὖν ἐν τῇ συναγωγῇ τοῖς Ἰουδαίοις καὶ τοῖς σεβομένοις, καὶ ἐν τῇ ἀγορᾷ κατὰ πᾶσαν μίαν, ἐξετάζοντες κάθε ἡμέραν ταῖς γραφαῖς, εἰ οὕτω εὑρίσκονται τοιαῦτα λεγόμενα.

12 Πολλοὶ λοιπὸν ἀπ' αὐτοὺς ἐπίστευσαν, καὶ ἀπὸ ταῖς Ἑλληνίδες γυναῖκαις ταῖς τιμημέναις, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἄνδρας.

13 Καὶ ὡσὰν ἔμαθαν οἱ Ἰουδαῖοι οἱ Θεσσαλονικεῖς, ὅτι καὶ εἰς τὴν Βέροιαν ἐκηρύχθη ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἀπὸ τὸν Παῦλον, ἐπῆγαν καὶ ἐκεῖ, κινοῦντες τὸ πλῆθος.

14 Καὶ παρευθὺς οἱ ἀδελφοὶ ἔστειλαν τὸν Παῦλον νὰ πάγῃ ὡσὰν ἀπὸ τὴν θάλασσαν· καὶ ἀπόμειναν ἐκεῖ ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος.

15 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸ ἐχρίωσαν νὰ φυλάξουν καὶ νὰ πᾶσιν τὸν Παῦλον παρατηρημένον, τὸν ἐπῆγαν ἕως εἰς ταῖς Ἀθήναις· καὶ πάροντες παραγγελίαν ἀπ' αὐτὸν διὰ τὸν Σίλαν καὶ διὰ τὸν Τιμόθεον, νὰ ἔλθωσι πολλὰ γλήγορα εἰς αὐτὸν, εὐγῆκαν.

16 Καὶ καρτερῶντάς τους ὁ Παῦλος εἰς ταῖς Ἀθήναις, ἐπικραίνετον μέσα το πνεῦμα του, βλέποντας τὴν πόλιν ὁπὸ ἦτον ὅλη γεμάτη εἴδωλα.

17 Καὶ ἐσυντύχαινεν εἰς τὴν συναγωγὴν τὸν Ἰουδαίους, καὶ ἐκείνες ὁπὸ ἦταν εὐσεβεῖς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ εἰς τὴν ἀγορὰν

ημέραι πρὸς τοὺς παρατυγχανοντας.

18 Τινὲς δὲ τῶν Ἐπικουρείων καὶ τῶν Στωϊκῶν φιλοσόφων συνέβαλλον αὐτῷ· καὶ τινες ἔλεγον· Τί ἂν θέλοι ὁ σπερμολόγος οὗτος λέγειν; Οἱ δὲ· Ξένων δαιμονίων δοκεῖ καταγγελεὺς εἶναι· ὅτι τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν αὐτοῖς εὐηγγελίζετο.

19 Ἐπιλαβόμενοί τε αὐτοῦ, ἐπὶ τὸν Ἄρειον πάγον ἤγαγον, λέγοντες· Δυνάμεθα γνῶναι τίς ἡ καινὴ αὕτη ἡ ὑπὸ σοῦ λαλουμένη διδαχή;

20 Ξενίζοντα γάρ τινα εἰσφέρεις εἰς τὰς ἀκοὰς ἡμῶν· βουλόμεθα οὖν γνῶναι τί ἂν θέλοι ταῦτα εἶναι.

21 (Ἀθηναῖοι δὲ πάντες καὶ οἱ ἐπιδημοῦντες ξένοι εἰς οὐδὲν ἕτερον εὐκαίρουν ἢ λέγειν τι καὶ ἀκούειν καινότερον.)

22 Σταθεὶς δὲ ὁ Παῦλος ἐν μέσῳ τοῦ Ἀρείου πάγου, ἔφη· Ἄνδρες Ἀθηναῖοι, κατὰ πάντα ὡς δεισιδαιμονεστέρους ὑμᾶς θεωρῶ.

23 Διερχόμενος γὰρ καὶ ἀναθεωρῶν τὰ σεβάσματα

ἐδίδασκε κάποιους ἡμέρας ὅσους ἤθελεν εὕρη.

18 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἐπικουρείους, καὶ ἀπὸ τοὺς Στωϊκοὺς φιλοσόφους ἐδιαλέγοντο μετ' αὐτόν· καὶ κάποιοι ἔλεγαν· Τί τάχα θέλει νὰ εἰπῇ οὗτος ὁ σπερμολόγος; Καὶ ἄλλοι ἔλεγαν· Φαίνεται νὰ εἶναι μηνυτὴς ξένων Θεῶν· διατὶ τοὺς εὐαγγέλιζε τὸν Ἰησοῦν καὶ τὴν ἀνάστασιν.

19 Καὶ πιάνοντες τον, τὸν ἐπῆγαν εἰς τὸν Ἄρειον πάγον, καὶ εἶπαν· (Τάχα) ἠμποροῦμεν νὰ μάθωμεν, ποῖα εἶναι αὐτὴ ἡ καινουργία διδαχή, ὁποῦ λέγεις σύ;

20 Διατὶ φέρεις κάποια παράξενα πράγματα εἰς τὰ αὐτία μας· καὶ θέλομεν λοιπὸν νὰ μάθωμεν, τί θέλει νὰ εἶναι αὐτά.

21 (Καὶ ὅλοι οἱ Ἀθηναῖοι καὶ οἱ ξένοι ὁπὰ ἐκατοικοῦσαν ἐκεῖ, εἰς ἄλλο τίποτες δὲν εἶχαν νὰ καμοῦν, παρὰ νὰ λέγουν καὶ νὰ ἀκοῦν τίποτες καινούριον.)

22 Καὶ ὁ Παῦλος στάθη εἰς τὴν μέσην τοῦ Ἀρείου πάγου, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες Ἀθηναῖοι, ἐγὼ καθολικὰ σᾶς βλέπω πως εἶσθε εἰς κάποιον τρόπον εὐλαβεῖς περισσότερον ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει.

23 Διατὶ περνώντας καὶ βλέποντας τὰ σεβάσματά

ὑμῶν εὗρον καὶ βωμὸν, ἐν ᾧ ἐπεγέγραπτο· Ἀγνώστῳ Θεῷ. Ὃν οὖν ἀγνοοῦντες εὐσεβεῖτε, τοῦτον ἐγὼ καταγγέλλω ὑμῖν.

24 Ὁ Θεὸς ὁ ποιήσας τὸν κόσμον καὶ πάντα τὰ ἐν αὐτῷ, οὗτος οὐρανοῦ καὶ γῆς Κύριος ὑπάρχων, οὐκ ἐν χειροποιήτοις ναοῖς κατοικεῖ·

25 οὐδὲ ὑπὸ χειρῶν ἀνθρώπων θεραπεύεται, προσδεόμενός τινος, αὐτὸς διδοὺς πᾶσι ζωὴν καὶ πνοὴν καὶ τὰ πάντα.

26 Ἐποίησέ τε ἐξ ἑνὸς αἵματος πᾶν ἔθνος ἀνθρώπων κατοικεῖν ἐπὶ παντὸς προσώπου τῆς γῆς, ὁρίσας προστεταγμένους καιροὺς, καὶ τὰς ὁροθεσίας τῆς κατοικίας αὐτῶν·

27 ζητεῖν τὸν Κύριον, εἰ ἄρα γε ψηλαφήσειαν αὐτὸν καὶ εὕροιεν· καίτοι γε οὐ μακρὰν ἀπὸ ἑνὸς ἑκάστου ἡμῶν ὑπάρχοντα.

28 Ἐν αὐτῷ γὰρ ζῶμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ ἐσμὲν· ὡς καί τινες τῶν καθ' ὑμᾶς ποιητῶν εἰρήκασι· Τοῦ γὰρ καὶ γένος ἐσμέν.

29 Γένος οὖν ὑπάρχοντες τοῦ Θεοῦ, οὐκ ὀφείλομεν νομίζειν χρυσῷ ἢ ἀργύρῳ ἢ λίθῳ, χαράγματι τέχνης καὶ ἐνθυ-

σας εὗρηκα καὶ βωμὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον ἀπανωγεγραμμένον· Ἀγνώστῳ Θεῷ. Ἐτοῦτον Θεὸν τὸν ὁποῖον ἐσεῖς μὴ ἐξεύροντες λατρεύετε, ἐτοῦτον ἐγὼ σᾶς καταγγέλλω.

24 Ὁ Θεὸς ὁποῦ ἔκαμε τὸν κόσμον καὶ ὁλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν, ἐτοῦτος ἔχοντας νὰ εἶναι Κύριος τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, δὲν κατοικεῖ εἰς ναοὺς ὁποῦ γίνονται μὲ χέρια·

25 οὐδὲ λατρεύεται ἀπὸ χέρια ἀνθρώπων, ὡσὰν νὰ χρειάζεται τίποτες, δίδοντας αὐτὸς εἰς ὅλα τὴν ζωὴν καὶ τὴν πνοὴν, καὶ τὰ ὅλα.

26 Καὶ ἀπὸ ἕνα αἷμα ἔκαμεν ὅλα τὰ ἔθνη τῶν ἀνθρώπων, νὰ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὸ πρόσωπον τῆς γῆς, καὶ ἐχώρισεν καιροὺς (διωρισμένους) καὶ τὰ ὁροθέτια τῆς κατοικίας των·

27 Νὰ ζητοῦσι τὸν Κύριον, ἂν εἰς κανένα τρόπον ψηλαφοῦντες θέλησι τὸν εὕρη· ἀγκαλὰ καὶ δὲν εἶναι μακρὰ ἀπὸ κάθε ἕνα ἀπὸ ἡμᾶς.

28 Διατὶ εἰς αὐτὸν ζοῦμεν, καὶ κινούμεθα, καὶ εἴμεσθε· καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπὸ τοὺς ἰδικούς σας τοὺς ποιητὰς εἶπασι· Ὅτι τοῦ Θεοῦ γένος εἴμεσθε.

29 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἴμεσθε γένος τοῦ Θεοῦ, δὲν χρεωστοῦμεν νὰ λογιάζωμεν πὼς ὁ Θεὸς εἶναι ὅμοιος χρυσάφι ἢ ἀσήμι ἢ

μάσιος ἀνθρωπος, το θεῖον εἶναι ὅμοιον.

30 Τὰς μὲν οὖν χρόνους τῆς ἀγνοίας ὑπεριδὼν ὁ Θεὸς, τανῦν παραγγέλλει τοῖς ἀνθρώποις πᾶσι πανταχοῦ μετανοεῖν.

31 Διότι ἔστησεν ἡμέραν ἐν ᾗ μέλλει κρίνειν τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, ἐν ἀνδρὶ ᾧ ὥρισε, πίστιν παρασχὼν πᾶσιν ἀναστήσας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν.

32 Ἀκούσαντες δὲ ἀναστάσεως νεκρῶν, οἱ μὲν ἐχλεύαζον, οἱ δὲ εἶπον· Ἀκουσόμεθά σου πάλιν περὶ τούτου.

33 Καὶ οὕτως ὁ Παῦλος ἐξῆλθεν ἐκ μέσου αὐτῶν.

34 Τινὲς δὲ ἄνδρες κολληθέντες αὐτῷ, ἐπίστευσαν· ἐν οἷς καὶ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης, καὶ γυνὴ ὀνόματι Δάμαρις, καὶ ἕτεροι σὺν αὐτοῖς.

πέτρας, ἢ τὰ χαράγματα ὅπου εἶναι ἔργα τῆς τέχνης καὶ τῆς ἐπινοίας τοῦ ἀνθρώπου.

30 Διὰ τοὺς χρόνους τῆς ἀγνωσίας ὁ Θεὸς ἐφωτᾶς καὶ τὰ τοιαῦτα παραβλέψῃ, τώρα παραγγέλλει εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους καὶ παντοῦ νὰ μετανοήσουν.

31 Διατὶ ἐβεβαίωσεν μίαν ἡμέραν, εἰς τὴν ὁποίαν μέλλει νὰ κρίνῃ, τὴν οἰκουμένην ἐν δικαιοσύνῃ, διὰ μέσου ἀνδρός, τὸν ὁποῖον ὥρισε, καὶ τοῦτο τὸ ἐπίστωσε φανερὰ εἰς ὅλους, ἐφωτᾶς νὰ τὸν ἀναστήσῃ ἐκ νεκρῶν.

32 Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν ἀνάστασιν νεκρῶν, ἄλλοι τὰ ἐπερίγελασαν, ἄλλοι εἶπαν· Θέλομεν σὲ ἀκούσει πάλιν διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα.

33 Καὶ τοιουτοτρόπως ὁ Παῦλος εὐγῆκεν ἀπὸ τὴν μέσην τους.

34 Καὶ κάποιοι ἄνδρες τὸν ἠκολούθησαν, καὶ ἐπίστευσαν· ἀναμέσα εἰς τοὺς ὁποίους ἦτον καὶ ὁ Διονύσιος ὁ Ἀρεοπαγίτης καὶ μία γυναῖκα τὸ ὄνομά της Δάμαρις, καὶ ἄλλοι μαζύ μετ' αὐτούς.

Κεφ. ιη'. 18.

ΜΕΤΑ δὲ ταῦτα χωρισθεὶς ὁ Παῦλος ἐκ τῶν Ἀθηνῶν, ἦλθεν εἰς Κόρινθον.

ΚΑΙ' ὕστερον ἐχώρισεν ὁ Παῦλος ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Κόρινθον.

2 Καὶ εὑρών τινα Ἰουδαῖον ὀνόματι Ἀκύλαν, Ποντικὸν τῷ γένει, προσφάτως ἐληλυθότα ἀπὸ τῆς Ἰταλίας, καὶ Πρισκίλλαν γυναῖκα αὐτοῦ, (διὰ τὸ διατεταχέναι Κλαύδιον χωρίζεσθαι πάντας τοὺς Ἰουδαίους ἐκ τῆς Ῥώμης,) προσῆλθεν αὐτοῖς·

3 Καὶ διὰ τὸ ὁμότεχνον εἶναι, ἔμενε παρ' αὐτοῖς, καὶ ἠργάζετο· ἦσαν γὰρ σκηνοποιοὶ τὴν τέχνην.

4 Διελέγετο δὲ ἐν τῇ συναγωγῇ κατὰ πᾶν σάββατον, ἔπειθέ τε Ἰουδαίους καὶ Ἕλληνας.

5 Ὡς δὲ κατῆλθον ἀπὸ τῆς Μακεδονίας ὅ τε Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, συνείχετο τῷ πνεύματι ὁ Παῦλος, διαμαρτυρόμενος τοῖς Ἰουδαίοις τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

6 Ἀντιτασσομένων δὲ αὐτῶν καὶ βλασφημούντων, ἐκτιναξάμενος τὰ ἱμάτια, εἶπε πρὸς αὐτούς· Τὸ αἷμα ὑμῶν ἐπὶ τὴν κεφαλὴν ὑμῶν· καθαρὸς ἐγώ, ἀπὸ τοῦ νῦν εἰς τὰ ἔθνη πορεύσομαι.

7 Καὶ μεταβὰς ἐκεῖθεν, ἦλθεν εἰς οἰκίαν τινὸς ὀνόματι Ἰησοῦ, σεβομένου τὸν Θεόν, οὗ ἡ

2 Καὶ εὗρέ τινα Ἰουδαῖον τὸ ὄνομά του Ἀκύλαν, Μαυροθαλασσίτην τὸ γένος, ὁ ὁποῖος ἦλθε τοῦτο τὸ καιρὸ ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν, μὲ τὴν Πρίσκιλλαν τὴν γυναῖκά του, (διατὶ ἐπρόσταξε ὁ Κλαύδιος νὰ ἀναχωρήσουν οἱ Ἰουδαῖοι ὅλοι ἀπὸ τὴν Ῥώμην,) ἔσμιξε μὲ αὐτούς·

3 Καὶ διὰ νὰ εἶναι συντεχνίτης, εὑρίσκετον σπίτι εἰς αὐτούς, καὶ ἐδούλευε· διατὶ ἡ τέχνη τους ἦταν νὰ κάμουν σκηνάς.

4 Καὶ κάθε σάββατον ὡμίλει εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐκατήχειθε τοὺς Ἰουδαίους καὶ τοὺς Ἕλληνας.

5 Καὶ ὡσὰν ἐκατέβηκαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν ὁ Σίλας καὶ ὁ Τιμόθεος, ἐσυναχωρέτατο ὁ Παῦλος εἰς τὴν ψυχὴν καὶ ἐμαρτύραε εἰς τοὺς Ἰουδαίους πὼς νὰ εἶναι ὁ Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

6 Καὶ ἐπειδὴ ἐρίχνεται ἐναντίον καὶ ἐβλασφήμουσε, καὶ ὁ Παῦλος τινάζοντας τὰ φορέματά του, τοὺς εἶπε· Τὸ αἷμά σας ἂς εἶναι εἰς τὸ κεφάλι σας· ἐγὼ καθάριος εἶμαι, ἀπὸ τώρα καὶ ὁμπρὸς θέλω πάγει εἰς τὰ ἔθνη.

7 Καὶ μετατοπίζοντας ἀπ' ἐκεῖ, ἐπῆγε εἰς ἕνα σπίτι κάποιου τὸ ὁποῖο τὸ ὄνομά του Ἰησοῦ, ὁποῦ

εἰκία ἦν συνομοροῦσα τῇ συναγωγῇ.

8 Κρίσπος δὲ ὁ ἀρχισυνάγωγος ἐπίστευσε τῷ Κυρίῳ σὺν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ· καὶ πολλοὶ τῶν Κορινθίων ἀκούοντες ἐπίστευον, καὶ ἐβαπτίζοντο.

9 Εἶπε δὲ ὁ Κύριος δι' ὁράματος ἐν νυκτὶ τῷ Παύλῳ· Μὴ φοβοῦ, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴ σιωπήσῃς·

10 διότι ἐγώ εἰμι μετὰ σοῦ, καὶ οὐδεὶς ἐπιθήσεταί σοι τοῦ κακῶσαί σε· διότι λαός ἐστί μοι πολὺς ἐν τῇ πόλει ταύτῃ.

11 Ἐκάθισέ τε ἐνιαυτὸν καὶ μῆνας ἓξ, διδάσκων ἐν αὐτοῖς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Γαλλίωνος δὲ ἀνθυπατεύοντος τῆς Ἀχαΐας, κατεπέστησαν ὁμοθυμαδὸν οἱ Ἰουδαῖοι τῷ Παύλῳ, καὶ ἤγαγον αὐτὸν ἐπὶ τὸ βῆμα,

13 λέγοντες· Ὅτι παρὰ τὸν νόμον οὗτος ἀναπείθει τοὺς ἀνθρώπους σέβεσθαι τὸν Θεόν.

14 Μέλλοντος δὲ τοῦ Παύλου ἀνοίγειν τὸ στόμα, εἶπεν ὁ Γαλλίων πρὸς τοὺς Ἰουδαίους· Εἰ μὲν ἦν τι ἢ ἀδίκημά τι ἢ ῥᾳδιούργημα

ἐφοβᾶτο τὸν Θεὸν, τὸ ἐπὶ τῷ σπήτι ἦτον συμπλεκόμενο με τὸ συναγωγι.

8 Καὶ ὁ Κρίσπος ὁ ἀρχισυναγωγὸς ἐπίστευσεν εἰς τὸν Κύριον με ὅλον τὸ τὸ σπήτι· καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς Κορινθίους ἀκούοντες ἐπίστευαν, καὶ ἐβαπτίζοντο.

9 Καὶ ὁ Κύριος εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον τὴν νύκτα εἰς τὸ ὅραμα τοῦ· Μὴν φοβᾶσαι, ἀλλὰ λάλει, καὶ μὴν σιωπήσῃς·

10 διατὶ ἐγὼ εἶμαι μετ' ἐσένα, καὶ κανένας δὲν θέλει βάλλει χεῖρι ἀπάνω σου, νὰ σὲ κακοποιήσῃ· διατὶ πολὺς λαός μου εἶναι εἰς ἐτούτην τὴν πόλιν.

11 Καὶ ἐκάθισεν εἰς τὴν Κόρινθον ἕνα χρόνον καὶ ἓξ μῆνας, διδάσκωντας εἰς αὐτοὺς τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

12 Ἀμὴ σταν ὁ Γαλλίων ἐγίνετ' ἀνθύπατος τῆς Ἀχαΐας, ἐσηκώθηκαν ὁλοι οἱ Ἰουδαῖοι με μιᾶν γνώμην ἐναντία τοῦ Παύλου, καὶ ἐφεραν τὸν εἰς τὸ κριτήριον,

13 Καὶ εἶπαν· Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος καταπείθει τοὺς ἀνθρώπους νὰ σέβωνται τὸν Θεὸν ἔξω ἀπὸ τὸν νόμον.

14 Καὶ ἐκεῖ ὁπ' ἐμελλεν ὁ Παῦλος νὰ ἀνοίξῃ τὸ στόμα του, εἶπεν ὁ Γαλλίων εἰς τοὺς Ἰουδαίους· Ἀν ἦτον καὶ ἦτον, ὦ Ἰουδαῖοι, τίποτες ἀδίκημα, ἢ κάμωμα

ποιηρὸν, ὦ Ἰουδαῖοι, κατὰ λόγον ἂν ἠνεσχόμην ὑμῶν·

15 Εἰ δὲ ζήτημά ἐστι περὶ λόγου καὶ ὀνομάτων καὶ νόμου τοῦ καθ' ὑμᾶς, ὄψεσθε αὐτοί· κριτὴς γὰρ ἐγὼ τούτων οὐ βούλομαι εἶναι.

16 Καὶ ἀπήλασεν αὐτοὺς ἀπὸ τοῦ βήματος.

17 Ἐπιλαβόμενοι δὲ πάντες οἱ Ἕλληνες Σωσθένην τὸν ἀρχισυνάγωγον, ἔτυπτον ἔμπροσθεν τοῦ βήματος· καὶ οὐδὲν τούτων τῷ Γαλλίωνι ἔμελεν.

18 Ὁ δὲ Παῦλος ἔτι προσμείνας ἡμέρας ἱκανὰς, τοῖς ἀδελφοῖς ἀποταξάμενος, ἐξέπλει εἰς τὴν Συρίαν· καὶ σὺν αὐτῷ Πρίσκιλλα καὶ Ἀκύλας, κειράμενος τὴν κεφαλὴν ἐν Κεγχρεαῖς· εἶχε γὰρ εὐχήν.

19 Κατήντησε δὲ εἰς Ἔφεσον, κἀκείνους κατέλιπεν αὐτοῦ· αὐτὸς δὲ εἰσελθὼν εἰς τὴν συναγωγὴν, διελέχθη τοῖς Ἰουδαίοις.

20 Ἐρωτώντων δὲ αὐτῶν ἐπὶ πλείονα χρόνον μεῖναι παρ' αὐτοῖς, οὐκ ἐπένευσεν.

21 Ἀλλ' ἀπετάξατο αὐτοῖς, εἰπών· Δεῖ με πάντως τὴν ἑορτὴν τὴν ἐρχομένην ποιῆσαι εἰς Ἱεροσόλυμα· πάλιν δὲ ἀνακάμψω πρὸς ὑμᾶς, θέλων θεοῦ· καὶ ἀνήχθη ἀπὸ τῆς Ἐφέσου.

15 Ἂν μὴ ἐπιδὴ καὶ εἶναι ζήτημα διὰ λόγους καὶ ὀνόματα, καὶ νόμον τὸν ἰδικόν σας, ἐσεῖς θέλετε τὰ εὕρει· ἐγὼ δὲν θέλω νὰ γένω κριτὴς ἐτούτων τῶν πραγμάτων.

16 Καὶ τοὺς ἐδίωξεν ἀπὸ τὸ κριτήριον.

17 Καὶ ὅλοι οἱ Ἕλληνες πιάνοντες τὸν Σωσθένην τὸν ἀρχισυναγωγὸν, τὸν ἐδειραν ἔμπροσθεν εἰς τὸ κριτήριον· καὶ διὰ τοῦτο τὸ πρᾶγμα τὸν Γαλλίωνα δὲν τὸν ἔμελε τίποτε.

18 Καὶ ὁ Παῦλος ἀπομεῖνεν ἐκεῖ ἀκόμι ἀρκεταῖς ἡμέραις, ἐν τὰ ἐχαιρέτησε τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἔπλευσεν εἰς τὴν Συρίαν· καὶ μετ' αὐτὸν μαζὺ ὁ Ἀκύλας καὶ ἡ Πρισκίλλα, καὶ ὁ Ἀκύλας ἐκουρεύθη εἰς ταῖς Κεγχρειαῖς· διατὶ εἶχεν ἀπάνω του τάξιμον.

19 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατάντησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐκείνους τοὺς ἄφησεν ἐκεῖ· καὶ αὐτὸς ἐμβαίνοντας εἰς τὸ συναγωγὴ, ἐδιαλέγεντον μὲ τοὺς Ἰουδαίους.

20 Καὶ ἐκεῖνοι τὸν ἐπαρακαλέσαν νὰ ἐβῆ σπὰ εἰς αὐτοὺς περισσότερον καιρὸν, ἄλλα δὲν ἔκλινεν.

21 Ἀλλὰ μισεύοντας τοὺς ἐχαιρέτησε, καὶ εἶπε· Χρεία εἶναι βέβαια, τὴν ἐρχομένην ἑορτὴν νὰ τὴν κάμω εἰς τὰ

καμψω πρὸς ὑμας, τοῦ Θεοῦ θελοντος. Καὶ ἀνηχθη ἀπο τῆς Ἐφεσου.

22 Καὶ κατελθων εἰς Καισαρειαν, ἀναβας, καὶ ἀσπασαμενος την ἐκκλησιαν, κατεβη εἰς Ἀντιοχειαν.

23 Καὶ ποιησας χρονον τινα, ἐξηλθε, διερχομενος καθεξης την Γαλατικην χωραν καὶ Φρυγιαν, ἐπιστηριζων πάντας τους μαθητας.

24 Ἰουδαιος δε τις Ἀπολλως ὀνοματι, Ἀλεξανδρευς τω γενει, ἀνηρ λογιος, κατηντησεν εἰς Ἐφεσον, δυνατος ων ἐν ταῖς γραφαῖς.

25 Οὗτος ην κατηχημενος την ὁδον του Κυριου· καὶ ζεων τω πνευματι, ἐλαλει καὶ ἐδιδασκε ἀκριβως τα περὶ του Κυριου, ἐπιστάμενος μονον το βαπτισμα Ἰωάννου.

26 Οὗτός τε ἠρξατο παρρησιάζεσθαι ἐν τῃ συναγωγῃ. Ἀκουσαντες δε αὐτου Ἀκυλας καὶ Πρισκιλλα, προσελάβοντο αὐτον, καὶ ἀκριβεστερον αὐτῳ ἐξεθεντο την του Θεοῦ ὁδον.

27 Βουλομενου δε αὐτου διελθειν εἰς την Ἀχαΐαν, προτρεψαμενοι οἱ ἀδελφοι ἐγραψαν Ἱεροσόλυμα· καὶ πάλιν ἀν θέλη ὁ Θεὸς, θέλω γυρίσει εἰς ἐσᾶς. Καὶ εὐγηκεν με το καράβι ἀπο την Ἔφεσον.

22 Καὶ ἐκατέβη εἰς την Καισάρειαν, ἔπειτα ἀνέβη εἰς την Ἱερουσαλημ καὶ ἐχαιρέτησε την ἐκκλησίαν, ἔπειτα ἐκατέβη εἰς την Ἀντιόχειαν.

23 Καὶ ὅσαν ἐκαμεν ἐκεῖ καμπόσον καιρον, εὐγηκε, καὶ περχυτον τρυγυρω ἀράδα τὸν τόπον τῆς Γαλατίας καὶ την Φρυγίαν, ἐπιστηρίζων ὅλες τὲς μαθηταδες.

24 Καὶ κάποιος Ἰουδαῖος τὸ ὀνομά του Ἀπολλως, Ἀλεξανδρέυς τὸ γένος, ἄνδρωπος λογιος, ἐκαταντησεν εἰς την Ἔφεσον, καὶ ἦτον δυατὸς εἰς ταῖς γραφαῖς.

25 Ἐτουτος ἦτον διδαγμενος την γράταν τῆ Κυρίε· καὶ θερμότατος κατὰ τὸ πνεῦμα, καὶ ἐλάλει καὶ ἐδίδασκε καταλεπτῶς τα πραγματα του Κυρίε, ἐξεύρωντας μόνον τὸ βάπτισμα τῆ Ἰωάννε.

26 Ετουτος ἄρχισε να παρρησιάζεται εἰς την συναγωγην. Καὶ ἀκούοντες τὸν ὁ Ακυλας καὶ ἡ Πρίσκιλλα, τον πήραν εἰς τὸ λόγο τους, καὶ τὸν ἐδίδαξαν ἀκριβέστερον την γράταν του Θεῦ.

27 Καὶ θέλωντας αὐτὸς να πάγη εἰς την Ἀχαΐαν, τὸν ἐπαρακίνησαν καὶ οἱ ἀδελφοι, καὶ

τοῖς μαθηταῖς ἀποδίξασθαι αὐτὸν ὃς παραγινόμενον, συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος.

28 Εὐτόνως γὰρ τοῖς Ἰουδαίοις διακατηλέγχετο δημοσίᾳ, ἐπιδεικνὺς διὰ τῶν γραφῶν, εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

ἐγραψαν οἱ τοῖς μαθηταῖς ἵνα τὸν δεχθῶσιν· ὃς παραγενόμενος συνεβάλετο πολὺ τοῖς πεπιστευκόσι διὰ τῆς χάριτος·

28 διατὶ εὐτόνως διακατήλεγχε δημοσίᾳ τοὺς Ἰουδαίους, διὰ τῶν γραφῶν δεικνὺς, εἶναι τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΕΓένετο δὲ ἐν τῷ τὸν Ἀπολλὼ εἶναι ἐν Κορίνθῳ, Παῦλον διελθόντα τὰ ἀνωτερικὰ μέρη, ἐλθεῖν εἰς Ἔφεσον· καὶ εὑρών τινας μαθητὰς,

2 Εἶπε πρὸς αὐτούς· Εἰ Πνεῦμα ἅγιον ἐλάβετε πιστεύσαντες; Οἱ δὲ εἶπον πρὸς αὐτόν· Ἀλλ' οὐδὲ εἰ Πνεῦμα ἅγιόν ἐστιν, ἠκούσαμεν.

3 Εἶπέ τε πρὸς αὐτούς· Εἰς τί οὖν ἐβαπτίσθητε; Οἱ δὲ εἶπον· Εἰς τὸ Ἰωάννου βάπτισμα.

4 Εἶπε δὲ Παῦλος· Ἰωάννης μὲν ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, τῷ λαῷ λέγων, εἰς τὸν ἐρχόμενον μετ' αὐτὸν ἵνα πιστεύσωσι, τοῦτ' ἔστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Ἀκούσαντες δὲ ἐβαπτίσθησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

ΚΑΙ ὅταν ἦτον ὁ Ἀπολλὼς εἰς τὴν Κόρινθον, ὁ Παῦλος ἐπέρασε τὰ ἀπάνω μέρη, καὶ ἦλθεν εἰς τὴν Ἔφεσον· καὶ εὑρέκε κάποιους μαθητάδες,

2 Καὶ εἶπεν τους· Ἐλάβετε Πνεῦμα ἅγιον, ὅταν ἐπιστεύσατε; Καὶ ἐκεῖνοι τοῦ εἶπαν· Ἀλλὰ οὐδὲ ἂν εἶναι Πνεῦμα ἅγιον, ἀκούσαμεν.

3 Καὶ ἐκεῖνος τους εἶπεν· Εἰς τί λοιπὸν ἐβαπτίσθητε; Καὶ ἐκεῖνοι εἶπαν· Εἰς τὸ βάπτισμα τοῦ Ἰωάννου.

4 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ὁ Ἰωάννης ἐβάπτισε βάπτισμα μετανοίας, λέγοντας εἰς τὸν λαόν, διὰ νὰ πιστεύσουν εἰς ἐκεῖνον ὁπὸν ἔρχεται καταπόδι ἀπ' αὐτὸν, τουτέστιν, εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸν τὸ ἄκουσαν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Και ἐπιθέντος αὐτοῖς τοῦ Παύλου τὰς χεῖρας, ἦλθε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἐπ' αὐτούς· ἐλάλουν τε γλώσσαις, καὶ προεφήτευον.

7 Ἦσαν δὲ οἱ πάντες ἄνδρες ὡσεὶ δεκαδύο.

8 Εἰσελθὼν δὲ εἰς τὴν συναγωγὴν, ἐπαρρησιάζετο, ἐπὶ μῆνας τρεῖς διαλεγόμενος καὶ πείθων τὰ περὶ τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

9 Ὡς δέ τινες ἐσκληρύνοντο καὶ ἠπείθουν, κακολογοῦντες τὴν ὁδὸν ἐνώπιον τοῦ πλήθους, ἀποστὰς ἀπ' αὐτῶν, ἀφώρισε τοὺς μαθητὰς, καθ' ἡμέραν διαλεγόμενος ἐν τῇ σχολῇ Τυράννου τινός.

10 Τοῦτο δὲ ἐγένετο ἐπὶ ἔτη δύο· ὥστε πάντας τοὺς κατοικοῦντας τὴν Ἀσίαν ἀκοῦσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας.

11 Δυνάμεις τε οὐ τὰς τυχούσας ἐποίει ὁ Θεὸς διὰ τῶν χειρῶν Παύλου·

12 Ὥστε καὶ ἐπὶ τοὺς ἀσθενοῦντας ἐπιφέρεσθαι ἀπὸ τοῦ χρωτὸς αὐτοῦ σουδάρια ἢ σημικίνθια, καὶ ἀπαλλάσσεσθαι ἀπ' αὐτῶν τὰς νόσους, τά

6 Καὶ ὡσὰν ἔβαλεν ὁ Παῦλος τὰ χεῖρά του ἀπάνω τους, ἦλθε τὸ Πνεῦμα το ἅγιον εἰς αὐτοὺς· καὶ ἐσυντυχαίνανε γλώσσαις, καὶ ἐπροφήτειαν.

7 Καὶ ὅλοι ἦταν ὡς δώδεκα ἄνδρες.

8 Καὶ ὁ Παῦλος ἐπάγαινε εἰς τὴν συναγωγὴν, καὶ ἐπαρρησιάζουντον, εἰς τρεῖς μῆνες διαλεγόμενος καὶ πειθωντάς τους εἰς τὰ πράγματα τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ.

9 Καὶ ἐπειδὴ κάποιοι ἐσκληρύνουνταν καὶ δὲν ἐπείθουνταν, ἀμπὶ ἐκακολογοῦσαν τὴν τιγὶ τοῦ Χριστοῦ ἐμπρὸς εἰς τὸ πλῆθος, μακρύνωντας ἀπ' αὐτὲς, ἐχωρίσε τὲς μαθητάδις, καὶ ἐδιαλίγουντον κάθε ἡμέραν εἰς σχολεῖον κάποιον ὀπὸ ἐλέγετον Τύραννον.

10 Καὶ τοῦτο ἐγίνετον δύο χρόνους· εἰς τόσους ὀπὸ ὅλοι ἐσοὶ ἐκατοικήσαν τὴν Ἀσίαν, καὶ οἱ Ἰουδαῖοι καὶ οἱ Ἕλληνες, ἀκούσαι τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

11 Καὶ διὰ μέσου τῶν χειρῶν τοῦ Παύλου ὁ Θεὸς ἔκαμε δυνάμεις πολλὰ μεγάλας·

12 Εἰς τόσον ὀπὸ ἐφέριασιν εἰς τὲς ἀσθενημένες ἀπὸ τὸ κορμὶ του μανδύλια ἢ ποδιάς, καὶ ἐλευθερώνουνται αὐτοὶ ἀπὸ ταὶς ἀσθένειαις,

τα πνεύματα τα πονηρὰ ἐξέρχεσθαι ἀπ' αὐτῶν.

13 Ἐπεχείρησαν δέ τινες καὶ τῶν περιερχομένων Ἰουδαίων ἐξορκιστῶν ὀνομάζειν ἐπὶ τοὺς ἔχοντας τὰ πνεύματα τὰ πονηρὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, λέγοντες· Ὁρκίζομεν ὑμᾶς τὸν Ἰησοῦν ὃν ὁ Παῦλος κηρύσσει.

14 Ἦσαν δέ τινες υἱοὶ Σκευᾶ Ἰουδαίου ἀρχιερέως ἑπτά, οἵ τοῦτο ποιοῦντες.

15 Ἀποκριθὲν δὲ τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν εἶπε· Τὸν Ἰησοῦν γινώσκω, καὶ τὸν Παῦλον ἐπίσταμαι· ὑμεῖς δὲ τίνες ἐστέ;

16 Καὶ ἐφαλλόμενος ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἄνθρωπος ἐν ᾧ ἦν τὸ πνεῦμα τὸ πονηρὸν, καὶ κατακυριεύσας αὐτῶν, ἴσχυσε κατ' αὐτῶν, ὥστε γυμνοὺς καὶ τετραυματισμένους ἐκφυγεῖν ἐκ τοῦ οἴκου ἐκείνου.

17 Τοῦτο δὲ ἐγένετο γνωστὸν πᾶσιν Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τοῖς κατοικοῦσι τὴν Ἔφεσον· καὶ ἐπέπεσε φόβος ἐπὶ πάντας αὐτοὺς, καὶ ἐμεγαλύνετο τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

18 Πολλοί τε τῶν πεπιστευκότων ἤρχοντο, ἐξομολογούμενοι καὶ ἀναγγέλλοντες τὰς πράξεις αὐτῶν.

19 Ἱκανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων συνενέγκαντες τὰς βίβλους κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνεψήφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, καὶ εὗρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.

20 Οὕτως κατὰ κράτος τοῦ Κυρίου ὁ λόγος ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι πορευθεὶς τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰπὼν ὅτι Μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Κατὰ δὲ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος ἐγένετο περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημήτριος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς τῇ Ἀρτέμιδι παρεῖχεν τοῖς τεχνίταις οὐκ ὀλίγην ἐργασίαν·

25 οὓς συναθροίσας καὶ τοὺς περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας εἶπε· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῖν ἐστιν·

26 καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι Οὐκ εἰσὶν θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθῆναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

28 Ἀκούσαντες δὲ καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ ἔκραζον λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὁρμήσαντές τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου, ἐπέπεσαν αὐτοῖς.

30 Παύλου δὲ βουλομένου εἰσελθεῖν εἰς τὸν δῆμον οὐκ εἴων αὐτὸν οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι πέμψαντες πρὸς αὐτὸν παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἐκραύγαζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκα συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντες δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστιν, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον φησίν· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γὰρ ἐστιν ἀνθρώπων ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος καὶ τοῦ διοπετοῦς;

36 Ἀναντιῤῥήτων οὖν ὄντων τούτων δέον ἐστὶν ὑμᾶς κατεσταλμένους ὑπάρχειν καὶ μηδὲν προπετὲς πράσσειν.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους οὔτε ἱεροσύλους οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὸν ὑμῶν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσι, ἀγοραῖοι ἄγονται καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις.

39 Εἰ δέ τι περαιτέρω ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σήμερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης.

41 Καὶ ταῦτα εἰπὼν ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

20 Μετὰ δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον μεταπεμψάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ παρακαλέσας ἀσπασάμενος ἐξῆλθεν πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθὼν δὲ τὰ μέρη ἐκεῖνα καὶ παρακαλέσας αὐτοὺς λόγῳ πολλῷ ἦλθεν εἰς τὴν Ἑλλάδα,

3 ποιήσας τε μῆνας τρεῖς γενομένης ἐπιβουλῆς αὐτῷ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων μέλλοντι ἀνάγεσθαι εἰς τὴν Συρίαν ἐγένετο γνώμης τοῦ ὑποστρέφειν διὰ Μακεδονίας.

4 Συνείπετο δὲ αὐτῷ Σώπατρος Πύρρου Βεροιαῖος, Θεσσαλονικέων δὲ Ἀρίσταρχος καὶ Σεκοῦνδος, καὶ Γάϊος Δερβαῖος καὶ Τιμόθεος, Ἀσιανοὶ δὲ Τυχικὸς καὶ Τρόφιμος.

5 Οὗτοι δὲ προελθόντες ἔμενον ἡμᾶς ἐν Τρῳάδι·

6 ἡμεῖς δὲ ἐξεπλεύσαμεν μετὰ τὰς ἡμέρας τῶν ἀζύμων ἀπὸ Φιλίππων, καὶ ἤλθομεν πρὸς αὐτοὺς εἰς Τρῳάδα ἄχρι ἡμερῶν πέντε, οὗ διετρίψαμεν ἡμέρας ἑπτά.

7 Τῇ δὲ μιᾷ τῶν σαββάτων συνηγμένων ἡμῶν κλάσαι ἄρτον ὁ Παῦλος διελέγετο αὐτοῖς, μέλλων ἐξιέναι τῇ ἐπαύριον, παρέτεινέ τε τὸν λόγον μέχρι μεσονυκτίου.

8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦμεν συνηγμένοι.

9 Καθεζόμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω, καὶ ἤρθη νεκρός.

10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ, καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· Θορυβεῖσθε μὴ, ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστιν.

11 Ἀναβὰς δὲ καὶ κλάσας τὸν ἄρτον καὶ γευσάμενος ἐφ' ἱκανὸν τε ὁμιλήσας ἄχρι αὐγῆς οὕτως ἐξῆλθεν.

12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετριως.

13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον ἀνήχθημεν ἐπὶ τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτως γὰρ διατεταγμένος ἦν μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μιτυλήνην·

15 κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου· τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον· καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλλίῳ τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.

16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ὅπως μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γὰρ εἰ δυνατὸν εἴη αὐτῷ τὴν ἡμέραν τῆς πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ.

17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτὸν, εἶπεν πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ' ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ' ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην,

19 δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ δακρύων καὶ πειρασμῶν τῶν συμβάντων μοι ἐν ταῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ' οἴκους,

21 διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ νῦν ἰδοὺ δεδεμένος ἐγὼ τῷ πνεύματι πορεύομαι εἰς Ἱερουσαλήμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς·

23 πλὴν ὅτι τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεταί μοι λέγον ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψεις με μένουσιν.

24 Ἀλλ' οὐδενὸς λόγου ποιοῦμαι τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ νῦν ἰδοὺ ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων·

27 οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ ὑμῖν.

28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου.

29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου·

30 καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον ὑμῶν.

32 Καὶ τὰ νῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ τῷ δυναμένῳ οἰκοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα·

34 αὐτοὶ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσιν μετ' ἐμοῦ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν ὅτι οὕτως κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ὅτι αὐτὸς εἶπεν· Μακάριόν ἐστιν μᾶλλον διδόναι ἢ λαμβάνειν.

36 Καὶ ταῦτα εἰπὼν θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

37 Ἱκανὸς δὲ κλαυθμὸς ἐγένετο πάντων· καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν,

38 ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἶπεν ὅτι οὐκέτι μέλλουσιν τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν. Προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.

21 Ὡς δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ' αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἤλθομεν εἰς Κῶ, τῇ δὲ ἐχομένῃ εἰς Ῥόδον, κἀκεῖθεν εἰς Πάταρα·

2 καὶ εὑρόντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.

3 Ἀναφάναντες δὲ τὴν Κύπρον καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον ἐπλέομεν εἰς Συρίαν καὶ κατήχθημεν εἰς Τύρον· ἐκεῖ γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.

4 Καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς ἐπεμείναμεν ἡμέρας ἑπτά, οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ Πνεύματος μὴ ἐπιβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ.

5 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες ἐπορευόμεθα προπεμπόντων ἡμᾶς πάντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις ἕως ἔξω τῆς πόλεως, καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν προσευξάμεθα,

6 καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους ἐπέβημεν τὸ πλοῖον, ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες ἀπὸ Τύρου κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα, καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελφοὺς ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ' αὐτοῖς.

8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες οἱ περὶ τὸν Παῦλον ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν, καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, ὄντος ἐκ τῶν ἑπτὰ, ἐμείναμεν παρ' αὐτῷ.

9 Τούτῳ δὲ ἦσαν θυγατέρες τέσσαρες παρθένοι προφητεύουσαι.

10 Ἐπιμενόντων δὲ ἡμέρας πλείους κατῆλθέ τις ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης ὀνόματι Ἄγαβος,

11 καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ Παύλου δήσας ἑαυτοῦ τοὺς πόδας καὶ τὰς χεῖρας εἶπε· Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Τὸν ἄνδρα οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὕτη οὕτως δήσουσιν ἐν Ἱερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν.

12 Ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλήμ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος· Τί ποιεῖτε κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; Ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν ἕτοιμος ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

14 Μὴ πειθομένου δὲ αὐτοῦ ἡσυχάσαμεν εἰπόντες· Τοῦ Κυρίου τὸ θέλημα γινέσθω.

15 Μετὰ δὲ τὰς ἡμέρας ταύτας ἐπισκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

16 Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν ἄγοντες παρ' ᾧ ξενισθῶμεν Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.

17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱερουσαλὴμ ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.

18 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσήει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰάκωβον, πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς ἐξηγεῖτο καθ' ἓν ἕκαστον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ τῆς διακονίας αὐτοῦ.

20 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδόξαζον τὸν Θεὸν εἶπόν τε αὐτῷ· Θεωρεῖς, ἀδελφέ, πόσαι μυριάδες εἰσὶν τῶν πεπιστευκότων Ἰουδαίων, καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσιν·

21 κατηχήθησαν δὲ περὶ σοῦ ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις ἀπὸ Μωσέως τοὺς κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτοὺς τὰ τέκνα μηδὲ τοῖς ἔθεσι περιπατεῖν.

22 Τί οὖν ἐστιν; Πάντως πλῆθος συνελθεῖν ἀκούσονται ὅτι ἐλήλυθας.

23 Τοῦτο οὖν ποίησον ὃ λέγομέν σοι· Εἰσὶν ἡμῖν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ' ἑαυτοῖς·

24 τούτους παραλαβὼν ἁγνίσθητι σὺν αὐτοῖς καὶ δαπάνησον ἐπ' αὐτοῖς ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλήν, καὶ γνῶσι πάντες ὅτι ὧν κατηχήθησαν περὶ σοῦ οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτὸς τὸν νόμον φυλάσσων.

25 Περὶ δὲ τῶν πεπιστευκότων ἐθνῶν ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν κρίναντες τὸ μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτοὺς εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτοὺς τό τε εἰδωλόθυτον καὶ αἷμα καὶ πνικτὸν καὶ πορνείαν.

26 Τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας τῇ ἑξῆς ἡμέρᾳ σὺν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς εἰσήει εἰς τὸ ἱερὸν διαγγέλλων τὴν ἐκπλήρωσιν τῶν ἡμερῶν τοῦ ἁγνισμοῦ, ἕως οὗ προσηνέχθη ὑπὲρ ἑνὸς ἑκάστου αὐτῶν ἡ προσφορά.

27 Ὡς δὲ ἔμελλον αἱ ἑπτὰ ἡμέραι συντελεῖσθαι, οἱ ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι θεασάμενοι αὐτὸν ἐν τῷ ἱερῷ συνέχεον πάντα ὄχλον καὶ ἐπέβαλον τὰς χεῖρας ἐπ' αὐτὸν

28 κράζοντες· Ἄνδρες Ἰσραηλῖται, βοηθεῖτε· οὗτός ἐστιν ὁ ἄνθρωπος ὁ κατὰ τοῦ λαοῦ καὶ τοῦ νόμου καὶ τοῦ τόπου τούτου πάντας πανταχῆ διδάσκων· ἔτι τε καὶ Ἕλληνας εἰσήγαγεν εἰς τὸ ἱερὸν καὶ κεκοίνωκε τὸν ἅγιον τόπον τοῦτον.

29 Ἦσαν γὰρ προεωρακότες Τρόφιμον τὸν Ἐφέσιον ἐν τῇ πόλει σὺν αὐτῷ, ὃν ἐνόμιζον ὅτι εἰς τὸ ἱερὸν εἰσήγαγεν ὁ Παῦλος.

30 Ἐκινήθη τε ἡ πόλις ὅλη καὶ ἐγένετο συνδρομὴ τοῦ λαοῦ, καὶ ἐπιλαβόμενοι τοῦ Παύλου εἷλκον αὐτὸν ἔξω τοῦ ἱεροῦ, καὶ εὐθέως ἐκλείσθησαν αἱ θύραι.

31 Ζητούντων δὲ αὐτὸν ἀποκτεῖναι ἀνέβη φάσις τῷ χιλιάρχῳ τῆς σπείρης ὅτι ὅλη συγκέχυται Ἰερουσαλήμ·

32 ὃς παραχρῆμα παραλαβὼν στρατιώτας καὶ ἑκατοντάρχας κατέδραμεν ἐπ' αὐτούς· οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χιλίαρχον καὶ τοὺς στρατιώτας ἐπαύσαντο τύπτοντες τὸν Παῦλον.

33 Τότε ἐγγίσας ὁ χιλίαρχος ἐπελάβετο αὐτοῦ καὶ ἐκέλευσεν δεθῆναι ἁλύσεσι δυσὶ, καὶ ἐπυνθάνετο τίς εἴη καὶ τί ἐστιν πεποιηκώς.

34 Ἄλλοι δὲ ἄλλο τι ἐβόων ἐν τῷ ὄχλῳ· μὴ δυνάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀσφαλὲς διὰ τὸν θόρυβον ἐκέλευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολήν.

35 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τοῖς ἀναβαθμοῖς, συνέβη βαστάζεσθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου·

36 ἦν γὰρ ἡ πλῆθος τοῦ λαοῦ κράζον· Αἶρε αὐτόν.

37 Μέλλων τε εἰσάγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παῦλος λέγει τῷ χιλιάρχῳ· Εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρὸς σέ; Ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιστὶ γινώσκεις;

38 Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ Αἰγύπτιος ὁ πρὸ τούτων τῶν ἡμερῶν ἀναστατώσας καὶ ἐξαγαγὼν εἰς τὴν ἔρημον τοὺς τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν σικαρίων;

39 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐγὼ ἄνθρωπός εἰμι μὲν Ἰουδαῖος Ταρσεὺς τῆς Κιλικίας, οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.

40 Ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ ὁ Παῦλος σταθεὶς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης προσεφώνησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ λέγων·

22 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατε τῆς πρός ὑμᾶς νῦν μου ἀπολογίας.

2 Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν· καὶ φησίν·

3 Ἐγώ εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος γεγεννημένος μὲν ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιὴλ πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον·

4 ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου δεσμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας,

5 ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ' ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς ἀδελφοὺς εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην ἄγων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλὴμ ἵνα τιμωρηθῶσιν.

6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ·

7 ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ Σαοὺλ, τί με διώκεις;

8 Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Τίς εἶ, Κύριε; Εἶπέ τε πρός με· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος ὃν σὺ διώκεις.

9 Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο καὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.

10 Εἶπον δέ· Τί ποιήσω, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρός με· Ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκὸν, κἀκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.

11 Ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν σὺν ἐμοὶ ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ εὐλαβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ πάντων τῶν κατοικούντων Ἰουδαίων,

13 ἐλθὼν πρός με καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαοὺλ ἀδελφέ, ἀνάβλεψον· κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ καὶ ἰδεῖν τὸν Δίκαιον καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ,

15 ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.

16 Καὶ νῦν τί μέλλεις; Ἀναστὰς βάπτισαι καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἱερουσαλὴμ καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει

18 καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· Σπεῦσον καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἱερουσαλήμ, διότι οὐ παραδέξονταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.

19 Κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σέ·

20 καὶ ὅτε ἐξεχύννετο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐφεστὼς καὶ συνευδοκῶν καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.

21 Καὶ εἶπε πρός με· Πορεύου, ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε.

22 Ἤκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν λέγοντες· Αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον, οὐ γὰρ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν.

23 Κραζόντων δὲ αὐτῶν καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,

24 ἐκέλευσεν ὁ χιλίαρχος εἰσάγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν παρεμβολὴν, εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτὸν, ἵνα ἐπιγνῷ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.

25 Ὡς δὲ προέτειναν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσιν, εἶπε πρὸς τὸν

μενοι και διαγγελλοντες τας πράξεις αυτων.

19 Ικανοὶ δὲ τῶν τὰ περίεργα πραξάντων συνενέγκαντες τὰς βίβλους, κατέκαιον ἐνώπιον πάντων· καὶ συνψηφισαν τὰς τιμὰς αὐτῶν, καὶ εὗρον ἀργυρίου μυριάδας πέντε.

20 Οὕτω κατὰ κράτος ὁ λόγος τοῦ Κυρίου ηὔξανε καὶ ἴσχυεν.

21 Ὡς δὲ ἐπληρώθη ταῦτα, ἔθετο ὁ Παῦλος ἐν τῷ πνεύματι, διελθὼν τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλήμ, εἰπών· Ὅτι μετὰ τὸ γενέσθαι με ἐκεῖ, δεῖ με καὶ Ῥώμην ἰδεῖν.

22 Ἀποστείλας δὲ εἰς τὴν Μακεδονίαν δύο τῶν διακονούντων αὐτῷ, Τιμόθεον καὶ Ἔραστον, αὐτὸς ἐπέσχε χρόνον εἰς τὴν Ἀσίαν.

23 Ἐγένετο δὲ κατὰ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον τάραχος οὐκ ὀλίγος περὶ τῆς ὁδοῦ.

24 Δημητρίος γάρ τις ὀνόματι, ἀργυροκόπος, ποιῶν ναοὺς ἀργυροῦς Ἀρτέμιδος, παρεῖχε τοῖς τεχνίταις ἐργασίαν οὐκ ὀλίγην.

25 Οὓς συναθροίσας, καὶ ἐξομολογούνται, καὶ ἔλεγαν τὰ πεπραγμένα αὐτῶν.

19 Καὶ πολλοὶ ἀπὸ ἐκείνους ὅπου ἔκαμναν τὰ μαγικὰ πράγματα, ἐμάζωξαν καὶ ἔφεραν τὰ βιβλία τους, καὶ τὰ ἔκαιαν ὁμπρὸς εἰς ὅλους· καὶ ἐλογάριασαν τὴν τιμὴν τους, καὶ εὗρηκαν καὶ ἄξιζαν πενῆντα χιλιάδες ἀργύρια.

20 Τέτοιας λογῆς ὁ λόγος τοῦ Κυρίου αὔξανε δυνατά, καὶ ἐδυναμώνετον.

21 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθηκαν ἔτσια, ὁ Παῦλος ἔβαλλε εἰς τὸν νοῦν του, γυρίζωντας τὴν Μακεδονίαν καὶ τὴν Ἀχαΐαν, νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, λέγωντας· Ὅτι ἀφοῦ τὸ πάγω ἐκεῖ, κάμνει χρεία νὰ εἰδῶ καὶ τὴν Ρωμην.

22 Καὶ ἐστειλε δύο ἀπ' ἐκείνους ὁπὸ τὸν ὑπηρετοῦσαν, τὸν Τιμόθεον καὶ τὸν Ἔρασον, εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ αὐτὸς ἐκάθη καμποσον καιρὸν εἰς τὴν Ασίαν.

23 Καὶ τὸν καιρὸν ἐκεῖνον ἔγινε ταραχὴ μεγάλη διὰ τὴν τρόπαν (τῆς πίστεως.)

24 Διατὶ κάποιος τὸ ὄνομα τὸν Δημητρίος, ἀργυροχόος, καμνωντας ναὺς ἀσημένιους τῆς Ἀρτέμιδος, ἔδιδε εἰς τοὺς τεχνίτας μεγάλον διάφορο.

25 Τοὺς ὁποίους τεχνίτας, καὶ

τους περὶ τὰ τοιαῦτα ἐργάτας, εἶπεν· Ἄνδρες, ἐπίστασθε ὅτι ἐκ ταύτης τῆς ἐργασίας ἡ εὐπορία ἡμῶν ἐστί·

26 Καὶ θεωρεῖτε καὶ ἀκούετε ὅτι οὐ μόνον Ἐφέσου, ἀλλὰ σχεδὸν πάσης τῆς Ἀσίας ὁ Παῦλος οὗτος πείσας μετέστησεν ἱκανὸν ὄχλον, λέγων ὅτι οὐκ εἰσὶ θεοὶ οἱ διὰ χειρῶν γινόμενοι.

27 Οὐ μόνον δὲ τοῦτο κινδυνεύει ἡμῖν τὸ μέρος εἰς ἀπελεγμὸν ἐλθεῖν, ἀλλὰ καὶ τὸ τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος ἱερὸν εἰς οὐδὲν λογισθήναι, μέλλειν τε καὶ καθαιρεῖσθαι τὴν μεγαλειότητα αὐτῆς, ἣν ὅλη ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη σέβεται.

28 Ἀκούσαντες δὲ, καὶ γενόμενοι πλήρεις θυμοῦ, ἔκραζον, λέγοντες· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

29 Καὶ ἐπλήσθη ἡ πόλις ὅλη συγχύσεως· ὥρμησάν τε ὁμοθυμαδὸν εἰς τὸ θέατρον, συναρπάσαντες Γάϊον καὶ Ἀρίσταρχον Μακεδόνας, συνεκδήμους τοῦ Παύλου.

30 Τοῦ δὲ Παύλου βουλομένου

ἐργάτας ὁποῦ ἦταν εἰς τοιαῦτα πράγματα, τοὺς ἐμάζωξε, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες, ἠξεύρετε καλὰ ὅτι ἀπὸ τοῦτην τὴν δουλειὰν εἶναι τὸ κερδος τῆς ζωῆς μας·

26 Καὶ τώρα βλέπετε καὶ ἀκούετε, ὅτι οὔχι μονάχα τὴν Ἔφεσον, ἀλλὰ ὡραμάτη ὅλην τὴν Ἀσίαν ἐτοῦτος ὁ Παῦλος ἔπεισε καὶ ἐμετάγειρεν πολὺν λαόν, μὲ τὸ νὰ λέγῃ πὼς δὲν εἶναι Θεοὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ γίνουνται μὲ χέρια.

27 Καὶ οὐχὶ μόνον εἶναι κίνδυνος εἰς ἐμᾶς νὰ ἐλεγχθῇ τοῦτο τὸ μέρος τῆς τέχνης, ἀλλὰ κινδυνεύει καὶ τὸ ἱερὸν τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, νὰ μὴν ψηφισθῇ πλέον διὰ ἐδιτίποτες, καὶ μέλλει νὰ χαλασθῇ τὸ μεγαλεῖόν της, τὴν ὁποίαν ἐλπίζει ἡ Ἀσία καὶ ἡ οἰκουμένη τιμᾷ.

28 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν, ἐθυμώσαν κατάπολλά, καὶ ἐφώναζαν καὶ ἐλέγαν· Ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

29 Καὶ ὅλη ἡ πόλις ἐγέμισε σύγχυσιν· καὶ ὥρμησαν μαζὺ ὅλοι εἰς τὸ θέατρον, καὶ ἁρπάξαν μαζὺ τὸν Γάϊον καὶ τὸν Ἀρίσταρχον τῆς Μακεδονίτας, οἱ ὁποῖοι ἦταν συντρόφοι τοῦ Παύλου.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἤθελε

ἐπιλῦσαι τὸ, τοῦ δήμου, οὐκ ἐν λόγῳ αἰτίου οἱ μαθηταί.

31 Τινὲς δὲ καὶ τῶν Ἀσιαρχῶν ὄντες αὐτῷ φίλοι, πέμψαντες πρὸς αὐτὸν, παρεκάλουν μὴ δοῦναι ἑαυτὸν εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι μὲν οὖν ἄλλο τι ἐκραζον· ἦν γὰρ ἡ ἐκκλησία συγκεχυμένη, καὶ οἱ πλείους οὐκ ᾔδεισαν τίνος ἕνεκεν συνεληλύθεισαν.

33 Ἐκ δὲ τοῦ ὄχλου προεβίβασαν Ἀλέξανδρον, προβαλόντων αὐτὸν τῶν Ἰουδαίων· ὁ δὲ Ἀλέξανδρος κατασείσας τὴν χεῖρα, ἤθελεν ἀπολογεῖσθαι τῷ δήμῳ.

34 Ἐπιγνόντες δὲ ὅτι Ἰουδαῖός ἐστι, φωνὴ ἐγένετο μία ἐκ πάντων, ὡς ἐπὶ ὥρας δύο κραζόντων· Μεγάλη ἡ Ἄρτεμις Ἐφεσίων.

35 Καταστείλας δὲ ὁ γραμματεὺς τὸν ὄχλον, φησί· Ἄνδρες Ἐφέσιοι, τίς γάρ ἐστιν ἄνθρωπος ὃς οὐ γινώσκει τὴν Ἐφεσίων πόλιν νεωκόρον οὖσαν τῆς μεγάλης θεᾶς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ Διοπετοῦς;

ἵνα ὄμβρῃ μέσα εἰς τὸ πλῆθος, ἀλλ᾽ οἱ μαθηταὶ δὲν τὸν ἄφηκαν.

31 Καὶ κάποιοι ἀπὸ τοὺς ἄρχοντας τῆς Ἀσίας, οἱ ὁποῖοι ἦταν φίλοι του, ἐστειλαν εἰς αὐτὸν ἀνθρώπους, καὶ τὸν παρακάλεσαν νὰ μὴν δώσῃ τὸν λόγον του εἰς τὸ θέατρον.

32 Ἄλλοι λοιπὸν ἐφώναζαν ἄλλο τι καὶ ἄλλοι ἄλλο· διατὶ ἡ συναξις ἦταν συγχυσμένη, καὶ οἱ περισσότεροι δὲν ἤξευραν διὰ ποίαν αἰτίαν ἐμαζώχθησαν.

33 Καὶ ἀπὸ τὸν ὄχλον ἐβγαλαν καὶ ἐπροβίβασαν τὸν Ἀλεξανδρον, ἐξεύροντες νὰ τὸν προβάλλουν οἱ Ἰουδαῖοι· καὶ ὁ Ἀλεξανδρος ἔσεισε τὸ χέρι του, καὶ ἤθελε νὰ ἀποκριθῇ εἰς τὸν λαόν.

34 Ἀμὴ ὡσὰν ἐγνώρισαν ὅτι εἶναι Ἰουδαῖος, ἔγινε μία φωνὴ ἀπὸ ὅλους, οἱ ὁποῖοι ἐφώναζαν ὡς δύο ὥρας· Ἡ Ἄρτεμις τῶν Ἐφεσίων εἶναι μεγάλη.

35 Καὶ ὁ γραμματεὺς ἐξεύροντας νὰ καταπαύσῃ τὸ πλῆθος, εἶπε· Ὦ ἄνδρες Ἐφέσιοι, ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ ἄνθρωπος, ὁποὺ δὲν ἐξεύρει τὴν πόλιν τῶν Ἐφεσίων, πὼς εἶναι φύλαξ τοῦ ναοῦ τῆς μεγάλης Θεᾶς τῆς Ἀρτέμιδος, καὶ τοῦ (εἰδώλου) ὁποὺ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν Δία;

36 Ἀναντιῤῥήτως οὖν ὅτων τούτων, δεῖ ἵστι ὑμᾶς κατεγαλμένους ὑπάρχειν, καὶ μηδὲν προπετῶς πράττειν.

37 Ἠγάγετε γὰρ τοὺς ἄνδρας τούτους, οὔτε ἱεροσυλοῦντας οὔτε βλασφημοῦντας τὴν θεὰν ὑμῶν.

38 Εἰ μὲν οὖν Δημήτριος καὶ οἱ σὺν αὐτῷ τεχνῖται πρός τινα λόγον ἔχουσιν, ἀγοραῖοι ἄγονται, καὶ ἀνθύπατοί εἰσιν· ἐγκαλείτωσαν ἀλλήλοις.

39 Εἴ δέ τι περὶ ἑτέρων ἐπιζητεῖτε, ἐν τῇ ἐννόμῳ ἐκκλησίᾳ ἐπιλυθήσεται.

40 Καὶ γὰρ κινδυνεύομεν ἐγκαλεῖσθαι στάσεως περὶ τῆς σημερον, μηδενὸς αἰτίου ὑπάρχοντος περὶ οὗ δυνησόμεθα ἀποδοῦναι λόγον τῆς συστροφῆς ταύτης. Καὶ ταῦτα εἰπὼν, ἀπέλυσε τὴν ἐκκλησίαν.

36 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἑτοῖμα εἶναι ἀναντιῤῥητα, πρέπει ἐσεῖς νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ μὴν κάμετε τίποτες ἀπερισκεπτον.

37 Διατὶ ἐφέρετε ἐτούτους τοὺς ἄνδρας, οἱ ὁποῖοι δὲν εἶναι ἱερόσυλοι εἶναι, ὅτι τὴν Θεὰν σας βλασφημοῦσι.

38 Λοιπὸν ὁ Δημήτριος καὶ ἐκεῖνοι ὁπού εἶναι μαζί μετ' αὐτὸν οἱ συντεχνῖται του, ἔχουσι μὲ κανένα κρῖσι, εἶναι ἡμέραις ὁπού γίνονται κρίσεις, καὶ εἶναι καὶ ἀνθύπατοι· ἂς ἐγκαλισθοῦσι ἕνας μὲ τὸν ἄλλον.

39 Ἀμὴ ἀπίσω καὶ ζητᾶτε διὰ ἄλλα, θέλουσι λυθῆ εἰς τὴν σύνοδον τὴν διατεταγμένην.

40 Διατὶ κινδυνεύομεν μήπως καὶ ἐγκαλισθοῦμεν πὼς ἐκάμαμεν σήμερον στάσιν, ὁπού δὲν ἦτον τίποτες ἀφορμὴ, διὰ τὴν ὁποίαν νὰ ἠμπορέσωμεν νὰ δώσωμεν λογαριασμὸν ἐτούτης τῆς συνδρομῆς. Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἐτοῦτα, ἔλυσε τὴν σύναξιν.

Κεφ. κ'. 20.

ΜΕΤΑ' δὲ τὸ παύσασθαι τὸν θόρυβον, προσκαλεσάμενος ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς καὶ ἀσπασάμενος, ἐξῆλθε πορευθῆναι εἰς τὴν Μακεδονίαν.

ΚΑΙ' ὕστερα ἀφότις ἔπαυσεν ἡ συγχυσις, προσκάλεσε ὁ Παῦλος τοὺς μαθητὰς, καὶ τοὺς ἐχαιρέτησε καὶ ἐβγῆκε νὰ πάγῃ εἰς τὴν Μακεδονίαν.

2 Διελθων δε τα μερη εκεινα, και παρακαλεσας αυτους λογω πολλω, ηλθεν εις την Ελλαδα.

3 Ποιησας τε μηνας τρεις, γενομενης αυτω επιβουλης υπο των Ιουδαιων μελλοντι αναγεσθαι εις την Συριαν, εγενετο γνωμη του υποστρεφειν δια Μακεδονιας.

4 Συνεπετο δε αυτω αχρι της Ασιας Σωπατρος Βεροιαιου Θεσσαλονικεων δε, Αρισταρχος και Σεκουνδος και Γαιος Δερβαιος και Τιμοθεος· Ασιανοι δε, Τυχικος και Τροφιμος.

5 Ουτοι προελθοντες εμενον ημας εν Τρωαδι.

6 Ημεις δε εξεπλευσαμεν μετα τας ημερας των Αζυμων απο Φιλιππων, και ηλθομεν προς αυτους εις την Τρωαδα αχρις ημερων πεντε, οπου διετριψαμεν ημερας επτα.

7 Εν δε τη μια των σαββατων, συνηγμενων των μαθητων του κλασαι αρτον, ο Παυλος διελεγετο αυτοις, μελλων εξιεναι τη επαυριον· παρετεινε τε τον λογον μεχρι μεσονυκτιου.

2 Και επερασεν εκεινα τα μερη, και με πολλα λογια τους ενθαρρυνεν, και ηλθεν εις την Ελλαδα.

3 Και εκαμεν εκει τρεις μηνας, και εγνωτας να γενη επιβουλη απο τους Ιουδαιους εις αυτον, οπου εμελλε να παγη με καραβι εις την Συριαν, εσυμβουλευθη να γυρεση δια μεσου της Μακεδονιας.

4 Και τον ακολουθαν εως την Ασιαν ο Σωσιπατρος ο Βεροιαιος· και απο τους Θεσσαλονικεις, ο Αριστραρχος και ο Σεκουνδος, και Γαιος Δερβαιος και Τιμοθεος· και απο τους Ασιανους, ο Τυχικος και ο Τροφιμος.

5 Και εκεινοι εγνωτας να πασι προτιτερα μας αναμεναν εις την Τρωαδα.

6 Και εμεις υστερα απο ταις ημεραις των Αζυμων εμβηκαμεν εις το καραβι απο τους Φιλιππους, και ηλθαμεν εις αυτους εις πεντε ημεραις εις την Τρωαδα, και εκει εκαμαμεν επτα ημεραις.

7 Και την πρωτην ημεραν της εβδομαδος, εκει οπου ηταν μαζωμενοι οι μαθηταδες να κοψουσι ψωμι, ο Παυλος τους εδιαλεγουτον, μελλωντας να υπαγη επι την αυριον και εμακρυνε τον λογον εως το μεσανυκτον.

8 Ἦσαν δὲ λαμπάδες ἱκαναὶ ἐν τῷ ὑπερῴῳ οὗ ἦσαν συνηγμένοι.

9 Καθήμενος δέ τις νεανίας ὀνόματι Εὔτυχος ἐπὶ τῆς θυρίδος, καταφερόμενος ὕπνῳ βαθεῖ, διαλεγομένου τοῦ Παύλου ἐπὶ πλεῖον, κατενεχθεὶς ἀπὸ τοῦ ὕπνου, ἔπεσεν ἀπὸ τοῦ τριστέγου κάτω· καὶ ἤρθη νεκρός.

10 Καταβὰς δὲ ὁ Παῦλος ἐπέπεσεν αὐτῷ καὶ συμπεριλαβὼν εἶπε· Μὴ θορυβεῖσθε· ἡ γὰρ ψυχὴ αὐτοῦ ἐν αὐτῷ ἐστιν.

11 Ἀναβὰς δὲ, καὶ κλάσας ἄρτον καὶ γευσάμενος, ἐφ᾽ ἱκανόν τε ὁμιλήσας ἄχρις αὐγῆς, οὕτως ἐξῆλθεν.

12 Ἤγαγον δὲ τὸν παῖδα ζῶντα, καὶ παρεκλήθησαν οὐ μετρίως.

13 Ἡμεῖς δὲ προελθόντες ἐπὶ τὸ πλοῖον, ἀνήχθημεν ἐπὶ τὴν Ἄσσον, ἐκεῖθεν μέλλοντες ἀναλαμβάνειν τὸν Παῦλον· οὕτω γὰρ ἦν διατεταγμένος, μέλλων αὐτὸς πεζεύειν.

14 Ὡς δὲ συνέβαλεν ἡμῖν εἰς τὴν Ἄσσον, ἀναλαβόντες αὐτὸν ἤλθομεν εἰς Μιτυλήνην.

8 Καὶ ἦταν καὶ πολλαῖς λαμπάδες ἀναμμέναις εἰς τὸ ὑπερῷον, ἐκεῖ ὅπου εἴμασταν μαζωμένοι.

9 Καὶ κάποιος νέος, τὸ ὁποῖο τὸν Εὔτυχος, ἐκάθητον εἰς τὸ παραθύρι, καὶ ἐκοιμᾶτον βαθιὰ, καὶ ὁ Παῦλος διαλεγόμενος περισσότερο, ὁ νέος ἐγύρεν ἀπὸ τὸν ὕπνο, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸ τριῶτο κάτω· καὶ τὸν ἐσήκωσαν νεκρόν.

10 Καὶ ὁ Παῦλος ἐκατέβη καὶ ἔπεσεν ἀπάνω του, καὶ ἀγκαλιασέ τον, καὶ εἶπε· Μὴ συγχύζεσθε· διατὶ ἡ ψυχὴ του εἶναι μέσα του.

11 Καὶ ἀνέβη, καὶ ἔκοψε ψωμὶ καὶ ἔφαγε, καὶ ἐκεῖντας νὰ ὁμιλήσῃ ἀρκετὰ ἕως τὴν αὐγήν, τέτοιας λόγες ἐβγῆκε.

12 Καὶ ἔφεραν τὸ παιδὶ ζωντανὸ, καὶ ἐπαρηγορέθηκαν πολλά.

13 Καὶ ἐμεῖς ἐπᾶμε ὁμπροσᾶ εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐμπήσαμεν εἰς τὴν Ἄσσον, μέλλοντες ἀπ᾽ ἐκεῖ νὰ πάρωμεν τὸν Παῦλον· διατὶ ἔτζι εἶχεν παραγγελίαν, μέλλοντας αὐτὸς νὰ πάγῃ διὰ ξηρᾶς.

14 Καὶ ὡσὰν μᾶς ἐσμίξεν εἰς τὴν Ἄσσον, τὸν ἐπήραμεν καὶ ἤλθαμεν εἰς τὴν Μιτυλήνην.

15 Κἀκεῖθεν ἀποπλεύσαντες, τῇ ἐπιούσῃ κατηντήσαμεν ἀντικρὺ Χίου· τῇ δὲ ἑτέρᾳ παρεβάλομεν εἰς Σάμον· καὶ μείναντες ἐν Τρωγυλλίῳ, τῇ ἐχομένῃ ἤλθομεν εἰς Μίλητον.

16 Ἔκρινε γὰρ ὁ Παῦλος παραπλεῦσαι τὴν Ἔφεσον, ἵνα μὴ γένηται αὐτῷ χρονοτριβῆσαι ἐν τῇ Ἀσίᾳ· ἔσπευδε γάρ, εἰ δύναται ἦν αὐτῷ, τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς γενέσθαι εἰς Ἱεροσόλυμα.

17 Ἀπὸ δὲ τῆς Μιλήτου πέμψας εἰς Ἔφεσον, μετεκαλέσατο τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Ὡς δὲ παρεγένοντο πρὸς αὐτόν, εἶπε πρὸς αὐτούς· Ὑμεῖς ἐπίστασθε, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἀφ᾽ ἧς ἐπέβην εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς μεθ᾽ ὑμῶν τὸν πάντα χρόνον ἐγενόμην·

19 Δουλεύων τῷ Κυρίῳ μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης, καὶ πολλῶν δακρύων καὶ πειρασμῶν, τῶν συμβάντων μοι τοῖς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Ὡς οὐδὲν ὑπεστειλάμην τῶν συμφερόντων, τοῦ μὴ ἀπαγγεῖλαι ὑμῖν καὶ διδάξαι ὑμᾶς δημοσίᾳ καὶ κατ᾽ οἴκους·

15 Καὶ ἀπ᾽ ἐκεῖ εὐγήκαμεν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαταντήσαμεν ἐναντία τῆς Χίου· καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐξάμεν εἰς τὴν Σάμον· καὶ ἐφθάσαμεν εἰς μείωμεν εἰς τὸ Τρωγύλλιον, τὴν ἄλλην ἠλθαμεν εἰς τὴν Μίλητον.

16 Διατὶ ὁ Παῦλος ἀπεφάσισε νὰ περάσωμεν τὴν Ἔφεσον, μήπως καὶ τὸν γένῃ ἐμπόδιον καὶ ἀργήσῃ εἰς τὴν Ἀσίαν· διατὶ ἐσπούδαζε ἂν ἠμπορῇ τὴν ἡμέραν τῆς Πεντηκοστῆς νὰ εὑρεθῇ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα.

17 Καὶ ἀπὸ τὴν Μίλητον ἐπεμψεν ἄνθρωπον εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ ἐπροσκάλεσε τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας.

18 Καὶ ὡσὰν ἤλθασιν εἰς αὐτόν, τοὺς εἶπεν· Ἐσεῖς ἐξεύρετε ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐπατησα εἰς τὴν Ἀσίαν, πῶς ἤμουν ὅλον τὸν καιρὸν μετ᾽ ἐσᾶς·

19 Δουλεύωντας τὸν Κύριον μὲ κάθε λογὴς ταπεινοφροσύνην, καὶ μὲ πολλὰ δάκρυα καὶ μὲ πολλὲς πειρασμὸς, ὁπὰ μὲ ἐσυνέβηκαν ἀπὸ ταὶς ἐπιβουλαῖς τῶν Ἰουδαίων·

20 Καὶ πὼς μηδὲ κατεῖα ἀπὸ ἐκεῖνα ὁπὰ ἦταν ὠφέλημα δὲν σᾶς ἔκρυψα, νὰ μὴν σᾶς τὸ εἰπῶ, καὶ νὰ σᾶς τὸ διδάξω, καὶ παῤῥησία καὶ εἰς τὰ σπήτια·

21 Διαμαρτυρόμενος Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι τὴν εἰς τὸν Θεὸν μετάνοιαν, καὶ πίστιν τὴν εἰς τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ δεδεμένος τῷ πνεύματι, πορεύομαι εἰς Ἰερουσαλὴμ, τὰ ἐν αὐτῇ συναντήσοντά μοι μὴ εἰδώς·

23 Πλὴν ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον κατὰ πόλιν διαμαρτύρεται, λέγον ὅτι δεσμὰ μὲ καὶ θλίψεις μένουσιν.

24 Ἀλλ' οὐδένος λόγου ποιοῦμαι, οὐδὲ ἔχω τὴν ψυχήν μου τιμίαν ἐμαυτῷ, ὡς τελειῶσαι τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν διακονίαν ἣν ἔλαβον παρὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, διαμαρτύρασθαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ νῦν ἰδοὺ, ἐγὼ οἶδα ὅτι οὐκέτι ὄψεσθε τὸ πρόσωπόν μου ὑμεῖς πάντες, ἐν οἷς διῆλθον κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὸ μαρτύρομαι ὑμῖν ἐν τῇ σήμερον ἡμέρᾳ ὅτι καθαρὸς ἐγὼ ἀπὸ τοῦ αἵματος πάντων.

21 Διαμαρτυρόμενος εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, τὰ μετανοῆσαι εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὰ πιστεῦσαι εἰς τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν Χριστόν.

22 Καὶ τώρα τὰ ὅπου πάγω εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, ὄντας δεμένος ἀπὸ τὸ Πνεῦμα, καὶ δὲν ἐξεύρω ἐκεῖνα ὅπου θέλουν μὲ συμβῆ·

23 Παρὰ μοναχὰ, ὅτι τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον μὲ διαμαρτύρεται εἰς κάθε πόλιν, λέγοντας, ὅτι δεσμὰ καὶ θλίψεις μὲ ἀναμένουσιν.

24 Ἀμὴ ἐγὼ κανένα πρᾶγμα δὲν μετρῶ, οὐδὲ ἔχω τὴν ζωήν μου τόσον τιμημένην εἰς τοῦ λόγου μου, ὥσαν ὅπου ἔχω τὰ τελειώσω τὸν δρόμον μου μετὰ χαρᾶς, καὶ τὴν ὑπηρεσίαν ὅπου ἔλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ μαρτυρήσω τὸ εὐαγγέλιον τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

25 Καὶ τώρα νὰ, ἐγὼ ὅπου ἐξεύρω ὅτι πλέον δὲν θέλετε ἰδῆ τὸ πρόσωπόν μου ὅλοι ἐσεῖς, τοὺς ὁποίους ἐπέρασα κηρύττοντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ.

26 Διὰ τοῦτο σᾶς τὸ μαρτυρῶ τὴν σήμερον ἡμέραν, ὅτι εἶμαι ἀθῷος ἀπὸ τὸ αἷμα ὅλων.

27 Οὐ γὰρ ὑπεστειλάμην τοῦ μὴ ἀναγγεῖλαι ὑμῖν πᾶσαν τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.

28 Προσέχετε οὖν ἑαυτοῖς, καὶ παντὶ τῷ ποιμνίῳ, ἐν ᾧ ὑμᾶς τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον ἔθετο ἐπισκόπους, ποιμαίνειν τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, ἣν περιεποιήσατο διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος.

29 Ἐγὼ γὰρ οἶδα τοῦτο, ὅτι εἰσελεύσονται μετὰ τὴν ἄφιξίν μου λύκοι βαρεῖς εἰς ὑμᾶς, μὴ φειδόμενοι τοῦ ποιμνίου.

30 Καὶ ἐξ ὑμῶν αὐτῶν ἀναστήσονται ἄνδρες λαλοῦντες διεστραμμένα, τοῦ ἀποσπᾶν τοὺς μαθητὰς ὀπίσω αὐτῶν.

31 Διὸ γρηγορεῖτε, μνημονεύοντες ὅτι τριετίαν νύκτα καὶ ἡμέραν οὐκ ἐπαυσάμην, μετὰ δακρύων νουθετῶν ἕνα ἕκαστον.

32 Καὶ τανῦν παρατίθεμαι ὑμᾶς, ἀδελφοί, τῷ Θεῷ καὶ τῷ λόγῳ τῆς χάριτος αὐτοῦ, τῷ δυναμένῳ ἐποικοδομῆσαι καὶ δοῦναι ὑμῖν κληρονομίαν ἐν τοῖς ἡγιασμένοις πᾶσιν.

33 Ἀργυρίου ἢ χρυσίου ἢ ἱματισμοῦ οὐδενὸς ἐπεθύμησα.

34 Αὐτοὶ δὲ γινώσκετε ὅτι ταῖς χρείαις μου καὶ τοῖς οὖσι

27 Διότι οὐ δὲν ὑστέρησα ὀπίσω νὰ μὴν σᾶς εἴπω ὅλην τὴν βουλὴν τοῦ Θεοῦ.

28 Ἔχετε ἔννοιαν λοιπὸν, καὶ τοῦ λόγου σας καὶ ὅλου τοῦ ποιμνίου, εἰς τὸ ὁποῖον ποίμνιον τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον σᾶς ἔβαλεν ἐπισκόπους, νὰ ποιμάνητε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν ὁποίαν τὴν ἀπέκτησε μὲ τὸ ἴδιόν του αἷμα.

29 Διότι ἐγὼ ἐξεύρω τοῦτο, ὅτι ἀφότου πάγω θέλουσιν ἔλθη λύκοι κακοὶ εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν λυπηθῶσι τὸ ποίμνιον.

30 Καὶ ἀπ' ἐσᾶς τοὺς ἰδίους θέλουσι σηκωθῆ ἄνδρες ὀπὸ νὰ λαλοῦν διεστραμμένα λόγια, διὰ νὰ σύρουν ὀπίσω των τοὺς μαθητάδες.

31 Διὰ τοῦτο ἂς εἶσθε ξυπνιστοί, ἐνθυμούμενοι, ὅτι τρεῖς χρόνους νύκτα καὶ ἡμέραν δὲν ἔπαυσα μὲ δάκρυα νὰ νουθετῶ κάθε ἕνα.

32 Καὶ τῶρα, ἀδελφοί, σᾶς συγκώνω εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν λόγον τῆς χαρίτος του, ὁποὺ δύναται νὰ αὐξήση τὴν οἰκοδομὴν σας, καὶ νὰ σᾶς δώση κληρονομίαν, μαζὺ μὲ ὅλες τὰς ἁγιασμένες.

33 Ἀσημι ἢ χρυσάφι, ἢ ἐνδυμασίαν κανενὸς ἀνθρώπου δὲν ἐπεθύμησα.

34 Καὶ ἐσεῖς ἀπὸ σας τὸ ἐξεύρετε, ὅτι τὰ χέρια ἐτοῦτα

μετ' ἐμὲ ὑπηρέτησαν αἱ χεῖρες αὗται.

35 Πάντα ὑπέδειξα ὑμῖν, ὅτι οὕτω κοπιῶντας δεῖ ἀντιλαμβάνεσθαι τῶν ἀσθενούντων, μνημονεύειν τε τῶν λόγων τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὅτι αὐτὸς εἶπε· Μακάριόν ἐστι διδόναι μᾶλλον ἢ λαμβάνειν.

36 Καὶ ταῦτα εἰπὼν, θεὶς τὰ γόνατα αὐτοῦ, σὺν πᾶσιν αὐτοῖς προσηύξατο.

37 Ἱκανὸς δὲ ἐγένετο κλαυθμὸς πάντων· καὶ ἐπιπεσόντες ἐπὶ τὸν τράχηλον τοῦ Παύλου κατεφίλουν αὐτόν·

38 Ὀδυνώμενοι μάλιστα ἐπὶ τῷ λόγῳ ᾧ εἰρήκει, ὅτι οὐκέτι μέλλουσι τὸ πρόσωπον αὐτοῦ θεωρεῖν· προέπεμπον δὲ αὐτὸν εἰς τὸ πλοῖον.

ὑπηρέτησαν εἰς ταῖς χρείαις μου, καὶ εἰς ἐκείνους ὑπῆρχαν μαζὶ μετ' ἐμένα.

35 Εἰς ὅλα σᾶς ἔδειξα, ὅτι τέτοιας λογῆς πρέπει νὰ κοπιάζωμεν διὰ νὰ βοηθῶμεν τοὺς ἀσθενεῖς, καὶ νὰ ἐνθυμώμεθα τὸν λόγον τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, ὁπού εἶπε· Μακάριον ἐστι μᾶλλον νὰ δίδῃ τινὰς παρὰ νὰ πέρνῃ.

36 Καὶ ὡσὰν εἶπεν ἔτζα, ἐγονάτισε μὲ ὅλους αὐτούς, καὶ ἐπροσευχήθη.

37 Καὶ μεγάλ Θ· κλαυθμὸς ἐγίνεν ὅλοιών· καὶ ἔπεσαν ὅλοι ἀπάνω εἰς τὸν λαιμὸν τοῦ καὶ τὸν ἐφίλησαν·

38 Καὶ ἐλυπούνταν περισσότερον εἰς τὸν λογον ὁπού τους εἶπεν, ὅτι δὲν μέλλουν πλέον νὰ ἰδοῦν τὸ πρόσωπόν του· καὶ τὸν συνεπροπύδησαν ἕως εἰς τὸ καράβι.

Κεφ. κα'. 21.

Ὡς δὲ ἐγένετο ἀναχθῆναι ἡμᾶς ἀποσπασθέντας ἀπ' αὐτῶν, εὐθυδρομήσαντες ἤλθομεν εἰς τὴν Κῶν, τῇ δὲ ἐξῆς εἰς τὴν Ῥόδον, κἀκεῖθεν εἰς Πάταρα·

2 Καὶ εὑράντες πλοῖον διαπερῶν εἰς Φοινίκην, ἐπιβάντες ἀνήχθημεν.

ΚΑΙ' ὡσὰν ἐχωρίσαμεν ἀπ αὐτους, εὐγήκαμεν εἰς το πέλαγ Θ·, καὶ ἴγωτας νὰ κάμωμεν δρόμον ἴσον, ἤλθαμεν εἰς την Κων, καὶ την ἄλλην ἡμέραν εἰς την Ῥοδον, καὶ ἀπ' ἐκεῖ εἰς τα Πατάρα·

2 Καὶ ἐκεῖ ἄγωτας νὰ εὕρωμεν καράβι ὁπού ἐπέρναε εἰς την Φοινίκην, ἐμβήκαμεν μέσα, καὶ εὐγήκαμεν εἰς το πέλαγ Θ·.

3 Αναφανέντες δὲ τὴν Κύπρον, καὶ καταλιπόντες αὐτὴν εὐώνυμον, ἐπλέομεν εἰς Συρίαν, καὶ κατηχθημεν εἰς Τύρον· ἐκεῖσε γὰρ ἦν τὸ πλοῖον ἀποφορτιζόμενον τὸν γόμον.

4 Καὶ ἀνευρόντες τοὺς μαθητὰς, ἐπεμείναμεν αὐτοῦ ἡμέρας ἑπτὰ· οἵτινες τῷ Παύλῳ ἔλεγον διὰ τοῦ Πνεύματος, μὴ ἀναβαίνειν εἰς Ἱερουσαλήμ.

5 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἡμᾶς ἐξαρτίσαι τὰς ἡμέρας, ἐξελθόντες ἐπορευόμεθα, προπεμπόντων ἡμᾶς πάντων σὺν γυναιξὶ καὶ τέκνοις, ἕως ἔξω τῆς πόλεως· καὶ θέντες τὰ γόνατα ἐπὶ τὸν αἰγιαλὸν, προσηυξάμεθα.

6 Καὶ ἀσπασάμενοι ἀλλήλους, ἐπέβημεν εἰς τὸ πλοῖον· ἐκεῖνοι δὲ ὑπέστρεψαν εἰς τὰ ἴδια.

7 Ἡμεῖς δὲ τὸν πλοῦν διανύσαντες, ἀπὸ Τύρου κατηντήσαμεν εἰς Πτολεμαΐδα· καὶ ἀσπασάμενοι τοὺς ἀδελφοὺς, ἐμείναμεν ἡμέραν μίαν παρ' αὐτοῖς.

8 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐξελθόντες οἱ περὶ τὸν Παῦλον, ἤλθομεν εἰς Καισάρειαν· καὶ εἰσελθόντες εἰς τὸν οἶκον

3 Καὶ εὑρόντες τὴν Κύπρον, καὶ τὴν ἀφήκαμεν ζερβὰ, καὶ ἐπλεύσαμεν εἰς τὴν Συρίαν, καὶ ἠλθαμεν εἰς τὴν Τύρον· διατὶ ἐκεῖ ἤθελε τὸ καράβι να ξεφορτώσῃ τὸ φορτωμά του.

4 Καὶ εὑρόντας να εὕρωμεν τοὺς μαθητάδες, ἐσταθήκαμεν ἐκεῖ ἑπτὰ ἡμέρας· καὶ οἱ μαθητάδες ἔλεγαν εἰς τὸν Παῦλον διὰ μέσου τοῦ Πνεύματος, να μὴν ἀνέβῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

5 Καὶ ὅταν ἐτελειώσαμεν ἐκεῖναις ταῖς ἡμέραις, ἐβγήκαμεν καὶ ἐπαγήναμεν, καὶ μας συμπροέπεμπαν ὅλοι μὲ γυναῖκαις καὶ μὲ παιδία, ἕως ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν· καὶ γονατίζοντες ἐκεῖ εἰς τὸ παραγιάλι, ἐπροσευχηθήκαμεν.

6 Καὶ ἐχαιρετηθήκαμεν ἑνας μὲ τὸν ἄλλον, καὶ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι· καὶ ἐκεῖνοι ἐγύρισαν εἰς τὰ σπίτια τους.

7 Καὶ ἐμεῖς τελειώνοντες τὸ πλεύσιμον, ἀπὸ τὴν Τύρον ἐκατάντησαμεν εἰς τὴν Πτολεμαΐδα· καὶ ἐχαιρετήσαμεν τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἐσταθήκαμεν εἰς ἐκείνης μιαν ἡμέραν.

8 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐβγήκεν ὁ Παῦλος καὶ ἐμεῖς ὅπου ἤμασθεν μὲ τὸν Παῦλον, καὶ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Και-

Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, (τοῦ ὄντος ἐκ τῶν ἑπτά,) ἐμείναμεν παρ' αὐτῷ.

9 Τούτῳ δὲ ἦσαν θυγατέρες παρθένοι τέσσαρες προφητεύουσαι.

10 Ἐπιμενόντων δὲ ἡμῶν ἡμέρας πλείους, κατῆλθέ τις ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας προφήτης ὀνόματι Ἄγαβος·

11 Καὶ ἐλθὼν πρὸς ἡμᾶς, καὶ ἄρας τὴν ζώνην τοῦ Παύλου, δήσας τε αὐτοῦ τὰς χεῖρας καὶ τοὺς πόδας, εἶπε· Τάδε λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Τὸν ἄνδρα, οὗ ἐστὶν ἡ ζώνη αὕτη, οὕτω δήσουσιν ἐν Ἰερουσαλὴμ οἱ Ἰουδαῖοι, καὶ παραδώσουσιν εἰς χεῖρας ἐθνῶν.

12 Ὡς δὲ ἠκούσαμεν ταῦτα, παρεκαλοῦμεν ἡμεῖς τε καὶ οἱ ἐντόπιοι τοῦ μὴ ἀναβαίνειν αὐτὸν εἰς Ἰερουσαλήμ.

13 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος· Τί ποιεῖτε, κλαίοντες καὶ συνθρύπτοντές μου τὴν καρδίαν; ἐγὼ γὰρ οὐ μόνον δεθῆναι, ἀλλὰ καὶ ἀποθανεῖν εἰς Ἰερουσαλὴμ ἑτοίμως ἔχω ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

σάρεσαν· καὶ ἐμβάντες εἰς τὸ σκάφος τοῦ Φιλίππου τοῦ εὐαγγελιστοῦ, (ὃς ἦν εἷς ἀπὸ τῶν ἑπτὰ διακόνων,) καὶ ἐμείναμεν εἰς αὐτόν.

9 Καὶ τούτῳ ἦσαν θυγατέρες τέσσαρες παρθένοι, καὶ προεφήτευον.

10 Καὶ ὡσὰν ἐπιμείναντες ἐκεῖ πολλὰς ἡμέρας, κατέβη ἀπό τις Ἰουδαίας προφήτης, τὸ ὄνομά του Ἄγαβος·

11 Καὶ ἦλθεν εἰς ἡμᾶς, καὶ ἔπαρε τὸ ζωνάρι τοῦ Παύλου, καὶ δήσας τὰ χεριά του καὶ τὰ ποδάρια του, καὶ εἶπε· Ἔτσι λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον· Ὅτι ἔτζι θέλουν δέσει οἱ Ἰουδαῖοι εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ τὸν ἄνδρα, τοῦ ὁποίου εἶναι ἡ ζώνη ἐτούτη, καὶ θέλουν τὸν παραδώσει εἰς τὰ χέρια τῶν ἐθνῶν.

12 Καὶ ἐμεῖς ὡσὰν τὰ ἀκούσαμεν, τὸν παρακαλέσαμεν καὶ ἐμεῖς καὶ οἱ ἐντόπιοι, νὰ μὴν ἀνέβῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

13 Ἀμὴ ὁ Παυλος ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Τί κάμνετε ὡσὰν κλαίετε καὶ συντρίβετε τὴν καρδίαν μου; ἐγὼ εἶμαι ἕτοιμος ὄχι μόνον νὰ δεθῶ, ἀλλὰ καὶ νὰ ἀποθάνω εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

14 Μη πειθομένου δε αὐτου, ἡσυχάσαμεν, εἰπόντες· Το θέλημα τοῦ Κυρίου γενέσθω.

15 Μετὰ δὲ τας ἡμέρας ταύτας ἀποσκευασάμενοι ἀνεβαίνομεν εἰς Ἱερουσαλήμ.

16 Συνῆλθον δὲ καὶ τῶν μαθητῶν ἀπὸ Καισαρείας σὺν ἡμῖν, ἄγοντες παρ ᾧ ξενισθῶμεν, Μνάσωνί τινι Κυπρίῳ, ἀρχαίῳ μαθητῇ.

17 Γενομένων δὲ ἡμῶν εἰς Ἱεροσόλυμα, ἀσμένως ἐδέξαντο ἡμᾶς οἱ ἀδελφοί.

18 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ εἰσῆει ὁ Παῦλος σὺν ἡμῖν πρὸς Ἰακωβον· πάντες τε παρεγένοντο οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ἀσπασάμενος αὐτοὺς, ἐξηγεῖτο καθ' ἓν ἕκαστον ὧν ἐποίησεν ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἔθνεσι διὰ της διακονίας αὐτου.

20 Οἱ δὲ ἀκούσαντες ἐδόξαζον τὸν Κύριον· εἶπόν τε αὐτῳ· Θεωρεῖς, ἀδελφε, πόσαι μυριάδες εἰσὶν Ἰουδαίων των πεπιστευκότων· καὶ πάντες ζηλωταὶ τοῦ νόμου ὑπάρχουσι.

21 Κατηχήθησαν δὲ περὶ σου, ὅτι ἀποστασίαν διδάσκεις

14 Καὶ ὡσὰν δὲν μᾶς ἄκουεν, ἐσιωπήσαμεν, καὶ εἴπαμεν· Τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου ἂς γένῃ.

15 Καὶ ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ἑτοιμασθέντες ἀνεβαίναμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

16 Καὶ ἦλθαν κάποιοι μαθηταὶ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν μαζὺ μὲ ἐμᾶς, καὶ ἔφεραν καὶ ἕνα ἄνθρωπον εἰς τὸν ὁποῖον ἐκαμε χρεία νὰ κονέψωμεν, τὸ ὄνομα τοῦ Μνάσων, Κυπριότης, παλαιὸς μαθητης.

17 Καὶ ὡσὰν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, οἱ ἀδελφοὶ μᾶς ἐδέχθηκαν μὲ χαράν.

18 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐμβῆκεν ὁ Παῦλος μαζὺ μὲ ἐμᾶς εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Ἰακώβου· καὶ ἦταν παρὼν καὶ ὅλοι οἱ πρεσβύτεροι.

19 Καὶ ὡσὰν τοὺς ἐχαιρέτησεν, τοὺς ἐδιηγοῦντον καθ' ἕνα ἀπ' ἐκεῖνα ὁπὸν ἐκαμεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ ἔθνη διὰ μέσου τῆς διακονίας του.

20 Καὶ ἐκεῖνοι ὡσὰν τὸ ἄκουσαν ἐδόξασαν τὸν Κύριον· καὶ εἶπαν εἰς τὸν Παῦλον· Βλέπεις, ἀδελφε, πόσαις μυριάδες εἶναι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ὁπὸν ἐπίστευσαν· καὶ ὅλοι εἶναι ζηλωταὶ τοῦ νόμου.

21 Καὶ ἐμαθαν διὰ λόγου σου, ὅτι διδάσκεις ὅλους τοὺς

ἀπο Μωσίως της κατὰ τὰ ἔθνη πάντας Ἰουδαίους, λέγων μὴ περιτέμνειν αὐτους τὰ τέκνα, μηδὲ τοις ἔθεσι περιπατεῖν.

22 Τί οὖν ἐστι; πάντως δεῖ πλῆθος συνελθεῖν· ἀκούσονται γὰρ ὅτι ἐληλυθας.

23 Τοῦτο οὖν ποίησον ὁ σοι λέγομεν· Εἰσὶν ἡμιν ἄνδρες τέσσαρες εὐχὴν ἔχοντες ἐφ ἑαυτων.

24 Τούτους παραλαβὼν, ἁγνίσθητι συν αὐτοῖς, καὶ δαπάνησον ἐπ αὐτοὺς, ἵνα ξυρήσωνται τὴν κεφαλὴν· καὶ γνωσι πάντες ὅτι ὧν κατηχηνται περὶ σου οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ στοιχεῖς καὶ αὐτος τον νόμον φυλάσσων.

25 Περὶ δὲ των πεπιστευκότων ἐθνων ἡμεῖς ἐπεστείλαμεν, κρίναντες μηδὲν τοιοῦτον τηρεῖν αὐτους, εἰ μὴ φυλάσσεσθαι αὐτους, τὸ τι εἰδωλόθυτον, καὶ τὸ αἷμα, καὶ πνικτὸν, καὶ πορνείαν.

26 Τότε ὁ Παῦλος παραλαβὼν τοὺς ἄνδρας, τῇ ἐχομένῃ ἡμέρᾳ συν αὐτοῖς ἁγνισθεὶς εἰσῆει εἰς τὸ ἱερὸν, διαγ-

Ἰουδαίους ὅτι εἶναι εἰς τὰ ἔθνη, καὶ λέγεις νὰ χωρήσουν ἀπὸ τον Μωϋσῆ, καὶ νὰ μὴν περιτέμνουν τὰ παιδία τους, μηδὲ νὰ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς συνηθείαις.

22 Τί λοιπόν; βέβαια κάμων χρεία νὰ μαζωχθῇ πλῆθος· διατὶ θέλουν τὸ ἀκούσει πῶς ἦλθες.

23 Ἐτοῦτο λοιπὸν κάμε ὅτι σὲ λέγομεν· Ἐδῶ εἶναι τέσσαρες ἄνδρες ὁποῦ ἔχουν ἀπάνω τους τάξιμον (Ναζηραίων.)

24 Ἐπαρέ τους τούτους, καὶ καθάρισε μαζὺ μὲ αὐτους, καὶ ἐξώδιασε τις αὐτους, νὰ ξυρίσουν τὴν κεφαλήν τους· καὶ νὰ γνωρίσουν ὅλοι, ὅτι εἰσεῖνα ὁποῦ ἄκουσαν διὰ λόγου σου δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ περιπατεῖς καὶ ἐσὺ φυλάττωντας τὸν νόμον.

25 Καὶ διὰ τὰ ἔθνη ὁποῦ ἐπίστευσαν, ἐμεῖς ἐγράψαμεν καὶ ἀποφασίσαμεν, νὰ μὴν φυλάττουν κανένα πρᾶγμα τέτοιας λογῆς, παρὰ μοναχὰ νὰ φυλάγωνται αὐτοὶ ἀπὸ τὰ εἰδωλόθυτα, καὶ τὸ αἷμα, καὶ τὸ πνικτὸν, καὶ τὴν πορνείαν.

26 Τότε ὁ Παῦλος ἐπῆρε τους ἄνδρας, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκαθαρίσθη μὲ αὐτους, καὶ ἐμβῆκεν εἰς τὸ ἱερὸν,

γιλλων την εκπλήρωσιν των ημερών του αγνισμού, εως ου προσηνέχθη υπέρ ενός εκάστου αυτών η προσφορά.

27 Ως δε έμελλον αι επτά ημέραι συντελείσθαι, οι από της Ασίας Ιουδαίοι θεασάμενοι αυτόν εν τω ιερώ, συνέχεον πάντα τον όχλον, και επέβαλον τας χείρας επ' αυτόν·

28 κράζοντες· Άνδρες Ισραηλίται, βοηθείτε· ούτός εστιν ο άνθρωπος ο κατά του λαού και του νόμου και του τόπου τούτου πάντας πανταχού διδάσκων· έτι τε και Έλληνας εισήγαγεν εις το ιερόν, και κεκοίνωκε τον άγιον τόπον τούτον.

29 (Ήσαν γαρ προεωρακότες Τρόφιμον τον Εφέσιον εν τη πόλει συν αυτώ, όν ενόμιζον ότι εις το ιερόν εισήγαγεν ο Παύλος.)

30 Εκινήθη τε η πόλις όλη, και εγένετο συνδρομή του λαού· και επιλαβόμενοι του Παύλου, είλκον αυτόν έξω του ιερού· και ευθέως εκλείσθησαν αι θύραι.

31 Ζητούντων δε αυτόν αποκτείναι, ανέβη φάσις τω χιλιάρχω της σπείρης, ότι όλη συγχέεται Ιερουσαλήμ·

32 Ος εξαυτής παραλαβών στρατιώτας και εκατοντάρχας κατέδραμεν επ' αυτούς· οι δε ιδόντες τον χιλίαρχον και τους στρατιώτας επαύσαντο τύπτοντες τον Παύλον.

λεγοντας φαίνεσθαι την τελείωσιν των ημερών τε καθαρισμού, εως ου προσηνέχθη υπέρ ενός εκάστου αυτών η προσφορά.

27 Και ως εμέλλον αι επτά ημέραι συντελείσθαι, οι Ιουδαίοι οι από της Ασίας ιδόντες αυτόν εν τω ιερώ, συνέχεον πάντα τον όχλον, και επέβαλον τας χείρας επ' αυτόν·

28 κράζοντες· Άνδρες Ισραηλίται, βοηθείτε· ούτός εστιν ο άνθρωπος ο κατά του λαού και του νόμου και του τόπου τούτου πάντας πανταχού διδάσκων· έτι τε και Έλληνας εισήγαγεν εις το ιερόν, και κεκοίνωκε τον άγιον τόπον τούτον.

29 (Διότι είδόσαν προτέραν τον Τρόφιμον τον Εφέσιον την πόλιν μετ' αυτού, τον οποίον ενόμιζον ότι ο Παύλος τον εμβάζει εις το ιερόν.)

30 Και εκινήθη όλη η πόλις, και έγεινε συναξις του λαού· και πιάσαντες τον Παύλον, και τον έσυραν έξω από το ιερόν· και παρευθύς εκλείσθησαν αι πόρται.

31 Και εζητούσαν να τον σκοτώσουν, και έφθασεν ο λόγος εις τον χιλίαρχον του στρατεύματος, ότι όλη Ιερουσαλήμ συγχύνεται.

32 Ο οποίος παρευθύς πήρε στρατιώτας και εκατοντάρ-

χες, κατέβραμεν ἐπ' αὐτ-
τους. Οἱ δὲ ἰδόντες τὸν χι-
λίαρχον καὶ τους στρατιω-
τας, ἐπαυσαντο τυπτοντες
τὸν Παῦλον.

33 Τοτε ἐγγισας ὁ χι-
λίαρχος ἐπελάβετο αὐτου, καὶ
ἐκέλευσε δεθηναι ἁλυσεσι
δυσὶ· καὶ ἐπυνθάνετο, τίς ἂν
εἴη, καὶ τί ἐστι πεποιηκως.

34 Ἄλλοι δὲ ἀλλο τι
ἐβόων ἐν τῳ ὄχλῳ· μη δυ-
νάμενος δὲ γνῶναι τὸ ἀσ-
φαλες διὰ τὸν θόρυβον, ἐκε-
λευσεν ἄγεσθαι αὐτὸν εἰς τὴν
παρεμβολήν.

35 Ὅτε δὲ ἐγένετο ἐπὶ τὰς
ἀναβαθμὰς, συνέβη βαστάζι-
σθαι αὐτὸν ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν
διὰ τὴν βίαν τοῦ ὄχλου·

36 Ἠκολούθει γὰρ τὸ πλη-
θος τοῦ λαοῦ, κράζον· Αἶρε
αὐτόν.

37 Μελλων τε εἰσαγεσθαι
εἰς τὴν παρεμβολὴν ὁ Παυ-
λος, λέγει τῳ χιλιάρχῳ·
Εἰ ἔξεστί μοι εἰπεῖν τι πρὸς
σε; Ὁ δὲ ἔφη· Ἑλληνιστὶ
γινωσκεις;

38 Οὐκ ἄρα σὺ εἶ ὁ
Αἰγυπτιος ὁ πρὸ τουτων
τῶν ἡμερῶν ἀναστατωσας καὶ
ἐξαγαγων εἰς τὴν ἔρημον τοὺς
τετρακισχιλίους ἄνδρας τῶν
σικαρίων;

39 Εἶπε δὲ ὁ Παυλος· Ἐγω
ἄνθρωπος μεν εἰμι Ἰουδαῖος

χες καὶ ἔτριξεν ἀπαν-
τους. Καὶ ἐκέλευσε ἀσαι εἰδέναι
τὸν χιλίαρχον καὶ τους στρα-
τιωτας, ἐπαυσαν τὰ δέρειν
τὸν Παυλον.

33 Τότε ἐσήμανεν ὁ χι-
λίαρχος καὶ τοι ἐπιασε, καὶ
ἐπέταξε νὰ δεθῇ μὲ δυο
ἁλυσίδες· καὶ ἐρώτησε ποῖος
εἶναι, καὶ τί ἔκαμε.

34 Καὶ ἄλλοι ἐφώναζαν ἄλ-
λο, καὶ ἄλλοι ἄλλο μέσα εἰς τὸ
πλῆθος· καὶ μὴ ἠμπορωντας
ὁ χιλίαρχος ἀπὸ τὴν συγχυσιν
νὰ μάθῃ τὸ βέβαιον, ἐπέταξε
νὰ τὸν πᾶσιν εἰς τὸ κάστρον.

35 Καὶ ὅταν ὁ Παυλος
ἔφθασεν εἰς τὴν σκάλα, ἀπὸ
τὴν βιαν τοῦ ὄχλου τὸν ἐσήκωναν
οἱ στρατιῶται·

36 Διατὶ ἀκολουθοῦσε τὸ
πλῆθος τοῦ λαοῦ, καὶ ἔκραζε·
Σύναλί τον ἀπὸ τὴν μέσην.

37 Καὶ ἐκεῖ ὑπὸ ἐμελλον
νὰ ἐμβάσουν τὸν Παῦλον εἰς τὸ
κάστρον, λέγει ὁ Παυλος εἰς
τὸν χιλίαρχον· Ἂν εἶναι δυ-
νατὸν νὰ σου εἰπω ἕνα λόγον.
Καὶ ὁ χιλίαρχος εἶπε·
Ἠξεύρεις Ἑλληνικά;

38 Δὲν εἶσαι ἐσὺ ὁ Αἰ-
γυπτιος ὁποῦ ἀνακάτωσες
πρωτίτερα ἀπὸ τέτοιας ταῖς
ἡμέραις, καὶ σύναλες εἰς τὴν
ἔρημον τέσσαρες χιλιάδες ἀν-
δρες ἁρματωμένους μὲ τα γι-
λέτα;

39 Καὶ ὁ Παυλος εἶπε·
Ἐγω εἶμαι ἄνθρωπος Ἰουδαῖος,

Ταρσεὺς, τῆς Κιλικίας οὐκ ἀσήμου πόλεως πολίτης· δέομαι δέ σου, ἐπίτρεψόν μοι λαλῆσαι πρὸς τὸν λαόν.

40 Ἐπιτρέψαντος δὲ αὐτοῦ, ὁ Παῦλος ἑστὼς ἐπὶ τῶν ἀναβαθμῶν κατέσεισε τῇ χειρὶ τῷ λαῷ· πολλῆς δὲ σιγῆς γενομένης, προσεφώνησε τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ, λέγων·

Ταρσεύς, ἀπὸ τὴν Κιλικίαν, πολίτης πόλεως ἐξακουσμένης· καὶ παρακαλῶ σε, δός μοι ἄδειαν νὰ λαλήσω εἰς τὸν λαόν.

40 Καὶ ἑστῶντας νὰ τοῦ δώσῃ ἄδειαν, ὁ Παῦλος ἐγάνθη εἰς τὰ σκαλοπατήματα, καὶ ἔσεισε τὸ χέρι του εἰς τὸν λαόν· καὶ ὡσὰν ἐσίγησαν, ἐσύντυχε μὲ τὴν Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, λέγοντας·

Κεφ. κβ'. 22.

1 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσατέ μου τῆς πρὸς ὑμᾶς νῦν ἀπολογίας·

2 (Ἀκούσαντες δὲ ὅτι τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ προσεφώνει αὐτοῖς, μᾶλλον παρέσχον ἡσυχίαν· καὶ φησιν·)

3 Ἐγὼ μέν εἰμι ἀνὴρ Ἰουδαῖος, γεγεννημένος ἐν Ταρσῷ τῆς Κιλικίας, ἀνατεθραμμένος δὲ ἐν τῇ πόλει ταύτῃ παρὰ τοὺς πόδας Γαμαλιήλ, πεπαιδευμένος κατὰ ἀκρίβειαν τοῦ πατρῴου νόμου, ζηλωτὴς ὑπάρχων τοῦ Θεοῦ, καθὼς πάντες ὑμεῖς ἐστε σήμερον·

4 Ὃς ταύτην τὴν ὁδὸν ἐδίωξα ἄχρι θανάτου, δεσμεύων καὶ παραδιδοὺς εἰς φυλακὰς ἄνδρας τε καὶ γυναῖκας.

5 Ὡς καὶ ὁ ἀρχιερεὺς μαρτυρεῖ μοι, καὶ πᾶν τὸ πρεσβυτέριον· παρ' ὧν καὶ ἐπιστολὰς δεξάμενος πρὸς τοὺς

1 Ἄνδρες ἀδελφοὶ καὶ πατέρες, ἀκούσετε τὴν ἀπολογίαν ὁπού ἔχω νὰ σᾶς ἀποκριθῶ·

2 (Καὶ ὡσὰν ἄκουσαν, ὅτι τοὺς ἐσύντυχεν μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν, περισσότερον τοὺ ἔδιδαν ἡσυχίαν· καὶ λέγει·)

3 Ἐγὼ εἶμαι ἀνθρωπος Ἰουδαῖος, καὶ ἐγεννήθηκα εἰς τὴν Ταρσὸν τῆς Κιλικίας, ἀναθρεμμένος εἰς τὴν πόλιν ἐτούτην εἰς τὰ ποδάρια τοῦ Γαμαλιήλ, καὶ ἐπαιδεύθηκα καταλεπτὸς τὸν πατρικὸν νόμον, ἔχοντας ζῆλον τοῦ Θεοῦ, καθὼς ἔχετε καὶ ἐσεῖς ὅλοι σήμερον·

4 Καὶ κατάτρεξα ἐτούτην τὴν πίστιν ἕως θανάτου, δένοντας καὶ παραδίδοντας εἰς φυλακαῖς καὶ ἄνδρες καὶ γυναῖκας.

5 Καθὼς μὲ τὸ μαρτυρᾷ καὶ ὁ ἀρχιερεὺς, καὶ ὅλον τὸ πρεσβυτέριον· ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἐπῆρα καὶ ἐπιστολαῖς διὰ τοὺς

ἀδελφὰς, εἰς Δαμασκὸν ἐπορευόμην, ἄξων καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας, δεδεμένους εἰς Ἱερουσαλήμ, ἵνα τιμωρηθῶσιν.

6 Ἐγένετο δέ μοι πορευομένῳ καὶ ἐγγίζοντι τῇ Δαμασκῷ περὶ μεσημβρίαν, ἐξαίφνης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ περιαστράψαι φῶς ἱκανὸν περὶ ἐμέ.

7 Ἔπεσόν τε εἰς τὸ ἔδαφος, καὶ ἤκουσα φωνῆς λεγούσης μοι· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί με διώκεις;

8 Ἐγὼ δὲ ἀπεκρίθην· Τίς εἶ, Κύριε; Εἶπέ τε πρὸς μέ· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὁ Ναζωραῖος, ὃν σὺ διώκεις.

9 Οἱ δὲ σὺν ἐμοὶ ὄντες τὸ μὲν φῶς ἐθεάσαντο, καὶ ἐμφοβοὶ ἐγένοντο· τὴν δὲ φωνὴν οὐκ ἤκουσαν τοῦ λαλοῦντός μοι.

10 Εἶπον δέ· Τί ποιήσω, Κύριε; Ὁ δὲ Κύριος εἶπε πρός με· Ἀναστὰς πορεύου εἰς Δαμασκόν· κἀκεῖ σοι λαληθήσεται περὶ πάντων ὧν τέτακταί σοι ποιῆσαι.

11 Ὡς δὲ οὐκ ἐνέβλεπον, ἀπὸ τῆς δόξης τοῦ φωτὸς ἐκείνου, χειραγωγούμενος ὑπὸ τῶν συνόντων μοι, ἦλθον εἰς Δαμασκόν.

12 Ἀνανίας δέ τις, ἀνὴρ

ἀδελφους, και ὑπάγοντα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μέλλοντας νὰ φέρω ἐκείνους τοὺς Χριστιανοὺς ἀπὸ ἦταν ἐκεῖ, δεμένους εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, διὰ νὰ τιμωρηθοῦν.

6 Καὶ ἐκεῖ ὁπού ὑπάγοντα καὶ ἐσήμωνα εἰς τὴν Δαμασκὸν, μὲ ἐσυνέβη εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας ἀξαφνα νὰ ἀστράψῃ τριγύρω μου φῶς πολὺ ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

7 Καὶ ἔπεσα κάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ μὲ ἔλεγε· Σαοὺλ, Σαοὺλ, διατί μὲ διώκεις;

8 Καὶ ἐγὼ ἀπεκρίθηκα· Ποῖος εἶσαι ἐσύ, Αὐθέντα; Καὶ μὲ εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁ Ναζεραῖος, τὸν ὁποῖον ἐσὺ διώκεις.

9 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἦταν μαζύ μου εἶδαν τὸ φῶς, καὶ ἐφοβήθηκαν· ἀμὴ τὴν φωνὴν ἐκείνου ὁπού μὲ ἐσυνετύχαινε, δὲν τὴν ἄκουσαν.

10 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Τί νὰ κάμω, Αὐθέντα; Καὶ ὁ Κύριος μου εἶπε· Σήκω, πᾶγαινε εἰς τὴν Δαμασκὸν· καὶ ἐκεῖ θέλει σοῦ λαληθῇ ὅλα ἐκεῖνα ὁπού σὲ εἶναι ὡρδινιασμένα νὰ κάμῃς.

11 Καὶ ὡσὰν δὲν ἔβλεπα πλέον ἀπὸ τὴν δόξαν ἐκείνου τοῦ φωτὸς, βασταζόμενος ἀπὸ τὸ χέρι ἀπὸ ἐκείνους ὁπού ἦταν μαζύ μου, ἤλθα εἰς τὴν Δαμασκόν.

12 Καὶ κάποιος Ἀνανίας,

εὐσεβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρούμενος ὑπὸ παντων τῶν κατοικούντων Ἰουδαίων,

13 Ἐλθών πρός με, καὶ ἐπιστὰς εἶπέ μοι· Σαὺλ ἀδελφε, ἀνάβλεψον. Κἀγὼ αὐτῇ τῇ ὥρᾳ ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Ὁ δὲ εἶπεν· Ὁ Θεὸς τῶν πατέρων ἡμῶν προεχειρίσατό σε γνῶναι τὸ θέλημα αὐτοῦ, καὶ ἰδεῖν τὸν δίκαιον, καὶ ἀκοῦσαι φωνὴν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ·

15 Ὅτι ἔσῃ μάρτυς αὐτῷ πρὸς πάντας ἀνθρώπους ὧν ἑώρακας καὶ ἤκουσας.

16 Καὶ νῦν τί μέλλεις; ἀναστὰς βάπτισαι, καὶ ἀπόλουσαι τὰς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλεσάμενος τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

17 Ἐγένετο δέ μοι ὑποστρέψαντι εἰς Ἰερουσαλὴμ, καὶ προσευχομένου μου ἐν τῷ ἱερῷ γενέσθαι με ἐν ἐκστάσει,

18 Καὶ ἰδεῖν αὐτὸν λέγοντά μοι· Σπεῦσον, καὶ ἔξελθε ἐν τάχει ἐξ Ἰερουσαλὴμ· διότι οὐ παραδέξεταί σου τὴν μαρτυρίαν περὶ ἐμοῦ.

19 Κἀγὼ εἶπον· Κύριε, αὐτοὶ ἐπίστανται ὅτι ἐγὼ ἤμην φυλακίζων καὶ δέρων κατὰ τὰς συναγωγὰς τοὺς πιστεύοντας ἐπὶ σε.

ἀνθρωπος εὐλαβὴς κατὰ τὸν νόμον, μαρτυρημένος ἀπὸ ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ ἐκατοικοῦσαν εἰς τὴν Δαμασκόν,

13 Ἦλθεν εἰς ἐμένα, καὶ ἐστάθη ἀπάνω μου καὶ μοῦ εἶπε· Σαὺλ ἀδελφέ, ἀνάβλεψε. Καὶ ἐγὼ [illegible] τὴν ὥραν ἀνέβλεψα εἰς αὐτόν.

14 Καὶ ἐκεῖνος εἶπεν· Ὁ Θεὸς των πατερων μας σὲ προώρισε διὰ νὰ γνωρίσῃς τὸ θελημά του, καὶ νὰ ἰδῇς τὸν δίκαιον, καὶ νὰ ἀκούσῃς φωνὴν ἀπὸ τὸ στόμα του·

15 Διὰ νὰ εἶσαι μάρτυράς του εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους, εἰς ὅσων των πραγμάτων ὅπου εἶδες καὶ ἄκουσες.

16 Καὶ τωρα τι ἀργεῖς; σήκω ἀπάνω, βαπτίσου, καὶ λύσε ταῖς ἁμαρτίας σου, ἐπικαλούμενος τὸ ὄνομα του Κυρίου.

17 Καὶ ὅταν ἐγύρισα εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, καὶ ἐπροσευχόμουν εἰς τὸ ἱερόν, μοῦ ἐσυνέβη ἔκστασις,

18 Καὶ εἶδα τὸν Χριστὸν ὅπου μοῦ εἶπεν· Σπέυδασε, καὶ βγα γλιγωρα ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλήμ· διατὶ δὲν θέλουν δεχθῇ τὴν μαρτυρίαν σου διὰ λόγου μου.

19 Καὶ ἐγὼ εἶπα· Κύριε, αὐτοὶ ἐξεύρουσιν ὅτι ἐγὼ ἐφυλάκωνα, καὶ ἐδέρνα εἰς τὰ συναγωγια ἐκείνους ὁποῦ ἐπίστευαν εἰς σένα.

20 Καὶ ὅτι ἐξεχύνετο τὸ αἷμα Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐφειστήκειν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, καὶ συνευδοκῶν τῇ ἀναιρέσει αὐτοῦ, καὶ φυλάσσων τὰ ἱμάτια τῶν ἀναιρούντων αὐτόν.

21 Καὶ εἶπε πρός με· Πορεύου· ὅτι ἐγὼ εἰς ἔθνη μακρὰν ἐξαποστελῶ σε.

22 Ἤκουον δὲ αὐτοῦ ἄχρι τούτου τοῦ λόγου, καὶ ἐπῆραν τὴν φωνὴν αὐτῶν, λέγοντες· Αἶρε ἀπὸ τῆς γῆς τὸν τοιοῦτον· οὐ γὰρ καθῆκεν αὐτὸν ζῆν.

23 Κραυγαζόντων δὲ αὐτῶν, καὶ ῥιπτούντων τὰ ἱμάτια, καὶ κονιορτὸν βαλλόντων εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐκέλευσεν αὐτὸν ὁ χιλίαρχος ἀγεσθαι εἰς τὴν παρεμβολήν, εἰπὼν μάστιξιν ἀνετάζεσθαι αὐτόν· ἵνα ἐπιγνῷ δι' ἣν αἰτίαν οὕτως ἐπεφώνουν αὐτῷ.

25 Ὡς δὲ προέτειναν αὐτὸν τοῖς ἱμᾶσι, εἶπε πρὸς τὸν ἑστῶτα ἑκατόνταρχον ὁ Παῦλος· Εἰ ἄνθρωπον Ῥωμαῖον καὶ ἀκατάκριτον ἔξεστιν ὑμῖν μαστίζειν;

26 Ἀκούσας δὲ ὁ ἑκατόνταρχος, προσελθὼν ἀπήγγειλε τῷ χιλιάρχῳ, λέγων· Ὅρα τί μέλλεις ποιεῖν· ὁ γὰρ ἄνθρωπος οὗτος Ῥωμαῖός ἐστι.

20 Καὶ ὅταν ἐξεχύνετο τὸ αἷμα τοῦ Στεφάνου τοῦ μάρτυρός σου, ἐγὼ ἤμουν παρών, καὶ ἤμουν συμφωνημένος εἰς τὸν φόνον του, καὶ ἐφύλαγα τὰ φορέματα ἐκείνων ὁποῦ τὸν ἐσκοτώνασιν.

21 Καὶ μὲ εἶπε· Πάγαινε· ὅτι ἐγὼ θέλω σὲ στείλει εἰς ἔθνη μακράν.

22 Καὶ οἱ Ἰουδαῖοι ἔως εἰς τοῦτο τὸν λόγον ἄκουαν τοῦ Παύλου, καὶ ἀπῆκαν ἐσηκωσαν τὴν φωνήν των, καὶ εἶπαν· Εὔγαλε ἀπὸ τὴν γῆν τὸν τέτοιον (ἄνθρωπον)· διατὶ δὲν πρέπει νὰ ζῇ.

23 Καὶ κράζοντας ἐκεῖνοι, καὶ ῥίχνοντες τὰ φορέματά των, καὶ βάλλοντες κονιορτὸν εἰς τὸν ἀέρα,

24 Ἐπρόσταξεν ὁ χιλίαρχος νὰ συρθῇ ὁ Παῦλος εἰς τὸ κάστρον, καὶ εἶπε νὰ τὸν ξετάξουν μὲ ξυλίαις· διὰ νὰ γνωρίσῃ διὰ ποίαν αἰφορμὴν ἐφωναζαν τέτοιας λογῆς ἐναντία του.

25 Καὶ ὡσὰν τὸν ἐξάπλωσαν καὶ τὸν ἔδωσαν μὲ τὰ λαμπία νὰ τὸν δείρουν, εἶπεν ὁ Παῦλος εἰς τὸν ἑκατόνταρχον ὁποῦ ἐστέκουντον ἐκεῖ· Ἀν ἐχετε ἐσεῖς ἐξουσίαν νὰ δέρνετε ἄνθρωπον Ῥωμαῖον χωρὶς κρίσιν;

26 Καὶ ὁ ἑκατόνταρχος ὡσὰν τὸ ἄκουσε, ἐπῆγε καὶ τὸ εἶπεν εἰς τὸν χιλίαρχον, λέγοντας· Βλέπε τί μέλλεις νὰ κάμῃς· διατὶ ὁ ἄνθρωπος ἐτοῦτος εἶναι Ῥωμαῖος.

27 Προσελθὼν δὲ ὁ χιλίαρχος εἶπεν αὐτῷ· Λέγε μοι, εἰ σὺ Ῥωμαῖος εἶ; Ὁ δὲ ἔφη· Ναί.

28 Ἀπεκρίθη τε ὁ χιλίαρχος· Ἐγὼ πολλοῦ κεφαλαίου τὴν πολιτείαν ταύτην ἐκτησάμην. Ὁ δὲ Παῦλος ἔφη· Ἐγὼ δὲ καὶ γεγέννημαι.

29 Εὐθέως οὖν ἀπέστησαν ἀπ' αὐτοῦ οἱ μέλλοντες αὐτὸν ἀνετάζειν· καὶ ὁ χιλίαρχος δὲ ἐφοβήθη, ἐπιγνοὺς ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι, καὶ ὅτι ἦν αὐτὸν δεδικώς.

30 Τῇ δὲ ἐπαύριον βουλόμενος γνῶναι τὸ ἀσφαλές, τὸ τί κατηγορεῖται παρὰ τῶν Ἰουδαίων, ἔλυσεν αὐτὸν ἀπὸ τῶν δεσμῶν, καὶ ἐκέλευσεν ἐλθεῖν τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ ὅλον τὸ συνέδριον αὐτῶν· καὶ καταγαγὼν τὸν Παῦλον, ἔστησεν εἰς αὐτούς.

27 Καὶ ὁ χιλίαρχος ἐπῆγε κοντὰ εἰς τὸν Παῦλον, καὶ λέγει του· Εἰπέ μου, ἂν εἶσαι Ῥωμαῖος; Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ναι.

28 Ἀπεκρίθη ὁ χιλίαρχος καὶ εἶπεν· Ἐγὼ ἀπόκτησα ἐτοῦτην τὴν πολιτείαν μὲ πολλὴν ἔξοδον. Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ἀμὴ ἐγὼ εἶμαι πολίτης (τῆς Ῥώμης) ἀπὸ γεννήσεως.

29 Καὶ παραυτὸς ἐδιέβησαν ἀπ' αὐτὸν ἐκεῖνοι ὁποὺ ἐμέλλαν νὰ τὸν ἐξετάζουν· καὶ ὁ χιλίαρχος ὡσὰν ἔμαθε πὼς εἶναι Ῥωμαῖος, ἐφοβήθη, ὅτι τὸν ἔδεσε.

30 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν θέλωντας νὰ γνωρίσῃ τὸ βέβαιον, τὸ, τί κατηγορεῖται ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, τὸν ἔλυσεν ἀπὸ τὰ δεσμὰ, καὶ ἐπρόσταξε νὰ ἔλθουν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ ὅλη ἡ συναξίς τους· καὶ ἐκατέβασε τὸν Παῦλον, καὶ τὸν ἔβαλεν εἰς αὐτούς.

Κεφ. κγ. 23.

Ἀτενίσας δὲ ὁ Παῦλος τῷ συνεδρίῳ, εἶπεν· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ πάσῃ συνειδήσει ἀγαθῇ πεπολίτευμαι τῷ Θεῷ ἄχρι ταύτης τῆς ἡμέρας.

2 Ὁ δὲ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας ἐπέταξε τοῖς παρεστῶσιν αὐτῷ τύπτειν αὐτοῦ τὸ στόμα.

3 Τότε ὁ Παῦλος πρὸς αὐ-

Καὶ ὁ Παῦλος ἀτενίζωντας εἰς τὴν σύναξιν, εἶπεν· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ πολιτεύθηκα εἰς τὸν Θεὸν ἕως ἐτοῦτη τὴν ἡμέραν, μὲ καθὲ λογῆς συνείδησιν καλήν.

2 Καὶ ὁ ἀρχιερεὺς ὁ Ἀνανίας ἐπρόσταξεν ἐκείνους ὁποὺ ἐπαρατέκειντο ἐκεῖ σπιὰ τὸν, νὰ κτυπῶσι τὸ στόμα του.

3 Τότε ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς

τὸν εἶπε· Τύπτειν σε μέλλει ὁ Θεὸς, τοῖχε κεκονιαμένε· καὶ σὺ κάθῃ κρίνων με κατὰ τὸν νόμον, καὶ παρανομῶν κελεύεις με τύπτεσθαι;

4 Οἱ δὲ παρεστῶτες εἶπον· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ λοιδορεῖς;

5 Ἔφη τε ὁ Παῦλος· Οὐκ ᾔδειν, ἀδελφοί, ὅτι ἐστὶν ἀρχιερεύς· γέγραπται γάρ· Ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου οὐκ ἐρεῖς κακῶς.

6 Γνοὺς δὲ ὁ Παῦλος ὅτι τὸ ἓν μέρος ἐστὶ Σαδδουκαίων, τὸ δὲ ἕτερον Φαρισαίων, ἔκραξεν ἐν τῷ συνεδρίῳ· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ Φαρισαῖός εἰμι, υἱὸς Φαρισαίου· περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν ἐγὼ κρίνομαι.

7 Τοῦτο δὲ αὐτοῦ λαλήσαντος, ἐγένετο στάσις τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων· καὶ ἐσχίσθη τὸ πλῆθος.

8 Σαδδουκαῖοι μὲν γὰρ λέγουσι μὴ εἶναι ἀνάστασιν, μηδὲ ἄγγελον, μήτε πνεῦμα· Φαρισαῖοι δὲ ὁμολογοῦσι τὰ ἀμφότερα.

9 Ἐγένετο δὲ κραυγὴ μεγάλη· καὶ ἀναστάντες οἱ γραμματεῖς τοῦ μέρους τῶν Φαρισαίων διεμάχοντο, λέγοντες· Οὐδὲν κακὸν εὑρίσκομεν ἐν τῷ ἀνθρώπῳ τούτῳ· Εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος· μὴ θεομαχῶμεν.

ιχειτον· Ω τοιχι ασβεστωμένι, ο Θιος μέλλι να σι δίρι· ισὺ κάθεσαι νὰ μι κρίνις κατα τον νόμον, καὶ παραβαίνοντας τὸν νόμον προστάζις να μι δέρνσι;

4 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποὺ ἐστέκοντουν εἶπαν· Τὸν ἀρχιερέα τοῦ Θεοῦ ἐβρίζεις;

5 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Δὲν τὸ ἐξέβρα, ἀδελφοί, ὅτι εἶναι ἀρχιερεύς· διατὶ εἶναι γραμμένον· Ὅτι ἄρχοντα τοῦ λαοῦ σου νὰ μὴν κακολογήσῃς.

6 Καὶ ὁ Παῦλος ὡσὰν ἐγνώρισεν, ὅτι τὸ ἕνα μέρος εἶναι τῶν Σαδδουκαίων, καὶ τὸ ἄλλο εἶναι τῶν Φαρισαίων, ἐκραξεν εἰς τὸ συνέδριον· Ὦ ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ εἶμαι Φαρισαῖος, υἱὸς Φαρισαίου· καὶ κρίνομαι περὶ ἐλπίδος καὶ ἀναστάσεως νεκρῶν.

7 Καὶ ὡσὰν εἶπε ἐτοῦτο, ἔγινε φιλονεικία τῶν Φαρισαίων καὶ τῶν Σαδδουκαίων· καὶ τὸ πλῆθος ἐχώρισεν εἰς δύο.

8 Διατὶ οἱ Σαδδουκαῖοι λέγουσι πὼς δὲν εἶναι ἀνάστασις, μηδὲ ἄγγελος, μηδὲ πνεῦμα· ἀμὴ οἱ Φαρισαῖοι ὁμολογοῦσι καὶ τὰ δύο.

9 Καὶ ἔγινε μεγάλη βοὴ· καὶ ἐσηκώθησαν οἱ γραμματεῖς ὁποὺ ἦταν ἀπὸ τὸ μέρος τῶν Φαρισαίων, καὶ ἐμάχοῦλαν καὶ ἔλεγαν· Κανένα κακὸν δὲν εὑρίσκομεν εἰς τὸν ἄνθρω-

τετω· εἰ δὲ πνεῦμα ἐλάλησεν αὐτῷ, ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

10 Πολλῆς δὲ γενομένης στάσεως, εὐλαβηθεὶς ὁ χιλίαρχος μὴ διασπασθῇ ὁ Παῦλος ὑπ' αὐτῶν, ἐκέλευσε τὸ στράτευμα καταβὰν ἁρπάσαι αὐτὸν ἐκ μέσου αὐτῶν, ἄγειν τε εἰς τὴν παρεμβολήν.

11 Τῇ δὲ ἐπιούσῃ νυκτὶ ἐπιστὰς αὐτῷ ὁ Κύριος εἶπε· Θάρσει, Παῦλε· ὡς γὰρ διεμαρτύρω τὰ περὶ ἐμοῦ εἰς Ἰερουσαλήμ, οὕτω σε δεῖ καὶ εἰς Ῥώμην μαρτυρῆσαι.

12 Γενομένης δὲ ἡμέρας, ποιησάντες τινες τῶν Ἰουδαίων συστροφήν, ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς λέγοντες μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀποκτείνωσι τὸν Παῦλον.

13 Ἦσαν δὲ πλείους τεσσαράκοντα οἱ ταύτην τὴν συνωμοσίαν πεποιηκότες.

14 Οἵτινες προσελθόντες τοῖς ἀρχιερεῦσι καὶ τοῖς πρεσβυτέροις, εἶπον· Ἀναθέματι ἀνεθεματίσαμεν ἑαυτοὺς, μηδενὸς γεύσασθαι ἕως οὗ ἀποκτείνωμεν τὸν Παῦλον.

15 Νῦν οὖν ὑμεῖς ἐμφανίσατε τῷ χιλιάρχῳ σὺν τῷ συνεδρίῳ ὅπως ἄγαγη αὐτὸν καταγάπον ἐπ' αὐτούς· ἀμὴ ἀπίσω καὶ λάλησεν εἰς αὐτὸν πνεῦμα ἢ ἄγγελος, μὴ θεομαχῶμεν.

10 Καὶ ὡσὰν ἔγινε πολλὴ φιλονεικία, φοβούμενος ὁ χιλίαρχος μήπως καὶ ξεσκισθῇ ὁ Παῦλος ἀπ' αὐτούς, ἐπρόσταξε τὸ στράτευμα νὰ κατέβῃ νὰ τὸν ἁρπάξῃ ἀπὸ τὴ μέση τους, καὶ νὰ τὸν ὑπάσῃ εἰς τὸ κάστρον.

11 Καὶ τὴν ἐρχομένην νύκτα ἐφάνη εἰς αὐτὸν ὁ Κύριος, καὶ εἶπέ τε· Ἔχε θάρρος, Παῦλε· διατὶ καθὼς ἐμαρτύρησες τὰ ἰδικά μου εἰς τὴν Ἰερουσαλήμ, ἔτζι κάμνει χρεία νὰ τὰ μαρτυρήσῃς καὶ εἰς τὴν Ῥώμην.

12 Καὶ ὡσὰν ἐξημέρωσε, κάποιοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους ἔκαμαν σύναξιν, καὶ ἀναθεμάτισαν τὸν λόγον τους, καὶ εἶπαν μηδὲ νὰ φάγωσι μηδὲ νὰ πιοῦσι, ἕως ὁπου νὰ σκοτώσουσι τὸν Παῦλον.

13 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπου ἔκαμαν ἐτοῦτην τὴν ὁρκωμοσίαν, ἦταν περισσότεροι ἀπὸ σαράντα.

14 Οἱ ὁποῖοι ἐπῆγαν εἰς τοὺς ἀρχιερεῖς καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ εἶπαν· Ἐμεῖς ἀναθεματίσαμεν τὸν λόγον μας, νὰ μὴν φᾶμεν τίποτες ἕως ὁπου νὰ σκοτώσωμεν τὸν Παῦλον.

15 Τώρα λοιπὸν ἐσεῖς φανερώσετε τὸν χιλίαρχον μαζὶ μὲ τὴν συναξιν, διὰ νὰ τὸν κα-

γη πρὸς ὑμᾶς, ὡς μέλλοντας διαγινώσκειν ἀκριβέστερον τὰ περὶ αὐτοῦ· ἡμεῖς δὲ, πρὸ τοῦ ἐγγίσαι αὐτὸν, ἑτοιμοί ἐσμεν τοῦ ἀνελεῖν αὐτόν.

16 Ἀκούσας δὲ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς Παύλου τὴν ἐνέδραν, παραγενόμενος καὶ εἰσελθὼν εἰς τὴν παρεμβολὴν, ἀπήγγειλε τῷ Παύλῳ.

17 Προσκαλισάμενος δὲ ὁ Παῦλος ἕνα τῶν ἑκατοντάρχων, ἔφη· Τὸν νεανίαν τοῦτον ἀπάγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον· ἔχει γάρ τι ἀπαγγεῖλαι αὐτῷ.

18 Ὁ μὲν οὖν παραλαβὼν αὐτὸν ἤγαγε πρὸς τὸν χιλίαρχον, καί φησιν· Ὁ δέσμιος Παῦλος προσκαλεσάμενός με ἠρώτησε τοῦτον τὸν νεανίαν ἀγαγεῖν πρός σε, ἔχοντά τι λαλῆσαί σοι.

19 Ἐπιλαβόμενος δὲ τῆς χειρὸς αὐτοῦ ὁ χιλίαρχος, καὶ ἀναχωρήσας κατ' ἰδίαν, ἐπυνθάνετο· Τί ἐστιν ὃ ἔχεις ἀπαγγεῖλαί μοι;

20 Εἶπε δὲ· Ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι συνέθεντο τοῦ ἐρωτῆσαί σε ὅπως αὔριον εἰς τὸ συνέδριον καταγάγῃς τὸν Παῦλον, ὡς μέλλοντός τι ἀκριβέστερον πυνθάνεσθαι περὶ αὐτοῦ.

21 Σὺ οὖν μὴ πεισθῇς αὐτοῖς· ἐνεδρεύουσι γὰρ αὐτὸν ἐξ αὐτῶν ἀνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνέθεμάτισαν ἑαυτοὺς, οὔτε φαγεῖν οὔτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσι τὸν Παῦλον· καὶ νῦν εἰσὶν ἕτοιμοι προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

23 Καὶ προσκαλεσάμενός τινας τῶν ἑκατοντάρχων εἶπε· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

24 κτήνη τε παραστῆσαι ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 φοβηθεὶς γὰρ μὴ ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἀναιρεθῇ, καὶ ἐπιστὰς μετὰ τοῦ στρατεύματος ἐξείλετο αὐτὸν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

26 Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

27 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλλημφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι·

28 βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν·

29 ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔχοντα ἔγκλημα.

30 Μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαπέστειλα αὐτὸν παραχρῆμα πρὸς σέ, παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ. Ἔρρωσο.

31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον ἤγαγον διὰ νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα·

32 τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς σὺν αὐτῷ πορεύεσθαι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν·

33 οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.

34 Ἀναγνοὺς δὲ καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχείας ἐστὶ, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας,

35 Διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται· κελεύσας ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρῴδου φυλάσσεσθαι αὐτόν.

ἀνὴρ πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς, οὔτε φαγεῖν οὔτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσι τὸν Παῦλον· καὶ νῦν εἰσὶν ἕτοιμοι προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

23 Καὶ προσκαλεσάμενός τινας τῶν ἑκατοντάρχων εἶπε· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

24 κτήνη τε παραστῆσαι ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 φοβηθεὶς γὰρ μὴ ἁρπασθεὶς ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων ἀναιρεθῇ, καὶ ἐπιστὰς μετὰ τοῦ στρατεύματος ἐξείλετο αὐτὸν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

26 Γράψας ἐπιστολὴν περιέχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

27 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλλημφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι·

28 βουλόμενος δὲ γνῶναι τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν αὐτῷ, κατήγαγον εἰς τὸ συνέδριον αὐτῶν·

29 ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου ἢ δεσμῶν ἔχοντα ἔγκλημα.

30 Μηνυθείσης δέ μοι ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, ἐξαπέστειλα αὐτὸν παραχρῆμα πρὸς σέ, παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν ἐπ' αὐτοῦ. Ἔρρωσο.

31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον ἤγαγον διὰ νυκτὸς εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα·

32 τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς σὺν αὐτῷ πορεύεσθαι, ὑπέστρεψαν εἰς τὴν παρεμβολήν·

33 οἵτινες εἰσελθόντες εἰς τὴν Καισάρειαν καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον αὐτῷ.

34 Ἀναγνοὺς δὲ καὶ ἐπερωτήσας ἐκ ποίας ἐπαρχείας ἐστὶ, καὶ πυθόμενος ὅτι ἀπὸ Κιλικίας,

35 Διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται· κελεύσας ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρῴδου φυλάσσεσθαι αὐτόν.

16 Καὶ ὁ υἱὸς τῆς ἀδελφῆς τοῦ Παύλου ἄκουσε τὴν ἐνέδραν αὐτῶν, καὶ ἐπῆγε καὶ ἐμβῆκε μέσα εἰς τὸ κάστρον, καὶ τὸ εἶπε τοῦ Παύλου.

17 Καὶ ὁ Παῦλος προσκάλεσε ἕνα ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ εἶπε· Ἔπαρε καὶ πάγαινε ἐτοῦτο τὸ νέον εἰς τὸν χιλίαρχον· διατί ἔχει κάτι τι νὰ τοῦ εἰπῇ.

18 Καὶ ὁ ἑκατοντάρχος τὸν ἐπῆρε, καὶ τὸν ἐπῆγε εἰς τὸν χιλίαρχον, καὶ εἶπε· Ὁ δεσμιὸς ὁ Παῦλος μὲ ἐπαράκλεσε καὶ μὲ ἐπαρακάλεσε νὰ φέρω ἐτοῦτο τὸ νέον εἰς ἐσένα, καὶ ἔχει κάτι τί νὰ σοῦ λαλήσῃ.

19 Καὶ ὁ χιλίαρχος τὸν ἐπίασε ἀπὸ τὸ χέρι, καὶ ἐπῆγε ξέχωρα, καὶ τὸν ἐρώτησε· Τί εἶναι ἐκεῖνο ποῦ ἔχεις νὰ μὲ εἰπῇς;

20 Καὶ εἶπε· Ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐσυμφώνησαν νὰ σὲ παρακαλέσουν νὰ κατεβάσῃς αὔριον τὸν Παῦλον εἰς τὴν σύναξιν, ὡσὰν μέλλοντά τάχα νὰ ἐρωτήσουν τίποτε καλλίτερα διὰ λόγου του.

21 Ἐσὺ λοιπὸν νὰ μὴν κατανεύσῃς εἰς αὐτούς· διατί

ἄνδρες πλείους τεσσαράκοντα, οἵτινες ἀνεθεμάτισαν ἑαυτοὺς μήτε φαγεῖν μήτε πιεῖν ἕως οὗ ἀνέλωσιν αὐτόν· καὶ νῦν ἕτοιμοί εἰσι, προσδεχόμενοι τὴν ἀπὸ σοῦ ἐπαγγελίαν.

22 Ὁ μὲν οὖν χιλίαρχος ἀπέλυσε τὸν νεανίαν, παραγγείλας μηδενὶ ἐκλαλῆσαι ὅτι ταῦτα ἐνεφάνισας πρός με.

23 Καὶ προσκαλεσάμενός δύο τινὰς τῶν ἑκατοντάρχων, εἶπεν· Ἑτοιμάσατε στρατιώτας διακοσίους, ὅπως πορευθῶσιν ἕως Καισαρείας, καὶ ἱππεῖς ἑβδομήκοντα, καὶ δεξιολάβους διακοσίους, ἀπὸ τρίτης ὥρας τῆς νυκτός·

24 Κτήνη τε παρασῆσαι, ἵνα ἐπιβιβάσαντες τὸν Παῦλον διασώσωσι πρὸς Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 Γράψας ἐπιστολὴν περιεχουσαν τὸν τύπον τοῦτον·

26 Κλαύδιος Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

27 Τὸν ἄνδρα τοῦτον συλληφθέντα ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων, καὶ μέλλοντα ἀναιρεῖσθαι ὑπ' αὐτῶν, ἐπιστὰς σὺν τῷ στρατεύματι ἐξειλόμην αὐτὸν, μαθὼν ὅτι Ῥωμαῖός ἐστι.

περισσότεροι ἀπὸ σαράντα ἄνδρες ἀπ' αὐτοὺς τοὺς ἐπιβουλεύονται, οἱ ὁποῖοι ἀνεθεμάτισαν τὸν λόγον τους νὰ φάγωσι μηδὲ νὰ πιοῦσι, ἕως ὁπού νὰ τὸν ἐσκοτώσουσι· καὶ τώρα εἶναι ἕτοιμοι καὶ ἀναμένουσι, νὰ ἀκούσουν τί θέλεις τάξει.

22 Ὁ χιλίαρχος λοιπὸν ἀπόλυσε τὸν νέον, καὶ ἐπαραγγειλε τὸν λέγοντας· Νὰ μὴν τὸ εἰπῇς κανεὶς πὼς μὲ τὰ ἐφανέρωσες ἐτεῦτα.

23 Καὶ ἐπροσκάλεσε δύο κάποιους ἀπὸ τοὺς ἑκατοντάρχους, καὶ εἶπεν· Ἑτοιμάσετε διακοσίους στρατιώτας, διὰ νὰ ὑπάσιν ἕως εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ἑβδομήντα καβαλλάρηδες, καὶ διακοσίους σωματοφύλακας, ἀπὸ τὴν τρίτην ὥραν τῆς νύκτας·

24 Καὶ νὰ φέρετε καὶ ζῶα, διὰ νὰ βάλλετε ἀπάνω τὸν Παῦλον, νὰ τὸν ὑπάτε σῶον εἰς τὸν Φήλικα τὸν ἡγεμόνα·

25 Καὶ ἔγραψε καὶ ἐπιστολήν, ἡ ὁποία ἐπερειέχεν ἐτοῦτον τὸν τύπον·

26 Κλαύδιος ὁ Λυσίας τῷ κρατίστῳ ἡγεμόνι Φήλικι χαίρειν.

27 Ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος ἐπιάσθη ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, καὶ ἐμέλλε νὰ φονευθῇ ἀπ' αὐτούς, καὶ ἐγὼ ἐπῆγα μὲ τὸ στράτευμα καὶ τὸν ἐβγαλα ἀπὸ τὰ χεριά τους, μὲ τὸ νὰ μάθω πὼς εἶναι Ῥωμαῖος.

28 Βουλόμενος δὲ γνῶναι
τὴν αἰτίαν δι' ἣν ἐνεκάλουν
αὐτῷ, κατήγαγον αὐτὸν εἰς
τὸ συνέδριον αὐτῶν·

29 ὃν εὗρον ἐγκαλούμενον
περὶ ζητημάτων τοῦ νόμου
αὐτῶν, μηδὲν δὲ ἄξιον θανάτου
ἢ δεσμῶν ἔγκλημα
ἔχοντα.

30 Μηνυθείσης δέ μοι
ἐπιβουλῆς εἰς τὸν ἄνδρα μέλλειν ἔσεσθαι ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων,
ἐξαυτῆς ἔπεμψα πρὸς σε
παραγγείλας καὶ τοῖς κατηγόροις λέγειν τὰ πρὸς αὐτὸν
ἐπὶ σοῦ Ἔρρωσο.

31 Οἱ μὲν οὖν στρατιῶται,
κατὰ τὸ διατεταγμένον αὐτοῖς, ἀναλαβόντες τὸν Παῦλον, ἤγαγον διὰ τῆς νυκτὸς
εἰς τὴν Ἀντιπατρίδα.

32 Τῇ δὲ ἐπαύριον ἐάσαντες τοὺς ἱππεῖς πορεύεσθαι
σὺν αὐτῷ, ὑπέστρεψαν εἰς
τὴν παρεμβολήν.

33 Οἵτινες εἰσελθόντες εἰς
τὴν Καισάρειαν, καὶ ἀναδόντες τὴν ἐπιστολὴν τῷ ἡγεμόνι, παρέστησαν καὶ τὸν
Παῦλον αὐτῷ.

34 Ἀναγνοὺς δὲ ὁ ἡγεμὼν,
καὶ ἐπηρώτησας ἐκ ποίας
ἐπαρχίας ἐστί, καὶ πυθόμενος
ὅτι ἀπὸ Κιλικίας·

28 Καὶ θέλοντας νὰ μάθω τὴν αἰτίαν διὰ τὴν
ὁποίαν τὸν ἐγκαλοῦσαν, τὸν
ἔφερα εἰς τὴν σύναξίν τους·

29 τὸν ὁποῖον τὸν εὗρηκα
ὅτι ἐγκαλεῖτον διὰ ζητήματα τοῦ νόμου τους, καὶ δὲν
εἶχε κανένα ἔγκλημα ἄξιον
θανάτου, ἢ δεσμάτος.

30 Καὶ μὲ τὸ νὰ μὲ
ἐμηνύθη ἐπιβουλὴ, ὁποῦ ἔμελλε νὰ γένῃ ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους εἰς τὸν ἄνδρα ἐτοῦτον, εὐθὺς τὸν ἔπεμψα εἰς ἐσέ· καὶ
παράγγειλα εἰς τοὺς κατηγόρους νὰ εἴπωσιν ὁμπρός σου
ἐκεῖνα ὁποῦ ἔχουσιν εἰς αὐτόν.
Ἔρρωσο.

31 Οἱ στρατιῶται λοιπὸν,
καθὼς ἦταν παραγγειλμένοι,
ἐπῆραν τὸν Παῦλον, καὶ τὸν
ἔφιραν τὴν νύκτα εἰς τὴν
Ἀντιπατρίδα.

32 Καὶ τὴν ἄλλην
ἡμέραν ἄφησαν τοὺς καβαλάρηδες νὰ πᾶσιν μὲ αὐτόν, καὶ
ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶται ἐγύρισαν
εἰς τὸ πατρόν.

33 Καὶ οἱ καβαλάρηδες
ἐπῆγαν εἰς τὴν Καισάρειαν,
καὶ ἔδωκαν τὴν ἐπιστολὴν εἰς
τὸν ἡγεμόνα, καὶ τὸν ἐπαρέστησαν καὶ τὸν Παῦλον.

34 Καὶ ὁ ἡγεμὼν ὁσαν ἀνάγνωσε τὴν ἐπιστολὴν, ἐρώτησε τὸν Παῦλον ἀπὸ ποίαν ἐπαρχίαν εἶναι, καὶ ὡσὰν ἔμαθε
ὅτι εἶναι ἀπὸ τὴν Κιλικίαν·

35 Διακούσομαί σου, ἔφη, ὅταν καὶ οἱ κατήγοροί σου παραγένωνται. Ἐκέλευσε τε αὐτὸν ἐν τῷ πραιτωρίῳ τοῦ Ἡρώδου φυλάσσεσθαι.

35 Εἶπε· Θέλω σὲ ἀκούσει, ὅταν ἔλθωσι οἱ κατήγοροί σου. Καὶ ἐπρόσταξε νὰ φυλάττεται εἰς τὸ παλάτιον τοῦ Ἡρώδου.

Κεφ. κδ'. 24.

ΜΕτὰ δὲ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μετὰ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ῥήτορος Τερτύλλου τινός, οἵτινες ἐφάνισαν τῷ ἡγεμόνι κατὰ τοῦ Παύλου.

2 Κληθέντος δὲ αὐτοῦ, ἤρξατο κατηγορεῖν ὁ Τέρτυλλος, λέγων·

3 Πολλῆς εἰρήνης τυγχάνοντες διὰ σοῦ, καὶ κατορθωμάτων γινομένων τῷ ἔθνει τούτῳ διὰ τῆς σῆς προνοίας, πάντῃ τε καὶ πανταχοῦ ἀποδεχόμεθα, κράτιστε Φῆλιξ, μετὰ πάσης εὐχαριστίας.

4 Ἵνα δὲ μὴ ἐπὶ πλεῖόν σε ἐγκόπτω, παρακαλῶ ἀκοῦσαί σε ἡμῶν συντόμως τῇ σῇ ἐπιεικείᾳ.

5 Εὑρόντες γὰρ τὸν ἄνδρα τοῦτον λοιμὸν, καὶ κινοῦντα στάσιν πᾶσι τοῖς Ἰουδαίοις τοῖς κατὰ τὴν οἰκουμένην, πρωτοστάτην τε τῆς τῶν Ναζωραίων αἱρέσεως·

ΚΑΙ ὕστερον ἀπὸ πέντε ἡμέρας κατέβη ὁ ἀρχιερεὺς Ἀνανίας μὲ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ μὲ κάποιον ῥήτορα Τέρτυλλον, οἱ ὁποῖοι ἐφανερώθησαν εἰς τὸν ἡγεμόνα ἐναντίον τοῦ Παύλου.

2 Καὶ ὡσὰν ἐκάλεσαν τὸν Παῦλον, ἄρχισε ὁ Τέρτυλλος νὰ τὸν κατηγορῇ, λέγοντας·

3 Ὦ κράτιστε Φῆλιξ, ἐμεῖς ἔχομεν πολλὴν εἰρήνην διὰ μέσου σου, καὶ τῶν κατορθωμάτων ὁποῦ γίνονται εἰς τὸ ἔθνος τοῦτο, διὰ μέσου τῆς ἰδικῆς σου προμηθείας, νὰ γνωρίζωμεν ἐντελῶς, καὶ σὲ εὐχαριστοῦμεν κατὰ πάντα, καὶ εἰς κάθε τόπον.

4 Καὶ διὰ νὰ μὴν σὲ παραβαρῶ περισσότερον, παρακαλῶ σε νὰ μᾶς ἀκούσῃς συντόμως, κατὰ τὴν καλωσύνην σου.

5 Διατὶ ἔχομεν νὰ εὕρωμεν τοῦτον τὸν ἄνδρα φθορεύοντα, καὶ παρακινοῦντα διχοστασίαν εἰς ὅλους τοὺς Ἰουδαίους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν οἰκουμένην, καὶ εἶναι πρωτοστάτης τῆς αἱρέσεως τῶν Ναζωραίων·

6 Ὃς καὶ τὸ ἱερὸν ἐπείρασε βεβηλῶσαι, ὃν καὶ ἐκρατήσαμεν, καὶ κατὰ τὸν ἡμέτερον νόμον ἠθελήσαμεν κρίνειν.

7 Παρελθὼν δὲ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, μετὰ πολλῆς βίας ἐκ τῶν χειρῶν ἡμῶν ἀπήγαγε·

8 κελεύσας τοὺς κατηγόρους αὐτοῦ ἔρχεσθαι ἐπὶ σὲ· παρ' οὗ δυνήσῃ αὐτὸς ἀνακρίνας περὶ πάντων τούτων ἐπιγνῶναι ὧν ἡμεῖς κατηγοροῦμεν αὐτοῦ.

9 Συνεθέντο δὲ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, φάσκοντες ταῦτα οὕτως ἔχειν.

10 Ἀπεκρίθη δὲ ὁ Παῦλος, νεύσαντος αὐτῷ τοῦ ἡγεμόνος λαλεῖν· Ἐκ πολλῶν ἐτῶν ὄντα σε κριτὴν τῷ ἔθνει τούτῳ ἐπιστάμενος, εὐθυμότερον τὰ περὶ ἐμαυτοῦ ἀπολογοῦμαι·

11 δυναμένου σου γνῶναι ὅτι οὐ πλείους εἰσί μοι ἡμέραι ἢ δεκαδύο, ἀφ' ἧς ἀνέβην προσκυνήσων ἐν Ἰερουσαλήμ.

12 καὶ οὔτε ἐν τῷ ἱερῷ εὗρόν με πρός τινα διαλεγόμενον, ἢ ἐπισύστασιν ποιοῦντα ὄχλου, οὔτε ἐν ταῖς συναγωγαῖς, οὔτε κατὰ τὴν πόλιν·

13 οὐδὲ παραστῆσαι δύνανται περὶ ὧν νυνὶ κατηγοροῦσί μου.

6 Ὁ ὁποῖος ἐδοκίμασε νὰ μιάνῃ καὶ τὸ ἱερόν, τὸν ἐπιάσαμεν, καὶ κατὰ τὸν νόμον μας ἐθελήσαμεν νὰ τὸν κρίνωμεν.

7 Ἀλλὰ παρεμπῆκεν ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, τὸν ἐπῆρε βιαίως ἀπὸ τὰ χειρά μας·

8 καὶ προσταξεν ἐκείνους ὁποῦ τὸν κατηγοροῦσαν νὰ ἔλθουν εἰς ἐσέ· διὰ νὰ ἠμπορήσῃ νὰ γνωρίσῃς ἐξετάζοντάς τον ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ ἡμεῖς τοῦ κατηγοροῦμεν.

9 Καὶ μὲ τὸν Τέρτυλλον ἐσυμφώνησαν καὶ οἱ Ἰουδαῖοι, λέγοντες ἐτοῦτα ἔτζι εἶναι.

10 Καὶ ὁ Παῦλος, ὡσὰν τοῦ ἔνευσεν ὁ ἡγεμὼν νὰ μιλήσῃ, ἀπεκρίθη (καὶ εἶπεν·) Ἐγὼ ἐξεύρωντας πὼς ἐσὺ εἶσαι κριτὴς ἀπὸ πολλὰς χρονιὰς εἰς τὸ ἔθνος ἐτοῦτο, μὲ καλλίτερην καρδίαν ἀπολογοῦμαι διὰ λόγου μου·

11 ἠμπορώντας ἐσὺ νὰ γνωρίσῃς, ὅτι δὲν ἔχω, παρὰ δώδεκα ἡμέρας, ἀφότου ἀνέβηκα εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ νὰ προσκυνήσω.

12 Καὶ δὲν εἶδέ με εἰς τὸ ἱερὸν μὲ εὗρηκαν ὁποῦ νὰ διαλέγωμαι μὲ κανένα, ἢ ὁποῦ νὰ ἔκαμα συναξιν πλήθους, οὔτε εἰς ταῖς συναγωγαῖς, οὐδὲ εἰς τὴν πόλιν·

13 Οὐδὲ δύνονται νὰ βεβαιώσουν ἐκεῖνα ὁποῦ κατηγοροῦσι τωρα.

14 Ὁμολογῶ δὲ τοῦτο σοι, ὅτι κατὰ τὴν ὁδὸν ἣν λέγουσιν αἵρεσιν, οὕτω λατρεύω τῷ πατρῴῳ Θεῷ, πιστεύων πᾶσι τοῖς κατὰ τὸν νόμον καὶ τοῖς προφήταις γεγραμμένοις·

14 Καὶ τοῦτο σὲ ὁμολογῶ, ὅτι κατὰ τὸν τρόπον (τῆς θρησκείας) τὴν ὁποίαν λέγουσιν (ἐκεῖνοι) αἵρεσιν, ἔτζι λατρεύω τὸν πατρικόν μου Θεόν, καὶ πιστεύω εἰς ὅλα ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸν νόμον καὶ εἰς τοὺς προφήτας·

15 Ἐλπίδα ἔχων εἰς τὸν Θεόν, ἣν καὶ αὐτοὶ οὗτοι προσδέχονται, ἀνάστασιν μέλλειν ἔσεσθαι νεκρῶν, δικαίων τε καὶ ἀδίκων.

15 Καὶ ἔχω ἐλπίδα εἰς τὸν Θεόν, τὴν ὁποίαν καὶ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι προσδέχονται, πὼς μέλλει νὰ γένῃ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν, καὶ τῶν δικαίων καὶ τῶν ἀδίκων.

16 Ἐν τούτῳ δὲ αὐτὸς ἀσκῶ, ἀπρόσκοπον συνείδησιν ἔχειν πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τοὺς ἀνθρώπους διαπαντός·

16 Καὶ εἰς τοῦτο σπουδάζω, νὰ ἔχω συνείδησιν εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους ἀσκαντάλιστον·

17 Δι' ἐτῶν δὲ πλειόνων παρεγενόμην ἐλεημοσύνας ποιήσων εἰς τὸ ἔθνός μου καὶ προσφοράς.

17 Καὶ ὕστερα ἀπὸ πολλὰς χρόνας ἐλθα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μέλλωντας νὰ κάμω ἐλεημοσύναις εἰς τὸ ἔθνός μου καὶ προσφοράς.

18 Ἐν αἷς εὑρόν με ἡγνισμένον ἐν τῷ ἱερῷ, οὐ μετὰ ὄχλου, οὐδὲ μετὰ θορύβου, τινὲς ἀπὸ τῆς Ἀσίας Ἰουδαῖοι.

18 Ἀνάμισα εἰς τὰ ὁποῖα μὲ εὗραν καθαρισμένον εἰς τὸ ἱερόν, ὄχι μὲ πλῆθος, οὐδὲ μὲ σύγχυσιν, κάποιοι Ἰουδαῖοι ἀπὸ τὴν Ἀσίαν.

19 Οὓς ἔδει ἐπὶ σοῦ παρεῖναι, καὶ κατηγορεῖν εἴ τι ἔχοιεν πρός με.

19 Οἱ ὁποῖοι ἔπρεπε νὰ εἶναι ἐδῶ παρὼν ὁμπρός σου, καὶ νὰ κατηγορῶσιν, ἂν ἔχουσι τίποτες ἀνομία μου.

20 Ἢ αὐτοὶ οὗτοι εἰπάτωσαν εἰ τι εὗρον ἐν ἐμοὶ ἀδίκημα, στάντος μου ἐπὶ τοῦ συνεδρίου·

20 Ἢ αὐτοὶ οἱ ἴδιοι ἂς τὸ εἰποῦσιν ἂν εὑρήκασιν εἰς ἐμένα τίποτες ἀδικίαν, ὅταν ἐστάθηκα εἰς τὴν σύναξιν·

21 Ἢ περὶ μιᾶς ταύτης φωνῆς, ἧς ἐκραξα ἑστὼς ἐν αὐτοῖς· Ὅτι περὶ ἀναστάσεως

21 Παρὰ ἂν δὲν εἶναι διὰ ἕνα λόγον ἐκεῖνοι καὶ μόνον, ὁποῦ ἐστάθηκα καὶ εἶπα ἀνά-

νικρὸν ἐγὼ κρίνομαι σήμερον ὑφ' ὑμῶν.

22 Ἀκούσας δὲ ταῦτα ὁ Φῆλιξ ἀνεβάλετο αὐτούς, ἀκριβέστερον εἰδὼς τὰ περὶ τῆς ὁδοῦ, εἰπών· Ὅταν Λυσίας ὁ χιλίαρχος καταβῇ, διαγνώσομαι τὰ καθ' ὑμᾶς.

23 Διαταξάμενός τε τῷ ἑκατοντάρχῃ τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον, ἔχειν τε ἄνεσιν, καὶ μηδένα κωλύειν τῶν ἰδίων αὐτοῦ ὑπηρετεῖν, ἢ προσέρχεσθαι αὐτῷ.

24 Μετὰ δὲ ἡμέρας τινὰς παραγενόμενος ὁ Φῆλιξ σὺν Δρουσίλλῃ τῇ γυναικὶ αὐτοῦ οὔσῃ Ἰουδαίᾳ, μετεπέμψατο τὸν Παῦλον, καὶ ἤκουσεν αὐτοῦ περὶ τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως.

25 Διαλεγομένου δὲ αὐτοῦ περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας καὶ τοῦ κρίματος τοῦ μέλλοντος ἔσεσθαι, ἐμφοβος γενόμενος ὁ Φῆλιξ ἀπεκρίθη· Τὸ νῦν ἔχον πορεύου· καιρὸν δὲ μεταλαβὼν μετακαλέσομαί σε·

26 Ἅμα δὲ καὶ ἐλπίζων ὅτι χρήματα δοθήσεται αὐτῷ ὑπὸ τοῦ Παύλου, ὅπως λύσῃ αὐτόν· διὸ καὶ πυκνότερον αὐτὸν μεταπεμπόμενος, ὡμίλει αὐτῷ.

27 Διετίας δὲ πληρωθείσης

μεσα της· Ὅτι ἐγὼ σήμερον ἐξετάζομαι ἀπὸ σᾶς περὶ ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν.

22 Καὶ ὁ Φῆλιξ ὡσὰν ἄκουσε τὰ τοῦτα τὰ λόγια ἀπὸ τὸν Παῦλον, ἀνεβαλλε τὴν ὑπόθεσιν εἰς ἄλλην ἡμέραν, ἐξεύροντάς την καταλιπτῆς, λέγοντάς· Ὅταν κατέβῃ ὁ Λυσίας ὁ χιλίαρχος, θέλω γνωρίσει καλλίτερα τὴν ὑπόθεσίν σας.

23 Καὶ ἐπαράγγειλε τοῦ ἑκατοντάρχου, νὰ φυλάγῃ τὸν Παῦλον, καὶ νὰ τοῦ δίδῃ ἄνεσιν, καὶ κανένα ἀπὸ τοὺς ἰδικούς του νὰ μὴν ἐμποδίζῃ νὰ τὸν ὑπηρετᾷ, ἢ νὰ παγαίνῃ εἰς αὐτόν.

24 Καὶ μὲ καμπόσαις ἡμέραις ἠλθεν ὁ Φῆλιξ μὲ τὴν Δρουσίλλην τὴν γυναῖκά του, ἡ ὁποία ἦταν Ἰουδαία, καὶ ἐπροσκάλεσε τὸν Παῦλον, καὶ τοῦ ἄκουσεν ὅπου ἔλεγε διὰ τὴν πίστιν τὴν εἰς τὸν Χριστόν.

25 Καὶ διαλεγόμενος ὁ Παῦλος περὶ δικαιοσύνης καὶ ἐγκρατείας, καὶ περὶ τῆς κρίσεως ὅπου μέλλει νὰ γένῃ, ἐφοβήθη ὁ Φῆλιξ καὶ ἀπεκρίθη· Διὰ τὴν ὥραν σύρε· καὶ ὡσὰν εὕρω καιρὸν θέλω σὲ μεταπροσκαλέσει·

26 Θαρρώντας ἀκόμι πὼς θέλει τοῦ δώσει ὁ Παῦλος ἄσπρα νὰ τὸν ἀπολύσῃ· διὰ τοῦτο τὸν ἐπροσκάλει πυκνότερα, καὶ τοῦ ἐσυντυχαίνει.

27 Καὶ ὡσὰν ἐτελειώθη-

ἴλαβι διάδοχον ὁ Φηλιξ Πόρκιον Φηστον· θέλων τε χάριτας καταθέσθαι τοῖς Ἰουδαίοις ὁ Φηλιξ, κατέλιπε τὸν Παῦλον δεδεμένον.

καὶ δυο χρόνοι, ἄφησε διάδοχον ὁ Φηλιξ τὸν Πόρκιον τὸν Φηστον· καὶ θέλωντας νὰ κάμη χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὁ Φηλιξ, ἄφησε τὸν Παῦλον δεμένον.

Κιφ. κε΄ 25.

Φηστος οὖν ἐπιβὰς τῇ ἐπαρχίᾳ, μετὰ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς Ἱεροσόλυμα ἀπὸ Καισαρείας.

Ὁ Φηστος λοιπὸν ὡσὰν ἐμβῆκεν εἰς τὴν ἐπαρχίαν, ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ἀνέβη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ ἀπὸ τὴν Καισάρειαν.

2 Ἐνεφάνισαν δὲ αὐτῷ ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων κατὰ τοῦ Παύλου, καὶ παρεκάλεσαν αὐτὸν,

2 Καὶ ἐφάνηκαν εἰς αὐτὸν ὁ ἀρχιερεὺς καὶ οἱ πρῶτοι τῶν Ἰουδαίων ἐναντία τοῦ Παύλου, καὶ τὸν ἐπαρακλέσαν,

3 Αἰτούμενοι χάριν κατ' αὐτοῦ, ὅπως μεταπέμψηται αὐτὸν εἰς Ἱερουσαλὴμ· ἐνέδραν ποιοῦντες ἀνελεῖν αὐτὸν κατὰ τὴν ὁδόν.

3 Γυρεύοντες χάριν ἐναντία του, νὰ τὸν κράξη ἀπ' ἐκεῖ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ· κάμνοντες ἐπιβουλὴν, νὰ τὸν σκοτώσουν εἰς τὴν στράταν.

4 Ὁ μὲν οὖν Φηστος ἀπεκρίθη τηρεῖσθαι τὸν Παῦλον ἐν Καισαρείᾳ, ἑαυτὸν δὲ μέλλειν ἐν τάχει ἐκπορεύεσθαι.

4 Ἀμὴ ὁ Φηστος ἀπεκρίθη ὅτι νὰ φυλάγεται ὁ Παῦλος εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ ὅτι αὐτὸς τὸ μέλλει νὰ πάγη ἐκεῖ τὸ γλιγωρώτερον.

5 Οἱ οὖν δυνατοὶ ἐν ὑμῖν, φησὶ, συνκαταβάντες, εἴ τι ἐστὶν ἐν τῷ ἀνδρὶ τούτῳ, κατηγορείτωσαν αὐτοῦ.

5 Ἐκεῖνοι λοιπὸν ὅπου εἶναι ἀπὸ σᾶς δυνατοὶ, εἶπεν, ἂς κατέβουν μαζύ, καὶ ἂν εἶναι τίποτες ἄτοπον εἰς τὸν ἄνδρα ἐτοῦτον, ἂς τὸν κατηγορήσουν ἐκεῖ.

6 Διατρίψας δὲ ἐν αὐτοῖς ἡμέρας πλείους ἢ δέκα, καταβὰς εἰς Καισάρειαν, τῇ ἐπαύριον καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσε τὸν Παῦλον ἀχθῆναι.

6 Καὶ ἔχοντας νὰ διατρίψη εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ πλειοτέρας παρὰ δέκα ἡμέρας, κατέβη εἰς τὴν Καισάρειαν, καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισεν εἰς τὸ κριτήριον, καὶ ἐπρόσταξε νὰ φέρουσι τὸν Παῦλον.

7 Παραγενομένων δὲ αὐτῶν, περιέστησαν οἱ ἀπὸ Ἱεροσολύμων καταβεβηκότες Ἰουδαῖοι, πολλὰ καὶ βαρέα αἰτιάματα φέροντες κατὰ τοῦ Παύλου, ἃ οὐκ ἴσχυον ἀποδεῖξαι·

8 Ἀπολογουμένου αὐτοῦ· Ὅτι οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς Καίσαρά τι ἥμαρτον.

9 Ὁ Φῆστος δὲ τοῖς Ἰουδαίοις θέλων χάριν καταθέσθαι ἀποκριθεὶς τῷ Παύλῳ εἶπε· Θέλεις εἰς Ἱεροσόλυμα ἀναβὰς, ἐκεῖ περὶ τούτων κρίνεσθαι ἐπ' ἐμοῦ;

10 Εἶπε δὲ ὁ Παῦλος· Ἐπὶ τοῦ βήματος Καίσαρός εἰμι, οὗ με δεῖ κρίνεσθαι· Ἰουδαίους οὐδὲν ἠδίκησα, ὡς καὶ σὺ κάλλιον ἐπιγινώσκεις.

11 Εἰ μὲν γὰρ ἀδικῶ, καὶ ἄξιόν τι πέπραχά τι, οὐ παραιτοῦμαι τὸ ἀποθανεῖν· εἰ δὲ οὐδέν ἐστιν ὧν οὗτοι κατηγοροῦσί μου, οὐδείς με δύναται αὐτοῖς χαρίσασθαι· Καίσαρα ἐπικαλοῦμαι.

12 Τότε ὁ Φῆστος, συλλαλήσας μετὰ τοῦ συμβουλίου, ἀπεκρίθη· Καίσαρα ἐπικέκλη-

7 Καὶ ὡσὰν ἦλθεν αὐτὸς, ἐστάθησαν τριγύρω ἐκεῖνοι οἱ Ἰουδαῖοι ὁποῦ ἐκατέβησαν ἀπὸ τὴν Ἱερουσαλήμ, καὶ ἔλεγαν ἐναντία τοῦ Παύλου πολλὰς καὶ βαρειαις κατηγοριαις, ταῖς ὁποῖαις δὲν ἠμπορῦσαν νὰ ταῖς ἀποδείξουν·

8 Ὅτι ὁ Παῦλος ἀπολογήνατο, λέγωντας· Οὔτε εἰς τὸν νόμον τῶν Ἰουδαίων, οὔτε εἰς τὸ ἱερὸν, οὔτε εἰς τὸν Καισαρα ἔσφαλα τίποτες.

9 Λαὸν ὁ Φῆστος θέλωντας νὰ κάμη χάριν εἰς τοὺς Ἰουδαίους, ἀπεκρίθη καὶ εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· Θέλεις νὰ ἀνέβης εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ κριθῇς ἐκεῖ διὰ τέτα ὁμπρόσα μου;

10 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἐγὼ γίνομαι εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Καισαρος, ἐκεῖ ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ κριθῶ· ἐγὼ τοὺς Ἰουδαίους τίποτες δὲν τοὺς ἀδίκησα, καθὼς τὸ γνωρίζεις καλὰ ἰσου καλα.

11 Διατὶ ἂν ἀδίκω, καὶ ἔκαμα τίποτες ὁποῦ νὰ εἶναι ἄξιον θανάτου, δὲν φεύγω τὸν θάνατον· ἀμὴ ἂν ἰσως καὶ δὲν εἶναι τίποτες ἀπὸ ἐκεῖνα ἐκεῖνοι μὲ κατηγοροῦσι, κανεὶς δὲν δύναται νὰ μὲ χαρίσῃ εἰς αὐτοὺς· ἐπικαλοῦμαι τὸν Καισαρα.

12 Τότε ὁ Φῆστος, ἐρωτώντας νὰ συντύχῃ μὲ τὸ συμβούλιον, ἀπεκρίθη καὶ εἶπε· Καίσαρα

σαι; ἐπὶ Καισαρα πορεύ-
σῃ.

13 Ἡμερῶν δὲ διαγενομέ-
νων τινῶν, Ἀγρίππας ὁ βασι-
λεὺς καὶ Βερνίκη κατήντησαν
εἰς Καισάρειαν, ἀσπασόμενοι
τὸν Φῆστον.

14 Ὡς δὲ πλείους ἡμέρας
διέτριβον ἐκεῖ, ὁ Φῆστος τῷ
βασιλεῖ ἀνέθετο τὰ κατὰ τὸν
Παῦλον, λέγων· Ἀνήρ τίς ἐστι
καταλελειμμένος ὑπὸ Φήλικος
δέσμιος·

15 Περὶ οὗ, γενομένου μου
εἰς Ἱεροσόλυμα, ἐνεφάνισαν
οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ πρεσβυτέ-
ροι τῶν Ἰουδαίων, αἰτούμενοι
κατ' αὐτοῦ δίκην.

16 Πρὸς οὓς ἀπεκρίθην, ὅτι
οὐκ ἔστιν ἔθος Ῥωμαίοις χαρί-
ζεσθαί τινα ἄνθρωπον εἰς ἀπώλει-
αν, πρὶν ἢ ὁ κατηγορούμενος κατὰ πρόσωπον ἔχοι
τοὺς κατηγόρους, τόπον τε
ἀπολογίας λάβοι περὶ τοῦ
ἐγκλήματος.

17 Συνελθόντων οὖν αὐτῶν
ἐνθάδε, ἀναβολὴν μηδεμίαν
ποιησάμενος, τῇ ἑξῆς καθίσας ἐπὶ τοῦ βήματος, ἐκέλευσα
ἀχθῆναι τὸν ἄνδρα.

18 Περὶ οὗ σταθέντες οἱ
κατήγοροι οὐδεμίαν αἰτίαν

ἐπικάλεσιν; εἰς τὸν Καισαρα
θέλεις ὑπάγει.

13 Ὅσαι ἐπέρασαν καμ-
πόσαις ἡμέραις, ὁ Ἀγρίππας
ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ Βερνίκη
ἠλθασιν εἰς τὴν Καισάρειαν,
μέλλοντες νὰ χαιρετήσουν τὸν
Φῆστον.

14 Καὶ ὡσάν ἐδιάτριβαν
ἐκεῖ πολλαῖς ἡμέραις, ὁ Φῆστος
ἀνέφερε εἰς τὸν βασιλέα τὰ
πράγματα τοῦ Παύλου, καὶ
εἶπεν· Ἕνας ἄνθρωπος εἶναι
ἐδῶ δεμένος, ὁποῦ τὸν ἄφησεν
ὁ Φήλιξ·

15 Διὰ τὸν ὁποῖον, ὅταν
ἔπηγα εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ, ἐφά-
νισαν οἱ ἀρχιερεῖς καὶ οἱ
πρεσβύτεροι τῶν Ἰουδαίων, καὶ
ἐζήτησαν νὰ τιμωρηθῇ.

16 Εἰς τοὺς ὁποίους ἐγὼ
ἀπεκρίθηκα, ὅτι δὲν εἶναι
συνήθεια εἰς τοὺς Ῥωμαίους
νὰ χαρίζουν κανένα ἄνθρωπον διὰ
χαλασμόν, πρὶν παρὰ νὰ ἔχῃ
ἐκεῖνος ὁποῦ κατηγορεῖται
ὁμπρόσα εἰς τὸ πρόσωπόν του
τοὺς κατηγόρους του, καὶ νὰ
δοθῇ ἀπολογία διὰ τὸ
ἔγκλημά του.

17 Καὶ ἐπαιδὴ ἠλθασι μαζύ
μας καὶ αὐτοὶ ἐδῶ, δὲν ἔκαμα
καμμίαν ἀργητα, ἀλλὰ τὴν
ἄλλην ἡμέραν ἐκάθισα εἰς τὸ
κριτήριον καὶ ἐπρόσταξα νὰ
φερθῇ ὁ ἄνθρωπος ὁμπρόσα.

18 Διὰ τὸν ὁποῖον ἐστῶντας
νὰ σταθοῦν οἱ κατήγοροι δὲν

ἐπέφερον ὡς ὑπενόουν ἐγώ·

19 Ζητήματα δέ τινα περὶ τῆς ἰδίας δεισιδαιμονίας εἶχον πρὸς αὐτὸν, καὶ περί τινος Ἰησοῦ τεθνηκότος, ὃν ἔφασκεν ὁ Παῦλος ζῆν.

20 Ἀπορούμενος δὲ ἐγὼ εἰς τὴν περὶ τούτου ζήτησιν, εἶπον εἰ βούλοιτο πορεύεσθαι εἰς Ἱερουσαλὴμ, κἀκεῖ κρίνεσθαι περὶ τούτων.

21 Τοῦ δὲ Παύλου ἐπικαλεσαμένου τηρηθῆναι αὐτὸν εἰς τὴν τοῦ Σεβαστοῦ διάγνωσιν, ἐκέλευσα τηρεῖσθαι αὐτὸν, ἕως οὗ πέμψω αὐτὸν πρὸς Καίσαρα.

22 Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Φῆστον ἔφη· Ἐβουλόμην καὶ αὐτὸς τοῦ ἀνθρώπου ἀκοῦσαι. Ὁ δὲ Αὔριον, φησὶν, ἀκούσῃ αὐτοῦ.

23 Τῇ οὖν ἐπαύριον ἐλθόντος τοῦ Ἀγρίππα καὶ τῆς Βερνίκης μετὰ πολλῆς φαντασίας, καὶ εἰσελθόντων εἰς τὸ ἀκροατήριον σύν τε τοῖς χιλιάρχοις, καὶ ἀνδράσι τοῖς κατ' ἐξοχὴν οὖσι τῆς πόλεως, καὶ κελεύσαντος τοῦ Φήστου, ἤχθη ὁ Παῦλος.

24 Καὶ φησὶν ὁ Φῆστος· Ἀγρίππα βασιλεῦ, καὶ πάντες οἱ συμπαρόντες ἡμῖν ἄνδρες, θεωρεῖτε τοῦτον, περὶ οὗ πᾶν τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων ἐνέτυχέ μοι ἔν τε Ἱερουσαλὴμ κἀνθάδε, βοῶντες μὴ καθῆκον εἶναι αὐτὸν ζῆν μηκέτι.

19 Ἀλλὰ εἶχαν ἐναντίαν τινὰ κάποια ζητήματα διὰ τὴν ἰδικήν των θρησκείαν, καὶ διὰ κάποιον Ἰησοῦν ὁποὺ ἀπέθανε, τὸν ὁποῖον ἔλεγεν ὁ Παῦλος πὼς ἦτον ζῶν.

20 Καὶ ἀπορώντας ἐγὼ εἰς τὴν ζήτησιν ἐκείνης τῆς ὑποθέσεως, εἶπα ἂν θέλῃ νὰ πάγῃ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ, καὶ ἐκεῖ νὰ κριθῇ διὰ τοῦτα.

21 Ἀμὴ ὁ Παῦλος ἐρωτᾶ νὰ τὸν φυλάξουν νὰ κριθῇ εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Σεβαστοῦ, ἐπρόσταξα νὰ φυλάγεται, ἕως ὁποὺ νὰ τὸν πέμψω εἰς τὸν Καίσαρα.

22 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπε τοῦ Φήστου· Ἤθελα καὶ ἐγὼ νὰ ἀκούσω αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον. Καὶ ὁ Φῆστος εἶπε· Αὔριον θέλεις τὸν ἀκούσει.

23 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἦλθεν ὁ Ἀγρίππας καὶ ἡ Βερνίκη μὲ πολλὴν φαντασίαν, καὶ ἐμβήκασι μέσα εἰς τὸ ἀκροατήριον μαζὺ μὲ τοὺς χιλιάρχους, καὶ ἐξαίρετους ἀνδρας τῆς πόλεως, καὶ προστάζοντας ὁ Φῆστος, ἐφέρθη ὁ Παῦλος.

24 Καὶ λέγει ὁ Φῆστος· Ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, καὶ ὅλοι οἱ ἄνδρες οἱ ὁποῖοι εἶσθε συμπαρόντες μετ' ἐμᾶς, βλέπετε τοῦτον, διὰ τὸν ὁποῖον

ἐυτυχόν μοι ἐν τε Ἱερουσολύμοις καὶ ἐνθάδε, ἐπιβοώντες μὴ δεῖν ζῆν αὐτὸν μηκέτι.

25 Ἐγὼ δὲ καταλαβόμενος μηδὲν ἄξιον θανάτου αὐτὸν πεπραχέναι, καὶ αὐτοῦ δὲ τούτου ἐπικαλεσαμένου τὸν Σεβαστόν, ἔκρινα πέμπειν αὐτόν.

26 Περὶ οὗ ἀσφαλές τι γράψαι τῷ Κυρίῳ οὐκ ἔχω· διὸ προήγαγον αὐτὸν ἐφ' ὑμᾶς, καὶ μάλιστα ἐπὶ σέ, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὅπως τῆς ἀνακρίσεως γενομένης σχῶ τι γράψαι.

27 Ἄλογον γάρ μοι δοκεῖ, πέμποντα δέσμιον, μὴ καὶ τὰς κατ' αὐτοῦ αἰτίας σημᾶναι.

ὅλον τὸ πλῆθος τῶν Ἰουδαίων μὲ ἐφώναξαν, καὶ εἰς τὴν Ἱερουσαλὴμ καὶ ἐδῶ, φωνάζοντες πὼς αὐτὸς δὲν πρέπει πλέον νὰ ζῇ.

25 Καὶ ἐγὼ ἐνῶντας νὰ καταλάβω πὼς δὲν ἔκαμε κανὲν πρᾶγμα ἄξιον θανάτου, καὶ ἐνῶντας νὰ ἐπικαλεσθῇ αὐτὸς ἀπὸ τὸν Σεβαστόν, ἀποφάσισα νὰ τὸν πέμψω.

26 Διὰ τὸν ὁποῖον δὲν ἔχω νὰ γράψω τίποτες βέβαιον εἰς τὸν Λυδίτην· διὰ τοῦτο τὸν ἔφερα ὁμπρός σας, καὶ μάλιστα ὁμπρός σας, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὁμπρὸς εἰς ἐσένα, διὰ νὰ γένῃ ἡ ἐξέταξις, καὶ ἔτζι νὰ ἔχω τι νὰ γράψω.

27 Διατὶ μὲ φαίνεται παράλογον, νὰ στείλω ἕνα δεμένον, καὶ νὰ μὴν φανερώσω ταῖς ἀφορμαῖς του.

Κεφ. κϛ'. 26.

Ἀγρίππας δὲ πρὸς τὸν Παῦλον ἔφη· Ἐπιτρέπεταί σοι ὑπὲρ σεαυτοῦ λέγειν. Τότε ὁ Παῦλος ἀπελογεῖτο, ἐκτείνας τὴν χεῖρα·

2 Περὶ πάντων ὧν ἐγκαλοῦμαι ὑπὸ Ἰουδαίων, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἡγοῦμαι ἐμαυτὸν μακάριον μέλλων ἀπολογεῖ-

Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Παῦλον· Νὰ ἐπῇς σὺ ἐδῶθε ἐξουσία νὰ μιλήσῃς διὰ λόγου σου. Τότε ὁ Παῦλος ἁπλώνει τὸ χέρι του καὶ ἀπολογεῖται (λέγωντας·)

2 Ἐγώ, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, μέλλωντας νὰ δώσω σημερον ἀπολογίαν ὁμπρός σου διὰ ὅλα ἐκεῖνα ὁπὸῦ ἐγκα-

σθαι ἐπὶ σοῦ σήμερον·

3 Μάλιστα γνώστην ὄντα σε πάντων τῶν κατὰ Ἰουδαίους ἐθῶν τε καὶ ζητημάτων· διὸ δέομαί σου, μακροθύμως ἀκοῦσαί μου.

4 Τὴν μὲν οὖν βίωσίν μου τὴν ἐκ νεότητος, τὴν ἀπ' ἀρχῆς γενομένην ἐν τῷ ἔθνει μου ἐν Ἱεροσολύμοις, ἴσασι πάντες οἱ Ἰουδαῖοι·

5 προγινώσκοντές με ἄνωθεν, (ἐὰν θέλωσι μαρτυρεῖν,) ὅτι κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς ἡμετέρας θρησκείας ἔζησα Φαρισαῖος.

6 Καὶ νῦν ἐπ' ἐλπίδι τῆς πρὸς τοὺς πατέρας ἐπαγγελίας γενομένης ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, ἕστηκα κρινόμενος·

7 εἰς ἣν τὸ δωδεκάφυλον ἡμῶν ἐν ἐκτενείᾳ νυκτὸς καὶ ἡμέρας λατρεῦον ἐλπίζει καταντῆσαι· περὶ ἧς ἐλπίδος ἐγκαλοῦμαι, βασιλεῦ Ἀγρίππα, ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων.

8 Τί; ἄπιστον κρίνεται παρ' ὑμῖν εἰ ὁ Θεὸς νεκροὺς ἐγείρει;

9 Ἐγὼ μὲν οὖν ἔδοξα ἐμαυτῷ πρὸς τὸ ὄνομα Ἰησοῦ τοῦ

λοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, λογιάζω νὰ ἦμαι καλοτυχισμένος·

3 Μάλιστα ὑπου ἐξεύρεις πῶς γνωρίζεις τὰ ἔθη καὶ τὰ ζητήματα τῶν Ἰουδαίων· διὰ τοῦτο παρακαλῶ σε, μὲ ὑπομονὴν νὰ μὲ ἀκούσῃς.

4 Τὴν ἀπὸ τὴν νεότητα μου ζωήν, ὁποὺ ἔζησα ἀπὸ τὴν ἀρχήν, εἰς τὸ ἔθνος μου μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, ὅλοι οἱ Ἰουδαῖοι τὴν ἐξεύρουσι·

5 προγνωρίζοντές με ἀπὸ τὴν ἀρχήν, (ἂν θέλωσι νὰ μαρτυρήσουσιν,) ὅτι ἔγω ἔζησα, κατὰ τὴν ἀκριβεστάτην αἵρεσιν τῆς θρησκείας μας, Φαρισαῖος.

6 Καὶ τώρα κρίνομαι καὶ κρίνομαι διὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ταξίματος ὁποὺ ἔταξεν ὁ Θεὸς εἰς τοὺς πατέρας μας·

7 εἰς τὸ ὁποῖον τάξιμον ἐλπίζει νὰ καταντήσῃ τὸ γένος μας τὸ δωδεκάφυλον, λατρεύοντας παντοτινὰ νύκτα καὶ ἡμέραν τὸν Θεόν· διὰ τοῦτην τὴν ἐλπίδα, ὦ βασιλεῦ Ἀγρίππα, ἔγκαλοῦμαι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους.

8 Τί; ἄπιστον κρίνεται σημα εἰς ἐσᾶς, ὁ Θεὸς νὰ ἀναστήσῃ νεκρούς;

9 Ἐγὼ ἐλογίαζα μέσα μου πὼς πρέπει νὰ κάμω πολλὰ

Ναζωραίου δεῖ πολλὰ ἐναντία πρᾶξαι.

10 Ὃ καὶ ἐποίησα ἐν Ἰερουσαλὴμ· καὶ πολλοὺς τῶν ἁγίων ἐγὼ φυλακαῖς κατέκλεισα, τὴν παρὰ τῶν ἀρχιερέων ἐξουσίαν λαβών· ἀναιρουμένων τε αὐτῶν κατήνεγκα ψῆφον·

11 Καὶ κατὰ πάσας τὰς συναγωγὰς πολλάκις τιμωρῶν αὐτοὺς, ἠνάγκαζον βλασφημεῖν, περισσῶς τε ἐμαινόμην αὐτοῖς, ἐδίωκόν τε ἕως καὶ εἰς τὰς ἔξω πόλεις.

12 Ἐν οἷς καὶ πορευόμενος εἰς τὴν Δαμασκὸν μετ' ἐξουσίας καὶ ἐπιτροπῆς τῆς παρὰ τῶν ἀρχιερέων,

13 Ἡμέρας μέσης, κατὰ τὴν ὁδὸν εἶδον, βασιλεῦ, οὐρανόθεν ὑπὲρ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, περιλάμψαν με φῶς καὶ τοὺς συνεμπορευομένους.

14 Πάντων δὲ καταπεσόντων ἡμῶν εἰς τὴν γῆν, ἤκουσα φωνὴν λαλοῦσαν πρός με, καὶ λέγουσαν τῇ Ἑβραΐδι διαλέκτῳ· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί μὲ διώκεις; σκληρόν σοι πρὸς κέντρα λακτίζειν.

ἐναντία εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναζωραίου.

10 Τὸ ὁποῖον καὶ τὸ ἔκαμα μέσα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα· καὶ πολλοὺς ἀπὸ τοὺς ἁγίους τοὺς ἐσφάλισα μέσα εἰς ταῖς φυλακαῖς, πέρνωντας τὴν ἐξουσίαν ἀπὸ τοὺς ἀρχιερεῖς· καὶ ὅταν τοὺς ἐσκοτώναν, ἔδωκα καὶ ἐγὼ τὴν ψῆφόν μου·

11 Καὶ εἰς ὅλα τὰ συναγώγια πολλαῖς φοραῖς τοὺς ἐτιμώρουν, καὶ τοὺς ἀνάγκαζα νὰ βλασφημοῦσι, καὶ πολλὰ ἐδαιμονίζεμουν εἰς αὐτοὺς, καὶ τοὺς ἐδίωκα ἕως εἰς ταῖς ἔξω πόλαις.

12 Ἀναμπαξὺ εἰς τὰ ὁποῖα κακὰ ὁπού τὲς ἔκαμα ὑπάγοντα εἰς τὴν Δαμασκὸν μὲ ἐξουσίαν καὶ ἐπιτροπὴν τῶν ἀρχιερέων.

13 Καὶ εἰς τὴν μέσην τῆς ἡμέρας, εἶδα εἰς τὴν στράταν, ὦ βασιλεῦ, φῶς ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὁπού ἐλάμπε τρυγύρω μὲ περισσότερον ἀπὸ τὴν λαμπρότητα τοῦ ἡλίου, καὶ τρυγύρω εἰς ἐκείνους ὁπού ἐπεριπατοῦσαν μαζύ μου.

14 Καὶ σφίντωντες ὅλοι κατω εἰς τὴν γῆν, ἄκουσα φωνὴν ὁπού μὲ ἔλεγε μὲ Ἑβραϊκὴν γλῶσσαν· Σαοὺλ, Σαοὺλ, τί μὲ διώκεις; κακὸν σου εἶναι νὰ κλοτζᾷς εἰς τὰ πίστρα.

15 Ἐγὼ δὲ εἶπον· Τίς εἶ, Κύριε; Ὁ δὲ εἶπεν· Ἐγώ εἰμι Ἰησοῦς ὃν σὺ διώκεις.

15 Και ἐγω εἶπα· Ποῖος εἶσαι ἐσύ, Αὐθέντη; Και ἐκεῖνος εἶπεν· Ἐγὼ εἶμαι ὁ Ἰησοῦς ὁποῦ κατατρέχεις ἐσυ.

16 Ἀλλὰ ἀνάστηθι, καὶ στῆθι ἐπὶ τοὺς πόδας σου· εἰς τοῦτο γὰρ ὤφθην σοι, προχειρίσασθαί σε ὑπηρέτην καὶ μάρτυρα ὧν τε εἶδες, ὧν τε ὀφθήσομαί σοι·

16 Ἀμὴ σηκω ἀπάνω, και στασε εἰς τὰ ποδάρια σου· διατι ἐπιταυτοῦ ἐφάνηκα εἰς ἐσένα, νὰ σὲ κάμω ὑπηρέτην και μαρτυρα ἐκεινῶν ὁποῦ εἶδες, καὶ ἐκεινων ὁποῦ θελω σου δείξει·

17 Ἐξαιρούμενός σε ἐκ τοῦ λαοῦ καὶ τῶν ἐθνῶν, εἰς οὓς νῦν σε ἀποστέλλω,

17 Εὐγάζωντάς σε ἀπὸ τὸν λαὸν τῶν Ἰουδαίων, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη, εἰς τοὺς ὁποίους τῶρα σε στέλλω,

18 ἀνοῖξαι ὀφθαλμοὺς αὐτῶν τοῦ ἐπιστρέψαι ἀπὸ σκότους εἰς φῶς, καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ Σατανᾶ ἐπὶ τὸν Θεόν, τοῦ λαβεῖν αὐτοὺς ἄφεσιν ἁμαρτιῶν, καὶ κλῆρον ἐν τοῖς ἡγιασμένοις, πίστει τῇ εἰς ἐμέ.

18 Να ἀνοιξης τὰ μάτιά τους, καὶ νὰ τους γυρίσης ἀπὸ τὸ σκότος εἰς το φῶς, και ἀπὸ την ἐξουσίαν τοῦ Σατανᾶ εἰς τὸν Θεον, να φάρνσι την ἄφεσιν των ἁμαρτιῶν τους, καὶ κληρονομίαν μαζὺ μι τους ἁγιασμένους, διὰ μέσου της εἰς ἐμένα πίστεως.

19 Ὅθεν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, οὐκ ἐγενόμην ἀπειθὴς τῇ οὐρανίῳ ὀπτασίᾳ·

19 Διὰ την ὁποίαν ἀφορμὴν, βασιλεῦ Ἀγρίππα, δὲν ἐγινηκα ἀπειθὴς εἰς την ὀπτασίαν ἐκείνην την οὐρανιον.

20 Ἀλλὰ τοῖς ἐν Δαμασκῷ πρῶτον καὶ Ἱεροσολύμοις, εἰς πᾶσάν τε τὴν χώραν τῆς Ἰουδαίας, καὶ τοῖς ἔθνεσιν, ἀπήγγελλον μετανοεῖν, καὶ ἐπιστρέφειν ἐπὶ τὸν Θεόν, ἄξια τῆς μετανοίας ἔργα πράσσοντας.

20 Αλλὰ πρῶτα ἐκήρυξα εἰς ἐκείνους ὁποῦ ηταν μέσα εἰς την Δαμασκὸν, καὶ εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, καὶ εἰς ὁλα τὰ χωρία της Ἰουδαίας, καὶ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ μετανοησουν, καὶ νὰ γυρίσουν εἰς τὸν Θεόν, καμνοντες ἔργα ἄξια μετανοίας.

21 Ἕνεκα τούτων με οἱ Ἰουδαῖοι συλλαβόμενοι ἐν τῷ ἱερῷ, ἐπεχείρουν διαχειρίσασθαι.

22 Ἐπικουρίας οὖν τυχὼν τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ, ἄχρι τῆς ἡμέρας ταύτης ἕστηκα, μαρτυρόμενος μικρῷ τε καὶ μεγάλῳ, οὐδὲν ἐκτὸς λέγων ὧν τε οἱ προφῆται ἐλάλησαν μελλόντων γίνεσθαι, καὶ Μωσῆς·

23 Εἰ παθητὸς ὁ Χριστός, εἰ πρῶτος ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν φῶς μέλλει καταγγέλλειν τῷ λαῷ καὶ τοῖς ἔθνεσι.

24 Ταῦτα δὲ αὐτοῦ ἀπολογουμένου, ὁ Φῆστος μεγάλῃ τῇ φωνῇ ἔφη· Μαίνῃ, Παῦλε· τὰ πολλά σε γράμματα εἰς μανίαν περιτρέπει.

25 Ὁ δὲ· Οὐ μαίνομαι, φησί, κράτιστε Φῆστε, ἀλλ' ἀληθείας καὶ σωφροσύνης ῥήματα ἀποφθέγγομαι.

26 Ἐπίσταται γὰρ περὶ τούτων ὁ βασιλεύς, πρὸς ὃν καὶ παρρησιαζόμενος λαλῶ· λανθάνειν γὰρ αὐτόν τι τούτων οὐ πιστεύω εἶναι· οὐ γάρ ἐστιν ἐν γωνίᾳ πεπραγμένον τοῦτο.

27 Πιστεύεις βασιλεῦ Ἀγρίππα τοῖς προφήταις; οἶδα ὅτι πιστεύεις.

28 Ὁ δὲ Ἀγρίππας πρὸς τὸν

21 Διὰ ταύτην τὴν αἰτίαν οἱ Ἰουδαῖοι μὲ ἐπίασαν μέσα εἰς τὸ ἱερόν, καὶ ἐδοκίμασαν νὰ μὲ σκοτώσουν.

22 Ἀμὴ μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ ἐγλίτωσα, καὶ στέκομαι ἕως τὴν σήμερον, μαρτυρούμενος εἰς μικρὸν καὶ εἰς μεγάλον, καὶ δὲν λέγω τίποτες ἔξω ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἐπροεῖπαν οἱ προφῆται καὶ ὁ Μωυσῆς, πῶς μέλλουν νὰ γενοῦσιν·

23 Ὅτι ὁ Χριστὸς μέλλει νὰ πάθῃ, καὶ ὅτι αὐτὸς ἐρωτᾶς νὰ ἀναστηθῇ πρῶτος ἐκ νεκρῶν, μέλλει νὰ καταγγέλλῃ φῶς εἰς τὸν λαὸν καὶ εἰς τὰ ἔθνη.

24 Καὶ ἀπολογούμενος ὁ Παῦλος ἔτζι, εἶπε μὲ μεγάλην φωνὴν ὁ Φῆστος· Λωλὸς εἶσαι, Παῦλε· τὰ πολλὰ γράμματα σὲ λωλαίνουν.

25 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπε· Ὦ κράτιστε Φῆστε, δὲν εἶμαι λωλὸς, ἀλλὰ λέγω λόγια ἀληθινὰ καὶ σωφρονισμένα.

26 Διατὶ καὶ ὁ βασιλεὺς, εἰς τὸν ὁποῖον λαλῶ παρρησίᾳ, τὰ ἐξεύρει· καὶ πιστεύω νὰ μὴν τὸν λανθάνῃ τίποτες ἀπὸ τοῦτα· διατὶ ἔτζι τοῦτο δὲν ἔγινεν εἰς καμίαν γωνίαν.

27 Βασιλεῦ Ἀγρίππα, πιστεύεις τοὺς προφήτας· ἐξεύρω ὅτι πιστεύεις.

28 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶ-

Παυλον ἐφη· Ἐν ὀλίγῳ με πείθεις Χριστιανὸν γενέσθαι.

29 Ὁ δὲ Παῦλος εἶπεν· Εὐξαίμην ἂν τῷ Θεῷ, καὶ ἐν ὀλίγῳ καὶ ἐν πολλῷ οὐ μόνον σὲ, ἀλλὰ καὶ πάντας τοὺς ἀκούοντάς μου σήμερον, γενέσθαι τοιούτους οἵους κἀγώ εἰμι, παρεκτὸς τῶν δεσμῶν τούτων.

30 Καὶ ταῦτα εἰπόντος αὐτοῦ, ἀνέστη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, ἥ τε Βερνίκη, καὶ οἱ συγκαθήμενοι αὐτοῖς.

31 Καὶ ἀναχωρήσαντες ἐλάλουν πρὸς ἀλλήλους, λέγοντες· Ὅτι οὐδὲν θανάτου ἄξιον ἢ δεσμῶν πράσσει ὁ ἄνθρωπος οὗτος.

32 Ἀγρίππας δὲ τῷ Φήστῳ ἔφη· Ἀπολελύσθαι ἐδύνατο ὁ ἄνθρωπος οὗτος, εἰ μὴ ἐπεκέκλητο Καίσαρα.

πειν τοῦ Παύλου· Παρ' ὀλίγον, μὲ πείθεις νὰ γένω Χριστιανός.

29 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν· Ἐγὼ παρακαλῶ τὸν Θεὸν, ὄχι μονάχα ἐσὲ, ἀλλὰ καὶ ὅσοι μὲ ἀκοῦν σήμερον, νὰ γένουν τοιοῦτοι λογῆς ὡσὰν εἶμαι καὶ ἐγὼ, καὶ εἰς ὀλίγον καὶ εἰς πολὺ, ἐξὸν ἀπὸ τοῦτα τὰ δέσμα.

30 Καὶ ὡσὰν εἶπε ὁ Παῦλος ἐτοῦτα, ἐσηκώθη ὁ βασιλεὺς καὶ ὁ ἡγεμὼν, καὶ ἡ Βερνίκη, καὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἐκάθουνταν μαζύ τους.

31 Καὶ ὡσὰν ἀνεχωρήσασι, ἐσυντυχαίναν ἀνάμεσα τους, καὶ ἐλέγαν· Ὅτι ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος δὲν κάμνει τίποτες ὁπού νὰ εἶναι ἄξιος διὰ θάνατον, ἢ νὰ δέθῃ.

32 Καὶ ὁ Ἀγρίππας εἶπεν εἰς τὸν Φῆστον· Ἂν δὲν ἤθελε προσκαλεσθῇ τὸν Καίσαρα, ἠμπόρει νὰ ἀπολυθῇ ἐτοῦτος ὁ ἄνθρωπος.

Κεφ. κζ'. 27.

Ὡς δὲ ἐκρίθη τὸ ἀποπλεῖν ἡμᾶς εἰς τὴν Ἰταλίαν, παρεδίδουν τόν τε Παῦλον καί τινας ἑτέρους δεσμώτας ἑκατοντάρχῃ, ὀνόματι Ἰουλίῳ, σπείρης Σεβαστῆς.

Καὶ ὡσὰν ἀποφασίσθη νὰ ταξιδεύσωμεν εἰς τὴν Ἰταλίαν, ἐπαράδωκαν τὸν Παῦλον καὶ κάποιους ἄλλους ὁπού εἶχαν δεμένους εἰς τὸν ἑκατοντάρχον, τὸ ὄνομα τοῦ Ἰουλίου, ὁ ὁποῖος ἦτον ἀπὸ τὸ τάγμα Σεβαστοῦ.

2 Επιβάντες δὲ πλοίου Αδραμυττηνοῦ, μέλλοντες πλεῖν τοὺς κατὰ τὴν Ασίαν τόπους, ἀνήχθημεν, ὄντος σὺν ἡμῖν Αριστάρχου Μακεδόνος Θεσσαλονικέως.

3 Τῇ τε ἑτέρᾳ κατήχθημεν εἰς Σιδῶνα· φιλανθρώπως τε ὁ Ιούλιος τῷ Παύλῳ χρησάμενος, ἐπέτρεψε πρὸς τοὺς φίλους πορευθέντα ἐπιμελείας τυχεῖν.

4 Κἀκεῖθεν ἀναχθέντες ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κύπρον, διὰ τὸ τοὺς ἀνέμους εἶναι ἐναντίους.

5 Τό, τε πέλαγος τὸ κατὰ τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν διαπλεύσαντες, κατήλθομεν εἰς Μύρα τῆς Λυκίας.

6 Κἀκεῖ εὑρὼν ὁ ἑκατόνταρχος πλοῖον Αλεξανδρῖνον πλέον εἰς τὴν Ιταλίαν, ἐνεβίβασεν ἡμᾶς εἰς αὐτό.

7 Εν ἱκαναῖς δὲ ἡμέραις βραδυπλοοῦντες, καὶ μόλις γενόμενοι κατὰ τὴν Κνίδον, μὴ προσεῶντος ἡμᾶς τοῦ ἀνέμου, ὑπεπλεύσαμεν τὴν Κρήτην κατὰ Σαλμώνην·

8 Μόλις τε παραλεγόμενοι αὐτὴν, ἤλθομεν εἰς τόπον τινὰ

2 Και ὡσαν ἐμβήκαμεν εἰς κάποιον καράβι Αδραμυττηνὸν, μέλλοντες νὰ πλεύσωμεν κατὰ τὰς τόπους τῆς Ασίας, ἐσηκώσαμεν εἰς τὸ πέλαγος, καὶ ἦτον μαζὺ μετὰ μᾶς ὁ Αρίσταρχος ὁ Μακεδὼν ὁ Θεσσαλονικεύς.

3 Καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν ἠλθαμεν εἰς τὴν Σιδῶνα· καὶ ὁ Ἰούλιος φιλανθρώπως ἐφέρετο εἰς τὸν Παῦλον, καὶ ἔδωκεν ἄδειαν νὰ πάγῃ εἰς τοὺς φίλους του νὰ τὸν κοιτάξουν.

4 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ ἐμβήκαμεν εἰς τὸ καράβι, καὶ ἐταξιδεύαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κύπρον, μὲ τοῦτο εἶναι οἱ ἄνεμοι ἐναντίοι.

5 Καὶ περνῶντες τὸ πέλαγος ὁπού εἶναι σημὰ εἰς τὴν Κιλικίαν καὶ Παμφυλίαν, ἠλθαμεν εἰς τὰ Μύρα τῆς Λυκίας.

6 Καὶ ἐκεῖ εὑρίσκωντας ἑκατόνταρχος ἕνα καράβι Αλεξανδρινὸν, τὸ ὁποῖον ἐπάγαινε εἰς τὴν Ιταλίαν, μᾶς ἐβάλλει μέσα εἰς αὐτό.

7 Καὶ πολλαῖς ἡμέραις πλέοντες ἀργά, καὶ μετὰ βίας σημώσαντες εἰς τὴν Κνίδον, διατὶ δὲν μᾶς ἄφηνε ὁ ἄνεμος, ἐταξιδεύσαμεν ἀπὸ κάτω εἰς τὴν Κρήτην, ὁμπρὸς εἰς τὴν Σαλμώνην.

8 Καὶ μετὰ βίας περνῶντες κοντὰ ἀπ' αὐτὴν, ἐπήγαμεν εἰς

καλούμενον Καλοὺς λιμένας, ᾧ ἐγγὺς ἦν πόλις Λασαία.

9 Ἱκανοῦ δὲ χρόνου διαγενομένου, καὶ ὄντος ἤδη ἐπισφαλοῦς τοῦ πλοὸς, διὰ τὸ καὶ τὴν νηστείαν ἤδη παρεληλυθέναι, παρῄνει ὁ Παῦλος,

10 Λέγων αὐτοῖς· Ἄνδρες, θεωρῶ ὅτι μετὰ ὕβρεως καὶ πολλῆς ζημίας οὐ μόνον τοῦ φορτου καὶ τοῦ πλοίου, ἀλλὰ καὶ τῶν ψυχῶν ἡμῶν μέλλειν ἔσεσθαι τὸν πλοῦν.

11 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος τῷ κυβερνήτῃ καὶ τῷ ναυκλήρῳ ἐπείθετο μᾶλλον ἢ τοῖς ὑπὸ τοῦ Παύλου λεγομένοις.

12 Ἀνευθέτου δὲ τοῦ λιμένος ὑπάρχοντος πρὸς παραχειμασίαν, οἱ πλείους ἔθηκαν βουλὴν ἀναχθῆναι κἀκεῖθεν, εἴ πως δύναιντο καταντήσαντες εἰς Φοίνικα παραχειμάσαι λιμένα τῆς Κρήτης βλέποντα κατὰ Λίβα καὶ κατὰ Χῶρον.

13 Ὑποπνεύσαντος δὲ Νότου, δόξαντες τῆς προθέσεως κεκρατηκέναι, ἄραντες ἀσ-

κάποιον τόπον ὅπου τον ἐφαζαν Καλους λιμενας· εἰς τὸν ὁποῖον ἦτον κοντὰ ἡ πόλις Λασαία.

9 Καὶ ἐπερνοντας τὰ πραγματα πολυς καιρος, καὶ τὸ πλεσιμον νὰ εἶναι ἀραμα κινδυνεμένον, διατὶ καὶ ἡ νηστεία τότε ἦτον περασμένη, ὁ Παῦλος τους ἐνουθέτα,

10 Καὶ τους ἔλεγε· Ἄνδρες, ἐγω βλέπω, οτι μέλλει νὰ γένῃ ἔτσι τὸ ταξεδι μὲ πεῖρασμὸν καὶ πολλὴν ζημιαν, ὄχι μόνον τῆ φορτωματος καὶ τοῦ καραβιοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ζωῆς μας.

11 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος περισσότερον ἐπίστευε τον τιμονιέρη καὶ τον ναύκληρον, παρὰ ἐκεῖνα ὁπου ἔλεγε ὁ Παῦλος.

12 Καὶ διὰ νὰ μὴν εἶναι ὁ λιμένας ἐπιτήδειος διὰ ξεχείμασμα, οἱ περισσότεροι ἐσυμβουλεύθηκαν νὰ σηκωθοῦμεν ἀπ' ἐκεῖ, ἂν ἠμποροῦσεμεν εἰς κανένα τρόπον νὰ καταντήσωμεν εἰς τὴν Φοίνικα, νὰ ξεχειμάσωμεν, ὁποῦ εἶναι λιμένας τῆς Κρήτης, καὶ βλέπει εἰς σιρόκον, εἰς τὸν Λίβα καὶ εἰς τὸν Χῶρον.

13 Καὶ ἔγειλας νὰ φυσήσῃ ὁ νότος, ἐλογίασαν ὅτι ἔτυχαν τὸ σκοπό, καὶ κάμνοντας ἄρμενα

σον παρελιγοντο την Κρητην.

13 Μετ' ὀ πολι δι εβαλε κατ' αὐτης ἀνεμος τυφωνικος ὁ καλουμενος Εὐροκλυδων.

15 Συναρπασθεντος δι τῆ πλοίῳ, και μη δυναμενω ἀνταρθαλμειν τον ἀνεμον, ἐπιδοντες ἐφερομεθα.

16 Νησίον δί τι ὑποδραμοντες καλουμενον Κλαύδην, μόλις ἰσχύσαμεν περικρατεῖς γενέσθαι της σκαφης·

17 Ἣν ἄραντες, βοηθείαις ἐχρωντο ὑπεζωννύντες το πλοῖον· φοβουμενοι τε μη εἰς την Σύρτιν ἐκπέσωσι, χαλάσαντες το σκευος, οὕτως ἐφέροντο.

18 Σφοδρῶς δι χειμαζομενων ἡμων, τη ἑξῆς ἐκβολην ἐποιοῦντο.

19 Και τη τριτη αὐτοχειρες την σκευην τῆ πλοίῳ ἐρριψαμεν.

20 Μητε δι ἡλίου, μητε ἀστρων ἐπιφαινόντων ἐπ' πλειονας ἡμερας, χειμωνος τε οὐκ

ἐπιγενεσθαι ἀπο κοιτα ἀπο την Κρητην.

14 Και δεν ἐπέρασε πολλη ὡρα και ἐβαλεν ἄνεμος ἰσαντία της Κρητης ανεμοτρόφιλος ταραχώδης, ὁ ὁποῖος κράζεται Εὐροκλύδων.

15 Και ἔχοντας να ἁρπαχθῆ το καράβι, και να μην δύνεται να περάση ἰσαντία εἰς τον ἄνεμον, ἔχοντας να ἀφήσωμεν το καράβι εἰς τον ἀνεμον ἐφερόμεσθαν.

16 Καὶ ἔχοντας να περάσωμεν κάποιον νησί, το ὁποῖον ἐκράζετον Κλαύδη, μετὰ βίας ἠμπορίσαμεν νὰ πάρωμεν την βαρκαν.

17 Την ὁποίαν ἔχοντας να την σηκώσουν και να την βάλουν μέσα εἰς το καράβι, ἔκαμαν βοήθειαις, και ἐζώνασι το καράβι· φοβουμενοι μηπως και πέσουσιν εἰς την ξέρην, και ἐκατέβασαν τὰ ἄρμενα, και τετοιας λογης ἐφέρνοντο.

18 Και ἐπειδη ἐχειμαζομασθαν δυνατὰ, την ἄλλην ἡμέραν ἔκαμαν χύσιν.

19 Και την τρίτην ἡμεραν μὲ τα ἰδια μας χέρια ἐρρίξαμεν την ἁρματωσίαν τῆ καραβιῳ.

20 Και μηδε ἡλιος μηδὲ ἄστρα ἐφαίνοντο πολλαῖς ἡμεραις, και χειμωνας πο-

ὀλίγυ ἐπικειμένυ, λοιπὸν περιῃρεῖτο πᾶσα ἐλπὶς τοῦ σωζεσθαι ἡμᾶς.

21 Πολλῆς δὲ ἀσιτίας ὑπαρχυσης, τότε σταθεὶς ὁ Παυλος ἐν μεσῳ αὐτων, εἰπεν· Ἔδει μέν, ὦ ἀνδρες, πειθαρχησαντας μοι, μη ἀναγεσθαι ἀπὸ τῆς Κρητης, κερδῆσαί τε τὴν ὕβριν ταύτην καὶ τὴν ζημίαν.

22 Καὶ τανυν παραινω ὑμᾶς εὐθυμεῖν· ἀποβολὴ γὰρ ψυχῆς οὐδεμία ἔσαι ἐξ ὑμων, πλὴν τυ πλοίυ.

23 Παρεστη γάρ μοι τῇ νυκτὶ ταύτῃ ἄγγελος τυ Θεῦ ὑ εἰμι, ᾧ καὶ λατρεύω,

24 λεγων· Μὴ φοβυ, Παυλε· Καίσαρί σε δεῖ παρασῆναι· καὶ ἰδυ, κεχάρισταί σοι ὁ Θεὸς πάντας τυς πλεοντας μετὰ σοῦ.

25 Διὸ εὐθυμεῖτε, ἄνδρες· πιστευω γὰρ τῷ Θεῷ ὅτι ὕτως ἔσαι καθ' ὃν τρόπον λελάληταί μοι.

26 Εἰς νησον δέ τινα δεῖ ἡμᾶς ἐκπεσεῖν.

27 Ὡς δὲ τεσσαρεσκαιδεκάτη νὺξ ἐγένετο, διαφερομενων ἡμων ἐν τῷ Ἀδρίᾳ, κατὰ μέσυς τὰς ἐπλακωσι, τυσεν ὑπὸ δὶν ἀπόμενοι καμιαν ἐλπίδα σωτηρίας.

21 Καὶ διὰ νὰ ἐχωσι πολλαῖς ἡμεραις νηστικοί, ἐστάθη ὁ Παυλος εἰς τον μεσην τους, καὶ εἶπεν· Ὦ ἄνδρες, ἔπρεπε νὰ μὲ πιστευσητε, νὰ μὴν σηκωθῆτε ἀπὸ τὴν Κρητην, νὰ ἐχητε διάφορον καὶ τὴν περασιὰν καὶ τὴν ζημίαν ταύτην.

22 Καὶ τωρα σᾶς παρακαλω νὰ ἐχητε καλὴν καρδίαν· διατὶ κανεὶς ἀπὸ σᾶς δὲν θέλει χάσει τὴν ζωὴν του, παρὰ μονάχα τὸ καράβι (θέλει χαλασθῆ.)

23 Διατὶ ἐφάνη τὴν νύκτα νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα ἄγγελος τοῦ Θεοῦ, τοῦ ὁποίου εἶμαι, καὶ ὁποῦ λατρεύω,

24 καὶ μοῦ εἶπεν· Ὦ Παῦλε, μὴ φοβᾶσαι· καμμιὰ χρεία νὰ σταθῆς ὀμπρὸς εἰς τὸν Καίσαρα· καὶ νά, ὁποῦ σοῦ ἐχάρισεν ὁ Θεὸς ὅλες αὐτουνες ὁποῦ πλέουν μαζύ σου.

25 Διὰ τοῦτο σταθεῖτε μὲ καλὴν καρδίαν, ὦ ἄνδρες· διατὶ πιστεύω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι ἔτζι θέλει εἶσθαι καθὼς μοῦ ἐλαλήθη.

26 Καὶ κάμνει χρεία νὰ πέσωμεν ἔξω εἰς κάποιο νησί.

27 Καὶ ὡσὰν ἐλθεν ἡ τεσσαρεσκαιδεκάτη νύκτα, ὁποῦ ἐπαρακυλιόμασθαν εἰς τὸ πε-

μισι τῆς νυκτὸς ὑπίσουν οἱ ναῦται περσάγειν τινὰ αὐτοῖς χωραν.

28 Καὶ βολίσαντες, εὗρον ὀργυιὰς εἴκοσι· βραχὺ δὲ διαστησαντες, καὶ πάλιν βολισαντες, εὗρον ὀργυιὰς δεκαπέντε.

29 Φοβεμενοι τε μηπως εἰς τραχεῖς τοπους ἐκπεσωσιν, ἐκ πρυμνης ῥιψαντες ἀγκύρας τεσσαρας, ηὐχοντο ἡμεραν γενεσθαι.

30 Τῶν δὲ ναυτῶν ζητούντων φυγεῖν ἐκ τοῦ πλοίου, καὶ χαλασαντων τὴν σκάφην εἰς τὴν θαλασσαν, προφασει ὡς ἐκ πρῳρης μελλόντων ἀγκύρας ἐκτεινειν,

31 Εἶπεν ὁ Παῦλος τῷ ἑκατοντάρχῃ καὶ τοῖς στρατιωταις· Ἐαν μὴ οὗτοι μείνωσιν ἐν τῷ πλοίῳ, ὑμεῖς σωθῆναι οὐ δύασθε.

32 Τότε οἱ στρατιῶται ἀπέκοψαν τὰ σχοινία τῆς σκάφης, καὶ εἴασαν αὐτὴν ἐκπεσειν.

33 Ἄχρι δὲ οὗ ἡμέρα γενεσθαι ἤμελλεν, παρεκάλει ὁ Παῦλος ἅπαντας μεταλαβειν τροφῆς, λέγων· Τεσσαρεσκαιδεκατην σήμερον ἡμέραν προσδοκωντες, ἄσιτοι διατελειτε, μηδὲν προσλαβόμενοι·

λαγος τὸ Ἀδρία, τὰ μεσάνυκτα οἱ ναῦται ὑπενόησαν νὰ σκώσωσιν εἰς κάποιαν χώραν.

28 Καὶ ὡσὰν ἔῤῥιξαν τὸ σκαντάλι εὗρηκασιν εἴκοσι ὀργυίας· καὶ ὡσὰν ὑπῆγαν καμπόσον παρακεῖθε, πάλιν ἔβολισαν, καὶ εὗρηκαν δεκαπέντε ὀργυιάς.

29 Καὶ φοβέμενοι μήπως καὶ πέσουν εἰς τόπους δυσκόλους, ἔῤῥιξαν τέσσαρες ἀγκύρες ἀπὸ τὴν πρύμνη, καὶ ἐπαρακάλουσαν πότε νὰ ξημερώσῃ.

30 Καὶ οἱ ναῦται ἐζητοῦσαν νὰ φύγουσιν ἀπὸ τὸ καράβι, καὶ ἐκατέβασαν τὴν βάρκαν εἰς τὴν θάλασσαν, ἀφορμὴν πως μέλλουν ἀπὸ τὴν πλώρην νὰ ῥίξουν τὰ σίδερα,

31 Καὶ ὁ Παῦλος εἶπεν εἰς τὸν ἑκατόνταρχον καὶ τὴς γρατιώτας· Ἂν δὲν ἀπομείνουν ἐτοῦτοι μέσα εἰς τὸ καράβι, ἐσεῖς δὲν ἠμπορεῖτε νὰ γλιτώσετε.

32 Τότε οἱ γρατιῶται ἔκοψαν τὰ σχοινια τῆς βάρκας, καὶ τὴν ἄφησαν νὰ πέσῃ.

33 Καὶ ἕως ὁπού νὰ ξημερώσῃ, ὁ Παῦλος τὴς ἐπαρακίνα ἔλεγε νὰ φᾶσι ψωμί, λέγωντας τες· Διατέσσαρες ἡμέρας ἔχομεν μὲ τὴν σημερινὴ, καὶ εἰσθε νηστικοὶ, ἐπὲ δὲν ἐγεματίσατε τίποτες·

34 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς προσλαβεῖν τροφῆς· τοῦτο γὰρ πρὸς τῆς ὑμετέρας σωτηρίας ὑπάρχει· οὐδενὸς γὰρ ὑμῶν θρὶξ ἐκ τῆς κεφαλῆς πεσεῖται.

35 Εἰπὼν δὲ ταῦτα, καὶ λαβὼν ἄρτον, εὐχαρίστησε τῷ Θεῷ ἐνώπιον πάντων, καὶ κλάσας ἤρξατο ἐσθίειν.

36 Εὐθυμοι δὲ γενόμενοι πάντες, καὶ αὐτοὶ προσελάβοντο τροφῆς.

37 Ἦμεν δὲ ἐν τῷ πλοίῳ αἱ πᾶσαι ψυχαὶ, διακόσιαι ἑβδομήκοντα ἕξ.

38 Κορεσθέντες δὲ τροφῆς, ἐκούφιζον τὸ πλοῖον, ἐκβαλλόμενοι τὸν σῖτον εἰς τὴν θάλασσαν.

39 Ὅτε δὲ ἡμέρα ἐγένετο, τὴν γῆν οὐκ ἐπεγίνωσκον· κόλπον δέ τινα κατενόουν ἔχοντα αἰγιαλὸν, εἰς ὃν ἐβουλεύσαντο, εἰ δύναιντο, ἐξῶσαι τὸ πλοῖον.

40 Καὶ τὰς ἀγκύρας περιελόντες εἴων εἰς τὴν θάλασσαν, ἅμα ἀνέντες τὰς ζευκτηρίας τῶν πηδαλίων· καὶ ἐπάραντες τὸν ἀρτέμονα τῇ πνεούσῃ, κατεῖχον εἰς τὸν αἰγιαλόν.

41 Περιπεσόντες δὲ εἰς τό-

34 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ φᾶτε· διατὶ αὐτὸ εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν σας· διατὶ κανενὸς τρίχα ἀπὸ τὸ κεφάλι του.

35 Καὶ ὡσὰν εἶπε τοῦτα, ἔπῆρε ψωμὶ, καὶ εὐχαρίστησε τὸν Θεὸν ὁμπρόστα εἰς ὅλους, καὶ ἔκοψε καὶ ἄρχισε νὰ τρώγῃ.

36 Καὶ ὡσὰν ἐκαλοκαρδίσαν ὅλοι, ἔπιασαν καὶ αὐτοὶ νὰ τρώσι.

37 Καὶ εἴμεσθαν εἰς τὸ καράβι ὅλαις ἡ ψυχαὶς διακόσιαις ἑβδομήντα ἕξ.

38 Καὶ ὡσὰν ἐχόρτασαν φαγί, ἔχυναν τὸ σιτάρι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔτζι ἐξελάφρυναν τὸ καράβι.

39 Καὶ ὅταν ἐξημέρωσε, δὲν ἐγνωρίζαν τὴν γῆν· μοναχὰ ἐβλεπαν κάποιαν κόρφο ὁπού εἶχε παραγιάλι, εἰς τὸν ὁποῖον ἐσυμβουλεύουνταν, ἂν ἠμπορέσουν, νὰ ρίξουν τὸ καράβι.

40 Καὶ ἔχοντας τὰ ἀπασπάσουν ταῖς ἀγκύραις, τὰ ἄφησαν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἀντάμα ἐλύσαν καὶ τὰ δισίματα τῶν τιμονιῶν· καὶ ἐσήκωσαν τὸ ἀρτιμόνι εἰς τὸν καιρὸν ὁπού ἐφύσα, καὶ ἐκρατέσαν τὸ παραγιάλι.

41 Καὶ ἔχοντας τὰ πίσω

στι διθάλασσον ἐπέκειλαν τὴν ναῦν· καὶ ἡ μὲν πρῷρα ἐρείσασα ἔμεινεν ἀσάλευτος, ἡ δὲ πρύμνα ἐλύετο ὑπὸ τῆς βίας τῶν κυμάτων.

42 Τῶν δὲ στρατιωτῶν βουλὴ ἐγένετο ἵνα τοὺς δεσμώτας ἀποκτείνωσι, μή τις κολυμβήσας διαφύγοι.

43 Ὁ δὲ ἑκατόνταρχος, βουλόμενος διασῶσαι τὸν Παῦλον, ἐκώλυσεν αὐτοὺς τοῦ βουλήματος, ἐκέλευσέ τε τοὺς δυναμένους κολυμβᾶν, ἀπορίψαντας πρώτους ἐπὶ τὴν γῆν ἐξιέναι·

44 καὶ τοὺς λοιποὺς, οὓς μὲν ἐπὶ σανίσιν, οὓς δὲ ἐπί τινων τῶν ἀπὸ τοῦ πλοίου· καὶ οὕτως ἐγένετο πάντας διασωθῆναι ἐπὶ τὴν γῆν.

εἰς ἕνα τόπον ὅπου εἶχε δύο θάλασσαις, ἔρριξαν ἔξω τὸ καράβι· καὶ ἡ μὲν πλώρη τὸ ἔσυστας νὰ καθίσῃ εἰς τὴν γῆν ἐστέκουντον ἀσάλευτος, ἀμὴ ἡ πρύμη ἐσυντρίβετον ἀπὸ τὴν βίαν τῶν κυμάτων.

42 Καὶ οἱ στρατιῶται ἐσυμβουλεύθηκαν νὰ φονεύσουν τοὺς δεμένους ὅπου εἶχαν, διὰ νὰ μὴν κολυμβήσῃ κανεὶς τους καὶ φύγῃ.

43 Ἀμὴ ὁ ἑκατόνταρχος θέλοντας νὰ γλιτώσῃ τὸν Παῦλον, τοὺς ἐμπόδισεν ἀπὸ τὴν βουλὴν τους, καὶ ἐπρόσταξε ἐκεῖνοι ὁπού ἠμποροῦν νὰ κολυμβοῦν, νὰ βάνουν πρῶτοι εἰς τὴν θάλασσαν νὰ βγοῦν εἰς τὴν γῆν·

44 καὶ οἱ λοιποί, ἄλλοι ἀπάνω εἰς τὰ σανίδια, ἄλλοι ἄλλου εἰς τίποτες τοῦ καραβιοῦ νὰ βγοῦσιν ἔξω· καὶ τέτοιος λογῆς ὅλοι ἐγλίτωσαν εἰς τὴν γῆν.

Κεφ. κή. 28.

ΚΑΙ διασωθέντες, τότε ἐπέγνωσαν ὅτι Μελίτη ἡ νῆσος καλεῖται.

2 Οἱ δὲ βάρβαροι παρεῖχον οὐ τὴν τυχοῦσαν φιλανθρωπίαν· ἁψάμενοι γὰρ πυρὰν, προσελάβοντο πάντας ἡμᾶς, διὰ τὸν ὑετὸν τὸν ἐφεστῶτα, καὶ διὰ τὸ ψῦχος.

ΚΑΙ ὅσαν ἐγλιτωσαν, τότε ἐγνωρισαν ὅτι ἡ νῆσος κράζεται Μελίτη.

2 Καὶ οἱ Βάρβαροι μᾶς ἐκαμαν μεγάλην φιλανθρωπίαν· διατὶ ἀναψαν φωτίαν, καὶ μᾶς ἐδέχθηκαν ὅλους, διὰ τὴν βροχὴν ὁπού ἔβριχεν, καὶ διὰ τὸ κρύον.

3 Συσσείσαντος δὲ τοῦ Παύλου φρυγάνων πλῆθος, καὶ ἐπιθέντος ἐπὶ τὴν πυρὰν, ἔχιδνα ἐκ τῆς θέρμης ἐξελθοῦσα καθῆψε τῆς χειρὸς αὐτοῦ.

4 Ὡς δὲ εἶδον οἱ βάρβαροι κρεμάμενον τὸ θηρίον ἐκ τῆς χειρὸς αὐτοῦ, ἔλεγον πρὸς ἀλλήλους· Πάντως φονεύς ἐστιν ὁ ἄνθρωπος οὗτος, ὃν διασωθέντα ἐκ τῆς θαλάσσης ἡ δίκη ζῆν οὐκ εἴασεν.

5 Ὁ μὲν οὖν, ἀποτινάξας τὸ θηρίον εἰς τὸ πῦρ, ἔπαθεν οὐδὲν κακόν.

6 Οἱ δὲ προσεδόκων αὐτὸν μέλλειν πίμπρασθαι, ἢ καταπίπτειν ἄφνω νεκρόν. Ἐπὶ πολὺ δὲ αὐτῶν προσδοκώντων, καὶ θεωρούντων μηδὲν ἄτοπον εἰς αὐτὸν γινόμενον, μεταβαλλόμενοι ἔλεγον θεὸν αὐτὸν εἶναι.

7 Ἐν δὲ τοῖς περὶ τὸν τόπον ἐκεῖνον ὑπῆρχε χωρία τῷ πρώτῳ τῆς νήσου, ὀνόματι Ποπλίῳ, ὃς ἀναδεξάμενος ἡμᾶς, τρεῖς ἡμέρας φιλοφρόνως ἐξένισεν.

8 Ἐγένετο δὲ τὸν πατέρα τοῦ Ποπλίου πυρετοῖς καὶ δυσεντερίᾳ συνεχόμενον κατακεῖσθαι·

3 Καὶ μαζώσαντος δὲ τοῦ Παύλου φρύγανα, καὶ βάλλοντος τὰ ἅπαντα εἰς τὴν φωτιάν, μία ἔχιδνα ἀπὸ τῆς ζέστης ἐξῆλθε, (ἀπὸ τὰ ξύλα,) καὶ ἐδάγκασε τὸ χέρι του.

4 Καὶ ὡσάν εἶδαν οἱ βάρβαροι τὸ ἑρπετὸ ὑπὲ κρεμάμενο εἰς τὸ χέρι του, ἐλέγανε μὲς μὲ τὸν ἄλλον· Βέβαια φονιὰς εἶναι αὐτὸς ὁ ἄνθρωπος, ὁποὺ ἐσῶνε νὰ γλυτώσῃ ἀπὸ τὴν θάλασσαν, ἡ δικαιοσύνη (τοῦ Θεοῦ) δὲν τὸν ἀφίνει νὰ ζῇ.

5 Ὁ Παῦλος λοιπὸν ἐτίναξε τὸ θηρίον μέσα εἰς τὴν φωτιά, καὶ τίποτες κακὸ δὲν ἔπαθε.

6 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπάμεναν νὰ πρισθῇ ὁ Παῦλος, ἢ νὰ πέσῃ κάτω παιυθὺς ἀποθαμένος. Καὶ πολλὴν ὥραν ἀπαμείνανε, ὡσάν εἶδαν ὑπὲ δὲν ἔπαθε τίποτες κακὸ, ἐγύρισαν καὶ ἐλέγανε πὼς εἶναι αὐτὸς Θιός.

7 Καὶ τριγύρω εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον εἶχε χωρία ὁ πρῶτος τοῦ νησίου, τὸ ὄνομα του Πόπλιος, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐδέχθη, καὶ μὲ φιλικὴν διάθεσιν μᾶς ἐκράτησε τρεῖς ἡμέρας.

8 Καὶ ἔτυχε καὶ ὁ πατὴρ τοῦ Ποπλίου νὰ εἶναι ἀπὸ πυρετὸν καὶ κοιλίαν· εἰς τὸν

περὶ οὗ ὁ Παῦλος ἐπιλθὼν, καὶ προσευξάμενος, ἐπιθεὶς τὰς χεῖρας αὐτῷ, ἰάσατο αὐτόν.

9 Τούτου οὖν γενομένου, καὶ οἱ λοιποὶ οἱ ἔχοντες ἀσθενείας ἐν τῇ νήσῳ, προσήρχοντο καὶ ἐθεραπεύοντο.

10 Οἳ καὶ πολλαῖς τιμαῖς ἐτίμησαν ἡμᾶς, καὶ ἀναγομένοις ἐπέθεντο τὰ πρὸς τὴν χρείαν.

11 Μετὰ δὲ τρεῖς μῆνας ἀνήχθημεν ἐν πλοίῳ παρακεχειμακότι ἐν τῇ νήσῳ, Ἀλεξανδρίνῳ, παρασήμῳ Διοσκούροις.

12 Καὶ καταχθέντες εἰς Συρακούσας, ἐπεμείναμεν ἡμέρας τρεῖς.

13 Ὅθεν περιελθόντες κατηντήσαμεν εἰς Ῥήγιον· καὶ μετὰ μίαν ἡμέραν ἐπιγενομένου νότου, δευτεραῖοι ἤλθομεν εἰς Ποτιόλους.

14 Οὗ εὑρόντες ἀδελφοὺς, παρεκλήθημεν ἐπ' αὐτοῖς ἐπιμεῖναι ἡμέρας ἑπτά· καὶ οὕτως εἰς τὴν Ῥώμην ἤλθομεν.

15 Κἀκεῖθεν οἱ ἀδελφοὶ ἀκούσαντες τὰ περὶ ἡμῶν, ἐξῆλθον εἰς ἀπάντησιν ἡμῖν ἄχρις

ὁποῖον ἐρχόμενον ὁ Παῦλος, ἐπροσευχήθη, καὶ ἐβαλε τὰ χέρια του ἀπάνω του, καὶ τον ἐθεράπευσεν.

9 Καὶ ὡσὰν ἔγινεν ἐτοῦτο, ἤρχουνταν καὶ οἱ ἄλλοι ὁπού ἦταν ἀσθενημένοι εἰς τὸ νησί, καὶ ἐθεραπεύουνταν.

10 Οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐτίμησαν πολλαῖς τιμαῖς, καὶ ὅταν ἠθέλαμεν νὰ ἐμβοῦμεν εἰς τὸ καράβι, μᾶς ἔκαμαν ὅλαις μας ταῖς ἐξόδαις.

11 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς μῆνες ἐμβήκαμεν εἰς ἕνα καράβι Ἀλεξανδρινόν, ὁπού ἐξεχείμασεν ἐκεῖ εἰς τὸ νησί, καὶ εἶχε τὴν σημαίαν τῶν Διοσκούρων.

12 Καὶ ἐκατεβήκαμεν εἰς ταῖς Συρακούσαις, καὶ ἐγαθήκαμεν τρεῖς ἡμέραις.

13 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον τόπον γυρίζοντες ἐκαταντήσαμεν εἰς τὸ Ῥήγιον· καὶ ὕστερα ἀπὸ μίαν ἡμέραν ἔζωντας νὰ σηκωθῇ νότος, τὴν δευτέρην ἤλθαμεν εἰς τες Ποτιόλες.

14 Εἰς τὸν ὁποῖον τόπον εὑρήκαμεν ἀδελφούς, οἱ ὁποῖοι μᾶς ἐπαρακάλεσαν νὰ ἐγαθῶμεν εἰς ἐκείνες ἑπτὰ ἡμέραις· καὶ ἔτζι ἀπ' ἐκεῖ ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην.

15 Καὶ ἀπ' ἐκεῖ οἱ ἀδελφοὶ ὡσὰν ἄκουσαν διὰ λόγου μας, ἐβγῆκαν νὰ μᾶς ἀπαντήσουν

Ἀππίου Φόρου καὶ Τριῶν Ταβερνῶν· οὓς ἰδὼν ὁ Παῦλος, εὐχαριστήσας τῷ Θεῷ, ἐλάβει θάρσος.

16 Ὅτε δὲ ἤλθομεν εἰς Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος παρέδωκε τοὺς δεσμίους τῷ στρατοπεδάρχῃ· τῷ δὲ Παύλῳ ἐπετράπη μένειν καθ' ἑαυτόν, σὺν τῷ φυλάσσοντι αὐτὸν στρατιώτῃ.

17 Ἐγένετο δὲ μετὰ ἡμέρας τρεῖς συγκαλέσασθαι τὸν Παῦλον τοὺς ὄντας τῶν Ἰουδαίων πρώτους. Συνελθόντων δὲ αὐτῶν, ἔλεγε πρὸς αὐτούς· Ἄνδρες ἀδελφοί, ἐγὼ οὐδὲν ἐναντίον ποιήσας τῷ λαῷ ἢ τοῖς ἔθεσι τοῖς πατρῴοις, δέσμιος ἐξ Ἱεροσολύμων παρεδόθην εἰς τὰς χεῖρας τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἵτινες ἀνακρίναντές με ἐβούλοντο ἀπολῦσαι, διὰ τὸ μηδεμίαν αἰτίαν θανάτου ὑπάρχειν ἐν ἐμοί.

19 Ἀντιλεγόντων δὲ τῶν Ἰουδαίων, ἠναγκάσθην ἐπικαλέσασθαι Καίσαρα· οὐχ ὡς τοῦ ἔθνους μου ἔχων τι κατηγορῆσαι.

20 Διὰ ταύτην οὖν τὴν αἰτίαν παρεκάλεσα ὑμᾶς ἰδεῖν καὶ προσλαλῆσαι· ἕνεκεν γὰρ τῆς ἐλπίδος τοῦ Ἰσραὴλ τὴν ἅλυσιν ταύτην περίκειμαι.

ίως τὸν Φόρον τοῦ Ἄππιου καὶ εἰς τὰς τρεῖς Ταβέρνας· τοὺς ὁποίους ὡσὰν τοὺς εἶδε ὁ Παῦλος, εὐχαρίστησε τὸν Θεόν, καὶ ἐπῆρε θάρρος.

16 Καὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ ἑκατόνταρχος παράδωκε ὅλους τοὺς δεσμίους εἰς τὸν μέγαν στρατηγόν· καὶ ὁ Παῦλος ἐσυγχωρήθη νὰ κατοικήσῃ χωρισμένος, μαζὶ μὲ τὸν στρατιώτην ὁπού τὸν ἐφύλαττε.

17 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τρεῖς ἡμέρας ὁ Παῦλος ἐκάλεσε τοὺς πρώτους τῶν Ἰουδαίων. Καὶ ὡσὰν ἐμαζώχθησαν, τοὺς ἔλεγε· ὁ Παῦλος· Ἐγώ, ἄνδρες ἀδελφοί, δὲν ἔκαμα κανένα ἐναντίον εἰς τὸν λαόν, ἢ εἰς τὰς τάξεις ταῖς πατρικαῖς, καὶ μὲ παράδωκαν δεμένον ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τὰ χέρια τῶν Ῥωμαίων.

18 Οἱ ὁποῖοι ἐξετάσαντές με ἤθελαν νὰ μὲ ἀφήσουν, διατὶ δὲν ἦτον καμμία ἀφορμὴ θανάτου εἰς ἐμένα.

19 Καὶ ἐξεναντιώνοντο οἱ Ἰουδαῖοι, ἀναγκάσθην νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸν Καίσαρα· ὄχι ἔχοντας νὰ κατηγορήσω τίποτες τοῦ ἔθνους μας.

20 Διὰ ταύτην λοιπὸν τὴν αἰτίαν ἐζήτησα νὰ σᾶς ἰδῶ καὶ νὰ σᾶς συντυχαίνω· διατὶ ἐγὼ διὰ τὴν ἐλπίδα τοῦ Ἰσραὴλ εἶμαι δεμένος ἀπὸ τὴν ἁλυσίδα.

21 Οἱ δὲ πρὸς αὐτὸν εἶπαν· Ἡμεῖς οὔτε γράμματα περὶ σοῦ ἐδεξάμεθα ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε παραγενόμενός τις τῶν ἀδελφῶν ἀπήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι περὶ σοῦ πονηρόν.

22 Ἀξιοῦμεν δὲ παρὰ σοῦ ἀκοῦσαι ἃ φρονεῖς· περὶ μὲν γὰρ τῆς αἱρέσεως ταύτης γνωστὸν ἔχειν ἡμῖν ὅτι πανταχοῦ ἀντιλέγεται.

23 Ταξάμενοι δὲ αὐτῷ ἡμέραν, ἦκον πρὸς αὐτὸν εἰς τὴν ξενίαν πλείονες· οἷς ἐξετίθετο διαμαρτυρόμενος τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, πείθων τε αὐτοὺς τὰ περὶ τοῦ Ἰησοῦ, ἔκ τε τοῦ νόμου Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἀπὸ πρωΐ ἕως ἑσπέρας.

24 Καὶ οἱ μὲν ἐπείθοντο τοῖς λεγομένοις, οἱ δὲ ἠπίστουν.

25 Ἀσύμφωνοι δὲ ὄντες πρὸς ἀλλήλους, ἀπελύοντο, εἰπόντος τοῦ Παύλου ῥῆμα ἓν, ὅτι καλῶς τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον ἐλάλησε διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου πρὸς τοὺς πατέρας ἡμῶν,

26 Λέγων· Πορεύθητι πρὸς τὸν λαὸν τοῦτον, καὶ εἰπέ· Ἀκοῇ ἀκούσετε, καὶ οὐ μὴ συνῆτε· καὶ βλέποντες βλέψετε, καὶ οὐ μὴ ἴδητε.

21 Καὶ ἐκεῖνοι τῷ εἶπαν· Ἐμεῖς οὔτε γράμματα ἐδεξάμεθα περὶ σοῦ ἀπὸ τῆς Ἰουδαίας, οὔτε ἐλθὼν κανεὶς ἀπὸ τῶν ἀδελφῶν ἀνήγγειλεν ἢ ἐλάλησέ τι πονηρὸν περὶ σοῦ.

22 Καὶ παρακαλοῦμεν νὰ ἀκούσωμεν ἀπὸ σοῦ τί φρονεῖς· διότι διὰ τὴν αἵρεσιν ταύτην ἠξεύρομεν, ὅτι παντοῦ ἀντιλέγεται.

23 Καὶ ἔχοντες νὰ τὸν διορίσουν μίαν ἡμέραν, οἱ περισσότεροι ἐλθάσαν εἰς τὸ σπίτι του· τοὺς ὁποίους ἐδίδασκε μαρτυρῶν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ καταπείθων τοὺς τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ, ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ Μωσέως καὶ τῶν προφητῶν, ἀπὸ τὸ πρωΐ ἕως τὸ βράδυ.

24 Καὶ ἄλλοι ἐκατακρίθησαν εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἔλεγεν, ἄλλοι ἀπίστησαν.

25 Καὶ διὰ νὰ μὴν συμφωνοῦν ἀναμεσά τους, ἀναχωρήσαν, μὲ τὸ νὰ εἴπῃ ὁ Παῦλος ἕνα λόγον, ὅτι καλὰ εἶπε τὸ Πνεῦμα τὸ Ἅγιον διὰ Ἡσαΐου τοῦ προφήτου εἰς τοὺς πατέρας μας,

26 Λέγωντας· Σύρε εἰς τοῦτον τὸν λαόν, καὶ εἰπέ· Μὲ τὴν ἀκοὴν θέλετε ἀκούσει, καὶ δὲν θέλετε γνωρίσει· καὶ μὲ τὰ μάτια θέλετε βλέπει, καὶ δὲν θέλετε ἰδεῖ.

27 Επαχύνθη γαρ ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ τοῖς ὠσὶ βαρέως ἤκουσαν, καὶ τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτῶν ἐκάμμυσαν· μήποτε ἴδωσι τοῖς ὀφθαλμοῖς, καὶ τοῖς ὠσὶν ἀκούσωσι, καὶ τῇ καρδίᾳ συνῶσι, καὶ ἐπιστρέψωσι, καὶ ἰάσωμαι αὐτούς.

28 Γνωστὸν οὖν ἔστω ὑμῖν ὅτι τοῖς ἔθνεσιν ἀπεστάλη τὸ σωτήριον τοῦ Θεοῦ, αὐτοὶ καὶ ἀκούσονται.

29 Καὶ ταῦτα αὐτοῦ εἰπόντος, ἀπῆλθον οἱ Ἰουδαῖοι, πολλὴν ἔχοντες ἐν ἑαυτοῖς συζήτησιν.

30 Ἔμεινε δὲ ὁ Παῦλος διετίαν ὅλην ἐν ἰδίῳ μισθώματι· καὶ ἀπεδέχετο πάντας τοὺς εἰσπορευομένους πρὸς αὐτόν·

31 Κηρύσσων τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκων τὰ περὶ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάσης παρρησίας, ἀκωλύτως.

27 Διατί ἐπαχύνθη ἡ καρδία τοῦ λαοῦ τούτου· καὶ μὲ τὰ αὐτία τους βαρέα ἤκουσαν, καὶ τὰ μάτιά τους ἐφάλησαν· μήπως καὶ ἴδουσι μὲ τὰ ματιά τους, καὶ μὲ τὰ αὐτία τους ἀκούσουν, καὶ μὲ τὴν καρδίαν τους γροικήσουν, καὶ γυρίσουν, καὶ τους ἰατρεύσω.

28 Γνωρίζετε λοιπόν, ὅτι εἰς τὰ ἔθνη ἀπεστάλθηκεν ὁ σωτηρία τοῦ Θεοῦ, καὶ αὐτὰ θέλει τὴν ἀκούσει.

29 Καὶ ὡσάν εἶπεν ἐκεῖνα ὁ Παῦλος, ἐβγῆκαν οἱ Ἰουδαῖοι, ἔχοντες πολλὴν φιλονεικίαν ἀνάμεσά τες.

30 Καὶ ὁ Παῦλος ἔμεινε ἐκεῖ δύο χρόνους σωστοὺς εἰς ἴδιο σπῆτι ὅπου τὸ ἐπλήρωνε· καὶ ἐδέχετον ὅλους ἐκείνους ὁπ' ἐπαγαίνανε εἰς αὐτόν·

31 Κηρύττωντας τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, καὶ διδάσκωντας τὰ πράγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ κάθε λόγης παρρησίας χωρὶς κανένα ἐμπόδιον.

ΤΕΛΟΣ.

ΤΗΣ ΚΑΙΝΗΣ

ΔΙΑΘΗΚΗΣ

Δευτέρον μέρος,

Περιέχον τὰς Ἐπιστολὰς καὶ τὴν Ἀποκάλυψιν.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κιφ. α. 1.

ΠΑῦλος δοῦλος Ιησοῦ Χριστοῦ, κλητὸς ἀπόστολος, ἀφωρισμένος εἰς εὐαγγέλιον Θεοῦ,

2 (Ὃ προεπηγγείλατο διὰ τῶν προφητῶν αὐτοῦ ἐν γραφαῖς ἁγίαις,)

3 Περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, (τοῦ γενομένου ἐκ σπέρματος Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Τοῦ ὁρισθέντος υἱοῦ Θεοῦ ἐν δυνάμει, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, ἐξ ἀναστάσεως νεκρῶν,) Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν·

5 Δι' οὗ ἐλάβομεν χάριν καὶ ἀποστολὴν εἰς ὑπακοὴν πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς ἔθνεσιν, ὑπὲρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ·

6 Ἐν οἷς ἐστε καὶ ὑμεῖς, κλητοὶ Ἰησοῦ Χριστοῦ·)

7 Πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν Ρώμῃ, ἀγαπητοῖς Θεοῦ, κλητοῖς ἁγίοις· Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη

ΠΑῦλος δοῦλος Ἰησοῦ Χριστοῦ, καλὸς μετὰ ἀπόστολος, χωρισμένος εἰς τὸ νὰ κηρύξω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ,

2 (Τὸ ὁποῖον τὸ ἐταξε προτίτερα ὁ Θεὸς, διὰ μέσου τῶν προφητῶν του, εἰς ταῖς ἁγιαις γραφαῖς,)

3 Διὰ τὸν υἱὸν του τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, (ὁποῦ ἐγεννήθη ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Δαβὶδ κατὰ σάρκα·

4 Καὶ ἐφανερώθη υἱὸς Θεοῦ μὲ δύναμιν, κατὰ πνεῦμα ἁγιωσύνης, διὰ τῆς ἀναστάσεως ἐκ νεκρῶν.

5 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐλάβαμεν χάριν καὶ ἀποστολὴν, διὰ τὸ ὄνομα τοῦ, εἰς ὑπακοὴν τῆς πίστεως εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

6 Ὁ Ἀνάμεσα εἰς τὰ ὁποῖα εἶσθε καὶ ἐσεῖς, καλεσμένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·)

7 Εἰς ὅλους ὁπού εἶναι μέσα εἰς τὴν Ρώμην, τοὺς ἀγαπημένους τοῦ Θεοῦ, καλεσμένους

ἀπο Θεῦ πατρος ἡμων, και Κυριε Ιησῦ Χριςῦ.

8 Πρωτον μεν ευχαριςω τῳ Θεῳ μου διὰ Ιησῦ Χριςῦ υπερ παντων υμων, ὁτι ἡ πιςις υμων καταγγελλεται ἐν ὁλῳ τῳ κοσμῳ.

9 Μαρτυς γαρ μου ἐςιν ὁ Θεος, ᾧ λατρευω ἐν τῳ πνευματι μου, ἐν τῳ ευαγγελιῳ τῳ υἱῦ αὐτῳ, ὡς ἀδιαλειπτως μνειαν ὑμων ποιουμαι·

10 Πάντοτε ἐπὶ των προσευχων μου δεόμενος, εἰπως ἤδη ποτε ευοδωθησομαι ἐν τῳ θεληματι τῳ Θεῳ, ἐλθειν προς ὑμας.

11 Επιποθω γαρ ἰδειν ὑμας, ἵνα τι μεταδω χαρισμα ὑμιν πνευματικον, εἰς τὸ στηριχθηναι ὑμας·

12 Τῦτο δ' ἐςι, συμπαρακληθηναι ἐν ὑμιν διὰ της ἐν ἀλληλοις πιςεως, ὑμων τε και μῦ.

13 Οὐ θελω δὲ ὑμας ἀγνοειν, ἀδελφοι, ὁτι πολλακις προεθεμην ἐλθειν προς ὑμας, (και ἐκωλύθην ἄχρι τῦ δεῦρο,) ἵνα καρπόν τινα σχω και ἐν ὑμιν, καθως και ἐν τοις λοιποις ἔθνεσιν.

14 Ἕλλησι τε και βαρβάροις, σοφοις τε και ἀνοητοις ὀφειλετης εἰμι·

ἀπο Θεῦ πατρος ἡμων, και Κυριε Ιησῦ Χριςῦ.

8 Πρωτον μεν ευχαριςω τῳ Θεῳ μου διὰ Ιησῦ Χριςῦ διὰ ὅλους σας, ὁτι ἡ πιςις σας κηρύττεται ἐν ὁλῳ τῳ κοσμῳ.

9 Διατι μαρτυς μου ἐἶναι ὁ Θεος, τὸν ὁποῖον ἐγω λατρευω μὲ ὅλην μου τὴν ψυχὴν, εἰς τὸ ευαγγελιον τῦ υἱῦ τῦ, ὁτι σωπότοτε ἐκαμα σᾶς ἐνθυμησιν·

10 Παρακαλωντας πάντοτε εἰς τὰς προσευχας μου, ἀν ἐποτε καὶ καμια φορα ἐγω κατευοδωθῶ μὲ τὸ θελημα τῦ Θεῦ, νὰ ἔλθω εἰς ἐσας.

11 Διατι ἐχω μεγαλην ἀγάπην νὰ σᾶς ἰδω, διὰ νὰ σας μεταδώσω τίποτες χαρισμα πνευματικον, εἰς τὸ νὰ στηριχθῆτε ἐσεῖς·

12 Καὶ τῦτο ἐἶναι, νὰ συμπαρηγορηθωμεν εἰς ἐσας, διὰ τὴν πίςιν τὴν ἐδικην μου καὶ τὴν ἐδικην σας, ὁπου ἐχομεν ἀναμεσα μας.

13 Καὶ θελω νὰ τὸ ἐξεύρητε, ἀδελφοι, ὁτι πολλαις φοραις ἐβάλθηκα νὰ ἔλθω εἰς ἐσας, (ἀμὴ ἐμποδίσθηκα ἕως τώρα,) διὰ νὰ ἀπολαυσω τίποτες καρπὸν καὶ εἰς ἐσας, καθως καὶ εἰς τὰ λοιπα ἔθνη.

14 Ἐγω εἶμαι χρεωςης καὶ

σοφοῖς τε καὶ ἀνοήτοις ὀφειλέτης εἰμί·

15 Οὕτω τὸ κατ' ἐμὲ πρόθυμον καὶ ὑμῖν τοῖς ἐν Ρώμῃ εὐαγγελίσασθαι.

16 Οὐ γὰρ ἐπαισχύνομαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· δύναμις γὰρ Θεοῦ ἐστὶν εἰς σωτηρίαν παντὶ τῷ πιστεύοντι, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

17 Δικαιοσύνη γὰρ Θεοῦ ἐν αὐτῷ ἀποκαλύπτεται ἐκ πίστεως εἰς πίστιν· καθὼς γέγραπται· Ὁ δὲ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται.

18 Ἀποκαλύπτεται γὰρ ὀργὴ Θεοῦ ἀπ' οὐρανοῦ ἐπὶ πᾶσαν ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν ἀνθρώπων τῶν τὴν ἀλήθειαν ἐν ἀδικίᾳ κατεχόντων·

19 Διότι τὸ γνωστὸν τοῦ Θεοῦ φανερόν ἐστιν ἐν αὐτοῖς· ὁ γὰρ Θεὸς αὐτοῖς ἐφανέρωσε.

20 Τὰ γὰρ ἀόρατα αὐτοῦ ἀπὸ κτίσεως κόσμου, τοῖς ποιήμασι νοούμενα καθορᾶται, ἥ τε ἀΐδιος αὐτοῦ δύναμις καὶ θειότης· εἰς τὸ εἶναι αὐτοὺς ἀναπολογήτους·

21 Διότι γνόντες τὸν Θεὸν, οὐχ ὡς Θεὸν ἐδοξασαν, ἢ εὐ-

της Ἕλληνας καὶ εἰς τοὺς Βαρβάρους, καὶ εἰς τοὺς σοφοὺς καὶ εἰς τοὺς ἀνοήτους·

15 Ἕτζι εἶμαι πρόθυμος τὸ κατὰ δυνατόν μου νὰ εὐαγγελίσω καὶ εἰς ἐσᾶς ὁπού εἶσθε μέσα εἰς τὴν Ρώμην.

16 Διατί ἐγὼ δὲν ἐντρέπομαι διὰ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ· διατί εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ εἰς σωτηρίαν, εἰς κάθε ἕνα ὁπού πιστεύει, πρῶτον εἰς τὸν Ἰουδαῖον, ἔπειτα εἰς τὸν Ἕλληνα.

17 Διατί ἡ δικαιοσύνη τοῦ Θεοῦ φανερώνεται διὰ μέσου τοῦ (εὐαγγελίου) ἀπὸ πίστιν εἰς πίστιν, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὁ δίκαιος θέλει ζήσει ἀπὸ τὴν πίστιν.

18 Διατί ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ φανερώνεται ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς κάθε ἀσέβειαν καὶ ἀδικίαν τῶν ἀνθρώπων, ὁπού κατακρατοῦσι τὴν ἀλήθειαν εἰς ἀδικίαν·

19 Διατί ἐκεῖνο ὁπού ἠμπορεῖ ὁ ἄνθρωπος νὰ γνωρίσῃ περὶ τοῦ Θεοῦ, εἶναι φανερὸν εἰς αὐτούς· διατί ὁ Θεὸς τοὺς τὸ ἐφανέρωσε.

20 Διατὶ τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ, ὁπού εἶναι ἀόρατα, ἤγουν ἡ παντοτεινὴ του δύναμις καὶ θειότης, βλέποντας φανερὰ εἰς τὰ ποιήματα του, ἀπὸ τὴν κτίσιν τοῦ κόσμου, ἐξετάζοντα μὲ τὸν νοῦν· διὰ νὰ μὴν ἠμποροῦν νὰ ἀπολογηθοῦν·

21 Διατί γνωρίσαντας νὰ γνωρίσουν τὸν Θεὸν, δὲν τὸν ἐδόξασαν

χαρίσησαι· ἀλλ ἰματαιωθησαι ἐν τοῖς διαλογισμοῖς αὐτων, καὶ ἐσκοτίσθη ἡ ἀσύνετος αὐτων καρδία.

22 Φάσκοντες εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαι·

23 Καὶ ἤλλαξαι τὴν δοξαν τῦ ἀφθάρτυ Θεῦ ἐν ὁμοιωματι εἰκόνος φθαρτυ ἀνθρωπυ, καὶ πετεινων καὶ τετραπόδων καὶ ἑρπετων.

24 Διὸ καὶ παρέδωκεν αὐτυς ὁ Θεὸς ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις των καρδιων αὐτων εἰς ἀκαθαρσίαν, τῦ ἀτιμάζεσθαι τα σωματα αὐτων ἐν ἑαυτοις·

25 Οἵ τινες μετήλλαξαν τὴν ἀληθειαν τῦ Θεῦ ἐν τῳ ψεύδει, καὶ ἐσεβάσθησαν καὶ ἐλάτρευσαν τῃ κτισει παρα τον κτίσαντα, ὃς ἐστιν εὐλογητος εἰς τυς αἰωνας· ἀμην.

26 Διά τῦτο παρέδωκεν αὐτυς ὁ Θεος εἰς πάθη ἀτιμίας· αἵ τε γὰρ θηλειαι αὐτων μετήλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρα φυσιν·

27 Ὁμοίως τε καὶ οἱ ἄρσενες ἀφέντες τὴν φυσικὴν χρῆσιν τῆς θηλειας, ἐξεκαύθησαν ἐν τῃ ὀρέξει αὐτων εἰς ἀλλήλυς, ἄρσενες ἐν ἄρσεσι τὴν ἀσχημοσύνην κατεργαζόμενοι, καὶ τὴν ἀντιμισθίαν, ἣν ἔδει, τῆς πλάνης αὐτων ἐν ἑαυτοις ἀπολαμβάνοντες.

22 Καὶ λέγοντες πως εἶναι σοφοὶ, ἐμωράνθησαν·

23 Καὶ ἄλλαξαν τὴν δοξαν τῦ ἀφθάρτυ Θεῦ εἰς ὁμοίωμα εἰκόνων φθαρτων ἀνθρωπων, καὶ πετεινων καὶ (ζώων) τετραπόδων καὶ ἑρπετων.

24 Διὰ τῦτο τὸς παρέδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις των καρδιῶν της τῶν κάμνουσιν ἀκαθαρσίαν μαγειζοντες τα κορμιὰ της ἀναμισά της.

25 Οἱ ὁποῖοι ἄλλαξαν τὴν ἀληθειαν τῦ Θεῦ μι τὸ ψέμμα, καὶ ἐτίμησαν καὶ ἐλατρευσαν τὸ κτίσμα περισσότερον παρὰ ἐκεῖνον ὁπῦ τὸ ἔκτισεν, ὁ ὁποῖος εἶναι εὐλογημένος εἰς τυς αἰωνας· ἀμην.

26 Διὰ τῦτο τὸς παράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς πάθη ἐντροπιασμένα· διατὶ αἱ γυναικες της ἄλλαξαν τὴν φυσικὴν χρῆσιν εἰς τὴν παρα φυσιν·

27 Τον αὐτον τροπον καὶ οἱ ἄνδρες ἔχωντας τὰ ἄφησεν τὴν φυσικὴν χρησιν τῦ θηλυκῦ, ἐξεκάησαν εἰς τὴν ὄρεξιν της, ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, κάμνοντες τὴν ἀσχημοσυνὴν οἱ ἄρσενικοὶ εἰς τες ἀρσενικὲς, καὶ ἔτζι τὴν πλερωμὴν, (ὁπῦ ἔπρεπε νὰ

πλάνης αὐτῶν ἐν ἑαυτοῖς ἀπολαμβάνοντες.

28 Καὶ καθὼς οὐκ ἐδοκίμασαν τὸν Θεὸν ἔχειν ἐν ἐπιγνώσει, παρέδωκεν αὐτοὺς ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, ποιεῖν τὰ μὴ καθήκοντα·

29 Πεπληρωμένους πάσῃ ἀδικίᾳ, πορνείᾳ, πονηρίᾳ, πλεονεξίᾳ, κακίᾳ· μεστοὺς φθόνου, φόνου, ἔριδος, δόλου, κακοηθείας·

30 Ψιθυριστὰς καταλάλους, θεοστυγεῖς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, ἀλαζόνας, ἐφευρετὰς κακῶν, γονεῦσιν ἀπειθεῖς,

31 Ἀσυνέτους, ἀσυνθέτους, ἀστόργους, ἀσπόνδους, ἀνελεήμονας.

32 Οἵτινες τὸ δικαίωμα τοῦ Θεοῦ ἐπιγνόντες, (ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες ἄξιοι θανάτου εἰσὶν,) οὐ μόνον αὐτὰ ποιοῦσι, ἀλλὰ καὶ συνευδοκοῦσι τοῖς πράσσουσι.

πληρωθῆσιν,) τῆς πλάνης των, τὴν ἀπολαμβάνουσιν εἰς τοῦ λόγου των.

28 Καὶ καθὼς δὲν ἐδοκίμασαν νὰ γνωρίσουν με πίστιν τὸν Θεόν, ἔτζι τοὺς ἐπαράδωκεν ὁ Θεὸς εἰς ἀδόκιμον νοῦν, νὰ κάμνουσιν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν πρέπουν·

29 Γεμάτους κάθε λογῆς ἀδικίαν, πορνείαν, πονηρίαν, πλεονεξίαν, κακίαν· γεμάτους φθόνου, φόνου, φιλονεικίαν, δόλου, κακοήθειαν·

30 Παραμυθρισμένους, καταλαλεῖς, θεομισητὰς, ὑβριστὰς, ὑπερηφάνους, κενοδόξους, ἐπιτοκτὰς κακῶν, ἀνυποτάκτους εἰς τοὺς γονεῖς των,

31 Ἀγνώμονας, ἀσυμφώνους, ἀσπλάγχνους, ἀφιλιώτους, ἀνελεήμονας.

32 Οἱ ὁποῖοι ἐγνώτας νὰ γνωρίζουν τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, (ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσιν τὰ τοιαῦτα πράγματα εἶναι ἄξιοι θανάτου,) ὄχι μόνον αὐτοὶ τὰ κάμνουσιν, ἀλλὰ καὶ συμφωνοῦσι μὲ ἐκείνους ὁποῦ τὰ κάμνουσι.

Κεφ. Β. 2.

Δ ΙΟ ἀναπολόγητος εἶ, ὦ ἄνθρωπε πᾶς ὁ κρίνων, ἐν ᾧ γὰρ κρίνεις τὸν ἕτερον, σεαυτὸν κατακρίνεις· τὰ γὰρ αὐτὰ πράσσεις ὁ κρίνων.

2 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τὸ κρίμα

Δ ΙΑ` τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ὁποῖος καὶ ἂν εἶσαι, ὁποῦ κρίνεις τοὺς ἄλλους, εἶσαι ἀναπολόγητος διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ κρίνεις τοὺς ἄλλους, τὸ λόγον σου κατακρίνεις· διατὶ ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις, τὰ ὅμοια κάμνεις.

2 Καὶ ἐξεύρομεν ὅτι ἡ κρι-

τοῦ Θεοῦ ἐστι κατὰ ἀλήθειαν ἐπὶ τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας.

3 Λογίζῃ δὲ τοῦτο, ὦ ἄνθρωπε ὁ κρίνων τοὺς τὰ τοιαῦτα πράσσοντας, καὶ ποιῶν αὐτά, ὅτι σὺ ἐκφεύξῃ τὸ κρῖμα τοῦ Θεοῦ;

4 Ἢ τοῦ πλούτου τῆς χρηστότητος αὐτοῦ, καὶ τῆς ἀνοχῆς, καὶ τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τὸ χρηστὸν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιάν σε ἄγει;

5 Κατὰ δὲ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετανόητον καρδίαν, θησαυρίζεις σεαυτῷ ὀργὴν ἐν ἡμέρᾳ ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως δικαιοκρισίας τοῦ Θεοῦ.

6 Ὃς ἀποδώσει ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·

7 Τοῖς μὲν καθ' ὑπομονὴν ἔργου ἀγαθοῦ, δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν ζητοῦσι, ζωὴν αἰώνιον·

8 Τοῖς δὲ ἐξ ἐριθείας, καὶ ἀπειθοῦσι μὲν τῇ ἀληθείᾳ, πειθομένοις δὲ τῇ ἀδικίᾳ, θυμὸς καὶ ὀργή.

9 Θλῖψις καὶ στενοχωρία ἐπὶ πᾶσαν ψυχὴν ἀνθρώπου τοῦ κατεργαζομένου τὸ κακὸν, Ἰουδαίου τε πρῶτον καὶ Ἕλληνος.

σις τοῦ Θεοῦ ἐστιν κατ' ἀλήθειαν ἐπὶ ἐκείνους ὁποῦ κάμνουσι τὰ τοιαῦτα.

3 Καὶ λογιάζεις ἐτοῦτο, ὦ ἄνθρωπε, ἐσὺ ὁπού κρίνεις ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν τὰ τοιαῦτα, καὶ κάμνεις τα αὐτά, ὅτι θέλεις φύγει ἐσὺ τὴν κρίσιν τοῦ Θεοῦ;

4 Ἢ καταφρονεῖς τὴν πολλὴν τὴν καλωσύνην, καὶ τὴν ὑπομονὴν, καὶ τὴν μακροθυμίαν, μὴν ἐξεύρωντας ὅτι ἡ καλωσύνη τοῦ Θεοῦ σὲ σύρει εἰς μετάνοιαν;

5 Ἀλλα κατὰ τὴν σκληρότητά σου καὶ ἀμετάνοητον καρδίαν, θησαυρίζεις εἰς τὸ λόγου σου ὀργὴν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς ὀργῆς καὶ ἀποκαλύψεως τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ.

6 Ὁ ὁποῖος θέλει ἀποδώσει εἰς κάθε ἕνα κατὰ τὰ ἔργα τε·

7 Ἐκείνους μὲν ὁπού ζητοῦσι δόξαν καὶ τιμὴν καὶ ἀφθαρσίαν, μὲ τὴν ὑπομονὴν τῶν καλῶν ἔργων, θέλει τοὺς δώσει ζωὴν αἰώνιον·

8 Ἀμὴ εἰς τοὺς φιλονείκους, καὶ ὁποῦ δὲν ὑπακούουσι εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλα ὑπακούουσι εἰς τὴν ἀδικίαν, θέλει εἶσθαι θυμὸς καὶ ὀργὴ.

9 Θλῖψις (λέγω) καὶ στενοχωρία εἰς κάθε ψυχὴν ἀνθρώπου ὁποῦ κάμνει τὸ κακὸν, πρῶτον Ἰουδαίου (εἶτα) καὶ Ἕλληνος.

10 Δόξα δὲ καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη παντὶ τῷ ἐργαζομένῳ τὸ ἀγαθόν, Ἰουδαίῳ τε πρῶτον καὶ Ἕλληνι.

11 Οὐ γάρ ἐστι προσωπολημψία παρὰ τῷ Θεῷ.

12 Ὅσοι γὰρ ἀνόμως ἥμαρτον, ἀνόμως καὶ ἀπολοῦνται· καὶ ὅσοι ἐν νόμῳ ἥμαρτον, διὰ νόμου κριθήσονται,

13 (Οὐ γὰρ οἱ ἀκροαταὶ τοῦ νόμου δίκαιοι παρὰ τῷ Θεῷ, ἀλλ' οἱ ποιηταὶ τοῦ νόμου δικαιωθήσονται.

14 Ὅταν γὰρ ἔθνη τὰ μὴ νόμον ἔχοντα, φύσει τὰ τοῦ νόμου ποιῇ, οὗτοι νόμον μὴ ἔχοντες, ἑαυτοῖς εἰσι νόμος.

15 Οἵτινες ἐνδείκνυνται τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν ἐν ταῖς καρδίαις αὐτῶν, συμμαρτυρούσης αὐτῶν τῆς συνειδήσεως, καὶ μεταξὺ ἀλλήλων τῶν λογισμῶν κατηγορούντων, ἢ καὶ ἀπολογουμένων,)

16 Ἐν ἡμέρᾳ ὅτε κρινεῖ ὁ Θεὸς τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

17 Ἰδοὺ, σὺ Ἰουδαῖος ἐπο-

10 Δόξα καὶ τιμὴ καὶ εἰρήνη θέλει ἀκολουθήσει εἰς κάθε ἕνα ὁπού κάμνει τὸ καλὸν, πρῶτον εἰς Ἰουδαῖον (εἶτα) καὶ εἰς Ἕλληνα.

11 Διατὶ σημα εἰς τὸν Θεὸν δὲν εἶναι προσωπολημψία.

12 Διατὶ ὅσοι ἁμάρτησαν χωρὶς νόμον, θέλουσι χαλασθῆ χωρὶς νόμον· καὶ ὅσοι ἁμάρτησαι ἔχοντες τὸν νόμον, θέλουσι κριθῆ διὰ μέσου τοῦ νόμου,

13 (Διατὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἀκούουν τὸν νόμον, δὲν εἶναι δίκαιοι σημα εἰς τὸν Θεὸν, ἀλλα ἐκεῖνοι ὁπού κάμνουσιν ἐκεῖνα ὁπού ὁρίζει ὁ νόμος, θέλουσι δικαιωθῆ.

14 Διατὶ ὅταν τὰ ἔθνη ὁπού δὲν ἔχουσι τὸν νόμον, κάμνουσι φυσικὰ τὰ ἰδια τοῦ νόμου, ἐτοῦτοι ἐχοντας νὰ μὴν ἔχουσι νόμον, εἶναι αὐτοὶ νόμος εἰς τοῦ λόγου τους.

15 Οἱ ὁποῖοι δεῖχνουσι τὸ ἔργον τοῦ νόμου γραπτὸν εἰς ταῖς καρδιαις τους, ἐχοντας νὰ συμμαρτυρῆ καὶ συνείδησις τους, καὶ τὰ κατηγορήσιν οἱ λογισμοὶ τους ἕνας τὸν ἄλλον, ἢ καὶ νὰ ἀπολογοῦνται ἀνάμεσα τους.)

16 Εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην, εἰς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς θέλει κρίνει τὰ κρυπτὰ τῶν ἀνθρώπων, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου.

17 Νὰ, ἐσὺ ὀνομάζεσαι

νομάζῃ, καὶ ἐπαναπαυῃ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν Θεῷ,

18 Καὶ γινώσκεις τὸ θέλημα, καὶ δοκιμάζεις τὰ διαφέροντα, κατηχούμενος ἐκ τοῦ νόμου·

19 Πέποιθάς τε σεαυτὸν ὁδηγὸν εἶναι τυφλῶν, φῶς τῶν ἐν σκότει,

20 Παιδευτὴν ἀφρόνων, διδάσκαλον νηπίων, ἔχοντα τὴν μόρφωσιν τῆς γνώσεως καὶ τῆς ἀληθείας ἐν τῷ νόμῳ.

21 Ὁ οὖν διδάσκων ἕτερον, σεαυτὸν οὐ διδάσκεις; ὁ κηρύσσων μὴ κλέπτειν, κλέπτεις;

22 Ὁ λέγων μὴ μοιχεύειν, μοιχεύεις; ὁ βδελυσσόμενος τὰ εἴδωλα, ἱεροσυλεῖς;

23 Ὃς ἐν νόμῳ καυχᾶσαι, διὰ τῆς παραβάσεως τοῦ νόμου τὸν Θεὸν ἀτιμάζεις;

24 Τὸ γὰρ ὄνομα τοῦ Θεοῦ δι' ὑμᾶς βλασφημεῖται ἐν τοῖς ἔθνεσι, καθὼς γέγραπται.

25 Περιτομὴ μὲν γὰρ ὠφελεῖ, ἐὰν νόμον πράσσῃς· ἐὰν δὲ παραβάτης νόμου ᾖς, ἡ περιτομή σου ἀκροβυστία γέγονεν.

26 Ἐὰν οὖν ἡ ἀκροβυστία τὰ δικαιώματα τοῦ νόμου φυλάσσῃ,

Ἰουδαῖος, καὶ ἀναπαύσαι ἐπὶ τῷ νόμῳ, καὶ καυχᾶσαι ἐν τῷ Θεῷ,

18 Καὶ γνωρίζεις τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ διακρίνεις τὰ διάφορα πράγματα, διδασκόμενος ἀπὸ τοῦ νόμου.

19 Καὶ πείθεις τε λόγῳ σου νὰ εἶσαι ὁδηγὸς τῶν τυφλῶν, φῶς ἐκείνων ὁποὺ εἶναι εἰς τὸ σκοτάδι,

20 Παιδευτὴς τῶν ἀγνώων, διδάσκαλος τῶν νηπίων, καὶ νὰ ἔχῃς μόρφωσιν γνώσεως καὶ ἀληθείας εἰς τὸν νόμον.

21 Ἐσὺ λοιπὸν ὁποὺ διδάσκεις ἄλλον, τοῦ λόγου σου δὲν διδάσκεις; ἐσὺ ὁποὺ κηρύττεις νὰ μὴν κλέπτῃς, κλέπτεις;

22 Ἐσὺ ὁποὺ λέγεις νὰ μὴν μοιχεύῃς, μοιχεύεις; ἐσὺ ὁποὺ σιχαίνεσαι τὰ εἴδωλα, εἶσαι ἱερόσυλος;

23 Ἐσὺ ὁποὺ καυχᾶσαι εἰς τὸν νόμον, ὑβρίζεις τὸν Θεὸν μὲ τὴν παράβασιν τοῦ νόμου;

24 Διατὶ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ διατ' ἐσᾶς βλασφημεῖται εἰς τὰ ἔθνη, καθὼς εἶναι γεγραμμένον.

25 Διατὶ ἡ περιτομὴ ὠφελεῖ μέν, ἐὰν φυλάττῃς τὸν νόμον· ἀμὴ ἂν παραβαίνῃς τὸν νόμον, ἡ περιτομή σου ἐγινεν ἀκροβυστία.

26 Ἐὰν λοιπὸν ἡ ἀκροβυστία φυλάγῃ τὰ δίκαια τοῦ νόμου,

εχει ὁ ἀκροβυστία αὐτῆ εἰς περιτομὴν λογισθήσεται;

27 Καὶ κρινεῖ ἡ ἐκ φύσεως ἀκροβυστία τὸν νόμον τελοῦσα, σὲ τὸν διὰ γράμματος καὶ περιτομῆς παραβάτην νόμου;

28 Οὐ γὰρ ὁ ἐν τῷ φανερῷ, Ἰουδαῖός ἐστιν· οὐδὲ ἡ ἐν τῷ φανερῷ, ἐν σαρκὶ, περιτομή·

29 Ἀλλ' ὁ ἐν τῷ κρυπτῷ Ἰουδαῖος, καὶ περιτομὴ καρδίας, ἐν πνεύματι, οὐ γράμματι· οὗ ὁ ἔπαινος οὐκ ἐξ ἀνθρώπων, ἀλλὰ ἐκ τοῦ Θεοῦ.

δὲν θέλει λογαριασθῆ ἡ ἀκροβυστία του διὰ περιτομήν;

27 Καὶ ἐκείνη ἡ ἀκροβυστία ὁπού εἶναι ἀπὸ τὴν φύσιν, ἂν τελειώνῃ τὸν νόμον, δὲν θέλει κατακρίνει σέναν, ὁπού παραβαίνεις τὸν νόμον μὲ τὸ γράμμα καὶ μὲ τὴν περιτομήν;

28 Διατὶ ἐκεῖνος ὁπού εἶναι εἰς τὸ φανερὸν Ἰουδαῖος, δὲν εἶναι Ἰουδαῖος· οὐδὲ ἡ περιτομή, ἡ σαρκικὴ, ὁπού εἶναι εἰς τὸ φανερὸν, εἶναι περιτομή·

29 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁπού εἶναι Ἰουδαῖος εἰς τὸ κρυφὸν, (εἶναι Ἰουδαῖος,) καὶ περιτομὴ εἶναι ἡ περιτομὴ τῆς καρδίας, ὁπού εἶναι εἰς τὸ πνεῦμα, καὶ ὄχι εἰς τὸ γράμμα· τοῦ ὁποίου Ἰουδαίου ὁ ἔπαινος δὲν εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Κεφ. γ'. 3.

Τί οὖν τὸ περισσὸν τοῦ Ἰουδαίου, ἢ τίς ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

2 Πολὺ, κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μὲν γὰρ ὅτι ἐπιστεύθησαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3 Τί γάρ, εἰ ἠπίστησάν τινες; μὴ ἀπιστία αὐτῶν τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ καταργήσει;

4 Μὴ γένοιτο· γινέσθω δὲ ὁ Θεὸς ἀληθὴς, πᾶς δὲ ἄνθρωπος ψεύστης· καθὼς γέ-

Τί εἶναι λοιπὸν τὸ διάφορον τοῦ Ἰουδαίου παρὰ τὰ ἔθνη; ἢ ποῖα εἶναι ἡ ὠφέλεια τῆς περιτομῆς;

2 Πολὺ εἶναι κατὰ πάντα τρόπον. Πρῶτον μέν, ὅτι οἱ Ἰουδαῖοι ἐπιστεύθηκαν τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ ἂν ἀπίστησαν τινες, τί; μήπως ἡ ἀπιστία τους θέλει χαλάσει τὴν πίστιν τοῦ Θεοῦ;

4 Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ὁ Θεὸς ἂς εἶναι ἀληθινὸς, καὶ κάθε ἄνθρωπος ἂς εἶναι ψεύστης·

γραπται· Ὅπως ἂν δικαιωθῇς ἐν τοῖς λόγοις σου, καὶ νικήσεις ἐν τῷ κρίνεσθαί σε.

5 Εἰ δὲ ἡ ἀδικία ἡμῶν Θεοῦ δικαιοσύνην συνίστησι, τί ἐροῦμεν; μὴ ἄδικος ὁ Θεὸς ὁ ἐπιφέρων τὴν ὀργήν; (κατὰ ἄνθρωπον λέγω.)

6 Μὴ γένοιτο· ἐπεὶ πῶς κρινεῖ ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

7 Εἰ γὰρ ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐν τῷ ἐμῷ ψεύσματι ἐπερίσσευσεν εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ, τί ἔτι κἀγὼ ὡς ἁμαρτωλὸς κρίνομαι;

8 Καὶ μὴ (καθὼς βλασφημούμεθα, καὶ καθώς φασί τινες ἡμᾶς λέγειν) ὅτι ποιήσωμεν τὰ κακὰ ἵνα ἔλθῃ τὰ ἀγαθά; ὧν τὸ κρῖμα ἐνδικόν ἐστι.

9 Τί οὖν; προεχόμεθα; Οὐ πάντως· προητιασάμεθα γὰρ Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας πάντας ὑφ᾽ ἁμαρτίαν εἶναι

10 Καθὼς γέγραπται· Ὅτι οὐκ ἔστι δίκαιος οὐδὲ εἷς·

11 Οὐκ ἔστιν ὁ συνιῶν, οὐκ ἔστιν ὁ ἐκζητῶν τὸν Θεόν.

12 Πάντες ἐξέκλιναν, ἅμα καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Διὰ τὰ δικαιωθῆναι ἐν τοῖς λογιά σου, καὶ τὰ νικήσεις ἐν τῇ κρίσει σε.

5 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ ἡ ἀδικία μᾶς συστήνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, τί νὰ εἴπωμεν; μὴ νὰ εἶναι ἄδικος ὁ Θεός, ὁποῦ ἐπιφέρει τὴν ὀργήν; (ἀνθρωπίνως λαλῶ.)

6 Μὴ γένοιτο· διατί (ἀλλέως) πῶς θέλει κρίνει ὁ Θεὸς τὸν κόσμον;

7 Διατί ἐὰν ἡ ἀλήθεια τοῦ Θεοῦ ἐπερίσσευσεν διὰ τὴν δόξαν του, εἰς τὸ ἰδικόν μου ψέμμα, διατί καὶ ἐγὼ κρίνομαι ὡσὰν ἁμαρτωλός;

8 Καὶ ὄχι (καθὼς μᾶς συκοφαντοῦσι, καὶ καθὼς λέγουσι τινὲς νὰ λέγωμεν ἐμεῖς) ὅτι ἂς κάμωμεν τὰ κακὰ, διὰ νὰ ἔλθουν τὰ ἀγαθά; τῶν ὁποίων ἀνθρώπων τὸ κατάκριμα εἶναι δίκαιον.

9 Τί λοιπόν; ἔχομεν τίποτες προτίμησιν; Οὐδαμῶς· διατὶ ἐμεῖς προτύτερα ἀποδείξαμεν, ὅτι καὶ Ἰουδαῖοι καὶ Ἕλληνες ὅλοι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν·

10 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι δὲν εἶναι τινὰς δίκαιος, δὲν εἶναι οὐδὲ κανείς·

11 Δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γνοίκει, δὲν εἶναι κανένας ὁποῦ γυρεύει τὸν Θεόν.

12 Ὅλοι ἐπαρεχάτησαν

ηχρεωθησαν· ουκ εστι ποιων χρηστοτητα, ουκ εστιν εως ενος.

13 Ταφος ανεωγμενος ο λαρυγξ αυτων· ταις γλωσσαις αυτων εδολιουσαν· ιος ασπιδων υπο τα χειλη αυτων·

14 Ων το στομα αρας και πικριας γεμει·

15 Οξεις οι πουες αυτων εκχεαι αιμα.

16 Συντριμμα και ταλαιπωρια εν ταις οδοις αυτων.

17 Και οδον ειρηνης ουκ εγνωσαν.

18 Ουκ εστι φοβος Θεου απεναντι των οφθαλμων αυτων.

19 Οιδαμεν δε οτι οσα ο νομος λεγει, τοις εν τω νομω λαλει· ινα πας στομα φραγη, και υποδικος γενηται πας ο κοσμος τω Θεω.

20 Διοτι εξ εργων νομου ου δικαιωθησεται πασα σαρξ ενωπιον αυτου· δια γαρ νομου επιγνωσις αμαρτιας.

21 Νυνι δε χωρις νομου δικαιοσυνη Θεου πεφανερωται, μαρτυρουμενη υπο του νομου και των προφητων.

22 Δικαιοσυνη δε Θεου δια πιστεως Ιησου Χριστου, εις παν-

την ισην γραταν, ολοι εγιναν αχρηστοι· δεν ειναι κανενας οπου να καμη καλωσυνη, δεν ειναι εως ενας.

13 Ο λαρυγγας των ειναι ταφος ανοικτος· και με ταις γλωσσαις των εκαμαν δολιοτητας· φαρμακι της ασπιδος ειναι κρυμμενον εις τα χειλια των.

14 Των οποιων το στομα γεμει απο καταραις και πικραις.

15 Τα ποδαρια των ειναι γληγορα εις το να χυσωσι αιμα.

16 Εις ταις γραταις των ειναι χαλασμος και ταλαιπωρια.

17 Και την γραταν της ειρηνης δεν εγνωρισαν.

18 Δεν ειναι φοβος Θεου εμπροσθεν εις τα ματια των.

19 Και εξευρομεν οτι οσα λεγει ο νομος, ταλεγει εις εκεινες οπου ειναι υποκατω εις τον νομον· δια να φραγη καθε στομα, και ολος ο κοσμος να γενη υποδικος του Θεου.

20 Διατι απο τα εργα του νομου δεν θελει δικαιωθη καμια σαρξ εμπροσθεν του· διατι δια μεσου του νομου γνωριζεται η αμαρτια.

21 Και τωρα χωρις νομον εφανερωθη η δικαιοσυνη του Θεου, οπου μαρτυριται απο τον νομον και απο τους προφητας.

22 Η δικαιοσυνη λεγω του Θεου, η οποια ειναι δια μεσου

τας και ἐπι πάντας τους πιστευοντας· ου γάρ ἐστι διαστολη.

23 Παντες γαρ ἡμαρτον, και ὑστεροῦνται της δοξης του Θεου.

24 Δικαιουμενοι δωρεαν τη αὐτου χάριτι, διὰ της ἀπολυτρωσεως της ἐν Χριστῳ Ἰησου.

25 Ὁν προεθετο ὁ Θεος ἱλαστηριον διὰ της πίστεως ἐν τῳ αὐτου αἱματι, εἰς ἔνδειξιν της δικαιοσυνης αὐτου, διὰ την πάρεσιν των προγεγονοτων ἁμαρτηματων·

26 Ἐν τη ἀνοχη του Θεου, προς ἔνδειξιν της δικαιοσυνης αὐτου, ἐν τῳ νῦν καιρῳ· εἰς το εἰναι αὐτον δικαιον, και δικαιουντα τον ἐκ πίστεως Ἰησου.

27 Που οὐν ἡ καύχησις; ἐξεκλείσθη. Διὰ ποιου νόμου; των ἔργων; Οὐχί· ἀλλα διὰ νόμου πίστεως.

28 Λογιζόμεθα οὐν, πίστει δικαιοῦσθαι ἄνθρωπον, χωρὶς ἔργων νόμου.

29 Ἢ Ἰουδαίων ὁ Θεος μόνον; οὐχὶ δὲ καὶ ἐθνῶν; Ναι καὶ ἐθνῶν.

30 Ἐπείπερ εἰς ὁ Θεος, ὁς δικαιωσει περιτομὴν ἐκ πίστης πίστεως Ἰησου Χριστῷ, εἰς ὁλους και ἀπάνω εἰς ὁλους ἐκεινους ὁπου πιστεύουν· διατι δὲν εἰναι διαφορά.

23 Διατὶ ὁλοι ἡμαρτον, και γίνονται στερημενοι της δοξης του Θεου.

24 Ἐξωτας νὰ δικαιώνεται χάρισμα μὲ την χάριν του, διὰ της ἐξαγοράσεως ὁπου εἰναι εἰς τον Ἰησοῦν Χριστον.

25 Τὸν ὁποῖον Χριστὸν ὁ Θεος τὸν ἐπροόρισεν ἱλαστηριον διὰ μέσου της πίστεως εἰς το αἷμά του, εἰς ἔνδειξιν της δικαιοσύνης του, διὰ την ἄφεσιν τῶν ἁμαρτηματων ὁπου ἐγιναν προτίτερα,

26 Εἰς την ὑπομονην τοῦ Θεου, διὰ νὰ δείξη την δικαιοσύνην του εἰς τοῦτον τον καιρὸν· διὰ νὰ εἰναι αὐτὸς δίκαιος, καὶ δικαιώνοντας ἐκεῖνον ὁποῦ πιστεύει εἰς τον Ἰησοῦν.

27 Πῦ εἰναι λοιπὸν ἡ καύχησις; ἐσφαλίσθη ἔξω. Μὲ ποῖον νόμον; μὲ τὸν νόμον τῶν ἔργων; Ὄχι· ἀλλὰ μὲ τὸν νόμον της πίστεως.

28 Συλλογιζόμεσθε λοιπὸν, πῶς μὲ την πίστιν νὰ δικαιώνεται ἄνθρωπος χωρὶς τῶν ἔργων του νόμου.

29 Ἢ ὁ Θεος μόνου εἰναι Θεὸς τῶν Ἰουδαίων; καὶ ὄχι καὶ τῶν ἐθνῶν; Ναὶ καὶ τῶν ἐθνῶν.

30 Ἐπειδὴ ἕνας εἰναι ὁ Θεος, ὁ ὁποῖος θέλει δικαιώσει

γεως, καὶ ἀκροβυστίαν διὰ της πίστεως.

31 Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ της πίστεως; Μη γένοιτο· ἀλλα νόμον ἱστωμεν.

την περιτομὴν ἀπὸ της πίστεως, καὶ την ἀκροβυστίαν διὰ μέσου της πίστεως.

31 Νόμον οὖν καταργοῦμεν διὰ της πίστεως; Μη γένοιτο· ἀλλὰ βεβαιοῦμεν τὸν νόμον.

Κεφ. δ'. 4.

Τί οὖν ἐροῦμεν Ἀβραὰμ τὸν πατέρα ἡμῶν εὑρηκέναι κατὰ σάρκα;

2 Εἰ γὰρ Ἀβραὰμ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ἔχει καύχημα, ἀλλ' οὐ πρὸς τὸν Θεόν.

3 Τί γὰρ ἡ γραφὴ λέγει; Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

4 Τῷ δὲ ἐργαζομένῳ ὁ μισθὸς οὐ λογίζεται κατὰ χάριν, ἀλλα κατα το ὀφείλημα

5 Τῷ δὲ μη ἐργαζομένῳ, πιστεύοντι δὲ ἐπὶ τὸν δικαιοῦντα τὸν ἀσεβῆ, λογίζεται ἡ πίστις αὐτοῦ εἰς δικαιοσύνην.

6 Καθάπερ καὶ Δαβὶδ λέγει τὸν μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου, ᾧ ὁ Θεὸς λογίζεται δικαιοσύνην χωρὶς ἔργων·

7 Μακάριοι ὧν ἀφέθησαν

Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν, τὸ εὑρηκέναι ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατέρας μας κατὰ σάρκα;

2 Διατί ἐὰν ὁ Ἀβραὰμ ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, ἔχει καύχημα, ἀλλὰ δὲν ἔχει καύχημα εἰς τὸν Θεόν.

3 Διατί τί λέγει ἡ γραφή; Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεόν, καὶ τοῦ ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

4 Εἰς ἐκεῖνον ὁπού ἐργάζεται, ἡ πληρωμὴ δὲν τοῦ λογαριάζεται διὰ χάριν, ἀλλὰ διὰ χρέος.

5 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπού δὲν ἐργάζεται, καὶ πιστεύει εἰς ἐκεῖνον ὁπού δικαιώνει τὸν ἀσεβῆ, ἡ πίστις τα λογαριάζεται εἰς αὐτὸν διὰ δικαιοσύνην.

6 Καθὼς καὶ ὁ Δαβὶδ προφέρει μακαρισμὸν τοῦ ἀνθρώπου ἐκείνου, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς λογαριάζει δικαιοσύνην χωρὶς ἔργα·

7 (Λέγωντας·) Μακάριοι εἰ-

αἱ ἀνομίαι, καὶ ὧν ἐπεκαλύφθησαν αἱ ἁμαρτίαι.

8 Μακάριος ἀνὴρ ᾧ οὐ μὴ λογίσηται Κύριος ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς οὖν οὗτος, ἐπὶ τὴν περιτομήν, ἢ καὶ ἐπὶ τὴν ἀκροβυστίαν; Λέγομεν γὰρ ὅτι ἐλογίσθη τῷ Ἀβραὰμ ἡ πίστις εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς οὖν ἐλογίσθη; ἐν περιτομῇ ὄντι, ἢ ἐν ἀκροβυστίᾳ; Οὐκ ἐν περιτομῇ, ἀλλ' ἐν ἀκροβυστίᾳ.

11 Καὶ σημεῖον ἔλαβε περιτομῆς, σφραγῖδα τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ· εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πατέρα πάντων τῶν πιστευόντων δι' ἀκροβυστίας, εἰς τὸ λογισθῆναι καὶ αὐτοὺς τὴν δικαιοσύνην·

12 Καὶ πατέρα περιτομῆς, τοῖς οὐκ ἐκ περιτομῆς μόνον, ἀλλὰ καὶ τοῖς στοιχοῦσι τοῖς ἴχνεσι τῆς ἐν τῇ ἀκροβυστίᾳ πίστεως τοῦ πατρὸς ἡμῶν Ἀβραάμ.

13 Οὐ γὰρ διὰ νόμου ἡ ἐπαγ-

καὶ ἐκείνοις τῶν ὁποίων ἐσυγχωρέθησαν αἱ ἀνομίαις, καὶ ἐκείνοις τῶν ὁποίων ἐσκεπάσθησαν αἱ ἁμαρτίαις τους.

8 Μακάριος εἶναι ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος, τοῦ ὁποίου ὁ Θεὸς δὲν τοῦ λογαριάζει ἁμαρτίαν.

9 Ὁ μακαρισμὸς λοιπὸν ἐτοῦτος, διὰ τὴν περιτομὴν εἶναι μόνον, ἢ καὶ διὰ τὴν ἀκροβυστίαν; Διατὶ λέγομεν, ὅτι ἡ πίστις τοῦ Ἀβραὰμ τὴν ἐλογαριάσθη εἰς δικαιοσύνην.

10 Πῶς λοιπὸν τὴν ἐλογαριάσθη; ὄντας εἰς τὴν περιτομὴν ἐλογαριάσθη, ἢ ὄντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν; Ὄχι εἰς τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

11 Καὶ ἐπῆρε τὸ σημάδι τῆς περιτομῆς, βάλαν τὴν δικαιοσύνην τῆς πίστεως, (ἢ ὁποία τὴν ἐλογαριάσθη ὄντας ἀκόμη,) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν· εἰς τὸ νὰ εἶναι αὐτὸς πατὴρ ὅλων ἐκείνων ὁπού πιστεύουσι (ἐὐρισκόμενοι) εἰς τὴν ἀκροβυστίαν, διὰ νὰ λογαριασθῇ καὶ εἰς αὐτοὺς ἡ δικαιοσύνη·

12 Καὶ νὰ εἶναι καὶ πατὴρ τῶν περιτετμημένων, ἤγουν εἰς ἐκείνους ὁπού ὄχι μόνον ἔχουν τὴν περιτομὴν, ἀλλὰ καὶ περιπατοῦσι εἰς τὰ πατήματα τῆς πίστεως τοῦ πατρός μας Ἀβραὰμ, τὴν ὁποίαν πίστιν εἶχεν ὄντας εἰς τὴν ἀκροβυστίαν.

13 Διατὶ ὄχι διὰ μέσου τοῦ

γιλία τῶ Ἀβραὰμ, ἡ τῶ σπέρματι αὐτῦ, τὸ κληρονόμον αὐτὸν εἶναι τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ δικαιοσύνης πίστεως.

14 Εἰ γὰρ οἱ ἐκ νόμου, κληρονόμοι, κένωται ἡ πίστις, καὶ κατήργηται ἡ ἐπαγγελία·

15 Ὁ γὰρ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· ὃ γὰρ οὐκ ἔστι νόμος, οὐδὲ παράβασις.

16 Διὰ τῦτο ἐκ πίστεως, ἵνα κατὰ χάριν, εἰς τὸ εἶναι βεβαίαν τὴν ἐπαγγελίαν παντὶ τῶ σπέρματι, ὲ τῶ ἐκ τοῦ νόμου μόνον, ἀλλὰ καὶ τῶ ἐκ πίστεως Ἀβραὰμ, ὅς ἐστι πατὴρ πάντων ἡμῶν,

17 (Καθὼς γέγραπται· Ὅτι πατέρα πολλῶν ἐθνῶν τέθεικά σε,) κατέναντι ὃ ἐπίστευσε, Θεῶ, τοῦ ζωοποιῦντος τοὺς νεκροὺς, καὶ καλῦντος τὰ μὴ ὄντα ὡς ὄντα·

18 Ὃς παρ' ἐλπίδα ἐπ' ἐλπίδι ἐπίστευσεν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸν πατέρα πολλῶν ἐθνῶν, κατὰ τὸ εἰρημένον· Οὕτως ἔσται τὸ σπέρμα σου.

19 Καὶ μὴ ἀσθενήσας τῆ

νόμου ἦτον τὸ ταξίμον εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ἢ εἰς τὸ σπέρμα τοῦ νὰ εἶναι αὐτὸς κληρονόμος τοῦ κόσμου, ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς δικαιοσύνης τῆς πίστεως.

14 Διατὶ ἂν εἶναι κληρονόμοι ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἡ πίστις εἶναι ματαία, καὶ τὸ τάξιμον ἔγινε ἄργον·

15 Διατὶ ὁ νόμος ὀργὴν κατεργάζεται· διατὶ ἐκεῖ ὁποῦ δὲν εἶναι νόμος, ἐδὲ παράβασις εἶναι.

16 Διὰ τοῦτο (ἡ κληρονομιαὶ εἶναι) ἀπὸ τὴν πίστιν, διὰ νὰ εἶναι κατὰ χάριν, εἰς τὸ νὰ εἶναι βέβαιον τὸ τάξιμον εἰς ὅλον τὸ σπέρμα, ὄχι μοναχὰ εἰς ἐκεῖνο τὸ σπέρμα ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ καὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Ἀβραάμ, ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ εἶναι πατέρας ὅλων μας,

17 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ὅτι ἐγὼ σὲ ἔβαλα πατέρα πολλῶν ἐθνῶν,) ὁμπρὸς εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπίστευσεν, ὁ ὁποῖος ζωοποιεῖ τοὺς νεκρούς, καὶ καλεῖ ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν εἶναι, ὡσὰν νὰ εἶναι·

18 Ὁ ὁποῖος Ἀβραὰμ μὲ ἐλπίδα ἐπίστευσεν ἐκεῖνα ὁποῦ ξαπίρνουσι τὴν ἐλπίδα, εἰς τὸ νὰ γένῃ αὐτὸς πατέρας πολλῶν ἐθνῶν, καθὼς τοῦ ἐλαλήθη· Ἔτζι θέλει εἶσθαι τὸ σπέρμα σου.

19 Καὶ ἐννοῶντας τὰ μὴ

πίστει, ὁ κατενόησε τὸ ἑαυτοῦ σῶμα ἤδη νενεκρωμένον, ἑκατονταέτης που ὑπάρχων, καὶ τὴν νέκρωσιν τῆς μήτρας Σάρρας.

20 Εἰς δὲ τὴν ἐπαγγελίαν τοῦ Θεοῦ οὐ διεκρίθη τῇ ἀπιστίᾳ, ἀλλ᾽ ἐνεδυναμώθη τῇ πίστει, δοὺς δόξαν τῷ Θεῷ·

21 Καὶ πληροφορηθεὶς, ὅτι ὃ ἐπήγγελται, δυνατός ἐστι καὶ ποιῆσαι.

22 Διὸ καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην.

23 Οὐκ ἐγράφη δὲ δι᾽ αὐτὸν μόνον, ὅτι ἐλογίσθη αὐτῷ·

24 Ἀλλὰ καὶ δι᾽ ἡμᾶς, οἷς μέλλει λογίζεσθαι, τοῖς πιστεύουσιν ἐπὶ τὸν ἐγείραντα Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἐκ νεκρῶν,

25 Ὃς παρεδόθη διὰ τὰ παραπτώματα ἡμῶν, καὶ ἠγέρθη διὰ τὴν δικαίωσιν ἡμῶν.

ασθενήσῃ εἰς τὴν πίστιν, δὲν ἔβαλεν εἰς τὸν νοῦν του ὅτι τὸ σῶμά του τότε ἦτον νενεκρωμένον, ὅπου ἦτον κοντὰ ἑκατὸν χρόνων, καὶ πῶς ἐνεκρώθη ἡ μήτρα τῆς Σάρρας.

20 Ἀμὴ εἰς τὸ τάξιμον τοῦ Θεοῦ δὲν ἀμφίβαλε μὲ ἀπιστίαν, ἀλλὰ ἐδυναμώθη μὲ τὴν πίστιν, δίδωντας δοξαν εἰς τὸν Θεόν·

21 Καὶ ἐπειδὴ καὶ ἐπληροφορήθη, ὅτι ἐκεῖνο ὁπου ἔταξεν (ὁ Θεὸς) δύνεται καὶ νὰ τὸ κάμῃ.

22 Διὰ τοῦτο τὸν ἐλογαριάσθη ἐτοῦτο εἰς δικαιοσύνην.

23 Καὶ δὲν ἐγράφθηκε μοναχὰ δι᾽ αὐτὸν, ὅτι ἐλογαριάσθη εἰς αὐτόν·

24 Ἀλλὰ (ἐγράφη) καὶ διὰ λόγου μας, εἰς τοὺς ὁποίους μέλλει νὰ τοὺς λογαριασθῇ, ἤγουν ἐκείνους ὁπὸ πιστεύουσιν εἰς ἐκεῖνον ὁπὸ ἀνάστησεν Ἰησοῦν τὸν Κυριόν μας ἀπὸ τοὺς νεκρούς,

25 Ὁ ὁποῖος παρεδόθη διὰ τοὺς ἁμαρτίας μας, καὶ ἀνεγάρθη διὰ τὴν δικαίωσίν μας.

Κεφ. ε. 1.

Δικαιωθέντες οὖν ἐκ πίστεως, εἰρήνην ἔχομεν πρὸς τὸν Θεὸν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Δι᾽ οὗ καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐσχήκαμεν τῇ πίστει εἰς τὴν χάριν ταύτην ἐν ᾗ ἑστήκαμεν,

Ἔστωντας λοιπὸν νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν, ἔχομεν εἰρήνην μὲ τὸν Θεὸν, διὰ μέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐλάβαμεν τὴν εἴσοδον διὰ τῆς πίστεως εἰς τὴν χάριν ἐτούτην,

καὶ καυχώμεθα ἐπ' ἐλπίδι τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

3 Οὐ μόνον δέ, ἀλλὰ καὶ καυχώμεθα ἐν ταῖς θλίψεσιν· εἰδότες ὅτι ἡ θλῖψις ὑπομονὴν κατεργάζεται·

4 ἡ δὲ ὑπομονὴ δοκιμήν, ἡ δὲ δοκιμὴ ἐλπίδα·

5 ἡ δὲ ἐλπὶς οὐ καταισχύνει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐκκέχυται ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν διὰ πνεύματος ἁγίου τοῦ δοθέντος ἡμῖν.

6 Ἔτι γὰρ Χριστὸς ὄντων ἡμῶν ἀσθενῶν, κατὰ καιρὸν ὑπὲρ ἀσεβῶν ἀπέθανε.

7 Μόλις γὰρ ὑπὲρ δικαίου τις ἀποθανεῖται· ὑπὲρ γὰρ τοῦ ἀγαθοῦ τάχα τις καὶ τολμᾷ ἀποθανεῖν.

8 Συνίστησι δὲ τὴν ἑαυτοῦ ἀγάπην εἰς ἡμᾶς ὁ Θεός, ὅτι ἔτι ἁμαρτωλῶν ὄντων ἡμῶν Χριστὸς ὑπὲρ ἡμῶν ἀπέθανε.

9 Πολλῷ οὖν μᾶλλον, δικαιωθέντες νῦν ἐν τῷ αἵματι αὐτοῦ, σωθησόμεθα δι' αὐτοῦ ἀπὸ τῆς ὀργῆς.

10 Εἰ γὰρ ἐχθροὶ ὄντες κατηλλάγημεν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ θανάτου τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, πολλῷ

ὁποίαν γινόμεθα καὶ καυχώμεθα εἰς τὴν ἐλπίδα τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ ὄχι μοναχὰ ἔτσι, ἀλλὰ καὶ καυχώμεσθε εἰς τὰς θλίψεις· ἐξεύροντες, ὅτι ἡ θλῖψις κάμνει ὑπομονήν·

4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ δοκιμήν, καὶ ἡ δοκιμὴ ἐλπίδα·

5 Καὶ ἡ ἐλπὶς δὲν ἐντροπιάζει, ὅτι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἶναι χυμένη εἰς τὰς καρδίας μας, διὰ μέσου τοῦ ἁγίου πνεύματος ὁποῦ μᾶς ἐδόθη.

6 Διατὶ ὅταν ἀκόμη εἴμασθαν ἀσθενεῖς, εἰς δικαιώματος καιρὸν ὁ Χριστὸς ἀπέθανεν διὰ λόγου μας, ὁποῦ εἴμασθαν ἀσεβεῖς.

7 Διατὶ μετὰ βίας τὰ ἀποθάνῃ κανεὶς διὰ κανένα δίκαιον ἄνθρωπον· διατὶ διὰ ἕνα καλὸν ἄνθρωπον τάχατες ἀποκοτᾷ κανένας νὰ ἀποθάνῃ.

8 Ἀμὴ ὁ Θεὸς συγκινεῖ τὴν ἀγάπην του εἰς ἐμᾶς, ὅτι ἀκόμη ὅταν εἴμασθαν ἁμαρτωλοὶ ὁ Χριστὸς ἀπέθανε διὰ λόγου μας.

9 Πολλὰ περισσότερον λοιπὸν ἐπειδὴ ἐδικαιωθήκαμεν τώρα εἰς τὸ αἷμά του θέλομεν σωθῆ διὰ μέσου αὐτοῦ ἀπὸ τὴν ὀργήν.

10 Διατὶ ἂν ἐμεῖς ὄντες ἐχθροὶ ἐφιλιωθήκαμεν μὲ τὸν Θεὸν διὰ μέσου τοῦ θανάτου τοῦ

μαλλον καταλλαγεντες σωθησόμεθα ἐν τῇ ζωῇ αὐτου.

11 Οὐ μόνον δε, ἀλλα και καυχωμενοι ἐν τῷ Θεῷ διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, δι᾽ οὗ νῦν την καταλλαγην ἐλαβομεν.

12 Διὰ τοῦτο ὥσπερ δι᾽ ἑνὸς ἀνθρώπου ἡ ἁμαρτια εἰς τον κόσμον εἰσηλθε, και διὰ της ἁμαρτίας ὁ θάνατος, και οὕτως εἰς πάντας ἀνθρώπους ὁ θανατος διηλθεν, ἐφ᾽ ᾧ πάντες ἡμαρτον.

13 Ἄχρι γαρ νομου ἁμαρτια ἦν ἐν κόσμῳ· ἁμαρτία δε οὐκ ἐλλογεῖται μὴ ὄντος νόμου.

14 Ἀλλ᾽ ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος ἀπὸ Ἀδαμ, μέχρι Μωσεως, και ἐπι τους μη ἁμαρτησαντας ἐπι τῷ ὁμοιωματι της παραβάσεως Ἀδάμ, ὅς ἐστι τύπος τοῦ μελλοντος.

15 Ἀλλ᾽ οὐχ ὡς τὸ παράπτωμα, οὕτω και το χαρισμα· εἰ γαρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτωματι οἱ πολλοὶ ἀπέθανον, πολλῷ μᾶλλον ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ δωρεὰ ἐν χάριτι τῇ τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τους πολλους ἐπερίσσευσεν.

16 Καὶ οὐχ ὡς δι᾽ ἑνὸς ἁμαρτησαντος, τὸ δώρημα· τὸ μεν γαρ κρίμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατακριμα, τὸ δε χαρισμα ἐκ πολλων παραπτωματων εἰς δικαίωμα.

17 Εἰ γαρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτωματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσειαν της χάριτος και της δωρεας της δικαιοσυνης λαμβανοντες ἐν ζωῇ βασιλευσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Ἄρα οὖν ὡς δι᾽ ἑνὸς παραπτωματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς κατακριμα, οὕτω και δι᾽ ἑνὸς δικαιώματος εἰς πάντας ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωης.

19 Ὥσπερ γαρ διὰ της παρακοης του ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω και διὰ της ὑπακοης του ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

20 Νόμος δε παρεισηλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα· οὗ δε ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτια, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις·

21 ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτια ἐν τῷ θανατῷ, οὕτω και ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσυνης εἰς ζωὴν αἰώνιον διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου ἡμῶν.

6 Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενωμεν τῇ ἁμαρτίᾳ ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;

2 Μὴ γενοιτο· οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

3 Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

4 Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον, ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρων διὰ της δόξης του Πατρός, οὕτω και ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωης περιπατήσωμεν.

5 Εἰ γαρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι του θανάτου αὐτου, ἀλλα και της ἀναστάσεως ἐσόμεθα·

6 τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα της ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ·

7 ὁ γαρ ἀποθανων δεδικαίωται ἀπὸ της ἁμαρτίας.

8 Εἰ δε ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστευομεν ὅτι και συζήσομεν αὐτῷ·

9 εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρων οὐκέτι ἀποθνῄσκει· θάνατος αὐτου οὐκέτι κυριεύει.

10 Ὃ γαρ ἀπέθανε τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὃ δε ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.

11 Οὕτω και ὑμεῖς λογίζεσθε ἑαυτους εἶναι νεκρους μεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δε τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτια ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι εἰς τὸ ὑπακούειν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτου·

13 μηδε παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ, ἀλλα παραστήσατε ἑαυτους τῷ Θεῷ ὡσεὶ ἐκ νεκρων ζωντας, και τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσυνης τῷ Θεῷ.

14 Ἁμαρτία γαρ ὑμων οὐ κυριεύσει· οὐ γαρ ἐστε ὑπο νόμον, ἀλλ᾽ ὑπο χάριν.

15 Τί οὖν; ἁμαρτήσωμεν ὅτι οὐκ ἐσμεν ὑπο νόμον, ἀλλ᾽ ὑπο χάριν; Μὴ γενοιτο.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτους δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοης εἰς δικαιοσύνην;

17 Χάρις δε τῷ Θεῷ ὅτι ἦτε δοῦλοι της ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δε ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχης·

18 ἐλευθερωθεντες δε ἀπο της ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.

19 Ἀνθρώπινον λέγω διὰ τὴν ἀσθένειαν της σαρκὸς ὑμων· ὥσπερ γαρ παρεστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δουλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ και τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν, οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δουλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.

20 Ὅτε γαρ δοῦλοι ἦτε της ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.

21 Τίνα οὖν καρπὸν εἴχετε τότε ἐφ᾽ οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γαρ τέλος ἐκείνων θάνατος.

22 Νυνὶ δε ἐλευθερωθεντες ἀπο της ἁμαρτίας, δουλωθεντες δε τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμων εἰς ἁγιασμόν, τὸ δε τέλος ζωὴν αἰώνιον.

23 Τὰ γαρ ὀψωνια της ἁμαρτίας θάνατος· τὸ δε χαρισμα του Θεου ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

7 Ἢ ἀγνοεῖτε, ἀδελφοί, γινώσκουσι γαρ νόμον λαλω, ὅτι ὁ νόμος κυριεύει του ἀνθρώπου ἐφ᾽ ὅσον χρόνον ζῇ;

2 Ἡ γαρ ὑπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δε ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπο του νόμου του ἀνδρός.

3 Ἄρα οὖν ζῶντος του ἀνδρὸς μοιχαλὶς χρηματίσει ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δε ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπο του νόμου, τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ.

4 Ὥστε, ἀδελφοί μου, και ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ του σώματος του Χριστου, εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ, τῷ ἐκ νεκρων ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.

5 Ὅτε γαρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκί, τὰ παθήματα των ἁμαρτιων τὰ διὰ του νόμου ἐνηργείτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμων εἰς τὸ καρποφορήσαι τῷ θανάτῳ·

6 νυνὶ δε κατηργήθημεν ἀπο του νόμου ἀποθανοντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα, ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος και οὐ παλαιότητι γράμματος.

7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; Μὴ γενοιτο· ἀλλα τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου· τήν τε γαρ ἐπιθυμίαν οὐκ ἤδειν εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγε, Οὐκ ἐπιθυμήσεις.

8 Ἀφορμὴν δε λαβοῦσα ἡ ἁμαρτια διὰ της ἐντολης κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γαρ νόμου ἁμαρτία νεκρά.

9 Ἐγω δε ἔζων χωρὶς νόμου ποτε· ἐλθούσης δε της ἐντολης, ἡ ἁμαρτια ἀνέζησε, ἐγω δε ἀπέθανον·

10 καὶ εὑρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἡ εἰς ζωὴν αὕτη εἰς θάνατον·

11 ἡ γαρ ἁμαρτια ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ της ἐντολης ἐξηπάτησε με, και δι᾽ αὐτης ἀπέκτεινε.

12 Ὥστε ὁ μεν νόμος ἅγιος, και ἡ ἐντολὴ ἁγία και δικαία και ἀγαθή.

13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος; Μὴ γενοιτο· ἀλλα ἡ ἁμαρτια, ἵνα φανῇ ἁμαρτία, διὰ ἀγαθου μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ᾽ ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτια διὰ της ἐντολης.

14 Οἴδαμεν γαρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγω δε σάρκινός εἰμι, πεπραμένος ὑπο τὴν ἁμαρτίαν.

15 Ὃ γαρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω· οὐ γαρ ὃ θέλω τοῦτο πράσσω, ἀλλ᾽ ὃ μισῶ τοῦτο ποιῶ.

16 Εἰ δε ὃ οὐ θέλω τοῦτο ποιῶ, σύμφημι τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

17 Νυνὶ δε οὐκέτι ἐγω κατεργάζομαι αὐτο, ἀλλ᾽ ἡ οἰκουσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

18 Οἶδα γαρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί, τοῦτ᾽ ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου, ἀγαθόν· τὸ γαρ θέλειν παράκειταί μοι, τὸ δε κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν οὐχ εὑρίσκω.

19 Οὐ γαρ ὃ θέλω ποιῶ ἀγαθόν, ἀλλ᾽ ὃ οὐ θέλω κακὸν τοῦτο πράσσω.

20 Εἰ δε ὃ οὐ θέλω ἐγω τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγω κατεργάζομαι αὐτο, ἀλλ᾽ ἡ οἰκουσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

21 Εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλόν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται.

22 Συνήδομαι γαρ τῷ νόμῳ του Θεου κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον,

23 βλέπω δε ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ του νοός μου, και αἰχμαλωτίζοντα με ἐν τῷ νόμῳ της ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.

24 Ταλαίπωρος ἐγω ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ του σώματος του θανάτου τούτου;

25 Εὐχαριστω τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ του Κυρίου ἡμῶν. Ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγω τῷ μεν νοὶ δουλεύω νόμῳ Θεου, τῇ δε σαρκὶ νόμῳ ἁμαρτίας.

8 Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλα κατὰ πνεῦμα.

2 Ὁ γαρ νόμος του πνεύματος της ζωης ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἠλευθέρωσε με ἀπο του νόμου της ἁμαρτίας και του θανάτου.

3 Τὸ γαρ ἀδύνατον του νόμου, ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ της σαρκός, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτου Υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας, και περὶ ἁμαρτίας κατέκρινε την ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκί,

4 ἵνα τὸ δικαίωμα του νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν ἀλλα κατὰ πνεῦμα.

5 Οἱ γαρ κατὰ σάρκα ὄντες τὰ της σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δε κατὰ πνεῦμα τὰ του πνεύματος.

6 Τὸ γαρ φρόνημα της σαρκὸς θάνατος· τὸ δε φρόνημα του πνεύματος ζωὴ και εἰρήνη·

7 διότι τὸ φρόνημα της σαρκὸς ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ γαρ νόμῳ του Θεου οὐχ ὑποτάσσεται, οὐδε γαρ δύναται·

8 οἱ δε ἐν σαρκὶ ὄντες Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

9 Ὑμεῖς δε οὐκ ἐστε ἐν σαρκὶ ἀλλ᾽ ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα Θεου οἰκεῖ ἐν ὑμῖν. Εἰ δε τις πνεῦμα Χριστου οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτου.

10 Εἰ δε Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μεν σῶμα νεκρὸν διὰ ἁμαρτίαν, τὸ δε πνεῦμα ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.

11 Εἰ δε τὸ πνεῦμα του ἐγείραντος τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρων οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας Χριστὸν ἐκ νεκρων ζωοποιήσει και τὰ θνητὰ σώματα ὑμων διὰ του ἐνοικοῦντος αὐτου πνεύματος ἐν ὑμῖν.

12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοί, ὀφειλέται ἐσμεν οὐ τῇ σαρκὶ του κατὰ σάρκα ζῆν·

13 εἰ γαρ κατὰ σάρκα ζῆτε μελλετε ἀποθνῄσκειν· εἰ δε πνεύματι τὰς πράξεις του σώματος θανατοῦτε, ζήσεσθε.

14 Ὅσοι γαρ πνεύματι Θεου ἄγονται, οὗτοι υἱοὶ Θεου εἰσιν.

15 Οὐ γαρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ᾽ ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ Πατήρ.

16 Αὐτὸ το πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμων ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεου·

17 εἰ δε τέκνα, και κληρονόμοι· κληρονόμοι μεν Θεου, συγκληρονόμοι δε Χριστου· εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα και συνδοξασθῶμεν.

18 Λογίζομαι γαρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα του νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς.

19 Ἡ γαρ ἀποκαραδοκία της κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν των υἱων του Θεου ἀπεκδέχεται.

20 Τῇ γαρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλα διὰ τὸν ὑποτάξαντα, ἐφ᾽ ἐλπίδι

21 ὅτι και αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπο της δουλείας της φθορᾶς εἰς τὴν ἐλευθερίαν της δόξης των τέκνων του Θεου.

22 Οἴδαμεν γαρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει και συνωδίνει ἄχρι του νῦν·

23 οὐ μόνον δε, ἀλλα και αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν του πνεύματος ἔχοντες, ἡμεῖς και αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν του σώματος ἡμων.

24 Τῇ γαρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δε βλεπομένη οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γαρ βλέπει τις, τί και ἐλπίζει;

25 Εἰ δε ὃ οὐ βλέπομεν ἐλπίζομεν, δι᾽ ὑπομονης ἀπεκδεχόμεθα.

26 Ὡσαύτως δε και το πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμων· τὸ γαρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ οὐκ οἴδαμεν, ἀλλα αὐτὸ το πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει στεναγμοῖς ἀλαλήτοις·

27 ὁ δε ἐραυνων τὰς καρδίας οἶδε τί το φρόνημα του πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπερ ἁγίων.

28 Οἴδαμεν δε ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθόν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν·

29 ὅτι οὓς προέγνω, και προώρισε συμμόρφους της εἰκόνος του Υἱου αὐτου, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς·

30 οὓς δε προώρισε, τούτους και ἐκάλεσε· και οὓς ἐκάλεσε, τούτους και ἐδικαίωσε· οὓς δε ἐδικαίωσε, τούτους και ἐδόξασε.

31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπερ ἡμων, τίς καθ᾽ ἡμων;

32 Ὃς γε τοῦ ἰδίου Υἱου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλα ὑπερ ἡμων πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχι και σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;

33 Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτων Θεου; Θεὸς ὁ δικαιῶν·

34 τίς ὁ κατακρινων; Χριστὸς Ἰησοῦς ὁ ἀποθανων, μᾶλλον δε ἐγερθεὶς ἐκ νεκρων, ὃς και ἐστιν ἐν δεξιᾷ του Θεου, ὃς και ἐντυγχάνει ὑπερ ἡμων.

35 Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπο της ἀγάπης του Χριστου; θλῖψις ἢ στενοχωρία ἢ διωγμὸς ἢ λιμὸς ἢ γυμνότης ἢ κίνδυνος ἢ μάχαιρα;

36 Καθὼς γέγραπται ὅτι Ἕνεκεν σου θανατούμεθα ὅλην την ἡμέραν· ἐλογίσθημεν ὡς πρόβατα σφαγης.

37 Ἀλλ᾽ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ του ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

38 Πέπεισμαι γαρ ὅτι οὔτε θάνατος οὔτε ζωὴ οὔτε ἄγγελοι οὔτε ἀρχαὶ οὔτε ἐνεστῶτα οὔτε μέλλοντα οὔτε δυνάμεις

39 οὔτε ὕψωμα οὔτε βάθος οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δυνήσεται ἡμᾶς χωρίσαι ἀπο της ἀγάπης του Θεου της ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμων.

9 Ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, συμμαρτυρούσης μοι της συνειδήσεως μου ἐν πνεύματι ἁγίῳ,

2 ὅτι λύπη μοί ἐστι μεγάλη και ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου.

3 Ηὐχόμην γαρ ἀνάθεμα εἶναι αὐτὸς ἐγω ἀπο του Χριστου ὑπερ των ἀδελφων μου, των συγγενων μου κατὰ σάρκα,

4 οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία και ἡ δόξα και αἱ διαθῆκαι και ἡ νομοθεσία και ἡ λατρεία και αἱ ἐπαγγελίαι,

5 ὧν οἱ πατέρες, και ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς το κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

6 Οὐχ οἷον δε ὅτι ἐκπέπτωκε τὸ ῥῆμα του Θεου. Οὐ γαρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ οὗτοι Ἰσραήλ·

7 οὐδ᾽ ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραὰμ πάντες τέκνα, ἀλλ᾽ Ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα.

8 Τοῦτ᾽ ἔστι, οὐ τὰ τέκνα της σαρκὸς ταῦτα τέκνα του Θεου, ἀλλα τὰ τέκνα της ἐπαγγελίας λογίζεται εἰς σπέρμα.

9 Ἐπαγγελίας γαρ ὁ λόγος οὗτος· Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι, και ἔσται τῇ Σάρρᾳ υἱός.

10 Οὐ μόνον δε, ἀλλα και Ῥεβέκκα ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ του πατρὸς ἡμων·

11 μήπω γαρ γεννηθέντων μηδε πραξάντων τι ἀγαθὸν ἢ φαῦλον, ἵνα ἡ κατ᾽ ἐκλογὴν πρόθεσις του Θεου μένῃ,

12 οὐκ ἐξ ἔργων ἀλλ᾽ ἐκ του καλουντος, ἐρρέθη αὐτῇ ὅτι Ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι·

13 καθὼς γέγραπται, Τὸν Ἰακὼβ ἠγάπησα, τὸν δε Ἠσαῦ ἐμίσησα.

14 Τί οὖν ἐροῦμεν; μὴ ἀδικία παρὰ τῷ Θεῷ; Μὴ γενοιτο.

15 Τῷ γαρ Μωσεῖ λέγει, Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, και οἰκτιρήσω ὃν ἂν οἰκτίρω.

16 Ἄρα οὖν οὐ του θέλοντος οὐδε του τρέχοντος, ἀλλα του ἐλεοῦντος Θεου.

17 Λέγει γαρ ἡ γραφὴ τῷ Φαραὼ ὅτι Εἰς αὐτὸ το τοῦτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ την δύναμίν μου, και ὅπως διαγγελῇ το ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

18 Ἄρα οὖν ὃν θέλει ἐλεεῖ, ὃν δε θέλει σκληρύνει.

19 Ἐρεῖς μοι οὖν τί ἔτι μέμφεται; τῷ γαρ βουλήματι αὐτου τίς ἀνθέστηκε;

20 Ὦ ἄνθρωπε μενουνγε σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; μὴ ἐρεῖ τὸ πλασθὲν τῷ πλάσαντι, Τί με ἐποίησας οὕτως;

21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς του πηλου, ἐκ του αὐτου φυράματος ποιῆσαι ὃ μεν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δε εἰς ἀτιμίαν;

22 Εἰ δε θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι την ὀργὴν και γνωρίσαι το δυνατὸν αὐτου ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργης κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν,

23 ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον της δόξης αὐτου ἐπὶ σκεύη ἐλέους, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν,

24 οὓς και ἐκάλεσεν ἡμᾶς οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων ἀλλα και ἐξ ἐθνων;

25 Ὡς και ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει, Καλέσω τὸν οὐ λαόν μου λαόν μου, και τὴν οὐκ ἠγαπημένην ἠγαπημένην·

26 και ἔσται ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἐρρέθη αὐτοῖς, Οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεου ζῶντος.

27 Ἡσαΐας δε κράζει ὑπερ του Ἰσραήλ· Ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς των υἱων Ἰσραὴλ ὡς ἡ ἄμμος της θαλάσσης, το ὑπόλειμμα σωθήσεται·

28 λόγον γαρ συντελων και συντέμνων ποιήσει Κύριος ἐπὶ της γης.

29 Και καθὼς προείρηκεν Ἡσαΐας, Εἰ μὴ Κύριος Σαβαὼθ ἐγκατέλιπεν ἡμῖν σπέρμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενήθημεν και ὡς Γόμορρα ἂν ὡμοιώθημεν.

30 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὅτι ἔθνη τὰ μὴ διώκοντα δικαιοσύνην κατέλαβε δικαιοσύνην, δικαιοσύνην δε την ἐκ πίστεως·

31 Ἰσραὴλ δε διώκων νόμον δικαιοσύνης εἰς νόμον οὐκ ἔφθασε.

32 Διὰ τί; ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως ἀλλ᾽ ὡς ἐξ ἔργων νόμου· προσέκοψαν γαρ τῷ λίθῳ του προσκόμματος,

33 καθὼς γέγραπται, Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον προσκόμματος και πέτραν σκανδάλου· και ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.

10 Ἀδελφοί, ἡ μεν εὐδοκία της ἐμης καρδίας και ἡ δέησις ἡ πρὸς τὸν Θεὸν ὑπερ αὐτων εἰς σωτηρίαν.

2 Μαρτυρῶ γαρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεου ἔχουσιν, ἀλλ᾽ οὐ κατ᾽ ἐπίγνωσιν·

3 ἀγνοουντες γαρ την του Θεου δικαιοσύνην, και την ἰδίαν ζητουντες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ του Θεου οὐχ ὑπετάγησαν.

4 Τέλος γαρ νόμου Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι.

5 Μωσῆς γαρ γράφει την δικαιοσύνην την ἐκ του νόμου, ὅτι Ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

6 Ἡ δε ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει, Μὴ εἴπῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου, Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; τοῦτ᾽ ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν·

7 ἢ, Τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; τοῦτ᾽ ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρων ἀναγαγεῖν.

8 Ἀλλα τί λέγει; Ἐγγύς σου το ῥῆμα ἐστὶν ἐν τῷ στόματί σου και ἐν τῇ καρδίᾳ σου· τοῦτ᾽ ἔστι το ῥῆμα της πίστεως ὃ κηρύσσομεν·

9 ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, και πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρων, σωθήσῃ·

10 καρδίᾳ γαρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, στόματι δε ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Λέγει γαρ ἡ γραφή, Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ᾽ αὐτῷ οὐ καταισχυνθήσεται.

12 Οὐ γαρ ἐστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε και Ἕλληνος· ὁ γαρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτων εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν·

13 πᾶς γαρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται το ὄνομα Κυρίου σωθήσεται.

14 Πῶς οὖν ἐπικαλέσωνται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; πῶς δε πιστεύσωσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; πῶς δε ἀκούσωσι χωρὶς κηρύσσοντος;

15 Πῶς δε κηρύξωσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; καθὼς γέγραπται, Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες των εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, των εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλ᾽ οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ· Ἡσαΐας γαρ λέγει, Κύριε, τίς ἐπίστευσε τῇ ἀκοῇ ἡμων;

17 Ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοης, ἡ δε ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεου.

18 Ἀλλα λέγω, Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενουνγε εἰς πᾶσαν την γην ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτων, και εἰς τὰ πέρατα της οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτων.

19 Ἀλλα λέγω, Μὴ Ἰσραὴλ οὐκ ἔγνω; Πρῶτος Μωσῆς λέγει, Ἐγω παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ᾽ οὐκ ἔθνει, ἐπ᾽ ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.

20 Ἡσαΐας δε ἀποτολμᾷ και λέγει, Εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητουσιν, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσιν.

21 Πρὸς δε τὸν Ἰσραὴλ λέγει, Ὅλην την ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖρας μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα και ἀντιλέγοντα.

11 Λέγω οὖν, Μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτου; Μὴ γενοιτο· και γαρ ἐγω Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλης Βενιαμίν.

2 Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτου ὃν προέγνω. Ἢ οὐκ οἴδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ γραφή; ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ του Ἰσραήλ, λέγων,

3 Κύριε, τους προφήτας σου ἀπέκτειναν, τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν, κἀγω ὑπελείφθην μονος, και ζητοῦσι την ψυχήν μου.

4 Ἀλλα τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας, οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ.

5 Οὕτω οὖν και ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ᾽ ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.

6 Εἰ δε χάριτι, οὐκέτι ἐξ ἔργων, ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκέτι γίνεται χάρις.

7 Τί οὖν; ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν, ἡ δε ἐκλογὴ ἐπέτυχε, οἱ δε λοιποὶ ἐπωρώθησαν·

8 καθὼς γέγραπται,

γὰρ κρῖμα ἐξ ἑνὸς εἰς κατάκριμα· τὸ δὲ χάρισμα ἐκ πολλῶν παραπτωμάτων εἰς δικαίωμα.

17 Εἰ γὰρ τῷ τοῦ ἑνὸς παραπτώματι ὁ θάνατος ἐβασίλευσε διὰ τοῦ ἑνός, πολλῷ μᾶλλον οἱ τὴν περισσείαν τῆς χάριτος καὶ τῆς δωρεᾶς τῆς δικαιοσύνης λαμβάνοντες, ἐν ζωῇ βασιλεύσουσι διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Ἄρα οὖν ὡς δι' ἑνὸς παραπτώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς κατάκριμα· οὕτω καὶ δι' ἑνὸς δικαιώματος, εἰς πάντας ἀνθρώπους, εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19 Ὥσπερ γὰρ διὰ τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἁμαρτωλοὶ κατεστάθησαν οἱ πολλοί, οὕτω καὶ διὰ τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς δίκαιοι κατασταθήσονται οἱ πολλοί.

20 Νόμος δὲ παρεισῆλθεν ἵνα πλεονάσῃ τὸ παράπτωμα· οὗ δὲ ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ὑπερεπερίσσευσεν ἡ χάρις·

21 ἵνα ὥσπερ ἐβασίλευσεν ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θανάτῳ, οὕτω καὶ ἡ χάρις βασιλεύσῃ διὰ δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

μίσου τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ὑπὲρ ἁμαρτήσει· διατὶ τὸ κρῖμα, ἀπὸ ἑνὸς εἶναι εἰς κατακριμα· ἀμὴ τὸ χαρίσμα εἶναι εἰς δικαίωσιν ἀπὸ πολλῶν σφαλματων.

17 Διατὶ εἰ μὲ τὸ σφάλμα τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου ἐβασίλευσεν ὁ θάνατος διὰ μίσου ἐκείνου τοῦ ἑνὸς, πολλὰ περισσότεροι ἐκεῖνοι ὁποῦ περνοῦσι τὸν πλοῦτον τῆς δικαιοσύνης, θέλουσι βασιλεύσει εἰς τὴν ζωὴν διὰ τοῦ ἑνὸς Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καθὼς λοιπὸν διὰ μίσου ἑνὸς σφάλματος, ἦλθε τὸ κρῖμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς κατάκριμα· ἔτζι καὶ διὰ μίσου ἑνὸς δικαιώματος, ἦλθεν τὸ χάρισμα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους εἰς δικαίωσιν ζωῆς.

19 Καὶ καθὼς διὰ μίσου τῆς παρακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου οἱ πολλοὶ κατεστάθηκαν ἁμαρτωλοὶ, ἔτζι καὶ διὰ μέσου τῆς ὑπακοῆς τοῦ ἑνὸς ἀνθρώπου θέλουσι καταστᾶθῆ οἱ πολλοὶ δίκαιοι.

20 Καὶ νόμος ἐμβῆκε, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ ἁμαρτία· ἀμὴ ὁπου ἐπλεόνασεν ἡ ἁμαρτία, ἐπερισσευσεν ἡ χάρις παραπάνω.

21 Διὰ νὰ βασιλεύσῃ καὶ ἡ χάρις διὰ μίσου τῆς δικαιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ

καιοσύνης εἰς ζωὴν αἰώνιον, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας, ὡς καθὼς ἐβασίλευσεν καὶ ἡ ἁμαρτία εἰς τὸν θάνατον.

Κεφ. ϛ'. 6.

Τί οὖν ἐροῦμεν; ἐπιμενοῦμεν τῇ ἁμαρτίᾳ, ἵνα ἡ χάρις πλεονάσῃ;

2 Μὴ γένοιτο· οἵτινες ἀπεθάνομεν τῇ ἁμαρτίᾳ, πῶς ἔτι ζήσομεν ἐν αὐτῇ;

3 Ἢ ἀγνοεῖτε ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατον αὐτοῦ ἐβαπτίσθημεν;

4 Συνετάφημεν οὖν αὐτῷ διὰ τοῦ βαπτίσματος εἰς τὸν θάνατον· ἵνα ὥσπερ ἠγέρθη Χριστὸς ἐκ νεκρῶν διὰ τῆς δόξης τοῦ πατρός, οὕτω καὶ ἡμεῖς ἐν καινότητι ζωῆς περιπατήσωμεν.

5 Εἰ γὰρ σύμφυτοι γεγόναμεν τῷ ὁμοιώματι τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀναστάσεως ἐσόμεθα.

6 Τοῦτο γινώσκοντες, ὅτι ὁ παλαιὸς ἡμῶν ἄνθρωπος συνεσταυρώθη, ἵνα καταργηθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, τοῦ μηκέτι δουλεύειν ἡμᾶς τῇ ἁμαρτίᾳ.

7 Ὁ γὰρ ἀποθανὼν δεδικαίωται ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας.

Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; νὰ γενώμεθεν εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ πλεονάσῃ ἡ χάρις;

2 Μὴ γένοιτο· ἡμεῖς ὁποῦ ἀπεθάναμεν κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, πῶς θέλομεν ζήσει πλέον μέσα εἰς αὐτήν;

3 Ἢ δὲν ἐξεύρετε, ὅτι ὅσοι ἐβαπτίσθημεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, εἰς τὸν θάνατόν του ἐβαπτίσθημεν;

4 Διὰ μέσου τοῦ βαπτίσματος λοιπὸν ἐθάφτημεν μαζύ μὲ αὐτὸν εἰς τὸν θάνατον· διὰ νὰ περιπατήσωμεν καὶ ἡμεῖς εἰς καινότητα ζωῆς, καθὼς ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, διὰ μέσου τῆς δόξης τοῦ πατρός.

5 Διατὶ ἐὰν ἐνωθοῦμεν μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸ ὁμοίωμα τοῦ θανάτου του, θέλομεν (ἐνωθοῦμεν) καὶ εἰς τὸ ὁμοίωμα τῆς ἀναστάσεως του.

6 Γνωρίζοντες τοῦτο, ὅτι ὁ παλαιὸς μας ἄνθρωπος ἐσταυρώθη μαζύ μὲ τὸν Χριστόν, διὰ νὰ χαλασθῇ τὸ σῶμα τῆς ἁμαρτίας, νὰ μὴν δουλεύωμεν ἐμεῖς πλέον τὴν ἁμαρτίαν.

7 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀπέθανεν, ἐλευθερώθη ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

8 Εἰ δὲ ἀπεθάνομεν σὺν Χριστῷ, πιστεύομεν ὅτι καὶ συζήσομεν αὐτῷ·

9 Εἰδότες ὅτι Χριστὸς ἐγερθεὶς ἐκ νεκρῶν, οὐκέτι ἀποθνήσκει· θάνατος αὐτοῦ οὐκ ἔτι κυριεύει.

10 Ὃ γὰρ ἀπέθανε, τῇ ἁμαρτίᾳ ἀπέθανεν ἐφάπαξ· ὃ δὲ ζῇ, ζῇ τῷ Θεῷ.

11 Οὕτω καὶ ὑμεῖς λογίζεσθε, ἑαυτοὺς νεκροὺς μὲν εἶναι τῇ ἁμαρτίᾳ, ζῶντας δὲ τῷ Θεῷ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

12 Μὴ οὖν βασιλευέτω ἡ ἁμαρτία ἐν τῷ θνητῷ ὑμῶν σώματι, εἰς τὸ ὑπακούειν αὐτῇ ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις αὐτοῦ·

13 Μηδὲ παριστάνετε τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα ἀδικίας τῇ ἁμαρτίᾳ· ἀλλὰ παραστήσατε ἑαυτοὺς τῷ Θεῷ ὡς ἐκ νεκρῶν ζῶντας, καὶ τὰ μέλη ὑμῶν ὅπλα δικαιοσύνης τῷ Θεῷ.

14 Ἁμαρτία γὰρ ὑμῶν οὐ κυριεύσει· οὐ γάρ ἐστε ὑπὸ νόμον, ἀλλ' ὑπὸ χάριν.

15 Τί οὖν; ἁμαρτήσομεν, ὅτι οὐκ ἐσμὲν ὑπὸ νόμον,

8 Καὶ εἰ ἀποθάνομεν μετὰ τοῦ Χριστοῦ, πιστεύομεν ὅτι καὶ θέλομεν ζήσει μαζὺ μετ' αὐτοῦ·

9 Ἐξεύροντας νὰ ἐξεύρωμεν, ὅτι ὁποὺ ὁ Χριστὸς ἀνεστάθη ἐκ νεκρῶν, δὲν ἀποθνήσκει πλέον· ὁ θάνατος αὐτοῦ πλέον δὲν τὸν αὐθεντεύει.

10 Διατὶ καθὼς ἀπέθανεν, (ὁ Χριστὸς,) ἀπέθανε κατὰ τὴν ἁμαρτίαν, μίαν φορὰν· ἀμὴ καθὼς ζῇ, ζῇ εἰς τὸν Θεόν.

11 Τίτοιας λογῆς καὶ ἐσεῖς, λογαριάζετε τὸ λόγο σας νὰ εἶσθε νεκροὶ ὅσον εἰς τὴν ἁμαρτίαν, καὶ νὰ ζῆτε εἰς τὸν Θεόν, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

12 Ἂς μὴν βασιλεύῃ λοιπὸν ἡ ἁμαρτία εἰς τὸ θνητόν σας κορμί, εἰς τὸ νὰ ὑπακούετε τὴν ἁμαρτίαν εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ κορμιοῦ.

13 Μηδὲ νὰ παραδίνετε τὰ μέλη σας ἅρματα τῆς ἀδικίας εἰς τὴν ἁμαρτίαν· ἀλλὰ παραδέσατε τὸ λόγο σας εἰς τὸν Θεόν, ὡσὰν ὁποὺ ἐγεννήκετε ἀπὸ νεκροὺς ζωντανοί, καὶ τὰ μέλη σας ἅρματα δικαιοσύνης εἰς τὸν Θεόν.

14 Διατὶ ἡ ἁμαρτία δὲν θέλει σᾶς βασιλεύσει· ἐπειδὴ δὲν εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ ἀποκάτω εἰς τὴν χάριν.

15 Τί λοιπόν; νὰ ἁμαρτήσωμεν, διατὶ δὲν εἴμεσθεν ἀπο-

ἀλλ' ὑπὸ χάριν; Μὴ γένοιτο.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ᾧ παριστάνετε ἑαυτοὺς δούλους εἰς ὑπακοήν, δοῦλοί ἐστε ᾧ ὑπακούετε, ἤτοι ἁμαρτίας εἰς θάνατον, ἢ ὑπακοῆς εἰς δικαιοσύνην;

17 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ, ὅτι ἦτε δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ὑπηκούσατε δὲ ἐκ καρδίας εἰς ὃν παρεδόθητε τύπον διδαχῆς.

18 Ἐλευθερωθέντες δὲ ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, ἐδουλώθητε τῇ δικαιοσύνῃ.

19 Ἀνθρώπινον λέγω, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς ὑμῶν· ὥσπερ γὰρ παρέστησατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ ἀκαθαρσίᾳ καὶ τῇ ἀνομίᾳ εἰς τὴν ἀνομίαν· οὕτω νῦν παραστήσατε τὰ μέλη ὑμῶν δοῦλα τῇ δικαιοσύνῃ εἰς ἁγιασμόν.

20 Ὅτε γὰρ δοῦλοι ἦτε τῆς ἁμαρτίας, ἐλεύθεροι ἦτε τῇ δικαιοσύνῃ.

21 Τίνα οὖν καρπὸν εἴχετε τότε, ἐφ' οἷς νῦν ἐπαισχύνεσθε; τὸ γὰρ τέλος ἐκείνων, θάνατος.

22 Νυνὶ δὲ ἐλευθερωθέντες

κάτω εἰς τὸν νόμον, ἀλλὰ εἰς τὴν χάριν; Μὴ γένοιτο.

16 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ παραστήνετε τὸν λογισμόν σας δούλους εἰς τὴν ὑπακοήν του, εἶσθε δοῦλοι ἐκείνου ὁποῦ ὑπακούετε, ἢ τῆς ἁμαρτίας εἰς τὸν θάνατον, ἢ τῆς ὑπακοῆς εἰς τὴν δικαιοσύνην;

17 Ἀλλὰ δόξα σοι ὁ Θεός, ὅτι ἐσεῖς μὲν ἤσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἀμὴ ὑπακούσατε ἀπὸ καρδίας τὸν τύπον τῆς διδαχῆς, εἰς τὸν ὁποῖον ἐπαραδόθητε.

18 Καὶ ἔχοντας τὰ ἐλευθερωθῆκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, ἐδουλωθῆκετε εἰς τὴν δικαιοσύνην.

19 Ἀνθρωπίνως λαλῶ, διὰ τὴν ἀσθένειαν τῆς σαρκὸς σας· καθὼς λοιπὸν ἐπαραστήσατε τὰ μέλη σας δοῦλα τῆς ἀκαθαρσίας καὶ τῆς ἀνομίας εἰς τὸ νὰ κάμνετε ἀνομίαν· ἔτζι τῶρα παραστήσετε τὰ μέλη σας δοῦλα τῆς δικαιοσύνης εἰς ἁγιασμόν.

20 Διατὶ ὅταν ἤσθαν δοῦλοι τῆς ἁμαρτίας, ἤσθαν ἐλεύθεροι ἀπὸ τὴν δικαιοσύνην.

21 Ποῖον λοιπὸν καρπὸν εἴχετε τότε εἰς ἐκεῖνα τὰ πράγματα, εἰς τὰ ὁποῖα τῶρα ἐντρέπεσθε; διατὶ τὸ τέλος ἐκείνων τῶν πραγμάτων εἶναι θάνατος.

22 Ἀμὴ τῶρα ἔχοντας τὰ

ἀπὸ τῆς ἁμαρτίας, δεδουλωθέντες δὲ τῷ Θεῷ, ἔχετε τὸν καρπὸν ὑμῶν εἰς ἁγιασμόν· τὸ δὲ τέλος, ζωὴν αἰώνιον.

23 Τὰ γὰρ ὀψώνια τῆς ἁμαρτίας, θάνατος· τὸ δὲ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ζωὴ αἰώνιος ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

ἐλευθερωθῆκετε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν, καὶ τὰ δεδουλωθῆτε εἰς τὸν Θεόν, ἔχετε τὸν καρπὸν σας εἰς ἁγιασμόν· καὶ τὸ τέλος (ἔχετε) ζωὴν αἰώνιον.

23 Διατὶ ἡ πληρωμὴ τῆς ἁμαρτίας εἶναι θάνατος· ἀμὰ τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, εἶναι ζωὴ αἰώνιος εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κυριόν μας.

Κεφ. ζ. 7.

Ἢ ἀγνοεῖτε ἀδελφοί, (γινώσκουσι γὰρ νόμον λαλῶ,) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τοῦ ἀνθρώπου ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ;

2 Ἡ γὰρ ὕπανδρος γυνὴ τῷ ζῶντι ἀνδρὶ δέδεται νόμῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνήρ, κατήργηται ἀπὸ τοῦ νόμου τοῦ ἀνδρός.

3 Ἄρα οὖν ζῶντος τοῦ ἀνδρὸς, μοιχαλὶς χρηματίσει, ἐὰν γένηται ἀνδρὶ ἑτέρῳ· ἐὰν δὲ ἀποθάνῃ ὁ ἀνὴρ, ἐλευθέρα ἐστὶν ἀπὸ τοῦ νόμου· τοῦ μὴ εἶναι αὐτὴν μοιχαλίδα, γενομένην ἀνδρὶ ἑτέρῳ.

4 Ὥστε, ἀδελφοί μου, καὶ ὑμεῖς ἐθανατώθητε τῷ νόμῳ διὰ τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ· εἰς τὸ γενέσθαι ὑμᾶς ἑτέρῳ τῷ ἐκ νεκρῶν

Ἢ δὲν ἐξεύρετε, ἀδελφοὶ, (διατὶ ἐγὼ λαλῶ εἰς ἐκεῖνες ποὺ γνωρίζουσιν νόμον,) ὅτι ὁ νόμος κυριεύει τὸν ἄνθρωπον εἰς ὅσον χρόνον ζῇ;

2 Διατὶ ἡ γυναῖκα ἡ ὑπανδρευμένη, εἶναι δεμένη εἰς τὸν νόμον τοῦ ἀνδρὸς, ὅσον χρόνον αὐτὸς ζῇ· ἀμὰ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, ἐλευθερώθη ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν νόμον τοῦ ἀνδρός·

3 Ζωντανοῦ λοιπὸν τοῦ ἀνδρός της, ἐὰν σμιχθῇ μὲ ἄλλον ἄνδρα, γίνεται μοιχαλὶς· ἀμὰ ἂν ἀποθάνῃ ὁ ἄνδρας της, εἶναι ἐλευθερη ἀπὸ τὸν νόμον· τὸ νὰ μὴν εἶναι μοιχαλίδα, ἂν ὑπανδρευθῇ ἄλλον ἄνδρα.

4 Εἰς τόσον ὅπου καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοιμου, ἀπεθανατίσθητε ἀπὸ τὸν νόμον διὰ μέσου τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ διὰ νὰ ὑπανδρευθῆτε ἐσεῖς ἄλλον ἄνδρα, ἤγουν

ἐγερθέντι, ἵνα καρποφορήσωμεν τῷ Θεῷ.

5 Ὅτε γὰρ ἦμεν ἐν τῇ σαρκὶ, τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν τὰ διὰ τοῦ νόμου ἐνηργεῖτο ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, εἰς τὸ καρποφορῆσαι τῷ θανάτῳ·

6 Νυνὶ δὲ κατηργήθημεν ἀπὸ τοῦ νόμου, ἀποθανόντες ἐν ᾧ κατειχόμεθα· ὥστε δουλεύειν ἡμᾶς ἐν καινότητι πνεύματος, καὶ οὐ παλαιότητι γράμματος.

7 Τί οὖν ἐροῦμεν; ὁ νόμος ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν οὐκ ἔγνων εἰ μὴ διὰ νόμου· τήν τε γὰρ ἐπιθυμίαν οὐκ ἤδειν, εἰ μὴ ὁ νόμος ἔλεγεν· Οὐκ ἐπιθυμήσεις.

8 Ἀφορμὴν δὲ λαβοῦσα ἡ ἁμαρτία, διὰ τῆς ἐντολῆς, κατειργάσατο ἐν ἐμοὶ πᾶσαν ἐπιθυμίαν· χωρὶς γὰρ νόμου ἁμαρτία νεκρά·

9 Ἐγὼ δὲ ἔζων χωρὶς νόμου ποτέ· ἐλθούσης δὲ τῆς ἐντολῆς, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησεν·

10 Ἐγὼ δὲ ἀπέθανον· καὶ εὑρέθη μοι ἡ ἐντολὴ ἡ

ἐκείνου ὁ ὁποῖος ἀπέθανε ἐκ νεκρῶν, διὰ τὰ κάμωμεν καρπὸν τῷ Θεῷ.

5 Διατὶ ὅταν ἤμασταν εἰς τὴν σάρκα ἐνηργοῦνταν τὰ παθήματα τῶν ἁμαρτιῶν, ἐκεῖνα ἦταν διὰ τοῦ νόμου, εἰς τὰ μέλη μας, κάμνοντες καρπὸν θανατηφόρον·

6 Ἀμὴ τώρα ἐλευθερώθημεν ἀπὸ τὸν νόμον, ἐχάσαμεν καὶ νὰ ἀπεθάνωμεν ἐκεῖνο ὁποῦ ἐκρατούμεσθαν· διὰ νὰ δουλεύωμεν εἰς καινουργιότητα πνεύματος, καὶ ὄχι εἰς τὴν παλαιότητα τοῦ γράμματος.

7 Λοιπὸν τί θέλομεν εἰπῆ; ὁ νόμος εἶναι ἁμαρτία; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὴν ἁμαρτίαν· δὲν τὴν ἐγνώρισα, παρὰ διὰ μέσου τοῦ νόμου· διατὶ καὶ τὴν ἐπιθυμίαν δὲν τὴν ἤξευρα, νὰ εἶναι ἁμαρτία, αὐτὸ ἐλεγεν ὁ νόμος· Νὰ μὴ ἐπιθυμήσῃς.

8 Ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ἔχοντας νὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς, ἔκαμεν εἰς ἐμένα κάθε λογῆς ἐπιθυμίαν· διατὶ χωρὶς τὸν νόμον ἡ ἁμαρτία εἶναι νεκρή·

9 Καὶ ἐγὼ ἔνα καιρὸν χωρὶς τὸν νόμον ἔζων· ἀλλὰ ὅταν ἠλθεν ἡ ἐντολή, ἡ ἁμαρτία ἀνέζησε·

10 Καὶ ἐγὼ ἀπέθανα· καὶ ἡ ἐντολὴ (ὁποῦ ἐδόθη) εἰς ζω-

εἰς ζωὴν, αὐτὴ εἰς θάνατον.

11 Ἡ γὰρ ἁμαρτία ἀφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς, ἐξηπάτησε με, καὶ δι' αὐτῆς ἀπέκτεινεν.

12 Ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος· καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ οὖν ἀγαθὸν ἐμοὶ γέγονε θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία· ἵνα φανῇ ἁμαρτία διὰ τοῦ ἀγαθοῦ μοι κατεργαζομένη θάνατον, ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.

14 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγὼ δὲ σαρκινός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

15 Ὃ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω, τοῦτο πράσσω· ἀλλ' ὃ μισῶ, τοῦτο ποιῶ.

16 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, συμφημὶ τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

17 Νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ' αὐτὴ μου οἰκοῦσα ἁμαρτία.

11 Διότι ἡ ἁμαρτία ἐφορμὴν λαβοῦσα διὰ τῆς ἐντολῆς, με ἐξηπάτησε, καὶ δι' αὐτῆς, με ἀπέκτεινε.

12 Ὥστε ὁ μὲν νόμος ἅγιος· καὶ ἡ ἐντολὴ ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ ἀγαθὸν οὖν, ἐμοὶ ἐγένετο θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία, ἵνα φανῇ ἁμαρτία, διὰ τοῦ ἀγαθοῦ κατεργαζομένη μοι θάνατον· ἵνα γένηται καθ' ὑπερβολὴν ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία διὰ τῆς ἐντολῆς.

14 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι ὁ νόμος πνευματικός ἐστιν· ἐγὼ δὲ σαρκινός εἰμι, πεπραμένος ὑπὸ τὴν ἁμαρτίαν.

15 Ὃ γὰρ κατεργάζομαι, οὐ γινώσκω· οὐ γὰρ ὃ θέλω, τοῦτο πράσσω· ἀλλ' ὃ μισῶ, τοῦτο ποιῶ.

16 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω, τοῦτο ποιῶ, συμφημὶ τῷ νόμῳ ὅτι καλός.

17 Νυνὶ δὲ οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτὸ, ἀλλ' ἡ

11 Διατί ἡ ἁμαρτία ἐφωτήσασα διὰ πάρῃ ἀφορμὴν διὰ τῆς ἐντολῆς, με ἀπάτησε, καὶ διὰ μέσου αὐτῆς, με ἐθανάτωσεν.

12 Λοιπὸν ὁ μὲν νόμος εἶναι ἅγιος· καὶ ἡ ἐντολὴ εἶναι ἁγία καὶ δικαία καὶ ἀγαθή.

13 Τὸ ἀγαθὸν λοιπὸν, εἰς ἐμὲ ἔγινε θάνατος; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία εἰς ἐμὲ ἔγινε θάνατος· διὰ νὰ φανῇ πὼς εἶναι ἁμαρτία, κάμνουσα θάνατον εἰς ἐμὲ, διὰ μέσου τοῦ ἀγαθοῦ, διὰ νὰ γένῃ κατὰ πολλὰ ἁμαρτωλὸς ἡ ἁμαρτία, διὰ μέσου τῆς ἐντολῆς.

14 Διατὶ ἐξεύρομεν, ὅτι ὁ νόμος εἶναι πνευματικός, ἐμὴ ἐγὼ εἶμαι σαρκικός, πεπλημελημένος ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν.

15 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ κάμνω, δὲν τὸ γινώσκω· διατὶ δὲν κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ θέλω· ἀλλὰ κάμνω ἐκεῖνο ὁποῦ μισῶ.

16 Καὶ ἐὰν κάμνω ἐκεῖνο, ὁποῦ δὲν θέλω, συμφωνῶ μὲ τὸν νόμον, ὅτι εἶναι καλός.

17 Καὶ τώρα πλέον δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ

ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

18 Οἶδα γὰρ ὅτι οὐκ οἰκεῖ ἐν ἐμοί (τοῦτ' ἔστιν ἐν τῇ σαρκί μου) ἀγαθόν· τὸ γὰρ θέλειν παράκειταί μοι, τὸ δὲ κατεργάζεσθαι τὸ καλὸν, οὐχ ὑρίσκω.

19 Οὐ γὰρ ὃ θέλω, ποιῶ ἀγαθόν· ἀλλ' ὃ οὐ θέλω κακόν, τοῦτο πράσσω.

20 Εἰ δὲ ὃ οὐ θέλω ἐγὼ τοῦτο ποιῶ, οὐκέτι ἐγὼ κατεργάζομαι αὐτό, ἀλλ' ἡ οἰκοῦσα ἐν ἐμοὶ ἁμαρτία.

21 Εὑρίσκω ἄρα τὸν νόμον τῷ θέλοντι ἐμοὶ ποιεῖν τὸ καλὸν, ὅτι ἐμοὶ τὸ κακὸν παράκειται.

22 Συνήδομαι γὰρ τῷ νόμῳ τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

23 Βλέπω δὲ ἕτερον νόμον ἐν τοῖς μέλεσί μου ἀντιστρατευόμενον τῷ νόμῳ τοῦ νοός μου, καὶ αἰχμαλωτίζοντά με τῷ νόμῳ τῆς ἁμαρτίας τῷ ὄντι ἐν τοῖς μέλεσί μου.

24 Ταλαίπωρος ἐγὼ ἄνθρωπος· τίς με ῥύσεται ἐκ τοῦ σώματος τοῦ θανάτου τούτου;

25 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

ἁμαρτία ὅπου καλεῖται εἰς ἐμέ (τὸ κακόν).

18 Διατί ἐξεύρω ὅτι δὲν κατοικεῖ εἰς ἐμένα (τοῦτ' εἶναι εἰς τὴν σάρκα μου) τίποτες ἀγαθόν· διατὶ τὸ θέλειν ἔχω, ἀλλὰ τὸ κάμνω τὸ καλὸν, δὲν τὸ εὑρίσκω.

19 Διατὶ ἐγὼ δὲν κάμνω τὸ καλὸν ὁποῦ θέλω, ἀλλὰ τὸ κακὸν ὁποῦ δὲν θέλω, ἐκεῖνο κάμνω.

20 Καὶ ἂν ἐγὼ κάμνω ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον δὲν θέλω, δὲν τὸ κάμνω ἐγὼ ἐκεῖνο, ἀλλὰ ἡ ἁμαρτία ὁποῦ κατοικεῖ εἰς ἐμένα.

21 Εὑρίσκω λοιπὸν τὸν νόμον εἰς τοῦ λόγου μου, ὅταν θέλω νὰ κάμνω τὸ καλὸν, ὅτι εὑρίσκεται εἰς ἐμένα κακόν.

22 Διατὶ συγχαίρω εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ κατὰ τὸν μέσα ἄνθρωπον·

23 Ἀλλὰ βλέπω ἄλλον νόμον εἰς τὰ μέλη μου, ὁποῦ ἀντιστρατεύεται εἰς τὸν νόμον τοῦ νοός μου, καὶ ὁπού με σκλαβώνει εἰς τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας, ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὰ μέλη μου.

24 Ταλαίπωρος ἄνθρωπος ἐγώ· ποῖος θέλει με ἐλευθερώσει ἀπὸ τὸ σῶμα ἐτοῦτο τοῦ θανάτου;

25 Εὐχαριστῶ τὸν Θεὸν διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μας.

Ἄρα οὖν αὐτὸς ἐγὼ τῷ μὲν νοῒ δουλεύω νόμον Θεοῦ· τῇ δὲ σαρκὶ, νόμῳ ἁμαρτίας.

Λοιπὸν αὐτὸς ἐγὼ μὲ τὸν νοῦν δουλεύω τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ, ἀμὴ μὲ τὴν σάρκα, τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας.

Κεφ. η'. 8.

Οὐδὲν ἄρα νῦν κατάκριμα τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

Τῶρα λοιπὸν δὲν εἶναι κανένα κατάκριμα εἰς ἐκείνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν περιπατοῦσι κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

2 Ὁ γὰρ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἠλευθέρωσέ με ἀπὸ τοῦ νόμου τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

2 Διατὶ ὁ νόμος τοῦ πνεύματος τῆς ζωῆς, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, μὲ ἐλευθέρωσεν ἀπὸ τὸν νόμον τῆς ἁμαρτίας καὶ τοῦ θανάτου.

3 Τὸ γὰρ ἀδύνατον τοῦ νόμου ἐν ᾧ ἠσθένει διὰ τῆς σαρκὸς, ὁ Θεὸς τὸν ἑαυτοῦ υἱὸν πέμψας ἐν ὁμοιώματι σαρκὸς ἁμαρτίας, καὶ περὶ ἁμαρτίας, κατέκρινε τὴν ἁμαρτίαν ἐν τῇ σαρκὶ·

3 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν ἐδύνετον νὰ κάμῃ ὁ νόμος, εἰς τὸ ὁποῖον ἦτον ἀσθενὴς εἰς τὴν σάρκα, ὁ Θεὸς πέμποντας τὸν υἱόν του, μὲ ὁμοίωμα σάρκας ἁμαρτωλῆς, καὶ διὰ τὴν ἁμαρτίαν, ἐπατάκρινε τὴν ἁμαρτίαν εἰς τὴν σάρκα·

4 ἵνα τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου πληρωθῇ ἐν ἡμῖν τοῖς μὴ κατὰ σάρκα περιπατοῦσιν, ἀλλὰ κατὰ πνεῦμα.

4 Διὰ νὰ πληρωθῇ τὸ δικαίωμα τοῦ νόμου εἰς ἡμᾶς, ὁποῦ δὲν περιπατοῦμεν κατὰ τὴν σάρκα, ἀλλὰ κατὰ τὸ πνεῦμα.

5 Οἱ γὰρ κατὰ σάρκα ὄντες, τὰ τῆς σαρκὸς φρονοῦσιν· οἱ δὲ κατὰ πνεῦμα, τὰ τοῦ πνεύματος.

5 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι κατὰ τὴν σάρκα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τῆς σαρκὸς· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι κατὰ τὸ πνεῦμα, φρονοῦσι τὰ πράγματα τοῦ πνεύματος.

6 Τὸ γὰρ φρόνημα τῆς

6 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς

σαρκὸς, θάνατος· τὸ δὲ φρόνημα τοῦ πνεύματος, ζωὴ καὶ εἰρήνη.

7 Διότι τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, ἔχθρα εἰς Θεόν· τῷ γὰρ νόμῳ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑποτάσσεται· οὐδὲ γὰρ δύναται.

8 Οἱ δὲ ἐν σαρκὶ ὄντες, Θεῷ ἀρέσαι οὐ δύνανται.

9 Ὑμεῖς δὲ οὐκ ἐστὲ ἐν σαρκὶ, ἀλλ' ἐν πνεύματι, εἴπερ πνεῦμα Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν· εἰ δέ τις πνεῦμα Χριστοῦ οὐκ ἔχει, οὗτος οὐκ ἔστιν αὐτοῦ.

10 Εἰ δὲ Χριστὸς ἐν ὑμῖν, τὸ μὲν σῶμα νεκρὸν διὰ ἁμαρτίαν· τὸ δὲ πνεῦμα, ζωὴ διὰ δικαιοσύνην.

11 Εἰ δὲ τὸ πνεῦμα τοῦ ἐγείραντος Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν οἰκεῖ ἐν ὑμῖν, ὁ ἐγείρας τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σώματα ὑμῶν, διὰ τοῦ ἐνοικοῦντος αὐτοῦ πνεύματος ἐν ὑμῖν.

12 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, ὀφειλέται ἐσμὲν οὐ τῇ σαρκὶ, τοῦ κατὰ σάρκα ζῆν.

13 Εἰ γὰρ κατὰ σάρκα ζῆτε, μέλλετε ἀποθνήσκειν· εἰ δὲ πνεύματι τὰς πράξεις

σαρκὸς εἶναι θάνατος· ἀπὸ τὸ φρόνημα τοῦ πνεύματος, εἶναι ζωὴν καὶ εἰρήνην.

7 Διατὶ τὸ φρόνημα τῆς σαρκὸς, εἶναι ἔχθρα εἰς τὸν Θεόν· διατὶ δὲν ὑποτάσσεται εἰς τὸν νόμον τοῦ Θεοῦ· οὐτὲ δὲν ἠμπορεῖ.

8 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν σάρκα, δὲν ἠμπορεῖν νὰ ἀρέσουν τοῦ Θεοῦ.

9 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν εἴσθε σαρκικοί, ἀλλὰ πνευματικοί, ἂν τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικᾷ εἰς ἐσᾶς· ἀμὰν ἂν τινὰς δὲν ἔχει πνεῦμα Χριστοῦ, ἐκεῖνος δὲν εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἂν ὁ Χριστὸς εἶναι εἰς ἐσᾶς, τὸ μὲν κορμὶ εἶναι νεκρὸν, διὰ τὴν ἁμαρτίαν· ἀμὰ τὸ πνεῦμα εἶναι ζωὴ διὰ τὴν δικαιοσύνην.

11 Ἀμὴ καὶ ἂν ἐσεῖνον ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Ἰησοῦν ἐκ νεκρῶν κατοικᾷ εἰς ἐσᾶς, ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνάστησε τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν, θέλει ζωοποιήσει καὶ τὰ θνητὰ σας κορμία, διὰ μέσου τοῦ πνεύματός του ὁποῦ κατοικᾷ εἰς ἐσᾶς.

12 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χρεωσταὶ εἴμεσθεν ἡμεῖς, ὄχι εἰς τὴν σάρκα, νὰ ζοῦμεν σαρκικῶς.

13 Διατὶ ἂν ζῆτε σαρκικῶς, μέλλετε νὰ ἀποθάνετε· ἀμὰ ἂν θανατώνετε ταῖς πράξεις

τῷ σώματι θανατῶτι, ζη-

14 Ὅσοι γὰρ πνεύματι Θεοῦ ἄγονται, οὗτοί εἰσιν υἱοὶ Θεοῦ.

15 Οὐ γὰρ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υἱοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα συμμαρτυρεῖ τῷ πνεύματι ἡμῶν ὅτι ἐσμὲν τέκνα Θεοῦ.

17 Εἰ δὲ τέκνα κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δὲ Χριστοῦ· εἴπερ συμπάσχομεν, ἵνα καὶ συνδοξασθῶμεν.

18 Λογίζομαι γὰρ ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς

19 Ἡ γὰρ ἀποκαραδοκία τῆς κτίσεως τὴν ἀποκάλυψιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ ἀπεκδέχε-

20 Τῇ γὰρ ματαιότητι ἡ κτίσις ὑπετάγη, οὐχ ἑκοῦσα, ἀλλὰ διὰ τὸν ὑποτάξαν-

21 Ἐφ' ἐλπίδι, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις ἐλευθερωθήσεται ἀπὸ τῆς δουλείας τῆς

τοῦ κυρίου μὲ τὸ πνεῦμα, θέλει ζήσει.

14 Διατὶ ὅσοι (ἄνθρωποι) κυβερνῶνται μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, ἐκεῖνοι εἶναι υἱοὶ Θεοῦ.

15 Διατὶ δὲν ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλὰ ἐλάβετε πνεῦμα τῆς υἱοθεσίας, μὲ τὸ ὁποῖον κράζομεν, Ἀββᾶ ὁ πατήρ.

16 Αὐτὸ τὸ πνεῦμα εἷς τὸ πνεῦμά μας συμμαρτυρεῖ, ὅτι εἴμεσθε τέκνα τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ ἐὰν εἴμεσθε τέκνα, εἴμεσθε καὶ κληρονόμοι· κληρονόμοι μὲν τοῦ Θεοῦ, καὶ συγκληρονόμοι τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν πάσχομεν μαζὺ (μὲ τὸν Χριστὸν) διὰ νὰ δοξασθῶμεν μαζὺ μὲ αὐτόν.

18 Διατὶ λογαριάζω ὅτι τὰ παθήματα ἐκεῖνα τοῦ καιροῦ δὲν εἶναι ἄξια εἰς τὴν δόξαν ὁπού μέλλει νὰ ἀποκαλυφθῇ εἰς ἐμᾶς.

19 Διατὶ ἡ κτίσις ἀπαντίχει, ἐλπίζησα τὴν φανέρωσιν τῶν υἱῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Διατὶ ἡ κτίσις ὑποτάχθη εἰς τὴν ματαιότητα, ὄχι θεληματικὴ ἀλλὰ διὰ ἐκεῖνον ὁπού τὴν ὑπόταξεν (εἰς τὴν ματαιότητα ἐκείνην.)

21 Μὲ ἐλπίδα, ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ κτίσις θέλει ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν σκλαβιὰν τῆς φθορᾶς, εἰς

φθορας εἰς τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

22 Οἴδαμεν γὰρ ὅτι πᾶσα ἡ κτίσις συστενάζει καὶ συνωδίνει ἄχρι τοῦ νῦν.

23 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος ἔχοντες, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ ἐν ἑαυτοῖς στενάζομεν, υἱοθεσίαν ἀπεκδεχόμενοι, τὴν ἀπολύτρωσιν τοῦ σώματος ἡμῶν.

24 Τῇ γὰρ ἐλπίδι ἐσώθημεν· ἐλπὶς δὲ βλεπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς· ὃ γὰρ βλέπει τις, τί καὶ ἐλπίζει;

25 Εἰ δὲ ὃ οὐ βλέπομεν, ἐλπίζομεν, δι' ὑπομονῆς ἀπεκδεχόμεθα.

26 Ὡσαύτως δὲ καὶ τὸ Πνεῦμα συναντιλαμβάνεται ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν· τὸ γὰρ τί προσευξώμεθα καθὸ δεῖ, οὐκ οἴδαμεν, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα ὑπερεντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν στεναγμοῖς ἀλαλήτοις.

27 Ὁ δὲ ἐρευνῶν τὰς καρδίας, οἶδε τί τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι κατὰ Θεὸν ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἁγίων.

28 Οἴδαμεν δὲ ὅτι τοῖς ἀγαπῶσι τὸν Θεὸν, πάντα συνεργεῖ εἰς ἀγαθὸν, τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσιν.

τὴν ἐλευθερίαν τῆς δόξης τῶν τέκνων τοῦ Θεοῦ.

22 Διατὶ ἐξεύρομεν ὅτι ὅλη ἡ κτίσις ἀναστενάζει μαζὶ καὶ συμπονεῖ ἕως τώρα.

23 Καὶ ὄχι μόνον ἡ κτίσις, ἀλλὰ καὶ αὐτοὶ ἡμεῖς, ἔχοντας τὰ ὄχαμεν τὴν ἀπαρχὴν τοῦ πνεύματος, καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ (λέγω) ἀναστενάζομεν μέσα μας, ἀπαντιχαιόμενοι υἱοθεσίαν, τὴν ἐλευθέρωσιν τοῦ κορμιοῦ μας.

24 Διατὶ ἐμεῖς εἴμεθα τὴν ἐλπίδα ἐσώθημεν· καὶ ἡ ἐλπὶς ἡ βλεπομένη, δὲν εἶναι ἐλπίς· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ βλέπει κανεὶς, διατὶ τὸ ἐλπίζει πλιός;

25 Ἀμὴ ἐὰν ἐκεῖνο ὁποῦ δὲν βλέπομεν, ἐλπίζομεν, τὸ ἀπαντιχαιόμεθα μὲ ὑπομονήν.

26 Ὁμοίως καὶ τὸ Πνεῦμα βοηθεῖ εἰς ταῖς ἀσθενείαις μας· ὅτι δὲν ἐξεύρομεν τί νὰ προσευχηθοῦμεν, καθὼς πρέπει, ἀλλ' αὐτὸ τὸ Πνεῦμα παρακαλεῖ διὰ λόγου μας μὲ στεναγμοὺς ἀλαλήτους.

27 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐξετάζει ταῖς καρδίαις, ἐξεύρει τί εἶναι τὸ φρόνημα τοῦ Πνεύματος, ὅτι παρακαλεῖ διὰ τοὺς ἁγίους κατὰ Θεόν.

28 Καὶ ἐξεύρομεν, ὅτι εἰς τὰ πράγματα συνεργάσεται τὸ ἀγαθὸν, εἰς ἐκείνους ὁποῦ

τοῖς κατὰ πρόθεσιν κλητοῖς οὖσι.

29 Ὅτι οὓς προέγνω, καὶ προώρισε συμμόρφους τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ, εἰς τὸ εἶναι αὐτὸν πρωτότοκον ἐν πολλοῖς ἀδελφοῖς.

30 Οὓς δὲ προώρισε, τούτους καὶ ἐκάλεσε· καὶ οὓς ἐκάλεσε, τούτους καὶ ἐδικαίωσε· οὓς δὲ ἐδικαίωσε, τούτους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί οὖν ἐροῦμεν πρὸς ταῦτα; εἰ ὁ Θεὸς ὑπὲρ ἡμῶν, τίς καθ' ἡμῶν;

32 Ὃς γε τοῦ ἰδίου υἱοῦ οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ ὑπὲρ ἡμῶν πάντων παρέδωκεν αὐτόν, πῶς οὐχὶ καὶ σὺν αὐτῷ τὰ πάντα ἡμῖν χαρίσεται;

33 Τίς ἐγκαλέσει κατὰ ἐκλεκτῶν Θεοῦ; Θεὸς ὁ δικαιῶν.

34 Τίς ὁ κατακρινῶν; Χριστὸς ὁ ἀποθανών, μᾶλλον δὲ καὶ ἐγερθείς, ὃς καί ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, ὃς καὶ ἐντυγχάνει ὑπὲρ ἡμῶν.

35 Τίς ἡμᾶς χωρίσει ἀπὸ τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ; θλῖ-

ἀγαπῶσι τὸν Θεόν, οἱ σποῦδες εἶναι κεκλημένοι κατὰ τὴν πρόθεσίν του.

29 Ὅτι ἐκείνους ὅπου προεγνώρισεν (ὁ Θεὸς) αὐτοὺς καὶ προώρισε νὰ γενοῦν ὁμοιοι τῆς εἰκόνος τοῦ υἱοῦ του, διὰ νὰ εἶναι αὐτὸς πρωτότοκος ἀνάμεσα εἰς πολλοὺς ἀδελφούς.

30 Καὶ ἐκείνους ὁποὺ προώρισεν, ἐκείνους καὶ ἐκάλεσε· καὶ ἐκείνους ὁποὺ ἐκάλεσεν, ἐκείνους καὶ ἐδικαίωσε· καὶ ὅσους ἐδικαίωσεν, ἐκείνους καὶ ἐδόξασε.

31 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπὸν εἰς ἐτοῦτα; ἂν ὁ Θεὸς εἶναι διατ' ἡμᾶς, τίς θέλει ἠμπορεῖ νὰ ἐναντιωθῇ μας;

32 Ὁ ὁποῖος δὲν ἐφυχονοήθη τὸν ἴδιόν του υἱόν, ἀλλὰ διὰ ὅλους μᾶς τὸν ἐπαράδωκε, πῶς δὲν θέλει μᾶς χαρίσῃ μαζὺ μὲ αὐτὸν καὶ ὅλα τὰ πράγματα;

33 Τίς ἠμπορεῖ νὰ ἐγκαλέσῃ ἐναντία τῶν ἐκλεκτῶν τοῦ Θεοῦ; Ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ δικαιώνει.

34 Ποῖος εἶναι ὁποῦ κατακρίνει; Ὁ Χριστὸς εἶναι ὁποῦ ἀπέθανε, καὶ περισσότερον ἐσηκώθη καὶ ἀνέστη, ὁ ὁποῖος καὶ εἶναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, καὶ παρακαλεῖ διὰ λόγου μας.

35 Τίς θέλει μᾶς χωρίσει ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ;

ψις, ἡ στενοχωρία, ἡ διωγμος, ἡ λιμος, ἡ γυμνοτης, ἡ κίνδυνος, ἡ μάχαιρα;

36 (Καθως γεγραπται· Ὁτι ἕνεκά σου θανατουμεθα ὅλην τὴν ἡμέραν· ἐλογισθημεν ὡς πρόβατα σφαγῆς.)

37 Ἀλλ ἐν τουτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς.

38 Πεπεισμαι γαρ ὁτι οὔτε θάνατος, οὔτε ζωὴ, οὔτε ἄγγελοι, οὔτε ἀρχαὶ, οὔτε δυνάμεις, οὔτε ἐνεστῶτα, οὔτε μέλλοντα,

39 Οὐτε ὕψωμα, οὔτε βάθος, οὔτε τις κτίσις ἑτέρα δύνησεται ἡμας χωρίσαι ἀπὸ τῆς ἀγάπης, τοῦ Θεοῦ, της ἐν Χριστῷ Ἰησου τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

Θλῖψις, ἡ στενοχωρια, ἡ διωγμος, ἡ πεῖνα, ἡ γυμνοτης, ἡ κινδυνος, ἡ μάχαιρα;

36 (Καθως εἶναι γεγραμμένον· Ὁτι διὰ λόγου σου θανατωνόμεσθα καθ' ἡμέραν· ὡσαι πρόβατα τῆς σφαγῆς ἐλογισθήκαμεν.)

37 Ἀλλα μεταξυ αὐτων ὅλα ταῦτα ἡμεῖς ὑπερνικῶμεν διὰ μέσου ἐκείνου ὁπου μας ἀγαπησε.

38 Διατὶ βεβαιόνω ὅτι οὐδὲ θάνατος, οὐδὲ ζωὴ, καὶ ἄγγελοι, οὐδὲ ἀρχαὶ, οὐδὲ ἐξουσιαι, οὐδὲ τὰ παρόντα, οὐδὲ τὰ μέλλοντα,

39 Οὐδὲ ὕψος, οὐδὲ βάθος, οὐδὲ καμία ἄλλη κτίσις, θέλει δυνηθῆ νὰ μας χωρίσῃ ἀπὸ τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἡ ὁποία εἶναι εἰς τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν Χριστόν.

Κεφ. Θ'. 9.

Ἀληθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι, (συμμαρτυρούσης μοι τῆς συνειδησεώς μου ἐν Πνεύματι ἁγίῳ,)

2 Ὁτι λύπη μοι ἐστὶ μεγάλη, καὶ ἀδιάλειπτος ὀδύνη τῇ καρδίᾳ μου.

3 Ηὐχόμην γὰρ αὐτὸς ἐγὼ ἀνάθεμα εἶναι ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν μου τῶν συγγενῶν μου κατα σάρκα·

Ἀληθειαν λέγω εἰς Χριστὸν, καὶ δὲν ψεύδομαι, (ἐπειδὴ τὰς νὰ μὲ συμμαρτυρῇ ἡ συνειδησις μου εἰς Πνεῦμα ἅγιον,)

2 Ὅτι ἔχω μεγάλην λύπην, καὶ πανοτεινὸν πονον εἰς την καρδίαν μου.

3 Διατὶ αὐτὸς ἐγὼ ἐπιθυμουν νὰ εἶμαι χωρισμένος ἀπὸ τὸν Χριστὸν, διὰ τοὺς ἀδελφούς μου τοὺς συγγενεῖς μου κατα σάρκα·

4 Οἵτινές εἰσιν Ἰσραηλῖται, ὧν ἡ υἱοθεσία καὶ ἡ δόξα καὶ αἱ διαθῆκαι καὶ ἡ νομοθεσία καὶ ἡ λατρεία καὶ αἱ ἐπαγγελίαι·

5 Ὧν οἱ πατέρες, καὶ ἐξ ὧν ὁ Χριστὸς τὸ κατὰ σάρκα, ὁ ὢν ἐπὶ πάντων Θεὸς εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

6 Οὐχ οἷον δὲ ὅτι ἐκπέπτωκε τοῦτο ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· οὐ γὰρ πάντες οἱ ἐξ Ἰσραὴλ, οὗτοι Ἰσραήλ·

7 Οὐδ' ὅτι εἰσὶ σπέρμα Ἀβραάμ, πάντες τέκνα· ἀλλ' Ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα.

8 Τουτέστι, οὐ τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, ταῦτα τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐπαγγελίας, λογίζεται εἰς σπέρμα.

9 Ἐπαγγελίας γὰρ ὁ λόγος οὗτος· Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦτον ἐλεύσομαι, καὶ ἔσται τῇ Σάρρᾳ υἱός.

10 Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ Ῥεβέκκα, ἐξ ἑνὸς κοίτην ἔχουσα, Ἰσαὰκ τοῦ πατρὸς ἡμῶν.

4 Οἱ ὁποῖοι εἶναι Ἰσραηλῖται· τῶν ὁποίων εἶναι ἡ υἱοθεσία, καὶ ἡ δόξα, καὶ αἱ διαθῆκαι, καὶ ἡ νομοθεσία, καὶ ἡ λατρεία, καὶ τὰ ταξίματα·

5 Τῶν ὁποίων Ἰσραηλιτῶν εἶναι οἱ πατέρες, καὶ ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Χριστὸς, ὅσον εἰς τὴν σάρκα, ὁ ὁποῖος εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα Θεὸς εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

6 Καὶ δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ ἐξέπεσε ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ· διατὶ δὲν ἔχουν ὅλοι ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ, ἐκεῖνοι εἶναι καὶ Ἰσραηλῖται·

7 Οὐδὲ ὅτι εἶναι σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, εἶναι ὅλοι τέκνα τοῦ Ἀβραάμ· ἀλλὰ λέγει, Εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει κληθῇ τὸ σπέρμα σου.

8 Ἤγουν, δὲν τὰ τέκνα τῆς σαρκὸς, αὐτὰ εἶναι τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ· ἀλλὰ τὰ τέκνα τοῦ ταξίματος, λογαριάζονται πὼς εἶναι σπέρμα.

9 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ ταξίματος ἐτοῦτος εἶναι· Θέλω ἐλθῃ εἰς τὸν καιρὸν ἐτοῦτον, καὶ ἡ Σάρρα θέλει ἔχει υἱόν.

10 Καὶ δὲν μόνον ἐτοῦτο, (ὁποῦ εἴπαμεν,) ἀλλὰ καὶ ἡ Ῥεβέκκα, ἔχοντας τὰ συλλάβη ἀπὸ ἕνα, (ἤγουν,) τὸν πατέρα μας τὸν Ἰσαάκ, (τὰ ὁμοῖον εἴπεσι.)

11 Μηπω γαρ γενηθέντων, μηδε πραξάντων τι αγαθον ἢ κακὸν, ἵνα ἡ κατ' ἐκλογην τοῦ Θεοῦ πρόθεσις μένη, οὐκ ἐξ ἔργων, ἀλλ' ἐκ τοῦ καλοῦντος,

12 Ἐρρέθη αὐτῇ· Ὅτι ὁ μείζων δουλεύσει τῷ ἐλάσσονι.

13 Καθως γέγραπται· Τὸν Ἰακωβ ἠγάπησα, τὸν δὲ Ησαυ ἐμίσησα.

14 Τί οὖν ἐροῦμεν; Μὴ ἀδικία παρα τῷ Θεῷ; Μὴ γένοιτο.

15 Τῳ γαρ Μωσῇ λέγει· Ἐλεήσω ὃν ἂν ἐλεῶ, καὶ οἰκτειρήσω, ὃν ἂν οἰκτείρω.

16 Ἄρα οὖν οὐ τοῦ θέλοντος, οὐδὲ τοῦ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ ἐλεῶντος Θεοῦ.

17 Λέγει γαρ ἡ γραφὴ τῷ Φαραω· Ὅτι εἰς αὐτὸ τοῦτο ἐξήγειρά σε, ὅπως ἐνδείξωμαι ἐν σοὶ τὴν δύναμίν μου, καὶ ὅπως διαγγελῇ τὸ ὄνομά μου ἐν πάσῃ τῇ γῇ.

18 Ἄρα οὖν ὃν θέλει, ἐλεεῖ· ὃν δὲ θέλει, σκληρύνει.

19 Ἐρεῖς οὖν μοι· Τί ἔτι μέμφεται; τῷ βουλήματι αὐτοῦ τίς ἀνθέστηκε;

11 Διατι (ἀκόμι τότε πρὸ τὸ νὰ γενηθοῦν τα δύο παιδία, καὶ πρὸ τὸ νὰ κάμουν τίποτες καλὸν ἢ κακὸν, διὰ νὰ μένῃ ἡ πρόθεσις τοῦ Θεοῦ ὅπου εἶναι κατ' ἐκλογὴν, ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα, ἀλλ' ἀπ' ἐκεῖνον ὁπου καλεῖ,

12 Ελαλήθηκε αὐτῇ, (τῆς Ρεβέκκα·) Ὅτι ὁ μεγαλήτερος θέλει δουλεύσει τὸν μικρότερον.

13 Καθως εἶναι γεγραμμένον· Τὸν Ἰακωβ ἀγάπησα, καὶ τὸν Ησαυ ἐμίσησα.

14 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; Μήπως καὶ εἶναι ἀδικία εἰς τὸν Θεόν; Μὴ γένοιτο.

15 Διατὶ λέγει εἰς τὸν Μωσῆν· Θέλω ἐλεήσει, ἐκεῖνον ὁπου ἐλεῶ, καὶ θέλω σπλαγχνισθῆ, ἐκεῖνον ὁπου σπλαγχνίζομαι.

16 Ἄρα λοιπὸν δὲν τὸ θέλοντος εἶναι, οὐδὲ τὸ τρέχοντος, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ ὁπου κάμνει τὸ ἐλεῶ.

17 Διατὶ λέγει ἡ γραφὴ διὰ τὸν Φαραὼ· Ὅτι εἰς τοῦτο αὐτὸ σὲ ἐσήκωσα, διὰ νὰ δείξω εἰς ἐσένα τὴν δυναμίν μου, καὶ διὰ νὰ φημισθῇ τὸ ὄνομά μου εἰς ὅλην τὴν γῆν.

18 Ἐκεῖνον λοιπὸν τὸν ὁποῖον θέλει ὁ Θεός, ἐλεεῖ· καὶ ἐκεῖνον ὁπου θέλει, σκληρύνει.

19 Λοιπὸν θέλεις μου εἰπεῖ· Καὶ διατὶ ἀκόμι μεμφεται (ὁ Θεός;) διατὶ τίς ἐστάθηκε εἰς τὸ θέλημά του;

20 Μενοῦνγε, ὦ ἄνθρωπε, σὺ τίς εἶ ὁ ἀνταποκρινόμενος τῷ Θεῷ; Μὴ ἐρεῖ τὸ πλάσμα τῷ πλάσαντι· Τί με ἐποίησας οὕτως;

20 Ἀλλά, ὦ ἄνθρωπε, ποῖος εἶσαι σὺ ὅπου ἀνταποκρίνεσαι τὸν Θεόν; Μήνα λέγει τὸ πλάσμα εἰς ἐκεῖνον ὁπού τὸ ἔπλασε· Διατί μὲ ἔκαμες ἔτζι;

21 Ἢ οὐκ ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμεὺς τοῦ πηλοῦ, ἐκ τοῦ αὐτοῦ φυράματος ποιῆσαι, ὃ μὲν εἰς τιμὴν σκεῦος, ὃ δὲ εἰς ἀτιμίαν;

21 Ἢ δὲν ἔχει ἐξουσίαν ὁ κεραμιδᾶς, ἀπὸ τὴν αὐτὴν λάσπην νὰ κάμῃ, ἄλλο μὲν ἀγγεῖον εἰς τιμὴν, καὶ ἄλλο εἰς ἀτιμίαν;

22 Εἰ δὲ θέλων ὁ Θεὸς ἐνδείξασθαι τὴν ὀργὴν, καὶ γνωρίσαι τὸ δυνατὸν αὐτοῦ, ἤνεγκεν ἐν πολλῇ μακροθυμίᾳ σκεύη ὀργῆς κατηρτισμένα εἰς ἀπώλειαν;

22 Ἄμπ ἀπίσως καὶ ὁ Θεὸς θέλοντας νὰ δείξῃ τὴν ὀργήν του, καὶ νὰ κάμῃ νὰ γνωρίσουν τὴν δύναμίν του, ὑπόφερε μὲ πολλὴν μακροθυμίαν ἀγγεῖα τῆς ὀργῆς, κατασκευασμένα εἰς ἀπώλειαν;

23 Καὶ ἵνα γνωρίσῃ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ ἐπὶ σκεύη ἐλέους, ἃ προητοίμασεν εἰς δόξαν;

23 Καὶ διὰ νὰ κάμῃ γνώριμον τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, εἰς σκεύη ἐλέους, τὰ ὁποῖα προητοίμασεν εἰς δόξαν;

24 Οὓς καὶ ἐκάλεσεν ἡμᾶς, οὐ μόνον ἐξ Ἰουδαίων, ἀλλὰ καὶ ἐξ ἐθνῶν.

24 Τοὺς ὁποίους καὶ μᾶς ἐκάλεσεν, ὄχι μόνον ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη.

25 Ὡς καὶ ἐν τῷ Ὡσηὲ λέγει· Καλέσω τὸν οὐ λαόν μου, λαόν μου· καὶ τὴν οὐκ ἠγαπημένην, ἠγαπημένην.

25 Καθὼς λέγει καὶ εἰς τὸν Ὡσηέ· Ἐκεῖνον ὁπού δὲν εἶναι λαός μου, θέλω τὸν ὀνομάσει λαόν μου· καὶ ἐκείνην ὁπού δὲν εἶναι ἀγαπημένη, θέλω τὴν ὀνομάσει ἀγαπημένην.

26 Καὶ ἔσται, ἐν τῷ τόπῳ οὗ ἐρρέθη αὐτοῖς· Οὐ λαός μου ὑμεῖς, ἐκεῖ κληθήσονται υἱοὶ Θεοῦ ζῶντος.

26 Καὶ θέλει εἶσθαι, εἰς τὸν τόπον ἐκεῖνον ὁπού εἰλαλήθη εἰς αὐτούς· Ἐσεῖς δὲν εἶσθε λαός μου, ἐκεῖ θέλουσι καλεσθῆ οἱ υἱοὶ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

27 Ἡσαΐας δὲ κράζει ὑπὲρ τοῦ Ἰσραήλ· Ἐὰν ᾖ ὁ ἀριθμὸς

27 Καὶ ὁ Ἡσαΐας κράζει διὰ τὸν Ἰσραήλ· Ἐὰν ἦθελε

των υιων Ισραηλ ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ κατάλειμμα σωθησεται.

28 Λογον γαρ συντελων καὶ συντεμνων ἐν δικαιοσύνῃ, ὁτι λογον συντετμημενον ποιησει Κύριος ἐπὶ τῆς γης.

29 Καὶ καθως προειρηκεν Ησαΐας· Εἰ μη Κύριος Σαβαωθ ἐγκατελιπεν ἡμιν σπερμα, ὡς Σόδομα ἂν ἐγενηθημεν, καὶ ὡς Γομορρα ἂν ὡμοιωθημεν.

30 Τί οὖν ἐρουμεν; Ὁτι ἔθνη τὰ μη διωκοντα δικαιοσύνην, κατέλαβε δικαιοσύνη, δικαιοσύνη δὲ τὴν ἐκ πίστεως.

31 Ἰσραηλ δὲ διωκων νόμον δικαιοσύνης, εἰς νόμον δικαιοσύνης οὐκ ἔφθασε.

32 Διατί; Ὁτι οὐκ ἐκ πίστεως, ἀλλ' ὡς ἐξ ἐργων νόμου· προσεκοψαν γὰρ τῷ λίθῳ τῷ προσκόμματος·

33 Καθως γεγραπται· Ἰδου, τίθημι ἐν Σιων λιθον προσκόμματος, καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ πας ὁ πιστευων ἐπ' αὐτῳ, οὐ καταισχυνθησεται.

ἐσθαι ὁ ἀριθμὸς τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραηλ ὡσαν ὁ ἄμμος τῆς θαλάσσης, τὸ λείψανον θέλει σωθῆναι.

28 Διατὶ λογαριασμὸν θέλει συντέμει καὶ θέλει τελειώσει μὲ δικαιοσύνην, ὁτι θέλει κάμει ὁ Κύριος λογαριασμὸν συντομον ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

29 Καὶ καθὼς προεῖπεν ὁ Ησαΐας· Αἰ δὲ θέλει μᾶς ἄφησει ὁ Κύριος Σαβαωθ σπέρμα, θέλαμεν γένει ὡσαν τὰ Σόδομα, καὶ ὡσὰν τὰ Γομορρα θέλαμεν ὁμοιωθῆ.

30 Τί θέλομεν εἰπεῖ λοιπόν; Ὁτι τὰ ἔθνη ὁπου δὲν ἐκυνηγοῦσαν δικαιοσύνην, ἔφθασαν τὴν δικαιοσύνην, δικαιοσύνην (λέγω) ὁπου εἶναι ἀπὸ πίστιν.

31 Ἀλλὰ ὁ Ἰσραηλ κυνηγῶντας νόμου τῆς δικαιοσύνης, δὲν ἔφθασεν εἰς τὸν νόμον τῆς δικαιοσύνης.

32 Διατί; Ὁτι δὲν ἐζήτησε δικαιοσύνην ἀπὸ τὴν πίστιν, ἀλλα, ὡσὰν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· διατὶ ἐσκόνταψαν εἰς τὴν πέτραν τοῦ σκανδάλου·

33 Καθως εἶναι γεγραμμένον· Να, ὁπου βάλλω εἰς τὴν Σιων πέτραν σκοντάμματος καὶ πέτραν σκανδάλου· καὶ κάθε ἕνας ὁπου πιστεύει εἰς αὐτον, δὲν θέλει ἐντροπιασθῆ.

Κεφ. ι'. 10.

Α Διλφοὶ, ἡ μὲν εὐδοκία τῆς ἐμῆς καρδίας, καὶ ἡ δέησις πρὸς τὸν Θεὸν, ὑπὲρ τοῦ Ἰσραὴλ εἶναι εἰς σωτηρίαν.

2 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτοῖς ὅτι ζῆλον Θεοῦ ἔχουσιν, ἀλλ' οὐ κατ' ἐπίγνωσιν·

3 Ἀγνοοῦντες γὰρ τὴν τοῦ Θεοῦ δικαιοσύνην, καὶ τὴν ἰδίαν δικαιοσύνην ζητοῦντες στῆσαι, τῇ δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ οὐχ ὑπετάγησαν.

4 Τέλος γὰρ νόμου Χριστὸς, εἰς δικαιοσύνην παντὶ τῷ πιστεύοντι.

5 Μωσῆς γὰρ γράφει τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ τοῦ νόμου, ὅτι ὁ ποιήσας αὐτὰ ἄνθρωπος, ζήσεται ἐν αὐτοῖς.

6 Ἡ δὲ ἐκ πίστεως δικαιοσύνη οὕτω λέγει· Μὴ εἴπῃς ἐν καρδίᾳ σου· Τίς ἀναβήσεται εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν καταγαγεῖν.

7 Ἢ· Τίς καταβήσεται εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι Χριστὸν ἐκ νεκρῶν ἀναγαγεῖν.

8 Ἀλλὰ τί λέγει; Ἐγγύς σου τὸ ῥῆμά ἐστιν ἐν τῷ στόματί σου καὶ ἐν τῇ καρδίᾳ σου, τοῦτ'

Α Διλφοὶ, ἡ ἐπιθυμία τῆς ἐδικῆς μου καρδίας, καὶ ἡ παρακάλεσίς μου εἰς τὸν Θεὸν, διὰ τὸν Ἰσραὴλ εἶναι διὰ τὴν σωτηρίαν του.

2 Διατὶ τοὺς μαρτυρῶ ὅτι ἔχουσι ζῆλον Θεοῦ, ἀλλὰ ὄχι μὲ γνῶσιν·

3 Διατὶ ἔχοντας νὰ μὴν γνωρίζουσι τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ζητοῦσι νὰ στήσουσι τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐδικήν των, δὲν ὑποτάχθηκαν εἰς τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

4 Διατὶ τὸ τέλος τοῦ νόμου εἶναι ὁ Χριστὸς εἰς δικαιοσύνην, εἰς κάθε ἕνα ὁποὺ πιστεύει.

5 Διατὶ ὁ Μωϋσῆς γράφει τὴν δικαιοσύνην ὁποὺ εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, λέγοντας ὅτι ὁ ἄνθρωπος ὁποὺ κάμει αὐτὰ, θέλει ζήσει διὰ μέσα τους.

6 Ἀμὴ ἡ δικαιοσύνη ὁποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν, ἔτζι λέγει· Νὰ μὴν εἰπῇς μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου· Τίς θέλει ἀνέβῃ εἰς τὸν οὐρανόν; Τοῦτ' ἔστι νὰ κατεβάσῃ τὸν Χριστόν.

7 Ἢ· Τίς θέλει κατέβῃ εἰς τὴν ἄβυσσον; Τοῦτ' ἔστι νὰ ἀνεβάσῃ ἀπάνω τὸν Χριστὸν ἐκ νεκρῶν.

8 Ἀλλὰ τί λέγει; Ὁλόγυρα εἶναι σημα σου εἰς τὸ στόμα σου, καὶ εἰς τὴν καρδίαν σου, ἤτοι

ἐστι τὸ ῥῆμα τῆς πίστεως ὃ κηρύσσομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς ἐν τῷ στόματί σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς ἐν τῇ καρδίᾳ σου ὅτι ὁ Θεὸς αὐτὸν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, σωθήσῃ.

10 Καρδίᾳ γὰρ πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην· στόματι δὲ ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Πᾶς ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ καταισχυνθήσεται.

12 Οὐ γάρ ἐστι διαστολὴ Ἰουδαίου τε καὶ Ἕλληνος· ὁ γὰρ αὐτὸς Κύριος πάντων, πλουτῶν εἰς πάντας τοὺς ἐπικαλουμένους αὐτόν.

13 Πᾶς γὰρ ὃς ἂν ἐπικαλέσηται τὸ ὄνομα Κυρίου, σωθήσεται.

14 Πῶς οὖν ἐπικαλέσονται εἰς ὃν οὐκ ἐπίστευσαν; Πῶς δὲ πιστεύσουσιν οὗ οὐκ ἤκουσαν; Πῶς δὲ ἀκούσουσι χωρὶς κηρύσσοντος;

15 Πῶς δὲ κηρύξουσιν ἐὰν μὴ ἀποσταλῶσι; Καθὼς γέγραπται· Ὡς ὡραῖοι οἱ πόδες τῶν εὐαγγελιζομένων εἰρήνην, τῶν εὐαγγελιζομένων τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλ' οὐ πάντες ὑπήκουσαν τῷ εὐαγγελίῳ. Ἡσαΐας γὰρ τοῦ ὀλιγοστὸς τῆς πίστεως, τοῦ ὁποίου κηρύττομεν·

9 Ὅτι ἐὰν ὁμολογήσῃς μὲ τὸ στόμα σου Κύριον Ἰησοῦν, καὶ πιστεύσῃς μέσα εἰς τὴν καρδίαν σου, ὅτι ὁ Θεὸς τὸν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν, θέλεις σωθῇ.

10 Διατὶ μὲ τὴν καρδίαν πιστεύεται εἰς δικαιοσύνην, καὶ μὲ τὸ στόμα ὁμολογεῖται εἰς σωτηρίαν.

11 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· Κάθε ἀνθρωπος ὁποῦ πιστεύει εἰς αὐτὸν δὲν θέλει ἐντραπῆ.

12 Διατὶ δὲν εἶναι διαφορὰ Ἰουδαίου καὶ Ἕλληνος· διατὶ ὁ αὐτὸς εἶναι αὐθέντης ὅλων, καὶ σπλαγχνίζεται πλουσίως εἰς ὅλους, ὅσοι τὸν ἐπικαλοῦνται.

13 Διατὶ κάθε ὁποῖος ἂν ἐπικαλεσθῇ τὸ ὄνομα Κυρίου, θέλει σωθῇ.

14 Πῶς λοιπὸν ἠμποροῦν νὰ ἐπικαλεσθοῦν εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἐπίστευσαν; Καὶ πῶς θέλουσι πιστεύσει εἰς τὸν ὁποῖον δὲν ἄκουσαν; Καὶ πῶς θέλουσιν ἀκούσει χωρὶς κανένα νὰ κηρύσσῃ;

15 Καὶ πῶς θέλουσι κηρύξει ἐὰν δὲν σταλθοῦν; Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Πόσον εἶναι εὐμορφα τὰ ποδάρια ἐκείνων ὁποῦ εὐαγγελίζουσι τὴν εἰρήνην, ἐκείνων, λέγω, ὁποῦ εὐαγγελίζονται τὰ ἀγαθά.

16 Ἀλλὰ δὲν ὑπήκουσαν ὅλοι τὸ εὐαγγέλιον· διατὶ ὁ

λογω· Κύριε, τὴν πίστιν σου ἀκοὴν ἡμῶν;

17 Ἄρα ἡ πίστις ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ διὰ ῥήματος Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἤκουσαν; Μενοῦνγε εἰς πᾶσαν τὴν γῆν ἐξῆλθεν ὁ φθόγγος αὐτῶν, καὶ εἰς τὰ πέρατα τῆς οἰκουμένης τὰ ῥήματα αὐτῶν.

19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ οὐκ ἔγνω Ἰσραήλ; Πρῶτος Μωσῆς λέγει· Ἐγὼ παραζηλώσω ὑμᾶς ἐπ' οὐκ ἔθνει, ἐπ' ἔθνει ἀσυνέτῳ παροργιῶ ὑμᾶς.

20 Ἡσαΐας δὲ ἀποτολμᾷ, καὶ λέγει· Εὑρέθην τοῖς ἐμὲ μὴ ζητοῦσι, ἐμφανὴς ἐγενόμην τοῖς ἐμὲ μὴ ἐπερωτῶσι.

21 Πρὸς δὲ τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν ἐξεπέτασα τὰς χεῖράς μου πρὸς λαὸν ἀπειθοῦντα καὶ ἀντιλέγοντα.

Ἡσαΐας λέγει· Κύριε, τίς ἐπίστευσεν εἰς τὸ κήρυγμά μας;

17 Ἡ πίστις λοιπὸν εἶναι ἐξ ἀκοῆς· ἡ δὲ ἀκοὴ εἶναι διὰ μέσου τοῦ λόγου τοῦ Θεοῦ.

18 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ τὸ δὲν ἄκουσαν; Βεβαίως εἰς ὅλην τὴν γῆν ἐβγῆκεν ἡ βοή των, καὶ εἰς ταῖς ἄκραις τῆς οἰκουμένης τὰ λόγια των.

19 Ἀλλὰ λέγω· Μὴ τὸ δὲν ἐγνώρισεν ὁ Ἰσραήλ; Πρῶτος ὁ Μωϋσῆς λέγει· Ἐγὼ θέλω σας παρακινήσει εἰς φθόνον, διὰ μέσου ἑνὸς ἔθνους ὄχι δὲν εἶναι ἔθνος μου, μὲ ἔθνος, λέγω, ἀσύνετον θέλω σας παρακινήσει εἰς ὀργήν.

20 Καὶ ὁ Ἡσαΐας ἀπετόλμα, καὶ λέγει· Εὑρέθην εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν μὲ ἐζητοῦσαν, ἐφανερώθηκα εἰς ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐρωτοῦσαν διὰ λόγου μου.

21 Καὶ εἰς τὸν Ἰσραὴλ λέγει· Ὅλην τὴν ἡμέραν εἶχα ξαπλωμένα τὰ χέρια μου εἰς λαὸν ὁποῦ δὲν πείθεται καὶ ἀντιλέγει.

Κεφ. ια'. 11.

Λέγω οὖν· Μὴ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ; Μὴ γένοιτο· καὶ γὰρ ἐγὼ Ἰσραηλίτης εἰμί, ἐκ σπέρματος Ἀβραάμ, φυλῆς Βενιαμίν.

2 Οὐκ ἀπώσατο ὁ Θεὸς τὸν λαὸν αὐτοῦ ὃν προέγνω. Ἢ οὐκ

Λέγω λοιπόν· Μήπως ὁ Θεὸς ἀπέρριψε τὸν λαόν του; Μὴ γένοιτο· διατὶ καὶ ἐγὼ εἶμαι Ἰσραηλίτης, ἀπὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμίν.

2 Δὲν ἀπόβαλλεν ὁ Θεὸς τὸν λαόν του τὸν ὁποῖον προεγν-

οἴδατε ἐν Ἠλίᾳ τί λέγει ἡ γραφή, ὡς ἐντυγχάνει τῷ Θεῷ κατὰ τοῦ Ἰσραήλ, λέγων·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἀπέκτειναν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου κατέσκαψαν· κἀγὼ ὑπελείφθην μόνος, καὶ ζητοῦσι τὴν ψυχήν μου.

4 Ἀλλὰ τί λέγει αὐτῷ ὁ χρηματισμός; Κατέλιπον ἐμαυτῷ ἑπτακισχιλίους ἄνδρας οἵτινες οὐκ ἔκαμψαν γόνυ τῇ Βάαλ.

5 Οὕτως οὖν καὶ ἐν τῷ νῦν καιρῷ λεῖμμα κατ' ἐκλογὴν χάριτος γέγονεν.

6 Εἰ δὲ χάριτι, οὐκ ἔτι ἐξ ἔργων· ἐπεὶ ἡ χάρις οὐκ ἔτι γίνεται χάρις· εἰ δὲ ἐξ ἔργων, οὐκ ἔτι ἐστὶ χάρις· ἐπεὶ τὸ ἔργον οὐκ ἔτι ἐστὶν ἔργον.

7 Τί οὖν; Ὃ ἐπιζητεῖ Ἰσραήλ, τοῦτο οὐκ ἐπέτυχεν· ἡ δὲ ἐκλογὴ ἐπέτυχεν, οἱ δὲ λοιποὶ ἐπωρώθησαν.

8 (Καθὼς γέγραπται· Ἔδωκεν αὐτοῖς ὁ Θεὸς πνεῦμα κατανύξεως, ὀφθαλμοὺς τοῦ μὴ βλέπειν, καὶ ὦτα τοῦ μὴ ἀκούειν,) ἕως τῆς σήμερον ἡμέρας.

9 Καὶ Δαβὶδ λέγει· Γενηθήτω ἡ τράπεζα αὐτῶν εἰς

ωρισι. Ἡ δὲ ἐξείρηται τί λέγει ἡ γραφή, εἰς (τὴν ἱστορίαν του) Ἠλίαν, πῶς αὐτὸς συντυγχάνει εἰς τὸν Θεὸν ἐναντίον τοῦ Ἰσραήλ, λέγοντας·

3 Κύριε, τοὺς προφήτας σου ἐπότωσαν, καὶ τὰ θυσιαστήριά σου ἔχαλασαν· καὶ ἐγὼ ἀπομεῖνα μοναχός, καὶ γυρεύουν νὰ πάρουν τὴν ζωήν μου.

4 Ἀλλὰ τί τοῦ λέγει ἡ ἀπόκρισις τοῦ Θεοῦ; Ἄφησα διὰ λογοῦ μου ἑπτὰ χιλιάδες ἄνδρες, ὁποὺ δὲν ἐγονάτισαν εἰς τὸν Βάαλ.

5 Ἔτζι λοιπὸν καὶ εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν ἔμεινε λίψανον κατ' ἐκλογὴν χάριτος.

6 Καὶ ἂν εἶναι ἀπὸ τὴν χάριν, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὰ ἔργα· διατὶ ἀλλέως, ἡ χάρις δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἀμὰ ἂν εἶναι ἀπὸ τὰ ἔργα, δὲν εἶναι πλέον χάρις· ἀλλέως τὸ ἔργον, δὲν εἶναι πλέον ἔργον.

7 Τί λοιπόν; Ἐκεῖνο ὁποῦ ζητᾶ ὁ Ἰσραήλ, δὲν τὸ ἐπέτυχεν· ἀμὰ οἱ διαλεγμένοι τὸ ἐπέτυχαν, καὶ οἱ ἄλλοι ἐπλακώθησαν·

8 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἔδωκεν τοὺς ὁ Θεὸς πνεῦμα ξημωραμῆς, μάτια νὰ μὴν βλέπουν, καὶ αὐτία νὰ μὴν ἀκούουν,) ἕως τὴν σημερινὴν ἡμέραν.

9 Καὶ ὁ Δαβὶδ λέγει· Ἂς γένῃ ἡ τράπεζα τους εἰς

παγίδα, καὶ εἰς θήραν, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταπόδομα αὐτοῖς.

10 Σκοτισθήτωσαν οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτῶν τοῦ μὴ βλέπειν· καὶ τὸν νῶτον αὐτῶν διαπαντὸς συγκαμψον.

11 Λέγω οὖν, μὴ ἔπταισαν ἵνα πέσωσι; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τῷ αὐτῶν παραπτώματι ἡ σωτηρία τοῖς ἔθνεσιν, εἰς τὸ παραζηλῶσαι αὐτούς.

12 Εἰ δὲ τὸ παράπτωμα αὐτῶν πλοῦτος κόσμου, καὶ τὸ ἥττημα αὐτῶν πλοῦτος ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα αὐτῶν;

13 Ὑμῖν γὰρ λέγω τοῖς ἔθνεσιν, ἐφ' ὅσον μέν εἰμι ἐγὼ ἐθνῶν ἀπόστολος, τὴν διακονίαν μου δοξάζω·

14 εἴ πως παραζηλώσω μου τὴν σάρκα, καὶ σώσω τινὰς ἐξ αὐτῶν.

15 Εἰ γὰρ ἡ ἀποβολὴ αὐτῶν, καταλλαγὴ κόσμου· τίς ἡ πρόσληψις, εἰ μὴ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

16 Εἰ δὲ ἡ ἀπαρχὴ ἁγία, καὶ τὸ φύραμα· καὶ εἰ ἡ ῥίζα ἁγία, καὶ οἱ κλάδοι.

17 Εἰ δέ τινες τῶν κλάδων ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ ἀγριέλαιος ὢν ἐνεκεντρίσθης ἐν αὐτοῖς, καὶ συγκοινωνὸς

παγίδα, καὶ εἰς βρόχον, καὶ εἰς σκάνδαλον, καὶ εἰς ἀνταμοιβὴν τοῖς.

10 Ἂς σκοτισθῶσι τὰ μάτια τους νὰ μὴ βλέπωσι· καὶ τὴν ῥάχιν τους καμπυργιασμένην πάντοτε.

11 Λέγω λοιπόν, μήτε ἔπταισαν, διὰ νὰ πέσωσι; Μὴ γένοιτο· ἀλλὰ τὸ πίσωμα αὐτῶν ἔγινε σωτηρία εἰς τὰ ἔθνη, νὰ παρακινηθῶσιν ἐκεῖνοι εἰς ζηλίαν.

12 Καὶ ἐὰν τὸ πίσωμα αὐτῶν εἶναι πλοῦτος τοῦ κόσμου, καὶ τὸ ὑλάττωμα τους εἶναι πλοῦτος τῶν ἐθνῶν, πόσῳ μᾶλλον τὸ πλήρωμα τους;

13 Διατί ἐγὼ λέγω εἰς ἐσᾶς τὰ ἔθνη, εἰς ὅσον εἶμαι ἐγὼ ἀπόστολος ἐθνῶν, τιμῶ τὴν ὑπηρεσίαν μου.

14 Ἴσως καὶ παρακινήσω εἰς ζηλίαν τὴν σάρκα μου, καὶ σώσω μερικοὺς ἀπ' αὐτούς.

15 Διατί ἐὰν ἡ ἀποβολὴ τους εἶναι φιλίωσις τοῦ κόσμου· ποία θέλει εἶσθαι ἡ δεξίωσις τους, ἢ παρὰ ζωὴ ἐκ νεκρῶν;

16 Καὶ ἐὰν ἡ ἀπαρχὴ εἶναι ἁγία, καὶ τὸ ζύμωμα εἶναι ἅγιον· καὶ ἐὰν ἡ ῥίζα εἶναι ἁγία, καὶ τὰ κλαδία εἶναι ἅγια.

17 Ἀμὴ ἀπίσως καὶ κάποια ἀπὸ τὰ κλαδία ἐσυντρίφθηκαν, καὶ ἐσὺ ὄντας ἀγριελαῖα ἐνεκεντρίσθης εἰς

τῆς ῥίζης καὶ τῆς πιότητος τῆς ἐλαίας ἐγένου,

18 Μὴ κατακαυχῶ τῶν κλάδων· εἰ δὲ κατακαυχᾶσαι, οὐ σὺ τὴν ῥίζαν βαστάζεις, ἀλλὰ ἡ ῥίζα σέ.

19 Ἐρεῖς οὖν· Ἐξεκλάσθησαν οἱ κλάδοι, ἵνα ἐγὼ ἐγκεντρισθῶ.

20 Καλῶς· τῇ ἀπιστίᾳ ἐξεκλάσθησαν, σὺ δὲ τῇ πίστει ἕστηκας· μὴ ὑψηλοφρόνει, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς τῶν κατὰ φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μήπως οὐδὲ σοῦ φείσηται.

22 Ἴδε οὖν χρηστότητα καὶ ἀποτομίαν Θεοῦ· ἐπὶ μὲν τοὺς πεσόντας, ἀποτομίαν· ἐπὶ δὲ σέ, χρηστότητα, ἐὰν ἐπιμείνῃς τῇ χρηστότητι· ἐπεὶ καὶ σὺ ἐκκοπήσῃ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι δέ, ἐὰν μὴ ἐπιμείνωσι τῇ ἀπιστίᾳ, ἐγκεντρισθήσονται· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς πάλιν ἐγκεντρίσαι αὐτούς.

24 Εἰ γὰρ σὺ ἐκ τῆς κατὰ φύσιν ἐξεκόπης ἀγριελαίου, καὶ παρὰ φύσιν ἐνεκεντρίσθης εἰς καλλιέλαιον, πόσῳ μᾶλλον, οὗτοι οἱ κατὰ φύσιν, ἐγκεντρισθήσονται τῇ ἰδίᾳ ἐλαίᾳ;

25 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς

τῶν τόπων τῆς, καὶ ἐγένου συγκοινωνὸς τῆς ῥίζης καὶ τῆς ὑγρότητος τῆς ἐλαίας,

18 Μὴ καυχᾶσαι ἐκείνων τῶν κλάδων· καὶ ἐὰν κατακαυχᾶσαι, ἐσὺ δὲν βαστᾶς τὴν ῥίζαν, ἀλλὰ ἡ ῥίζα βαστᾶ ἐσένα.

19 Θέλεις εἰπεῖ λοιπόν· Ἐξεκόπησαν τὰ κλαδία, διὰ νὰ ἐγκεντρισθῶ ἐγώ.

20 Καλὰ (λέγεις·) διὰ τὴν ἀπιστίαν τους ἐξεκόπησαν, [illegible] κενοδοξίας λοιπόν, ἀλλὰ φοβοῦ.

21 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἐψήφισε τὰ φυσικὰ κλαδία, μήπως καὶ δὲν ψηφίσῃ σέσε ἐσένα.

22 Ἴδες λοιπὸν καλωσύνην καὶ ἀποτομίαν τοῦ Θεοῦ· εἰς ἐκείνους μὲν ἔπεσαν, ἀποτομίαν· εἰς ἐσένα ἐσένα, καλωσύνην, ἐὰν γαθῇς εἰς τὴν καλωσύνην· εἰ δὲ μή, καὶ ἐσὺ θέλεις ἀποκοπῆ.

23 Καὶ ἐκεῖνοι, ἂν δὲν ἀπομείνουν εἰς τὴν ἀπιστίαν, θέλουσι ἐγκεντρισθῆ· διατὶ ὁ Θεὸς ἠμπορεῖ νὰ ἐγκεντρίσῃ πάλιν νὰ τους ἐγκεντρίσῃ.

24 Διατὶ ἐὰν ἐσὺ ἐξεκόπης ἀπὸ τὴν φυσικὴν ἀγριελαίαν, καὶ ἐγκεντρίσθης ἔξω ἀπὸ τὴν φύσιν σου εἰς καλὴν ἐλαίαν, πόσῳ μᾶλλον ἐκεῖνοι οἱ φυσικοὶ, θέλουσι ἐγκεντρισθῆ εἰς τὴν ἰδίαν τους ἐλαίαν;

25 Διατὶ ἐγὼ δὲν θέλω,

ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, τὸ μυστήριον τοῦτο, (ἵνα μὴ ἦτε παρ' ἑαυτοῖς φρόνιμοι,) ὅτι πώρωσις ἀπὸ μέρους τῷ Ἰσραὴλ γέγονεν, ἄχρις οὗ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν εἰσέλθῃ.

26 Καὶ οὕτω πᾶς Ἰσραὴλ σωθήσεται, καθὼς γέγραπται· Ἥξει ἐκ Σιὼν ὁ ῥυόμενος, καὶ ἀποστρέψει ἀσεβείας ἀπὸ Ἰακώβ.

27 Καὶ αὕτη αὐτοῖς ἡ παρ' ἐμοῦ διαθήκη, ὅταν ἀφέλωμαι τὰς ἁμαρτίας αὐτῶν.

28 Κατὰ μὲν τὸ εὐαγγέλιον, ἐχθροὶ δι' ὑμᾶς· κατὰ δὲ τὴν ἐκλογήν, ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας.

29 Ἀμεταμέλητα γὰρ τὰ χαρίσματα καὶ ἡ κλῆσις τοῦ Θεοῦ.

30 Ὥσπερ γὰρ καὶ ὑμεῖς ποτε ἠπειθήσατε τῷ Θεῷ, νῦν δὲ ἐλεήθητε τῇ τούτων ἀπειθείᾳ.

31 Οὕτω καὶ οὗτοι νῦν ἠπείθησαν τῷ ὑμετέρῳ ἐλέει, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐλεηθῶσι.

32 Συνέκλεισε γὰρ ὁ Θεὸς τοὺς πάντας εἰς ἀπείθειαν, ἵνα τοὺς πάντας ἐλεήσῃ.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ

ἀδελφοὶ, νὰ μὴν γνωρίζητε ἐσεῖς τὸ μυστήριον ἐτοῦτο, (διὰ νὰ μὴν εἶσθε φρόνιμοι εἰς τὸν λόγον σας,) ὅτι τυφλάγερα μερικὸς ἐγίνεν εἰς τὸν Ἰσραὴλ, ἕως ὁποὺ νὰ ἔμβῃ τὸ πλήρωμα τῶν ἐθνῶν.

26 Καὶ ἔτζι θέλει σωθῇ ὁλόκληρος ὁ Ἰσραὴλ, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Θέλει ἐλθῃ ἀπὸ τὴν Σιὼν ἐκεῖνος ὁποὺ ἐλευθερώνει, καὶ θέλει ἀποδιώξει ταῖς ἀσεβείαις ἀπὸ τὸν Ἰακώβ.

27 Καὶ ἐτοῦτη εἶναι ἡ διαθήκη ἀπὸ λόγου μου εἰς αὐτοὺς, ὅταν ἀφαιρίσω ταῖς ἁμαρτίαις τους.

28 Ἐκεῖνοι λοιπὸν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον, εἶναι ἐχθροὶ διὰ λόγου σας· ἀμὴ κατὰ τὴν ἐκλογὴν, εἶναι ἀγαπητοὶ διὰ τοὺς πατέρας.

29 Διατὶ τὰ χάρισματα καὶ τὸ κάλεσμα τοῦ Θεοῦ εἶναι πράγματα ἀμεταμέλητα.

30 Καὶ καθὼς καὶ ἐσεῖς ἐνα καιρὸν ἐγίνητε ἀπειθεῖς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τώρα διὰ τὴν ἀπείθειαν ἐτούτων ἐλεηθήκετε.

31 Ἔτζι καὶ ἐτοῦτοι τώρα ἐγίνηκαν ἀπειθεῖς, διὰ νὰ ἐλεηθοῦσι καὶ αὐτοὶ μὲ τὸ ἔλεός σας, ὁποὺ ἐσεῖς ἐλεηθήκετε (ἀπὸ τὸν Θεόν.)

32 Διατὶ ὁ Θεὸς ὅλους τοὺς ἔκλεισεν εἰς τὴν ἀπείθειαν, διὰ νὰ τοὺς ἐλεήσῃ ὅλους.

33 Ὦ βάθος πλούτου καὶ

σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· ὡς ἀνεξερεύνητα τὰ κρίματα αὐτοῦ, καὶ ἀνεξιχνίαστοι αἱ ὁδοὶ αὐτοῦ.

34 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου; ἢ τίς σύμβουλος αὐτοῦ ἐγένετο;

35 Ἢ τίς προέδωκεν αὐτῷ, καὶ ἀνταποδοθήσεται αὐτῷ;

36 Ὅτι ἐξ αὐτοῦ, καὶ δι' αὐτοῦ, καὶ εἰς αὐτὸν τὰ πάντα· αὐτῷ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

σοφίας καὶ γνώσεως Θεοῦ· κατὰ πολλὰ ἀνεξέταστοι εἶναι αἱ κρίσεις του, καὶ ἀκατανόητοι αἱ γραφαί του.

34 Διατί ποῖος ἔγνωσε τὸν νοῦν τοῦ Θεοῦ; ἢ ποῖος ἔγινε σύμβουλός του;

35 Ἢ τίς τοῦ ἔδωκε πρῶτος, καὶ νὰ τοῦ ἀνταποδοθῇ;

36 Ἐπειδὴ ἀπ' αὐτὸν, καὶ διὰ μέσου του, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι τὰ πάντα· αὐτοῦ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας· ἀμήν.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΠΑρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τῶν οἰκτιρμῶν τοῦ Θεοῦ, παραστῆσαι τὰ σώματα ὑμῶν θυσίαν ζῶσαν, ἁγίαν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ, τὴν λογικὴν λατρείαν ὑμῶν·

2 Καὶ μὴ συσχηματίζεσθε τῷ αἰῶνι τούτῳ· ἀλλὰ μεταμορφοῦσθε τῇ ἀνακαινώσει τοῦ νοὸς ὑμῶν, εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τί τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον.

3 Λέγω γὰρ διὰ τῆς χάριτος τῆς δοθείσης μοι, παντὶ τῷ ὄντι ἐν ὑμῖν, μὴ ὑπερφρονεῖν παρ' ὃ δεῖ φρονεῖν· ἀλλὰ φρονεῖν εἰς τὸ σωφρονεῖν, ἑκάστῳ ὡς ὁ Θεὸς ἐμέρισε μέτρον πίστεως.

4 Καθάπερ γὰρ ἐν ἑνὶ σώ-

ΠΑρακαλῶ σας λοιπὸν, ἀδελφοί, διὰ τοὺς οἰκτιρμοὺς τοῦ Θεοῦ, νὰ παραστήσητε τὰ σώματά σας θυσίαν ζωντανὴν, ἁγίαν, εὐάρεστον εἰς τὸν Θεὸν, τὴν λογικὴν σας λατρείαν·

2 Καὶ μὴν σχηματίζεσθε ὁμοίως μὲ τὸν αἰῶνα τοῦτον· ἀλλὰ μεταμορφώθητε, εἰς τὸν ξανακαινούργωσιν τῶν νοῶν σας, διὰ νὰ δοκιμάζετε τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸ ἀγαθὸν καὶ εὐάρεστον καὶ τέλειον.

3 Διατί ἐγὼ λέγω διὰ τῆς χάριτος ὁποῦ μοῦ ἐδόθη, καθένας ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, νὰ μὴν φρονῇ τινότες περισσότερον ἔξω ἀπὸ ἐκεῖνο ὁποῦ πρέπει νὰ φρονῇ· ἀλλὰ νὰ φρονῇ σωφρόνως καθ' ἕνας, καθὼς ὁ Θεὸς τοῦ ἐμέτρησε μέτρον πίστεως.

4 Διατὶ καθὼς εἰς ἕνα

ματι μέλη πολλὰ ἔχομεν, τὰ δὲ μέλη πάντα οὐ τὴν αὐτὴν ἔχει πρᾶξιν·

5 οὕτως οἱ πολλοὶ ἓν σῶμά ἐσμεν ἐν Χριστῷ, ὁ δὲ καθ' εἷς, ἀλλήλων μέλη.

6 Ἔχοντες δὲ χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσαν ἡμῖν διάφορα, εἴτε προφητείαν, κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως·

7 εἴτε διακονίαν, ἐν τῇ διακονίᾳ· εἴτε ὁ διδάσκων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ·

8 εἴτε ὁ παρακαλῶν, ἐν τῇ παρακλήσει· ὁ μεταδιδούς, ἐν ἁπλότητι· ὁ προϊστάμενος, ἐν σπουδῇ· ὁ ἐλεῶν, ἐν ἱλαρότητι.

9 Ἡ ἀγάπη, ἀνυπόκριτος. Ἀποστυγοῦντες τὸ πονηρόν, κολλώμενοι τῷ ἀγαθῷ·

10 τῇ φιλαδελφίᾳ εἰς ἀλλήλους φιλόστοργοι. Τῇ τιμῇ ἀλλήλους προηγούμενοι·

11 τῇ σπουδῇ μὴ ὀκνηροί. Τῷ πνεύματι ζέοντες. Τῷ Κυρίῳ δουλεύοντες.

12 Τῇ ἐλπίδι χαίροντες. Τῇ θλίψει ὑπομένοντες.

κορμὶ ἔχομεν πολλὰ μέλη, καὶ ὅλα τὰ μέλη δὲν ἔχουσι τὴν αὐτὴν πρᾶξιν·

5 ἔτζι οἱ πολλοὶ εἴμεσθε ἕνα κορμὶ εἰς τὸν Χριστόν, καὶ καθ' ἕνας εἴμεσθε μέλη, ἕνας τοῦ ἄλλου.

6 Καὶ ἐπειδὴ νὰ ἔχωμεν διάφορα χαρίσματα κατὰ τὴν χάριν ποὺ μᾶς ἐδόθη, κἂν τι ἔχομεν προφητείαν, νὰ προφητεύωμεν κατὰ τὴν ἀναλογίαν τῆς πίστεως·

7 κἂν τι ἔχομεν διακονίαν, νὰ διακονῶμεν· κἂν τις εἶναι διδάσκαλος, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν διδασκαλίαν·

8 καὶ ἐκεῖνος ὁποὺ παρηγορᾷ, νὰ ὑπηρετῇ εἰς τὴν παρηγορίαν· καὶ ἐκεῖνος ὁποὺ μεταδίδῃ, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἁπλότητα· καὶ ὁ προεστὼς, νὰ κυβερνᾷ μὲ σπουδήν· καὶ ἐκεῖνος ὁποὺ κάμνει ἐλεημοσύνην, νὰ τὸ κάμῃ μὲ ἱλαρότητα.

9 Ἡ ἀγάπη νὰ μὴν εἶναι πλαστή. Νὰ σιχαίνεσθε τὸ πονηρόν, νὰ σμίγετε εἰς τὸ ἀγαθόν.

10 Νὰ ἀγαπᾶτε ἀπὸ καρδίας ἕνας τὸν ἄλλον, ὡσὰν ἀδελφοί. Εἰς τὴν τιμὴν νὰ προπέμπετε ἕνας τὸν ἄλλον.

11 Εἰς τὴν σπουδὴν νὰ μὴν εἶσθε ὀκνηροί. Θερμοὶ εἰς τὸ πνεῦμα. Νὰ δουλεύετε τῷ Κυρίῳ.

12 Μὲ ἐλπίδα νὰ χαίρεσθε. Εἰς τοὺς πειρασμοὺς νὰ

Τῇ προσευχῇ προσκαρτεροῦντες.

13 Ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων κοινωνοῦντες. Τὴν φιλοξενίαν διώκοντες.

14 Εὐλογεῖτε τοὺς διώκοντας ὑμᾶς· εὐλογεῖτε, καὶ μὴ καταρᾶσθε.

15 Χαίρειν μετὰ χαιρόντων, καὶ κλαίειν μετὰ κλαιόντων.

16 Τὸ αὐτὸ εἰς ἀλλήλους φρονοῦντες. Μὴ τὰ ὑψηλὰ φρονοῦντες, ἀλλὰ τοῖς ταπεινοῖς συναπαγόμενοι. Μὴ γίνεσθε φρόνιμοι παρ' ἑαυτοῖς.

17 Μηδενὶ κακὸν ἀντὶ κακοῦ ἀποδιδόντες· Προνοούμενοι καλὰ ἐνώπιον πάντων ἀνθρώπων.

18 Εἰ δυνατὸν τὸ ἐξ ὑμῶν, μετὰ πάντων ἀνθρώπων εἰρηνεύοντες.

19 Μὴ ἑαυτοὺς ἐκδικοῦντες, ἀγαπητοί· ἀλλὰ δότε τόπον τῇ ὀργῇ· γέγραπται γάρ· Ἐμοὶ ἐκδίκησις· ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν οὖν πεινᾷ ὁ ἐχθρός σου, ψώμιζε αὐτόν· ἐὰν διψᾷ, πότιζε αὐτόν· τοῦτο γὰρ ποιῶν, ἄνθρακας πυρὸς σωρεύσεις ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

υπομένετε. Εἰς τὴν προσευχὴν νὰ προσκαρτερῆτε.

13 Εἰς ταῖς χρείαις τῶν ἁγίων νὰ μεταδίδητε. Τὴν φιλοξενίαν νὰ γυρεύετε.

14 Εὐλογᾶτε ἐκείνους ὁποὺ σᾶς κατατρέχουν· νὰ τοὺς εὐλογῆτε λιγω, καὶ νὰ μὴν τοὺς καταρᾶσθε.

15 Νὰ χαίρεσθε μὲ ἐκείνους ὁποὺ χαίρονται, καὶ νὰ κλαίητε μὲ ἐκείνους ὁποὺ κλαίουσι.

16 Νὰ ἔχητε μίαν γνώμην ἀναμεσά σας. Νὰ μὴν ὑψηλοφρονῆτε, ἀλλὰ νὰ ἀκολουθᾶτε εἰς τὰ ταπεινά. Μὴ γίνεσθε φρόνιμοι σημὰ εἰς τὸν λογισμὸν σας.

17 Νὰ μὴν ἀνταποδίνητε εἰς κανένα κακὸν ἀντὶ κακοῦ· Νὰ προμηθεύεσθε ἐκεῖνα ὁποὺ εἶναι καλὰ ὑμπρόσω εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

18 Ἂν εἶναι δυνατόν, ἐσεῖς εἶναι εἰς τὴν δυναμίν σας, νὰ εἰρηνεύητε μὲ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

19 Νὰ μὴν ξεκδικεῖσθε τὸν λογισμόν σας, ἀγαπητοί· ἀλλὰ νὰ δίδητε τόπον εἰς τὴν ὀργήν· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ἐδικό μου εἶναι ἡ ἐκδίκησις· ἐγὼ θέλω ἀνταποδώσει, λέγει Κύριος.

20 Ἐὰν πεινᾷ λοιπὸν ὁ ἐχθρός σου, θρέψε τον· καὶ ἂν διψᾷ, πότιζε τον· διατὶ κάμνοντας ἔτσι θέλεις συνάξει εἰς τὸ κεφάλι του κάρβουνα πυρός.

21 Μη νικῶ ὑπὸ τοῦ κακοῦ· ἀλλὰ νίκα ἐν τῷ ἀγαθῷ τὸ κακόν.

21 Μὴ νικᾶσαι ἀπὸ τὸ κακόν· ἀλλὰ μὲ τὴν καλωσύνην νίκα τὸ κακόν.

Κεφ. ιγ'. 13.

Πᾶσα ψυχὴ ἐξουσίαις ὑπερεχούσαις ὑποτασσέσθω· οὐ γὰρ ἔστιν ἐξουσία εἰ μὴ ἀπὸ Θεοῦ· αἱ δὲ οὖσαι ἐξουσίαι, ὑπὸ τοῦ Θεοῦ τεταγμέναι εἰσίν.

2 Ὥστε ὁ ἀντιτασσόμενος τῇ ἐξουσίᾳ, τῇ τοῦ Θεοῦ διαταγῇ ἀνθέστηκεν· οἱ δὲ ἀνθεστηκότες, ἑαυτοῖς κρῖμα λήψονται.

3 Οἱ γὰρ ἄρχοντες οὐκ εἰσὶ φόβος τῶν ἀγαθῶν ἔργων, ἀλλὰ τῶν κακῶν. Θέλεις δὲ μὴ φοβεῖσθαι τὴν ἐξουσίαν; τὸ ἀγαθὸν ποίει· καὶ ἔσῃ ἔπαινον ἐξ αὐτῆς.

4 Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν εἰς σὲ εἰς τὸ ἀγαθόν. Ἐὰν δὲ τὸ κακὸν ποιῇς, φοβοῦ· οὐ γὰρ εἰκῇ τὴν μάχαιραν φορεῖ. Θεοῦ γὰρ διάκονός ἐστιν, ἔκδικος εἰς ὀργὴν τῷ τὸ κακὸν πράσσοντι.

5 Διὸ ἀνάγκη ὑποτάσσεσθαι, οὐ μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

Κάθε ψυχὴ ἂς ὑποτάσσεται εἰς τὰς ἐξουσίας, ὁπού ὑπερέχουν· διατὶ δὲν εἶναι ἐξουσία (ἀπ' ἄλλου) παρὰ ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ ἡ ἐξουσίαις ὁπού εἶναι, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τάξιν βαλμέναις.

2 Εἰς τόσον ὁπού ἐκεῖνος ὁπού ἐναντιεύεται τὴς ἐξουσίας, ἐναντιεύεται εἰς τὴν τάξιν τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐκεῖνοι ὁπού ἐναντιεύονται, θέλουσι πάρει κρῖμα εἰς τοῦ λόγου τους.

3 Διατὶ οἱ ἄρχοντες δὲν εἶναι αἰτία φόβου εἰς ἐκείνους ὁπού κάμουν τὰ καλὰ ἔργα, ἀλλὰ εἶναι φόβος ἐκείνων ὁπού κάμουν τὰ κακά. Καὶ θέλεις νὰ μὴν φοβᾶσαι τὴν ἐξουσίαν; κάμε τὸ καλόν· καὶ θέλεις ἔχει ἔπαινον ἀπ' αὐτήν.

4 Διατὶ (ὁ ἄρχων) εἶναι ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ εἰς σένα διὰ τὸ καλόν του. Ἂμ ἂν κάμῃς τὸ κακόν, φοβοῦ· ἐπειδὴ δὲν σκώνει τὸ σπαθὶ εὐκαιρα. διατὶ εἶναι ὑπηρέτης τοῦ Θεοῦ, ἐκδικητὴς μὲ ὀργὴν εἰς ἐκεῖνον ὁπού κάμνει τὸ κακόν.

5 Διὰ τοῦτο ἀνάγκη εἶναι νὰ ὑποτάσσεσθι, ὄχι μόνον διὰ τὴν ὀργήν, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν συνείδησιν.

6 Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ φόρους τελεῖτε· λειτουργοὶ γὰρ Θεοῦ εἰσιν εἰς αὐτὸ τοῦτο προσκαρτεροῦντες.

7 Ἀπόδοτε οὖν πᾶσι τὰς ὀφειλάς· τῷ τὸ φόρον, τὸν φόρον· τῷ τὸ τέλος, τὸ τέλος· τῷ τὸν φόβον, τὸν φόβον· τῷ τὴν τιμήν, τὴν τιμήν.

8 Μηδενὶ μηδὲν ὀφείλετε, εἰ μὴ τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους· ὁ γὰρ ἀγαπῶν τὸν ἕτερον, νόμον πεπλήρωκε.

9 Τὸ γάρ· Οὐ μοιχεύσεις· Οὐ φονεύσεις· Οὐ κλέψεις· Οὐ ψευδομαρτυρήσεις· Οὐκ ἐπιθυμήσεις· καὶ εἴ τις ἑτέρα ἐντολή, ἐν τούτῳ τῷ λόγῳ ἀνακεφαλαιοῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

10 Ἡ ἀγάπη τῷ πλησίον κακὸν οὐκ ἐργάζεται· πλήρωμα οὖν νόμου ἡ ἀγάπη.

11 Καὶ τοῦτο, εἰδότες τὸν καιρόν, ὅτι ὥρα ἡμᾶς ἤδη ἐξ ὕπνου ἐγερθῆναι· νῦν γὰρ ἐγγύτερον ἡμῶν ἡ σωτηρία ἢ ὅτε ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νὺξ προέκοψεν, ἡ

6 Διατὶ διὰ τοῦτο πληρώνετε καὶ δοσίματα· διατὶ ἐκεῖνοι εἶναι ὑπηρέται τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο τὸ ἔργον ἐπιμένουσι.

7 Δότε λοιπὸν εἰς ὅλους, ἐκεῖνα ὁποῦ χρεωστεῖτε· εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸ δοσίμον, πάδοτε τὸ δοσίμον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸ κεφάλι, δότε τοῦ τὸ κεφάλι· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τὸν φόβον, δότε τοῦ τὸν φόβον· καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ χρεωστεῖτε τιμήν, πάδοτε τὴν τιμήν.

8 Καὶ μὴν χρεωστεῖτε τίποτες, παρὰ τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον· διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀγαπᾶ τὸν πλησίον, ἐτελείωσε τὸν νόμον.

9 Διατὶ τὸ· Μὴ μοιχεύσεις· Μὴ φονεύσεις· Μὴ κλέψεις· Μὴ ψευδομαρτυρήσεις· Μὴ ἐπιθυμήσεις· καὶ ὁποια ἄλλη ἐντολὴ νὰ ἂν εἶναι, εἰς τοῦτον τὸν λόγον ἀνακεφαλαιώνεται, εἰς τὸ· Νὰ ἀγαπᾷς τὸν γείτονά σου, ὡσὰν τοῦ λόγου σου.

10 Ἡ ἀγάπη τοῦ γείτονος κακὸν δὲν κάμνει· πλήρωμα λοιπὸν τοῦ νόμου εἶναι ἡ ἀγάπη.

11 Ἐξαίρετος, ἐξεύροντες τὸν καιρόν, ὅτι ὥραμαν ὥρα εἶναι νὰ ἐξυπνήσωμεν· διατὶ τώρα εἶναι κοντήτερα μας ἡ σωτηρία, παρὰ ὅταν ἐπιστεύσαμεν.

12 Ἡ νύκτα ἐπέρασε, καὶ

ἡ ἡμέρα ἐγγίκει· ἀποθώμεθα οὖν τὰ ἔργα τῆς σκότους, καὶ ἐνδυσώμεθα τὰ ὅπλα τοῦ φωτός.

13 Ὡς ἐν ἡμέρᾳ, εὐσχημόνως περιπατήσωμεν· μὴ κώμοις καὶ μέθαις, μὴ κοίταις καὶ ἀσελγείαις, μὴ ἔριδι καὶ ζήλῳ·

14 Ἀλλ' ἐνδύσασθε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τῆς σαρκὸς πρόνοιαν μὴ ποιεῖσθε εἰς ἐπιθυμίας.

ἡ ἡμέρα ἐσημώσεν· ἂς ῥίξωμεν ἀπὸ λόγου μας λοιπὸν τὰ ἔργα τῆς σκότους, καὶ ἂς ἐνδυθῶμεν τὰ ἄρματα τοῦ φωτός.

13 Ἂς περιπατήσωμεν εὐτάκτα, ὡσὰν ὁποὺ εἴμασθεν εἰς τὴν ἡμέραν· ὄχι εἰς πολυφαγίαις καὶ μέθαις, ὄχι εἰς σμίξαις καὶ ἀκολασίαις, ὄχι εἰς φιλονεικίαν καὶ φθόνον·

14 Αλλ' ἐνδύσησθε τὸν Κυριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ μὴν φροντίζετε διὰ τὴν σάρκα, νὰ κάμνετε ταῖς ἐπιθυμίαις της.

Κιφ. ιδ'. 14.

ΤΟΝ δὲ ἀσθενοῦντα τῇ πίστει, προσλαμβάνεσθε, μὴ εἰς διακρίσεις διαλογισμῶν.

2 Ὃς μὲν πιστεύει φαγεῖν πάντα· ὁ δὲ ἀσθενῶν λάχανα ἐσθίει.

3 Ὁ ἐσθίων, τὸν μὴ ἐσθίοντα μὴ ἐξουθενείτω· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, τὸν ἐσθίοντα μὴ κρινέτω· ὁ Θεὸς γὰρ αὐτὸν προσελάβετο.

4 Σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων ἀλλότριον οἰκέτην; Τῷ ἰδίῳ κυρίῳ στήκει ἢ πίπτει· σταθήσε-

Καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὴν πίστιν, δέχεσθε τον εἰς τὸν λόγον σας, ὄχι εἰς φιλονεικίαις ζητημάτων.

2 Ἕνας πιστεύει ὅτι εἶναι ἐξουσία νὰ φάγῃ ἀπὸ ὅλα· ἀμὴ ἄλλος, ὁποὺ ἀσθενεῖ, (εἰς τὴν πίστιν,) τρώγει λάχανα.

3 Ἐκεῖνο ὁποὺ τρώγει, ἂς μὴν καταφρονεῖ ἐκεῖνον ὁποὺ δὲν τρώγει· καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ δὲν τρώγει, ἂς μὴν κατακρίνει ἐκεῖνον ὁποὺ τρώγει· διατὶ ὁ Θεὸς τὸν ἐδέχθηκεν εἰς τοῦ λόγου του.

4 Ποιὸς εἶσαι σὺ ὁποὺ κρίνεις ἄλλουνῆ δουλεύτη; Εἰς τὸν ἰδικόν του αὐθέντην στέκει

ται δὲ· δυνατὸς γάρ ἐστιν ὁ Θεὸς στῆσαι αὐτόν.

5 Ὃς μὲν κρίνει ἡμέραν παρ' ἡμέραν, ὃς δὲ κρίνει πᾶσαν ἡμέραν· ἕκαστος ἐν τῷ ἰδίῳ νοὶ πληροφορείσθω.

6 Ὁ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ φρονεῖ· καὶ ὁ μὴ φρονῶν τὴν ἡμέραν, Κυρίῳ οὐ φρονεῖ· ὁ ἐσθίων, Κυρίῳ ἐσθίει· εὐχαριστεῖ γὰρ τῷ Θεῷ· καὶ ὁ μὴ ἐσθίων, Κυρίῳ οὐκ ἐσθίει, καὶ εὐχαριστεῖ τῷ Θεῷ.

7 Οὐδεὶς γὰρ ἡμῶν ἑαυτῷ ζῇ, καὶ οὐδεὶς ἑαυτῷ ἀποθνῄσκει.

8 Ἐάν τε γὰρ ζῶμεν, τῷ Κυρίῳ ζῶμεν· ἐάν τε ἀποθνῄσκωμεν, τῷ Κυρίῳ ἀποθνῄσκομεν· ἐάν τε οὖν ζῶμεν, ἐάν τε ἀποθνῄσκωμεν, τοῦ Κυρίου ἐσμέν.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ Χριστὸς καὶ ἀπέθανε καὶ ἀνέστη καὶ ἀνέζησεν, ἵνα καὶ νεκρῶν καὶ ζώντων κυριεύσῃ.

10 Σὺ δὲ τί κρίνεις τὸν ἀδελφόν σου; ἢ καὶ σὺ τί

ἢ πάλιν σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.

11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

12 Ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν· ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον.

14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ, εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.

15 Εἰ γὰρ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.

16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.

17 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτῳ δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. πάντα μὲν καθαρά, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα καὶ μὴ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἣν ἔχεις κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος ἐὰν φάγῃ κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως ἁμαρτία ἐστίν.

ἢ πάλιν σὺ τί ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.

11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος, ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

12 Ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν· ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ ἢ σκάνδαλον.

14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ, εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ κοινόν.

15 Εἰ γὰρ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς. μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.

16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.

17 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη καὶ εἰρήνη καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι Ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτῳ δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ. πάντα μὲν καθαρά, ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα καὶ μὴ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἣν ἔχεις κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος ἐὰν φάγῃ κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως ἁμαρτία ἐστίν.

ἐξουθενεῖς τὸν ἀδελφόν σου; πάντες γὰρ παραστησόμεθα τῷ βήματι τοῦ Χριστοῦ.

11 Γέγραπται γάρ· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος· ὅτι ἐμοὶ κάμψει πᾶν γόνυ, καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσεται τῷ Θεῷ.

12 Ἄρα οὖν ἕκαστος ἡμῶν περὶ ἑαυτοῦ λόγον δώσει τῷ Θεῷ.

13 Μηκέτι οὖν ἀλλήλους κρίνωμεν· ἀλλὰ τοῦτο κρίνατε μᾶλλον, τὸ μὴ τιθέναι πρόσκομμα τῷ ἀδελφῷ, ἢ σκάνδαλον.

14 Οἶδα καὶ πέπεισμαι ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, ὅτι οὐδὲν κοινὸν δι' ἑαυτοῦ· εἰ μὴ τῷ λογιζομένῳ τι κοινὸν εἶναι, ἐκείνῳ

15 Εἰ δὲ διὰ βρῶμα ὁ ἀδελφός σου λυπεῖται, οὐκέτι κατὰ ἀγάπην περιπατεῖς· μὴ τῷ βρώματί σου ἐκεῖνον ἀπόλλυε, ὑπὲρ οὗ Χριστὸς ἀπέθανε.

16 Μὴ βλασφημείσθω οὖν ὑμῶν τὸ ἀγαθόν.

καταφρονεῖς τὸν ἀδελφόν σου; διατὶ ὅλοι μέλλομεν νὰ παρασταθῶμεν εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ.

11 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ζῶ ἐγώ, λέγει Κύριος· ὅτι κάθε γόνατον θέλει γονατίσει εἰς ἐμένα, καὶ κάθε γλῶσσα θέλει ἐξομολογηθῇ εἰς τὸν Θεόν.

12 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπὸ ἡμᾶς θέλει δώσει λογαριασμὸν εἰς τὸν Θεὸν διὰ λόγου του.

13 Πλέον λοιπὸν μὴν κρίνωμεν ἕνας τὸν ἄλλον· ἀλλὰ περισσότερον τοῦτο νὰ κρίνετε, τὸ νὰ μὴν δίδετε πρόσκομμα εἰς τὸν ἀδελφόν, ἢ σκάνδαλον.

14 Ἐξεύρω καὶ πιστεύω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, ὅτι κανένα πρᾶγμα δὲν εἶναι ἀκάθαρτον εἰς τοῦ λόγου του· ἀμὴ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸ λογιάζει νὰ εἶναι τίποτες ἀκάθαρτον, εἰς ἐκεῖνον εἶναι ἀκάθαρτον τοῦτο.

15 Διὰ ἐὰν κάμῃς, νὰ λυπᾶται ὁ ἀδελφός σου διὰ τὸ φαγί σου, δὲν περιπατεῖς πλέον κατὰ ἀγάπην· μὴν χαλνᾷς μὲ τὸ φαγί σου ἐκεῖνον, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.

16 Ἂς μὴν βλασφημῶνται λοιπὸν τὰ καλά σας.

17 Οὐ γάρ ἐστιν ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ βρῶσις καὶ πόσις, ἀλλὰ δικαιοσύνη, καὶ εἰρήνη, καὶ χαρὰ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

18 Ὁ γὰρ ἐν τούτοις δουλεύων τῷ Χριστῷ, εὐάρεστος τῷ Θεῷ καὶ δόκιμος τοῖς ἀνθρώποις.

19 Ἄρα οὖν τὰ τῆς εἰρήνης διώκωμεν, καὶ τὰ τῆς οἰκοδομῆς τῆς εἰς ἀλλήλους.

20 Μὴ ἕνεκεν βρώματος κατάλυε τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· πάντα μὲν καθαρά· ἀλλὰ κακὸν τῷ ἀνθρώπῳ τῷ διὰ προσκόμματος ἐσθίοντι.

21 Καλὸν τὸ μὴ φαγεῖν κρέα, μηδὲ πιεῖν οἶνον, μηδὲ ἐν ᾧ ὁ ἀδελφός σου προσκόπτει, ἢ σκανδαλίζεται ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις; κατὰ σεαυτὸν ἔχε ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ. Μακάριος ὁ μὴ κρίνων ἑαυτὸν ἐν ᾧ δοκιμάζει.

23 Ὁ δὲ διακρινόμενος, ἐὰν φάγῃ, κατακέκριται, ὅτι οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ

17 Διατί ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ δὲν εἶναι φαγί, καὶ πιοτί, ἀλλὰ δικαιοσύνη, εἰρήνη, καὶ χαρὰ εἰς Πνεῦμα ἅγιον.

18 Διατί ἐκεῖνος ὁποῦ δουλεύει μὲ ἐτσὲτα τὸν Χριστόν, εἶναι ἀρεστὸς πολλὰ εἰς τὸν Θεόν, καὶ εἶναι δόκιμος εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

19 Ἐμεῖς λοιπὸν ἂς κυνηγοῦμεν τὰ πράγματα τῆς εἰρήνης, καὶ τὰ πράγματα τῆς οἰκοδομῆς· ὁποῦ εἶναι τὴν οἰκοδομὴν τὴν ἀναμεταξύ μας.

20 Μὴ καταχαλᾷς διὰ τὸ φαγητὸν τὸ ἔργον τοῦ Θεοῦ· ὅλα μὲν εἶναι καθαρά· ἀλλὰ κακὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον ὁποῦ νὰ τρώγῃ μὲ σκάνδαλον.

21 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ μὴν φάγῃς κρέας, μηδὲ νὰ πίνῃς κρασί, μηδὲ νὰ κάμῃς τίποτες, εἰς τὸ ὁποῖον ὁ ἀδελφός σου σκοτάπτει, ἢ σκανδαλίζεται, ἢ ἀσθενεῖ.

22 Σὺ πίστιν ἔχεις; ἔχε την εἰς τοῦ λόγου σου ὁμπρόσα εἰς τὸν Θεόν. Καλότυχος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν κατακρίνει τοῦ λόγου τον εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ δοκιμάζει (νὰ κάμῃ.)

23 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἀμφιβάλλει, ἂν φάγῃ, εἶναι κατακεκριμένος, ὅτι δὲν τρώγει

οὐκ ἐκ πίστεως· ἁμαρτία δὲ ἐστὶν ἡ οὐκ ἐκ πίστεως· πᾶν δὲ ὃ οὐκ ἐκ πίστεως, ἁμαρτία ἐστίν.

Κεφ. ιε'. 15.

Ὀφείλομεν δὲ ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων βαστάζειν, καὶ μὴ ἑαυτοῖς ἀρέσκειν.

2 Ἕκαστος γὰρ ἡμῶν τῷ πλησίον ἀρεσκέτω εἰς τὸ ἀγαθὸν πρὸς οἰκοδομήν.

3 Καὶ γὰρ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτῷ ἤρεσεν, ἀλλά, καθὼς γέγραπται· Οἱ ὀνειδισμοὶ τῶν ὀνειδιζόντων σε, ἐπέπεσον ἐπ' ἐμέ.

4 Ὅσα γὰρ προεγράφη, εἰς τὴν ἡμετέραν διδασκαλίαν προεγράφη· ἵνα διὰ τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως τῶν γραφῶν, τὴν ἐλπίδα ἔχωμεν.

5 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως δῴη ὑμῖν τὸ αὐτὸ φρονεῖν ἐν ἀλλήλοις, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 ἵνα ὁμοθυμαδὸν ἐν ἑνὶ στόματι δοξάζητε τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Διὸ προσλαμβάνεσθε ἀλλήλους, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς

μὴ ἐκ πίστεως· καὶ πᾶν πρᾶγμα ὃπου δὲν εἶναι ἀπὸ πίστιν, εἶναι ἁμαρτία.

Κεφ. ιε'. 15.

ΚΑΙ χρεωστοῦμεν ἡμεῖς οἱ δυνατοὶ νὰ σηκώνωμεν τὰ ἀσθενήματα τῶν ἀδυνάτων, καὶ νὰ μὴν ἀρέσκωμεν τοῦ λόγου σας.

2 Κάθε ἕνας λοιπὸν ἀπ' ἡμᾶς ἂς ἀρεσῇ τοῦ γειτόνου του εἰς τὸ καλόν, διὰ οἰκοδομήν.

3 Διατὶ καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἤρεσε τοῦ λόγου του, ἀλλά, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Οἱ ὀνειδισμοὶ ἐκείνων ὁποὺ σὲ ὠνείδιζον, ἔπεσαν ἀπάνω εἰς ἐμέναν.

4 Διατὶ ὅσα ἐγράφηκαν πρωτύτερα, ἐγράφηκαν διὰ τὴν μας διδασκαλίαν· διὰ νὰ ἔχωμεν ἐλπίδα, διὰ μέσου τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρηγορίας τῶν γραφῶν.

5 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ὑπομονῆς καὶ τῆς παρακλήσεως, νὰ σας δώσῃ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτὸ ἀναμεσά σας, κατὰ Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 διὰ νὰ δοξάζετε ὁμοψύχως καὶ μὲ ἕνα στόμα τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Διὰ τοῦτο δέχεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ ὁ Χρι-

προσιλάβετο ἡμᾶς εἰς δόξαν Θεοῦ.

8 Λέγω δὲ Ἰησοῦν Χριστὸν διάκονον γεγενῆσθαι περιτομῆς ὑπὲρ ἀληθείας Θεοῦ, εἰς τὸ βεβαιῶσαι τὰς ἐπαγγελίας τῶν πατέρων·

9 Τὰ δὲ ἔθνη ὑπὲρ ἐλέους δοξάσαι τὸν Θεόν· καθὼς γέγραπται· Διὰ τοῦτο ἐξομολογήσομαί σοι ἐν ἔθνεσι, καὶ τῷ ὀνόματί σου ψαλῶ.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Εὐφράνθητε ἔθνη μετὰ τοῦ λαοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ πάλιν· Αἰνεῖτε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν πάντες οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν Ἡσαΐας λέγει· Ἔσται ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ὁ ἀνιστάμενος ἄρχειν ἐθνῶν· ἐπ' αὐτῷ ἔθνη ἐλπιοῦσιν.

13 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς ἐλπίδος πληρῶσαι ὑμᾶς πάσης χαρᾶς καὶ εἰρήνης ἐν τῷ πιστεύειν, εἰς τὸ περισσεύειν ὑμᾶς ἐν τῇ ἐλπίδι, ἐν δυνάμει Πνεύματος ἁγίου.

14 Πέπεισμαι δὲ, ἀδελφοί μου, καὶ αὐτὸς ἐγὼ περὶ ὑμῶν, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοί ἐστε ἀγαθωσύνης, πεπληρωμένοι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἑτέρους νουθετεῖν.

8 Καὶ λέγω ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς γὰρ ἔγεννε διάκονος τῆς περιτομῆς, διὰ τὴν ἀλήθειαν τοῦ Θεοῦ, διὰ τὸ βεβαιῶσαι τὰ ταξίματα τῶν πατέρων·

9 Καὶ τὰ ἔθνη τὸν δοξάσουν τὸν Θεὸν, διὰ τὸ ἔλεος τοῦ· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Διὰ τοῦτο θέλω σε ὁμολογήσει εἰς τὰ ἔθνη, καὶ θέλω ψάλλει τὸ ὄνομά σου.

10 Καὶ πάλιν λέγει· Χαρῆτε ἔθνη μὲ τὸν λαὸν τοῦ.

11 Καὶ πάλιν· Δοξάσατε τὸν Κύριον πάντα τὰ ἔθνη, καὶ ἐπαινέσατε αὐτὸν ὅλοι οἱ λαοί.

12 Καὶ πάλιν ὁ Ἡσαΐας λέγει· Θέλει εἶσθαι ἡ ῥίζα τοῦ Ἰεσσαί, καὶ ἐκεῖνος ἐπου σηκωθῇ, θέλει νὰ αἰθεντεύσῃ τὰ ἔθνη· καὶ τὰ ἔθνη θέλουσιν ἐλπίσει εἰς αὐτόν.

13 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἐλπίδος ἄμποτε νὰ σας πληρώσῃ κάθε χαρὰν καὶ εἰρήνην διὰ μέσου τῆς πίστεως, εἰς τὸ νὰ περισσεύετε ἐσεῖς εἰς τὴν ἐλπίδα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ ἁγίου Πνεύματος.

14 Καὶ πιστεύω, ἀδελφοί μου, καὶ ἐγὼ αὐτὸς διὰ λόγου σας, ὅτι καὶ αὐτοὶ μεστοὶ ἐσεῖς εἶσθε γεμάτοι καλωσύνην,

πι πάσης γνώσεως, δυνάμενοι καὶ ἀλλήλους νουθετεῖν.

15 Τολμηρότερον δὲ ἔγραψα ὑμῖν, ἀδελφοί, ἀπὸ μέρους, ὡς ἐπαναμιμνήσκων ὑμᾶς διὰ τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι ὑπὸ τοῦ Θεοῦ,

16 Εἰς τὸ εἶναί με λειτουργὸν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, ἱερουργοῦντα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἵνα γένηται ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος, ἡγιασμένη ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

17 Ἔχω οὖν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τὰ πρὸς τὸν Θεόν.

18 Οὐ γὰρ τολμήσω λαλεῖν τι ὧν οὐ κατειργάσατο Χριστὸς δι' ἐμοῦ, εἰς ὑπακοὴν ἐθνῶν, λόγῳ καὶ ἔργῳ,

19 Ἐν δυνάμει σημείων καὶ τεράτων, ἐν δυνάμει Πνεύματος Θεοῦ· ὥστε με ἀπὸ Ἰερουσαλὴμ καὶ κύκλῳ μέχρι τοῦ Ἰλλυρικοῦ πεπληρωκέναι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

20 Οὕτω δὲ φιλοτιμούμενον εὐαγγελίζεσθαι, οὐχ ὅπου ὠνομάσθη Χριστός, ἵνα μὴ ἐπ' ἀλλότριον θεμέλιον οἰκοδομῶ·

21 Ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται,

γήματος κάθε λογῆς γνῶσιν, καὶ δύνασθε νὰ νουθετᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

15 Καὶ ἔγραψα σας ὀλίγον τολμηρότερον, ἀδελφοί μου, ὡς ἀναδυμίζωντάς σας, διὰ τὴν χάριν ὁπού μοῦ ἐδόθη ἀπὸ τὸν Θεόν,

16 Εἰς τὸ νὰ εἶμαι ὑπηρέτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὰ ἔθνη, νὰ ἱερουργῶ τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ γένῃ ἡ προσφορὰ τῶν ἐθνῶν εὐπρόσδεκτος ἡγιασμένη μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

17 Ἔχω λοιπὸν καύχησιν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς τὰ πράγματα τοῦ Θεοῦ.

18 Διατὶ δὲν θέλω ἀποκοτήσει νὰ εἰπῶ τίποτες ὁπού δὲν ἐκαμεν ὁ Χριστὸς διὰ μέσου μου, εἰς τὸ νὰ ὑπακούσουν τὰ ἔθνη μὲ λόγον καὶ ἔργον,

19 Μὲ δύναμιν σημείων καὶ τεράτων, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· εἰς τόσον ὁπού νὰ ἐγέμισα ἐγὼ ἀπὸ τὴν Ἰερουσαλὴμ καὶ τριγύρω ἕως τὴν Ἰλλυρικόν, τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ·

20 Καὶ ἔτζι ἐγὼ σπουδάζωντας μὲ μεγάλην προθυμίαν νὰ εὐαγγελίζω, ὄχι ἐκεῖ ὁπού ὠνομάσθη ὁ Χριστός, διὰ νὰ μὴν οἰκοδομῶ ἀπάνω εἰς ἄλλουνου θεμέλιον·

21 Ἀλλὰ καθὼς ἐγράφτ'

ται· Οἷς οὐκ ἀνηγγέλη περὶ αὐτοῦ, ὄψονται· καὶ οἱ οὐκ ἀκηκόασι, συνήσουσι.

22 Διὸ καὶ ἐνεκοπτόμην τὰ πολλὰ τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

23 Νυνὶ δὲ μηκέτι τόπον ἔχων ἐν τοῖς κλίμασι τούτοις, ἐπιποθίαν δὲ ἔχων τοῦ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν·

24 Ὡς ἂν πορεύωμαι εἰς τὴν Σπανίαν, ἐλεύσομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐλπίζω γὰρ διαπορευόμενος θεάσασθαι ὑμᾶς, καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι ἐκεῖ ἐὰν ὑμῶν πρῶτον ἀπὸ μέρους ἐμπλησθῶ.

25 Νυνὶ δὲ πορεύομαι εἰς Ἰερουσαλὴμ, διακονῶν τοῖς ἁγίοις.

26 Εὐδόκησαν γὰρ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα κοινωνίαν τινὰ ποιήσασθαι εἰς τοὺς πτωχοὺς τῶν ἁγίων τῶν ἐν Ἰερουσαλήμ.

27 Εὐδόκησαν γὰρ, καὶ ὀφειλέται αὐτῶν εἰσὶν· εἰ γὰρ τοῖς πνευματικοῖς αὐτῶν ἐκοινώνησαν τὰ ἔθνη, ὀφείλουσι καὶ ἐν τοῖς σαρκικοῖς λειτουργῆσαι αὐτοῖς.

28 Τοῦτο οὖν ἐπιτελέσας, καὶ σφραγισάμενος αὐτοῖς Εἰς ἐκεῖνος ὅπως δὲ ἀνέφιεθη περὶ τε Θεοῦ, θελήσει εἶσι· καὶ ἐκεῖνοι ὅπως δὲν ἔκεσται, θέλουσιν γροικήσει.

22 Διὰ τοῦτο ἐμποδιζόμουν ταῖς περισσοτεραις φοραῖς, τὰ ἔλθω εἰς ἐσας.

23 Ἀλλὰ τῶρα μὴ ἐχοντας πλέον εἰς τὰ κλίματα τοῦτα τόπον, καὶ ἐχοντας ἀγάπην, τὰ ἔλθω εἰς ἐσας ἀπο πολλες χρόνες·

24 Ὅταν πηγαίνω εἰς τὴν Σπανίαν, θέλω ἐλθῆ εἰς ἐσας· διατὶ ἐλπίζω περιπατας ἀπ' αὐτὲ τὰ σᾶς ἰδῆ, καὶ ἀποτ ἐσας τὰ ξιπρεπεθῆθω ἐκεῖ· ἀνέσως καὶ χορτασω ἀπο λόγε σας εἰς κανοιον τρόπον.

25 Ἀμὴ τῶρα πηγαίνω εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ, ὑπηρετοντας τοὺς ἁγίους.

26 Διατὶ ἐθέλησαν ἡ Μακεδονία καὶ Ἀχαΐα τὰ κάμεσιν κάποιαν βοηθειαν εἰς τους πτωχους ἁγιους ὁπὲ εἶναι εἰς τὴν Ἰερυσαλήμ.

27 Διατὶ τὲς ἄρεσεν ἐτυτο, μὶ τὸ νὰ εἶναι χρεωσται των· διατὶ ἐπειδὴ τὰ ἔθνη ἐκοινωνησαν εἰς τὰ πνευματικά τες, χρεωθεσι νὰ τες ὑπηρετήσωσι καὶ αὐτοι εἰς τὰ σαρκικα.

28 Ἐτὲτο λοιπὸν τελειωνωντας, καὶ βαλωντας εἰς

τὸν καιρὸν τοῦτον, ἀπελεύσομαι δὲ ὑμῶν εἰς τὴν Σπανίαν.

29 Οἶδα δὲ ὅτι ἐρχόμενος πρὸς ὑμᾶς, ἐν πληρώματι εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ ἐλεύσομαι.

30 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τῆς ἀγάπης τοῦ Πνεύματος συναγωνίσασθαί μοι ἐν ταῖς προσευχαῖς ὑπὲρ ἐμοῦ πρὸς τὸν Θεόν·

31 Ἵνα ῥυσθῶ ἀπὸ τῶν ἀπειθούντων ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ· καὶ ἵνα ἡ διακονία μου ἡ εἰς Ἰερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος γένηται τοῖς ἁγίοις·

32 Ἵνα ἐν χαρᾷ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ συναναπαύσωμαι ὑμῖν.

33 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

αὐτὸς τὸν καιρὸν ἐκεῖνον, θέλω πάγει διὰ μέσου σας εἰς τὴν Σπανίαν.

29 Καὶ ἐξεύρω ὅτι ἐρχόμενος εἰς ἐσᾶς, θέλω ἔλθη μὲ πλήρωμα εὐλογίας τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

30 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, διὰ τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ διὰ τὴν ἀγάπην τοῦ Πνεύματος, νὰ συναγωνισθῆτε καὶ ἐσεῖς μετ' ἐμένα εἰς ταῖς προσευχαῖς διὰ λόγου μου εἰς τὸν Θεόν·

31 Διὰ νὰ ἐλευθερωθῶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ εἶναι ἀπειθεῖς εἰς τὴν Ἰουδαίαν· καὶ διὰ νὰ γένῃ ἡ ὑπηρεσία μου εἰς τὴν Ἰερουσαλὴμ εὐπρόσδεκτος εἰς τοὺς ἁγίους·

32 Διὰ νὰ ἔλθω μὲ χαρὰν εἰς ἐσᾶς μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ νὰ ἀναπαυθῶ μετ' ἐσᾶς.

33 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας· ἀμήν.

Κεφ. ις'. 16.

Συνίστημι δὲ ὑμῖν Φοίβην τὴν ἀδελφὴν ἡμῶν, οὖσαν διάκονον τῆς ἐκκλησίας τῆς ἐν Κεγχρειαῖς·

2 Ἵνα αὐτὴν προσδέξησθε ἐν Κυρίῳ ἀξίως τῶν ἁγίων, καὶ παραστῆτε αὐτῇ ἐν ᾧ ἂν ὑμῶν χρῄζῃ πράγματι· καὶ

ΚΑΙ σᾶς συγχαίνω τὴν Φοίβην τὴν ἀδελφήν μας, ἡ ὁποία εἶναι διακόνισσα τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς ταῖς Κεγχρειαῖς·

2 Διὰ νὰ τὴν δεχθῆτε ἐν Κυρίῳ καθὼς πρέπει τοὺς ἁγίους, καὶ νὰ τὴν παραγαθῆτε εἰς ὅ, τι πρᾶγμα χρει-

γαρ αὐτὴ προσατις πολλων ἐγενηθη, καὶ αὐτοῦ ἐμοῦ.

3 Ἀσπάσασθε Πρισκιλλαν καὶ Ακυλαν τους συνεργους μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

4 (Οἵτινες ὑπερ τῆς ψυχης μου τὸ ἑαυτων τραχηλον ὑπεθηκαν· οἷς οὐκ ἐγω μονος εὐχαριστω, ἀλλὰ καὶ πασαι αἱ ἐκκλησίαι των ἐθνων.)

5 Καὶ την κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίαν. Ἀσπάσασθε Ἐπαινετον τὸν ἀγαπητόν μου, ὅς ἐστιν ἀπαρχη της Ἀχαΐας εἰς Χριστόν.

6 Ἀσπάσασθε Μαριὰμ, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν εἰς ἡμᾶς.

7 Ἀσπάσασθε Ἀνδρόνικον καὶ Ἰουνίαν τους συγγενεῖς μου, καὶ συναιχμαλωτους μου· οἵτινες εἰσιν ἐπίσημοι ἐν τοῖς ἀποστόλοις, οἱ καὶ πρὸ ἐμοῦ γεγονασιν ἐν Χριστῷ.

8 Ἀσπάσασθε Ἀμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.

9 Ἀσπάσασθε Οὐρβανὸν τὸν συνεργὸν ἡμων ἐν Χριστῷ, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπητόν μου.

10 Ἀσπάσασθε Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον ἐν Χριστῷ· ἀσθη ἀπὸ λόγε σας· διατι καὶ αὐτὴ ἐπαρασάθη πολλες, καὶ αὐτὸν ἐμοῦ.

3 Χαιρετησατε τὸν Πρισκιλλαν καὶ τὸν Ακυλαν τους συμβιοθες μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

4 (Οἱ ὁποῖοι διὰ την ζωην μου ἐβαλαν τον λαιμον των· τους ὁποίους ὀχι ἐγω μοναχὸς των εὐχαριστω, ἀλλὰ καὶ ὅλαις αἱ ἐκκλησιαις των ἐθνων.)

5 Καὶ χαιρετησατε καὶ την ἐκκλησίαν ὁπου εἶναι εἰς το σπῆτι τους. Χαιρετησατε τον Επαινετον τον ἀγαπημενον μου, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ ἀπαρχη της Ἀχαΐας εἰς τον Χριστον.

6 Χαιρετησατε την Μαριαμ, ἡ ὁποία πολλὰ ἐκοπιασεν εἰς ἡμᾶς.

7 Χαιρετησατε τὸν Ανδρόνικον καὶ την Ἰουνιαν τους συγγενεῖς μου, καὶ συναιχμαλωτους μου· οἱ ὁποῖοι εἶναι ἐξαίρετοι ἀπάμισα εἰς τους ἀποστόλους, οἱ ὁποῖοι εἶναι καὶ προτίτεροί μου εἰς τὸν Χριστόν.

8 Χαιρετησατε τὸν Αμπλίαν τὸν ἀγαπητόν μου ἐν Κυρίῳ.

9 Χαιρετησατε τον Οὐρβανὸν τον συνεργόν μας εἰς Χριστον, καὶ Στάχυν τὸν ἀγαπημενον μου.

10 Χαιρετησατε τον Ἀπελλῆν, τὸν δόκιμον εἰς τὸν Χρι-

Ασπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Αριστοβούλου.

11 Ἀσπάσασθε Ἡρωδίωνα τὸν συγγενῆ μου. Ἀσπάσασθε τοὺς ἐκ τῶν Ναρκίσσου, τοὺς ὄντας ἐν Κυρίῳ.

12 Ἀσπάσασθε Τρυφαίναν καὶ Τρυφῶσαν τὰς κοπιώσας ἐν Κυρίῳ. Ἀσπάσασθε Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἥτις πολλὰ ἐκοπίασεν ἐν Κυρίῳ.

13 Ἀσπάσασθε Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Ἀσπάσασθε Ἀσύγκριτον, Φλέγοντα, Ἑρμᾶν, Πατρόβαν, Ἑρμῆν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς ἀδελφούς.

15 Ἀσπάσασθε Φιλόλογον καὶ Ἰουλίαν, Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφὴν αὐτοῦ, καὶ Ὀλυμπᾶν, καὶ τοὺς σὺν αὐτοῖς πάντας ἁγίους.

16 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ. Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, σκοπεῖν τοὺς τὰς διχοστασίας καὶ τὰ σκάνδαλα παρὰ τὴν διδαχὴν ἣν ὑμεῖς

τόν. Χαιρετήσατε ἐκείνους ὁπού εἶναι ἀπὸ τὸν Ἀριστόβουλον.

11 Χαιρετήσατε τὸν Ἡρῳδίωνα τὸν συγγενῆ μου. Χαιρετήσατε ἐκείνους ἀπὸ τοὺς οἰκείους τοῦ Ναρκισσου, ὁπού εἶναι εἰς τὸν Κύριον.

12 Χαιρετήσατε τὴν Τρυφαίναν καὶ τὴν Τρυφῶσαν, ὁποῦ κοπιάζουν διὰ τὸν Κύριον. Χαιρετήσατε τὴν Περσίδα τὴν ἀγαπητήν, ἡ ὁποία πολλὰ ἐκοπίασεν διὰ τὸν Κύριον.

13 Χαιρετήσατε τὸν Ῥοῦφον τὸν ἐκλεκτὸν ἐν Κυρίῳ, καὶ τὴν μητέρα αὐτουνοῦ καὶ ἐμοῦ.

14 Χαιρετήσατε τὸν Ἀσυγκρίτον, τὸν Φλέγοντα, τὸν Ἑρμᾶν, τὸν Πατρόβαν, τὸν Ἑρμῆν, καὶ τοὺς ἀδελφοὺς ὁπού εἶναι μαζύ μὲ αὐτούς.

15 Χαιρετήσατε τὸν Φιλόλογον καὶ τὴν Ἰουλίαν, τὸν Νηρέα καὶ τὴν ἀδελφήν του, καὶ τὸν Ὀλυμπᾶν καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους ὁπού εἶναι μαζὺ μὲ αὐτούς.

16 Χαιρετηθῆτε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον. Σᾶς χαιρετοῦσιν αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Χριστοῦ.

17 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, νὰ προσέχετε ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν ταῖς διχοστασίαις καὶ τὰ σκάν-

μάθετε, ποιοῦντας· καὶ ἐκκλίνατε ἀπ' αὐτῶν.

18 Οἱ γὰρ τοιοῦτοι τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ οὐ δουλεύουσιν, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ· καὶ διὰ τῆς χρηστολογίας καὶ εὐλογίας ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

19 Ἡ γὰρ ὑμῶν ὑπακοὴ εἰς πάντας ἀφίκετο. Χαίρω οὖν τὸ ἐφ' ὑμῖν· θέλω δὲ ὑμᾶς σοφοὺς μὲν εἶναι εἰς τὸ ἀγαθόν, ἀκεραίους δὲ εἰς τὸ κακόν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης συντρίψει τὸν Σατανᾶν ὑπὸ τοὺς πόδας ὑμῶν ἐν τάχει. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

21 Ἀσπάζονται ὑμᾶς Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Ἀσπάζομαι ὑμᾶς ἐγὼ Τέρτιος ὁ γράψας τὴν ἐπιστολὴν ἐν Κυρίῳ.

23 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Γάϊος ὁ ξένος μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ Κούαρτος ὁ ἀδελφός.

δαλα, ἔξω ἀπὸ τῆς διδαχῆς ἣν ὑμεῖς ἐμάθετε· καὶ φεύγετε ἀπ' αὐτῶν.

18 Διὰ τοιοῦτοι οὐ δουλεύουσι τῷ Κυρίῳ μὲν Ἰησοῦ Χριστῷ, ἀλλὰ τῇ ἑαυτῶν κοιλίᾳ· καὶ διὰ καλῶν λόγων καὶ εὐλογιῶν ἐξαπατῶσι τὰς καρδίας τῶν ἀκάκων.

19 Διατὶ ἡ ὑπακοὴ ὑμῶν ἰδικὴ σας ἔφθασεν εἰς ὅλους. Χαίρομαι λοιπὸν εἰς ὑμᾶς· καὶ θέλω καὶ ἐσεῖς νὰ εἶσθε σοφοὶ εἰς τὸ ἀγαθόν, καὶ ἁπλοῖ εἰς τὸ κακόν.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλω συντρίψει τὸν Σατανᾶν ἀπεκάτω εἰς τὰ ποδάρια σας τὸ γλυγορώτερον. Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγου σας. Ἀμήν.

21 Σᾶς χαιρετᾶσιν ὁ Τιμόθεος ὁ συνεργός μου, καὶ Λούκιος καὶ Ἰάσων καὶ Σωσίπατρος οἱ συγγενεῖς μου.

22 Σᾶς χαιρετῶ ἐν Κυρίῳ ἐγὼ ὁ Τέρτιος ὁπὸ ἔγραψα τὴν ἐπιστολήν.

23 Χαιρετᾶ σας ὁ Γάϊος ὁ ξενιτζής μου καὶ τῆς ἐκκλησίας ὅλης. Χαιρετᾶ σας Ἔραστος ὁ οἰκονόμος τῆς πόλεως, καὶ Κόαρτος ὁ ἀδελφός.

24 Η χάρις του Κυρίου ημων Ιησου Χριστου μετα παντων υμων. Αμην.

25 Τω δε δυναμένω υμας στηριξαι κατα το ευαγγελιον μου και το κηρυγμα Ιησου Χριστου, κατα αποκαλυψιν μυστηρίου χρόνοις αιωνιοις σεσιγημενου·

26 Φανερωθεντος δε νυν δια τε γραφων προφητικων, κατ' επιταγην του αιωνιου Θεου, εις υπακοην πιστεως, εις παντα τα εθνη γνωρισθεντος·

27 Μονω σοφω Θεω, δια Ιησου Χριστου, ω η δοξα εις τους αιωνας. Αμην.

† Προς Ρωμαιους εγραφη απο Κορινθου δια Φοιβης της διακονου της εν Κεγχρεαις εκκλησιας.

24 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

25 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ δύναται νὰ σας βεβαιώσῃ κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου, καὶ τὸ κήρυγμα Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατὰ τὴν φανέρωσιν τοῦ μυστηρίου ὁποὺ ἐσιωπήθη ἀπὸ χρόνους αἰωνίους·

26 Καὶ τῶρα ἐφανερώθη διὰ μέσου τῶν προφητικῶν γραφῶν, κατὰ πρόταξιν τοῦ αἰωνίου Θεοῦ εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς πίστεως, καὶ ὁποὺ ἐγνωρίσθη εἰς ὅλα τὰ ἔθνη·

27 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν ἂς εἶναι δόξα διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

† Η εἰς Ρωμαίους ἐγράφη ἀπὸ Κορίνθου διὰ Φοίβης τῆς διακόνου τῆς εἰς Κεγχρεαῖς ἐκκλησίας.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΠΡΩΤΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ κλητος ἀπόστολος Ιησου Χριστου, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός·

2 Τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορινθῳ, ἡγιασμένοις ἐν Χριστῷ Ιησου, κλητοῖς ἁγίοις, σὺν πᾶσι τοῖς ἐπικαλουμένοις τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησου Χριστου ἐν παντὶ τόπῳ αὐτῶν τε καὶ ἡμῶν·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἐπὶ τῇ χάριτι τοῦ Θεοῦ τῇ δοθείσῃ ὑμῖν ἐν Χριστῷ Ιησου·

5 Ὅτι ἐν παντὶ ἐπλουτίσθητε ἐν αὐτῷ, ἐν παντὶ λόγῳ καὶ πάσῃ γνώσει·

6 Καθὼς τὸ μαρτύριον τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη ἐν ὑμῖν·

7 Ὥστε ὑμᾶς μὴ ὑστερεῖσθαι ἐν μηδενὶ χαρίσματι, ἀπεκδι-

ΠΑΥΛΟΣ καλισμενος ἀποστολος τοῦ Ιησου Χριστου, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Σωσθένης ὁ ἀδελφός·

2 Εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ὁποὺ εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, εἰς τοὺς ἡγιασμένους ἐν Χριστῷ Ιησοῦ καλεσμένους ἁγίους, μὲ ὅλους ἐκείνους ὁποὺ ἐπικαλοῦνται τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ, εἰς κάθε τόπον ἰδικόν του καὶ ἰδικόν μας·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Ἐγὼ πάντοτε εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου διὰ λογαριασμόν σας, διὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ὁποὺ σᾶς ἐδόθη εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

5 Ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἐγίνηκετε πλούσιοι εἰς αὐτόν, εἰς κάθε λόγον καὶ εἰς κάθε γνῶσιν·

6 Καθὼς ἡ μαρτυρία τοῦ Χριστοῦ ἐβεβαιώθη εἰς ἐσᾶς·

7 Τόσον ὁποὺ νὰ μὴν εἶσθε ἐσεῖς ἐστερημένοι ἀπὸ κανένα

χαρισμας την αποκαλυψιν του Κυριου ημων Ιησου Χριστου.

8 Ος και βεβαιωσει υμας εως τελους ανεγκλητους εν τη ημερα του Κυριου ημων Ιησου Χριστου.

9 Πιστος ο Θεος, δι ου εκληθητε εις κοινωνιαν του υιου αυτου Ιησου Χριστου Κυριου ημων.

10 Παρακαλω δε υμας, αδελφοι, δια του ονοματος του Κυριου ημων Ιησου Χριστου, ινα το αυτο λεγητε παντες, και μη η εν υμιν σχισματα, ητε δε κατηρτισμενοι εν τω αυτω νοι και εν τη αυτη γνωμη.

11 Εδηλωθη γαρ μοι περι υμων, αδελφοι μου, υπο των Χλοης, οτι εριδες εν υμιν εισι.

12 Λεγω δε τουτο, οτι εκαστος υμων λεγει· Εγω μεν ειμι Παυλου, εγω δε Απολλω, εγω δε Κηφα, εγω δε Χριστου.

13 Μεμερισται ο Χριστος; μη Παυλος εσταυρωθη υπερ υμων, η εις το ονομα Παυλου εβαπτισθητε;

14 Ευχαριστω τω Θεω οτι ουδενα υμων εβαπτισα, ει μη Κρισπον και

χαρισμα, αναμενοντες την φανερωσιν του Κυριου μας Ιησου Χριστου.

8 Ο οποιος και θελει σας βεβαιωσει εως το τελος να εισθε χωρις κατηγοριαν εις την ημεραν του Κυριου μας Ιησου Χριστου.

9 Πιστος ειναι ο Θεος, απο τον οποιον εκαλεσθητε εις την ενωσιν του υιου του Ιησου Χριστου του Κυριου μας.

10 Και παρακαλω σας, αδελφοι, δια του ονοματος του Κυριου μας Ιησου Χριστου, δια να λεγητε ολοι το αυτο, και να μην ειναι εις σας διχοστασιαι, αλλα να εισθε τελειως ενωμενοι εις τον αυτον νουν και εις την αυτην γνωμην.

11 Διατι δια λογου σας, αδελφοι μου, εφανερωθη εις εμενα απο τους (ανθρωπους) της Χλοης, οτι ειναι φιλονεικιαι αναμεσα σας.

12 Και λεγω τουτο, οτι καθενας απο σας λεγει· Εγω ειμαι του Παυλου, και εγω ειμαι του Απολλω, και εγω του Κηφα, και εγω ειμαι του Χριστου.

13 Μηπια εμοιρασθη ο Χριστος; μηπια ο Παυλος εσταυρωθη δια λογου σας; ηπια εις το ονομα Παυλου εβαπτισθητε;

14 Ευχαριστω τον Θεον, οτι κανενα απ' εσας δεν εβαπτισα, παρα τον Κρισπον και τον Γαϊον·

15 Ἵνα μή τις εἴπῃ ὅτι εἰς τὸ ἐμὸν ὄνομα ἐβάπτισα.

16 Ἐβάπτισα δὲ καὶ τὸν Στεφανᾶ οἶκον· λοιπὸν οὐκ οἶδα εἴ τινα ἄλλον ἐβάπτισα.

17 Οὐ γὰρ ἀπέστειλέ με Χριστὸς βαπτίζειν, ἀλλ᾽ εὐαγγελίζεσθαι· οὐκ ἐν σοφίᾳ λόγου, ἵνα μὴ κενωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

18 Ὁ λόγος γὰρ ὁ τοῦ σταυροῦ τοῖς μὲν ἀπολλυμένοις μωρία ἐστί, τοῖς δὲ σῳζομένοις ἡμῖν δύναμις Θεοῦ ἐστι.

19 Γέγραπται γάρ· Ἀπολῶ τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ τὴν σύνεσιν τῶν συνετῶν ἀθετήσω.

20 Ποῦ σοφός; Ποῦ γραμματεύς; Ποῦ συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Οὐχὶ ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

21 Ἐπειδὴ γὰρ ἐν τῇ σοφίᾳ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔγνω ὁ κόσμος διὰ τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεὸς διὰ τῆς μωρίας τοῦ κηρύγματος σῶσαι τοὺς πιστεύοντας.

22 Ἐπειδὴ καὶ Ἰουδαῖοι σημεῖα αἰτοῦσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι·

23 Ἡμεῖς δὲ κηρύσσομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, Ἰουδαίοις μὲν

15 Διὰ νὰ μὴν εἴπῃ τινάς, ὅτι εἰς τὸ ὄνομά μου τὸν ἐβάπτισα.

16 Καὶ ἐβάπτισα καὶ τὸ σπῆτι τοῦ Στεφανᾶ· ἐκτὸς ἐξεύρω λοιπὸν ἂν ἐβάπτισα κανένα ἄλλον.

17 Διατὶ ὁ Χριστὸς δὲν μὲ ἔστειλε νὰ βαπτίζω, ἀλλὰ νὰ κηρύττω τὸ εὐαγγέλιον, ὄχι μὲ σοφίαν λόγου, διὰ νὰ μὴν ματαιωθῇ ὁ σταυρὸς τοῦ Χριστοῦ.

18 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ σταυροῦ, σῶμα εἰς τοὺς ἀπολλυομένους, εἶναι μωρία, ἀμὴ εἰς ἡμᾶς τοὺς σῳζομένους, εἶναι δύναμις τοῦ Θεοῦ.

19 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Θέλω χαλάσει τὴν σοφίαν τῶν σοφῶν, καὶ θέλω ἀφανίσει τὴν φρόνησιν τῶν φρονίμων.

20 Ποῦ εἶναι κανένας σοφός; Πῦ εἶναι γραμματεύς; Πῦ εἶναι συζητητὴς τοῦ αἰῶνος τούτου; Δὲν ἐμώρανεν ὁ Θεὸς τὴν σοφίαν τοῦ κόσμου τούτου;

21 Διατὶ ἐπειδὴ μὲ τὴν σοφίαν τοῦ Θεοῦ ὁ κόσμος δὲν ἐγνώρισε διὰ μέσου τῆς σοφίας τὸν Θεόν, εὐδόκησεν ὁ Θεός, νὰ σώσῃ μὲ τὴν μωρίαν τοῦ κηρύγματος, ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουν.

22 Ἐπειδὴ καὶ οἱ Ἰουδαῖοι σημεῖον γυρεύουσι, καὶ Ἕλληνες σοφίαν ζητοῦσι·

23 Ἀμὴ ἡμεῖς κηρύττομεν Χριστὸν ἐσταυρωμένον, ὁποὺ

σκανδαλον, Ἕλλησι δὲ μωρίαν·

24 Αὐτοῖς δὲ τοῖς κλητοῖς Ἰουδαίοις τε καὶ Ἕλλησι Χριστὸν Θεοῦ δύναμιν καὶ Θεοῦ σοφίαν.

25 Ὅτι τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ, σοφώτερον τῶν ἀνθρώπων ἐστὶ· καὶ τὸ ἀσθενὲς τοῦ Θεοῦ, ἰσχυρότερον τῶν ἀνθρώπων ἐστί.

26 Βλέπετε γὰρ τὴν κλῆσιν ὑμῶν, ἀδελφοί, ὅτι οὐ πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, οὐ πολλοὶ δυνατοί, οὐ πολλοὶ εὐγενεῖς·

27 Ἀλλὰ τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα τοὺς σοφοὺς καταισχύνῃ· καὶ τὰ ἀσθενῆ τοῦ κόσμου ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, ἵνα καταισχύνῃ τὰ ἰσχυρά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ ἐξουθενημένα ἐξελέξατο ὁ Θεὸς, καὶ τὰ μὴ ὄντα, ἵνα τὰ ὄντα καταργήσῃ.

29 Ὅπως μὴ καυχήσηται πᾶσα σὰρξ ἐνώπιον αὐτοῦ.

30 ἐξ αὐτοῦ δὲ ὑμεῖς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὃς ἐγενήθη ἡμῖν σοφία ἀπὸ Θεοῦ, δικαιοσύνη τε καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἀπολύτρωσις·

εἰς τοὺς Ἰουδαίους εἶναι σκάνδαλον, καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας μωρία·

24 Ἀλλὰ εἰς τοὺς καλεσμένους Ἰουδαίους τε καὶ Ἕλληνας, Χριστὸς ὑπὲρ κηρύττομεν, εἶναι Θεοῦ δύναμις καὶ Θεοῦ σοφία.

25 Διατὶ τὸ μωρὸν τοῦ Θεοῦ εἶναι σοφώτερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ τὸ ἀσθενημένον τοῦ Θεοῦ, εἶναι δυνατώτερον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους.

26 Διατὶ ἴσεις, ἀδελφοί, βλέπετε τὸν καλισμὸν σας, ὅτι δὲν εἶσθε πολλοὶ σοφοὶ κατὰ σάρκα, δὲν εἶσθε πολλοὶ δυνατοί, δὲν εἶσθε εὐγενεῖς πολλοί·

27 Ἀλλὰ ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς τὰ μωρὰ τοῦ κόσμου, διὰ νὰ κατατροπιάσῃ τοὺς σοφούς· καὶ τὰ ἀσθενημένα τοῦ κόσμου ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς, διὰ νὰ ἐντροπιάσῃ τὰ δυνατά·

28 Καὶ τὰ ἀγενῆ τοῦ κόσμου καὶ τὰ καταφρονεμένα ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς, καὶ ἐκεῖνα ὑπὲρ δὲν εἶναι, διὰ νὰ χαλάσῃ ἐκεῖνα ὑπὲρ εἶναι.

29 Διὰ νὰ μὴν καυχηθῇ καμία σὰρξ ὁμπροστὰ εἰς τὸν Θεόν.

30 Καὶ ἀπ᾽ αὐτὸν τὸν Θεὸν εἶσθεν ἴσεις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὁποὺ Ἰησοῦς ἔγινεν εἰς ἡμᾶς σοφία ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ δικαιοσύνη καὶ ἁγιασμὸς καὶ ἐλευθέρωσις·

31 Ἵνα, καθὼς γέγραπται· Ὁ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

31 Διὰ τὰ καὶ χάται εἰς τὸν Κύριον ἐκεῖνος ὅπως καὶ χάται, καθὼς εἶναι γεγραμμένος.

Κεφ. Β'. 2.

Κἀγὼ ἐλθὼν πρὸς ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἦλθον οὐ καθ' ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, καταγγέλλων ὑμῖν τὸ μαρτύριον τοῦ Θεοῦ.

2 Οὐ γὰρ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ ἐν ἀσθενείᾳ καὶ ἐν φόβῳ καὶ ἐν τρόμῳ πολλῷ ἐγενόμην πρὸς ὑμᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου καὶ τὸ κήρυγμά μου οὐκ ἐν πειθοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις, ἀλλ' ἐν ἀποδείξει πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Ἵνα ἡ πίστις ὑμῶν μὴ ᾖ ἐν σοφίᾳ ἀνθρώπων, ἀλλ' ἐν δυνάμει Θεοῦ.

6 Σοφίαν δὲ λαλοῦμεν ἐν τοῖς τελείοις· σοφίαν δὲ οὐ τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου τῶν καταργουμένων·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν σοφίαν Θεοῦ ἐν μυστηρίῳ, τὴν ἀποκεκρυμμένην, ἣν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν ἡμῶν·

ΚΑΓΩ ὅταν ἦλθα εἰς ὑμᾶς, ἀδελφοί, δὲν ἦλθα μὲ ὑπεροχὴν λόγου ἢ σοφίας, κηρύττοντας σας τὴν μαρτυρίαν τοῦ Θεοῦ.

2 Διατί δὲν ἀποφάσισα ποτὲ νὰ ἐξεύρω τίποτε ἄλλο εἰς ὑμᾶς, παρὰ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τοῦτον ἐσταυρωμένον.

3 Καὶ ἐγὼ μὲ ἀσθένειαν καὶ μὲ φόβον καὶ μὲ πολὺν τρόμον ἐφάνηκα εἰς ὑμᾶς.

4 Καὶ ὁ λόγος μου, καὶ τὸ κήρυγμά μου δὲν ἦτον εἰς καταπειστικὰ λόγια τῆς ἀνθρωπίνης σοφίας, ἀλλὰ μὲ ἀπόδειξιν πνεύματος καὶ δυνάμεως·

5 Διὰ νὰ μὴν εἶναι ἡ πίστις σας εἰς τὴν σοφίαν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ σοφίαν λαλοῦμεν εἰς τοὺς τελείους· ἀμὴ ὄχι σοφίαν τοῦ αἰῶνος τούτου, οὐδὲ τῶν ἀρχόντων τῶν φθειρομένων τοῦ αἰῶνος τούτου·

7 Ἀλλὰ λαλοῦμεν μυστηριωδῶς σοφίαν Θεοῦ, ἐκείνην λέγω τὴν σοφίαν τὴν ἀποκεκρυμμένην, τὴν ὁποίαν προώρισεν ὁ Θεὸς πρὸ τῶν αἰώνων εἰς δόξαν μας·

8 Ἣν οὐδεὶς τῶν ἀρχόντων τοῦ αἰῶνος τούτου ἔγνωκεν· εἰ γὰρ ἔγνωσαν, οὐκ ἂν τὸν Κύριον τῆς δόξης ἐσταύρωσαν.

8 Την οποίαν σοφίαν δεν κατέσταν από τους άρχοντας του αιώνος τούτου την εγνώρισε· διατί άν ήθελαν την γνωρίση, δεν ήθελαν σταυρώση τον Κύριον της δόξης.

9 Ἀλλὰ, καθὼς γέγραπται· Ἃ ὀφθαλμὸς οὐκ εἶδε, καὶ οὖς οὐκ ἤκουσε, καὶ ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἡτοίμασεν ὁ Θεὸς τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν·

9 Αλλά, καθώς είναι γεγραμμένον· Εκείνα όπου μάτι δεν είδε, και αυτίον δεν άκουσε, και εις την καρδίαν του ανθρώπου δεν εμβήκαν, εκείνα ετοίμασεν ο Θεός διά εκείνους όπου τον αγαπούσι·

10 Ἡμῖν δὲ ὁ Θεὸς ἀπεκάλυψε διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ· τὸ γὰρ Πνεῦμα πάντα ἐρευνᾷ, καὶ τὰ βάθη τοῦ Θεοῦ.

10 Αμή εις εμάς τα απεκάλυψεν ο Θεός διά μέσα του Πνεύματός του· διατί το Πνεύμα όλα εξετάζει, και τα βάθη του Θεού.

11 Τίς γὰρ οἶδεν ἀνθρώπων τὰ τοῦ ἀνθρώπου, εἰ μὴ τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου τὸ ἐν αὐτῷ; Οὕτω καὶ τὰ τοῦ Θεοῦ οὐδεὶς οἶδεν, εἰ μὴ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ.

11 Διατί ποῖος από τους ανθρώπους γνωρίζει τα κρυμμένα του ανθρώπου, παρά το πνεύμα του ανθρώπου, οπού είναι μέσα εις αυτόν τον άνθρωπον; Έτζι και τα πράγματα του Θεού κανείς δεν τα εξέρει, παρά το Πνεύμα του Θεού.

12 Ἡμεῖς δὲ οὐ τὸ πνεῦμα τοῦ κόσμου ἐλάβομεν, ἀλλὰ τὸ Πνεῦμα τὸ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἵνα εἰδῶμεν τὰ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ χαρισθέντα ἡμῖν·

12 Και ημείς δεν ελάβαμεν το πνεύμα του κόσμου, αλλα το Πνεύμα του Θεού, δια να γνωρίσωμεν εκείνα όπου μάς εχάρισεν ο Θεός·

13 Ἃ καὶ λαλοῦμεν, οὐκ ἐν διδακτοῖς ἀνθρωπίνης σοφίας λόγοις ἀλλ' ἐν διδακτοῖς Πνεύματος ἁγίου· πνευματικοῖς πνευματικὰ συγκρίνοντες.

13 Τα οποία και λαλούμεν, όχι με λόγια όπου διδάσκει η ανθρωπίνη σοφία, αλλα με λόγια όπου διδάσκει το Πνευμα το άγιον· εφαρμόζοντες τα πνευματικά εις τα πνευματικά.

14 Ψυχικὸς δὲ ἄνθρωπος οὐ δέχεται τὰ τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· μωρία γὰρ αὐτῷ ἐστι, καὶ οὐ δύναται γνῶναι, ὅτι πνευματικῶς ἀνακρίνεται.

15 Ὁ δὲ πνευματικὸς ἀνακρίνει μὲν πάντα, αὐτὸς δὲ ὑπ' οὐδενὸς ἀνακρίνεται.

16 Τίς γὰρ ἔγνω νοῦν Κυρίου, ὃς συμβιβάσει αὐτόν; Ἡμεῖς δὲ νοῦν Χριστοῦ ἔχομεν.

14 Ἀνὴρ ὁ ψυχικὸς ἄνθρωπος δὲν δέχεται τὰ πράγματα τοῦ Πνεύματος τοῦ Θεοῦ· διατὶ εἶναι μωρία εἰς αὐτὸν, καὶ δὲν δύναται νὰ τὰ γνωρίσῃ, ὅτι διακρίνονται πνευματικῶς.

15 Ἀνὴρ ὁ πνευματικὸς ἄνθρωπος ἀνακρίνει μὲν ὅλα, καὶ αὐτὸς δὲν ἀνακρίνεται ἀπὸ κανένα.

16 Διατὶ τίς ἐγνώρισε τὸν νοῦν τοῦ Κυρίου, ὁπού νὰ τὸν διδάξῃ; Ἀνὴρ ἡμεῖς ἔχομεν τὸν νοῦν Χριστοῦ.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ' ἐγὼ, ἀδελφοὶ, οὐκ ἠδυνήθην λαλῆσαι ὑμῖν ὡς πνευματικοῖς, ἀλλ' ὡς σαρκικοῖς, ὡς νηπίοις ἐν Χριστῷ.

2 Γάλα ὑμᾶς ἐπότισα, καὶ οὐ βρῶμα· οὔπω γὰρ ἠδύνασθε· ἀλλ' οὐδὲ ἔτι νῦν δύνασθε.

3 Ἔτι γὰρ σαρκικοί ἐστε· ὅπου γὰρ ἐν ὑμῖν ζῆλος καὶ ἔρις καὶ διχοστασίαι, οὐχὶ σαρκικοί ἐστε, καὶ κατὰ ἄνθρωπον περιπατεῖτε;

4 Ὅταν γὰρ λέγῃ τις· Ἐγὼ μέν εἰμι Παύλου· ἕτερος δέ· Ἐγὼ Ἀπόλλω· οὐκ σαρκικοί ἐστε;

5 Τίς οὖν ἐστι Παῦλος, τίς δὲ Ἀπολλώς, ἀλλ' ἢ

ΚΑΙ' ἐγὼ, ἀδελφοὶ, δὲν ἠδυνήθηκα νὰ σᾶς λαλήσω ὡσὰν πνευματικοὺς, ἀλλὰ ὡσὰν σαρκικοὺς, ὡσὰν νήπιους εἰς τὸν Χριστόν.

2 Γάλα σᾶς ἐπότισα, καὶ ὄχι φαγητόν· διατὶ ἀκόμι δὲν ἠδύνασθαν νὰ τὸ φᾶτε· ἀλλὰ μηδὲ τῶρα δύνεσθε.

3 Διατὶ ἀκόμι σαρκικοὶ εἶσθε· διατὶ ἐπειδὴ εἶναι μὲς ἰσᾶς ζηλία καὶ φιλονικία καὶ διχοστασίαις, δὲν εἶσθε σαρκικοὶ καὶ περιπατεῖτε κατὰ τὸπον εἰς τὴν ἀνθρωπότητα;

4 Διατὶ ὅταν λέγῃ ὁ ἕνας· Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Παύλου· καὶ ἄλλος· Ἐγὼ εἶμαι τοῦ Ἀπολλώ· δὲν εἶσθε σαρκικοί;

5 Τίς λοιπὸν εἶναι ὁ Παῦλος, καὶ τίς εἶναι ὁ Ἀπολλώς,

δ.λαοις δι ὃν ἐπιστευσατε, καὶ ἑκαστῳ ὡς ὁ Κυριος ἔδωκεν;

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλως ἐπότισεν· ἀλλ' ὁ Θεὸς ηὔξανεν.

7 Ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐστί τι, οὔτε ὁ ποτίζων, ἀλλ' ὁ αὐξάνων Θεός.

8 Ὁ φυτεύων δὲ καὶ ὁ ποτίζων ἓν εἰσιν· ἕκαστος δὲ τὸν ἴδιον μισθὸν λήψεται κατὰ τὸν ἴδιον κόπον.

9 Θεοῦ γάρ ἐσμεν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστε.

10 Κατὰ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δοθεῖσάν μοι, ὡς σοφὸς ἀρχιτέκτων θεμέλιον τέθεικα, ἄλλος δὲ ἐποικοδομεῖ· ἕκαστος δὲ βλεπέτω πῶς ἐποικοδομεῖ.

11 Θεμέλιον γὰρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρὰ τὸν κείμενον, ὅς ἐστιν Ἰησοῦς ὁ Χριστός.

12 Εἰ δέ τις ἐποικοδομεῖ ἐπὶ τὸν θεμέλιον τοῦτον, χρυσόν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 ἑκάστου τὸ ἔργον φανερὸν γενήσεται· ἡ γὰρ ἡμέρα δηλώσει· ὅτι ἐν πυρὶ ἀποκαλύπτεται· καὶ ἑκάστου τὸ ἔργον ὁποῖόν ἐστι, τὸ πῦρ δοκιμάσει.

παρὰ ὑπηρέται, διὰ μέσου τῶν ὁποίων ἐπιστεύσατε; καὶ κάθε ἕνας, καθὼς τοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος.

6 Ἐγὼ ἐφύτευσα, Ἀπολλως ἐπότισε· ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸ ηὔξανε.

7 Εἰς τόσον ὥστε οὔτε ὁ φυτεύων ἐκεῖνος ὅπου φυτεύει, οὔτε ἐκεῖνος ὅπου ποτίζει εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὅπου τὰ αὐξάνει.

8 Καὶ ἐκεῖνος ὅπου φυτεύει καὶ ἐκεῖνος ὅπου ποτίζει ἕνα εἶναι· καὶ κάθε ἕνας θέλει πάρει τὴν πληρωμήν του κατὰ τὸν κόπον του.

9 Διατὶ εἴμεσθε συνεργοὶ τοῦ Θεοῦ· ἐσεῖς εἶσθε χωράφι τοῦ Θεοῦ, καὶ οἰκοδομὴ τοῦ Θεοῦ.

10 Κατὰ τὴν χάριν ὅπου μοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, ἐγὼ ὡσὰν σοφὸς πρωτοοικοδόμος ἐβαλλα θεμέλιον, καὶ ἄλλος οἰκοδομᾶ ἀπάνω εἰς ἐκεῖνο· ἀμὴ κάθε ἕνας ἂς βλέπει πῶς οἰκοδομᾶ.

11 Διατὶ κανένας δὲν δύνεται νὰ βάλλῃ ἄλλον θεμέλιον, ἐξὸν ἀπ' ἐκεῖνον ὅπου κεῖτεται, ὁποῖος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστός.

12 Καὶ ἂν κανένας ἀπάνω εἰς ἐκεῖνον τὸν θεμέλιον οἰκοδομῇ χρυσὸν, ἄργυρον, λίθους τιμίους, ξύλα, χόρτον, καλάμην·

13 Τὸ ἔργον καθ' ἕνος θέλει φανερωθῇ· διατὶ ἡ ἡμέρα θέλει τὸ φανερώσει· ὅτι μὲ φωτιὰν φανερώνεται· καὶ τὸ ἔργον καθ' ἕνος τί λογῆς εἶναι, ἡ φωτία θέλει τὸ φανερώσει.

14 Εἴ τινος τὸ ἔργον μένει ὃ ἐποικοδόμησε, μισθὸν λήψεται·

15 Εἴ τινος τὸ ἔργον κατακαήσεται, ζημιωθήσεται· αὐτὸς δὲ σωθήσεται, οὕτως δὲ ὡς διὰ πυρός.

16 Οὐκ οἴδατε ὅτι ναὸς Θεοῦ ἐστε, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν;

17 Εἴ τις τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ Θεός· ὁ γὰρ ναὸς τοῦ Θεοῦ ἅγιός ἐστιν, οἵτινές ἐστε ὑμεῖς.

18 Μηδεὶς ἑαυτὸν ἐξαπατάτω· εἴ τις δοκεῖ σοφὸς εἶναι ἐν ὑμῖν ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, μωρὸς γενέσθω, ἵνα γένηται σοφός.

19 Ἡ γὰρ σοφία τοῦ κόσμου τούτου, μωρία παρὰ τῷ Θεῷ ἐστι· γέγραπται γάρ· Ὁ δρασσόμενος τοὺς σοφοὺς ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτῶν.

20 Καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τοὺς διαλογισμοὺς τῶν σοφῶν, ὅτι εἰσὶ μάταιοι.

21 Ὥστε μηδεὶς καυχάσθω ἐν ἀνθρώποις· πάντα γὰρ ὑμῶν ἐστιν·

22 Εἴτε Παῦλος, εἴτε Ἀπολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κόσμος, εἴτε ζωή, εἴτε θάνατος, εἴτε ἐνεστῶτα, εἴτε μέλλοντα· πάντα ὑμῶν

14 Ὁ, τινος τὸ ἔργον ὃπῦ οἰκοδόμησε, μενεῖ, θέλει πάρει πλερωμήν·

15 Καὶ ὁ, τινος τὸ ἔργον κατακαεῖ, θέλει ζημιωθῆ· καὶ αὐτὸς θέλει σωθῆ, ἀμὰ τοιουτοις λογὴς, ὡσὰν διὰ μέσου τῦ πυρός.

16 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι εἶσθε ἱστὶς ναὸς Θεοῦ, καὶ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ κατοικεῖ εἰς ἰσας;

17 Ὁποιος μαλώσῃ τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς θέλει τὸν χαλάσῃ· διατὶ ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ εἶναι ἁγιος, ὁποιος εἶσθε ἰσεῖς.

18 Κανεὶς ἂς μὴν ἀπατᾷ τὸν λογὸν τοῦ· ἂν κανεὶς φαίνεται νὰ εἶναι σοφὸς ἀπομέσα σας εἰς τὸν κοσμον τοῦτον, ἂς γένῃ μωρὸς, διὰ νὰ γένῃ σοφός.

19 Διατὶ ἡ σοφία τοῦ κόσμου τούτου εἶναι μωρία σπαν εἰς τὸν Θεόν· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Ὁ Θεος πιάνει τοὺς σοφοὺς εἰς τὴν πανουργίαν τους.

20 Καὶ πάλιν· Κύριος γινώσκει τὰ νοήματα τῶν σοφῶν ὅτι εἶναι μάταια.

21 Εἰς τόσον ὁποῦ κανεὶς ἂς μὴν καυχᾶται εἰς τοὺς ἀνθρώπους· διατὶ ὅλα ἰδικά σας εἶναι·

22 Εἴτε Παῦλος, εἴτε Ἀπολλῶς, εἴτε Κηφᾶς, εἴτε κοσμος, εἴτε ζωὴ, εἴτε θανατος, εἴτε παρόντα, εἴτε μελλοντα· ὅλα ἰδικά σας εἶναι·

23 Ὑμεῖς δὲ, Χριστοῦ· Χριστὸς δὲ, Θεοῦ.

23 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ· καὶ ὁ Χριστὸς εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. δ'. 4.

Οὕτως ἡμᾶς λογιζέσθω ἄνθρωπος, ὡς ὑπηρέτας Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμους μυστηρίων Θεοῦ.

2 Ὧδε λοιπὸν, ζητεῖται ἐν τοῖς οἰκονόμοις, ἵνα πιστός τις εὑρεθῇ.

3 Ἐμοὶ δὲ εἰς ἐλάχιστόν ἐστιν ἵνα ἐφ' ὑμῶν ἀνακριθῶ, ἢ ὑπὸ ἀνθρωπίνης ἡμέρας· ἀλλ' οὐδὲ ἐμαυτὸν ἀνακρίνω.

4 Οὐδὲν γὰρ ἐμαυτῷ συνοῖδα· ἀλλὰ οὐκ ἐν τούτῳ δεδικαίωμαι· ὁ δὲ ἀνακρίνων με, Κύριός ἐστι.

5 Ὥστε μὴ πρὸ καιροῦ τι κρίνετε, ἕως ἂν ἔλθῃ ὁ Κύριος· ὃς καὶ φωτίσει τὰ κρυπτὰ τοῦ σκότους, καὶ φανερώσει τὰς βουλὰς τῶν καρδιῶν· καὶ τότε ὁ ἔπαινος γενήσεται ἑκάστῳ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ.

6 Ταῦτα δὲ, ἀδελφοὶ, μετεσχημάτισα εἰς ἐμαυτὸν καὶ Ἀπολλῶ, δι' ὑμᾶς· ἵνα ἐν ἡμῖν μάθητε τὸ μὴ ὑπὲρ ὃ γέ-

Τέτοιας λογῆς ἂς μᾶς λογαριάζῃ κανένας ἀνθρωπος, πὼς εἴμεσθεν ὑπηρέται Χριστοῦ, καὶ οἰκονόμοι τῶν μυστηριῶν τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ διὰ τοῦτο ἐπιλοιπὸν, ὁπού ζητεῖται ἀπὸ τοὺς οἰκονόμους, διὰ νὰ εὑρεθῇ κανεὶς πιστός.

3 Ὅσον μὲν εἰς τοῦ λογου μου, τίποτες δὲν εἶναι νὰ κριθῶ ἀπὸ σᾶς, ἢ ἀπὸ ἀνθρωπίνης κρίσεως· ἀλλὰ οὐδὲ τοῦ λόγου μου δὲν κρίνω.

4 Διατὶ μέσα εἰς τὸ συνοιδός μου δὲν γνωρίζω νὰ εἶμαι τίποτες πταίστης· ἀλλὰ δὲν δικαιώνομαι εἰς ἐτοῦτο· ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ἐκεῖνος ὁπού μὲ κρίνει.

5 Λοιπὸν μὴν κρίνετε πρὸ καιροῦ τίποτες, ἕως ὁπού νὰ ἔλθῃ ὁ Κύριος· ὁποῖος θέλει φωτίσει τὰ κρυφὰ τοῦ σκότους, καὶ θέλει φανερώσει ταις βουλαῖς των καρδιῶν· καὶ τότε κάθε ἕνας θέλει πάρει τὸν ἔπαινον ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ἔτσι τα, ἀδελφοί μου, τὰ ἐμετασχημάτισα εἰς τὸν λόγον μου καὶ εἰς τὸν Ἀπολλῶ, διὰ λόγου σας· διὰ νὰ μάθητε εἰς

γραπται φρονειν, ινα μη εις ὑπερ του ἑνος φυσιοῦσθε κατα του ἑτερου.

7 Τίς γάρ σε διακρίνει; Τί δὲ ἔχεις ὃ οὐκ ἔλαβες; Εἰ δὲ καὶ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡς μὴ λαβών;

8 Ἤδη κεκορεσμένοι ἐστέ, ἤδη ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἡμῶν ἐβασιλεύσατε· καὶ ὄφελόν γε ἐβασιλεύσατε ἵνα καὶ ἡμεῖς ὑμῖν συμβασιλεύσωμεν.

9 Δοκῶ γάρ ὅτι ὁ Θεὸς ἡμᾶς τοὺς ἀποστόλους ἐσχάτους ἀπέδειξεν ὡς ἐπιθανατίους, ὅτι θεατρον ἐγενήθημεν τῷ κόσμῳ καὶ ἀγγέλοις καὶ ἀνθρώποις.

10 Ἡμεῖς μωροὶ διὰ Χριστόν, ὑμεῖς δὲ φρόνιμοι ἐν Χριστῷ· ἡμεῖς ἀσθενεῖς, ὑμεῖς δὲ ἰσχυροί· ὑμεῖς ἔνδοξοι, ἡμεῖς δὲ ἄτιμοι.

11 Ἄχρι τῆς ἄρτι ὥρας καὶ πεινῶμεν καὶ διψῶμεν, καὶ γυμνητεύομεν, καὶ κολαφιζόμεθα, καὶ ἀστατοῦμεν·

12 καὶ κοπιῶμεν ἐργαζόμενοι ταῖς ἰδίαις χερσί· λοιδορούμενοι, εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι, ἀνεχόμεθα·

13 βλασφημούμενοι, παρακαλοῦμεν· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.

ἱμᾶς τὸ τὰ μὴ φρονῆτε παρισοτιμον ἀπὸ ἑκείνου ὅπου ἐστὶ γεγραμμένον, διὰ τὰ μὴ κατοδοξᾶτε ἕνας διὰ τὸν ἄλλου, ἑναντία τοῦ ἄλλου.

7 Διατὶ τίς διακρίνει σε ἀπὸ τὸν ἄλλον; Καὶ τί ἔχεις τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἔλαβες; Καὶ ἐὰν τὸ ἔλαβες, τί καυχᾶσαι ὡσὰν νὰ μὴν τὸ ἐλάβεις;

8 Τώρα χορτάτοι εἶστε, τώρα ἐπλουτήσατε, χωρὶς ἱμᾶς ἐβασιλεύσατε· καὶ ἔμποτε νὰ ἠθέλετε βασιλεύσει, διὰ νὰ συμβασιλεύσωμεν καὶ ἐμεῖς μετὰ σᾶς.

9 Διατὶ μὲ φαίνεται, ὅτι ὁ Θεὸς ἐπρόβαλλεν εἰς ἔσχατον ἱμᾶς τοὺς ὑπηρέτας ἀποστόλους, ὡσὰν ἀποφασισμένους εἰς θάνατον, διατὶ ἐγινήκαμεν θέατρον εἰς τὸν κόσμον, καὶ εἰς τοὺς ἀγγέλους καὶ εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

10 Ἐμεῖς εἴμεσθε μωροὶ διὰ τὸν Χριστόν, καὶ ἐσεῖς εἶσθε φρόνιμοι εἰς τὸν Χριστόν· ἐμεῖς ἀσθενεῖς, καὶ ἐσεῖς δυνατοί· ἐσεῖς τιμημένοι, καὶ ἐμεῖς ἄτιμοι.

11 Ἕως ἐτούτην τὴν ὥραν, καὶ πεινῶμεν, καὶ διψῶμεν, καὶ εἴμεσθε γυμνοί, καὶ δερνόμεθα, καὶ γυρίζομεν ἐδῶ καὶ ἐκεῖ, μὴ ἔχοντες πῦ νὰ καθῶμεν·

12 καὶ κοπιάζομεν, ἐργαζόμενοι τοὺς μετὰ χεῖρας ἰδιά μας· βλαστημούμενοι, εὐλογοῦμεν· διωκόμενοι, ὑπομένομεν·

13 βλασφημούμενοι, παρακαλοῦμεν· ὡσὰν περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως τώρα.

ραπαλέμπ· ὡς περικαθάρματα τοῦ κόσμου ἐγενήθημεν, πάντων περίψημα ἕως ἄρτι.

14 Οὐκ ἐντρέπων ὑμᾶς γράφω ταῦτα, ἀλλ' ὡς τέκνα μου ἀγαπητὰ νουθετῶ.

15 Ἐὰν γὰρ μυρίους παιδαγωγοὺς ἔχητε ἐν Χριστῷ, ἀλλ' οὐ πολλοὺς πατέρας· ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἐγὼ ὑμᾶς ἐγέννησα.

16 Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς, μιμηταί μου γίνεσθε.

17 Διὰ τοῦτο ἔπεμψα ὑμῖν Τιμόθεον, ὅς ἐστι τέκνον μου ἀγαπητὸν καὶ πιστὸν ἐν Κυρίῳ, ὃς ὑμᾶς ἀναμνήσει τὰς ὁδούς μου τὰς ἐν Χριστῷ, καθὼς πανταχοῦ ἐν πάσῃ ἐκκλησίᾳ διδάσκω.

18 Ὡς μὴ ἐρχομένου δὲ πρὸς ὑμᾶς, ἐφυσιώθησάν τινες.

19 Ἐλεύσομαι δὲ ταχέως πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ γνώσομαι οὐ τὸν λόγον τῶν πεφυσιωμένων, ἀλλὰ τὴν δύναμιν.

20 Οὐ γὰρ ἐν λόγῳ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ἐν δυνάμει.

21 Τί θέλετε; Ἐν ῥάβδῳ ἔλθω πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐν ἀγάπῃ, πνεύματί τε πραότητος;

καλέμεν· ὡσὰν σαρώματα τῦ κόσμυ ἐγινήκαμεν, ὡσαν ἀποξύσματα ὅλων ἕως τωρα.

14 Ἐγω δεν γραφω ἐτσι τα κατεντροπιάζοντάς σας, ἀλλα σὰς νουθιτω ὡσὰν τεκνα μυ ἀγαπημενα.

15 Διατι ἐὰν καὶ εἴχετε μυρίες παιδαγωγὲς ἐν Χριστῷ, ἀλλὰ δεν ἐχετε πολλὲς πατέρας· διατὶ ἐγω σᾶς ἐγεννησα ἐν Χριστῷ, διὰ μεσυ τὺ εὐαγγιλίυ.

16 Βαρακαλῶ σας λοιπὸν, γενῆτε μιμηταί μυ.

17 Διὰ τετο σᾶς ἐπεμψα τὸν Τιμόθεον, ὁ ὁποῖος εἶναι τεκνον μυ ἀγαπημενον καὶ πιστὸν ἐν Κυρίῳ, ὁ ὁποῖος θέλει σᾶς ἀναθυμίσει ταῖς τράτας μυ ὁπε περιπατῶ κατὰ τὸν Χριστὸν, καθως διδάσκω εἰς κάθε τόπον, εἰς ὅλαις ταῖς ἐκκλησιαις.

18 Κάποιοι ἐκενοδόξησαν, ὡσὰν νὰ μὴν μέλλω νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς.

19 Ἀλλὰ θέλω ἔλθη γλιγωρα εἰς ἐσᾶς ἐὰν θέληση ὁ Κύριος, καὶ θέλω γνωρίσει ὄχι τὸν λογὸν ἐτὲτ᾽ ἐτῶν κενοδόξων, ἀλλα τὴν δύναμιν.

20 Διατὶ ἡ βασιλεία τῦ Θεῦ δεν εἶναι εἰς τα λόγια, ἀλλ᾽ εἰς τὴν δύναμιν.

21 Τὶ θέλετε; Νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς μὲ ῥάβδο, ἢ μὲ ἀγάπην, καὶ μὲ πνεῦμα πραότητος;

Κιφ. ί'. 5.

Ὅλως ἀκούεται ἐν ὑμῖν πορνεία, καὶ τοιαύτη πορνεία ητις οὐδὲ ἐν τοῖς ἔθνεσιν ὀνομάζεται, ὡστε γυναῖκά τινα τοῦ πατρὸς ἔχειν.

2 Καὶ ὑμεῖς πεφυσιωμένοι ἐστέ, καὶ οὐχὶ μᾶλλον ἐπενθήσατε, ἵνα ἐξαρθῇ ἐκ μέσου ὑμῶν ὁ τὸ ἔργον τοῦτο ποιήσας;

3 Ἐγὼ μὲν γὰρ ὡς ἀπὼν τῷ σώματι, παρὼν δὲ τῷ πνεύματι, ἤδη κέκρικα ὡς παρὼν, τὸν οὕτω τοῦτο κατεργασάμενον,

4 Ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, συναχθέντων ὑμῶν καὶ τοῦ ἐμοῦ πνεύματος, σὺν τῇ δυνάμει τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Παραδοῦναι τὸν τοιοῦτον τῷ Σατανᾷ εἰς ὄλεθρον τῆς σαρκὸς, ἵνα τὸ πνεῦμα σωθῇ ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Οὐ καλὸν τὸ καύχημα ὑμῶν· οὐκ οἴδατε ὅτι μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ;

7 Ἐκκαθάρατε οὖν τὴν παλαιὰν ζύμην, ἵνα ἦτε νέον φύραμα, καθὼς ἐστὲ ἄζυμοι· καὶ γὰρ τὸ πάσχα ἡμῶν ὑπὲρ ἡμῶν ἐθύθη, Χριστός.

Καθολικὰ ἀκούεται νὰ εἶναι ἀναμεσά σας πορνεία, καὶ τέτοια λογῆς πορνεία, ἔτσι πού οὔτε στὰ ἔθνη ὀνομάζεται, εἰς τόσον ὅπου νὰ ἔχῃ κανεὶς τὴν γυναῖκα τοῦ πατρός του.

2 Καὶ ἐσεῖς πισὶ ζῆτε, καὶ ἀπὲ ὅπου ἔπρεπε πιρισσότερα νὰ λυπηθῆτε, διὰ νὰ σκλαυθῇ ἀπὸ τὴν μέσην σας ἐκεῖνος ὁπού ἔκαμε τὸ ἔργον ἐτοῦτο;

3 Ἐγὼ μὲν ἂν καὶ ἐπὸ λοντσι μὲ τὸ κορμί, καὶ [illegible] μὲ τὸ πνεῦμα, ἀπ' ἔδασεσα ὡσὰν νὰ εἶμαι αὐτὸς, ἐκεῖνον ὁπού ἔκαμεν ἐτοῦτο τέτοιας λογῆς,

4 Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, μαζωμένοι ἐσεῖς καὶ τὸ ἐδικόν μου πνεῦμα, μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

5 Νὰ παραδώσετε τὸν τοιοῦτον εἰς τὸν Σατανᾶ εἰς χαλασμὸν τῆς σάρκας, διὰ νὰ σωθῇ τὸ πνεῦμά του εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

6 Δὲν εἶναι καλὸν τὸ καύχημά σας· δὲν ἐξέρετε ὅτι ὀλίγον προζύμι ζυμώνει ὅλον τὸν ζυμωτόν;

7 Ἐκκαθαρίσετε λοιπὸν τὸ παλαιὸν προζύμι, διὰ νὰ γένητε καινούριον ζυμωτόν, καθὼς εἶσθε ἄζυμοι· διατὶ ὁ Χριστὸς ὅπου εἶναι τὸ πάσχα μας, ἐθυσιάσθη διὰ λόγου μας.

8 Ὥστε ἑορτάζωμεν, μὴ ἐν ζύμῃ παλαιᾷ, μηδὲ ἐν ζύμῃ κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλ' ἐν ἀζύμοις εἰλικρινείας καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψα ὑμῖν ἐν τῇ ἐπιστολῇ, μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις.

10 Καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου, ἢ τοῖς πλεονέκταις, ἢ ἅρπαξιν, ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν.

11 Νυνὶ δὲ ἔγραψα ὑμῖν μὴ συναναμίγνυσθαι, ἐὰν τις ἀδελφὸς ὀνομαζόμενος, ἢ πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαξ· τοῦ τοιούτου μηδὲ συνεσθίειν.

12 Τί γὰρ μοι καὶ τοὺς ἔξω κρίνειν; Οὐχὶ τοὺς ἔσω ὑμεῖς κρίνετε;

13 Τοὺς δὲ ἔξω ὁ Θεὸς κρίνει. Καὶ ἐξαρεῖτε τὸν πονηρὸν ἐξ ὑμῶν αὐτῶν.

8 Ἂς ἑορτάζωμεν λοιπὸν, ὄχι μὲ ζύμην, παλαιὰν, μήτε μὲ ζύμην κακίας καὶ πονηρίας, ἀλλὰ μὲ ἄζυμα καθαρότητος καὶ ἀληθείας.

9 Ἔγραψά σας εἰς τὴν ἐπιστολήν, νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς πόρνους.

10 Καὶ δὲν σᾶς λέγω νὰ μὴν σμίγετε ὅλως διόλου μὲ τοὺς πόρνους τοῦ κόσμου τούτου, ἢ μὲ τοὺς πλεονέκτας, ἢ μὲ τοὺς ἅρπαγας, ἢ μὲ τοὺς εἰδωλολάτρας· ἐπειδὴ λοιπὸν χρεωστεῖτε νὰ βγῆτε ἀπὸ τὸν κόσμον.

11 Ἀλλὰ τώρα σᾶς ἔγραψα νὰ μὴν σμίγεσθε μὲ τοὺς τοιούτους· τοῦτος ἂν κανεὶς ὁποὺ ὀνομάζεται ἀδελφὸς, εἶναι πόρνος, ἢ πλεονέκτης, ἢ εἰδωλολάτρης, ἢ λοίδορος, ἢ μέθυσος, ἢ ἅρπαγας· μὲ τὸν τοιοῦτον μηδὲ νὰ τρώτε μαζύ του.

12 Διατί τί χρεωστῶ ἐγὼ νὰ κρίνω ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἔξω ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν; Δὲν κρίνετε ἐσεῖς τοὺς ἔσω;

13 Ἀλλὰ τοὺς ἔξω ὁ Θεὸς τοὺς κρίνει. Βγάλετε λοιπὸν τὸ κακὸν ἀπὸ λάγυ σας.

Κεφ. ϛ. 6.

1 Τολμᾷ τις ὑμῶν, πρᾶγμα ἔχων πρὸς τὸν ἕτερον, κρίνεσθαι ἐπὶ τῶν ἀδίκων, καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν ἁγίων;

1 Ποκοτᾷ κανένας ἀπ' ἐσᾶς, ὁποὺ ἔχει διαφορὰν μὲ τὸν ἄλλον, νὰ πάγῃ εἰς τὰ κριτήρια τῶν ἀδίκων, καὶ ὄχι τῶν ἁγίων;

2 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἅγιοι τὸν κόσμον κρινοῦσι; Καὶ εἰ ἐν ὑμῖν κρίνεται ὁ κόσμος, ἀνάξιοί ἐστε κριτηρίων ἐλαχίστων;

3 Οὐκ οἴδατε ὅτι ἀγγέλους κρινοῦμεν; μήτι γε βιωτικά;

4 Βιωτικὰ μὲν οὖν κριτήρια ἐὰν ἔχητε, τοὺς ἐξουθενημένους ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, τούτους καθίζετε.

5 Πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω· οὕτως οὐκ ἔστιν ἐν ὑμῖν σοφός, οὐδὲ εἷς, ὃς δυνήσεται διακρῖναι ἀνὰ μέσον τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μετὰ ἀδελφοῦ κρίνεται, καὶ τοῦτο ἐπὶ ἀπίστων;

7 Ἤδη μὲν οὖν ὅλως ἥττημα ἐν ὑμῖν ἐστιν, ὅτι κρίματα ἔχετε μεθ' ἑαυτῶν· διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀδικεῖσθε; διατί οὐχὶ μᾶλλον ἀποστερεῖσθε;

8 Ἀλλὰ ὑμεῖς ἀδικεῖτε καὶ ἀποστερεῖτε, καὶ ταῦτα ἀδελφούς.

9 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

2 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι οἱ ἅγιοι θέλουσι κρίνει τὸν κόσμον; Καὶ ἐὰν ὁ κόσμος κρίνεται ἀπὸ σᾶς, ἀνάξιοι εἶσθε νὰ κρίνετε τὰ πολλὰ μικρὰ πράγματα;

3 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι θέλομεν κρίνει ἀγγέλους πόσῳ μᾶλλον τὰ πράγματα τοῦτου τοῦ βίου;

4 Ἐὰν ἔχητε λοιπὸν κρίσεις διὰ πράγματα τοῦτου τοῦ βίου, ἐκείνους ὁποὺ ἔχουν καταφρονημένους εἰς τὴν ἐκκλησίαν, ἐκείνους καταρτίζετε κριταδες.

5 Διὰ ἐντροπὴν σας τὸ λέγω· τόσον δὲν εἶναι εἰς ἴσως μὲ καμμίαν σοφὸς, ὁποὺ νὰ δυνηθῇ νὰ διακρίνῃ ἀνάμεσα εἰς τὸν ἀδελφόν του;

6 Ἀλλὰ ἀδελφὸς μὲ ἀδελφὸν κρίνεται, καὶ τοῦτο μὲ ἀπίστους κριτάδες;

7 Πάλιν λοιπὸν ὁλοτελὲς ἥττημα εἶναι εἰς ἴσως ἐσᾶς, ὅτι ἔχετε κρίσεις ἀνάμεσά σας· διατί δὲν προτιμᾶτε περισσότερον νὰ ἀδικεῖσθε; διατί δὲν προτιμᾶτε μᾶλλον νὰ ὑπομένετε τὴν ζημίαν;

8 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἀδικεῖτε, καὶ ἀφαιρεῖτε τὰ ἄλλα, καὶ τοῦτο τὸ κάμνετε εἰς τοὺς ἀδελφούς.

9 Ἢ δὲν ἐξεύρετε ὅτι οἱ ἄδικοι βασιλείαν Θεοῦ δὲν θέλουν κληρονομήσει; Μὴ πλανᾶσθε· οὔτε πόρνοι, οὔτε εἰδωλολάτραι, οὔτε μοιχοί, οὔτε μαλακοί, οὔτε ἀρσενοκοῖται,

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὐ μέθυσοι, οὐ λοίδοροι, οὐχ ἅρπαγες, βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.

10 Οὔτε κλέπται, οὔτε πλεονέκται, οὔτε μέθυσοι, οὔτε λοίδοροι, οὔτε ἅρπαγες, βασιλείαν τοῦ Θεοῦ κληρονομήσουσι.

11 Καὶ ταῦτά τινες ἦτε· ἀλλὰ ἀπελούσασθε, ἀλλὰ ἡγιάσθητε, ἀλλ' ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ ἡμῶν.

11 Καὶ τοῦτο εἴσασθε μερικοί· ἀλλὰ ἐκαθαρίσθητε, ἀλλὰ ἁγιάσθητε, ἀλλὰ ἐδικαιώθητε ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ, καὶ ἐν τῷ Πνεύματι τοῦ Θεοῦ μας.

12 Πάντα μοι ἔξεστι, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστι, ἀλλ' οὐκ ἐγὼ ἐξουσιασθήσομαι ὑπό τινος.

12 Ἔχω ἐγὼ ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ ὅλα δὲν συμφέρουσι· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ δὲν θέλω ἐξουσιασθῆ ἀπὸ κανένα πρᾶγμα.

13 Τὰ βρώματα τῇ κοιλίᾳ, καὶ ἡ κοιλία τοῖς βρώμασιν· ὁ δὲ Θεὸς καὶ ταύτην καὶ ταῦτα καταργήσει· τὸ δὲ σῶμα οὐ τῇ πορνείᾳ, ἀλλὰ τῷ Κυρίῳ, καὶ ὁ Κύριος τῷ σώματι.

13 Τὰ φαγητὰ εἶναι διὰ τὴν κοιλίαν, καὶ ἡ κοιλία διὰ τὰ φαγητά· ἀλλὰ ὁ Θεὸς καὶ αὐτὴν καὶ αὐτὰ θέλει τὰ χαλάσει· ἀμὴ τὸ κορμὶ δὲν εἶναι διὰ τὴν πορνείαν, ἀλλὰ διὰ τὸν Κύριον, καὶ ὁ Κύριος διὰ τὸ κορμί.

14 Ὁ δὲ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἤγειρε, καὶ ὑμᾶς ἐξεγερεῖ διὰ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

14 Καὶ ὁ Θεὸς καὶ τὸν Κύριον ἀνάστησε, καὶ ἐμᾶς θέλει ἀναστήσει διὰ μέσου τῆς δυνάμεώς του.

15 Οὐκ οἴδατε, ὅτι τὰ σώματα ὑμῶν, μέλη Χριστοῦ ἐστι; Ἄρας οὖν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, ποιήσω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο.

15 Δὲν ἐξεύρετε, ὅτι τὰ κορμιά σας εἶναι μέλη τοῦ Χριστοῦ; Πάρνοντας ἐγὼ λοιπὸν τὰ μέλη τοῦ Χριστοῦ, νὰ τὰ κάμω πόρνης μέλη; Μὴ γένοιτο.

16 Ἢ οὐκ οἴδατε ὅτι ὁ κολλώμενος τῇ πόρνῃ, ἓν σῶμά ἐστι; Ἔσονται γάρ,

16 Ἢ δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνος ὁποὺ κολλᾶται μὲ τὴν πόρνη, εἶναι ἕνα κορμί, (μετ

φησίν, οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Ὁ δὲ κολλώμενος τῷ Κυρίῳ, ἓν πνεῦμά ἐστι.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν· πᾶν ἁμάρτημα ὃ ἐὰν ποιήσῃ ἄνθρωπος, ἐκτὸς τοῦ σώματός ἐστιν· ὁ δὲ πορνεύων, εἰς τὸ ἴδιον σῶμα ἁμαρτάνει.

19 Ἢ οὐκ οἴδατε, ὅτι τὸ σῶμα ὑμῶν, ναὸς τοῦ ἐν ὑμῖν ἁγίου Πνεύματός ἐστιν, ὃ ἔχετε ἀπὸ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἐστὲ ἑαυτῶν;

20 Ἠγοράσθητε γὰρ τιμῆς· δοξάσατε δὴ τὸν Θεὸν ἐν τῷ σώματι ὑμῶν, καὶ ἐν τῷ πνεύματι ὑμῶν, ἅτινά ἐστι τοῦ Θεοῦ.

αὐτήν;) διατί λέγει, Θέλουσιν εἶσθαι οἱ δύο εἰς σάρκα μίαν.

17 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ κολλᾶται μὲ τὸν Κύριον, εἶναι ἕνα πνεῦμα.

18 Φεύγετε τὴν πορνείαν· κάθε ἄλλο ἁμάρτημα ὁποῦ τὰ κάμνῃ ἄνθρωπος, εἶναι ἔξω ἀπὸ τὸ κορμί του· ἀμὰ ἐκεῖνος ὁποῦ πορνεύει, ἁμαρτάνει εἰς τὸ ἰδικόν του κορμί.

19 Ἢ δὲν ἐξεύρετε, ὅτι τὸ κορμί σας εἶναι ναὸς τοῦ ἁγίου Πνεύματος, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς, τὸ ὁποῖον Πνεῦμα ἐχετε ἀπὸ τὸν Θεόν, καὶ δὲν εἶσθε τοῦ λόγου σας;

20 Διατὶ ἐξαγορασθήκατε μὲ τιμήν· δοξάσατε λοιπὸν τὸν Θεόν, μὲ τὸ σῶμά σας καὶ μὲ τὸ πνεῦμά σας, τὰ ὁποῖα εἶναι τοῦ Θεοῦ.

Κεφ. ζ'. 7.

ΠΕρὶ δὲ ὧν ἐγράψατέ μοι, καλὸν ἀνθρώπῳ γυναικὸς μὴ ἅπτεσθαι.

2 Διὰ δὲ τὰς πορνείας ἕκαστος τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα ἐχέτω, καὶ ἑκάστη τὸν ἴδιον ἄνδρα ἐχέτω.

3 Τὴν γυναῖκα ὁ ἀνὴρ τὴν ὀφειλομένην εὔνοιαν ἀποδιδότω· ὁμοίως δὲ καὶ ἡ γυνὴ τῷ ἀνδρί.

4 Ἡ γυνὴ τοῦ ἰδίου σωμα-

ΚΑΙ διὰ ἐκεῖνα ὁποῦ μὲ ἐγράψατε, καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ μὴν ἀγγίξῃ εἰς γυναῖκα.

2 Ἀλλὰ διὰ ταῖς πορνείαις, κάθε ἕνας ἂς ἔχῃ τὴν γυναῖκα του· καὶ κάθε μία ἂς ἔχῃ τὸν ἄνδρα της.

3 Ὁ ἄνδρας ἂς δίδῃ εἰς τὴν γυναῖκα τὴν ἀγάπην ὁποῦ τῆς χρεωστεῖ· ὁμοίως καὶ ἡ γυναῖκα εἰς τὸν ἄνδρα της.

4 Ἡ γυναῖκα δὲν ἐξουσια-

της δεν εξουσιάζει, αλλ' ο άνδρας· ομοίως δε και ο άνδρας δεν εξουσιάζει το ίδιον του σώμα, αλλ' η γυνή.

5 Μη αποχωρίζεσθε άλληλους, ει μή τι δι' ολίγον καιρόν, δια να σχολάζητε εις την νηστείαν και την προσευχήν· και πάλιν επί το αυτό συνέρχεσθε, δια μη πειράζη σας ο Σατανάς δια την ακρασίαν σας.

6 Τούτο δε λέγω κατά συγχώρησιν, ου κατ' επιταγήν.

7 Θέλω γαρ πάντας ανθρώπους είναι ως και εμαυτόν· αλλ' έκαστος ίδιον χάρισμα έχει εκ Θεού, ός μεν ούτως, ός δε ούτως.

8 Λέγω δε τοις άγάμοις και ταις χήραις, καλόν αυτοίς εστίν εάν μείνωσιν ως κάγώ.

9 Ει δε ουκ εγκρατεύονται, γαμησάτωσαν· κρείσσον γαρ εστί γαμήσαι ή πυρούσθαι.

10 Τοις δε γεγαμηκόσι παραγγέλλω ουκ εγώ, αλλ' ο Κύριος, γυναίκα από ανδρός μη χωρισθήναι.

11 Εαν δε και χωρισθή, μενέτω άγαμος, ή τω ανδρί

ζει το κορμί της, αλλά ο άνδρας· ομοίως και ο άνδρας δεν εξουσιάζει το ίδιον του κορμί, αλλά η γυναίκα.

5 Μην αποχωρίζεσθε ένας τον άλλον, έξω αν δεν είναι με συμφωνίαν, και τούτο εις ολίγον καιρόν, διά να σπουδάζητε εις την νηστείαν και εις την προσευχήν· και πάλιν να ανταμώνεσθε, διά να μην σας πειράζη ο Σατανάς διατί δεν δύνεσθε να εγκρατεύεσθε.

6 Και τούτο το λέγω, δίδοντας άδειαν, και όχι προστάττοντας.

7 Διατί έγω ήθελα όλους τους ανθρώπους να είναι ώσάν τον λόγον μου· άλλα κάθε ένας έχει ξεχωριστόν το ιδικόν του χάρισμα από τον Θεόν, κάποιος έτζι, κάποιος αλλιώς.

8 Και λέγω εις τους ανύπανδρους και εις ταις χήραις, καλόν είναι εις αυτούς εαν μείνουν ώσαν και έγω.

9 Αμή αν δεν εγκρατεύονται, ας ύπανδρευθούσι· διατί καλήτερον είναι να ύπανδρευθούσι, παρά να πυρούνται.

10 Και τους υπανδρεμένους παραγγέλλω, όχι έγω, αλλά ο Κύριος, η γυναίκα ας μην χωρισθή, από τον άνδρα.

11 Και εάν χωρισθή, ας μείνη ανύπανδρη, ή ας κάμει

καταλλαγήτω· καὶ ἀνδρα γυναῖκα μὴ ἀφιέναι.

12 Τοῖς δὲ λοιποῖς ἐγὼ λέγω, οὐχ ὁ Κύριος· Εἴ τις ἀδελφὸς γυναῖκα ἔχει ἄπιστον, καὶ αὕτη συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτοῦ, μὴ ἀφιέτω αὐτήν·

13 Καὶ γυνὴ ἥτις ἔχει ἄνδρα ἄπιστον, καὶ οὗτος συνευδοκεῖ οἰκεῖν μετ' αὐτῆς, μὴ ἀφιέτω αὐτόν.

14 Ἡγίασται γὰρ ὁ ἀνὴρ ὁ ἄπιστος ἐν τῇ γυναικί· καὶ ἡγίασται ἡ γυνὴ ἡ ἄπιστος ἐν τῷ ἀνδρί· ἐπεὶ ἄρα τὰ τέκνα ὑμῶν ἀκάθαρτά ἐστι· νῦν δὲ ἅγιά ἐστιν.

15 Εἰ δὲ ὁ ἄπιστος χωρίζεται, χωριζέσθω· οὐ δεδούλωται ὁ ἀδελφὸς ἢ ἡ ἀδελφὴ ἐν τοῖς τοιούτοις· ἐν δὲ εἰρήνῃ κέκληκεν ἡμᾶς ὁ Θεός.

16 Τί γὰρ οἶδας, γύναι, εἰ τὸν ἄνδρα σώσεις; Ἢ τί οἶδας, ἄνερ, εἰ τὴν γυναῖκα σώσεις;

17 Εἰ μὴ ἑκάστῳ ὡς ἐμέρισεν ὁ Θεός, ἕκαστον ὡς κέκληκεν ὁ Κύριος, οὕτω περιπατείτω· καὶ οὕτως ἐν ταῖς ἐκκλησίαις πάσαις διατάσσομαι.

18 Περιτετμημένος τις ἐκλήθη; Μὴ ἐπισπάσθω· ἐν ἀκροβυστίᾳ τις κέκληται; Μὴ περιτεμνέσθω.

19 Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστιν, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.

20 Ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω.

21 Δοῦλος ἐκλήθης; Μή σοι μελέτω· ἀλλὰ καὶ εἰ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι.

22 Ὁ γὰρ ἐν κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστίν· ὁμοίως ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς, δοῦλός ἐστι Χριστοῦ.

23 Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.

24 Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοί, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ Θεῷ.

25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι, ὡς ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.

26 Νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν εἶναι διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.

27 Δέδεσαι γυναικί; Μὴ ζήτει λύσιν· λέλυσαι γυναικός; Μὴ ζήτει γυναῖκα.

28 Ἐὰν δὲ καὶ γαμήσῃς, οὐχ ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γαμήσῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτεν· θλῖψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι· ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.

29 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν· τὸ λοιπὸν ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι·

30 καὶ οἱ κλαίοντες ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες ὡς μὴ κατέχοντες·

31 καὶ οἱ χρώμενοι τὸν κόσμον ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου.

32 Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι· ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσῃ τῷ Κυρίῳ·

33 ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσῃ τῇ γυναικί·

34 καὶ μεμέρισται. Καὶ ἡ γυνὴ ἡ ἄγαμος καὶ ἡ παρθένος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ τῷ σώματι καὶ τῷ πνεύματι· ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσῃ τῷ ἀνδρί.

35 Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν σύμφορον λέγω, οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχήμον καὶ εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως.

36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.

37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιήσει.

38 Ὥστε καὶ ὁ γαμίζων τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ· καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιήσει.

39 Γυνὴ δέδεται ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἐὰν οὕτως μείνῃ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν.

Κεφάλαιον ζ'.

1 Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν. Ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

2 Εἴ τις δοκεῖ ἐπιγνῶναί τι, οὔπω ἔγνω καθὼς δεῖ γνῶναι·

3 εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ' αὐτοῦ.

4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς εἰ μὴ εἷς.

5 Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ εἴτε ἐν οὐρανῷ εἴτε ἐπὶ γῆς, ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ καὶ κύριοι πολλοί,

6 ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ Πατήρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστός, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.

7 Ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσι τὴν γνῶσιν· τινὲς δὲ τῇ συνηθείᾳ ἕως ἄρτι τοῦ εἰδώλου ὡς εἰδωλόθυτον ἐσθίουσι· καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται.

8 Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παραστήσει τῷ Θεῷ· οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα· οὔτε ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν.

9 Βλέπετε δὲ μή πως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη προσκόμμα γένηται τοῖς ἀσθενέσι.

10 Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σὲ τὸν ἔχοντα γνῶσιν ἐν εἰδωλείῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ τοῦ ἀσθενοῦς οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

11 Ἀπόλλυται γὰρ ὁ ἀσθενῶν ἐν τῇ σῇ γνώσει, ὁ ἀδελφὸς δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανε.

12 Οὕτως δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε.

13 Διὸ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέα εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

Κεφάλαιον η'.

1 Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐχὶ Ἰησοῦν τὸν Κύριον ἡμῶν ἑώρακα; Οὐχὶ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν αὕτη ἐστίν·

4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν;

5 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν μὴ ἐργάζεσθαι;

7 Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;

8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἢ καὶ ὁ νόμος ταῦτα οὐ λέγει;

9 Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται· Οὐ κημώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;

10 Ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη ὅτι ὀφείλει ἐπ' ἐλπίδι ὁ ἀροτριῶν ἀροτριᾶν, καὶ ὁ ἀλοῶν ἐπ' ἐλπίδι τοῦ μετέχειν.

11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;

12 Εἰ ἄλλοι τῆς ὑμῶν ἐξουσίας μετέχουσι, μᾶλλον οὐχὶ ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ, ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μή τινα ἐγκοπὴν δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

13 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι τὰ ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσι, οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται;

14 Οὕτως καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν.

15 Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ τούτων κέχρημαι· οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα ἵνα οὕτως γένηται ἐν ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου οὐδεὶς κενώσει.

16 Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ γάρ μοι ἐστὶν ἐὰν μὴ εὐαγγελίσωμαι.

17 Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.

18 Τίς οὖν μού ἐστιν ὁ μισθός; Ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω·

20 καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, μὴ ὢν αὐτὸς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·

21 τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, μὴ ὢν ἄνομος Θεοῦ, ἀλλ' ἔννομος Χριστοῦ, ἵνα κερδήσω τοὺς ἀνόμους·

22 ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω.

23 Πάντα δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.

24 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες πάντες μὲν τρέχουσι, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; Οὕτως τρέχετε ἵνα καταλάβητε.

25 Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται· ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν, ἡμεῖς δὲ ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ τοίνυν οὕτως τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· οὕτως πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων·

27 ἀλλὰ ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα, καὶ δουλαγωγῶ, μή πως ἄλλοις κηρύξας αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

Κεφάλαιον θ'.

1 Οὐ γὰρ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν, καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον,

2 καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ,

3 καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν βρῶμα ἔφαγον,

4 καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν πόμα ἔπιον· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ.

6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν.

8 Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσον μιᾷ ἡμέρᾳ εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθάπερ τινὲς αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλοθρευτοῦ.

11 Ταῦτα δὲ πάντα τυπικῶς συνέβαινεν ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντηκεν.

12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι βλεπέτω μὴ πέσῃ.

13 Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἰλήφει εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ὑπενεγκεῖν.

14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· ὑμεῖς κρίνατε ὃ φημι.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν; Τὸ κλῶμα τοῦ ἄρτου ὃ κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;

17 Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσίν;

19 Τί οὖν φημι; Ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστιν; Ἢ ὅτι εἴδωλόν τί ἐστιν;

20 Ἀλλ' ὅτι ἃ θύουσιν, δαιμονίοις καὶ οὐ Θεῷ θύουσιν· οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

21 Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· οὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν καὶ τραπέζης δαιμονίων.

22 Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν;

23 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' οὐ πάντα οἰκοδομεῖ.

24 Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου.

25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῃ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν·

26 τοῦ Κυρίου γὰρ ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

27 Εἴ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ· Τοῦτο ἱερόθυτόν ἐστι, μὴ ἐσθίετε δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα καὶ τὴν συνείδησιν· τοῦ Κυρίου γὰρ ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

29 Συνείδησιν δὲ λέγω οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου· ἵνα τί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;

30 Εἰ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.

32 Ἀπρόσκοποι καὶ Ἰουδαίοις γίνεσθε καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ·

33 καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσιν.

Κεφάλαιον ι'.

1 Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.

2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε, καὶ καθὼς παρέδωκα ὑμῖν τὰς παραδόσεις κατέχετε.

3 Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι, ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστιν· κεφαλὴ δὲ γυναικὸς ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ δὲ τοῦ Χριστοῦ ὁ Θεός.

4 Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

5 Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτῆς· ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.

6 Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνή, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω.

7 Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλήν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· ἡ γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστιν.

8 Οὐ γάρ ἐστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικός, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός·

9 καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ γυνὴ ἐξουσίαν ἔχειν ἐπὶ τῆς κεφαλῆς διὰ τοὺς ἀγγέλους.

11 Πλὴν οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς ἐν Κυρίῳ·

12 ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρός, οὕτως καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.

13 Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε· πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῇ κεφαλῇ τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;

14 Οὐδὲ ἡ φύσις αὐτὴ διδάσκει ὑμᾶς ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστιν;

15 Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν; Ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.

16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖσσον συνέρχεσθε, ἀλλὰ εἰς τὸ ἧσσον.

18 Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν ἐκκλησίᾳ, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω·

19 δεῖ γὰρ καὶ αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροὶ γένωνται ἐν ὑμῖν.

20 Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτὸ, οὐκ ἔστι κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν·

21 ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν· καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.

22 Μὴ γὰρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί εἴπω ὑμῖν; Ἐπαινέσω ὑμᾶς; Ἐν τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ.

23 Ἐγὼ γὰρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου, ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδετο ἔλαβεν ἄρτον,

24 καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Τοῦτό μού ἐστι τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

25 Ὡσαύτως καὶ τὸ ποτήριον μετὰ τὸ δειπνῆσαι, λέγων· Τοῦτο τὸ ποτήριον ἡ καινὴ διαθήκη ἐστὶν ἐν τῷ ἐμῷ αἵματι· τοῦτο ποιεῖτε, ὁσάκις ἐὰν πίνητε, εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

26 Ὁσάκις γὰρ ἐὰν ἐσθίητε τὸν ἄρτον τοῦτον καὶ τὸ ποτήριον πίνητε, τὸν θάνατον τοῦ Κυρίου καταγγέλλετε, ἄχρις οὗ ἔλθῃ.

27 Ὥστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τὸν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνῃ τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀναξίως, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καὶ τοῦ αἵματος τοῦ Κυρίου.

28 Δοκιμαζέτω δὲ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καὶ οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καὶ ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω·

29 ὁ γὰρ ἐσθίων καὶ πίνων κρίμα ἑαυτῷ ἐσθίει καὶ πίνει, μὴ διακρίνων τὸ σῶμα τοῦ Κυρίου.

30 Διὰ τοῦτο ἐν ὑμῖν πολλοὶ ἀσθενεῖς καὶ ἄρρωστοι, καὶ κοιμῶνται ἱκανοί.

31 Εἰ δὲ ἑαυτοὺς διεκρίνομεν, οὐκ ἂν ἐκρινόμεθα·

32 κρινόμενοι δὲ ὑπὸ τοῦ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν.

33 Ὥστε, ἀδελφοί μου, συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν, ἀλλήλους ἐκδέχεσθε·

34 εἴ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω· ἵνα μὴ εἰς κρίμα συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ ὡς ἂν ἔλθω διατάξομαι.

Κεφάλαιον ια'.

1 Περὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί.

2 Οἴδατε ὅτι ὅτε ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα ὡς ἂν ἤγεσθε ἀπαγόμενοι.

3 Διὸ γνωρίζω ὑμῖν ὅτι οὐδεὶς ἐν πνεύματι Θεοῦ λαλῶν λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν πνεύματι ἁγίῳ.

4 Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶν, τὸ δὲ αὐτὸ πνεῦμα·

5 καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶν, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος·

6 καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτὸς Θεὸς ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.

8 ὯΙ μὲν γὰρ διὰ τοῦ πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας· ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως κατὰ τὸ αὐτὸ πνεῦμα·

9 ἑτέρῳ πίστις ἐν τῷ αὐτῷ πνεύματι· ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων ἐν τῷ ἑνὶ πνεύματι·

10 ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων· ἄλλῳ δὲ προφητεία· ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων· ἑτέρῳ γένη γλωσσῶν· ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν·

11 πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.

12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἕν ἐστι καὶ μέλη ἔχει πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος πολλὰ ὄντα ἓν σῶμά ἐστιν, οὕτως καὶ ὁ Χριστός.

13 Καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν, εἴτε Ἰουδαῖοι εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι εἴτε ἐλεύθεροι· καὶ πάντες ἓν πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ χείρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος.

16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος.

17 Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18 Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη ἕν ἕκαστον ἐν τῷ σώματι καθὼς ἠθέλησεν αὐτῷ.

19 Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;

20 Νυνὶ δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα.

21 Οὐ δύναται δὲ ὁ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρὶ· Χρείαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσὶν· Χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω.

22 Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν, ἀναγκαῖα ὑπάρχει·

23 καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμότερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τι

ἀκροβυστία τις ἐκλήθη; Μὴ περιτεμνέσθω.

19 Ἡ περιτομὴ οὐδέν ἐστι, καὶ ἡ ἀκροβυστία οὐδέν ἐστι, ἀλλὰ τήρησις ἐντολῶν Θεοῦ.

20 Ἕκαστος ἐν τῇ κλήσει ᾗ ἐκλήθη, ἐν ταύτῃ μενέτω.

21 Δοῦλος ἐκλήθης; Μή σοι μελέτω· ἀλλ᾽ εἰ καὶ δύνασαι ἐλεύθερος γενέσθαι, μᾶλλον χρῆσαι.

22 Ὁ γὰρ ἐν Κυρίῳ κληθεὶς δοῦλος, ἀπελεύθερος Κυρίου ἐστὶν ὁμοίως καὶ ὁ ἐλεύθερος κληθεὶς, δοῦλός ἐστι Χριστοῦ.

23 Τιμῆς ἠγοράσθητε· μὴ γίνεσθε δοῦλοι ἀνθρώπων.

24 Ἕκαστος ἐν ᾧ ἐκλήθη, ἀδελφοί, ἐν τούτῳ μενέτω παρὰ τῷ Θεῷ.

25 Περὶ δὲ τῶν παρθένων ἐπιταγὴν Κυρίου οὐκ ἔχω· γνώμην δὲ δίδωμι ὡς ἠλεημένος ὑπὸ Κυρίου πιστὸς εἶναι.

26 Νομίζω οὖν τοῦτο καλὸν ὑπάρχειν διὰ τὴν ἐνεστῶσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν ἀνθρώπῳ τὸ οὕτως εἶναι.

27 Δέδεσαι γυναικί; Μὴ

Ἄς μὴν γίνεται ἀκροβυστία· τὴν ἀκροβυστίαν ἐκαλέσθη κανείς; Ἄς μὴν περιτμηθῇ.

19 Ἡ περιτομὴ δὲν εἶναι τίποτες, καὶ ἡ ἀκροβυστία δὲν εἶναι τίποτες, ἀλλὰ ἡ φύλαξις τῶν ἐντολῶν τοῦ Θεοῦ.

20 Κάθε ἕνας εἰς τὴν κλῆσιν ὁπού ἐκλήθη, εἰς ἐκείνην ἂς μείνῃ.

21 Ἐκαλέσθης δοῦλος; Ἂς μὴν σὲ μέλῃ· ἀλλὰ ἐὰν δύνασαι νὰ γένῃς ἐλεύθερος, μεταχειρίσου καλλιότερον τὴν ἐλευθερίαν.

22 Διατὶ ἐκεῖνος ὁπού ὦντας δοῦλος ἐκαλέσθη εἰς τὸν Κύριον, εἶναι ἐλευθερωμένος τοῦ Κυρίου· ὁμοίως καὶ ἐκεῖνος ὁπού ἐκλήθη εἰς τὸν Χριστὸν ὦντας ἐλεύθερος, εἶναι δοῦλος τοῦ Χριστοῦ.

23 Ἀγορασθήκετε μὲ τιμήν· μὴν γίνεσθε δοῦλοι τῶν ἀνθρώπων.

24 Κάθε ἕνας, ἀδελφοί, εἰς ἐκεῖνο ὁπού ἐκαλέσθη, εἰς ἐκεῖνο ἂς μείνῃ, σημὰ εἰς τὸν Θεόν.

25 Καὶ διὰ ταῖς παρθένοις ὁρισμὸν τοῦ Κυρίου δὲν ἔχω· ἀλλὰ συμβουλεύω ὡς ἠλεημένος ἀπὸ τὸν Κύριον νὰ εἶμαι πιστός.

26 Λογιάζω λοιπὸν νὰ εἶναι τοῦτο καλὸν διὰ τὴν παροῦσαν ἀνάγκην, ὅτι καλὸν εἶναι εἰς τὸν ἄνθρωπον νὰ εἶναι ἔτζι.

27 Εἶσαι δεμένος μὲ γυ-

ζητει λυσιν. Λέλυσαι ἀπὸ γυναικός; Μὴ ζητει γυναῖκα.

28 Ἐὰν δὲ καὶ γαμήσῃς, οὐχ ἥμαρτες· καὶ ἐὰν γαμήσῃ ἡ παρθένος, οὐχ ἥμαρτεν· θλῖψιν δὲ τῇ σαρκὶ ἕξουσιν οἱ τοιοῦτοι· ἐγὼ δὲ ὑμῶν φείδομαι.

29 Τοῦτο δέ φημι, ἀδελφοί, ὁ καιρὸς συνεσταλμένος ἐστίν· τὸ λοιπὸν ἵνα καὶ οἱ ἔχοντες γυναῖκας, ὡς μὴ ἔχοντες ὦσι·

30 καὶ οἱ κλαίοντες, ὡς μὴ κλαίοντες· καὶ οἱ χαίροντες, ὡς μὴ χαίροντες· καὶ οἱ ἀγοράζοντες, ὡς μὴ κατέχοντες·

31 καὶ οἱ χρώμενοι τὸν κόσμον τοῦτον, ὡς μὴ καταχρώμενοι· παράγει γὰρ τὸ σχῆμα τοῦ κόσμου τούτου.

32 Θέλω δὲ ὑμᾶς ἀμερίμνους εἶναι· ὁ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, πῶς ἀρέσῃ τῷ Κυρίῳ·

33 ὁ δὲ γαμήσας μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσει τῇ γυναικί.

34 Μεμέρισται καὶ ἡ γυνὴ καὶ ἡ παρθένος· ἡ ἄγαμος μεριμνᾷ τὰ τοῦ Κυρίου, ἵνα ᾖ ἁγία καὶ σώματι καὶ πνεύματι· ἡ δὲ γαμήσασα μεριμνᾷ τὰ τοῦ κόσμου, πῶς ἀρέσῃ τῷ ἀνδρί.

35 Τοῦτο δὲ πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν σύμφορον λαλῶ, οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχήμον καὶ εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως.

36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.

37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιήσει·

38 ὥστε καὶ ὁ γαμίζων τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ, καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιήσει.

39 Γυνὴ δέδεται ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἐὰν οὕτως μείνῃ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ πνεῦμα θεοῦ ἔχειν.

35 Καὶ τοῦτο πρὸς τὸ ὑμῶν αὐτῶν σύμφορον λέγω, οὐχ ἵνα βρόχον ὑμῖν ἐπιβάλω, ἀλλὰ πρὸς τὸ εὐσχήμον καὶ εὐπάρεδρον τῷ Κυρίῳ ἀπερισπάστως.

36 Εἰ δέ τις ἀσχημονεῖν ἐπὶ τὴν παρθένον αὐτοῦ νομίζει, ἐὰν ᾖ ὑπέρακμος, καὶ οὕτως ὀφείλει γίνεσθαι, ὃ θέλει ποιείτω· οὐχ ἁμαρτάνει· γαμείτωσαν.

37 Ὃς δὲ ἕστηκεν ἑδραῖος ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, μὴ ἔχων ἀνάγκην, ἐξουσίαν δὲ ἔχει περὶ τοῦ ἰδίου θελήματος, καὶ τοῦτο κέκρικεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ τηρεῖν τὴν ἑαυτοῦ παρθένον, καλῶς ποιήσει·

38 ὥστε καὶ ὁ γαμίζων τὴν ἑαυτοῦ παρθένον καλῶς ποιεῖ, καὶ ὁ μὴ γαμίζων κρεῖσσον ποιήσει.

39 Γυνὴ δέδεται ἐφ' ὅσον χρόνον ζῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς· ἐὰν δὲ κοιμηθῇ ὁ ἀνὴρ αὐτῆς, ἐλευθέρα ἐστὶν ᾧ θέλει γαμηθῆναι, μόνον ἐν Κυρίῳ.

40 Μακαριωτέρα δέ ἐστιν ἐὰν οὕτως μείνῃ κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ πνεῦμα θεοῦ ἔχειν.

μασα μιρμια τα του σωμ, πως αρεση τω Κ-

35 Τουτο δε προς το υμων αυτων συμφερον λεγω· ουχ ινα βροχον υμιν επιβαλω, αλλα προς το ευσχημον και ευπαρεδρευτον του Κυριου απερισπαστως.

36 Ει δε τις ασχημονειν επι την παρθενον αυτου νομιζει, εαν η υπερακμος, και ουτως οφειλει γινεσθαι· ο θελει ποιειτω, ουχ αμαρτανει· γαμειτωσαν.

37 Ος δε εστηκεν εδραιος εν τη καρδια, μη εχων αναγκην, εξουσιαν δε εχει περι του ιδιου θεληματος, και τουτο κεκρικεν εν τη καρδια αυτου τηρειν την εαυτου παρθενον, καλως ποιει.

38 Ωστε και ο γαμιζων, καλως ποιει· ο δε μη γαμιζων, κρεισσον ποιει.

39 Γυνη δεδεται νομω εφ' οσον χρονον ζη ο ανηρ αυτης· εαν δε κοιμηθη ο ανηρ αυτης, ελευθερα εστιν ω θελει γαμηθηναι, μονον εν Κυ-

40 Μακαριωτερα δε εστιν

μοι αγια και κατα το σωμα και κατα το πνευμα· αμη εκεινη υπανδρευθη, φροντιζει τα πραγματα του κοσμου, πως να αρεση τω ανδρι της.

35 Και τουτο το λεγω δια το συμφερον σας· οχι να σας βαλλω θηλεαν, αλλα να γενεσθε τακτικα σωμα εις τον Κυριον, και καλα πραγματα μη σας συρη απ' αυτον.

36 Αμη αισως και καπιας νομιζει να ειναι ετουτο ασχημον εις την παρθενον του, να την φυλαττη αγαμον, εαν ειναι περασμενη απο τον καιρον της, και κατι χρεια να υπανδρευθη· ο, τι θελει ας καμει, δεν σφαλλει· ας υπανδρευονται.

37 Και οποιος εχεται βεβαιος εις την καρδιαν του, και δεν εχει αναγκην, αμη εχει εξουσιαν να καμη εκεινο οπου θελει, και αποφασισει ετουτο μεσα εις την καρδιαν του, να φυλαττη την παρθενον του, καλα καμνει.

38 Εις τοσον οπου και εκεινος οπου την υπανδρευει, καλα καμνει· και εκεινος οπου δεν την υπανδρευει, καλιτερα καμνει.

39 Η γυναικα ειναι δεμενη απο τον νομον, εις οσον χρονον ζη ο ανδρας της· αμη αν αποθανη ο ανδρας της, ειναι ελευθερη, οποιον θελει να υπανδρευθη, μονον εν Κυριω.

40 Αλλα εις αυτην εχει

ἰὰν ὕτω μείνῃ, κατὰ τὴν ἐμὴν γνώμην· δοκῶ δὲ κἀγὼ Πνεῦμα Θεοῦ ἔχειν.

εἶναι μακαριωτέρα κατὰ τὴν ἐμήν γνώμην· δοκῶ καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω Πνεῦμα Θεοῦ.

Κεφ. η'. 8.

Περὶ δὲ τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι πάντες γνῶσιν ἔχομεν· ἡ γνῶσις φυσιοῖ, ἡ δὲ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

2 Εἴ δέ τις δοκεῖ εἰδέναί τι, οὐδέπω οὐδὲν ἔγνωκε καθὼς δεῖ γνῶναι.

3 Εἰ δέ τις ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, οὗτος ἔγνωσται ὑπ' αὐτοῦ.

4 Περὶ τῆς βρώσεως οὖν τῶν εἰδωλοθύτων, οἴδαμεν ὅτι οὐδὲν εἴδωλον ἐν κόσμῳ, καὶ ὅτι οὐδεὶς Θεὸς ἕτερος εἰ μὴ εἷς.

5 Καὶ γὰρ εἴπερ εἰσὶ λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε ἐν οὐρανῷ, εἴτε ἐπὶ τῆς γῆς· (ὥσπερ εἰσὶ θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί·)

6 Ἀλλ' ἡμῖν εἷς Θεὸς ὁ πατὴρ, ἐξ οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, δι' οὗ τὰ πάντα, καὶ ἡμεῖς δι' αὐτοῦ.

7 Ἀλλ' οὐκ ἐν πᾶσιν ἡ γνῶσις· τινὲς δὲ τῇ συνηθείᾳ τοῦ εἰδώλου ἕως ἄρτι, ὡς

ΚΑΙ διὰ τὰ εἰδωλόθυτα, ἐξεύρομεν ὅτι ὅλοι ἔχομεν γνῶσιν· ἡ γνῶσις [illegible], ἀμὴ ἡ ἀγάπη οἰκοδομεῖ.

2 Καὶ ἐὰν κανεὶς λογιάζῃ πὼς γνωρίζει τίποτες, ἀκόμι δὲν ἐγνώρισε καθὼς πρέπει νὰ γνωρίσῃ.

3 Ἀμὰ ἂν ἀγαπᾷ κανεὶς τὸν Θεὸν, ἐκεῖνος ἐγνωρίσθη ἀπ' αὐτόν.

4 Καὶ διὰ τὸ τρώγειν λοιπὸν τὰ εἰδωλόθυτα, ἐξεύρομεν ὅτι τὸ εἴδωλον δὲν εἶναι τίποτες εἰς τὸν κόσμον, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἄλλος Θεὸς παρὰ ἕνας.

5 Διατὶ ἐὰν καὶ εἶναι τινὲς λεγόμενοι θεοὶ, εἴτε εἰς τὸν ἀέρα, εἴτε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· (καθὼς εἶναι θεοὶ πολλοὶ, καὶ κύριοι πολλοί·)

6 Ὅμως εἰς ἐμᾶς [illegible] Θεὸς ὁ πατὴρ, ἀπὸ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν εἰς αὐτόν· καὶ εἷς Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου εἶναι τὰ πάντα, καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν διὰ μέσου του.

7 Ἀλλὰ ἡ γνῶσις δὲν εἶναι εἰς ὅλους· καὶ κάποιοι μὲ τὴν συνήθειαν τοῦ εἰδώλου ἕως τώρα

εἰδωλόθυτα ἐσθίωσι, καὶ ἡ συνείδησις αὐτῶν ἀσθενὴς οὖσα μολύνεται.

8 Βρῶμα δὲ ἡμᾶς οὐ παραστήσει τῷ Θεῷ· οὔτε γὰρ ἐὰν φάγωμεν, περισσεύομεν· οὔτε ἐὰν μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα.

9 Βλέπετε δὲ μήπως ἡ ἐξουσία ὑμῶν αὕτη πρόσκομμα γένηται τοῖς ἀσθενέσιν.

10 Ἐὰν γάρ τις ἴδῃ σε τὸν ἔχοντα γνῶσιν, ἐν εἰδωλίῳ κατακείμενον, οὐχὶ ἡ συνείδησις αὐτοῦ ἀσθενοῦς ὄντος οἰκοδομηθήσεται εἰς τὸ τὰ εἰδωλόθυτα ἐσθίειν;

11 Καὶ ἀπόλλυται ὁ ἀσθενὴς ἀδελφὸς ἐπὶ τῇ σῇ γνώσει, δι' ὃν Χριστὸς ἀπέθανεν.

12 Οὕτω δὲ ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες αὐτῶν τὴν συνείδησιν ἀσθενοῦσαν, εἰς Χριστὸν ἁμαρτάνετε.

13 Διὸ εἰ βρῶμα σκανδαλίζει τὸν ἀδελφόν μου, οὐ μὴ φάγω κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, ἵνα μὴ τὸν ἀδελφόν μου σκανδαλίσω.

τρώγουσι τὸ τοιοῦτον φαγητὸν ὡς εἰδωλόθυτον, καὶ ἡ συνείδησις τῶν ἰσχνῶν τὰ εἶναι ἀσθενὴς μολύνεται.

8 Τὸ φαγητὸν δὲν μᾶς παραγάνει εἰς τὸν Θεόν· διατὶ ἂν φάγωμεν, περισσεύομεν· ἂν δὲ μὴ φάγωμεν, ὑστερούμεθα.

9 Καὶ ἴδετε τὸν νοῦν σας, μήπως καὶ αὐτὴ ἡ ἐξουσία σας γένῃ ἐμπόδιον εἰς τοὺς ἀσθενεῖς.

10 Διατὶ ἐὰν κανένας εἶδῃ ἐσένα ὁπού ἔχεις γνῶσιν, πῶς κάθεσαι εἰς τὴν τράπεζαν εἰς τὸν ναὸν τῶν εἰδώλων, δὲν θέλει οἰκοδομηθῇ ἡ συνείδησίς του νὰ εἶναι ἀσθενὴς εἰς τὸ νὰ τρώγῃ τὰ εἰδωλόθυτα;

11 Καὶ (ἴζῃ) διὰ τὴν γνῶσίν σου θέλει χαλασθῇ ὁ ἀδελφὸς ὁπού εἶναι ἀσθενὴς, διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Χριστὸς ἀπέθανε.

12 Καὶ ἔτζι ἁμαρτάνοντες εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ τύπτοντες τὴν συνείδησίν τους ὁπού εἶναι ἀσθενὴς, ἁμαρτάνετε εἰς τὸν Χριστόν.

13 Διὰ τοῦτο ἐὰν τὸ φαγητὸν σκανδαλίζῃ τὸν ἀδελφόν μου, δὲν θέλω φάγει κρέας εἰς τὸν αἰῶνα, διὰ νὰ μὴν σκανδαλίσω τὸν ἀδελφόν μου.

Κεφ. 9.

Οὐκ εἰμὶ ἐλεύθερος; Οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος; Οὐχὶ Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν Κύριον ἡμῶν

ΔΕΝ εἶμαι ἐλεύθερος; Δὲν εἶμαι ἀπόστολος; Δὲν εἶδα ἐγὼ τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν

ἰωράκα; Οὐ τὸ ἔργον μου ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ;

2 Εἰ ἄλλοις οὐκ εἰμὶ ἀπόστολος, ἀλλά γε ὑμῖν εἰμι· ἡ γὰρ σφραγὶς τῆς ἐμῆς ἀποστολῆς ὑμεῖς ἐστε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐμὴ ἀπολογία τοῖς ἐμὲ ἀνακρίνουσιν, αὕτη ἐστί·

4 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν φαγεῖν καὶ πιεῖν;

5 Μὴ οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν ἀδελφὴν γυναῖκα περιάγειν, ὡς καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μόνος ἐγὼ καὶ Βαρνάβας οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν τοῦ μὴ ἐργάζεσθαι;

7 Τίς στρατεύεται ἰδίοις ὀψωνίοις ποτέ; Τίς φυτεύει ἀμπελῶνα, καὶ ἐκ τοῦ καρποῦ αὐτοῦ οὐκ ἐσθίει; Ἢ τίς ποιμαίνει ποίμνην, καὶ ἐκ τοῦ γάλακτος τῆς ποίμνης οὐκ ἐσθίει;

8 Μὴ κατὰ ἄνθρωπον ταῦτα λαλῶ; Ἢ καὶ ὁ νόμος ταῦτα λέγει;

9 Ἐν γὰρ τῷ Μωσέως νόμῳ γέγραπται· Οὐ φιμώσεις βοῦν ἀλοῶντα. Μὴ τῶν βοῶν μέλει τῷ Θεῷ;

10 Ἢ δι' ἡμᾶς πάντως λέγει; Δι' ἡμᾶς γὰρ ἐγράφη, ὅτι ἐπ' ἐλπίδι ὀφείλει ὁ ἀροτριῶν

Χριστός; Δι' ἐσθὶ ἐστὶ τὸ ἔργον μου ἐν Κυρίῳ;

2 Ἐὰν εἰς ἄλλης δὲν εἶμαι ἀπόστολος, ἀλλὰ εἰς ἐσᾶς εἶμαι· διατὶ ἡ βούλα τῆς ἐδικῆς μου ἀποστολῆς ἐσεῖς εἶσθε ἐν Κυρίῳ.

3 Ἡ ἐδικη μου ἀπόκρισις εἰς ἐκείνους ὁπὲ μὲ ἐξετάζουσιν, ἐτοῦτη εἶναι·

4 Μήνα δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν νὰ φᾶμε καὶ νὰ πιοῦμε;

5 Μήνα δὲν ἔχομεν καὶ ἐμεῖς ἐξουσίαν νὰ φέρωμεν μὲ τοῦ λογοῦ μας ἀδελφὴ γυναῖκα, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ ἀπόστολοι, καὶ οἱ ἀδελφοὶ τοῦ Κυρίου, καὶ Κηφᾶς;

6 Ἢ μοναχὸς ἐγὼ καὶ Βαρνάβας δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν τὸ νὰ μὴν ἐργαζόμεσθε;

7 Τίς θέλει νὰ ἐξοδεύσῃ μὲ ἐδικήν του ἔξοδον; Ποῖος φυτεύει ἀμπέλι, καὶ ἀπὸ τὸ καρπόν του δὲν τρώγει; Ἢ ποιὸς ποιμαίνει ποίμνη, καὶ ἀπὸ τὸ γάλα τῆς ποίμνης δὲν τρώγει;

8 Μήνα κατὰ τὴν συνήθειαν τῶν ἀνθρώπων λαλῶ ἐτοῦτα; Ἢ δὲν τὰ λέγει καὶ ὁ νόμος ἐτοῦτα;

9 Διατὶ εἰς τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως εἶναι γεγραμμένον· Νὰ μὴν χωμώσῃς τὸ βόδι ὁπού ἀλωνίζει. Μήνα διὰ τὰ βόδια τοὺς μέλει τὸν Θεόν;

10 Ἢ τάχα διὰ λόγου μας βέβαια τὰ λέγει; Διατὶ διὰ λόγου μας ἐγράφη ἐτοῦτο, ὅτι

ἀροτριᾶν· καὶ ὁ ἀλοῶν, τῆς ἐλπίδος αὐτοῦ μετέχειν, ἐπ' ἐλπίδι.

11 Εἰ ἡμεῖς ὑμῖν τὰ πνευματικὰ ἐσπείραμεν, μέγα εἰ ἡμεῖς ὑμῶν τὰ σαρκικὰ θερίσομεν;

12 Εἰ ἄλλοι τῆς ἐξουσίας ὑμῶν μετέχουσιν, οὐ μᾶλλον ἡμεῖς; Ἀλλ' οὐκ ἐχρησάμεθα τῇ ἐξουσίᾳ ταύτῃ· ἀλλὰ πάντα στέγομεν, ἵνα μή τινα ἐγκοπὴν τισὶ δῶμεν τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Χριστοῦ.

13 Οὐκ οἴδατε ὅτι οἱ τὰ ἱερὰ ἐργαζόμενοι, ἐκ τοῦ ἱεροῦ ἐσθίουσι; Οἱ τῷ θυσιαστηρίῳ προσεδρεύοντες, τῷ θυσιαστηρίῳ συμμερίζονται;

14 Οὕτω καὶ ὁ Κύριος διέταξε τοῖς τὸ εὐαγγέλιον καταγγέλλουσιν, ἐκ τοῦ εὐαγγελίου ζῆν.

15 Ἐγὼ δὲ οὐδενὶ ἐχρησάμην τούτων. Οὐκ ἔγραψα δὲ ταῦτα, ἵνα οὕτω γένηται ἐν ἐμοί· καλὸν γάρ μοι μᾶλλον ἀποθανεῖν, ἢ τὸ καύχημά μου ἵνα τις κενώσῃ.

16 Ἐὰν γὰρ εὐαγγελίζωμαι, ἐκεῖνος ὑπὲρ καλυργίζει, χρεωστεῖ τὰ καλυργίζη με ἐλπίδα· καὶ ἐκεῖνος ὑπὲρ ἀλωνίζει, χρεωστεῖ τὰ ἀλωνίζη με ἐλπίδα, ὅτι θέλει μεθέξει ἀπ' ἐκεῖνο ὑπὲρ ἀλωνίζει.

11 Ἐὰν ἐμεῖς ἐσπείραμεν εἰς ἰσᾶς τὰ πνευματικά, μεγάλο εἶναι ἐὰν ἐμεῖς θερίσωμεν τὰ σαρκικὰ σας;

12 Ἐὰν οἱ ἄλλοι μετέχουσι ταύτην τὴν ἐξουσίαν εἰς ἰσᾶς, δὲν μετέχομεν ἐμεῖς περισσότερον; Ἀλλὰ ἐμεῖς δὲν ἐμεταχειρισθήκαμεν τὴν ἐξουσίαν ἐτούτην· ἀλλὰ ὅλα τὰ ὑπομένομεν, διὰ νὰ μὴν καμωμεν τίποτες ἐμπόδιον εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

13 Δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἐκεῖνοι ὑπὲρ ἐργάζονται τὰ ἱερά, τρώγουσι ἀπὸ τὰ ἱερά; Ἐκεῖνοι ὑπὲρ παραμένουσιν εἰς τὴν θυσιαστήριν, ἔχουσι μερτικὸν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον;

14 Ἔτζι καὶ ὁ Κύριος διάταξεν ἐκείνους ὑπὲρ κηρύττουσι τὸ εὐαγγέλιον, νὰ ζοῦσιν ἀπὸ τὸ εὐαγγέλιον.

15 Καὶ ἐγὼ δὲν ἐμεταχειρισθήκα κανένα ἀπ' ἐτοῦτα. Καὶ δὲν τὰ ἔγραψα εἶπα διὰ νὰ γένη τίποτες λογῆς εἰς ἐμένα· διατὶ καλλιότερον μὲ εἶναι νὰ ἀποθάνω, παρὰ νὰ κάμη τινὰς μάταιον τὸ καύχημά μου.

16 Διότι ἐὰν εὐαγγελί-

οὐκ ἔστι μοι καύχημα· ἀνάγκη γάρ μοι ἐπίκειται· οὐαὶ δέ μοί ἐστιν ἐὰν μὴ εὐαγγελίζωμαι.

17 Εἰ γὰρ ἑκὼν τοῦτο πράσσω, μισθὸν ἔχω· εἰ δὲ ἄκων, οἰκονομίαν πεπίστευμαι.

18 Τίς οὖν μού ἐστιν ὁ μισθός; Ἵνα εὐαγγελιζόμενος ἀδάπανον θήσω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸ μὴ καταχρήσασθαι τῇ ἐξουσίᾳ μου ἐν τῷ εὐαγγελίῳ.

19 Ἐλεύθερος γὰρ ὢν ἐκ πάντων, πᾶσιν ἐμαυτὸν ἐδούλωσα, ἵνα τοὺς πλείονας κερδήσω.

20 Καὶ ἐγενόμην τοῖς Ἰουδαίοις ὡς Ἰουδαῖος, ἵνα Ἰουδαίους κερδήσω· τοῖς ὑπὸ νόμον ὡς ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον κερδήσω·

21 Τοῖς ἀνόμοις ὡς ἄνομος, (μὴ ὢν ἄνομος Θεοῦ, ἀλλ' ἔννομος Χριστοῦ,) ἵνα κερδήσω ἀνόμους.

22 Ἐγενόμην τοῖς ἀσθενέσιν ὡς ἀσθενής, ἵνα τοὺς ἀσθενεῖς κερδήσω· τοῖς πᾶσι γέγονα τὰ

ζωμαι, δίν ἐχω καύχημα διὰ τοῦτο· ἐπειδὴ αὐτὸ εἶναι εἰς ἐμένα ἀναγκαῖον· καὶ αἰλυμονοῦ εἰς ἐμενα ἐὰν δὲν εὐαγγελιζωμαι.

17 Διατὶ ἐὰν τὸ κάμω μὲ τὸ θέλημά μου, ἔχω μισθὸν· ἀμὰ ἂν κάμω ἀπρόθυμα, ὅμως ἐπιτροπὴ μοῦ εἶναι ὅπου μὲ ἐμπιστεύθη.

18 Ποῖον εἶναι λοιπὸν ὁ μισθός μου; Νὰ κάμω τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ νὰ τὸ ἔχω χωρὶς ἔξοδον, εὐαγγελιζόμενος το, εἰς τὸ νὰ μὴν μεταχειρισθῶ κακὰ τὴν ἐξουσίαν ὅπου ἔχω εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

19 Διατὶ ἐγὼ ἤξεύρω νὰ εἶμαι ἐλεύθερος ἀπὸ ὅλα, εἰς ὅλους ἐδούλωσα τὸν λόγον μου, διὰ νὰ κερδήσω περισσοτέρους.

20 Καὶ ἐγινα εἰς τοὺς Ἰουδαίους ὡσὰν Ἰουδαῖος, διὰ νὰ κερδήσω Ἰουδαίους· εἰς ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον (ἐγὼ δὲν εἶμαι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον) ὡσὰν νὰ εἶμαι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ κερδήσω ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον·

21 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀνόμους ὡσὰν ἄνομος, (μὴν ὢντας ἄνομος εἰς τὸν Θεόν, ἀλλὰ ἔννομος εἰς τὸν Χριστόν,) διὰ νὰ κερδήσω ἀνόμους.

22 Ἐγίνηκα εἰς τοὺς ἀσθενεῖς ὡσὰν ἀσθενὴς, διὰ νὰ κερδήσω τοὺς ἀσθενεῖς· εἰς ὅλους ἔγινα

πάντα, ἵνα πάντως τινὰς σώσω.

23 Τοῦτο δὲ ποιῶ διὰ τὸ εὐαγγέλιον, ἵνα συγκοινωνὸς αὐτοῦ γένωμαι.

24 Οὐκ οἴδατε, ὅτι οἱ ἐν σταδίῳ τρέχοντες, πάντες μὲν τρέχουσι, εἷς δὲ λαμβάνει τὸ βραβεῖον; οὕτω τρέχετε, ἵνα καταλάβητε.

25 Πᾶς δὲ ὁ ἀγωνιζόμενος πάντα ἐγκρατεύεται· ἐκεῖνοι μὲν οὖν ἵνα φθαρτὸν στέφανον λάβωσιν· ἡμεῖς δὲ, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ τοίνυν οὕτω τρέχω, ὡς οὐκ ἀδήλως· οὕτω πυκτεύω, ὡς οὐκ ἀέρα δέρων.

27 Ἀλλὰ ὑπωπιάζω μου τὸ σῶμα καὶ δουλαγωγῶ, μήπως ἄλλοις κηρύξας, αὐτὸς ἀδόκιμος γένωμαι.

ὅλα, διὰ τὰ σώσω βεβαίως μερικούς.

23 Καὶ τοῦτο τὸ κάμνω διὰ τὸ εὐαγγέλιον, διὰ νὰ γένω καὶ ἐγὼ συμμέτοχος αὐτοῦ τοῦ εὐαγγελίου.

24 Δὲν ἐξεύρετε, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ τρέχουσιν εἰς τὸ στάδιον, ὅλοι μὲν τρέχουσιν, ἀμὴ ἕνας πέρνει τὸ χάρισμα; τοιουτοτρόπως τρέχετε, διὰ νὰ φθάσητε.

25 Καὶ κάθε ἕνας ὁποῦ ἀγωνίζεται, ἐγκρατεύεται εἰς ὅλα· ἐκεῖνοι λοιπὸν ἐγκρατεύονται καὶ ἀγωνίζονται διὰ νὰ πάρουσι στέφανον ἀμὴ ἐμεῖς, ἄφθαρτον.

26 Ἐγὼ λοιπὸν τοιουτοτρόπως τρέχω, ὄχι ὡσὰν ἄδηλα· τοιουτοτρόπως ἀγωνίζομαι, ὄχι ὡσὰν νὰ δέρω τὸν ἀέρα.

27 Ἀλλὰ θλίβω τὸ σῶμά μου καὶ τὸ κάμνω δοῦλον, μήπως κηρύττωντας ἄλλους, ἐγὼ εὑρεθῶ ἀποπιτήδειος.

Κεφ. ι'. 10.

Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοὶ, ὅτι οἱ πατέρες ἡμῶν πάντες ὑπὸ τὴν νεφέλην ἦσαν· καὶ πάντες διὰ τῆς θαλάσσης διῆλθον·

2 Καὶ πάντες εἰς τὸν Μωσῆν ἐβαπτίσαντο ἐν τῇ νεφέλῃ καὶ ἐν τῇ θαλάσσῃ·

3 Καὶ πάντες τὸ αὐτὸ βρῶμα πνευματικὸν ἔφαγον·

Θέλω, ἀδελφοὶ, νὰ ἐξεύρητε ἰσεῖς, ὅτι ὅλοι οἱ πατέρες μας ἦταν ἀποκάτω ἀπὸ τὸ σύννεφον· καὶ ὅλοι ἐπέρασαι διαμέσου τῆς θαλάσσης·

2 Καὶ ὅλοι εἰς τὸν Μωϋσῆν ἐβαπτίσθηκαν εἰς τὸν σύννεφον καὶ εἰς τὴν θάλασσαν·

3 Καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν φαγητόν·

4 Και πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ἔφαγον βρῶμα· 4 Καὶ ὅλοι ἔφαγαν τὸ αὐτὸ πνευματικὸν φαγητό·
5 καὶ πάντες τὸ αὐτὸ πνευματικὸν ἔπιον πόμα· ἔπινον γὰρ ἐκ πνευματικῆς ἀκολουθούσης πέτρας· ἡ δὲ πέτρα ἦν ὁ Χριστός. 4 διατὶ ἔπιναν ἀπὸ τὴν πνευματικὴν πέτραν ὁποὺ τοὺς ἠκολούθα· καὶ ἡ πέτρα ἦτον ὁ Χριστός.

5 Ἀλλ' οὐκ ἐν τοῖς πλείοσιν αὐτῶν εὐδόκησεν ὁ Θεός· κατεστρώθησαν γὰρ ἐν τῇ ἐρήμῳ. 5 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δὲν ἀνεπαύθη εἰς τοὺς περισσοτέρους ἀπ' αὐτούς· διατὶ ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον.

6 Ταῦτα δὲ τύποι ἡμῶν ἐγενήθησαν, εἰς τὸ μὴ εἶναι ἡμᾶς ἐπιθυμητὰς κακῶν, καθὼς κἀκεῖνοι ἐπεθύμησαν. 6 Καὶ ταῦτα ἔγειναν τύποι ἰδικοί μας, διὰ νὰ μὴν ἐπιθυμοῦμεν ἡμεῖς τὰ κακὰ, καθὼς καὶ ἐκεῖνοι τὰ ἐπεθύμησαν.

7 Μηδὲ εἰδωλολάτραι γίνεσθε, καθώς τινες αὐτῶν· ὡς γέγραπται· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς φαγεῖν καὶ πιεῖν, καὶ ἀνέστησαν παίζειν. 7 Μηδὲ νὰ γένητε εἰδωλολάτραι, καθὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτούς· καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐκάθισεν ὁ λαὸς νὰ φάγῃ καὶ νὰ πιῇ, καὶ ἐσηκώθησαν νὰ παίξωσι.

8 Μηδὲ πορνεύωμεν, καθώς τινες αὐτῶν ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσαν ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ εἴκοσι τρεῖς χιλιάδες. 8 Μηδὲ νὰ πορνεύωμεν, καθὼς μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐπόρνευσαν, καὶ ἔπεσαν εἰς μίαν ἡμέραν εἰκοσιτρεῖς χιλιάδες.

9 Μηδὲ ἐκπειράζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐπείρασαν, καὶ ὑπὸ τῶν ὄφεων ἀπώλοντο. 9 Μηδὲ νὰ δοκιμάζωμεν τὸν Χριστόν, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς τὸν ἐδοκίμασαν, καὶ ἐχαλάσθησαν ἀπὸ τὰ ὄφιδια.

10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ τινες αὐτῶν ἐγόγγυσαν, καὶ ἀπώλοντο ὑπὸ τοῦ ὀλεθρευτοῦ. 10 Μηδὲ γογγύζετε, καθὼς καὶ μερικοὶ ἀπ' αὐτοὺς ἐγόγγυσαν, καὶ ἐχαλάσθησαν ἀπὸ τὸν ἐξολοθρευτήν.

11 Ταῦτα δὲ πάντα τυποι συνέβαινον ἐκείνοις· ἐγράφη δὲ πρὸς νουθεσίαν ἡμῶν, εἰς οὓς τὰ τέλη τῶν αἰώνων κατήντησεν. 11 Καὶ ἔτσι τὰ ἐλάβοσιν ἐκεῖνοι τύποι εἰς ἐκείνους· καὶ ἐγράφησαν διὰ νουθεσίαν ἰδικήν μας, εἰς τοὺς ὁποίους ἐφθάσασι τὰ τέλη τῶν αἰώνων.

12 Ὥστε ὁ δοκῶν ἑστάναι, βλεπέτω μὴ πέσῃ.

13 Πειρασμὸς ὑμᾶς οὐκ εἰλήφει εἰ μὴ ἀνθρώπινος· πιστὸς δὲ ὁ Θεός, ὃς οὐκ ἐάσει ὑμᾶς πειρασθῆναι ὑπὲρ ὃ δύνασθε, ἀλλὰ ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καὶ τὴν ἔκβασιν, τοῦ δύνασθαι ὑμᾶς ὑπενεγκεῖν.

14 Διόπερ, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τῆς εἰδωλολατρείας.

15 Ὡς φρονίμοις λέγω· κρίνατε ὑμεῖς ὃ φημι.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας ὃ εὐλογοῦμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ ἐστι; Τὸν ἄρτον ὃν κλῶμεν, οὐχὶ κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ ἐστιν;

17 Ὅτι εἷς ἄρτος, ἓν σῶμα, οἱ πολλοί ἐσμεν· οἱ γὰρ πάντες ἐκ τοῦ ἑνὸς ἄρτου μετέχομεν.

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραὴλ κατὰ σάρκα· οὐχὶ οἱ ἐσθίοντες τὰς θυσίας, κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου εἰσί;

19 Τί οὖν φημι; ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστιν; ἢ ὅτι εἰδωλόθυτόν τί ἐστιν;

20 Ἀλλ' ὅτι ἃ θύει τὰ ἔθνη,

12 Ἐκεῖνος λοιπὸν ὅπου λογιάζει πὼς ἐστέκει, ἂς βλέπει νὰ μὴν πέσῃ.

13 Πειρασμὸς δὲν σᾶς ἐλαβε παρὰ ἀνθρώπινος· καὶ ὁ Θεὸς εἶναι πιστός, ὁποὺ δὲν θέλει σᾶς ἀφήσει νὰ πειραχθῆτε παραπάνω (ἀπ' ἐκεῖνο) ὅπου δύνεσθε, ἀλλὰ μαζὶ μὲ τὸν πειρασμὸν θέλει κάμει καὶ τὸ βύγασμα, διὰ νὰ δυνηθῆτε ἐσεῖς νὰ ὑποφέρετε.

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί μου, φεύγετε ἀπὸ τὴν εἰδωλολατρείαν.

15 Ὡσὰν εἰς φρονίμους λαλῶ· διακρίνετε ἐσεῖς ἐκεῖνο ὅπου λέγω.

16 Τὸ ποτήριον τῆς εὐλογίας τὸ ὁποῖον εὐλογοῦμεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ; Τὸ ψωμὶ ὅπου κόπτομεν, δὲν εἶναι κοινωνία τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ;

17 Ὅτι ἕνα ψωμί, ἕνα σῶμα, εἴμεσθεν ἐμεῖς οἱ πολλοί· διατὶ ὅλοι μετέχομεν ἀπὸ τὸ ἕνα ψωμί;

18 Βλέπετε τὸν Ἰσραήλ, ὅπου εἶναι κατὰ σάρκα· δὲν εἶναι κοινωνοὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἐκεῖνοι ὅπου τρώγουσι ταῖς Θυσίαις;

19 Τί λοιπὸν λέγω; ὅτι τὸ εἰδωλεῖο νὰ εἶναι τίποτες; ἢ ὅτι τὸ εἰδωλόθυτον εἶναι τίποτες;

20 Ἀλλὰ λέγω ὅτι ἐκεῖνα

δαιμονίοις θύει, καὶ ὐ θέλω δὲ ὑμᾶς κοινωνοὺς τῶν δαιμονίων γίνεσθαι.

οπῶ θυσιάζουν τὰ ἔθνη, τὰ θυσιάζουν εἰς τοὺς δαίμονας, καὶ ὄχι εἰς τὸν Θεόν· καὶ δὲν θέλω ἐσεῖς νὰ γένεσθε κοινωνοὶ τῶν δαιμόνων.

21 Οὐ δύνασθε ποτήριον Κυρίου πίνειν καὶ ποτήριον δαιμονίων· ὐ δύνασθε τραπέζης Κυρίου μετέχειν, καὶ τραπέζης δαιμονίων.

21 Δὲν ἠμπορεῖτε νὰ πίνετε τὸ ποτήριον τοῦ Κυρίου, καὶ τὸ ποτήριον τῶν δαιμόνων· δὲν δύνεσθε νὰ μετέχετε ἀπὸ τὴν τράπεζαν τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὴν τράπεζαν τῶν δαιμονίων.

22 Ἢ παραζηλοῦμεν τὸν Κύριον; Μὴ ἰσχυρότεροι αὐτοῦ ἐσμεν;

22 Ἀπὸ καὶ ἐκζηλώνομεν τὸν Κύριον; Μήπως εἴμεθα ἡμεῖς δυνατώτεροί του;

23 Πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ὐ πάντα συμφέρει· πάντα μοι ἔξεστιν, ἀλλ' ὐ πάντα οἰκοδομεῖ.

23 Ἔχω ἐξουσίαν εἰς ὅλα, ἀλλὰ δὲν εἶναι ὅλα ὠφέλιμα· εἰς ὅλα ἔχω ἐξουσίαν, ἀλλὰ ὅλα δὲν οἰκοδομοῦσι.

24 Μηδεὶς τὸ ἑαυτοῦ ζητείτω, ἀλλὰ τὸ τοῦ ἑτέρου ἕκαστος.

24 Κανεὶς ἂς μὴ ζητᾷ τὸ ἰδικόν του (συμφέρον) ἀλλὰ κάθε ἕνας ἂς ζητᾷ (τὸ συμφέρον) τοῦ ἄλλου.

25 Πᾶν τὸ ἐν μακέλλῳ πωλούμενον ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

25 Κάθε πρᾶγμα ὁποῦ πωλεῖται εἰς τὸ μακελλεῖον, τρῶτε τὸ, καὶ μὴν ἐξετάζετε τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

26 Τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

26 Διατὶ ἡ γῆ εἶναι τοῦ Κυρίου, καὶ ὅσα εἶναι εἰς αὐτήν.

27 Εἰ δέ τις καλεῖ ὑμᾶς τῶν ἀπίστων, καὶ θέλετε πορεύεσθαι, πᾶν τὸ παρατιθέμενον ὑμῖν ἐσθίετε, μηδὲν ἀνακρίνοντες διὰ τὴν συνείδησιν.

27 Καὶ ἂν κανεὶς ἀπὸ τοὺς ἀπίστους σᾶς προσκαλῇ, καὶ θέλετε νὰ ὑπάτε, ὁποιονδήποτε σᾶς βάλλουν ὀμπρός τρῶτε το, μὴν ἐξετάζοντες τίποτες διὰ τὴν συνείδησιν.

28 Ἐὰν δέ τις ὑμῖν εἴπῃ·

28 Ἂμὴ ἂν κανένας σᾶς εἰ-

Τοῦτο εἰδωλόθυτον ἐστι, μὴ ἐσθίετε, δι' ἐκεῖνον τὸν μηνύσαντα, καὶ τὴν συνείδησιν· τοῦ γὰρ Κυρίου ἡ γῆ καὶ τὸ πλήρωμα αὐτῆς.

29 Συνείδησιν δὲ λέγω, οὐχὶ τὴν ἑαυτοῦ, ἀλλὰ τὴν τοῦ ἑτέρου· ἵνα τί γὰρ ἡ ἐλευθερία μου κρίνεται ὑπὸ ἄλλης συνειδήσεως;

30 Εἰ δὲ ἐγὼ χάριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι ὑπὲρ οὗ ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Εἴτε οὖν ἐσθίετε, εἴτε πίνετε, εἴτε τι ποιεῖτε, πάντα εἰς δόξαν Θεοῦ ποιεῖτε.

32 Ἀπρόσκοποι γίνεσθε καὶ Ἰουδαίοις καὶ Ἕλλησι καὶ τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ·

33 καθὼς κἀγὼ πάντα πᾶσιν ἀρέσκω, μὴ ζητῶν τὸ ἐμαυτοῦ συμφέρον, ἀλλὰ τὸ τῶν πολλῶν, ἵνα σωθῶσι.

πῆ· Τοῦτο εἰδωλόθυτον ἐστι, μὴ τοῦ φάτε, διὰτ ἐκεῖνον ὅπερ τοῦ εἶπε, καὶ διὰ τὴν συνείδησιν τοῦ· διατὶ τοῦ Κυρίου εἶναι ἡ γῆ καὶ ὅλα ἐκεῖνα ὅπερ εἶναι εἰς αὐτήν.

29 Καὶ συνείδησιν λέγω, οὐχὶ τὴν ἰδικήν σου, ἀλλὰ τὴν συνείδησιν τοῦ ἄλλου· καὶ διατί; πῶς εἶναι δυνατὸν νὰ κρίνεται ἡ ἐλευθερία μου ἀπὸ ἄλλην συνείδησιν;

30 Καὶ ἐὰν ἐγὼ χαριτι μετέχω, τί βλασφημοῦμαι εἰς ἐκεῖνο διὰ τὸ ὁποῖον ἐγὼ εὐχαριστῶ;

31 Καὶ τε λοιπὸν τρώτε, κἂν τε πίνετε, κἂν τε κάμνετε, (τίποτες ἄλλο,) ὅλα εἰς δόξαν Θεοῦ νὰ τὰ κάμνετε.

32 Γίνεσθε ἀσκανδάλιστοι, καὶ εἰς τοὺς Ἰουδαίους καὶ εἰς τοὺς Ἕλληνας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ·

33 καθὼς καὶ ἐγὼ ἀρέσκω ὅλους εἰς ὅλα, μὴ ζητῶντας τὸ ἰδικόν μου συμφέρον, ἀλλὰ (τὸ συμφέρον) τῶν πολλῶν, διὰ νὰ σωθοῦν.

Κεφ. ια'. 11.

Μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς κἀγὼ Χριστοῦ.

2 Ἐπαινῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μου μέμνησθε,

Μιμηθῆτε ἐμένα, καθὼς ἐγὼ μιμοῦμαι τὸν Χριστόν.

2 Καὶ ἐπαινῶ σας, ἀδελφοί, ὅτι πάντα μὲ ἐνθυμᾶ-

καὶ καθως παρέδωκα ὑμῖν, τὰς παραδόσεις κατέχετε.

3 Θέλω δὲ ὑμᾶς εἰδέναι ὅτι παντὸς ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ ὁ Χριστός ἐστι· κεφαλὴ δὲ γυναικος, ὁ ἀνήρ· κεφαλὴ δὲ Χριστοῦ, ὁ Θεός.

4 Πᾶς ἀνὴρ προσευχόμενος ἢ προφητεύων κατὰ κεφαλῆς ἔχων, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

5 Πᾶσα δὲ γυνὴ προσευχομένη ἢ προφητεύουσα ἀκατακαλύπτῳ τῇ κεφαλῇ, καταισχύνει τὴν κεφαλὴν ἑαυτῆς· ἓν γάρ ἐστι καὶ τὸ αὐτὸ τῇ ἐξυρημένῃ.

6 Εἰ γὰρ οὐ κατακαλύπτεται γυνὴ, καὶ κειράσθω· εἰ δὲ αἰσχρὸν γυναικὶ τὸ κείρασθαι ἢ ξυρᾶσθαι, κατακαλυπτέσθω.

7 Ἀνὴρ μὲν γὰρ οὐκ ὀφείλει κατακαλύπτεσθαι τὴν κεφαλὴν, εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ ὑπάρχων· γυνὴ δὲ δόξα ἀνδρός ἐστιν.

8 Οὐ γὰρ ἔστιν ἀνὴρ ἐκ γυναικὸς, ἀλλὰ γυνὴ ἐξ ἀνδρός.

9 Καὶ γὰρ οὐκ ἐκτίσθη ἀνὴρ διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ γυνὴ διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ὀφείλει ἡ

σθι, καὶ καθως σᾶς ἐπαρέδωκα ταῖς παραδόσεις, ταῖς κρατεῖτε.

3 Καὶ θέλω νὰ ἐξεύρητε, ὅτι κάθε ἀνδρὸς ἡ κεφαλὴ εἶναι ὁ Χριστὸς· καὶ κεφαλὴ τῆς γυναικὸς εἶναι ὁ ἄνδρας· καὶ κεφαλὴ Χριστοῦ εἶναι ὁ Θεός.

4 Κάθε ἄνδρας ὁποὺ προσεύχεται ἢ προφητεύει, καὶ ἔχει τὸ κεφάλι του σκεπασμένον, ἐντροπιάζει τὸ κεφάλι του.

5 Καὶ κάθε γυναῖκα ὁποὺ προσεύχεται ἢ προφητεύει μὲ κεφάλι ἀξεσκέπαστον, κατεντροπιάζει τὸ κεφάλι της· διατὶ τοῦτο εἶναι μιᾶς λογῆς ὡσὰν νὰ εἶναι καὶ ξυρισμένη.

6 Διατὶ ἂν δὲν σκεπάζεται ἡ γυναῖκα, ἂς κουρεύεται· καὶ ἂν εἶναι ἄσχημον εἰς τὴν γυναῖκα τὸ νὰ κουρεύεται, ἢ νὰ [illegible] (λοιπὸν,) ἂς σκεπάζεται.

7 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν χρεωστεῖ νὰ σκεπάζῃ τὸ κεφάλι του, ἐπειδὴ νὰ εἶναι εἰκὼν καὶ δόξα Θεοῦ· ἀλλὰ ἡ γυναῖκα εἶναι δόξα τοῦ ἀνδρός.

8 Διατὶ ὁ ἄνδρας δὲν εἶναι ἀπὸ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα ἀπὸ τὸν ἄνδρα.

9 Διότι ὁ ἄνδρας δὲν ἐκτίσθη διὰ τὴν γυναῖκα, ἀλλὰ ἡ γυναῖκα διὰ τὸν ἄνδρα.

10 Διὰ τοῦτο ἡ γυναῖκα

γυνὴ ἐξουσίαν ἔχει ἐπὶ τῆς κεφαλῆς, διὰ τοὺς ἀγγέλους.

11 Πλὴν οὔτε ἀνὴρ χωρὶς γυναικὸς, οὔτε γυνὴ χωρὶς ἀνδρὸς, ἐν Κυρίῳ.

12 Ὥσπερ γὰρ ἡ γυνὴ ἐκ τοῦ ἀνδρὸς, οὕτω καὶ ὁ ἀνὴρ διὰ τῆς γυναικός· τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ.

13 Ἐν ὑμῖν αὐτοῖς κρίνατε, πρέπον ἐστὶ γυναῖκα ἀκατακάλυπτον τῷ Θεῷ προσεύχεσθαι;

14 Ἡ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις διδάσκει ὑμᾶς, ὅτι ἀνὴρ μὲν ἐὰν κομᾷ, ἀτιμία αὐτῷ ἐστι;

15 Γυνὴ δὲ ἐὰν κομᾷ, δόξα αὐτῇ ἐστιν· ὅτι ἡ κόμη ἀντὶ περιβολαίου δέδοται αὐτῇ.

16 Εἰ δέ τις δοκεῖ φιλόνεικος εἶναι, ἡμεῖς τοιαύτην συνήθειαν οὐκ ἔχομεν, οὐδὲ αἱ ἐκκλησίαι τοῦ Θεοῦ.

17 Τοῦτο δὲ παραγγέλλων οὐκ ἐπαινῶ, ὅτι οὐκ εἰς τὸ κρεῖττον, ἀλλὰ εἰς τὸ ἧττον συνέρχεσθε.

18 Πρῶτον μὲν γὰρ συνερχομένων ὑμῶν ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ, χρεωστῶ (διὰ τῆς ἀγγελίας) νὰ ἔχῃ ἀπάνω εἰς τὸ κιφάλι της σημάδι ὅτι εἶναι ἀποκατω εἰς τὴν ἐξουσίαν τοῦ ἀνδρός.

11 Ὅμως οὐδὲ ὁ ἄνδρας χωρὶς γυναῖκα, οὐδὲ ἡ γυναῖκα χωρὶς ἄνδρα, εἶναι εἰς τὸν Κυριον.

12 Διατὶ καθὼς ἡ γυναῖκα εἶναι ἀπὸ τὸν ἄνδρα, τοιουτος λογης καὶ ὁ ἄνδρας εἶναι διὰ μέσου τῆς γυναικός· ἀμὴ ὅλα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

13 Ἀνάμεσά σας τὸ κρίνετε, πρέπει ἡ γυναῖκα νὰ προσεύχεται τὸν Θεὸν ἀσκέπαστη;

14 Ἡ οὐδὲ αὐτὴ ἡ φύσις σᾶς διδάσκει, ὅτι ὁ ἄνδρας ἐὰν ἔχῃ μαλία, εἶναι ἀτιμία τὸ;

15 Ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἐὰν ἔχῃ μαλία, εἶναι τιμὴ της· ὅτι τὰ μαλία της ἐδόθηκαν, ἀντὶ σκέπασμα.

16 Ἀμὴ ἀνίσως καὶ φαίνεται κανένας νὰ εἶναι φιλόνικος, ἡμεῖς τέτοια λογης συνήθειαν δὲν ἔχομεν, οὐδὲ ἡ ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ.

17 Καὶ παραγγέλλωντας τοῦτο δὲν σᾶς ἐπαινῶ, ὅτι ὄχι εἰς τὸ καλλιότερον, ἀλλὰ εἰς τὸ χειρότερον συμμαζώνεσθε.

18 Διατὶ πρῶτον ὅταν συναθροίζεσθε ἐσεῖς εἰς τὴν

ακουω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπαρχειν· και μέρος τι πιστεύω.

19 Δεῖ γαρ και αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα οἱ δόκιμοι φανεροι γένωνται ἐν ὑμῖν.

20 Συνερχομένων οὖν ὑμῶν ἐπὶ τὸ αὐτό, οὐκ ἔστι Κυριακὸν δεῖπνον φαγεῖν.

21 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον δεῖπνον προλαμβάνει ἐν τῷ φαγεῖν, καὶ ὃς μὲν πεινᾷ, ὃς δὲ μεθύει.

22 Μὴ γαρ οἰκίας οὐκ ἔχετε εἰς τὸ ἐσθίειν καὶ πίνειν; Ἢ τῆς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ καταφρονεῖτε, καὶ καταισχύνετε τοὺς μὴ ἔχοντας; Τί ὑμῖν εἴπω; ἐπαινέσω ὑμᾶς; Ἐν τούτῳ οὐκ ἐπαινῶ.

23 Ἐγω γαρ παρέλαβον ἀπὸ τοῦ Κυρίου ὃ καὶ παρέδωκα ὑμῖν, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς ἐν τῇ νυκτὶ ᾗ παρεδίδοτο, ἔλαβεν ἄρτον·

24 Καὶ εὐχαριστήσας ἔκλασε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτό μου ἐστὶ τὸ σῶμα τὸ ὑπὲρ ὑμῶν κλώμενον· τοῦτο ποιεῖτε εἰς τὴν ἐμὴν ἀνάμνησιν.

ἐκκλησίαν, ἀκούω σχίσματα ἐν ὑμῖν ὑπάρχειν· καὶ μέρος τι πιστεύω.

19 Διατὶ ἀνάγκη ἐστὶν αἱρέσεις ἐν ὑμῖν εἶναι, ἵνα εἶναι καὶ αἱρέσεις εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ φανερωθοῦν ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι ἀνάμεσά σας δόκιμοι.

20 Ὅταν λοιπὸν συμμαζώνεσθε εἰς ἕνα τόπον, δὲν εἶναι διὰ νὰ φᾶτε τὸ Κυριακὸν δεῖπνον.

21 Διατὶ κάθε ἕνας προπέρνει τὸ ἰδικόν του δεῖπνον καὶ τὸ τρώγει, καὶ ἄλλος πεινᾷ, καὶ ἄλλος μεθᾷ.

22 Μήνα δὲν ἔχετε σπίτια διὰ νὰ φᾶτε καὶ νὰ πίητε; Ἢ καταφρονεῖτε τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ κατηντροπιάζετε ἐκείνους ὁποὺ δὲν ἔχουσι; Τί νὰ σας εἰπῶ; νὰ σᾶς ἐπαινέσω· Εἰς τοῦτο δὲν σᾶς ἐπαινῶ.

23 Διατὶ ἐκεῖνο ὁποὺ σᾶς ἐπαράδωκα, τὸ ἐπαρέλαβα ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι ὁ Κύριος Ἰησοῦς τὴν νύκτα ἐκείνην ὁποὺ ἐπαραδίδουνταν, ἐπῆρε ψωμί·

24 Καὶ εὐχαριστήσας τὸ ἔκοψε, καὶ εἶπε· Λάβετε, φάγετε· τοῦτο εἶναι τὸ σῶμά μου ὁποὺ κόπτεται διὰ λογου σας· τοῦτο κάμνετε εἰς τὴν ἐνθύμησίν μου.

25 Ωσαυτως και το ποτηριον, μετα το δειπνησαι, λεγων· Τουτο το ποτηριον, η καινη διαθηκη εστιν εν τω εμω αιματι· τουτο ποιειτε οσακις αν πινητε, εις την εμην αναμνησιν.

26 Οσακις γαρ αν εσθιητε τον αρτον τουτον, και το ποτηριον τουτο πινητε, τον θανατον του Κυριου καταγγελλετε, αχρις ου αν ελθη.

27 Ωστε ος αν εσθιη τον αρτον τουτον, η πινη το ποτηριον του Κυριου αναξιως, ενοχος εσται του σωματος και αιματος του Κυριου.

28 Δοκιμαζετω δε ανθρωπος εαυτον, και ουτως εκ του αρτου εσθιετω, και εκ του ποτηριου πινετω.

29 Ο γαρ εσθιων, και πινων αναξιως, κριμα εαυτω εσθιει και πινει, μη διακρινων το σωμα του Κυριου.

30 Δια τουτο εν υμιν πολλοι ασθενεις και αρρωστοι, και κοιμωνται ικανοι.

31 Ει γαρ εαυτους διεκρινομεν, ουκ αν εκρινομεθα.

25 Τον ομοιον τροπον επηρε και το ποτηριον, υστερα αφ' οντις εδειπνησε, λεγωντας· Εστο το ποτηριον εινε η καινουρια διαθηκη εις το αιμα μου· εστο καμνετε οσακις φορεις το πινετε, εις ιδικην μου αναθυμησιν.

26 Διατι οσακις φορεις τρωτε το ψωμι εστο, και το ποτηριον τουτο πινετε, τον θανατον του Κυριου αναθυμιζετε, εως ου να ελθη.

27 Εις τοσον οπου καθε εινας οπου τρωγει το ψωμι εστο, η πινει το ποτηριον του Κυριου αναξιως, εινε ενταιτης εις το σωμα και αιμα του Κυριου.

28 Και καθε ανθρωπος δοκιμαζη τον λογον του, και ετζι ας τρωγει απο το ψωμι εστο, και ας πινει απο το ποτηριον εστο.

29 Διατι εκινος οπου τρωγει και πινει αναξιως, τρωγει και πινει κριμα εις του λογου του, με το να μην διακρινη το σωμα του Κυριου.

30 Δια τουτο ανεμεσα εις εσας εινε πολλοι ασθενεις και αρρωστοι, και αποθενουν αρκετοι.

31 Διατι εαν εδιακρινομεν του λογου μας, δεν ηθελαμεν κριθη.

32 Κρινόμενοι δὲ, ὑπὸ Κυρίου παιδευόμεθα, ἵνα μὴ σὺν τῷ κόσμῳ κατακριθῶμεν.

33 Ὥστε, ἀδελφοί μου, συνερχόμενοι εἰς τὸ φαγεῖν ἀλλήλους ἐκδέχεσθε.

34 Εἴ δὲ τις πεινᾷ, ἐν οἴκῳ ἐσθιέτω, ἵνα μὴ εἰς κρῖμα συνέρχησθε. Τὰ δὲ λοιπὰ, ὡς ἂν ἔλθω, διατάξομαι.

32 Ἀμὴ ὅταν κρινώμεσθα, παιδευόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ μὴν κατακριθῶμεν μὲ τὸν κόσμον.

33 Λοιπὸν, ἀδελφοί μου, ὅταν συμμαζώνεσθε εἰς τὸ φαγεῖν, καρτεριεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον.

34 Ἀμὴ ἂν πεινᾷ κανένας, ἂς τρώγει εἰς τὸ σπίτι του, διὰ νὰ μὴν συμμαζώνεσθε εἰς κατάκριμα. Καὶ τὰ ἐπίλοιπα, ὡς ἂν ἔλθω, θέλω τὰ διατάξει.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΠΕρὶ δὲ τῶν πνευματικῶν, ἀδελφοί, οὐ θέλω ὑμᾶς ἀγνοεῖν.

2 Οἴδατε ὅτι ἔθνη ἦτε, πρὸς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, ὡς ἂν ἤγεσθε, ἀπαγόμενοι.

3 Διὸ γνωρίζω ὑμῖν, ὅτι οὐδεὶς ἐν Πνεύματι Θεοῦ λαλῶν, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ οὐδεὶς δύναται εἰπεῖν Κύριον Ἰησοῦν, εἰ μὴ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ.

4 Διαιρέσεις δὲ χαρισμάτων εἰσὶ, τὸ δὲ αὐτὸ Πνεῦμα·

5 Καὶ διαιρέσεις διακονιῶν εἰσὶ, καὶ ὁ αὐτὸς Κύριος·

ΚΑὶ διὰ τὰ πνευματικὰ χαρίσματα, ἀδελφοί, θέλω νὰ γνωρίζετε ἐκεῖνο ἐσὺ πρέπει·

2 Ἐξεύρετε ὅτι ἐσεῖς ἤσαστε ἔθνη, καὶ ἐφέρνεσθε εἰς τὰ εἴδωλα τὰ ἄφωνα, καθὼς σᾶς ἔσυραν.

3 Διὰ τοῦτο σᾶς κάμνω νὰ γνωρίσετε, ὅτι οὐδὲ κανένας ὅπου λαλεῖ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, λέγει ἀνάθεμα Ἰησοῦν· καὶ οὐδὲ κανένας δύναται νὰ εἰπῇ Κύριον Ἰησοῦν, παρὰ μὲ Πνεῦμα ἅγιον.

4 Καὶ εἶναι διαιρέσεις τῶν χαρισμάτων, ἀμὴ τὸ Πνεῦμα εἶναι τὸ αὐτό·

5 Εἶναι καὶ διάφοροι ὑπηρεσίαις, ἀμὴ ὁ Κύριος εἶναι ὁ αὐτός·

6 Καὶ διαιρέσεις ἐνεργημάτων εἰσὶν, ὁ δὲ αὐτὸς ἐστὶ Θεὸς, ὁ ἐνεργῶν τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

7 Ἑκάστῳ δὲ δίδοται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνεύματος πρὸς τὸ συμφέρον.

8 Ὡ μὲν γὰρ διὰ τοῦ Πνεύματος δίδοται λόγος σοφίας, ἄλλῳ δὲ λόγος γνώσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα·

9 Ἑτέρῳ δὲ πίστις, ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι· ἄλλῳ δὲ χαρίσματα ἰαμάτων, ἐν τῷ αὐτῷ Πνεύματι·

10 Ἄλλῳ δὲ ἐνεργήματα δυνάμεων, ἄλλῳ δὲ προφητεία, ἄλλῳ δὲ διακρίσεις πνευμάτων, ἑτέρῳ δὲ γένη γλωσσῶν, ἄλλῳ δὲ ἑρμηνεία γλωσσῶν.

11 Πάντα δὲ ταῦτα ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, διαιροῦν ἰδίᾳ ἑκάστῳ καθὼς βούλεται.

12 Καθάπερ γὰρ τὸ σῶμα ἓν ἐστι, καὶ μέλη ἔχει πολλὰ, πάντα δὲ τὰ μέλη τοῦ σώματος τοῦ ἑνὸς πολλὰ ὄντα, ἓν ἐστι σῶμα· οὕτω καὶ ὁ Χριστός.

13 Καὶ γὰρ ἐν ἑνὶ Πνεύματι ἡμεῖς πάντες εἰς ἓν σῶμα ἐβαπτίσθημεν· εἴτε Ἰου-

6 Εἰναι καὶ διαίρεσαις τῶν ἐνεργημάτων, ἀμὴ ὁ Θεὸς ὁπὲ ἐνεργεῖ τὰ ὁλα εἰς ὅλης, εἶναι ὁ αὐτός.

7 Καὶ εἰς κάθε ἕνα δίδεται ἡ φανέρωσις τοῦ Πνευματος εἰς τὸ συμφερον.

8 Διατὶ εἰς κάποιον δίδεται λόγος σοφίας διὰ μεσω τοῦ Πνευματος, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται λόγος γνωσεως, κατὰ τὸ αὐτὸ Πνευμα·

9 Καὶ εἰς ἄλλον δίδεται πιστις, μι το αὐτο Πνευμα· καὶ εἰς ἄλλον δίδεται χάρισμα ἰαμάτων, μι τὸ αὐτὸ Πνευμα·

10 Καὶ εἰς ἄλλον ἐνεργηματα δυνάμεων, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται προφητία, καὶ εἰς ἄλλον δίδουται διάκρισαις πνευματων, καὶ εἰς ἄλλον γένη γλωσσῶν, καὶ εἰς ἄλλον δίδεται ἑρμηνεία γλωσσων.

11 Καὶ ὅλα ἐτὰτα τὰ ἐνεργεῖ τὸ ἓν καὶ τὸ αὐτὸ Πνεῦμα, χωρίζοντας ξιχωρισὰ καθε ἕνα καθὼς βάλεται.

12 Διατι καθὼς τὸ κορμὶ εἶναι ἕνα, καὶ ἔχει, μέλη πολλα, καὶ ὅλα τὰ μελη εἶναι ἑνὸς κορμιὸ, ἀγκαλὰ καὶ τὰ εἶναι πολλα, ὁμως εἶναι ἕνα κορμὶ· ἔτζι καὶ ὁ Χριστός.

13 Διατὶ ἐμεῖς ὅλοι διὰ μέσω τοῦ ἑνὸς Πνεύματος εἰς ἕνα κορμὶ ἐβαπτισθήκαμεν·

δαῖοι, εἴτε Ἕλληνες, εἴτε δοῦλοι, εἴτε ἐλεύθεροι· καὶ πάντες εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Καὶ γὰρ τὸ σῶμα οὐκ ἔστιν ἓν μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἴπῃ ὁ πούς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ χεὶρ, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ οὖς· Ὅτι οὐκ εἰμὶ ὀφθαλμός, οὐκ εἰμὶ ἐκ τοῦ σώματος· οὐ παρὰ τοῦτο οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ σώματος;

17 Εἰ ὅλον τὸ σῶμα ὀφθαλμός, ποῦ ἡ ἀκοή; Εἰ ὅλον ἀκοή, ποῦ ἡ ὄσφρησις;

18 Νυνὶ δὲ ὁ Θεὸς ἔθετο τὰ μέλη, ἓν ἕκαστον αὐτῶν ἐν τῷ σώματι, καθὼς ἠθέλησεν.

19 Εἰ δὲ ἦν τὰ πάντα ἓν μέλος, ποῦ τὸ σῶμα;

20 Νῦν δὲ πολλὰ μὲν μέλη, ἓν δὲ σῶμα.

21 Οὐ δύναται δὲ ὀφθαλμὸς εἰπεῖν τῇ χειρί· Χρείαν σου οὐκ ἔχω· ἢ πάλιν ἡ κεφαλὴ τοῖς ποσί· Χρείαν ὑμῶν οὐκ ἔχω.

22 Ἀλλὰ πολλῷ μᾶλλον, τὰ δοκοῦντα μέλη τοῦ σώματος ἀσθενέστερα ὑπάρχειν, ἀναγκαῖα ἐστι.

23 Καὶ ἃ δοκοῦμεν ἀτιμό-

καὶ τε Ἰουδαῖοι, καὶ τε Ἕλληνες, καὶ τε δοῦλοι, καὶ τε ἐλεύθεροι· καὶ ὅλοι εἰς ἓν Πνεῦμα ἐποτίσθημεν.

14 Διατὶ τὸ κορμὶ δὲν εἶναι ἕνα μέλος, ἀλλὰ πολλά.

15 Ἐὰν εἴπῃ τὸ ποδάρι· Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι χέρι, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ κορμί· μοῖα διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κορμί;

16 Καὶ ἐὰν εἴπῃ τὸ αὐτάκι· Ἐπειδὴ δὲν εἶμαι μάτι, δὲν εἶμαι ἀπὸ τὸ κορμί· μοῖα διὰ τοῦτο δὲν εἶναι ἀπὸ τὸ κορμί;

17 Ἐὰν ὅλον τὸ κορμὶ εἶναι μάτι, ποῦ (θέλει εἶσθαι) ἡ ἀκοή; Ἐὰν εἶναι ὅλον ἀκοή, ποῦ (θέλει εἶσθαι) ἡ [illegible]σις;

18 Ἀλλὰ τώρα ὁ Θεὸς ἔβαλλε, κάθε ἕνα μαζὶ εἰς τὸ κορμί, καθὰς ἠθέλησε.

19 Καὶ ἂν ἦταν ὅλα ἕνα μέλος, ποῦ (ἤθελε εἶσθαι) τὸ κορμί;

20 Ἀλλὰ τώρα εἶναι πολλὰ μέλη, ἀμὴ ἕνα κορμί.

21 Καὶ δὲν δύνεται τὸ μάτι νὰ εἰπῇ εἰς τὸ χέρι· Δὲν σὲ χρειάζομαι· ἢ πάλι ἡ κεφαλὴ εἰς τὰ ποδάρια· Δὲν σᾶς χρειάζομαι.

22 Ἀλλὰ τὰ μέλη τὸ κορμίου ὁπού φαίνονται νὰ εἶναι ἀσθενίτερα, εἶναι πολλὰ περισσότερον ἀναγκαῖα.

23 Καὶ ἐκεῖνα ὁπού λογιά-

τερα εἶναι τοῦ σώματος, τούτοις τιμὴν περισσοτέραν περιτίθημι· καὶ τὰ ἀσχήμονα ἡμῶν εὐσχημοσύνην περισσοτέραν ἔχει.

24 Τὰ δὲ εὐσχήμονα ἡμῶν οὐ χρείαν ἔχει· ἀλλὰ ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, τῷ ὑστερουμένῳ περισσοτέραν δοὺς τιμήν·

25 Ἵνα μὴ ᾖ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλὰ τὸ αὐτὸ ὑπὲρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τὰ μέλη.

26 Καὶ εἴτε πάσχει ἓν μέλος, συμπάσχει πάντα τὰ μέλη· εἴτε δοξάζεται ἓν μέλος, συγχαίρει πάντα τὰ μέλη.

27 Ὑμεῖς δέ ἐστε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη ἐκ μέρους.

28 Καὶ οὓς μὲν ἔθετο ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, εἶτα χαρίσματα ἰαμάτων, ἀντιλήψεις, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μὴ πάντες ἀπόστολοι; μὴ πάντες προφῆται; μὴ πάντες διδάσκαλοι; μὴ πάντες δυνάμεις;

30 Μὴ πάντες χαρίσματα ἔχουσιν ἰαμάτων; μὴ πάντες γλώσσαις λαλοῦσιν; μὴ πάντες διερμηνεύουσιν;

24 Ἀλλὰ τὰ μέλη μου τὰ τίμια, δὲν ἔχουσι χρείαν· ἀλλὰ ὁ Θεὸς συνεκέρασε τὸ σῶμα, δίδοντας περισσότερον τιμὴν εἰς τὸ μέλος τὸ λειψανικόν.

25 Διὰ νὰ μὴν γένῃ διχόνοια εἰς τὸ σῶμα, ἀλλὰ τὰ μέλη νὰ φροντίζωσι τὸ αὐτὸ ἕνα διὰ τὸ ἄλλον.

26 Καὶ ἂν πάσχῃ ἕνα μέλος, συμπάσχουσι ὅλα τὰ μέλη· καὶ ἂν δοξάζεται ἕνα μέλος, συγχαίρονται ὅλα τὰ μέλη.

27 Καὶ ἐσεῖς εἶσθε σῶμα Χριστοῦ, καὶ μέλη κατὰ μέρος.

28 Καὶ κάποιους ἔβαλεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν πρῶτον ἀποστόλους, δεύτερον προφήτας, τρίτον διδασκάλους, ἔπειτα δυνάμεις, ἔπειτα χαρίσματα ἰαμάτων, βοηθείας, κυβερνήσεις, γένη γλωσσῶν.

29 Μήπως ὅλοι εἶναι ἀπόστολοι; μήπως ὅλοι εἶναι προφῆται; μήπως ὅλοι εἶναι διδάσκαλοι; μήπως ὅλοι ἔχουσι δυνάμεις;

30 Μήπως ὅλοι ἔχουσι χαρίσματα ἰαμάτων; μήπως ὅλοι

τες γλωσσαις λαλουσι; μη πάντες διερμηνεύουσι;

31 Ζηλοῦτε δὲ τὰ χαρίσματα τὰ κρείττονα· καὶ ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι.

γλωσσαις συντυχαίνουσι; μη ὅλοι ἐρηνεύουσι;

31 Ἐπιθυμεῖτε τὰ χαρίσματα τὰ μεγαλείτερα· καὶ ἀκόμι θέλω σας δεῖξει γρᾶτον ὑπερβολικὰ ὑψηλόν.

Κεφ. ιγ'. 13.

ΕΑΝ ταῖς γλωσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, γέγονα χαλκὸς ἠχῶν, ἢ κύμβαλον ἀλαλάζον.

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ εἰδῶ τὰ μυστήρια πάντα καὶ πᾶσαν τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω πᾶσαν τὴν πίστιν, ὥστε ὄρη μεθιστάνειν, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐθέν εἰμι.

3 Καὶ ἐὰν ψωμίζω πάντα τὰ ὑπάρχοντά μου, καὶ ἐὰν παραδῶ τὸ σῶμά μου ἵνα καυθήσωμαι, ἀγάπην δὲ μὴ ἔχω, οὐδὲν ὠφελοῦμαι.

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, χρηστεύεται· ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ· ἡ ἀγάπη οὐ περπερεύεται, οὐ φυσιοῦται,

5 Οὐκ ἀσχημονεῖ, οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς, οὐ παροξύνεται, οὐ λογίζεται τὸ κακόν,

ΕΑΝ ταῖς γλωσσαις τῶν ἀνθρώπων λαλῶ καὶ τῶν ἀγγέλων, καὶ ἀγάπην δὲν ἔχω, γίγνομαι χαλκὸς ὑπὸ βαρύζει, ἢ κύμβαλον ὑπὸ ἀλαλάζει,

2 Καὶ ἐὰν ἔχω προφητείαν, καὶ γνωρίσω ὅλα τὰ μυστήρια καὶ ὅλην τὴν γνῶσιν, καὶ ἐὰν ἔχω ὅλην τὴν πίστιν, ὥστε καὶ καὶ τὰ βουνὰ νὰ μετατοπίζω, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, δὲν εἶμαι τίποτες.

3 Καὶ ἐὰν [illegible] ὅλα τὰ ὑπάρχοντα μου εἰς τὴν πτωχείαν, καὶ ἐὰν παραδώσω τὸ κορμί μου διὰ νὰ καῶ, καὶ ἀγάπην νὰ μὴν ἔχω, τίποτες δὲν ὠφελοῦμαι.

4 Ἡ ἀγάπη μακροθυμεῖ, σπλαγχνίζεται· ἡ ἀγάπη δὲν φθονεῖ· ἡ ἀγάπη δὲν εἶναι προπετὴς, δὲν κινδοξάζει,

5 Δὲν κάμνει ἀσχήμα πράγματα, δὲν γυρεύει τὰ ἰδικά της ὠφέλιμα, δὲν παραίνεται, δὲν βάνει εἰς τὸν νοῦν της τὸ κακόν,

6 Οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ, συγχαίρει δὲ τῇ ἀλη-

7 Πάντα στέγει, πάντα πιστεύει, πάντα ἐλπίζει, πάντα ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε ἐκπίπτει· εἴτε δὲ προφητεῖαι καταργηθήσονται, εἴτε γλῶσσαι παύσονται, εἴτε γνῶσις καταργηθήσεται.

9 Ἐκ μέρους γὰρ γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύο-

10 Ὅταν δὲ ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε τὸ ἐκ μέρους καταργηθήσεται.

11 Ὅτε ἤμην νήπιος, ὡς νήπιος ἐλάλουν, ὡς νήπιος ἐφρόνουν, ὡς νήπιος ἐλογιζόμην· ὅτε δὲ γέγονα ἀνήρ, κατήργηκα τὰ τοῦ νηπίου.

12 Βλέπομεν γὰρ ἄρτι δι' ἐσόπτρου ἐν αἰνίγματι, τότε δὲ πρόσωπον πρὸς πρόσωπον· ἄρτι γινώσκω ἐκ μέρους, τότε δὲ ἐπιγνώσομαι καθὼς καὶ

13 Νυνὶ δὲ μένει πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη, τὰ τρία ταῦτα· μείζων δὲ τούτων ἡ ἀγά-

6 Δὲν χαίρεται εἰς τὴν ἀδικίαν, ἀλλὰ συγχαίρεται εἰς τὴν ἀλήθειαν·

7 Ὅλα τὰ βαστᾷ, ὅλα τὰ πιστεύει, ὅλα τὰ ἐλπίζει, ὅλα τὰ ὑπομένει.

8 Ἡ ἀγάπη οὐδέποτε δὲν ξεπίπτει· ἀλλὰ καὶ αἱ προφητεῖαι θέλουσι καταργηθῆ, καὶ αἱ γλῶσσαι θέλουσι παύσει, καὶ ἡ γνῶσις θέλει ἀφανισθῆ.

9 Διατὶ ἐκ μέρους γινώσκομεν, καὶ ἐκ μέρους προφητεύομεν·

10 Ἀμὴ ὅταν ἔλθῃ τὸ τέλειον, τότε θέλει παύσει τὸ μερικόν.

11 Ὅταν ἤμουν νήπιος, ὡσὰν νήπιος ἐλάλουν, ὡσὰν νήπιος ἐφρόνουν, ὡσὰν νήπιος ἐλογιζόμουν· ἀμὴ ὅταν ἐγινα ἀνδρας, τὰ ἄργησα τὰ πράγματα τοῦ νηπίου.

12 Διατὶ τῶρα βλέπομεν διὰ μέσου τοῦ καθρίφτη ὡσὰν σκοτεινόν, ἀμὴ τότε θέλομεν εἶσθαι πρόσωπον μὲ πρόσωπον· τῶρα γνωρίζω ἐκ μέρους, ἀμὴ τότε θέλω γνωρίσει, καθὼς ἐγνωρίσθηκα.

13 Καὶ τῶρα μένουσι τὰ τρία ἐκεῖνα, πίστις, ἐλπίς, ἀγάπη· ἀμὴ τὸ μεγαλήτερον ἀπὸ τούτα, εἶναι ἡ ἀγάπη.

Κεφ. ιδ'. 14.

Διωκετε την αγαπην, ζηλουτε δε τα πνευματικα· μαλλον δε ινα προφητευητε.

2 Ο γαρ λαλων γλωσση, ουκ ανθρωποις λαλει, αλλα τω Θεω· ουδεις γαρ ακουει, πνευματι δε λαλει μυστηρια.

3 Ο δε προφητευων, ανθρωπος λαλει οικοδομην και παρακλησιν και παραμυθιαν.

4 Ο λαλων γλωσση, εαυτον οικοδομει· ο δε προφητευων, εκκλησιαν οικοδομει.

5 Θελω δε παντας υμας λαλειν γλωσσαις, μαλλον δε ινα προφητευητε· μειζων γαρ ο προφητευων η ο λαλων γλωσσαις, εκτος ει μη διερμηνευη, ινα η εκκλησια οικοδομην λαβη.

6 Νυνι δε, αδελφοι, εαν ελθω προς υμας γλωσσαις λαλων, τι υμας ωφελησω, εαν μη υμιν λαλησω η

Ζητατε και αυλογειτε την αγαπην, ινα ζηλουτε δια τα αποκτησητε τα πνευματικα χαρισματα· και περισσοτερον δια τα προφητευητε.

2 Διατι εκεινος οτου λαλει γλωσσαις αγνωριστας, δεν συντυχαινει με τους ανθρωπους, αλλα με τον Θεον· διατι αγκαλα και κανενας δεν τον καταλαμβανη, αλλ εκεινος με το πνευμα λαλει μυστηρια.

3 Αμη εκεινος οπου προφητευει, λαλει εις τους ανθρωπους δια οικοδομην και παρηγοριαν και παραμυθιαν.

4 Εκεινος οπου λαλει γλωσσαν, οικοδομει τον εαυτον· αμη εκεινος οπου προφητευει, οικοδομει την εκκλησιαν.

5 Και ηθελα ολους σας να λαλητε γλωσσαις, αλλα περισσοτερον δια να προφητευητε· διατι μεγαλητερος εναι εκεινος οπου προφητευει, παρα εκεινος οπου λαλει γλωσσαις, εξω εαν δεν μεταγλωττιζη, δια να λαβη η εκκλησια οικοδομην.

6 Και τωρα αδελφοι, εαν ελθω εις εσας λαλων γλωσσαις, τι θελω σας ωφελησει, εαν δεν σας λαλησω

ν ἀποκαλύψει, ἢ ἐν γνώσει, ἢ ἐν προφητείᾳ, ἢ ἐν διδαχῇ;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα φωνὴν διδόντα, εἴτε αὐλὸς, εἴτε κιθάρα, ἐὰν διαστολὴν τοῖς φθόγγοις μὴ δῷ, πῶς γνωσθήσεται τὸ αὐλούμενον ἢ τὸ κιθαριζόμενον;

8 Καὶ γὰρ ἐὰν ἄδηλον φωνὴν σάλπιγξ δῷ, τίς παρασκευάσεται εἰς πόλεμον;

9 Οὕτω καὶ ὑμεῖς διὰ τῆς γλώσσης ἐὰν μὴ εὔσημον λόγον δῶτε, πῶς γνωσθήσεται τὸ λαλούμενον; ἔσεσθε γὰρ εἰς ἀέρα λαλοῦντες.

10 Τοσαῦτα, εἰ τύχοι, γένη φωνῶν ἐστιν ἐν κόσμῳ, καὶ οὐδὲν αὐτῶν ἄφωνον.

11 Ἐὰν οὖν μὴ εἰδῶ τὴν δύναμιν τῆς φωνῆς, ἔσομαι τῷ λαλοῦντι βάρβαρος· καὶ ὁ λαλῶν, ἐν ἐμοὶ βάρβαρος.

12 Οὕτω καὶ ὑμεῖς, ἐπεὶ ζηλωταί ἐστε πνευμάτων, πρὸς τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας ζητεῖτε ἵνα περισσεύητε.

13 Διὸ ὁ λαλῶν γλώσ-

ἢ μὲ ἀποκάλυψιν, ἢ μὲ γνῶσιν, ἢ μὲ προφητείαν, ἢ μὲ διδαχήν;

7 Ὅμως τὰ ἄψυχα ὑπὸ διδόσι φωνὴν καὶ τὸ παγιαύλι, κὰν τὸ κιθάρα, ἐὰν δὲν χωρίζουν ἡ φωναῖς, πῶς θέλει γνωρισθῇ ἐκεῖνο ὁπὸ παίζεται μὲ παγιαύλι ἢ μὲ τὴν κιθάραν;

8 Καὶ ἐὰν ἡ σάλπιγγα δώσῃ φωνὴν ὁπὸ δὲν σημαίνει τίποτες, τίς θέλει ἑτοιμασθῇ εἰς πόλεμον;

9 Ἔτζι καὶ ἐσεῖς ἐὰν δὲν δώσετε λόγον εὐκολοσήμαντον διὰ μέσου τῆς γλώσσης, πῶς θέλει γνωρισθῇ ἐκεῖνο ὁπὸ λαλεῖται; θέλετε λαλεῖ εἰς τὸν ἀέρα.

10 Τόσα πολλὰ γένη τῶν φωνῶν εἶναι εἰς τὸν κόσμον, καθὼς ἔτυχαν, καὶ ἐδὲ κανένα γένος εἶναι ἄφωνον.

11 Ἐὰν λοιπὸν δὲν γνωρίσω τὴν δύναμιν τῆς Φωνῆς, θέλω εἶσθαι βάρβαρος εἰς ἐκεῖνον ὁπὸ λαλεῖ· καὶ ὁ λαλῶν θέλει εἶσθαι εἰς ἐμένα βάρβαρος.

12 Τοιουτοτρόπως καὶ ἐσεῖς, ἐπειδὴ εἶσθε ἐρασταὶ τῶν πνευματικῶν χαρισμάτων, ζητᾶτε διὰ νὰ πλουτήτε εἰς αὐτὰ, διὰ τὴν οἰκοδομὴν τῆς ἐκκλησίας.

13 Διὰ τοῦτο ἐκεῖνος ὁπὸ

σῃ, προσευχέσθω ἵνα διερμηνεύῃ.

14 Ἐὰν γὰρ προσεύχωμαι γλώσσῃ, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται· ὁ δὲ νοῦς μου ἄκαρπός ἐστι.

15 Τί οὖν ἐστι; προσεύξομαι τῷ πνεύματι, προσεύξομαι δὲ καὶ τῷ νοΐ· ψαλῶ τῷ πνεύματι, ψαλῶ δὲ καὶ τῷ νοΐ.

16 Ἐπεὶ ἐὰν εὐλογήσῃς τῷ πνεύματι, ὁ ἀναπληρῶν τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτου, πῶς ἐρεῖ τὸ ἀμὴν ἐπὶ τῇ σῇ εὐχαριστίᾳ; ἐπειδὴ τί λέγεις οὐκ οἶδε.

17 Σὺ μὲν γὰρ καλῶς εὐχαριστεῖς, ἀλλ' ὁ ἕτερος οὐκ οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντων ὑμῶν μᾶλλον γλώσσαις λαλῶν.

19 Ἀλλ' ἐν ἐκκλησίᾳ θέλω πέντε λόγους διὰ τοῦ νοός μου λαλῆσαι, ἵνα καὶ ἄλλους κατηχήσω, ἢ μυρίους λόγους ἐν γλώσσῃ.

20 Ἀδελφοί, μὴ παιδία γίνεσθε ταῖς φρεσίν· ἀλλὰ τῇ

λαλεῖ γλώσσαν ἀγνώστου, ἃς παρακαλεῖ τὸν Θεὸν ἵνα τὴν δώσῃ χάριν διὰ τὰ ἑρμηνεῦσαι ἐκεῖνα ὅπερ λέγω.

14 Διατί ἐὰν προσεύχωμαι μὲ γλῶσσαν ἀγνώστου, τὸ πνεῦμά μου προσεύχεται· ἀμὴ ὁ νοῦς μου εἶναι ἄκαρπος.

15 Τί λοιπόν; ἃς προσευχηθῶ μὲ τὸ πνεῦμα, ἃς προσευχηθῶ καὶ μὲ τὸν νοῦν· καὶ ἃς ψάλλω μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ ἃς ψάλλω καὶ μὲ τὸν νοῦν.

16 Ἐπειδὴ ἐὰν εὐλογήσῃς μὲ τὸ πνεῦμα, ἐκεῖνος ποὺ ἀναπληροῖ τὸν τόπον τοῦ ἰδιώτη, πῶς θέλει εἰπεῖ τὸ ἀμὴν εἰς τὴν εὐχαριστίαν σου; ἐπειδὴ δὲν ἐξεύρει τί λέγεις.

17 Διατί ἐσὺ καλὰ εὐχαριστᾷς, ἀλλὰ ὁ ἄλλος δὲν οἰκοδομεῖται.

18 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου, ὅτι λαλῶ γλώσσαις περισσότεραις ἀπὸ ὅλους σας.

19 Ἀλλὰ εἰς τὴν ἐκκλησίαν καλλιότερα θέλω νὰ λαλήσω πέντε λόγους διὰ μέσου τοῦ νοός μου, διὰ νὰ διδάξω, καὶ ἄλλους, παρὰ νὰ εἰπῶ μυρίους λόγους μὲ γλῶσσαν ἀγνώστου.

20 Ἀδελφοί, μὴ γίνεσθε παιδία εἰς τὴν φρόνησιν· ἀλλὰ

κακίᾳ νηπιάζετε, ταῖς δὲ φρεσὶ τέλειοι γίνεσθε.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις, λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν, οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσι, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσι, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων·

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστι, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν

γίνεσθε παιδία ταῖς κακίαις, καὶ τοῖς φρονήσει γίνεσθε τέλειοι.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσι, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσι, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων·

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστι, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν

γίνεσθε παιδία τῇ κακίᾳ, καὶ τοῖς φρονήσει γίνεσθε τέλειοι.

21 Ἐν τῷ νόμῳ γέγραπται· Ὅτι ἐν ἑτερογλώσσοις, καὶ ἐν χείλεσιν ἑτέροις λαλήσω τῷ λαῷ τούτῳ, καὶ οὐδ' οὕτως εἰσακούσονταί μου, λέγει Κύριος.

22 Ὥστε αἱ γλῶσσαι εἰς σημεῖόν εἰσιν οὐ τοῖς πιστεύουσιν, ἀλλὰ τοῖς ἀπίστοις· ἡ δὲ προφητεία οὐ τοῖς ἀπίστοις, ἀλλὰ τοῖς πιστεύουσιν.

23 Ἐὰν οὖν συνέλθῃ ἡ ἐκκλησία ὅλη ἐπὶ τὸ αὐτό, καὶ πάντες γλώσσαις λαλῶσι, εἰσέλθωσι δὲ ἰδιῶται, ἢ ἄπιστοι, οὐκ ἐροῦσιν ὅτι μαίνεσθε;

24 Ἐὰν δὲ πάντες προφητεύωσι, εἰσέλθῃ δέ τις ἄπιστος, ἢ ἰδιώτης, ἐλέγχεται ὑπὸ πάντων, ἀνακρίνεται ὑπὸ πάντων·

25 Καὶ οὕτω τὰ κρυπτὰ τῆς καρδίας αὐτοῦ φανερὰ γίνεται· καὶ οὕτω πεσὼν ἐπὶ πρόσωπον, προσκυνήσει τῷ Θεῷ, ἀπαγγέλλων ὅτι ὁ Θεὸς ὄντως ἐν ὑμῖν ἐστι.

26 Τί οὖν ἐστι, ἀδελφοί; Ὅταν συνέρχησθε, ἕκαστος ψαλμὸν ἔχει, διδαχὴν

ἔχει, γλῶσσαν ἔχει, ἀποκάλυψιν ἔχει, ἑρμηνείαν ἔχει· πάντα πρὸς οἰκοδομὴν γινέσθω.

27 Εἴτε γλώσσῃ τις λαλεῖ, κατὰ δύο, ἢ τὸ πλεῖστον τρεῖς, καὶ ἀνὰ μέρος· καὶ εἷς διερμηνευέτω.

28 Ἐὰν δὲ μὴ ᾖ διερμηνευτής, σιγάτω ἐν ἐκκλησίᾳ· ἑαυτῷ δὲ λαλείτω καὶ τῷ Θεῷ.

29 Προφῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς λαλείτωσαν, καὶ οἱ ἄλλοι διακρινέτωσαν.

30 Ἐὰν δὲ ἄλλῳ ἀποκαλυφθῇ καθημένῳ, ὁ πρῶτος σιγάτω.

31 Δύνασθε γὰρ καθ' ἕνα πάντες προφητεύειν, ἵνα πάντες μανθάνωσι, καὶ πάντες παρακαλῶνται.

32 Καὶ πνεύματα προφητῶν προφήταις ὑποτάσσεται·

33 Οὐ γάρ ἐστιν ἀκαταστασίας ὁ Θεός, ἀλλ' εἰρήνης, ὡς ἐν πάσαις ταῖς ἐκκλησίαις τῶν ἁγίων.

34 Αἱ γυναῖκες ὑμῶν ἐν ταῖς ἐκκλησίαις σιγάτωσαν· οὐ γὰρ ἐπιτέτραπται αὐταῖς λαλεῖν, ἀλλ' ὑποτάσσεσθαι, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.

μὸν, ἔχει διδαχὴν, ἔχει γλῶσσαν, ἔχει ἀποκάλυψιν, ἔχει ἑρμηνείαν· ὅλα ἂς γίνωνται εἰς οἰκοδομήν.

27 Καὶ ἂν τινὲς καὶ λαλοῦν κανεὶς μὲ γλῶσσαν ἄγνωστον, ἂς λαλοῦν δύο, ἢ τὸ πολὺ τρεῖς, ἕνας ἕνας· καὶ ἕνας νὰ τὰ ἑρμηνεύῃ.

28 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι κανεὶς νὰ τὰ μεταγλωττίζῃ, ἂς σιωπήσουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν· καὶ ἂς λαλοῦν μὲ τὸν ἑαυτόν των καὶ μὲ τὸν Θεόν.

29 Καὶ προφῆται δὲ δύο ἢ τρεῖς ἂς λαλοῦν, καὶ οἱ ἄλλοι ἂς διακρίνουν.

30 Καὶ ἐὰν ἀποκαλυφθῇ τίποτε εἰς ἄλλον ποὺ κάθεται, ὁ πρῶτος ἂς σιωπήσῃ.

31 Διατὶ ὅλοι δύνεσθε ἕνας ἕνας νὰ προφητεύητε, διὰ νὰ μανθάνουν ὅλοι, καὶ ὅλοι νὰ παρηγορῶνται.

32 Καὶ τὰ πνεύματα τῶν προφητῶν ὑποτάσσονται εἰς τοὺς προφήτας·

33 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν εἶναι Θεὸς ἀκαταστασίας, ἀλλὰ εἰρήνης, καθὼς εἰς ὅλας τὰς ἐκκλησίας τῶν ἁγίων.

34 Αἱ γυναῖκες σας εἰς ταῖς ἐκκλησίαις ἂς σιωπήσουν· διατὶ δὲν ταῖς ἐπιτρέπεται ἐξουσία νὰ λαλοῦν, ἀλλὰ πρέπει νὰ ὑποτάσσωνται, καθὼς καὶ ὁ νόμος λέγει.

35 Εἰ δέ τι μαθεῖν θέλουσιν, ἐν οἴκῳ τοὺς ἰδίους ἄνδρας ἐπερωτάτωσαν· αἰσχρὸν γάρ ἐστι γυναικὶ ἐν ἐκκλησίᾳ λαλεῖν.

36 Ἢ ἀφ' ὑμῶν ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐξῆλθεν; ἢ εἰς ὑμᾶς μόνους κατήντησεν;

37 Εἴ τις δοκεῖ προφήτης εἶναι ἢ πνευματικός, ἐπιγινωσκέτω ἃ γράφω ὑμῖν, ὅτι τοῦ Κυρίου εἰσὶν ἐντολαί.

38 Εἰ δέ τις ἀγνοεῖ, ἀγνοείτω.

39 Ὥστε, ἀδελφοί, ζηλοῦτε τὸ προφητεύειν, καὶ τὸ λαλεῖν γλώσσαις μὴ κωλύετε.

40 Πάντα εὐσχημόνως καὶ κατὰ τάξιν γινέσθω.

35 Καὶ ἂν τι μάθωσι θέλωσι μάθειν τί ποτε, ἂς ἐρωτῶσιν τοὺς ἰδίους τοὺς εἰς τὸ σπῆτι· διατὶ ἄσχημον πρᾶγμα εἶναι τὰ συντυχαίνει αἱ γυναῖκαις εἰς τὴν ἐκκλησίαν.

36 Ἢ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐβγῆκεν ἀπὸ σᾶς; ἢ εἰς ὅσας μοναχὰς ἐκατάντησεν;

37 Ἐὰν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι προφήτης, ἢ πνευματικός, ἂς γροικᾷ ἐτοῦτα ὁποῦ σᾶς γράφω, ὅτι εἶναι παραγγελίαις τοῦ Κυρίου.

38 Καὶ ἂν κανένας δὲν γνωρίζει, ἂς μὴν γνωρίζῃ.

39 Εἰς τόσον ὁποῦ, ὦ ἀδελφοί, ζητᾶτε μὲ ζῆλος τὸ νὰ προφητεύετε, καὶ μὴ ἐμποδίζετε τὸ νὰ λαλῆτε γλώσσαις.

40 Ὅλα ἂς γίνωνται πρεπόντως καὶ κατὰ τάξιν.

Κεφ. ιε'. 15.

1 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὃ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, ὃ καὶ παρελάβετε, ἐν ᾧ καὶ ἑστήκατε·

2 Δι' οὗ καὶ σῴζεσθε, τίνι λόγῳ εὐηγγελισάμην ὑμῖν, εἰ κατέχετε· ἐκτὸς εἰ μὴ εἰκῇ ἐπιστεύσατε.

3 Παρέδωκα γὰρ ὑμῖν ἐν πρώτοις ὃ καὶ παρέλαβον, ὅτι Χριστὸς ἀπέθανεν ὑπὲρ

Καὶ σᾶς δηλώνω τὸ εὐαγγέλιον, ἀδελφοί, ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα, τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαραλάβετε, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ στέκεσθε·

2 Διὰ μέσου τοῦ ὁποίου καὶ σώζεσθε, ἐὰν τὸ κρατῆτε μὲ τὸν λόγον ὁποῦ σᾶς εὐαγγέλισα· ἐξὸν καὶ δὲν ἐπιστεύσατε ἐπαίκα.

3 Διατὶ πρῶτοι σᾶς ἐπαρέδωκα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον καὶ ἐπαραλάβον, ὅτι ὁ Χριστὸς

τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, κατὰ γραφάς·

4 Καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς γραφάς·

5 Καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἐξ ὧν οἱ πλείους μένουσιν ἕως ἄρτι, τινὲς δὲ καὶ ἐκοιμήθησαν.

7 Ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ· εἶτα τοῖς ἀποστόλοις πᾶσι.

8 Ἔσχατον δὲ πάντων, ὡσπερεὶ τῷ ἐκτρώματι, ὤφθη κἀμοί.

9 Ἐγὼ γάρ εἰμι ὁ ἐλάχιστος τῶν ἀποστόλων· ὃς οὐκ εἰμὶ ἱκανὸς καλεῖσθαι ἀπόστολος, διότι ἐδίωξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Χάριτι δὲ Θεοῦ εἰμὶ ὅ εἰμι· καὶ ἡ χάρις αὐτοῦ ἡ εἰς ἐμὲ, οὐ κενὴ ἐγενήθη, ἀλλὰ περισσότερον αὐτῶν πάντων ἐκοπίασα· οὐκ ἐγὼ δέ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σὺν ἐμοί.

11 Εἴτε οὖν ἐγὼ, εἴτε ἐκεῖνοι, οὕτω κηρύσσομεν, καὶ οὕτως ἐπιστεύσατε.

12 Εἰ δὲ Χριστὸς κηρύσσεται ὅτι ἐκ νεκρῶν ἐγήγερται, πῶς

ἀπέθανε διὰ τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, κατὰ τὰς γραφάς·

4 Καὶ ὅτι ἐτάφη, καὶ ὅτι ἐγήγερται τῇ τρίτῃ ἡμέρᾳ, κατὰ τὰς γραφάς·

5 Καὶ ὅτι ὤφθη Κηφᾷ, εἶτα τοῖς δώδεκα.

6 Ἔπειτα ὤφθη ἐπάνω πεντακοσίοις ἀδελφοῖς ἐφάπαξ, ἀπὸ τῶν ὁποίων οἱ πλείονες μένουσιν ἕως τοῦδε, καὶ μερικοὶ ἐκοιμήθησαν.

7 Ἔπειτα ὤφθη Ἰακώβῳ· ἔπειτα τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς ἀποστόλοις.

8 Καὶ ὕστερον ἀπὸ ὅλους, ὡσὰν εἰς ἀπόρριγμα, ὤφθη καὶ εἰς ἐμένα.

9 Διατὶ ἐγὼ εἶμαι ὁ πολλὰ μικρὸς ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους· ὁ ὁποῖος δὲν εἶμαι ἄξιος νὰ καλῶμαι ἀπόστολος, διατὶ ἐκατάτρεξα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ.

10 Ἀλλὰ διὰ μέσου τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ εἶμαι εἰς ὅ,τι εἶμαι· καὶ ἡ χάρις του εἰς ἐμένα δὲν ἐγένετο ἀνωφελὴς, ἀλλὰ ἐκοπίασα περισσότερον ἀπ' ὅλους ἐκείνους· καὶ ὄχι ἐγώ, ἀλλὰ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ὁποῦ εἶναι μαζί μου εἰς ἐμένα.

11 Καὶ ἐγὼ λοιπὸν, καὶ ἐκεῖνοι, ἔτζι κηρύττομεν, καὶ ἔτζι ἐπιστεύσατε.

12 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς κηρύττεται ὅτι ἀνέστη ἐκ νεκρῶν, πῶς

πῶς λέγουσι τινες ἐν ὑμῖν, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι;

13 Εἰ δὲ ἀνάστασις νεκρῶν οὐκ ἔστι, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·

14 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, κενὸν ἄρα τὸ κήρυγμα ἡμῶν, κενὴ δὲ καὶ ἡ πίστις ὑμῶν.

15 Εὑρισκόμεθα δὲ καὶ ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν κατὰ τοῦ Θεοῦ ὅτι ἤγειρεν τὸν Χριστόν· ὃν οὐκ ἤγειρεν, εἴπερ ἄρα νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται.

16 Εἰ γὰρ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται, οὐδὲ Χριστὸς ἐγήγερται·

17 Εἰ δὲ Χριστὸς οὐκ ἐγήγερται, ματαία ἡ πίστις ὑμῶν· ἔτι ἐστὲ ἐν ταῖς ἁμαρτίαις ὑμῶν·

18 Ἄρα καὶ οἱ κοιμηθέντες ἐν Χριστῷ, ἀπώλοντο.

19 Εἰ ἐν τῇ ζωῇ ταύτῃ ἐλπικότες ἐσμὲν ἐν Χριστῷ μόνον, ἐλεεινότεροι πάντων ἀνθρώπων ἐσμέν.

20 Νυνὶ δὲ, Χριστὸς ἐγήγερται ἐκ νεκρῶν· ἀπαρχὴ τῶν κεκοιμημένων ἐγένετο.

21 Ἐπειδὴ γὰρ δι' ἀνθρώπου ὁ θάνατος, καὶ δι' ἀνθρώπου ἀνάστασις νεκρῶν·

λέγουσι τινὲς ἀναμεσά σας, ὅτι ἀνάστασις νεκρῶν δὲν εἶναι;

13 Καὶ ἐὰν δὲν εἶναι ἀνάστασις νεκρῶν, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀναστήθη.

14 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθη, εὔκαιρον λοιπὸν εἶναι τὸ κήρυγμά μας, καὶ εὔκαιρη εἶναι καὶ ἡ πίστις σας.

15 Καὶ ἐμεῖς εὑρισκόμεθα ψευδομάρτυρες τοῦ Θεοῦ· ὅτι ἐμαρτυρήσαμεν περὶ Θεοῦ, ὅτι ἀνέστησε τὸν Χριστὸν· τὸν ὁποῖον δὲν ἀνέστησεν, ἀφοῦ καὶ οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται.

16 Διατὶ ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀνασταίνονται, οὐδὲ ὁ Χριστὸς ἀναστήθη·

17 Καὶ ἐὰν ὁ Χριστὸς δὲν ἀναστήθη, ἡ πίστις σας εἶναι εὔκαιρη· ἀκόμη εὑρίσκεσθε εἰς ταῖς ἁμαρτίαις σας·

18 Καὶ ἐκεῖνοι λοιπὸν ὁποῦ ἐκοιμήθησαν εἰς τὸν Χριστὸν, ἐχάθησαν.

19 Ἐὰν μόνον ἐλπίζωμεν εἰς τὸν Χριστὸν εἰς τὴν ζωὴν ταύτην, εἴμεσθεν ἀθλιώτεροι ἀπὸ ὅλας τὰς ἀνθρώπας.

20 Ἀλλὰ τώρα ὁ Χριστὸς ἀνέστη ἐκ νεκρῶν· καὶ ἔγινεν ἀπαρχὴ τῶν ἐκείνων ὁποῦ κοιμῶνται.

21 Διατὶ ἐπειδὴ διαμέσου τῆς ἀνθρώπας (εἶναι) ὁ θάνατος, τοιουτοτρόπως καὶ διαμέσου τῆς ἀνθρώπας (εἶναι) ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν.

22 Ὥσπερ γὰρ ἐν τῷ Ἀδὰμ πάντες ἀποθνήσκουσιν, οὕτω καὶ ἐν τῷ Χριστῷ πάντες ζωοποιηθήσονται.

23 Ἕκαστος δὲ ἐν τῷ ἰδίῳ τάγματι· ἀπαρχὴ Χριστός, ἔπειτα οἱ τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

24 Εἶτα τὸ τέλος, ὅταν παραδῷ τὴν βασιλείαν τῷ Θεῷ καὶ πατρί· ὅταν καταργήσῃ πᾶσαν ἀρχὴν καὶ πᾶσαν ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Δεῖ γὰρ αὐτὸν βασιλεύειν ἄχρις οὗ ἂν θῇ πάντας τοὺς ἐχθροὺς ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ.

26 Ἔσχατος ἐχθρὸς καταργεῖται ὁ θάνατος.

27 Πάντα γὰρ ὑπέταξεν ὑπὸ τοὺς πόδας αὐτοῦ. Ὅταν δὲ εἴπῃ ὅτι πάντα ὑποτέτακται, δῆλον ὅτι ἐκτὸς τοῦ ὑποτάξαντος αὐτῷ τὰ πάντα.

28 Ὅταν δὲ ὑποταγῇ αὐτῷ τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς ὑποταγήσεται τῷ ὑποτάξαντι αὐτῷ τὰ πάντα, ἵνα ᾖ ὁ Θεὸς τὰ πάντα ἐν πᾶσιν.

29 Ἐπεὶ τί ποιήσουσιν οἱ βαπτιζόμενοι ὑπὲρ τῶν νεκρῶν, εἰ ὅλως νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται;

22 Διατὶ καθὼς εἰς τὸν Ἀδὰμ ὅλοι ἀποθνήσκουσι, τοιουτοτρόπως καὶ εἰς τὸν Χριστὸν ὅλοι θέλουσι ζωοποιηθῆ.

23 Ἀμὴ κάθε ἕνας εἰς τὴν ἰδίαν του τάξιν· ὁ Χριστὸς (εἶναι) ἀπαρχή, ἔπειτα εἶναι ἀναγκαῖον) ἐκεῖνοι νὰ εἶναι τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν παρουσίαν του.

24 Εἶτα (θέλει γένῃ) τὸ τέλος, ὅταν παραδώσῃ τὴν βασιλείαν εἰς τὸν Θεὸν καὶ Πατέρα· ὅταν χαλάσῃ κάθε λογῆς ἀρχὴν καὶ κάθε ἐξουσίαν καὶ δύναμιν.

25 Διατὶ κάμνει χρεία νὰ βασιλεύῃ αὐτὸς ἕως ὅτου νὰ βάλλῃ ὅλους τοὺς ἐχθροὺς κάτω εἰς τὰ ποδάρια του.

26 Τελευταῖος ἐχθρὸς ὁποῦ χαλιᾶται, εἶναι ὁ Θάνατος.

27 Διατὶ ὅλα τὰ ὑπέταξεν ἀποκάτω εἰς τὰ ποδάρια του. Καὶ ὅταν λέγῃ ὅτι ὅλα τοῦ εἶναι ὑποτεταγμένα, φανερὸν εἶναι ὅτι ἐξὸν αὐτὸν ὁποῦ τοῦ ὑπέταξε τὰ πάντα.

28 Καὶ ὅταν τοῦ ὑποταχθοῦσι τὰ πάντα, τότε καὶ αὐτὸς ὁ υἱὸς θέλει ὑποταχθῆ εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τοῦ ὑπόταξε τὰ πάντα, διὰ νὰ εἶναι ὁ Θεὸς τὰ ὅλα εἰς ὅλα.

29 Ἀλλέως τί θέλουσι κάμει ἐκεῖνοι ὁποῦ βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς, ἂν παντελῶς οἱ νε-

τι καὶ βαπτίζονται ὑπὲρ τῶν νεκρῶν;

30 Τί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;

31 Καθ' ἡμέραν ἀποθνήσκω, νὴ τὴν ὑμετέραν καύχησιν, ἣν ἔχω ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν.

32 Εἰ κατὰ ἄνθρωπον ἐθηριομάχησα ἐν Ἐφέσῳ, τί μοι τὸ ὄφελος, εἰ νεκροὶ οὐκ ἐγείρονται; Φάγωμεν καὶ πίωμεν· αὔριον γὰρ ἀποθνῄσκομεν.

33 Μὴ πλανᾶσθε· Φθείρουσιν ἤθη χρηστὰ ὁμιλίαι κακαί.

34 Ἐκνήψατε δικαίως, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ἀγνωσίαν γὰρ Θεοῦ τινες ἔχουσι· πρὸς ἐντροπὴν ὑμῖν λέγω.

35 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Πῶς ἐγείρονται οἱ νεκροί; ποίῳ δὲ σώματι ἔρχονται;

36 Ἄφρον, σὺ ὃ σπείρεις, οὐ ζωοποιεῖται, ἐὰν μὴ ἀποθάνῃ.

37 Καὶ ὃ σπείρεις, οὐ τὸ σῶμα τὸ γενησόμενον σπείρεις, ἀλλὰ γυμνὸν κόκκον, εἰ τύχοι, σίτου, ἢ τινὸς τῶν λοιπῶν.

38 Ὁ δὲ Θεὸς αὐτῷ δίδωσι σῶμα καθὼς ἠθέλησε, καὶ ἑκάστῳ

νεκροὶ διὰ ἀναστήσονται; διατί καὶ βαπτίζονται διὰ τοὺς νεκρούς;

30 Καὶ διατί καὶ ἡμεῖς κινδυνεύομεν πᾶσαν ὥραν;

31 Πᾶσα ἡμέρα ἀποθνήσκω, μὰ τὴν ἰδικήν σας καύχησιν, ἀπὲ ἔχω εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

32 Ἐὰν ἐγὼ κατὰ ἀνθρωπον ἐπολέμησα μὲ θηρία εἰς τὴν Ἔφεσον, τί εἶναι τὸ διάφορόν μου, ἐὰν οἱ νεκροὶ δὲν ἀναστηθοῦν; Ἂς φᾶμε καὶ ἂς πιοῦμε· διατὶ αὔριον ἀποθνήσκομεν.

33 Μὴν πλανᾶσθε. Ἡ κακαὶ συναναστροφαὶ χαλοῦσι τὰ καλὰ ἤθη.

34 Ἐξυπνήσετε (νὰ ζῆτε) δικαίως, καὶ μὴν ἁμαρτάνετε· διατὶ κάποιοι δὲν γνωρίζουν τὸν Θεόν· διὰ ἐντροπήν σας τὸ λέγω.

35 Ἀλλὰ κανένας θέλει εἰπεῖ· Πῶς ἀναστήνονται οἱ νεκροί; καὶ μὲ ποῖον κορμὶ ἔρχονται;

36 Ἀγνωστε (ἄνθρωπε) ἐκεῖνο ὁπὲ σπείρεις ἰσύ, δὲν σπείρει ζωήν, ἐὰν δὲν ἀποθάνῃ.

37 Καὶ ἐκεῖνο ὁπὲ ἰσὺ σπείρεις, δὲν σπείρεις τὸ σῶμα ὁπὲ μέλλει νὰ γενῇ, ἀλλὰ γυμνὸν κοκκί, ἂν τύχῃ, σιταρίου, ἢ κανενὸς ἀπὸ τὰ λοιπὰ σπέρματα.

38 Καὶ ὁ Θεὸς τοῦ δίδει σῶμα καθὼς θέλει, καὶ κάθε ἓνα

σω τῶν σπερμάτων τὸ ἴδιον σῶμα.

39 Οὐ πᾶσα σὰρξ ἡ αὐτὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη μὲν σὰρξ ἀνθρώπων, ἄλλη δὲ σαρξ κτηνῶν, ἄλλη δὲ ἰχθύων, ἄλλη δὲ πτηνῶν.

40 Καὶ σώματα ἐπουράνια, καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλ' ἑτέρα μὲν ἡ τῶν ἐπουρανίων δόξα, ἑτέρα δὲ ἡ τῶν ἐπιγείων.

41 Ἄλλη δόξα ἡλίου, καὶ ἄλλη δόξα σελήνης, καὶ ἄλλη δόξα ἀστέρων· ἀστὴρ γὰρ ἀστέρος διαφέρει ἐν δόξῃ.

42 Οὕτω καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπείρεται ἐν φθορᾷ, ἐγείρεται ἐν ἀφθαρσίᾳ·

43 Σπείρεται ἐν ἀτιμίᾳ, ἐγείρεται ἐν δόξῃ· σπείρεται ἐν ἀσθενείᾳ, ἐγείρεται ἐν δυνάμει·

44 Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, ἐγείρεται σῶμα πνευματικόν· ἔστι σῶμα ψυχικόν, καὶ ἔστι σῶμα πνευματικόν.

45 Οὕτω καὶ γέγραπται· Ἐγένετο ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζῶσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

ἀπὸ τὰ σπέρματα τὸ ἴδιον αὐτοῦ σῶμα (δίδει.)

39 Οὐχὶ κάθε σὰρξ εἶναι ἡ αὐτὴ σάρξ· ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ἀνθρώπων, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν κτηνῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σὰρξ τῶν ψαριῶν, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ σαρξ τῶν πτηνῶν.

40 Εἶναι καὶ σώματα ἐπουράνια, εἶναι καὶ σώματα ἐπίγεια· ἀλλὰ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἐπουρανίων, καὶ ἄλλη ἡ δόξα τῶν ἐπιγείων.

41 Καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ ἡλίου, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τοῦ φεγγαριοῦ, καὶ ἄλλη εἶναι ἡ δόξα τῶν ἀστέρων· διατὶ ὁ ἕνας ἀστὴρ διαφέρει ἀπὸ τὸ ἄλλο ἄστρον εἰς τὴν δόξαν.

42 Ἔτζι θέλει εἶσθαι καὶ ἡ ἀνάστασις τῶν νεκρῶν· σπείρεται εἰς φθοράν, ἀνασταίνεται εἰς ἀφθαρσίαν·

43 Σπείρεται εἰς ἀτιμίαν, καὶ ἀνασταίνεται εἰς τὴν δόξαν· σπείρεται ἀσθενικόν, καὶ ἀνασταίνεται δυναμωμένον·

44 Σπείρεται σῶμα ψυχικόν, καὶ ἀνασταίνεται σῶμα πνευματικόν· εἶναι σῶμα ψυχικόν, καὶ εἶναι σῶμα πνευματικόν.

45 Τοιουτοτρόπως λοιπὸν καὶ γέγραπται· Ἔγινε ὁ πρῶτος ἄνθρωπος Ἀδὰμ εἰς ψυχὴν ζωσαν· ὁ ἔσχατος Ἀδὰμ εἰς πνεῦμα ζωοποιοῦν.

46 Ἀλλ' οὐ πρῶτον τὸ πνευματικόν, ἀλλὰ τὸ ψυχικόν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος ἐκ γῆς, χοϊκός· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος, ὁ Κύριος ἐξ οὐρανοῦ.

48 Οἷος ὁ χοϊκός, τοιοῦτοι καὶ οἱ χοϊκοί· καὶ οἷος ὁ ἐπουράνιος, τοιοῦτοι καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χοϊκοῦ, φορέσωμεν καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Τοῦτο δὲ φημι, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα βασιλείαν Θεοῦ κληρονομῆσαι οὐ δύνανται, οὐδὲ ἡ φθορὰ τὴν ἀφθαρσίαν κληρονομεῖ.

51 Ἰδοὺ, μυστήριον ὑμῖν λέγω· Πάντες μὲν οὐ κοιμηθησόμεθα, πάντες δὲ ἀλλαγησόμεθα,

52 Ἐν ἀτόμῳ, ἐν ῥιπῇ ὀφθαλμοῦ, ἐν τῇ ἐσχάτῃ σάλπιγγι· σαλπίσει γὰρ,) καὶ οἱ νεκροὶ ἐγερθήσονται ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς ἀλλαγησόμεθα.

53 Δεῖ γὰρ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσασθαι

46 Ἀλλὰ οὐχὶ πρῶτον ἦτον τὸ πνευματικὸν, ἀλλὰ τὸ ψυχικὸν, ἔπειτα τὸ πνευματικόν.

47 Ὁ πρῶτος ἄνθρωπος (ἦτον) ἀπὸ τὴν γῆν χωματένιος· ὁ δεύτερος ἄνθρωπος (εἶναι) ὁ Κύριος ἀπὸ τὸν οὐρανόν.

48 Ὅ, τι λογῆς ἦτον ὁ χωματένιος, τέτοιας λογῆς εἶναι καὶ οἱ χωματένιοι· καὶ ὅ, τι λογῆς εἶναι ὁ ἐπουράνιος, τέτοιας λογῆς (θέλουσιν εἶσθαι) καὶ οἱ ἐπουράνιοι.

49 Καὶ καθὼς ἐφορέσαμεν τὴν εἰκόνα τοῦ χωματένιου, ἂς θέλωμεν φορέσει καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ ἐπουρανίου.

50 Καὶ τοῦτο λέγω, ἀδελφοί, ὅτι σὰρξ καὶ αἷμα δὲν δύνονται νὰ κληρονομήσουν τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οὐδὲ ἡ φθορὰ κληρονομεῖ τὴν ἀφθαρσίαν.

51 Νά, ὅπου σᾶς λέγω μυστήριον ἀληθινόν· Ὅλοι δὲν θέλομεν ἀποθάνει, ἀλλὰ ὅλοι θέλομεν ἀλλαχθῆ·

52 Εἰς μίαν στιγμὴν, ὡς εἰς ῥιπὴν ὀφθαλμοῦ, εἰς τὴν ἐσχάτην σάλπιγγα· (διατὶ θέλει σαλπίσει,) καὶ οἱ νεκροὶ θέλουσιν ἀναστηθῆ ἄφθαρτοι, καὶ ἡμεῖς θέλομεν ἀλλαχθῆ.

53 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι τὸ φθαρτὸν τοῦτο (κορμὶ) νὰ ἐνδυθῆ ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο νὰ ἐνδυθῆ ἀθανασίαν.

54 Ὅταν δὲ τὸ φθαρτὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε γενήσεται ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· Κατεπόθη ὁ θάνατος εἰς νῖκος.

55 Πού σου, θάνατε, τὸ κέντρον; Πού σου, ᾅδη, τὸ νῖκος;

56 Τὸ δὲ κέντρον τοῦ θανάτου, ἡ ἁμαρτία· ἡ δὲ δύναμις τῆς ἁμαρτίας, ὁ νόμος.

57 Τῷ δὲ Θεῷ χάρις τῷ διδόντι ἡμῖν τὸ νῖκος, διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Ὥστε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, ἑδραῖοι γίνεσθε, ἀμετακίνητοι, περισσεύοντες ἐν τῷ ἔργῳ τοῦ Κυρίου πάντοτε, εἰδότες ὅτι ὁ κόπος ὑμῶν οὐκ ἔστι κενὸς ἐν Κυρίῳ.

54 Καὶ ὅταν τὸ φθαρτὸν τοῦτο (κρμὶ) ἐνδύσηται ἀφθαρσίαν, καὶ τὸ θνητὸν τοῦτο (κρμὶ) ἐνδύσηται ἀθανασίαν, τότε θέλει γίνει ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος· Ἐρρύσθη ὁ θάνατος ἀπὸ τὴν νίκην.

55 Ὦ θάνατε, τὸ ποῦ εἶναι ἡ νίκη σου; Ὦ ᾅδη, τὸ ποῦ εἶναι τὸ κέντρον σου;

56 Τὸ κέντρον τοῦ θανάτου εἶναι ἡ ἁμαρτία· καὶ ἡ δύναμις τῆς ἁμαρτίας εἶναι ὁ νόμος.

57 Καὶ ἂς εἶναι χάρις τῷ Θεῷ ὁπού μᾶς δίδει τὴν νίκην διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

58 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί, γίνεσθε ἑδραῖοι, ἀμετασάλευτοι, περισσεύοντες εἰς τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου πάντοτε, ἐξεύροντες ὅτι ὁ κόπος σας δὲν εἶναι ἐλεύθερος εἰς τὸν Κύριον.

Κεφ. ιϛ'. 16.

ΠΕρὶ δὲ τῆς λογίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους ὥσπερ διεταξα ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, οὕτω καὶ ὑμεῖς ποιήσατε.

2 Κατὰ μίαν σαββάτων ἕκαστος ὑμῶν παρ ἑαυτῷ τιθέτω, θησαυρίζων ὅ, τι ἂν εὐο-

ΚΑΙ' διὰ τὴν ζητείαν (ἢ ἐλεημοσύνην ὅπου εἶναι) διὰ τοὺς ἁγίους, καθὼς ἐβαλλα εἰς τάξιν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας, τοιουτος λογης καμετε καὶ ἐσεῖς.

2 Καθε κυριακην, καθε ἕνας ἀπὸ σας ἂς βάλλῃ ξεχωριστὰ εἰς τὸ σπιτι τοῦ θησαύζω

ἵνα μὴ ὅταν ἔλθω, τότε λυπαί γένωνται.

3 Ὅταν δὲ παραγένωμαι, οὓς ἐὰν δοκιμάσητε δι' ἐπιστολῶν, τούτους πέμψω ἀπενεγκεῖν τὴν χάριν ὑμῶν εἰς Ἰερουσαλήμ.

4 Ἐὰν δὲ ἦ ἄξιον τοῦ κἀμὲ πορεύεσθαι, σὺν ἐμοὶ πορεύσονται.

5 Ἐλεύσομαι δὲ πρὸς ὑμᾶς ὅταν Μακεδονίαν διέλθω· Μακεδονίαν γὰρ διέρχομαι·)

6 Πρὸς ὑμᾶς δὲ τυχὸν παραμενῶ, ἢ καὶ παραχειμάσω, ἵνα ὑμεῖς με προπέμψητε οὗ ἐὰν πορεύωμαι.

7 Οὐ θέλω γὰρ ὑμᾶς ἄρτι ἐν παρόδῳ ἰδεῖν· ἐλπίζω δὲ χρόνον τινὰ ἐπιμεῖναι πρὸς ὑμᾶς, ἐὰν ὁ Κύριος ἐπιτρέπῃ.

8 Ἐπιμενῶ δὲ ἐν Ἐφέσῳ ἕως τῆς πεντηκοστῆς.

9 Θύρα γάρ μοι ἀνέῳγε μεγάλη καὶ ἐνεργὴς, καὶ ἀντικείμενοι πολλοί.

10 Ἐὰν δὲ ἔλθῃ Τιμόθεος, βλέπετε ἵνα ἀφόβως γένηται πρὸς ὑμᾶς· τὸ γὰρ ἔργον Κυρίου ἐργάζεται ὡς καὶ ἐγώ.

τας ὅσον ἐμπορεῖ, καθὼς τὸν φωτίσει Θεός· διὰ νὰ μὴν γίνεται τότε μάζωξις τῆς ἐκκλησίας ὅταν ἔλθω.

3 Καὶ ὅταν ἔλθω, ὁποίους ἐσεῖς θέλετε γράψει μὲ ἐπιστολαῖς νὰ εἶναι δόκιμοι, ἐκείνους θέλω πέμψει νὰ πάρουν, καὶ νὰ ὑπάγουν τὴν χάριν σας εἰς τὴν Ἱερουσαλήμ.

4 Καὶ ἐὰν εἶναι ἄξιον νὰ πάγω καὶ ἐγώ, θέλουσιν ὑπάγει μάζι μου.

5 Καὶ ὅταν περάσω τὴν Μακεδονίαν, θέλω ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς· (διατὶ θέλω νὰ περάσω διαμέσου τῆς Μακεδονίας·)

6 Καὶ ἀν τύχῃ θέλω σαθῇ ὀλίγον εἰς ἐσᾶς, ἢ καὶ νὰ ξεχειμάσω, διὰ νὰ μὲ συμπροεισοδήσητε ὅπου καὶ ἂν ὑπάγω.

7 Διατὶ δὲν θέλω νὰ σᾶς ἰδῶ τῶρα περασικός· ἀμὴ ἐλπίζω νὰ ἀπομείνω καμπόσον καιρὸν εἰς ἐσᾶς, ἂν τὸ συγχωρήσῃ ὁ Κύριος.

8 Καὶ θέλω ἀπομείνειν εἰς τὴν Ἔφεσον ἕως τῆς πεντηκοστῆς.

9 Διατὶ μὲ ἀνοίχθηκε θύρα μεγάλη καὶ ἐνεργητικὴ, καὶ εἶναι καὶ πολλοὶ ἐναντίοι.

10 Καὶ ἐὰν ἔλθῃ ὁ Τιμόθεος, βλέπετε νὰ εἶναι χωρὶς φόβον ἀπάμισά σας· διατὶ ἐργάζεται τὸ ἔργον τοῦ Κυρίου ὡσὰν καὶ ἐγώ.

11 Μητις ὖν αὐτὸν ἐξουθένηση· προπέμψατε δὲ αὐτὸν ἐν εἰρήνη, ἵνα ἔλθη πρός με· ἐκδέχομαι γὰρ αὐτὸν μετὰ τῶν ἀδελφῶν.

12 Περὶ δὲ Ἀπολλῶ τοῦ ἀδελφοῦ, πολλὰ παρεκάλεσα αὐτὸν ἵνα ἔλθη πρὸς ὑμᾶς μετὰ τῶν ἀδελφῶν· καὶ πάντως οὐκ ἦν θέλημα ἵνα νῦν ἔλθη· ἐλεύσεται δὲ ὅταν εὐκαιρήση.

13 Γρηγορεῖτε, στήκετε ἐν τῇ πίστει, ἀνδρίζεσθε, κραταιοῦσθε·

14 Παντα ὑμῶν ἐν ἀγάπῃ γινέσθω.

15 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί· οἴδατε τὴν οἰκίαν Στεφανᾶ, ὅτι ἐστὶν ἀπαρχὴ τῆς Ἀχαΐας, καὶ εἰς διακονίαν τοῖς ἁγίοις ἔταξαν ἑαυτούς·

16 Ἵνα καὶ ὑμεῖς ὑποτάσσησθε τοῖς τοιούτοις, καὶ παντὶ τῷ συνεργοῦντι καὶ κοπιῶντι.

17 Χαίρω δὲ ἐπὶ τῇ παρουσίᾳ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ὑμῶν ὑστέρημα οὗτοι ἀνεπλήρωσαν·

18 Ἀνέπαυσαν γὰρ τὸ ἐμὸν πνεῦμα καὶ τὸ ὑμῶν· ἐπιγινώσκετε οὖν τοὺς τοιούτους.

11 Κανείς λοιπὸν ας μὴν τὸν καταφρονήσῃ· ἀλλὰ συνοδεύσατέ τον μὲ εἰρήνην, διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐμένα· διατὶ τὸν περιμένω ἀπὸ μὲ τοὺς ἀδελφούς.

12 Καὶ διὰ τὸν ἀδελφὸν τὸν Ἀπολλῶ, πολλὰ τὸν παρεκάλεσα διὰ νὰ ἔλθῃ εἰς ἐσᾶς ὁμοῦ μὲ τοὺς ἀδελφούς· καὶ καθόλου δὲν ἠθέλησε νὰ ἔλθῃ τώρα· ἀμὴ θέλει ἔλθει ὅταν εὑρῇ καλὸν καιρόν.

13 Ἀγρυπνᾶτε, στέκεσθε εἰς τὴν πίστιν, ἀνδρίζεσθε, καὶ δυναμώνεσθε·

14 Ὅλα σας (τὰ πράγματα) ἂς γίνεται μὲ ἀγάπην.

15 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί· ἐξεύρετε τὸ σπίτι τοῦ Στεφανᾶ, ὅτι εἶναι τὸ πρωτοφανήσαν ἀπὸ τὴν Ἀχαΐαν, καὶ ἀφιέρωσαν τὸν λοιπὸν τὸν διὰ νὰ ὑπηρετοῦσι τοὺς ἁγίους·

16 Διὰ νὰ ὑποτάσσεσθε καὶ σεῖς εἰς τοὺς τοιούτους, καὶ εἰς κάθε ἕναν ὁπού συνεργᾷ καὶ κοπιάζει.

17 Καὶ χαίρομαι εἰς τὴν ἔρχομόν τοῦ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ, ὅτι τὸ ἐδικόν σας λεῖψιμον ἐτοῦτοι τὸ ἀνεπλήρωσαν·

18 Διατὶ καὶ τὸ ἐδικόν μου πνεῦμα, καὶ τὸ ἐδικόν

ἐπιγινώσκετε ἐν τοῖς τοιού-

19 Ἀσπάζονται ὑμᾶς αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Ἀσπάζονται ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ πολλὰ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, σὺν τῇ κατ' οἶκον αὐτῶν ἐκκλησίᾳ.

20 Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀδελφοὶ πάντες. Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

21 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου.

22 Εἴ τις οὐ φιλεῖ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, ἤτω ἀνάθεμα, μαρὰν ἀθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ μετὰ ὑμῶν.

24 Ἡ ἀγάπη μου μετὰ πάντων ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων διὰ Στεφανᾶ, καὶ Φορτουνάτου, καὶ Ἀχαϊκοῦ, καὶ Τιμοθέου.

σας ἀνάπαυσαν. γνωρίζετε οὖν τοὺς τοιούτους.

19 Σᾶς χαιρετοῦν αἱ ἐκκλησίαι τῆς Ἀσίας. Σᾶς χαιρετᾶ κατὰ πολλὰ ἐν Κυρίῳ ὁ Ἀκύλας καὶ Πρίσκιλλα, ὁμοῦ μὲ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπίτι αὐτῶν.

20 Οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι σᾶς χαιρετοῦν. Χαιρετήσετε ἕνας τὸν ἄλλον μὲ φίλημα ἅγιον.

21 Ἐγὼ Παῦλος ὁ χαιρετισμὸς (ἰγράφη) μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι τοῦ Παύλου.

22 Ὅποιος δὲν ἀγαπᾶ τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, ἂς εἶναι ἀνάθεμα μαρὰν ἀθά.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ λαόν σας.

24 Ἡ ἀγάπη μου μὲ ὅλους σας ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ πρὸς Κορινθίους πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππους, διὰ Στεφανᾶ καὶ Φορτουνάτου καὶ Ἀχαϊκοῦ καὶ Τιμοθέου.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΚΟΡΙΝΘΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ Β΄

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κεφ. α, 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ θελήματος Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, τῇ ἐκκλησίᾳ τοῦ Θεοῦ τῇ οὔσῃ ἐν Κορίνθῳ σὺν τοῖς ἁγίοις πᾶσι τοῖς οὖσιν ἐν ὅλῃ τῇ Ἀχαΐᾳ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν οἰκτιρμῶν, καὶ Θεὸς πάσης παρακλήσεως·

4 Ὁ παρακαλῶν ἡμᾶς ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν, εἰς τὸ δύνασθαι ἡμᾶς παρακαλεῖν τοὺς ἐν πάσῃ θλίψει, διὰ τῆς παρακλήσεως ἧς παρακαλούμεθα αὐτοὶ ὑπὸ τοῦ Θεοῦ.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύει τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ εἰς ἡμᾶς, οὕτω διὰ Χριστοῦ περισσεύει καὶ ἡ παράκλησις ἡμῶν.

6 Εἴτε δὲ θλιβόμεθα, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν παρακλήσεως καὶ σωτηρίας, τῆς ἐνεργουμένης ἐν ὑπομονῇ τῶν αὐτῶν παθημα-

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα Θεοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, εἰς τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ ἁπού εἶναι εἰς τὴν Κόρινθον, μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους ὁπού εἶναι εἰς ὅλην τὴν Ἀχαΐαν.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεὸν πατέρα μας, καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῶν ὀλίγων, καὶ Θεὸς κάθε παρηγορίας·

4 Ὁπού μᾶς παρηγορεῖ εἰς ὅλας μας τὰς θλίψεις, εἰς τὸ νὰ δυνάμεσθε ἐμεῖς νὰ παρηγορεῖτε ἐκείνους ὁπού εἶναι εἰς κάθε θλῖψιν, διαμέσου τῆς παρηγορίας μὲ τὴν ὁποίαν παρηγορούμεσθε ἐμεῖς ἀπὸ τὸν Θεόν.

5 Ὅτι καθὼς περισσεύουν εἰς ἐμᾶς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, ἔτζι καὶ ἡ παρηγορία μας περισσεύει διαμέσου τοῦ Χριστοῦ.

6 Καὶ ἂν θλιβώμεσθε, διὰ τὴν παρηγορίαν καὶ τὴν σωτηρίαν σας, (θλιβώμεσθε,) κὰν τὶ παρηγορούμεσθε, παρη-

των δε και ημεις πάσχομεν· είτε παρακαλούμεθα, υπέρ της υμών παρακλήσεως και σωτηρίας· και η ελπίς ημών βεβαία υπέρ ημών·

7 Είδοτες ότι ώσπερ κοινωνοί εστε των παθημάτων, ούτω και της παρακλήσεως.

8 Ου γαρ θέλομεν υμάς άγνοειν, αδελφοί, υπέρ της θλίψεως ημών της γενομένης εν τη Ασία, ότι καθ' υπερβολην εβαρήθημεν υπέρ δύναμιν, ώστε εξαπορηθήναι ημάς και του ζην.

9 Αλλα αυτοί εν εαυτοίς το απόκριμα του θανάτου εσχήκαμεν, ίνα μη πεποιθότες ωμεν εφ' εαυτοίς, αλλ' επί τω Θεώ τω εγείροντι τους νεκρούς.

10 Ος εκ τηλικούτου θανάτου ερρύσατο ημάς, και ρύεται· εις ον ελπίκαμεν ότι και έτι ρύσεται·

11 Συνυπουργούντων και υμών υπέρ ημών τη δεήσει, ίνα εκ πολλών προσώπων το εις ημάς χάρισμα διά πολλών ευχαριστηθή υπέρ ημών.

12 Η γαρ καύχησις ημών

γορεμισθι διά την ιδικήν σας παρηγορίαν, η οποία ενεργείται μι την υπομονην των αυτων παθημάτων, τα οποία πάσχομεν και ημείς· και η ελπίδα μας διά λόγου σας είναι βεβαία·

7 Ιξεύροντες ημείς ότι καθώς είσθε κοινωνοί των παθημάτων, τόσοις λυγής θελιτε είσθε κοινωνοί και της παρηγοριας.

8 Διατί θελομεν να ιξεύρετε ισείς, αδελφοί, διά την θλίψιν μας όπου μάς ισυνέβη εις την Ασιαν, ότι ιβαρεθήκαμεν πολλά περισσά, ιξω από την δυναμίν μας, είς τόσον οπού απελπισθήκαμεν και από την ζωην μας.

9 Αλλά και είχαμεν εις τα λόγα μας και την απόφασιν του θανάτου, διά να μην θαρρούμεν εις τον λόγα μας, άλλα εις τον Θεον, όπου αναστηνει τους νικρους.

10 Ο οποίος μας ελευθέρωσεν από τοσον μεγάλον θανατον, και μάς ελευθερώνει· εις τον οποίον ελπίζομεν ότι και ακόμι θέλει μάς ελευθέρωσει·

11 Εχοντας να συνυπηρετάτε και ισείς με την δέησιν σας διά λόγου μας, διά να ευχαριστηθή [illegible] λόγου μας από [illegible] πρόσωπα το χαρισμα απο μάς ιδόθη διαμέσου πολλών ανθρώπων.

12 Διατι η καυχησίς μας

αὐτη ἐστὶ, το μαρτύριον της συνειδήσεως ἡμῶν, ὅτι ἐν ἁπλότητι καὶ εἰλικρινεία Θεοῦ, οὐκ ἐν σοφία σαρκικῇ, ἀλλ' ἐν χάριτι Θεοῦ ἀνεστράφημεν ἐν τῷ κόσμῳ, περισσοτέρως δὲ πρὸς ὑμᾶς.

13 Οὐ γαρ ἄλλα γράφομεν ὑμῖν ἀλλ' ἢ ἃ ἀναγινώσκετε, ἢ καὶ ἐπιγινώσκετε· ἐλπίζω δὲ ὅτι καὶ ἕως τέλους ἐπιγνώσεσθε.

14 Καθὼς καὶ ἐπέγνωτε ἡμᾶς ἀπο μέρους, ὅτι καύχημα ὑμῶν ἐσμεν, καθάπερ καὶ ὑμεῖς ἡμῶν, ἐν τῇ ἡμέρᾳ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ ταυτῃ τῃ πεποιθησει ἐβουλόμην προς ὑμᾶς ἐλθεῖν πρότερον, ἵνα δευτέραν χάριν ἔχητε·

16 Καὶ δι' ὑμῶν διελθεῖν εἰς Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπο Μακεδονίας ἐλθεῖν προς ὑμᾶς, καὶ ὑφ' ὑμῶν προπεμφθῆναι εἰς την Ἰουδαίαν.

17 Τουτο οὖν βουλευόμενος, μήτι ἄρα τῃ ἐλαφρίᾳ ἐχρησάμην; ἢ ἃ βουλεύομαι, κατα σάρκα βουλεύομαι, ἵνα ᾖ παρ ἐμοὶ τὸ ναὶ ναὶ, καὶ τὸ οὒ οὔ;

18 Πιστος δὲ ὁ Θεὸς, ὅτι ὁ λόγος ἡμῶν ὁ προς ὑμᾶς οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ.

ἐστὶν ἡ μαρτύριον τῆς συνειδήσεως μας, ὅτι μὲ ἁπλότητα καὶ μὲ καθαρότητα Θεοῦ, ὄχι μὲ σοφίαν σαρκικήν, ἀλλὰ μὲ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ, ἐσυναναστράφημεν εἰς τὸν κόσμον, καὶ περισσότερον εἰς ἐσᾶς.

13 Διατὶ δὲν σᾶς γράφομεν ἄλλα, παρὰ ἐκεῖνα ὁποῦ ἀναγινώσκετε, καὶ τὰ γνωρίζετε· καὶ ἐλπίζω ὅτι καὶ ἕως τὸ τέλος θέλετε τὰ γνωρίσει.

14 Καθὼς καὶ μᾶς γνωρίσετε ἀπὸ τὰ μέρη, ὅτι εἴμεσθε καύχημα σας, καθὼς καὶ ἐσεῖς εἴσθε καὶ χρεία μας, εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

15 Καὶ μὲ τοῦτο τὸ θάρρος ἐβούλημαι νὰ ἔλθω πρωτίτερα εἰς ἐσᾶς, διὰ νὰ ἔχετε καὶ δευτέραν χάριν·

16 Καὶ [illegible] περάσω εἰς τὴν Μακεδονίαν, καὶ πάλιν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ ἀπὸ σᾶς νὰ προπεμφθῶ εἰς τὴν Ἰουδαίαν.

17 Ἔτουτο λοιπὸν βουλευόμενος, μήπως ἄρα καὶ ἐμετα χειρίσθηκα ἐλαφρότητα; ἢ ἐκεῖνα, ὁποῦ βουλεύομαι, σαρκικῶς τὰ βουλεύομαι, διὰ νὰ εἶναι σπαθὶ εἰς ἐμένα, τὸ ναὶ ναί, καὶ τὸ ὄχι ὄχι;

18 (Καθὼς) ὁ Θεὸς εἶναι πιστός, (ἔτζι) ὁ λόγος μας ὁποῦ ἐλαλήθη εἰς ἐσᾶς δὲν ἔγινε ναὶ καὶ ὄχι.

19 Ὁ γὰρ τοῦ Θεοῦ υἱὸς Ἰησοῦς Χριστὸς ὁ ἐν ὑμῖν δι' ἡμῶν κηρυχθείς, δι' ἐμοῦ καὶ Σιλουανοῦ καὶ Τιμοθέου οὐκ ἐγένετο ναὶ καὶ οὔ, ἀλλὰ ναὶ ἐν αὐτῷ γέγονε,

20 Ὅσαι γὰρ ἐπαγγελίαι Θεοῦ, ἐν αὐτῷ τὸ ναί, καὶ ἐν αὐτῷ τὸ ἀμήν,) τῷ Θεῷ πρὸς δόξαν δι' ἡμῶν.

21 Ὁ δὲ βεβαιῶν ἡμᾶς σὺν ὑμῖν εἰς Χριστόν, καὶ χρίσας ἡμᾶς, Θεός·

22 Ὁ καὶ σφραγισάμενος ἡμᾶς, καὶ δοὺς τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν.

23 Ἐγὼ δὲ μάρτυρα τὸν Θεὸν ἐπικαλοῦμαι ἐπὶ τὴν ἐμὴν ψυχήν, ὅτι φειδόμενος ὑμῶν, οὐκέτι ἦλθον εἰς Κόρινθον.

24 Οὐχ ὅτι κυριεύομεν ὑμῶν τῆς πίστεως, ἀλλὰ συνεργοὶ ἐσμεν τῆς χαρᾶς ὑμῶν· τῇ γὰρ πίστει ἑστήκατε.

19 Διότι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ὁ Ἰησοῦς Χριστός, ὁπὲρ ἐκηρυχθη εἰς ἐσας διαμέσου μας, διαμέσου ἐμοῦ καὶ τοῦ Σιλουανοῦ καὶ τοῦ Τιμοθέου, δὲν ἐγινε ναὶ καὶ ὄχι, ἀλλὰ ναὶ ἐγινεν εἰς αὐτόν,

20 (Διατὶ ὅλα τὰ ταξίματα τοῦ Θεοῦ, εἰς αὐτὸν εἶναι ναί, καὶ εἰς αὐτὸν εἶναι ἀμήν,) εἰς δόξαν τοῦ Θεοῦ, διαμέσου μας.

21 Καὶ ἐκεῖνος ὁπὲρ μᾶς βεβαιώνει μαζὺ μὲ ἐσᾶς εἰς τὸν Χριστόν, καὶ ἐκεῖνος ὁπὲρ μᾶς ἐχρισεν, εἶναι ὁ Θεός·

22 Ὁπὲρ μᾶς ἐσφράγισε, καὶ μᾶς ἔδωσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος εἰς ταῖς καρδίαις μας.

23 Καὶ ἐγὼ μάρτυρα ἐπικαλοῦμαι τὸν Θεὸν εἰς τὴν ψυχήν μου, μὲ τὸ νὰ σᾶς λυπήσω, δὲν ἦλθα ἀκόμι εἰς τὴν Κόρινθον.

24 Ὄχι ὅτι κυριεύομεν τὴν πίστι σας, ἀλλὰ ὅτι εἴμεσθε συνεργοὶ τῆς χαρᾶς σας· διατὶ μὲ τὴν πίστιν σταθῆτε.

Κεφ. Β'. 2.

1 Ἔκρινα δὲ ἐμαυτῷ τοῦτο, τὸ μὴ πάλιν ἐν λύπῃ ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς.

2 Εἰ γὰρ ἐγὼ λυπῶ ὑμᾶς, καὶ τίς ἐστιν ὁ εὐφραίνων με, εἰ μὴ ὁ λυπούμενος ἐξ ἐμοῦ;

1 Ἀπεφάσισα εἰς τὸν λόγον μου ἐτοῦτο, τὸ νὰ μὴν ἔλθω πάλιν μὲ λύπην εἰς ἐσᾶς.

2 Διατί, ἂν ἐγὼ σᾶς λυπῶ, ποῖος ἄλλος εἶναι ὁπὸν νὰ μὲ εὐφραίνῃ, παρὰ ἐκεῖνος ὁπὸν λυπᾶται ἀπὸ λόγου μου;

3 Και ἔγραψα ὑμῖν τοῦτο αὐτο, ἵνα μὴ ἐλθὼν λύπην ἔχω ἀφ' ὧν ἔδει με χαίρειν· πεποιθὼς ἐπὶ πάντας ὑμᾶς, ὅτι ἡ ἐμὴ χαρὰ πάντων ὑμῶν ἐστιν.

4 Ἐκ γὰρ πολλῆς θλίψεως καὶ συνοχῆς καρδίας ἔγραψα ὑμῖν διὰ πολλῶν δακρύων, οὐχ' ἵνα λυπηθῆτε, ἀλλὰ τὴν ἀγάπην ἵνα γνῶτε ἣν ἔχω περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς.

5 Εἰ δέ τις λελύπηκεν, οὐκ ἐμὲ λελύπηκεν, ἀλλὰ ἀπὸ μέρους, ἵνα μὴ ἐπιβαρῶ πάντας ὑμᾶς.

6 Ἱκανὸν τῷ τοιούτῳ ἡ ἐπιτιμία αὕτη ἡ ὑπὸ τῶν πλειόνων·

7 ὥστε τοὐναντίον μᾶλλον ὑμᾶς χαρίσασθαι, καὶ παρακαλέσαι, μήπως τῇ περισσοτέρᾳ λύπῃ καταποθῇ ὁ τοιοῦτος.

8 Διὸ παρακαλῶ ὑμᾶς κυρῶσαι εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

9 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ ἔγραψα, ἵνα γνῶ τὴν δοκιμὴν ὑμῶν, εἰ εἰς πάντα ὑπήκοοί ἐστε.

10 Ὧι δέ τι χαρίζεσθε, κἀγώ· καὶ γὰρ ἐγὼ εἴ τι κεχάρισμαι, ᾧ κεχάρισμαι, δι' ὑμᾶς, ἐν προσώπῳ Χριστοῦ,

3 Καὶ ἔγραψά σας τοῦτο αὐτο, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην, ὅταν ἔλθω, ἀπ' ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους ἔπρεπε νὰ χαίρωμαι· πιστεύοντας διὰ ὅλους σας, ὅτι ἡ ἰδική μου χαρὰ εἶναι ὅλων σας.

4 Διατί ἀπὸ πολλὴν θλῖψιν καὶ στενοχωρίαν τῆς καρδίας ἔγραψα ἐπάνω εἰς τὰ δάκρυα μου πολλὰ δάκρυα, ὄχι διὰ νὰ λυπηθῆτε, ἀλλὰ διὰ νὰ γνωρίσητε τὴν ἀγάπην ἐκείνην ποὺ ἔχω πρὸς πολλὰ περισσότερον εἰς σᾶς.

5 Ἂν κανεὶς μὲ ἐλύπησε, δὲν μὲ ἐλύπησεν ὁλόκληρα, ἀλλὰ ἐλύπησε κάπως, διὰ νὰ μὴ σᾶς βαρύνω ὅλους σᾶς.

6 Ἀρκετὴ εἶναι εἰς τὸν τοιοῦτον ἡ παίδευσις αὐτὴ ποὺ ἔγινεν εἰς αὐτὸν ἀπὸ τοὺς πολλούς·

7 εἰς τόσον ὥστε τοὐναντίον πρέπει μᾶλλον νὰ τοῦ κάμητε χάριν, καὶ νὰ τὸν παρηγορήσητε, μήπως καὶ ἀπὸ τὴν περισσὴν λύπην ἐκεῖνος καταποθῇ.

8 Διὰ τοῦτο σᾶς παρακαλῶ νὰ βεβαιώσητε εἰς αὐτὸν ἀγάπην.

9 Καὶ διὰ τοῦτο ἔγραψα τὰ αὐτὰ σᾶς ἔγραψα, διὰ νὰ σᾶς δοκιμάσω, ἂν εἶσθε εἰς ὅλα ὑπήκοοι.

10 Καὶ εἰς ὅποιον ἐσεῖς συγχωρᾶτε τίποτε, καὶ ἐγὼ (τοῦ σύγχωρῶ) διότι ἐγὼ ἂν ἐχάρισα τίποτε, ἐκεῖνον ἐπρο-

[illegible] με πλεονεκτηθωμεν ὑπο του Σατανᾶ·

11 Ου γαρ αὐτῦ τα νοηματα αγνοουμεν.

12 Ἐλθων δὲ εις την Τρωαδα εις το ευαγγελιον του Χριστου, και θυρας μοι ανεῳγμενης ἐν Κυριῳ, οὐκ ἐσχηκα ἀνεσιν τῳ πνευματι μου, το μη εὑρειν με Τιτον τον ἀδελφον μου·

13 Ἀλλα ἀποταξαμενος αὐτοις, ἐξηλθον εις Μακεδονιαν.

14 Τῳ δὲ Θεῳ χαρις τῳ παντοτε θριαμβευοντι ἡμας ἐν τῳ Χριστῳ, και την ὀσμην της γνωσεως αὐτου φανεροῦντι δι' ἡμων ἐν παντι τοπῳ·

15 Ὁτι Χριστου ευωδια ἐσμεν τῳ Θεῳ ἐν τοις σωζομενοις και ἐν τοις ἀπολλυμενοις·

16 Οις μεν, ὀσμη θανατου εις θανατον· οις δε, ὀσμη ζωης εις ζωην· και προς ταυτα τις ἱκανος;

17 Οὐ γαρ ἐσμεν, ως οι πολλοι, καπηλευοντες τον λογον του Θεου, ἀλλ' ως ἐξ εἰλικρινειας, ἀλλ' ως ἐκ Θεου, κατενωπιον του Θεου, ἐν Χριστῳ λαλουμεν.

το ἐχαρισα, δια λογου σας το ἐχαρισα, ἐνωπιον του Χριστου, δια να μην ζημιωθωμεν ἀπο του Σατανᾶ·

11 Διατι γνωριζομεν ταις παιρεγιαις του.

12 Καὶ ὁταν ἐπηγα εις την Τρωάδα διὰ (νὰ κηρυττω) το ευαγγελιον του Χριστου, ἐνοιχθη θυρα ἐν Κυριῳ, δὲν ἀναπαυθην ὁ ψυχη μου, μὲ το να μην εὑρω τον Τίτον τον ἀδελφόν μου·

13 Ἀλλα ἀποχαιρετῶντας τους, ἐβγηκα και ἐπηγα εις την Μακεδονίαν.

14 Και χαρις τῷ Θεῷ ὁπου μᾶς κάμνει να νικωμεν και να θριαμβευωμεν παντοτε διαμεσου του Χριστου, και φανερώνει την μυρωδίαν της γνώσεως του διαμέσου μας εις κάθε τόπον·

15 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθεν ευωδια του Χριστου εἰς τον Θεον εἰς ἐκείνους ὁπου σώζωνται, καὶ εἰς ἐκείνους ὁπου ἀπολλυνται·

16 Εἰς κάποιους εἴμεσθεν μυρωδία θανάτου εἰς θάνατον· και εἰς κάποιους, μυρωδία ζωης εἰς ζωην· καὶ εἰς τετα τις εἶναι ἱκανός;

17 Διατὶ δὲν εἴμεσθεν ὡσαν οι πολλοι, να καπηλευωμεν τον λόγον του Θεου, ἀλλα ἐκ καθαρότητος, ὡσαν ἀπὸ τον Θεον, ὑμπροσθεν εἰς τον Θεόν, εἰς τον Χριστον λαλοῦμεν.

Κιφ. γ'. 3.

Ἀρχόμεθα πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνειν; Εἰ μὴ χρῄζομεν, ὥς τινες, συστατικῶν ἐπιστολῶν πρὸς ὑμᾶς, ἢ ἐξ ὑμῶν συστατικῶν;

2 Ἡ ἐπιστολὴ ἡμῶν ὑμεῖς ἐστε, ἐγγεγραμμένη ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, γινωσκομένη καὶ ἀναγινωσκομένη ὑπὸ πάντων ἀνθρώπων·

3 Φανερούμενοι ὅτι ἐστὲ ἐπιστολὴ Χριστοῦ διακονηθεῖσα ὑφ' ἡμῶν, ἐγγεγραμμένη οὐ μέλανι, ἀλλὰ Πνεύματι Θεοῦ ζῶντος, οὐκ ἐν πλαξὶ λιθίναις, ἀλλὰ ἐν πλαξὶ καρδίας σαρκίναις.

4 Πεποίθησιν δὲ τοιαύτην ἔχομεν διὰ τοῦ Χριστοῦ πρὸς τὸν Θεόν·

5 Οὐχ ὅτι ἱκανοί ἐσμεν ἀφ' ἑαυτῶν λογίσασθαί τι, ὡς ἐξ ἑαυτῶν, ἀλλ' ἡ ἱκανότης ἡμῶν ἐκ τοῦ Θεοῦ.

6 Ὃς καὶ ἱκάνωσεν ἡμᾶς διακόνους καινῆς διαθήκης, οὐ γράμματος, ἀλλὰ Πνεύματος· τὸ γὰρ γράμμα ἀποκτέινει, τὸ δὲ Πνεῦμα ζωοποιεῖ.

7 Εἰ δὲ ἡ διακονία τοῦ θα-

Ἀρχόμεθα πάλιν τὰ συνιστάνειν τοῦ λόγου μας; Ἢ χρειαζόμεθα ὡσάν χρειάζονται μερικοὶ, συστατικαῖς ἐπιστολαῖς εἰς ἐσᾶς, ἢ συστατικαὶς ἀπ' ἐσᾶς;

2 Ἐσεῖς εἶσθε ἡ ἐπιστολὴ μας, γεγραμμένη εἰς ταῖς καρδίαις μας, γνωρισμένη καὶ ἀναγινωσκομένη ἀπὸ ὅλους τοὺς ἀνθρώπους·

3 Ἐχοντας τὰ εἶσθε φανεροὶ, ὅτι εἶσθε ἐπιστολὴ Χριστοῦ ὅτε ὑπηρετήθη ἀπὸ λόγου μας, γεγραμμένη ὄχι μὲ μέλανι, ἀλλὰ μὲ τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντος, ὄχι εἰς πλᾶκες πετρίνιας, ἀλλὰ εἰς πλᾶκες σάρκινιας τῆς καρδίας.

4 Καὶ ἔχομεν τέτοιας λογῆς θάρρος εἰς τὸν Θεὸν διαμέσου τοῦ Χριστοῦ·

5 Ὄχι ὅτι εἴμεσθε δυνατοὶ ἀπὸ λόγου μας νὰ σύρωμεν τίποτες, ὡσὰν ἀπὸ λόγου μας, ἀλλὰ ἡ δύναμίς μας εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν.

6 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἔκαμεν δυνατοὺς νὰ εἴμεσθε διάκονοι τῆς καινούριας διαθήκης, ὄχι τοῦ γράμματος, ἀλλὰ τοῦ Πνεύματος· διατὶ τὸ γράμμα σκοτώνει, ἀμὰ τὸ Πνεῦμα ζωοποιεῖ.

7 Καὶ ἐὰν ἡ διακονία τοῦ

νάτε ἐν γράμμασιν, ἐντετυπωμένη ἐν λίθοις, ἐγενήθη ἐν δόξῃ, ὥστε μὴ δύνασθαι ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον Μωσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου αὐτοῦ, τὴν καταργουμένην·

8 Πῶς οὐχὶ μᾶλλον ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος ἔσται ἐν δόξῃ;

9 Εἰ γὰρ ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως, δόξα, πολλῷ μᾶλλον περισσεύει ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης ἐν δόξῃ.

10 Καὶ γὰρ οὐδὲ δεδόξασται τὸ δεδοξασμένον, ἐν τούτῳ τῷ μέρει, ἕνεκεν τῆς ὑπερβαλλούσης δόξης.

11 Εἰ γὰρ τὸ καταργούμενον, διὰ δόξης· πολλῷ μᾶλλον τὸ μένον, ἐν δόξῃ.

12 Ἔχοντες οὖν τοιαύτην ἐλπίδα, πολλῇ παρρησίᾳ χρώμεθα·

13 Καὶ οὐ καθάπερ Μωσῆς ἐτίθει κάλυμμα ἐπὶ τὸ πρόσωπον ἑαυτοῦ, πρὸς τὸ μὴ ἀτενίσαι τοὺς υἱοὺς Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος τοῦ καταργουμένου.

14 Ἀλλ' ἐπωρώθη τὰ νοήματα αὐτῶν· ἄχρι γὰρ τῆς σήμερον τὸ αὐτὸ κάλυμμα

θαιάτε, ὁπῶ ἦτον εἰς γράμματα, τετυπωμένη εἰς πέτρας, ἐγένετο ἔνδοξος, εἰς τόσον ὁπῶ νὰ μὴν δύνωνται νὰ ἀτενίσουν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Μωϋσέως, διὰ τὴν δόξαν τοῦ προσώπου του, τὴν πρόσκαιρον·

8 Πῶς δὲν θέλει εἶσθαι περισσότερον ἔνδοξος ἡ διακονία τοῦ Πνεύματος;

9 Διατὶ ἐὰν ἡ διακονία τῆς κατακρίσεως ἔγινε ἔνδοξος, πολλὰ περισσότερον ἡ διακονία τῆς δικαιοσύνης περισσεύει εἰς δόξαν.

10 Διατὶ ἐκεῖνο ὁπῶ ἐδοξάσθη τότε, δὲν ἐδοξάσθη εἰς τοῦτο τὸ μέρος, μὲ τὴν ὑπεροχικὴν δόξαν.

11 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνο ὁπῶ ἤμελλε νὰ παύσῃ, ἔγινε ἔνδοξον· πολλὰ περισσότερον ἐκεῖνο ὁπῶ μένει, πρέπει νὰ εἶναι ἔνδοξον.

12 Ἔχοντες λοιπὸν τοιαύτης λογῆς ἐλπίδα, μεταχειριζόμεσθε πολλὴν παρρησίαν·

13 Καὶ δὲν (κάμνομεν) ὡσὰν ἐκεῖνον ὁ Μωυσῆς, ὁποῦ ἔβαλε σκέπασμα εἰς τὸ πρόσωπόν του, διὰ νὰ μὴν ἀτενίσουν οἱ υἱοὶ τοῦ Ἰσραὴλ εἰς τὸ τέλος (τὴν δόξαν) ὁπῶ ἤμελλε νὰ παύσῃ.

14 Ἀλλὰ τὰ νοήματα των ἐπωρώθησαν· διατὶ ἕως τὴν σήμερον τὸ αὐτὸ σκέπασμα

ἐπὶ τῇ ἀναγνώσει τῆς παλαιᾶς διαθήκης μένει, μὴ ἀνακαλυπτόμενον, ὅ, τι ἐν Χριστῷ καταργεῖται.

15 Ἀλλ' ἕως σήμερον, ἡνίκα ἀναγινώσκεται Μωσῆς, κάλυμμα ἐπὶ τὴν καρδίαν αὐτῶν κεῖται.

16 Ἡνίκα δ' ἂν ἐπιστρέψῃ πρὸς Κύριον, περιαιρεῖται τὸ κάλυμμα.

17 Ὁ δὲ Κύριος τὸ Πνεῦμά ἐστιν· οὗ δὲ τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ ἐλευθερία.

18 Ἡμεῖς δὲ πάντες ἀνακεκαλυμμένῳ προσώπῳ τὴν δόξαν Κυρίου κατοπτριζόμενοι, τὴν αὐτὴν εἰκόνα μεταμορφούμεθα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, καθάπερ ἀπὸ Κυρίου πνεύματος.

ιὐρίσκεται εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῆς παλαιᾶς διαθήκης, καὶ δὲν ξισκεπάζεται, τὸ ὁποῖον (σκέπασμα) πάλιν ἐται διὰ μέσου τοῦ Χριστοῦ.

15 Ἀλλ' ἕως τῆς σήμερον, ὁποτὲ ἀναγινώσκεται ὁ Μωϋσῆς, κεῖται σκέπασμα εἰς τὴν καρδίαν τους.

16 Ἀλλ' ὁπόταν ἐπιστρέψῃ (ὁ Ἰσραὴλ) εἰς τὸν Κύριον, θέλει παρθῆ τὸ σκέπασμα.

17 Καὶ ὁ Κύριος, εἶναι τὸ Πνεῦμα· καὶ ἐκεῖ ὁποῦ εἶναι τὸ Πνεῦμα Κυρίου, ἐκεῖ εἶναι ἐλευθερία.

18 Καὶ ἡμεῖς ὅλοι μὲ ξισκεπασμένον πρόσωπον βλέποντες, ὡσὰν εἰς καθρέφτην, τὴν δόξαν τοῦ Κυρίου, μεταμορφωνόμεσθεν εἰς τὴν αὐτὴν εἰκόνα ἀπὸ δόξης εἰς δόξαν, ὡσὰν ἀπὸ τὸ πνεῦμα τοῦ Κυρίου.

Κεφ. δ'. 4.

ΔΙΑ' τοῦτο ἔχοντες τὴν διακονίαν ταύτην, καθὼς ἠλεήθημεν, οὐκ ἐκκακοῦμεν·

2 Ἀλλ' ἀπειπάμεθα τὰ κρυπτὰ τῆς αἰσχύνης, μὴ περιπατοῦντες ἐν πανουργίᾳ, μηδὲ δολοῦντες τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ τῇ φανερώσει τῆς ἀληθείας συνιστῶντες ἑαυτοὺς πρὸς πᾶσαν συ-

ΔΙΑ' τοῦτο ἐχωντας τὰ ἔχωμεν τὴν ὑπηρεσίαν ἐτοῦτην, καθὼς ἐλεηθήκαμεν, δὲν ἐκκακοῦμεν·

2 Ἀλλὰ ἀπαρνηθήκαμεν τὰ κρυφὰ τῆς αἰσχύνης, καὶ δὲν περιπατοῦμεν μὲ πανουργίαν, μηδὲ δολοῦμεν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ μὲ τὴν φανέρωσιν τῆς ἀληθείας συγκοῦμεν τὸν λόγον μας

ιώδησιν ἀνθρώπων, ἰωμένοις τῷ Θεῷ.

3 Εἰ δὲ καὶ ἔστι κεκαλυμμένον τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν, ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις ἐστὶ κεκαλυμμένον·

4 Ἐν οἷς ὁ θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, εἰς τὸ μὴ αὐγάσαι αὐτοῖς τὸν φωτισμὸν τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

5 Οὐ γὰρ ἑαυτοὺς κηρύσσομεν, ἀλλὰ Χριστὸν Ἰησοῦν Κύριον· ἑαυτοὺς δὲ, δούλους ὑμῶν διὰ Ἰησοῦν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁ εἰπὼν ἐκ σκότους φῶς λάμψαι, ὃς ἔλαμψεν ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν, πρὸς φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ ἐν προσώπῳ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Ἔχομεν δὲ τὸν θησαυρὸν τοῦτον ἐν ὀστρακίνοις σκεύεσιν, ἵνα ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ᾖ τοῦ Θεοῦ, καὶ μὴ ἐξ ἡμῶν·

8 Ἐν παντὶ θλιβόμενοι, ἀλλ' οὐ στενοχωρούμενοι· ἀπορούμενοι, ἀλλ' οὐκ ἐξαπορούμενοι·

9 Διωκόμενοι, ἀλλ' οὐκ

εἰς καθ' συνείδησιν τῶν ἀνθρώπων, ὁμολογίᾳ εἰς τὸν Θεόν.

3 Καὶ ἐὰν εἶναι σκεπασμένον τὸ εὐαγγελιόν μας, εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἀπολυνται εἶναι σκεπασμένον·

4 Εἰς τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς τοῦ αἰῶνος τούτου ἐτύφλωσε τὰ νοήματα τῶν ἀπίστων, διὰ νὰ μὴν τὸν φωτίσῃ ὁ φωτισμὸς τοῦ εὐαγγελίου τῆς δόξης τοῦ Χριστοῦ, ὁποῖος ὁποῖος Χριστὸς εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ.

5 Διατὶ δὲν κηρύττομεν τὸν λόγον μας, ἀλλὰ (κηρύττομεν) τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν Κύριον· καὶ τὸν λόγον μας, δούλους σας διὰ τὸν Ἰησοῦν.

6 Ὅτι ὁ Θεὸς ὁποῦ εἶπε νὰ λάμψῃ φῶς ἀπὸ τὸ σκότος, ἐκεῖνος (εἶναι) ὁ ὁποῖος ἔλαμψεν εἰς ταῖς καρδίαις μας, εἰς τὸν φωτισμὸν τῆς γνώσεως τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

7 Καὶ ἔχομεν τὸν θησαυρὸν ἐτοῦτον εἰς ἀγγεῖα πήλινα, διὰ νὰ εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν ἡ ὑπερβολὴ τῆς δυνάμεως ἐτούτης, καὶ ὄχι ἀπὸ λόγου μας·

8 Ἐχοντας νὰ θλιβώμεσθεν εἰς κάθε (πρᾶγμα) ἀλλὰ δὲν στενοχωρούμεσθεν· εἰμεσθεν εἰς ἀπορίαν, ἀλλὰ δὲν ἀπελπιζόμεσθεν·

9 Διωκόμεσθεν, ἀλλὰ δὲν

ἐγκαταλειπόμενοι· καταβαλλόμενοι, ἀλλ' οὐκ ἀπολλύμενοι·

10 Παντοτε την νέκρωσιν τῦ Κυρίυ Ιησῦ ἐν τῳ σώματι περιφέροντες, ἱνα και ἡ ζωὴ τῦ Ιησῦ ἐν τῳ σωματι ἡμων φανερωθῃ.

11 Αει γαρ ἡμεῖς οἱ ζῶντες, εἰς θάνατον παραδιδομεθα διὰ Ιησῦν, ἱνα και ἡ ζωη τῦ Ιησῦ φανερωθῃ ἐν τῃ θνητῃ σαρκὶ ἡμων.

12 Ωςε ὁ μεν θάνατ☧ ἐν ἡμῖν ἐνεργεῖται, ἡ δε ζωη ἐν ὑμῖν.

13 Ἐχοντες δε τὸ αὐτο Πνευμα τῆς πίστεως, κατὰ τὸ γεγραμμένον· Ἐπίστευσα, διὸ ἐλάλησα και ἡμεῖς πιστεύομεν, διὸ και λαλῦμεν·

14 Εἰδότες ὁτι ὁ ἐγείρας τον Κυριον Ιησῦν, και ἡμᾶς διὰ Ιησῦ ἐγερεῖ, και παραστησει συν ὑμῖν.

15 Τα γὰρ πάντα δι' ὑμᾶς, ἵνα ἡ χαρις πλεονασασα, διὰ τῶν πλειόνων και εὐχαριστίαν περισσεύσῃ εἰς τὴν δόξαν τοῦ Θεῦ.

16 Διὸ οὐκ ἐκκακῦμεν· ἀλλ' εἰ και ὁ ἔξω ἡμων ἄνθρωπος διαφθείρεται, ἀλλ' ὁ ἔσωθεν ἀνακαινοῦται ἡμέρα και ἡμέρα.

ἀπολειπόμεθα· ριχιόμεθα κατω, ἀλλὰ δὲν χαλώμεθα·

10 Πάντοτε φέρομεν εἰς το σωμά μας την νέκρωσιν τῦ Κυρίυ Ιησῦ, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωη τῦ Ιησῦ εἰς το σωμά μας.

11 Διατι πάντοτε ἡμεῖς ἐπὶ ζωμεν, παραδιδομεθα εἰς θανατον διὰ τὸν Ιησῦν, διὰ νὰ φανερωθῇ καὶ ἡ ζωὴ τῦ Ιησῦ εἰς τὸ θνητόν μας σωμά.

12 Εἰς τόσον ὁπὲ ὁ θάνατ☧ ἐνεργεῖται εἰς ἡμᾶς, αὐτὴ ἡ ζωὴ ἐνεργεῖται εἰς ἐσᾶς.

13 Καὶ ἐχοντας τὸ ἐχομεν το Πνευμα τῆς πιστεως, καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐπίστευσα, διὰ τῦτο ἐλάλησα· και ἡμεῖς πιστεύομεν, διὰ τῦτο και λαλοῦμεν·

14 Ἐχοντας νὰ ἐξεύρωμεν, ὁτι ἐκεῖν☧ ὁπὲ ἀνάστησε τὸν Κύριον Ιησῦν, θέλει ἀναστήσει καὶ ἡμᾶς διαμέσου τῦ Ιησῦ, καὶ θέλει μᾶς παραστήσει ὁμὲ μετ' ἐσᾶς.

15 Διατὶ ἐτῦτα ὅλα διὰ λόγυ σας εἶναι, διὰ νὰ πλεισσεύσῃ ἡ χαρις, ὁπὺ ἐπλεόνασι, μη την εὐχαρεστίαν, των πολλῶν εἰς την δοξαν τῦ Θεῦ.

16 Δια τῦτο δὲν ἀποκάμνομεν· ἀλλα ἐαν καὶ ὁ ἔξω ἄνθρωπός μας διαφθείρεται, ἀμη ὁ μέσα ξανακαινεργώνεται καθημέραν.

17 Το γαρ παραυτικα ελαφρον της θλιψεως ημων, καθ' υπερβολην εις υπερβολην αιωνιον βαρος δοξης κατεργαζεται ημιν·

18 Μη σκοπουντων ημων τα βλεπομενα, αλλα τα μη βλεπομενα· τα γαρ βλεπομενα, προσκαιρα· τα δε μη βλεπομενα, αιωνια.

17 Διατι η προσωρινη και ελαφρα θλιψις, μας ετοιμαζει αιωνιον βαρος πολλα περισσης δοξης·

18 Εχοντας να μην στοχαζωμεθα ημεις εκεινα οπου βλεπονται, αλλα εκεινα οπου δεν βλεπονται· διατι εκεινα οπου βλεπονται, ειναι προσκαιρα· αμη εκεινα οπου δεν βλεπονται, ειναι αιωνια.

Κεφ. ε'. 5.

Οιδαμεν γαρ, οτι, εαν η επιγειος ημων οικια του σκηνους καταλυθη, οικοδομην εκ Θεου εχομεν, οικιαν αχειροποιητον, αιωνιον εν τοις ουρανοις.

2 Και γαρ εν τουτω στεναζομεν, το οικητηριον ημων το εξ ουρανου επενδυσασθαι επιποθουντες.

3 Ειγε και ενδυσαμενοι, ου γυμνοι ευρεθησομεθα.

4 Και γαρ οι οντες εν τω σκηνει στεναζομεν βαρυνομενοι· εφ' ω ου θελομεν εκδυσασθαι, αλλ' επενδυσασθαι, ινα καταποθη το θνητον υπο της ζωης.

5 Ο δε κατεργασαμενος

Διατι ξερουμεν οτι, εαν το επιγειος μας σπιτι εκτης της καλυβας χαλασθη, εχομεν οικοδομην απο τον Θεον, σπιτι αχειροποιητον, αιωνιον εις τους ουρανους.

2 Διατι εις τουτην (την καλυβαν) στεναζομεν, και επιθυμουμεν να απαγωνιδυθουμεν το ουρανιον μας κατοικητηριον.

3 Ανισως και εχοντας να ενδυθουμεν, δεν θελομεν ευρεθη (πάλιν) γυμνοι.

4 Διοτι εμεις οπου ειμεσθεν εις τουτην την καλυβαν, στεναζομεν βαρυνομενοι· εις τοσον οπου να μην θελωμεν να εκδυθωμεν, αλλα να απαγωνιδυθωμεν αλλην, δια να καταπιωθη η θνητοτης απο την ζωην.

5 Και εκεινος οπου μας

ημᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, Θεός· ὁ καὶ δοὺς ἡμῖν τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος.

6 Θαρροῦντες οὖν πάντοτε, καὶ εἰδότες ὅτι ἐνδημοῦντες ἐν τῷ σώματι, ἐκδημοῦμεν ἀπὸ τοῦ Κυρίου.

7 (Διὰ πίστεως γὰρ περιπατοῦμεν, οὐ διὰ εἴδους·)

8 Θαρροῦμεν δέ, καὶ εὐδοκοῦμεν μᾶλλον ἐκδημῆσαι ἐκ τοῦ σώματος, καὶ ἐνδημῆσαι πρὸς τὸν Κύριον.

9 Διὸ καὶ φιλοτιμούμεθα, εἴτε ἐνδημοῦντες, εἴτε ἐκδημοῦντες, εὐάρεστοι αὐτῷ εἶναι.

10 Τοὺς γὰρ πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσηται ἕκαστος τὰ διὰ τοῦ σώματος, πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθὸν, εἴτε κακόν.

11 Εἰδότες οὖν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, ἀνθρώπους πείθομεν, Θεῷ δὲ πεφανερώμεθα· ἐλπίζω δὲ καὶ ἐν ταῖς συνειδήσεσιν ὑμῶν πεφανερῶσθαι.

12 Οὐ γὰρ πάλιν ἑαυτοὺς συνιστάνομεν ὑμῖν, ἀλλὰ ἀφορμὴν διδόντες ὑμῖν καυχήματος ὑπὲρ ἡμῶν· ἵνα ἔχητε πρὸς ἐκείνους τοὺς ἐν προσώπῳ καυχωμένους, καὶ οὐ καρδίᾳ.

13 Εἴτε γὰρ ἐξέστημεν, Θεῷ· εἴτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν.

14 Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς, κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον·

15 καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανε, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσι, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι.

16 Ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστὸν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν.

17 Ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθε, ἰδοὺ γέγονε καινά.

18 Τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς·

19 ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.

20 Ὑπὲρ Χριστοῦ οὖν πρεσβεύομεν, ὡς τοῦ Θεοῦ παρακαλοῦντος δι' ἡμῶν· δεόμεθα ὑπὲρ Χριστοῦ, καταλλάγητε τῷ Θεῷ.

21 Τὸν μὴ γνόντα ἁμαρτίαν ὑπὲρ ἡμῶν ἁμαρτίαν ἐποίησε, ἵνα ἡμεῖς γενώμεθα δικαιοσύνη Θεοῦ ἐν αὐτῷ.

ἵκαμεν εἰς αὐτὸ τοῦτο, εἶναι ὁ Θεός· ὅπου μᾶς ἔδωσε τὸν ἀρραβῶνα τοῦ Πνεύματος.

6 Ἐχοντες λοιπὸν πάντοτε θάρρος, καὶ ἐξεύροντες, ὅτι ὅσον χρόνον κατοικοῦμεν μέσα εἰς τὸ κορμὶ, ξενιτευόμεθα ἀπὸ τὸν Κύριον·

7 (Διατὶ περιπατοῦμεν μὲ πίστιν, καὶ ὄχι μὲ ὄψιν·)

8 Δια τοῦτο καὶ θαρροῦμεν, καὶ ἐπιθυμοῦμεν περισσότερον νὰ μισέψωμεν ἀπὸ τὸ κορμὶ, καὶ νὰ εὑρισκώμεσθε μὲ τὸν Κύριον.

9 Διὰ τοῦτο σπουδάζομεν, κἂν τι εὑρισκώμεθα, (εἰς τὸ κορμὶ,) κἂν τι μισεύομεν, (ἀπ' αὐτὸ,) νὰ εἴμεσθεν εὐάρεστοι εἰς τὸν Κύριον.

10 Διατὶ ἀναγκαῖον εἶναι νὰ φανερωθῶμεν ὅλοι ὁμπρόσα εἰς τὸ κριτήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ πάρῃ καθένας ἐκεῖνα ὁποῦ ἔπραξεν μὲ τὸ κορμὶ, κἂν τι καλὸν, κἂν τι κακόν.

11 Ἐξεύροντες λοιπὸν τὸν φόβον τοῦ Κυρίου, κατατείθομεν τοὺς ἀνθρώπους, (εἰς τὴν πίστιν,) καὶ ἐφανερωθήκαμεν εἰς τὸν Θεόν· καὶ ἐλπίζω νὰ ἐφανερωθήκαμεν καὶ εἰς ταῖς συνειδήσεις σας.

12 Διατὶ πάλιν δὲν συνιστοῦμεν τὸν λόγον μας εἰς ἐσᾶς, ἀλλὰ σᾶς δίδομεν ἀφορμὴν καυχήματος διὰ λόγου μας·

τὰς ἐν προσώπῳ καυχωμένους, καὶ μὴ καρδίᾳ.

13 Εἴτε γὰρ ἐξέστημεν, Θεῷ· εἴτε σωφρονοῦμεν, ὑμῖν.

14 Ἡ γὰρ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ συνέχει ἡμᾶς· κρίναντας τοῦτο, ὅτι εἷς ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἄρα οἱ πάντες ἀπέθανον· καὶ ὑπὲρ πάντων ἀπέθανεν, ἵνα οἱ ζῶντες μηκέτι ἑαυτοῖς ζῶσι, ἀλλὰ τῷ ὑπὲρ αὐτῶν ἀποθανόντι καὶ ἐγερθέντι.

16 Ὥστε ἡμεῖς ἀπὸ τοῦ νῦν οὐδένα οἴδαμεν κατὰ σάρκα· εἰ δὲ καὶ ἐγνώκαμεν κατὰ σάρκα Χριστόν, ἀλλὰ νῦν οὐκέτι γινώσκομεν.

17 Ὥστε εἴ τις ἐν Χριστῷ, καινὴ κτίσις· τὰ ἀρχαῖα παρῆλθεν, ἰδοὺ γέγονε καινὰ τὰ πάντα.

18 Τὰ δὲ πάντα ἐκ τοῦ Θεοῦ τοῦ καταλλάξαντος ἡμᾶς ἑαυτῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ δόντος ἡμῖν τὴν διακονίαν τῆς καταλλαγῆς·

19 Ὡς ὅτι Θεὸς ἦν ἐν Χριστῷ κόσμον καταλλάσσων ἑαυτῷ, μὴ λογιζόμενος αὐτοῖς τὰ παραπτώματα αὐτῶν, καὶ θέμενος ἐν ἡμῖν τὸν λόγον τῆς καταλλαγῆς.

ια ἔχητε (καυχήμα) εἰς ἐκείνους ὑπὲρ καυχῶνται εἰς πρόσωπον, καὶ οὐκ εἰς καρδίαν.

13 Διότι κἂν τε παραπαρμένοι εἴμεσθε, διὰ τὸν Θεόν εἴμεσθε· κἂν τε εἴμεσθε φρόνιμοι, διὰ τὴν ὠφέλειάν σας εἴμεσθε.

14 Διότι ἡ ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ μᾶς συσφίγγει· 15 ὑπὲρ ἐκρίναμεν τοῦτο, ὅτι ἐὰν εἷς ἀπέθανε διὰ ὅλους, λοιπὸν ὅλοι ἀπέθανον· καὶ δι' ὅλους ἀπέθανεν εἷς, διὰ νὰ μὴ ζῶσι πλέον εἰς τὸν λόγον τους ἐκεῖνοι ὑπὲρ ζῶσιν, ἀλλὰ εἰς ἐκεῖνον ὑπὲρ ἀπέθανε καὶ ἀνεγέρθη διὰ λόγου τους.

16 Εἰς τόσον ὑπὲρ ἡμεῖς ἀπὸ τώρα καὶ ὀμπρός, κανένα δὲν γνωρίζομεν κατὰ σάρκα· ἀγκαλὰ καὶ ἐγνωρίσαμεν τὸν Χριστὸν κατὰ σάρκα, ἀλλὰ τώρα πλέον δὲν τὸν γνωρίζομεν.

17 Εἰς τόσον ὑπὲρ ἐὰν εἶναι κανένας εἰς τὸν Χριστόν, εἶναι καινουργία κτίσις· τὰ παλαιὰ ἐπέρασαν, νὰ ὑπὲρ ἐγιναν ὅλα καινουργια.

18 Καὶ τὰ πάντα εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν ὑπὲρ μᾶς ἐφιλίωσε μὲ τὸν λόγον του, διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὑπὲρ μας ἔδωσε τὴν ὑπηρεσίαν τῆς φιλιώσεως·

19 Ὅτι ὁ Θεὸς ἦτον ὑπὲρ ἐφιλίωσεν τὸν κόσμον μὲ τὸν λόγον του εἰς τὸν Χριστόν, μὴ

ραπτωματα αὐτων· και θε-
μενοι ἐν ἡμιν τον λογον της
καταλλαγης.

20 Ὑπερ Χριστου οὖν πρεσ-
βευομεν, ὡς του Θεου παρα-
καλουντος δι' ἡμων· δεομεθα
ὑπερ Χριστου, καταλλαγητι
τω Θεω.

21 Τον γαρ μη γνοντα
ἁμαρτιαν, ὑπερ ἡμων ἁμαρ-
τιαν ἐποιησεν, ἱνα ἡμεις γι-
νωμεθα δικαιοσυνη Θεου ἐν
αὐτω.

λογαριάζωντας τα σφαλματα
τους· και ἐβαλλεν εἰς ἡμας
τον λογον της φιλιώσεως.

20 Λοιπον ημεις δι' αὐτο
τον Χριστον πρεσβεύομεν, ὁσα
ὑπο παρακαλη αὐτος ὁ Θεος
διὰ μέσου μας· διὰ τουτο
σας παρακαλουμεν διὰ ὁνομα
Χριστου, φιλιωθητε με τον
Θεόν.

21 Διατι ὁ Θεὸς ἐποίησεν ὁνο
δεν ἐγνωρισεν ἁμαρτίαν, τον
ἔκαμεν ἁμαρτίαν διὰ λόγου
μας, διὰ να γενωμεν ἐμεις δι-
καιοσυνη του Θεου εἰς αὐτον.

Κεφ. ϛ'. 6.

Συνεργουντες δὲ και παρα-
καλουμεν μη εἰς κενον την
χάριν τοῦ Θεοῦ δεξασθαι
ὑμας.

2 Λέγει γάρ· Καιρῳ δεκτῳ ἐπηκουσά σου, και ἐν ἡμέρᾳ
σωτηρίας ἐβοηθησά σοι· ἰδου
νῦν καιρος εὐπροσδεκτος, ἰδου
νῦν ἡμέρα σωτηρίας.

3 Μηδεμιαν ἐν μηδενι δι-
δόντες προσκοπην, ἱνα μη μω-
μηθη ἡ διακονία·

4 Ἀλλ' ἐν παντι συνιστω-
τες ἑαυτους ὡς Θεου διάκονοι· ἐν ὑπομονη πολλη, ἐν
θλιψεσιν, ἐν ἀναγκαις, ἐν
στενοχωριαις·

5 Ἐν πληγαις, ἐν φυλα-

Καὶ ἔχωντας να συνεργοῦ-
μεν μιτ αὐτους, παρακαλοῦμεν να μην δεχθητε
την χάριν τοῦ Θεου εὐκαιρα.

2 Διατί λέγει· Εἰς ἐπιτη-
δειον καιρον σε ἐπήκουσα, και
ἐν ἡμέρᾳ σωτηρίας σε ἐβοη-
θησα· να τῶρα εἶναι καιρὸς
ἐπιτήδειος ὑπο σας δέχεται
ὁ Θεὸς, να τῶρα εἶναι ἡμερα
σωτηρίας.

3 Εἰς οὐδὲ καιρια πραγμα
δίδομεν καιρια πρόσκομμα,
διὰ να μην ψεχθῆ ἡ διακονια·

4 Ἀλλα εἰς κάθε πραγμα
συνηθιομεν τοῦ λόγου μας, ὁσα
ὑπηρέται τοῦ Θεου· με πολλην
ὑπομονην, εἰς θλίψεις, εἰς
ἀνάγκας, εἰς στενοχωριας·

5 Εἰς πληγαῖς, εἰς φυλα-

καῖς, ἐν ἀκαταστασίαις, ἐν κόποις, ἐν ἀγρυπνίαις, ἐν νηστείαις·

6 Ἐν ἁγνότητι, ἐν γνώσει, ἐν μακροθυμίᾳ, ἐν χρηστότητι, ἐν πνεύματι ἁγίῳ, ἐν ἀγάπῃ ἀνυποκρίτῳ·

7 Ἐν λόγῳ ἀληθείας, ἐν δυνάμει Θεοῦ, διὰ τῶν ὅπλων τῆς δικαιοσύνης τῶν δεξιῶν καὶ ἀριστερῶν·

8 Διὰ δόξης καὶ ἀτιμίας, διὰ δυσφημίας καὶ εὐφημίας· ὡς πλάνοι, καὶ ἀληθεῖς·

9 Ὡς ἀγνοούμενοι, καὶ ἐπιγινωσκόμενοι· ὡς ἀποθνήσκοντες, καὶ ἰδοὺ ζῶμεν· ὡς παιδευόμενοι, καὶ μὴ θανατούμενοι·

10 Ὡς λυπούμενοι, ἀεὶ δὲ χαίροντες· ὡς πτωχοί, πολλοὺς δὲ πλουτίζοντες· ὡς μηδὲν ἔχοντες, καὶ πάντα κατέχοντες.

11 Τὸ στόμα ἡμῶν ἀνέῳγε πρὸς ὑμᾶς, Κορίνθιοι, ἡ καρδία ἡμῶν πεπλάτυνται.

12 Οὐ στενοχωρεῖσθε ἐν ἡμῖν· στενοχωρεῖσθε δὲ ἐν τοῖς σπλάγχνοις ὑμῶν.

13 Τὴν δὲ αὐτὴν ἀντιμισθίαν, ὡς τέκνοις λέγω· Πλατύνθητε καὶ ὑμεῖς.

14 Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις· Τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ; Τίς

καῖς, εἰς ἀκαταστασίαις, εἰς κόποις, εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς νηστείαις·

6 Εἰς καθαρότητα, εἰς γνῶσιν, εἰς μακροθυμίαν, εἰς καλωσύνην, εἰς πνεῦμα ἅγιον, εἰς ἀγαπὴν ἀνυπόκριτον·

7 Εἰς τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ, μὲ τὰ ἅρματα τῆς δικαιοσύνης τὰ δεξιὰ καὶ ἀριστερά·

8 Ἀνάμεσα δόξης καὶ ἀτιμίας, ἀνάμεσα κακῆς καὶ καλῆς φήμης· ὡσὰν πλάνοι, καὶ (ὅμως) ἀληθινοί·

9 Ὡσὰν ἀγνωρισοι, καὶ ὅμως γνωριζόμενοι· ὡσὰν νὰ ἀποθνήσκωμεν, καὶ νὰ ὑπᾶ ζῶμεν· ὡσὰν νὰ παιδευώμεσθε, ἀμὴ δὲν θανατωνόμεσθε·

10 Ὡσὰν τὰ λυπημένοι καὶ παντα χαιρόμεσθεν· ὡσὰν πτωχοὶ, καὶ πολλὰς πλουτίζομεν· ὡσὰν νὰ μὴν ἔχωμεν τίποτες, καὶ τὰ τὰ ἔχωμεν ὅλα.

11 Ὦ Κορινθιοι, τὸ στόμα μας ἀνοίχθη εἰς ἐσᾶς· ἡ καρδία μας ἐπλατύνθη.

12 Δὲν στενοχωρᾶσθε εἰς ἐμᾶς· ἀλλὰ στενοχωρᾶσθε εἰς τὰ σπλάγχνα σας.

13 Τὴν ὁμοίαν ἀνταμοιβὴν ὡσὰν παιδία μὲ σᾶς λέγω· Πλατυνθῆτε καὶ ἐσεῖς.

14 Καὶ μὴν ζεβγίζνγαρνεισθε μὲ ἄνα ζυγὸν μὲ ἀπίστους· Διατὶ ποῖαν μετοχὴ

δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος;

15 Τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ; Ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου;

16 Τίς δὲ συγκατάθεσις ναῷ Θεοῦ μετὰ εἰδώλων; ὑμεῖς γὰρ ναὸς Θεοῦ ἐστε ζωντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς, καὶ ἐμπεριπατήσω· καὶ ἔσομαι αὐτῶν Θεός, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι λαός.

17 Διὸ ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν, καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κυρίος· καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε· κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς·

18 Καὶ ἔσομαι ὑμῶν εἰς πατέρα, καὶ ὑμεῖς ἔσεσθέ μοι εἰς υἱοὺς καὶ θυγατέρας, λέγει Κυρίος παντοκράτωρ.

ἔχει ἡ δικαιοσύνη καὶ ἡ ἀνομία; Καὶ ποίαν ἔσχεν ἔχει τὸ φῶς μὲ τὸ σκοτάδι;

15 Καὶ ποίαν συμφωνίαν ἔχει ὁ Χριστὸς μὲ τὸν Βελίαλ; Ἢ τί μερτικὸν ἔχει ὁ πιστὸς μὲ τὸν ἄπιστον;

16 Καὶ ποῖον χερίσιμον ἔχει ὁ ναὸς τοῦ Θεοῦ μὲ τὰ εἰδώλα; διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ναὸς τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντος· καθὼς εἶπεν ὁ Θεός· Ὅτι θέλω κατοικήσει μέσα εἰς αὐτοὺς, καὶ θέλω περιπατήσει μέσα εἰς αὐτούς· καὶ θέλω εἶσθαι Θεός της, καὶ αὐτοὶ θέλουσι εἶσθαι λαός μου.

17 Διὰ τοῦτο εἶγατε ἀπὸ τὴν μέσην τους, καὶ χωρίσετε, λέγει Κύριος· καὶ ἀκάθαρτον μὴν ἀγγίζετε· καὶ ἐγὼ θέλω σας δεχθῆ·

18 Καὶ θέλω εἶσθαι πατέρα σας, καὶ ἐσεῖς θέλετε εἶσθαι υἱοὶ καὶ θυγατέρες, λέγει Κύριος παντοκράτωρ.

Κεφ. ζ. 7.

Τ Ἀγαπητοὶ, ἔχοντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀγαπητοὶ, καθαρίσωμεν ἑαυτοὺς ἀπὸ παντὸς μολυσμοῦ σαρκὸς καὶ πνεύματος, ἐπιτελοῦντες ἁγιωσύνην ἐν φόβῳ Θεοῦ.

2 Χωρήσατε ἡμᾶς· οὐδένα ἠδικήσαμεν, οὐδένα ἐφθείραμεν, οὐδένα ἐπλεονεκτήσαμεν.

Λοιποὶ, ἀγαπητοὶ, ἐπειδὴ τὰ ταξίματα, ἂς καθαρίσωμεν τοῦ λαγυ μας ἀπὸ κάθε λογῆς μολισμὸν τῆς σάρκας καὶ τοῦ πνεύματος, τελειώνοντες ἁγιωσύνην μὲ τὸν φόβον τοῦ Θεοῦ.

2 Διχθῆτε μας· κανένα δὲν ἀδικήσαμεν, κανένα δὲν ἐφθείραμεν, κανένα δὲν ἐπλεονεκτήσαμεν.

3 Οὐ πρὸς κατάκρισιν λέγω· προείρηκα γὰρ ὅτι ἐν ταῖς καρδίαις ἡμῶν ἐστὲ εἰς τὸ συναποθανεῖν καὶ συζῆν.

4 Πολλή μοι παρρησία πρὸς ὑμᾶς, πολλή μοι καύχησις ὑπὲρ ὑμῶν· πεπλήρωμαι τῇ παρακλήσει, ὑπερπερισσεύομαι τῇ χαρᾷ ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει ἡμῶν.

5 Καὶ γὰρ ἐλθόντων ἡμῶν εἰς Μακεδονίαν, οὐδεμίαν ἔσχηκεν ἄνεσιν ἡ σὰρξ ἡμῶν, ἀλλ' ἐν παντὶ θλιβόμενοι· ἔξωθεν μάχαι, ἔσωθεν φόβοι.

6 Ἀλλ' ὁ παρακαλῶν τοὺς ταπεινοὺς, παρεκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς, ἐν τῇ παρουσίᾳ Τίτου.

7 Οὐ μόνον δὲ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῇ παρακλήσει ᾗ παρεκλήθη ἐφ' ὑμῖν, ἀναγγέλλων ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἐπιπόθησιν, τὸν ὑμῶν ὀδυρμὸν, τὸν ὑμῶν ζῆλον ὑπὲρ ἐμοῦ· ὥστε με μᾶλλον χαρῆναι.

8 Ὅτι εἰ καὶ ἐλύπησα ὑμᾶς ἐν τῇ ἐπιστολῇ, οὐ μεταμέλομαι, εἰ καὶ μετεμελόμην· βλέπω γὰρ ὅτι ἡ ἐπιστολὴ ἐκείνη, εἰ καὶ πρὸς ὥραν, ἐλύπησε ὑμᾶς·

3 Οὐ τὸ λέγω διὰ κατάκρισίν σας· διατὶ προεῖπα, ὅτι εἰς τὰς καρδίας μας εἶσθε, εἰς τὸ νὰ συναποθάνωμεν καὶ νὰ συζήσωμεν.

4 Πολλὴν παρρησίαν ἔχω εἰς ἐσᾶς, πολλὴν καύχησιν ἔχω διὰ λόγου σας· γεμάτος παρηγορίαν, εἰς ὅλας ταῖς θλίψαις μας ἡ χαρά μου περισσεύει παραπάνω.

5 Διατὶ ὅταν ἐπήγαμεν εἰς τὴν Μακεδονίαν, καμίαν ἀνάπαυσιν δὲν εἶχε τὸ κορμί μας, ἀλλὰ εἰς κάθε πρᾶγμα ἐθλιβόμεσθαν· ἀπὸ ἔξω μάχαις, ἀπὸ μέσα φόβοι.

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς ὁπού παρηγορᾷ τοὺς ταπεινούς, ἐκεῖνος μᾶς ἐπαρηγόρησεν με τὸν ἐρχομὸν τοῦ Τίτου.

7 Καὶ ὄχι μόνον διὰ τὸν ἐρχομόν του, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν παρηγορίαν ὁπού ἐπαρηγορήθη εἰς ἐσᾶς, λέγοντας μας τὸν πολὺν σας πόθον, τὰ κλαυματά σας, τὴν ζηλίαν ὁπού ἔχετε διὰ λόγου μου· εἰς τόσον ὁπού ἐγὼ (ἀκουστὰς τα) ἐχάρηκα περισσότερον.

8 Ὅτι ἀγκαλὰ καὶ νὰ σᾶς ἐλύπησα εἰς τὴν ἐπιστολὴν, δὲν μετανοιώνω, ἀγκαλὰ καὶ ἐμετάνοιωνα (πρωτύτερα·) διατὶ βλέπω ὅτι ἐκείνη ἡ ἐπιστολὴ, ἀγκαλὰ καὶ διὰ τὴν ὥραν, σᾶς ἐλύπησε·

9 Νῦν χαίρω, οὐχ ὅτι ἐλυπήθητε, ἀλλ᾽ ὅτι ἐλυπήθητε εἰς μετάνοιαν· ἐλυπήθητε γὰρ κατὰ Θεόν, ἵνα ἐν μηδενὶ ζημιωθῆτε ἐξ ἡμῶν.

10 Ἡ γὰρ κατὰ Θεὸν λύπη μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν ἀμεταμέλητον κατεργάζεται· ἡ δὲ τοῦ κόσμου λύπη θάνατον κατεργάζεται.

11 Ἰδοὺ γὰρ αὐτὸ τοῦτο τὸ κατὰ Θεὸν λυπηθῆναι ὑμᾶς, πόσην κατειργάσατο ὑμῖν σπουδήν; ἀλλὰ ἀπολογίαν, ἀλλὰ ἀγανάκτησιν, ἀλλὰ φόβον, ἀλλὰ ἐπιπόθησιν, ἀλλὰ ζῆλον, ἀλλ᾽ ἐκδίκησιν; Ἐν παντὶ συνεστήσατε ἑαυτοὺς ἁγνοὺς εἶναι ἐν τῷ πράγματι.

12 Ἄρα εἰ καὶ ἔγραψα ὑμῖν, οὐχ ἕνεκεν τοῦ ἀδικήσαντος, οὐδὲ ἕνεκεν τοῦ ἀδικηθέντος· ἀλλὰ ἕνεκεν τοῦ φανερωθῆναι τὴν σπουδὴν ὑμῶν τὴν ὑπὲρ ὑμῶν πρὸς ὑμᾶς ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

13 Διὰ τοῦτο παρακεκλήμεθα· ἐπὶ τῇ παρακλήσει ὑμῶν περισσοτέρως δὲ μᾶλλον ἐχάρημεν ἐπὶ τῇ χαρᾷ Τίτου, ὅτι ἀναπέπαυται τὸ πνεῦμα αὐτοῦ ἀπὸ πάντων ὑμῶν·

14 Ὅτι εἴ τι αὐτῷ ὑπὲρ ὑμῶν κεκαύχημαι, οὐ κατη-

9 Τώρα χαίρομαι, οχι ὅτι ἐλυπηθήκατε, ἀλλ᾽ ὅτι ἐλυπηθήκατε εἰς μετάνοιαν· διατί ἐλυπηθήκατε κατὰ Θεόν, διὰ νὰ μὴν ζημιωθῆτε ἀπὸ λόγου μας εἰς κανένα πρᾶγμα.

10 Διατί ἡ κατὰ Θεὸν λύπη κάμνει μετάνοιαν εἰς σωτηρίαν, ὁποῦ κανεὶς δὲν μετανοιώνει· ἀμὰ ἡ λύπη τοῦ κόσμου κάμνει θάνατον.

11 Διατί νὰ αὐτὸ τοῦτο, τὸ νὰ λυπηθῆτε ἐσεῖς κατὰ Θεόν, πόση σπουδὴ ἔκαμε εἰς ἐσας, καὶ ἀπολογίαν, καὶ ὀργὴν ἐναντίον τοῦ κακοῦ, καὶ φόβον, καὶ ἀγάπην, καὶ ζῆλον, καὶ ἐκδίκησιν; Ὅλως ὅλα ἀπεδείξατε τοῦ λογου σας πως εἴσθε καθαροὶ εἰς (τοῦτο) τὸ πρᾶγμα.

12 Λοιπὸν ἀγκαλὰ καὶ σας ἔγραψα, δὲν σας ἔγραψα διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδίκησε, οὐδὲ διὰ ἐκεῖνον ὁποῦ ἀδικήθη· ἀλλὰ διὰ νὰ φανερωθῇ ἡ σπουδή μας εἰς ἐσας, τὴν ὁποίαν (ἐχομεν) διὰ λόγου σας ἐνωπιὸν τοῦ Θεοῦ.

13 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορήθηκαμεν εἰς τὴν παρηγορίαν σας· καὶ περισσότερα ἐχαρήκαμεν εἰς τὴν χαρὰν τοῦ Τίτου, ὅτι ἀναπαύθη τὸ πνεῦμά του ἀπὸ ὅλους σας·

14 Ὅτι ἂν ἐκαυχήθηκα τίποτες εἰς αὐτὸν διὰ λόγου

σχισθη· ἀλλ' ὡς πάντα ἐν ἀληθείᾳ ἐλαλήσαμεν ὑμῖν, οὕτω καὶ ἡ καύχησις ἡμῶν ἡ ἐπὶ Τίτου, ἀλήθεια ἐγενήθη.

15 Καὶ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ περισσοτέρως εἰς ὑμᾶς ἐστιν, ἀναμιμνησκομένου τὴν πάντων ὑμῶν ὑπακοὴν· ὡς μετὰ φόβου καὶ τρόμου ἐδέξασθε αὐτόν.

16 Χαίρω οὖν ὅτι ἐν παντὶ θαῤῥῶ ἐν ὑμῖν.

σας, δι' ἐντροπιασθῆναι· ἀλλὰ καθὼς πᾶσι ἐλαλήσαμεν ὑμῖν ἀλήθειαν, ἔτζι καὶ ἡ καύχησίς μας ὅπου ἤτον εἰς τὸν Τίτον, ἔγινεν ἀλήθεια·

15 Καὶ ἡ εὐσπλαγχνία του εἶναι περισσότερη εἰς ἐσᾶς, ἀναθυμούντας τὴν ὑπακοὴν ὅλων σας, πῶς τὸν ἐδεχθῆκετε μὲ φόβον καὶ τρόμον.

16 Χαίρομαι λοιπὸν, ὅτι εἰς κάθε πρᾶγμα ἔχω θάῤῥος εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. η'. 8.

1 Γνωρίζομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοὶ, τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ τὴν δεδομένην ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας·

2 Ὅτι ἐν πολλῇ δοκιμῇ θλίψεως ἡ περισσεία τῆς χαρᾶς αὐτῶν, καὶ ἡ κατὰ βάθους πτωχεία αὐτῶν ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητος αὐτῶν·

3 Ὅτι κατὰ δύναμιν (μαρτυρῶ) καὶ ὑπὲρ δύναμιν αὐθαίρετοι·

4 Μετὰ πολλῆς παρακλήσεως δεόμενοι ἡμῶν, τὴν χάριν καὶ τὴν κοινωνίαν τῆς διακονίας τῆς εἰς τοὺς ἁγίους, δέξασθαι ἡμᾶς.

5 Καὶ οὐ καθὼς ἠλπίσα-

ΚΑΙ δηλοποιῶ σας, ἀδελφοὶ, τὴν χαρὶν τοῦ Θεοῦ ὁπὲ ἐδόθη εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Μακεδονίας·

2 Ὅτι μὲ πολλὴν δοκιμὴν τῆς θλίψεως ἡ περισσή της χαρὰ, καὶ ἡ βαθεῖα της πτωχεία ἐπερίσσευσεν εἰς τὸν πλοῦτον τῆς ἁπλότητός της·

3 Ὅτι ἐκεῖνοι κατὰ τὴν δυναμήν της (καὶ ἐγὼ το μαρτυρῶ) καὶ παραπάνω ἀπὸ τὴν δυναμιν της ἔγιναν αὐτοπροαίρετοι εἰς τοῦτο τὸ ἔργον·

4 Παρακαλοῦντες μας μὲ πολλὴν παράκλεσιν, νὰ δεχθοῦμεν ἐμεῖς τὴν χάριν καὶ τὴν μετάδοσιν τῆς διακονίας ὁπὸ γενῆται ἀπ' ἐκείνες εἰς τοὺς ἁγίους.

5 Καὶ δὲν ἐκαμαν (μο-

μιν· ἀλλ' ἑαυτὸς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ ἡμῖν, διὰ θελήματος Θεοῦ·

6 Εἰς τὸ παρακαλέσαι ἡμᾶς Τίτον, ἵνα καθὼς προενήρξατο, οὕτω καὶ ἐπιτελέσῃ εἰς ὑμᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην·

7 Ἀλλ' ὥσπερ ἐν παντὶ περισσεύετε, πίστει, καὶ λόγῳ, καὶ γνώσει, καὶ πάσῃ σπουδῇ, καὶ τῇ ἐξ ὑμῶν ἐν ἡμῖν ἀγάπῃ, ἵνα καὶ ἐν ταύτῃ τῇ χάριτι περισσεύητε.

8 Οὐ κατ' ἐπιταγὴν λέγω, ἀλλὰ διὰ τῆς ἑτέρων σπουδῆς, καὶ τὸ τῆς ὑμετέρας ἀγάπης γνήσιον δοκιμάζων.

9 Γινώσκετε γὰρ τὴν χάριν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι δι' ὑμᾶς ἐπτώχευσε πλούσιος ὤν, ἵνα ὑμεῖς τῇ ἐκείνου πτωχείᾳ πλουτήσητε.

10 Καὶ γνώμην ἐν τούτῳ δίδωμι· τοῦτο γὰρ ὑμῖν συμφέρει, οἵτινες οὐ μόνον τὸ ποιῆσαι, ἀλλὰ καὶ τὸ θέλειν προενήρξασθε ἀπὸ πέρυσι.

11 Νυνὶ δὲ καὶ τὸ ποιῆσαι ἐπιτελέσατε· ὅπως καθάπερ ἡ προθυμία τοῦ θέλειν, οὕτω καὶ ἐκ τοῦ ἔχειν) καθὼς ἠλπίσαμεν· ἀλλὰ ἑαυτοὺς ἔδωκαν πρῶτον τῷ Κυρίῳ καὶ εἰς ἡμᾶς διὰ θελήματος Θεοῦ·

6 Εἰς τόσον ὥστε παρακαλέσαμεν ἡμεῖς τὸν Τίτον, καθὼς ἄρχισε προτίτερα, ἵνα καὶ τελειώσῃ εἰς ἐσᾶς καὶ τὴν χάριν ταύτην·

7 Ἀλλὰ καθὼς εἰς παν πρᾶγμα περισσεύετε εἰς τὴν πίστιν, καὶ εἰς τὸν λόγον, καὶ εἰς τὴν γνῶσιν, καὶ εἰς πᾶσαν σπουδήν, καὶ εἰς τὴν ἀγάπην σας ποὺ εἶναι ἀπὸ ἐσᾶς εἰς τὸν λόγον μας (ἴδε) νὰ περισσεύσετε καὶ εἰς τοῦτην τὴν χάριν.

8 Ἐγὼ δὲν λέγω ἐτοῦτο προστάττοντας, ἀλλὰ διὰ τὴν σπουδὴν τῶν ἄλλων, δοκιμάζοντας ἀκόμι τὸ γνήσιον τῆς ἀγάπης σας.

9 Διατὶ γνωρίζετε τὴν χάριν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι ὢντας πλούσιος, διὰ λόγου σας ἐπτωχεύσεν· διὰ νὰ πλουτήσετε ἐσεῖς μὲ τὴν πτωχείαν ἐκείνου.

10 Καὶ συμβουλεύω σας εἰς ἐτοῦτο· διατὶ τοῦτο εἶναι ὠφέλιμον εἰς ἐσᾶς, οἱ ὁποῖοι ἀπὸ πέρυσι ἐπροαρχίσετε ὄχι μόνον τὸ νὰ κάμετε, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ θέλησετε.

11 Καὶ τωρα ἐτελειώσετε καὶ τὸ νὰ κάμετε (τὸ πρᾶγμα) διὰ νὰ εἶναι καὶ ἡ τελείωσις τοῦ

και το ἰσωτιλίσαι ἐκ τοῦ ἔχειν.

12 Εἰ γὰρ ἡ προθυμία πρόκειται, καθὸ ἐὰν ἔχῃ τις, εὐπρόσδεκτος, οὐ καθὸ οὐκ ἔχει.

13 Οὐ γὰρ ἵνα ἄλλοις ἄνεσις, ὑμῖν δὲ θλῖψις· ἀλλ' ἐξ ἰσότητος, ἐν τῷ νῦν καιρῷ τὸ ὑμῶν περίσσευμα εἰς τὸ ἐκείνων ὑστέρημα·

14 ἵνα καὶ τὸ ἐκείνων περίσσευμα γένηται εἰς τὸ ὑμῶν ὑστέρημα, ὅπως γένηται ἰσότης·

15 καθὼς γέγραπται· Ὁ τὸ πολύ, οὐκ ἐπλεόνασε· καὶ ὁ τὸ ὀλίγον, οὐκ ἠλαττόνησε.

16 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ τῷ δόντι τὴν αὐτὴν σπουδὴν ὑπὲρ ὑμῶν ἐν τῇ καρδίᾳ Τίτου·

17 ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν ἐδέξατο· σπουδαιότερος δὲ ὑπάρχων, αὐθαίρετος ἐξῆλθε πρὸς ὑμᾶς.

18 Συνεπέμψαμεν δὲ μετ'

ἔργῳ κατὰ δύναμιν ὅπως ἔχητε, καθὼς ἤρξασθε ἡ προθυμία τῆς θελήσεως.

12 Διατὶ ἐὰν εἶναι ἡ προθυμία, κάθε ἕνας εἶναι εὐπρόσδεκτος (δίδωντας) ἀπ' ἐκεῖνο ὁποῦ ἔχει ὅσον δύνεται, καὶ ὄχι καθόσον δὲν ἔχει.

13 Διατὶ (ἐτὲτα λέγω) ὄχι διὰ νὰ εἶναι ἄνεσις εἰς ἄλλους, καὶ εἰς ἐσᾶς θλῖψις· ἀλλὰ νὰ εἶναι ἰσότης, εἰς τοῦτον τὸν καιρὸν τὸ περίσσευμα τὸ ἰδικόν σας ἂς ἀναπληροῖ τὸ ἐλλιπὲς ἐκεινων·

14 Καὶ τὸ περίσσευμα ἐκεινων ἂς ἀναπληρώσῃ τὸ λείψιμον τὸ ἰδικόν σας, διὰ νὰ γένῃ ἰσότης·

15 Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐκεῖνος ὁποῦ (ἐμάζωξε) τὸ πολύ, δὲν ἐπῆρε τίποτες περισσότερον (ἀπὸ τὸ μέτρον·) καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐμάζωξε τὸ ὀλίγον, δὲν ἐπῆρεν ὀλιγώτερον (ἀπὸ τὸ μέτρον ὁποὺ ἐχρειάζουνταν.)

16 Καὶ χάρις τῷ Θεῷ ὁποῦ βάλει τὴν αὐτὴν σπουδὴν διὰ λογου σας εἰς τὴν καρδίαν τοῦ Τίτου·

17 Ὅτι τὴν μὲν παράκλησιν τὴν ἐδέχθη· καὶ ὢντας πρόθυμος, μὲ τὸ ἰδιόν του θέλημα ἐβγῆκε καὶ ἦλθεν εἰς ἐσᾶς.

18 Καὶ ἐπέμψαμεν ὁμοῦ

αὐτοῦ τὸν ἀδελφὸν, ὃν ὁ ἐπαινῶ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διὰ πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν·

19 (Οὐ μόνον δὲ, ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ὑπὸ τῶν ἐκκλησιῶν συνέκδημος ἡμῶν, σὺν τῇ χάριτι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν πρὸς τὴν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου δόξαν καὶ προθυμίαν ἡμῶν·)

20 Στελλόμενοι τοῦτο, μή τις ἡμᾶς μωμήσηται ἐν τῇ ἁδρότητι ταύτῃ τῇ διακονουμένῃ ὑφ' ἡμῶν·

21 Προνοούμενοι καλὰ οὐ μόνον ἐνώπιον Κυρίου, ἀλλὰ καὶ ἐνώπιον ἀνθρώπων.

22 Συνεπέμψαμεν δὲ αὐτοῖς τὸν ἀδελφὸν ἡμῶν, ὃν ἐδοκιμάσαμεν ἐν πολλοῖς πολλάκις σπουδαῖον ὄντα, νυνὶ δὲ πολὺ σπουδαιότερον, πεποιθήσει πολλῇ τῇ εἰς ὑμᾶς.

23 Εἴτε ὑπὲρ Τίτου, κοινωνὸς ἐμὸς καὶ εἰς ὑμᾶς συνεργός· εἴτε ἀδελφοὶ ἡμῶν, ἀπόστολοι ἐκκλησιῶν, δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν οὖν ἔνδειξιν τῆς

μετ' αὐτὸν τὸν ἀδελφὸν, τὸν ὁποῖον ὁ ἐπαινῶ ἐν τῷ εὐαγγελίῳ διαμένει ὅλαι αἱ ἐκκλησίαι·

19 (Καὶ ὄχι μόνον ἀλλὰ καὶ χειροτονηθεὶς ἀπὸ ταῖς ἐκκλησίαις νὰ περιέρχεται μετ' ἡμᾶς, μὲ τὴν χάριν ταύτην ὁποῦ διακονεῖται ἀπὸ λόγου μας εἰς τὴν δόξαν αὐτοῦ τοῦ Κυρίου, καὶ (νὰ ὑπηρετήσωμεν) εἰς τὴν προθυμίαν σας·)

20 Φύγοντες τοῦτο, μήπως καὶ κανένας μᾶς κατηγορήσῃ εἰς τοῦτην τὴν πλουσιοσύνην (τῆς ἐλεημοσύνης) ποῦ ὑπηρετᾶται ἀπὸ λόγου μας·

21 Φροντίζοντες ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι καλὰ, ὄχι μόνον ἐμπροσθεν εἰς τὸν Κύριον, ἀλλὰ καὶ ἐμπροσθεν εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

22 Καὶ ἐμεῖς μὲ αὐτοὺς ἐπέμψαμεν τὸν ἀδελφόν μας, τὸν ὁποῖον τὸν ἐδοκιμάσαμεν εἰς πολλαῖς φοραῖς εἰς πολλὰ πράγματα, καὶ [illegible] μὲ προθυμίαν, καὶ τώρα εἶναι πολλὰ σπουδαιότερος διὰ τὸ πολὺ [illegible] ὁποῦ ἔχει εἰς ἐμᾶς.

23 Καὶ διὰ τὸν Τίτον, εἶναι σύντροφός μου καὶ συμβοηθός μου εἰς ἐσᾶς· καὶ οἱ λοιποὶ μας ἀδελφοὶ εἶναι ἀπόστολοι τῶν ἐκκλησιῶν, καὶ δόξα Χριστοῦ.

24 Τὴν ἀπόδειξιν λοιπὸν

αγαπης υμων, και ημων καυχησεως ὑπερ ὑμων, ινα εν αυτοις ενδειξησθε εις προσωπον των εκκλησιων.

της αγαπης σας, και της καυχησεως μας δια λογου σας, ινα αυτοις δειξητε εμπροσθεν εις ταις εκκλησιαις.

Κεφ. 9'. 9.

ΠΕρι μεν γαρ της διακονιας της εις τους αγιους περισσον μοι εστι το γραφειν υμιν.

2 Οιδα γαρ την προθυμιαν υμων, ην υπερ υμων καυχωμαι Μακεδοσιν, ὁτι Αχαια παρεσκευασται απο περυσι· και ὁ εξ υμων ζηλος ηρεθισε τους πλειονας.

3 Επεμψα δε τους αδελφους, ἱνα μη το καυχημα ημων το υπερ υμων κενωθη εν τω μερει τουτω· ἱνα (καθως ελεγον) παρεσκευασμενοι ητε·

4 Μη πως εαν ελθωσι συν εμοι Μακεδονες, και ευρωσιν υμας απαρασκευους, καταισχυνθωμεν ημεις (ἱνα μη λεγωμεν ὑμεις) εν τη ὑποστασει ταυτη της καυχησεως.

5 Αναγκαιον ουν ηγησαμην παρακαλεσαι τους αδελφους, ἱνα προελθωσιν εις υμας, και προκαταρτισωσι την προεπηγγελμενην ευλογιαν ὑμων, ταυτην ετοιμην ειναι ουτως ως ευλογιαν, και μη ουτως πλεονεξιαν.

ΚΑΙ δια την διακονιαν ὁπερ γινεται δια τους αγιους, περισσον μοι εἱναι το να σας γραφω.

2 Διατι ξερω την προθυμιαν σας, την ὁποιαν καυχωμαι δια λογου σας εις τους Μακεδονας, ὁτι η Αχαια εἱναι ετοιμασμενη απο περυσι· και ὁ ἑδικος σας ζηλος παρακινησε πολλους.

3 Και ἑπεμψα (ειπατε) τους αδελφους, δια να μην εὑρεθη εις τουτο το μερος το καυχημα μας, ὁπου εἱναι δια λογου σας· δια να ἑισθε ετοιμασμενοι, καθως ελεγον·

4 Μηπως εαν ἑλθωσι ὁμου μαι ἑμας Μακεδονες, και σας ευρουν ανἑτοιμους, ενροπιασθωμεν ἑμεις (δια να μην ειπωμεν εσεις) εις τουτο το στηριγμα της καυχησεως.

5 Ανεγκαιον λοιπον ελογιασα να παρακαλεσω τους αδελφους, να ἑλθουν προτητερα εις εσας, και να προετοιμασουν τελειως την ευλογιαν σας ὁπου επροειπαμεν, να εἱναι ετοιμη ετζι ὡσαν ευλογια, και ἑχι ὡσαν πλεονεξια.

6 Τοῦτο δέ, ὁ σπείρων φειδομένως, φειδομένως καὶ θερίσει· καὶ ὁ σπείρων ἐπ' εὐλογίαις, ἐπ' εὐλογίαις καὶ θερίσει.

7 Ἕκαστος καθὼς προῄρηται τῇ καρδίᾳ· μὴ ἐκ λύπης, ἢ ἐξ ἀνάγκης· ἱλαρὸν γὰρ δότην ἀγαπᾷ ὁ Θεός.

8 Δυνατὸς δὲ ὁ Θεὸς πᾶσαν χάριν περισσεῦσαι εἰς ὑμᾶς· ἵνα ἐν παντὶ πάντοτε πᾶσαν αὐτάρκειαν ἔχοντες, περισσεύητε εἰς πᾶν ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς γέγραπται· Ἐσκόρπισεν, ἔδωκε τοῖς πένησιν· ἡ δικαιοσύνη αὐτοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Ὁ δὲ ἐπιχορηγῶν σπέρμα τῷ σπείροντι, καὶ ἄρτον εἰς βρῶσιν, χορηγήσαι, καὶ πληθύναι τὸν σπόρον ὑμῶν, καὶ αὐξήσαι τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης ὑμῶν·)

11 Ἐν παντὶ πλουτιζόμενοι εἰς πᾶσαν ἁπλότητα, ἥτις κατεργάζεται δι' ἡμῶν εὐχαριστίαν τῷ Θεῷ·

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς λειτουργίας ταύτης οὐ μόνον ἐστὶ προσαναπληροῦσα τὰ ὑστερήματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ·

6 Καὶ ἐξεύρετε τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει ἀφειδολογημένα, ἀφειδολογημένα καὶ θέλει θερίσει· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει πλούσια, θέλει θερίσει καὶ πλούσια.

7 Καθ' ἕνας καθὼς προαιρεῖται εἰς τὴν καρδίαν του (ἂς δίδῃ) ὄχι μὲ λύπην, ἢ γαπικῶς· διατὶ ὁ Θεὸς ἀγαπᾷ πρόθυμον δότην.

8 Καὶ ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς κάθε χάριν νὰ σᾶς περισσεύσῃ εἰς σᾶς· διὰ νὰ ἔχετε πάντοτε εἰς κάθε πρᾶγμα, καθὲ λογὴς αὐτάρκειαν, νὰ περισσεύητε εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν·

9 (Καθὼς εἶναι γεγραμμένον· Ἐσκόρπισεν, ἔδωκεν εἰς τοὺς πτωχούς· ἡ δικαιοσύνη του μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

10 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ προφθάνει σπέρμα εἰς τὸν σπείρει, καὶ ψωμὶ εἰς φαγητόν, ἂμποτε νὰ πρ[illegible] καὶ νὰ πληθύνῃ τὸ σπόρι σας, καὶ νὰ αὐξήσῃ τὰ γενήματα τῆς δικαιοσύνης σας·)

11 Εἰς κάθε πρᾶγμα νὰ πλουτῆτε εἰς κάθε λογὴς ἁπλότητα, ἡ ὁποία καμνει διὰ μέσου μας εὐχαριστίαν εἰς τὸν Θεόν·

12 Ὅτι ἡ διακονία τῆς ὑπηρεσίας ἐτούτης, οὐ μόνον ἀναπληροῖ τὰ χρείας τῶν

ματα τῶν ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα διὰ πολλῶν εὐχαριστιῶν τῷ Θεῷ,

13 (Διὰ τῆς δοκιμῆς τῆς διακονίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν ἐπὶ τῇ ὑποταγῇ τῆς ὁμολογίας ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἁπλότητι τῆς κοινωνίας εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς πάντας,)

14 Καὶ αὐτῶν δεήσει ὑπὲρ ὑμῶν, ἐπιποθούντων ὑμᾶς διὰ τὴν ὑπερβάλλουσαν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐφ

15 Χάρις δὲ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ ἀνεκδιηγήτῳ αὐτοῦ

ἁγίων, ἀλλὰ καὶ περισσεύουσα μὲ τὴν εὐχαριστίαν ἀπὸ πολλοὺς εἰς τὸν Θεόν,

13 (Διαμέσου τῆς δοκιμῆς τῆς ὑπηρεσίας ταύτης δοξάζοντες τὸν Θεὸν εἰς τὴν ὑποταγὴν τῆς ὁμολογίας σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, καὶ εἰς τὴν ἁπλότητα τῆς κοινωνίας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς αὐτοὺς καὶ εἰς ὅλους,)

14 Καὶ μὲ τὴν παρακάλεσιν αὐτῶν (ὁποῦ κάμνουν) διὰ λόγου σας, ἀγαπῶντές σας πολλὰ, διὰ τὴν ὑπερβολικὴν χάριν τοῦ Θεοῦ (ὁποῦ εἶναι) εἰς ἐσᾶς.

15 Καὶ δόξα νὰ ἔχῃ ὁ Θεὸς εἰς τὴν δωρεάν του τὴν ἀδιήγητον.

Κεφ. ι'. 10.

Αὐτὸς δὲ ἐγὼ Παῦλος παρακαλῶ ὑμᾶς διὰ τῆς πραότητος καὶ ἐπιεικείας τοῦ Χριστοῦ, ὃς κατὰ πρόσωπον μὲν ταπεινὸς ἐν ὑμῖν, ἀπὼν δὲ θαρρῶ εἰς ὑμᾶς.

2 Δέομαι δὲ τὸ μὴ παρὼν θαρρῆσαι τῇ πεποιθήσει ᾗ λογίζομαι τολμῆσαι ἐπί τινας τοὺς λογιζομένους ἡμᾶς ὡς κατὰ σάρκα περιπατοῦντας.

3 Ἐν σαρκὶ γὰρ περιπατοῦν-

Καὶ αὐτὸς ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς παρακαλῶ διὰ τὴν πραότητα καὶ καλωσύνην τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος ἐγὼ ὁποὺ εἶμαι ταπεινὸς εἰς ἐσᾶς, καὶ ὁποὺ ἀπὸ ἐκεῖ θάρρος εἰς ἐσᾶς.

2 Καὶ παρακαλῶ σας ἐτζὶ κάμετε, νὰ μὴν χρειασθῶ, ὅταν εἶμαι παρὼν, τὸ θάρρος ὁποὺ ἐγὼ λογιάζω νὰ ἔχω εἰς κάποιους, ὁποὺ μᾶς λογαριάζουν πὼς περιπατοῦμεν κατὰ σάρκα.

3 Διατὶ (ἂν καὶ) καὶ περι-

τες, οὐ κατὰ σάρκα στρατευόμεθα·

4 (Τὰ γὰρ ὅπλα τῆς στρατείας ἡμῶν οὐ σαρκικά, ἀλλὰ δυνατὰ τῷ Θεῷ πρὸς καθαίρεσιν ὀχυρωμάτων·)

5 Λογισμοὺς καθαιροῦντες, καὶ πᾶν ὕψωμα ἐπαιρόμενον κατὰ τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες πᾶν νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ·

6 Καὶ ἐν ἑτοίμῳ ἔχοντες ἐκδικῆσαι πᾶσαν παρακοήν, ὅταν πληρωθῇ ὑμῶν ἡ ὑπακοή.

7 Τὰ κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Εἴ τις πέποιθεν ἑαυτῷ Χριστοῦ εἶναι, τοῦτο λογιζέσθω πάλιν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅτι καθὼς αὐτὸς Χριστοῦ, οὕτω καὶ ἡμεῖς Χριστοῦ.

8 Ἐάν τε γὰρ καὶ περισσότερόν τι καυχήσωμαι περὶ τῆς ἐξουσίας ἡμῶν, ἧς ἔδωκεν ὁ Κύριος ἡμῶν εἰς οἰκοδομήν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν ὑμῶν, οὐκ αἰσχυνθήσομαι·

9 Ἵνα μὴ δόξω ὡς ἂν ἐκφοβεῖν ὑμᾶς διὰ τῶν ἐπιστολῶν.

10 Ὅτι αἱ μὲν ἐπιστολαί, φησὶ, βαρεῖαι καὶ ἰσχυραί· ἡ

ριπατοῦμεν εἰς σάρκα, οὐ στρατευόμεθα κατὰ σάρκα·

4 (Διότι τὰ ὅπλα τῆς στρατείας μας δὲν εἶναι σαρκικά, ἀλλὰ εἶναι δυνατὰ μὲ τὸν Θεόν, εἰς χαλασμὸν τῶν κάστρων·)

5 Χαλοῦντες τοὺς λογισμούς, καὶ κάθε λογῆς ὕψωμα ὁποῦ ὑψώνεται ἐναντίον τῆς γνώσεως τοῦ Θεοῦ, καὶ αἰχμαλωτίζοντες ὡσὰν δοῦλον κάθε νόημα εἰς τὴν ὑπακοὴν τοῦ Χριστοῦ·

6 Καὶ εἰμεσθεν ἑτοιμοι νὰ ξικδικήσωμεν κάθε λογῆς παρακοήν, ὅταν τελειωθῇ ἡ ὑπακοή σας.

7 Τὰ (φαινόμενα) κατὰ πρόσωπον βλέπετε; Ἐὰν κανένας πέποιθεν εἰς τὸν ἑαυτόν του, νὰ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἂς λογαριάζῃ τοῦτο πάλιν ἀπὸ λόγου του, ὅτι καθὼς αὐτὸς εἶναι τοῦ Χριστοῦ, τοσοῦτον καὶ ἐμεῖς εἴμεσθεν τοῦ Χριστοῦ.

8 Διατί ἐὰν καὶ καυχηθῶ τίποτες περισσότερον διὰ τὴν ἐξουσίαν μας, τὴν ὁποίαν μᾶς ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομήν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμόν σας, δὲν θέλω ἐντραπῆ·

9 Διὰ νὰ μὴν φανῶ σὰν νὰ σᾶς καταφοβίζω μὲ τὰς ἐπιστολάς.

10 Ὅτι λέγει κανένας διὰ λόγου μου, αἱ ἐπιστολαὶς μου εἶ-

ει παρουσία του σωματος ασθενης, και ο λογος εξουθενημενος.

11 Τουτο λογιζεσθω ο τοιουτος, οτι οιοι εσμεν τω λογω δι' επιστολων αποντες, τοιουτοι και παροντες τω εργω.

12 Ου γαρ τολμωμεν εγκριναι η συγκριναι εαυτους τισι των εαυτους συνιστανοντων· αλλα αυτοι εν εαυτοις εαυτους μετρουντες, και συγκρινοντες εαυτους εαυτοις ου συνιασιν.

13 Ημεις δε ουχι εις τα αμετρα καυχησομεθα, αλλα κατα το μετρον του κανονος ου εμερισεν ημιν ο Θεος μετρου, εφικεσθαι αχρι και υμων.

14 Ου γαρ ως μη εφικνουμενοι εις υμας, υπερεκτεινομεν εαυτους· αχρι γαρ και υμων εφθασαμεν εν τω ευαγγελιω του Χριστου·

15 Ουκ εις τα αμετρα καυχωμενοι εν αλλοτριοις κοποις, ελπιδα δε εχοντες, αυξανομενης της πιστεως υμων, εν

εινα βαρειαις και δυναταις· αμη η παρουσια του σωματος μεν τα εινα ασθενεσμενη, και ο λογος τα εινα καταφρονεμενος και εδετιποτενος.

11 Ο τοιουτος ανθρωπος λογαριαζη ετουτο, πως ος, τι λογης εμεσθε με τον λογον εις ταις επιστολαις απουσι, τετοιας λογης εμεσθε και παροντες με το εργον.

12 Διατι δεν αποκοτεμεν εμεις να συναριθμησωμεν η να συγκρεωμεν του λογου μας με καποιους, οπου συνηνεσι τον λογον τους· αλλα εκεινοι εινατας τα μετρεσι του λογου τους απατητες, και τα συγκρινεσι του λογου τους με τον εαυτον τους, δεν γρικεσι.

13 Αμη εμεις δεν θελομεν καυχηθη αμετρα, αλλα κατα το μετρον του κανονος, του εποιεν μετρον μας εμοιρασεν ο Θεος, να φθασωμεν εως εις εσας.

14 Διατι δεν εξαπλωνομεν τον λογον μας περισσοτερον (απο την αληθειαν) λεγοντες πως εφθασαμεν εως εις εσας, μη φθανοντες· διατι και εως εις εσας εφθασαμεν με το ευαγγελιον του Χριστου·

15 Δεν καυχωμεσθε εις τα αμετρα, εις τους κοπους των αλλων, αλλα εχοντες ελπιδα, εξαπλωμενης, της πιστεως σας,

ὑμῖν μεγαλυνθῆναι κατὰ τὸν κανόνα ἡμῶν εἰς περισσείαν.

16 Εἰς τὰ ὑπερέκεινα ὑμῶν εὐαγγελίσασθαι· οὐκ ἐν ἀλλοτρίῳ κανόνι εἰς τὰ ἕτοιμα καυχήσασθαι.

17 Ὁ δὲ καυχώμενος, ἐν Κυρίῳ καυχάσθω.

18 Οὐ γὰρ ὁ ἑαυτὸν συνιστῶν, ἐκεῖνός ἐστι δόκιμος, ἀλλ' ὃν ὁ Κύριος συνίστησιν.

νὰ μεγαλυνθῶμεν καὶ ἐμεῖς εἰς ἐσᾶς περισσὰ κατὰ τὸν κανόνα μας.

16 Νὰ εὐαγγελίσωμεν καὶ εἰς τὰς χώρας ὁποὺ εἶναι παραπάνω ἀπὸ σας· καὶ ὄχι νὰ καυχηθῶμεν εἰς ἄλλου κανόνα, διὰ ἑτοιμασίαν ὁποὺ ἑτοιμάσθηκε (κατ' ἄλλον.)

17 Ἐκεῖνος ὁποὺ καυχᾶται, ἂς καυχᾶται ἐν Κυρ...

18 Διατὶ ὄχι ἐκεῖνος ἐποὺ συνιστᾷ τοῦ λόγου του εἶναι δόκιμος, ἀλλὰ ἐκεῖνος ἐποὺ συνιστᾷ ὁ Κύριος.

Κεφ. ια'. 11.

1 Ὄφελον ἠνείχεσθέ μου μικρόν τι τῆς ἀφροσύνης· ἀλλὰ καὶ ἀνέχεσθέ μου.

2 Ζηλῶ γὰρ ὑμᾶς Θεοῦ ζήλῳ· ἡρμοσάμην γὰρ ὑμᾶς ἑνὶ ἀνδρὶ παρθένον ἁγνὴν παραστῆσαι, τῷ Χριστῷ·

3 Φοβοῦμαι δὲ μήπως ὡς ὁ ὄφις Εὔαν ἐξηπάτησεν ἐν τῇ πανουργίᾳ αὐτοῦ, οὕτω φθαρῇ τὰ νοήματα ὑμῶν, ἀπὸ τῆς ἁπλότητος τῆς εἰς τὸν Χριστόν.

4 Εἰ μὲν γὰρ ὁ ἐρχόμενος ἄλλον Ἰησοῦν κηρύσσει ὃν οὐκ ἐκηρύξαμεν, ἢ Πνεῦμα

1 Ἄμποτες νὰ ὑπομείνετε ὀλίγον τὴν ἀφροσύνην μου· ἀλλὰ καὶ μὲ ὑπομένετε.

2 Διατὶ σᾶς ἀγαπῶ περισσά, ἀγάπην κατὰ Θεόν· διατὶ σᾶς ἁρμοσα μὲ ἕνα ἄνδρα, νὰ σᾶς παραστήσω ὡς τὸν Χριστόν, ὡσὰν παρθένον καθαράν.

3 Καὶ φοβοῦμαι μήπως, καθὼς ὁ ὄφις ἐξαπάτησε τὴν Εὔαν μὲ τὴν πανουργίαν του, ἔτζι φθαρθοῦσι τὰ νοήματα σας ἀπὸ τὴν ἁπλότητα, ποὺ πρέπει νὰ ἔχητε εἰς τὸν Χριστόν.

4 Διατὶ ἂν ἐκεῖνος ὁποὺ ἔρχεται εἰς ἐσᾶς κηρύττει ἄλλον Ἰησοῦν, τὸν ὁποῖον ἐμεῖ-

ἴτις λαμβάνετε ὃ οὐκ ἐλάβετε, ἢ εὐαγγέλιον ἕτερον ὃ οὐκ ἐδέξασθε, καλῶς ἠνείχεσθε.

5 Λογίζομαι γὰρ μηδὲν ὑστερηκέναι τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων.

6 Εἰ δὲ καὶ ἰδιώτης τῷ λόγῳ, ἀλλ' οὐ τῇ γνώσει· ἀλλ' ἐν παντὶ φανερωθέντες ἐν πᾶσιν εἰς ὑμᾶς.

7 Ἢ ἁμαρτίαν ἐποίησα, ἐμαυτὸν ταπεινῶν ἵνα ὑμεῖς ὑψωθῆτε; ὅτι δωρεὰν τὸ τοῦ Θεοῦ εὐαγγέλιον εὐηγγελισάμην ὑμῖν;

8 Ἄλλας ἐκκλησίας ἐσύλησα, λαβὼν ὀψώνιον, πρὸς τὴν ὑμῶν διακονίαν· καὶ παρὼν πρὸς ὑμᾶς καὶ ὑστερηθείς, οὐ κατεπάρησά τινός.

9 Τὸ γὰρ ὑστέρημά μου προσανεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ἐλθόντες ἀπὸ Μακεδονίας· καὶ ἐν παντὶ ἀβαρῆ ὑμῖν ἐμαυτὸν ἐτήρησα, καὶ τηρήσω.

10 Ἔστιν ἀλήθεια Χριστοῦ ἐν ἐμοί, ὅτι ἡ καύχησις αὕτη οὐ φραγήσεται εἰς ἐμὲ ἐπὶ τῶν κλιμάτων τῆς Ἀχαΐας.

δὲν τὸν ἐκηρύξαμεν, ἢ λαμβάνετε ἄλλο Πνεῦμα, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐλάβετε, ἢ ἄλλο εὐαγγέλιον, τὸ ὁποῖον δὲν τὸ ἐδεχθήκατε, καλὰ ἠθέλετε τὸν ὑπομένει.

5 Διατὶ λογιάζω νὰ μὴν εἶμαι ὁλιγώτερός τινος ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοὺς πολὺ μεγάλους.

6 Καὶ ἂν εἶμαι ἰδιώτης εἰς τὸν λόγον, δὲν (εἶμαι ἰδιώτης) εἰς τὴν γνῶσιν· ἀλλὰ ἐφανερώθημεν ὅλως δι' ὅλου εἰς κάθε πρᾶγμα εἰς ἐσᾶς.

7 Ἢ ἔκαμα ἁμαρτίαν, ταπεινώνοντας τοῦ λόγου μου διὰ νὰ ὑψωθῆτε ἐσεῖς; ὅτι χάρισμα σᾶς εὐαγγελίσθηκα τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;

8 Ἄλλας ἐκκλησίας ἐκαρπίσθην, πέρνοντας συντρίσιον διὰ διακονίαν ἰδικήν σας· καὶ ὄντας παρὼν εἰς ἐσᾶς ἀγαπαλὰ καὶ ὑστερήθηκα τῶν ἀναγκαίων, ὅμως δὲν ἐπαραβάρισα κανένα.

9 Διατὶ τὴν χρείαν μου τὴν ἀνεπλήρωσαν οἱ ἀδελφοὶ ὁποὺ ἦλθαν ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν· καὶ εἰς κάθε πρᾶγμα ἐφυλάχθηκα νὰ μὴν σᾶς παραβαρίσω, καὶ θέλω φυλαχθῆ.

10 Ἡ ἀλήθεια τοῦ Χριστοῦ εἶναι εἰς ἐμένα, ὅτι ἡ καύχησις αὐτὴ δὲν θέλει φραχθῆ εἰς ἐμένα εἰς τὰ μέρη τῆς Ἀχαΐας.

11 Διατι ; ότι ουκ αγαπω υμας ; Ο Θεος οιδεν.

12 Ὃ δε ποιω, και ποιησω, ἱνα ἐκκόψω την ἀφορμην των θελοντων ἀφορμην, ἱνα ἐν ᾧ καυχωνται, εὑρεθωσι καθως καὶ ἡμεις.

13 Οἱ γαρ τοιουτοι ψευδαπόστολοι, ἐργατα δολιοι, μετασχηματιζομενοι εἰς ἀποστολους Χριστου.

14 Καὶ οὐ θαυμαστόν· αὐτος γαρ ὁ Σατανᾶς μετασχηματίζεται εἰς ἀγγελον φωτος.

15 Οὐ μεγα οὖν εἰ καὶ οἱ διακονοι αὐτου μετασχηματίζονται ὡς διακονοι δικαιοσυνης· ὧν το τελος ἐσται κατὰ τὰ ἐργα αὐτων.

16 Πάλιν λέγω, μη τις με δόξη ἄφρονα εἶναι· εἰ δὲ μη γε, κἂν ὡς ἄφρονα δέξασθέ με, ἱνα μικρόν τι κἀγω καυχησωμαι.

17 Ὃ λαλῶ, οὐ λαλῶ κατα Κυριον, ἀλλ' ὡς ἐν ἀφροσυνη, ἐν ταύτῃ τῃ ὑποστάσει της καυχησεως.

18 Ἐπεὶ πολλοι καυχῶνται κατὰ την σαρκα, κἀγω καυχησομαι.

11 Διατί; (τάχα) ότι δεν σας αγαπω; Ο Θεος το ξερει.

12 Αμη ἐκεῖνο ὁπου καμνω, καὶ ἀκόμι θέλω τὸ κάμει, διὰ νὰ κόψω την ἀφορμην ἐκεινων ὁπου θέλουν ἀφορμην διὰ νὰ εὑρεθοῦσι, εἰς ἐκεῖνο ὁπου καυχῶνται καθὼς ἐμεῖς καὶ ἐμεῖς.

13 Διατι οἱ τοιουτοι λογιαζουν ψευδαπόστολοι, εἶναι ἐργατες δόλιοι, καὶ μεταμορφώνονται εἰς ἀποστόλους του Χριστου.

14 Καὶ δὲν εἶναι θαυμαστόν· διατι καὶ αὐτὸς ὁ Σατανᾶς μεταμορφώνεται εἰς ἄγγελον φωτός.

15 Δὲν εἶναι μεγάλον (πρᾶγμα) λοιπὸν, ἂν καὶ οἱ ὑπηρέται του μεταμορφώνονται (νὰ φανοῦν.) ὡσὰν ὑπηρέται δικαιοσυνης· τῶν ὁποιων τὸ τέλος θέλει εἶσαι κατὰ τὰ ἔργα της.

16 Πάλιν λέγω, καὶ μη λογιάσει κανένας να εἶμαι ἄγνωφρ., εἰδεμη, καν ὡς ἄγνωστον δεχθητέ με, διὰ να καυχηθῶ καὶ ἐγω ὀλιγον τίποτε.

17 Ἐκεῖνο ὁπου λέγω, δὲν τὸ λέγω κατα Κυριον, ἀλλὰ ὡσὰν ἄγνως., ἐχοντας ἐτοῦτην την ἀφορμην να καυχηθῶ.

18 Ἐπειδὴ πολλοι καυχῶνται κατα την σαρκα, θέλω νὰ καυχηθῶ καὶ ἐγω.

19 Ἡδέως γὰρ ἀνέχεσθε τῶν ἄφρονων, φρόνιμοι ὄντες.

19 Διατί μετὰ χαρᾶς ὑπομένετε τοὺς ἀγνωτας, μὲ τὸ νὰ εἶσθε φρόνιμοι.

20 Ἀνέχεσθε γάρ, εἴ τις ὑμᾶς καταδουλοῖ, εἴ τις κατεσθίει, εἴ τις λαμβάνει, εἴ τις ἐπαίρεται, εἴ τις εἰς πρόσωπον ὑμᾶς δέρει.

20 Διατὶ ἐὰν κανένας σᾶς καταδουλώσει, ἂν κανένας σᾶς κατατρώγει, ἂν κανένας σᾶς πάρῃ τίποτες, ἂν κανένας ὑψώνεται, ἂν κανένας σᾶς δέρῃ εἰς τὸ πρόσωπον, ἐσεῖς τὸν ὑπομένετε.

21 Κατὰ ἀτιμίαν λέγω, ὡς ὅτι ἡμεῖς ἠσθενήσαμεν· ἐν ᾧ δ' ἄν τις τολμᾷ, (ἐν ἀφροσύνῃ λέγω,) τολμῶ κἀγώ.

21 Διὰ ἀτιμίαν λέγω, διατὶ τάχα ἐμεῖς ἀσθενήσαμεν· ἀλλὰ εἰς ὁποῖον δήποτε πρᾶγμα ἀποκοτᾷ κανένας, (ὡς ἄγνως Θ· λέγω,) ἀποκοτῶ καὶ ἐγώ.

22 Ἑβραῖοί εἰσι; κἀγώ. Ἰσραηλῖταί εἰσι; κἀγώ· σπέρμα Ἀβραάμ εἰσι; κἀγώ.

22 Ἑβραῖοι εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἑβραῖ Θ. Ἰσραηλῖται εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ Ἰσραηλίτης· σπέρμα τοῦ Ἀβραὰμ εἶναι αὐτοί; καὶ ἐγὼ (σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.)

23 Διάκονοι Χριστοῦ εἰσι; παραφρονῶν λαλῶ,) ὑπὲρ ἐγὼ· ἐν κόποις περισσοτέρως, ἐν πληγαῖς ὑπερβαλλόντως, ἐν φυλακαῖς περισσοτέρως, ἐν θανάτοις πολλάκις.

23 Διάκοιοι Χριστοῦ εἶναι αὐτοί; (ἐξω ἀπὸ τὸν τρόπον μου λαλῶ,) περισσότερον εἶμαι ἐγὼ παρ' αὐτοί· εἰς τοὺς κόπους, περισσότερον εἶμαι· εἰς ταῖς πληγαῖς, πολλὰ περισσότερον· εἰς ταῖς φυλακαῖς, περισσότερον· εἰς θανάτους, πολλαῖς φοραῖς.

24 Ὑπὸ Ἰουδαίων πεντάκις τεσσαράκοντα παρὰ μίαν ἔλαβον.

24 Ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους πέντε φοραῖς ἐδέχθηκα, σαράντα παρὰ μίαν ξύλια.

25 Τρὶς ἐρραβδίσθην, ἅπαξ ἐλιθάσθην, τρὶς ἐναυα-

25 Τρεῖς φοραῖς ἐρραβδίσθηκα, μία φορὰ ἐλιθάσθη-

γησα, νυχθημερον ἐν τῷ βυθῷ πεποίηκα.

26 Ὁδοιπορίαις πολλάκις, κινδύνοις ποταμῶν, κινδύνοις λῃστῶν, κινδύνοις ἐκ γένους, κινδύνοις ἐξ ἐθνῶν, κινδύνοις ἐν πόλει, κινδύνοις ἐν ἐρημίᾳ, κινδύνοις ἐν θαλάσσῃ, κινδύνοις ἐν ψευδαδέλφοις·

27 Ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, ἐν ἀγρυπνίαις πολλάκις, ἐν λιμῷ καὶ διψει, ἐν νηστείαις πολλάκις, ἐν ψυχει καὶ γυμνότητι.

28 Χωρὶς τῶν παρεκτος, ἡ ἐπισύστασίς μου ἡ καθ' ἡμέραν, ἡ μέριμνα πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν.

29 Τίς ἀσθενεῖ, καὶ οὐκ ἀσθενῶ; Τίς σκανδαλίζεται, καὶ οὐκ ἐγὼ πυροῦμαι;

30 Εἰ καυχᾶσθαι δεῖ, τὰ τῆς ἀσθενείας μου καυχήσομαι.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ οἶδεν, ὁ ὢν εὐλογητὸς εἰς τοὺς αἰῶνας, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

32 Ἐν Δαμασκῷ ὁ ἐθνάρχης Ἀρέτα τοῦ βασιλέως ἐφρούρει τὴν Δαμασκηνῶν πόλιν, πιάσαι με θέλων·

καὶ, θυρίδος ἐχαλάσθην ἀναύγησα, ἵνα μηδὲν τοῦτο μέσα εἰς τὸν βυθόν.

26 Πολλαῖς φοραῖς εἰς ταξιδοπορίαις, εἰς κινδύνους τῶν ποταμῶν, εἰς κινδύνους ἀπὸ τοὺς ληστάδες, κινδύνους ἀπὸ τὸ γένος μου, κινδύνους ἀπὸ τὰ ἔθνη, κινδύνους εἰς τὰς πόλεις, κινδύνους εἰς τὰς ἐρημιάς, κινδύνους εἰς τὴν θάλασσαν, κινδύνους ἀπὸ τοὺς ψευδαδέλφους·

27 Εἰς κόπους καὶ μόχθους, πολλαῖς φοραῖς εἰς ἀγρυπνίαις, εἰς πεῖναν καὶ δίψαν, πολλαῖς φοραῖς εἰς νηστείαις, εἰς ψῦχος καὶ γυμνότητα.

28 Χωρὶς ἐκεῖνα [illegible] συμβαίνουσι) ἀπέξω, ἡ φροντίδα ὅλων τῶν ἐκκλησιῶν τρυγυρίζει καὶ μὲ καθημέραν.

29 Ποῖος ἀσθενεῖ, καὶ ἐγὼ δὲν ἀσθενῶ; ποῖος σκανδαλίζεται, καὶ ἐγὼ δὲν φλέγομαι;

30 Ἂν κάμνῃ χρεία νὰ καυχῶμαι, θέλω καυχήσει τὰ πράγματα τῆς ἀσθενείας μου.

31 Ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποὺ εἶναι εὐλογημένος εἰς τοὺς αἰῶνας, ἐξεύρει ὅτι δὲν ψεύδομαι.

32 Εἰς τὴν Δαμασκὸν ὁ ἔπαρχος τοῦ βασιλέως Ἀρέτα, ἐφύλαττε τὴν πόλιν τῶν Δαμασκηνῶν, θέλοντας νὰ μὲ πιάσῃ·

33 Καὶ διὰ θυρίδος ἐχαλάσθην ἐν σαργάνῃ διὰ τοῦ τείχους, καὶ ἐξέφυγον τὰς χεῖρας αὐτοῦ.

33 Καὶ ἐγὼ ἐκρεμάσθηκα μὲ κοφίνι ἀπὸ τὴν θυρίδα ὁποὺ ἦτον διαμέσου τοῦ τείχους, καὶ ἔφυγα ἔξω ἀπὸ τὰ χεριά του.

Κεφ. ιβ. 12.

Κ Αυχᾶσθαι δὴ οὐ συμφέρει μοι· ἐλεύσομαι γὰρ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

2 Οἶδα ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ πρὸ ἐτῶν δεκατεσσάρων (εἴτε ἐν σώματι, οὐκ οἶδα· εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν) ἁρπαγέντα τὸν τοιοῦτον ἕως τρίτου οὐρανοῦ.

3 Καὶ οἶδα τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (εἴτε ἐν σώματι, εἴτε ἐκτὸς τοῦ σώματος, οὐκ οἶδα· ὁ Θεὸς οἶδεν)

4 ὅτι ἡρπάγη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν ἁρρητα ῥήματα, ἃ οὐκ ἐξὸν ἀνθρώπῳ λαλῆσαι.

5 Ὑπὲρ τοῦ τοιούτου καυχήσομαι· ὑπὲρ δὲ ἐμαυτοῦ οὐ καυχήσομαι, εἰ μὴ ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου.

6 Ἐὰν γὰρ θελήσω καυχήσασθαι, οὐκ ἔσομαι ἄφρων· ἀλήθειαν γὰρ ἐρῶ· φείδομαι

Ν᾽ καυχᾶμαι λοιπὸν δὲν μὲ ὠφέλα· διατὶ θέλω ἐλθῆ εἰς ὀπτασίας καὶ ἀποκαλύψεις Κυρίου.

2 Ἐξέρω ἄνθρωπον ἐν Χριστῷ, ὁποὺ ἀρπάχθη ἕως τρίτου οὐρανοῦ δεκατέσσαρες χρόνους (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ ἦτον, δὲν ἐξέρω· κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἐξέρω· ὁ Θεὸς τὸ ἐξέρει·)

3 Καὶ ἐξέρω τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον, (κἂν τε εἰς τὸ κορμὶ ἦτον, κἂν τε ἔξω ἀπὸ τὸ κορμὶ, δὲν ἐξέρω· ὁ Θεὸς τὸ ἐξέρει·)

4 Ὁτι ἀρπάχθη εἰς τὸν παράδεισον, καὶ ἤκουσεν λόγια ἀπερῆ δὲν ἠμπορεῖ νὰ λαλήσῃ, τὰ ὁποῖα δὲν εἶναι δυνατὸν νὰ τὰ εἰπῇ ἄνθρωπος.

5 Διὰ τὸν τοιοῦτον ἄνθρωπον θέλω καυχηθῆ· ἀμὴ διὰ λόγου μου δὲν θέλω καυχηθῆ, παρὰ εἰς τὰς ἀσθενείας μου.

6 Διατὶ ἂν θελήσω νὰ καυχηθῶ, δὲν θέλω εἶσθαι ἄφρων· διατὶ θέλω εἰπεῖ ἀλή-

δὶ, μὴ τις εἰς ἐμὲ λογίσηται ὑπὲρ ὃ βλέπει με, ἢ ἀκούει τι ἐξ ἐμοῦ.

7 Καὶ τῇ ὑπερβολῇ τῶν ἀποκαλύψεων ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι, ἐδόθη μοι σκόλοψ τῇ σαρκὶ, ἄγγελος Σατᾶν, ἵνα με κολαφίζῃ, ἵνα μὴ ὑπεραίρωμαι.

8 Ὑπὲρ τούτου τρὶς τὸν Κύριον παρεκάλεσα, ἵνα ἀποστῇ ἀπ' ἐμοῦ.

9 Καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· ἡ γὰρ δυναμίς μου ἐν ἀσθενείᾳ τελειοῦται. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

10 Διὸ εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσιν, ἐν ἀνάγκαις, ἐν διωγμοῖς, ἐν στενοχωρίαις ὑπὲρ Χριστοῦ· ὅταν γὰρ ἀσθενῶ, τότε δυνατός εἰμι.

11 Γέγονα ἄφρων καυχώμενος· ὑμεῖς με ἠναγκάσατε· ἐγὼ γὰρ ὤφειλον ὑφ' ὑμῶν συνίστασθαι· οὐδὲν γὰρ ὑστέρησα τῶν ὑπερλίαν ἀποστόλων, εἰ καὶ οὐδέν εἰμι.

7 Καὶ διὰ τὸ μὴ ὑπεραίρεσθαί με, διὰ τὴν ὑπερβολὴν τῶν ἀποκαλύψεων, μοι ἐδόθη κεντρίδιον τῇ σαρκί, ἄγγελος τοῦ Σατᾶν, διὰ τὸ με κολαφίζειν, διὰ τὸ μὴ ὑπεραίρεσθαί με.

8 Διὰ τοῦτο τρὶς παρεκάλεσα τὸν Κύριον, ἵνα ἀναχωρήσῃ ἀπ' ἐμοῦ.

9 Καὶ εἴρηκέ μοι· Ἀρκεῖ σοι ἡ χάρις μου· διότι ἡ δύναμίς μου τελειοῦται ἐν ἀσθενείᾳ. Ἥδιστα οὖν μᾶλλον καυχήσομαι ἐν ταῖς ἀσθενείαις μου, ἵνα ἐπισκηνώσῃ ἐπ' ἐμὲ ἡ δύναμις τοῦ Χριστοῦ.

10 Διὰ τοῦτο εὐδοκῶ ἐν ἀσθενείαις, ἐν ὕβρεσι, ἐν ταῖς λοιδορίαις, ἐν ταῖς ἀνάγκαις, ἐν τοῖς διωγμοῖς, ἐν ταῖς στενοχωρίαις, (ὑπὲρ Χριστοῦ, διὰ τὸν Χριστόν· διότι ὅταν ἀσθενῶ, τότε εἰμὶ δυνατός.

11 Ἐγὼ καυχώμενος γέγονα ἄφρων· ὑμεῖς με ἠναγκάσατε· διότι ἐγὼ ἔπρεπε νὰ συστήνωμαι ἀπὸ λόγου σας διότι

στέρησα τῶν ἄλλων ἐκκλησιῶν, εἰ μὴ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ οὐ κατενάρκησα ὑμῶν; χαρίσασθέ μοι τὴν ἀδικίαν ταύτην.

14 Ἰδοὺ, τρίτον τοῦτο ἑτοίμως ἔχω ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς, καὶ οὐ καταναρκήσω ὑμῶν· οὐ γὰρ ζητῶ τὰ ὑμῶν, ἀλλ' ὑμᾶς· οὐ γὰρ ὀφείλει τὰ τέκνα τοῖς γονεῦσι θησαυρίζειν, ἀλλ' οἱ γονεῖς τοῖς τέκνοις.

15 Ἐγὼ δὲ ἡδέως δαπανήσω καὶ ἐκδαπανηθήσομαι ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν· εἰ καὶ περισσοτέρως ὑμᾶς ἀγαπῶν, ἧττον ἀγαπῶμαι.

16 Ἔστω δέ, ἐγὼ οὐ κατεβάρησα ὑμᾶς· ἀλλ' ὑπάρχων πανοῦργος, δόλῳ ὑμᾶς ἔλαβον.

17 Μή τινα ὧν ἀπέσταλκα πρὸς ὑμᾶς, δι' αὐτοῦ ἐπλεονέκτησα ὑμᾶς;

εἰς τίποτες δὲν ἔγινα ἔλλειπης ἀπὸ τοὺς πολλὰ μεγάλους ἀποστόλους, ἀγκάλα καὶ δὲν εἶμαι τίποτες.

12 Τὰ μὲν σημάδια τοῦ ἀποστόλου ἔγιναν εἰς ἐσᾶς μὲ κάθε ὑπομονήν, μὲ σημεῖα καὶ τέρατα καὶ μὲ δυνάμεις.

13 Διατί τί εἶναι ἐκεῖνο ὁποὺ ἐκατωτερώσατε ἀπὸ ταῖς λοιπαῖς ἐκκλησίαις, παρὰ ὅτι αὐτὸς ἐγὼ δὲν σᾶς ἐβαρέβαρισα; Χαρίσετέ με τὴν ἀδικίαν ταύτην.

14 Νά, τώρα τρίτη φορὰ εἶμαι ὁποὺ εἶμαι ἑτοιμος νὰ ἔλθω εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν θέλω σᾶς βαρέβαρίσει· διατὶ δὲν ζητῶ τὰ ἰδικά σας, ἀλλὰ ἐσᾶς· διατὶ δὲν χρεωοῦσι τὰ παιδία νὰ θησαυρίζουν διὰ τοὺς γονεῖς, ἀλλὰ οἱ γονεῖς διὰ τὰ παιδία.

15 Καὶ ἐγὼ πολλὰ μετὰ χαρᾶς θέλω ἐξοδιάσει, καὶ θέλω ἐξοδιασθῆ διὰ ταῖς ψυχαῖς σας· ἀγκάλα καὶ ἀγαπώντας σας περισσότερον, ἀγαπῶμαι ὀλιγότερον.

16 Καὶ ἂς εἶναι, ἐγὼ δὲν σᾶς ἐβαρέβαρισα· ἀλλὰ ὄντας πανοῦργος, σᾶς ἔπιασα μὲ δόλον.

17 Μήπως καὶ κανένας ἀπ' ἐκείνους ὁποὺ ἔστειλα εἰς ἐσᾶς, διαμέσου ἐκείνου σᾶς ἐπλεονέκτησα;

18 Παρεκάλεσα Τίτον, καὶ συναπέστειλα τὸν ἀδελφόν· μὴ τι ἐπλεονέκτησεν ὑμᾶς Τίτος; οὐ τῷ αὐτῷ πνεύματι περιεπατήσαμεν; οὐ τοῖς αὐτοῖς ἴχνεσι;

19 Πάλαι δοκεῖτε ὅτι ὑμῖν ἀπολογούμεθα; κατέναντι τοῦ Θεοῦ, ἐν Χριστῷ λαλοῦμεν· τὰ δὲ πάντα, ἀγαπητοί, ὑπὲρ τῆς ὑμῶν οἰκοδομῆς.

20 Φοβοῦμαι γάρ, μὴ πως ἐλθὼν οὐχ οἵους θέλω εὕρω ὑμᾶς, κἀγὼ εὑρεθῶ ὑμῖν οἷον οὐ θέλετε· μὴ πως ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, καταλαλιαί, ψιθυρισμοί, φυσιώσεις, ἀκαταστασίαι·

21 Μὴ πάλιν ἐλθόντα με ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου πρὸς ὑμᾶς, καὶ πενθήσω πολλοὺς τῶν προημαρτηκότων, καὶ μὴ μετανοησάντων ἐπὶ τῇ ἀκαθαρσίᾳ, καὶ πορνείᾳ, καὶ ἀσελγείᾳ ᾗ ἔπραξαν.

18 Παρεκάλεσα τὸν Τίτον, καὶ ἔστειλα μετ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν· μή τι σᾶς ἐπλεονέκτησεν ὁ Τίτος; δὲν περιεπατήσαμεν μὲ τὸ αὐτὸ πνεῦμα; δὲν ἐκάμαμεν τὰ αὐτὰ ἴχνη;

19 Πάλαι λογιάζεσθε, ὅτι σᾶς ἀπολογούμεθα; κατέναντι τοῦ Θεοῦ εἰς τὸν Χριστὸν λαλοῦμεν· καὶ τὰ ὅλα, ἀγαπητοί, εἶναι διὰ τὴν οἰκοδομήν σας.

20 Διατί φοβοῦμαι, μήπως ἐλθών, δὲν σᾶς εὕρω τοιούτους, οἵους θέλω, καὶ ἐγὼ εὑρεθῶ εἰς ἐσᾶς τοιοῦτος οἷος δὲν θέλετε· καὶ μήπως εἶναι εἰς σᾶς φιλονικίαι, ζηλοτυπίαι, θυμοί, μάχαι, καταλαλιαί, μαρμαρυγαί, κενοδοξίαι, ἀταξίαι σας·

21 Μήπως πάλιν ἐλθὼν εἰς σᾶς μὲ ταπεινώσῃ ὁ Θεός μου, καὶ κλαύσω πολλοὺς ἀπ' ἐκείνους ὁποὺ ἐμαρτύρησαν προτήτερα, καὶ δὲν μετανόησαν διὰ τὴν ἀκαθαρσίαν καὶ πορνείαν καὶ ἀσέλγειαν ὁποὺ ἔκαμαν.

Κεφ. ιγ'. 13.

Τρίτον τοῦτο ἔρχομαι πρὸς ὑμᾶς· ἐπὶ στόματος δύο μαρτύρων καὶ τριῶν σταθήσεται πᾶν ῥῆμα.

2 Προείρηκα καὶ προλέγω, ὡς παρὼν τὸ δεύτερον, καὶ ἀπὼν νῦν γράφω τοῖς προη-

Τρίτη φορὰ εἶναι ἐτοῦτο ὁποὺ ἔρχομαι εἰς σᾶς· ἐπὶ στόμα δύο μαρτύρων καὶ τριῶν θέλει σταθῇ καθὲ λογο

2 Ἐπρόσιπα καὶ προλέγω τὸ δεύτερον, ὡσὰν νὰ εἶμαι παρών, καὶ ἀπὸ τώρα γρά-

μαρτάνουσι καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσιν, ὅτι ἐὰν ἔλθω εἰς τὸ πάλιν, οὐ φείσομαι·

3 Ἐπεὶ δοκιμὴν ζητεῖτε τοῦ ἐν ἐμοὶ λαλοῦντος Χριστοῦ, ὃς εἰς ὑμᾶς οὐκ ἀσθενεῖ, ἀλλὰ δυνατεῖ ἐν ὑμῖν.

4 Καὶ γὰρ ἐσταυρώθη ἐξ ἀσθενείας, ἀλλὰ ζῇ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ· καὶ γὰρ καὶ ἡμεῖς ἀσθενοῦμεν ἐν αὐτῷ, ἀλλὰ ζησόμεθα σὺν αὐτῷ ἐκ δυνάμεως Θεοῦ εἰς ὑμᾶς.

5 Ἑαυτοὺς πειράζετε εἰ ἐστὲ ἐν τῇ πίστει, ἑαυτοὺς δοκιμάζετε· ἢ οὐκ ἐπιγινώσκετε ἑαυτοὺς, ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐν ὑμῖν ἐστιν; εἰ μήτι ἀδόκιμοί ἐστε.

6 Ἐλπίζω δὲ ὅτι γνώσεσθε ὅτι ἡμεῖς οὐκ ἐσμεν ἀδόκιμοι.

7 Εὔχομαι δὲ πρὸς τὸν Θεὸν μὴ ποιῆσαι ὑμᾶς κακόν· οὐχ ἵνα ἡμεῖς δόκιμοι φανῶμεν, ἀλλ' ἵνα ὑμεῖς τὸ καλὸν ποιῆτε, ἡμεῖς δὲ ὡς ἀδόκιμοι ὦμεν.

8 Οὐ γὰρ δυνάμεθά τι κατὰ τῆς ἀληθείας, ἀλλ' ὑπὲρ τῆς ἀληθείας.

9 Χαίρομεν γὰρ ὅταν ἡμεῖς ἀσθενῶμεν, εἰς ἐκεῖνος ὅπου ἐφταίξαν πρωτίτερα, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους, ὅτι ἐὰν ἔλθω πάλι, δὲν θέλω τοὺς λυπηθῆ·

3 Ἐπειδὴ ζητᾶτε δοκιμὴν τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ λαλεῖ εἰς ἐμένα, ὁ ὁποῖος εἰς ἐσᾶς δὲν ἀσθενεῖ, ἀλλὰ εἶναι δυνατὸς μέσα εἰς ἐσᾶς.

4 Διατὶ ἀγκαλὰ καὶ ἐσταυρώθη μὲ ἀσθένειαν, ἀλλὰ ζῇ ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ· διατὶ καὶ ἐμεῖς ἀσθενοῦμεν εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ θέλομεν ζήσει ὁμοῦ μὲ αὐτὸν ἀπὸ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ εἰς ἐσᾶς.

5 Δοκιμάζετε τὸν λόγον σας διὰ νὰ γνωρίζετε, ἐὰν εἶσθε εἰς τὴν πίστιν, τὸν λόγον σας ἐξετάζετε· ἢ δὲν γνωρίζετε τὸν λόγον σας ὅτι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς εἶναι εἰς ἐσᾶς; ἐὰν δὲν εἶσθε ἀδόκιμοι.

6 Καὶ ἐλπίζω ὅτι θέλετε γνωρίσει, ὅτι καὶ ἐμεῖς δὲν εἴμεσθε ἀδόκιμοι.

7 Καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν, νὰ μὴν κάμετε τίποτες κακόν· ὄχι διὰ νὰ φανῶμεν ἐμεῖς δόκιμοι, ἀλλὰ διὰ νὰ κάμετε ἐσεῖς τὸ καλὸν, καὶ ἐμεῖς νὰ εἴμεσθε ὡσὰν ἀδόκιμοι.

8 Διατὶ δὲν δυνόμεσθε νὰ κάμωμεν τίποτες ἐναντία τῆς ἀληθείας, ἀλλὰ διὰ τὴν ἀλήθειαν.

9 Καὶ ὅταν ἐμεῖς ἀσθενῶ-

ἀσθενωμεν, ὑμεῖς δὲ δυνατοὶ ἦτε· τοῦτο δὲ καὶ εὐχόμεθα, τὴν ὑμῶν κατάρτισιν.

10 Διὰ τοῦτο ταῦτα ἀπὼν γράφω, ἵνα παὼν μὴ ἀποτόμως χρήσωμαι κατὰ τὴν ἐξουσίαν ἣν ὁ Κύριος ἔδωκέ μοι εἰς οἰκοδομὴν, καὶ οὐκ εἰς καθαίρεσιν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρετε, καταρτίζεσθε, παρακαλεῖσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, εἰρηνεύετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

12 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν ἁγίῳ φιλήματι· ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἅγιοι πάντες.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

1 Πρὸς Κορινθίους δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππων τῆς Μακεδονίας, διὰ Τίτου καὶ Λουκᾶ.

μεν, καὶ ἴσως ὑμεῖς δυνατοὶ, χαίρομεν τοῦτο καὶ εὐχόμεθα (ἔχετε) τὴν τελείωσιν σας.

10 Διὰ τοῦτο γράφω ἐπιστολὰς ταῦτα ἀπὼν, ἵνα ὅταν ἔλθω παρὼν, τὰ μὴ σκληρὰ μεταχειρισθῶ κατὰ τὴν ἐξουσίαν ὅπου μοῦ ἔδωκεν ὁ Κύριος εἰς οἰκοδομὴν, καὶ ὄχι εἰς χαλασμόν.

11 Λοιπὸν, ἀδελφοὶ, χαίρεσθε, τελειώνεσθε, παρηγορᾶσθε, τὸ αὐτὸ φρονεῖτε, ἔχετε εἰρήνην· καὶ ὁ Θεὸς τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης ἔσται μετὰ σας.

12 Χαιρετήσατε ἐκεῖνος τοὺς ἄλλους μὲ φίλημα ἅγιον· οἱ ἅγιοι ὅλοι σας χαιρετοῦσιν.

13 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, καὶ ἡ κοινωνία τοῦ ἁγίου Πνεύματος ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

1 Ἡ πρὸς Κορινθίους δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Φιλίππους τῆς Μακεδονίας, διὰ μέσου τοῦ Τίτου καὶ Λουκᾶ.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΓΑΛΑΤΑΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος (οὐκ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ δι' ἀνθρώπου, ἀλλὰ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ πατρὸς τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ νεκρῶν,)

2 Καὶ οἱ σὺν ἐμοὶ πάντες ἀδελφοί, ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

4 Τοῦ δόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ὅπως ἐξέληται ἡμᾶς ἐκ τοῦ ἐνεστῶτος αἰῶνος πονηροῦ, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

5 Ὧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι οὕτω ταχέως μετατίθεσθε ἀπὸ τοῦ καλέσαντος ὑμᾶς ἐν χάριτι Χριστοῦ, εἰς ἕτερον εὐαγγέλιον·

7 Ὃ οὐκ ἔστιν ἄλλο· εἰ μή τινές εἰσιν οἱ ταράσσοντες ὑμᾶς, καὶ θέλοντες μεταστρέψαι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος, (οὐχὶ ἀπ' ἀνθρώπων, οὐδὲ διαμέσου ἀνθρώπου, ἀλλὰ διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ Θεοῦ πατρὸς ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν,)

2 Καὶ ὅλοι οἱ ἀδελφοὶ ὁποῦ εἶναι μὲ λόγον μου, εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Γαλατίας·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

4 Ὁποῦ ἔδωσε τὸν λόγον του διὰ ταῖς ἁμαρτίαις μας, διὰ νὰ μᾶς ἐβγάλῃ ἀπὸ τὸν τωρινὸν αἰῶνα τὸν πονηρὸν, κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ καὶ πατρός μας·

5 Εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

6 Θαυμάζω ὅτι ἔτζι γλήγορα ἀπ' ἐκεῖνον, ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσε μὲ τὴν χάριν τοῦ Χριστοῦ, ἠμεταφέρθηκετε εἰς ἄλλο εὐαγγέλιον·

7 Τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ἄλλο· ἀλλὰ μοναχὰ εἶναι τινὲς ὁποῦ σᾶς συγχύζουσι, καὶ θέλουσι νὰ μεταγυρίσουσι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ.

8 Αλλὰ καὶ ἐὰν ἡμεῖς ἢ ἄγγελος ἐξ οὐρανοῦ εὐαγγελίζηται ὑμῖν παρ' ὃ εὐηγγελισάμεθα ὑμῖν, ἀνάθεμα ἔστω.

9 Ὡς προειρήκαμεν, καὶ ἄρτι πάλιν λέγω, εἴ τις ὑμᾶς εὐαγγελίζεται παρ' ὃ παρελάβετε, ἀνάθεμα ἔστω.

10 Ἄρτι γὰρ ἀνθρώπους πείθω ἢ τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ ἀνθρώποις ἀρέσκειν; εἰ γὰρ ἔτι ἀνθρώποις ἤρεσκον, Χριστοῦ δοῦλος οὐκ ἂν ἤμην.

11 Γνωρίζω δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγελισθὲν ὑπ' ἐμοῦ, ὅτι οὐκ ἔστι κατὰ ἄνθρωπον.

12 Οὐδὲ γὰρ ἐγὼ παρὰ ἀνθρώπου παρέλαβον αὐτό, οὔτε ἐδιδάχθην· ἀλλὰ δι' ἀποκαλύψεως Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13 Ἠκούσατε γὰρ τὴν ἐμὴν ἀναστροφήν ποτε ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ, ὅτι καθ' ὑπερβολὴν ἐδίωκον τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐπόρθουν αὐτήν.

14 Καὶ προέκοπτον ἐν τῷ Ἰουδαϊσμῷ ὑπὲρ πολλοὺς συνηλικιώτας ἐν τῷ γένει μου, περισσοτέρως ζηλωτὴς ὑπάρχων τῶν πατρικῶν μου παραδόσεων.

8 Αλλα εαν και ημεις η αγγελος εξ ουρανου σας ευαγγελιζη, εξω απ' εκειτο οπου σας ευαγγελισαμεν, ας ειναι ανάθεμα.

9 Καθως επροείπαμεν, και τωρα παλιν λέγω, εαν κανενας σας ευαγγελιζη, εξω απ' εκείνο οπου επαιρελάβετε, ας ειναι ανάθεμα.

10 Διατι τωρα ανθρωπους πείθω (νὰ πιστεύητε) η τὸν Θεόν; Ἢ ζητῶ νὰ ἀρεσκω ἀνθρώπων; διατι ἂν ἐγὼ ἀκόμι ἤρεσκα τῶν ἀνθρώπων, δὲν ἤμουν Χριστοῦ δοῦλος.

11 Καὶ σᾶς δηλόνω, ἀδελφοί, τὸ εὐαγγέλιον ὁποῦ εὐαγγελισθη ἀπὸ λογου μου, ὅτι δὲν εἶναι ἀνθρώπινον.

12 Αλλὰ δὲν ἐγὼ τὸ ἐπαράλαβα, οὐδὲ τὸ ἐδιδάχθηκα ἀπὸ ἀνθρωπου· ἀλλὰ τὸ ἐδιδάχθηκα διαμιᾶς ἀποκαλύψεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

13 Διατι ἀκούσατε τὴν πολιτείαν μου ὁποῦ εἶχα ἐν καιρῷ εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, ὅτι περισσὰ ἐκατάτρεχα τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ἐκαρσινα.

14 Καὶ ἐπροκοπτα εἰς τὸν Ἰουδαϊσμόν, παρὰ ἄλλους πολλοὺς συνομήλικους μου ἀπὸ τὸ γένος μου, ὢντας πολλὰ περισσὰ ζηλωτὴς εἰς ταῖς παραδόσαις τῶν πατέρων μου.

15 Ὅτι δὲ εὐδόκησεν ὁ Θεὸς ὁ ἀφορίσας με ἐκ κοιλίας μητρός μου, καὶ καλέσας διὰ τῆς χάριτος αὐτοῦ,

16 Ἀποκαλύψαι τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐν ἐμοί, ἵνα εὐαγγελίζωμαι αὐτὸν ἐν τοῖς ἔθνεσιν, εὐθέως οὐ προσανεθέμην σαρκὶ καὶ αἵματι·

17 Οὐδὲ ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα πρὸς τοὺς πρὸ ἐμοῦ ἀποστόλους· ἀλλ' ἀπῆλθον εἰς Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ὑπέστρεψα εἰς Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα μετὰ ἔτη τρία ἀνῆλθον εἰς Ἱεροσόλυμα ἱστορῆσαι Πέτρον· καὶ ἐπέμεινα πρὸς αὐτὸν ἡμέρας δεκαπέντε.

19 Ἕτερον δὲ τῶν ἀποστόλων οὐκ εἶδον εἰ μὴ Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Ἃ δὲ γράφω ὑμῖν, ἰδοὺ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὅτι οὐ ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθον εἰς τὰ κλίματα τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Ἤμην δὲ ἀγνοούμενος τῷ προσώπῳ ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας ταῖς ἐν Χριστῷ·

23 Μόνον δὲ ἀκούοντες ἦσαν· Ὅτι ὁ διώκων ἡμᾶς ποτε, νῦν

15 Ἀμὴ ὅταν ἠθέλησεν ὁ Θεός, ὁποὺ μὲ ἐχώρισεν ἀπὸ τὴν κοιλίαν τῆς μητρός μου, καὶ μὲ ἐκάλεσε διαμέσου τῆς χάριτός του,

16 Νὰ φανερώσῃ τὸν υἱόν του εἰς ἐμένα, διὰ νὰ τὸν εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη, παρευθὺς δὲν ἐσυμβουλεύθηκα μὲ σάρκα καὶ μὲ αἷμα·

17 Οὐδὲ ἀπῆβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα εἰς τοὺς προτέτερούς μου ἀποστόλους· ἀλλὰ ἐπῆγα εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ πάλιν ἐγύρισα εἰς τὴν Δαμασκόν.

18 Ἔπειτα ὕστερα ἀπὸ τρεῖς χρόνους ἀπέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα, νὰ ἰδῶ τὸν Πέτρον· καὶ ἀπόμεινα εἰς ἐκεῖνον δεκαπέντε ἡμέρας.

19 Καὶ κανένα ἄλλον ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους δὲν εἶδα, παρὰ τὸν Ἰάκωβον τὸν ἀδελφὸν τοῦ Κυρίου.

20 Καὶ ἐκεῖνα ὁποὺ σᾶς γράφω, νὰ ὁποὺ τὰ γράφω ὀμπρόσω εἰς τὸν Θεόν, ὅτι δὲν ψεύδομαι.

21 Ἔπειτα ἦλθα εἰς τὰ μέρη τῆς Συρίας καὶ τῆς Κιλικίας.

22 Καὶ δὲν ἤμουν εἰς τὸ πρόσωπον γνωρισμένος εἰς ταῖς ἐκκλησίαις τῆς Ἰουδαίας, ὁποὺ ἦταν εἰς τὸν Χριστόν·

23 Μόνον ἄκουαν· Ὅτι ἐκεῖνος ὁποὺ μᾶς ἐκατάτρεχεν ἔνα

εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν ἣν ποτε ἐπόρθει.

24 Καὶ ἐδόξαζον ἐν ἐμοὶ τὸν Θεόν.

καιρὸν, τῶρα εὐαγγελίζεται τὴν πίστιν, τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθει νὰ καταστρέψῃ.

24 Καὶ ἐδόξαζον εἰς ἐμένα τὸν Θεόν.

Κεφ. β'. 2.

1 Ἔπειτα διὰ δεκατεσσάρων ἐτῶν πάλιν ἀνέβην εἰς Ἱεροσόλυμα μετὰ Βαρνάβα, συμπαραλαβὼν καὶ Τίτον.

2 Ἀνέβην δὲ κατὰ ἀποκάλυψιν, καὶ ἀνεθέμην αὐτοῖς τὸ εὐαγγέλιον ὃ κηρύσσω ἐν τοῖς ἔθνεσι· κατ' ἰδίαν δὲ τοῖς δοκοῦσι, μή πως εἰς κενὸν τρέχω, ἢ ἔδραμον.

3 Ἀλλ' οὐδὲ Τίτος ὁ σὺν ἐμοὶ, Ἕλλην ὤν, ἠναγκάσθη περιτμηθῆναι·

4 Διὰ δὲ τοὺς παρεισάκτους ψευδαδέλφους, οἵτινες παρεισῆλθον κατασκοπῆσαι τὴν ἐλευθερίαν ἡμῶν ἣν ἔχομεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ἵνα ἡμᾶς καταδουλώσωνται·

5 Οἷς οὐδὲ πρὸς ὥραν εἴξαμεν τῇ ὑποταγῇ, ἵνα ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου διαμείνῃ πρὸς ὑμᾶς.

6 Ἀπὸ δὲ τῶν δοκούντων εἶναί τι, ὁποῖοί ποτε ἦσαν,

1 Ἔπειτα πάλιν μετὰ δεκατεσσάρων χρόνων, ἀνέβηκα εἰς τὰ Ἱεροσόλυμα μαζὺ μὲ τὸν Βαρνάβα, παίρνοντας ὁμοῦ καὶ τὸν Τίτον.

2 Καὶ ἀνέβηκα καθὼς μὲ ἀπεκάλυψεν ὁ Θεός, καὶ τοὺς ὡμολόγησα τὸ εὐαγγέλιον ὁποῦ κηρύττω εἰς τὰ ἔθνη· καὶ ἐχωρισὰ εἰς ἐκείνους ὁποῦ ἐλογαριάζονταν πολλὰ τίμιοι, μήπως καὶ τρέχω, ἢ ἔτρεξα, ἐκεῖνα.

3 Ἀλλὰ καὶ ὁ Τίτος ὁποῦ ἦτον μαζύ μου, ἀγκαλὰ καὶ ἦτον Ἕλλην, δὲν ἀναγκάσθη νὰ περιτμηθῇ·

4 Καὶ διὰ τοὺς ψευδαδέλφους, οἱ ὁποῖοι ἐμβήκασι κρυφὰ μὲ δόλον, νὰ κατασκοπεύσουν τὴν ἐλευθερίαν μας ὁποῦ ἔχομεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, διὰ νὰ μᾶς καταδουλώσουν·

5 Τοὺς ὁποίους οὐδὲ μίαν ὥραν δὲν τοὺς ἐδώσαμεν ἄδειαν, οὐδὲ τοὺς ὑποταχθήκαμεν, διὰ νὰ μείνῃ πάντοτε ἡ ἀλήθεια τοῦ εὐαγγελίου εἰς ἐσᾶς.

6 Καὶ ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι τίποτες, ὁποῖοι

ἀδίκ μοι διαφέρει· πρόσωπον Θεὸς ἀνθρώπου οὐ λαμβάνει· ἐμοὶ γὰρ οἱ δοκοῦντες, οὐδὲν προσανέθεντο.

7 Ἀλλὰ τοὐναντίον, ἰδόντες ὅτι πεπίστευμαι τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς Πέτρος τῆς περιτομῆς·

8 (Ὁ γὰρ ἐνεργήσας Πέτρῳ εἰς ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνήργησε καὶ ἐμοὶ εἰς τὰ ἔθνη·)

9 Καὶ γνόντες τὴν χάριν τὴν δοθεῖσάν μοι Ἰάκωβος καὶ Κηφᾶς καὶ Ἰωάννης, οἱ δοκοῦντες στῦλοι εἶναι, δεξιὰς ἔδωκαν ἐμοὶ καὶ Βαρνάβᾳ κοινωνίας· ἵνα ἡμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, αὐτοὶ δὲ εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μόνον τῶν πτωχῶν ἵνα μνημονεύωμεν· ὃ καὶ ἐσπούδασα αὐτὸ τοῦτο ποιῆσαι.

11 Ὅτε δὲ ἦλθε Πέτρος εἰς Ἀντιόχειαν, κατὰ πρόσωπον αὐτῷ ἀντέστην, ὅτι κατεγνωσμένος ἦν.

12 Πρὸ τοῦ γὰρ ἐλθεῖν τινας ἀπὸ Ἰακώβου, μετὰ τῶν ἐθνῶν συνήσθιεν· ὅτε δὲ ἦλθον, ὑπέστελλε καὶ ἀφώριζεν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς.

λογῆς καὶ δὲν εἶναι, δὲν μὲ μέλει· ὁ Θεὸς δὲν δέχεται πρόσωπον ἀνθρώπου· διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ λογιάζονται νὰ εἶναι μεγάλοι, δὲν μὲ ἐὔξησαν τίποτες.

7 Ἀλλὰ τοὐναντίον, ὡσὰν εἶδασιν ἐκεῖνοι ὅτι ἐγὼ ἐπιστεύθηκα τὸ εὐαγγέλιον τῆς ἀκροβυστίας, καθὼς ὁ Πέτρος ἐπιστεύθη τὸ εὐαγγέλιον τῆς περιτομῆς·

8 (Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐνέργησεν εἰς τὸν Πέτρον εἰς τὴν ἀποστολὴν τῆς περιτομῆς, ἐνέργησεν καὶ εἰς ἐμένα εἰς τὴν ἀποστολὴν εἰς τὰ ἔθνη·)

9 Καὶ ἐγνώντας νὰ γνωρίσουν τὴν χάριν ὁποῦ μοῦ ἐδόθη, ὁ Ἰάκωβος καὶ ὁ Κηφᾶς καὶ ὁ Ἰωάννης, οἱ ὁποῖοι λογαριάζονται νὰ εἶναι στῦλοι, ἔδωκαν ἐμένα καὶ τὸν Βαρνάβα τὰ δεξιὰ (σημάδι) τῆς κοινωνίας· διὰ νὰ ὑπᾶμεν νὰ κηρύττωμεν ἐμεῖς εἰς τὰ ἔθνη, καὶ ἐκεῖνοι εἰς τὴν περιτομήν·

10 Μοναχὰ τῆς πτωχείας διὰ νὰ ἐνθυμούμισθι· τὸ ὁποῖον καὶ ἐσπούδασα νὰ τὸ κάμω.

11 Καὶ ὅταν ἦλθε ὁ Πέτρος εἰς τὴν Ἀντιόχειαν, τὸν ἀντιγάθηκα εἰς τὸ πρόσωπον, ὅτι ἦτον κατηγωσμένος.

12 Διατὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθωσι τινες ἀπὸ τὸν Ἰακώβου, ἔτρωγε ἐμὲ μὲ τὰ ἔθνη· καὶ ὅταν ἦλθαν, ἐσυρίστου ὀπίσω καὶ ἐχώ-

ζειν ἑαυτὸν, φοβούμενος τοὺς ἐκ περιτομῆς.

13 Καὶ συνυπεκρίθησαν αὐτῷ καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· ὥστε καὶ Βαρνάβας συναπήχθη αὐτῶν τῇ ὑποκρίσει.

14 Ἀλλ' ὅτε εἶδον ὅτι οὐκ ὀρθοποδοῦσι πρὸς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπον τῷ Πέτρῳ ἔμπροσθεν πάντων· Εἰ σὺ Ἰουδαῖος ὑπάρχων, ἐθνικῶς ζῇς, καὶ οὐκ Ἰουδαϊκῶς, τί τὰ ἔθνη ἀναγκάζεις ἰουδαΐζειν;

15 Ἡμεῖς φύσει Ἰουδαῖοι, καὶ οὐκ ἐξ ἐθνῶν ἁμαρτωλοί·

16 Εἰδότες ὅτι οὐ δικαιοῦται ἄνθρωπος ἐξ ἔργων νόμου, ἐὰν μὴ διὰ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἡμεῖς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ἐπιστεύσαμεν, ἵνα δικαιωθῶμεν ἐκ πίστεως Χριστοῦ, καὶ οὐκ ἐξ ἔργων νόμου· διότι οὐ δικαιωθήσεται ἐξ ἔργων νόμου πᾶσα σάρξ.

17 Εἰ δὲ ζητοῦντες δικαιωθῆναι ἐν Χριστῷ, εὑρέθημεν καὶ αὐτοὶ ἁμαρτωλοί, ἆρα Χριστὸς ἁμαρτίας διάκονος; Μὴ γένοιτο.

18 Εἰ γὰρ ἃ κατέλυσα, ταῦτα πάλιν οἰκοδομῶ,

ριζει τὸ λόγον του, φοβούμενος ἐκείνους ὁποὺ ἦταν ἀπὸ τὴν περιτομήν.

13 Καὶ ὁμοῦ μετ' αὐτὸν ἐκαμώνανε καὶ οἱ λοιποὶ Ἰουδαῖοι· εἰς τόσον ὥστε καὶ ὁ Βαρνάβας ἐσύρθη μὲ τὴν ὑπόκρισιν αὐτῶνε.

14 Ἀλλὰ ὅταν εἶδα ἐγὼ ὅτι δὲν ἐπερπατοῦσαν ὀρθὰ εἰς τὴν ἀλήθειαν τοῦ εὐαγγελίου, εἶπα τοῦ Πέτρου ἐμπρὸς εἰς ὅλους· Ἂν ἐσὺ ὢντας Ἰουδαῖος ζῇς ἐθνικὰ, καὶ ὄχι Ἰουδαϊκὰ, τί ἀναγκάζεις τὰ ἔθνη νὰ ἰουδαΐζουν;

15 Ἐμεῖς ἐμποσθὲ φύσεως Ἰουδαῖοι, καὶ ὄχι ἁμαρτωλοὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη·

16 Ἀμὴ ἐξεύρουσιν ὅτι δὲν δικαιοῦται ὁ ἄνθρωπος ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου, ἀλλὰ διαμέσου τῆς πίστεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· καὶ ἐμεῖς ἐπιστεύσαμεν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθοῦμεν ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ, καὶ ὄχι ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου· διατὶ δὲν θέλει δικαιωθῆ ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου καμμία σάρκα.

17 Ἀλλὰ ἀνίσως ζητοῦντες νὰ δικαιωθοῦμεν εἰς τὸν Χριστὸν, εὑρεθήκαμεν καὶ ἐμεῖς αὐτοὶ ἁμαρτωλοὶ, ἆρα ὁ Χριστὸς εἶναι ὑπηρέτης τῆς ἁμαρτίας; Μὴ γένοιτο.

18 Διατὶ ἐὰν ἐκεῖνα ὁποὺ ἐχάλασα, ἐκεῖνα πάλιν οἰκο-

συμβάτην ἑαυτὸν συνίστημι.

19 Ἐγὼ γὰρ διὰ νόμου νόμῳ ἀπέθανον, ἵνα Θεῷ ζήσω.

20 Χριστῷ συνεσταύρωμαι· ζῶ δὲ, οὐκέτι ἐγώ, ζῇ δὲ ἐν ἐμοὶ Χριστός· ὃ δὲ νῦν ζῶ ἐν σαρκὶ, ἐν πίστει ζῶ τῇ τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ ἀγαπήσαντός με, καὶ παραδόντος ἑαυτὸν ὑπὲρ ἐμοῦ.

21 Οὐκ ἀθετῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· εἰ γὰρ διὰ νόμου δικαιοσύνη, ἄρα Χριστὸς δωρεὰν ἀπέθανεν.

δομῶ, κάμνω τὸ λόγο μὲ παραβάτην.

19 Διατὶ ἐγὼ διαμέσου ἑνὸς νόμου ἀπέθανα εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ζήσω εἰς τὸν Θεόν.

20 Ἐσταυρώθηκα μὲ τὸν Χριστόν· καὶ πλέον ἐγὼ δὲν ζῶ, ἀλλὰ ὁ Χριστὸς ζῇ εἰς ἐμένα· καὶ ἐκεῖνο ὁπὸ ζῶ τώρα εἰς τὴν σάρκα, ζῶ μὲ τὴν πίστιν τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, ὁπὸ μὲ ἀγάπησι καὶ παράδωκε τὸν ἑαυτόν του διὰ λόγου μου.

21 Δὲν καταφρονῶ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· διατὶ ἂν εἶναι ἡ δικαιοσύνη διαμέσου τοῦ νόμου, ὁ Χριστὸς λοιπὸν ἐπῆκαμε ἀπέθανεν.

Κεφ. γ'. 3.

Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς ὑμᾶς ἐβάσκανε τὴν ἀλήθειαν μὴ πειθισθαι; οἷς κατ' ὀφθαλμοὺς Ἰησοῦς Χριστὸς προεγράφη, ἐν ὑμῖν ἐσταυρωμένος.

2 Τοῦτο μόνον θέλω μαθεῖν ἀφ' ὑμῶν, ἐξ ἔργων νόμου τὸ Πνεῦμα ἐλάβετε, ἢ ἐξ ἀκοῆς πίστεως;

3 Οὕτως ἀνόητοί ἐστε; ἐναρξάμενοι πνεύματι, νῦν σαρκὶ ἐπιτελεῖσθε;

4 Τοσαῦτα ἐπάθετε εἰκῇ; εἴ γε καὶ εἰκῇ.

Ὦ ἀνόητοι Γαλάται, τίς σᾶς ἐβάσκανε νὰ μὴν πειθισθῆτε εἰς τὴν ἀλήθειαν; ὁποὺ ὁμπροστὰ εἰς τὰ μάτια σας ἐπροειγράφθη ὁ Ἰησοῦς Χριστος, ἐσταυρωμένος εἰς ἐσᾶς.

2 Ἐτοῦτο μοναχὰ θέλω νὰ μάθω ἀπὸ λόγου σας, ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ νόμου ἐλάβετε τὸ Πνεῦμα, ἢ ἀπὸ τὴν ἀκοὴν τῆς πίστεως;

3 Τέτοιας λογῆς εἶσθε ἀνόητοι; ἐχωνιάς νὰ ἀρχίσετε μὲ πνεῦμα, τώρα νὰ τελειωθῆτε μὲ τὴν σάρκα;

4 Τόσα πολλὰ ἐπάθετε ματαίως; καὶ ἄμποτε νὰ ἦταν ματαίως.

5 Ο ουν επιχορηγων υμιν το Πνευμα, και ενεργων δυναμεις εν υμιν, εξ εργων νομου η εξ ακοης πιστεως;

6 Καθως Αβρααμ επιστευσε τω Θεω, και ελογισθη αυτω εις δικαιοσυνην.

7 Γινωσκετε αρα οτι οι εκ πιστεως, ουτοι εισιν υιοι Αβρααμ.

8 Προιδουσα δε η γραφη οτι εκ πιστεως δικαιοι τα εθνη ο Θεος, προευηγγελισατο τω Αβρααμ· Οτι ευλογηθησονται εν σοι παντα τα εθνη.

9 Ωστε οι εκ πιστεως, ευλογουνται συν τω πιστω Αβρααμ.

10 Οσοι γαρ εξ εργων νομου εισιν, υπο καταραν εισι· γεγραπται γαρ· Επικατα-ρατος πας ος ουκ εμμενει εν πασι τοις γεγραμμενοις εν τω βιβλιω του νομου, του ποιησαι αυτα.

11 Οτι δε εν νομω ουδεις δικαιουται παρα τω Θεω, δηλον· οτι ο δικαιος εκ πιστεως ζησεται·

12 Ο δε νομος ουκ εστιν εκ πιστεως· αλλ' ο ποιησας αυτα ανθρωπος, ζησεται εν αυτοις.

13 Χριστος ημας εξηγορασεν

5 Εκεινος λοιπον οπου σας δινει το Πνευμα, και ενεργει δυναμεις εις εσας, απο τα εργα του νομου το καμνη, η απο την ακοην της πιστεως;

6 Καθως Αβρααμ επιστευσεν εις τον Θεον, και του ελογαριασθη εις δικαιοσυνην·

7 Γνωριζετε λοιπον, οτι εκεινοι οπου ειναι απο την πιστιν, τουτοι ειναι υιοι του Αβρααμ.

8 Και η γραφη εφυλαττε τα προσθη, οτι ο Θεος θελει δικαιωσει τα εθνη απο την πιστιν, ευαγγελισε προτητερα την Αβρααμ· Οτι εις εσενα θελουσιν ευλογηθη ολα τα εθνη.

9 Εις τοσον οπου εκεινοι οπου ειναι απο την πιστιν, ευλογουνται μαζυ με τον πιστον Αβρααμ.

10 Διατι οσοι ειναι απο τα εργα του νομου, ειναι απο κατω εις την καταραν· διατι ειναι γεγραμμενον· Καταραμενος ειναι καθε ενας οπου δεν καμνει τελειως ολα εκεινα οπου ειναι γεγραμμενα εις το βιβλιον του νομου.

11 Και οτι εις τον νομον κανενας δεν δικαιωνεται σωσμα εις τον Θεον, φανερον ειναι· οτι ο δικαιος θελει ζησει απο την πιστιν·

12 Αλλα ο νομος δεν ειναι απο την πιστιν· αλλα γεγραμμενον εκεινος οπου καμνει αυτα, θελει ζησει δια αυτα.

13 Ο Χριστος εμας εξαγορα-

ικ τῆς καταρας τῦ νόμυ, γενόμεν ὑπερ ἡμῶν κατάρα· γέγραπται γάρ· Ἐπικατάρατ⊖ πας ὁ κρεμάμεν⊖ επι ξύλυ.

14 Ἵνα εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογια τῦ Ἀβραὰμ γένηται ἐν Χριςῦ Ἰησῦ, ἵνα τὴν ἐπαγγελιαν τῦ Πνεύματ⊖ λάβωμεν διὰ τῆς πίςεως.

15 Ἀδελφοὶ, κατὰ ἄνθρωπον λέγω· ὅμως ἀνθρώπυ κεκυρωμένην διαθήκην οὐδεὶς ἀθετεῖ ἢ ἐπιδιατάσσεται.

16 Τῷ δὲ Ἀβραὰμ ἐρρέθησαν αἱ ἐπαγγελιαι, καὶ τῷ σπέρματι αὐτῦ· οὐ λέγει· Καὶ τοῖς σπέρμασιν, ὡς ἐπὶ πολλῶν, ἀλλ' ὡς ἐφ' ἑνός· Καὶ τῷ σπέρματί συ, ὅς ἐςι Χριςός.

17 Τῦτο δὲ λέγω, διαθήκην προκεκυρωμένην ὑπὸ τῦ Θεῦ εἰς Χριςόν, ὁ μετὰ ἔτη τετρακόσια καὶ τριάκοντα γεγονὼς νόμ⊖ οὐκ ἀκυροῖ, εἰς τὸ καταργῆσαι τὴν ἐπαγγελίαν.

18 Εἰ γὰρ ἐκ νόμυ ἡ κληρονομία, οὐκέτι ἐξ ἐπαγγελίας· τῷ δὲ Ἀβραὰμ δι' ἐπαγγελίας κεχάρισται ὁ Θεός.

σιν ἀπὸ τὴν κατάραν τῦ νόμυ, ἔχοντας νὰ γένωμεν δικαίωμα κατάρας· διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Κάθε ἕνας ὁπὸ εἶναι κρεμασμένος εἰς τὸ ξύλον, εἶναι ἐπικατάρατος.

14 Διὰ νὰ γένῃ εἰς τὰ ἔθνη ἡ εὐλογία τοῦ Ἀβραὰμ, εἰς τὸν Χριςὸν Ἰησῦν, διὰ νὰ λάβωμεν ἐμεῖς τὸ τάξιμον τοῦ Πνεύματ⊖ μὲ τὴν πίςιν.

15 Ἀδελφοὶ, ἀνθρωπίνως λέγω· ὅμως διαθήκην ἀνθρώπε βεβαιωμένην κανεὶς δὲν τὴν χαλᾷ, ἢ δὲ προσθέτει παραπάνω.

16 Εἰς τὸν Ἀβραὰμ ἐλαλήθησαν τὰ ταξίματα, καὶ εἰς τὸ σπέρμα τυ· δὲν λέγει· Καὶ εἰς τὰ σπέρματα, ὡσὰν νὰ λαλῇ διὰ πολλούς, ἀλλὰ λέγωντας ὡσὰν διὰ ἕνα, λέγει· Καὶ εἰς τὸ σπερμά συ, τὸ ὁποῖον (σπέρμα) εἶναι ὁ Χριςός.

17 Καὶ τῦτο λέγω, διαθήκην ὁπε εἶναι βεβαιωμένη προτίτερα ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὸν Χριςὸν, ὁ νόμ⊖ ὁπε ἔγινεν ὕςερον ἀπὸ τετρακοσίες καὶ τριάντα χρόνες, δὲν τὴν κάμνει ἀβέβαιον, εἰς τὸ νὰ χαλάσῃ τὸ τάξιμον.

18 Διατὶ ἂν ἡ κληρονομία εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, δὲν εἶναι πλέον ἀπὸ τὸ τάξιμον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς διαμέσου τοῦ ταξίματ⊖ ἐχαρισε (τὴν κληρονομιὰν) εἰς τὸν Ἀβραάμ.

19 Τί ἂν ὁ νόμος; Τῶν παραβάσεων χάριν προστέθη, ἄχρις οὗ ἔλθῃ τὸ σπέρμα ᾧ ἐπήγγελται, διαταγεὶς δι' ἀγγέλων, ἐν χειρὶ μεσίτου.

19 Διατί λοιπὸν ὁ νόμος; Ἐβάλθη παράπλευρα διὰ τὰς παραβάσεις, ἕως ὁποῦ νὰ ἔλθῃ τὸ σπέρμα, εἰς τὸ ὁποῖον ἔγινε τὰ τάξιμον, ἀφοῦ νὰ δοθῇ ὁ νόμος διαμέσου τῶν ἀγγέλων μὲ τὸ χέρι τοῦ μεσίτου.

20 Ὁ δὲ μεσίτης, ἑνὸς οὐκ ἔστιν· ὁ δὲ Θεὸς, εἷς ἐστι.

20 Καὶ ὁ μεσίτης δὲν εἶναι τοῦ ἑνός· ἀλλὰ ὁ Θεὸς εἶναι ἕνας.

21 Ὁ οὖν νόμος κατὰ τῶν ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ; Μὴ γένοιτο· εἰ γὰρ ἐδόθη νόμος ὁ δυνάμενος ζωοποιῆσαι, ὄντως ἂν ἐκ νόμου ἦν ἡ δικαιοσύνη.

21 Ὁ νόμος λοιπὸν ἐναντίος των ἐπαγγελιῶν τοῦ Θεοῦ ἐδόθη; Μὴ γένοιτο· διατί ἐὰν ὁ νόμος ἠθέλε δοθῇ ἕνα νὰ ἠδύνητον νὰ ζωοποιήσῃ, βεβαία ἡ δικαιοσύνη ἠθέλε εἶσθαι ἀπὸ τὸν νόμον.

22 Ἀλλὰ συνέκλεισεν ἡ γραφὴ τὰ πάντα ὑπὸ ἁμαρτίαν, ἵνα ἡ ἐπαγγελία ἐκ πίστεως Ἰησοῦ Χριστοῦ δοθῇ τοῖς πιστεύουσι.

22 Ἀλλὰ ἡ γραφὴ ἐφάλισεν ὅλα ἀποκάτω εἰς τὴν ἁμαρτίαν, διὰ νὰ δοθῇ εἰς ἐκείνους ὁποῦ πιστεύουσι τὸ τάξιμον, τὸ ὁποῖον εἶναι ἀπὸ τὴν πίστιν τοῦ Χριστοῦ.

23 Πρὸ τοῦ δὲ ἐλθεῖν τὴν πίστιν, ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα, συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι.

23 Καὶ πρὸ τοῦ νὰ ἔλθῃ ἡ πίστις, ἐφυλαγόμεθα ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, σφαλισμένοι ἕως εἰς τὴν πίστιν, ἡ ὁποία ἔμελλε νὰ ξεσκεπασθῇ.

24 Ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστὸν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν.

24 Εἰς τόσον ὁπού ὁ νόμος ἔγινε παιδαγωγὸς μας εἰς τὸν Χριστὸν, διὰ νὰ δικαιωθῶμεν ἀπὸ τὴν πίστιν.

25 Ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως, οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἐσμεν.

25 Ἀμὴ ὡσὰν ἦλθε ἡ πίστις, πλέον δὲν ἐμποδίζει ἀποκάτω εἰς τὸν παιδαγωγόν.

26 Πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

26 Διατὶ ὅλοι εἶσθε υἱοὶ Θεοῦ, διαμέσου τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

27 Ὅσοι γὰρ εἰς Χριστὸν ἐβαπτίσθητε, Χριστὸν ἐνεδύσασθε.

28 Οὐκ ἔνι Ἰουδαῖος, οὐδὲ Ἕλλην· οὐκ ἔνι δοῦλος, οὐδὲ ἐλεύθερος· οὐκ ἔνι ἄρσεν καὶ θῆλυ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἷς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

29 Εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραὰμ σπέρμα ἐστέ, καὶ κατ' ἐπαγγελίαν κληρονόμοι.

27 Διατί ὅσοι ἐβαπτίσθητε εἰς τὸν Χριστόν, ἐνεδύθητε τὸν Χριστόν.

28 Καὶ δὲν εἶναι Ἰουδαῖος οὐδὲ Ἕλληνας· δὲν εἶναι δοῦλος οὐδὲ ἐλεύθερος· δὲν εἶναι ἄρσεν οὐδὲ θῆλυ· διατὶ ὅλοι σεῖς ἕνας εἶσθε εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

29 Καὶ ἂν σεῖς εἶσθε τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀβραὰμ λοιπὸν εἶσθε σπέρμα, καὶ κληρονόμοι κατὰ τὸ τάξιμον.

Κεφ. Δ'. 4.

Λέγω δέ, ἐφ' ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος νήπιός ἐστιν, οὐδὲν διαφέρει δούλου, κύριος πάντων ὤν·

2 Ἀλλὰ ὑπὸ ἐπιτρόπους ἐστὶ καὶ οἰκονόμους ἄχρι τῆς προθεσμίας τοῦ πατρός.

3 Οὕτω καὶ ἡμεῖς, ὅτε ἦμεν νήπιοι, ὑπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου ἤμεθα δεδουλωμένοι·

4 Ὅτε δὲ ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ χρόνου, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν αὐτοῦ γενόμενον ἐκ γυναικός, γενόμενον ὑπὸ νόμον·

5 Ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἱοθεσίαν ἀπολάβωμεν.

6 Ὅτι δέ ἐστε υἱοί, ἐξαπέ-

ΚΑΙ' λέγω, εἰς ὅσον χρόνον ὁ κληρονόμος εἶναι νήπιος, δὲν διαφέρει ἀπὸ τὸν δοῦλον, ἀγκαλὰ καὶ νὰ εἶναι αὐθέντης ὅλων·

2 Ἀλλὰ εἶναι ἀποκάτω εἰς τοὺς ἐπιτρόπους καὶ τοὺς οἰκονόμους, ἕως εἰς τὸν καιρὸν ὁπού εἶναι διωρισμένος ἀπὸ τὸν πατέρα.

3 Τοιουτοῖος λογῆς καὶ ἐμεῖς, ὅταν ἤμεσθαν νήπιοι, ἤμεσθαν δουλωμένοι ἀποκάτω εἰς τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου·

4 Ἀμὴ ὅταν ἦλθε τὸ πλήρωμα τοῦ καιροῦ, ἐξαπέστειλεν ὁ Θεὸς τὸν υἱὸν του, ὁ ὁποῖος ἐγεννήθη ἀπὸ γυναῖκα, ὑποταγμένος ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον·

5 Διὰ νὰ ἐξαγοράσῃ ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, διὰ νὰ ἀπολαύσωμεν ἐμεῖς τὴν υἱοθεσίαν.

6 Καὶ ὅτι εἶσθε υἱοί, ἐξα-

στελεν ὁ Θεος το Πνευμα τοῦ υἱου αὐτου εις τας καρδιας ὑμῶν, κραζον, Αββᾶ, ὁ πατηρ.

7 Ὥστε οὐκ ἐτι εἰ δουλος, ἀλλ' υἱος· εἰ δὲ υἱος, καὶ κληρονόμος Θεου διὰ Χριστου.

8 Ἀλλα τοτε μεν οὐκ εἰδοτες Θεον, ἐδουλευσατε τοις μη φυσει οὐσι θεοις·

9 Νυν δὲ, γνοντες Θεον, μᾶλλον δὲ γνωσθεντες ὑπο Θεου, πως ἐπιστρεφετε παλιν ἐπὶ τὰ ἀσθενῆ καὶ πτωχὰ στοιχεια, οἱς πάλιν ἄνωθεν δουλευειν θελετε;

10 Ἡμέρας παρατηρεῖσθε, καὶ μηνας, καὶ καιρους, καὶ ἐνιαυτους.

11 Φοβουμαι ὑμας, μη πως εἰκη κεκοπιακα εἰς ὑμᾶς.

12 Γινεσθε ὡς ἐγω, ὁτι καγὼ ὡς ὑμεις· ἀδελφοι, δεομαι ὑμων· οὐδεν με ἠδικησατε.

13 Οἴδατε δὲ ὁτι δι' ἀσθενειαν της σαρκος εὐηγγελισαμην ὑμιν το πρωτερον·

14 Καὶ τον πειρασμον μου τον ἐν τη σαρκι μου οὐκ ἐξουθενησατε, οὐδ' ἐξεπτυσατε, ἀλλ' ὡς ἀγγελον Θεου ἐδεξασθε με, ὡς Χριστον Ἰησουν.

πεμψει ὁ Θεὸς τὸ Πνευμα του υἱου του εἰς τας καρδιας σας, τὸ ὁποιον κραζει, Ἀββα, ὁ πατηρ.

7 Εἰς τοσον ὁπου δεν εἶσαι πλεον δουλος, ἀλλα υἱος· καὶ ἐπειδὴ εἶσαι υἱος, εἶσαι καὶ κληρονομος Θεου διὰ μεσου του Χριστου.

8 Ἀλλα τοτε ἐνῶ δεν ἠξευρατε νὰ γνωρίζητε τὸν Θεὸν, ἐδουλεύσατε εἰς ἐκεινους ὁποὺ δὲν εἶναι φυσικὰ θεοί·

9 Ἀμη τωρα, ἐνῶ τωρα γνωρίζετε τὸν Θεὸν, καὶ μᾶλλον σότερον ὁπου ἐγνωρίσθητε ἀπὸ τὸν Θεὸν, πῶς γυρίζετε πάλι εἰς τὰ ἀσθενη καὶ πτωχα στοιχεῖα, τὰ ὁποῖα θέλετε νὰ ἀρχίσετε πάλι νὰ τὰ δουλεύετε;

10 Ταῖς ἡμέραις παρατηρᾶτε καὶ τοὺς μῆνας, καὶ τοὺς καιρους, καὶ τοὺς χρονους.

11 Φοβοῦμαι διὰ ὑμας, μηπως καὶ ἐπιτυχαινε εὐκαιρα εἰς ἐσας.

12 Γενῆτε ὡσὰν ἐγω, ὁτι καὶ ἐγω ἐγινα ὡσὰν ἐσᾶς· ἀδελφοὶ, παρακαλῶ σας δὲν μὲ ἀδικήσετε τίποτες.

13 Καὶ ἐξεύρετε ὁτι μὲ ἀσθένειαν της σάρκας σας εὐαγγέλισα πρωτίτερα·

14 Καὶ τὸν πειρασμὸν μου ὁπου εἶχα εἰς τὴν σάρκα μου δὲν τὸν ἐκαταφρονήσετε, οὐδὲ τὸν ἐσυχαθήκετε, ἀλλὰ ὡσὰν ἄγγελον Θεοῦ μὲ ἐδεχθῆκετε, ὡσὰν τὸν Χριστὸν Ἰησουν.

15 Τις οὖν ἦν ὁ μακαρισμὸς ὑμῶν; μαρτυρῶ γὰρ ὑμῖν ὅτι, εἰ δυνατὸν, τοὺς ὀφθαλμοὺς ὑμῶν ἐξορύξαντες ἂν ἐδώκατέ μοι.

16 Ὥστε ἐχθρὸς ὑμῶν γέγονα ἀληθεύων ὑμῖν;

17 Ζηλοῦσιν ὑμᾶς οὐ καλῶς, ἀλλὰ ἐκκλεῖσαι ἡμᾶς θέλουσιν, ἵνα αὐτοὺς ζηλῶτε.

18 Καλὸν δὲ τὸ ζηλοῦσθαι ἐν καλῷ πάντοτε, καὶ μὴ μόνον ἐν τῷ παρεῖναί με πρὸς ὑμᾶς.

19 Τεκνία μου, οὓς πάλιν ὠδίνω ἄχρις οὗ μορφωθῇ Χριστὸς ἐν ὑμῖν.

20 Ἤθελον δὲ παρεῖναι πρὸς ὑμᾶς ἄρτι, καὶ ἀλλάξαι τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀποροῦμαι ἐν ὑμῖν.

21 Λέγετέ μοι οἱ ὑπὸ νόμον θέλοντες εἶναι, τὸν νόμον οὐκ ἀκούετε;

22 Γέγραπται γὰρ ὅτι Ἀβραὰμ δύο υἱοὺς ἔσχεν· ἕνα ἐκ τῆς παιδίσκης, καὶ ἕνα ἐκ τῆς ἐλευθέρας.

23 Ἀλλ' ὁ μὲν ἐκ τῆς παιδίσκης, κατὰ σάρκα γεγέννηται· ὁ δὲ ἐκ τῆς ἐλευθέρας, διὰ τῆς ἐπαγγελίας.

24 Ἅτινά ἐστιν ἀλληγορούμενα·

15 Τί λοιπὸν ἦτον ὁ μακαρισμός σας τότε; διατί σᾶς μαρτυρῶ ὅτι, ἂν ἦτον δυνατόν, τὰ μάτια σας εὐγάνιτε καὶ μοῦ τὰ ἐδίδετε.

16 Εἰς τόσον ἀπὸ λίγυστάς σας τὴν ἀλήθειαν ἐγίνα ἐχθρός σας;

17 Σᾶς ζηλεύουν ἀλλὰ ὄχι μὲ καλὴν διάθεσιν, ἀμὴ θέλουσιν νὰ μᾶς εὐγάλουσιν ἔξω, διὰ νὰ τοὺς ζηλεύητε ἐσεῖς.

18 Καλὸν εἶναι τὸ νὰ ζηλεύητε εἰς τὸ καλὸν πάντοτε, καὶ ὄχι μόνον ὅταν εἶμαι παρὼν εἰς ἐσᾶς.

19 Παιδιά μου, τοὺς ὁποίους πάλιν σᾶς κοιλοπονῶ, ἕως ὅπου νὰ μορφωθῇ ὁ Χριστὸς εἰς ἐσᾶς.

20 Καὶ ἤθελα νὰ εἶμαι παρὼν εἰς ἐσᾶς τώρα, καὶ νὰ ἀλλάξω τὴν φωνήν μου· ὅτι ἀπορῶ εἰς ἐσᾶς.

21 Εἰπέτι μοῦ ἐσεῖς ὁποὺ θέλετε νὰ εἶσθε ἀποκάτω εἰς τὸν νόμον, δὲν ἀκούετε τὸν νόμον;

22 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον ὅτι ὁ Ἀβραὰμ εἶχε δύο υἱούς· ἕνα ἀπὸ τὴν δουλεύτραν, καὶ ἕνα ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν.

23 Ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποὺ ἐγεννήθη ἀπὸ τὴν δουλεύτραν, ἐγεννήθη κατὰ σάρκα· ἀμὴ ὁ ἄλλος (ὁποὺ ἦτον) ἀπὸ τὴν ἐλευθέραν, ἐγεννήθη διαμέσου τοῦ ταξίματος.

24 Τὰ ὁποῖα ἀλληγορῶν-

μια· αὗται γάρ εἰσιν αἱ δύο διαθῆκαι· μία μὲν ἀπὸ ὄρους Σινᾶ, εἰς δουλείαν γεννῶσα, ἥτις ἐστὶν Ἄγαρ.

25 Τὸ γὰρ Ἄγαρ Σινᾶ ὄρος ἐστὶν ἐν τῇ Ἀραβίᾳ, συστοιχεῖ δὲ τῇ νῦν Ἱερουσαλήμ, δουλεύει δὲ μετὰ τῶν τέκνων αὐτῆς.

26 Ἡ δὲ ἄνω Ἱερουσαλὴμ ἐλευθέρα ἐστίν, ἥτις ἐστὶ μήτηρ πάντων ἡμῶν.

27 Γέγραπται γάρ· Εὐφράνθητι στεῖρα ἡ οὐ τίκτουσα· ῥῆξον καὶ βόησον ἡ οὐκ ὠδίνουσα, ὅτι πολλὰ τὰ τέκνα τῆς ἐρήμου μᾶλλον ἢ τῆς ἐχούσης τὸν ἄνδρα.

28 Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, κατὰ Ἰσαὰκ, ἐπαγγελίας τέκνα ἐσμέν.

29 Ἀλλ' ὥσπερ τότε ὁ κατὰ σάρκα γεννηθεὶς, ἐδίωκε τὸν κατὰ πνεῦμα· οὕτω καὶ νῦν.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Ἔκβαλε τὴν παιδίσκην καὶ τὸν υἱὸν αὐτῆς· οὐ γὰρ μὴ κληρονομήσῃ ὁ υἱὸς τῆς παιδίσκης μετὰ τοῦ υἱοῦ τῆς ἐλευθέρας.

31 Ἄρα, ἀδελφοί, οὐκ ἐσμὲν παιδίσκης τέκνα, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

ται· διατὶ αὐταῖς εἶναι αἱ δύο διαθῆκαι· ἡ μία εἶναι ἀπὸ τὸ ὄρος τὸ Σινᾶ, καὶ γεννᾷ εἰς δουλείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ Ἄγαρ.

25 Διατὶ τὸ Ἄγαρ εἶναι ὄρος Σινᾶ εἰς τὴν Ἀραβίαν, καὶ εἶναι ὅμοιον καὶ ἀντιπροσωπίζει μὲ τὴν Ἰερουσαλήμ, ὁποὺ εἶναι τώρα καὶ δουλεύει μὲ τὰ παιδιά της.

26 Ἀμὴ ἡ ἄνωθεν Ἰερουσαλὴμ εἶναι ἐλευθέρα, ἡ ὁποία εἶναι μήτηρ ὅλων μας.

27 Διατὶ εἶναι γεγραμμένον· Χάρου ἐσὺ στεῖρα ὁπού δὲν γεννᾷς· ἄφησε φωνὴν καὶ βόησον ἐσὺ ὁπού δὲν κοπιάζεσαι, ὅτι περισσότερα (θέλουν εἶσθαι) τὰ παιδιὰ τῆς ἐρήμου (γυναικὸς) παρὰ ἐκείνης ἐκεῖνο ὁποὺ ἔχει τὸν ἄνδρα.

28 Καὶ ἐμεῖς, ἀδελφοί, ὡσὰν ὁ Ἰσαὰκ, εἴμεσθε τέκνα τοῦ ταξίματος.

29 Ἀλλὰ καθὼς τότε ἐκεῖνος ὁποὺ ἐγεννήθη κατὰ σάρκα, ἐδίωχνε τὸν κατὰ πνεῦμα υἱὸν· τοιοῦτος λογῆς (γίνεται) καὶ τώρα.

30 Ἀλλὰ τί λέγει ἡ γραφή; Βγάλε τὴν δουλίτσαν καὶ τὸν υἱόν της· διατὶ δὲν θέλει κληρονομήσει ὁ υἱὸς τῆς δουλίτσας ὁμοῦ μὲ τὸν υἱὸν τῆς ἐλευθέρας.

31 Λοιπὸν, ἀδελφοί, δὲν εἴμεσθε παιδιὰ τῆς δουλίτσας, ἀλλὰ τῆς ἐλευθέρας.

Κεφ. ε'. 5.

Τῇ ἐλευθερίᾳ οὖν ἡ Χριστὸς ἡμᾶς ἠλευθέρωσε, στήκετε, καὶ μὴ πάλιν ζυγῷ δουλείας ἐνέχεσθε.

2 Ἰδοὺ, ἐγὼ Παῦλος λέγω ὑμῖν ὅτι ἐὰν περιτέμνησθε, Χριστὸς ὑμᾶς οὐδὲν ὠφελήσει.

3 Μαρτύρομαι δὲ πάλιν παντὶ ἀνθρώπῳ περιτεμνομένῳ, ὅτι ὀφειλέτης ἐστὶ ὅλον τὸν νόμον ποιῆσαι·

4 Κατηργήθητε ἀπὸ τοῦ Χριστοῦ οἵτινες ἐν νόμῳ δικαιοῦσθε· τῆς χάριτος ἐξεπέσατε.

5 Ἡμεῖς γὰρ πνεύματι ἐκ πίστεως ἐλπίδα δικαιοσύνης ἀπεκδεχόμεθα.

6 Ἐν γὰρ Χριστῷ Ἰησοῦ οὔτε περιτομή τι ἰσχύει, οὔτε ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις δι' ἀγάπης ἐνεργουμένη.

7 Ἐτρέχετε καλῶς· τίς ὑμᾶς ἀνέκοψε τῇ ἀληθείᾳ μὴ πείθεσθαι;

8 Ἡ πεισμονὴ οὐκ ἐκ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς.

9 Μικρὰ ζύμη ὅλον τὸ φύραμα ζυμοῖ.

10 Ἐγὼ πέποιθα εἰς ὑμᾶς

Σταθῆτε λοιπὸν βέβαιοι εἰς τὴν ἐλευθερίαν ὅπου μᾶς ἐλευθέρωσεν ὁ Χριστός, καὶ μὴν περιπλέκεσθε πάλιν εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας.

2 Νά, ἐγὼ ὁ Παῦλος σᾶς λέγω, ὅτι ἂν περιτέμνεσθε, ὁ Χριστὸς δὲν θέλει σᾶς ὠφελήσει τίποτες.

3 Καὶ πάλιν μαρτύρομαι κάθε ἄνθρωπον ὁπού περιτέμνεται, ὅτι εἶναι χρεωστης νὰ κάμῃ ὅλον τὸν νόμον.

4 Ἐσεῖς ὁπού δικαιώνεσθε εἰς τὸν νόμον, ἐχωρίσθητε ἀπὸ τὸν Χριστὸν· ἐξεπέσετε ἀπὸ τὴν χάριν.

5 Διατὶ ἐμεῖς διαμέσου τοῦ πνεύματος μὲ τὴν πίστιν ἀναμένομεν τὴν ἐλπίδα τῆς δικαιοσύνης.

6 Διατὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν οὔτε ἡ περιτομὴ δύνεται τίποτες, οὔτε ἡ ἀκροβυστία, ἀλλὰ πίστις ὁπού ἐνεργεῖ διαμέσου τῆς ἀγάπης.

7 Καλὰ ἐτρέχετε· τίς σᾶς ἐμπόδισε νὰ μὴν πείθεσθε τὴν ἀλήθειαν;

8 Ἡ κατάπεισις (αὐτὴ) δὲν εἶναι ἀπ' ἐκεῖνον ὁπού σᾶς καλεῖ.

9 Ὀλίγον προζύμι ζυμώνει ὅλον τὸ ζυμωτόν.

10 Ἐγὼ πιστεύω εἰς ἐσᾶς

ν Κυρίω, ὅτι οὐδὲν ἄλλο φρονήσιτε· ὁ δὲ ταράσσων ὑμᾶς βαστάσει τὸ κρῖμα, ὅς τις ἂν ᾖ.

11 Ἐγω δὲ, ἀδελφοὶ, εἰ περιτομὴν ἔτι κηρύσσω, τί ἔτι διώκομαι; ἄρα κατήργηται τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Ὄφελον καὶ ἀποκόψονται οἱ ἀναστατοῦντες ὑμᾶς.

13 Ὑμεῖς γὰρ ἐπ' ἐλευθερίᾳ ἐκλήθητε, ἀδελφοί· μόνον μὴ τὴν ἐλευθερίαν εἰς ἀφορμὴν τῇ σαρκὶ, ἀλλὰ διὰ τῆς ἀγάπης δουλεύετε ἀλλήλοις.

14 Ὁ γὰρ πᾶς νόμος ἐν ἑνὶ λόγῳ πληροῦται, ἐν τῷ· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς ἑαυτόν.

15 Εἰ δὲ ἀλλήλους δάκνετε καὶ κατεσθίετε, βλέπετε μὴ ὑπ' ἀλλήλων ἀναλωθῆτε.

16 Λέγω δὲ· Πνεύματι περιπατεῖτε, καὶ ἐπιθυμίαν σαρκὸς οὐ μὴ τελέσητε.

17 Ἡ γὰρ σὰρξ ἐπιθυμεῖ κατὰ τοῦ πνεύματος· τὸ δὲ πνεῦμα κατὰ τῆς σαρκός· ταῦτα δὲ ἀντίκειται ἀλλήλοις, ἵνα μὴ ἃ ἂν θέλητε, ταῦτα ποιῆτε.

ν Κυρίῳ, ὅτι δὲν θέλετε ἔχει ἄλλην γνώμην· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς συγχύζει, θέλει σηκώσει τὸ κρῖμα, ὁποιος καὶ ἂν εἶναι.

11 Ἀμὴ ἐγω, ἀδελφοὶ, ἐὰν ἀκόμη κηρύττω περιτομὴν, διατί κατατρέχομαι; ἔπρεπε ἀργὰ λοιπὸν τὸ σκάνδαλον τοῦ σταυροῦ.

12 Καὶ ἄμποτες νὰ ἐβγάλαν ἀποκοπὴν ἐκεῖνοι ὁποῦ σᾶς συγχύζουσι.

13 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, ἐκαλισθήκετε εἰς ἐλευθερίαν· μόνον ἔχετε τὸν νοῦν σας, μὴ χρειάζεσθε τὴν ἐλευθερίαν εἰς τὴν ἀφορμὴν τῆς σάρκας, ἀλλὰ δουλεύετε ἐσεῖς τὸν ἕνα τὸν ἄλλον μὲ ἀγάπην.

14 Διατὶ ὅλος ὁ νόμος εἰς ἕνα λόγον τελειώνεται, εἰς τοῦτον· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν πλησίον σου ὡσὰν καὶ τὸν σὲ.

15 Ἀμὴ ἐὰν δαγκάνετε καὶ κατατρώγεσθε ἐσεῖς τὸν ἄλλον, βλέπετε νὰ μὴν χαλασθῆτε ἕνας ἀπὸ τὸν ἄλλον.

16 Καὶ λέγω σας· Περιπατεῖτε μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ μὴν κάμετε ἐπιθυμίαν σάρκας.

17 Διατὶ ἡ σάρκα ἐπιθυμεῖ ἐναντία τοῦ πνεύματος· καὶ τὸ πνεῦμα ἐναντία τῆς σάρκας· καὶ ἐναντιώνονται ἕνα μὲ τὸ ἄλλο, διὰ νὰ μὴν κάμετε ἐκεῖνα ὁποῦ θέλετε.

18 Εἰ δὲ πνεύματι ἄγεσθε, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ νόμον.

19 Φανερὰ δὲ ἐστὶ τὰ ἔργα τῆς σαρκός· ἅτινά ἐστι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, ἔρεις, ζῆλοι, θυμοί, ἐριθεῖαι, διχοστασίαι, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, κῶμοι, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, ἃ προλέγω ὑμῖν, καθὼς καὶ προεῖπον, ὅτι οἱ τὰ τοιαῦτα πράσσοντες βασιλείαν Θεοῦ οὐ κληρονομήσουσι.

22 Ὁ δὲ καρπὸς τοῦ Πνεύματός ἐστιν ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, χρηστότης, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια·

23 Κατὰ τῶν τοιούτων οὐκ ἔστι νόμος.

24 Οἱ δὲ τοῦ Χριστοῦ, τὴν σάρκα ἐσταύρωσαν σὺν τοῖς παθήμασι καὶ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Εἰ ζῶμεν πνεύματι, πνεύματι καὶ στοιχῶμεν.

26 Μὴ γινώμεθα κενόδοξοι, ἀλλήλους προκαλούμενοι, ἀλλήλοις φθονοῦντες.

18 Καὶ ἐὰν φέρεσθε ὑπὸ τοῦ πνεύματος, οὐκ ἐστὲ ὑπὸ τὸν νόμον.

19 Καὶ φανερὰ εἶναι τὰ ἔργα τῆς σάρκας· τὰ ὁποῖα εἶναι μοιχεία, πορνεία, ἀκαθαρσία, ἀσέλγεια,

20 Εἰδωλολατρεία, φαρμακεία, ἔχθραι, φιλονεικίαι, ζηλίαι, θυμοί, μαλώματα, διχοστασίαι, αἱρέσεις,

21 Φθόνοι, φόνοι, μέθαι, ξεφαντώματα, καὶ τὰ ὅμοια τούτοις, τὰ ὁποῖα σᾶς προλέγω, καθὼς καὶ προεῖπα, ὅτι ἐκεῖνοι ὁποῦ κάμνουσι τὰ τοιαῦτα λογῆς, δὲν θέλουσι κληρονομήσει βασιλείαν Θεοῦ.

22 Ἀμὴ ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος εἶναι ἀγάπη, χαρά, εἰρήνη, μακροθυμία, καλωσύνη, ἀγαθωσύνη, πίστις, πραότης, ἐγκράτεια.

23 Ἐναντία τῶν τοιούτων, δὲν εἶναι νόμος.

24 Καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι τοῦ Χριστοῦ, ἐσταύρωσαν τὴν σάρκα ὁμοῦ μὲ τὰ παθήματα, καὶ μὲ ταῖς ἐπιθυμίαις.

25 Ἐὰν ζοῦμεν μὲ τὸ πνεῦμα, ἂς περιπατοῦμεν καὶ μὲ τὸ πνεῦμα.

26 Ἂς μὴν γινώμεσθε κενόδοξοι, παρακινοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ φθονοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

Κιφ. ς. 6.

Α Διλφοι, ἐαν καὶ προληφθῆ ἄνθρωπος ἐν τινι παραπτώματι, ὑμεῖς οἱ πνευματικοὶ καταρτίζετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· σκοπῶν σεαυτὸν, μὴ καὶ σὺ πειρασθῆς.

2 Αλλήλων τὰ βάρη βαστάζετε, καὶ οὕτως ἀναπληρώσατε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Εἰ γὰρ δοκεῖ τις εἶναί τι, μηδὲν ὤν, ἑαυτὸν φρεναπατᾷ.

4 Τὸ δὲ ἔργον ἑαυτοῦ δοκιμαζέτω ἕκαστος, καὶ τότε εἰς ἑαυτὸν μόνον τὸ καύχημα ἕξει, καὶ οὐκ εἰς τὸν ἕτερον.

5 Ἕκαστος γὰρ τὸ ἴδιον φορτίον βαστάσει.

6 Κοινωνείτω δὲ ὁ κατηχούμενος τὸν λόγον τῷ κατηχοῦντι, ἐν πᾶσιν ἀγαθοῖς.

7 Μὴ πλανᾶσθε· Θεὸς οὐ μυκτηρίζεται· ὃ γὰρ ἐὰν σπείρῃ ἄνθρωπος, τοῦτο καὶ θερίσει·

8 Ὅτι ὁ σπείρων εἰς τὴν σάρκα ἑαυτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς θερίσει φθοράν· ὁ δὲ σπείρων εἰς τὸ πνεῦμα, ἐκ τοῦ πνεύματος θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

Α Διλφοι, ἐαν καὶ φρεναπατᾶσθη ἄνθρωπος εἰς κανένα σφάλμα, ἐσεῖς οἱ πνευματικοὶ διορθώνετε τὸν τοιοῦτον ἐν πνεύματι πραότητος· προσέχοντες σου τὸν λόγον, μήπως καὶ ἐσὺ πειρασθῆς.

2 Βαστάζετε τὰ βάρη τῶν ἄλλων, καὶ τοιουτοτρόπως λοιπὸν τελειώσετε τὸν νόμον τοῦ Χριστοῦ.

3 Διατὶ ἂν φαίνεται κανένας νὰ εἶναι τίποτες, μὴ εἶναι τίποτες, τοῦ λόγου του ἐξαπατᾶ.

4 Καὶ κάθε εἷς ἂς δοκιμάζῃ τὰ ἔργα ὁποῦ κάμνει, καὶ τότε θέλει ἔχη τὸ καύχημα μοναχὰ εἰς τοῦ λόγου του, καὶ ὄχι εἰς τὸν ἄλλον.

5 Διατὶ κάθε εἷς θέλει σηκώσει τὸ ἰδικόν του φορτίον.

6 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ διδάσκεται τὸν λόγον, ἂς κάμνῃ κοινωνίαν τὸν διδάσκαλόν του εἰς ὅλα τὰ ἀγαθὰ ὁποῦ ἔχει.

7 Μὴν πλανᾶσθε· ὁ Θεὸς δὲν γελᾶται· διατὶ ἐκεῖνο ὁποῦ σπείρει ἄνθρωπος, ἐκεῖνο καὶ θέλει θερίσει·

8 Ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὴν σάρκα του, ἀπὸ τὴν σάρκα θέλει θερίσει φθοράν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ σπείρει εἰς τὸ πνεῦμα, ἀπὸ τὸ πνεῦμα θέλει θερίσει ζωὴν αἰώνιον.

9 Το δι καλον ποιουντες μη εκκακωμεν· καιρω γαρ ιδιω θερισομεν, μη εκλυομενοι.

10 Αρα ουν ως καιρον εχομεν, εργαζωμεθα το αγαθον προς παντας, μαλιστα δε προς τους οικειους της πιστεως.

11 Ιδετε πηλικοις υμιν γραμμασιν εγραψα τη εμη χειρι.

12 Οσοι θελουσιν ευπροσωπησαι εν σαρκι, ουτοι αναγκαζουσιν υμας περιτεμνεσθαι, μονον ινα μη τω σταυρω του Χριστου διωκωνται.

13 Ουδε γαρ οι περιτεμνομενοι αυτοι νομον φυλασσουσιν· αλλα θελουσιν υμας περιτεμνεσθαι, ινα εν τη υμετερα σαρκι καυχησωνται.

14 Εμοι δε μη γενοιτο καυχασθαι ει μη εν τω σταυρω του Κυριου ημων Ιησου Χριστου· δι ου εμοι κοσμος εσταυρωται, καγω τω κοσμω.

15 Εν γαρ Χριστω Ιησου ουτε περιτομη τι ισχυει, ουτε ακροβυστια, αλλα καινη κτισις.

16 Και οσοι τω κανονι τουτω στοιχησουσιν, ειρηνη επ' αυτους και ελεος, και επι τον Ισραηλ του Θεου.

17 Του λοιπου, κοπους μοι

9 Ας μην εκπιπωμεν κάμνοντες το καλόν· διατι εαν δεν αποκάμωμεν, εις τον ιδιον καιρον θέλομεν θερίσει.

10 Αρα λοιπον εως οπου εχομεν καιρόν, ας καμωμεν το καλόν εις όλους, και περισσότερον εις τους οικείους της πίστεως.

11 Ιδετε πόσα μακρα γράμματα σας εγραψα με χειρι μου.

12 Οσοι θέλουν να φαίνωνται καλοί εις την σάρκα, ουτοι σας αναγκάζουν να περιτμηθητε, μοναχα διά να μην διώκωνται δια τον σταυρόν του Χριστού.

13 Διατι αυτοί οπου περιτέμνονται φυλάττουσι τον νόμον· αλλά θέλουσι να περιτμηθητε εσεις, διά να καυχώνται εις την σάρκα σας.

14 Αμη όσον εις εμέ, να μην γένη να καυχηθώ, παρά εις τον σταυρον του Κυριου μας Ιησου Χριστου· διαμέσου του οποίου ο κόσμος εσταυρώθη εις εμέ, και εγω εις τον κόσμον.

15 Διατι εις τον Χριστον Ιησουν ουτε η περιτομη δύναται τινος, ουτε η ακροβυστία, αλλα η καινουργια κτίσις.

16 Και όσοι θέλουσι περιπατησει κατα τον κανόνα τουτον, (ας ήναι) ειρηνη εις αυτους και έλεος, και εις τον Ισραηλ του Θεου.

17 Απο τωρα και εμπρος

μηδεὶς παρεχέτω· ἐγὼ γὰρ τὰ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν, ἀδελφοί. Ἀμήν.

† Πρὸς Γαλάτας ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης.

καινὴ ἀκτίς μου μὴ πειράζῃ· διὰτι ἐγὼ στίγματα τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἐν τῷ σώματί μου βαστάζω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σας, ἀδελφοί. Ἀμήν.

† Εἰς Γαλάτας ἐγράφθη ἀπὸ τὴν Ῥώμην.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΕΦΕΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματος Θεοῦ, τοῖς ἁγίοις τοῖς οὖσιν ἐν Ἐφέσῳ, καὶ πιστοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ εὐλογήσας ἡμᾶς ἐν πάσῃ εὐλογίᾳ πνευματικῇ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ·

4 Καθὼς ἐξελέξατο ἡμᾶς ἐν αὐτῷ πρὸ καταβολῆς κόσμου, εἶναι ἡμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους κατενώπιον αὐτοῦ ἐν ἀγάπῃ.

5 Προορίσας ἡμᾶς εἰς υἱο-

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος [illegible] Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, εἰς τοὺς ἁγίους τοὺς εἶναι εἰς τὴν Ἔφεσον, καὶ πιστοὺς εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

2 Ἂς εἶναι χάρις εἰς σᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεὸν πατέρα μας, καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3 Ἂς εἶναι εἰς [illegible] Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποὺ μᾶς εὐλόγησεν εἰς κάθε εὐλογίαν πνευματικὴν εἰς τὰ ἐπουράνια ἐν Χριστῷ·

4 Καθὼς μᾶς ἐξέλεξεν εἰς αὐτόν, πρὸ τοῦ νὰ θεμελιωθῇ ὁ κόσμος, νὰ εἴμεθα ἅγιοι καὶ ἀκατάγκρητοι ἐμπρός του μὲ ἀγάπην.

5 Ἐφθασεν νὰ μᾶς ὁρί-

διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματος αὐτοῦ·

6 Εἰς ἔπαινον δόξης τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἧς ἐχαρίτωσεν ἡμᾶς ἐν τῷ ἠγαπημένῳ·

7 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν παραπτωμάτων, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ·

8 Ἧς ἐπερίσσευσεν εἰς ἡμᾶς ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ φρονήσει·

9 Γνωρίσας ἡμῖν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματος αὐτοῦ κατὰ τὴν εὐδοκίαν αὐτοῦ, ἣν προέθετο ἐν αὐτῷ·

10 Εἰς οἰκονομίαν τοῦ πληρώματος τῶν καιρῶν, ἀνακεφαλαιώσασθαι τὰ πάντα ἐν τῷ Χριστῷ, τὰ τε ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς·

11 Ἐν αὐτῷ, ἐν ᾧ καὶ ἐκληρώθημεν, προορισθέντες κατὰ πρόθεσιν τοῦ τὰ πάντα ἐνεργοῦντος κατὰ τὴν βουλὴν τοῦ θελήματος αὐτοῦ·

12 Εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ, τοὺς προηλπικότας ἐν τῷ Χριστῷ.

13 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς, ἀκού-

ρισεν εἰς τὴν υἱοθεσίαν διαμεσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς αὐτὸν, κατὰ τὴν εὐδοκίαν τοῦ θελήματός του·

6 Διὰ τὸν ἔπαινον τῆς δόξης τῆς χάριτός του, μὲ τὴν ὁποίαν μᾶς ἔκαμε χαριτωμένους εἰς τὸν ἠγαπημένον (τὸν υἱόν·)

7 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διαμέσου τοῦ αἵματός του, τὴν συγχώρησιν τῶν ἁμαρτιῶν, κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς χάριτός του·

8 Τὴν ὁποίαν ἔκαμε νὰ περισσεύσῃ εἰς ἡμᾶς, μὲ κάθε σοφίαν καὶ φρόνησιν·

9 Ἐχωστας νὰ μᾶς κάμῃ νὰ γνωρίσωμεν τὸ μυστήριον τοῦ θελήματός του κατὰ τὴν εὐδοκίαν του, τὴν ὁποίαν ἐπροεθέσθη εἰς τὸν λόγον του·

10 Νὰ συναθροίσῃ εἰς οἰκονομίαν τῆς τελειώσεως τῶν καιρῶν ὅλα, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἀποκάτω εἰς μιαν κεφαλὴν εἰς τὸν Χριστόν·

11 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ ἐταχθήκαμεν, ἔχοντας νὰ ἐπροωρισθήκαμεν κατὰ πρόθεσιν ἐκείνου, ὁποῦ ἐνεργεῖ τὰ πάντα κατὰ τὴν βουλὴν του·

12 Εἰς τὸ νὰ ἤμεσθεν διὰ ἔπαινον τῆς δόξης του, ἐμεῖς ὁποῦ ἐλπίσαμεν προτίτερα εἰς τὸν Χριστόν.

13 Εἰς τὸν ὁποῖον καὶ σεῖς

σαντες τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας ὑμῶν· ἐν ᾧ καὶ πιστεύσαντες ἐσφραγίσθητε τῷ Πνεύματι τῆς ἐπαγγελίας τῷ ἁγίῳ.

14 Ὅς ἐστιν ἀρραβὼν τῆς κληρονομίας ἡμῶν, εἰς ἀπολύτρωσιν τῆς περιποιήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς δόξης αὐτοῦ.

15 Διὰ τοῦτο κἀγώ, ἀκούσας τὴν καθ' ὑμᾶς πίστιν ἐν τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,

16 Οὐ παύομαι εὐχαριστῶν ὑπὲρ ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου·

17 Ἵνα ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, δῷ ὑμῖν Πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως, ἐν ἐπιγνώσει αὐτοῦ·

18 Πεφωτισμένους τοὺς ὀφθαλμοὺς τῆς διανοίας ὑμῶν εἰς τὸ εἰδέναι ὑμᾶς, τίς ἐστιν ἡ ἐλπὶς τῆς κλήσεως αὐτοῦ, καὶ τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομίας αὐτοῦ ἐν τοῖς ἁγίοις·

19 Καὶ τί τὸ ὑπερβάλλον μέγεθος τῆς δυνάμεως αὐτοῦ εἰς ἡμᾶς τοὺς πιστεύοντας κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

20 Ἣν ἐνήργησεν ἐν τῷ Χριστῷ, ἐγείρας αὐτὸν ἐκ νεκρῶν·

ἐσεῖς, ἐφοῦ τὰ ἀκούσετε τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, τὸ εὐαγγέλιον τῆς σωτηρίας σας· εἰς τὸ ὁποῖον ἐφοῦ τὰ πιστεύσετε, ἐβαλώθητε μὲ τὸ Πνεῦμα τῆς ταξιματοδοσίας τὸ ἅγιον.

14 Τὸ ὁποῖον εἶναι ἀρραβὼνας τῆς κληρονομιᾶς μας εἰς ἐλευθέρωσιν τῆς ἀποκτήσεως, εἰς ἔπαινον τῆς [illegible]

15 Διὰ τοῦτο καὶ ἐγώ, ἐφοῦ τὰ ἀκούσα τὴν πίστιν σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ τὴν ἀγάπην (ὁποῦ ἔχετε) εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους,

16 Δὲν [illegible] χωρὶς νὰ λέγω ἐνθυμούμενος τάς σας εἰς τὰς προσευχάς μου·

17 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ ὁ Θεὸς τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ πατὴρ τῆς δόξης, Πνεῦμα σοφίας καὶ ἀποκαλύψεως νὰ τὸν γνωρίσητε·

18 Νὰ φωτίσῃ τὰ μάτια τῆς διανοίας σας, εἰς τὸ νὰ γνωρίσητε, ποία εἶναι ἡ ἐλπίδα τῆς κλήσεώς του, καὶ ποῖος εἶναι ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τῆς κληρονομιᾶς του εἰς τοὺς ἁγίους·

19 Καὶ τί εἶναι τὸ ὑπερβολικὸν μεγαλεῖον τῆς δυνάμεως του εἰς ἐμᾶς ἐκείνους ποῦ πιστεύομεν, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ κράτους τῆς δυνάμεώς του·

20 Τὴν ὁποίαν ἐνήργησεν εἰς τὸν Χριστόν, ἀναστήσαντες τὸν ἐκ

καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,

21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

22 καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ αὐτὸν ἔδωκεν κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,

23 ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

νεκρῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,

21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

22 καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ αὐτὸν ἔδωκεν κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,

23 ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασιν καὶ ταῖς ἁμαρτίαις

2 ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας·

3 ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν· καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί.

4 Ὁ δὲ Θεός, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ τὴν πολλὴν ἀγά-

νεκρῶν· καὶ ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ αὐτοῦ ἐν τοῖς ἐπουρανίοις,

21 ὑπεράνω πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας καὶ δυνάμεως καὶ κυριότητος, καὶ παντὸς ὀνόματος ὀνομαζομένου οὐ μόνον ἐν τῷ αἰῶνι τούτῳ, ἀλλὰ καὶ ἐν τῷ μέλλοντι.

22 καὶ πάντα ὑπέταξεν ὑποκάτω τῶν ποδῶν αὐτοῦ καὶ αὐτὸν ἔδωκεν κεφαλὴν ὑπὲρ πάντα τῇ ἐκκλησίᾳ,

23 ἥτις ἐστὶ τὸ σῶμα αὐτοῦ, τὸ πλήρωμα τοῦ πάντα ἐν πᾶσι πληρουμένου.

Κεφ. β'. 2.

ΚΑΙ ὑμᾶς ὄντας νεκροὺς τοῖς παραπτώμασιν καὶ ταῖς ἁμαρτίαις·

2 ἐν αἷς ποτε περιεπατήσατε κατὰ τὸν αἰῶνα τοῦ κόσμου τούτου, κατὰ τὸν ἄρχοντα τῆς ἐξουσίας τοῦ ἀέρος, τοῦ πνεύματος τοῦ νῦν ἐνεργοῦντος ἐν τοῖς υἱοῖς τῆς ἀπειθείας·

3 ἐν οἷς καὶ ἡμεῖς πάντες ἀνεστράφημέν ποτε ἐν ταῖς ἐπιθυμίαις τῆς σαρκὸς ἡμῶν, ποιοῦντες τὰ θελήματα τῆς σαρκὸς καὶ τῶν διανοιῶν· καὶ ἦμεν τέκνα φύσει ὀργῆς, ὡς καὶ οἱ λοιποί.

4 Ὁ δὲ Θεός, πλούσιος ὢν ἐν ἐλέει, διὰ

την αὐτοῦ ἣν ἠγάπησεν ἡμᾶς,

5 Καὶ ὄντας ἡμᾶς νεκροὺς τοῖς παραπτώμασι, συνεζωοποίησε τῷ Χριστῷ· (χάριτί ἐστε σεσωσμένοι·)

6 Καὶ συνήγειρε, καὶ συνεκάθισεν ἐν τοῖς ἐπουρανίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

7 Ἵνα ἐνδείξηται ἐν τοῖς αἰῶσι τοῖς ἐπερχομένοις τὸν ὑπερβάλλοντα πλοῦτον τῆς χάριτος αὐτοῦ, ἐν χρηστότητι ἐφ' ἡμᾶς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

8 Τῇ γὰρ χάριτί ἐστε σεσωσμένοι διὰ τῆς πίστεως· καὶ τοῦτο οὐκ ἐξ ὑμῶν· θεοῦ τὸ δῶρον·

9 Οὐκ ἐξ ἔργων, ἵνα μή τις καυχήσηται.

10 Αὐτοῦ γάρ ἐσμεν ποίημα, κτισθέντες ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐπὶ ἔργοις ἀγαθοῖς, οἷς προητοίμασεν ὁ Θεὸς ἵνα ἐν αὐτοῖς περιπατήσωμεν.

11 Διὸ μνημονεύετε ὅτι ὑμεῖς ποτὲ τὰ ἔθνη ἐν σαρκὶ, οἱ λεγόμενοι ἀκροβυστία ὑπὸ τῆς λεγομένης περιτομῆς ἐν σαρκὶ χειροποιήτου·

12 Ὅτι ἦτε ἐν τῷ καιρῷ ἐκείνῳ χωρὶς Χριστοῦ, ἀπηλλοτριωμένοι τῆς πολιτείας τοῦ Ἰσραὴλ, καὶ ξένοι τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ.

13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγενήθητε ἐγγὺς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.

14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ,

15 Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν αὐτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρήνην,

16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ εἰρήνην τοῖς ἐγγύς·

18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.

19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ ἐστὲ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ,

20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ,

21 Ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν κυρίῳ,

22 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ ἐν πνεύματι.

13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν ἐγενήθητε ἐγγὺς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.

14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ,

15 Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας, ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν αὐτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρήνην,

16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ εἰρήνην τοῖς ἐγγύς·

18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.

19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ ἐστὲ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ,

20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν, ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ,

21 Ἐν ᾧ πᾶσα οἰκοδομὴ συναρμολογουμένη αὔξει εἰς ναὸν ἅγιον ἐν κυρίῳ,

22 Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε εἰς κατοικητήριον τοῦ θεοῦ ἐν πνεύματι.

καὶ τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ·

13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑμεῖς οἱ ποτὲ ὄντες μακρὰν, ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.

14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας·

15 Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας· ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρήνην·

16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ τοῖς ἐγγύς·

18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.

19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ·

20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ

ξένοι ἀπὸ τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ·

13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑμεῖς οἵτινες ποτὲ ἦσθε μακρὰν, ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.

14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν, καὶ τὸ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας·

15 Τὴν ἔχθραν ἐν τῇ σαρκὶ αὐτοῦ, τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ὄντων ἐν δόγμασι καταργήσας· ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρήνην·

16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ τοῖς ἐγγύς·

18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.

19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ·

20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ

ξένοι ἀπὸ τῶν διαθηκῶν τῆς ἐπαγγελίας, ἐλπίδα μὴ ἔχοντες, καὶ ἄθεοι ἐν τῷ κόσμῳ·

13 Νυνὶ δὲ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὑμεῖς οἵτινες ποτὲ ἦσθε μακρὰν, ἐγγὺς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ.

14 Αὐτὸς γάρ ἐστιν ἡ εἰρήνη ἡμῶν, ὁ ποιήσας τὰ ἀμφότερα ἕν, καὶ μεσότοιχον τοῦ φραγμοῦ λύσας, τὴν ἔχθραν,

15 Τὸν νόμον τῶν ἐντολῶν ἐν δόγμασι καταργήσας· ἵνα τοὺς δύο κτίσῃ ἐν ἑαυτῷ εἰς ἕνα καινὸν ἄνθρωπον, ποιῶν εἰρήνην·

16 Καὶ ἀποκαταλλάξῃ τοὺς ἀμφοτέρους ἐν ἑνὶ σώματι τῷ Θεῷ διὰ τοῦ σταυροῦ, ἀποκτείνας τὴν ἔχθραν ἐν αὐτῷ.

17 Καὶ ἐλθὼν εὐηγγελίσατο εἰρήνην ὑμῖν τοῖς μακρὰν, καὶ τοῖς ἐγγύς·

18 Ὅτι δι' αὐτοῦ ἔχομεν τὴν προσαγωγὴν οἱ ἀμφότεροι ἐν ἑνὶ Πνεύματι πρὸς τὸν πατέρα.

19 Ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστὲ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἁγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ Θεοῦ·

20 Ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ

προφητων, οντος ακρογωνιαιου αυτου Ιησου Χριστου·

21 Εν ω πασα η οικοδομη συναρμολογουμενη αυξει εις ναον αγιον εν Κυριω·

22 Εν ω και υμεις συνοικοδομεισθε εις κατοικητηριον του Θεου εν Πνευματι.

Κεφ. γ'. 3.

ΤΟυτου χαριν εγω Παυλος ο δεσμιος του Χριστου Ιησου υπερ υμων των εθνων·

2 Ειγε ηκουσατε την οικονομιαν της χαριτος του Θεου της δοθεισης μοι εις υμας·

3 Οτι κατα αποκαλυψιν εγνωρισε μοι το μυστηριον, (καθως προεγραψα εν ολιγω·

4 Προς ο δυνασθε αναγινωσκοντες νοησαι την συνεσιν μου εν τω μυστηριω του Χριστου·)

5 Ο εν ετεραις γενεαις ουκ εγνωρισθη τοις υιοις των ανθρωπων, ως νυν απεκαλυφθη τοις αγιοις αποστολοις αυτου και προφηταις εν Πνευματι·

6 Ειναι τα εθνη συγκληρονομα και συσσωμα, και συμμετοχα της επαγγελιας αυτου εν τω Χριστω, δια του ευαγγελιου·

των αποστολων και των προφητων, οντας αυτος ο Ιησους Χριστος λιθος ακρογωνιαιος·

21 Εις τον οποιον (λιθον) ολη η οικοδομη εφαρμοζουσα συναρμοσθη, αυξανει εις ναον αγιον εις τον Κυριον·

22 Εις τον οποιον και εσεις κτιζεσθε ομου εις κατοικητηριον του Θεου εις το Πνευμα.

Κεφ. γ'. 3.

ΔΙΑ τουτο εγω ο Παυλος ο δεσμιος του Ιησου Χριστου, δια εσας τα εθνη·

2 Εαν ηκουσατε την οικονομιαν της χαριτος του Θεου οπου μου εδοθη εις εσας·

3 Οτι με αποκαλυψιν με εκαμε να γνωρισω το μυστηριον, (καθως σας το εγραψα προτητερα με ολιγα λογια·

4 Εις το οποιον δυνεσθε αναγινωσκοντες να καταλαβητε την γνωσιν οπου εχω εγω εις το μυστηριον του Χριστου·)

5 Το οποιον εις αλλας γενεας δεν εγνωρισθη εις τους υιους των ανθρωπων, καθως τωρα εξεσκεπασθη εις τους αγιους του αποστολους και προφητας, διαμεσου του Πνευματος·

6 Να ειναι τα εθνη συγκληρονομα και σύσσωμα, και συμμετοχα της ταξιματος του εις τον Χριστον, διαμεσου του ευαγγελιου·

7 Οὗ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ τῆς δοθείσης μοι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεως αὐτοῦ.

8 Ἐμοὶ τῷ ἐλαχιστοτέρῳ πάντων τῶν ἁγίων ἐδόθη ἡ χάρις αὕτη, ἐν τοῖς ἔθνεσιν εὐαγγελίσασθαι τὸν ἀνεξιχνίαστον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ φωτίσαι πάντας, τίς ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων ἐν τῷ Θεῷ, τῷ τὰ πάντα κτίσαντι διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Ἵνα γνωρισθῇ νῦν ταῖς ἀρχαῖς καὶ ταῖς ἐξουσίαις ἐν τοῖς ἐπουρανίοις, διὰ τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ πρόθεσιν τῶν αἰώνων, ἣν ἐποίησεν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν·

12 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν προσαγωγὴν ἐν πεποιθήσει, διὰ τῆς πίστεως αὐτοῦ.

13 Διὸ αἰτοῦμαι μὴ ἐκκακεῖν ἐν ταῖς θλίψεσί μου ὑπὲρ ὑμῶν, ἥτις ἐστὶ δόξα ὑμῶν.

14 Τούτου χάριν κάμπτω τὰ γόνατά μου πρὸς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἐξ οὗ πᾶσα πατριὰ ἐν οὐρανοῖς καὶ ἐπὶ γῆς ὀνομάζεται·

7 Τοῦ ὁποίου εὐαγγελίου ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν δωρεὰν τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ ὁποῦ μοῦ ἐδόθη κατὰ τὴν ἐνέργειαν τῆς δυνάμεώς του.

8 Ἡ χάρις αὐτὴ ἐδόθη εἰς ἐμένα τὸν μικρότερον ἀπὸ ὅλους τοὺς ἁγίους, νὰ εὐαγγελίσω εἰς τὰ ἔθνη τὸν ἀκατάλληπτον πλοῦτον τοῦ Χριστοῦ,

9 Καὶ νὰ φωτίσω ὅλους, ποία εἶναι ἡ οἰκονομία τοῦ μυστηρίου τοῦ ἀποκεκρυμμένου ἀπὸ τῶν αἰώνων εἰς τὸν Θεόν, ὁποῦ ἔκτισε τὰ πάντα διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Διὰ νὰ γνωρισθῇ τώρα εἰς τοὺς ἀρχαῖς, καὶ εἰς ταῖς ἐξουσίαις, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, διαμέσου τῆς ἐκκλησίας, ἡ πολυποίκιλος σοφία τοῦ Θεοῦ·

11 Κατὰ τὴν βουλὴν τῶν αἰώνων, τὴν ὁποίαν ἔκαμεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας·

12 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν παῤῥησίαν καὶ τὴν εἴσοδον μὲ θάῤῥος, διαμέσου τῆς πίστεώς του.

13 Διὰ τοῦτο παρακαλῶ νὰ μὴν ἀποκάμητε διὰ ταῖς θλίψαις μου, αἱ ὁποίαις εἶναι διὰ λόγου σας, ὁποῦ εἶναι ἡ δόξα σας.

14 Διὰ τοῦτο κλίνω τὰ γόνατά μου εἰς τὸν πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ,

15 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον πέρνει ὄνομα ὅλη ἡ γενεά, ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν·

16 Ἵνα δῶῃ ὑμῖν κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης αὐτοῦ, δυνάμει κραταιωθῆναι διὰ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ εἰς τὸν ἔσω ἄνθρωπον·

17 Κατοικῆσαι τὸν Χριστὸν διὰ τῆς πίστεως ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν·

18 Ἐν ἀγάπῃ ἐρριζωμένοι καὶ τεθεμελιωμένοι· ἵνα ἐξισχύσητε καταλαβέσθαι σὺν πᾶσι τοῖς ἁγίοις, τί τὸ πλάτος καὶ μῆκος, καὶ βάθος καὶ ὕψος·

19 Γνῶναί τε τὴν ὑπερβάλλουσαν τῆς γνώσεως ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ· ἵνα πληρωθῆτε εἰς πᾶν τὸ πλήρωμα τοῦ Θεοῦ.

20 Τῷ δὲ δυναμένῳ ὑπὲρ πάντα ποιῆσαι ὑπὲρ ἐκ περισσοῦ ὧν αἰτούμεθα ἢ νοοῦμεν, κατὰ τὴν δύναμιν τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἡμῖν,

21 Αὐτῷ ἡ δόξα ἐν τῇ ἐκκλησίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, εἰς πάσας τὰς γενεὰς τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.

16 Διὰ νὰ σᾶς δώσῃ κατὰ τὸν πλοῦτον τῆς δόξης του, νὰ δυναμωθῆτε διαμέσου τοῦ Πνεύματος του εἰς τὸν μέσα ἄνθρωπον·

17 Καὶ νὰ κατοικήσῃ ὁ Χριστὸς διαμέσου τῆς πίστεως εἰς ταῖς καρδίαις σας·

18 Ριζωμένοι καὶ θεμελιωμένοι εἰς τὴν ἀγάπην, διὰ νὰ ἠμπορέσητε νὰ καταλάβητε μὲ ὅλους τοὺς ἁγίους, τί εἶναι τὸ πλάτος καὶ μῆκος καὶ βάθος καὶ ὕψος·

19 Καὶ νὰ γνωρίσητε τὴν ἀγάπην τοῦ Χριστοῦ ποῦ ὑπερβαίνει τὴν γνῶσιν, διὰ νὰ γεμισθῆτε εἰς ὅλον τὸ γέμισμα τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ποῦ δύναται περισσότερα ἀπὸ ὅλα νὰ κάμῃ πολλὰ περισσότερα ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἐμεῖς ζητοῦμεν, ἢ βάνομεν μὲ τὸν νοῦν μας, κατὰ τὴν δύναμιν ποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐμᾶς,

21 Ἂς εἶναι δόξα εἰς αὐτὸν μέσα εἰς τὴν ἐκκλησίαν εἰς τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, εἰς πασαις ταῖς γενεαις τοῦ αἰῶνος τῶν αἰώνων· ἀμήν.

Κεφ. δ'. 4.

Παρακαλῶ οὖν ὑμᾶς ἐγὼ ὁ δέσμιος ἐν Κυρίῳ, ἀξίως περιπατῆσαι τῆς κλήσεως ἧς ἐκλήθητε·

Ἐγὼ λοιπὸν ὁ δεμένος διὰ τὸν Κύριον σας παρακαλῶ, νὰ περιπατῆτε κατὰ πρέπει εἰς τὸν καλεσμὸν ὁποῦ ἐκαλεσθήκετε·

2 Μετὰ πάσης ταπεινοφροσύνης καὶ πραότητος, μετὰ μακροθυμίας, ἀνεχόμενοι ἀλλήλων ἐν ἀγάπῃ·

3 Σπουδάζοντες τηρεῖν τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος ἐν τῷ συνδέσμῳ τῆς εἰρήνης.

4 Ἓν σῶμα καὶ ἓν Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκλήθητε ἐν μιᾷ ἐλπίδι τῆς κλήσεως

5 Εἷς Κύριος, μία πίστις, ἓν βάπτισμα·

6 Εἷς Θεὸς καὶ πατὴρ πάντων, ὁ ἐπὶ πάντων καὶ διὰ πάντων, καὶ ἐν πᾶσιν

7 Ἑνὶ δὲ ἑκάστῳ ἡμῶν ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τῆς δωρεᾶς τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὸ λέγει· Ἀναβὰς εἰς ὕψος ᾐχμαλώτευσε αἰχμαλωσίαν, καὶ ἔδωκε δόματα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Τὸ δὲ, ἀνέβη, τί ἐστιν εἰ μὴ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ὁ καταβὰς, αὐτός ἐστι καὶ ὁ ἀναβὰς ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, ἵνα πληρώσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε, τοὺς μὲν, ἀποστόλους, τοὺς δὲ, προ-

2 Μὲ κάθε λογῆς ταπεινοφροσύνην καὶ πραότητα, μὲ μακροθυμίαν, ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον με ἀγάπην·

3 Σπουδάζοντες νὰ φυλάττετε τὴν ἑνότητα τοῦ Πνεύματος μὲ τὸν σύνδεσμον τῆς εἰρήνης.

4 Ἕνα σῶμα εἶναι καὶ ἕνα Πνεῦμα, καθὼς καὶ ἐκαλίσθητε εἰς μίαν ἐλπίδα τῆς καλέσεώς σας·

5 Ἕνας εἶναι Κύριος, μία πίστις, ἕνα βάπτισμα·

6 Ἕνας Θεὸς καὶ πατὴρ ὅλων, ὁποὺ εἶναι ἀπάνω εἰς ὅλα, καὶ διαμέσου ὅλων καὶ εἰς ὅλες σας.

7 Καὶ εἰς καθ' ἕνα ἀπ' ἐμᾶς ἐδόθη ἡ χάρις κατὰ τὸ μέτρον τοῦ χαρίσματος τοῦ Χριστοῦ.

8 Διὰ τοῦτο λέγει· Ἐσωτας νὰ ἀνέβῃ εἰς τὸ ὕψος, ἐφύρισε σκλαβωσίην τὴν σκλαβίαν, καὶ ἔδωκε χαρίσματα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Καὶ τὸ ἀνέβη, τί ἄλλο εἶναι, παρὰ ὅτι καὶ κατέβη πρῶτον εἰς τὰ κατώτερα μέρη τῆς γῆς;

10 Ἐκεῖνος ὁποὺ κατέβη, αὐτὸς εἶναι καὶ ὁποὺ ἀνέβη ὑπεράνω πάντων τῶν οὐρανῶν, διὰ νὰ γεμίσῃ τὰ πάντα.

11 Καὶ αὐτὸς ἔδωκε μερικοὺς, νὰ εἶναι ἀπόστολοι, καὶ

φήτας, τους δε, εὐαγγελιστάς, τους δε, ποιμένας καὶ διδασκάλους,

12 Προς τὸν καταρτισμὸν τῶν ἁγίων, εἰς ἔργον διακονίας, εἰς οἰκοδομὴν τοῦ σωματος τοῦ Χριστου·

13 Μέχρι καταντησωμεν οἱ πάντες εἰς την ἑνότητα της πίστεως, καὶ της ἐπιγνωσεως τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεου, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον ἡλικίας τοῦ πληρωματος τοῦ Χριστου·

14 Ἵνα μηκέτι ὦμεν νήπιοι, κλυδωνιζόμενοι καὶ περιφερόμενοι παντὶ ἀνέμῳ της διδασκαλίας, ἐν τῇ κυβείᾳ των ἀνθρώπων, ἐν πανουργίᾳ πρὸς την μεθοδίαν της πλάνης·

15 Ἀληθεύοντες δὲ ἐν ἀγάπῃ, αὐξήσωμεν εἰς αὐτὸν τὰ πάντα, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός·

16 Ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμβιβαζόμενον διὰ πάσης ἁφῆς της ἐπιχορηγίας, κατ' ἐνέργειαν ἐν μετρῳ ἑνὸς ἑκάστου μέρους την αὔξησιν του σωματος ποιεῖται, εἰς οἰκοδομὴν ἑαυτου ἐν ἀγάπῃ.

17 Τοῦτο οὖν λέγω, καὶ μαρτύρομαι ἐν Κυρίῳ, μηκέτι ὑμᾶς περιπατειν, καθὼς καὶ τὰ

ἄλλα, τὰ εἶναι προφῆται, καὶ ἄλλους, τὰ εἶναι εὐαγγελισταί, καὶ ἄλλους, τὰ εἶναι ποιμένας, καὶ διδασκάλους,

12 Εἰς την συναρμογὴν τῶν ἁγίων, εἰς τὸ ἔργον της διακονίας, εἰς την οἰκοδομὴν τοῦ σωματος τοῦ Χριστου·

13 Ἕως ὅτου τὰ καταντήσωμεν ὅλοι εἰς την ἑνότητα της πίστεως, καὶ της γνώσεως τοῦ υἱοῦ του Θεου, εἰς ἄνδρα τέλειον, εἰς μέτρον της ἡλικίας του πληρώματος του Χριστου·

14 Διὰ τὰ μὴ ὦμεν πλέον νήπιοι, φερόμενοι ἀλλαχοῦ καὶ κινούμενοι τριγυρω μὲ κάθε ἄνεμον της διδασκαλίας, μὲ τέχνας των ἀνθρώπων, μὲ πανουργίαν τρόπου της πλάνης·

15 Ἀλλὰ ἀληθεύοντες εἰς την ἀγάπην, ἂς αὐξήσωμεν κατὰ πάντα εἰς αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ἡ κεφαλή, ὁ Χριστός·

16 Ἀπὸ τὸν ὁποῖον τὸ σῶμα συναρμολογούμενον καὶ συμφωνούμενον, διαμέσου ὅλης της συναρμολογίας ἡ ὁποία ἐδόθη κατὰ την ἐνέργειαν της μετρήσεως εἰς κάθε μέρος, κάμνει την αὔξησιν του σώματος, εἰς την ἰδικήν του οἰκοδομὴν μὲ ἀγάπην.

17 Ἐτοῦτο λοιπὸν λέγω, καὶ μαρτυρόμαι ἐν Κυρίῳ, νὰ μὴν περιπατῆτε πλέον, καθὼς

ἔθνη περιπατεῖ, ἐν ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν,

18 Ἐσκοτισμένοι τῇ διανοίᾳ, ὄντες ἀπηλλοτριωμένοι τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν τὴν οὖσαν ἐν αὐτοῖς, διὰ τὴν πώρωσιν τῆς καρδίας αὐτῶν·

19 Οἵτινες ἀπηλγηκότες ἑαυτοὺς παρέδωκαν τῇ ἀσελγείᾳ, εἰς ἐργασίαν ἀκαθαρσίας πάσης ἐν πλεονεξίᾳ.

20 Ὑμεῖς δὲ οὐχ οὕτως ἐμάθετε τὸν Χριστόν·

21 Εἴ γε αὐτὸν ἠκούσατε, καὶ ἐν αὐτῷ ἐδιδάχθητε, καθώς ἐστιν ἀλήθεια ἐν τῷ Ἰησοῦ·

22 Ἀποθέσθαι ὑμᾶς κατὰ τὴν προτέραν ἀναστροφὴν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον τὸν φθειρόμενον κατὰ τὰς ἐπιθυμίας τῆς ἀπάτης·

23 Ἀνανεοῦσθαι δὲ τῷ πνεύματι τοῦ νοὸς ὑμῶν,

24 Καὶ ἐνδύσασθαι τὸν καινὸν ἄνθρωπον, τὸν κατὰ Θεὸν κτισθέντα ἐν δικαιοσύνῃ καὶ ὁσιότητι τῆς ἀληθείας.

25 Διὸ ἀποθέμενοι τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, ἕκαστος μετὰ τοῦ πλησίον αὐτοῦ· ὅτι ἐσμὲν ἀλλήλων μέλη.

26 Ὀργίζεσθε, καὶ μὴ ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος μὴ ἐπιδυέτω ἐπὶ τῷ παροργισμῷ ὑμῶν·

27 Μηδὲ δίδετε τόπον τῷ διαβόλῳ.

περιπατῆσαι τὰ λοιπὰ ἔθνη ἐν τῇ ματαιότητι τοῦ νοὸς αὐτῶν,

18 Σκοτισμένοι εἰς τὴν διάνοιαν, ἀπεξενωμένοι ἀπὸ τῆς ζωῆς τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ἄγνοιαν ὁπού εἶναι εἰς αὐτούς, διὰ τὴν σκληροκαρδίαν των·

19 Οἱ ὁποῖοι ἐχάσαντες καμμίαν ψυχοπονεθῆσι τοῦ λόγου των, παρεδόθηκαν εἰς τὴν ἀσέλγειαν, εἰς ἐργασίαν κάθε λογῆς ἀκαθαρσίας, ἀχορτάγως.

20 Ἀμὴ ἐσεῖς δὲν ἐμάθετε τοιουτοτρόπως τὸν Χριστόν·

21 Ἂν καὶ ἀληθινὰ τὸν ἀκούσατε, καὶ εἰς αὐτὸν ἐδιδαχθήκατε, καθὼς εἶναι ἀλήθεια εἰς τὸν Ἰησοῦν·

22 Νὰ βγάλητε ὅσον εἰς τὴν προτέραν ἀναστροφήν, τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον, ὁπού φθείρεται εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις της ἀπάτης·

23 Καὶ νὰ ξανακαινουργωθῆτε εἰς τὸ πνεῦμα τοῦ νοός σας,

24 Καὶ νὰ ἐνδυθῆτε τὸν καινούριον ἄνθρωπον, ὁπού ἐκτίσθη κατὰ Θεὸν μὲ δικαιοσύνην καὶ ὁσιότητα τῆς ἀληθείας.

25 Διὰ τοῦτο ἀφήνοντες τὸ ψεῦδος, λαλεῖτε ἀλήθειαν, καθεὶς μὲ τὸν γείτονά του· ὅτι εἴμεθα μέλη ἕνας τοῦ ἄλλου.

26 Ὀργίζεσθε καὶ μὴν ἁμαρτάνετε· ὁ ἥλιος νὰ μὴν βασιλεύσῃ εἰς τὴν ὀργήν σας·

27 Μὴ δίδετε τόπον εἰς τὸν διάβολον.

28 Ὁ κλέπτων μηκέτι κλεπτέτω, μᾶλλον δὲ κοπιάτω, ἐργαζόμενος τὸ ἀγαθὸν ταῖς χερσίν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι.

29 Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω· ἀλλ' εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούσι.

30 Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.

31 Πᾶσα πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία, ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ.

32 Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν.

28 Ἐκεῖνος ὁ κλέπτων, κλεπτέτω μηκέτι, ἀλλὰ μᾶλλον κοπιάτω, ἐργαζόμενος ταῖς ἰδίαις χερσὶ τὸ ἀγαθόν, ἵνα ἔχῃ μεταδιδόναι τῷ χρείαν ἔχοντι.

29 Πᾶς λόγος σαπρὸς ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν μὴ ἐκπορευέσθω, ἀλλὰ εἴ τις ἀγαθὸς πρὸς οἰκοδομὴν τῆς χρείας, ἵνα δῷ χάριν τοῖς ἀκούουσι.

30 Καὶ μὴ λυπεῖτε τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον τοῦ Θεοῦ, ἐν ᾧ ἐσφραγίσθητε εἰς ἡμέραν ἀπολυτρώσεως.

31 Πᾶσα πικρία, καὶ θυμὸς, καὶ ὀργὴ, καὶ κραυγὴ, καὶ βλασφημία ἀρθήτω ἀφ' ὑμῶν, σὺν πάσῃ κακίᾳ.

32 Γίνεσθε δὲ εἰς ἀλλήλους χρηστοὶ, εὔσπλαγχνοι, χαριζόμενοι ἑαυτοῖς, καθὼς καὶ ὁ Θεὸς ἐν Χριστῷ ἐχαρίσατο ὑμῖν.

Κεφ. ε'. 5.

Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡς τέκνα ἀγαπητὰ·

2 Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν τῷ Θεῷ, εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

Γίνεσθε οὖν μιμηταὶ τοῦ Θεοῦ, ὡσεὶ τέκνα ἀγαπητὰ·

2 Καὶ περιπατεῖτε ἐν ἀγάπῃ, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ παρέδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν προσφορὰν καὶ θυσίαν εἰς ὀσμὴν εὐωδίας.

3 Πορνεία δὲ καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία ἢ πλεονεξία μηδὲ ὀνομαζέσθω ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει ἁγίοις.

4 Καὶ αἰσχρότης, καὶ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ μᾶλλον εὐχαριστία.

5 Τοῦτο γὰρ ἴστε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴ οὖν γίνεσθε συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Ἦτε γάρ ποτε σκότος, νῦν δὲ φῶς ἐν Κυρίῳ· ὡς τέκνα φωτὸς περιπατεῖτε·

9 (Ὁ γὰρ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ·)

10 Δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε τοῖς ἔργοις τοῖς ἀκάρποις τοῦ σκότους, μᾶλλον δὲ καὶ ἐλέγχετε·

12 Τὰ γὰρ κρυφῇ γινόμενα ὑπ' αὐτῶν, αἰσχρόν ἐστι καὶ λέγειν.

3 Καὶ πορνία, καὶ πᾶσα ἀκαθαρσία, ἢ πλεονεξία, μηδὲ τὰ ὀνομάζεται ἐν ὑμῖν, καθὼς πρέπει τοῖς τοῦ ἁγίοις.

4 Καὶ ἡ ἀσχημία, καὶ ἡ μωρολογία, ἢ εὐτραπελία, τὰ οὐκ ἀνήκοντα, ἀλλὰ περισσότερον εὐχαριστία.

5 Διατοῦτο ἴστε γινώσκοντες, ὅτι πᾶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος, ἢ πλεονέκτης, ὅς ἐστιν εἰδωλολάτρης, οὐκ ἔχει κληρονομίαν ἐν τῇ βασιλείᾳ τοῦ Χριστοῦ καὶ Θεοῦ.

6 Μηδεὶς ὑμᾶς ἀπατάτω κενοῖς λόγοις· διὰ ταῦτα γὰρ ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας.

7 Μὴ οὖν γίνεσθε λοιπὸν συμμέτοχοι αὐτῶν.

8 Διατί ἦτε ποτὲ σκότος, ἀλλὰ νῦν φῶς ἐν Κυρίῳ· περιπατεῖτε ὡς τέκνα φωτός·

9 (Διατί ὁ καρπὸς τοῦ Πνεύματος ἐστὶν ἐν πάσῃ ἀγαθωσύνῃ καὶ δικαιοσύνῃ καὶ ἀληθείᾳ·)

10 Δοκιμάζοντες τί ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

11 Καὶ μὴ συγκοινωνεῖτε μὲ τὰ ἔργα τὰ ἄκαρπα τοῦ σκότους, ἀλλὰ πολὺ μᾶλλον ἐλέγχετε αὐτά.

12 Διατὶ ἐκεῖνα ὁποῦ γίνονται κρυφὰ ἀπ' αὐτούς, αἰσχρὸν ἐστι καὶ τὰ λέγωμεν.

13 Τὰ δὲ πάντα ἐλεγχόμενα, ὑπὸ τοῦ φωτὸς φανεροῦται· πᾶν γὰρ τὸ φανερούμενον, φῶς ἐστί.

14 Διὸ λέγει· Ἔγειραι ὁ καθεύδων, καὶ ἀνάστα ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ἐπιφαύσει σοι ὁ Χριστός·

15 Βλέπετε οὖν πῶς ἀκριβῶς περιπατεῖτε· μὴ ὡς ἄσοφοι, ἀλλ' ὡς σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι πονηραί εἰσι.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἄφρονες, ἀλλὰ συνιέτες τί τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθύσκεσθε οἴνῳ, ἐν ᾧ ἐστὶ ἀσωτία, ἀλλὰ πληροῦσθε ἐν Πνεύματι·

19 Λαλοῦντες ἑαυτοῖς ψαλμοῖς καὶ ὕμνοις, καὶ ᾠδαῖς πνευματικαῖς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν τῷ Κυρίῳ·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε ὑπὲρ πάντων, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῷ Θεῷ καὶ πατρί·

21 Ὑποτασσόμενοι ἀλλήλοις ἐν φόβῳ Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ὑποτάσσεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ·

23 Ὅτι ὁ ἀνήρ ἐστι κεφαλὴ τῆς γυναικός, ὡς καὶ ὁ Χριστὸς

13 Ἀμὴ τὰ ὅλα ἐξετάζονται νὰ ἐλεγχθοῦν ἀπὸ τὸ φῶς, φανεροῦνται· διατὶ καθὲν πρᾶγμα ὁποῦ φανεροῦται εἶναι φῶς.

14 Διὰ τοῦτο λέγει· Σήκω ἀπὸ τὸν ὕπνον σου ὁποῦ κοιμᾶσαι, καὶ ἀνάστησε ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ θέλει σὲ φωτίσει ὁ Χριστός·

15 Βλέπετε λοιπὸν πῶς νὰ περιπατεῖτε ἀκριβῶς· ὄχι ὡσὰν ἄσοφοι, ἀλλὰ ὡσὰν σοφοί·

16 Ἐξαγοραζόμενοι τὸν καιρόν, ὅτι αἱ ἡμέραι εἶναι πονηραί.

17 Διὰ τοῦτο μὴ γίνεσθε ἀγύωστοι, ἀλλὰ γνωρίζοντες τί εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Κυρίου.

18 Καὶ μὴ μεθύετε μὲ τὸ κρασί, εἰς τὸ ὁποῖον εἶναι ἀσωτία, ἀλλὰ πληρώνεσθε μὲ Πνεῦμα·

19 Λαλοῦντες ἀναμεσά σας μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ᾠδὰς πνευματικάς· ᾄδοντες καὶ ψάλλοντες μὲ τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον·

20 Εὐχαριστοῦντες πάντοτε διὰ ὅλα, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὸν Θεὸν καὶ πατέρα·

21 Νὰ ὑποτάσσεσθε εἷς εἰς τὸν ἄλλον, μὲ φόβον Θεοῦ.

22 Αἱ γυναῖκες νὰ ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, ὡς καθὼς εἰς τὸν Κύριον·

23 Ὅτι ὁ ἄνδρας εἶναι κεφαλὴ τῆς γυναίκας, ὡσὰν καὶ

κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸς ἐστι σωτὴρ τοῦ σώματος.

24 Ἀλλ' ὥσπερ ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται τῷ Χριστῷ, οὕτω καὶ αἱ γυναῖκες τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν ἐν παντί.

25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτὸν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς·

26 ἵνα αὐτὴν ἁγιάσῃ, καθαρίσας τῷ λουτρῷ τοῦ ὕδατος ἐν ῥήματι·

27 ἵνα παραστήσῃ αὐτὸς ἑαυτῷ ἔνδοξον, τὴν ἐκκλησίαν μὴ ἔχουσαν σπίλον, ἢ ῥυτίδα, ἢ τι τῶν τοιούτων, ἀλλ' ἵνα ᾖ ἁγία καὶ ἄμωμος.

28 Οὕτως ὀφείλουσιν οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶν τὰς ἑαυτῶν γυναῖκας, ὡς τὰ ἑαυτῶν σώματα· ὁ ἀγαπῶν τὴν ἑαυτοῦ γυναῖκα, ἑαυτὸν ἀγαπᾷ.

29 Οὐδεὶς γάρ ποτε τὴν ἑαυτοῦ σάρκα ἐμίσησεν, ἀλλὰ ἐκτρέφει καὶ θάλπει αὐτήν, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι μέλη ἐσμὲν τοῦ σώματος αὐτοῦ, ἐκ τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ὀστέων αὐτοῦ.

ὁ Χριστὸς εἶναι κεφαλὴ τῆς ἐκκλησίας· καὶ αὐτὸς εἶναι σωτὴρ τοῦ σώματός του.

24 Ἀλλὰ καθὼς ἡ ἐκκλησία ὑποτάσσεται εἰς τὸν Χριστόν, παρομοίαν καὶ αἱ γυναῖκες νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους των ἄνδρας εἰς κάθε πρᾶγμα.

25 Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε ταῖς γυναῖκαις τὰς ἰδικάς σας, καθὼς καὶ ὁ Χριστὸς ἠγάπησε τὴν ἐκκλησίαν, καὶ παρέδωκε τὸν λόγον του δι' αὐτήν·

26 διὰ νὰ τὴν ἁγιάσῃ καθαρίζοντας την μὲ τὸ λουσιμον τοῦ νεροῦ, διαμέσου τοῦ λόγου·

27 διὰ νὰ τὴν παραστήσῃ εἰς τὸν λόγον του ἔνδοξον τὴν ἐκκλησίαν, ὁποῦ νὰ μὴν ἔχῃ λέρα, ἢ ζάρωμα, ἢ ἄλλο τίποτες ἀπὸ τὰ τέτοιας λογῆς, ἀλλὰ διὰ νὰ εἶναι ἁγία καὶ ἄψογος.

28 Εἰς τέτοιον τρόπον χρεωστοῦσιν οἱ ἄνδρες νὰ ἀγαπῶσι ταῖς γυναῖκαίς τους, ὡσὰν τὰ ἰδικά τους κορμία· ἐκεῖνος ποῦ ἀγαπᾷ τὴν γυναῖκά του, τὸν ἑαυτόν του ἀγαπᾷ.

29 Διατὶ οὐδὲ κανένας ποτὲ δὲν ἐμίσησε τὴν σάρκα του, ἀλλὰ τὴν θρέφει καὶ τὴν σκέπει καὶ τὴν περιμαλιέται, καθὼς καὶ ὁ Κύριος τὴν ἐκκλησίαν·

30 Ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθε μέλη τοῦ σώματός του, ἀπὸ τὴν σάρκα του, καὶ ἀπὸ τὰ κόκκαλά του.

31 Αντι τουτου καταλειψει ἀνθρωπος τον πατερα αυτου και την μητερα, και προσκολληθησεται προς την γυναικα αυτου, και εσονται οι δυο εις σαρκα μιαν.

32 Το μυστηριον τουτο μεγα εστιν· εγω δε λεγω εις Χριστον, και εις την εκκλησιαν.

33 Πλην και υμεις οι καθ' ενα, εκαστος την εαυτου γυναικα ουτως αγαπατω ως εαυτον· η δε γυνη ινα φοβηται τον ἀνδρα.

31 Διὰ τουτο θελει ἀφησει ἀνθρωπος τον πατερα του και την μητερα, και θελει προσκολληθη με την γυναικα του, και θελουσι γενει οι δυο εις σαρκα μιαν.

32 Το μυστηριον ετουτο ειναι μεγαλον· και εγω τι λεγω εις τον Χριστον και εις την εκκλησιαν.

33 Το λοιπον και εσεις καθε ενας του γυναικα του τοιουτος λογος ας του αγαπα, ωσαν τα λογα του· και η γυναικα να φοβηται τον ἀνδρα.

Κεφ. ϛ. 0.

ΤΑ τεκνα υπακουετε τοις γονευσιν υμων εν Κυριω· τουτο γαρ εστι δικαιον.

2 Τιμα τον πατερα σου και την μητερα· (ητις εστιν εντολη πρωτη εν επαγγελια·)

3 Ινα ευ σοι γενηται, και εση μακροχρονιος επι της γης.

4 Και οι πατερες μη παροργιζετε τα τεκνα υμων, αλλ' εκτρεφετε αυτα εν παιδεια και νουθεσια Κυριου.

5 Οι δουλοι υπακουετε τοις κυριοις κατα σαρκα, μετα φοβου και τρομου, εν απλοτητι της καρδιας υμων, ως τω Χριστω·

6 Μη κατ' οφθαλμοδουλειαν ως ανθρωπαρεσκοι, αλλ' ως δουλοι του Χριστου, ποιουντες

ΤΑ' παιδια, τα υπακουετε τους γονεις σας διατι τουτο ειναι δικαιον.

2 Τιμα τον πατερα σου και την μητερα σου· (η εντολη πρωτη εντολη με ταξιμο

3 Διὰ να ἐχης καλον, και να γενης πολυχρονιος επανω εις την γην.

4 Και εσεις οι πατερες μη παραπικραινετε τα παιδια σας, αλλ' ανατρεφετε τα εις παιδευσιν και νουθεσιαν

5 Οι δουλοι, υπακουετε τοις σαρκικους σας αυθεντας, με φοβον και τρομον, με απλοτητα της καρδιας σας, ωσαν τον Χριστον·

6 Μη δουλευετε μονον τοσας βλεπων, ωσαν ανθρωπαρεσκοι, αλλα ωσαν δουλοι του

τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἐκ ψυχῆς,

7 Μετ' εὐνοίας δουλεύοντες τῷ Κυρίῳ, καὶ οὐκ ἀνθρώποις·

8 Εἰδότες ὅτι ὃ ἐάν τι ἕκαστος ποιήσῃ ἀγαθόν, τοῦτο κομιεῖται παρὰ τοῦ Κυρίου, εἴτε δοῦλος, εἴτε ἐλεύθερος.

9 Καὶ οἱ κύριοι τὰ αὐτὰ ποιεῖτε πρὸς αὐτούς, ἀνιέντες τὴν ἀπειλήν· εἰδότες ὅτι καὶ ἐκείνων αὐτῶν ὁ Κύριός ἐστιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ προσωπολημψία οὐκ ἔστι παρ' αὐτῷ.

10 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, ἐνδυναμοῦσθε ἐν Κυρίῳ, καὶ ἐν τῷ κράτει τῆς ἰσχύος αὐτοῦ.

11 Ἐνδύσασθε τὴν παν[illegible] τοῦ Θεοῦ, πρὸς τὸ δύνασθαι ὑμᾶς στῆναι πρὸς τὰς [illegible]ίας τοῦ διαβόλου·

12 Ὅτι οὐκ ἔστιν ἡμῖν ἡ πάλη πρὸς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ πρὸς τὰς ἀρχάς, πρὸς τὰς ἐξουσίας, πρὸς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, πρὸς τὰ πνευματικὰ τῆς πονηρίας ἐν τοῖς ἐπουρανίοις.

13 Διὰ τοῦτο ἀναλάβετε τὴν παν[illegible] τοῦ Θεοῦ, ἵνα δυνηθῆτε ἀντιστῆναι ἐν τῇ

Χριστῷ, κάμνοντες τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ἀπὸ καρδίας,

7 Μὲ ἀγάπην δουλεύοντες, ὡσὰν νὰ δουλεύετε τοῦ Κυρίου καὶ ὄχι εἰς ἀνθρώπους·

8 Ἐξεύροντες ὅτι ἐκεῖνο ὅπου κάμνει κάθε ἕνας, ἐκεῖνο θέλει πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον, εἴτε τι δοῦλος, εἴτε τι ἐλεύθερος.

9 Καὶ ἐσεῖς οἱ αὐθεντάδες νὰ κάμνετε τὰ ὁμοια εἰς αὐτούς, ὀλιγοστεύετε τὸν φοβερισμόν· ἐξεύροντες ὅτι καὶ ὁ ἰδικός σας Αὐθέντης εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ προσωπολημψία δὲν εἶναι σημὰ εἰς αὐτόν.

10 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, δυναμώνεσθε εἰς τὸν Κύριον, καὶ εἰς τὸ κράτος τῆς δυνάμεώς του·

11 Ἐνδυθῆτε ὅλην τὴν ἁρματωσίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνεσθῆτε νὰ σταθῆτε ἀντία εἰς ταῖς τέχναις τοῦ διαβόλου·

12 Ὅτι δὲν εἶναι ἡ πάλη μας εἰς αἷμα καὶ σάρκα, ἀλλὰ εἰς ταῖς ἀρχαῖς, εἰς ταῖς ἐξουσίαις, εἰς τοὺς κοσμοκράτορας τοῦ σκότους τοῦ αἰῶνος τούτου, εἰς τὰ πνεύματα τῆς πονηρίας, ὁπού εἶναι ἀπάνω εἰς τὸν ἀέρα.

13 Διὰ τοῦτο ἐπάρετε ὅλην τὴν ἁρματωσίαν τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ δυνηθῆτε νὰ ἀνθεστη-

ημέρα τὴ πονηρᾷ, καὶ ἅπαντα κατεργασάμενοι στῆναι.

14 Στῆτε οὖν περιζωσάμενοι τὴν ὀσφῦν ὑμῶν ἐν ἀληθείᾳ, καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν θώρακα τῆς δικαιοσύνης,

15 Καὶ ὑποδησάμενοι τοὺς πόδας ἐν ἑτοιμασίᾳ τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης,

16 Ἐπὶ πᾶσιν ἀναλαβόντες τὸν θυρεὸν τῆς πίστεως, ἐν ᾧ δυνήσεσθε πάντα τὰ βέλη τοῦ πονηροῦ τὰ πεπυρωμένα σβέσαι·

17 Καὶ τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου δέξασθε, καὶ τὴν μάχαιραν τοῦ πνεύματος, ὅ ἐστι ῥῆμα Θεοῦ·

18 Διὰ πάσης προσευχῆς καὶ δεήσεως προσευχόμενοι ἐν παντὶ καιρῷ ἐν Πνεύματι, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες ἐν πάσῃ προσκαρτερήσει καὶ δεήσει περὶ πάντων τῶν ἁγίων,

19 Καὶ ὑπὲρ ἐμοῦ, ἵνα μοι δοθείη λόγος ἐν ἀνοίξει τοῦ στόματός μου ἐν παῤῥησίᾳ, γνωρίσαι τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,

20 Ὑπὲρ οὗ πρεσβεύω ἐν ἁλύσει, ἵνα ἐν αὐτῷ παῤῥησιάσωμαι, ὡς δεῖ με λαλῆσαι.

21 Ἵνα δὲ εἰδῆτε καὶ ὑμεῖς

θῆτε εἰς τὴν ἡμέραν τὴν πονηράν, καὶ ὅταν τελειώσητε ὅλα νὰ σταθῆτε.

14 Σταθεῖτε λοιπὸν ἔχοντας νὰ ζωσθῆτε εἰς τὴν μέσην σας τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐνδυθῆτε τὸ στέρνον τῆς δικαιοσύνης,

15 Καὶ ὑπεδήσατε τὰ ποδάρια σας μὲ τὴν ἑτοιμασίαν τοῦ εὐαγγελίου τῆς εἰρήνης,

16 Ἀπάνω εἰς ὅλα πιάνοντες τὸ σκεπάρι τῆς πίστεως, μὲ τὸ ὁποῖον θέλετε δύνεσθε νὰ σβύσητε ὅλους τοὺς σαΐτας τοὺς πεπυρωμένους τοῦ πονηροῦ·

17 Δεχθῆτε τὴν περικεφαλαίαν τοῦ σωτηρίου, καὶ τὴν μαχαίραν τοῦ πνεύματος, ἡ ὁποία εἶναι ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ·

18 Προσευχόμενοι μὲ κάθε προσευχὴν καὶ δέησιν, κάθε καιρὸν μὲ Πνεῦμα, καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο ἀγρυπνοῦντες, μὲ κάθε ὑπομονὴν καὶ δέησιν διὰ ὅλους τοὺς ἁγίους,

19 Καὶ διὰ λόγου μου, διὰ νὰ μοῦ δοθῇ λόγος νὰ ἀνοίξω τὸ στόμα μου μὲ παῤῥησίαν, νὰ κάμω νὰ γνωρίσουν τὸ μυστήριον τοῦ εὐαγγελίου,

20 Διὰ τὸ ὁποῖον εἶμαι πρεσβευτὴς ἀποκρισιάριος μὲ τὴν ἁλυσίδα μου· διὰ νὰ παῤῥησιασθῶ εἰς αὐτό, νὰ λαλήσω καθὼς πρέπει.

21 Καὶ διὰ νὰ ἐξεύρητε καὶ

τα κατ' ἐμέ, τί πράσσω, πάντα ὑμῖν γνωρίσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ πιστὸς διάκονος ἐν Κυρίῳ.

22 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῶτε τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας

23 Εἰρήνη τοῖς ἀδελφοῖς καὶ ἀγάπη μετὰ πίστεως ἀπὸ θεοῦ πατρὸς καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24 Ἡ χάρις μετὰ πάντων τῶν ἀγαπώντων τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν ἀφθαρσίᾳ. Ἀμήν.

‖ Πρὸς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ρώμης διὰ Τυχικοῦ.

ἐστὶν τὰ ἰδικά μου, τί κάμνω, Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς καὶ ἐμπιστευμένος διάκονος ἐν Κυρίῳ, θέλει σᾶς τὰ φανερώσει ὅλα.

22 Τὸν ὁποῖον σᾶς τὸν ἔπεμψα ἐπὶ τ' αὐτοῦ, διὰ νὰ γνωρίσετε τὰ ἰδικά μας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας.

23 Ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς τοὺς ἀδελφοὺς, καὶ ἀγάπη μὲ πίστιν, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

24 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους ὅσοι ἀγαπῶσιν ἄφθαρτα τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Ἐφεσίους ἐγράφη ἀπὸ Ρώμην διαμέσου τοῦ Τυχικοῦ.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΦΙΛΙΠΠΗΣΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, τοῖς οὖσιν ἐν Φιλίπποις, σὺν ἐπισκόποις καὶ διακόνοις·

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Τιμόθεος δοῦλοι Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ὅπου εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Φιλιππους, ὁμοῦ μὲ τοὺς ἐπισκόπους καὶ διακόνους·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου ἐπὶ πάσῃ τῇ μνείᾳ ὑμῶν,

4 (Πάντοτε ἐν πάσῃ δεήσει μου ὑπὲρ πάντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς τὴν δέησιν ποιούμενος,)

5 Ἐπὶ τῇ κοινωνίᾳ ὑμῶν εἰς τὸ εὐαγγέλιον, ἀπὸ πρώτης ἡμέρας ἄχρι τοῦ νῦν·

6 Πεποιθὼς αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ὁ ἐναρξάμενος ἐν ὑμῖν ἔργον ἀγαθὸν, ἐπιτελέσει ἄχρις ἡμέρας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθώς ἐστι δίκαιον ἐμοὶ τοῦτο φρονεῖν ὑπὲρ πάντων ὑμῶν, διὰ τὸ ἔχειν με ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμᾶς, ἔν τε τοῖς δεσμοῖς μου, καὶ ἐν τῇ ἀπολογίᾳ, καὶ βεβαιώσει τοῦ εὐαγγελίου, συγκοινωνούς μου τῆς χάριτος πάντας ὑμᾶς ὄντας.

8 Μάρτυς γάρ μου ἐστὶν ὁ Θεὸς, ὡς ἐπιποθῶ πάντας ὑμᾶς ἐν σπλάγχνοις Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, ἵνα ἡ ἀγάπη ὑμῶν ἔτι μᾶλλον καὶ μᾶλλον περισσεύῃ ἐν

2 Ας εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν πατέρα μας καὶ Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν μου εἰς ὅλην τὴν ἀνάμνησιν ἐσᾶς ἔχω εἰς τὸν λόγον σας,

4 (Πάντοτε εἰς ὅλας μου ταῖς δεήσαις δι' ὅλους σας μετὰ χαρᾶς κάμνοντας δεήσιν,)

5 Διὰ τὴν κοινωνίαν σας ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸ εὐαγγέλιον ἀπὸ τὴν πρώτην ἡμέραν, ἕως τώρα·

6 Πιστεύοντας αὐτὸ τοῦτο, ὅτι ἐκεῖνος ὁποῦ ἄρχισεν εἰς ἐσᾶς τὸ ἔργον τὸ καλὸν, θέλει τὸ τελειώσει ἕως τὴν ἡμέραν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Καθὼς εἶναι δίκαιον εἰς ἐμένα νὰ φρονῶ ἔτζι δι' ὅλους σας, διατὶ σᾶς ἔχω μέσα εἰς τὴν καρδίαν μου, καὶ εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ εἰς τὴν ἀπολογίαν μου καὶ εἰς τὸ βεβαίωσιν τοῦ εὐαγγελίου, ἔχοντας νὰ εἶσθε ἐσεῖς ὅλοι συγκοινωνοὶ τῆς χάριτος ἐμοῦ μετ' ἐμένα.

8 Διατὶ μάρτυς μου εἶναι ὁ Θεὸς, πῶς πολλὰ σᾶς ποθῶ ὅλους, μὲ σπλάγχνα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Καὶ τοῦτο προσεύχομαι, νὰ περισσεύῃ ἡ ἀγάπη σας ἀκόμι περισσότερον καὶ

[illegible] καὶ πᾶσι αἰσθησει·

10 Εἰς τὸ δοκιμάζειν ὑμᾶς τὰ διαφέροντα, ἵνα ἦτε εἰλικρινεῖς καὶ ἀπρόσκοποι εἰς ἡμέραν Χριστοῦ·

11 Πεπληρωμένοι καρπὸν δικαιοσύνης τοῦ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον Θεοῦ.

12 Γινώσκειν δὲ ὑμᾶς βούλομαι, ἀδελφοί, ὅτι τὰ κατ' ἐμὲ μᾶλλον εἰς προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου ἐλήλυθεν·

13 Ὥστε τοὺς δεσμούς μου φανεροὺς ἐν Χριστῷ γενέσθαι ἐν ὅλῳ τῷ πραιτωρίῳ, καὶ τοῖς λοιποῖς πᾶσι·

14 Καὶ τοὺς πλείονας τῶν ἀδελφῶν ἐν Κυρίῳ, πεποιθότας τοῖς δεσμοῖς μου, περισσοτέρως τολμᾶν ἀφόβως τὸν λόγον λαλεῖν.

15 Τινὲς μὲν καὶ διὰ φθόνον καὶ ἔριν· τινὲς δὲ καὶ δι' εὐδοκίαν τὸν Χριστὸν κηρύσσουσι.

16 Οἱ μὲν ἐξ ἐριθείας τὸν Χριστὸν καταγγέλλουσιν οὐχ ἁγνῶς, οἰόμενοι θλῖψιν ἐγείρειν τοῖς δεσμοῖς μου·

περισσότερον εἰς γνῶσιν καὶ πάσῃ αἰσθήσει·

10 Εἰς τὸ νὰ δοκιμάζητε ἐκεῖνα ὁποῦ διαφέρουσι, νὰ εἶσθε καθαροὶ καὶ χωρὶς σκανδαλον εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ·

11 Γεμάτοι ἀπὸ τοὺς καρποὺς τῆς δικαιοσύνης, ὁποῦ εἶναι διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς δόξαν καὶ ἔπαινον τοῦ Θεοῦ.

12 Καὶ θέλω νὰ ἐξεύρητε καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ μὲ ἐσυνέβηκαν, ἠλθασιν εἰς περισσοτέραν προκοπὴν τοῦ εὐαγγελίου·

13 Εἰς τόσον ὁποῦ τὰ δεσμά μου ὁποῦ ἔπαθα διὰ τὸν Χριστον, νὰ ἔγιναν φανερὰ εἰς ὅλον τὸ βουλευτήριον, καὶ εἰς τοὺς λοιποὺς ὅλους·

14 Καὶ οἱ περισσότεροι ἀπὸ τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Κυριον, πέποιθοντες θάρρος εἰς τὰ δεσμά μου, περισσότερον ἀποκοτοῦσι νὰ λαλοῦσι τὸν λογον τοῦ Θεοῦ χωρὶς φόβον.

15 Καὶ κάποιοι διὰ φθόνον καὶ φιλονικίαν· καὶ κάποιοι μὲ καλὴν καρδίαν κηρύττουσι τὸν Χριστόν.

16 Κάποιοι ἀπὸ συνερισίαν κηρύττουσι τὸν Χριστὸν, ὄχι καθαρῶς, λογιάζοντες νὰ μὲ κάμουν νὰ λυπηθῶ περισσότερον εἰς τὰ δεσμά μου·

17 Οἱ δὲ, ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.

18 Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι.

19 Οἶδα γὰρ ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν διὰ τῆς ὑμῶν δεήσεως, καὶ ἐπιχορηγίας τοῦ πνεύματος Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὴν ἀποκαραδοκίαν καὶ ἐλπίδα μου, ὅτι ἐν οὐδενὶ αἰσχυνθήσομαι, ἀλλ' ἐν πάσῃ παῤῥησίᾳ, ὡς πάντοτε, καὶ νῦν μεγαλυνθήσεται Χριστὸς ἐν τῷ σώματί μου, εἴτε διὰ ζωῆς, εἴτε διὰ θανάτου.

21 Ἐμοὶ γὰρ τὸ ζῆν, Χριστός· καὶ τὸ ἀποθανεῖν, κέρδος.

22 Εἰ δὲ τὸ ζῆν ἐν σαρκὶ, τοῦτό μοι καρπὸς ἔργου, καὶ τί αἱρήσομαι, οὐ γνωρίζω.

23 Συνέχομαι γὰρ ἐκ τῶν δύο, τὴν ἐπιθυμίαν ἔχων εἰς τὸ ἀναλῦσαι, καὶ σὺν Χριστῷ εἶναι· πολλῷ γὰρ μᾶλλον κρεῖσσον·

17 Καὶ ἄλλοι ἐξ ἀγάπης, εἰδότες ὅτι εἰς ἀπολογίαν τοῦ εὐαγγελίου κεῖμαι.

18 Τί γάρ; πλὴν παντὶ τρόπῳ, εἴτε προφάσει, εἴτε ἀληθείᾳ, Χριστὸς καταγγέλλεται· καὶ ἐν τούτῳ χαίρω, ἀλλὰ καὶ χαρήσομαι.

19 Διατὶ οἶδα, ὅτι τοῦτό μοι ἀποβήσεται εἰς σωτηρίαν, διαμέσου τῆς δεήσεως σας, καὶ τῆς παντοτεινῆς δόσεως τοῦ πνεύματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

20 Κατὰ τὸ ἀποκαραδόκημά μου καὶ τὴν ἐλπίδα ὑπὲρ ἐμοῦ, ὅτι εἰς κανένα πρᾶγμα δὲν θέλω ἐντραπῆ, ἀλλὰ μὲ πᾶσαν παῤῥησίαν, ὡσὰν καὶ πάντα, ἔτζι καὶ τώρα θέλει μεγαλυνθῆ ὁ Χριστὸς εἰς τὸ σῶμά μου, καὶ τὸ διαμέσου ζωῆς, καὶ τὸ διαμέσου θανάτου.

21 Διατὶ εἰς ἐμένα τὸ νὰ ζῶ, εἶναι Χριστὸς· καὶ τὸ νὰ ἀποθάνω, εἶναι κέρδος.

22 Ἀμὴ ἐὰν τὸ νὰ ζῶ εἰς τὸ κορμὶ τοῦτο εἶναι εἰς ἐμένα ὠφέλιμον, καὶ τὸ νὰ διαλέξω, δὲν γνωρίζω.

23 Διατὶ γυρεύομαι καὶ ἀπὸ τὰ δύο, ἐπιθυμητὸν τὸ νὰ μισέψω, καὶ νὰ εἶμαι μὲ τὸν Χριστόν· διατὶ ἐτοῦτο εἶναι πολλὰ καλλιότερον·

24 Το δὲ ἐπιμένειν ἐν τῇ σαρκὶ, ἀναγκαιότερον δι' ὑμᾶς·

25 Καὶ τοῦτο πεποιθὼς οἶδα, ὅτι μενῶ καὶ συμπαραμενῶ πᾶσιν ὑμῖν, εἰς τὴν ὑμῶν προκοπὴν καὶ χαρὰν τῆς πίστεως·

26 Ἵνα τὸ καύχημα ὑμῶν περισσεύῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ ἐν ἐμοὶ, διὰ τῆς ἐμῆς παρουσίας πάλιν πρὸς ὑμᾶς.

27 Μόνον ἀξίως τοῦ εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ πολιτεύεσθε, ἵνα εἴτε ἐλθὼν καὶ ἰδὼν ὑμᾶς, εἴτε ἀπὼν, ἀκούσω τὰ περὶ ὑμῶν, ὅτι στήκετε ἐν ἑνὶ πνεύματι, μιᾷ ψυχῇ συναθλοῦντες τῇ πίστει τοῦ εὐαγγελίου·

28 Καὶ μὴ πτυρόμενοι ἐν μηδενὶ ὑπὸ τῶν ἀντικειμένων· ἥτις ἐστὶν αὐτοῖς μὲν ἔνδειξις ἀπωλείας, ὑμῶν δὲ σωτηρίας, καὶ τοῦτο ἀπὸ Θεοῦ·

29 Ὅτι ὑμῖν ἐχαρίσθη τὸ ὑπὲρ Χριστοῦ, οὐ μόνον τὸ εἰς αὐτὸν πιστεύειν, ἀλλὰ καὶ τὸ ὑπὲρ αὐτοῦ πάσχειν·

30 Τὸν αὐτὸν ἀγῶνα ἔχοντες οἷον εἴδετε ἐν ἐμοὶ, καὶ νῦν ἀκούετε ἐν ἐμοί.

24 Ἀμὴ τὸ νὰ μείνω ἀκόμι εἰς τὸ κρεμὶ, εἶναι ἀναγκαιότερον διὰ λόγου σας.

25 Καὶ μὲ πίστιν τὸ οἶδα, ὅτι θέλω μείνει καὶ θέλω συμπαραμείνει με ὅλους σας, διὰ τὴν προκοπὴν σας καὶ διὰ τὴν χαρὰν τῆς πίστεως·

26 Διὰ νὰ περισσεύσῃ τὸ καύχημά σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν εἰς ἐμένα, διαμέσου τῆς ἰδικῆς μου παρουσίας πάλιν εἰς ἐσᾶς.

27 Μόνον πολιτεύεσθε καθὼς πρέπει εἰς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Χριστοῦ, νὰ ἀκούσω διὰ λόγου σας καὶ τ' ἔλθω καὶ σᾶς ἰδῶ, καὶ τι λείπω, ὅτι γίνεσθε εἰς ἕνα πνεῦμα, μὲ μίαν ψυχὴν, συναγωνιζόμενοι διὰ τὴν πίστιν τοῦ εὐαγγελίου·

28 Καὶ μὴν δειλιάζετε εἰς κανένα πρᾶγμα ἀπὸ τοὺς ἐναντίους· ἀπὸ εἰς αὐτοὺς εἶναι ἀπόδειξις ἀπωλείας, ἀμὴ εἰς ἐσᾶς (εἶναι ἀπόδειξις) σωτηρίας, καὶ τοῦτο εἶναι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

29 Ὅτι εἰς ἐσᾶς ἐχαρίσθη διὰ τὸν Χριστὸν, ὄχι μόνον τὸ νὰ πιστεύετε εἰς αὐτὸν, ἀλλὰ καὶ τὸ νὰ πάσχετε διὰ αὐτὸν·

30 Ἐχοντας νὰ ἔχετε τὸν αὐτὸν ἀγῶνα, ὁποῦ εἴδετε εἰς ἐμένα, καὶ τώρα ἀκούετε πὼς εἶναι εἰς ἐμένα.

Κεφ. β'. 2.

Εἴτις οὖν παράκλησις ἐν Χριστῷ, εἴ τι παραμύθιον ἀγάπης, εἴ τις κοινωνία Πνεύματος, εἴ τινα σπλάγχνα καὶ οἰκτιρμοί,

2 Πληρώσατέ μου τὴν χαράν, ἵνα τὸ αὐτὸ φρονῆτε, τὴν αὐτὴν ἀγάπην ἔχοντες, σύμψυχοι, τὸ ἓν φρονοῦντες·

3 Μηδὲν κατὰ ἐριθείαν, ἢ κενοδοξίαν, ἀλλὰ τῇ ταπεινοφροσύνῃ ἀλλήλους ἡγούμενοι ὑπερέχοντας ἑαυτῶν.

4 Μὴ τὰ ἑαυτῶν ἕκαστος σκοπεῖτε, ἀλλὰ καὶ τὰ ἑτέρων ἕκαστος.

5 Τοῦτο γὰρ φρονείσθω ἐν ὑμῖν ὃ καὶ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

6 Ὃς ἐν μορφῇ Θεοῦ ὑπάρχων, οὐχ ἁρπαγμὸν ἡγήσατο τὸ εἶναι ἴσα Θεῷ·

7 Ἀλλ' ἑαυτὸν ἐκένωσε, μορφὴν δούλου λαβών, ἐν ὁμοιώματι ἀνθρώπων γενόμενος·

ΕΑΝ εἶναι λοιπὸν καμμία παρηγορία εἰς τὸν Χριστόν, ἐὰν εἶναι καμμία [illegible] τῆς ἀγάπης, ἐὰν εἶναι καμμία κοινωνία τοῦ Πν[illegible], ἐὰν εἶναι καμμία σπλάγχνα καὶ ἐλεημοσύνη,

2 Τελειώσετε τὴν χαράν μου, διὰ νὰ φρονῆτε τὸ αὐτό, ἔχοντες τὴν αὐτὴν ἀγάπην, ὄντες ὁμόψυχοι, ἓν καὶ τὸ αὐτὸ φρονοῦντες·

3 Κανένα πρᾶγμα μὴν κάμνετε μὲ φιλονικίαν, ἢ μὲ κενοδοξίαν, ἀλλὰ μὲ τὴν ταπεινοφροσύνην καθένας ἀπὸ σᾶς νὰ λογαριάζῃ τὸν ἄλλον, πὼς ὑπερέχει ἀπὸ λίγον τὸν.

4 Μὴν ζητάζουσι καθένας τὰ ἰδικά του, ἀλλὰ καθένας ἂς ἔχῃ ἔννοιαν καὶ διὰ τὰ πράγματα τῶν ἄλλων.

5 Διατί πρέπει νὰ αὐτὴ διάθεσις νὰ εἶναι εἰς ἐσᾶς, ἡ ὁποία ἦτον καὶ εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

6 Ὁ ὁποῖος (Ἰησοῦς) ὄντας εἰς τὴν μορφὴν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἐλογίασε νὰ εἶναι ἁρπαγμα, τὸ νὰ εἶναι ἴσα μὲ τὸν Θεόν·

7 Ἀλλ' (ὅμως) ἐκένωσε τὸν λόγου του, περοῦντας μορφὴν δούλου, καὶ γενόμενος ὁμοῖος μὲ τοὺς (λοιποὺς) ἀνθρώπους·

8 Καὶ σχήματι εὑρεθεὶς ὡς ἄνθρωπος, ἐταπείνωσεν ἑαυτὸν, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, θανάτου δὲ σταυροῦ.

9 Διὸ καὶ ὁ Θεὸς αὐτὸν ὑπερύψωσε, καὶ ἐχαρίσατο αὐτῷ ὄνομα τὸ ὑπὲρ πᾶν

10 Ἵνα ἐν τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ πᾶν γόνυ κάμψῃ ἐπουρανίων καὶ ἐπιγείων καὶ καταχθονίων·

11 Καὶ πᾶσα γλῶσσα ἐξομολογήσηται ὅτι Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Ὥστε, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπηκούσατε, μὴ ὡς ἐν τῇ παρουσίᾳ μου μόνον, ἀλλὰ νῦν πολλῷ μᾶλλον ἐν τῇ ἀπουσίᾳ μου, μετὰ φόβου καὶ τρόμου τὴν ἑαυτῶν σωτηρίαν κατεργάζεσθε.

13 Ὁ Θεὸς γάρ ἐστιν ὁ ἐνεργῶν ἐν ὑμῖν καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, ὑπὲρ τῆς

14 Πάντα ποιεῖτε χωρὶς γογγυσμῶν καὶ διαλογισμῶν·

15 Ἵνα γένησθε ἄμεμπτοι καὶ ἄκεραιοι, τέκνα Θεοῦ ἀμώμητα ἐν μέσῳ γενεᾶς σκολιᾶς καὶ διεστραμμένης· ἐν οἷς

8 Εὑρισκόμενος ὡς τὸ σχῆμα ὡσὰν ἄνθρωπος, ἐταπείνωσε τὸν λόγον του, γενόμενος ὑπήκοος μέχρι θανάτου, καὶ θανάτου σταυρικοῦ.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Θεὸς τὸν ὑπερύψωσε, καὶ τοῦ ἐχάρισε ὄνομα, τὸ ὁποῖον εἶναι παραπάνω ἀπὸ κάθε ὄνομα·

10 Διὰ νὰ κλίνῃ κάθε γόνατον, ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Ἰησοῦ·

11 Καὶ διὰ νὰ ὁμολογήσῃ φανερὰ κάθε γλῶσσα, ὅτι Κύριος εἶναι ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς, εἰς δόξαν Θεοῦ πατρός.

12 Τὸ λοιπὸν, ἀγαπητοί μου, καθὼς πάντοτε ὑπακέσετε, ὄχι μόνον ὅταν ἤμουν παρών, ἀλλὰ πολλὰ περισσότερον τώρα ὁποῦ λείπω, μὲ φόβον καὶ μὲ τρόμον ἐργάζεσθε τὴν σωτηρίαν σας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ὁποῦ ἐνεργεῖ εἰς ἐσᾶς, καὶ τὸ θέλειν καὶ τὸ ἐνεργεῖν, κατὰ τὸ θέλημά του.

14 Κάμνετε ὅλα τὰ πράγματα χωρὶς γογγυσμοὺς καὶ διαλογισμούς·

15 Διὰ νὰ γένητε ἀκατηγόρητοι καὶ ἁπλοῖ, τέκνα τοῦ Θεοῦ καθαρὰ εἰς τὴν μέσην τῆς σκολιᾶς καὶ τῆς διεστραμμέ-

Φαίνεσθε ὡς φωστῆρες ἐν κόσμῳ,

16 Λόγον ζωῆς ἐπέχοντες· εἰς καύχημα ἐμοὶ εἰς ἡμέραν Χριστοῦ, ὅτι οὐκ εἰς κενὸν ἔδραμον, οὐδὲ εἰς κενὸν ἐκοπίασα·

17 Ἀλλ᾽ εἰ καὶ σπένδομαι ἐπὶ τῇ θυσίᾳ καὶ λειτουργίᾳ τῆς πίστεως ὑμῶν, χαίρω καὶ συγχαίρω πᾶσιν ὑμῖν·

18 Τὸ δ᾽ αὐτὸ καὶ ὑμεῖς χαίρετε, καὶ συγχαίρετέ μοι.

19 Ἐλπίζω δὲ ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, Τιμόθεον ταχέως πέμψαι ὑμῖν, ἵνα κἀγὼ εὐψυχῶ, γνοὺς τὰ περὶ ὑμῶν·

20 Οὐδένα γὰρ ἔχω ἰσόψυχον, ὅστις γνησίως τὰ περὶ ὑμῶν μεριμνήσει.

21 Οἱ πάντες γὰρ τὰ ἑαυτῶν ζητοῦσιν, οὐ τὰ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

22 Τὴν δὲ δοκιμὴν αὐτοῦ γινώσκετε, ὅτι ὡς πατρὶ τέκνον, σὺν ἐμοὶ ἐδούλευσεν εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Τοῦτον μὲν οὖν ἐλπίζω πέμψαι, ὡς ἂν ἀφίδω τὰ περὶ ἐμὲ, ἐξαυτῆς.

ινης γενιάς· ἀναμεταξύ σας τοὺς ὁποίους λαμπετᾶτε ὡσὰν φωστῆρες εἰς τὸν κόσμον,

16 Βαστώντες καὶ δίχνοντας τὸν λόγον τῆς ζωῆς· εἰς καύχημα μὲ εἰς τὴν ἡμέραν τοῦ Χριστοῦ, ὅτι δὲν ἔτρεξα ἔνακα ἀδὲ ἔνακα ἐκοπίασα·

17 Ἀλλὰ ἀγκαλὰ καὶ χύνομαι αἴτις ραντισμὸς εἰς τὴν θυσίαν καὶ λειτουργίαν τῆς πίστεως σας, χαίρομαι καὶ συγχαίρομαι μὲ ὅλες σα·

18 Καὶ τὸ ὅμοιον καὶ ἐσεῖς χαίρετε καὶ συγχαρεῖτε μὲ ἐμένα.

19 Καὶ ἐλπίζω εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν, νὰ σᾶς στείλω ὀγλίγωρα τὸν Τιμόθεον, διὰ νὰ χαρῶ καὶ ἐγώ, μαθαίνοντας τὰ ἰδικά σας·

20 Διατὶ δὲν ἔχω κανένα ἰσόψυχον, ὁπού νὰ φρονεῖ τὰ ἰδικά σας καθολικὰ καὶ καθαρά.

21 Διατὶ ὅλοι γυρεύουσι τὰ ἰδικά τες, καὶ ὄχι τὰ πράγματα τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

22 Καὶ τὴν δοκιμὴν τοῦ τὴν γνωρίζετε, ὅτι ὡσὰν τέκνον μὲ τὸν πατέρα, ἐδούλευσεν αὐτάμα μὲ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον.

23 Ἔτσι τοὺς λοιποὺς ἐλπίζω νὰ πέμψω, εὐθὺς ὁπού νὰ ἰδῶ τὴν κατάστασιν τῶν πραγμάτων μου.

23 Πιστεύω δὲ ἐν Κυρίῳ, ὅτι καὶ αὐτὸς ταχέως ἐλεύσομαι.

25 Ἀναγκαῖον δὲ ἡγησάμην Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφὸν καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, ὑμῶν δὲ ἀπόστολον, καὶ λειτουργὸν τῆς χρείας μου πέμψαι πρὸς ὑμᾶς·

26 ἐπειδὴ ἐπιποθῶν ἦν πάντας ὑμᾶς, καὶ ἀδημονῶν, διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.

27 Καὶ γὰρ ἠσθένησε παραπλήσιον θανάτῳ· ἀλλ' ὁ Θεὸς αὐτὸν ἐλέησεν· οὐκ αὐτὸν δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐμέ, ἵνα μὴ λύπην ἐπὶ λύπῃ σχῶ.

28 Σπουδαιοτέρως οὖν ἔπεμψα αὐτόν, ἵνα ἰδόντες αὐτὸν πάλιν, χαρῆτε, κἀγὼ ἀλυπότερος ὦ.

29 Προσδέχεσθε οὖν αὐτὸν ἐν Κυρίῳ μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἐντίμους ἔχετε·

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ μέχρι θανάτου ἤγγισε, παραβολευσάμενος τῇ ψυχῇ, ἵνα ἀναπληρώσῃ τὸ ὑμῶν ὑστέρημα τῆς πρός με λειτουργίας.

24 Καὶ πείθω εἰς τὸν Κύριον, ὅτι καὶ ἐγὼ θέλω ἔλθω ὀλιγώρως εἰς ὑμᾶς.

25 Ἀμὴ ἐλογίασα ἀναγκαῖον νὰ πέμψω εἰς ὑμᾶς τὸν Ἐπαφρόδιτον τὸν ἀδελφόν μου καὶ συνεργὸν καὶ συστρατιώτην μου, καὶ ἀπόστολόν σας, καὶ ὑπηρέτην τῆς χρείας μου·

26 Ἐπειδὴ αὐτὸς σᾶς ἀγαπᾷ ὅλους, καὶ ἀδημονᾷ, διότι ἠκούσατε ὅτι ἠσθένησε.

27 Καὶ βέβαια ἀσθένησε καὶ ἤλθε σημα εἰς τὸν θάνατον· ἀλλὰ ὁ Θεὸς τὸν ἐλέησε· καὶ ὄχι αὐτὸν μοναχόν, ἀλλὰ καὶ ἐμένα, διὰ νὰ μὴν ἔχω λύπην ἀπάνω εἰς τὴν λύπην.

28 Διὰ τοῦτο λοιπὸν τὸν ἔπεμψα τὸ γλιγωρώτερον, διὰ νὰ χαρῆτε πάλιν σεῖς τὸν εἴδητε, καὶ ἐγὼ νὰ ἔχω ὀλιγωτέραν λύπην.

29 Δέχθητε τὸν λοιπὸν διὰ τὸν Κύριον μετὰ πάσης χαρᾶς, καὶ τοὺς τοιούτους ἔχετε τιμημένους·

30 Ὅτι διὰ τὸ ἔργον τοῦ Χριστοῦ ἐσώθη τὸν θάνατον ἐσήμωσε, καὶ δὲν ἐλογαρίασε τὴν ζωήν του, διὰ νὰ ἀναπληρώσῃ τὴν ἔλλειψιν τῆς ὑπηρεσίας, ὁποὺ ἤκαμε χρεία νὰ κάμητε ἐσεῖς εἰς ἐμένα.

Κεφ. γ. 3.

Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν Κυρίῳ· τὰ αὐτὰ γράφειν ὑμῖν ἐμοὶ μὲν οὐκ ὀκνηρόν, ὑμῖν δὲ ἀσφαλές.

2 Βλέπετε τοὺς κύνας, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Ἡμεῖς γάρ ἐσμεν ἡ περιτομή, οἱ πνεύματι Θεοῦ λατρεύοντες, καὶ καυχώμενοι ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ οὐκ ἐν σαρκὶ πεποιθότες·

4 καίπερ ἐγὼ ἔχων πεποίθησιν καὶ ἐν σαρκί. Εἴ τις δοκεῖ ἄλλῳ πεποιθέναι ἐν σαρκί, ἐγὼ μᾶλλον·

5 περιτομῇ ὀκταήμερος, ἐκ γένους Ἰσραήλ, φυλῆς Βενιαμίν, Ἑβραῖος ἐξ Ἑβραίων, κατὰ νόμον Φαρισαῖος,

6 κατὰ ζῆλος διώκων τὴν ἐκκλησίαν, κατὰ δικαιοσύνην τὴν ἐν νόμῳ γενόμενος ἄμεμπτος·

7 Ἀλλ' ἅτινα ἦν μοι κέρδη, ταῦτα ἥγημαι διὰ τὸν Χριστὸν ζημίαν.

Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί μου, χαίρετε ἐν τῷ Κυρίῳ· τὸ νὰ γράφω εἰς ἐσᾶς τὰ αὐτά, ὄχι εἰς ἐμένα, δὲν εἶναι, καὶ εἰς ἐσᾶς τοῦτο εἶναι ἀσφαλτον.

2 Βλέπετε τοὺς σκύλους, βλέπετε τοὺς κακοὺς ἐργάτας, βλέπετε τὴν κατατομήν.

3 Διατὶ ἡμεῖς εἴμεσθεν ἡ περιτομή, ὁποὺ λατρεύομεν τὸν Θεὸν μὲ τὸ πνεῦμα, καὶ καυχώμεσθεν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ δὲν θαρρᾶμεν εἰς τὴν σάρκα·

4 ἀγκαλὰ καὶ ἐγὼ ἠμπορῶ νὰ θαρρῶ καὶ εἰς τὴν σάρκα. Ἂν κανένας ἄλλος λογιάζῃ νὰ ἔχῃ θάρρος εἰς τὴν σάρκα, ἐγὼ ἔχω περισσότερα·

5 ὠκταήμερος περιτετμημένος εἰς τὴν ὑγδόην ἡμέραν, ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰσραήλ, ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Βενιαμείν, Ἑβραῖος ἀπὸ Ἑβραίους, Φαρισαῖος κατὰ νόμον,

6 ὅτι κατὰ ζῆλος ἐκατατρεχα τὴν ἐκκλησίαν, καὶ κατὰ τὴν δικαιοσύνην τὴν ἐν τῷ νόμῳ, ἤμουν ἀκατηγόρητος·

7 Ἀλλὰ ἐκεῖνα ὁποὺ ἤτανε εἰς ἐμένα κέρδη, τὰ ἐλογίασα ζημίαν διὰ τὸν Χριστόν.

8 Αλλὰ μενοῦνγε καὶ ἡγοῦμαι πάντα ζημίαν εἶναι διὰ τὸ ὑπερέχον τῆς γνώσεως Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μου, δι' ὃν τὰ πάντα ἐζημιώθην, καὶ ἡγοῦμαι σκύβαλα εἶναι ἵνα Χριστὸν κερδήσω,

9 καὶ εὑρεθῶ ἐν αὐτῷ, μὴ ἔχων ἐμὴν δικαιοσύνην τὴν ἐκ νόμου, ἀλλὰ τὴν διὰ πίστεως Χριστοῦ, τὴν ἐκ Θεοῦ δικαιοσύνην ἐπὶ τῇ πίστει·

10 τοῦ γνῶναι αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεως αὐτοῦ, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων αὐτοῦ, συμμορφούμενος τῷ θανάτῳ αὐτοῦ·

11 εἴπως καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τὴν ἐκ νεκρῶν.

12 Οὐχ ὅτι ἤδη ἔλαβον, ἢ ἤδη τετελείωμαι· διώκω δὲ εἰ καὶ καταλάβω, ἐφ' ᾧ καὶ κατελήφθην ὑπὸ τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ.

13 Ἀδελφοί, ἐγὼ ἐμαυτὸν οὐ λογίζομαι κατειληφέναι·

14 ἓν δέ, τὰ μὲν ὀπίσω ἐπιλανθανόμενος, τοῖς δὲ ἔμπροσθεν ἐπεκτεινόμενος, κατὰ σκοπὸν διώκω ἐπὶ τὸ βραβεῖον

8 Καὶ βέβαια καὶ τώρα ὅλα τὰ λογιάζω νὰ εἶναι ζημία διὰ τὴν ὑπεροχὴν τῆς γνώσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ Κυρίου μου, διὰ τὸν ὁποῖον τὰ ἐζημιώθηκα ὅλα, καὶ τὰ λογιάζω νὰ εἶναι σκύβαλα, διὰ νὰ κερδήσω τὸν Χριστόν,

9 καὶ νὰ εὑρεθῶ εἰς αὐτὸν, νὰ μὴν ἔχω τὴν ἰδικήν μου δικαιοσύνην ὁπού εἶναι ἀπὸ τὸν νόμον, ἀλλὰ νὰ ἔχω τὴν δικαιοσύνην ὁπού εἶναι διαμέσου τῆς πίστεως τοῦ Χριστοῦ, τὴν δικαιοσύνην (λέγω) ὁπού εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν εἰς τὴν πίστιν·

10 Τὸ νὰ γνωρίσω αὐτὸν, καὶ τὴν δύναμιν τῆς ἀναστάσεώς του, καὶ τὴν κοινωνίαν τῶν παθημάτων του, συμμορφούμενος εἰς τὸν θάνατόν του·

11 Ἂν τυχὸν νὰ καταντήσω εἰς τὴν ἐξανάστασιν τῶν νεκρῶν.

12 Ὄχι, ὅτι ἐγὼ τώρα ἔπιασα τὸ βραβεῖον, ἢ τώρα ἐτελειώθηκα· ἀλλὰ τρέχω δοκιμάζωντας ἂν τὸ πιάσω, διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐπιάσθηκα ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

13 Ἐγώ, ἀδελφοὶ, δὲν λογαριάζω τοῦ λόγου μου νὰ ἔπιασα (τὸ βραβεῖον·)

14 Ἀλλὰ ἕνα πρᾶγμα (ξέρω) ἀλησμονώντας τὰ ὀπίσω, καὶ ἁπλωνόμενος εἰς τὰ ἔμπροσθεν, τρέχω κατὰ τὸ

τῆς ἄνω κλήσεως τοῦ Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Ὅσοι οὖν τέλειοι, τοῦτο φρονῶμεν· καὶ εἴ τι ἑτέρως φρονεῖτε, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς ὑμῖν ἀποκαλύψει·

16 Πλὴν εἰς ὃ ἐφθάσαμεν, τῷ αὐτῷ στοιχεῖν κανόνι, τὸ αὐτὸ φρονεῖν.

17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σκοπεῖτε τοὺς οὕτω περιπατοῦντας, καθὼς ἔχετε τύπον ἡμᾶς.

18 Πολλοὶ γὰρ περιπατοῦσιν, οὓς πολλάκις ἔλεγον ὑμῖν, νῦν δὲ καὶ κλαίων λέγω, τοὺς ἐχθροὺς τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ·

19 Ὧν τὸ τέλος ἀπώλεια, ὧν ὁ θεὸς ἡ κοιλία, καὶ ἡ δόξα ἐν τῇ αἰσχύνῃ αὐτῶν, οἱ τὰ ἐπίγεια φρονοῦντες.

20 Ἡμῶν γὰρ τὸ πολίτευμα ἐν οὐρανοῖς ὑπάρχει, ἐξ οὗ καὶ σωτῆρα ἀπεκδεχόμεθα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν·

21 Ὃς μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως ἡμῶν, εἰς τὸ γενέσθαι αὐτὸ σύμμορφον τῷ σώματι τῆς δόξης αὐτοῦ, κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ δύνασθαι αὐτὸν καὶ ὑποτάξαι ἑαυτῷ τὰ πάντα.

15 Ὅσοι λοιπὸν εἴμεθα τέλειοι, ἂς φρονεμεν τοῦτο· καὶ ἂν φρονῆτε τίποτες ἄλλως λογῆς, καὶ τοῦτο ὁ Θεὸς θέλησας τὸ ἀποκαλύψει·

16 Ὅμως εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ ἐφθάσαμεν, μὲ τὸν αὐτὸν κανόνα νὰ περιπατοῦμεν, τὸ αὐτὸ νὰ φρονοῦμεν.

17 Συμμιμηταί μου γίνεσθε, ἀδελφοί, καὶ σοχάζεσθε ἐκείνους ὁποῦ περιπατοῦν τοιουτοις λογῆς, καθὼς ἔχετε παράδειγμα ἐμᾶς.

18 Διατὶ πολλοὶ περιπατοῦσι, διὰ τοὺς ὁποίους πολλάκις σᾶς ἔλεγα, καὶ τώρα ἀκόμι κλαίοντας λέγω, πὼς εἶναι ἐχθροὶ τοῦ σταυροῦ τοῦ Χριστοῦ·

19 Τῶν ὁποίων τὸ τέλος εἶναι ἀπώλεια, καὶ ὁ Θεὸς τους εἶναι ἡ κοιλιὰ τες, καὶ ἡ δόξα τους εἶναι εἰς ἐντροπὴν τους, οἱ ὁποῖοι ἔχουσι τὸν νοῦν τους εἰς τὰ ἐπίγεια.

20 Ἀμὴ ἡ πολιτεία ἡ ἰδική μας εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς, ἀπ' ἐκεῖ ὁποῦ ἀπεκδεχόμεσθεν σωτῆρα, τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν·

21 Ὁ ὁποῖος θέλει μετασχηματίσει τὸ σῶμα τῆς ταπεινώσεως μας, νὰ γένῃ

συμμορφοι τω σωματι της δοξης αυτου, κατα την ενεργειαν του δυνασθαι αυτον και υποταξαι εαυτω τα παντα.

αυτο ομοιον με το σωμα της δοξης του, κατα την ενεργειαν οπου δυναται αυτος και να υποταξη τα παντα εις τον λογον του.

Κεφ. δ'. 4.

Ωστε, αδελφοι μου αγαπητοι και ποθητοι, χαρα και στεφανος μου, ουτω στεκεσθε εν Κυριω, αγαπητοι.

2 Ευοδιαν παρακαλω και Συντυχην παρακαλω το αυτο φρονειν εν Κυριω.

3 Και ερωτω και σε, συζυγε γνησιε, συλλαμβανου αυταις, αιτινες εν τω ευαγγελιω συνεθλησαν μοι, μετα και Κλημεντος και των λοιπων συνεργων μου, ων τα ονοματα εν βιβλω ζωης.

4 Χαιρετε εν Κυριω παντοτε· παλιν ερω, χαιρετε.

5 Το επιεικες υμων γνωσθητω πασιν ανθρωποις· ο Κυριος εγγυς.

6 Μηδεν μεριμνατε· αλλ' εν παντι τη προσευχη και τη δεησει μετα ευχαριστιας τα αιτηματα υμων γνωριζεσθω προς τον Θεον·

Τοιναν, αγαπητοι μου αδελφοι και ποθητοι, χαρα και στεφανος μου, τοιουτοτροπως στεκεσθε εις τον Κυριον, αγαπητοι.

2 Παρακαλω την Ευοδιαν και την Συντυχην να φρονησι το αυτο εις τον Κυριον·

3 Και παρακαλω και εσε, συντροφε μου γνησιε, συμβοηθα ταις, αι οποιαις αγωνισθηκαν αντα μου εις το ευαγγελιον, μαζυ και με τον Κλημεντα και με τους λοιπους συνεργους μου, των οποιων τα ονοματα ειναι εις το βιβλιον της ζωης.

4 Χαιρεσθε εις τον Κυριον παντοτε· παλιν λεγω, χαιρεσθε.

5 Η μετριοτης σας ας γνωρισθη εις ολους τους ανθρωπους· ο Κυριος ειναι σημα.

6 Καποια πραγμα μην φροντιζητε· αλλα εις καθε πραγμα, με την προσευχην και με την δεησιν μαζι με ευχαριστιαν, ας γνωριζωνται τα ζητηματα σας εις τον Θεον·

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἡ ὑπερέχουσα πάντα νοῦν, φρουρήσει τὰς καρδίας ὑμῶν καὶ τὰ νοήματα ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

8 Τὸ λοιπόν, ἀδελφοί, ὅσα ἐστὶν ἀληθῆ, ὅσα σεμνὰ, ὅσα δίκαια, ὅσα ἁγνὰ, ὅσα προσφιλῆ, ὅσα εὔφημα, εἴ τις ἀρετὴ καὶ εἴ τις ἔπαινος, ταῦτα λογίζεσθε.

9 Ἃ καὶ ἐμάθετε, καὶ παρελάβετε, καὶ ἠκούσατε, καὶ εἴδετε ἐν ἐμοὶ, ταῦτα πράσσετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἔσται μεθ' ὑμῶν.

10 Ἐχάρην δὲ ἐν Κυρίῳ μεγάλως, ὅτι ἤδη ποτὲ ἀνεθάλετε τὸ ὑπὲρ ἐμοῦ φρονεῖν· ἐφ' ᾧ καὶ ἐφρονεῖτε, ἠκαιρεῖσθε δέ.

11 Οὐχ ὅτι καθ' ὑστέρησιν λέγω· ἐγὼ γὰρ ἔμαθον, ἐν οἷς εἰμι, αὐτάρκης εἶναι.

12 Οἶδα δὲ ταπεινοῦσθαι, οἶδα καὶ περισσεύειν· ἐν παντὶ καὶ ἐν πᾶσι μεμύημαι καὶ χορτάζεσθαι, καὶ πεινᾶν, καὶ περισσεύειν καὶ ὑστερεῖσθαι·

7 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ὅπου ὑπερέχει κάθε νοῦν, θέλει φυλάξει ταῖς καρδίαις σας καὶ τὰ νοήματα σας εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

8 Τὸ λοιπὸν, ἀδελφοί, ὅσα πράγματα εἶναι ἀληθινὰ, ὅσα εἶναι τιμημένα, ὅσα εἶναι δίκαια, ὅσα εἶναι καθαρὰ, ὅσα εἶναι ἀγαπημένα, ὅσα εἶναι ἐπαινημένα, ἂν εἶναι καμία ἀρετὴ, ἂν εἶναι καμία ἔπαινος, ἐτοῦτα λογιάζετε.

9 Τὰ ὁποῖα καὶ ἐμάθετε καὶ ἐπαραλάβετε καὶ ἀκούσετε καὶ εἴδετε εἰς ἐμένα, ἐτοῦτα κάμετε· καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης θέλει εἶσθαι μετ' ἐσᾶς.

10 Ἐχάρηκα μεγάλως εἰς τὸν Κύριον, ὅτι ὅπως δήποτε ἐξανεβλαστήσατε τὰ ἐπὰ φρονεῖτε διὰ λόγου μου· διὰ τὸ ὁποῖον καὶ ἐφρονεῖτέ, ἀμὴ δὲν εἴχετε καιρὸν ἐπιτήδειον.

11 Ὄχι διατὶ εἶμαι ὑστερημένος τὸ λέγω· διατὶ ἐγὼ ἔμαθα, εἰς ὁποῖο ὅπου εἶμαι σκορπισμένος, νὰ εἶμαι εὐχαριστημένος.

12 Ξέρω καὶ νὰ ταπεινώσωμαι, ξέρω καὶ νὰ περισσεύω· εἰς κάθε καιρὸν καὶ τόπον, καὶ εἰς ὅλα ἐδιδάχθηκα· καὶ νὰ χορταίνω καὶ νὰ πεινῶ, καὶ νὰ περισσεύω καὶ νὰ ὑστερῶμαι.

13 Πάντα ἰσχύω ἐν τῷ ἐνδυναμοῦντί με Χριστῷ.

14 Πλὴν καλῶς ἐποιήσατε, συγκοινωνήσαντές μου τῇ θλίψει.

15 Οἴδατε δὲ καὶ ὑμεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι ἐν ἀρχῇ τοῦ εὐαγγελίου, ὅτε ἐξῆλθον ἀπὸ Μακεδονίας, οὐδεμία μοι ἐκκλησία ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ λήψεως, εἰ μὴ ὑμεῖς μόνοι·

16 Ὅτι καὶ ἐν Θεσσαλονίκῃ καὶ ἅπαξ καὶ δὶς εἰς τὴν χρείαν μοι ἐπέμψατε.

17 Οὐχ ὅτι ἐπιζητῶ τὸ δόμα, ἀλλ' ἐπιζητῶ τὸν καρπὸν τὸν πλεονάζοντα εἰς λόγον ὑμῶν.

18 Ἀπέχω δὲ πάντα, καὶ περισσεύω· πεπλήρωμαι, δεξάμενος παρὰ Ἐπαφρόδιτου τὰ παρ' ὑμῶν, ὀσμὴν εὐωδίας, θυσίαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ.

19 Ὁ δὲ Θεός μου πληρώσει πᾶσαν χρείαν ὑμῶν κατὰ τὸ πλοῦτος αὐτοῦ, ἐν δόξῃ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

20 Τῷ δὲ Θεῷ καὶ πατρὶ ἡμῶν ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Ἀσπάσασθε πάντα ἅγιον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ· ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ σὺν ἐμοὶ ἀδελφοί.

13 Εἰς ὅλα εἶμαι δυνατὸς διαμέσου τοῦ Χριστοῦ ὁποὺ μὲ δυναμώνει.

14 Ὅμως καλὰ ἐκάμετε, ὁποὺ ἐσυγκοινωνήσετε εἰς τὴν θλῖψιν μου.

15 Καὶ ἐξεύρετε καὶ ἐσεῖς, Φιλιππήσιοι, ὅτι εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ εὐαγγελίου, ὁπόταν ἐβγῆκα ἀπὸ τὴν Μακεδονίαν, δὲν καμία ἐκκλησία μὲ ἐκοινώνησεν εἰς λόγον δόσεως καὶ παρσιοῦ, παρὰ ἐσεῖς μοναχοί·

16 Ὅτι καὶ εἰς τὴν Θεσσαλονίκην μιὰ καὶ δυὸ μὲ ἐπιμψίτε εἰς τὴν χρείαν μου.

17 Ὄχι ὅτι ζητῶ τὸ δόσιμον, ἀλλὰ ζητῶ τὸν καρπὸν νὰ περισσεύῃ εἰς τὸν λογαριασμόν σας.

18 Καὶ ἐλαβα τὰ ὅλα καὶ περισσεύω· εἶμαι γεμάτος, ἐχοντας νὰ διχθῶ ἀπὸ τὸν Ἐπαφρόδιτον ἐκεῖνα ὁποὺ ἐστείλατε, μυρωδιὰν εὐωδίας, θυσίαν δεκτήν, εὐάρεστον τῷ Θεῷ.

19 Καὶ ὁ Θεός μου θέλει σᾶς πληρώσῃ καθὲ λογῆς χρείαν ἐκὰ ἔχετε, κατὰ τὸν πλοῦτόν του μὲ δόξαν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

20 Ἡ δόξα ἂς εἶναι εἰς τὸν Θεὸν καὶ πατέρα μας, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

21 Χαιρετήσετε κάθε ἅγιον εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν· οἱ ἀδελφοὶ ὁποὺ εἶναι μαζύ μου σᾶς χαιρετοῦν.

22 Ἀσπάζονται ὑμᾶς πάντες οἱ ἅγιοι, μάλιστα δὲ οἱ ἐκ τῆς Καισαρ☩ οἰκίας.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Ἐπαφρο-δίτου.

22 Ὅλοι οἱ ἅγιοι σας χαιρετοῦν, καὶ περισσότερον ἐκεῖνοι ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὸ σπίτι τοῦ Καίσαρος.

23 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Φιλιππησίους ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην διὰ τοῦ Ἐπαφροδίτου.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Ἡ ΠΡΟΣ ΚΟΛΟΣΣΑΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολ☩ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματ☩ Θεοῦ, καὶ Τιμόθε☩ ὁ ἀδελφός,

2 Τοῖς ἐν Κολοσσαῖς ἁγίοις καὶ πιστοῖς ἀδελφοῖς ἐν Χριστῷ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάντοτε περὶ ὑμῶν προσευχόμενοι·

4 Ἀκούσαντες τὴν πίστιν ὑμῶν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, καὶ τὴν ἀγάπην τὴν εἰς πάντας τοὺς ἁγίους,

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα τὴν ἀπο-

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολ☩ Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, καὶ Τιμόθε☩ ὁ ἀδελφός,

2 Εἰς τοὺς ἁγίους, καὶ πιστοὺς ἀδελφοὺς εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν, ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Κολοσσα.. ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεὸν πατέρα μας, καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν καὶ πατέρα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, προσευχόμενοι πάντοτε διὰ λογοῦ σας·

4 Ἐπειδὴ ἠκούσαμεν τὴν πίστιν σας (ὁποῦ ἔχετε) εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, καὶ τὴν ἀγάπην (ὁποῦ ἔχετε) εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους,

5 Διὰ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ

απακην ὑμῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, ὃν προηκούσατε ἐν τῷ λόγῳ τῆς ἀληθείας τοῦ εὐαγγελίου,

6 Τῷ παρόντι εἰς ὑμᾶς, καθὼς καὶ ἐν παντὶ τῷ κόσμῳ ἐστὶ καρποφορούμενον, καθὼς καὶ ἐν ὑμῖν, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠκούσατε καὶ ἐπέγνωτε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ ἐν ἀληθείᾳ,

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου ἡμῶν, ὃς ἐστι πιστὸς ὑπὲρ ὑμῶν διάκονος τοῦ Χριστοῦ·

8 Ὁ καὶ δηλώσας ἡμῖν τὴν ὑμῶν ἀγάπην ἐν πνεύματι.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς, ἀφ' ἧς ἡμέρας ἠκούσαμεν, οὐ παυόμεθα ὑπὲρ ὑμῶν προσευχόμενοι, καὶ αἰτούμενοι ἵνα πληρωθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος αὐτοῦ ἐν πάσῃ σοφίᾳ καὶ συνέσει πνευματικῇ·

10 Περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Κυρίου εἰς πᾶσαν ἀρεσκείαν, ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ καρποφοροῦντες καὶ αὐξανόμενοι τῇ ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ·

11 Ἐν πάσῃ δυνάμει δυναμούμενοι κατὰ τὸ κράτος τῆς δόξης αὐτοῦ, εἰς πᾶσαν

φυλάττεται διὰ λογου σας εἰς τὰς οὐρανούς, τὴν ὁποίαν ἀκούσατε προτίτερα εἰς τὸν λογον τῆς ἀληθειας τοῦ εὐαγγελίου,

6 Ὁποῦ ἤλθεν εἰς ἐσᾶς, καθὼς καὶ εἰς ὁλον τὸν κόσμον· καὶ καμνει καρπὸν, καθὼς καὶ εἰς ἐσᾶς, ἀπὸ τὴν ἡμεραν ἐκείνην ὁπου ἀκούσατε καὶ ἐγνωρίσατε τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μὲ ἀληθειαν,

7 Καθὼς καὶ ἐμάθετε ἀπὸ Ἐπαφρᾶ τοῦ ἀγαπητοῦ συνδούλου μας, ὁ ὁποῖος εἶναι πιστὸς διάκονος τοῦ Χριστοῦ διὰ λογου σας·

8 Ὁ ὁποῖος καὶ μᾶς ἐφανέρωσε τὴν ἀγαπην σας (ὁποῦ ἔχετε) διαμέσου τοῦ πνεύματος.

9 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς, ἀπ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν ὁπου τὸ ἀκούσαμεν, δὲν παύομεν νὰ προσευχώμεσθε διὰ λόγου σας, καὶ νὰ ζητῶμεν διὰ νὰ γεμισθῆτε τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ θελήματος του, εἰς κάθε σοφίαν καὶ μὲ σύνεσιν πνευματικὴν·

10 Νὰ περιπατήσητε καθὼς πρέπει εἰς τὸν Κύριον, εἰς καθε ἀρέσκειαν, εἰς κάθε ἔργον ἀγαθον, καμνοντες καρπὸν καὶ αὐξανομενοι εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ·

11 Δυναμωνόμενοι μὲ κάθε δυναμιν κατὰ τὸ κράτος τῆς δοξης του, εἰς κάθε ὑπο-

ὑπομονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τῷ πατρὶ τῷ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί·

13 Ὃς ἐρρύσατο ἡμᾶς ἐκ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους, καὶ μετέστησεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ·

14 Ἐν ᾧ ἔχομεν τὴν ἀπολύτρωσιν διὰ τοῦ αἵματος αὐτοῦ, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὅς ἐστιν εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος πάσης κτίσεως·

16 Ὅτι ἐν αὐτῷ ἐκτίσθη τὰ πάντα τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς καὶ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα δι' αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἔκτισται·

17 Καὶ αὐτός ἐστι πρὸ πάντων, καὶ τὰ πάντα ἐν αὐτῷ συνέστηκε·

18 Καὶ αὐτός ἐστιν ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὃς ἐστιν ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, ἵνα γένηται ἐν πᾶσιν αὐτὸς πρωτεύων·

μονὴν καὶ μακροθυμίαν μετὰ χαρᾶς·

12 Εὐχαριστοῦντες τῷ πατρὶ ἱκανώσαντι ἡμᾶς εἰς τὴν μερίδα τοῦ κλήρου τῶν ἁγίων ἐν τῷ φωτί·

13 Ὁ ὅστις ἡμᾶς ἐλυτρώσατο ἀπὸ τῆς ἐξουσίας τοῦ σκότους καὶ ἡμᾶς μετέθεσεν εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ υἱοῦ τῆς ἀγάπης αὐτοῦ·

14 Εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν τὴν ἐξαγόρασιν διὰ τοῦ αἵματός του, τὴν ἄφεσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

15 Ὁ ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ τοῦ ἀοράτου, πρωτότοκος ὅλης τῆς κτίσεως·

16 Ὅτι διὰ τοῦτον ἐκτίσθησαν τὰ πάντα, ὅσα εἶναι εἰς τοὺς οὐρανοὺς καὶ ὅσα εἶναι ἐπὶ τῆς γῆς, τὰ ὁρατὰ καὶ τὰ ἀόρατα, εἴτε θρόνοι, εἴτε κυριότητες, εἴτε ἀρχαί, εἴτε ἐξουσίαι· τὰ πάντα διαμέσου αὐτοῦ καὶ εἰς αὐτὸν ἐκτίσθησαν·

17 Καὶ αὐτὸς εἶναι πρότερα ἀπὸ ὅλα, καὶ τὰ πάντα διαμένουν διαμέσου αὐτοῦ·

18 Καὶ αὐτὸς εἶναι ἡ κεφαλὴ τοῦ σώματος τῆς ἐκκλησίας, ὁ ὅστις εἶναι ἀρχὴ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, διὰ νὰ γένῃ αὐτὸς εἰς ὅλα πρῶτος·

19 Ὅτι ἐν αὐτῷ εὐδόκησεν πᾶν τὸ πλήρωμα κατοικῆσαι,

20 καὶ δι' αὐτοῦ ἀποκαταλλάξαι τὰ πάντα εἰς αὐτόν· εἰρηνοποιήσας διὰ τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ αὐτοῦ, δι' αὐτοῦ, εἴτε τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, εἴτε τὰ ἐν τοῖς οὐρανοῖς.

21 Καὶ ὑμᾶς ποτε ὄντας ἀπηλλοτριωμένους καὶ ἐχθροὺς τῇ διανοίᾳ ἐν τοῖς ἔργοις τοῖς πονηροῖς, νυνὶ δὲ ἀποκατήλλαξεν,

22 ἐν τῷ σώματι τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, διὰ τοῦ θανάτου, παραστῆσαι ὑμᾶς ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀνεγκλήτους κατενώπιον αὐτοῦ·

23 εἴγε ἐπιμένετε τῇ πίστει τεθεμελιωμένοι καὶ ἑδραῖοι, καὶ μὴ μετακινούμενοι ἀπὸ τῆς ἐλπίδος τοῦ εὐαγγελίου οὗ ἠκούσατε, τοῦ κηρυχθέντος ἐν πάσῃ τῇ κτίσει τῇ ὑπὸ τὸν οὐρανόν· οὗ ἐγενόμην ἐγὼ Παῦλος διάκονος.

24 Νῦν χαίρω ἐν τοῖς παθήμασιν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ ἀνταναπληρῶ τὰ ὑστερήματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ ἐν τῇ σαρκί μου, ὑπὲρ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὅ ἐστιν ἡ ἐκκλη-

19 Ὅτι ἀρέσει ἐτέθη (εἰς τὸν πατέρα) τὰ κατοικῆσαι εἰς αὐτὸν ὅλον τὸ πλήρωμα,

20 καὶ διαμέσου αὐτοῦνὰ φιλιώσῃ τὰ πάντα εἰς τοῦ λόγου τον· εἰρηνοποιῶντας, διαμέσου τοῦ αἵματος τοῦ σταυροῦ του, διαμέσου αὐτοῦτοῦ καὶ τε τὰ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ τε ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι εἰς τοὺς οὐρανούς.

21 Καὶ ἐσεῖς ὁποῦ ἠσθανεῖσθε καιρὸν ἀπεξενωμένοι καὶ ἐχθροὶ μὲ τὴν διάνοιαν (εὑρισκόμενοι) εἰς τὰ ἔργα τὰ πονηρά, τώρα σᾶς ἐφίλιωσεν,

22 εἰς τὸ σῶμα τῆς σάρκας του, διαμέσου τοῦ θανάτου του, νὰ σᾶς παραστήσῃ ἁγίους καὶ ἀμώμους καὶ ἀκατηγορήτους ὁμπροστά του·

23 ἐὰν ἐπιμένετε εἰς τὴν πίστιν θεμελιωμένοι καὶ βέβαιοι, καὶ δὲν μετακινεῖσθε ἀπὸ τὴν ἐλπίδα τοῦ εὐαγγελίου του ὁποῦ ἀκούσετε, ὁποῦ ἐκηρύχθη εἰς ὅλην τὴν κτίσιν ὁποῦ εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν οὐρανόν· τοῦ ὁποίου ἐγὼ ὁ Παῦλος ἔγινα διάκονος.

24 Καὶ τώρα χαίρομαι εἰς τὰ παθήματα μὲ διὰ λόγου σας, καὶ ξαναπληρώνω τὰ λείψηματα τῶν θλίψεων τοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν σάρκα μου, διὰ τὸ σῶμά του, τὸ ὁποῖον σῶμα εἶναι ἡ ἐκκλησία·

25 Ἧς ἐγενόμην ἐγὼ διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, τὴν δοθεῖσάν μοι εἰς ὑμᾶς, πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

26 Τὸ μυστήριον τὸ ἀποκεκρυμμένον ἀπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νυνὶ δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ·

27 Οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τίς ὁ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσιν, ὅς ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν, νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

29 Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοὶ ἐν δυνάμει.

25 Τῆς οἰκονομίας ἐγὼ ἐγενόμην διάκονος κατὰ τὴν οἰκονομίαν τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ὑμῶν εἰς ἐμὲ ἐδόθη εἰς ὑμᾶς, τὸν πληρῶσαι τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

26 Τὸ μυστήριον ὑπὸ τῶν αἰώνων καὶ ἀπὸ τῶν γενεῶν, νῦν δὲ ἐφανερώθη τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ·

27 Τοῖς οἷς ἠθέλησεν ὁ Θεὸς γνωρίσαι τί τὸ πλοῦτος τῆς δόξης τοῦ μυστηρίου τούτου ἐν τοῖς ἔθνεσι, ὅ ἐστι Χριστὸς ἐν ὑμῖν, ἡ ἐλπὶς τῆς δόξης·

28 Τὸν ὃν ἡμεῖς καταγγέλλομεν, νουθετοῦντες πάντα ἄνθρωπον, καὶ διδάσκοντες πάντα ἄνθρωπον ἐν πάσῃ σοφίᾳ, ἵνα παραστήσωμεν πάντα ἄνθρωπον τέλειον ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ·

29 Εἰς ὃ καὶ κοπιῶ, ἀγωνιζόμενος κατὰ τὴν ἐνέργειαν αὐτοῦ τὴν ἐνεργουμένην ἐν ἐμοὶ ἐν δυνάμει.

Κεφ. β'. 2.

Θέλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι ἡλίκον ἀγῶνα ἔχω περὶ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ ὅσοι οὐχ ἑωράκασι τὸ πρόσωπόν μου ἐν σαρκί·

2 Ἵνα παρακληθῶσιν αἱ καρδίαι αὐτῶν, συμβιβασθέντων ἐν ἀγάπῃ, καὶ εἰς πάντα

Θέλω γὰρ ὑμᾶς εἰδέναι ποταπὸν ἀγῶνα ἔχω διὰ λόγου σας, καὶ διὰ ἐκείνους ὅσοι εἶναι εἰς τὴν Λαοδικείαν, καὶ ὅσοι δὲν εἶδασι τὸ πρόσωπόν μου σωματικῶς·

2 Διὰ νὰ παρηγορηθῶσιν αἱ καρδίαι των, ἐστερεωμένοι εἰς συμφωνίαν μὲ ἀγάπην, καὶ εἰς

πλούτου τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ·

3 Ἐν ᾧ εἰσι πάντες οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως ἀπόκρυφοι.

4 Τοῦτο δὲ λέγω ἵνα μή τις ὑμᾶς παραλογίζηται ἐν πιθανολογίᾳ.

5 Εἰ γὰρ καὶ τῇ σαρκὶ ἀπὼμι, ἀλλὰ τῷ πνεύματι σὺν ὑμῖν εἰμι, χαίρων καὶ βλέπων ὑμῶν τὴν τάξιν, καὶ τὸ στερέωμα τῆς εἰς Χριστὸν πίστεως ὑμῶν.

6 Ὡς οὖν παρελάβετε τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριον, ἐν αὐτῷ περιπατεῖτε·

7 ἐρριζωμένοι καὶ ἐποικοδομούμενοι ἐν αὐτῷ, καὶ βεβαιούμενοι ἐν τῇ πίστει, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ.

8 Βλέπετε μή τις ὑμᾶς ἔσται ὁ συλαγωγῶν διὰ τῆς φιλοσοφίας καὶ κενῆς ἀπάτης, κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ οὐ κατὰ Χριστόν.

9 Ὅτι ἐν αὐτῷ κατοικεῖ πᾶν τὸ πλήρωμα τῆς θεότητος σωματικῶς·

10 καὶ ἐστὲ ἐν αὐτῷ πεπληρωμένοι, ὅς ἐστιν ἡ κεφαλὴ πάσης ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας·

καθὼς πλοῦτον τῆς πληροφορίας τῆς συνέσεως, εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ μυστηρίου τοῦ Θεοῦ πατρὸς καὶ τοῦ Χριστοῦ·

3 Εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι κρυμμένοι ὅλοι οἱ θησαυροὶ τῆς σοφίας καὶ τῆς γνώσεως.

4 Καὶ τοῦτο λέγω διὰ νὰμηδὲν σᾶς ἀπατᾷ τινας μὲ συλλογισμούς, καὶ πιθανοὺς λόγους.

5 Διατὶ ἀγκαλὰ καὶ μὲ τὸ κορμὶ λείπω, ἀλλὰ μὲ τὸ πνεῦμα εἶμαι μετ' ἐσᾶς, χαίρωντας καὶ βλέπωντας τὴν τάξιν σας, καὶ τὸ βέβαιον τῆς πίστεως σας εἰς τὸν Χριστόν.

6 Καθὼς λοιπὸν παραλάβετε τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, (τίτοιας λογῆς,) εἰς αὐτὸν περιπατεῖτε·

7 Ριζωμένοι καὶ κτιζόμενοι ἀπάνω εἰς αὐτὸν, καὶ βεβαιωμένοι εἰς τὴν πίστιν, καθὼς ἐδιδάχθητε, περισσεύοντες εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν.

8 Ἐχετε τὸν νοῦν σας μήπως καὶ εἶναι κανένας ὁπού νὰ σᾶς σκλαβώνῃ διαμέσου τῆς φιλοσοφίας καὶ ἐὐκαιρης ἀπάτης κατὰ τὴν παράδοσιν τῶν ἀνθρώπων, κατὰ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, καὶ ὄχι κατὰ Χριστόν.

9 Ὅτι εἰς αὐτὸν κατοικεῖ ὁλονὸ τὸ πλήρωμα τῆς Θεότητος σωματικῶς·

10 Καὶ εἰσθε γεμάτοι εἰς αὐτὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι κεφαλὴ κάθε ἀρχῆς καὶ ἐξουσίας·

11 Ἐν ᾧ καὶ περιετμήθητε περιτομῇ ἀχειροποιήτῳ, ἐν τῇ ἀπεκδύσει τοῦ σώματος τῶν ἁμαρτιῶν τῆς σαρκός, ἐν τῇ περιτομῇ τοῦ Χριστοῦ·

12 Συνταφέντες αὐτῷ ἐν τῷ βαπτίσματι, ἐν ᾧ καὶ συνηγέρθητε διὰ τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ τοῦ ἐγείραντος αὐτὸν ἐκ τῶν νεκρῶν.

13 Καὶ ὑμᾶς νεκροὺς ὄντας ἐν τοῖς παραπτώμασι καὶ τῇ ἀκροβυστίᾳ τῆς σαρκὸς ὑμῶν, συνεζωοποίησε σὺν αὐτῷ, χαρισάμενος ὑμῖν πάντα τὰ παραπτώματα,

14 Ἐξαλείψας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον τοῖς δόγμασιν, ὃ ἦν ὑπεναντίον ἡμῖν, καὶ αὐτὸ ἦρκεν ἐκ τοῦ μέσου, προσηλώσας αὐτὸ τῷ σταυρῷ·

15 Ἀπεκδυσάμενος τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας ἐδειγμάτισεν ἐν παρρησίᾳ, θριαμβεύσας αὐτὰς ἐν αὐτῷ.

16 Μὴ οὖν τις ὑμᾶς κρινέτω ἐν βρώσει ἢ ἐν πόσει, ἢ ἐν μέρει ἑορτῆς ἢ νουμηνίας, ἢ σαββάτων·

17 Ἅ ἐστι σκιὰ τῶν μελλόντων, τὸ δὲ σῶμα τοῦ Χριστοῦ·

18 Μηδεὶς ὑμᾶς καταβρα-

11 Εἰς τὸν οἷον καὶ περιετμήθητε περιτομὴν ἀχειροποίητον, μὲ τὸ νὰ ξεγυμνωθῇτε τὸ σῶμα τῶν ἁμαρτημάτων τῆς σάρκας, εἰς τὴν περιτομὴν τοῦ Χριστοῦ·

12 Ἐνωθέντες συνδιατεθῆτε μετ' αὐτοῦ εἰς τὸ βάπτισμα, εἰς τὸ ὁποῖον καὶ ἀναστηθῆτε ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ, διαμέσου τῆς πίστεως τῆς ἐνεργείας τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ τὸν ἀνέστησεν ἐκ νεκρῶν.

13 Καὶ ὄντες ἐσεῖς νεκροὶ εἰς τὰς ἁμαρτίας καὶ εἰς τὴν ἀκροβυστίαν τῆς σάρκας σας, σᾶς συνεζωοποίησεν ὁμοῦ μετ' αὐτοῦ χαρίζωντας σας ὅλα τὰ σφάλματα,

14 Λειώνοντας τὸ καθ' ἡμῶν χειρόγραφον (ὁποῦ ἦτον εἰς τὰ δόγματα, τὸ ὁποῖον μᾶς ἦτον ἐναντίον, καὶ αὐτὸ τὸ ἐσήκωσεν ἀπὸ τὸ μέσον, καρφώνωντάς το εἰς τὸν σταυρόν·

15 Ξεγυμνώνωντας τὰς ἀρχὰς καὶ τὰς ἐξουσίας, τὰς ἐπόμπευσεν φανερά, θριαμβεύωντάς τας εἰς τὸν [illegible]

16 Κανένας λοιπὸν ἂς μὴν σᾶς κρίνῃ εἰς τὸ φαγητόν, ἢ εἰς τὸ πιστόν, ἢ εἰς μέρος ἑορτῆς, ἢ ἀρχῆς τοῦ μηνὸς, ἢ τῶν σαββάτων·

17 Τὰ ὁποῖα εἶναι σκιὰ τῶν μελλόντων, ἀμὴ τὸ σῶμα εἶναι τοῦ Χριστοῦ.

18 Κανένας ἂς μὴν σᾶς κα-

θελων ἐν ταπεινοφροσυνῃ καὶ θρησκείᾳ τῶν ἀγγέλων, ἃ μὴ ἑωρακεν ἐμβατεύων, εἰκῇ φυσιούμενος ὑπὸ τοῦ νοὸς τῆς σαρκὸς αὐτοῦ,

19 Καὶ οὐ κρατῶν τὴν κεφαλήν, ἐξ οὗ πᾶν τὸ σῶμα διὰ τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων ἐπιχορηγούμενον καὶ συμβιβαζόμενον, αὔξει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

20 Εἰ οὖν ἀπεθάνετε σὺν τῷ Χριστῷ ἀπὸ τῶν στοιχείων τοῦ κόσμου, τί ὡς ζῶντες ἐν κόσμῳ δογματίζεσθε;

21 Μὴ ἅψῃ, μηδὲ γεύσῃ, μηδὲ θίγῃς·

22 Ἅ ἐστι πάντα εἰς φθορὰν τῇ ἀποχρήσει, κατὰ τὰ ἐντάλματα καὶ διδασκαλίας τῶν ἀνθρώπων·

23 Ἅ τινά ἐστι λόγον μὲν ἔχοντα σοφίας ἐν ἐθελοθρησκείᾳ καὶ ταπεινοφροσύνῃ καὶ ἀφειδίᾳ σώματος, οὐκ ἐν τιμῇ τινι πρὸς πλησμονὴν τῆς σαρκός.

θέλωντας μὲ τὴν ταπεινοφροσυνὴν, καὶ λατρείαν τῶν ἀγγέλων, ἐμβαίνωντας εἰς ἐκεῖνα ὁπού δὲν εἶδε, ματαίως ἀλαζονευόμενος ἀπὸ τὸν νοῦν τῆς σάρκας του,

19 Καὶ μὴ κρατῶντας τὴν κεφαλὴν (τὸν Χριστὸν) ἀπὸ τὸν ὁποῖον ὅλον τὸ σῶμα διαμεσῶν τῶν ἁφῶν καὶ συνδέσμων περιωνόμενον τὴν τροφὴν καὶ συμβιβάζομενον, αὐξάνει τὴν αὔξησιν τοῦ Θεοῦ.

20 Ἐὰν λοιπὸν ἀπεθάνετε ἐμὲ μὲ τὸν Χριστὸν ἀπὸ τὰ στοιχεῖα τοῦ κόσμου, διατί ὡσὰν ζωντανοὶ εἰς τὸν κόσμον νομοθετεῖσθε;

21 Νὰ μὴν πιάσῃς, μηδὲ νὰ γευθῇς, μηδὲ ἀγγίξῃς·

22 Τὰ ὁποῖα χρειαζόμενα φθείρονται κατὰ ταῖς παραγγελίαις καὶ διδασκαλίαις τῶν ἀνθρώπων·

23 Τὰ ὁποῖα εὑρίσκονται νὰ ἔχουσι λόγον σοφίας, διὰ ἐθελοθρησκείαν καὶ ταπεινοφροσύνην καὶ ἀψυχοπόνημα τοῦ κορμιοῦ, μὲ τὸ νὰ μὴν ἔχουσι τὴν χόρτασιν τῆς σάρκας εἰς καμμίαν τιμήν.

Κεφ. γ'. 3.

Εἰ οὖν συνηγέρθητε τῷ Χριστῷ, τὰ ἄνω ζητεῖτε, οὗ ὁ Χριστός ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καθήμενος.

Ἂν λοιπὸν ἀνεστήθητε ἐμὲ μὲ τὸν Χριστὸν, ζητᾶτε τὰ ἄνω, ἐκεῖ ὅπου ὁ Χριστὸς κάθεται εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

2 Τα ἄνω φρονεῖτε, μὴ τὰ ἐπὶ τῆς γῆς.

3 Ἀπεθάνετε γὰρ, καὶ ἡ ζωὴ ὑμῶν κέκρυπται συν τῷ Χριστῷ ἐν τῷ Θεῷ.

4 Ὅταν ὁ Χριστὸς φανερωθῇ, ἡ ζωὴ ὑμῶν, τότε καὶ ὑμεῖς συν αὐτῷ φανερωθησεσθε ἐν δόξῃ.

5 Νεκρωσατε οὖν τα μελη ὑμων τα ἐπι της γης, πορνειαν, ἀκαθαρσιαν, πάθ., ἐπιθυμιαν κακην, και την πλεονεξιαν, ητις ἐστιν εἰδωλολατρεια·

6 Δι' ἃ ἔρχεται ἡ ὀργη τοῦ Θεοῦ ἐπι τους υἱους της ἀπειθειας.

7 Ἐν οἷς καὶ ὑμεῖς περιεπατησατε ποτε, οτε ἐζητε ἐν αὐτοις.

8 Νυνι δὲ ἀπόθεσθε καὶ ὑμεῖς τὰ πάντα, ὀργην, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, αἰσχρολογίαν, ἐκ τοῦ στόματος ὑμῶν.

9 Μη ψεύδεσθε εἰς ἀλλήλους· ἀπεκδυσάμενοι τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον σὺν ταῖς πράξεσιν αὐτοῦ·

10 Καὶ ἐνδυσάμενοι τὸν νέον, τὸν ἀνακαινούμενον εἰς ἐπίγνωσιν κατ' εἰκόνα τοῦ κτίσαντος αὐτόν.

11 Ὅπου οὐκ ἔνι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ ἀκροβυστία, βάρβαρος, Σκύθης, δοῦλος, ἐλεύθερος· ἀλλὰ τὰ πάντα καὶ ἐν πᾶσι Χριστός.

2 Φρονεῖτε τὰ ἄνω, καὶ ὄχι ἐκεῖνα ὅπου εἶναι ἁπλωμένα εἰς τὴν γῆν.

3 Διατὶ ἀπεθάνετε, καὶ ἡ ζωὴ σας εἶναι κρυμμένη μαζὺ μὲ τὸν Χριστὸν εἰς τὸν Θεόν.

4 Καὶ ὅταν ὁ Χριστὸς, ποὺ εἶναι ἡ ζωὴ μας, φανερωθῇ, τότε καὶ ἐσεῖς θέλετε φανερωθῆ ἁπλωμένα μετ' αὐτὸν εἰς δόξαν.

5 Νεκρώσατε λοιπὸν τὰ μέλη σας ὅπου εἶναι ἁπλωμένα εἰς τὴν γῆν, πορνείαν, ἀκαθαρσίαν, πάθος, κακὴν ἐπιθυμίαν, καὶ τὴν πλεονεξίαν, ὁποία εἶναι εἰδωλολατρία·

6 Διὰ τὰ ὁποῖα ἔρχεται ἡ ὀργὴ τοῦ Θεοῦ εἰς τοὺς υἱοὺς τῆς ἀπειθείας·

7 Εἰς τὰ ὁποῖα ἐπεριπατήσατε καὶ ἐσεῖς ἐπὶ καιρὸν, ὅταν ἐζήσατε εἰς αὐτά.

8 Ἀμὴ τώρα ἀπόθεσθε τα καὶ ἐσεῖς ὅλα, ὀργὴν, θυμὸν, κακίαν, βλασφημίαν, τὴν ἀσχημολογίαν ἀπὸ τὸ στόμα σας.

9 Μὴ ψεύδεσθε εἷς πρὸς τὸν ἄλλον· ἐχοντας τὸν παλαιὸν ἄνθρωπον μὲ τὰς πράξεις του·

10 Καὶ ἐνδυθῆτε τὸν νέον, ὁποὺ ξανακαινουργώνεται εἰς γνῶσιν, κατὰ τὴν εἰκόνα ἐκείνου ὁποὺ τὸν ἔκτισε.

11 Ἐκεῖ ὁποὺ δὲν εἶναι Ἕλλην καὶ Ἰουδαῖος, περιτομὴ καὶ

βαρια· βδελυ, Σκύθης· δουλος, ἐλεύθερος· ἀλλα τα παντα και ἐν πασι Χριστος.

12 Ἐνδυσασθε οὖν, ὡς ἐκλεκτοι του Θεου ἅγιοι και ἠγαπημενοι, σπλαγχνα οἰκτιρμων, χρηστοτητα, ταπεινοφροσυνην, πραοτητα, μακροθυμιαν·

13 Ἀνεχομενοι ἀλληλων, και χαριζομενοι ἑαυτοις, ἐαν τις προς τινα ἐχῃ μομφην· καθως και ὁ Χριστος ἐχαρισατο ὑμιν, οὑτω και ὑμεις·

14 Ἐπι πασι δε τουτοις την ἀγαπην· ἥτις ἐστι σύνδεσμος της τελειοτητος·

15 Και ἡ εἰρηνη του Θεου βραβευετω ἐν ταις καρδιαις ὑμων, εἰς ἣν και ἐκληθητε ἐν ἑνι σωματι, και εὐχαριστοι γινεσθε.

16 Ὁ λογος του Χριστου ἐνοικειτω ἐν ὑμιν πλουσιως, ἐν πασῃ σοφιᾳ· διδασκοντες και νουθετουντες ἑαυτους, ψαλμοις και ὑμνοις και ᾠδαις πνευματικαις ἐν χαριτι ἀδοντες ἐν τῃ καρδιᾳ ὑμων τῳ Κυριῳ.

17 Και πας ὅ, τι ἂν ποιητε, ἐν λογῳ, ἢ ἐν ἔργῳ, παντα ἐν ὀνοματι Κυριου Ἰησου, εὐχαριστουντες τῳ Θεῳ και Πατρι δι' αὐτου.

ἀπερίτμητια· Βάρβαρος και Σκύθης· δοῦλος καὶ ἐλεύθερος· ἀλλὰ ὁ Χριστὸς εἶναι ὅλα καὶ ἐν ὅλοις.

12 Ἐνδύσασθε λοιπὸν, ὡσὰν ἐκλεκτοὶ τοῦ Θεοῦ, ἅγιοι καὶ ἀγαπημένοι, σπλάγχνα ἐλεημοσύνης, καλωσύνην, ταπεινοφροσύνην, πραότητα, μακροθυμίαν·

13 Ὑπομένοντες ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ χαρίζοντες χαρὶν τινας εἰς τὸν ἄλλον, ἂν ἔχει κανένας εἰς κανένα τίποτες μέμψιν· καθὼς ὁ Χριστὸς σᾶς ἔκαμε χαρὶν ὁμοίως καὶ ἐσεῖς.

14 Καὶ ἀπάνω εἰς ὅλα τοῦτα ἐνδύσθητε τὴν ἀγάπην· ἡ ὁποία εἶναι σύνδεσμος τῆς τελειότητος·

15 Καὶ ἡ εἰρήνη τοῦ Θεοῦ ἂς αὐθεντεύσει εἰς ταῖς καρδίαις σας, εἰς τὴν ὁποῖαν εἰρήνην καὶ ἐκαλεσθήκετε εἰς ἕνα κορμί, καὶ ἂς εἶσθε εὐχάριστοι.

16 Ὁ λόγος τοῦ Χριστοῦ ἂς κατοικεῖ εἰς ἐσᾶς πλουσίως, εἰς κάθε σοφίαν, διδάσκοντες καὶ νουθετοῦντες ἐσᾶς τὸν ἄλλον μὲ ψαλμοὺς καὶ ὕμνους καὶ ψαλμῳδίαις πνευματικαῖς, μὲ χάριν, ψάλλοντες μέσα εἰς τὴν καρδίαν σας εἰς τὸν Κύριον.

17 Καὶ κάθε πρᾶγμα ὅ, τι καὶ ἂν κάμητε μὲ λόγον ἢ μὲ ἔργον, ὅλα εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυ-

γοντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ δι' αὐτοῦ.

18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ὡς ἀνῆκεν ἐν Κυρίῳ.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας, καὶ μὴ πικραίνεσθε πρὸς αὐτάς.

20 Τὰ τέκνα, ὑπακούετε τοῖς γονεῦσι κατὰ πάντα· τοῦτο γάρ ἐστιν εὐάρεστον τῷ Κυρίῳ.

21 Οἱ πατέρες, μὴ ἐρεθίζετε τὰ τέκνα ὑμῶν, ἵνα μὴ ἀθυμῶσιν.

22 Οἱ δοῦλοι, ὑπακούετε κατὰ πάντα τοῖς κατὰ σάρκα κυρίοις, μὴ ἐν ὀφθαλμοδουλείαις ὡς ἀνθρωπάρεσκοι, ἀλλ' ἐν ἁπλότητι καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν·

23 Καὶ πᾶν ὅ, τι ἐὰν ποιῆτε, ἐκ ψυχῆς ἐργάζεσθε, ὡς τῷ Κυρίῳ καὶ οὐκ ἀνθρώποις·

24 Εἰδότες ὅτι ἀπὸ Κυρίου ἀπολήψεσθε τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· τῷ γὰρ Κυρίῳ Χριστῷ δουλεύετε.

25 Ὁ δὲ ἀδικῶν κομιεῖται ὃ ἠδίκησε· καὶ οὐκ ἔστι προσωπολημψία.

ρίᾳ Ἰησοῦ (τὰ κάμνητε) εὐχαριστοῦντες τῷ Θεῷ καὶ πατρὶ διαμέσου αὐτοῦ.

18 Αἱ γυναῖκες, ὑποτάσσεσθε εἰς τοὺς ἰδίους σας ἄνδρας, καθὼς πρέπει εἰς τοὺς Κυρίους.

19 Οἱ ἄνδρες, ἀγαπᾶτε ταῖς γυναίκαις, καὶ μὴ εἶσθε πικροὶ εἰς αὐτάς.

20 Τὰ παιδία, ὑπακούετε τοὺς γονεῖς σας εἰς ὅλα· διατὶ τοῦτο εἶναι εὐάρεστον εἰς τὸν Κύριον·

21 Οἱ πατέρες, μὴ παροργίζετε τὰ παιδία σας, διὰ νὰ μὴ ἀποφασίζωνται καὶ χάνουσι τὴν προθυμίαν των.

22 Οἱ δουλευτάδες, ὑπακούετε εἰς ὅλα τοὺς κυρίους σας αὐθεντάδες, ὄχι δουλεύοντες ὡσὰν ἀνθρωπαρέσκοι εἰς ταῖς δουλειαῖς σας τσὶ ἔξω, ἀλλὰ μὲ ἁπλότητα καρδίας, φοβούμενοι τὸν Θεόν·

23 Καὶ καθ' πρᾶγμα εἰ, ὃν καὶ ἂν κάμνητε, κάμνετε το ἀπὸ ψυχῆς, ὡσὰν νὰ τὸ κάμνητε εἰς τὸν Κύριον, καὶ ὄχι εἰς τοὺς ἀνθρώπους·

24 Ἐξεύροντες ὅτι θέλετε πάρει ἀπὸ τὸν Κύριον τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς κληρονομίας· διατὶ δουλεύετε εἰς τὸν Κύριον Χριστόν.

25 Ἀμὴ ὁποῦ ἔχει ὅλα, θέλει πάρει τὸν ἀδικημένον ἀδίκησε· καὶ δὲν εἶναι προσωπολημψία.

Κιφ. δ'. 4.

Οἱ κύριοι τὸ δίκαιον καὶ τὴν ἰσότητα τῶν δούλοις παρέχεσθε, εἰδότες ὅτι καὶ ὑμεῖς ἔχετε Κύριον ἐν οὐρανοῖς.

2 Τῇ προσευχῇ προσκαρτερεῖτε, γρηγορεῦντες ἐν αὐτῇ ἐν εὐχαριστίᾳ·

3 Προσευχόμενοι ἅμα καὶ περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ Θεὸς ἀνοίξῃ ἡμῖν θύραν τῷ λόγῳ, λαλῆσαι τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, δι' ὃ καὶ δέδεμαι·

4 ἵνα φανερώσω αὐτό, ὡς δεῖ με λαλῆσαι.

5 Ἐν σοφίᾳ περιπατεῖτε πρὸς τοὺς ἔξω, τὸν καιρὸν ἐξαγοραζόμενοι.

6 Ὁ λόγος ὑμῶν πάντοτε ἐν χάριτι, ἅλατι ἠρτυμένος, εἰδέναι πῶς δεῖ ὑμᾶς ἑνὶ ἑκάστῳ ἀποκρίνεσθαι.

7 Τὰ κατ' ἐμὲ πάντα γνωρίσει ὑμῖν Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος, καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ·

8 Ὃν ἔπεμψα πρὸς ὑμᾶς εἰς αὐτὸ τοῦτο, ἵνα γνῷ τὰ περὶ ἡμῶν, καὶ παρακαλέσῃ τὰς καρδίας ὑμῶν·

9 Σὺν Ὀνησίμῳ τῷ πιστῷ καὶ

Οἱ αὐθέντες, κάμνετε ἐκεῖνο ὁποὺ εἶναι τὸ δίκαιον, καὶ τὴν ἰσότητα εἰς τοὺς δούλους, ἐξεύροντες ὅτι καὶ ἐσεῖς ἔχετε αὐθέντην εἰς τοὺς οὐρανούς.

2 Νὰ καρτερεῖτε εἰς τὴν προσευχὴν, καὶ ἀγρυπνᾶτε εἰς αὐτὴν μὲ εὐχαριστίαν·

3 Προσευχόσθε ὁμοῦ καὶ διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἀνοίξῃ ὁ Θεὸς θύραν τῷ λόγῳ, νὰ λάλησωμεν τὸ μυστήριον τοῦ Χριστοῦ, διὰ τοῦτο καὶ εἶμαι δεμένος·

4 Διὰ νὰ τὸ φανερώσω, καθὼς κάμνει χρεία νὰ τὸ λαλήσω.

5 Εἰς τοὺς ἔξω περιπατεῖτε φρόνημα, ἐξαγοράζοντες τὸν καιρόν.

6 Ὁ λόγος σας ἂς εἶναι πάντοτε χαριτωμένος, ἀρτυμένος μὲ ἅλας, νὰ ἐξεύρετε πῶς πρέπει νὰ ἀποκρίνεσθε εἰς κάθε ἕνα.

7 Τὰ ἰδικά μου ὅλα θέλει σᾶς τὰ φανερώσει Τυχικὸς ὁ ἀγαπητὸς ἀδελφὸς, καὶ πιστὸς διάκονος καὶ σύνδουλος ἐν Κυρίῳ·

8 Τὸν ὁποῖον ἐπεμψα εἰς ἐσᾶς δι' αὐτὴν τὴν ἀφορμὴν, διὰ νὰ μάθῃ τὰ ἰδικά σας, καὶ νὰ παρηγορήσῃ ταῖς καρδίαις σας·

9 Αντάμα μὲ τὸν Ὀνήσι-

ἀγαπητῷ ἀδελφῷ, ὡς ἐστιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωρίσουσι τὰ ὧδε.

10 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς Βαρνάβα, περὶ οὗ ἐλάβετε ἐντολάς· ἐὰν ἔλθῃ πρὸς ὑμᾶς, δέξασθε αὐτόν·

11 Καὶ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος, οἱ ὄντες ἐκ περιτομῆς· οὗτοι μόνοι συνεργοὶ εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἵτινες ἐγενήθησάν μοι παρηγορία.

12 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Ἐπαφρᾶς ὁ ἐξ ὑμῶν δοῦλος Χριστοῦ, πάντοτε ἀγωνιζόμενος ὑπὲρ ὑμῶν ἐν ταῖς προσευχαῖς, ἵνα στῆτε τέλειοι καὶ πεπληρωμένοι ἐν παντὶ θελήματι τοῦ Θεοῦ.

13 Μαρτυρῶ γὰρ αὐτῷ ὅτι ἔχει ζῆλον πολὺν ὑπὲρ ὑμῶν, καὶ τῶν ἐν Λαοδικείᾳ, καὶ τῶν ἐν Ἱεραπόλει.

14 Ἀσπάζεται ὑμᾶς Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός, καὶ Δημᾶς.

15 Ἀσπάσασθε τοὺς ἐν Λαοδικείᾳ ἀδελφοὺς, καὶ Νυμφᾶν καὶ τὴν κατ' οἶκον αὐτοῦ ἐκκλησίαν.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ παρ' ὑμῖν ἡ ἐπιστολὴ, ποιήσατε ἵνα καὶ ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῇ· καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.

17 Καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ, Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.

18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

μὰν τὸν πιστὸν καὶ ἀγαπητὸν ἀδελφὸν, ὃς ἐστιν ἐξ ὑμῶν· πάντα ὑμῖν γνωρίσουσι τὰ ὧδε.

10 Χαιρετᾷ σας Ἀρίσταρχος ὁ συναιχμάλωτός μου, καὶ Μάρκος ὁ ἀνεψιὸς τοῦ Βαρνάβα, διὰ τὸν ὁποῖον ἐπαραγγείλατε· ἐὰν ἔλθῃ εἰς ὑμᾶς δέχθητε τον·

11 Καὶ ὁ Ἰησοῦς ὁ λεγόμενος Ἰοῦστος, εἶναι ἀπὸ τοὺς ἀπὸ τὴν περιτομήν· ἐκεῖνοι μόνοι εἶναι βοηθοί μου εἰς τὴν βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐγειναν παρηγορία μου.

12 Χαιρετᾷ σας ὁ Ἐπαφρᾶς ὁποῦ εἶναι ἀπὸ σᾶς δοῦλος τοῦ Χριστοῦ, ὁποῦ ἀγωνίζεται πάντοτε διὰ λογου σας εἰς τὰς προσευχάς, διὰ νὰ σταθῆτε τέλειοι καὶ γεμάτοι εἰς κάθε θέλημα τοῦ Θεοῦ.

13 Διατὶ μαρτυρῶ διὰ λογου του ὅτι ἔχει ἀγάπην μεγάλην διὰ λόγου σας, καὶ διὰ ἐκεῖνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικίαν, καὶ διὰ ἐκεῖνους ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἱεραπολιν.

14 Χαιρετᾷ σας ὁ Λουκᾶς ὁ ἰατρὸς ὁ ἀγαπητός, καὶ Δημᾶς.

15 Χαιρετήσατε τοὺς ἀδελφοὺς ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Λαοδικίαν, καὶ Νυμφᾶν, καὶ τὴν ἐκκλησίαν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ σπίτι του.

16 Καὶ ὅταν ἀναγνωσθῇ εἰς σᾶς ἡ ἐπιστολὴ, κάμετε νὰ ἀναγνωσθῇ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λαοδικέων· καὶ ἐκείνην τὴν ὁποῖαν θέλει γραφθῆ εἰς τὴν Λαοδικίαν νὰ τὴν ἀναγνώσετε καὶ σεῖς.

17 Καὶ εἴπατε εἰς τὸν Ἄρχιππον, Πρόσεχε εἰς τὴν διακονίαν ὁποῦ ἐπῆρες ἀπὸ τὸν Κύριον, διὰ νὰ τὴν πληρώσῃς.

18 Ὁ χαιρετισμὸς μὲ τὸ ἐμὸν χέρι τοῦ Παύλου. Ἐνθυμεῖσθε τὰ δεσμά μου. Ἡ χάρις νὰ εἶναι μὲ σᾶς. Ἀμήν.

γατε ὑμᾶς καὶ ἐν τῇ Λαοδικέων ἐκκλησίᾳ ἀναγνωσθῆ καὶ τὴν ἐκ Λαοδικείας ἵνα καὶ ὑμεῖς ἀναγνῶτε.

17 Καὶ εἴπατε Ἀρχίππῳ· Βλέπε τὴν διακονίαν ἣν παρέλαβες ἐν Κυρίῳ, ἵνα αὐτὴν πληροῖς.

18 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου. Μνημονεύετέ μου τῶν δεσμῶν. Ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Κολοσσαεῖς ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης διὰ Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ἀναγνωσθῇ καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Λαοδικέων· καὶ ἴσως νὰ ἀναγνώσητε καὶ ἐκείνην ὁποῦ εἶναι ἀπὸ τὴν Λαοδίκειαν.

17 Καὶ εἴπητε εἰς τὸν Ἀρχίππον· Βλέπε τὴν ὑπηρεσίαν ὁποῦ ἐπαρέλαβες ἐν Κυρίῳ, διὰ νὰ τὴν τελειώνῃς.

18 Ὁ χαιρετισμὸς (ἐγράφη) μὲ τὸ ἴδιόν μου χέρι τοῦ Παύλου. Ἐνθυμᾶσθε τὰ δεσμά μου. Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ τὰ λόγια σας. Ἀμήν.

† Ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμην εἰς Κολοσσαεῖς διὰμέσου Τυχικοῦ καὶ Ὀνησίμου.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ πάντων ὑμῶν, μνείαν ὑμῶν ποιούμενοι ἐπὶ τῶν προσευχῶν ἡμῶν·

3 Ἀδιαλείπτως μνημονεύ-

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος εἰς τὴν ἐκκλησίαν τῶν Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ, καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ, ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρός μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ ὅλους σας, ἐνῶ τοὺς νὰ σᾶς ἐνθυμούμεσθεν εἰς ταῖς προσευχαῖς μας·

3 Πάντοτε ἀναθυμιζόντες

οντες ὑμῶν τοῦ ἔργου τῆς πίστεως, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης, καὶ τῆς ὑπομονῆς τῆς ἐλπίδος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

4 Εἰδότες, ἀδελφοὶ ἠγαπημένοι, ὑπὸ Θεοῦ τὴν ἐκλογὴν ὑμῶν·

5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιον ἡμῶν οὐκ ἐγενήθη εἰς ὑμᾶς ἐν λόγῳ μόνον, ἀλλὰ καὶ ἐν δυνάμει, καὶ ἐν Πνεύματι ἁγίῳ, καὶ ἐν πληροφορίᾳ πολλῇ· καθὼς οἴδατε οἷοι ἐγενήθημεν ἐν ὑμῖν δι' ὑμᾶς.

6 Καὶ ὑμεῖς μιμηταὶ ἡμῶν ἐγενήθητε καὶ τοῦ Κυρίου, δεξάμενοι τὸν λόγον ἐν θλίψει πολλῇ, μετὰ χαρᾶς Πνεύματος ἁγίου.

7 Ὥστε γενέσθαι ὑμᾶς τύπους πᾶσι τοῖς πιστεύουσιν ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ τῇ Ἀχαΐᾳ.

8 Ἀφ' ὑμῶν γὰρ ἐξήχηται ὁ λόγος τοῦ Κυρίου οὐ μόνον ἐν τῇ Μακεδονίᾳ καὶ Ἀχαΐᾳ ἀλλὰ καὶ ἐν παντὶ τόπῳ ἡ πίστις ὑμῶν ἡ πρὸς τὸν Θεόν, ἐξελήλυθεν, ὥστε μὴ χρείαν ἡμᾶς ἔχειν λαλεῖν τι.

9 Αὐτοὶ γὰρ περὶ ἡμῶν ἀπαγγέλλουσιν ὁποίαν εἴσοδον ἔσχομεν πρὸς ὑμᾶς, καὶ πῶς ἐπεστρέψατε πρὸς τὸν Θεὸν ἀπὸ

τὸ ἔργον τῆς πίστεώς σας, καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, καὶ τὴν ὑπομονὴν τῆς ἐλπίδος σας ἐν τῷ Κυρίῳ ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστῷ ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν·

4 Ἐξευρόντες, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν τὴν ἐκλογὴν σας·

5 Ὅτι τὸ εὐαγγέλιόν μας δὲν ἔγινε εἰς ἐσᾶς μὲ λόγους μόνον, ἀλλὰ καὶ μὲ δυνάμεις, καὶ μὲ Πνεῦμα ἅγιον, καὶ μὲ πληροφορίαν πολλήν· καθὼς ἐξεύρετε τί λογῆς ἐφανερώθημεν ἐσᾶς διὰ λόγου σας.

6 Καὶ ἐσεῖς ἐμιμήθητε καὶ ἐμᾶς καὶ τὸν Κύριον, ἐπειδὴ ἐδεχθήκατε τὸν λόγον μὲ πολλὴν θλῖψιν, μετὰ χαρᾶς τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

7 Εἰς τόσον ὥστε ἐγίνατε ἐσεῖς παράδειγμα εἰς ὅλους τοὺς πιστεύοντας εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ εἰς τὴν Ἀχαΐαν.

8 Διατὶ ἀπὸ λόγου σας ἐδιαδόθη ὁ λόγος τοῦ Κυρίου, ὄχι μόνον εἰς τὴν Μακεδονίαν καὶ Ἀχαΐαν, ἀλλὰ καὶ εἰς κάθε τόπον ἡ πίστις σας ἐκείνη ὁποὺ ἔχετε εἰς τὸν Θεόν, ἔφθασεν, εἰς τόσον ὥστε δὲν ἔχομεν χρείαν ἐμεῖς νὰ λέγωμεν τίποτες.

9 Διατὶ αὐτοὶ λέγουσι διὰ λόγου μας, τί λογῆς εἰσοδον ἔχομεν εἰς ἐσᾶς, καὶ πῶς ἐγυρίσατε εἰς τὸν Θεὸν ἀπὸ τὰ

τὸν υἱὸν, δυλεύειν Θεῷ ζῶντι καὶ ἀληθινῷ·

10 Καὶ ἀναμένειν τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, ὃν ἤγειρεν ἐκ νεκρῶν, Ἰησοῦν τὸν ῥυόμενον ἡμᾶς ἀπὸ τῆς ὀργῆς τῆς ἐρχομένης.

εἴδωλα, νὰ δουλεύητε Θεὸν ζωντανὸν καὶ ἀληθινὸν·

10 Καὶ νὰ ἀναμένητε τὸν υἱὸν τοῦ ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς, τὸν ὁποῖον ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, τὸν Ἰησοῦν, ὁ ὁποῖος μᾶς ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν ὀργὴν ὁπού ἔρχεται.

Κεφ. Β'. 2.

Αὐτὸς γὰρ οἴδατε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον ἡμῶν τὴν πρὸς ὑμᾶς, ὅτι οὐ κενὴ γέγονε·

2 Ἀλλὰ καὶ προπαθόντες καὶ ὑβρισθέντες, καθὼς οἴδατε, ἐν Φιλίπποις, ἐπαρρησιασάμεθα ἐν τῷ Θεῷ ἡμῶν λαλῆσαι πρὸς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ ἐν πολλῷ ἀγῶνι.

3 Ἡ γὰρ παράκλησις ἡμῶν οὐκ ἐκ πλάνης, οὐδὲ ἐξ ἀκαθαρσίας, οὐδὲ ἐν δόλῳ·

4 Ἀλλὰ καθὼς δεδοκιμάσμεθα ὑπὸ τοῦ Θεοῦ πιστευθῆναι τὸ εὐαγγέλιον, οὕτω λαλοῦμεν, οὐχ ὡς ἀνθρώποις ἀρέσκοντες, ἀλλὰ τῷ Θεῷ τῷ δοκιμάζοντι τὰς καρδίας ἡμῶν.

5 Οὔτε γάρ ποτε ἐν λόγῳ κολακείας ἐγενήθημεν, καθὼς οἴδατε, οὔτε ἐν προφάσει πλεονεξίας· Θεὸς μάρτυς.

6 Οὐδὲ ζητοῦντες ἐξ ἀν-

Διατὶ αὐτοὶ ἰσοὶς ἐξεύρετε, ἀδελφοὶ, τὴν εἴσοδον τὴν ἰδικήν μας εἰς ἰσᾶς, ὅτι δὲν ἔγινεν εὐκαίρη·

2 Ἀλλὰ ἐπαθάμεν προτίτερα, καὶ ὑβρισθήκαμεν, καθὼς ἐξεύρετε, εἰς τὴν Φιλίππους, (ὅμως,) ἐπαρρησιασθήκαμεν εἰς τὸν Θεόν μας, νὰ λαλήσωμεν εἰς ἰσᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ μὲ πολὺν ἀγῶνα.

3 Διατὶ ἡ παράκλησίς μας δὲν ἔγινεν ἀπὸ πλάνην, οὐδὲ ἀπὸ ἀκαθαρσίαν, οὐδὲ μὲ δόλον·

4 Ἀλλὰ καθὼς ἐδοκιμάσθημεν ἀπὸ τὸν Θεὸν νὰ πιστευθῶμεν τὸ εὐαγγέλιον, τέτοιος λογῆς λαλοῦμεν, ὄχι ὡσὰν νὰ ἀρέσωμεν τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ τοῦ Θεοῦ ὁπού δοκιμάζει τὰς καρδίας μας·

5 Διατὶ ἐδέποτε ἐχρεασθήκαμεν λόγες κολακευτικὲς, καθὼς τὸ ἐξεύρετε, οὔτε ποτὲ ἐπροφασισθήκαμεν τίποτες διὰ πλεονεξίαν· μάρτυς ἡμῶν εἶναι ὁ Θεός.

6 Οὐδὲ ἐζητήσαμεν ἀπὸ τοὺς

θρώπων δόξαν, ὅτε ἀφ' ὑμῶν, ὅτε ἀπ' ἄλλων· δυνάμενοι ἐν βάρει εἶναι, ὡς Χριστοῦ ἀπόστολοι·

7 Ἀλλ' ἐγενήθημεν ἤπιοι ἐν μέσῳ ὑμῶν, ὡς ἂν τροφὸς θάλπῃ τὰ ἑαυτῆς τέκνα.

8 Οὕτως, ἱμειρόμενοι ὑμῶν, εὐδοκήσαμεν μεταδοῦναι ὑμῖν οὐ μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ τὰς ἑαυτῶν ψυχάς, διότι ἀγαπητοὶ ἡμῖν γεγένησθε.

9 Μνημονεύετε γάρ, ἀδελφοί, τὸν κόπον ἡμῶν καὶ τὸν μόχθον· νυκτὸς γὰρ καὶ ἡμέρας ἐργαζόμενοι, πρός τὸ μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν, ἐκηρύξαμεν εἰς ὑμᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

10 Ὑμεῖς μάρτυρες καὶ ὁ Θεός, ὡς ὁσίως καὶ δικαίως καὶ ἀμέμπτως ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν ἐγενήθημεν·

11 Καθάπερ οἴδατε ὡς ἕνα ἕκαστον ὑμῶν, ὡς πατὴρ τέκνα ἑαυτοῦ, παρακαλοῦντες ὑμᾶς καὶ παραμυθούμενοι,

12 Καὶ μαρτυρόμενοι, εἰς τὸ περιπατῆσαι ὑμᾶς ἀξίως τοῦ Θεοῦ τοῦ καλοῦντος ὑμᾶς εἰς τὴν ἑαυτοῦ βασιλείαν καὶ δόξαν.

13 Διὰ τοῦτο καὶ ἡμεῖς εὐχαριστοῦμεν τῷ Θεῷ ἀδιαλείπτως, ὅτι παραλαβόντες

ἀνθρώπως δόξαν, οὐδὲ ἀπὸ λόγου σας, οὐδὲ ἀπὸ ἄλλους· ἠμποροῦντες νὰ χρησιμεύσωμεν μεγαλεῖοι, ὡσὰν ἀπόστολοι τοῦ Χριστοῦ·

7 Ἀλλὰ ἐγενήκαμεν ἥμεροι εἰς τὴν μέσην σας, ὡσὰν ἡ τροφὸς ἐπιμελεῖται τὰ παιδία της.

8 Ἔτζι καὶ ἐμεῖς ἐπιθυμητὰς σας, ἀγαπήσαμεν νὰ σᾶς μεταδώσωμεν, ὄχι μόνον τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ ταῖς ψυχαῖς μας, διατὶ ἤσθατε ἀγαπημένοι μας.

9 Διατὶ ἐνθυμᾶσθε, ἀδελφοί, τὸν κόπον μας καὶ τὸν μόχθον μας· διατὶ νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμεσθε, διὰ νὰ μὴν παραβαρύσωμεν κανένα ἀπὸ σᾶς, κηρύττοντες εἰς ἐσᾶς τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ.

10 Ἐσεῖς εἶσθε μάρτυρες καὶ ὁ Θεός, πῶς ὁσίως καὶ δικαίως καὶ χωρὶς μέμψιν ἤμασθε εἰς ἐσᾶς ὁπού ἐπιστεύσατε·

11 Καθὼς ἐξεύρετε, ὅτι καθέναν ἀπ' ἐσᾶς, ὡσὰν πατέρας τὰ παιδία του, σᾶς ἐπαρακαλέσαμεν, καὶ σᾶς ἐναγορήσαμεν,

12 Καὶ σᾶς ὁρκίσαμεν εἰς τὸ νὰ περιπατῆσετε καθὼς πρέπει τοῦ Θεοῦ, ὁποὺ σᾶς καλεῖ εἰς τὴν ἰδικήν του βασιλείαν καὶ δόξαν.

13 Διὰ τοῦτο καὶ ἐμεῖς εὐχαριστοῦμεν τοῦ Θεοῦ πάντοτε, ὅτι ἐφθάνατε νὰ παρα-

λογον ακοης παρ' ημων του Θεου, εδεξασθε ου λογον ανθρωπων, αλλα (καθως εστιν αληθως) λογον Θεου, ος και ενεργειται εν υμιν τοις πιστευουσιν.

14 Υμεις γαρ μιμηται εγενηθητε, αδελφοι, των εκκλησιων του Θεου των ουσων εν τη Ιουδαια, εν Χριστω Ιησου, οτι ταυτα επαθετε και υμεις υπο των ιδιων συμφυλετων, καθως και αυτοι υπο των Ιουδαιων·

15 Των και τον Κυριον αποκτεινάντων Ιησουν και τους ιδιους προφητας, και ημας εκδιωξάντων, και Θεω μη αρεσκοντων, και πασιν ανθρωποις εναντιων·

16 Κωλυοντων ημας τοις εθνεσι λαλησαι ινα σωθωσιν, εις το αναπληρωσαι αυτων τας αμαρτιας παντοτε· εφθασε δε επ' αυτους η οργη εις τελος.

17 Ημεις δε, αδελφοι, απορφανισθεντες αφ' υμων προς καιρον ωρας, προσωπω, ου καρδια, περισσοτερως εσπουδασαμεν το προσωπον υμων ιδειν εν πολλη επιθυμια.

18 Διο ηθελησαμεν ελθειν προς υμας (εγω μεν Παυλος) και απαξ και δις, και ενεκοψεν ημας ο Σατανας.

λάβετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅπερ ἀκούσαντες ἀπ' ἐμοῦ παρ' ἡμῶν, τὸν ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθὼς ἐστὶν ἀληθῶς) λόγον Θεοῦ, ὃς καὶ ἐνεργεῖται ἐν ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν.

14 Ὑμεῖς γὰρ μιμηταὶ ἐγενήθητε, ἀδελφοί, τῶν ἐκκλησιῶν τοῦ Θεοῦ τῶν οὐσῶν ἐν τῇ Ἰουδαίᾳ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὅτι ταὐτὰ ἐπάθετε καὶ ὑμεῖς ὑπὸ τῶν ἰδίων συμφυλετῶν, καθὼς καὶ αὐτοὶ ὑπὸ τῶν Ἰουδαίων·

15 Οἱ καὶ τὸν Κύριον ἀποκτείναντες Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἡμᾶς ἐκδιώξαντες, καὶ θεῷ μὴ ἀρέσκοντες, καὶ πᾶσιν ἀνθρώποις ἐναντίων·

16 Κωλυόντων ἡμᾶς τοῖς ἔθνεσι λαλῆσαι ἵνα σωθῶσιν, εἰς τὸ ἀναπληρῶσαι αὐτῶν τὰς ἁμαρτίας πάντοτε· ἔφθασε δὲ ἐπ' αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἡμεῖς δέ, ἀδελφοί, ἀπορφανισθέντες ἀφ' ὑμῶν πρὸς καιρὸν ὥρας, προσώπῳ οὐ καρδίᾳ, περισσοτέρως ἐσπουδάσαμεν τὸ πρόσωπον ὑμῶν ἰδεῖν ἐν πολλῇ ἐπιθυμίᾳ.

18 Διὸ ἠθελήσαμεν ἐλθεῖν πρὸς ὑμᾶς (ἐγὼ μὲν Παῦλος) καὶ ἅπαξ καὶ δίς, καὶ ἐνέκοψεν ἡμᾶς ὁ Σατανᾶς.

λάβετε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ ὅπερ ἀκούσαντες ἀπ' ἐμοῦ παρ' ἡμῶν, τὸν ἐδέξασθε οὐ λόγον ἀνθρώπων, ἀλλὰ (καθὼς ἐστὶν ἀληθινὰ) λόγον Θεοῦ, ὃ ὅπερ καὶ ἐνεργεῖ ἐν ἐσᾶς ὅπου πιστεύετε.

14 Διατὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, ἐμιμηθήκετε ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὅπου εἶναι εἰς τὴν Ἰουδαίαν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, ὅτι ἐπάθετε καὶ ἐσεῖς τὰ αὐτὰ ἀπὸ τοὺς ἰδίους ὁμοφύλους, τὰ ὁποῖα ἐπάθασιν καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς Ἰουδαίους·

15 Οἱ ὁποῖοι ἐφόνευσαν καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ τοὺς ἰδίους προφήτας, καὶ ἐμᾶς ἐδιώξαν, καὶ τοῦ Θεοῦ δὲν ἀρέσκουσι, καὶ εἶναι ἐναντίοι ὅλων τῶν ἀνθρώπων·

16 Ἐμποδίζοντες μας νὰ μὴν λαλήσωμεν εἰς τὰ ἔθνη νὰ σωθοῦσιν, διὰ νὰ τελειώνουν παντοτε ταῖς ἁμαρτίαις τους· καὶ ἐφθασεν εἰς αὐτοὺς ἡ ὀργὴ εἰς τέλος.

17 Ἀμὴ ἐμεῖς, ἀδελφοί, ἔχοντας νὰ ἀπορφανισθοῦμεν ἀπὸ σᾶς εἰς καιρὸν ὥραν, μὲ τὸ πρόσωπον, ὄχι μὲ τὴν καρδίαν, περισσότερον ἐσπουδάσαμεν νὰ ἰδοῦμεν τὸ πρόσωπόν σας μὲ πολλὴν ἐπιθυμίαν.

18 Διὰ τοῦτο ἠθελήσαμεν νὰ ἐλθωμεν εἰς ἐσᾶς. (ἐγὼ ὁ Παῦλος) καὶ μίαν φορὰν, καὶ δύο, ἀμὴ ὁ Σατανᾶς μᾶς ἐμπόδισεν.

19 Τις γαρ ἡμων ἐλπὶς, ἢ χαρα, ἢ στέφανος καυχήσεως; ἢ οχὶ καὶ ὑμεῖς ἔμπροσθεν τυ Κυριυ, ἡμων Ἰησυ Χριστυ ἐν τη αὐτυ παρυσίᾳ;

20 Ὑμεῖς γάρ ἐστε ἡ δοξα ἡμων καὶ ἡ χαρά.

19 Διατὶ ποῖα εἶναι ἡ ἐλπίδα μας, ἢ χαρά μας, ἢ στεφάνι τῆς καυχήσεως; ἢ δὲν εἶσαι τοῦτο ἐσεῖς, ἔμπροστὰ εἰς τὸν Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστὸν εἰς τὴν παρουσίαν του;

20 Διατὶ ἐσεῖς εἶσθε ἡ δόξα ἡ ἐδική μας καὶ ἡ χαρά.

Κεφ. γ. 3.

1 Διὸ μηκετι στεγοντες, εὐδοκήσαμεν καταλειφθηναι ἐν Ἀθηναις μόνοι,

2 Καὶ ἐπέμψαμεν Τιμόθεον τον ἀδελφὸν ἡμων καὶ διάκονον τυ Θευ καὶ συνεργον ἡμων ἐν τω εὐαγγελίῳ τυ Χριστυ, εἰς το στηριξαι ὑμᾶς καὶ παρακαλέσαι ὑμᾶς περὶ τῆς πίστεως ὑμων·

3 Τω μηδένα σαίνεσθαι ἐν ταῖς θλίψεσι ταυταις· αὐτοὶ γὰρ οἴδατε ὅτι εἰς τοῦτο κείμεθα.

4 Καὶ γὰρ ὅτε προς ὑμᾶς ἦμεν, προελέγομεν ὑμῖν ὅτι μέλλομεν θλίβεσθαι, καθως καὶ ἐγένετο, καὶ οἴδατε.

5 Διὰ τυτο κἀγω μηκέτι στέγων, ἔπεμψα εἰς το γνωναι τὴν πίστιν ὑμων· μήπως ἐπείρασεν ὑμᾶς ὁ πειράζων, καὶ εἰς κενὸν γένηται ὁ κόπος ἡμων.

6 Ἄρτι δὲ ἐλθόντος Τιμοθέου

1 Διὰ τοῦτο μὲ δὲν ἠμπόρουμεν πλέον νὰ ὑπομένωμεν, ἐβλήσαμεν νὰ ἀπομείνωμεν μοναχοὶ εἰς τὰς Ἀθήνας,

2 Καὶ ἐστείλαμεν τὸν Τιμόθεον τὸν ἀδελφόν μας, καὶ διάκονον τυ Θεοῦ, καὶ συνεργόν μας εἰς τὸ εὐαγγέλιον τυ Χριστυ, εἰς το νὰ σᾶς στηρίξῃ καὶ νὰ σᾶς παρηγορήσῃ διὰ τὴν πίστιν σας·

3 Νὰ μὴν ταράττεται κανένας διὰ τούταις ταῖς θλίψεις· διατὶ καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε, ὅτι ἐμεῖς εἴμεσθε διατεταγμένοι εἰς ταῖς θλίψεις.

4 Διατὶ καὶ ὅταν ἤμασταν αὐτῆ εἰς ἐσας, τὸ ἐπρολέγαμεν, ὅτι μέλλομεν νὰ θλιβώμεσθε, καθὼς καὶ ἔγινε, καθὼς καὶ ἐξεύρετε.

5 Διὰ τοῦτο καὶ ἐγὼ μὲ ἠμπορῶντας πλέον νὰ βαστάσω τὸ λογισμόν, ἔστειλα νὰ γνωρίσω τὴν πίστιν σας, μήπως καὶ σᾶς ἐπειρασεν ἐκεῖνος ὁποῦ πειράζει, καὶ ὁ κόπος μας γένῃ ἐκαμμένος.

6 Καὶ πρὸ ὀλίγου ἔρχοντας ὁ

κρὸς ὑμᾶς ἀφ' ἑαυτῶν, καὶ εὐαγγελισαμένου ἡμῖν τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην ὑμῶν, καὶ ὅτι ἔχετε μνείαν ἡμῶν ἀγαθὴν πάντοτε, ἐπιποθοῦντες ἡμᾶς ἰδεῖν, καθάπερ καὶ ἡμεῖς ὑμᾶς·

7 Διὰ τοῦτο παρεκλήθημεν, ἀδελφοί, ἐφ' ὑμῖν, ἐπὶ πάσῃ τῇ θλίψει καὶ ἀνάγκῃ ἡμῶν, διὰ τῆς ὑμῶν πίστεως·

8 Ὅτι νῦν ζῶμεν ἐὰν ὑμεῖς στήκητε ἐν Κυρίῳ.

9 Τίνα γὰρ εὐχαριστίαν δυνάμεθα τῷ Θεῷ ἀνταποδοῦναι περὶ ὑμῶν, ἐπὶ πάσῃ τῇ χαρᾷ ᾗ χαίρομεν δι' ὑμᾶς ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν;

10 Νυκτὸς καὶ ἡμέρας ὑπερεκπερισσοῦ δεόμενοι εἰς τὸ ἰδεῖν ὑμῶν τὸ πρόσωπον, καὶ καταρτίσαι τὰ ὑστερήματα τῆς πίστεως ὑμῶν;

11 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν, καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς κατευθύναι τὴν ὁδὸν ἡμῶν πρὸς ὑμᾶς·

12 Ὑμᾶς δὲ ὁ Κύριος πλεονάσαι καὶ περισσεύσαι τῇ ἀγάπῃ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας, καθάπερ καὶ ἡμεῖς εἰς ὑμᾶς·

13 Εἰς τὸ στηρίξαι ὑμῶν τὰς καρδίας ἀμέμπτους ἐν

ἐλθῇ ἀπ' ἐσᾶς εἰς ἡμᾶς ὁ Τιμόθεος, καὶ νὰ μᾶς φέρῃ καλὰ μηνύματα διὰ τὴν πίστιν καὶ τὴν ἀγάπην σας, καὶ ὅτι ἔχετε εὐθύμησιν ἀγαθὴν διὰ λόγου μας, ἔχοντες πάντοτε μεγάλον πόθον νὰ μᾶς εἴδητε, ὡσὰν καὶ ἡμεῖς ἀγαπῶμεν νὰ σᾶς ἰδωμεν ἐσᾶς·

7 Διὰ τοῦτο ἐπαρηγορήθημεν, ἀδελφοί, εἰς ἐσᾶς, ἀπάνω εἰς ὅλας μας τὰς θλίψεις καὶ ταῖς ἀνάγκαις, διὰ τὴν πίστιν σας·

8 Ὅτι τώρα ζῶμεν, ἐὰν ἐστὲς γερεσθῆτε εἰς τὸν Κύριον.

9 Διατί, ποίαν εὐχαριστίαν δυνάμεθα νὰ ἀνταποδώσωμεν τοῦ Θεοῦ διὰ λόγου σας, διὰ ὅλην τὴν χαρὰν ὁποὺ χαιρόμεθα διὰ λόγου σας ἔμπροσθεν εἰς τὸν Θεόν μας,

10 Νύκτα καὶ ἡμέρα παρακαλοῦμεν πολλὰ τὸν Θεόν, νὰ ἰδωμεν τὸ πρόσωπόν σας, καὶ νὰ τελειώσωμεν τὰ ἐλλείψιματα τῆς πίστεως σας;

11 Καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς καὶ πατήρ μας, καὶ ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς, νὰ μας κατευθύνῃ εἰς ἐσᾶς.

12 Καὶ ὁ Κύριος νὰ σας πληθύνῃ καὶ νὰ σας περισσεύσῃ τὴν ἀγάπην ὁποὺ ἔχετε ἀπάνω σας καὶ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ἡμεῖς ἔχομεν εἰς ἐσᾶς·

13 Εἰς τὸ νὰ στηρίξῃ αὐτὸς ταῖς καρδίαις σας ἀκατηγόρ-

ἁγιωσύνῃ, ἔμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ πάντων τῶν ἁγίων αὐτοῦ.

ταις εἰς την ἁγιωσύνην, ἐμπροσθεν τοῦ Θεοῦ καὶ πατρὸς ἡμῶν, ὅταν ἔλθῃ ὁ Κύριος μας ὁ Ἰησοῦς Χριστος μὲ ὅλους τους ἁγίους του.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ λοιπὸν ἐρωτῶμεν ὑμᾶς, ἀδελφοί, καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς παρελάβετε παρ' ἡμῶν τὸ πῶς δεῖ ὑμᾶς περιπατεῖν καὶ ἀρέσκειν Θεῷ, ἵνα περισσεύητε μᾶλλον.

2 Οἴδατε γὰρ τίνας παραγγελίας ἐδώκαμεν ὑμῖν διὰ τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Τοῦτο γάρ ἐστι θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμὸς ὑμῶν, ἀπέχεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ τῆς πορνείας·

4 Εἰδέναι ἕκαστον ὑμῶν τὸ ἑαυτοῦ σκεῦος κτᾶσθαι ἐν ἁγιασμῷ καὶ τιμῇ·

5 Μὴ ἐν πάθει ἐπιθυμίας, καθάπερ καὶ τὰ ἔθνη τὰ μὴ εἰδότα τὸν Θεόν·

6 Τὸ μὴ ὑπερβαίνειν καὶ πλεονεκτεῖν ἐν τῷ πράγματι τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ· διότι ἔκδικος ὁ Κύριος περὶ πάντων τούτων, καθὼς καὶ προείπαμεν ὑμῖν, καὶ διεμαρτυράμεθα.

7 Οὐ γὰρ ἐκάλεσεν ἡμᾶς ὁ Θεὸς ἐπὶ ἀκαθαρσίᾳ, ἀλλ' ἐν ἁγιασμῷ.

ΤΟΥ λοιποῦ, ἀδελφοί, σᾶς ἐρωτῶμεν ἀπὸ σᾶς, καὶ παρακαλοῦμεν ἐν Κυρίῳ Ἰησοῦ, καθὼς ἐπαραλάβετε ἀπ' ἐμᾶς, τὸ πῶς καμὲ χρεία νὰ περιπατητε καὶ νὰ ἀρέσητε τοῦ Θεοῦ, νὰ περισσεύητε περισσότερον εἰς τοῦτο.

2 Διατὶ ἐξεύρετε ποίας παραγγελίας σᾶς ἐδώκαμεν διαμέσου τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ.

3 Διατὶ τοῦτο εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ὁ ἁγιασμός σας, νὰ φυλάγησθε ἀπὸ τὴν πορνείαν·

4 Νὰ ἐξεύρῃ καθένας ἀπὸ σᾶς, νὰ φυλάττῃ τὸ ἀγγεῖον του, μὲ ἁγιασμὸν καὶ τιμήν·

5 Ὄχι εἰς τὰ πάθη τῆς ἐπιθυμίας, ὡσὰν καὶ τὰ ἔθνη ὁπού δὲν γνωρίζουν Θεόν·

6 Διὰ νὰ μὴν ὑπερβαίνῃ καὶ πλεονεκτῇ κανεὶς εἰς τὸ πρᾶγμα τοῦτο τὸν ἀδελφόν του· διατὶ ὁ Κύριος εἶναι ἐκδικητὴς διὰ ὅλα ἐκεῖνα, καθὼς σᾶς ἐπροείπαμεν καὶ σᾶς τὸ ἐμαρτυρήσαμεν.

7 Διατὶ ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ἐκάλεσεν εἰς ἀκαθαρσίαν, ἀλλὰ εἰς ἁγιασμόν.

8 Τοιγαροῦν ὁ ἀθετῶν, οὐκ ἄνθρωπον ἀθετεῖ, ἀλλὰ τὸν Θεὸν τὸν καὶ δόντα τὸ Πνεῦμα αὐτοῦ τὸ ἅγιον εἰς ὑμᾶς.

9 Περὶ δὲ τῆς φιλαδελφίας οὐ χρείαν ἔχετε γράφειν ὑμῖν· αὐτοὶ γὰρ ὑμεῖς θεοδίδακτοί ἐστε εἰς τὸ ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

10 Καὶ γὰρ ποιεῖτε αὐτὸ εἰς πάντας τοὺς ἀδελφοὺς τοὺς ἐν ὅλῃ τῇ Μακεδονίᾳ· παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, περισσεύειν μᾶλλον·

11 Καὶ φιλοτιμεῖσθαι ἡσυχάζειν, καὶ πράσσειν τὰ ἴδια, καὶ ἐργάζεσθαι ταῖς ἰδίαις χερσὶν ὑμῶν, καθὼς ὑμῖν παρηγγείλαμεν·

12 Ἵνα περιπατῆτε εὐσχημόνως πρὸς τοὺς ἔξω, καὶ μηδενὸς χρείαν ἔχητε.

13 Οὐ θέλω δὲ ὑμᾶς ἀγνοεῖν, ἀδελφοί, περὶ τῶν κεκοιμημένων, ἵνα μὴ λυπῆσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα.

14 Εἰ γὰρ πιστεύομεν ὅτι Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, οὕτω καὶ ὁ Θεὸς τοὺς κοιμηθέντας διὰ τοῦ Ἰησοῦ, ἄξει σὺν αὐτῷ·

15 Τοῦτο γὰρ ὑμῖν λέγομεν

8 Τὸ λοιπὸν ἐκεῖνον ὃν καταφρονεῖ ἐστὲ, οὐκ καταφρονεῖ ἄνθρωπον, ἀλλὰ τὸν Θεὸν, ὁ ὃν καὶ ἔδωκε τὸ Πνεῦμά του τὸ ἅγιον εἰς ἡμᾶς.

9 Καὶ διὰ τὴν φιλαδελφίαν δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν· διατὶ αὐτοὶ σας ἐστὲ ἐσεῖς θεοδίδακτοι, εἰς τὸ νὰ ἀγαπᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον.

10 Διατὶ καὶ τὸ κάμνετε τοῦτο εἰς ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς, ὃν ὃπου εἶναι εἰς ὅλην τὴν Μακεδονίαν· καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νὰ αὐγατίζετε περισσότερον·

11 Καὶ σπουδάζετε νὰ ἡσυχάζετε, καὶ νὰ κάμνετε τὰ ἰδιά σας, καὶ νὰ κοπιάζετε μὲ τὰ ἰδικά σας χέρια, καθὼς σᾶς ἐπαραγγείλαμεν·

12 Διὰ νὰ περιπατῆτε μὲ τοὺς ἔξω τακτικὰ, καὶ καθὼς πρέπει, καὶ νὰ μὴν χρειάζεσθε τίποτες.

13 Καὶ θέλω νὰ γνωρίζετε, ἀδελφοὶ, διὰ ἐκείνους ὃπου ἐκοιμήθηκαν, διὰ νὰ μὴν λυπᾶσθε, καθὼς καὶ οἱ λοιποὶ ὃπου δὲν ἔχουν ἐλπίδα.

14 Διατὶ ἂν πιστεύωμεν ὅτι ὁ Ἰησοῦς ἀπέθανε καὶ ἀνέστη, τοιουτος, λογῆς καὶ ὁ Θεὸς ἐκείνους ὃπου ἐκοιμήθηκαν, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ, θέλει τοὺς φέρει ἀπάνω μὲ αὐτόν·

15 Διατὶ τοῦτο σᾶς λέγο-

ἐν λόγῳ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, οὐ μὴ φθάσωμεν τοὺς κοιμηθέντας·

16 Ὅτι αὐτὸς ὁ Κύριος ἐν κελεύσματι, ἐν φωνῇ ἀρχαγγέλου, καὶ ἐν σάλπιγγι Θεοῦ καταβήσεται ἀπ' οὐρανοῦ, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ ἀναστήσονται πρῶτον·

17 Ἔπειτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες οἱ περιλειπόμενοι, ἅμα σὺν αὐτοῖς ἁρπαγησόμεθα ἐν νεφέλαις εἰς ἀπάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς ἀέρα· καὶ οὕτω πάντοτε σὺν Κυρίῳ ἐσόμεθα.

18 Ὥστε παρακαλεῖτε ἀλλήλους ἐν τοῖς λόγοις τούτοις.

μεν με τον λόγον τοῦ Κυρίου, ὅτι ἡμεῖς οἱ ζῶντες, οἱ ὁποῖοι θέλομεν ἀπομείνει εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου, δὲν θέλομεν φθάσει ἐκείνους ὁποῦ ἀπεκοιμήθησαν·

16 Διατὶ αὐτὸς ὁ Κύριος μὲ φωνὴν προστακτικὴν, μὲ φωνὴν ἀρχαγγέλου, καὶ μὲ τὴν σαλπίγγα τοῦ Θεοῦ θέλει κατεβῆ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ οἱ νεκροὶ ἐν Χριστῷ θέλουσι ἀναστηθῆ πρωτύτερα·

17 Ἀπείτα ἡμεῖς οἱ ζῶντες ὁποῦ θέλομεν ἀπομείνει, ἤτοι, ὁμοῦ μὲ αὐτοὺς θέλομεν ἁρπαχθῆ εἰς τὰ σύννεφα εἰς συνάντησιν τοῦ Κυρίου εἰς τὸν ἀέρα· καὶ τοιουτοτρόπως πάντοτε θέλομεν εἶσθαι μὲ τὸν Κύριον.

18 Τὸ λοιπὸν παρηγορεῖτε ἐκεῖνοι τοὺς ἄλλους μὲ τὰ λόγια ταῦτα.

Κεφ. 5.

1 Περὶ δὲ τῶν χρόνων καὶ τῶν καιρῶν, ἀδελφοί, οὐ χρείαν ἔχετε ὑμῖν γράφεσθαι·

2 Αὐτοὶ γὰρ ἀκριβῶς οἴδατε ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, οὕτως ἔρχεται.

3 Ὅταν γὰρ λέγωσι· Εἰρήνη καὶ ἀσφάλεια, τότε αἰφνίδιος αὐτοῖς ἐφίσταται ὄλεθρος, ὥσπερ ἡ ὠδὶν τῇ ἐν γαστρὶ ἐχούσῃ καὶ οὐ μὴ ἐκφύγωσι.

1 ΚΑΙ διὰ τοὺς καιρούς, ἀδελφοί, δὲν ἔχετε χρείαν νὰ σᾶς γράφωμεν·

2 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε ἀκριβῶς, ὅτι ἡ ἡμέρα Κυρίου ἔρχεται ὅλως ἄθελα, σὰν ὁ κλέπτης ἔρχεται τὴν νύκτα.

3 Διατὶ ὅταν λέγωσι· Εἰρήνη καὶ ἀφοβία, τότε ταχέως ἔρχεται ἀπάνω τους ὁ χαλασμὸς, καθὼς τὸ κοιλοπόνημα εἰς τὴν ἐγγαστρωμένην· καὶ δὲν θέλει ἠμπορέσει νὰ φύγῃ.

4 Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, οὐκ ἐστὲ ἐν σκότει, ἵνα ἡ ἡμέρα ὑμᾶς ὡς κλέπτας καταλάβῃ.

5 Πάντες ὑμεῖς υἱοὶ φωτός ἐστε καὶ υἱοὶ ἡμέρας· οὐκ ἐσμὲν νυκτὸς, οὐδὲ σκότους.

6 Ἄρα οὖν μὴ καθεύδωμεν ὡς καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ γρηγορῶμεν καὶ νήφωμεν.

7 Οἱ γὰρ καθεύδοντες, νυκτὸς καθεύδουσι· καὶ οἱ μεθυσκόμενοι, νυκτὸς μεθύουσιν.

8 Ἡμεῖς δὲ ἡμέρας ὄντες, νήφωμεν ἐνδυσάμενοι θώρακα πίστεως, καὶ ἀγάπης, καὶ περικεφαλαίαν, ἐλπίδα σωτηρίας.

9 Ὅτι οὐκ ἔθετο ἡμᾶς ὁ Θεὸς εἰς ὀργὴν, ἀλλ' εἰς περιποίησιν σωτηρίας διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Τοῦ ἀποθανόντος ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα εἴτε γρηγορῶμεν, εἴτε καθεύδωμεν, ἅμα σὺν αὐτῷ ζήσωμεν.

11 Διὸ παρακαλεῖτε ἀλλήλους, καὶ οἰκοδομεῖτε εἷς τὸν ἕνα, καθὼς καὶ ποιεῖτε.

12 Ἐρωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοὶ, εἰδέναι τοὺς κοπιῶν-

4 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀδελφοὶ, δὲν εἶσθε εἰς τὸ σκότος, νὰ σᾶς φθάσῃ ἐκείνη ἡ ἡμέρα ὡσὰν κλέπτης.

5 Ὅλοι ἐσεῖς εἶσθε υἱοὶ φωτὸς καὶ υἱοὶ ἡμέρας· δὲν εἴμεσθε τῆς νύκτας, οὐδὲ τοῦ σκότους.

6 Ἂς μὴν κοιμώμεσθε λοιπὸν, ὡσὰν καὶ οἱ λοιποὶ, ἀλλὰ ἂς ἐγρηγορήσωμεν καὶ ἂς εἴμεσθε μετρημένοι εἰς τὰ φαγητὰ καὶ ποτά.

7 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ κοιμῶνται, τὴν νύκτα κοιμῶνται· καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ μεθοῦσι, τὴν νύκτα μεθοῦσι.

8 Ἀμὴ ἡμεῖς ὁποῦ εἴμεσθε (εἰσὶ) τῆς ἡμέρας, ἂς ἐγκρατευώμεσθε, ἐνδυόμενοι τὸ στηθοπροκάμισον τῆς πίστεως καὶ ἀγάπης, καὶ τὴν περικεφαλαίαν, τὴν ἐλπίδα τῆς σωτηρίας.

9 Ὅτι ὁ Θεὸς δὲν μᾶς ὥρισεν εἰς ὀργὴν, ἀλλὰ εἰς ἀπόκτησιν τῆς σωτηρίας, διαμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

10 Ὁποῦ ἀπέθανεν διὰ λόγου μας, διὰ νὰ ζῶμεν ἀντάμα μὲ αὐτὸν, κ' ἐκεῖ ἐγρηγορήσωμεν, κ' ἐκεῖ κοιμώμεσθε.

11 Διὰ τοῦτο παρακινᾶτε ἕνας τὸν ἄλλον, καὶ οἰκοδομεῖτε, ἕνας τὸν ἄλλον, καθὼς καὶ κάμνετε.

12 Καὶ παρακαλοῦμεν σᾶς, ἀδελφοὶ, νὰ γνωρίζετε ἐκεῖ-

τας ἐν ὑμῖν, καὶ προϊσταμένους ὑμῶν ἐν Κυρίῳ, καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς·

13 Καὶ ἡγεῖσθαι αὐτοὺς ὑπερεκπερισσοῦ ἐν ἀγάπῃ διὰ τὸ ἔργον αὐτῶν· εἰρηνεύετε ἐν ἑαυτοῖς.

14 Παρακαλοῦμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, νουθετεῖτε τοὺς ἀτάκτους, παραμυθεῖσθε τοὺς ὀλιγοψύχους, ἀντέχεσθε τῶν ἀσθενῶν, μακροθυμεῖτε πρὸς πάντας.

15 Ὁρᾶτε μή τις κακὸν ἀντὶ κακοῦ τινὶ ἀποδῷ· ἀλλὰ πάντοτε τὸ ἀγαθὸν διώκετε καὶ εἰς ἀλλήλους καὶ εἰς πάντας.

16 Πάντοτε χαίρετε.

17 Ἀδιαλείπτως προσεύχεσθε.

18 Ἐν παντὶ εὐχαριστεῖτε· τοῦτο γὰρ θέλημα Θεοῦ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ εἰς ὑμᾶς.

19 Τὸ Πνεῦμα μὴ σβέννυτε.

20 Προφητείας μὴ ἐξουθενεῖτε.

21 Πάντα δοκιμάζετε· τὸ καλὸν κατέχετε.

22 Ἀπὸ παντὸς εἴδους πονηροῦ ἀπέχεσθε.

23 Αὐτὸς δὲ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης ἁγιάσαι ὑμᾶς ὁλοτελεῖς· καὶ ὁλόκληρον ὑμῶν, τὸ πνεῦμα, καὶ ἡ ψυχὴ, καὶ τὸ σῶμα,

ους ὑπὲρ κοπιάζοντας ἀναπαυσας, καὶ νουθετοῦντας ὑμᾶς ἐν Κυρίῳ, καὶ σας νουθετουσι·

13 Καὶ νὰ τους ἐχητε κατα πολλα τιμημενους καὶ ἀγαπητους, διὰ το ἐργον των· εἰρηνευετε ἀναμεσα σας.

14 Καὶ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοὶ, νουθετᾶτε τους ἀτακτους, παρηγορεῖτε τους ὀλιγοψύχους, βοηθᾶτε τοὺς ἀσθενεῖς, μακροθυμεῖτε εἰς ὅλους.

15 Βλεπετε νὰ μὴ ἀποδιδῃ τινας εἰς κανενα κακὸν ἀντι κακου· ἀλλα παντοτε ἀκολουθᾶτε τὸ ἀγαθὸν καὶ ἀναμεσα σας καὶ εἰς ὅλους.

16 Πάντοτε χαιρεσθε.

17 Πάντοτε προσευχεσθε.

18 Εἰς κάθε πραγμα εὐχαριστεῖτε· διατι τουτο εἶναι το θελημα τοῦ Θεοῦ εἰς τον Χριστον Ἰησοῦν εἰς σᾶς.

19 Τὸ Πνευμα μὴ το σβέννυτε.

20 Ταῖς προφητειαις μὴ ταῖς καταφρονεῖτε.

21 Ὅλα δοκιμαζετε· καὶ κρατεῖτε το καλον.

22 Ἀπὸ κάθε λογῆς εἴδους πονηρειας φυλαγεσθε.

23 Καὶ αὐτος ὁ Θεος τῆς εἰρηνης, νὰ σας ἁγιασῃ ὁλους· καὶ το πνευμα σας ὁλον σωρον, καὶ ἡ ψυχη, καὶ το σωμα,

καὶ τὸ σῶμα ἀμέμπτως ἐν τῇ παρουσίᾳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τηρηθείη.

24 Πιστὸς ὁ καλῶν ὑμᾶς, ὃς καὶ ποιήσει.

25 Ἀδελφοί, προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν.

26 Ἀσπάσασθε τοὺς ἀδελφοὺς πάντας ἐν φιλήματι ἁγίῳ.

27 Ὁρκίζω ὑμᾶς τὸν Κύριον, ἀναγνωσθῆναι τὴν ἐπιστολὴν πᾶσι τοῖς ἁγίοις ἀδελφοῖς.

28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μεθ' ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν.

ἄμεμπτοις τὰ φυλαχθοῦν χωρὶς μέμψεως εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

24 Ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς καλεῖ εἶναι πιστός, ὁ ὁποῖος καὶ θέλει τὸ κάμει.

25 Ἀδελφοί, προσεύχεσθε διὰ λόγου μας.

26 Χαιρετήσατε ὅλους τοὺς ἀδελφοὺς μὲ φίλημα ἅγιον.

27 Σᾶς ὁρκίζω εἰς τὸν Κύριον, νὰ ἀναγνωσθῇ ἡ ἐπιστολὴ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους ἀδελφούς.

28 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ λόγου σας. Ἀμήν.

† Ἡ εἰς Θεσσαλονικεῖς πρώτη ἐγράφη ἀπὸ ταῖς Ἀθήναις.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΕΙΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κεφ. α. 1.

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ Θεσσαλονικέων, ἐν Θεῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ.

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

3 Εὐχαριστεῖν ὀφείλομεν τῷ Θεῷ πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἀδελφοί, καθὼς ἄξιόν ἐστιν, ὅτι ὑπεραυξάνει ἡ πίστις ὑμῶν, καὶ πλεονάζει ἡ ἀγάπη ἑνὸς ἑκάστου πάντων ὑμῶν εἰς ἀλλήλους·

4 ὥστε ἡμᾶς αὐτοὺς ἐν ὑμῖν καυχᾶσθαι ἐν ταῖς ἐκκλησίαις τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ τῆς ὑπομονῆς ὑμῶν, καὶ πίστεως ἐν πᾶσι τοῖς διωγμοῖς ὑμῶν, καὶ ταῖς θλίψεσιν αἷς ἀνέχεσθε,

5 ἔνδειγμα τῆς δικαίας κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ καταξιωθῆναι ὑμᾶς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ὑπὲρ ἧς καὶ πάσχετε·

ΠΑΥΛΟΣ καὶ Σιλουανὸς καὶ Τιμόθεος τῇ ἐκκλησίᾳ τῶν Θεσσαλονικέων, ἐν τῷ Θεῷ τῷ πατρὶ ἡμῶν καὶ τῷ Κυρίῳ Ἰησοῦ Χριστῷ.

2 Ἀς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

3 Ἀδελφοί, χρεωστοῦμεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάντοτε διὰ λόγου σας, καθὼς εἶναι ἄξιον, ὅτι ἡ πίστις σας αὐξαίνει περισσότερον, καὶ ἡ ἀγάπη τοῦ καθενὸς ἀπὸ σᾶς ὅλων σας, ὁ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον·

4 ὥστε ἐμεῖς οἱ ἴδιοι νὰ καυχώμεθα εἰς ἐσᾶς εἰς τὰς ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ διὰ τὴν ὑπομονήν σας καὶ πίστιν εἰς ὅλους τοὺς διωγμούς σας καὶ εἰς τὰς θλίψεις τὰς ὁποίας ὑπομένετε·

5 (τὸ ὁποῖον εἶναι) δεῖγμα δίκαιον τῆς κρίσεως τοῦ Θεοῦ, εἰς τὸ νὰ καταξιωθῆτε ἐσεῖς τῆς βασιλείας τοῦ Θεοῦ, διὰ τὴν ὁποίαν καὶ πάσχετε·

6 Εἴπερ δίκαιον παρὰ Θεῷ ἀνταποδοῦναι τοῖς θλίβουσιν ὑμᾶς θλῖψιν·

6 Ἐπειδὴ εἶναι δίκαιον σημεῖον τῆς τοῦ Θεοῦ, νὰ ἀνταποδώσῃ θλῖψιν εἰς ἐκείνους ὁποὺ σᾶς θλίβουσι·

7 καὶ ὑμῖν τοῖς θλιβομένοις ἄνεσιν μεθ' ἡμῶν, ἐν τῇ ἀποκαλύψει τοῦ Κυρίου Ἰησοῦ ἀπ' οὐρανοῦ μετ' ἀγγέλων δυνάμεως αὐτοῦ,

7 καὶ εἰς ἐσᾶς τοὺς θλιβομένους ἄνεσιν (νὰ σᾶς δώσῃ) ἀνοσιν ἀνταμοιβὴν ἐμᾶς, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν μὲ τοὺς ἀγγέλους τῆς δυναμεώς του,

8 ἐν πυρὶ φλογὸς, διδόντος ἐκδίκησιν τοῖς μὴ εἰδόσι Θεὸν, καὶ τοῖς μὴ ὑπακούουσι τῷ εὐαγγελίῳ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

8 Μὲ φωτίαν φλογερὴν νὰ κάμῃ ἐκδίκησιν εἰς ἐκείνους ὁποὺ δὲν γνωρίζουν Θεὸν, καὶ εἰς ἐκείνους ὁποὺ δὲν ὑπακούουσι τὸ εὐαγγέλιον τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

9 οἵτινες δίκην τίσουσιν, ὄλεθρον αἰώνιον, ἀπὸ προσώπου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τῆς δόξης τῆς ἰσχύος αὐτοῦ·

9 Οἱ ὁποῖοι θέλουσι καταδικασθῇ φθορὰν παντοτεινὴν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπὸ τὴν δόξαν τῆς δυνάμεως του·

10 ὅταν ἔλθῃ ἐνδοξασθῆναι ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ, καὶ θαυμασθῆναι ἐν πᾶσι τοῖς πιστεύσασιν, ὅτι ἐπιστεύθη τὸ μαρτύριον ἡμῶν ἐφ' ὑμᾶς,) ἐν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ.

10 Ὅταν ἔλθῃ νὰ δοξασθῇ εἰς τοὺς ἁγίους του, καὶ νὰ θαυμασθῇ εἰς ὅλους ἐκείνους ποὺ πιστεύσουσιν, (διότι ἐπιστεύθη ἡ μαρτυρία μας εἰς ἐσᾶς,) εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην.

11 εἰς ὃ καὶ προσευχόμεθα πάντοτε περὶ ὑμῶν, ἵνα ὑμᾶς ἀξιώσῃ τῆς κλήσεως ὁ Θεὸς ἡμῶν, καὶ πληρώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως ἐν δυνάμει·

11 Διὰ τοῦτο ὁποῖος καὶ προσευχόμεθα πάντοτε διὰ λόγου σας, διὰ νὰ σᾶς καμῃ ἀξίους τοῦ καλέσματος ὁ Θεός μας, καὶ νὰ τελειώσῃ πᾶσαν εὐδοκίαν ἀγαθωσύνης, καὶ ἔργον πίστεως μὲ δύναμιν·

12 ὅπως ἐνδοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐν ὑμῖν, καὶ ὑμεῖς ἐν αὐτῷ, κατὰ τὴν χάριν τοῦ

12 Διὰ νὰ δοξασθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐσεῖς νὰ δοξασθητε εἰς αὐτὸν, κατὰ

Θεῦ ἡμῶν, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Κεφ. β'. 2.

ΕΡωτῶμεν δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ὑπὲρ τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἡμῶν ἐπισυναγωγῆς ἐπ' αὐτόν,

2 Εἰς τὸ μὴ ταχέως σαλευθῆναι ὑμᾶς ἀπὸ τοῦ νοὸς, μήτε θροεῖσθαι, μήτε διὰ πνεύματος, μήτε διὰ λόγου, μήτε δι' ἐπιστολῆς ὡς δι' ἡμῶν, ὡς ὅτι ἐνέστηκεν ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3 Μήτις ὑμᾶς ἐξαπατήσῃ κατὰ μηδένα τρόπον· ὅτι ἐὰν μὴ ἔλθῃ ἡ ἀποστασία πρῶτον, καὶ ἀποκαλυφθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4 Ὁ ἀντικείμενος καὶ ὑπεραιρόμενος ἐπὶ πάντα λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, ὥστε αὐτὸν εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ ὡς Θεὸν καθίσαι, ἀποδεικνύντα ἑαυτὸν ὅτι ἐστὶ Θεός.

5 Οὐ μιμνῄσκεσθε ὅτι ἔτι ὢν πρὸς ὑμᾶς, ταῦτα ἔλεγον ὑμῖν;

6 Καὶ νῦν τὸ κατέχον οἴ-

ΚΑΙ σᾶς παρακαλοῦμεν, ἀδελφοί, διὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τὴν ἀπὸ ἡμᾶς συναθροισίαν μας εἰς αὐτόν,

2 Νὰ μὴ σαλεύεσθε γλήγορα ἀπὸ τὸν νοῦν σας, μηδὲ νὰ συγχύζεσθε, μηδὲ μὲ πνεῦμα, μηδὲ μὲ λόγον, μηδὲ διαμιᾶς ἐπιστολὴν τινος, ὡσὰν ταχα γεγραμμένης διαμιᾶς μας, ὡσὰν νὰ ἐσημαίνετο ἡ ἡμέρα τοῦ Χριστοῦ.

3 Κανένας ἂς μὴν σᾶς ἐξαπατήσῃ εἰς κανένα τρόπον· ὅτι ἐὰν δὲν ἔλθῃ πρῶτα ἡ ἀποστασία, καὶ νὰ φανερωθῇ ὁ ἄνθρωπος τῆς ἁμαρτίας, ὁ υἱὸς τῆς ἀπωλείας,

4 Ὁ ἐναντιούμενος καὶ ὑπερυψούμενος εἰς καθὲ λεγόμενον Θεὸν ἢ σέβασμα, εἰς τόσον ὥστε νὰ καθίσῃ αὐτὸς ὡσὰν Θεὸς εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, ἀποδεικνύοντας τὸν λόγον του ὅτι εἶναι Θεός.

5 Δὲν ἐνθυμεῖσθε ὅτι ἀκόμη ὄντας εἰς ἐσᾶς, σᾶς ἔλεγα ἐτοῦτα;

6 Καὶ τώρα ἐπίσης ἐσεῖς τὸ

θῆναι, εἰς τὸ ἀποκαλυφθῆναι αὐτὸν ἐν τῷ ἰδίῳ καιρῷ.

7 Τὸ γὰρ μυστήριον ἤδη ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας, μόνον ὁ κατέχων ἄρτι ἕως ἐκ μέσου γένηται

8 Καὶ τότε ἀποκαλυφθήσεται ὁ ἄνομος, ὃν ὁ Κύριος ἀνελεῖ τῷ πνεύματι τοῦ στόματος αὐτοῦ, καὶ καταργήσει τῇ ἐπιφανείᾳ τῆς παρουσίας αὐτοῦ·

9 Οὗ ἐστὶν ἡ παρουσία κατ' ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ ἐν πάσῃ δυνάμει, καὶ σημείοις, καὶ τέρασι ψεύδους,

10 Καὶ ἐν πάσῃ ἀπάτῃ τῆς ἀδικίας ἐν τοῖς ἀπολλυμένοις· ἀνθ' ὧν τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας οὐκ ἐδέξαντο εἰς τὸ σωθῆναι αὐτούς.

11 Καὶ διὰ τοῦτο πέμψει αὐτοῖς ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ πιστεῦσαι αὐτοὺς τῷ ψεύδει·

12 ἵνα κριθῶσι πάντες οἱ μὴ πιστεύσαντες τῇ ἀληθείᾳ, ἀλλὰ εὐδοκήσαντες ἐν τῇ

13 Ἡμεῖς δὲ ὀφείλομεν εὐχαριστεῖν τῷ Θεῷ πάντοτε

ἐμποδίζει τὸ ἐξευρεῖτε, εἰς τὸ νὰ φανερωθῇ αὐτὸς εἰς τὸν καιρόν του.

7 Διατὶ ὡραίως ἐνεργεῖται τὸ μυστήριον τῆς ἀνομίας, μοναχὰ ἐκεῖνος ὁπού ἐμποδίζει τώρα, θέλει ἐμποδίσει ἕως ὁπού νὰ γένῃ ἀπὸ τὴν μέσην·

8 Καὶ τότε θέλει φανερωθῇ ὁ ἄνομος, τὸν ὁποῖον ὁ Κύριος θέλει τὸν χαλάσει μὲ τὸ πνεῦμα τοῦ στόματός του, καὶ θέλει τὸν ἀφανίσει μὲ τὴν ἐπιφάνειαν τῆς παρουσίας του·

9 Τοῦ ὁποίου ἡ παρουσία εἶναι κατὰ τὴν ἐνέργειαν τοῦ Σατανᾶ, μὲ κάθε δύναμιν καὶ σημεῖα καὶ τέρατα ψεύτικα,

10 Καὶ μὲ κάθε λογῆς ἀπάτην τῆς ἀδικίας, εἰς τοὺς ἀπολλυμένους· διατὶ τὴν ἀγάπην τῆς ἀληθείας δὲν τὴν ἐδεχθήκανε εἰς τὸ νὰ σωθοῦσι,

11 Καὶ διὰ τοῦτο θέλει τοὺς πέμψει ὁ Θεὸς ἐνέργειαν πλάνης, εἰς τὸ νὰ πιστεύσουν εἰς τὸ ψεῦδος·

12 Διὰ νὰ κατακριθοῦσιν ὅλοι ἐκεῖνοι ὁπού δὲν ἐπίστευσαν εἰς τὴν ἀλήθειαν, ἀλλὰ ἀρέσθηκαν εἰς τὴν ἀδικίαν·

13 Ἀμὴ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ εὐχαριστοῦμεν τὸν Θεὸν πάν-

περὶ ὑμῶν, ἀδελφοὶ, ἠγαπημένοι ὑπὸ Κυρίου, ὅτι εἵλετο ὑμᾶς ὁ Θεὸς ἀπ' ἀρχῆς εἰς σωτηρίαν ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, καὶ πίστει ἀληθείας·

14 Εἰς ὃ ἐκάλεσεν ὑμᾶς διὰ τοῦ εὐαγγελίου ἡμῶν, εἰς περιποίησιν δόξης τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Ἄρα οὖν, ἀδελφοὶ, στήκετε, καὶ κρατεῖτε τὰς παραδόσεις ἃς ἐδιδάχθητε εἴτε διὰ λόγου, εἴτε δι' ἐπιστολῆς ἡμῶν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς, καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ ἡμῶν ὁ ἀγαπήσας ἡμᾶς, καὶ δοὺς παράκλησιν αἰωνίαν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν ἐν χάριτι,

17 Παρακαλέσαι ὑμῶν τὰς καρδίας, καὶ στηρίξαι ὑμᾶς ἐν παντὶ λόγῳ καὶ ἔργῳ ἀγαθῷ.

τοτε διὰ λόγου σας, ἀδελφοὶ ἀγαπημένοι ἀπὸ τὸν Κύριον, ὅτι σας ἐδιάλεξεν ὁ Θεὸς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν εἰς σωτηρίαν μὲ τὸν ἁγιασμὸν τοῦ Πνεύματος, καὶ μὲ τὴν πίστιν τῆς ἀληθείας·

14 Εἰς τὸ ὁποῖον σας ἐκάλεσεν διαμέσου τοῦ εὐαγγελίου μας, εἰς ἀπόκτησιν δόξης τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

15 Στέκεσθε λοιπὸν, ἀδελφοὶ, καὶ κρατεῖτε ταῖς παραδόσαις ὁποὺ ἐδιδάχθητε, εἴτε μὲ λόγον, κἂν τε μὲ τὴν ἐπιστολήν μας.

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος μας Ἰησοῦς Χριστὸς καὶ ὁ Θεὸς καὶ πατέρας μας, ὁποὺ μᾶς ἀγάπησε, καὶ ἔδωκε μᾶς παρηγορίαν παντοτεινὴν καὶ ἐλπίδα ἀγαθὴν εἰς χάριν,

17 Νὰ παρηγορήσῃ τὰς καρδίαις σας, καὶ νὰ σᾶς στηρίξῃ εἰς κάθε λόγον καὶ ἔργον καλόν.

Κεφ. γ. 3.

ΤΟ λοιπὸν προσεύχεσθε, ἀδελφοὶ, περὶ ἡμῶν, ἵνα ὁ λόγος τοῦ Κυρίου τρέχῃ, καὶ δοξάζηται καθὼς καὶ πρὸς ὑμᾶς·

2 Καὶ ἵνα ῥυσθῶμεν ἀπὸ τῶν ἀτόπων καὶ πονηρῶν ἀνθρώπων· οὐ γὰρ πάντων ἡ πίστις.

ΤΟ λοιπὸν παρακαλεῖτε, ἀδελφοὶ, διὰ λόγου μας, διὰ νὰ τρέχῃ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου καὶ νὰ δοξάζεται, καθὼς τρέχει καὶ δοξάζεται καὶ εἰς ἐσᾶς·

2 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερωθῶμεν ἀπὸ τοὺς διεστραμμένους καὶ πονηροὺς ἀνθρώπους· διατὶ ἡ πίστις δὲν εἶναι ὅλων.

3 Πιστὸς δὲ ἐστιν ὁ Κύριος, ὃς στηρίξει ὑμᾶς καὶ φυλάξει ἀπὸ τοῦ πονηροῦ.

3 Καὶ πιστὸς εἶναι ὁ Κύριος, ὁ ἐποῦ θέλει σας στηρίξει καὶ θέλει σας φυλάξει ἀπὸ τὸν πονηρόν.

4 Πεποίθαμεν δὲ ἐν Κυρίῳ ἐφ' ὑμᾶς, ὅτι ἃ παραγγέλλομεν ὑμῖν, καὶ ποιεῖτε καὶ ποιήσετε.

4 Καὶ πιστεύομεν εἰς τὸν Κύριον διὰ λόγου σας, ὅτι ἐκεῖνα ὁποῦ σᾶς παραγγέλλομεν, καὶ τὰ κάμετε, καὶ θέλετε τὰ κάμει.

5 Ὁ δὲ Κύριος κατευθύναι ὑμῶν τὰς καρδίας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

5 Καὶ ὁ Κύριος νὰ ἐξισάσῃ ταῖς καρδίαις σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Χριστοῦ.

6 Παραγγέλλομεν δὲ ὑμῖν, ἀδελφοί, ἐν ὀνόματι τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, στέλλεσθαι ὑμᾶς ἀπὸ παντὸς ἀδελφοῦ ἀτάκτως περιπατοῦντος, καὶ μὴ κατὰ τὴν παράδοσιν ἣν παρελάβοσαν ἐφ' ἡμῶν.

6 Καὶ σας παραγγέλλομεν, ἀδελφοί, εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, νὰ χωρίζεσθε ἐσεῖς ἀπὸ κάθε ἀδελφόν, ὁποῦ περιπατεῖ ἄτακτα, καὶ ὄχι κατὰ τὴν παράδοσιν, ὁποῦ ἐπαράλαβεν ἀπὸ λόγου μας.

7 Αὐτοὶ γὰρ οἴδατε πῶς δεῖ μιμεῖσθαι ἡμᾶς· ὅτι οὐκ ἠτακτήσαμεν ἐν ὑμῖν·

7 Διατὶ ἐσεῖς ἐξεύρετε πῶς κάμει χρεία νὰ μας μιμᾶσθε· ὅτι δὲν ἀτακτήσαμεν εἰς ἐσας·

8 Οὐδὲ δωρεὰν ἄρτον ἐφάγομεν παρὰ τινός· ἀλλ' ἐν κόπῳ καὶ μόχθῳ, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, πρός τι μὴ ἐπιβαρῆσαί τινα ὑμῶν.

8 Οὐδὲ ἐφάγαμεν ἀπὸ κανένα ψωμὶ δωρεὰν· ἀλλὰ μὲ κόπον καὶ μὲ μόχθον, νύκτα καὶ ἡμέραν ἐργαζόμενοι, διὰ νὰ μὴν παραβαρίσωμεν κανένα ἀπὸ

9 Οὐχ ὅτι οὐκ ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλ' ἵνα ἑαυτοὺς τύπον δῶμεν ὑμῖν εἰς τὸ μιμεῖσθαι ἡμᾶς.

9 Οχι ὅτι δὲν ἔχομεν ἐξουσίαν, ἀλλὰ διὰ νὰ σας δώσωμεν τοῦ λόγου μας παράδειγμα, νὰ μας μιμᾶσθε.

10 Καὶ γὰρ ὅτε ἦμεν

10 Διατὶ ὅταν ἤμασθαν

πρὸς ὑμᾶς, τοῦτο παρηγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι εἴ τις οὐ θέλει ἐργάζεσθαι, μηδὲ ἐσθιέτω.

11 Ἀκούομεν γάρ τινας περιπατοῦντας ἐν ὑμῖν ἀτάκτως, μηδὲν ἐργαζομένους, ἀλλὰ περιεργαζομένους.

12 Τοῖς δὲ τοιούτοις παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἵνα μετὰ ἡσυχίας ἐργαζόμενοι, τὸν ἑαυτῶν ἄρτον ἐσθίωσιν.

13 Ὑμεῖς δέ, ἀδελφοί, μὴ ἐγκακήσητε καλοποιοῦντες.

14 Εἰ δέ τις οὐχ ὑπακούει τοῦ λόγου ἡμῶν διὰ τῆς ἐπιστολῆς, τοῦτον σημειοῦσθε· καὶ μὴ συναναμίγνυσθε αὐτῷ, ἵνα ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴ ὡς ἐχθρὸν ἡγεῖσθε, ἀλλὰ νουθετεῖτε ὡς ἀδελφόν.

16 Αὐτὸς δὲ ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης δῴη ὑμῖν τὴν εἰρήνην διὰ παντὸς ἐν παντὶ τρόπῳ· ὁ Κύριος μετὰ πάντων ὑμῶν.

17 Ὁ ἀσπασμὸς τῇ ἐμῇ χειρὶ Παύλου, ὅ ἐστι σημεῖον ἐν πάσῃ ἐπιστολῇ· οὕτω γράφω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου

ις ἰσας τοῦτο σας ἐπαγγέλλομεν, ὅτι ἰδὲ κανεὶς δὲν θέλει νὰ ἐργάζεται, μηδὲ νὰ τρώγῃ.

11 Διατὶ ἀκούομεν μερικοὺς ὁποῦ περιπατοῦν ἐν ἰσας ἄτακτα, καὶ τίποτε δὲν ἐργάζονται, μόνον περιεργάζονται.

12 Καὶ τοὺς τοιούτους παραγγέλλομεν, καὶ παρακαλοῦμεν διὰμέσου τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, διὰ νὰ τελειώσουσι τὸ ψωμί τους ἐργαζόμενοι μὲ ἡσυχίαν.

13 Καὶ ἐσεῖς, ἀδελφοί, κάμνοντες τὸ καλὸ μὴ ἀποκάμετε.

14 Καὶ ἂν κανεὶς δὲν ὑπακούει τὸν λόγον μας, ὁποῦ λέγεται διαμέσου τῆς ἐπιστολῆς, σημειώσετε τον· καὶ μὴν τὸν σμίγετε, διὰ νὰ ἐντραπῇ.

15 Καὶ μὴν τὸν λογιάζετε ὡσὰν ἐχθρόν, ἀλλὰ νουθετεῖτε τὸν ὡσὰν ἀδελφόν.

16 Καὶ αὐτὸς ὁ Κύριος τῆς εἰρήνης, ἂμποτε νὰ σᾶς δώσῃ τὴν εἰρήνην πάντοτε εἰς κάθε τρόπον· ὁ Κύριος νὰ εἶναι μὲ ὅλους σας.

17 Ἐτοῦτο ὁ χαιρετισμὸς γράφω μὲ τὸ ἴδιόν μου χέρι τοῦ Παύλου, τὸ ὁποῖον εἶναι σημάδι εἰς κάθε ἐπιστολή· ἔτζι γράφω.

18 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου

[illegible] Χριστῷ μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ Ἀθηνῶν

μας Ἰησοῦ Χριστοῦ μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Ἡ πρὸς Θεσσαλονικεῖς δευτέρα ἐγράφη ἀπὸ τὰς Ἀθήνας.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΠΡΩΤΗ.

Κεφ. α. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ κατ' ἐπιταγὴν Θεοῦ σωτῆρος ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος ἡμῶν,

2 Τιμοθέῳ γνησίῳ τέκνῳ ἐν πίστει, χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Καθὼς παρεκάλεσά σε, προσμένων ἐν Ἐφέσῳ, πορευόμενος εἰς Μακεδονίαν, ἵνα παραγγείλῃς τισὶ μὴ ἑτεροδιδασκαλεῖν

4 μηδὲ προσέχειν μύθοις καὶ γενεαλογίαις ἀπεράντοις, αἵτινες ἐκζητήσεις παρέχουσι

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πρόσταξιν τοῦ Θεοῦ τοῦ σωτῆρός μας, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, τῆς ἐλπίδος μας,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ γνήσιον τέκνον εἰς τὴν πίστιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα μας, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας.

3 Καθὼς ἐγὼ παρεκάλεσά σε εἰς τὴν Μακεδονίαν, σὲ παρακάλεσα, νὰ προσμείνῃς εἰς τὴν Ἔφεσον, ζητῶ παρακαλῶ, νὰ παραγγείλῃς κάποιους νὰ μὴ διδάσκουσιν διάφορα διδαχαῖς

4 μηδὲ νὰ ἔχουν τὸν νοῦν των εἰς μύθους καὶ γενεαλογίας αἱ ὁποῖαι δὲν ἔχουν τέλος,

μᾶλλον ἢ οἰκοδομίαν Θεοῦ τὴν ἐν πίστει.

5 Τὸ δὲ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἐκ καθαρᾶς καρδίας, καὶ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ πίστεως ἀνυποκρίτου·

6 Ὧν τινες ἀστοχήσαντες, ἐξετράπησαν εἰς ματαιολογίαν·

7 θέλοντες εἶναι νομοδιδάσκαλοι, μὴ νοοῦντες μήτε ἃ λέγουσι, μήτε περὶ τίνων διαβεβαιοῦνται.

8 Οἴδαμεν δὲ ὅτι καλὸς ὁ νόμος, ἐάν τις αὐτῷ νομίμως χρῆται·

9 Εἰδὼς τοῦτο ὅτι δικαίῳ νόμος οὐ κεῖται, ἀνομοις δὲ καὶ ἀνυπότακτοις, ἀσεβέσι καὶ ἁμαρτωλοῖς, ἀνοσίοις καὶ βεβήλοις, πατρολῴαις καὶ μητρολῴαις, ἀνδροφόνοις,

10 Πόρνοις, ἀρσενοκοίταις, ἀνδραποδισταῖς, ψεύσταις, ἐπιόρκοις, καὶ εἴ τι ἕτερον τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ ἀντίκειται·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον

καὶ ὑποίαις [illegible] τιμιοτέρου φιλοσοφίας, παρὰ οἰκοδομὴν Θεοῦ ἐστὶν ἐν πίστει.

5 Καὶ τὸ τέλος τῆς παραγγελίας ἐστὶν ἀγάπη ἀπὸ καθαρᾶς καρδίας, καὶ ἀπὸ συνειδήσεως ἀγαθῆς, καὶ ἀπὸ πίστεως ἀνυποκρίτου·

6 Ἀπὸ τὰ ὁποῖα [illegible] ἐστοχάσθησαν νὰ ξεκλιθοῦν, ἐγύρισαν εἰς ματαιολογίαν·

7 θέλοντες νὰ εἶναι νομοδιδάσκαλοι, καὶ μὴ νοοῦντες μήτε ἐκεῖνα ὁποῦ λέγουσι, μήτε ἐκεῖνα τὰ ὁποῖα βεβαιώνουσι.

8 Καὶ [illegible] ὅτι ὁ νόμος εἶναι καλός, ἂν κανείς τὸν μεταχειρίζεται νομίμως·

9 Ἐξεύρωντας τοῦτο, ὅτι τὸν δίκαιον νόμος δὲν κεῖται, ἀμὴ διὰ τοὺς ἀνόμους καὶ ἀνυποτάκτους, καὶ ἀσεβεῖς καὶ ἁμαρτωλοὺς, καὶ ἀνοσίους καὶ μιαροὺς, καὶ πατροκτόνους καὶ μητροκτόνους, καὶ διὰ τοὺς ἀνθρωποφόνους,

10 Πόρνους, ἀρσενοκοίτας, ἀνθρωποκλέπτας, ψεύστας, ἐπιόρκους, καὶ ἂν τινότος ἄλλο εἶναι ἐναντίον εἰς τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν·

11 Κατὰ τὸ εὐαγγέλιον

δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ, ὃ ἐπιστεύθην ἐγώ.

12 Καὶ χάριν ἔχω τῷ ἐνδυναμώσαντί με Χριστῷ Ἰησοῦ τῷ Κυρίῳ ἡμῶν, ὅτι πιστόν με ἡγήσατο, θέμενος εἰς διακονίαν·

13 τὸν πρότερον ὄντα βλάσφημον καὶ διώκτην καὶ ὑβριστήν· ἀλλὰ ἠλεήθην, ὅτι ἀγνοῶν ἐποίησα ἐν ἀπιστίᾳ·

14 ὑπερεπλεόνασε δὲ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν μετὰ πίστεως καὶ ἀγάπης τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

15 Πιστὸς ὁ λόγος, καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος, ὅτι Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον ἁμαρτωλοὺς σῶσαι, ὧν πρῶτός εἰμι ἐγώ.

16 ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἠλεήθην, ἵνα ἐν ἐμοὶ πρώτῳ ἐνδείξηται Ἰησοῦς Χριστὸς τὴν πᾶσαν μακροθυμίαν, πρὸς ὑποτύπωσιν τῶν μελλόντων πιστεύειν ἐπ' αὐτῷ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

17 Τῷ δὲ βασιλεῖ τῶν αἰώνων ἀφθάρτῳ, ἀοράτῳ, μόνῳ σοφῷ Θεῷ τιμὴ καὶ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων ἀμήν.

τὰς δόξης τοῦ μακαρίου Θεοῦ τὸ ἐπιστεύθην ἐγώ.

12 Καὶ εὐχαριστῶ τῷ Κυρίῳ μου Ἰησοῦ Χριστῷ ὅτου με ἐδυνάμωσεν, ὅτι με ἐλογίασε πιστόν, θέλωντας με εἰς ὑπηρεσίαν·

13 ἐμένα ὅπου ἤμουν προτύτερα βλάσφημον καὶ [illegible] καὶ ὑβριστὴν· ἀλλὰ ἐσυμπαθήθηκα, ὅτι μὴ γνωρίζωντας τὸ ἁμάρτημα, ὠποία εἰς τὴν ἀπιστίαν·

14 καὶ ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ὁποῦ εἶναι εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν ὑπερεπερίσσευσε.

15 Ὁ λόγος εἶναι πιστὸς, καὶ ἄξιος κάθε λογῆς ἀποδοχῆς, ὅτι ὁ Χριστὸς Ἰησοῦς ἦλθεν εἰς τὸν κόσμον τὰ σώσῃ τοὺς ἁμαρτωλοὺς, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶμαι ἐγὼ ὁ πρῶτος.

16 Ἀλλὰ διὰ τοῦτο ἐσυμπαθήθηκα, διὰ νὰ δείξῃ εἰς ἐμένα πρῶτα ὁ Ἰησοῦς Χριστὸς ὅλην τὴν μακροθυμίαν, διὰ παράδειγμα ἐκείνων ὁποῦ ἐμέλλασι νὰ πιστεύσουν εἰς αὐτὸν εἰς τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

17 Καὶ ἂς εἶναι τιμὴ καὶ δόξα εἰς τὸν βασιλέα τῶν αἰώνων τὸν ἄφθαρτον, τὸν ἀόρατον, τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

18 Ταύτην την παραγγελίαν παρατίθεμαί σοι, τέκνον Τιμόθεε, κατα τας προαγούσας επί σε προφητείας, ίνα στρατεύη εν αυταίς την καλην στρατείαν,

19 Έχων πίστιν και αγαθην συνείδησιν, ην τινες απωσάμενοι, περι την πίστιν εναυάγησαν·

20 Ων εστιν Υμέναιος και Αλέξανδρος· ους παρέδωκα τω Σατανά, ίνα παιδευθώσι μη βλασφημείν.

18 Ετούτην την παραγγελίαν σε παρακατατίθεμαι εγω, ω τέκνον Τιμόθεε, κατα τας προτέρας επ' εσε προφητείας, δια να στρατεύεσαι εν αυτάις την καλην στρατείαν,

19 Εχοντας και πίστιν και αγαθην συνείδησιν, την οποίαν τινες εχοντας τα της πίστεως μερικοι, εκατασταστώθησαν και έχασαν την πίστιν·

20 Από τους οποίους εστιν Υμέναιος και ο Αλέξανδρος· τους οποίους εγω παρέδωκα εις τον Σατανάν, δια να παιδευθώσι να μην βλασφημούν.

Κεφ. β'. 2.

Παρακαλώ ουν πρωτον παντων ποιείσθαι δεήσεις, προσευχάς, εντεύξεις, ευχαριστίας υπερ παντων ανθρώπων·

2 Υπερ βασιλέων και παντων των εν υπεροχη οντων· ίνα ήρεμον και ησύχιον βιον διάγωμεν εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι.

3 Τούτο γαρ καλον και απόδεκτον ενωπιον του σωτήρος ημων Θεου·

4 Ος πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι, και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν.

Παρακαλω λοιπον πρωτα απο ολα, να κάμνητε δεήσεις, προσευχας, παρακλήσεις, ευχαριστίας διά ολους τους

2 Δια τους βασιλείς, και δια ολους οσοι ειναι εις τιμην αξίαις· δια να περασωμεν ζωην ατάραχον και ησυχον, εν πάση ευσεβεία και σεμνότητι.

3 Διατι τουτο ειναι καλον και αναρίθμητον εμπρος εις τον σωτηρά μας Θεον·

4 Ο οποίος θέλει ολους τους ανθρώπους να σωθούν και να έλθουν εις την αναγνωρισιν της αληθείας.

5 Εἷς γαρ Θεος, εἷς και

θεοῦ καὶ ἀνθρώπου, ἄνθρωπος Χριστὸς Ἰησοῦς·

6 ὁ δοὺς ἑαυτὸν ἀντίλυτρον ὑπὲρ πάντων, τὸ μαρτύριον καιροῖς ἰδίοις.

7 εἰς ὃ ἐτέθην ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω ἐν Χριστῷ, οὐ ψεύδομαι,) διδάσκαλος ἐθνῶν ἐν πίστει καὶ ἀληθείᾳ.

8 Βούλομαι οὖν προσεύχεσθαι τοὺς ἄνδρας ἐν παντὶ τόπῳ, ἐπαίροντας ὁσίους χεῖρας χωρὶς ὀργῆς καὶ διαλογισμοῦ.

9 Ὡσαύτως καὶ τὰς γυναῖκας ἐν καταστολῇ κοσμίῳ, μετὰ αἰδοῦς καὶ σωφροσύνης κοσμεῖν ἑαυτάς, μὴ ἐν πλέγμασιν, ἢ χρυσῷ, ἢ μαργαρίταις, ἢ ἱματισμῷ πολυτελεῖ·

10 ἀλλ' (ὃ πρέπει γυναιξὶν ἐπαγγελλομέναις θεοσέβειαν) δι' ἔργων ἀγαθῶν.

11 Γυνὴ ἐν ἡσυχίᾳ μανθανέτω ἐν πάσῃ ὑποταγῇ·

12 γυναικὶ δὲ διδάσκειν οὐκ ἐπιτρέπω, οὐδὲ αὐθεντεῖν ἀνδρός, ἀλλ' εἶναι ἐν ἡσυχίᾳ.

13 Ἀδὰμ γὰρ πρῶτος ἐπλάσθη, εἶτα Εὕα.

ἔθνους; εἶναι καὶ μέσιτης Θεοῦ καὶ ἀνθρώπων, ἄνθρωπος Ἰησοῦς Χριστός·

6 ὁ ὑποδείξας τὸ λύτρον τὸ ἐξαγόρασμα διὰ ὅλης, ὅπερ ἐστὶ τὰ μαρτύρια εἰς καιροὺς διωρισμένους.

7 Τῆς ὁποίας μαρτυρίας ἐβάλθηκα ἐγὼ κῆρυξ καὶ ἀπόστολος, (ἀλήθειαν λέγω εἰς τὸν Χριστόν, καὶ δὲν ψεύδομαι,) διδάσκαλος, λέγω, τῶν ἐθνῶν εἰς τὴν πίστιν καὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

8 Θέλω λοιπὸν νὰ προσεύχωνται οἱ ἄνδρες εἰς κάθε τόπον, σηκώνοντες χέρια καθαρά, χωρὶς ὀργὴν καὶ ἀμφιβολίαν.

9 Τὸν ὁμοιον τρόπον καὶ αἱ γυναῖκες, νὰ στολίζωσι τὸν ἑαυτόν των μὲ στολὴν ὑπὲρ πρέπει, μὲ ντροπὴν καὶ σωφροσύνην, ὄχι μὲ πλεξίματα, ἢ χρυσάφια, ἢ μαργαριτάρια, ἢ μὲ φορέματα πολυτίμητα·

10 Ἀλλὰ διαμέσου ἔργων καλῶν, ὁποὺ στολισμὸς εἶναι εἰς ταῖς γυναῖκαις ὁποὺ τάζουσι, νὰ εἶναι θεοσεβεῖς.

11 Ἡ γυναῖκα μὲ σιωπὴν ἂς μαθαίνῃ, μὲ κάθε ὑποταγήν.

12 Καὶ δὲν συγχωρῶ τὴν γυναῖκα νὰ διδάσκῃ, οὐδὲ νὰ αἰθεντεύῃ τὸν ἄνδρα, ἀλλὰ (ὁρίζω) νὰ ἡσυχάζῃ.

13 Διατὶ ὁ Ἀδὰμ ἐπλάσθη πρῶτα, ἀπέκει ἡ Εὔα.

14 Καὶ Ἀδὰμ οὐκ ἠπατήθη· ἡ δὲ γυνὴ ἀπατηθεῖσα, ἐν παραβάσει γέγονε.

15 Σωθήσεται δὲ διὰ τῆς τεκνογονίας, ἐὰν μείνωσιν ἐν πίστει καὶ ἀγάπῃ καὶ ἁγιασμῷ μετὰ σωφροσύνης.

14 Καὶ ὁ Ἀδὰμ δὲν ἀπατήθη· ἀμὴ ἡ γυναῖκα ἐγένετο νὰ ἀπατηθῇ. ἔγινε ἀφορμὴ τῆς παραβάσεως.

15 Ὅμως θέλει σωθῇ μὲ τὴν τεκνογονίας, ἐὰν μείνουσιν εἰς τὴν πίστιν καὶ ἀγάπην καὶ ἁγιασμὸν μὲ σωφροσύνην.

Κεφ. γ'. 3.

Πιστὸς ὁ λόγος· Εἴ τις ἐπισκοπῆς ὀρέγεται, καλοῦ ἔργου ἐπιθυμεῖ.

2 Δεῖ οὖν τὸν ἐπίσκοπον ἀνεπίληπτον εἶναι, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρα, νηφάλιον, σώφρονα, κόσμιον, φιλόξενον, διδακτικόν·

3 Μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ· ἀλλ' ἐπιεικῆ, ἄμαχον, ἀφιλάργυρον·

4 Τὸν ἰδίου οἴκου καλῶς προϊστάμενον, τέκνα ἔχοντα ἐν ὑποταγῇ μετὰ πάσης σεμνότητος·

5 (Εἰ δέ τις τοῦ ἰδίου οἴκου προστῆναι οὐκ οἶδε, πῶς ἐκκλησίας Θεοῦ ἐπιμελήσεται;)

6 Μὴ νεόφυτον, ἵνα μὴ τυφωθεὶς, εἰς κρῖμα ἐμπέσῃ τοῦ διαβόλου.

7 Δεῖ δὲ αὐτὸν καὶ μαρ-

Ἀληθινὸς εἶναι ἐκεῖνος ὁ λόγος· Ἂν κανεὶς ἐπιγαίνεται ἐπισκοπήν, καλὸν ἔργον ἐπιθυμεῖ.

2 Ἀναγκαῖον εἶναι λοιπὸν ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀπαρηγόρητος, μιᾶς γυναικὸς ἄνδρας, ἄγρυπνος, σώφρων, τακτικός, φιλόξενος, ἱκανὸς νὰ διδάσκῃ·

3 Νὰ μὴν εἶναι μεθύστης, νὰ μὴν εἶναι τσαραχμὶς, νὰ μὴν ἀγαπᾷ κακὸν κέρδος· ἀλλὰ νὰ εἶναι μέτριος, ἄμαχος, νὰ μὴν εἶναι φιλάργυρος·

4 Νὰ κυβερνᾷ καλὰ τὸ ἰδικόν του σπίτι, νὰ ἔχῃ τὰ ὑποταγὴν τὰ παιδιά του μὲ κάθε λογῆς σεμνότητα·

5 (Διὰ ἂν κανεὶς δὲν ἠξεύρῃ νὰ κυβερνήσῃ τὸ ἰδικόν του σπίτι, πῶς θέλει ἐπιμεληθῇ τὴν ἐκκλησίαν τοῦ Θεοῦ;)

6 Καὶ νὰ μὴν εἶναι νεοφύτευτος, μήπως, ἐπαρθεὶς, πέσῃ εἰς τὸ κρῖμα τοῦ διαβόλου.

7 Καὶ κάμνει χρεία νὰ

τυρίαν καλὴν ἔχειν ἀπὸ τῶν ἔξωθεν· ἵνα μὴ εἰς ὀνειδισμὸν ἐμπέσῃ καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Διακόνους ὡσαύτως σεμνούς, μὴ διλόγους, μὴ οἴνῳ πολλῷ προσέχοντας, μὴ αἰσχροκερδεῖς·

9 Ἔχοντας τὸ μυστήριον τῆς πίστεως ἐν καθαρᾷ συνειδήσει·

10 Καὶ οὗτοι δὲ δοκιμαζέσθωσαν πρῶτον, εἶτα διακονείτωσαν, ἀνέγκλητοι ὄντες.

11 Γυναῖκας ὡσαύτως σεμνάς, μὴ διαβόλους, νηφαλίους, πιστὰς ἐν πᾶσι.

12 Διάκονοι ἔστωσαν μιᾶς γυναικὸς ἄνδρες, τέκνων καλῶς προϊσταμένους καὶ τῶν ἰδίων οἴκων·

13 Οἱ γὰρ καλῶς διακονήσαντες, βαθμὸν ἑαυτοῖς καλὸν περιποιοῦνται, καὶ πολλὴν παρρησίαν ἐν πίστει τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

14 Ταῦτά σοι γράφω, ἐλπίζων ἐλθεῖν πρός σε τάχιον·

15 Ἐὰν δὲ βραδύνω, ἵνα εἰδῇς πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ Θεοῦ ἀναστρέφεσθαι, ἥτις ἐστὶν ἐκκλησία Θεοῦ ζῶντος, στύλος

ἔχῃ καὶ καλὴν μαρτυρίαν ἀπὸ τοὺς ἔξω· διὰ νὰ μὴν πέσῃ εἰς ὀνειδισμὸν καὶ παγίδα τοῦ διαβόλου.

8 Τὸν ὁμοίως πρέπει καὶ χρεία νὰ εἶναι καὶ οἱ διάκονοι τίμιοι, νὰ μὴν εἶναι διπρόσωποι εἰς τοὺς λόγους, νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν τους εἰς πολὺ κρασί, νὰ μὴν ἀγαπῶσι κακὸ κέρδος·

9 Νὰ ἔχωσι τὸ μυστήριον τῆς πίστεως μὲ καθαρὰν συνείδησιν·

10 Καὶ οὗτοι ἂς δοκιμάζωνται πρῶτον, ἔπειτα ἂς διακονοῦσι, ἂν εἶναι ἀκατηγόρητοι.

11 Τὸν ὁμοίως πρέπει καὶ τὰς γυναῖκάς τους νὰ εἶναι τιμημέναις, καὶ ὄχι νὰ διαβάλλωσι, νὰ εἶναι ἐγκρατευταις, ἐμπιστευμέναις εἰς ὅλα.

12 Οἱ διάκονοι ἂς εἶναι μιᾶς γυναίκας ἄνδρες, νὰ κυβερνοῦσι καλὰ τὰ παιδία τους καὶ τὰ σπήτια τους·

13 Διατὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ διακονήσουν καλά, ἀποκτίζουσι καλὸν βαθμὸν εἰς τὸν λόγον τους, καὶ πολλὴν παρρησίαν εἰς τὴν πίστιν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

14 Ἐτοῦτα σὲ γράφω, ἐλπίζοντας νὰ ἐλθω εἰς τσίνα τὸ γλιγωρώτερον·

15 Καὶ ἂν ἀργήσω, διὰ νὰ εἰδῇς πῶς κάμνει χρεία νὰ συναπαντρίβεσαι εἰς τὸ σπῆτι τοῦ Θεοῦ, τὸ ὁποῖον εἶναι ἡ ἐκκλη-

και εδραίωμα της αληθείας.

16 Και ομολογουμένως μέγα εστί το της ευσεβείας μυστήριον· Θεος εφανερώθη εν σαρκί, εδικαιώθη εν πνεύματι, ώφθη αγγέλοις, εκηρύχθη εν εθνεσιν, επιστεύθη εν κόσμω, ανελήφθη εν δόξη.

σια τη Θεώ τα ζωντα, στύλος και εδραίωμα της αληθείας.

16 Και κατα αλήθειαν χωρίς καμιαν αντιλογίαν, μεγα εινε το μυστηριο της ευσεβείας· ο Θεος εφανερώθη εις την σάρκα, εδικαιώθη εν πνευματι, εφανη εις τους αγγελους, εκηρύχθη εις τα έθνη, επιστεύθη εις τον κοσμον, ανελήφθη εις δόξαν.

Κεφ. δ'. 4.

ΤΟ δε Πνεύμα ρητως λεγει, οτι εν υστέροις καιροις αποχησονται τινες της πίστεως, προσέχοντες πνευμασι πλανοις, και διδασκαλίαις δαιμονίων,

2 Εν υποκρισει ψευδολόγων, κεκαυτηριασμένων την ιδιαν συνειδησιν,

3 Κωλυόντων γαμειν, απέχεσθαι βρωμάτων ά ο Θεος έκτισεν εις μετάληψιν μετα ευχαριστίας τοις πιστοις και επεγνωκόσι την αλήθειαν·

4 Οτι πας κτισμα Θεου καλον, και ουδεν αποβλητον, μετα ευχαριστίας λαμβανόμενον·

5 Αγιάζεται γαρ δια λόγου Θεου και εντεύξεως.

ΚΑΙ το Πνεύμα λέγει φανερά, οτι εις τους εσχατους χρόνους θελησουν αποστατησει τινες απο την πίστιν, να προσεχωσιν εις πνεύματα πλανης, και εις τας διδασκαλίας των δαιμονίων,

2 (Διδασκαλιαι ανδρων) ψευδομενων με υποκρισιν, οπου εχουσι την συνειδησιν της κεκαυτηριασμενην,

3 Οπου εμποδίζουσι τους καταδεύονται, και (ορίζουσι) να φυλάγωνται, απο τα φαγητα, τα οποια ο Θεος τα εκαμε δια να τα μεταλαμβάνωμε με ευχαριστίαν οι πιστοι, και εκεινοι οπου γινωρίζουσι την αληθειαν·

4 Οτι καθε κτίσμα Θεου εινε καλον, και δεν εινε τιποτε εξουδενωμένον, οταν λαμβάνεται με ευχαριστίαν·

5 Διατι αγιάζεται διαμέσου του λόγου του Θεου και της προσευχης.

6 Ταῦτα ὑποτιθέμενος τοῖς ἀδελφοῖς, καλὸς ἔσῃ διάκονος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐντρεφόμενος τοῖς λόγοις τῆς πίστεως καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ᾗ παρηκολούθηκας.

7 Τοὺς δὲ βεβήλους καὶ γραώδεις μύθους παραιτοῦ· γύμναζε δὲ σεαυτὸν πρὸς εὐσέβειαν.

8 Ἡ γὰρ σωματικὴ γυμνασία πρὸς ὀλίγον ἐστὶν ὠφέλιμος· ἡ δὲ εὐσέβεια πρὸς πάντα ὠφέλιμός ἐστιν, ἐπαγγελίαν ἔχουσα ζωῆς τῆς νῦν καὶ τῆς μελλούσης.

9 Πιστὸς ὁ λόγος καὶ πάσης ἀποδοχῆς ἄξιος.

10 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ κοπιῶμεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἠλπίκαμεν ἐπὶ Θεῷ ζῶντι, ὅς ἐστι σωτὴρ πάντων ἀνθρώπων, μάλιστα πιστῶν.

11 Παράγγελλε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Μηδείς σου τῆς νεότητος καταφρονείτω, ἀλλὰ τύπος γίνου τῶν πιστῶν ἐν λόγῳ, ἐν ἀναστροφῇ, ἐν ἀγάπῃ, ἐν πνεύματι, ἐν πίστει, ἐν ἁγνείᾳ.

13 Ἕως ἔρχομαι πρόσεχε τῇ ἀναγνώσει, τῇ παρακλήσει, τῇ διδασκαλίᾳ.

6 Ἐτοῦτα συμβουλεύοντας τοὺς ἀδελφούς, θέλεις εἶσθαι καλὸς διάκονος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τρεφόμενος μέσα εἰς τοὺς λόγους τῆς πίστεως, καὶ τῆς καλῆς διδασκαλίας, ὁποὺ ἀκολούθησες.

7 Ἀμὴ τοὺς μύθους τοὺς μεμιασμένους καὶ γραώδεις ἀφησέ τους· καὶ ἄσκησε τοῦ λοιποῦ σε εἰς τὴν εὐσέβειαν.

8 Διατὶ ἡ σωματικὴ ἄσκησις εἰς ὀλίγον εἶναι ὠφέλιμη· ἀμὴ ἡ εὐσέβεια εἰς ὅλα εἶναι ὠφέλιμη, ἐχοντας νὰ ἔχῃ τὰ ταξίματα τῆς ζωῆς ἐτοῦτης, καὶ τῆς μέλλουσης.

9 Ἀληθινὸς εἶναι ἐτοῦτος ὁ λόγος, καὶ κάθε λογῆς ἀποδοχῆς εἶναι ἄξιος.

10 Διατὶ διὰ τοῦτο καὶ κοπιάζομεν καὶ ὀνειδιζόμεθα, ὅτι ἐλπίσαμεν εἰς τὸν Θεὸν τὸν ζωντανόν, ὁποὺ εἶναι σωτὴρ ὅλων τῶν ἀνθρώπων, καὶ μάλιστα τῶν πιστῶν.

11 Παράγγελε ταῦτα καὶ δίδασκε.

12 Κανένας ὡς μὴν καταφρονᾷ τὴν νειότητά σου, ἀλλὰ γίνε παράδειγμα τῶν πιστῶν, εἰς λόγον, εἰς τὴν συναναστροφήν, εἰς τὴν ἀγάπην, εἰς τὸ πνεῦμα, εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν καθαρότητα.

13 Ἕως νὰ ἔλθω κατάγινε εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, εἰς τὴν παράκλησιν, εἰς τὴν διδασκαλίαν.

14 Μη ἀμέλει τοῦ ἐν σοὶ χαρίσματος, ὃ ἐδόθη σοὶ διὰ προφητείας, μετὰ ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

15 Ταῦτα μελέτα, ἐν τούτοις ἴσθι· ἵνα σου ἡ προκοπὴ φανερὰ ἡ ἐν πᾶσιν.

16 Ἔπεχε σεαυτῷ, καὶ τῇ διδασκαλίᾳ· ἐπίμενε αὐτοῖς· τοῦτο γὰρ ποιῶν, καὶ σεαυτὸν σώσεις καὶ τοὺς ἀκούοντάς σου.

14 Μὴν ἀμελεῖς τὸ χάρισμα ὅπου εἶναι εἰς ἐσένα, ὅπου σὲ ἐδόθη διαμέσου προφητείας, μὲ τὴν ἐπίθεσιν τῶν χειρῶν τοῦ πρεσβυτερίου.

15 Ἐτοῦτα μελέτα, εἰς τοῦτα ἂς εἶσαι· διὰ νὰ εἶναι ἡ προκοπή σου φανερὴ εἰς ὅλους.

16 Πρόσεχε εἰς τὸν λόγον σου καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν· καὶ κατέχε εἰς αὐτά· διατὶ κάμνοντας τοῦτο, καὶ τὸν λόγον σου θέλεις σώσει, καὶ ἐκείνους ὅπου σὲ ἀκοῦν.

Κεφ. ε'. 5.

Πρεσβυτέρῳ μὴ ἐπιπλήξῃς, ἀλλὰ παρακάλει ὡς πατέρα· νεωτέρους, ὡς ἀδελφούς·

2 Πρεσβυτέρας, ὡς μητέρας· νεωτέρας, ὡς ἀδελφάς, ἐν πάσῃ ἁγνείᾳ.

3 Χήρας τίμα τὰς ὄντως χήρας.

4 Εἰ δέ τις χήρα τέκνα ἢ ἐκγόνια ἔχει, μανθανέτωσαν πρῶτον τὸν ἴδιον οἶκον εὐσεβεῖν, καὶ ἀμοιβὰς ἀποδιδόναι τοῖς προγόνοις· τοῦτο γάρ ἐστι καλὸν καὶ ἀπόδεκτον ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Ἡ δὲ ὄντως χήρα καὶ μεμονωμένη ἤλπικεν ἐπὶ τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει ταῖς δεήσεσι καὶ

Μὴν ἀποδίσῃς τὸν γεροντότερον, ἀλλὰ νὰ θεωρῇς τον πατέρα· καὶ τοὺς νεωτέρους ὡσὰν ἀδελφούς·

2 Ταῖς γεροντίσσαις ὡσὰν μητέρας· ταῖς νεωτέραις ὡσὰν ἀδελφαῖς, μὲ κάθε λογῆς καθαρότητα.

3 Τίμα ταῖς χήραις, ἐκείναις ὁπου εἶναι ἀληθῶς χῆραις.

4 Ἀμὰν καμμία χήρα ἔχῃ τέκνα ἢ ἐγγόνια, ἂς μανθάνουσι πρῶτα (αὐτὰ) νὰ κάμουσιν εὐσέβειαν εἰς τὸ ἴδιόν της σπίτι, καὶ νὰ δίδουσιν ἀνταμοιβὰς εἰς τοὺς προγόνους· διατὶ τοῦτο εἶναι καλὸν, καὶ εὐάρεστον ὁμπρόσε εἰς τὸν Θεόν.

5 Καὶ ἡ ἀληθὼς χήρα καὶ μεμονωμένη, ἐλπίζει εἰς τὸν Θεὸν, καὶ προσμένει εἰς τὰ

ταῖς προσευχαῖς νυκτὸς καὶ

6 Ἡ δὲ σπαταλῶσα, ζῶσα τεθνηκε.

7 Καὶ ταῦτα παράγγελλε, ἵνα ἀνεπίληπτοι ὦσιν.

8 Εἰ δέ τις τῶν ἰδίων καὶ μάλιστα τῶν οἰκείων οὐ προνοεῖ, τὴν πίστιν ἤρνηται, καὶ ἔστιν ἀπίστου χείρων.

9 Χήρα καταλεγέσθω μὴ ἔλαττον ἐτῶν ἑξήκοντα, γεγονυῖα ἑνὸς ἀνδρὸς γυνὴ·

10 Ἐν ἔργοις καλοῖς μαρτυρουμένη, εἰ ἐτεκνοτρόφησεν, εἰ ἐξενοδόχησεν, εἰ ἁγίων πόδας ἔνιψεν, εἰ θλιβομένοις ἐπήρκεσεν, εἰ παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ ἐπηκολούθησεν.

11 Νεωτέρας δὲ χήρας παραιτοῦ· ὅταν γὰρ καταγρηάσωσι τοῦ Χριστοῦ, γαμεῖν θέλουσι·

12 Ἔχουσαι κρίμα, ὅτι τὴν πρώτην πίστιν ἠθέτησαν.

13 Ἅμα δὲ καὶ ἀργαὶ μανθάνουσι περιερχόμεναι τὰς οἰκίας· οὐ μόνον δὲ ἀργαί, ἀλλὰ καὶ φλύαροι καὶ περίεργοι, λαλοῦσαι τὰ μὴ δέοντα.

δίνσαις καὶ εἰς ταῖς προσευχαῖς, νύκτα καὶ ἡμέρα.

6 Ἀμὴ ἡ χήρα ὁπὸ μεθοκοπᾶ, ζευταὶν ἀπίθανε.

7 Καὶ παράγγελλι ἰτὲτα, δια νὰ εἶναι ἀκατηγόρηταις.

8 Καὶ ἰὰν κανένας δὲν φροντίζη τες ἰδιες, καὶ μάλιστα τες οἰκιακὲς τω, ἀρνηθη τὴν πίστι, καὶ εἶναι χειότερος ἀπὸ τὸν ἄπιστον.

9 Ἐκεῖνη ἡ χήρα ἂς συναριθμηθῇ εἰς τὴν τάξιν τῶν χηρῶν, ἡ ὁποῖα δὲν εἶναι ὀλιγώτερον ἀπὸ ἑξῆντα χρονῶν, καὶ ἡ ὁποῖα ἐγένετο, ἑνὸς μόνου γυναῖκα·

10 Εἰς ἔργα καλὰ μαρτυρημένη, ἰὰν ἔθρεψε παιδία, ἰὰν ἐδέχθη ξένους, ἰὰν ἔνιψε ποδάρια ἁγίων, ἰὰν ἐβοήθησε θλιμμένους, ἰὰν ἀκολούθησεν εἰς κάθε ἔργον καλόν.

11 Ἀμὴ ταῖς χήραις ταῖς νεωτέραις παραιτοῦ· διατὶ ὅταν κατατρυφήσωσιν ἐναντία τοῦ Χριστοῦ, θέλουν νὰ ὑπανδρευθῶσιν·

12 Αἱ ὁποίαις ἔχουσι κατάκρισιν, ὅτι ἐκαταφρόησαν τὴν πρώτην πίστιν.

13 Καὶ ἀκόμι μαθαίνουσι νὰ εἶναι ἀκαμάτραις, νὰ τριγυρίζουσι τὰ σπήτια· καὶ ὄχι μόνον ἀκαμάτραις, ἀλλὰ καὶ πολυλογαῖς καὶ περίεργαις, λέγοντες ἐκεῖνα ὁπὸ δὲν πρέπουν.

14 Βούλομαι δὲ νεωτέρας γαμεῖν, τεκνογονεῖν, οἰκοδεσποτεῖν, μηδεμίαν ἀφορμὴν διδόναι τῷ ἀντικειμένῳ λοιδορίας χάριν.

15 Ἤδη γάρ τινες ἐξετράπησαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Εἴ τις πιστὸς ἢ πιστὴ ἔχει χήρας, ἐπαρκείτω αὐταῖς, καὶ μὴ βαρείσθω ἡ ἐκκλησία, ἵνα ταῖς ὄντως χήραις ἐπαρκέσῃ.

17 Οἱ καλῶς προεστῶτες πρεσβύτεροι διπλῆς τιμῆς ἀξιούσθωσαν· μάλιστα οἱ κοπιῶντες ἐν λόγῳ καὶ διδασκαλίᾳ.

18 Λέγει γὰρ ἡ γραφή· Βοῦν ἀλοῶντα οὐ φιμώσεις. Καί· Ἄξιος ὁ ἐργάτης τοῦ μισθοῦ αὐτοῦ.

19 Κατὰ πρεσβυτέρου κατηγορίαν μὴ παραδέχου, ἐκτὸς εἰ μὴ ἐπὶ δύο ἢ τριῶν μαρτύρων.

20 Τοὺς ἁμαρτάνοντας, ἐνώπιον πάντων ἔλεγχε, ἵνα καὶ οἱ λοιποὶ φόβον ἔχωσι.

21 Διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, ἵνα ταῦτα φυλάξῃς χωρὶς προκρίματος,

14 Θέλω λοιπὸν ταῖς νέαις νεώτερας νὰ ὑπανδρεύωνται, νὰ κάμνουν παιδία, νὰ οἰκοδεσποτεύουν, νὰ μὴ δίδουσιν εἰς τὸν ἀντικείμενον καμίαν ἀφορμὴν λοιδορίας.

15 Διατὶ σχεδὸν μερικαὶ ἐγύρισαν ὀπίσω τοῦ Σατανᾶ.

16 Ἐὰν καμμία πίστις, ἢ πίστη, ἔχῃ χήρας, αἱ ταῖς βοηθᾷ εἰς τὰ ἀναγκαῖα ἀρκετὰ, καὶ ἂς μὴ βαρύνεται ἡ ἐκκλησία, διὰ νὰ βοηθᾷ ἀρκετὰ ταῖς ἀληθιναῖς χήραις.

17 Οἱ πρεσβύτεροι ὁποὺ εἶναι καλοὶ προεστῶτες, ἂς ἔχουν διπλὴν τιμὴν· μάλιστα ἐκεῖνοι ὁποὺ κοπιάζουν εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν.

18 Διατὶ λέγει ἡ γραφή· Τὸ βοΐδιον ὁποὺ ἀλωνίζει, νὰ μὴν τὸ ἀποστομώσῃς. Καὶ Ἄξιος εἶναι ὁ ἐργάτης τὴν πληρωμήν του.

19 Καὶ μὴν παραδέχεσαι κατηγορίαν καμμίαν τοῦ πρεσβυτέρου, ἐξὸν ἂν δὲν εἶναι δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες.

20 Ἐκείνους ὁποὺ ἁμαρτάνουσιν, ὁμπρός εἰς ὅλους ἐλέγχε τους, διὰ νὰ ἔχουν φόβον καὶ οἱ ἄλλοι.

21 Ὁρκίζω σε ὁμπρὸς εἰς τὸν Θεὸν, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ τῶν ἐκλεκτῶν ἀγγέλων, νὰ τὰ φυλάξῃς ἐτοῦτα χωρὶς καμμίαν προτίμησιν, νὰ

τΦ, μηδὲν ποιῶν κατὰ προσκλισιν.

22 Χεῖρας ταχέως μηδενὶ ἐπιτίθει, μηδὲ κοινώνει ἁμαρτίαις ἀλλοτρίαις· σεαυτὸν ἁγνὸν τήρει.

23 Μηκέτι ὑδροπότει, ἀλλὰ οἴνῳ ὀλίγῳ χρῶ διὰ τὸν στόμαχόν σου, καὶ τὰς πυκνάς σου ἀσθενείας.

24 Τινῶν ἀνθρώπων αἱ ἁμαρτίαι πρόδηλοί εἰσι, προάγουσαι εἰς κρίσιν· τισὶ δὲ καὶ ἐπακολουθοῦσιν.

25 Ὡσαύτως καὶ τὰ καλὰ ἔργα πρόδηλά ἐστι· καὶ τὰ ἄλλως ἔχοντα, κρυβῆναι οὐ δύνανται.

μήν κάμῃς καινὸν πρᾶγμα, παρακλίνωντας εἰς καινὰ μερΦ.

22 Τὰ χέρια εἰς καινὰ μὴν βάνῃς γλήγωρα, μηδὲ μέτοχι εἰς ξένας ἁμαρτίας· φύλαγε τὸν λόγον σου καθαρόν.

23 Πλέον μὴν πίνῃς νερόν, ἀλλὰ μεταχειρίζου ὀλίγον κρασὶ διὰ τὸ στομάχι σου, καὶ τὰς πυκναίς σου ἀσθένειαις.

24 Αἱ ἁμαρτίαις μερικῶν ἀνθρώπων εἶναι φανεραίς, καὶ προφθάνουσι εἰς τὴν κρίσιν πρωτίτερα· ἀμὲ εἰς κάποιους αἱ ἁμαρτίαις ἀκολουθοῦσιν ὕστερα.

25 Τὸν ὅμοιον τρόπον καὶ τὰ καλὰ ἔργα εἶναι φανερά· καὶ ἐκεῖνα ὁπὸ εἶναι ἄλλως λογῆς, δὲν ἠμπορεῖ νὰ κρυφθῇ.

Κεφ. ϛ'. 6.

ΟΣοι εἰσιν ὑπὸ ζυγὸν δοῦλοι, τοὺς ἰδίους δεσπότας πάσης τιμῆς ἀξίους ἡγησθωσαν, ἵνα μὴ τὸ ὄνομα τοῦ [illegible] καὶ ἡ διδασκαλία βλασφημῆται.

2 Οἱ δὲ πιστοὺς ἔχοντες δεσπότας, μὴ καταφρονείτωσαν, ὅτι ἀδελφοί εἰσι· μᾶλλον δουλευέτωσαν, ὅτι πιστοί εἰσι καὶ ἀγαπητοί, οἱ τῆς εὐεργεσίας ἀντιλαμβανόμενοι. Ταῦτα δίδασκε, καὶ παρακάλει.

«Οσοι δοῦλοι εἶναι ἀποκάτω εἰς τὸν ζυγὸν τῆς δουλείας, ἂς λογιάζουν πὼς εἶναι ἄξιοι οἱ αὐθεντάδες της κάθε λογῆς τιμῆς· διὰ νὰ μὴν βλασφημῆται τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ καὶ ἡ διδασκαλία.

2 Καὶ ἐκεῖνοι ὁπὸ ἔχουν πιστοὺς αὐθεντάδες, μὴν τοὺς καταφρονοῦσιν, διατὶ εἶναι ἀδελφοί· ἀλλὰ περισσότερον ἂς δουλεύουσιν, ὅτι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀγαπημένοι, οἱ ὁποῖοι ἀπολαμβάνουσι τὴν εὐεργεσίαν. Ἔτσι τὰ δίδασκε καὶ παρήτα.

3 Εἴ τις ἑτεροδιδασκαλεῖ, καὶ μὴ προσέρχεται ὑγιαίνουσι λόγοις τοῖς τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ τῇ κατ' εὐσέβειαν διδασκαλίᾳ,

4 Τετύφωται, μηδὲν ἐπιστάμενος, ἀλλὰ νοσῶν περὶ ζητήσεις καὶ λογομαχίας· ἐξ ὧν γίνεται φθόνος, ἔρις, βλασφημίαι, ὑπόνοιαι πονηραί,

5 Παραδιατριβαὶ διεφθαρμένων ἀνθρώπων τὸν νοῦν, καὶ ἀπεστερημένων τῆς ἀληθείας, νομιζόντων πορισμὸν εἶναι τὴν εὐσέβειαν· ἀφίστασο ἀπὸ τῶν τοιούτων.

6 Ἔστι δὲ πορισμὸς μέγας ἡ εὐσέβεια μετὰ αὐταρκείας.

7 Οὐδὲν γὰρ εἰσηνέγκαμεν εἰς τὸν κόσμον· δῆλον ὅτι οὐδὲ ἐξενεγκεῖν τι δυνάμεθα.

8 Ἔχοντες δὲ διατροφὰς καὶ σκεπάσματα, τούτοις ἀρκεσθησόμεθα.

9 Οἱ δὲ βουλόμενοι πλουτεῖν, ἐμπίπτουσιν εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ ἐπιθυμίας πολλὰς ἀνοήτους καὶ βλαβερὰς, αἵτινες βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς ὄλεθρον καὶ ἀπώλειαν·

3 Ἐὰν κανεὶς διδάσκῃ ἄλλα, καὶ δὲν ἔρχεται εἰς τὰ λόγια τὰ ὑγιᾶ, ὅπου εἶναι ἀπὸ τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν Χριστὸν, καὶ εἰς τὴν διδασκαλίαν τὴν εὐσεβῆ,

4 Ἐκεῖνος κατοδοξάζει μηδὲν γνωρίζοντας, ἀλλὰ ἀσθενοῦντας εἰς τὸν νοῦν τε, εἰς ζητήματα καὶ λογομαχίαις· ἀπὸ τὰ ὁποῖα γίνεται φθόνος, φιλονεικία, βλασφημίαις, ὑπολήψαις κακαῖς,

5 Γυμνάσματα κακὰ ἀνθρώπων ὑπὸ [illegible] τῆς διεφθαρμένου, καὶ ὁποῦ εἶναι ἐστερημένοι τῆς ἀληθείας, ὁποῦ λογιάζουσι τὰ εἶναι ἡ εὐσέβεια πρόσοδος, ἀπεχάνου ἀπὸ τοὺς τοιούτους.

6 Καὶ βεβαία μεγάλη πρόσοδος εἶναι ἡ εὐσέβεια, μὲ καρδίαν εὐχαριστημένην εἰς τὰ ἀρκετά.

7 Διατὶ κανένα πρᾶγμα δὲν ἐφέραμεν εἰς τὸν κόσμον· καὶ φανερὸν εἶναι ὅτι ὠδὲ δὲν μποροῦμεν νὰ τύχωμεν τίποτες.

8 Καὶ ὅταν ἔχωμεν φαγητὰ καὶ σκεπάσματα, ἂς εἴμεσθεν ἀρκετοὶ εἰς ἐκεῖνα.

9 Ἀμὴ ἐκεῖνοι ὁποῦ θέλουν νὰ πλουτοῦν, πέφτουσι μέσα εἰς πειρασμὸν καὶ παγίδα, καὶ εἰς ἐπιθυμίαις πολλαῖς, ἄγνωστα καὶ βλαβεραῖς, ἡ ὁποῖαις βυθίζουσι τοὺς ἀνθρώπους εἰς χαλασμὸν καὶ ἀπώλειαν·

10 Ριζα γαρ παντων των κακων εστιν η φιλαργυρια· της τινες ορεγομενοι απεπλανηθησαν απο της πιστεως, και εαυτους περιεπειραν οδυναις πολλαις.

10 Διατι ριζα ολων το κακων ειναι η φιλαργυρια· την οποιαν καποιοι εχοντας να την ορεχθωσιν, επλανηθησαν απο την πιστιν, και εκαρφωσαν τον λογον της εις πολλας πονους.

11 Συ δε ω ανθρωπε του Θεου, ταυτα φευγε· διωκε δε δικαιοσυνην, ευσεβειαν, πιστιν, αγαπην, υπομονην, πραοτητα.

11 Αμη εσυ, ω ανθρωπε του Θεου, φευγε εταυτα· και σπουδαζε δικαιοσυνην, ευσεβειαν, πιστιν, αγαπην, υπομονην, πραοτητα.

12 Αγωνιζου τον καλον αγωνα της πιστεως, επιλαβου της αιωνιου ζωης, εις ην και εκληθης, και ωμολογησας την καλην ομολογιαν ενωπιον πολλων μαρτυρων.

12 Αγωνιζου τον καλον αγωνα της πιστεως, σφιχτοκρατησε την αιωνιον ζωην, εις την οποιαν εκαλεσθης, και ωμολογησης την καλην ομολογιαν εμπροσθεν εις πολλους μαρτυρας.

13 Παραγγελλω σοι ενωπιον του Θεου του ζωοποιουντος τα παντα, και Χριστου Ιησου του μαρτυρησαντος επι Ποντιου Πιλατου την καλην ομολογιαν·

13 Παραγγελλω σε εμπροσθεν εις τον Θεον, οπου ζωοποιει τα παντα, και εις Χριστον Ιησουν, οπου εμαρτυρησεν εμπροσθεν εις τον Ποντιον Πιλατον την καλην ομολογιαν·

14 Τηρησαι σε την εντολην ασπιλον, ανεπιλημπτον, μεχρι της επιφανειας του Κυριου ημων Ιησου Χριστου·

14 Να φυλαξης εταυτην την εντολην ωσας αμολυντον, ακατηγορητον, εως την επιφανειαν του Κυριου μας Ιησου Χριστου·

15 Ην καιροις ιδιοις δειξει ο μακαριος και μονος δυνατης, ο βασιλευς των βασιλευοντων, και κυριος των κυριευοντων,

15 Την οποιαν εις τους διωρισμενους καιρους θελει την δειξει ο μακαριος και μονος δυνατης, ο βασιλευς των βασιλευοντων, και κυριος των κυριευοντων,

16 Ος μονος εχει αθανασιαν, φως οικων απροσιτον,

16 Οποιος εχει μονος αθανασιαν, και κατοικα

ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον· ἀμήν.

17 Τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι, παράγγελλε μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, τῷ παρέχοντι ἡμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Ἀγαθοεργεῖν, πλουτεῖν ἐν ἔργοις καλοῖς, εὐμεταδότους εἶναι, κοινωνικούς·

19 Ἀποθησαυρίζοντας ἑαυτοῖς θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, ἵνα ἐπιλάβωνται τῆς αἰωνίου ζωῆς.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παραθήκην φύλαξον, ἐκτρεπόμενος τὰς βεβήλους κενοφωνίας, καὶ ἀντιθέσεις τῆς ψευδωνύμου γνώσεως·

21 Ἣν τινες ἐπαγγελλόμενοι, περὶ τὴν πίστιν ἠστόχησαν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Πρὸς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ Λαοδικείας, ἥτις ἐστὶ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

φως ἀπρόσιτον, ὃν εἶδεν οὐδεὶς ἐκ τῶν ἀνθρώπων, οὐδὲ ἰδεῖν δύναται· ᾧ τιμὴ καὶ κράτος αἰώνιον· ἀμήν.

17 Παράγγελλε τοῖς πλουσίοις ἐν τῷ νῦν αἰῶνι μὴ ὑψηλοφρονεῖν, μηδὲ ἠλπικέναι ἐπὶ πλούτου ἀδηλότητι, ἀλλ' ἐν τῷ Θεῷ τῷ ζῶντι, ὃς παρέχει ἡμῖν πλουσίως πάντα εἰς ἀπόλαυσιν·

18 Νὰ κάμνουσιν ἀγαθὰ ἔργα, νὰ πλουτῶσιν εἰς ἔργα καλά, νὰ εἶναι μεταδοτικοί, κοινωνητικοί·

19 Νὰ θησαυρίζουσιν εἰς τοῦ λόγου των θεμέλιον καλὸν εἰς τὸ μέλλον, διὰ νὰ πιάσουν τὴν αἰώνιον ζωήν.

20 Ὦ Τιμόθεε, τὴν παραθήκην ἐκείνην φύλαξε, ἀποδιώχνοντας ταῖς συχναῖς καὶ ματαιολογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις τῆς ψευτικῆς γνώσεως·

21 Τὴν ὁποίαν ἐπαγγελλόμενοί τινες λόγου τὰ περὶ τὴν πίστιν ἀπότυχαν ἀπὸ τὴν πίστιν. Ἡ χάρις μετὰ σοῦ. Ἀμήν.

† Ἡ πρὸς Τιμόθεον πρώτη ἐγράφη ἀπὸ τὴν Λαοδικείαν, ἡ ὁποία εἶναι ἡ μητρόπολις Φρυγίας τῆς Πακατιανῆς.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΤΙΜΟΘΕΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κιφ. α. 1.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολ Ἰησοῦ Χριστοῦ διὰ θελήματ Θεοῦ, κατ' ἐπαγγελίαν ζωῆς τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,

2 Τιμοθέῳ ἀγαπητῷ τέκνῳ, χάρις, ἔλε, εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς, καὶ Χριστοῦ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν.

3 Χάριν ἔχω τῷ Θεῷ, ᾧ λατρεύω ἀπὸ προγόνων ἐν καθαρᾷ συνειδήσει, ὡς ἀδιάλειπτον ἔχω τὴν περὶ σοῦ μνείαν ἐν ταῖς δεήσεσί μου νυκτὸς καὶ ἡμέρας·

4 ἐπιποθῶν σε ἰδεῖν, μεμνημένος σοῦ τῶν δακρύων, ἵνα χαρᾶς πληρωθῶ·

5 ὑπόμνησιν λαμβάνων τῆς ἐν σοὶ ἀνυποκρίτου πίστεως, ἥτις ἐνῴκησε πρῶτον ἐν τῇ μάμμῃ σου Λωΐδι καὶ τῇ μητρί σου Εὐνίκῃ· πέπεισμαι δὲ ὅτι καὶ ἐν σοί.

6 Δι' ἣν αἰτίαν ἀναμιμνήσκω σε ἀναζωπυρεῖν τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὃ ἐστὶ ἐν σοὶ διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

ΠΑΥΛΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, μὲ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, κατὰ τὸ τάξιμον τῆς ζωῆς ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν,

2 Εἰς τὸν Τιμόθεον τὸ ἀγαπητὸν τέκνον, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν τὸν Κύριόν μας.

3 Εὐχαριστῶ τὸν Θεόν, τὸν ὁποῖον λατρεύω ἀπὸ τοὺς προγόνους μὲ μὲ καθαρὰν συνείδησιν, ὅτι σὲ ἐνθυμοῦμαι πάντοτε εἰς ταῖς προσευχαῖς μου νύκτα καὶ ἡμέρα·

4 Ἐχοντας μεγάλον πόθον νὰ σὲ ἰδῶ, ἐνθυμούμενος τὰ δάκρυά σου, διὰ νὰ γεμισθῶ χαρᾶς·

5 Ἀναθυμοῦμαι τὴν πίστιν σου τὴν ἁπλῆν, ἡ ὁποία κατοίκησε πρῶτον εἰς τὴν μάμμην σου τὴν Λωΐδα, καὶ εἰς τὴν μητέρα σου τὴν Εὐνίκην· καὶ πιστεύω, ὅτι καὶ εἶναι καὶ εἰς ἐσένα.

6 Διὰ τὴν ὁποίαν αἰτίαν σὲ ἀναθυμίζω, νὰ ἀνάπτῃς τὸ χάρισμα τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσένα διὰ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν μου.

7 Οὐ γαρ ἐδωκεν ἡμῖν ὁ Θεὸς πνευμα δειλιας, ἀλλὰ δυναμεως καὶ ἀγαπης καὶ σωφρονισμου.

8 Μη οὖν ἐπαισχυνθης το μαρτυριον τοῦ Κυριου ἡμων, μηδὲ ἐμε τὸν δεσμιον αὐτου· ἀλλα συνκακοπαθησον τῷ εὐαγγελίῳ κατα δυναμιν Θεου·

9 Τοῦ σωσαντος ἡμας, καὶ καλεσαντος κλησει ἁγια· οὐ κατα τα ἔργα ἡμων, ἀλλὰ κατ' ἰδιαν πρόθεσιν, καὶ χαριν τὴν δοθεισαν ἡμιν ἐν Χριστῷ Ἰησου πρὸ χρονων αἰωνιων·

10 Φανερωθεισαν δὲ νυν διὰ τῆς ἐπιφανειας τοῦ σωτηρος ἡμων Ἰησου Χριστου, καταργησαντος μεν τὸν θανατον, φωτισαντος δὲ ζωὴν καὶ ἀφθαρσίαν διὰ τοῦ εὐαγγελίου·

11 Εἰς ὁ ἐτέθην ἐγω κηρυξ καὶ ἀποστολος καὶ διδασκαλος ἐθνων.

12 Δι' ἣν αἰτιαν καὶ ταῦτα πασχω· ἀλλ οὐκ ἐπαισχύνομαι· οἶδα γαρ ᾧ πεπίστευκα, καὶ πέπεισμαι ὁτι δυνατός ἐστι τὴν παραθήκην μου φυλάξαι εἰς ἐκεινην τὴν ἡμεραν.

13 Ὑποτυπωσιν ἔχε ὑγιαινοντων λογων, ὡν παρ ἐμοῦ ἤκουσας ἐν πίστει καὶ ἀγαπῃ τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησου.

7 Διατι ὁ Θεὸς δεν μᾶς ἐδωκε πνευμα δειλιας, ἀλλα (πνευμα) δυναμεως, καὶ ἀγαπης, καὶ σωφρονισμου.

8 Μὴ ἐντραπῇς λοιπὸν τὴν μαρτυρίαν τοῦ Κυριου μας, μηδὲ ἐμένα τὸν δεσμιον του· ἀλλα συγκακοπαθησον μετ ἐμένα εἰς τὸ εὐαγγέλιον κατα τὴν δυναμιν τοῦ Θεου·

9 Ὁποῦ μᾶς ἔσωσε, καὶ μᾶς ἐκάλεσε μὲ κλῆσιν ἁγιον ἄχι κατὰ τὰ ἔργα μᾶς, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἰδικήν του πρόθεσιν καὶ τὴν χάριν, ἐποῦ μᾶς ἐδόθη εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν πρωτήτερα ἀπὸ χρόνους αἰωνιους·

10 Καὶ τωρα ἐφανερώθη διαμέσου τῆς ἐπιφανείας τοῦ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστου, ὁποῦ ἐχάλασε τὸν θάνατον, καὶ ἐφανέρωσε τὴν ζωὴν καὶ τὴν ἀφθαρσίαν διὰ μέσου τοῦ εὐαγγελίου·

11 Εἰς τὸ ὁποῖον ἐβάλθηκα ἐγω κηρυξ καὶ ἀπόστολος, καὶ διδάσκαλος τῶν ἐθνων.

12 Δια τὴν ὁποίαν αἰτίαν μὴν παθαίνω καὶ τὰ τωρα· ἀλλὰ δὲν ἐντρέπομαι· διατι ξέρω εἰς τίναν ἐπίστευσα, καὶ πιστεύω ὁτι εἶναι δυνατὸς νὰ φυλάξῃ τὴν παρακαταθήκην μου εἰς ἐκείνην τὴν ἡμεραν.

13 Κράτει το παράδειγμα τῶν ὑγιῶν λόγων, τῶν ὁποίων ἄκουσες ἀπὸ λόγου μου, μὲ πίστιν καὶ ἀγάπην ἐποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

14 Την καλην παραθηκην φύλαξον διὰ Πνεύματος ἁγίου τοῦ ἐνοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

15 Οἶδας τοῦτο, ὅτι ἀπεστράφησάν με πάντες οἱ ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ὧν ἐστι Φύγελλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Δῴη ἐλέος ὁ Κύριος τῷ Ὀνησιφόρου οἴκῳ· ὅτι πολλάκις με ἀνέψυξε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου οὐκ ἐπῃσχύνθη·

17 Ἀλλὰ γενόμενος ἐν Ῥώμῃ, σπουδαιότερον ἐζήτησέ με, καὶ εὗρε.

18 Δῴη αὐτῷ ὁ Κύριος εὑρεῖν ἔλεος παρὰ Κυρίου ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ· καὶ ὅσα ἐν Ἐφέσῳ διηκόνησε, βέλτιον σὺ γινώσκεις.

14 Τὴν καλὴν παρακαταθήκην φύλαξον διαμέσου τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, τοῦ κατοικοῦντος ἐν ἡμῖν.

15 Ἐξεύρεις τοῦτο, ὅτι ὅλοι ὅσοι εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν με ἀπεστράφησαν, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι Φυγέλλος καὶ Ἑρμογένης.

16 Ὁ Κύριος νὰ δώσῃ ἔλεος εἰς τὸ σπίτι τοῦ Ὀνησιφόρου· ὅτι πολλὰς φορὰς μὲ ἐδιρέπαυσε, καὶ τὴν ἅλυσίν μου δὲν ἐντράπη·

17 Ἀλλὰ ὅταν εἰς τὴν Ῥώμην, μὲ πολλὴν σπουδὴν μὲ ἐζήτησε καὶ μὲ εὗρε.

18 Ὁ Κύριος νὰ τοῦ δώσῃ νὰ εὕρῃ ἔλεος ἀπὸ τὸν Κύριον εἰς τὴν ἡμέραν ἐκείνην· καὶ ὅσα μὲ ὑπηρέτησεν εἰς τὴν Ἔφεσον, ἴσως τὰ ἐξεύρεις καλύτερα.

Κεφ. β. 2.

ΣΥ οὖν, τέκνον μου, ἐνδυναμοῦ ἐν τῇ χάριτι τῇ ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

2 Καὶ ἃ ἤκουσας παρ' ἐμοῦ διὰ πολλῶν μαρτύρων, ταῦτα παράθου πιστοῖς ἀνθρώποις, οἵτινες ἱκανοὶ ἔσονται καὶ ἑτέρους διδάξαι.

3 Σὺ οὖν κακοπάθησον ὡς καλὸς στρατιώτης Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδεὶς στρατευόμενος ἐμπλέκεται ταῖς τοῦ βίου πραγμα-

ΕΣΥ λοιπόν, τέκνον μου, δυναμώνου μὲ τὴν χάριν ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

2 Καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ ἄκουσες ἀπὸ λόγου μου διαμέσου πολλῶν μαρτύρων, παράδωσε τὰ ὁποῖα παρατεθήκην εἰς πιστοὺς ἀνθρώπους, ὁποῦ νὰ εἶναι ἱκανοὶ νὰ διδάξουν καὶ ἄλλους.

3 Ἐσὺ λοιπὸν κακοπάθησε, ὡσὰν καλὸς στρατιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Οὐδεὶς ὁποῦ στρατεύεται ἐμπλέκεται εἰς τὰς τοῦ

τείαις, ἵνα τῷ στρατολογήσαντι ἀρέσῃ.

5 Ἐὰν δὲ καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.

6 Τὸν κοπιῶντα γεωργὸν δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν.

7 Νόει ἃ λέγω· δώσῃ γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.

8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβίδ, κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου·

9 ἐν ᾧ κακοπαθῶ μέχρι δεσμῶν, ὡς κακοῦργος· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.

10 Διὰ τοῦτο πάντα ὑπομένω διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, ἵνα καὶ αὐτοὶ σωτηρίας τύχωσι τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, μετὰ δόξης αἰωνίου.

11 Πιστὸς ὁ λόγος· εἰ γὰρ συναπεθάνομεν, καὶ συζήσομεν·

12 εἰ ὑπομένομεν, καὶ συμβασιλεύσομεν· εἰ ἀρνούμεθα, κἀκεῖνος ἀρνήσεται ἡμᾶς.

13 εἰ ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· ἀρνήσασθαι ἑαυτὸν οὐ δύναται.

14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε,

ματείαις τῆς ζωῆς ταύτης, ἵνα τῷ ἀρέσαντι ἐκείνου στρατεύσηται.

5 Καὶ ἐὰν καὶ ἀθλῇ τις, οὐ στεφανοῦται ἐὰν μὴ νομίμως ἀθλήσῃ.

6 Ὁ γεωργὸς δεῖ πρῶτον τῶν καρπῶν μεταλαμβάνειν.

7 Νόει ἃ λέγω· δώσει γάρ σοι ὁ Κύριος σύνεσιν ἐν πᾶσι.

8 Μνημόνευε Ἰησοῦν Χριστὸν ἐγηγερμένον ἐκ νεκρῶν, ἐκ σπέρματος Δαβίδ κατὰ τὸ εὐαγγέλιόν μου·

9 εἰς τὸ ὁποῖον κακοπαθῶ ἕως εἰς δεσμά, ὡσὰν κακοποιός· ἀλλ' ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ οὐ δέδεται.

10 Διὰ τοῦτο ἐγὼ τὰ πάντα ὑπομένω ὅλα διὰ τοὺς ἐκλεκτούς, διὰ νὰ τύχουσι καὶ αὐτοὶ σωτηρίας, ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν μὲ δόξαν αἰώνιον.

11 Ὁ λόγος ἐστὶ πιστός· διότι ἐὰν ἀποθάνομεν συνάμα μὲ τὸν Χριστόν, θέλομεν ζήσει καὶ συνάμα μὲ αὐτόν·

12 ἐὰν ὑπομένομεν, καὶ θέλομεν συμβασιλεύσει· ἐὰν ἀρνηθοῦμεν ἐκεῖνον, καὶ ἐκεῖνος θέλει μᾶς ἀρνηθῇ·

13 ἐὰν ἡμεῖς ἀπιστοῦμεν, ἐκεῖνος πιστὸς μένει· νὰ ἀρνηθῇ τοῦ λόγου του δὲν δύναται.

14 Ταῦτα ὑπομίμνησκε,

διαμαρτύρομαι ἐνώπιον τοῦ Κυρίου μὴ λογομαχεῖν, εἰς οὐδὲν χρήσιμον, ἐπὶ καταστροφῇ τῶν ἀκουόντων.

15 Σπούδασον σεαυτὸν δόκιμον παραστῆσαι τῷ Θεῷ, ἐργάτην ἀνεπαίσχυντον, ὀρθοτομοῦντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Τὰς δὲ βεβήλους κενοφωνίας περίϊστασο· ἐπὶ πλεῖον γὰρ προκόψουσιν ἀσεβείας·

17 καὶ ὁ λόγος αὐτῶν ὡς γάγγραινα νομὴν ἕξει· ὧν ἐστὶν Ὑμέναιος καὶ Φίλητος·

18 οἵτινες περὶ τὴν ἀλήθειαν ἠστόχησαν, λέγοντες τὴν ἀνάστασιν ἤδη γεγονέναι· καὶ ἀνατρέπουσι τὴν τινῶν πίστιν.

19 Ὁ μέντοι στερεὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ ἕστηκε, ἔχων τὴν σφραγῖδα ταύτην· Ἔγνω Κύριος τοὺς ὄντας αὐτοῦ· καί· Ἀποστήτω ἀπὸ ἀδικίας πᾶς ὁ ὀνομάζων τὸ ὄνομα Χριστοῦ.

20 Ἐν μεγάλῃ δὲ οἰκίᾳ οὐκ ἔστι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ καὶ ξύλινα καὶ ὀστράκινα· καὶ ἃ μὲν εἰς τιμήν, ἃ δὲ εἰς ἀτιμίαν.

21 Ἐὰν οὖν τις ἐκκαθάρῃ ἑαυτὸν ἀπὸ τούτων, ἔσται σκεῦος

μαρτυρόμενος τῆς αὐξήσεως ἐμπρόσθεν τοῦ Κυρίου, νὰ μὴ λογομαχῶσι, τὸ ὁποῖον δὲν εἶναι ὠφέλιμον εἰς κανένα, ἀλλὰ χαλασμὸν τῶν ἀκουόντων.

15 Σπούδαζε νὰ παραστήσῃς τὸν σεαυτόν σου δόκιμον εἰς τὸν Θεόν, ἐργάτην ἀνεντρόπαστον, ὀρθοκόπτοντα τὸν λόγον τῆς ἀληθείας.

16 Ἀλλὰ ταῖς βεβήλοις ματαιοφωνίαις φεύγε· διατὶ θέλουσι προκόψῃ εἰς μεγαλήτερην ἀσέβειαν·

17 καὶ ὁ λόγος των τοιούτων βοσκήσει ὡσὰν γάγγραινα· ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ὁ Ὑμέναιος καὶ Φίλητος·

18 οἱ ὁποῖοι ἀπέτυχαν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, λέγοντες νὰ ἔγινεν ἡ ἀνάστασις τώρα· καὶ ἀνατρέπουσι τὴν πίστιν μερικῶν.

19 Ὅμως ὁ γερὸς θεμέλιος τοῦ Θεοῦ στέκεται, ἔχοντας τὴν βούλαν ἐτούτην· Ἔγνωρισεν ὁ Κύριος ἐκείνους ὁποὺ εἶναι ἰδικοί του· καί· Ἂς εἶναι μακρὰν ἀπὸ τὴν ἀδικίαν κάθε ἕνας, ὁποὺ ὀνομάζει τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

20 Καὶ εἰς μεγάλον σπίτι δὲν εἶναι μόνον σκεύη χρυσᾶ καὶ ἀργυρᾶ, ἀλλὰ εἶναι καὶ ξύλινα καὶ πήλινα· καὶ μερικὰ εἶναι εἰς τιμήν, καὶ μερικὰ εἶναι εἰς ἀτιμίαν.

21 Ἂν λοιπὸν κανένας καθαρίσῃ τοῦ λοιποῦ ἀπὸ τοῦτα

εἰς τιμὴν, ἡγιασμένον καὶ εὐχρηστον τῷ δεσπότῃ, εἰς παν ἔργον ἀγαθὸν ἡτοιμασμένον.

22 Τὰς δὲ νεωτερικὰς ἐπιθυμίας φεῦγε· δίωκε δὲ δικαιοσύνην, πίστιν, ἀγάπην, εἰρήνην μετὰ τῶν ἐπικαλουμένων τὸν Κύριον ἐκ καθαρᾶς καρδίας.

23 Τὰς δὲ μωρὰς καὶ ἀπαιδεύτους ζητήσεις παραιτοῦ, εἰδὼς ὅτι γεννῶσι μάχας·

24 Δοῦλον δὲ Κυρίου οὐ δεῖ μαχέσθαι, ἀλλ' ἤπιον εἶναι πρὸς πάντας, διδακτικὸν, ἀνεξίκακον·

25 Ἐν πραΰτητι παιδεύοντα τοὺς ἀντιδιατιθεμένους· μήποτε δῷ αὐτοῖς ὁ Θεὸς μετάνοιαν εἰς ἐπιγνωσιν ἀληθείας,

26 Καὶ ἀνανήψωσιν ἐκ τῆς τοῦ διαβόλου παγίδος, ζωγρημένοι ὑπ' αὐτοῦ εἰς τὸ ἐκείνου θέλημα.

θέλει εἶσθαι ἅγιος εἰς τιμὴν, ἁγιασμένος καὶ εὔχρηστος τῷ δεσπότῃ, εἰς παν ἔργον καλὸν ἡτοιμασμένος.

22 Φεῦγε ταῖς ἐπιθυμίαις ταῖς νεωτερικαῖς· καὶ ἀκολούθει τὴν δικαιοσύνην, τὴν πίστιν, τὴν ἀγάπην, τὴν εἰρήνην ἵνα μετ' ἐκείνους ὅπου ἐπικαλοῦνται τὸν Κύριον μὲ καθαρὰν καρδίαν.

23 Καὶ τὰ μωρὰ καὶ ἀπαίδευτα ζητήματα ἀπόφευγε, ἐξεύροντας ὅτι γεννοῦν μάχας·

24 Καὶ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου δὲν πρέπει νὰ μαχεται, ἀλλὰ νὰ εἶναι πρᾶος εἰς πάντας, διδακτικὸς, ὑπομονετικὸς εἰς τὰς κακίας·

25 Μὲ πραότητα νὰ παιδεύῃ ἐκείνους ὅπου ἐναντιοῦνται μήπως καὶ κάμῃ ὁ Θεὸς τὴν δώσῃ μετάνοιαν νὰ ἔλθουν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας,

26 Καὶ ξυπνήσουν ἀπὸ τὴν παγίδα τοῦ διαβόλου, ἀπὸ τοὺς ὁποίους εἶναι ζωντανεμένοι εἰς (τὸ νὰ κάμνουν) τὸ θέλημά του.

Κεφ. γ. 3.

Τοῦτο δὲ γίνωσκε, ὅτι ἐν ἐσχάταις ἡμέραις ἐνστήσονται καιροὶ χαλεποί·

2 Ἔσονται γὰρ οἱ ἄνθρωποι φίλαυτοι, φιλάργυροι, ἀλαζόνες, ὑπερήφανοι, βλάσφη-

ΚΑΙ γνώριζε τοῦτο, ὅτι εἰς ταῖς ὑστεριναῖς ἡμέραις θέλουσι φθάσει καιροὶ δύσκολοι·

2 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι θέλουσι ἀγαπήσει τὸν ἑαυτόν, θέλουσιν εἶσθαι φιλάργυροι,

μοι, γονεῦσιν ἀπειθεῖς, ἀχάρι-
στοι, ἀνόσιοι,

3 Ἄστοργοι, ἄσπονδοι, διάβολοι, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, τετυφωμένοι, φιλήδονοι μᾶλλον ἢ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, τὴν δὲ δύναμιν αὐτῆς ἠρνημένοι· καὶ τούτους ἀποτρέπου.

6 Ἐκ τούτων γάρ εἰσιν οἱ ἐνδυνοντες εἰς τὰς οἰκίας, καὶ αἰχμαλωτίζοντες γυναικάρια σεσωρευμένα ἁμαρτίαις, ἀγόμενα ἐπιθυμίαις ποικίλαις,

7 Πάντοτε μανθάνοντα, καὶ μηδέποτε εἰς ἐπίγνωσιν ἀληθείας ἐλθεῖν δυνάμενα.

8 Ὃν τρόπον δὲ Ἰαννῆς καὶ Ἰαμβρῆς ἀντέστησαν Μωϋσεῖ, οὕτω καὶ οὗτοι ἀνθίστανται τῇ ἀληθείᾳ, ἄνθρωποι κατεφθαρμένοι τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι περὶ τὴν πίστιν.

9 Ἀλλ' οὐ προκόψουσιν ἐπὶ πλεῖον· ἡ γὰρ ἄνοια αὐτῶν ἔκδηλος ἔσται πᾶσιν, ὡς καὶ ἡ ἐκείνων ἐγένετο.

10 Σὺ δὲ παρηκολούθησάς μου τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ἀγωγῇ, προθέσει, πίστει, μακροθυμίᾳ, ἀγάπῃ, ὑπομονῇ,

κενόδοξοι, ὑπερήφανοι, βλάσφημοι, ἀπειθεῖς εἰς τοὺς γονεῖς τους, ἀχάριστοι, καταφρονηταὶ τὰ θεῖα,

3 Νὰ μὴν ἔχουν ἀγάπην, ἀφιλίαστοι, διαβολάδες, ἀκρατεῖς, ἀνήμεροι, ἀφιλάγαθοι,

4 Προδόται, προπετεῖς, ὑπερήφανοι, φιλήδονοι μᾶλλον παρὰ φιλόθεοι·

5 Ἔχοντες μόρφωσιν εὐσεβείας, ἀλλὰ τὴν δύναμιν της τὴν ἀρνοῦνται· καὶ τούτους ἀποτρέπου.

6 Διατὶ ἀπὸ τούτους εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐμβαίνουσιν εἰς τὰ σπίτια, καὶ σκλαβώνουν τὰ γυναικάρια, ὁποῦ εἶναι φορτωμένα ἁμαρτίας, ὁποῦ συρόνται εἰς ἐπιθυμίας πολυλογικαίας.

7 Ὁποῦ μαθαίνουσι πάντοτε, καὶ μηδὲ ποτὲ δύνανται νὰ ἔλθουσιν εἰς τὴν γνῶσιν τῆς ἀληθείας.

8 Καὶ καθὼς Ἰαννὴς καὶ Ἰαμβρῆς ἐναντιώθηκαν τοῦ Μωΐσῆ, τέτοιας λογῆς καὶ οὗτοι ἐναντιοῦνται τὴν ἀλήθειαν, ἄνθρωποι διεφθαρμένοι εἰς τὸν νοῦν, ἀδόκιμοι εἰς τὴν πίστιν.

9 Ἀλλὰ δὲν θέλουσι προκόψει περισσότερον· διατὶ ἡ ἀγνωσία τους θέλει γένει φανερὴ εἰς ὅλους, καθὼς καὶ ἡ (ἀγνωσία) ἐκείνων ἔγινε φανερὴ.

10 Ἀμὴ σὺ ἐκατάλαβες καλὰ τὴν διδασκαλίαν μου, τὴν

γη, τῇ προθέσει, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ·

11 Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος.

12 Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες ε�σεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται.

13 Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

14 Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἐμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἐμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

16 Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ·

17 Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

ἀναστροφῇ μου, τῇ προθέσει μου, τῇ πίστει, τῇ μακροθυμίᾳ μου, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ μου·

11 Τοῖς διωγμοῖς, τοῖς παθήμασιν, οἷά μοι ἐγένετο ἐν Ἀντιοχείᾳ, ἐν Ἰκονίῳ, ἐν Λύστροις· οἵους διωγμοὺς ὑπήνεγκα, καὶ ἐκ πάντων με ἐρρύσατο ὁ Κύριος.

12 Καὶ πάντες δὲ οἱ θέλοντες εὐσεβῶς ζῆν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, διωχθήσονται.

13 Πονηροὶ δὲ ἄνθρωποι καὶ γόητες προκόψουσιν ἐπὶ τὸ χεῖρον, πλανῶντες καὶ πλανώμενοι.

14 Σὺ δὲ μένε ἐν οἷς ἐμαθες καὶ ἐπιστώθης, εἰδὼς παρὰ τίνος ἐμαθες·

15 Καὶ ὅτι ἀπὸ βρέφους τὰ ἱερὰ γράμματα οἶδας, τὰ δυνάμενά σε σοφίσαι εἰς σωτηρίαν, διὰ πίστεως τῆς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ.

16 Πᾶσα γραφὴ θεόπνευστος, καὶ ὠφέλιμος πρὸς διδασκαλίαν, πρὸς ἔλεγχον, πρὸς ἐπανόρθωσιν, πρὸς παιδείαν τὴν ἐν δικαιοσύνῃ·

17 Ἵνα ἄρτιος ᾖ ὁ τοῦ Θεοῦ ἄνθρωπος, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἐξηρτισμένος.

Κεφ. δ'. 4.

Διαμαρτύρομαι δὲ ἐγὼ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ τοῦ Κυρίου

Διαμαρτύρομαι λοιπὸν ἐγὼ ὑμπροσθεν τοῦ Θεοῦ, καὶ

Χριστοῦ τοῦ μέλλοντος κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς κατὰ τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ καὶ τὴν βασιλείαν αὐτοῦ·

2 Κήρυξον τὸν λόγον, ἐπίστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον ἐν πάσῃ μακροθυμίᾳ καὶ διδαχῇ.

3 Ἔσται γὰρ καιρὸς ὅτε τῆς ὑγιαινούσης διδασκαλίας οὐκ ἀνέξονται· ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας ἑαυτοῖς ἐπισωρεύσουσι διδασκάλους, κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·

4 καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσι, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.

5 Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

6 Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκεν.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.

8 Λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής· οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ

τοῦ Κυρίου μου Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅτι μέλλει κρίνειν ζῶντας καὶ νεκροὺς εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἐπιφανείας αὐτοῦ καὶ τῆς βασιλείας αὐτοῦ·

2 Κήρυξον τὸν λόγον, παράστηθι εὐκαίρως, ἀκαίρως· ἔλεγξον, ἐπιτίμησον, παρακάλεσον μετὰ πάσης μακροθυμίας καὶ διδαχῆς.

3 Διότι μέλλει καιρὸς ἔσεσθαι, ὅτε τὴν ὑγιαίνουσαν διδασκαλίαν οὐκ ἀνέξονται, ἀλλὰ κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας ἐπισωρεύσουσιν ἑαυτοῖς διδασκάλους κνηθόμενοι τὴν ἀκοήν·

4 καὶ ἀπὸ μὲν τῆς ἀληθείας τὴν ἀκοὴν ἀποστρέψουσι, ἐπὶ δὲ τοὺς μύθους ἐκτραπήσονται.

5 Σὺ δὲ νῆφε ἐν πᾶσι, κακοπάθησον, ἔργον ποίησον εὐαγγελιστοῦ, τὴν διακονίαν σου πληροφόρησον.

6 Ἐγὼ γὰρ ἤδη σπένδομαι, καὶ ὁ καιρὸς τῆς ἐμῆς ἀναλύσεως ἐφέστηκεν.

7 Τὸν ἀγῶνα τὸν καλὸν ἠγώνισμαι, τὸν δρόμον τετέλεκα, τὴν πίστιν τετήρηκα.

8 Λοιπὸν ἀπόκειταί μοι ὁ τῆς δικαιοσύνης στέφανος, ὃν ἀποδώσει μοι ὁ Κύριος ἐν ἐκείνῃ τῇ ἡμέρᾳ, ὁ δίκαιος κριτής· οὐ μόνον δὲ ἐμοί, ἀλλὰ

καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·
10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην· Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·
11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ' ἐμοῦ· Μάρκον ἀναλαβὼν ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.

12 Τυχικὸν δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον.

13 Τὸν φαιλόνην ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρπῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο· ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·
15 Ὃν καὶ σὺ φυλάσσου· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις.

16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· (μὴ αὐτοῖς λογισθείη·)
17 Ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη, καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ, καὶ ἀκούσωσι πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐρρύσθην ἐκ στόματος λέοντος.

καὶ πᾶσι τοῖς ἠγαπηκόσι τὴν ἐπιφάνειαν αὐτοῦ.

9 Σπούδασον ἐλθεῖν πρός με ταχέως·
10 Δημᾶς γάρ με ἐγκατέλιπεν, ἀγαπήσας τὸν νῦν αἰῶνα, καὶ ἐπορεύθη εἰς Θεσσαλονίκην· Κρήσκης εἰς Γαλατίαν, Τίτος εἰς Δαλματίαν·
11 Λουκᾶς ἐστι μόνος μετ' ἐμοῦ· Μάρκον ἀναλαβὼν ἄγε μετὰ σεαυτοῦ· ἔστι γάρ μοι εὔχρηστος εἰς διακονίαν.

12 Τυχικὸν δὲ ἀπέστειλα εἰς Ἔφεσον.

13 Τὸν φαιλόνην ὃν ἀπέλιπον ἐν Τρωάδι παρὰ Κάρπῳ, ἐρχόμενος φέρε, καὶ τὰ βιβλία, μάλιστα τὰς μεμβράνας.

14 Ἀλέξανδρος ὁ χαλκεὺς πολλά μοι κακὰ ἐνεδείξατο· ἀποδώσει αὐτῷ ὁ Κύριος κατὰ τὰ ἔργα αὐτοῦ·
15 Ὃν καὶ σὺ φυλάσσου· λίαν γὰρ ἀνθέστηκε τοῖς ἡμετέροις λόγοις.

16 Ἐν τῇ πρώτῃ μου ἀπολογίᾳ οὐδείς μοι συμπαρεγένετο, ἀλλὰ πάντες με ἐγκατέλιπον· (μὴ αὐτοῖς λογισθείη·)
17 Ὁ δὲ Κύριός μοι παρέστη, καὶ ἐνεδυνάμωσέ με, ἵνα δι' ἐμοῦ τὸ κήρυγμα πληροφορηθῇ, καὶ ἀκούσωσι πάντα τὰ ἔθνη· καὶ ἐρρύσθην ἐκ στόματος λέοντος.

και ἄλυσιν παύτα τὰ ἴδια· καὶ ἐρρύσθην ἐκ στόματος λέοντος.

18 Καὶ ῥύσεται με ὁ Κύριος ἀπὸ παντὸς ἔργου πονηροῦ, καὶ σώσει εἰς τὴν βασιλείαν αὐτοῦ τὴν ἐπουράνιον· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

19 Ἀσπάσαι Πρίσκαν καὶ Ἀκύλαν, καὶ τὸν Ὀνησιφόρου οἶκον.

20 Ἔραστος ἔμεινεν ἐν Κορίνθῳ· Τρόφιμον δὲ ἀπέλιπον ἐν Μιλήτῳ ἀσθενοῦντα.

21 Σπούδασον πρὸ χειμῶνος ἐλθεῖν. Ἀσπάζεταί σε Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λίνος, καὶ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ πάντες.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς μετὰ τοῦ πνεύματός σου· ἡ χάρις μεθ' ὑμῶν· ἀμήν.

ρισμα διαμίσου μου, καὶ τὰ ἄλυσόν μου ὅλα τὰ ἴδιά· καὶ ἐλυτρώθην ἀπὸ στόμα τοῦ λέοντος.

18 Καὶ ὁ Κύριος θέλει με ἐλευθερώσει ἀπὸ κάθε ἔργον κακόν, καὶ θέλει με σώσει εἰς τὴν βασιλείαν του τὴν ἐπουράνιον· εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

19 Χαιρέτισε τὴν Πρισκίλλαν καὶ τὸν Ἀκύλαν, καὶ τὸ σπίτι τοῦ Ὀνησιφόρου.

20 Ὁ Ἔραστος ἀπόμεινε εἰς τὴν Κόρινθον· καὶ τὸν Τρόφιμον τὸν ἄφησα εἰς τὴν Μίλητον ἀσθενοῦντα.

21 Σπούδαξε νὰ ἔλθῃς πρωτύτερα ἀπὸ τὸν χειμῶνα. Χαιρετᾷ σε ὁ Εὔβουλος, καὶ Πούδης, καὶ Λίνος, καὶ ἡ Κλαυδία, καὶ οἱ ἀδελφοὶ ὅλοι.

22 Ὁ Κύριος Ἰησοῦς Χριστὸς ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμά σου· ἡ χάρις μὲ λόγια σας· ἀμήν.

1 Πρὸς Τιμόθεον δευτέρα τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρώτου ἐπισκόπου χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Ῥώμης, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη Παῦλος τῷ Καίσαρι Νέρωνι.

1 Ἡ εἰς Τιμόθεον δευτέρα, τῆς Ἐφεσίων ἐκκλησίας πρώτου ἐπισκόπου χειροτονηθέντος, ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ρώμην, ὅτε ἐκ δευτέρου παρέστη ὁ Παῦλος εἰς τὸν Καίσαρα Νέρωνα.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΤΙΤΟΝ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΑΥΛΟΣ δοῦλ⊖ Θεοῦ, ἀπόστολ⊖ δὲ Ἰησοῦ Χριστοῦ κατὰ πίστιν ἐκλεκτῶν Θεοῦ, καὶ ἐπιγνωσιν ἀληθειας της κατ εὐσεβειαν·

2 Ἐπ' ἐλπιδι ζωης αἰωνίου, ἣν ἐπηγγείλατο ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ χρόνων αἰωνίων,

3 Ἐφανέρωσε δὲ καιροῖς ἰδίοις τον λόγον αὐτοῦ, ἐν κηρύγματι ὃ ἐπιστεύθην ἐγὼ κατ ἐπιταγὴν του σωτῆρ⊖ ἡμῶν Θεοῦ·

4 Τίτῳ γνησίῳ τέκνῳ κατὰ κοινὴν πίστιν, χάρις, ἔλε⊖, εἰρηνη ἀπο Θεοῦ πατρος, καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρ⊖ ἡμῶν.

5 Τούτου χάριν κατέλιπον σε ἐν Κρήτῃ, ἵνα τὰ λειποντα ἐπιδιορθωσῃ, καὶ καταστήσῃς κατα πόλιν πρεσβυτέρους, ὡς ἐγώ σοι διεταξάμην·

6 Εἴ τις ἐστιν ἀνέγκλητ⊖, μιας γυναικος ἀνηρ, τέκνα ἔχων πιστα, μὴ ἐν κατηγορίᾳ ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

ΠΑΥΛΟΣ δοῦλ⊖ Θεοῦ, καὶ ἀπόστολ⊖ του Ἰησοῦ Χριστοῦ, κατα τὴν πίστιν τῶν ἐκλεκτῶν του Θεοῦ, καὶ τὴν ἐπίγνωσιν της ἀληθείας, ἡτις εἶναι κατὰ τὴν εὐσέβειαν·

2 Εἰς την ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, την ὁποίαν ἐταξεν ὁ ἀψευδὴς Θεὸς πρὸ τῶν χρόνων αἰωνίων,

3 Καὶ την ἐφανέρωσεν εἰς καιρους διωρισμένους, ἤγουν τον λόγον του εἰς το κήρυγμα το ὁποῖον το ἐπιστεύθην ἐγώ, μὲ πρόσταξιν του σωτῆρός μας Θεοῦ·

4 Εἰς τὸν Τίτον το γνήσιον τέκνον κατα την κοινὴν πίστιν, ἂς εἶναι χάρις, ἔλεος, εἰρήνη ἀπὸ τον Θεὸν τον πατέρα, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τον σωτῆρα μας.

5 Διὰ τοῦτο την ἄφησα σε ἄφησα εἰς την Κρήτην, διὰ νὰ διορθώσῃς ἐκεῖνα ἐκεῖ τὰ λείποντα, καὶ νὰ καταστήσῃς εἰς κάθε πόλιν πρεσβυτέρους, καθὼς ἐγω σε ἐδιάταξα·

6 Ἐὰν εἶναι κανενας κατηγόρητ⊖, μιας γυναικὸς ἄνδρας, καὶ ἔχει τέκνα πιστά, ὄχι κατηγορημένα ἀσωτίας, ἢ ἀνυπότακτα.

7 Δεῖ γὰρ τὸν ἐπίσκοπον ἀνεγκλητον εἶναι, ὡς Θεοῦ οἰκονόμον, μὴ αὐθάδη, μὴ ὀργίλον, μὴ πάροινον, μὴ πλήκτην, μὴ αἰσχροκερδῆ·

8 Ἀλλὰ φιλόξενον, φιλάγαθον, σώφρονα, δίκαιον, ὅσιον, ἐγκρατῆ·

9 Ἀντεχόμενον τοῦ κατὰ τὴν διδαχὴν πιστοῦ λόγου, ἵνα δυνατὸς ᾖ καὶ παρακαλεῖν ἐν τῇ διδασκαλίᾳ τῇ ὑγιαινούσῃ, καὶ τοὺς ἀντιλέγοντας ἐλέγχειν.

10 Εἰσὶ γὰρ πολλοὶ καὶ ἀνυπότακτοι, ματαιολόγοι καὶ φρεναπάται, μάλιστα οἱ ἐκ περιτομῆς·

11 Οὓς δεῖ ἐπιστομίζειν· οἵτινες ὅλους οἴκους ἀνατρέπουσι, διδάσκοντες ἃ μὴ δεῖ, αἰσχροῦ κέρδους χάριν.

12 Εἶπέ τις ἐξ αὐτῶν ἴδιος αὐτῶν προφήτης· Κρῆτες ἀεὶ ψεῦσται, κακὰ θηρία, γαστέρες ἀργαί.

13 Ἡ μαρτυρία αὕτη ἐστὶν ἀληθής· δι' ἣν αἰτίαν ἔλεγχε αὐτοὺς ἀποτόμως, ἵνα ὑγιαίνωσιν ἐν τῇ πίστει·

7 Διατί ἀναγκαῖον εἶναι ὁ ἐπίσκοπος νὰ εἶναι ἀκατηγόρητος, ὡσὰν οἰκονόμος τοῦ Θεοῦ, νὰ μὴν εἶναι αὐθάδης, νὰ μὴν εἶναι ὀξύθυμος, νὰ μὲν εἶναι ὑβριστής, νὰ μὴν εἶναι δάρτης, νὰ μὴν ἀγαπᾷ κακὰ κέρδη·

8 Ἀλλὰ νὰ ἀγαπᾷ τοὺς ξένους, νὰ ἀγαπᾷ τὸ καλὸν, νὰ εἶναι σώφρων, δίκαιος, ὅσιος, ἐγκρατής·

9 Νὰ κρατῇ τὸν πιστὸν λόγον τῆς διδαχῆς, διὰ νὰ δύναται καὶ νὰ νουθετᾷ τοὺς ἄλλους μὲ τὴν διδασκαλίαν τὴν ὑγιᾶ, καὶ νὰ ἐλέγχῃ ἐκείνους ὁποὺ ἐναντιοῦνται.

10 Διατὶ εἶναι πολλοὶ ἀνυπόταχτοι, ματαιολόγοι καὶ ὁποὺ ἀπατοῦσι τοὺς λογισμοὺς, μάλιστα ἐκεῖνοι ὁποὺ εἶναι ἀπὸ τὴν περιτομήν·

11 Τοὺς ὁποίους πρέπει νὰ τοὺς ἀποστομώνωμεν· οἱ ὁποῖοι ὁλοκαίρια σπίτια γυρίζουσιν ἀπὸ κάτω, λέγοντας τὰ διδάσκουσιν ἐκεῖνα ὁποὺ δὲν πρέπει, διὰ ἀσχήμου κέρδους.

12 Κάποιος ἀπ' αὐτοὺς ἰδικός τους προφήτης εἶπεν· Οἱ Κρητικοὶ πάντα εἶναι ψεῦσται, κακὰ θηρία, κοιλίαις ἀπαμάτρακες.

13 Ἡ μαρτυρία ἐτούτη εἶναι ἀλήθεια· διὰ τοῦτο ἔλεγχε τους σκληρὰ, διὰ νὰ ὑγιαίνωσιν εἰς τὴν πίστιν·

14 Μη προσέχοντες Ἰουδαϊκοῖς μύθοις, καὶ ἐντολαῖς ἀνθρώπων ἀποστρεφομένων τὴν ἀλήθειαν.

15 Πάντα μὲν καθαρὰ τοῖς καθαροῖς· τοῖς δὲ μεμιασμένοις καὶ ἀπίστοις οὐδὲν καθαρόν, ἀλλὰ μεμίανται αὐτῶν καὶ ὁ νοῦς καὶ ἡ συνείδησις.

16 Θεὸν ὁμολογοῦσιν εἰδέναι, τοῖς δὲ ἔργοις ἀρνοῦνται, βδελυκτοὶ ὄντες καὶ ἀπειθεῖς, καὶ πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἀδόκιμοι.

14 Νὰ μὴν ἔχουν τὸν νοῦν των εἰς μύθους Ἰουδαϊκοὺς, καὶ παραγγελίας ἀνθρώπων, ὅταν ἀποστρέφονται τὴν ἀλήθειαν.

15 Ὅλα εἶναι καθαρὰ εἰς τοὺς καθαρούς· ἀμὴ εἰς τοὺς μεμιασμένους καὶ ἀπίστους δὲν εἶναι κανένα (πρᾶγμα) καθαρόν, ἀλλὰ εἶναι μεμιασμένοι καὶ ὁ νοῦς των καὶ ἡ συνείδησίς των.

16 Ὁμολογοῦν νὰ γνωρίζουν τὸν Θεόν, ἀμὴ μὲ τὰ ἔργα τὸν ἀρνοῦνται, ἔχοντας νὰ εἶναι συχαντοὶ, καὶ ἀπειθεῖς καὶ εἰς κάθε ἔργον ἀγαθὸν ἀποτυθηοι.

Κεφ. β'. 2.

Σὺ δὲ λάλει ἃ πρέπει τῇ ὑγιαινούσῃ διδασκαλίᾳ.

2 Πρεσβύτας νηφαλίους εἶναι, σεμνούς, σωφρονας, ὑγιαίνοντας τῇ πίστει, τῇ ἀγάπῃ, τῇ ὑπομονῇ.

3 Πρεσβύτιδας ὡσαύτως ἐν καταστήματι ἱεροπρεπεῖς, μὴ διαβόλους, μὴ οἴνῳ πολλῷ δεδουλωμένας, καλοδιδασκάλους,

4 Ἵνα σωφρονίζωσι τὰς νέας, φιλάνδρους εἶναι, φιλοτέκνους,

5 Σώφρονας, ἁγνὰς, οἰκουρούς, ἀγαθὰς, ὑποτασσο-

Μὴ ἰσὺ λαλεῖ εἰκεῖνα ἐκεῖνα ποὺ πρέπουσι εἰς τὴν ὑγιᾶ διδασκαλίαν.

2 Οἱ γεροντες νὰ εἶναι ἀμέθυσοι, νὰ εἶναι τιμημένοι, σωφρονες, ὑγιεῖς εἰς τὴν πίστιν, εἰς τὴν ἀγαπην, εἰς τὴν ὑπομονὴν.

3 Ὁμοίως καὶ αἱ γερόντισσαις νὰ εἶναι μὲ ἤθη, ὁποῦ νὰ πρέπη εἰς τὴν ἁγιωσύνην, νὰ μὴν εἶναι καταλαλητρίαις, νὰ μὴν δουλωνονται εἰς πολὺ κρασὶ, νὰ εἶναι διδάσκαλοι τῆς καλωσύνης,

4 Διὰ νὰ σωφρονίζουν ταῖς νέαις, νὰ ἀγαπήσουν τοὺς ἄνδρας των καὶ τὰ παιδία των,

5 Νὰ εἶναι σωφρονισμέναις, καθαραῖς, νὰ φυλαγουν τὸ

μους τοὺς ἰδίους ὑποτάσσεσθαι, ἵνα μὴ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ βλασφημῆται.

6 Τοὺς νεωτέρους ὡσαύτως παρακάλει σωφρονεῖν,

7 Περὶ πάντα σεαυτὸν παρεχόμενος τύπον καλῶν ἔργων, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ ἀδιαφθορίαν, σεμνότητα,

8 λόγον ὑγιῆ, ἀκατάγνωστον, ἵνα ὁ ἐξ ἐναντίας ἐντραπῇ, μηδὲν ἔχων περὶ ὑμῶν λέγειν φαῦλον.

9 Δούλους ἰδίοις δεσπόταις ὑποτάσσεσθαι, ἐν πᾶσιν εὐαρίστους εἶναι, μὴ ἀντιλέγοντας·

10 μὴ νοσφιζομένους, ἀλλὰ πᾶσαν πίστιν ἐνδεικνυμένους ἀγαθήν· ἵνα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ κοσμῶσιν ἐν πᾶσιν.

11 Ἐπεφάνη γὰρ ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτήριος πᾶσιν ἀνθρώποις·

12 παιδεύουσα ἡμᾶς, ἵνα ἀρνησάμενοι τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς ζήσωμεν ἐν τῷ νῦν αἰῶνι·

13 προσδεχόμενοι τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

σπῆτι, νὰ εἶναι ἀγαθαῖς, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους ἄνδρας, διὰ νὰ μὴ βλασφημῆται ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

6 Τὸν αὐτὸν τρόπον νουθέτα καὶ τοὺς νεωτέρους νὰ σωφρονεσι,

7 Εἰς ὅλα δεικνύων τοῦ λόγου σου παραδείγματα τῶν καλῶν ἔργων, (ὦντας) εἰς τὴν διδασκαλίαν ἀδιάφθορον καὶ σεμνός,

8 Καὶ λόγους ὑγιεῖς καὶ ἀκατάγνωστους, διὰ νὰ ἐντραπῇ ὁ ἐναντίος, νὰ μὴν ἔχῃ νὰ λέγῃ τίποτες κακὸν διὰ λόγου σας.

9 Οἱ δοῦλοι νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους τους αὐθεντάδες, νὰ εἶναι εὐάρεστοι εἰς ὅλα, νὰ μὴν ἀντιλέγωσι·

10 Νὰ μὴν ἰδιοποιῶνται τὰ ξένα, ἀλλὰ νὰ δείχνωσι κάθε λογῆς πίστι καλὴ· διὰ νὰ στολίζωσι εἰς ὅλα τὴν διδασκαλίαν τοῦ σωτῆρός μας Θεοῦ.

11 Διατὶ ἐφανερώθη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ ἡ σωτηριώδης πᾶσι ἀνθρώποις·

12 Ὁποὺ μᾶς διδάσκει, διὰ νὰ ἀρνηθῶμεν τὴν ἀσέβειαν καὶ τὰς κοσμικὰς ἐπιθυμίας, καὶ νὰ ζήσωμεν σωφρόνως καὶ δικαίως καὶ εὐσεβῶς, εἰς τοῦτον τὸν αἰῶνα·

13 Ἀπαντιχαίνοντες τὴν μακαρίαν ἐλπίδα, καὶ ἐπιφάνειαν τῆς δόξης τοῦ μεγάλου Θεοῦ καὶ σωτῆρός μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὃς ἔδωκεν ἑαυτὸν ὑπὲρ ἡμῶν, ἵνα λυτρώσηται ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀνομίας, καὶ καθαρίσῃ ἑαυτῷ λαὸν περιούσιον, ζηλωτὴν καλῶν ἔργων.

15 Ταῦτα λάλει, καὶ παρακάλει, καὶ ἔλεγχε μετὰ πάσης ἐπιταγῆς· μηδείς σου περιφρονείτω.

14 Ο ὁποῖος ἔδωκε τὸν ἑαυτόν του διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μᾶς ἐξαγοράσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀνομίαν, καὶ νὰ καθαρίσῃ εἰς τοῦ λόγου του τὸ λαὸν ἰδικόν του, ἐπιμελητὴν τῶν καλῶν ἔργων.

15 Ἔτσι τὰ λάλει καὶ παρακάλει τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἔλεγχε μὲ κάθε λογῆς ἐξουσίαν· καὶ κανεὶς ἂς μὴν σὲ καταφρονέσῃ.

Κεφ. γ. 3.

1 Ὑπομίμνησκε αὐτοὺς ἀρχαῖς καὶ ἐξουσίαις ὑποτάσσεσθαι, πειθαρχεῖν, πρὸς πᾶν ἔργον ἀγαθὸν ἑτοίμους εἶναι·

2 Μηδένα βλασφημεῖν, ἀμάχους εἶναι, ἐπιεικεῖς, πᾶσαν ἐνδεικνυμένους πραότητα πρὸς πάντας ἀνθρώπους.

3 Ἦμεν γάρ ποτε καὶ ἡμεῖς ἀνόητοι, ἀπειθεῖς, πλανώμενοι, δουλεύοντες ἐπιθυμίαις καὶ ἡδοναῖς ποικίλαις, ἐν κακίᾳ καὶ φθόνῳ διάγοντες, στυγητοί, μισοῦντες ἀλλήλους.

4 Ὅτε δὲ ἡ χρηστότης καὶ ἡ φιλανθρωπία ἐπεφάνη τοῦ σωτῆρος ἡμῶν Θεοῦ,

5 Οὐκ ἐξ ἔργων τῶν ἐν δικαιοσύνῃ ὧν ἐποιήσαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸν αὐτοῦ ἔλεον ἔσωσεν ἡμᾶς, διὰ λουτροῦ παλιγγενεσίας, καὶ ἀνακαινώσεως Πνεύματος ἁγίου·

1 Ἀναθύμιζέ τους νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τὰς ἀρχὰς καὶ ταῖς ἐξουσίαις, νὰ ὑπακούουσι, νὰ εἶναι ἕτοιμοι εἰς κάθε ἔργον καλόν·

2 Κανένα νὰ μὴν βλασφημοῦσι, νὰ εἶναι ἄμαχοι, ἥμεροι, δείχνοντες κάθε πραότητα εἰς ὅλους τοὺς ἀνθρώπους.

3 Διατὶ καὶ ἡμεῖς κάποτε ἤμεθαν ἀνόητοι, πλανώμενοι, καὶ δουλεύοντες ταῖς ἐπιθυμίαις καὶ εἰς πολλῶν λογῶν, περνοῦσι εἰς κακίαν καὶ φθόνον, μισεμένοι, καὶ μισοῦντες ἕνας τὸν ἄλλον.

4 Ἀμὴ ὅταν ἐφανερώθη ἡ καλωσύνη καὶ ἡ φιλανθρωπία τοῦ σωτῆρος μας Θεοῦ,

5 Ὄχι ἀπὸ ἔργα δικαιοσύνης ἐκάμαμεν ἡμεῖς, ἀλλὰ κατὰ τὸ ἔλεός του μᾶς ἔσωσε, διαμέσου τοῦ λουσίματος τῆς ξαναγεννήσεως καὶ ἀνακαινίσεως τοῦ ἁγίου Πνεύματος·

6 Οὗ ἐξέχεεν ἐφ' ἡμᾶς πλουσίως, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος ἡμῶν·

7 Ἵνα δικαιωθέντες τῇ ἐκείνου χάριτι, κληρονόμοι γενώμεθα κατ' ἐλπίδα ζωῆς

8 Πιστὸς ὁ λόγος· καὶ περὶ τούτων βούλομαί σε διαβεβαιοῦσθαι, ἵνα φροντίζωσι καλῶν ἔργων προΐστασθαι οἱ πεπιστευκότες τῷ Θεῷ· ταῦτά ἐστι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα τοῖς ἀνθρώποις.

9 Μωρὰς δὲ ζητήσεις, καὶ γενεαλογίας, καὶ ἔριδας, καὶ μάχας νομικὰς περιΐστασο· εἰσὶ γὰρ ἀνωφελεῖς, καὶ μάταιοι.

10 Αἱρετικὸν ἄνθρωπον μετὰ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν παραιτοῦ·

11 Εἰδὼς ὅτι ἐξέστραπται ὁ τοιοῦτος, καὶ ἁμαρτάνει, ὢν αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω Ἀρτεμᾶν πρός σε ἢ Τυχικόν, σπούδασον ἐλθεῖν πρός με εἰς Νικόπολιν· ἐκεῖ γὰρ κέκρικα παραχειμάσαι.

13 Ζηνᾶν τὸν νομικὸν καὶ Ἀπολλὼ σπουδαίως πρόπεμψον, ἵνα μηδὲν αὐτοῖς λείπῃ.

14 Μανθανέτωσαν δὲ καὶ οἱ

6 Τὸ ὁποῖον ἔχυσεν εἰς ἡμᾶς πλουσίως, διὰ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ σωτῆρος μας·

7 Διὰ νὰ γενῶμεν κληρονόμοι, κατὰ τὴν ἐλπίδα τῆς αἰωνίου ζωῆς, μὲ τὸ νὰ ἐδικαιώθημεν μὲ τὴν χάριν του.

8 Ὁ λόγος ἔτσι εἶναι πιστός· καὶ ἔτσι θέλω νὰ τὰ βεβαιώνῃς, διὰ νὰ φροντίζουσι νὰ ὑπερέχουσιν εἰς τὰ καλὰ ἔργα ἐκεῖνοι ὁπού ἐπίστευσαν εἰς τὸν Θεόν· ἔτσι εἶναι τὰ καλὰ καὶ ὠφέλιμα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

9 Ἀμὴ τὰ λωλὰ ζητήματα, καὶ ταῖς γενεαλογίαις, καὶ ταῖς φιλονεικίαις, καὶ ταῖς μάχαις ταῖς νομικαῖς, ἀπόστρεφε τους· διατὶ εἶναι ἀνωφελεῖς καὶ ματαιαῖς.

10 Τὸν ἀνθρωπον τὸν αἱρετικὸν, ὕστερα ἀπὸ μίαν καὶ δευτέραν νουθεσίαν, ἀπόστρεφε τον·

11 Ἐξεύρωντας ὅτι ὁ τοιοῦτος εἶναι διεστραμμένος, καὶ ἁμαρτάνει, ὢντας αὐτοκατάκριτος.

12 Ὅταν πέμψω εἰς ἐσένα τὸν Ἀρτεμᾶν ἢ τὸν Τυχικὸν, σπούδασε νὰ ἔλθῃς εἰς ἐμένα εἰς τὴν Νικόπολιν· διατὶ ἐκεῖ ἀποφάσισα νὰ ξεχειμάσω.

13 Τὸν Ζηνᾶν τὸν νομικὸν, καὶ τὸν Ἀπολλὼ, ταχείως στεῖλε τους, φροντίζωντας, νὰ μὴν τους λείψῃ τίποτες.

14 Καὶ ἂς μαθαίνουσι καὶ οἱ

ημετέρους καλῶν ἔργων προΐστασθαι εἰς τὰς ἀναγκαίας χρείας, ἵνα μὴ ὦσιν ἄκαρποι.

15 Ἀσπάζονταί σε οἱ μετ' ἐμοῦ πάντες· ἄσπασαι τοὺς φιλοῦντας ἡμᾶς ἐν πίστει. Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν. Ἀμήν.

† Πρὸς Τίτον τῆς Κρητῶν τῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς Μακεδονίας.

ἐδικοί μας νὰ ἐπιχειροῦν τὰ καλὰ ἔργα, διὰ τὰς ἀναγκαίας χρείας, διὰ νὰ μὴν εἶναι ἄκαρποι.

15 Ὅλοι ἐκεῖνοι ποὺ εἶναι μὲ τοῦ λόγου μου σὲ χαιρετοῦν· χαιρέτισε ἐκείνους ἐκεῖ ποὺ μᾶς ἀγαποῦσι μὲ πίστιν· ἡ χάρις νὰ εἶναι μὲ ὅλους σας. Ἀμήν.

† Ἡ πρὸς Τίτον, τὸν τῶν Κρητῶν ἐκκλησίας πρῶτον ἐπίσκοπον χειροτονηθέντα, ἐγράφη ἀπὸ Νικοπόλεως τῆς Μακεδονίας.

ΠΑΥΛΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

Η ΠΡΟΣ ΦΙΛΗΜΟΝΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

ΠΑΥΛΟΣ δέσμιος Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, Φιλήμονι τῷ ἀγαπητῷ καὶ συνεργῷ ἡμῶν,

2 Καὶ Ἀπφίᾳ τῇ ἀγαπητῇ, καὶ Ἀρχίππῳ τῷ συστρατιώτῃ ἡμῶν, καὶ τῇ κατ' οἶκόν σου ἐκκλησίᾳ·

3 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ Θεοῦ πατρὸς ἡμῶν καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

ΠΑΥΛΟΣ ὁ δέσμιος τοῦ Χριστοῦ Ἰησοῦ, καὶ Τιμόθεος ὁ ἀδελφός, εἰς τὸν Φιλήμονα τὸν ἀγαπητὸν καὶ συνεργόν μας,

2 Καὶ εἰς τὴν Ἀπφίαν τὴν ἀγαπητήν, καὶ Ἄρχιππον τὸν συστρατιώτην μας, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ποὺ εἶναι εἰς τὸ σπίτι σου·

3 Ἂς εἶναι χάρις εἰς ὑμᾶς καὶ εἰρήνη ἀπὸ τὸν Θεὸν Πατέρα μας, καὶ τὸν Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν.

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντοτε μνείαν σου ποιούμενος ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,

5 Ἀκούων σου τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν πίστιν ἣν ἔχεις πρὸς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους·

6 Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ὑμῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

7 Χαρὰν γὰρ ἔσχομεν πολλὴν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ.

8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριστῷ παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον·

9 Διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ὤν, ὡς Παῦλος πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον·

11 Τὸν ποτέ σοι ἄχρηστον, νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὔχρηστον, ὃν ἀνέπεμψα·

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντοτε ἐνθυμούμενός σε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,

5 Ἀκούοντας τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν πίστιν, ἣν ἔχεις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς ἁγίους·

6 Ὅπως ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργὴς γένηται ἐν ἐπιγνώσει παντὸς ἀγαθοῦ τοῦ ἐν ὑμῖν εἰς Χριστὸν Ἰησοῦν.

7 Χαρὰν γὰρ ἔσχομεν καὶ παράκλησιν ἐπὶ τῇ ἀγάπῃ σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων ἀναπέπαυται διὰ σοῦ, ἀδελφέ.

8 Διὸ πολλὴν ἐν Χριστῷ παῤῥησίαν ἔχων ἐπιτάσσειν σοι τὸ ἀνῆκον·

9 Διὰ τὴν ἀγάπην μᾶλλον παρακαλῶ, τοιοῦτος ὤν, ὡς Παῦλος πρεσβύτης, νυνὶ δὲ καὶ δέσμιος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Παρακαλῶ σε περὶ τοῦ ἐμοῦ τέκνου, ὃν ἐγέννησα ἐν τοῖς δεσμοῖς μου, Ὀνήσιμον·

11 Τὸν ποτέ σοι ἄχρηστον, νυνὶ δὲ σοὶ καὶ ἐμοὶ εὔχρηστον, ὃν ἀνέπεμψα·

4 Εὐχαριστῶ τῷ Θεῷ μου, πάντοτε ἐνθυμούμενός σε ἐπὶ τῶν προσευχῶν μου,

5 Ἀκούοντας τὴν ἀγάπην σου καὶ τὴν πίστιν, ὅτι ἔχεις εἰς τὸν Κύριον Ἰησοῦν καὶ εἰς ὅλους τοὺς ἁγίους·

6 Διὰ τὸ γένη ἡ κοινωνία τῆς πίστεώς σου ἐνεργητικὴ, εἰς ἐπίγνωσιν κάθε λογῆς ἀγαθοῦ, ὅπου εἶναι εἰς ἡμᾶς ἀπὸ τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν.

7 Πολλὴν χαρὰν ἔχομεν καὶ παρηγορίαν εἰς τὴν ἀγάπην σου, ὅτι τὰ σπλάγχνα τῶν ἁγίων εἶναι ἀναπαυμένα διὰ μέσου σου, ἀδελφέ.

8 Διὰ τοῦτο πολλὴν παῤῥησίαν ἔχω ἐν Χριστῷ νὰ σὲ προστάζω τὸ ἁρμόδιον·

9 Ὅμως διὰ τὴν ἀγάπην περισσότερον παρακαλῶ, τοιοῦτος ὢν τος λογῆς ὢν τας, ὡσὰν Παῦλος γέρων τας, καὶ τώρα δὲ ἀκόμι καὶ δεσμιώτης τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

10 Παρακαλῶ σε διὰ τὸ ἰδικόν μου τέκνον, τὸ ὁποῖον τὸ ἐγέννησα μέσα εἰς τὰ δεσμά μου, τὸν Ὀνήσιμον·

11 Ὁ ὁποῖος διὰ καιρὸν ἦτον εἰς ἐσένα ἄχρηστος, ἀμὴ τώρα καὶ εἰς ἐσένα καὶ εἰς ἐμένα εἶναι χρήσιμος, τὸν ὁποῖον πάλιν σὲ ἐμετάπεμψα·

12 Συ δε αὐτον, τουτ'ἐστι, τὰ ἐμὰ σπλάγχνα, προσλαβοῦ·

13 Ὃν ἐγω ἐβουλόμην πρὸς ἐμαυτὸν κατέχειν, ἵνα ὑπὲρ σοῦ διακονῇ μοι ἐν τοῖς δεσμοῖς τοῦ εὐαγγελίου·

14 Χωρὶς δὲ τῆς σῆς γνώμης οὐδὲν ἠθέλησα ποιῆσαι· ἵνα μὴ ὡς κατὰ ἀνάγκην τὸ ἀγαθόν σου ᾖ, ἀλλὰ κατὰ ἑκούσιον.

15 Τάχα γὰρ διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη πρὸς ὥραν, ἵνα αἰώνιον αὐτὸν ἀπέχῃς·

16 Οὐκέτι ὡς δοῦλον, ἀλλ' ὑπὲρ δοῦλον, ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, μάλιστα ἐμοὶ, πόσῳ δὲ μᾶλλον σοὶ καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Εἰ οὖν ἐμὲ ἔχεις κοινωνὸν, προσλαβοῦ αὐτὸν ὡς ἐμέ.

18 Εἰ δέ τι ἠδίκησέ σε, ἢ ὀφείλει, τοῦτο ἐμοὶ ἐλλόγει.

19 Ἐγω Παῦλος ἔγραψα τῇ ἐμῇ χειρὶ, ἐγω ἀποτίσω· ἵνα μὴ λέγω σοι ὅτι καὶ σεαυτόν μοι προσοφείλεις.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγω σου

12 Καὶ ἐσύ προσδέξου τον, ὡσὰν ἰδικά μου σπλάγχνα·

13 Τὸν ὁποῖον ἐγω ἤθελα νὰ τὸν κρατῶ μὲ τὸν λόγον μου, διὰ νὰ μὲ ὑπηρετᾷ αὐτὸς διὰ σὲ εἰς τὰ δεσμὰ τοῦ εὐαγγελίου·

14 Ἀμὴ ἐξὸν ἀπὸ τὴν ἰδικήν σου γνώμην δὲν ἠθέλησα νὰ κάμω τίποτες· διὰ νὰ μὴν εἶναι τὸ καλόν σου ὡσὰν ἀναγκαστικὸν, ἀλλὰ θεληματικόν.

15 Διατὶ ἴσως διὰ τοῦτο ἐχωρίσθη εἰς ὥραν, ἂν ἐσένα,) διὰ νὰ τὸν ἀπολάβῃς πάλιν καὶ νὰ τὸν ἔχῃς παντοτεινόν·

16 Ὄχι πλέον ὡσὰν δοῦλον, ἀλλὰ περισσότερον ἀπὸ δοῦλον, ὡσὰν ἀδελφὸν ἀγαπητὸν, εἰς ἐμένα μάλιστα, καὶ πόσον μᾶλλον εἰς ἐσένα, καὶ ἐν σαρκὶ καὶ ἐν Κυρίῳ;

17 Ἐὰν λοιπὸν ἔχῃς ἐμένα συντρόφον, ἔπαρε τον μὲ τὸν λόγον σε ὡσὰν ἐμένα.

18 Καὶ ἂν σὲ ἀδίκησε τίποτες, ἢ σοῦ χρεώστει, ἐτοῦτο εἰς ἐμένα λογάριασε το.

19 Ἐγω ὁ Παῦλος ἔγραψα μὲ τὸ ἰδικόν μου χέρι, ἐγὼ θέλω τὸ πληρώσει διὰ νὰ μὴν σοῦ εἰπω ὅτι μοῦ ἀπαιωχρεώστας καὶ τοῦ λόγου σου.

20 Ναὶ, ἀδελφὲ, ἐγω

ὀναίμην ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.

21 Πεποιθὼς τῇ ὑπακοῇ σου ἔγραψά σοι, εἰδὼς ὅτι καὶ ὑπὲρ ὃ λέγω ποιήσεις.

22 Ἅμα δὲ καὶ ἑτοίμαζέ μοι ξενίαν· ἐλπίζω γὰρ ὅτι διὰ τῶν προσευχῶν ὑμῶν χαρισθήσομαι ὑμῖν.

23 Ἀσπάζονταί σε Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,) Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ μετὰ τοῦ πνεύματος ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ Ρώμης διὰ Ὀνησίμου πάντα.

ὄφελόν σε ἐν Κυρίῳ· ἀνάπαυσόν μου τὰ σπλάγχνα ἐν Κυρίῳ.

21 Θαρρῶν τῇ ὑπακοῇ σου σοὶ ἔγραψα, εἰδὼς ὅτι καὶ περισσότερον ἀπ' ἐκείνου ὃ λέγω θέλεις κάμει.

22 Καὶ ὁμοῦ ἑτοίμαζέ μου καὶ ξενοδοχεῖον· διατὶ θαρρῶ, ὅτι διὰ μέσου τῶν προσευχῶν σας θέλω χαρισθῆ εἰς ἐσᾶς.

23 Σᾶς χαιρετοῦν ὁ Ἐπαφρᾶς, (ὁ συναιχμάλωτός μου ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ,) Μάρκος,

24 Ἀρίσταρχος, Δημᾶς, Λουκᾶς, οἱ συνεργοί μου.

25 Ἡ χάρις τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ ἂς εἶναι μὲ τὸ πνεῦμα σας· ἀμήν.

† Ἡ εἰς Φιλήμονα ἐγράφη ἀπὸ τὴν Ρωμὴν διαμέσου Ὀνησίμου οἰκέτου.

Η ΠΡΟΣ ΕΒΡΑΙΟΥΣ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ.

Κεφ. α'. 1.

ΠΟΛΥΜΕΡΩΣ καὶ πολυτρόπως πάλαι ὁ Θεὸς λαλήσας τοῖς πατράσιν ἐν τοῖς προφήταις, ἐπ' ἐσχάτων τῶν ἡμερῶν τούτων ἐλάλησεν ἡμῖν ἐν υἱῷ,

2 Ὃν ἔθηκε κληρονόμον πάντων, δι' οὗ καὶ τοὺς αἰῶνας ἐποίησεν·

3 Ὃς ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως αὐτοῦ, φέρων τε τὰ πάντα τῷ ῥήματι τῆς δυνάμεως αὐτοῦ, δι' ἑαυτοῦ καθαρισμὸν ποιησάμενος τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης ἐν ὑψηλοῖς·

4 Τοσούτῳ κρείττων γενόμενος τῶν ἀγγέλων, ὅσῳ διαφορώτερον παρ' αὐτοὺς κεκληρονόμηκεν ὄνομα.

Ἑστῶντας ὁ Θεὸς τὰ ἐλάλησεν εἰς τοὺς πατέρας, τοὺς παλαιοὺς καιροὺς, εἰς πολλὰ μέρη καὶ μὲ πολλοὺς τρόπους, διαμέσου τῶν προφητῶν, εἰς ταῖς ὕστεραις τούταις ἡμέραις μᾶς ἐλάλησεν διαμέσου τοῦ υἱοῦ,

2 Τὸν ὁποῖον ἔκαμε κληρονόμον ὁλωνῶν τῶν πραγμάτων, διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔκαμε καὶ τοὺς αἰῶνας·

3 Ὁ ὁποῖος ὢν ἀπαύγασμα τῆς δόξης καὶ χαρακτὴρ τῆς ὑποστάσεως του, καὶ βαστῶντας τὰ πάντα μὲ τὸν λόγον τῆς δυνάμεώς του, ἐφ' οὗ ἔκαμεν διαμέσου τοῦ λόγου του καθαρισμὸν τῶν ἁμαρτιῶν μας, ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς ὑψηλοὺς τόπους·

4 Καὶ ἔγινε τόσου μεγαλύτερος ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους, ὅσου καὶ ἐξοχώτερον παρ' αὐτοὺς ἐκληρονόμησεν ὄνομα.

5 Τίνι γὰρ εἶπέ ποτε τῶν ἀγγέλων· Υἱός μου εἶ σύ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι αὐτῷ εἰς πατέρα, καὶ αὐτὸς ἔσται μοι εἰς υἱόν;

6 Ὅταν δὲ πάλιν εἰσαγάγῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Καὶ προσκυνησάτωσαν αὐτῷ πάντες ἄγγελοι Θεοῦ.

7 Καὶ πρὸς μὲν τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁ ποιῶν τοὺς ἀγγέλους αὐτοῦ πνεύματα, καὶ τοὺς λειτουργοὺς αὐτοῦ πυρὸς φλόγα.

8 Πρὸς δὲ τὸν υἱόν· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἰς τὸν αἰῶνα τοῦ αἰῶνος· ῥάβδος εὐθύτητος ἡ ῥάβδος τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησας δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησας ἀνομίαν· διὰ τοῦτο ἔχρισέ σε ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παρὰ τοὺς μετόχους σου.

10 Καί· Σὺ κατ' ἀρχάς, Κύριε, τὴν γῆν ἐθεμελίωσας, καὶ ἔργα τῶν χειρῶν σού εἰσι οἱ οὐρανοί·

11 Αὐτοὶ ἀπολοῦνται, σὺ δὲ διαμένεις· καὶ πάντες ὡς ἱμάτιον παλαιωθήσονται·

12 Καὶ ὡσεὶ περιβόλαιον ἑλίξεις αὐτούς, καὶ ἀλλαγή-

5 Διατί εἰς ποῖον ἀπὸ τοὺς ἀγγέλους εἶπε καμίαν φοράν· Υἱός μου εἶσαι ἐσύ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα; Καὶ πάλιν· Ἐγὼ θέλω νὰ εἶσθαι πατέρας, καὶ αὐτὸς θέλει μὰ εἶσθαι υἱός;

6 Καὶ πάλιν, ὅταν ἐμβάσῃ τὸν πρωτότοκον εἰς τὴν οἰκουμένην, λέγει· Ἂς τὸν προσκυνήσουν ὅλοι οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ.

7 Καὶ διὰ τοὺς ἀγγέλους λέγει· Ὁπὰ κάμνει τοὺς ἀγγέλους του πνεύματα, καὶ τοὺς λατρεύγες του φλόγα φωτιᾶς.

8 Ἀμὴ διὰ τὸν υἱὸν λέγει· Ὁ θρόνος σου, ὁ Θεός, εἶναι αἰωνιόθ· ῥαβδὶ τῆς ἰσοτητόθ εἶναι τὸ ῥαβδὶ τῆς βασιλείας σου.

9 Ἠγάπησες δικαιοσύνην, καὶ ἐμίσησες ἀνομίαν· διὰ τοῦτο σὲ ἔχρισεν ὁ Θεός, ὁ Θεός σου ἔλαιον ἀγαλλιάσεως παραπανω ἀπὸ τοὺς συντρόφους σου.

10 Καί· Ἐσὺ ἀπὸ τὴν ἀρχήν, Κύριε, ἐθεμελίωσας τὴν γῆν, καὶ οἱ οὐρανοὶ εἶναι ἔργα τῶν χειρῶν σου·

11 Αὐτοὶ θέλουσι χαλασθῆ, ἀμὴ ἐσὺ μένεις βέβαιόθ· καὶ ὅλοι ὡσὰν φόρεμα θέλουσι παλαιωθῆ·

12 Καὶ ὡσὰν ἐπανωφόρεμα θέλεις τοὺς τυλίξει, καὶ θέλουσι

σονται· συ δὲ ὁ αὐτὸς εἶ, καὶ τὰ ἔτη σου οὐκ ἐκλείψουσι.

13 Πρὸς τίνα δὲ τῶν ἀγγέλων εἴρηκέ ποτε· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον τῶν ποδῶν σου;

14 Οὐχὶ πάντες εἰσὶ λειτουργικὰ πνεύματα, εἰς διακονίαν ἀποστελλόμενα διὰ τοὺς μέλλοντας κληρονομεῖν σωτηρίαν;

μεταβαλῇς· ἀμὴν δὲ σὺ εἶ ὁ αὐτός, καὶ οἱ χρόνοι σου οὐ μὴ ἐκλείψωσι.

13 Καὶ εἰς ποῖον δὲ τῶν ἀγγέλων εἶπε ποτὲ· Κάθου ἐκ δεξιῶν μου, ἕως ἂν θῶ τοὺς ἐχθρούς σου ὑποπόδιον εἰς τὰ πόδια σου;

14 Δὲν εἶναι ἐκεῖνοι ὅλα λειτουργικὰ πνεύματα, ὁποῦ στέλλονται εἰς ὑπηρεσίαν, διὰ ἐκείνους ὁποῦ μέλλουσι νὰ κληρονομήσωσι σωτηρίαν;

Κεφ. β'. 2.

ΔΙΑ τοῦτο δεῖ περισσοτέρως ἡμᾶς προσέχειν τοῖς ἀκουσθεῖσι, μήποτε παραρυῶμεν.

2 Εἰ γὰρ ὁ δι' ἀγγέλων λαληθεὶς λόγος ἐγένετο βέβαιος, καὶ πᾶσα παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβεν ἔνδικον μισθαποδοσίαν·

3 Πῶς ἡμεῖς ἐκφευξόμεθα τηλικαύτης ἀμελήσαντες σωτηρίας; ἥτις ἀρχὴν λαβοῦσα λαλεῖσθαι διὰ τοῦ Κυρίου, ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων εἰς ἡμᾶς ἐβεβαιώθη·

4 Συνεπιμαρτυροῦντος τοῦ Θεοῦ σημείοις τε καὶ τέρασι, καὶ ποικίλαις δυνάμεσι,

ΔΙΑ τοῦτο πρέπει νὰ ἐχωμεν τὸν νοῦ μας περισσότερον εἰς ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκούσαμεν, μήπως καὶ παραγλιγήσωμεν.

2 Διατὶ ἂν ὁ λόγος ὁποῦ ἐλαλήθη διαμέσου τῶν ἀγγέλων ἐγένη βέβαιος, καὶ κάθε παράβασις καὶ παρακοὴ ἔλαβε δικαίαν πλερωμήν·

3 Πῶς θέλομεν γλυτώσει ἡμεῖς, ἂν ἀμελήσωμεν τόσου μεγάλης σωτηρίας; ὁποῦ ἀρχισε νὰ λαλῆται διαμέσου τοῦ Κυρίου, καὶ ἀπ' ἐκείνους ὁποῦ τὴν ἄκουσαν, ἐβεβαιώθη εἰς ἡμᾶς·

4 Ἐχοντας τὸν συνεπιμαρτύρα ὁ Θεὸς μὲ σημεῖα καὶ μὲ τέρατα, καὶ μὲ πολλοὺς

και Πνεύματος αγίου μερισμοις, κατα την αυτου θελησιν.

5 Ου γαρ αγγέλοις υπεταξε την οικουμένην την μέλλουσαν, περι ης λαλουμεν.

6 Διεμαρτύρατο δε πού τις, λέγων· Τι εστιν ανθρωπος, οτι μιμνησκη αυτου· η υιος ανθρωπου, οτι επισκεπτη αυτον;

7 Ηλάττωσας αυτον βραχυ τι παρ' αγγέλους· δόξη και τιμη εστεφάνωσας αυτον, και κατέστησας αυτον επι τα έργα των χειρων σου.

8 Πάντα υπεταξας υποκατω των ποδων αυτου. Εν γαρ τω υποτάξαι αυτω τα πάντα, ουδεν αφηκεν ανυπότακτον· Νυν δε ουπω ορωμεν αυτω τα πάντα υποτεταγμένα.

9 Τον δε βραχυ τι παρ' αγγέλους ηλαττωμένον βλέπομεν Ιησουν, διά το πάθημα του θανάτου, δόξη και τιμη εστεφανωμένον· οπως χάριτι Θεου υπερ παντος γεύσηται θανάτου.

10 Επρεπε γαρ αυτω δι' ον

λογιαν δυναμεως, και μεριτμοις (των χαρισμάτων) του άγιου Πνευματος, κατα την θέλησίν του.

5 Διατι δεν υπεταξεν εις τους άγγέλους την μέλλουσαν οικουμένην, δια την οποίαν εμεις λαλουμεν.

6 Και κάποιος εμαρτυρησεν εις κάποιον τόπον, λεγοντας· Τι εἶναι ο ἀνθρωπος, δια να τον ενθυμασαι· ἠ ο υἱος του ἀνθρώπου, δια να τον επεμελήσαι;

7 Τον εσμικρυνες εἰς ολίγον απο τους άγγέλους· και εστεφάνωσες τον με δόξαν και με τιμην, και τον εκατάστησες απανω εἰς τα έργα των χειρων σου.

8 Ολα τα υπέταξες αποκατω εἰς τα ποδάρια του. Διατι εκεί οπου υπέταξεν εἰς αυτον τα πάντα, δεν αφηκεν κανενα πραγμα οπου δεν τον υποτάσσεται· Και τωρα ακόμη δεν βλεπομεν τα ολα εἰς αυτον τα ὁλα υποτεταγμένα.

9 Αμη βλεπομεν εστεφανωμενον με δόξαν και τιμην, δια το πάθος του θανάτου, τον Ιησουν, οπου εσμικρύνθη ολιγον τινος απο τους άγγελους· δια να γευθη θανατον, με την χάριν του Θεου, δια καθένα.

10 Διατι επρεπεν εἰς αυ-

τὰ πάντα καὶ δι᾽ ὃν τὰ πάντα, πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν ἀγαγόντα, τὸν ἀρχηγὸν τῆς σωτηρίας αὐτῶν διὰ παθημάτων τελειῶσαι.

11 Ὁ, τε γὰρ ἁγιάζων καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἐξ ἑνὸς πάντες. Δι᾽ ἣν αἰτίαν οὐκ ἐπαισχύνεται ἀδελφοὺς αὐτοὺς καλεῖν,

12 Λέγων· Ἀπαγγελῶ τὸ ὄνομά σου τοῖς ἀδελφοῖς μου, ἐν μέσῳ ἐκκλησίας ὑμνήσω σε.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ ἔσομαι πεποιθὼς ἐπ᾽ αὐτῷ. Καὶ πάλιν· Ἰδοὺ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία, ἃ μοι ἔδωκεν ὁ Θεός.

14 Ἐπεὶ οὖν τὰ παιδία κεκοινώνηκε σαρκὸς καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς παραπλησίως μετέσχε τῶν αὐτῶν, ἵνα διὰ τοῦ θανάτου καταργήσῃ τὸν τὸ κράτος ἔχοντα τοῦ θανάτου, τοῦτ᾽ ἔστι τὸν διάβολον·

15 Καὶ ἀπαλλάξῃ τούτους ὅσοι φόβῳ θανάτου διὰ παντὸς τοῦ ζῆν ἔνοχοι ἦσαν δουλείας.

16 Οὐ γὰρ δήπου ἀγγέλων ἐπιλαμβάνεται, ἀλλὰ σπέρματος Ἀβραὰμ ἐπιλαμβάνεται.

του, διὰ τὸν ὁποῖον εἶναι τὰ πάντα, καὶ διαμέσου τοῦ ὁποίου ἔγιναν τὰ πάντα, νὰ τελείωσῃ διαμέσου τῶν παθημάτων ἐκεῖνον, ὁποῦ ἐμέλλε νὰ φέρῃ πολλοὺς υἱοὺς εἰς δόξαν, αὐτὸς ἀρχηγὸς τῆς σωτηρίας των·

11 Διατὶ καὶ ὁ ἁγιάζων, καὶ οἱ ἁγιαζόμενοι, ἀπὸ ἕνα εἶναι ὅλοι. Διὰ τοῦτο αἰτίαν δὲν ἐντρέπεται νὰ τοὺς ὀνομάζῃ ἀδελφούς,

12 Λέγωντας· Θέλω ἀναφέρει τὸ ὄνομά σου εἰς τοὺς ἀδελφούς μου, εἰς τὸν μέσον τῆς ἐκκλησίας θέλω σὲ ὑμνήσει.

13 Καὶ πάλιν· Ἐγὼ θέλω πιστεύει εἰς αὐτόν. Καὶ πάλιν· Νὰ ἐγὼ καὶ τὰ παιδία ὁποῦ μὲ ἔδωκεν ὁ Θεός.

14 Ἐπειδὴ λοιπὸν τὰ παιδία ἐμετέσχασι σάρκας καὶ αἵματος, καὶ αὐτὸς ὁμοίως ἔλαβε μετοχὴν τῶν αὐτῶν, διὰ νὰ χαλάσῃ διαμέσου τοῦ θανάτου ἐκεῖνον, ὁποῦ ἔχει τὸ κράτος τοῦ θανάτου, ἤγουν τὸν διάβολον·

15 Καὶ διὰ νὰ ἐλευθερώσῃ ἐκείνους, ὁποῦ ἦσαν ἀπὸκάτω εἰς τὴν δουλείαν εἰς ὅλην τὴν ζωήν, διὰ τὸν φόβον τοῦ θανάτου.

16 Διατὶ δὲν πέρνει εἰς τοῦ λόγου τὴν τῶν ἀγγέλων, ἀλλὰ πέρνει εἰς τοῦ λόγου τὸ τὸ σπέρμα τοῦ Ἀβραάμ.

17 Ὅθεν ὤφειλε κατὰ πάντα τοῖς ἀδελφοῖς ὁμοιωθῆναι, ἵνα ἐλεήμων γένηται καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ ἱλάσκεσθαι τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ·

17 Διὰ τοῦτο ἐχρεώστει νὰ ὁμοιωθῇ εἰς ὅλα τοὺς ἀδελφοὺς, διὰ νὰ γένῃ ἐλεήμων καὶ πιστὸς ἀρχιερεὺς, εἰς τὰ πράγματα ὁποῦ πρέπει νὰ γίνουσιν σημεῖα εἰς τὸν Θεὸν, εἰς τὸ νὰ καθαρίζῃ τὰς ἁμαρτίας τοῦ λαοῦ·

18 Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν αὐτὸς πειρασθείς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι.

18 Διατὶ εἰς ἐκεῖνο ὁποῦ αὐτὸς ἔπαθε ὅταν ἐπειράχθη, δύναται νὰ βοηθήσῃ ἐκείνους ὁποῦ πειράζονται.

Κεφ. γ'. 3.

Ὅθεν, ἀδελφοὶ ἅγιοι, κλήσεως ἐπουρανίου μέτοχοι, κατανοήσατε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας ἡμῶν Χριστὸν Ἰησοῦν·

Δ1Α' τοῦτο, ἀδελφοὶ ἅγιοι, ὁποῦ ἐκαλεσθήκετε εἰς τὴν κοινωνίαν τοῦ καλεσμοῦ τὸ ἐπουράνιον, ἐχαζίσθητε τὸν ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα τῆς ὁμολογίας μας, τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν·

2 Πιστὸν ὄντα τῷ ποιήσαντι αὐτὸν, ὡς καὶ Μωσῆς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ·

2 Ὁποῦ εἶναι πιστὸς εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ τὸν ἔκαμε, (ἀπόστολον καὶ ἀρχιερέα,) καθὼς καὶ ὁ Μωϋσῆς (ἦτον πιστὸς) εἰς ὅλον τὸ σπῆτι·

3 Πλείονος γὰρ δόξης οὗτος παρὰ Μωσῆν ἠξίωται, καθ' ὅσον πλείονα τιμὴν ἔχει τοῦ οἴκου ὁ κατασκευάσας αὐτόν·

3 Διατὶ οὗτος τόσον πλειοτέρας τιμῆς παρὰ τὸν Μωϋσῆν, ὅσον ἔχει πλειοτέραν τιμὴν ἀπὸ τὸ σπῆτι ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ ἐκατασκεύασε·

4 Πᾶς γὰρ οἶκος κατασκευάζεται ὑπό τινος· ὁ δὲ τὰ πάντα κατασκευάσας, Θεός.

4 Διατὶ κάθε σπῆτι γίνεται ἀπό τινάν· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἔκαμε τὰ πάντα, εἶναι ὁ Θεός.

5 Καὶ Μωσῆς μὲν πιστὸς ἐν ὅλῳ τῷ οἴκῳ αὐτοῦ, ὡς θεράπων,

5 Καὶ ὁ Μωϋσῆς ἦτον πιστὸς εἰς ὅλον τὸ σπῆτι,

εἰς μαρτύριον τῶν λαληθησομένων.

6 Χριστὸς δὲ, ὡς υἱὸς ἐπὶ τὸν οἶκον αὐτοῦ· οὗ οἶκός ἐσμεν ἡμεῖς, ἐάνπερ τὴν παῤῥησίαν καὶ τὸ καύχημα τῆς ἐλπίδος μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν.

7 Διὸ, καθὼς λέγει τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε,

8 Μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ·

9 Οὗ ἐπείρασάν με οἱ πατέρες ὑμῶν, ἐδοκίμασάν με, καὶ εἶδον τὰ ἔργα μου τεσσαράκοντα ἔτη.

10 Διὸ προσώχθισα τῇ γενεᾷ ἐκείνῃ, καὶ εἶπον· Ἀεὶ πλανῶνται τῇ καρδίᾳ· αὐτοὶ δὲ οὐκ ἔγνωσαν τὰς ὁδούς μου·

11 Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοὶ, μήποτε ἔσται ἐν τινι ὑμῶν καρδία πονηρὰ ἀπιστίας, ἐν τῷ ἀποστῆναι ἀπὸ Θεοῦ ζῶντος·

ὡσαὶ δηλωτης, εἰς [illegible] ἐκείνων ὅπου ἐμιλλαν οἱ λαληθοῦσιν·

6 Ἀμὴ ὁ Χριστὸς ἔκαμωσαν υἱὸς ἀπάνω εἰς τὸ οἰκον του σπητι· του οποιου το σπητι εἴμεσθεν ἐμεῖς, ἐὰν κρατωμεν τὴν παῤῥησιαν καὶ τὸ καύχημα της, ἐλπίδος βεβαιον ἕως εἰς τὸ τελος.

7 Δια τουτο, καθὼς λεγει το Πνεῦμα το ἁγιον· Σημερον ἐὰν της φωνης του ἀκουσητε,

8 Μὴν σκληρύνητε ταῖς καρδίαις σας, καθὼς εἰς τὸν παραπικρασμὸν, εἰς την ἡμεραν του πειρασμου εἰς τὴν ἐρημον·

9 Ἐκεῖ ὁπου μὲ ἐπείρασαν οἱ πατέρες σας, μὲ ἐδοκιμασαν, καὶ εἶδαν τὰ ἔργα μου σαράντα χρονις.

10 Δια τουτο ἐσυχάσθηκα την γενιαν ἐκείνην, καὶ εἶπα· Αὐτοὶ πάντα πλανωνται εἰς την καρδιαν· καὶ αὐτοὶ δὲν ἐγνωρισαν ταῖς στρατιαις μου·

11 Εἰς τόσον ὁπου ὥμοσα εἰς την ὀργην μου· Ὅτι μηποτε θέλουσιν ἔμβει εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

12 Βλέπετε, ἀδελφοι, μηπως καμιαν φορα εἰς κανένα ἀπ' ἐσας μὴν εἶναι καρδία ποτὲ ἀπιστ[illegible] εἰς τὸ νὰ ἀποστατησῃ ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν ζωντανὸν·

13 Ἀλλὰ παρακαλεῖτε ἑαυτοὺς καθ' ἑκάστην ἡμέραν, ἄχρις οὗ τὸ σήμερον καλεῖται· ἵνα μὴ σκληρυνθῇ τις ἐξ ὑμῶν ἀπάτῃ τῆς ἁμαρτίας·

14 Μέτοχοι γὰρ γεγόναμεν τοῦ Χριστοῦ, ἐάπερ τὴν ἀρχὴν τῆς ὑποστάσεως μέχρι τέλους βεβαίαν κατάσχωμεν·

15 Ἐν τῷ λέγεσθαι· Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὡς ἐν τῷ παραπικρασμῷ.

16 Τινὲς γὰρ ἀκούσαντες παρεπίκραναν, ἀλλ' οὐ πάντες οἱ ἐξελθόντες ἐξ Αἰγύπτου διὰ Μωσέως.

17 Τίσι δὲ προσώχθισε τεσσαράκοντα ἔτη; Οὐχὶ τοῖς ἁμαρτήσασιν, οὗ τὰ κῶλα ἔπεσεν ἐν τῇ ἐρήμῳ;

18 Τίσι δὲ ὤμοσε μὴ εἰσελεύσεσθαι εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, εἰ μὴ τοῖς ἀπειθήσασι;

19 Καὶ βλέπομεν ὅτι οὐ ἠδυνήθησαν εἰσελθεῖν δι' ἀπιστίαν.

13 Ἀλλὰ νουθετᾶτε ἑαυτοὺς τὰς ἄλλας πᾶσαν ἡμέραν, ἕως οὗ καλεῖται τὸ σήμερον· διὰ τὸ μὴ σκληρυνθῆ κανεὶς ἀπ' ἐσᾶς μὲ τὴν ἀπάτην της ἁμαρτίας·

14 Διατὶ ἐγίναμεν κοινωνοὶ τοῦ Χριστοῦ, ἐὰν κρατῶμεν τὴν ἀρχὴν της ὑποστάσεως βεβαίαν ἕως το τέλος·

15 Ἐνῶ ὅπου λέγεται· Σήμερον ἐὰν ἀκούσητε τὴν φωνήν του, μὴν σκληρύνετε ταῖς καρδίαις σας, ὡς εἰς τὸ παραπικρασμό.

16 Διατὶ τινες ὅπου τὴν ἄκουσαν, ἐπαρακίνησαν τον Θεὸν εἰς ὀργήν· ἄλλα ὄχι ὅλοι ἐκεῖνοι ὅπου βγῆκαν ἀπὸ τὴν Αἴγυπτον διαμέσου τοῦ Μωυσέως.

17 Καὶ εἰς ποιους ἐβαρυπάτησεν σαράντα χρόνους; Ὄχι ταχὰ εἰς ἐκείνους ὅπου ἁμάρτησαν, των ὁποίων τὰ μέλη ἔπεσαν εἰς τὴν ἔρημον;

18 Καὶ ποιους ὥμοσεν ὅτι δὲν θέλουν νὰ ἐμβοῦσιν εἰς τὴν κατάπαυσίν του, παρὰ μονάχα ἐκείνους ὅπου ἔγιναν ἀπειθεῖς;

19 Καὶ βλέπομεν ὅτι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ ἐμβοῦσι διὰ τὴν ἀπιστίαν.

Κιφ. δ'. 4.

Φοβηθῶμεν οὖν μήποτε καταλειπομένης ἐπαγγελίας εἰσελθεῖν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, δοκῇ τις ἐξ ὑμῶν ὑστερηκέναι.

2 Καὶ γάρ ἐσμεν εὐηγγελισμένοι, καθάπερ κἀκεῖνοι· ἀλλ' οὐκ ὠφέλησεν ὁ λόγος τῆς ἀκοῆς ἐκείνους, μὴ συγκεκραμένος τῇ πίστει τοῖς ἀκούσασιν.

3 Εἰσερχόμεθα γὰρ εἰς τὴν κατάπαυσιν οἱ πιστεύσαντες, καθὼς εἴρηκεν· Ὡς ὤμοσα ἐν τῇ ὀργῇ μου, εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου· καίτοι τῶν ἔργων ἀπὸ καταβολῆς κόσμου γενηθέντων.

4 Εἴρηκε γάρ που περὶ τῆς ἑβδόμης οὕτως· Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῇ ἑβδόμῃ ἀπὸ πάντων τῶν ἔργων αὐτοῦ.

5 Καὶ ἐν τούτῳ πάλιν· Εἰ εἰσελεύσονται εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

6 Ἐπεὶ οὖν ἀπολείπεταί τινας εἰσελθεῖν εἰς αὐτήν, καὶ

Ἀς φοβηθῶμεν λοιπὸν μήπως καὶ κανένας ἀπὸ ἐσᾶς ἀφήνοντας τὸ ταξίμι τῆς εἰσόδου εἰς τὴν κατάπαυσιν, φανῇ ὰ χηρεύθηκε ἀπὸ τὴν ἄργητα.

2 Διατὶ ἠπαγγείλαε εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐμᾶς, ὅπου καὶ εἰς ἐκείνους· ἀλλὰ ὁ λογαριὸ ἄκουσε δὲν τοὺς ὠφέλησε ἐκείνους, μὲ τὸ νὰ μὴν ἦταν συγκερασμένο μὲ τὸ πιστεύγιν, εἰς ἐκείνους ὁπού τὸ ἤκουσαν.

3 Διατὶ ἐμβαίνομεν εἰς τὴν κατάπαυσιν ἐσοὶ ποὺ πιστεύσαμεν, καθὰς εἶπε· Διὰ τοῦτο ὥμοσα εἰς τὴν ὀργή μου, ὅτι νὰ μὴν ἐμβοῦνε εἰς τὴν κατάπαυσίν μου· ἀφοῦ καλὰ καὶ τὰ ἔργα της ἀπὸ νὰ ἐγίνηκαν ἀπὸ τὴν ἀρχὴ τοῦ κόσμου.

4 Διατὶ ὁ Θεὸς εἶπε κάπου, διὰ τὴν ἑβδόμην ἡμέραν, τοιουτοτρόπως· Καὶ κατέπαυσεν ὁ Θεὸς εἰς τὴν ἡμέραν τὴν ἑβδόμην ἀπὸ ὅλα τὰ ἔργα.

5 Καὶ εἰς τοῦτο τὸ τόπο πάλιν εἶπε· Ἐὰν ἐμβοῦνε εἰς τὴν κατάπαυσίν μου.

6 Ἐπειδὴ λοιπὸν ἀπομένει νὰ ἐμβοῦνε τινὲς εἰς αὐτὴν, καὶ

ὁ πρότερον εὐαγγελισθέντες οὐκ εἰσῆλθον δι' ἀπείθειαν·

7 Πάλιν τινὰ ὁρίζει ἡμέραν, σήμερον, ἐν Δαβὶδ λέγων, μετὰ τοσοῦτον χρόνον· (καθὼς εἴρηται) Σήμερον ἐὰν τῆς φωνῆς αὐτοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν.

8 Εἰ γὰρ αὐτοὺς Ἰησοῦς κατέπαυσεν, οὐκ ἂν περὶ ἄλλης ἐλάλει μετὰ ταῦτα ἡμέρας.

9 Ἄρα ἀπολείπεται σαββατισμὸς τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ.

10 Ὁ γὰρ εἰσελθὼν εἰς τὴν κατάπαυσιν αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ, ὥσπερ ἀπὸ τῶν ἰδίων ὁ Θεός.

11 Σπουδάσωμεν οὖν εἰσελθεῖν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν, ἵνα μὴ ἐν τῷ αὐτῷ τις ὑποδείγματι πέσῃ τῆς ἀπειθείας.

12 Ζῶν γὰρ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐνεργὴς, καὶ τομώτερος ὑπὲρ πᾶσαν μάχαιραν δίστομον, καὶ διϊκνούμενος ἄχρι μερισμοῦ ψυχῆς τε καὶ πνεύματος, ἁρμῶν τε καὶ μυελῶν, καὶ κριτικὸς ἐνθυμήσεων καὶ ἐννοιῶν καρδίας.

ἐκεῖνοι ἐπὶ εὐαγγελίσθησαν πρότερον, δι' ἐμβῆναι διὰ τὴν ἀπείθειαν·

7 Πάλιν ὁρίζει κάποιαν ἡμέραν, σήμερον, εἰς τὸν Δαβὶδ λέγοντας, ὕστερον ἀπὸ τόσους χρόνους· (καθὼς εἰλαλήθη) Σήμερον ἐὰν τὴν φωνὴν τοῦ ἀκούσητε, μὴ σκληρύνητε ταῖς καρδίαις σας.

8 Διατὶ ἐὰν ὁ Ἰησοῦς (τοῦ Ναυὶ) ἠθέλει τοὺς ἀναπαύσει, δὲν ἠθέλει λαλῆ διὰ ἄλλην ἡμέραν ὕστερον.

9 Λοιπὸν ἀπομένει ἀκόμι ἀνάπαυσις εἰς τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ·

10 Διατὶ ἐκεῖνος ὁπού ἐμβαίνει εἰς τὴν κατάπαυσίν του, καὶ αὐτὸς κατέπαυσεν ἀπὸ τὰ ἔργα του, καθὼς ὁ Θεὸς (κατέπαυσεν) ἀπὸ τὰ ἰδιά του ἔργα.

11 Ἂς σπουδάσωμεν λοιπὸν νὰ ἐμβῶμεν εἰς ἐκείνην τὴν κατάπαυσιν· μήπως καὶ πέσῃ κανεὶς εἰς τὸ αὐτὸ παράδειγμα τῆς ἀπειθείας.

12 Διατὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι ζωντανὸς, καὶ ἐνεργὴς, καὶ κοπτικώτερος περισσότερον ἀπὸ κάθε λογῆς μαχαίρι δίστομον, καὶ περνᾷ ἕως τοῦ μερισμοῦ τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ πνεύματος, καὶ τῶν ἁρμῶν καὶ τῶν μυελῶν, καὶ ἐξαστοχᾷ τῶν ἐνθυμήσεων καὶ τῶν ἐννοιῶν τῆς καρδίας.

13 Και οὐκ ἔστι κτίσις ἀφανὴς ἐνώπιον αὐτοῦ· πάντα δὲ γυμνὰ καὶ τετραχηλισμένα τοῖς ὀφθαλμοῖς αὐτοῦ πρὸς ὃν ἡμῖν ὁ λόγος.

14 Ἔχοντες οὖν ἀρχιερέα μέγαν, διεληλυθότα τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τῆς ὁμολογίας.

15 Οὐ γὰρ ἔχομεν ἀρχιερέα μὴ δυνάμενον συμπαθῆσαι ταῖς ἀσθενείαις ἡμῶν, πεπειρασμένον δὲ κατὰ πάντα καθ' ὁμοιότητα, χωρὶς ἁμαρτίας.

16 Προσερχώμεθα οὖν μετὰ παῤῥησίας τῷ θρόνῳ τῆς χάριτος, ἵνα λάβωμεν ἔλεον, καὶ χάριν εὕρωμεν εἰς εὔκαιρον βοήθειαν.

13 Καὶ δὲν εἶναι κτίσις ἀφανίστη ἐμπρόσθεν τοῦ· ἀλλὰ ὅλα εἶναι γυμνὰ καὶ ἀνοικτὰ εἰς τὰ μάτια ἐκείνου, εἰς τὸν ὁποῖον ἔχομεν νὰ δώσωμεν λογαριασμόν.

14 Ἔχοντες λοιπὸν ἀρχιερέα μέγαν, ὁποῦ διέβησε τοὺς οὐρανούς, Ἰησοῦν τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, κρατῶμεν τὴν ὁμολογίαν.

15 Διατὶ δὲν ἔχομεν ἀρχιερέα ὁποῦ νὰ μὲν δύναται νὰ συμπαθήσῃ τὰς ἀσθενείαις μας, ἀλλὰ (ἔχομεν) ἐκεῖνον ὁποῦ ἐπειράχθη εἰς ὅλα ὁμοίως, χωρὶς ἁμαρτίαν.

16 Συμφώνως λοιπὸν μὲ θάῤῥος εἰς τὸν θρόνον τῆς χάριτος, διὰ νὰ πάρωμεν ἔλεον καὶ νὰ εὕρωμεν χάριν καὶ βοήθειαν εἰς καιρὸν εὐκαιρότατον.

Κεφ. ε'. 5.

1 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς ἐξ ἀνθρώπων λαμβανόμενος, ὑπὲρ ἀνθρώπων καθίσταται τὰ πρὸς τὸν Θεὸν, ἵνα προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας ὑπὲρ ἁμαρτιῶν·

1 Διατὶ κάθε ἀρχιερεὺς ὁποῦ παίρνεται ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, καταστήνεται (ἀρχιερεὺς) διὰ τοὺς ἀνθρώπους, εἰς τὰ πράγματα ὁποῦ χρεία νὰ γίνεται σχέσιν τὸν Θεὸν, διὰ νὰ προσφέρῃ δῶρά τε καὶ θυσίας διὰ τὰς ἁμαρτίαις·

2 Μετριοπαθεῖν δυνάμενος τοῖς ἀγνοοῦσι καὶ πλανωμένοις· ἐπεὶ καὶ αὐτὸς περίκειται ἀσθένειαν·

3 Καὶ διὰ ταύτην ὀφείλει, καθὼς περὶ τοῦ λαοῦ, οὕτω καὶ περὶ ἑαυτοῦ προσφέρειν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν.

4 Καὶ οὐχ ἑαυτῷ τις λαμβάνει τὴν τιμὴν, ἀλλὰ ὁ καλούμενος ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, καθάπερ καὶ Ἀαρών.

5 Οὕτω καὶ ὁ Χριστὸς οὐχ ἑαυτὸν ἐδόξασε γενηθῆναι ἀρχιερέα, ἀλλ' ὁ λαλήσας πρὸς αὐτόν· Υἱός μου εἶ σὺ, ἐγὼ σήμερον γεγέννηκά σε.

6 Καθὼς καὶ ἐν ἄλλῳ λέγει· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὃς ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς αὐτοῦ, δεήσεις τε καὶ ἱκετηρίας πρὸς τὸν δυνάμενον σῶζειν αὐτὸν ἐκ θανάτου, μετὰ κραυγῆς ἰσχυρᾶς καὶ δακρύων προσενέγκας, καὶ εἰσακουσθεὶς ἀπὸ τῆς εὐλαβείας,

8 Καίπερ ὢν υἱὸς, ἔμαθε ἀφ' ὧν ἔπαθε τὴν ὑπα-

2 Δεόμενος να συμπάσχη δικαίως μὲ τοὺς ἀγνοοῦντας καὶ πλανομένους· ἐπειδὴ καὶ αὐτὸς εἶναι ἐνδεδυμένος ἀσθένειαν·

3 Καὶ διὰ τοῦτο χρεωστεῖ, καθὼς διὰ τὸν λαὸν, τόσον καὶ διὰ λόγου του να προσφέρῃ θυσίαν διὰ τὰς ἁμαρτίας.

4 Καὶ κανένας δὲν παίρνει τὴν τιμὴν εἰς τοῦ λόγου του, ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁποῦ καλεῖται ἀπὸ τὸν Θεὸν, τὴν παίρνει, ὅπως καὶ ὁ Ἀαρών·

5 Τοιουτοτρόπως καὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐδόξασε τὸν λόγου του να γένῃ ἀρχιερεύς, ἀλλὰ ἐκεῖνος (τὸν ἐδόξασεν) ὁποῦ τοῦ εἶπεν· Υἱός μου εἶσαι ἐσύ, ἐγὼ σήμερον σὲ ἐγέννησα.

6 Καθὼς καὶ εἰς ἄλλον (Ψαλμὸν) λέγει· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

7 Ὁ ὁποῖος (Χριστὸς) εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς σαρκὸς του, ἐβαστάξαντας να προσφέρῃ δεήσεις καὶ παρακάλεσας μὲ κραυγὴν δυνατὴν καὶ δάκρυα εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ἠδύνατο να τὸν γλυτώσῃ ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ ἐβαστάξαντας να ἀκουσθῇ ἀπὸ τὴν εὐλάβειαν,

8 Ἀγκαλὰ καὶ νὰ ἦτον υἱός, ὅμως ἀπ' ἐκεῖνα ὁποῦ ἔπαθεν, ἔμαθε τὴν ὑπα-

9 Και τελειωθεις εγενετο τοις υπακουσιν αυτω πασιν αιτιος σωτηριας αιωνιου·

10 Προσαγορευθεις υπο του Θεου αρχιερευς κατα την ταξιν Μελχισιδεκ·

11 Περι ου πολυς ημιν ο λογος και δυσερμηνευτος λεγειν· επει νωθροι γεγονατε ταις ακοαις.

12 Και γαρ οφειλοντες ειναι διδασκαλοι δια τον χρονον, παλιν χρειαν εχετε τινος διδασκειν υμας τινα τα στοιχεια της αρχης των λογιων του Θεου· και γεγονατε χρειαν εχοντες γαλακτος και ουκ στερεας τροφης.

13 Πας γαρ ο μετεχων γαλακτος, απειρος λογου δικαιοσυνης· (νηπιος γαρ εστι.)

14 Τελειων δε εστιν η στερεα τροφη, των δια την εξιν τα αισθητηρια γεγυμνασμενα εχοντων προς διακρισιν καλου τε και κακου.

9 Και ουσα ετελειωθη, εγενετο εις παντας τους υπακουοντας αυτω σωτηριας αιωνιου·

10 Εγραπται υπο του Θεου αρχιερευς κατα την ταξιν Μελχισιδεκ·

11 Δια τον οποιον εχομεν πολλα λογον, και δυσκολευομενον ερμηνευσαι· επειδη εγενηκατε νωθροι εις τας ακοας.

12 Διατι οντες οφειλοντες να ειστε διδασκαλοι δια τον καιρον, χρειαζεσθε παλιν να σας διδασκη τινας, ποια ειναι τα στοιχεια της αρχης των λογων του Θεου· και εισθε τοιουτοι οτι χρειαζεσθε γαλα, και οχι στερεαν τροφην.

13 Διατι καθενας οστις μετεχη το γαλα, ειναι απειρος απο τον λογον της δικαιοσυνης· (διατι ειναι νηπιος.)

14 Και η στερεα τροφη ειναι των τελειων, οπου εχουν τα αισθητηρια ασκημενα δια την εξιν, εις το να διακρινουν το καλον και το κακον.

Κεφ. ϛ'. 6.

Διο αφεντες τον της αρχης του Χριστου λογον, επι την τελειοτητα φερωμεθα· μη παλιν θεμελιον καταβαλλομενοι μετανοιας απο νεκρων εργων, και πιστεως επι Θεον,

Δια τουτο αφεντες τον λογον της αρχης του Χριστου, ας φερομεθα εις την τελειοτητα· μη βαλλομεν παλιν θεμελιον μετανοιας απο τα νεκρα εργα, και της πιστεως εις τον Θεον,

2 Βαπτισμῶν διδαχῆς, ἐπιθέσεως τε χειρῶν, ἀναστάσεώς τε νεκρῶν, καὶ κρίματος αἰωνίου.

3 Καὶ τοῦτο ποιήσομεν, ἐάνπερ ἐπιτρέπῃ ὁ Θεός.

4 Ἀδύνατον γὰρ τοὺς ἅπαξ φωτισθέντας, γευσαμένους τε τῆς δωρεᾶς τῆς ἐπουρανίου, καὶ μετόχους γενηθέντας Πνεύματος ἁγίου,

5 Καὶ καλὸν γευσαμένους Θεοῦ ῥῆμα, δυνάμεις τε μέλλοντος αἰῶνος,

6 Καὶ παραπεσόντας, πάλιν ἀνακαινίζειν εἰς μετάνοιαν, ἀνασταυροῦντας ἑαυτοῖς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καὶ παραδειγματίζοντας.

7 Γῆ γὰρ ἡ πιοῦσα τὸν ἐπ' αὐτῆς πολλάκις ἐρχόμενον ὑετὸν, καὶ τίκτουσα βοτάνην εὐθετον ἐκείνοις δι' οὓς καὶ γεωργεῖται, μεταλαμβάνει εὐλογίας ἀπὸ τοῦ Θεοῦ·

8 Ἐκφέρουσα δὲ ἀκάνθας καὶ τριβόλους, ἀδόκιμος καὶ κατάρας ἐγγύς, ἧς τὸ τέλος εἰς καῦσιν.

9 Πεπείσμεθα δὲ περὶ ὑμῶν, ἀγαπητοὶ, τὰ κρείττονα

2 Καὶ τῆς διδαχῆς τῶν βαπτισμῶν, καὶ τῆς ἐπιθέσεως τῶν χειρῶν, καὶ τῆς ἀναστάσεως τῶν νεκρῶν, καὶ τῆς κρίσεως τῆς αἰωνίου.

3 Καὶ τοῦτο θελομεν τὸ κάμει, ἂν μᾶς τὸ συγχωρέσῃ ὁ Θεός.

4 Διατὶ ἀδύνατον εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐφωτίσθηκαν μιὰν φορὰ, καὶ ἐγεύθηκαν τῆς ἐπουρανίου δωρεᾶς, καὶ ἔγιναι μέτοχοι τοῦ ἁγίου Πνεύματος,

5 Καὶ ἐγεύθηκαν τὸν καλὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ταῖς δύναμαις τοῦ μέλλοντος αἰῶνος,

6 Καὶ παραπέσουσι, νὰ ξανακαινουργώσουν τὸν λόγο τους πάλιν εἰς μετάνοιαν, ξαναγαυρώνοντες εἰς τὸ λόγο τους τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ πομπεύοντες τον.

7 Διατὶ ἡ γῆ ὁποῦ πίνει τὴν βροχὴν ὁποῦ ἔρχεται πολλαχοῦ εἰς αὐτὴν, καὶ γενᾷ χορτάρια ἁρμοδια διὰ ἐκείνους ἀπὸ τοὺς ὁποίους καὶ γεωργεῖται, πέρνει εὐλογίαν ἀπὸ τὸν Θεόν·

8 Ἀμὰ ἐκείνη ἡ γῆ ὁποῦ φέρνει ἀγκάθια καὶ τριβόλια, εἶναι ἀδόκιμος καὶ κοντὰ εἰς τὴν κατάραν, καὶ τὸ τέλος της εἶναι τὸ νὰ κατακαυθῇ.

9 Ἀλλὰ διὰ λόγου σας, ἀγαπητοὶ, ἐλπίζομεν καὶ πει-

καὶ ἐχόμενα σωτηρίας, εἰ καὶ οὕτω λαλοῦμεν.

10 Οὐ γὰρ ἄδικος ὁ Θεὸς, ἐπιλαθέσθαι τοῦ ἔργου ὑμῶν, καὶ τοῦ κόπου τῆς ἀγάπης ἧς ἐνεδείξασθε εἰς τὸ ὄνομα αὐτοῦ, διακονήσαντες τοῖς ἁγίοις καὶ διακονοῦντες.

11 Ἐπιθυμοῦμεν δὲ ἕκαστον ὑμῶν τὴν αὐτὴν ἐνδείκνυσθαι σπουδὴν πρὸς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος ἄχρι τέλους·

12 ἵνα μὴ νωθροὶ γένησθε, μιμηταὶ δὲ τῶν διὰ πίστεως καὶ μακροθυμίας κληρονομούντων τὰς ἐπαγγελίας.

13 Τῷ γὰρ Ἀβραὰμ ἐπαγγειλάμενος ὁ Θεὸς, ἐπεὶ κατ' οὐδενὸς εἶχε μείζονος ὀμόσαι, ὤμοσε καθ' ἑαυτοῦ,

14 λέγων· Ἢ μὴν εὐλογῶν εὐλογήσω σε, καὶ πληθύνων πληθυνῶ σε.

15 Καὶ οὕτω μακροθυμήσας ἐπέτυχε τῆς ἐπαγγελίας.

16 Ἄνθρωποι μὲν γὰρ κατὰ τοῦ μείζονος ὀμνύουσι, καὶ πάσης αὐτοῖς ἀντιλογίας πέρας εἰς βεβαίωσιν ὁ ὅρκος.

17 Ἐν ᾧ περισσότερον

γεύομεν τὰ καλλίτερα, καὶ ἐχόμενα ὅπερ ἐγγίζουσιν εἰς τὴν σωτηρίαν, ἀγαπητοὶ καὶ οὕτω λαλοῦμεν.

10 Διατὶ δὲν εἶναι ὁ Θεὸς ἄδικος νὰ λησμονήσῃ τὸ ἔργον σας καὶ τὸν κόπον τῆς ἀγάπης, τὴν ὁποίαν ἐδείξατε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ, ἂν ὑπηρετήσατε καὶ ὑπηρετᾶτε τοὺς ἁγίους.

11 Καὶ ἐπιθυμοῦμεν νὰ ἔχῃ καθεὶς ἀπὸ σᾶς τὴν αὐτὴν σπουδὴν ἕως τὸ τέλος εἰς τὴν πληροφορίαν τῆς ἐλπίδος·

12 διὰ νὰ μὴ γένησθε νωθροί, ἀλλὰ μιμηταὶ ἐκείνων ὁποὺ κληρονομοῦσι τὰ ἐπαγγέλματα διαμέσου τῆς πίστεως καὶ μακροθυμίας.

13 Διατὶ ὁ Θεὸς ὑπόσχεσε εἰς τὸν Ἀβραὰμ, ἐπειδὴ δὲν εἶχε νὰ ὀμόσῃ εἰς κανένα μεγαλίτερον ὤμοσεν εἰς τὸν ἑαυτόν του,

14 λέγωντας· Ναὶ ἀληθινά, ἐγὼ εὐλογῶν θέλω σὲ εὐλογήσει, καὶ πληθύνων θέλω σὲ πληθύνει.

15 Καὶ ἔτσι ἐκεῖνος ἔγινε μακροθυμήσας ἐπέτυχε τοῦ ἐπαγγέλματος.

16 Διατὶ οἱ ἄνθρωποι ὀμνύουσιν εἰς τὸν μεγαλίτερον, καὶ ὁ ὅρκος εἶναι εἰς αὐτοὺς τέλος κάθε λογῆ ἀντιλογίας εἰς βεβαίωσιν.

17 Εἰς τὸ ὁποῖον πρᾶγμα

ὁ Θεὸς ἐπιδεῖξαι τοῖς κληρονόμοις τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετάθετον τῆς βουλῆς αὐτοῦ, ἐμεσίτευσεν ὅρκῳ·

ὁ Θεὸς θέλοντας τὰ δείξῃ περισσότερον εἰς τοὺς κληρονόμους τῆς ἐπαγγελίας τὸ ἀμετασάλευτον τῆς βουλῆς του, ἐμεσίτευσε μὲ ὅρκον·

18 ἵνα διὰ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, ἐν οἷς ἀδύνατον ψεύσασθαι Θεόν, ἰσχυρὰν παράκλησιν ἔχωμεν οἱ καταφυγόντες κρατῆσαι τῆς προκειμένης ἐλπίδος·

18 ἵνα διαμείσῃ δύο πραγμάτων ἀμεταθέτων, εἰς τὰ ὁποῖα εἶναι ἀδύνατον νὰ ψευσθῇ ὁ Θεός, νὰ ἔχωμεν βεβαίαν παρηγορίαν ἡμεῖς ὑπὸ ἐκαταφύγαμεν εἰς αὐτὸν, νὰ κρατῶμεν τὴν ἐλπίδα ὑπὸ προκεῖται·

19 ἣν ὡς ἄγκυραν ἔχομεν τῆς ψυχῆς ἀσφαλῆ τε καὶ βεβαίαν, καὶ εἰσερχομένην εἰς τὸ ἐσώτερον τοῦ καταπετάσματος·

19 Τὴν ὁποίαν ἐλπίδα ἔχομεν ὡσὰν ἄγκυραν ἀσάλευτην καὶ βεβαίαν τῆς ψυχῆς, καὶ ὑπὸ εἰσβαίνει εἰς τὴν παραμικρὰν τοῦ βήματος·

20 ὅπου πρόδρομος ὑπὲρ ἡμῶν εἰσῆλθεν Ἰησοῦς, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδὶκ ἀρχιερεὺς γενόμενος εἰς τὸν αἰῶνα.

20 ὅπου ὁ Ἰησοῦς ἐμβῆκε πρόδρομος διὰ λόγου μας, ἐγεινε ἀρχιερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδὶκ.

Κεφ. ζ. 7.

Οὗτος γὰρ ὁ Μελχισεδὶκ, βασιλεὺς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ ὑψίστου, ὁ συναντήσας Ἀβραὰμ ὑποστρέφοντι ἀπὸ τῆς κοπῆς τῶν βασιλέων, καὶ εὐλογήσας αὐτὸν·

Διατὶ οὗτος ὁ Μελχισεδὶκ ἦτον βασιλεὺς τῆς Σαλήμ, ἱερεὺς τοῦ Θεοῦ τοῦ ὑψίστου, ὑπὸ ἐσυναπάντησε τὸν Ἀβραὰμ, ὅταν ἐγύριζε ἀπὸ τὴν κοπὴν τῶν βασιλέων, καὶ τὸν εὐλόγησε·

2 ᾧ καὶ δεκάτην ἀπὸ πάντων ἐμέρισεν Ἀβραάμ· πρῶτον μὲν ἑρμηνευόμενος βασιλεὺς δικαιοσύνης, ἔπειτα δὲ καὶ βασιλεὺς

2 εἰς τὸν ὁποῖον Μελχισεδὶκ ὁ Ἀβραὰμ ἐμοίρασε δεκάτην ἀπὸ ὅλα· καὶ πρῶτον ἑρμηνεύεται βασιλεὺς δικαιοσύνης, καὶ ἀπίκη καὶ βασιλεὺς

Σαλημ· ὅ ἐστι βασιλεὺς εἰρή-
νης·

3 Ἀπάτωρ, ἀμήτωρ, ἀγενεαλόγητος· μήτε ἀρχὴν ἡμερῶν, μήτε ζωῆς τέλος ἔχων· ἀφωμοιωμένος δὲ τῷ υἱῷ τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ διηνεκές.

4 Θεωρεῖτε δὲ πηλίκος οὗτος, ᾧ καὶ δεκάτην Ἀβραὰμ ἔδωκεν ἐκ τῶν ἀκροθινίων ὁ πατριάρχης.

5 Καὶ οἱ μὲν ἐκ τῶν υἱῶν Λευὶ τὴν ἱερατείαν λαμβάνοντες, ἐντολὴν ἔχουσι ἀποδεκατεῖν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τουτέστι, τοὺς ἀδελφοὺς αὐτῶν, καίπερ ἐξεληλυθότας ἐκ τῆς ὀσφύος Ἀβραάμ.

6 Ὁ δὲ μὴ γενεαλογούμενος ἐξ αὐτῶν, δεδεκάτωκε τὸν Ἀβραάμ, καὶ τὸν ἔχοντα τὰς ἐπαγγελίας εὐλόγηκε.

7 Χωρὶς δὲ πάσης ἀντιλογίας, τὸ ἔλαττον ὑπὸ τοῦ κρείττονος εὐλογεῖται.

8 Καὶ ὧδε μὲν δεκάτας ἀποθνήσκοντες ἄνθρωποι λαμβάνουσι· ἐκεῖ δέ, μαρτυρούμενος ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (ὡς ἔπος εἰπεῖν) διὰ Ἀβραὰμ καὶ Λευὶ ὁ δεκάτης λαμβάνων δεδεκάτωται·

Σαλήμ· τὸ ὅποιον θέλει εἰπεῖ βασιλεὺς τῆς εἰρήνης·

3 Χωρὶς πατέρα, χωρὶς μητέρα, χωρὶς γενεαλογίαν, μηδὲ ἀρχὴν ἡμερῶν, μηδὲ τέλος ζωῆς ἔχοντας· ἀλλὰ ζωὴν ἐχόμενος παρόμοιος μὲ τὸν Υἱὸν τοῦ Θεοῦ, μένει ἱερεὺς εἰς τὸ παντοτινά.

4 Καὶ νὰ ἐξετάσητε πόσος μεγάλος ἦτον οὗτος, τὸν ὁποῖον καὶ ὁ Ἀβραὰμ ὁ πατριάρχης ἔδωκε δεκάτια ἀπὸ τὰ κεφάλαια.

5 Καὶ ἐκεῖνοι ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Λευΐ, ὁπού παίρνουν τὴν ἱερωσύνην, ἔχουσι παράγγελμα νὰ ἀποδεκατίζουν τὸν λαὸν κατὰ τὸν νόμον, τουτέστι τοὺς ἀδελφούς τους, εἰ καὶ αὐτοὶ ἀγκάλια νὰ ἐβγῆκαν ἀπὸ τὴν μέσην τοῦ Ἀβραάμ.

6 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁπού δὲν ἐγενεαλογεῖτον ἀπ' αὐτούς, ἐδεκάτισε τὸν Ἀβραάμ, καὶ εὐλόγησεν ἐκεῖνον ὁπού εἶχε τὰ τοξίματα.

7 Καὶ ἔξω ἀπὸ καθεμίαν ἀντιλογίαν, τὸ μικρότερον εὐλογᾶται ἀπὸ τὸ μεγαλήτερον.

8 Καὶ ἐδῶ μὲν ἄνθρωποι ἀποθνήσκοντες παίρνουσι δεκάτια· ἀλλὰ ἐκεῖ (λαμβάνει ἐκεῖνος), ὁπού μαρτυρεῖται ὅτι ζῇ.

9 Καὶ (διὰ νὰ εἰπωμεν ἔτζι) καὶ ὁ Λευὶ ὁπού παίρνει τὰ δεκατίαις, αὐτὸς ἐδεκατίσθη εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Ἀβραάμ·

10 Ἔτι γὰρ ἐν τῇ ὀσφύϊ τοῦ πατρὸς ἦν, ὅτε συνήντησεν αὐτῷ ὁ Μελχισεδέκ.

11 Εἰ μὲν οὖν τελείωσις διὰ τῆς Λευϊτικῆς ἱερωσύνης ἦν· (ὁ λαὸς γὰρ ἐπ' αὐτῆς νενομοθέτητο·) τίς ἔτι χρεία, κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ ἕτερον ἀνίστασθαι ἱερέα, καὶ οὐ κατὰ τὴν τάξιν Ἀαρὼν λέγεσθαι;

12 Μετατιθεμένης γὰρ τῆς ἱερωσύνης, ἐξ ἀνάγκης καὶ νόμου μετάθεσις γίνεται.

13 Ἐφ' ὃν γὰρ λέγεται ταῦτα, φυλῆς ἑτέρας μετέσχηκεν, ἀφ' ἧς οὐδεὶς προσέσχηκε τῷ θυσιαστηρίῳ.

14 Πρόδηλον γὰρ ὅτι ἐξ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριος ἡμῶν· εἰς ἣν φυλὴν περὶ ἱερωσύνης Μωσῆς οὐδὲν ἐλάλησε.

15 Καὶ περισσότερόν ἐστι κατάδηλον, εἰ κατὰ τὴν ὁμοιότητα Μελχισεδὲκ ἀνίσταται ἱερεὺς ἕτερος,

16 Ὃς οὐ κατὰ νόμον ἐντολῆς σαρκίνης γέγονεν, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀκαταλύτου.

17 Μαρτυρεῖ γάρ· Ὅτι σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ.

10 Διατὶ ἀκόμη εἰς τὸν μηρὸν τοῦ πατρός ἦτον, ὅταν τὸν συναπάντησεν ὁ Μελχισεδέκ.

11 Ἐὰν λοιπὸν ἡ τελείωσις ἦτον διὰ τῆς ἱερωσύνης τῆς Λευϊτικῆς· (διατὶ ὁ λαὸς ἐνομοθετήθη εἰς αὐτήν·) τί χρεία ἔκαμε πλέον, νὰ σηκωθῇ ἄλλος ἱερεὺς κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ, καὶ ὄχι νὰ λέγηται κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Ἀαρών;

12 Διατὶ ὅταν μετατίθεται ἡ ἱερωσύνη, ἐξαναγκάζεται καὶ μετάθεσις τοῦ νόμου.

13 Διατὶ ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ἐλαλήθησαν ἔτζι τὰ, κατάγεται ἀπὸ ἄλλην φυλήν, ἀπὸ τὴν ὁποῖαν οὐδεὶς κανεὶς ἐσήμωσεν εἰς τὸ θυσιαστήριον.

14 Διατὶ φανερὸν εἶναι ὅτι ἀπὸ τὸ γένος τοῦ Ἰούδα ἀνατέταλκεν ὁ Κύριός μας· εἰς τὴν ὁποῖαν φυλὴν ὁ Μωϋσῆς δὲν εἶπε τίποτες περὶ ἱερωσύνης.

15 Καὶ τοῦτο ἀκόμη περισσότερον εἶναι φανερόν, ἐπειδὴ σηκώνεται ἄλλος ἱερεύς, κατὰ τὴν ὁμοιότητα τοῦ Μελχισεδέκ,

16 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔγινε κατὰ τὸν νόμον τῆς ἐντολῆς τῆς σαρκικῆς, ἀλλὰ κατὰ δύναμιν ζωῆς ἀδιαφθάρτου.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς μαρτυρεῖ λέγοντας· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν τοῦ Μελχισεδέκ.

18 Ἀθέτησις μὲν γὰρ γίνεται προαγούσης ἐντολῆς, διὰ τὸ αὐτῆς ἀσθενὲς καὶ ἀνωφελές·

19 Οὐδὲν γὰρ ἐτελείωσεν ὁ νόμος, ἐπεισαγωγὴ δὲ κρείττονος ἐλπίδος, δι' ἧς ἐγγίζομεν τῷ Θεῷ.

20 Καὶ καθ' ὅσον οὐ χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 (Οἱ μὲν γὰρ χωρὶς ὁρκωμοσίας εἰσὶν ἱερεῖς γεγονότες· ὁ δὲ, μετὰ ὁρκωμοσίας, διὰ τοῦ λέγοντος πρὸς αὐτόν· Ὤμοσε Κύριος, καὶ οὐ μεταμεληθήσεται· Σὺ ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·)

22 Κατὰ τοσοῦτον κρείττονος διαθήκης γέγονεν ἔγγυος Ἰησοῦς.

23 Καὶ οἱ μὲν, πλείονες εἰσὶ γεγονότες ἱερεῖς, διὰ τὸ θανάτῳ κωλύεσθαι παραμένειν·

24 Ὁ δὲ, διὰ τὸ μένειν αὐτὸν εἰς τὸν αἰῶνα, ἀπαράβατον ἔχει τὴν ἱερωσύνην·

25 Ὅθεν καὶ σώζειν εἰς τὸ παντελὲς δύναται τοὺς προσερχομένους δι' αὐτοῦ τῷ Θεῷ, πάντοτε ζῶν εἰς τὸ ἐντυγχάνειν ὑπὲρ αὐτῶν.

26 Τοιοῦτος γὰρ ἦν ἡμῖν ἔπρεπεν ἀρχιερεὺς, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισ-

18 Διατὶ ἡ προτέρα ἐντολὴ παύεται διὰ τὴν ἀσθένειάν της καὶ τὴν ἀνωφέλειαν·

19 Διατὶ ὁ νόμος δὲν ἐτελείωσε τίποτες, ἀλλὰ ἡ ἀπανωμβασις τῆς καλλιτέρας ἐλπίδος, διαμέσου τῆς ὁποίας σμωνόμεθα εἰς τὸν Θεόν.

20 Καὶ εἰς ὅσον δὲν εἶναι χωρὶς ὁρκωμοσίας·

21 (Διατὶ ἐκεῖνοι γεγονασιν ἱερεῖς χωρὶς ὁρκωμοσίαν· καὶ αὐτὸς μὲ ὁρκωμοσίαν, διαμέσου ἐκείνου ὁπού τον λέγει· Ὤμοσε Κύριος, καὶ δὲν θέλει μεταμεληθῆ· Ἐσὺ εἶσαι ἱερεὺς εἰς τὸν αἰῶνα κατὰ τὴν τάξιν Μελχισεδέκ·)

22 Τόσον καλλιτέρας διαθήκης ἔγινεν ἔγγυητὴς ὁ Ἰησοῦς.

23 Καὶ ἐκεῖνοι μὲν ἦσαν πολλοὶ ἱερεῖς, ὅτι ἀπὸ τὸν θάνατον ἐμποδίζονται νὰ μένουν·

24 Ἀμὴ ἐκεῖνος, ἐπειδὴ μένει εἰς τὸν αἰῶνα, ἔχει τὴν ἱερωσύνην ἀδιάδοχον·

25 Διὰ τοῦτο καὶ δύναται νὰ σώζῃ εἰς τὸ παντελὲς ἐκείνους ὁποὺ πλησιάζουσι διαμέσου αὐτοῦ εἰς τὸν Θεόν, ἐπειδὴ νὰ ζῇ πάντοτε εἰς τὸ μεσιτεύειν διὰ λόγου του.

26 Διατὶ τοιοῦτος ἀρχιερεὺς μᾶς ἔπρεπε, ὅσιος, ἄκακος, ἀμίαντος, κεχωρισμένος

μεν ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος τῶν οὐρανῶν γενόμενος·

27 Ὃς οὐκ ἔχει καθ' ἡμέραν ἀνάγκην, ὥσπερ οἱ ἀρχιερεῖς, πρότερον ὑπὲρ τῶν ἰδίων ἁμαρτιῶν θυσίας ἀναφέρειν, ἔπειτα τῶν τοῦ λαοῦ· τοῦτο γὰρ ἐποίησεν ἐφάπαξ, ἑαυτὸν ἀνενέγκας.

28 Ὁ νόμος γὰρ ἀνθρώπους καθίστησιν ἀρχιερεῖς, ἔχοντας ἀσθένειαν· ὁ λόγος δὲ τῆς ὁρκωμοσίας τῆς μετὰ τὸν νόμον, υἱὸν εἰς τὸν αἰῶνα τετελειωμένον.

ἀπὸ τῶν ἁμαρτωλῶν, καὶ ὑψηλότερος ἀπὸ τοὺς οὐρανοὺς γενόμενος·

27 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔχει ἀνάγκην, καθὼς εἶχαν ἐκεῖνοι οἱ ἀρχιερεῖς, νὰ ἀναφέρῃ καθημέραν θυσίας, πρωτύτερα διὰ τὰς ἰδικάς του ἁμαρτίας, ἔπειτα καὶ διὰ ταῖς (ἁμαρτίαις) τοῦ λαοῦ· διατὶ ἔτσι τὸ ἔκαμε μίαν φοράν, ὅταν ἀνεφέρθη τὸν λόγον του.

28 Διατὶ ὁ νόμος καταστήνει ἀρχιερεῖς ἀνθρώπους, ὁποὺ ἔχουν ἀσθένειαν· ἀμὴ ὁ λόγος τῆς ὁρκωμοσίας ὁποὺ ἔγινε ὕστερα ἀπὸ τὸν νόμον, καταστήνει ἀρχιερέα υἱὸν τετελειωμένον εἰς τὸν αἰῶνα.

Κεφ. η. 8.

Κεφάλαιον δὲ ἐπὶ τοῖς λεγομένοις, τοιοῦτον ἔχομεν ἀρχιερέα, ὃς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης ἐν τοῖς οὐρανοῖς,

2 Τῶν ἁγίων λειτουργὸς, καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, ἣν ἔπηξεν ὁ Κύριος, καὶ οὐκ ἄνθρωπος.

3 Πᾶς γὰρ ἀρχιερεὺς εἰς τὸ προσφέρειν δῶρά τε καὶ θυσίας καθίσταται· ὅθεν ἀναγκαῖον ἔχειν τι καὶ τοῦτον ὃ προσενέγκῃ.

4 Εἰ μὲν γὰρ ἦν ἐπὶ

Καὶ διὰ νὰ εἰπωμεν σύντομα ἐκεῖνα ὁποὺ εἴπαμεν, ἐμεῖς ἔχομεν ἀρχιερέα τέτοιας λογῆς, ὁ ὁποῖος ἐκάθισεν εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ θρόνου τῆς μεγαλωσύνης εἰς τοὺς οὐρανούς,

2 Λειτουργὸς τῶν ἁγίων καὶ τῆς σκηνῆς τῆς ἀληθινῆς, τὴν ὁποίαν ἐκατασκεύασεν ὁ Κύριος, καὶ ὄχι ἄνθρωπος.

3 Διατὶ καθὲ ἀρχιερεὺς καταστένεται εἰς τὸ νὰ προσφέρῃ δῶρα καὶ θυσίας· διὰ τοῦτο ἀναγκαῖον εἶναι νὰ ἔχῃ τίποτες καὶ οὗτος ὁποὺ νὰ προσφέρῃ.

4 Διατὶ ἂν ἦτον ἀπάνω

γης, οὐ ἂν ἡ ἱερεὺς, αὐτῶν τῶν ἱερέων προσφερόντων κατὰ τὸν νόμον τὰ δῶρα·

5 Οἵτινες ὑποδείγματι καὶ σκιᾷ λατρεύουσι τῶν ἐπουρανίων, καθὼς κεχρημάτισαι Μωσῆς, μέλλων ἐπιτελεῖν τὴν σκηνήν· Ὅρα γάρ, φησὶ, ποιήσεις πάντα κατὰ τὸν τύπον τὸν δειχθέντα σοι ἐν τῷ ὄρει.

6 Νυνὶ δὲ διαφορωτέρας τέτευχε λειτουργίας, ὅσῳ καὶ κρείττονός ἐστι διαθήκης μεσίτης, ἥτις ἐπὶ κρείττοσιν ἐπαγγελίας νενομοθέτηται.

7 Εἰ γὰρ ἡ πρώτη ἐκείνη ἦν ἀμεμπτος, οὐκ ἂν δευτέρας ἐζητεῖτο τόπος.

8 Μεμφόμενος γὰρ αὐτοῖς λέγει· Ἰδοὺ, ἡμέραι ἔρχονται, λέγει Κύριος, καὶ συντελέσω ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰσραὴλ καὶ ἐπὶ τὸν οἶκον Ἰούδα διαθήκην καινήν·

9 Οὐ κατὰ τὴν διαθήκην ἣν ἐποίησα τοῖς πατράσιν αὐτῶν, ἐν ἡμέρᾳ ἐπιλαβόμενου μου τῆς χειρὸς αὐτῶν, ἐξαγαγεῖν αὐτοὺς ἐκ γῆς Αἰγύπτου· ὅτι αὐτοὶ οὐκ ἐνέμειναν ἐν τῇ διαθήκῃ μου, κἀγὼ ἠμέλησα αὐτῶν, λέγει Κύριος.

10 Ὅτι αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι τῷ οἴκῳ εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ θέλει ἐστὶ ἱερεὺς, ἴσωτας τὰ εἶναι ἱερεῖς ὑπὲρ προσφέρειν τὰ δῶρα κατὰ τὸν νόμον·

5 Οἱ ἐκεῖνοι ὑπηρετοῦσι τὸ ὑπόδειγμα καὶ τὴν σκιὰν τῶν ἐπουρανίων πραγμάτων, καθὼς ὁ Θεὸς εἶπε πρὸς τὸν Μωσῆν, ὅταν ἔμελλε τὴν σκηνὴν· διατί λέγει· Βλέπε νὰ κάμῃς ὅλα κατὰ τὸ παράδειγμα ὁπὲ σὲ ἐδείχθη εἰς τὸ ὄρος.

6 Ἀμὴ τώρα ὁ Χριστὸς ἔτυχε καλλιοτέρας λειτουργίας, ὁπὲ ὅσον εἶναι καὶ μεσίτης καλλιτέρας διαθήκης, ἡ ὁποία ἐνομοθετήθη μὲ ἐξαιρετωτέρα ταξίματα.

7 Διατὶ ἂν ἡ πρώτη ἐκείνη ἦτον ἀνέλλιπτος δὲν ἐζητοῦτο τόπος τῆς δευτέρας·

8 Διατὶ καταγρώντας τους ὁ Θεὸς λέγει· Νά, ἔρχονται αἱ ἡμέραις, λέγει Κύριος, καὶ θέλω τελειώσει εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰσραὴλ καὶ εἰς τὸν οἶκον τοῦ Ἰούδα διαθήκην καινήν·

9 Ὄχι κατὰ τὴν διαθήκην ὁπὲ ἔκαμα μὲ τοὺς πατέρας τους, τὴν ἡμέραν ὁπὲ τοὺς ἐπιάστωσα ἀπὸ τὸ χέρι, νὰ τοὺς βγάλω ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου· διατὶ αὐτοὶ δὲν ἐστάθησαν εἰς τὴν διαθήκην μου, καὶ ἐγὼ τοὺς ἀμέλησα, λέγει Κύριος.

10 Ὅτι αὐτὴ εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω κάμει

Ἰσραὴλ μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος, διδοὺς νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν αὐτῶν, καὶ ἐπὶ καρδίας αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς· καὶ ἔσομαι αὐτοῖς εἰς Θεόν, καὶ αὐτοὶ ἔσονταί μοι εἰς λαόν.

11 Καὶ οὐ μὴ διδάξωσιν ἕκαστος τὸν πλησίον αὐτοῦ, καὶ ἕκαστος τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, λέγων· Γνῶθι τὸν Κύριον· ὅτι πάντες εἰδήσουσί με, ἀπὸ μικροῦ αὐτῶν ἕως μεγάλου αὐτῶν·

12 Ὅτι ἵλεως ἔσομαι ταῖς ἀδικίαις αὐτῶν, καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

13 Ἐν τῷ λέγειν καινὴν, πεπαλαίωκε τὴν πρώτην· τὸ δὲ παλαιούμενον καὶ γηράσκον, ἐγγὺς ἀφανισμοῦ.

εἰς τὸ σκῆπτρον τοῦ Ἰσραὴλ, ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, τὰ δώσω τοὺς νόμους μου εἰς τὴν διάνοιαν τους, καὶ ἀπάνω εἰς ταῖς καρδίαις τους τὰ τοὺς γράψω· καὶ ἐγὼ θέλω εἶσθαι εἰς αὐτοὺς Θεὸς, καὶ αὐτοὶ θέλουσι μοῦ εἶσθαι λαός.

11 Καὶ δὲν θέλουσι διδάξει πᾶς ἕνας τὸν γείτονά του, καὶ πᾶς ἕνας τὸν ἀδελφόν του, λέγοντας· Γνώριζε τὸν Κύριον· διατὶ ὅλοι θέλουσι μὲ γνωρίσει, ἀπὸ μικροῦ ἕως μεγάλου αὐτῶν·

12 Ὅτι θέλω εἶσθαι συγχωρητικὸς εἰς ταῖς ἀδικίαις τους, καὶ ταῖς ἁμαρτίαις των καὶ ταῖς ἀνομίαις του δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῆ πλέον.

13 Μὲ τὸ νὰ λέγῃ καινουργιαν, ἐπαλαίωσε τὴν πρώτην· καὶ ἐκεῖνο ὁποὺ παλαιώνει καὶ γηράσκει, εἶναι σημεῖον τὸν χαλασμόν.

Κεφ. Θ'. 9.

Εἶχε μὲν οὖν καὶ ἡ πρώτη σκηνὴ δικαιώματα λατρείας, τό, τε ἅγιον κοσμικόν.

2 Σκηνὴ γὰρ κατεσκευάσθη ἡ πρώτη, ἐν ᾗ ἥ τε λυχνία καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἥτις λέγεται ἅγια.

3 Μετὰ δὲ τὸ δεύτερον καταπέτασμα σκηνὴ ἡ λεγομένη ἁγια ἁγίων·

4 Χρυσοῦν ἔχουσα θυμιατή-

Ἡ Πρώτη λοιπὸν (διαθήκη) εἶχε τότε καὶ αὐτὴ δικαιώματα λατρείας, καὶ τὸ ἅγιον τὸ κοσμικόν.

2 Διατὶ ἡ πρώτη σκηνὴ κατασκευάσθη, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ λυχνία, καὶ ἡ τράπεζα, καὶ ἡ πρόθεσις τῶν ἄρτων, ἡ ὁποῖα λέγεται ἅγια.

3 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τὸ δεύτερον βῆμα θύρας ἦτον ἡ σκηνὴ ὁποὺ λέγεται ἅγια ἁγίων·

4 Ἡ ὁποῖα εἶχε χρυσοῦν

ριον, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης περικεκαλυμμένην πάντοθεν χρυσίῳ, ἐν ᾗ στάμνος χρυσῆ ἔχουσα τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος Ἀαρὼν ἡ βλαστήσασα, καὶ αἱ πλάκες τῆς διαθήκης.

5 Ὑπεράνω δὲ αὐτῆς Χερουβὶμ δόξης, κατασκιάζοντα τὸ ἱλαστήριον· περὶ ὧν οὐκ ἔστι νῦν λέγειν κατὰ μέρος.

6 Τούτων δὲ οὕτω κατεσκευασμένων, εἰς μὲν τὴν πρώτην σκηνὴν διαπαντὸς εἰσίασιν οἱ ἱερεῖς τὰς λατρείας ἐπιτελοῦντες·

7 Εἰς δὲ τὴν δευτέραν ἅπαξ τοῦ ἐνιαυτοῦ μόνος ὁ ἀρχιερεύς, οὐ χωρὶς αἵματος, ὃ προσφέρει ὑπὲρ ἑαυτοῦ καὶ τῶν τοῦ λαοῦ ἀγνοημάτων·

8 Τοῦτο δηλοῦντος τοῦ Πνεύματος τοῦ ἁγίου, μήπω πεφανερῶσθαι τὴν τῶν ἁγίων ὁδὸν, ἔτι τῆς πρώτης σκηνῆς ἐχούσης στάσιν.

9 Ἥτις παραβολὴ εἰς τὸν καιρὸν τὸν ἐνεστηκότα, καθ' ὃν δῶρά τε καὶ θυσίαι προσφέρονται, μὴ δυνάμεναι κατὰ συνείδησιν τελειῶσαι τὸν λατρεύοντα,

θυμιατηρίου, καὶ τὴν κιβωτὸν τῆς διαθήκης, σκεπασμένην ἀπὸ κάθε μέρος μὲ χρυσάφι, εἰς τὴν ὁποίαν ἦτον ἡ στάμνα ἡ χρυσῆ ὁπού εἶχε τὸ μάννα, καὶ ἡ ῥάβδος τοῦ Ἀαρὼν ἡ ἐβλάστησε, καὶ αἱ πλάκαις τῆς διαθήκης.

5 Καὶ παραπάνω ἀπ' αὐτὴν τὴν κιβωτὸν ἦτανε τὰ Χερουβὶμ τῆς δόξης, καὶ ἐσκέπαζαν τὸ ἱλαστήριον· διὰ τὰ ὁποῖα τώρα δὲν εἶναι καιρὸς νὰ λέγωμεν κατὰ μέρος.

6 Καὶ ἐφτοῦτα τὰ ἔχουν ἐτοῦτα τοιουτοτρόπως λεγῶ κατεσκευασμένα, εἰς τὴν πρώτην σκηνὴν πάντοτε εἰσπαίνουν οἱ ἱερεῖς, καμνοντας τὰς λατρείαις·

7 Ἀμὴ εἰς τὴν δευτέραν μίαν φορὰν τὸν χρόνον εἰσπαίνει μόνος ὁ ἀρχιερεύς, ὄχι χωρὶς αἷμα, τὸ ὁποῖον τὸ ἐπροσφέρει διὰ λόγου του, καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίαις τοῦ λαοῦ, ὁπού ἐγνώνταν κατὰ ἄγνοιαν·

8 Ἐτοῦτο δειχνοντας τὸ Πνεύμα τὸ ἅγιον, ὅτι ἀκόμα δὲν ἐφανερώθη ὁ δρόμος τὰ ἅγια, ἀκόμη γιομάτης τῆς πρώτης σκηνῆς.

9 Ἡ ὁποία ἦτον τοῦτος ἐκ τὸν καιρὸν τὸν παρόντα, κατὰ τὸν ὁποῖον δῶρα καὶ θυσίαις προσφέρονται, ὁπού δὲν ἠμποροῦνται νὰ τελειώσουσι κατὰ τὴν συνείδησιν ἐκείνου ὁπού λατρεύει,

10 Μόνον ἐπὶ βρώμασι καὶ πόμασι, καὶ διαφόροις βαπτισμοῖς, καὶ δικαιώμασι σαρκὸς, μέχρι καιροῦ διορθώσεως ἐπικείμενα.

11 Χριστὸς δὲ παραγενόμενος ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διὰ τῆς μείζονος καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, οὐ χειροποιήτου, τουτέστι, οὐ ταύτης τῆς κτίσεως,

12 Οὐδὲ δι' αἵματος τράγων καὶ μόσχων, διὰ δὲ τοῦ ἰδίου αἵματος εἰσῆλθεν ἐφάπαξ εἰς τὰ ἅγια, αἰωνίαν λύτρωσιν εὑράμενος.

13 Εἰ γὰρ τὸ αἷμα ταύρων καὶ τράγων, καὶ σποδὸς δαμάλεως ῥαντίζουσα τοὺς κεκοινωμένους, ἁγιάζει πρὸς τὴν τῆς σαρκὸς καθαρότητα,

14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὃς διὰ Πνεύματος αἰωνίου ἑαυτὸν προσήνεγκεν ἄμωμον τῷ Θεῷ, καθαριεῖ τὴν συνείδησιν ὑμῶν ἀπὸ νεκρῶν ἔργων εἰς τὸ λατρεύειν Θεῷ ζῶντι;

15 Καὶ διὰ τοῦτο διαθήκης καινῆς μεσίτης ἐστὶν, ὅπως θανάτου γενομένου, εἰς ἀπολύτρωσιν τῶν ἐπὶ τῇ πρώτῃ διαθήκῃ παραβάσεων,

10 Ἐπειδὴ ἐπὶ τούτοις εἰσὶ μόνον εἰς φαγητὰ καὶ πιτά, καὶ διάφορα βαπτίσματα, καὶ δικαιώματα τῆς σαρκὸς, δεσμεῖα ἕως εἰς τὸν καιρὸν τῆς διορθώσεως.

11 Ἀμὴν ὁ Χριστὸς ἐλθὼν ἀρχιερεὺς τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, διαμέσου τῆς μεγαλειοτέρας καὶ τελειοτέρας σκηνῆς, ὁποῦ δὲν εἶναι χειροποίητος, τοῦτ' ἔστιν, ὁποῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τούτην τὴν κατασκευήν,

12 Οὐδὲ διαμέσου τοῦ αἵματος τῶν τράγων καὶ τῶν μόσχων, ἀλλὰ διαμέσου τοῦ ἰδίου του αἵματος, ἐμβῆκε μίαν φορὰν εἰς τὰ ἅγια, ἐλθὼν νὰ εὕρῃ αἰωνίαν λύτρωσιν.

13 Διατὶ ἂν τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων, καὶ ἡ τέφρα τῆς δαμάλεως ῥαντιζομένη, ἁγιάζῃ τοὺς μολυσμένους εἰς τὴν καθαρότητα τῆς σάρκας,

14 Πόσῳ μᾶλλον τὸ αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος διαμέσου τοῦ Πνεύματος τοῦ αἰωνίου ἐπροσφέρθη τοῦ λόγου του ἀκατηγόρητος εἰς τὸν Θεόν, θέλει καθαρίσῃ τὴν συνείδησιν σας ἀπὸ τὰ νεκρὰ ἔργα, εἰς τὸ νὰ λατρεύητε Θεὸν ζῶντα;

15 Καὶ διὰ τοῦτο εἶναι μεσίτης διαθήκης καινῆς, διὰ νὰ παρευρεθοῦν οἱ καλεσμένοι τὸ τάξιμον τῆς αἰωνίου κληρονομίας, ἐπειδὴ νὰ ἔγινε ὁ

τὴν ἐπαγγελίαν λάβωσιν οἱ κεκλημένοι τῆς αἰωνίου κληρονομίας.

16 Ὅπου γὰρ διαθήκη, θάνατον ἀνάγκη φέρεσθαι τοῦ διαθεμένου.

17 Διαθήκη γὰρ ἐπὶ νεκροῖς βεβαία· ἐπεὶ μή ποτε ἰσχύει ὅτε ζῇ ὁ διαθέμενος.

18 Ὅθεν οὐδ' ἡ πρώτη χωρὶς αἵματος ἐγκαίνισται·

19 Λαληθείσης γὰρ πάσης ἐντολῆς κατὰ νόμον ὑπὸ Μωϋσέως παντὶ τῷ λαῷ, λαβὼν τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τράγων μετὰ ὕδατος καὶ ἐρίου κοκκίνου καὶ ὑσσώπου, αὐτό τε τὸ βιβλίον καὶ πάντα τὸν λαὸν ἐράντισε,

20 Λέγων· Τοῦτο τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ἧς ἐνετείλατο πρὸς ὑμᾶς ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν δὲ καὶ πάντα τὰ σκεύη τῆς λειτουργίας τῷ αἵματι ὁμοίως ἐράντισε.

22 Καὶ σχεδὸν ἐν αἵματι πάντα καθαρίζεται κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας οὐ γίνεται ἄφεσις.

23 Ἀνάγκη οὖν τὰ μὲν ὑποδείγματα τῶν ἐν τοῖς οὐρανοῖς, τούτοις καθαρίζεσθαι· θαίατῳ διὰ τὴν ἐξαγορασμὸν τῶν παραβάσεων ἐπὶ ἔχουσι καὶ τὴν πρώτην διαθήκην.

16 Διατί ὅπου ἐστὶ διαθήκη, ἀνάγκη ἐστὶ καὶ ἔρχεται καὶ θάνατον ἐκείνου ἐπὶ τὸν διάθεσιν.

17 Διατὶ ἡ διαθήκη ἐπὶ τοὺς νεκροὺς ἐστὶ βεβαία· ἐπειδὴ ὅσος ὅπου ζῇ ἐκεῖνος ὅπου τὴν διάταξιν, ἄκυρα δὲν ἔχει δύναμιν.

18 Διὰ τοῦτο οὐδὲ ἡ πρώτη ἐστὶ ἐγκαινισμένη χωρὶς αἵματος·

19 Διατὶ ἐρωτήσας κάθε ἐντολὴν ὁ Μωϋσῆς ὅλους τοὺς ἐντολὰς (κατὰ τὸν νόμον) εἰς ὅλον τὸν λαὸν, πέρνοντας τὸ αἷμα τῶν μόσχων καὶ τῶν τράγων μὲ νερὸν καὶ μὲ μαλλὶ κόκκινον καὶ ὕσσωπον, ἐράντισε καὶ αὐτὸ τὸ βιβλίον καὶ ὅλον τὸν λαὸν,

20 Λέγοντας· Τοῦτο ἐστὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, ἐντὸς σᾶς ἐπαρήγγειλε ὁ Θεός.

21 Καὶ τὴν σκηνὴν καὶ ὅλα τὰ ἀγγεῖα τῆς λατρείας, τὰ ἐράντισεν ὁμοίως μὲ τὸ αἷμα.

22 Καὶ κοντολογίς, μὲ τὸ αἷμα καθαρίζονται ὅλα κατὰ τὸν νόμον, καὶ χωρὶς αἱματεκχυσίας δὲν γίνεται ἄφεσις τῶν ἁμαρτιῶν.

23 Ἀνάγκη λοιπὸν οἱ τύποι τῶν πραγμάτων ὁπού ἐστὶ εἰς τοὺς οὐρανοὺς, μὲ τοῦτα νὰ καθα-

αἱτὰ δὲ τὰ ἐπουράνια καθαρίζεται θυσίαις παρὰ ταύτας.

24 Οὐ γὰρ εἰς χειροποίητα ἅγια εἰσῆλθεν ὁ Χριστός, ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νῦν ἐμφανισθῆναι τῷ προσώπῳ τοῦ Θεοῦ ὑπὲρ ἡμῶν·

25 Οὐδ' ἵνα πολλάκις προσφέρῃ ἑαυτόν, ὥσπερ ὁ ἀρχιερεὺς εἰσέρχεται εἰς τὰ ἅγια κατ' ἐνιαυτὸν ἐν αἵματι ἀλλοτρίῳ·

26 (Ἐπεὶ ἔδει αὐτὸν πολλάκις παθεῖν ἀπὸ καταβολῆς κόσμου,) νυνὶ δὲ ἅπαξ ἐπὶ συντελείᾳ τῶν αἰώνων, εἰς ἀθέτησιν ἁμαρτίας, διὰ τῆς θυσίας αὐτοῦ πεφανέρωται.

27 Καὶ καθ' ὅσον ἀπόκειται τοῖς ἀνθρώποις ἅπαξ ἀποθανεῖν, μετὰ δὲ τοῦτο κρίσις·

28 Οὕτως ὁ Χριστὸς ἅπαξ προσενεχθεὶς εἰς τὸ πολλῶν ἀνενεγκεῖν ἁμαρτίας, ἐκ δευτέρου χωρὶς ἁμαρτίας ὀφθήσεται τοῖς αὐτὸν ἀπεκδεχομένοις εἰς σωτηρίαν.

ρίζωνται· ἀλλ' αὐτὰ τὰ ἐπουράνια καθαρίζονται μὲ καλλιτέρας θυσίας παρὰ ταύτας.

24 Διατὶ ὁ Χριστὸς δὲν ἐμβῆκεν εἰς χειροποίητα ἅγια, ὁποῦ ἦσαν ἀντίτυπα τῶν ἀληθινῶν, ἀλλ' ἐμβῆκεν εἰς αὐτὸν τὸν οὐρανόν, νὰ φανερωθῇ εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ Θεοῦ διὰ λόγου μας·

25 Ὄχι διὰ νὰ προσφέρῃ πολλαῖς φοραῖς τὸν λόγον του, καθὼς ὁ ἀρχιερεὺς ἐμβαίνει εἰς τὰ ἅγια κάθε χρόνον με ξένον αἷμα·

26 (Διατὶ ἀλλιῶς, ἔπρεπε νὰ παθαίνῃ πολλαῖς φοραῖς ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου,) ἀλλὰ τώρα μίαν φορὰν εἰς τὸ τέλος τῶν αἰώνων, ἐφανερώθη εἰς ἀφαίρεσιν τῆς ἁμαρτίας, διὰ μέσου τῆς ἰδικῆς του θυσίας.

27 Καὶ καθὼς εἶναι ἀποφασισμένον εἰς τοὺς ἀνθρώπους νὰ ἀποθάνουν μίαν φοράν, καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτο εἶναι κρίσις·

28 Ὁμοίως καὶ ὁ Χριστὸς ἀφοῦ νὰ προσφερθῇ μίαν φοράν, εἰς τὸ νὰ σηκώσῃ τὰς ἁμαρτίας τῶν πολλῶν, τὸ δεύτερον θέλει φανῇ χωρὶς ἁμαρτίαν, εἰς ἐκείνους ὁποὺ τὸν ἀποδέχωνται εἰς σωτηρίαν.

Κεφ. ι'. 10.

Ϛ Καὶ γὰρ ἔχων ὁ νόμος τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐκ

Δ Διατὶ ὁ νόμος ἔχοντας νὰ ἔχῃ σκιὰν τῶν μελλόντων

αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, κατ' ἐνιαυτὸν ταῖς αὐταῖς θυσίαις ἃς προσφέρουσιν εἰς τὸ διηνεκὲς, οὐδέποτε δύναται τοὺς προσερχομένους τελειῶσαι.

2 Ἐπεὶ ἂν ἐπαύσαντο προσφερόμεναι, διὰ τὸ μηδεμίαν ἔχειν ἔτι συνείδησιν ἁμαρτιῶν τοὺς λατρεύοντας, ἅπαξ κεκαθαρμένους·

3 Ἀλλ' ἐν αὐταῖς ἀνάμνησις ἁμαρτιῶν κατ' ἐνιαυτόν.

4 Ἀδύνατον γὰρ αἷμα ταύρων καὶ τράγων ἀφαιρεῖν ἁμαρτίας.

5 Διὸ εἰσερχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν οὐκ ἠθέλησας, σῶμα δὲ κατηρτίσω μοι.

6 Ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ εὐδόκησας.

7 Τότε εἶπον· Ἰδοὺ ἥκω (ἐν κεφαλίδι βιβλίου γέγραπται περὶ ἐμοῦ) τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου.

8 Ἀνωτέρω λέγων· Ὅτι θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα καὶ περὶ ἁμαρτίας οὐκ ἠθέλησας, οὐδὲ εὐδόκησας· (αἵτινες κατὰ τὸν νόμον προσφέρονται·)

9 Τότε εἴρηκεν· Ἰδοὺ ἥκω

ἀγαθῶν, καὶ ὄχι αὐτὴν τὴν εἰκόνα τῶν πραγμάτων, ἐποτὲ δύνεται νὰ τελειώσῃ διαμίσου τῶν θυσιῶν, ὁποὺ προσφέρονται κάθε χρόνον παντοτε, ἐκείνους ὁποὺ σημειώνει (εἰς τὸ ἑξῆς.)

2 Ἀλλέως, ἠθέλασι παύσει αἱ θυσίαις νὰ μὴν προσφέρωνται, διατὶ οἱ λατρεύοντες ἐφθασι νὰ ἐκαθαρισθοῦσι μιὰ φορὰν δὲν ἠθέλασι ἔχῃ πλέον καμίαν συνείδησιν ἁμαρτιῶν·

3 Ἀλλὰ μὲ αὐταῖς κάθε χρόνον γίνεται ἀνάμνησις τῶν ἁμαρτιῶν.

4 Διατὶ εἶναι ἀδύνατον τὸ αἷμα τῶν ταύρων καὶ τῶν τράγων νὰ ἀφαιρέσῃ ἁμαρτίαις.

5 Διὰ τοῦτο ἐρχόμενος εἰς τὸν κόσμον, λέγει· Θυσίαν καὶ προσφορὰν δὲν ἠθέλησας, ἀλλὰ σῶμα μὲ ἐκατασκεύασες.

6 Δὲν σὲ ἄρεσαν ὁλοκαυτώματα, οὐδὲ θυσίαις διὰ τὰις ἁμαρτίαις.

7 Τότε εἶπα· Νὰ ἐμὲ ἔλθω, Θεὲ (εἰς τὴν ἀρχὴν τοῦ βιβλίου ἐγράφη διὰ λόγου μου) νὰ κάμω τὸ θέλημά σου.

8 Λέγωντας παραπάνω· Θυσίαν καὶ προσφορὰν καὶ ὁλοκαυτώματα, καὶ θυσίαν περὶ ἁμαρτίας δὲν ἠθέλησας, οὐδὲ ἔγερξις· (τὰ ὁποῖα προσφέρονται κατὰ τὸν νόμον·)

9 Τότε εἶπα· Νὰ ἐμὲ

τοῦ ποιῆσαι, ὁ Θεός, τὸ θέλημά σου. Ἀναιρεῖ τὸ πρῶτον, ἵνα τὸ δεύτερον στήσῃ.

10 Ἐν ᾧ θελήματι ἡγιασμένοι ἐσμὲν διὰ τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐφάπαξ.

11 Καὶ πᾶς μὲν ἱερεὺς ἕστηκε καθ' ἡμέραν λειτουργῶν, καὶ τὰς αὐτὰς πολλάκις προσφέρων θυσίας, αἵτινες οὐδέποτε δύνανται περιελεῖν ἁμαρτίας.

12 Αὐτὸς δὲ μίαν ὑπὲρ ἁμαρτιῶν προσενέγκας θυσίαν, εἰς τὸ διηνεκὲς ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ.

13 Τὸ λοιπὸν ἐκδεχόμενος ἕως τίθωσι τοὺς ἐχθροὺς αὐτοῦ ὑποπόδιον τῶν ποδῶν αὐτοῦ.

14 Μιᾷ γὰρ προσφορᾷ τετελείωκε εἰς τὸ διηνεκὲς τοὺς ἁγιαζομένους.

15 Μαρτυρεῖ δὲ ἡμῖν καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· μετὰ γὰρ τὸ προειρηκέναι·

16 Αὕτη ἡ διαθήκη ἣν διαθήσομαι πρὸς αὐτοὺς μετὰ τὰς ἡμέρας ἐκείνας, λέγει Κύριος· δώσω νόμους μου ἐπὶ καρδίας αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν διάνοιαν αὐτῶν ἐπιγράψω αὐτούς·

17 Καὶ τῶν ἁμαρτιῶν αὐτῶν καὶ τῶν ἀνομιῶν αὐτῶν οὐ μὴ μνησθῶ ἔτι.

ἦλθα, Θεέ, τοῦ κάμειν τὸ θέλημά σου· Εὐγάτισε τὸ πρῶτον, διὰ νὰ γείνῃ τὸ δεύτερον.

10 Εἰς τὸ ὁποῖον θέλημα εἴμεσθεν ἁγιασμένοι, διαμέσου τῆς προσφορᾶς τοῦ σώματος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἅπαξ ἐγένετο μία φορά.

11 Καὶ κάθε ἱερεὺς ἔστεκε λειτουργοῦντας καθ' ἡμέραν, καὶ προσφέροντας πολλάκις ταῖς αὐταῖς θυσίαις, αἱ ὁποῖαι θυσίαις ἐδέποτε δύνονται νὰ ἀφαιρέσουν ἁμαρτίας.

12 Ἀμὴ αὐτὸς (ὁ Ἰησοῦς) ἐπροσφέρει μίαν θυσίαν διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ἐκάθησε παντοτεινὰ εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ.

13 Τὸ λοιπὸν καρτερεῖ ἕως ὅτου νὰ βαλθοῦσι οἱ ἐχθροί του ὑποπόδιον τῶν ποδῶν του·

14 Διατί μὲ μίαν προσφορὰν ἐτελείωσε παντοτεινὰ ἐκείνους ὁποῦ ἁγιάζονται.

15 Καὶ μαρτυρεῖ μας τὸ καὶ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον· διατὶ ἀφοῦ εἶπε·

16 Ἐτούτη εἶναι ἡ διαθήκη, τὴν ὁποίαν θέλω διαθέσει εἰς αὐτοὺς ὕστερα ἀπὸ ταῖς ἡμέραις ἐκείναις, λέγει Κύριος, θέλω δώσει τοὺς νόμους μου εἰς ταῖς καρδίαις τους, καὶ θέλω τοὺς γράψει εἰς ταῖς διανοίαις τους·

17 Καὶ ταῖς ἁμαρτίαις τους καὶ ταῖς ἀνομίαις τους δὲν θέλω ταῖς ἐνθυμηθῆ πλέον.

18 Ὅπου δὲ ἄφεσις τούτων, οὐκέτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντες οὖν, ἀδελφοί, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι Ἰησοῦ,

20 Ἣν ἐνεκαίνισεν ἡμῖν ὁδὸν πρόσφατον καὶ ζῶσαν, διὰ τοῦ καταπετάσματος, τοῦτ' ἔστι, τῆς σαρκὸς αὐτοῦ·

21 Καὶ ἱερέα μέγαν ἐπὶ τὸν οἶκον τοῦ Θεοῦ·

22 Προσερχώμεθα μετὰ ἀληθινῆς καρδίας ἐν πληροφορίᾳ πίστεως, ἐῤῥαντισμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνειδήσεως πονηρᾶς·

23 Καὶ λελουσμένοι τὸ σῶμα ὕδατι καθαρῷ, κατέχωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀκλινῆ· (πιστὸς γὰρ ὁ ἐπαγγειλάμενος·)

24 Καὶ κατανοῶμεν ἀλλήλους εἰς παροξυσμὸν ἀγάπης καὶ καλῶν ἔργων·

25 Μὴ ἐγκαταλείποντες τὴν ἐπισυναγωγὴν ἑαυτῶν, καθώς ἐθός τισίν, ἀλλὰ παρακαλοῦντες· καὶ τοσοῦτῳ μᾶλλον ὅσῳ βλέπετε ἐγγίζουσαν τὴν ἡμέραν.

26 Ἑκουσίως γὰρ ἁμαρτανόντων ἡμῶν μετὰ τὸ λαβεῖν τὴν ἐπίγνωσιν τῆς

18 Ἐκεῖ δὲ ὅπου ἄφεσις τούτων, οὐκέτι προσφορὰ περὶ ἁμαρτίας.

19 Ἔχοντες λοιπὸν, ἀδελφοί, παῤῥησίαν εἰς τὴν εἴσοδον τῶν ἁγίων ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἰησοῦ,

20 Στράταν λέγω, τὴν οἰκείαν μᾶς ἐνεργήσασαν παῤῥησίαν καὶ ζωσαν, διὰ τοῦ βήματος, ἤγουν, τῆς σαρκὸς τοῦ·

21 Καὶ ἔχοντας ἐν ἐχομεν ἕνα μέγαν ἱερέα, ἀπάνω εἰς τὸ σπίτι τοῦ Θεοῦ·

22 Ἂς σημαίνωμεν μὲ ἀληθινὴν καρδίαν, μὲ πληροφορίαν πίστεως, πλημμένοι τὰς καρδίας ἀπὸ συνείδησιν πονηρᾶς·

23 Καὶ λασμένοι τὸ κῆμα μὲ νερὸν καθαρὸν, ἂς κρατήσωμεν τὴν ὁμολογίαν τῆς ἐλπίδος ἀσάλευτον· (διατὶ ἐκεῖνος ἐποὺ μᾶς ἔταξεν εἶναι πιστός·)

24 Καὶ φροντίζωντας νὰ προκαλοῦμεσθε ἕνας τὸν ἄλλον, εἰς παρακίνημὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῶν καλῶν ἔργων·

25 Μὴν ἀφήνοντες τὴν συχνοσυναξίν μας, καθὼς εἶναι συνήθεια εἰς μερικούς, ἀλλὰ νὰ παρακινεμένοι ἕνας τὸν ἄλλον· καὶ τόσῳ περισσότερον, ὅσον βλέπετε ὅπου σημαίνει ἡ ἡμέρα.

26 Διατὶ ἂν ἁμαρτάνωμεν ἐμεῖς μὲ τὸ θέλημα μας, ὕστερον ἀφοῦ ἐπάρωμεν τὴν

ἀληθείας, οὐκέτι περὶ ἁμαρτιῶν ἀπολείπεται θυσία·

27 Φοβερὰ δέ τις ἐκδοχὴ κρίσεως, καὶ πυρὸς ζῆλος, ἐσθίειν μέλλοντος τοὺς ὑπεναντίους.

28 Ἀθετήσας τις νόμον Μωσέως, χωρὶς οἰκτιρμῶν ἐπὶ δυσὶ ἢ τρισὶ μάρτυσιν ἀποθνήσκει·

29 Πόσῳ (δοκεῖτε) χείρονος ἀξιωθήσεται τιμωρίας ὁ τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ καταπατήσας, καὶ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης κοινὸν ἡγησάμενος ἐν ᾧ ἡγιάσθη, καὶ τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος ἐνυβρίσας;

30 Οἴδαμεν γὰρ τὸν εἰπόντα· Ἐμοὶ ἐκδίκησις, ἐγὼ ἀνταποδώσω, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος κρινεῖ τὸν λαὸν αὐτοῦ.

31 Φοβερὸν τὸ ἐμπεσεῖν εἰς χεῖρας Θεοῦ ζῶντος.

32 Ἀναμιμνήσκεσθε δὲ τὰς πρότερον ἡμέρας, ἐν αἷς φωτισθέντες, πολλὴν ἄθλησιν ὑπεμείνατε παθημάτων·

33 Τοῦτο μὲν, ὀνειδισμοῖς τε καὶ θλίψεσι θεατριζόμενοι· τοῦτο δὲ, κοινωνοὶ τῶν οὕτως ἀναστρεφομένων γενηθέντες·

34 Καὶ γὰρ τοῖς δεσμοῖς

γνώρισιν τῆς ἀληθείας, δὲν ἀπομένει πλέον θυσία περὶ ἁμαρτίας·

27 Ἀμὴ ἀπομένει ἐκείνη ἡ φοβερὰ ἀπαντοχὴ τῆς κρίσεως, καὶ καῦμα τὸ πυρὸς ὁποὺ μέλλει νὰ φάγῃ τοὺς ὑπεναντίους.

28 Κανένας ὁποὺ νὰ καταφρονήσῃ τὸν νόμον τοῦ Μωϋσέως, μὲ δύο ἢ τρεῖς μάρτυρες χωρὶς λύπην ἀποθνήσκει·

29 Πόσον (λογιάζετε) θέλει ἀξιωθῆ χειρότερης τιμωρίας ἐκεῖνος ὁποὺ ἐκατεπάτησε τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐλογιάσε κοινὸν τὸ αἷμα τῆς διαθήκης, εἰς τὸ ὁποῖον ἡγιάσθη, καὶ ὁποὺ ὕβρισε τὸ Πνεῦμα τῆς χάριτος;

30 Διατὶ ἐξεύρομεν ἐκεῖνον ὁποὺ εἶπε· Ἡ ἐκδίκησις εἶναι ἰδική μου, ἐγὼ θέλω ἀνταποδώσει, λέγει Κύριος. Καὶ πάλιν· Κύριος θέλει κρίνει τὸν λαόν του.

31 Φοβερὸν εἶναι τὸ ἐμπεσεῖν εἰς τὰ χέρια τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος.

32 Καὶ ἀναθυμᾶσθε ταῖς προτέραις ἡμέραις, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐγνωτας νὰ ἐφωτίσθητε, ὑπομείνατε πολὺν ἀγῶνα τῶν παθημάτων·

33 Τὸ ἐτε ἐπομπευθήκετε, μὲ ὀνειδισμοὺς καὶ μὲ θλίψεις· καὶ τὸ ὅτι ἐγεινήκετε κοινωνοὶ ἐκείνων ὁποὺ τοιουτοτρόπως ἐβιώχνοντο·

34 Διατὶ ἐσυνεπάθετε καὶ

μη συνπαθησατι, καὶ τὴν ἁρπαγὴν τῶν ὑπαρχόντων ὑμῶν μετὰ χαρᾶς προσεδέξασθε, γινώσκοντες ἔχειν ἐν ἑαυτοῖς κρείττονα ὕπαρξιν ἐν οὐρανοῖς, καὶ μένουσαν.

35 Μὴ ἀποβάλητε οὖν τὴν παῤῥησίαν ὑμῶν, ἥτις ἔχει μισθαποδοσίαν μεγάλην.

36 Ὑπομονῆς γὰρ ἔχετε χρείαν· ἵνα τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ ποιήσαντες, κομίσησθε τὴν ἐπαγγελίαν·

37 Ἔτι γὰρ μικρὸν ὅσον ὅσον, ὁ ἐρχόμενος ἥξει, καὶ οὐ χρονιεῖ.

38 Ὁ δὲ δίκαιός μου ἐκ πίστεως ζήσεται· καὶ ἐὰν ὑποστείληται, οὐκ εὐδοκεῖ ἡ ψυχή μου ἐν αὐτῷ.

39 Ἡμεῖς δὲ οὐκ ἐσμὲν ὑποστολῆς εἰς ἀπώλειαν, ἀλλὰ πίστεως εἰς περιποίησιν ψυχῆς.

εἰς τὰ δεσμά μου, καὶ

Θεοῦ, εἰς τὸ μὴ ἐκ φαινομένων τὰ βλεπόμενα γεγονέναι.

4 Πίστει πλείονα θυσίαν Ἄβελ προσήνεγκε τοῦ Θεοῦ, δι' ἧς ἐμαρτυρήθη εἶναι δίκαιος, μαρτυροῦντος ἐπὶ τοῖς δώροις αὐτοῦ τοῦ Θεοῦ· καὶ δι' αὐτῆς ἀποθανὼν ἔτι λαλεῖται.

5 Πίστει Ἐνὼχ μετετέθη τοῦ μὴ ἰδεῖν θάνατον· καὶ οὐκ ηὑρίσκετο, διότι μετέθηκεν αὐτὸν ὁ Θεός· πρὸ γὰρ τῆς μεταθέσεως αὐτοῦ μεμαρτύρηται εὐαρεστηκέναι τῷ Θεῷ.

6 Χωρὶς δὲ πίστεως ἀδύνατον εὐαρεστῆσαι· πιστεῦσαι γὰρ δεῖ τὸν προσερχόμενον τῷ Θεῷ, ὅτι ἔστι, καὶ τοῖς ἐκζητοῦσιν αὐτὸν μισθαποδότης γίνεται.

7 Πίστει χρηματισθεὶς Νῶε περὶ τῶν μηδέπω βλεπομένων, εὐλαβηθεὶς κατεσκεύασε κιβωτὸν εἰς σωτηρίαν τοῦ οἴκου αὐτοῦ· δι' ἧς κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ τῆς κατὰ πίστιν δικαιοσύνης ἐγένετο κληρονόμος.

8 Πίστει, καλούμενος

θηκαι μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, εἰς τόσον ὥστε ἐκεῖνα ὁποῦ βλέπονται, νὰ μὴν ἔγιναν ἀπὸ φαινόμενα.

4 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἄβελ ἐπροσφέρεν εἰς τὸν Θεὸν καλλιτέραν θυσίαν παρὰ τὸν Κάϊν, διαμέσου τῆς ὁποίας πίστεως ἐμαρτυρήθη νὰ εἶναι δίκαιος, ἐπειδὴ τὸν ἐμαρτύρησεν ὁ Θεὸς εἰς τὰ δῶρα ὁποῦ ἔφερε· καὶ διαμέσου αὐτῆς καὶ ἀποθαμμένος ἀκόμι λαλεῖται.

5 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἐνὼχ ἐμετατοπίσθη διὰ νὰ μὴν ἰδῇ θάνατον· καὶ δὲν ηὑρίσκετον, διότι ὁ Θεὸς τὸν ἐμετάθεσεν· διατὶ πρότερα ἀπὸ τὴν μετάθεσίν του ἐμαρτυρήθη νὰ ἤρεσεν εἰς τὸν Θεόν.

6 Καὶ χωρὶς πίστεως εἶναι ἀδύνατον νὰ ἀρέσκῃ τινὰς εἰς τὸν Θεόν· διατὶ κάμνει χρεία ἐκεῖνος ὁποῦ σημαίνει εἰς τὸν Θεὸν νὰ πιστεύσῃ, ὅτι εἶναι Θεός, καὶ ὅτι εἰς ἐκείνους ὁποῦ τὸν ἐκζητοῦσι γίνεται μισθαποδότης.

7 Μὲ τὴν πίστιν ἐμηνύθη ὁ Νῶε ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐκεῖνα ὁποῦ ἀκόμι δὲν ἐφαίνοντον, καὶ ἐπειδὴ νὰ φοβήθη ἐκατεσκεύασε τὴν κιβωτόν, διὰ τὴν σωτηρίαν τοῦ σπιτιοῦ του· διαμέσου τῆς ὁποίας κιβωτὸν κατέκρινε τὸν κόσμον, καὶ ἔγινε κληρονόμος τῆς δικαιοσύνης ἐκείνου εἶναι κατὰ τὴν πίστιν.

8 Ὁ Ἀβραὰμ καλούμε-

Αβραὰμ ὑπήκουσεν ἐξελθεῖν εἰς τὸν τόπον ὃν ἤμελλε λαμβάνειν εἰς κληρονομίαν, καὶ ἐξῆλθε, μὴ ἐπιστάμενος πῦ ἔρχεται.

9 Πίστει παρῴκησεν εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελίας ὡς ἀλλοτρίαν, ἐν σκηναῖς κατοικήσας μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακὼβ τῶν συγκληρονόμων τῆς ἐπαγγελίας τῆς αὐτῆς·

10 Ἐξεδέχετο γὰρ τὴν τοὺς θεμελίους ἔχουσαν πόλιν, ἧς τεχνίτης καὶ δημιουργὸς ὁ Θεός.

11 Πίστει καὶ αὐτὴ Σάρρα δύναμιν εἰς καταβολὴν σπέρματος ἔλαβε, καὶ παρὰ καιρὸν ἡλικίας ἔτεκε, ἐπεὶ πιστὸν ἡγήσατο τὸν ἐπαγγειλάμενον.

12 Διὸ καὶ ἀφ' ἑνὸς ἐγενήθησαν, καὶ ταῦτα νενεκρωμένου, καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ τῷ πλήθει, καὶ ὡσεὶ ἄμμος ἡ παρὰ τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης ἡ ἀναρίθμητος.

13 Κατὰ πίστιν ἀπέθανον οὗτοι πάντες, μὴ λαβόντες τὰς ἐπαγγελίας, ἀλλὰ πόρρωθεν αὐτὰς ἰδόντες, καὶ πεισθέντες, καὶ ἀσπασάμενοι, καὶ ὁμολογήσαντες ὅτι ξένοι καὶ παρεπίδημοί εἰσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

μὲ πίστιν ὑπήκουσε νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν τόπον τὸν ὁποῖον ἤμελλε νὰ λάβῃ διὰ κληρονομίαν, καὶ ὑπῆγε, μὴ ἐξεύροντας ποῦ ὑπάγει.

9 Μὲ τὴν πίστιν ἐκατοίκησεν εἰς τὴν γῆν ὁποῦ τὴν ἐταξεν ὁ Θεός, ὡσὰν εἰς ξένην, ἐζοῦσε κατοικήσεις εἰς τὰς σκηνὰς μετὰ Ἰσαὰκ καὶ Ἰακώβ, οἱ ὁποῖοι ἦσαν συγκληρονόμοι τοῦ ταξιματος αὐτοῦ·

10 Διότι ἐπερίμενε τὴν πόλιν ὁποῦ ἔχει τὰ θεμέλια, τῆς ὁποίας πεχνίτης καὶ δημιουργὸς εἶναι ὁ Θεός.

11 Μὲ τὴν πίστιν καὶ αὐτὴ ἡ Σάρρα ἔλαβε δύναμιν εἰς σύλληψιν τοῦ σπέρματος, καὶ ἔξω ἀπὸ τὸν καιρὸν τῆς ἡλικίας της ἐγέννησε, ἐπειδὴ ἐλογίασε πιστὸν ἐκεῖνον ὁποῦ τὴν ἐταξε.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ἀπὸ ἕναν, καὶ τοῦτον ἀχαμάτον πεθαμμένον, ἐγεννήθησαν (ἔκγονοι) καθὼς τὰ ἄστρα τοῦ οὐρανοῦ, τὸ πλῆθος, καὶ ὡσὰν ἄμμος ἡ ἀμέτρητος ὁποῦ εἶναι εἰς τὸ χεῖλος τῆς θαλάσσης.

13 Ἐτοῦτοι ὅλοι μὲ πίστιν ἀπέθανον, καὶ δὲν ἐπῆραν τὰ ταξιματα, ἀλλὰ ἀπὸ μακρὰ τὰ εἶδαν, καὶ ἐπίστευσαν, καὶ καταπιθόμενοι, τὰ ἀγάπησαν, καὶ ὡμολόγησαν ὅτι εἶναι ξένοι καὶ παρεπίδημοι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

14 Οἱ γὰρ τοιαῦτα λέγοντες ἐμφανίζουσιν ὅτι πατρίδα ἐπιζητοῦσι.

15 Καὶ εἰ μὲν ἐκείνης μνημονεύοντες ἐξῆλθον, εἶχον ἂν καιρὸν ἀνακάμψαι·

16 νυνὶ δὲ κρείττονος ὀρέγονται, τοῦτ' ἔστιν ἐπουρανίου· διὸ οὐκ ἐπαισχύνεται αὐτοὺς ὁ Θεός, Θεὸς ἐπικαλεῖσθαι αὐτῶν· ἡτοίμασε γὰρ αὐτοῖς πόλιν.

17 Πίστει προσενήνοχε Ἀβραὰμ τὸν Ἰσαὰκ πειραζόμενος, καὶ τὸν μονογενῆ προσέφερε ὁ τὰς ἐπαγγελίας ἀναδεξάμενος·

18 πρὸς ὃν ἐλαλήθη· Ὅτι ἐν Ἰσαὰκ κληθήσεταί σοι σπέρμα·

19 λογισάμενος ὅτι καὶ ἐκ νεκρῶν ἐγεῖραι δυνατὸς ὁ Θεός· ὅθεν αὐτὸν καὶ ἐν παραβολῇ ἐκομίσατο.

20 Πίστει περὶ μελλόντων εὐλόγησε Ἰσαὰκ τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἠσαύ.

21 Πίστει, Ἰακὼβ ἀποθνήσκων ἑκάστου τῶν υἱῶν Ἰωσὴφ εὐλόγησε· καὶ προσεκύνησεν ἐπὶ τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου αὐτοῦ.

22 Πίστει, Ἰωσὴφ τελευτῶν περὶ τῆς ἐξόδου τῶν υἱῶν Ἰσραὴλ ἐμνημόνευσε, καὶ

14 Διατὶ ἐκεῖνοι οἱ λέγοντες τὰ τοιαῦτα, δείχνουν ὅτι πατρίδα ζητοῦσι.

15 Καὶ ἂν ἐθυμοῦντο ἐκείνην τὴν πατρίδα ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἐβγῆκαν, εἶχαν καιρὸν νὰ γυρίσουν εἰς αὐτήν·

16 ἀλλὰ ὀρέγονται καλλιτέραν πατρίδα τουτέστι τὴν ἐπουράνιον· διὰ τοῦτο ὁ Θεὸς δὲν ἐντρέπεται νὰ κράζεται Θεὸς αὐτῶν· διατὶ τοὺς ἑτοίμασε πόλιν.

17 Ὁ Ἀβραὰμ δοκιμαζόμενος ἀπὸ τὸν Θεόν, μὲ πίστιν προσέφερε τὸν Ἰσαάκ, τὸν μονογενῆ τὸν ὁποῖον ἐπρόσφερεν ἐκεῖνος ὁπού ἐδέχθη τὰ ταξίματα·

18 εἰς τὸν ὁποῖον ἐλαλήθη· Ὅτι εἰς τὸν Ἰσαὰκ θέλει ὀνομασθῇ τὸ σπέρμα σου·

19 ἐλογιάζασε νὰ συλλογισθῇ ὁ Ἀβραάμ, ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι δυνατὸς νὰ ἀναστήσῃ τὸν Ἰσαὰκ ἀπὸ τοὺς νεκρούς· καὶ διὰ τοῦτο ἀπὸ εἰς κάποιον τρόπον ἐδικαιώθημεν πάλιν τὸν ἐπαίρνωμεν.

20 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰσαὰκ εὐλόγησε τὸν Ἰακὼβ καὶ τὸν Ἠσαὺ διὰ τὰ μέλλοντα.

21 Μὲ πίστιν ἀποθνήσκοντας ὁ Ἰακὼβ εὐλόγησε καθένα ἀπὸ τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰωσὴφ· καὶ ἐπροσκύνησεν ἀκουμπίζοντας εἰς τὸ ἄκρον τῆς ῥάβδου του.

22 Μὲ τὴν πίστιν ὁ Ἰωσὴφ ἀποθνήσκων ἐμνημόνευσε τὴν ἔξοδον τῶν υἱῶν τοῦ Ἰσραὴλ,

περὶ τῶν ὀρέων αὐτῶ ἐνετείλατο.

23 Πίστει, Μωσῆς γενηθεὶς ἐκρύβη τρίμηνον ὑπὸ τῶν πατέρων αὐτοῦ, διότι εἶδον ἄστειον τὸ παιδίον· καὶ οὐκ ἐφοβήθησαν τὸ διάταγμα τοῦ βασιλέως.

24 Πίστει, Μωσῆς μέγας γενόμενος ἠρνήσατο λέγεσθαι υἱὸς θυγατρὸς Φαραώ·

25 μᾶλλον ἑλόμενος συγκακουχεῖσθαι τῷ λαῷ τοῦ Θεοῦ, ἢ πρόσκαιρον ἔχειν ἁμαρτίας ἀπόλαυσιν·

26 μείζονα πλοῦτον ἡγησάμενος τῶν ἐν Αἰγύπτῳ θησαυρῶν τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ· ἀπέβλεπε γὰρ εἰς τὴν μισθαποδοσίαν.

27 Πίστει κατέλιπεν Αἴγυπτον, μὴ φοβηθεὶς τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· τὸν γὰρ ἀόρατον ὡς ὁρῶν ἐκαρτέρησεν.

28 Πίστει πεποίηκε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, ἵνα μὴ ὁ ὀλοθρεύων τὰ πρωτότοκα, θίγῃ αὐτῶν.

29 Πίστει διέβησαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν ὡς διὰ ξηρᾶς· ἧς πεῖραν λαβόντες οἱ Αἰγύπτιοι κατεπόθησαν.

καὶ ἐπαράγγειλε διὰ τὰ κόκκαλα αὐτοῦ.

23 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὅταν ἐγεννήθη, ἐκρύφθη τρεῖς μῆνας ἀπὸ τοὺς πατέρας του, διατὶ εἶδασι τὸ παιδίον πολλὰ χαριτόμορφον· καὶ δὲν ἐφοβήθησαν τὸν ὁρισμὸν τοῦ βασιλέως.

24 Μὲ πίστιν ὁ Μωϋσῆς ὅταν ἐμεγάλυνεν, ἀρνήθη νὰ λέγεται υἱὸς τῆς θυγατρὸς τοῦ Φαραώ·

25 προκρίνοντας τριγυρίτερον νὰ κακοπαθαίνῃ μὲ τὸν λαὸν τοῦ Θεοῦ, παρὰ νὰ ἔχῃ πρόσκαιρον ἀπόλαυσιν τῶν ἁμαρτιῶν·

26 ὁ Ἐγνώτας νὰ λογαριάσῃ μεγαλίτερον πλοῦτον τὸν ὀνειδισμὸν τοῦ Χριστοῦ, ἀπὸ τοὺς θησαυροὺς τῆς Αἰγύπτου· διατὶ ἀπέβλεπεν εἰς τὴν ἀνταπόδοσιν τῆς πλερωμῆς.

27 Μὲ πίστιν ἄφησε τὴν Αἴγυπτον, καὶ δὲν ἐφοβήθη τὸν θυμὸν τοῦ βασιλέως· διατὶ ἐκαρτέρησεν ὡσὰν ὁποὺ ἔβλεπε τὸν ἀόρατον ὁποὺ δὲν βλέπεται.

28 Μὲ πίστιν ἔκαμε τὸ πάσχα καὶ τὴν πρόσχυσιν τοῦ αἵματος, διὰ νὰ μὴν τοὺς ἀγγίξῃ ὁ ἄγγελος ὁποὺ ἐσκότωνε τὰ πρωτότοκα τῶν Αἰγυπτίων.

29 Μὲ πίστιν ἐπέρασαν τὴν ἐρυθρὰν θάλασσαν, ὡσὰν διαμέσου ξηρᾶς· τὴν ὁποίαν οἱ Αἰγύπτιοι ἐχτυπήθησαν, ἐκατεπνίγησαν.

30 Πίστει τὰ τείχη Ἰερι- ἐπέσαν, κυκλωθέντα ἐπὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

30 Πίστει τὰ τείχη τῆς Ἰεριχὼ ἔπεσαν, ἐκυκλώθησαν περὶ ἑπτὰ ἡμέρας.

31 Πίστει Ῥαὰβ, ἡ πόρνη οὐ συναπώλετο τοῖς ἀπειθήσασι, δεξαμένη τοὺς κατασκόπους μετ' εἰρήνης.

31 Πίστει Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν συνεφθάρθη ἀπερ- μὲ ἐκείνους ὁποῦ ἀπείθησαν, ἐδεχθεῖσα μὲ εἰρήνην τοὺς κατασκόπους.

32 Καὶ τί ἔτι λέγω; Ἐπιλείψει γὰρ με διηγούμενον ὁ χρόνος περὶ Γεδεών, Βαρὰκ τε καὶ Σαμψών, καὶ Ἰεφθαὶ, Δαβὶδ τε καὶ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

32 Καὶ τί πλέον λέγω; Διατὶ ὁ χρόνος δὲν θέλει μὲ ἀρκέσει, νὰ διηγεμαι περὶ τοῦ Γεδεών, καὶ Βαρὰκ, καὶ Σαμψών, καὶ Ἰεφθάε, καὶ τοῦ Δαβὶδ, καὶ τοῦ Σαμουὴλ, καὶ τῶν προφητῶν·

33 Οἱ διὰ πίστεως κατεγωνίσαντο βασιλείας, εἰργάσαντο δικαιοσύνην, ἐπέτυχον ἐπαγγελιῶν, ἔφραξαν στόματα λεόντων·

33 Οἱ ὁποῖοι διαμέσου τῆς πίστεως ἐνίκησαν ταῖς βασιλείαις, ἐκατόρθωσαν δικαιοσύνην, ἐπέτυχον τὰ ταξίματα, ἔφραξαν τὰ στόματα τῶν λεόντων·

34 Ἔσβεσαν δύναμιν πυρὸς, ἔφυγον στόματα μαχαίρας, ἐδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγενήθησαν ἰσχυροὶ ἐν πολέμῳ, παρεμβολὰς ἔκλιναν ἀλλοτρίων·

34 Ἔσβεσαν τὴν δύναμιν τῆς φωτιᾶς, ἔφυγον τὰ στόματα τῶν σπαθίων, ἐδυναμώθησαν ἀπὸ ἀσθενείας, ἐγειναν δυνατοὶ εἰς τὸν πόλεμον, ἐφυγάτισαν ταῖς παρατάξεις τῶν ξένων·

35 Ἔλαβον γυναῖκες ἐξ ἀναστάσεως τοὺς νεκροὺς αὐτῶν· ἄλλοι δὲ ἐτυμπανίσθησαν, οὐ προσδεξάμενοι τὴν ἀπολύτρωσιν, ἵνα κρείττονος ἀναστάσεως τύχωσιν·

35 Αἱ γυναῖκες ἔπαρον ἀπὸ ἀνάστασιν τοὺς νεκρούς τους· καὶ ἄλλοι ἐτυμπανίσθηκαν, καὶ δὲν ἐπεδέχθηκαν τὴν ἐλευθερίαν, (τοῦ θανάτου,) διὰ νὰ τύχωσι καλλιοτέρας ἀναστάσεως·

36 Ἕτεροι δὲ ἐμπαιγμῶν καὶ μαστίγων πεῖραν ἔλαβον, ἔτι δὲ δεσμῶν καὶ φυλακῆς·

36 Καὶ ἄλλοι ἐδοκίμασαν ἐμπαιγμὸς καὶ μάστιγας, καὶ ἀκόμι δεσμὰ καὶ φυλακῆς.

37 Ἐλιθάσθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράσθησαν ἐν φόνῳ μαχαίρας ἀπέθανον· περιῆλθον ἐν μηλωταῖς, ἐν αἰγείοις δέρμασιν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι·

38 (Ὧν οὐκ ἦν ἄξιος ὁ κόσμος) ἐν ἐρημίαις πλανώμενοι καὶ ὄρεσι καὶ σπηλαίοις καὶ ταῖς ὀπαῖς τῆς γῆς.

39 Καὶ οὗτοι πάντες μαρτυρηθέντες διὰ τῆς πίστεως, οὐκ ἐκομίσαντο τὴν ἐπαγγελίαν·

40 Τοῦ Θεοῦ περί ἡμῶν κρεῖττόν τι προβλεψαμένου, ἵνα μὴ χωρὶς ἡμῶν τελειωθῶσι.

37 Ἐλιθοβολήθησαν, ἐπρίσθησαν, ἐπειράχθησαν, ἀπέθανον μαχαίρᾳ φόνου· ἐπλανήθησαν ἐν δοραῖς προβάτων, ἐν δοραῖς αἰγῶν· ὑστερούμενοι, θλιβόμενοι, κακουχούμενοι·

38 (Διὰ τοὺς ὁποίους ἦτο ἄξιος ὁ κόσμος) περιπλανώμενοι εἰς τὰς ἐρήμους, καὶ εἰς τὰ ὄρη, καὶ εἰς τὰ σπήλαια, καὶ εἰς τὰς τρύπας τῆς γῆς.

39 Καὶ ἐκεῖνοι ὅλοι ἐπαινεθέντες διὰ τῆς μαρτυρηθείσης διὰ τῆς πίστεως, δὲν ἐπῆραν τὸ ταξεῖδι·

40 Ἐπειδὴ ἔχασεν ὁ Θεὸς κάτι καλλιότερον διὰ λόγου μας, διὰ νὰ μὴ τελειώσουν ἐκεῖνοι χωρὶς ἐμᾶς.

Κεφ. ιβ'. 12.

Τοιγαροῦν καὶ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ἡμῖν νέφος μαρτύρων, ὄγκον ἀποθέμενοι πάντα, καὶ τὴν εὐπερίστατον ἁμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τὸν προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα·

2 Ἀφορῶντες εἰς τὸν τῆς πίστεως ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν Ἰησοῦν, ὃς ἀντὶ τῆς προκειμένης αὐτῷ χαρᾶς, ὑπέμεινε σταυρόν, αἰσχύνης καταφρονήσας, ἐν δεξιᾷ τε τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ κεκάθικεν.

3 Ἀναλογίσασθε γὰρ τὸν

ΚΑΙ ἡμεῖς τοσοῦτον ἔχοντες νὰ ἔχωμεν τόσον μεγάλον συννέφον τῶν μαρτύρων, ὁποῦ εἶναι τριγυρά μας, ἂς ἀφήσωμεν κάθε λογῆς βάρος, καὶ τὴν ἁμαρτίαν ὁπού μᾶς περιπλέκει, τρέχωμεν μὲ ὑπομονὴν τὸν ἀγῶνα ὁπού μᾶς προκαλεῖ·

2 Ἀποβλέποντες εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν ἀρχηγὸν καὶ τελειωτὴν τῆς πίστεως, ὁποὺ ἀντὶ τὴν προκειμένην εἰς τὸν λόγον του χαράν, ὑπέμεινε σταυρόν, καταφρονήσας τὴν ἐντροπήν, καὶ ἐκάθισεν εἰς τὰ δεξιὰ τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

3 Ἀναθυμηθῆτε λοιπὸν

τοιαύτην ὑπομεμενηκότα ὑπὸ
τῶν ἁμαρτωλῶν εἰς αὐτὸν
ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ κάμητε,
ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμε-
νοι.

4 Οὔπω μέχρις αἵματος ἀντικατέστητε, πρὸς τὴν ἁμαρ-
τίαν ἀνταγωνιζόμενοι·

5 Καὶ ἐκλέλησθε τῆς παρακλήσεως, ἥτις ὑμῖν ὡς υἱοῖς διαλέγεται· Υἱέ μου, μὴ ὀλιγώρει παιδείας Κυρίου, μηδὲ ἐκλύου ὑπ' αὐτοῦ ἐλεγχόμενος·

6 Ὃν γὰρ ἀγαπᾷ Κύριος, παιδεύει· μαστιγοῖ δὲ πάντα υἱὸν ὃν παραδέχεται.

7 Εἰς παιδείαν ὑπομένετε, ὡς υἱοῖς ὑμῖν προσφέρεται ὁ Θεός· τίς γὰρ υἱὸς ὃν οὐ παιδεύει πατήρ;

8 Εἰ δὲ χωρίς ἐστε παιδείας, ἧς μέτοχοι γεγόνασι πάντες, ἄρα νόθοι ἐστὲ καὶ οὐχ υἱοί.

9 Εἶτα τοὺς μὲν τῆς σαρκὸς ἡμῶν πατέρας εἴχομεν παιδευτάς, καὶ ἐνετρεπόμεθα· οὐ πολλῷ μᾶλλον ὑποταγησόμεθα τῷ πατρὶ τῶν πνευμάτων, καὶ ζήσομεν;

10 Οἱ μὲν γὰρ πρὸς ὀλίγας ἡμέρας, κατὰ τὸ δοκοῦν αὐτοῖς,

λογιζόμενοι ἐκείνων ὑπὲρ ὑπομονὴν ἀπὸ τῆς ἁμαρτωλῆς εἰς τὸν λόγον τὸν τοιαύτης μεγάλην ἀντιλογίαν, ἵνα μὴ ἀποκάμητε, ταῖς ψυχαῖς ὑμῶν ἐκλυόμενοι.

4 Ἐσεῖς ἀκόμι δὲν ἐναντιωθῆτε ἕως εἰς αἷμα, ἀνταγωνιζόμενοι ἐναντίον τῆς ἁμαρτίας·

5 Καὶ ἀλησμονήσετε τὴν παράκλησιν ἐκείνην, ἡ ὁποία σᾶς μιλᾷ ὡσὰν τέκνα της, λέγουσα· Τέκνον μου, μὴ καταφρονᾷς τὴν παίδευσιν τοῦ Θεοῦ, μηδὲ ἀποκάμνεις τὴν προθυμίαν ἐλεγχόμενος ὑπ' αὐτοῦ·

6 Διατὶ ὁ Κύριος παιδεύει ἐκεῖνον ὁποὺ ἀγαπᾷ· καὶ δέρνει κάθε υἱόν, ὁποὺ δέχεται (ὡσὰν παιδί του.)

7 Ἐὰν ὑπομένετε παίδευσιν, ὁ Θεὸς προσφέρεται πρὸς ἐσᾶς ὡσὰν εἰς υἱοὺς του· διατὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁ υἱός, τὸν ὁποῖον δὲν τὸν παιδεύει ὁ πατέρας του;

8 Ἐὰν εἶσθε χωρὶς παίδευσιν, ἀπὸ τὴν ὁποίαν ὅλοι εἶναι μέτοχοι, λοιπὸν εἶσθε νόθα παιδία, καὶ ὄχι υἱοὶ γνήσιοι.

9 Ἀπίκη τοὺς πατέρας τῆς σαρκικῆς μας εἴχαμεν παιδευτάς, καὶ τοὺς ἐντρεπόμεθα· δὲν θέλομεν ὑποταχθῆ πολλὰ περισσότερον εἰς τὸν πατέρα τῶν πνευμάτων, καὶ θέλομεν ζήσει;

10 Διατὶ ἐκεῖνοι οἱ πατέρες εἰς ὀλίγας ἡμέρας ἐπαίδευον,

ἐπαίδευσεν· ὁ δὲ ἐπὶ τὸ συμφέρον, εἰς τὸ μεταλαβεῖν τῆς ἁγιότητος αὐτοῦ.

11 Πᾶσα δὲ παιδεία πρὸς μὲν τὸ παρὸν οὐ δοκεῖ χαρᾶς εἶναι, ἀλλὰ λύπης· ὕστερον δὲ καρπὸν εἰρηνικὸν τοῖς δι' αὐτῆς γεγυμνασμένοις ἀποδίδωσι δικαιοσύνης.

12 Διὸ τὰς παρειμένας χεῖρας καὶ τὰ παραλελυμένα γόνατα ἀνορθώσατε·

13 καὶ τροχιὰς ὀρθὰς ποιήσατε τοῖς ποσὶν ὑμῶν, ἵνα μὴ τὸ χωλὸν ἐκτραπῇ, ἰαθῇ δὲ μᾶλλον.

14 Εἰρήνην διώκετε μετὰ πάντων, καὶ τὸν ἁγιασμόν, οὗ χωρὶς οὐδεὶς ὄψεται τὸν Κύριον·

15 ἐπισκοποῦντες μή τις ὑστερῶν ἀπὸ τῆς χάριτος τοῦ Θεοῦ· μή τις ῥίζα πικρίας ἄνω φύουσα ἐνοχλῇ, καὶ διὰ ταύτης μιανθῶσι πολλοί.

16 Μή τις πόρνος, ἢ βέβηλος, ὡς Ἡσαῦ, ὃς ἀντὶ βρώσεως μιᾶς ἀπέδοτο τὰ πρωτοτόκια αὐτοῦ.

17 Ἴστε γὰρ ὅτι καὶ μετέπειτα θέλων κληρονομῆσαι τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμάσθη· μετανοίας γὰρ τόπον οὐχ εὗρε, καίπερ μετὰ δακρύων ἐκζητήσας αὐτήν.

κατὰ τὸ ἀρεσκόμενόν της· ἀλλὰ ὁ Θεὸς (παιδεύει) διὰ τὸ συμφέρον, διὰ νὰ μεταλάβωμεν τῆς ἁγιότητός του.

11 Καὶ κάθε παίδευσις δὲν εἶναι διὰ τὸ παρὸν δι' εὐφροσύνην νὰ εἶναι χαρᾶς (ἀφοῦ εἶναι) ἀλλὰ λύπης· ἀλλὰ ὕστερον ἀποδίδει καρπὸν εἰρηνικὸν τῆς δικαιοσύνης, εἰς ἐκείνους ποὺ ἐπρογυμνάσθησαν ἀπ' αὐτήν.

12 Διὰ τοῦτο τὰ ἀποκαμωμένα χέρια καὶ τὰ παραλυμένα γόνατα ὀρθοποδήσατε·

13 καὶ κάμετε τοῦ ποδαριοῦ σας ἴσους δρόμους· διὰ νὰ μὴν παραστραπῇ ἐκεῖνο ποὺ εἶναι κουλό, ἀλλὰ μᾶλλον νὰ ἰατρευθῇ.

14 Ζητᾶτε εἰρήνην μὲ ὅλους, καὶ τὸν ἁγιασμόν, χωρὶς τὸν ὁποῖον κανεὶς δὲν θέλει ἰδῇ τὸν Κύριον·

15 στοχαζόμενοι μήπως καὶ κανένας εἶναι ἔλλειπτος ἀπὸ τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ· μήπως καὶ καμμία ῥίζα πικρίας ἀναβλαστήσασα ἀπάνω σᾶς ἐνοχλίζῃ, καὶ διὰ μέσου της μιανθῶσι πολλοί.

16 Μήπως καὶ εἶναι κανεὶς πόρνος, ἢ ἀκάθαρτος ὡσὰν τὸν Ἡσαῦ, ὁποὺ διὰ μίαν φαγητὸν ἐπούλησε τὰ πρωτοτόκια του.

17 Διατὶ ἠξεύρετε ὅτι καὶ ὕστερον θέλοντας νὰ κληρονομήσῃ τὴν εὐλογίαν, ἀπεδοκιμά-

μάσθη· διατὶ δὲ εὗρεν τόπον μετανοίας, ἀγκλαὶ καὶ τὰ τὴν ἐζήτησε μὲ δάκρυα.

18 Οὐ γὰρ προσεληλύθατε ψηλαφωμένῳ ὄρει, καὶ κεκαυμένῳ πυρὶ, καὶ γνόφῳ, καὶ σκότῳ, καὶ θυέλλῃ,

18 Διατὶ δὲν ἐσημειώσετε εἰς ὄρος ὁπου ψηλαφᾶται μὲ χέρι, καὶ ὁπου καίεται μὲ πυρκαϊάν, καὶ εἰς ἀνταρσίαν, καὶ εἰς σκότος, καὶ εἰς ἀνεμοσυρροφήν,

19 Καὶ σάλπιγγος ἤχῳ, καὶ φωνῇ ῥημάτων, ἧς οἱ ἀκούσαντες παρητήσαντο μὴ προστεθῆναι αὐτοῖς λόγον.

19 Καὶ εἰς ἦχον τῆς σάλπιγγος, καὶ εἰς τὴν φωνὴν τῶν λόγων, τὴν ὁποίαν ἐκεῖνοι ὁπού τὴν ἄκουσαν, ἐζήτησαν νὰ μὴν ἀπαιωλαληθῇ εἰς αὐτοὺς λόγος.

20 (Οὐκ ἔφερεν γὰρ τὸ διαστελλόμενον· Κἂν θηρίον θίγῃ τοῦ ὄρους, λιθοβοληθήσεται, ἢ βολίδι κατατοξευθήσεται.

20 (Διατὶ δὲν ἐδυνήσταν νὰ ὑποφέρουν τοὺς ἀμποδιστικοὺς ὁρισμοὺς τούτους, ὁπού ἐπρόσταζε λέγων· Ἐὰν καὶ θηρίον σημειωθῇ εἰς τὸ ὄρος, θέλει λιθοβοληθῇ, ἢ θέλει κατατοξευθῇ μὲ κονταριάν.

21 Καὶ, οὕτω φοβερὸν ἦν τὸ φανταζόμενον, Μωϋσῆς εἶπεν· Ἔκφοβός εἰμι καὶ ἔντρομος.)

21 Καὶ ἦτον τόσον φοβερὸν τὸ φανόμενον, ὁπού ὁ Μωϋσῆς εἶπεν· Πολλὰ φοβερίζομαι καὶ τρομάζω.)

22 Ἀλλὰ προσεληλύθατε Σιὼν ὄρει, καὶ πόλει Θεοῦ ζῶντος, Ἱερουσαλὴμ ἐπουρανίῳ, καὶ μυριάσιν ἀγγέλων,

22 Ἀλλὰ ἐσεῖς ἐσημειώσετε εἰς τὸ ὄρος τῆς Σιὼν, καὶ εἰς τὴν πόλιν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος, εἰς τὴν ἐπουράνιον Ἱερουσαλὴμ, καὶ εἰς ταῖς μυριάδες τῶν ἀγγέλων,

23 Πανηγύρει καὶ ἐκκλησίᾳ πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων, καὶ κριτῇ θεῷ πάντων, καὶ πνεύμασι δικαίων τετελειωμένων,

23 εἰς πανηγυρι καὶ ἐκκλησίαν τῶν πρωτοτόκων, ὁπού εἶναι ἀπογεγραμμένοι εἰς τοὺς οὐρανούς, καὶ εἰς κριτὴν τὸν Θεὸν τῶν πάντων, καὶ εἰς τὰ πνεύματα τῶν δικαίων ὁπού ἐτελειώθηκαν,

24 Καὶ διαθήκης νέας μεσίτῃ Ἰησοῦ, καὶ αἵματι ῥαντισμοῦ, κρεῖττονα λαλοῦντι παρὰ τὸν Ἄβελ.

25 Βλέπετε μὴ παραιτησησθε τὸν λαλοῦντα· εἰ γὰρ ἐκεῖνοι οὐκ ἐξέφυγον, τὸν ἐπὶ τῆς γῆς παραιτησάμενοι χρηματίζοντα, πολλῷ μᾶλλον ἡμεῖς οἱ τὸν ἀπ' οὐρανῶν ἀποστρεφόμενοι;

26 Οὗ ἡ φωνὴ τὴν γῆν ἐσάλευσε τότε· νῦν δὲ ἐπήγγελται, λέγων· Ἔτι ἅπαξ ἐγὼ σείω οὐ μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Τὸ δέ, Ἔτι ἅπαξ, δηλοῖ τῶν σαλευομένων τὴν μετάθεσιν, ὡς πεποιημένων, ἵνα μείνῃ τὰ μὴ σαλευόμενα.

28 Διὸ βασιλείαν ἀσάλευτον παραλαμβάνοντες, ἔχωμεν χάριν δι' ἧς λατρεύωμεν εὐαρέστως τῷ Θεῷ, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Καὶ γὰρ ὁ Θεὸς ἡμῶν πῦρ καταναλίσκον.

24 Καὶ εἰς τὸν Ἰησοῦν τὸν μεσίτην τῆς νέας διαθήκης, καὶ εἰς τὸ αἷμα τοῦ ῥαντισμοῦ, ὅπου λαλεῖ τὰ καλλίτερα παρὰ τὸ αἷμα τοῦ Ἄβελ.

25 Ἔχετε τοίνυν προσοχὴν μὴ παραιτήσητε ἐκεῖνον ὁποῦ λαλεῖ· διατί ἐὰν ἐκεῖνοι δὲν ἐγλύτωσαν, εἰ ἐπαραιτήσαν ἐκεῖνον ὁποῦ ἔδωκε τὸν χρησμὸν ἐπάνω εἰς τὴν γῆν, πολλὰ περισσότερον δὲν θέλομεν γλυτώσει ἡμεῖς, ἐὰν ἀποστρέφωμεθα ἐκεῖνον ὁποῦ μᾶς διδάσκει ἀπὸ τὸν οὐρανόν;

26 Τοῦ ὁποίου ἡ φωνὴ ἐσάλευσε τότε τὴν γῆν· ἀλλὰ τώρα ὑπόσχεται, λέγοντας· Ἀκόμη μίαν φορὰν ἐγὼ θέλω σείσει, ὄχι μόνον τὴν γῆν, ἀλλὰ καὶ τὸν οὐρανόν.

27 Καὶ τὸ, ἀκόμη μίαν φοράν, φανερώνει τὴν μετάθεσιν ἐκείνων τῶν πραγμάτων ὁποῦ σαλεύονται, ὡσὰν πραγμένα, διὰ νὰ μένουν ἐκεῖνα ὁποῦ δὲν σαλεύονται.

28 Διὰ τοῦτο ἐπειδὴ παραλαμβάνομεν βασιλείαν ἀσάλευτον, ἂς κρατοῦμεν τὴν χάριν, μὲ τὴν ὁποίαν λατρεύωμεν εὐαρέστως τὸν Θεόν, μετὰ αἰδοῦς καὶ εὐλαβείας.

29 Διατὶ ὁ Θεός μας εἶναι φωτιὰ ὁποῦ κατατρώγει.

Κεφ. ιγ'. 13.

Η Φιλαδελφία μενέτω.
2 Τῆς φιλοξενίας μὴ

Η Φιλαδελφία ἂς μένῃ.
2 Μὴ

πολαμβάνεσθε· διὰ ταύτης γάρ τινες ξενίσαντες ἀγγέλους.

3 Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.

5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω.

6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριός μοι βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατοῦντες ἐν αὐτοῖς.

τὴν φιλοξενίαν· διὰ ταύτης γάρ τινες ἐλάθοσαν ξενίσαντες ἀγγέλους.

3 Μιμνήσκεσθε τῶν δεσμίων, ὡς συνδεδεμένοι· τῶν κακουχουμένων, ὡς καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

4 Τίμιος ὁ γάμος ἐν πᾶσι, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους δὲ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.

5 Ἀφιλάργυρος ὁ τρόπος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκεν· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδ' οὐ μή σε ἐγκαταλίπω.

6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Μνημονεύετε τῶν ἡγουμένων ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὴν ἔκβασιν τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτός, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Διδαχαῖς ποικίλαις καὶ ξέναις μὴ παραφέρεσθε· καλὸν γὰρ χάριτι βεβαιοῦσθαι τὴν καρδίαν, οὐ βρώμασιν, οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατοῦντες ἐν αὐτοῖς.

3 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς δεσμίους, ὡσανεὶ συνδεδεμένοι· καὶ τοὺς κακουχουμένους, ὡσανεὶ καὶ αὐτοὶ ὄντες ἐν σώματι.

4 Ὁ γάμος ἐν πᾶσι τίμιος, καὶ ἡ κοίτη ἀμίαντος· πόρνους γὰρ καὶ μοιχοὺς κρινεῖ ὁ Θεός.

5 Ὁ τρόπος ἀφιλάργυρος· ἀρκούμενοι τοῖς παροῦσιν· αὐτὸς γὰρ εἴρηκε· Οὐ μή σε ἀνῶ, οὐδὲ μή σε ἐγκαταλίπω.

6 Ὥστε θαῤῥοῦντας ἡμᾶς λέγειν· Κύριος ἐμοὶ βοηθός, καὶ οὐ φοβηθήσομαι τί ποιήσει μοι ἄνθρωπος.

7 Ἐνθυμᾶσθε τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν, οἵτινες ἐλάλησαν ὑμῖν τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ· ὧν ἀναθεωροῦντες τὸ τέλος τῆς ἀναστροφῆς, μιμεῖσθε τὴν πίστιν αὐτῶν.

8 Ἰησοῦς Χριστὸς χθὲς καὶ σήμερον ὁ αὐτὸς εἶναι, καὶ εἰς τοὺς αἰῶνας.

9 Μὴ συρίεσθε ἐδῶ καὶ ἐκεῖ μὲ διδαχὰς πολλὰς λοιπὸν καὶ παράξενες· διατὶ

καρδίαν, ὐ βρώμασιν, ἐν οἷς οὐκ ὠφελήθησαν οἱ περιπατήσαντες.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἐξ οὗ φαγεῖν οὐκ ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ τῇ σκηνῇ λατρεύοντες.

11 Ὧν γὰρ εἰσφέρεται ζώων τὸ αἷμα περὶ ἁμαρτίας εἰς τὰ ἅγια διὰ τοῦ ἀρχιερέως, τούτων τὰ σώματα κατακαίεται ἔξω τῆς παρεμβολῆς.

12 Διὸ καὶ Ἰησοῦς, ἵνα ἁγιάσῃ διὰ τοῦ ἰδίου αἵματος τὸν λαόν, ἔξω τῆς πύλης ἔπαθε.

13 Τοίνυν ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν ἔξω τῆς παρεμβολῆς, τὸν ὀνειδισμὸν αὐτοῦ φέροντες.

14 Οὐ γὰρ ἔχομεν ὧδε μένουσαν πόλιν, ἀλλὰ τὴν μέλλουσαν ἐπιζητοῦμεν.

15 Δι' αὐτοῦ οὖν ἀναφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως διαπαντὸς τῷ Θεῷ, τουτέστι καρπὸν χειλέων ὁμολογούντων τῷ ὀνόματι αὐτοῦ.

16 Τῆς δὲ εὐποιΐας καὶ κοινωνίας μὴ ἐπιλανθάνεσθε· τοιαύταις γὰρ θυσίαις εὐαρεστεῖται ὁ Θεός.

17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις ὑμῶν, καὶ ὑπείκετε· καλὸν εἶναι τὰ βραβεύοντα καρδίαν μὴ τῇ χαρᾷ, καὶ ἵνα μὴ τὰ φαγητὰ, οἷς τὰ ἐντὸς δὲν ὠφελήθησαν ἐκεῖνοι, ἐκεῖ ἐπιπατήσαντες εἰς αὐτά.

10 Ἔχομεν θυσιαστήριον, ἀπὸ τοῦ ὁποίου ἐκεῖνοι ἐκεῖ ὑπηρετοῦσι τὴν σκηνὴν, δὲν ἔχουν ἐξουσίαν νὰ φᾶσι.

11 Διατὶ ἐκεῖνα τὰ ζῶα, τῶν ὁποίων τὸ αἷμα φέρεται διὰ ταῖς ἁμαρτίαις εἰς τὰ ἅγια διὰμεσου τοῦ ἀρχιερέως, τὰ σώματα αὐτῶν τῶν ζώων κατακαίονται ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολήν.

12 Διὰ τοῦτο καὶ ὁ Ἰησοῦς, διὰ νὰ ἁγιάσῃ τὸν λαὸν μὲ τὸ ἰδικόν του αἷμα, ἔξω ἀπὸ τὴν πύλην ἐπαθεν.

13 Τὸ λοιπὸν ἂς ἐξερχώμεθα πρὸς αὐτὸν, ἔξω ἀπὸ τὴν παρεμβολήν, φέροντες τὸν ὀνειδισμόν του.

14 Διατὶ ἐμεῖς ἐδῶ δὲν ἔχομεν πολιν μένουσαν, ἀλλὰ ζητοῦμεν τὴν μέλλουσαν.

15 Διαμέσου αὐτοῦ λοιπὸν ἂς προσφέρωμεν θυσίαν αἰνέσεως τῷ Θεῷ πάντοτε, τοῦτ' ἔστι καρπὸν χειλέων ὁποῦ ὁμολογοῦσι τὸ ὄνομά του.

16 Καὶ μὴν ἀλησμονῆτε τὴν εὐεργεσίαν καὶ τὴν μεταδοσίν· διατὶ μὲ τέτοιαις λογῆς θυσίαις ἀρέσκεται ὁ Θεός.

17 Πείθεσθε τοῖς ἡγουμένοις σας, καὶ ὑπακούετε τοῖς· διατὶ

αὐτοὺ γὰρ ἀγρυπνοῦσιν ὑπὲρ τῶν ψυχῶν ὑμῶν, ὡς λόγον ἀποδώσοντες· ἵνα μετὰ χαρᾶς τοῦτο ποιῶσι, καὶ μὴ στενάζοντες· ἀλυσιτελὲς γὰρ ὑμῖν τοῦτο.

18 Προσεύχεσθε περὶ ἡμῶν· πεποίθαμεν γὰρ ὅτι καλὴν συνείδησιν ἔχομεν, ἐν πᾶσι καλῶς θέλοντες ἀναστρέφεσθαι·

19 Περισσοτέρως δὲ παρακαλῶ τοῦτο ποιῆσαι, ἵνα τάχιον ἀποκατασταθῶ ὑμῖν.

20 Ὁ δὲ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁ ἀναγαγὼν ἐκ νεκρῶν τὸν ποιμένα τῶν προβάτων τὸν μέγαν ἐν αἵματι διαθήκης αἰωνίου, τὸν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν,

21 Καταρτίσαι ὑμᾶς ἐν παντὶ ἔργῳ ἀγαθῷ, εἰς τὸ ποιῆσαι τὸ θέλημα αὐτοῦ· ποιῶν ἐν ὑμῖν τὸ εὐάρεστον ἐνώπιον αὐτοῦ, διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

22 Παρακαλῶ δὲ ὑμᾶς, ἀδελφοί, ἀνέχεσθε τοῦ λόγου τῆς παρακλήσεως· καὶ γὰρ διὰ βραχέων ἐπέστειλα ὑμῖν.

23 Γινώσκετε τὸν ἀδελφὸν Τιμόθεον ἀπολελυμένον, μεθ'

αὐτοὶ ἀγρυπνοῦσιν διὰ τὰς ψυχάς σου, ὡσαὶ ὑπὲρ μελλοῦσι τὰ ἀποδώσουν λογαριασμόν· διὰ τὰ κάμουν τοῦτο μετὰ χαρᾶς, καὶ ὄχι ἀναστενάζοντες· διατὶ ἀνωφέλις ἤθελε εἶσθαι τοῦτο εἰς ἐσᾶς.

18 Παρακαλεῖτε διὰ λόγου μας· διατὶ θαρρεῦμεν ὅτι ἔχομεν καλὴν συνείδησιν, θέλοντες εἰς ὅλα νὰ συναναστρεφώμεσθε καλῶς·

19 Καὶ περισσότερον παρακαλῶ νὰ κάμητε τοῦτο, διὰ νὰ ἀποκατασταθῶ εἰς ἐσᾶς τὸ γλυγορώτερον.

20 Καὶ ὁ Θεὸς τῆς εἰρήνης, ὁποῦ ἀναβίβασε ἐκ νεκρῶν τὸν μέγαν ποιμένα τῶν προβάτων, μὲ τὸ αἷμα τῆς διαθήκης τῆς αἰωνίου, τὸν Κύριον μας Ἰησοῦν,

21 Νὰ σᾶς κάμῃ τελείους εἰς κάθε ἔργον ἀγαθόν, εἰς τὸ νὰ κάμητε τὸ θέλημά του· κάμνοντας ὁ Θεὸς εἰς ἐσᾶς ἐκεῖνο ὁποῦ εἶναι εὐάρεστον ἐμπροσθά του, διὰ μέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ· ᾧ ἡ δόξα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

22 Καὶ παρακαλῶ σας, ἀδελφοί, ὑποφέρετε τὸν λόγον τῆς ὑθησίας· διατὶ μὲ ὀλίγα λόγια σᾶς ἔγραψα.

23 Γνωρίζετε ὅτι ὁ ἀδελφὸς Τιμόθεος ἐλευθερώθη,

ὰ (ἰὰ τάχιον ἔρχηται) ὄψομαι ὑμᾶς.

24 Ἀσπάσασθε πάντας τοὺς ἡγουμένους ὑμῶν καὶ πάντας τοὺς ἁγίους. Ἀσπάζονται ὑμᾶς οἱ ἀπὸ τῆς Ἰταλίας.

25 Ἡ χάρις μετὰ πάντων ὑμῶν· ἀμήν.

† Πρὸς Ἑβραίους ἐγράφη ἀπὸ τῆς Ἰταλίας διὰ Τιμοθέου.

ἀντάμα μὲ τοὺς ἐπισκόπους [illegible] ὅλη γλιγορα) θέλω σὲ εἰδῆ.

24 Χαιρετίσετε ὅλους τοὺς προεστῶς σας, καὶ ὅλους τοὺς ἁγίους. Χαιρετοῦν σᾶς ὅσοι ἐκεῖνοι ἐπῆραν ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν.

25 Ἡ χάρις ἂς εἶναι μὲ ὅλους σας· ἀμήν.

† Ἡ πρὸς Ἑβραίους ἐστάλη ἀπὸ τὴν Ἰταλίαν διὰ Τιμοθέου.

ΙΑΚΩΒΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ.

Κεφ. α. 1.

ΙΑΚΩΒΟΣ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ταῖς δώδεκα φυλαῖς ταῖς ἐν τῇ διασπορᾷ, χαίρειν.

2 Πᾶσαν χαρὰν ἡγήσασθε, ἀδελφοί μου, ὅταν πειρασμοῖς περιπέσητε ποικίλοις·

3 γινώσκοντες ὅτι τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως κατεργάζεται ὑπομονήν.

ΙΑΚΩΒΟΣ [illegible] τοῦ Θεοῦ καὶ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς ταῖς δώδεκα φυλαῖς ποὺ εἶναι εἰς τὴν διασπορά, χαιρετισμούς.

2 Καθὲ χαρὰ λογιάσετε, ἀδελφοί μου, ὅταν πέσετε εἰς πολλοὺς λογῆς πειρασμούς·

3 γνωρίζοντες ὅτι ἡ δοκιμασία τῆς πίστεως σας κατεργάζεται ὑπομονήν.

4 Ἡ δὲ ὑπομονὴ ἔργον τέλειον ἐχέτω, ἵνα ἦτε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, ἐν μηδενὶ λειπόμενοι.

5 Εἰ δέ τις ὑμῶν λείπεται σοφίας, αἰτείτω παρὰ τοῦ διδόντος Θεοῦ πᾶσιν ἁπλῶς, καὶ μὴ ὀνειδίζοντος, καὶ δοθήσεται αὐτῷ.

6 Αἰτείτω δὲ ἐν πίστει, μηδὲν διακρινόμενος· ὁ γὰρ διακρινόμενος ἔοικε κλύδωνι θαλάσσης ἀνεμιζομένῳ καὶ ῥιπιζομένῳ.

7 Μὴ γὰρ οἰέσθω ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι λήψεταί τι παρὰ τοῦ Κυρίου.

8 Ἀνὴρ δίψυχος, ἀκατάστατος ἐν πάσαις ταῖς ὁδοῖς αὐτοῦ.

9 Καυχάσθω δὲ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἐν τῷ ὕψει αὐτοῦ·

10 Ὁ δὲ πλούσιος, ἐν τῇ ταπεινώσει αὐτοῦ, ὅτι ὡς ἄνθος χόρτου παρελεύσεται.

11 Ἀνέτειλε γὰρ ὁ ἥλιος σὺν τῷ καύσωνι, καὶ ἐξήρανε τὸν χόρτον, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐπρέπεια τοῦ προσώπου αὐτοῦ ἀπώλετο· οὕτω καὶ ὁ πλούσιος ἐν ταῖς πορείαις αὐτοῦ μαρανθήσεται.

4 Καὶ ἡ ὑπομονὴ ἂς ἔχει ἔργον τέλειον, διὰ νὰ εἶσθε τέλειοι καὶ ὁλόκληροι, νὰ μὴ εἶσθε ἐλλειπεῖς εἰς κανένα πρᾶγμα.

5 Καὶ ἐὰν κανείας ἀπὸ σᾶς εἶναι ἔλλειψις ἀπὸ σοφίαν, ἂς ζητᾷ ἀπὸ τὸν Θεὸν ὁποὺ δίδει εἰς ὅλους πλουσίως, καὶ δὲν ὀνειδίζει, καὶ θέλει τοῦ δοθῇ.

6 Ἀμὴ ἂς ζητᾷ μὲ πίστιν, χωρὶς ἀμφιβολίαν· διατὶ ἐκεῖνος ὁποὺ ἀμφιβάλλει, ὁμοιάζει τὸ κῦμα τῆς θαλάσσης ὁποὺ λυχνίζεται μὲ τὸν ἄνεμον καὶ ῥιπίζεται.

7 Καὶ ἂς μὴ λογιάσῃ ὁ ἄνθρωπος ἐκεῖνος ὅτι θέλει πάρει τίποτες ἀπὸ τὸν Κύριον.

8 Ὁ δίγνωμος ἄνθρωπος εἶναι ἀκαταστατος εἰς ὅλας τὰς γράταις.

9 Καὶ ὁ ἀδελφὸς ὁ ταπεινὸς ἂς καυχᾶται εἰς τὸ ὕψος του·

10 Καὶ ὁ πλούσιος εἰς τὴν ταπείνωσίν του, διατὶ θέλει πέσῃ ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορταριοῦ·

11 Διατὶ ἀνέτειλεν ὁ ἥλιος μὲ τὸν καύσωνα, καὶ ἐξέπεσε τὸ χορτάρι, καὶ τὸ ἄνθος του ἐξέπεσε, καὶ ἡ εὐμορφία τοῦ προσώπου του ἐχάθη· τοιουτοτρόπως καὶ ὁ πλούσιος εἰς τὰς δρόμους του θέλει μαραθῇ.

12 Μακάριος ἀνὴρ ὃς ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι δόκιμος γενόμενος λήψεται τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, ὃν ἐπηγγείλατο ὁ Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν.

13 Μηδεὶς πειραζόμενος λεγέτω· Ὅτι ἀπὸ τοῦ Θεοῦ πειράζομαι· ὁ γὰρ Θεὸς ἀπείραστός ἐστι κακῶν, πειράζει δὲ αὐτὸς οὐδένα.

14 Ἕκαστος δὲ πειράζεται, ὑπὸ τῆς ἰδίας ἐπιθυμίας ἐξελκόμενος καὶ δελεαζόμενος.

15 Εἶτα ἡ ἐπιθυμία συλλαβοῦσα τίκτει ἁμαρτίαν· ἡ δὲ ἁμαρτία ἀποτελεσθεῖσα ἀπεκύει θάνατον.

16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

17 Πᾶσα δόσις ἀγαθὴ, καὶ πᾶν δώρημα τέλειον ἄνωθέν ἐστι, καταβαῖνον ἀπὸ τοῦ πατρὸς τῶν φώτων, παρ' ᾧ οὐκ ἔνι παραλλαγὴ, ἢ τροπῆς ἀποσκίασμα.

18 Βουληθεὶς ἀπεκύησεν ἡμᾶς λόγῳ ἀληθείας, εἰς τὸ εἶναι ἡμᾶς ἀπαρχήν τινα τῶν αὐτοῦ κτισμάτων.

19 Ὥστε, ἀδελφοί μου

12 Καλότυχος [illegible] ἀνθρωπος ἐκεῖνος ὁποὺ ὑπομένει πειρασμόν· ὅτι [illegible] νὰ γένῃ δόκιμος, θέλει πάρει τὸν στέφανον τῆς ζωῆς, τὸν ὁποῖον ἐταξεν ὁ Κύριος εἰς ἐκείνους ὁποὺ τὸν ἀγαπῶσι.

13 Κανένας ὁποὺ πειράζεται ἂς μὴ λέγῃ· Ὅτι ἀπὸ τὸν Θεὸν πειράζομαι· διατὶ ὁ Θεὸς εἶναι ἀπειραστος τῶν κακῶν, καὶ αὐτὸς κανένα δὲν πειράζει.

14 Ἀμὴ καθένας πειράζεται, συρόμενος καὶ ἀπατώμενος ἀπὸ τὴν ἰδίαν του ἐπιθυμίαν.

15 Ἔπειτα ἐπειδὴ ἡ ἐπιθυμία ἐσυγκατεβλήθη, γεννᾷ ἁμαρτίαν· καὶ ἡ ἁμαρτία ἐφθασεν νὰ τελειωθῇ, γεννᾷ θάνατον.

16 Μὴ πλανᾶσθε, ἀδελφοί μου ἀγαπητοί.

17 Κάθε δόσις ἀγαθὴ, καὶ κάθε δῶρον τέλειον, εἶναι ἄνωθεν, καὶ κατεβαίνει ἀπὸ τὸν πατέρα τῶν φώτων, σπουδὲ εἰς τὸν ὁποῖον δὲν εἶναι μεταλλαγμα, ἢ μεταβολὴ σκιασμάδα.

18 Αὐτὸς ἀπὸ μόνον του τὸ θέλημα μᾶς ἐγέννησε μὲ τὸν λόγον τῆς ἀληθείας, εἰς τὸ νὰ εἴμεσθεν ἐμεῖς κάποιον πρωτόλημβον ἀπὸ ὅλα του τὰ κτίσματα.

19 Ἀκοῦτε, ἀδελφοί μου

αγαπητοὶ, ἔστω πᾶς ἄνθρωπος ταχὺς εἰς τὸ ἀκοῦσαι, βραδὺς εἰς τὸ λαλῆσαι, βραδὺς εἰς ὀργήν·

20 Ὀργὴ γὰρ ἀνδρὸς δικαιοσύνην Θεοῦ οὐ κατεργάζεται.

21 Διὸ ἀποθέμενοι πᾶσαν ῥυπαρίαν καὶ περισσείαν κακίας, ἐν πραΰτητι δέξασθε τὸν ἔμφυτον λόγον, τὸν δυνάμενον σῶσαι τὰς ψυχὰς ὑμῶν.

22 Γίνεσθε δὲ ποιηταὶ λόγου, καὶ μὴ μόνον ἀκροαταὶ, παραλογιζόμενοι ἑαυτούς.

23 Ὅτι εἴ τις ἀκροατὴς λόγου ἐστὶ καὶ οὐ ποιητὴς, οὗτος ἔοικεν ἀνδρὶ κατανοοῦντι τὸ πρόσωπον τῆς γενέσεως αὐτοῦ ἐν ἐσόπτρῳ·

24 Κατενόησε γὰρ ἑαυτὸν, καὶ ἀπελήλυθε, καὶ εὐθέως ἐπελάθετο ὁποῖος ἦν.

25 Ὁ δὲ παρακύψας εἰς νόμον τέλειον τὸν τῆς ἐλευθερίας, καὶ παραμείνας, οὗτος οὐκ ἀκροατὴς ἐπιλησμονῆς γενόμενος, ἀλλὰ ποιητὴς ἔργου, οὗτος μακάριος ἐν τῇ ποιήσει αὐτοῦ ἔσται.

26 Εἴ τις δοκεῖ θρησκὸς

ἅγιοι, ἃς εἶναι καθὲ ἄνθρωπος γλίγως εἰς τὸ νὰ ἀκούσῃ καὶ ἀργὸς εἰς τὸ νὰ λαλήσῃ, ἀργὸς εἰς ὀργήν·

20 Διατὶ ἡ ὀργὴ τοῦ ἀνδρὸς, δὲν κάμνει τὴν δικαιοσύνην τοῦ Θεοῦ.

21 Διὰ τοῦτο ἀποριχνοντες καθὲ λογῆς μολυσμὸν καὶ περίσσευμα τῆς κακίας, δέχθητε μὲ πραότητα τὸν λόγον ὁποῦ ἐφυτεύθη εἰς ἐσᾶς, ὁ ὁποῖος δύναται νὰ σώσῃ ταῖς ψυχαῖς σας.

22 Καὶ γίνεσθε ποιηταὶ τοῦ λόγου, καὶ ὄχι μόνον ἀκροαταὶ, ἀπατῶντες τοὺς λόγου σας.

23 Ὅτι ἐὰν κανένας ἀκούσῃ τὸν λόγον, καὶ δὲν τὸν κάμνῃ, ἐτοῦτος ὁμοιάζει ἄνθρωπον ὁποῦ βλέπει τὸ γενσίον του πρόσωπον εἰς τὸν καθρέφτην·

24 Διατὶ ἐγνοχάσθη τὸν λόγον του καὶ ἐπέρασε, καὶ παρευθὺς ἐλησμόνησε τὶ λογῆς ἦτον.

25 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὁποῦ σκύψῃ μέσα καὶ εἰδῇ καταλεπτῶς εἰς τὸν νόμον τὸν τέλειον τῆς ἐλευθερίας, καὶ ἀπομείνῃ, ἐτοῦτος ἔγινεν ἐκ μὴν γένῃ ἀκροατὴς ἀλησμονητικὸς, ἀλλὰ ποιητὴς τοῦ ἔργου, θέλει εἶσθαι καλοτυχος εἰς τὴν ποίησίν του.

26 Ἐὰν κανένας φαίνεται

εἶναι ἐν ἐμῖν, μὴ χαλιαγωγῶν γλώσσαν αὐτοῦ, ἀλλ' ἀπατῶν καρδίαν αὐτοῦ, τούτου μάταιος ἡ θρησκεία.

27 Θρησκεία καθαρὰ καὶ ἀμίαντος παρὰ τῷ Θεῷ καὶ πατρί, αὕτη ἐστίν, ἐπισκέπτεσθαι ὀρφανοὺς καὶ χήρας ἐν τῇ θλίψει αὐτῶν, ἄσπιλον ἑαυτὸν τηρεῖν ἀπὸ τοῦ κόσμου.

ἀπάμωσας τὰ ἴδια διαβῆς, καὶ δὲν χαλιαγωγεῖ τὸν γλῶσσάν του, ἀλλ' ἀπατᾷ τὴν καρδίαν του, ἡ θρησκεία του εἶναι ἐσκαιρη.

27 Ἡ θρησκεία ἡ καθαρὰ καὶ ἀμίαντη σημαίνει τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, ἐκεῖνο εἶναι, νὰ ἐπισκεπτώμεθα τοὺς ὀρφανοὺς καὶ τὰς χήρας εἰς τὰς θλίψεις τους, καὶ νὰ φυλάττῃ κανεὶς ἕνας τὸν λόγον του ἀμόλυντον ἀπὸ τὸν κόσμον.

Κεφ. β'. 2.

1 Ἀδελφοί μου, μὴ ἐν προσωπολημψίαις ἔχετε τὴν πίστιν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ τῆς δόξης.

2 Ἐὰν γὰρ εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγὴν ὑμῶν ἀνὴρ χρυσοδακτύλιος ἐν ἐσθῆτι λαμπρᾷ, εἰσέλθῃ δὲ καὶ πτωχὸς ἐν ῥυπαρᾷ ἐσθῆτι,

3 Καὶ ἐπιβλέψητε ἐπὶ τὸν φοροῦντα τὴν ἐσθῆτα τὴν λαμπρὰν, καὶ εἴπητε αὐτῷ· Σὺ κάθου ὧδε καλῶς· καὶ τῷ πτωχῷ εἴπητε· Σὺ στῆθι ἐκεῖ, ἢ κάθου ὧδε ὑπὸ τὸ ὑποπόδιόν μου·

4 Καὶ οὐ διεκρίθητε ἐν ἑαυτοῖς, καὶ ἐγένεσθε κριταὶ διαλογισμῶν πονηρῶν;

5 Ἀκούσατε ἀδελφοί μου

1 Ἀδελφοί μου, μὴ ἔχετε τὴν προσωπολημψίαν τῆς πίστεως τοῦ ἐνδόξου Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

2 Διατὶ ἐὰν εἰσέλθῃ εἰς τὴν συναγωγήν σας ἄνθρωπος ὁποὺ τὰ ἔχῃ χρυσοδακτυλίδι καὶ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ εἰσέλθῃ καὶ ἕνας πτωχὸς μὲ φόρεμα λερωμένον,

3 Καὶ ἀποβλέψητε εἰς ἐκεῖνον ὁποὺ φορεῖ τὸ λαμπρὸν φόρεμα, καὶ τοῦ εἴπητε· Ἐσὺ κάθου ἐδῶ καλά· καὶ τὸν πτωχὸν εἴπητε· Ἐσὺ γαθῆ ἐκεῖ, ἢ κάθου ἐδῶ ἀπομακρυσμένος εἰς τὸ ὑποπόδιόν μου·

4 Δὲν ἐκάμετε διαφορὰν εἰς αὐτούς, καὶ ἐγίνεσθε κριταὶ μὲ διαλογισμοὺς πονηρούς;

5 Ἀκούσατε, ἀδελφοί μου

αγαπησεν, ουχ ὁ Θεὸς ἐξελέξατο τοὺς πτωχοὺς τοῦ κόσμου τούτου, πλουσίους ἐν πίστει, καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας ἧς ἐπηγγείλατο τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν;

6 Ὑμεῖς δὲ ἠτιμάσατε τὸν πτωχόν· οὐχ οἱ πλούσιοι καταδυναστεύουσιν ὑμᾶς, καὶ αὐτοὶ ἕλκουσιν ὑμᾶς εἰς κριτήρια;

7 Οὐκ αὐτοὶ βλασφημοῦσι τὸ καλὸν ὄνομα τὸ ἐπικληθὲν ἐφ' ὑμᾶς;

8 Εἰ μέντοι νόμον τελεῖτε βασιλικὸν, κατὰ τὴν γραφήν· Ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτόν, καλῶς ποιεῖτε.

9 Εἰ δὲ προσωπολημπτεῖτε, ἁμαρτίαν ἐργάζεσθε, ἐλεγχόμενοι ὑπὸ τοῦ νόμου ὡς παραβάται.

10 Ὅστις γὰρ ὅλον τὸν νόμον τηρήσει, πταίσει δὲ ἐν ἑνὶ, γέγονε πάντων ἔνοχος.

11 Ὁ γὰρ εἰπὼν· Μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καί· Μὴ φονεύσῃς· εἰ δὲ οὐ μοιχεύσεις, φονεύσεις δὲ, γέγονας παραβάτης νόμου.

12 Οὕτω λαλεῖτε, καὶ οὕτω ποιεῖτε, ὡς διὰ νόμου ἐλευθερίας μέλλοντες κρίνεσθαι.

13 Ἡ γὰρ κρίσις ἀνίλεως ἀγαπήσαντι, δι' ἐλεήσαντος ὁ Θεὸς τὸν πτωχὸν τοῦ κόσμου ἐκείνου, τοὺς εἶναι πλουσίους ἐν πίστει, καὶ κληρονόμους τῆς βασιλείας, τὴν ὁποίαν ὑπεσχέτο τοῖς ἀγαπῶσιν;

6 Ἀμὴ ἐσεῖς ἀτιμάσετε τὸν πτωχόν· δὲν σᾶς καταπατοῦσιν οἱ πλούσιοι, καὶ αὐτοὶ σᾶς σύρουσιν εἰς τὰ κριτήρια;

7 Δὲν βλασφημοῦσιν αὐτοὶ τὸ καλὸν ὄνομα ὅπου ἐκλήθη ἐπάνω σας;

8 Ἐὰν ὅμως ἐσεῖς τελεώσετε τὸν νόμον τὸν βασιλικόν, καθὼς λέγει ἡ γραφή· Νὰ ἀγαπήσῃς τὸν γείτονά σου ὡσὰν τὸν ἑαυτόν σου, καλὰ κάμνετε.

9 Ἀμὴ ἂν κάμνετε προσωποληψίαν, κάμνετε ἁμαρτίαν, καὶ ἐλέγχεσθε ἀπὸ τὸν νόμον ὡσὰν παραβάται.

10 Διατὶ ὅποιος φυλάξῃ ὅλον τὸν νόμον, καὶ πταίσῃ εἰς ἕνα, ἔγινε πταίστης ὅλων.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶπε· Μὴ μοιχεύσῃς, εἶπε καί· Μὴ φονεύσῃς· ἐὰν δὲ μὴ μοιχεύσῃς, ἀλλὰ φονεύσῃς, ἔγινες παραβάτης τοῦ νόμου.

12 Τέτοιας λογῆς λαλεῖτε, καὶ τέτοιας λογῆς καμνετε, ὡσὰν ἐκεῖνοι μέλλετε νὰ κριθῆτε μὲ τὸν νόμον τῆς ἐλευθερίας.

13 Διατὶ ἡ κρίσις θέλει

τῶ μὴ ποιησαιτι ἰλιθ· καὶ καταχαυχᾶται ἰλιθ κρίσιως.

14 Τί το ὄφιλθ, ἀδιλφοί μι, ἰὰν πίστιν λίγη τις ἔχειν, ἔργα δὶ μὴ ἔχη, μὴ δύναται ἡ πίστις σῶσαι αὐτόν;

15 Ἐὰν δὶ ἀδιλφὸς ἢ ἀδιλφὴ γυμνοὶ ὑπάρχωσι, καὶ λειπόμινοι ὦσι τῆς ἐφημέρου τροφῆς,

16 Εἴπῃ δὶ τις αὐτοῖς ἐξ ὑμῶν· Ὑπάγιτι ἐν εἰρήνῃ, θιρμαίνισθι καὶ χορτάζισθι· μὴ δῶτι δὶ αὐτοῖς τὰ ἐπιτήδια τὸν σωματθ, τί τὸ ὄφιλθ;

17 Οὕτω καὶ ἡ πίστις, ἰὰν μὴ ἔργα ἔχῃ, νικρὰ ἐστι καθ ἑαυτήν.

18 Ἀλλ' ἐρεῖ τις· Σὺ πίστιν ἔχις, κἀγὼ ἔργα ἔχω· δείξόν μοι τὴν πίστιν σου ἐκ τῶν ἔργων σου, κἀγὼ δείξω σοι ἐκ τῶν ἔργων μου τὴν πίστιν μου.

19 Σὺ πιστεύις ὅτι ὁ Θεὸς εἷς ἐστι· καλῶς ποιεῖς· καὶ τὰ δαιμόνια πιστεύουσι, καὶ φρίσσουσι.

20 Θέλις δὶ γνῶναι, ὦ ἄνθρωπε κενέ, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νικρά ἐστι;

21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ ἡμῶν οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη,

ίσθαι ἀπὸ τῶν ἔργων αὐτοῦ δὶ ἔκαμι ἰλιθ καὶ τὸ ἰλιθ καυχᾶται ἐκεῖνο τῆς κρίσιως.

14 Τί τὸ ὄφιλθ, ἀδιλφοί μι, ἰὰν λέγη κανένα ἔχη πίστιν, καὶ ἔργα δὲν ἔχη, μήπα δύναται ἐκείνη ἡ πίστις νὰ τὸν σώσῃ;

15 Καὶ ἰὰν ἀδιλφὸς ἢ ἀδιλφὴ εἶναι γυμνοὶ, καὶ νὰ ἐστεροῦνται τὴν καθημερινὴν τροφήν,

16 Καὶ κανένας ἀπὸ σᾶς νὰ τοὺς εἴπῃ· Ὑπάγετε μὲ καλὸν, ζιφαίνεσθε καὶ χορταίνετε· καὶ νὰ μὴν τοὺς δώσετε τὰ χρειαζούμενα τοῦ κορμιοῦ, τί τὸ ὄφιλθ;

17 Ἔτζι καὶ ἡ πίστις, ἰὰν δὲν ἔχῃ ἔργα, εἶναι νεκρὰ ἀπὸ τοῦ λόγου της.

18 Ἀλλὰ θέλει νὰ εἰπῇ κανείας· Ἐσὺ ἔχεις πίστιν, καὶ ἐγὼ ἔχω ἔργα· δεῖξε μου τὴν πίστιν σου ἀπὸ τὰ ἔργα σου, καὶ ἐγὼ τὰ σου δείξω ἀπὸ τὰ ἔργα μου τὴν πίστιν μου.

19 Πιστεύεις ἐσὺ ὅτι εἶναι ἕνας Θεός· καλὰ κάνεις· καὶ τὰ δαιμόνια τὸ πιστεύουσι, καὶ φρίσσουσι.

20 Καὶ θέλεις νὰ γνωρίσῃς, ὦ ἀνθρωπε ματαιε, ὅτι ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρά;

21 Ἀβραὰμ ὁ πατὴρ μας δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα,

ἀπηγγειλε Ἰσαακ τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνεργεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ, καὶ ἐκ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη;

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Ἐπίστευσε δὲ Ἀβραὰμ τῷ Θεῷ, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ φίλος Θεοῦ ἐκλήθη.

24 Ὁρᾶτε τοίνυν ὅτι ἐξ ἔργων δικαιοῦται ἄνθρωπος, καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον;

25 Ὁμοίως δὲ καὶ Ῥαὰβ ἡ πόρνη οὐκ ἐξ ἔργων ἐδικαιώθη, ὑποδεξαμένη τοὺς ἀγγέλους, καὶ ἑτέρᾳ ὁδῷ ἐκβαλοῦσα;

26 Ὥσπερ γὰρ τὸ σῶμα χωρὶς πνεύματος νεκρόν ἐστι, οὕτω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τῶν ἔργων νεκρά ἐστι.

ἐστιν ἐπ᾽ ἀνέβασεν τὸν υἱὸν τοῦ τὸν Ἰσαὰκ εἰς τὸ θυσιαστήριον;

22 Βλέπεις ὅτι ἡ πίστις συνήργει μετὰ τῶν ἔργων αὐτοῦ, καὶ ἀπὸ τῶν ἔργων ἡ πίστις ἐτελειώθη;

23 Καὶ ἐπληρώθη ἡ γραφὴ ἡ λέγουσα· Καὶ ἐπίστευσεν Ἀβραὰμ εἰς τὸν Θεόν, καὶ ἐλογίσθη αὐτῷ εἰς δικαιοσύνην, καὶ ὠνομάσθη φίλος Θεοῦ.

24 Βλέπετε λοιπὸν ὅτι ἐξ ἔργων ἄνθρωπος δικαιοῦται καὶ οὐκ ἐκ πίστεως μόνον;

25 Ὁμοίως καὶ ἡ Ῥαὰβ ἡ πόρνη δὲν ἐδικαιώθη ἀπὸ τὰ ἔργα, μὲ τὸ νὰ δεχθῇ τοὺς ἀπεσταλμένους, καὶ νὰ τοὺς στείλῃ ἀπὸ ἄλλην γράμμα;

26 Διατὶ καθὼς τὸ σῶμα χωρὶς πνεῦμα εἶναι νεκρόν, τέτοιος λέγω καὶ ἡ πίστις χωρὶς τὰ ἔργα εἶναι νεκρή.

Κεφ. γ. 3.

Μὴ πολλοὶ διδάσκαλοι γίνεσθε, ἀδελφοί μου, εἰδότες ὅτι μεῖζον κρῖμα

2 Πολλὰ γὰρ πταίομεν ἅπαντες· εἴ τις ἐν λόγῳ οὐ πταίει, οὗτος τέλειος ἀνὴρ,

Ἀδελφοί μου, μὴ γίνεσθε πολλοὶ διδάσκαλοι, ἐξεύροντες ὅτι θέλομεν πάρει μεγαλήτερον κρῖμα·

2 Διατὶ ὅλοι πταίομεν πολλά· ἐὰν κανείς δὲν πταίῃ εἰς τὸν λόγον, ἐκεῖνος εἶναι

δυνατὸς χαλιναγωγῆσαι καὶ ὅλον τὸ σῶμα.

3 Ἰδοὺ τῶν ἵππων τοὺς χαλινοὺς εἰς τὰ στόματα βάλλομεν πρὸς τὸ πείθεσθαι αὐτοὺς ἡμῖν, καὶ ὅλον τὸ σῶμα αὐτῶν μετάγομεν.

4 Ἰδοὺ, καὶ τὰ πλοῖα τηλικαῦτα ὄντα, καὶ ὑπὸ σκληρῶν ἀνέμων ἐλαυνόμενα, μετάγεται ὑπὸ ἐλαχίστου πηδαλίου ὅπου ἂν ἡ ὁρμὴ τοῦ εὐθύνοντος βούληται.

5 Οὕτω καὶ ἡ γλῶσσα μικρὸν μέλος ἐστὶ, καὶ μεγαλαυχεῖ· ἰδοὺ, ὀλίγον πῦρ ἡλίκην ὕλην ἅπτει.

6 Καὶ ἡ γλῶσσα πῦρ, ὁ κόσμος τῆς ἀδικίας· οὕτως ἡ γλῶσσα καθίσταται ἐν τοῖς μέλεσιν ἡμῶν, ἡ σπιλοῦσα ὅλον τὸ σῶμα, καὶ φλογίζουσα τὸν τροχὸν τῆς γενέσεως, καὶ φλογιζομένη ὑπὸ τῆς γεέννης.

7 Πᾶσα γὰρ φύσις θηρίων τε καὶ πετεινῶν, ἑρπετῶν τε καὶ ἐναλίων, δαμάζεται καὶ δεδάμασται τῇ φύσει τῇ ἀνθρωπίνῃ·

8 τὴν δὲ γλῶσσαν οὐδεὶς δύναται ἀνθρώπων δαμάσαι· ἀκατάσχετον κακὸν, μεστὴ ἰοῦ θανατηφόρου.

9 Ἐν αὐτῇ εὐλογοῦμεν τὸν

τιλη@ ἀνερ, δυνατος να χαλιναγωγηση και ολον το σωμα.

3 Να, απου βαλλωμεν τα χαλινους εἰς τα στοματα των αλογων, εἰς τὸ να μας πείθουνται, καὶ γυριζωμεν ὁλον τους το κορμι.

4 Να, και τα καραβια ὁπου εἶναι τοσα μεγαλα, και κινουνται ἀπὸ ἀνεμους σκληρους, γυρίζονται ἀπὸ τιλλα μικρὸν τιμονι, εἰς ὁποιον μερος ἡ γνωμη του κυβερνητου

5 Τοιουτοτροπως και ἡ γλωσσα εἶναι μικρον μελος καὶ καυχᾶται μεγαλα· να, ὀλιγη φωτια ποσα μεγαλον ὑλην ἀναπτει.

6 Καὶ ἡ γλωσσα εἶναι φωτια, ὁ κοσμος της ἀδικιας· ἐτζι λεγω ἡ γλωσσα ἐστεκετι εἰς τα μελη μας, ὁπου μολυνει ὁλον τὸ κορμι, καὶ φλογιζει τὸν τροχὸν της γενεσεως μας, καὶ φλογιζεται ἀπὸ την γεεννα·

7 Διατι καθε φύσις του θηρίου και των πετεινων και των ἑρπετων καὶ των ἀλλαξεων δαμαζεται καὶ ἐδαμάσθη ἀπὸ την φυσιν του ἀνθρωπινου·

8 Ἀμη κανενας δεν δυνατε να δαμάση την γλωσσαν· ειναι ἀνήσυχον κακον, γεματη φαρμακι θανατηφορον.

9 Μετ' αὐτην εὐλογουμεν

Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ μετ' αὐτὸν καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας·

10 Ἐκ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Οὐ χρή, ἀδελφοί μου, ταῦτα οὕτω γίνεσθαι.

11 Μήτι ἡ πηγὴ ἐκ τῆς αὐτῆς ὀπῆς βρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μὴ δύναται, ἀδελφοί μου, συκῆ ἐλαίας ποιῆσαι, ἢ ἄμπελος σῦκα; Οὕτως οὐδὲ πηγὴ ἁλυκὸν καὶ γλυκὺ ποιῆσαι ὕδωρ.

13 Τίς σοφὸς καὶ ἐπιστήμων ἐν ὑμῖν; δειξάτω ἐκ τῆς καλῆς ἀναστροφῆς τὰ ἔργα αὐτοῦ ἐν πραΰτητι σοφίας.

14 Εἰ δὲ ζῆλον πικρὸν ἔχετε καὶ ἐριθείαν ἐν τῇ καρδίᾳ ὑμῶν, μὴ κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε κατὰ τῆς ἀληθείας.

15 Οὐκ ἔστιν αὕτη ἡ σοφία ἄνωθεν κατερχομένη, ἀλλ' ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης.

16 Ὅπου γὰρ ζῆλος καὶ ἐριθεία, ἐκεῖ ἀκαταστασία καὶ πᾶν φαῦλον πρᾶγμα.

17 Ἡ δὲ ἄνωθεν σοφία πρῶτον μὲν ἁγνή ἐστιν,

τὸν Θεὸν καὶ πατέρα, καὶ μετ' αὐτὸν καταρώμεθα τοὺς ἀνθρώπους τοὺς καθ' ὁμοίωσιν Θεοῦ γεγονότας·

10 Ἀπὸ τοῦ αὐτοῦ στόματος ἐξέρχεται εὐλογία καὶ κατάρα. Διὸ πρέπει, ἀδελφοί μου, ἵνα ταῦτα γίνωνται τοιουτοτρόπως.

11 Μήτι ἡ βρύσις ἀπὸ τῆς αὐτῆς φλέβας ἀναβρύει τὸ γλυκὺ καὶ τὸ πικρόν;

12 Μήπως δύναται, ἀδελφοί μου, ἡ συκιὰ νὰ κάμῃ ἐλαιαῖς, ἢ τὸ κλῆμα τῆς ἀμπέλου νὰ κάμῃ σῦκα; Ἔτζι οὐδεμία βρύσις ἠμπορεῖ νὰ κάμῃ νερὸν ἁλμυρὸν καὶ γλυκύ.

13 Τίς εἶναι ἀνάμεσά σας σοφὸς καὶ ἐπιστήμων; ἂς δείξῃ ἀπὸ τὴν καλὴν συναναστροφὴν τὰ ἔργα του μὲ πραότητα σοφίας.

14 Ἀμὴ ἂν ἔχετε πικρὸν ζῆλον καὶ φιλονεικίαν εἰς τὰς καρδίας σας, μὴν κατακαυχᾶσθε καὶ ψεύδεσθε ἐναντίον τῆς ἀληθείας.

15 Αὐτὴ ἡ σοφία δὲν εἶναι ἐκείνη ὁποὺ κατεβαίνει ἀπουπάνω, ἀλλὰ εἶναι ἐπίγειος, ψυχική, δαιμονιώδης·

16 Διατὶ ἐκεῖ ὁπού εἶναι φθόνος καὶ φιλονεικία, ἐκεῖ εἶναι ἀκαταστασία καὶ κάθε λογὶς κακὸν πρᾶγμα.

17 Ἀμὴ ἡ σοφία ὁποὺ εἶναι ἀπουπάνω, πρώτον μὲν

ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, εὐπειθὴς, μεστὴ ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος καὶ ἀνυπόκριτος.

18 Καρπὸς δὲ τῆς δικαιοσύνης ἐν εἰρήνῃ σπείρεται τοῖς ποιοῦσιν εἰρήνην.

εἶναι καθαρὰ, ἔπειτα εἰρηνικὴ, ἐπιεικὴς, ὑπήκοος, γέμουσα ἐλέους καὶ καρπῶν ἀγαθῶν, ἀδιάκριτος, καὶ ἀνυπόκριτος.

18 Καὶ ὁ καρπὸς τῆς δικαιοσύνης σπείρεται ἐν εἰρήνῃ τοῖς ποιοῦσι τὴν εἰρήνην.

Κεφ. δ'. 4.

ΠΟθὲν πόλεμοι καὶ μάχαι ἐν ὑμῖν; Οὐκ ἐντεῦθεν, ἐκ τῶν ἡδονῶν ὑμῶν τῶν στρατευομένων ἐν τοῖς μέλεσιν ὑμῶν;

2 Ἐπιθυμεῖτε, καὶ οὐκ ἔχετε· φονεύετε καὶ ζηλοῦτε, καὶ οὐ δύνασθε ἐπιτυχεῖν· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, οὐκ ἔχετε διὰ τὸ μὴ αἰτεῖσθαι ὑμᾶς.

3 Αἰτεῖτε, καὶ οὐ λαμβάνετε, διότι κακῶς αἰτεῖσθε, ἵνα ἐν ταῖς ἡδοναῖς ὑμῶν δαπανήσητε.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, οὐκ οἴδατε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου ἔχθρα τοῦ Θεοῦ ἐστι; ὃς ἂν οὖν βουληθῇ φίλος εἶναι τοῦ κόσμου, ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ καθίσταται.

5 Ἢ δοκεῖτε ὅτι κενῶς ἡ γραφὴ λέγει· Πρὸς φθόνον ἐπιποθεῖ τὸ πνεῦμα ὃ κατῴκησεν ἐν ἡμῖν;

Ἀπὸ πού εἶναι οἱ πόλεμοι καὶ ἡ μάχαι ἀνάμεσα σας; Δὲν εἶναι ἀπὸ, ὅτι ταῖς ἡδοναῖς σας ἔχετε πολεμοῦσι τὰ μέλη σας;

2 Ἐπιθυμᾶτε, καὶ δὲν ἔχετε· φονεύετε καὶ [illegible] φθονᾶτε, καὶ δὲν δύνεσθε ἐπιτυχεῖτε· μάχεσθε καὶ πολεμεῖτε, καὶ δὲν ἔχετε, διὰ τοῦτο δὲν ζητᾶτε.

3 Ἐσεῖς ζητᾶτε, καὶ δὲν παίρνετε, διατὶ κακὰ ζητεῖτε, διὰ τὰ ἐξοδεύσετε εἰς ταῖς ἡδοναῖς σας.

4 Μοιχοὶ καὶ μοιχαλίδες, δὲν ἐξεύρετε ὅτι ἡ φιλία τοῦ κόσμου εἶναι ἔχθρα τοῦ Θεοῦ; ὁποῖος λοιπὸν θέλῃ νὰ εἶναι φίλος τοῦ κόσμου, καταντᾷ ἐχθρὸς τοῦ Θεοῦ.

5 Ἢ λογιάζετε ὅτι εἶναι μάταια λέγει ἡ γραφή· Ὅτι τὸ πνεῦμα ὁπού κατοικεῖ εἰς ἐμᾶς ἐπιθυμᾷ εἰς φθόνον;

6 Μείζονα δὲ δίδωσι χάριν, διὸ λέγει· Ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

7 Ὑποτάγητε οὖν τῷ Θεῷ· ἀντίστητε τῷ διαβόλῳ, καὶ φεύξεται ἀφ' ὑμῶν.

8 Ἐγγίσατε τῷ Θεῷ, καὶ ἐγγιεῖ ὑμῖν· καθαρίσατε χεῖρας, ἁμαρτωλοί, καὶ ἁγνίσατε καρδίας, δίψυχοι.

9 Ταλαιπωρήσατε καὶ πενθήσατε καὶ κλαύσατε· ὁ γέλως ὑμῶν εἰς πένθος μετατραφήτω, καὶ ἡ χαρὰ εἰς κατήφειαν.

10 Ταπεινώθητε ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, καὶ ὑψώσει ὑμᾶς.

11 Μὴ καταλαλεῖτε ἀλλήλων, ἀδελφοί· ὁ καταλαλῶν ἀδελφοῦ, καὶ κρίνων τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, καταλαλεῖ νόμου, καὶ κρίνει νόμον· εἰ δὲ νόμον κρίνεις, οὐκ εἶ ποιητὴς νόμου, ἀλλὰ κριτής.

12 Εἷς ἐστιν ὁ νομοθέτης ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· σὺ τίς εἶ ὁ κρίνων τὸν ἕτερον;

13 Ἄγε νῦν οἱ λέγοντες· Σήμερον ἢ αὔριον πορευσόμεθα

6 Ἀλλὰ ὁ Θεὸς δίδωσι μεγαλείτερη χάριν διὰ τοῦτο λέγει· Ὁ Θεὸς ὑπεραντιπίπτει τοῖς ὑπερηφάνοις, καὶ δίδωσι χάριν τοῖς ταπεινοῖς.

7 Ὑποτάχθητε λοιπὸν τῷ Θεῷ, ἀντιπολεμήθητε τὸν διάβολον, καὶ θέλει φύγει ἀπὸ σᾶς.

8 Σημασιτε ἐσεῖς τῷ Θεῷ, καὶ ἐκεῖνος θέλει σημασι τοῖς ἐσᾶς· καθαρίσατε τὰ χεῖρι σας, ἁμαρτωλοί, καὶ ἐκαερίψιτε ταῖς καρδίαις σας, δίψυχοι.

9 Ταλαιπωρήθητε καὶ λυπηθῆτε καὶ κλαύσιτε· τὰ γέλοια σας ἂς μεταγραφθοῦσι εἰς λύπην, καὶ ἡ χαρά σας εἰς σεισθρεπότητα.

10 Ταπεινώθητε ὁμπροσθεν τοῦ Κυριου, καὶ θέλει σας ἐψώσει.

11 Μὴ καταλαλεῖτε ἕνας τὸν ἄλλον, ἀδελφοί· ἐκεῖνος ὅπου καταλαλεῖ τὸν ἀδελφόν του, καὶ κρίνει τὸν ἀδελφόν του, καταλαλεῖ τὸν νόμον, καὶ κρίνει τὸν νόμον· καὶ ἰὰν κρίνεις νόμον, δὲν εἶσαι ποσκτης νόμου, ἀλλὰ κριτής.

12 Ἕνας εἶναι ὁ νομοθέτης ὁ δυνάμενος σῶσαι καὶ ἀπολέσαι· ποῖος εἶσαι ἐσὺ ὁποῦ κρίνεις τὸν ἄλλον;

13 Ἐλᾶτε ἐσεῖς τῶρα ἐνῦ λέγετε· Σήμερον καὶ

εἰς τὴν δε τὴν πόλιν, καὶ ποιήσομεν ἐκεῖ ἐνιαυτὸν ἕνα, καὶ ἐμπορευσόμεθα, καὶ κερδήσομεν·

14 Οἵτινες οὐκ ἐπίστασθε τὸ τῆς αὔριον· ποία γὰρ ἡ ζωὴ ὑμῶν; ἀτμὶς γάρ ἐστε ἡ πρὸς ὀλίγον φαινομένη, ἔπειτα δὲ ἀφανιζομένη.

15 Ἀντὶ τοῦ λέγειν ὑμᾶς· Ἐὰν ὁ Κύριος θελήσῃ, καὶ ζήσομεν, καὶ ποιήσομεν τοῦτο ἢ ἐκεῖνο.

16 Νῦν δὲ καυχᾶσθε ἐν ταῖς ἀλαζονείαις ὑμῶν· πᾶσα καύχησις τοιαύτη, πονηρά ἐστιν.

17 Εἰδότι οὖν καλὸν ποιεῖν, καὶ μὴ ποιοῦντι, ἁμαρτία αὐτῷ ἐστιν.

αὔριον θελήσει ὑπαγειν εἰς ἐκείνην τὴν πολιν, καὶ θέλομεν κάμει ἐκεῖ ἕνα χρόνον, καὶ θέλομεν πραγματευθῆ, καὶ θέλομεν κερδήσει·

14 Οἱ ὁποῖοι δὲν ἐξεύρετε τὸ πρᾶγμα ἐπὰ θέλει γενῆς τὴν αὔριον· διατὶ ποία εἶναι ἡ ζωὴ σας; διατὶ ἡ ζωὴ σας εἶναι κάτσι ὁποῦ φαίνεται ὀλίγην ὥραν, καὶ ἀπέκει χάνεται.

15 Ἀντὶς τὸ λέγετε ἐσεῖς· Ἐὰν ὁ Κύριος θέλῃ καὶ ζήσωμεν, θέλομεν κάμει ἐτοῦτο, ἢ ἐκεῖνο.

16 Καὶ τώρα καυχᾶσθε εἰς ταῖς ἀλαζονείαις σας· κάθε καύχησις τέτοια λογιέται κακή.

17 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἐξεύρει λοιπὸν τὰ κάμνει καλὰ, καὶ δὲν τὰ κάμει, ἁμαρτία εἶναι εἰς αὐτόν.

Κεφ. ε'. 5.

Ἄγε νῦν οἱ πλούσιοι, κλαύσατε ὀλολύζοντες ἐπὶ ταῖς ταλαιπωρίαις ὑμῶν ταῖς ἐπερχομέναις.

2 Ὁ πλοῦτος ὑμῶν σέσηπε, καὶ τὰ ἱμάτια ὑμῶν σητόβρωτα γέγονε.

3 Ὁ χρυσὸς ὑμῶν καὶ ὁ ἄργυρος κατίωται, καὶ ὁ ἰὸς

Ἐλᾶτε τώρα οἱ πλούσιοι, κλαύσετε, θρηνεῖτε τὸν ἑαυτόν σας διὰ ταῖς ταλαιπωρίαις ἐπὰ σας ἔρχονται.

2 Ὁ πλοῦτος σας ἐσάπισε, καὶ τὰ φορέματά σας ἐτρωθήκασι.

3 Τὸ χρυσάφι σας καὶ τὸ ἄσημι ἐσκουριάσε, καὶ ἡ

αὐτῶν εἰς μαρτύριον ὑμῖν ἔσται, καὶ φάγεται τὰς σάρκας ὑμῶν ὡς πῦρ· ἐθησαυρίσατε ἐν ἐσχάταις ἡμέραις.

4 Ἰδοὺ, ὁ μισθὸς τῶν ἐργατῶν τῶν ἀμησάντων τὰς χώρας ὑμῶν, ὁ ἀπεστερημένος ἀφ' ὑμῶν, κράζει· καὶ αἱ βοαὶ τῶν θερισάντων εἰς τὰ ὦτα Κυρίου σαβαὼθ εἰσεληλύθασιν.

5 Ἐτρυφήσατε ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ἐσπαταλήσατε· ἐθρέψατε τὰς καρδίας ὑμῶν ὡς ἐν ἡμέρᾳ σφαγῆς·

6 Κατεδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δίκαιον· οὐκ ἀντιτάσσεται ὑμῖν.

7 Μακροθυμήσατε οὖν, ἀδελφοὶ, ἕως τῆς παρουσίας τοῦ Κυρίου· ἰδοὺ, ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶν ἐπ' αὐτῷ, ἕως ἂν λάβῃ ὑετὸν πρώϊμον καὶ ὄψιμον.

8 Μακροθυμήσατε καὶ ὑμεῖς, στηρίξατε τὰς καρδίας ὑμῶν, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἤγγικε.

9 Μὴ στενάζετε κατ' ἀλλήλων, ἀδελφοὶ, ἵνα μὴ κριθῆτε· ἰδοὺ, ὁ κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκε.

10 Ὑπόδειγμα λάβετε

σκευὰς τὰς θύρας εἶσθαι εἰς μαρτύριον ἁμαρτίας σας, καὶ θέλει φάγειν τὰς σάρκας σας ὡσὰν φωτιά· ἐθησαυρίσατε θησαυροὺς διὰ τὰς τελευταίας ἡμέρας.

4 Νά, ὁ πληρωμὴ τῶν ἐργατῶν ἐπὸ ἐθέρισαν τὰ χωράφια σας, τὴν ὁποίαν τοὺς ἀπεστερήσατε, κράζει· καὶ ἡ [illegible] ἐκείνων ἐπού ἐθέρισαν, ἐμβήκασιν εἰς τὰ αὐτία τοῦ Κυρίου σαβαὼθ.

5 Εἰς ταῖς ἡδοναῖς ἐζήσατε ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐξεφαντάσατε· ἐθρέψατε ταῖς καρδίαις σας, ὡσὰν εἰς τὴν ἡμέραν τῆς σφαγῆς·

6 Ἐκαταδικάσατε, ἐφονεύσατε τὸν δικαίον· καὶ δὲν σᾶς ἀνταντιέται.

7 Μακροθυμήσετε λοιπὸν, ἀδελφοὶ, εἰς τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου· νά, ὁ γεωργὸς ἐκδέχεται τὸν τίμιον καρπὸν τῆς γῆς, μακροθυμῶντας εἰς αὐτὸν, ἕως ἂν λάβῃ βροχὴν πρωϊμὸν καὶ ὀψιμόν.

8 Μακροθυμήσετε καὶ ἐσεῖς, στηρίξετε ταῖς καρδίας σας, ὅτι ἡ παρουσία τοῦ Κυρίου ἐσήμωσε.

9 Μὴν γκαίζετε ἀνάτσιον ἕνας τοῦ ἄλλου, ἀδελφοὶ, διὰ νὰ μὴν κατακριθῆτε· νὰ ὁ κριτὴς γίκιται ὁμπρὸς εἰς ταῖς θύραις.

10 Ἀδελφοί μου, πάρετε

τῆς κακοπαθείας, ἀδελφοί μου, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας οἳ ἐλάλησαν τῷ ὀνόματι Κυρίου.

11 Ἰδοὺ, μακαρίζομεν τοὺς ὑπομείναντας· τὴν ὑπομονὴν Ἰὼβ ἠκούσατε, καὶ τὸ τέλος Κυρίου εἴδετε, ὅτι πολύσπλαγχνός ἐστιν ὁ Κύριος καὶ οἰκτίρμων.

12 Πρὸ πάντων δέ, ἀδελφοί μου, μὴ ὀμνύετε μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε ἄλλον τινὰ ὅρκον· ἤτω δὲ ὑμῶν τὸ ναὶ, ναὶ, καὶ τὸ οὒ, οὔ· ἵνα μὴ ὑπὸ κρίσιν πέσητε.

13 Κακοπαθεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσευχέσθω· εὐθυμεῖ τις; ψαλλέτω.

14 Ἀσθενεῖ τις ἐν ὑμῖν; προσκαλεσάσθω τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ προσευξάσθωσαν ἐπ' αὐτὸν, ἀλείψαντες αὐτὸν ἐλαίῳ ἐν τῷ ὀνόματι τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως σώσει τὸν κάμνοντα, καὶ ἐγερεῖ αὐτὸν ὁ Κύριος· κἂν ἁμαρτίας ᾖ πεποιηκώς, ἀφεθήσεται αὐτῷ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἀλλήλοις τὰ παραπτώματα, καὶ

παράδειγμα τῆς κακοπαθείας, καὶ τῆς μακροθυμίας, τοὺς προφήτας, οἱ ἐλάλησαν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

11 Νὰ, ἐκεῖνους ὁποὺ ὑπομένουσι μακαρίζομεν· ἠκούσατε τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰὼβ καὶ εἴδετε τὸ τέλος τοῦ Κυρίου, ὅτι ὁ Κύριος εἶναι πολυσπλαγχνικὸς καὶ οἰκτίρμων.

12 Καὶ πρὸ παντὸς ἄλλου, ἀδελφοί μου, μὴ ὁρκίζεσθε μήτε τὸν οὐρανὸν, μήτε τὴν γῆν, μήτε νὰ ὁρκίζεσθε ἄλλον ὅρκον· καὶ ἂς εἶναι τὸ ναὶ ναὶ, καὶ τὸ ὄχι ὄχι· διὰ νὰ μὴ πέσητε ὑποκάτω εἰς τὴν κρίσιν.

13 Κακοπαθαίνει κανεὶς ἀνάμεσά σας; ἂς προσεύχεται· χαίρεται κανεὶς; ἂς ψάλλῃ.

14 Ἀσθενεῖ κανεὶς ἀνάμεσά σας; ἂς προσκαλέσῃ τοὺς πρεσβυτέρους τῆς ἐκκλησίας, καὶ ἂς προσευχηθοῦσιν ἀπάνω εἰς αὐτὸν, ἀλείφοντες τον μὲ ἔλαιον εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Κυρίου.

15 Καὶ ἡ εὐχὴ τῆς πίστεως θέλει σώσει τὸν ἀσθενοῦντα, καὶ θέλει τὸν σηκώσει ὁ Κύριος· καὶ ἐὰν ἔκαμε ἁμαρτίας, θέλουσι τοῦ συγχωρηθῆ.

16 Ἐξομολογεῖσθε ἕνας εἰς τὸν ἄλλον τὰ σφάλματα,

ἐγκαλεῖτε κατ' ἀλλήλων, ἵνα μὴ κριθῆτε· ἰδοὺ ὁ κριτὴς πρὸ τῶν θυρῶν ἕστηκεν.

καὶ ἀνοιχθήσεται ὑμῖν· πολὺ γὰρ ἰσχύει δέησις δικαίου ἐνεργουμένη.

17 Ἠλίας ἄνθρωπος ἦν ὁμοιοπαθὴς ἡμῖν, καὶ προσευχῇ προσηύξατο τοῦ μὴ βρέξαι, καὶ οὐκ ἔβρεξεν ἐπὶ τῆς γῆς ἐνιαυτοὺς τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ.

17 Ὁ Ἠλίας ἦτον ἄνθρωπος ὁμοιοπαθὴς ὡσὰν καὶ ἐμεῖς, καὶ ἐπροσευχήθη νὰ μὴν βρέξῃ· καὶ δὲν ἔβρεξεν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν χρόνους τρεῖς καὶ μῆνας ἕξ·

18 Καὶ πάλιν προσηύξατο, καὶ ὁ οὐρανὸς ὑετὸν ἔδωκε, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπὸν αὐτῆς.

18 Καὶ πάλιν ἐπροσευχήθη, καὶ ὁ οὐρανὸς ἔδωκε βροχήν, καὶ ἡ γῆ ἐβλάστησε τὸν καρπόν της.

19 Ἀδελφοί, ἐάν τις ἐν ὑμῖν πλανηθῇ ἀπὸ τῆς ἀληθείας, καὶ ἐπιστρέψῃ τις αὐτόν,

19 Ἀδελφοί, ἐὰν πλανηθῇ κανείνας ἀπάμεσά σας ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ νὰ τὸν μεταγυρίσῃ τινὰς (ἀπὸ τὴν πλάνην,)

20 γινωσκέτω ὅτι ὁ ἐπιστρέψας ἁμαρτωλὸν ἐκ πλάνης ὁδοῦ αὐτοῦ, σώσει ψυχὴν ἐκ θανάτου, καὶ καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

20 Ἂς ἐξεύρῃ ὅτι ὁποῦ γυρίζει ἁμαρτωλὸν ἀπὸ τὴν πλάνειάν του γράται, θέλει σώσει ψυχὴν ἀπὸ τὸν θάνατον, καὶ θέλει σκεπάσει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΠΡΩΤΗ.

Κιφ. α. 1.

ΠΕΤΡΟΣ ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐκλεκτοῖς παρεπιδήμοις διασπορᾶς Πόντου, Γαλατίας, Καππαδοκίας, Ἀσίας, καὶ Βιθυνίας,

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς ἐν ἁγιασμῷ Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη.

3 Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τὸ πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν διὰ ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον, τετηρημένην ἐν οὐρανοῖς εἰς ἡμᾶς·

5 Τοὺς ἐν δυνάμει Θεοῦ φρουρουμένους διὰ πίστεως, εἰς σωτηρίαν ἑτοίμην ἀποκαλυφθῆναι ἐν καιρῷ ἐσχάτῳ.

ΠΕΤΡΟΣ ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τοὺς διαλεγομένους ξενιτεύοντας διασπορᾶς τοῦ Πόντου, τῆς Γαλατίας, τῆς Καππαδοκίας, τῆς Ἀσίας, καὶ [illegible]

2 Κατὰ πρόγνωσιν Θεοῦ πατρὸς μὲ ἁγιασμὸν Πνεύματος, εἰς ὑπακοὴν καὶ ῥαντισμὸν τοῦ αἵματος Ἰησοῦ Χριστοῦ· ἂς πληθύνῃ εἰς ὑμᾶς χάρις καὶ εἰρήνη.

3 Ἂς εἶναι εὐλογημένος ὁ Θεὸς, καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁποὺ κατὰ ἀναγέννησιν διὰ τὸ πολὺ του ἔλεος εἰς ἐλπίδα ζωσαν διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν,

4 Εἰς κληρονομίαν ἄφθαρτον καὶ ἀμίαντον καὶ ἀμάραντον ὁποὺ φυλάττεται εἰς τοὺς οὐρανοὺς διὰ λόγου σας·

5 Ὁποὺ φυλαττισθῆ μὲ τὴν δύναμιν τοῦ Θεοῦ διαμέσου τῆς πίστεως, εἰς σωτηρίαν, ὁποία εἶναι ἑτοιμασμένη φανερωθῆ εἰς τοὺς ὑστερινοὺς καιρούς.

6 Ἐν ᾧ ἀγαλλιᾶσθε, ὀλίγον ἄρτι (εἰ δέον ἐστὶ) λυπηθέντες ἐν ποικίλοις πειρασμοῖς·

6 Εἰς τὸ ὁποῖον χαίρετε, ἀγαπητοί μου καὶ τώρα ὀλίγον λυπεῖσθε (ἂν εἶναι καὶ κάμνῃ χρεία) εἰς πολλοὺς λογῆς πειρασμούς·

7 Ἵνα τὸ δοκίμιον ὑμῶν τῆς πίστεως πολὺ τιμιώτερον χρυσίου, τοῦ ἀπολλυμένου, διὰ πυρὸς δὲ δοκιμαζομένου, εὑρεθῇ εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ·

7 Διὰ νὰ εὑρεθῇ ἡ δοκιμὴ τῆς πίστεώς σας, ὁποῦ εἶναι πολλὰ τιμιωτέρα ἀπὸ τὸ χρυσάφι ὁποῦ φθείρεται, καὶ (ὅμως) δοκιμάζεται διαμέσου τῆς φωτιᾶς, εἰς ἔπαινον καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, εἰς τὴν ἀποκάλυψιν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

8 Ὃν οὐκ ἰδόντες ἀγαπᾶτε, εἰς ὃν ἄρτι μὴ ὁρῶντες, πιστεύοντες δὲ, ἀγαλλιᾶσθε χαρᾷ ἀνεκλαλήτῳ καὶ δεδοξασμένῃ·

8 Τὸν ὁποῖον ἀγαπᾶτε καὶ δὲν τὸν εἴδετε, τὸν ἀγαπᾶτε· εἰς τὸν ὁποῖον (τώρα ἀγαπᾶτε καὶ τὸν μὲν τὸν βλέπετε) ὅμως πιστεύοντες ἀγαλλιάσθε, χαρᾷ ἀνεκλαλήτου καὶ δεδοξασμένῃ·

9 Κομιζόμενοι τὸ τέλος τῆς πίστεως ὑμῶν, σωτηρίαν ψυχῶν·

9 Πέρνοντες τὸ τέλος τῆς πίστεως σας, σωτηρίαν ψυχῶν·

10 Περὶ ἧς σωτηρίας ἐξεζήτησαν καὶ ἐξηρεύνησαν προφῆται οἱ περὶ τῆς εἰς ὑμᾶς χάριτος προφητεύσαντες·

10 Διὰ τὴν ὁποίαν σωτηρίαν ἀκριβοζήτησαν καὶ ἐξέταξαν οἱ προφῆται, ὁποῦ προφήτευσαν διὰ τὴν χάριν ὁποῦ εἶναι εἰς ἐσᾶς·

11 Ἐρευνῶντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν ἐδήλου τὸ ἐν αὐτοῖς Πνεῦμα Χριστοῦ, προμαρτυρόμενον τὰ εἰς Χριστὸν παθήματα καὶ τὰς μετὰ ταῦτα δόξας·

11 Ἐξετάζοντες εἰς τίνα ἢ ποῖον καιρὸν τὸ Πνεῦμα τοῦ Χριστοῦ (ὁποῦ ἦτον εἰς αὐτοὺς, καὶ ἐμαρτύρα προτίτερα) ἐφανέρωνε ὅτι ἔμελλε νὰ γενοῦν τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, καὶ αἱ δόξαις ὁποῦ ἔμελλαι νὰ ἀκολουθοῦν ὕστερα ἀπ' αὐτὰ τὰ παθήματα·

12 Οἷς ἀπεκαλύφθη ὅτι

12 Εἰς τοὺς ὁποίους ἀπεκα-

ήχ ἑαυτοῖς, ὑμῖν δὲ διηκόνουν αὐτά, ἃ νῦν ἀνηγγέλη ὑμῖν διὰ τῶν εὐαγγελισαμένων ὑμᾶς ἐν Πνεύματι ἁγίῳ ἀποσταλέντι ἀπ' οὐρανοῦ, εἰς ἃ ἐπιθυμοῦσιν ἄγγελοι παρακύψαι.

13 Διὸ ἀναζωσάμενοι τὰς ὀσφύας τῆς διανοίας ὑμῶν, νήφοντες, τελείως ἐλπίσατε ἐπὶ τὴν φερομένην ὑμῖν χάριν ἐν ἀποκαλύψει Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὡς τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζόμενοι ταῖς πρότερον ἐν τῇ ἀγνοίᾳ ὑμῶν ἐπιθυμίαις·

15 Ἀλλὰ κατὰ τὸν καλέσαντα ὑμᾶς ἅγιον, καὶ αὐτοὶ ἅγιοι ἐν πάσῃ ἀναστροφῇ γενήθητε.

16 Διότι γέγραπται· Ἅγιοι γένεσθε, ὅτι ἐγὼ ἅγιός εἰμι.

17 Καὶ εἰ πατέρα ἐπικαλεῖσθε τὸν ἀπροσωπολήπτως κρίνοντα κατὰ τὸ ἑκάστου ἔργον, ἐν φόβῳ τὸν τῆς παροικίας ὑμῶν χρόνον ἀναστράφητε·

18 Εἰδότες ὅτι οὐ φθαρτοῖς, ἀργυρίῳ ἢ χρυσίῳ ἐλυτρώθητε ἐκ τῆς ματαίας

λυφθη, ὅτι ἐχι εἰς τὸν λόγον τους, ἀλλὰ εἰς τὸν ἰδιηκόνουν αὐτὰ, τὰ νῦν σὰς εὐαγγελίσαμενοι διὰ τοῦ ἐκείνων ἀπὸ σᾶς ἀπαγγέλαντος Πνεύμα ἅγιον, τὸ ἐπὶ ἐσταλθη ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, εἰς τὰ ὁποῖα ἐπιθυμοῦσι οἱ ἄγγελοι νὰ σκύψουσι.

13 Δια τοῦτ' ἀναζωσμένοι ταῖς μασαις τῆς διανοιας σας, καὶ ἐξυπνοῦντες, ἔλπισε ὁλοτελῶς εἰς τὸν χαριν ὁποῦ σᾶς ἔρχεται εἰς τὸν ἀποκαλυψιν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

14 Ὡσὰν τέκνα ὑπακοῆς, μὴ συσχηματιζεσθε εἰς τὰς προτίτερας ἐπιθυμιας, ὁποῦ εἴχετε εἰς τὸν καιρὸν τῆς ἀγνοιας σας·

15 Ἀλλὰ καθὼς ἐκεῖνος ὁποῦ σᾶς ἐκάλεσε, γενῆτε καὶ σεῖς ἅγιοι εἰς πᾶσι λογῳ τῆς ἀναστροφῆς·

16 Διότι εἶναι γεγραμμενον· Γίνεσθε ἅγιοι, διότι καὶ ἐγω ἅγιος εἰμαι.

17 Καὶ ἐὰν ἐπικαλεσθε πατέρα ἐκεῖνον ὁποῦ χωρὶς προσωπολημψιαν κρίνει τὸ ἔργον κάθε ἑνὸς, νὰ περνᾶτε τὴν ξενιτειαν σας συναισθανόμενοι μὲ φόβον·

18 Ἐξεύροντες ὅτι δὲν ἐχετε φθαρτα πράγματα ἀσημι ἢ χρυσάφι ὁπο

ὑμῶν ἀναστροφῆς πατροπαραδότου·

19 Ἀλλὰ τιμίῳ αἵματι ὡς ἀμνοῦ ἀμώμου καὶ ἀσπίλου Χριστοῦ·

20 Προεγνωσμένου μὲν πρὸ καταβολῆς κόσμου, φανερωθέντος δὲ ἐπ' ἐσχάτου τῶν χρόνων δι' ὑμᾶς,

21 Τοὺς δι' αὐτοῦ πιστεύοντας εἰς Θεὸν τὸν ἐγείραντα αὐτὸν ἐκ νεκρῶν, καὶ δόξαν αὐτῷ δόντα, ὥστε τὴν πίστιν ὑμῶν καὶ ἐλπίδα εἶναι εἰς Θεόν.

22 Τὰς ψυχὰς ὑμῶν ἡγνικότες ἐν τῇ ὑπακοῇ τῆς ἀληθείας διὰ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἀνυπόκριτον, ἐκ καθαρᾶς καρδίας ἀλλήλους ἀγαπήσατε ἐκτενῶς·

23 Ἀναγεγεννημένοι οὐκ ἐκ σπορᾶς φθαρτῆς, ἀλλὰ ἀφθάρτου, διὰ λόγου ζῶντος Θεοῦ καὶ μένοντος εἰς τὸν αἰῶνα·

24 Διότι πᾶσα σὰρξ ὡς χόρτος, καὶ πᾶσα δόξα ἀνθρώπου ὡς ἄνθος χόρτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος αὐτοῦ ἐξέπεσεν·

25 Τὸ δὲ ῥῆμα Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· τοῦτο δέ ἐστι τὸ ῥῆμα τὸ εὐαγγελισθὲν εἰς ὑμᾶς.

θεραφθήκατε ἀπὸ τῆς ματαίας σας συναναστροφῆς τῆς πατροπαραδότου·

19 Ἀλλὰ μὲ τίμιον αἷμα τοῦ Χριστοῦ, ὡσὰν ἀμνοῦ ἀκατηγορήτου καὶ ἀβάλου·

20 Ὁποῦ ἦτον προγνωσμένου πρωτίτερα ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου, καὶ ἐφανερώθη εἰς τὰς ὑστερινὰς χρόνους διὰ λόγου σας,

21 Ὁποῦ πιστεύετε διαμέσου τοῦ εἰς τὸν Θεὸν ὁποῦ τὸν ἀνάστησεν ἐκ νεκρῶν, καὶ τοῦ ἔδωκε δόξαν, εἰς τόσον ὥστε ἡ πίστις σας καὶ ἡ ἐλπίδα νὰ εἶναι εἰς τὸν Θεόν.

22 Καθαρίζοντες ταῖς ψυχαῖς σας εἰς τὴν ὑπακοὴν τῆς ἀληθείας, διαμέσου τοῦ Πνεύματος, εἰς φιλαδελφίαν ἁπλῆν, ἀγαπήσετε ἕνας τὸν ἄλλον ἐλοψυχως μὲ καθαρὰν καρδίαν·

23 Ἐφτιάσατε νὰ ἀναγεννηθῆτε, ὄχι ἀπὸ σπορὰν φθαρτὴν, ἀλλὰ ἄφθαρτον, διαμέσου τοῦ λογοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζωντανοῦ μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

24 Διότι καθὲ σάρκα εἶναι ὡσὰν χορτάρι, καὶ κάθε δόξα ἀνθρώπου ὡσὰν τὸ ἄνθος τοῦ χορτου· ἐξηράνθη ὁ χόρτος, καὶ τὸ ἄνθος τοῦ ἐξέπεσεν·

25 Ἀμὴ ὁ λόγος τοῦ Κυρίου μένει εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ τοῦτο εἶναι ὁ λόγος ὁποῦ εὐαγγελίσθη εἰς ἐσᾶς.

Κεφ. β. 2.

Ἀποθέμενοι οὖν πᾶσαν κακίαν καὶ πάντα δόλον καὶ ὑποκρίσεις καὶ φθόνους καὶ πάσας καταλαλιάς,

2 Ὡς ἀρτιγέννητα βρέφη, τὸ λογικὸν ἄδολον γάλα ἐπιποθήσατε, ἵνα ἐν αὐτῷ αὐξηθῆτε·

3 Εἴπερ ἐγεύσασθε ὅτι χρηστὸς ὁ Κύριος·

4 Πρὸς ὃν προσερχόμενοι, λίθον ζῶντα, ὑπὸ ἀνθρώπων μὲν ἀποδεδοκιμασμένον, παρὰ δὲ Θεῷ ἐκλεκτὸν, ἔντιμον·

5 Καὶ αὐτοὶ ὡς λίθοι ζῶντες οἰκοδομεῖσθε, οἶκος πνευματικὸς ἱεράτευμα ἅγιον, ἀνενέγκαι πνευματικὰς θυσίας, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ·

6 Διὸ καὶ περιέχει ἐν τῇ γραφῇ· Ἰδοὺ τίθημι ἐν Σιὼν λίθον ἀκρογωνιαῖον, ἐκλεκτὸν, ἔντιμον· καὶ ὁ πιστεύων ἐπ' αὐτῷ, οὐ μὴ καταισχυνθῇ.

7 Ὑμῖν οὖν ἡ τιμὴ τοῖς πιστεύουσιν· ἀπιστοῦσι δὲ, λίθον ὃν ἀπεδοκίμασαν οἱ οἰκοδομοῦντες, οὗτος ἐγενήθη εἰς κεφαλὴν γωνίας, καὶ

Ἀποθέμενοι λοιπὸν πᾶσαν κακίαν, καὶ πάντα δόλον καὶ ὑπόκρισιν, καὶ φθόνους, καὶ ὅλας τὰς καταλαλιάς,

2 Ὅσον ἀρτιγέννητα βρέφη ἀγαπήσατε τὸ ἄδολον γάλα τοῦ λόγου, διὰ νὰ αὐξηθῆτε μ' αὐτό·

3 Εἰ ἀληθινὰ ἐγεύσασθε ὅτι ὁ Κύριος εἶναι ἀγαθός·

4 Εἰς τὸν ὁποῖον πλησιάζοντες, εἰς αὐτὸν λίγον ὄχι πολυτίμητον ζωντανὸν, καταφρονημένον ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους, ἀμὰ ἐκλεκτὸν τὸν Θεὸν διαλεγμένον καὶ τίμιον·

5 Καὶ αὐτοὶ ἐσεῖς ἀκόμη ὡς λίθοι ζωντανοὶ κατασκευάζεσθε σπίτι πνευματικὸν, ἱερατικὸν ἅγιον, νὰ προσφέρετε θυσίας πνευματικὰς, εὐπροσδέκτους τῷ Θεῷ διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

6 Διὰ τοῦτο καὶ περιέχει εἰς τὴν γραφήν· Νά σας βάνω εἰς τὴν Σιὼν πέτραν ἐκλεκτὴν γωνίας διαλεγμένην, τιμημένην· καὶ ὅποιος πιστεύει εἰς αὐτὴν δὲν θέλει ἐντραπῆ.

7 Εἰς σᾶς λοιπὸν ἡ πίστις εἶναι τιμία· ἀμὰ εἰς ἐκείνους ἐν δὲν πιστεύουσι, εἶναι πέτρα τὴν ὁποίαν ἀπέρριξαν οἱ πτισταὶ,

προσκόμματος, καὶ
σκανδάλου·

8 Οἱ προσκόπτουσι τῷ
λόγῳ, ἀπειθοῦντες, εἰς ὃ καὶ
ἐτέθησαν.

9 Ὑμεῖς δὲ, γένος ἐκ-
λεκτὸν, βασίλειον ἱεράτευμα,
ἔθνος ἅγιον, λαὸς εἰς περι-
ποίησιν· ὅπως τὰς ἀρετὰς
ἐξαγγείλητε τοῦ ἐκ σκότους
ὑμᾶς καλέσαντος εἰς τὸ
θαυμαστὸν αὐτοῦ φῶς·

10 Οἱ ποτὲ οὐ λαὸς, νῦν
δὲ λαὸς Θεοῦ· οἱ οὐκ ἠλεημένοι,
νῦν δὲ ἐλεηθέντες.

11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ
ὡς παροίκους καὶ παρεπιδήμους,
ἀπέχεσθαι τῶν σαρκικῶν ἐπι-
θυμιῶν, αἵτινες στρατεύονται
κατὰ τῆς ψυχῆς·

12 Τὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν
ἐν τοῖς ἔθνεσιν ἔχοντες καλὴν·
ἵνα ἐν ᾧ καταλαλοῦσιν ὑμῶν
ὡς κακοποιῶν, ἐκ τῶν καλῶν
ἔργων ἐποπτεύσαντες, δοξά-
σωσι τὸν Θεὸν ἐν ἡμέρᾳ
ἐπισκοπῆς.

13 Ὑποτάγητε πάσῃ
ἀνθρωπίνῃ κτίσει διὰ τὸν

ἐτέθη ἔγνωμεν κεφαλὴν τῆς
γωνίας, καὶ λίθος σκανδά-
λου, καὶ σκανδάλου πέ-
τρα·

8 Εἰς ἐκείνους ἐπὶ σκο-
τάστασιν εἰς τὸν λόγον, μὴ πει-
θόμενοι τῷ λόγῳ, εἰς
ὃ καὶ ἐτέθησαν.

9 Ἀμὴ ἐστὲ ὑμεῖς γένος ἐκ-
λεκτὸν, βασίλειον ἱεράτευμα, ἔθνος ἅγιον, λαὸς τοῦ
περιποιήσεως ὁ Θεὸς· διὰ
τὸ ἐκφῆναι τὰς ἀρετὰς ἐκεί-
νου ὑμᾶς ἐκάλεσε ἀπὸ τοῦ
σκότους εἰς τὸ θαυμαστὸν τοῦ
φωτὸς·

10 Ἐσεῖς ὑπὲρ ἦτε καιρὸν
μὲν οὐδὲν λαὸς, ἀλλὰ τώρα
εἶσθε λαὸς τοῦ Θεοῦ· οἱ ὑπὸ τὸ
τότε δὲ μὴ εἶσθε ἐλεημένοι, καὶ
τώρα ἐλεηθέντες.

11 Ἀγαπητοὶ, παρακαλῶ
σας νὰ φυλάγησθε ὡσὰν
ξένοι καὶ διαβάται ἀπὸ
τὰς σαρκικὰς ἐπιθυμίας, αἱ ὁποῖαι πολεμοῦσιν ἐναντία
τῆς ψυχῆς·

12 Νὰ ἔχετε τὴν συναναστροφήν σας καλὴν εἰς τὰ ἔθνη·
εἰς τόσον ὥστε ἐκεῖνοι ὁπού σας
κατηγοροῦσιν ὡς κακοποιούς,
ἐξετάζοντες τὰ ἀποιδοῦσιν εἰς
τὰ καλὰ σας ἔργα, νὰ
δοξάσωσι δι' αὐτὰ τὸν Θεὸν
εἰς τὴν ἡμέραν ὁπού θέλει σᾶς
ἐπισκεφθῇ.

13 Ὑποταχθῆτε λοιπὸν
εἰς κάθε λογῆς ἀνθρώπινην

Κυριον· εἴ τε βασιλεῖ, ὡς ὑπερέχοντι·

14 Εἴ τε ἡγεμόσιν, ὡς δι' αὐτοῦ πεμπομένοις εἰς ἐκδίκησιν μὲν κακοποιῶν, ἔπαινον δὲ ἀγαθοποιῶν·

15 Ὅτι οὕτως ἐστὶ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἀγαθοποιοῦντας φιμοῦν τὴν τῶν ἀφρόνων ἀνθρώπων ἀγνωσίαν·

16 Ὡς ἐλεύθεροι, καὶ μὴ ὡς ἐπικάλυμμα ἔχοντες τῆς κακίας τὴν ἐλευθερίαν, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ.

17 Πάντας τιμήσατε· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβεῖσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ οἰκέται, ὑποτασσόμενοι ἐν παντὶ φόβῳ τοῖς δεσπόταις, οὐ μόνον τοῖς ἀγαθοῖς καὶ ἐπιεικέσιν, ἀλλὰ καὶ τοῖς σκολιοῖς.

19 Τοῦτο γὰρ χάρις, εἰ διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει τις λύπας, πάσχων ἀδίκως.

20 Ποῖον γὰρ κλέος, εἰ ἁμαρτάνοντες καὶ κολαφιζόμενοι ὑπομενεῖτε; ἀλλ' εἰ ἀγαθοποιοῦντες καὶ πάσχοντες ὑπομενεῖτε, τοῦτο χάρις παρὰ Θεῷ.

21 Εἰς τοῦτο γὰρ ἐκλήθητε, ὅτι καὶ Χριστὸς ἔπαθεν ὑπὲρ ὑμῶν, ὑμῖν ὑπολιμπάνων ὑπο-

τάξιν καὶ πολιτείαν διὰ τὸν Κύριον· κἂν τε εἰς βασιλέα, ὡσὰν μεγαλίτερον·

14 Κἂν τε εἰς αὐθεντάδες ὡσὰν ὑπὸ τοῦτον πέμποντας διαμὲν αὐτοῦ, εἰς ἐκδίκησιν τῶν κακοποιῶν, καὶ ἔπαινον τῶν καλῶν·

15 Ὅτι οὕτζι εἶναι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, νὰ σφαλῇτε τὸ στόμα τῶν ἀφρόνων καὶ ἀγνώστων ἀνθρώπων κάμνοντες ἴσως καλά·

16 Ὡσὰν ἐλεύθεροι, καὶ μὴν ἔχητε τὴν ἐλευθερίαν ὡσὰν σκέπασμα τῆς κακίας, ἀλλ' ὡς δοῦλοι Θεοῦ.

17 Τιμήσατε ὅλους· τὴν ἀδελφότητα ἀγαπᾶτε· τὸν Θεὸν φοβᾶσθε· τὸν βασιλέα τιμᾶτε.

18 Οἱ δουλευτάδες, νὰ ὑποτάσσεσθε μὲ κάθε φόβον εἰς τοὺς αὐθεντάδες σας, ἔχι μόνον εἰς τοὺς ἀγαθοὺς καὶ μετρίους, ἀλλὰ καὶ εἰς τοὺς διεστραμμένους.

19 Διατὶ τοῦτο εἶναι χάρις, ἐὰν διὰ συνείδησιν Θεοῦ ὑποφέρει κανένας λύπας, πάσχοντας ἀδίκως.

20 Διατὶ ποῖαν δόξαν (θέλετε ἔχει) ἐὰν ἐσεῖς ἁμαρτάνοντες καὶ δερνόμενοι τὸ ὑπομένετε; ἀλλὰ ἐὰν κάμνοντες καλὰ, καὶ πάσχοντες ὑπομένετε, τοῦτο εἶναι χάρις σημὰ εἰς τὸν Θεόν.

21 Διατὶ εἰς τοῦτο ἐκαλεσθήκετε, ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς ἔπαθε διὰ λόγου μας, ἀφήνοντάς

γραμμὲι, ἵνα ἐπακολουθήσητε τοῖς ἴχνεσιν αὐτοῦ·

22 Ὃς ἁμαρτίαν οὐκ ἐποίησε, οὐδὲ εὑρέθη δόλος ἐν τῷ στόματι αὐτοῦ·

23 Ὃς λοιδορούμενος οὐκ ἀντελοιδόρει, πάσχων οὐκ ἠπείλει· παρεδίδου δὲ τῷ κρίνοντι δικαίως·

24 Ὃς τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν αὐτὸς ἀνήνεγκεν ἐν τῷ σώματι αὐτοῦ ἐπὶ τὸ ξύλον· ἵνα ταῖς ἁμαρτίαις ἀπογενόμενοι, τῇ δικαιοσύνῃ ζήσωμεν· οὗ τῷ μώλωπι αὐτοῦ ἰάθητε.

25 Ἦτε γὰρ ὡς πρόβατα πλανώμενοι, ἀλλ' ἐπεστράφητε νῦν ἐπὶ τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν ὑμῶν.

σας παράδειγμα, διὰ τὰ ἀκολουθήσητε τὰ πατήματα τοῦ·

22 Ὁ ὁποῖος δὲν ἔκαμεν ἁμαρτίαν, οὐδὲ εὑρέθη δόλος εἰς τὸ στόμα του·

23 Ὁ ὁποῖος ὑβριζόμενος δὲν ἀνθύβριζε, πάσχων δὲν ἐφόβιζε· ἀλλὰ παρέδιδε (τοῦ λόγου του) εἰς ἐκεῖνον ὁπού κρίνει δικαίως·

24 Ὁ ὁποῖος αὐτὸς ἐσήκωσε ταῖς ἁμαρτίαις μας εἰς τὸ σῶμα του ἀπάνω εἰς τὸ ξύλον· διὰ νὰ ἀποφύγωμεν ταῖς ἁμαρτίαις, καὶ νὰ ζήσωμεν εἰς τὴν δικαιοσύνην· μὲ τὴν πληγὴν τοῦ ὁποίου ἰατρεύθητε.

25 Διατὶ ἠσθανώσασταν πρόβατα πλανώμενα, ἀλλὰ τώρα ἐγυρίσατε εἰς τὸν ποιμένα καὶ ἐπίσκοπον τῶν ψυχῶν σας.

Κεφ. γ'. 3.

Ὁμοίως αἱ γυναῖκες, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν, ἵνα καὶ εἴ τινες ἀπειθοῦσι τῷ λόγῳ, διὰ τῆς τῶν γυναικῶν ἀναστροφῆς ἄνευ λόγου κερδηθήσονται·

2 Ἐποπτεύσαντες τὴν ἐν φόβῳ ἁγνὴν ἀναστροφὴν ὑμῶν.

3 Ὧν ἔστω οὐχ ὁ ἐξωθεν πλοκὴς τριχῶν, καὶ περιθέσεως χρυσίων, ἢ ἐνδύσεως ἱματίων κόσμος·

Ὁμοίως αἱ γυναῖκες, νὰ ὑποτάσσωνται εἰς τοὺς ἰδίους των ἄνδρες, καὶ ἂν εἶναι τινὲς ὁπού δὲν πείθονται εἰς τὸν λόγον, νὰ κερδηθοῦν ἐκεῖνοι διὰ τῆς ἀναστροφῆς τῶν γυναικῶν χωρὶς λόγον·

2 Βλέποντες τὴν καθαρὰν ἀναστροφήν σας μὲ φόβον.

3 Τῶν ὁποίων (γυναικῶν) ὁ στολισμὸς ἂς εἶναι, ὄχι ἀπὸ ἔξω πλύσιμον τοῦ πλεξίματος τῶν τριχῶν, καὶ τῆς περιθέσεως τῶν μαλαγματικῶν, ἢ τοῦ φορέματος τῶν ἐνδυμάτων·

4 Ἀλλ' ὁ κρυπτὸς τῆς καρδίας ἀνθρωπος, ἐν τῷ ἀφθάρτῳ τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος, ὅ ἐστιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ πολυτελές.

5 Οὕτω γάρ ποτε καὶ αἱ ἅγιαι γυναῖκες αἱ ἐλπίζουσαι ἐπὶ τὸν Θεὸν, ἐκόσμουν ἑαυτὰς, ὑποτασσόμεναι τοῖς ἰδίοις ἀνδράσιν·

6 Ὡς Σάρρα ὑπήκουσε τῷ Ἀβραὰμ, κύριον αὐτὸν καλοῦσα, ἧς ἐγενήθητε τέκνα, ἀγαθοποιοῦσαι, καὶ μὴ φοβούμεναι μηδεμίαν πτόησιν.

7 Οἱ ἄνδρες ὁμοίως, συνοικοῦντες κατὰ γνῶσιν, ὡς ἀσθενεστέρῳ σκεύει τῷ γυναικείῳ ἀποτίμοντες τιμὴν, ὡς καὶ συγκληρονόμοις χάριτος ζωῆς, εἰς τὸ μὴ ἐγκόπτεσθαι τὰς προσευχὰς ὑμῶν.

8 Τὸ δὲ τέλος, πάντες ὁμόφρονες, συμπαθεῖς, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, φιλόφρονες·

9 Μὴ ἀποδιδόντες κακὸν ἀντὶ κακοῦ, ἢ λοιδορίαν ἀντὶ λοιδορίας· τοὐναντίον δὲ, εὐλογοῦντες· εἰδότες ὅτι εἰς τοῦτο ἐκλήθητε, ἵνα εὐλογίαν κληρονομήσητε.

10 Ὁ γὰρ θέλων ζωὴν

4 Αλλ ὁ κρυφος τῆς καρδίας ἀνθρωπος, μὲ τὸ ἀφθαρσίαν τοῦ πραέως καὶ ἡσυχίου πνεύματος, τὸ ἐστιν πολυτιμοι ὑμπρος ἐις τὸν Θεόν.

5 Διατι τετοιας λεγε καὶ τὸν παλαιὸν καιρὸν αἱ ἅγιαις γυναῖκαις ὁπὸ ἐλπιζαι ἐις τὸν Θεὸν, ἐστόλιζαν τὸν λογε τους, ἐσωντας τα ὑποτάσσονται ἐις τὰς ἰδιας τους ἄνδρας·

6 Ωσαν ἡ Σάρρα ὑπήκουσε τοῦ Αβρααμ, καὶ τὸν ἐκαλει αὐθεντη, τῆς ὁποιας ἐστὲ ἐγενήκατε τέκνα, κάμοντες καλον, καὶ μὴ φοβουμενα κανένα φόβον.

7 Ομοίως εἰ ἄνδρες, νὰ συγκατοικοῦσι μὲ ταῖς γυναῖκαις μὲ γνῶσιν, δίδοντες τιμὴν ἐις τὸ γυναικεῖον γενος, ὡσαν ἀγγελοῦν αδυνατώτερον, ὡσαν ὁπου εἶναι καὶ αὐταῖς συγκληρονόμοι χαριτος ζωῆς, διὰ νὰ μὴν ἐμποδίζωνται αἱ προσευχαῖς σας.

8 Καὶ τὸ τέλος, ὅλοι νὰ εἶσθε ὁμόγνωμοι, συμπαθητικοὶ, φιλάδελφοι, εὔσπλαγχνοι, ἥμεροι·

9 Να μὴν ἀποδίδητε κανεὶ ἀντὶ κακοῦ, ἢ ὕβρις ἀντὶ ὕβρεως· ἀλλὰ τοὐναντίον νὰ εὐλογῆτε· ἐξεύρετε ὅτι εἰς τοῦτο ἐκαλεσθήκατε, διὰ νὰ κληρονομήσητε εὐλογίαν.

10 Διατι ὁποῦ θέλει νὰ

ἀγαπᾶν, καὶ ἰδεῖν ἡμέρας ἀγαθάς, παυσάτω τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κακοῦ, καὶ χείλη τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.

11 Ἐκκλινάτω ἀπὸ κακοῦ, καὶ ποιησάτω ἀγαθόν· ζητησάτω εἰρήνην, καὶ διωξάτω αὐτήν.

12 Ὅτι οἱ ὀφθαλμοὶ Κυρίου ἐπὶ δικαίους, καὶ ὦτα αὐτοῦ εἰς δέησιν αὐτῶν· πρόσωπον δὲ Κυρίου ἐπὶ ποιοῦντας κακά.

13 Καὶ τίς ὁ κακώσων ὑμᾶς, ἐὰν τοῦ ἀγαθοῦ μιμηταὶ γένησθε;

14 Ἀλλ' εἰ καὶ πάσχοιτε διὰ δικαιοσύνην, μακάριοι· τὸν δὲ φόβον αὐτῶν μὴ φοβηθῆτε, μηδὲ ταραχθῆτε·

15 Κύριον δὲ τὸν Θεὸν ἁγιάσατε ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν· ἕτοιμοι δὲ ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ὑμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ὑμῖν ἐλπίδος, μετὰ πραΰτητος καὶ φόβου·

16 Συνείδησιν ἔχοντες ἀγαθήν· ἵνα ἐν ᾧ καταλαλεῖσθε ὑμῶν ὡς κακοποιῶν, καταισχυνθῶσιν οἱ ἐπηρεάζοντες ὑμῶν τὴν ἀγαθὴν ἐν Χριστῷ ἀναστροφήν.

17 Κρεῖττον γὰρ ἀγαθο-

ἀγαπᾶ ζωήν, καὶ τὰ εἰδῇ ἡμέραις ἀγαθαῖς, ἂς παύσῃ τὴν γλῶσσαν ἀπὸ κακοῦ, καὶ τὰ χείλη τοῦ μὴ λαλῆσαι δόλον.

11 Ἂς φύγῃ ἀπὸ τοῦ κακοῦ, καὶ ἂς κάμῃ καλόν· ἂς ζητήσῃ εἰρήνην, καὶ ἂς τὴν ἀκολουθήσῃ.

12 Ὅτι τὰ μάτια τοῦ Κυρίου εἶναι εἰς τοὺς δικαίους, καὶ τὰ αὐτία του (ἀκοαί) εἰς τὴν δέησίν τους· ἀμὴ τὸ πρόσωπον τοῦ Κυρίου εἶναι ἐναντίον εἰς ἐκείνους ὁποῦ κάμνουν κακά.

13 Καὶ ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ νὰ σᾶς κακοποιήσῃ, ἐὰν ἴσως μιμηθῆτε τὸ καλόν;

14 Ἀλλὰ ἐὰν καὶ πάσχετε διὰ τὴν δικαιοσύνην, καλότυχοι (εἶσθε·) καὶ τὸν φόβον ἐκείνων μὴ τὸν φοβηθῆτε, μηδὲ νὰ συγχυσθῆτε.

15 Ἀλλὰ ἁγιάσετε Κύριον τὸν Θεὸν μέσα εἰς ταῖς καρδίαις σας· καὶ νὰ εἶσθε πάντοτε ἕτοιμοι εἰς ἀπολογίαν, νὰ ἀποκρίνεσθε μὲ πραότητα καὶ μὲ φόβον εἰς κάθε ἕνα ὁποῦ σᾶς ζητᾷ λογαριασμὸν διὰ τὴν ἐλπίδα ὁποῦ ἔχετε·

16 Ἔχοντες συνείδησιν καλήν· διὰ νὰ ἐντραπῶσιν ἐκεῖνοι ὁποῦ συκοφαντοῦσι τὴν καλήν σας διαγωγὴν, ὁποῦ ἔχετε εἰς τὸν Χριστόν, αἰτίς εἶναι ὁποῦ σᾶς καταλαλοῦσι σὰν κακοποιούς.

17 Διατὶ καλίτερον εἶναι,

ποιήσητας, εἰ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, πάσχειν, ἢ κακοποιοῦντας·

18 Ὅτι καὶ Χριστὸς ἅπαξ περὶ ἁμαρτιῶν ἔπαθε, δίκαιος ὑπὲρ ἀδίκων· ἵνα ἡμᾶς προσαγάγῃ τῷ Θεῷ, θανατωθεὶς μὲν σαρκὶ, ζωοποιηθεὶς δὲ τῷ Πνεύματι·

19 Ἐν ᾧ καὶ τοῖς ἐν φυλακῇ πνεύμασι πορευθεὶς ἐκήρυξεν,

20 Ἀπειθήσασί ποτε, ὅτε ἅπαξ ἐξεδέχετο ἡ τοῦ Θεοῦ μακροθυμία ἐν ἡμέραις Νῶε, κατασκευαζομένης κιβωτοῦ, εἰς ἣν ὀλίγαι (τοῦτ' ἔστιν ὀκτὼ) ψυχαὶ διεσώθησαν δι' ὕδατος·

21 Ὃ καὶ ἡμᾶς ἀντίτυπον νῦν σώζει βάπτισμα, (οὐ σαρκὸς ἀπόθεσις ῥύπου, ἀλλὰ συνειδήσεως ἀγαθῆς ἐπερώτημα εἰς Θεὸν) δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ,

22 Ὃς ἐστιν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ, πορευθεὶς εἰς οὐρανὸν, ὑποταγέντων αὐτῷ ἀγγέλων καὶ ἐξουσιῶν καὶ δυνάμεων.

καμνοντες καλὸν (ἢ θέλοι τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ) τε πάσχετε, παρὰ καμνοντες κακόν·

18 Ὅτι καὶ ὁ Χριστὸς μιᾶς φορᾶς ἔπαθε διὰ ταῖς ἁμαρτίαις, ὁ δίκαιος διὰ τοὺς ἀδίκους· διὰ νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὸν Θεὸν, ἔχοντας νὰ ἐθανατώθη εἰς τὸ κορμὶ, καὶ νὰ ἐζωοποιήθη μὲ τὸ Πνεῦμα·

19 Μὲ τὸ ὁποῖον ἔχοντα νὰ ὑπάγῃ, ἐκήρυξε καὶ εἰς τὰ πνεύματα ὁποῦ ἦσαν μέσα τὴν φυλακὴν,

20 Εἰς ἐκείνους λέγω ὁποῦ ἀπείθησαν ἕνα καιρὸν, ὅταν μιὰν φορὰν ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ τοὺς ἀνέμενε (νὰ μετανοήσουν) εἰς τὰς ἡμέρας τοῦ Νῶε, ὅταν ἐγίνετον ἡ κιβωτὸς, εἰς τὴν ὁποίαν ὀλίγαις, τοῦτ' ὄκτω ψυχαῖς, ἐγλυτώσαν διαμέσου τοῦ νεροῦ.

21 Τὸ ὁποῖον τὸ ἀντίτυπον, ἤγουν τὸ βάπτισμα, (ὄχι κάθαρσις τῆς λέρας τῆς σαρκὸς, ἀλλὰ τὸ ἐρώτημα τῆς καλῆς συνειδήσεως εἰς Θεὸν,) τώρα καὶ ἐμᾶς σώζει, διαμέσου τῆς ἀναστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ,

22 Ὁποῦ Χριστὸς ἔναι εἰς τὴν δεξιὰν τοῦ Θεοῦ, ἔχοντας νὰ ὑπάγῃ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ νὰ τοῦ ὑποτάχθοσιν ἄγγελοι καὶ ἐξουσίαις καὶ δυνάμεις.

Κεφ. δ'. 4.

Χριστοῦ οὖν παθόντος ὑπὲρ ἡμῶν σαρκὶ, καὶ ὑμεῖς τὴν αὐτὴν ἔννοιαν ὁπλίσασθε, ὅτι ὁ παθὼν ἐν σαρκὶ, πέπαυται ἁμαρτίας,

2 Εἰς τὸ μηκέτι ἀνθρώπων ἐπιθυμίαις, ἀλλὰ θελήματι Θεοῦ τὸν ἐπίλοιπον ἐν σαρκὶ βιῶσαι χρόνον.

3 Ἀρκετὸς γὰρ ἡμῖν ὁ παρεληλυθὼς χρόνος τοῦ βίου τὸ θέλημα τῶν ἐθνῶν κατεργάσασθαι, πεπορευμένους ἐν ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, οἰνοφλυγίαις, κώμοις, πότοις, καὶ ἀθεμίτοις εἰδωλολατρείαις·

4 Ἐν ᾧ ξενίζονται μὴ συντρεχόντων ὑμῶν εἰς τὴν αὐτὴν τῆς ἀσωτίας ἀνάχυσιν, βλασφημοῦντες·

5 Οἱ ἀποδώσουσι λόγον τῷ ἑτοίμως ἔχοντι κρῖναι ζῶντας καὶ νεκρούς·

6 Εἰς τοῦτο γὰρ καὶ νεκροῖς εὐηγγελίσθη, ἵνα κριθῶσι μὲν κατὰ ἀνθρώπους σαρκὶ, ζῶσι δὲ κατὰ Θεὸν πνεύματι.

7 Πάντων δὲ τὸ τέλος ἤγγικε· σωφρονήσατε οὖν, καὶ νήψατε εἰς τὰς προσευχάς.

Ἐπαθεν λοιπὸν τὰ πάθη ὁ Χριστὸς εἰς τὴν σάρκα διὰ λόγου μας, καὶ σεῖς τὴν αὐτὴν γνώμην ἀρματωθῆτε, ὅτι ἐκεῖνος ὁποὺ ἔπαθε εἰς τὴν σάρκα, ἔπαυσε ἀπὸ τὴν ἁμαρτίαν,

2 Εἰς τὸ νὰ μὴν ζῇ πλέον εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τῶν ἀνθρώπων, ἀλλὰ νὰ ζῇ εἰς τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, τὸν ἐπίλοιπον καιρὸν ὁποῦ ζῇ εἰς τὴν σάρκα.

3 Διατὶ φθάνει μας ὁ παρεξασμένος καιρὸς τῆς ζωῆς, ὁποῦ ἐκάμαμεν τὸ θέλημα τῶν ἰδιῶν, περιπατοῦντες εἰς ἀσελγείαις, ἐπιθυμίαις, μέθαις, πολυφαγίαις, πιοτα, καὶ ἀνόμοις εἰδωλολατρείαις·

4 Εἰς τὸ ὁποῖον παραξενίζονται βλασφημοῦντες, μὲ τὸ νὰ μὴν συντρέχετε σεῖς εἰς τὴν αὐτὴν ἀνάχυσιν τῆς ἀσωτίας·

5 Οἱ ὁποῖοι θέλουσιν ἀποδώσει λογαριασμὸν ἐκεῖνον ὁποὺ εἶναι ἑτοιμος νὰ κρίνῃ καὶ ζωντανοὺς καὶ νεκρούς·

6 Διατὶ διὰ τοῦτο τὴν αφορμὴν εὐαγγελίσθη καὶ εἰς ἐκείνους ὁποὺ εἶναι νεκροὶ, διὰ νὰ κριθοῦσι εἰς τὴν σάρκα, κατὰ ἀνθρώπους, καὶ νὰ ζῶσι εἰς τὸ πνεῦμα κατὰ Θεόν.

7 Καὶ τὸ τέλος ὅλων ἐσημειώσθη· σωφρονήσετε λοιπὸν, καὶ ἐξυπνήσατε εἰς ταῖς προσευχαῖς.

8 Πρὸ πάντων δὲ τὴν εἰς ἑαυτοὺς ἀγάπην ἐκτενῆ ἔχοντες· ὅτι ἡ ἀγάπη καλύψει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Φιλόξενοι εἰς ἀλλήλους, ἄνευ γογγυσμοῦ.

10 Ἕκαστος καθὼς ἔλαβε χάρισμα, εἰς ἑαυτοὺς αὐτὸ διακονοῦντες, ὡς καλοὶ οἰκονόμοι ποικίλης χάριτος Θεοῦ.

11 Εἴ τις λαλεῖ, ὡς λόγια Θεοῦ· εἴ τις διακονεῖ, ὡς ἐξ ἰσχύος ἧς χορηγεῖ ὁ Θεός· ἵνα ἐν πᾶσι δοξάζηται ὁ Θεὸς διὰ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ᾧ ἐστὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

12 Ἀγαπητοί, μὴ ξενίζεσθε τῇ ἐν ὑμῖν πυρώσει πρὸς πειρασμὸν ὑμῖν γινομένῃ, ὡς ξένου ὑμῖν συμβαίνοντος·

13 Ἀλλὰ καθὸ κοινωνεῖτε τοῖς τοῦ Χριστοῦ παθήμασι, χαίρετε, ἵνα καὶ ἐν τῇ ἀποκαλύψει τῆς δόξης αὐτοῦ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι.

14 Εἰ ὀνειδίζεσθε ἐν ὀνόματι Χριστοῦ, μακάριοι· ὅτι τὸ τῆς δόξης καὶ τὸ τοῦ Θεοῦ Πνεῦμα ἐφ' ὑμᾶς ἀναπαύεται· κατὰ μὲν αὐτοὺς

8 Και προτίτερα απ' ολα νὰ ἐχητε ἕνας μὲ τὸν ἄλλον ἀγάπην διατεταμένην, ἡ ἀγάπη θέλει σκεπάσει πλῆθος ἁμαρτιῶν.

9 Νὰ εἶσθε φιλόξενοι ἀναμεσά σας χωρὶς γογγυσμούς.

10 Καθὼς καθεὶς ἀπὸ σᾶς ἔλαβε χάρισμα, νὰ τὸ διακονῇ ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, σὰν καλοὶ οἰκονόμοι τῆς πολυειδοῦς χάριτος τοῦ Θεοῦ.

11 Ἐὰν κανεὶς λαλῇ, ἂς λαλῇ ὡσὰν λόγια Θεοῦ· ἐὰν κανεὶς διακονῇ, ἂς διακονῇ ὡσὰν ἀπὸ τὴν δύναμιν τὴν ὁποίαν τοῦ χαρίζει ὁ Θεός· διὰ νὰ δοξάζηται ὁ Θεὸς διαμέσου τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, εἰς τὸν ὁποῖον εἶναι ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· Ἀμήν.

12 Ἀγαπητοί, μὴ παραξενεύεσθε εἰς τὴν δοκιμασίαν ἡ ὁποία γίνεται μεταξύ σας διὰ νὰ σᾶς πειράσῃ, σὰν νὰ σᾶς ἐσυνέβαινε τίποτε παράξενον·

13 Ἀλλὰ καθὼς κοινωνεῖτε εἰς τὰ παθήματα τοῦ Χριστοῦ, χαίρεσθε, διὰ νὰ χαρῆτε ἀγαλλιώμενοι καὶ εἰς τὴν φανέρωσιν τῆς δόξης του.

14 Ἐὰν ὀνειδίζεσθε διὰ τὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ, εἶσθε εὐτυχοί· διότι τὸ Πνεῦμα τῆς δόξης καὶ τοῦ Θεοῦ ἀναπαύεται εἰς σᾶς· καὶ κατ

βλασφημεῖται, κατα δὲ ὑμᾶς δοξάζεται.

15 Μη γαρ τις ὑμων πασχέτω ως φονεὺς, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιος, ἢ ως ἀλλοτριοεπίσκοπος·

16 Εἰ δὲ ως Χριστιανος, μη αἰσχυνέσθω, δοξαζέτω δὲ τον Θεον ἐν τῳ μέρει τουτῳ.

17 Ὅτι ὁ καιρος τοῦ ἄρξασθαι το κρῖμα ἀπὸ τοῦ οἴκου τοῦ Θεου· εἰ δὲ πρῶτον ἀφ' ἡμων, τι τὸ τέλος των ἀπειθουντων τῳ τοῦ Θεου εὐαγγελίῳ;

18 Καὶ εἰ ὁ δίκαιος μολις σῴζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς ποῦ φανεῖται;

19 Ὥστε καὶ οἱ πάσχοντες κατα τὸ θέλημα τοῦ Θεου, ως πιστῳ κτίστῃ παρατιθέσθωσαν τας ψυχας ἑαυτων ἐν ἀγαθοποιΐᾳ.

ἐκεῖνος βλασφημεῖται, ἡμῖν κατα σας δοξάζεται.

15 Διατί καὶ κανένας ἀπο σας ἂς μὴ πάσχει ὡσάν φονέας, ἢ κλέπτης, ἢ κακοποιος, ἢ ὡσαν ὁπου παρατηρεῖ τα πράγματα τῶν ἄλλων·

16 Ἀμη ἐὰν πάσχῃ ὡσαν Χριστιανος, ἂς μὴν ἐντρέπεται, ἀλλα ἂς δοξάζει τον Θεον εἰς το μέρος ἐτουτο.

17 Ὅτι ὁ καιρος ἔφθασε τὰ ἀρχίζῃ ἡ κρίσις ἀπὸ το σπῆτι τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐὰν ἀρχίζῃ πρῶτον ἀπὸ λόγου μας, τί θέλει εἶσθαι τὸ τέλος ἐκεινῶν ὁπου δὲν πείθονται εἰς το εὐαγγέλιον τοῦ Θεοῦ;

18 Καὶ ἐὰν ὁ δίκαιος μολις σώζεται, ὁ ἀσεβὴς καὶ ἁμαρτωλὸς πῦ θέλει φανῇ;

19 Εἰς τόσον ὁπου καὶ ἐκεῖνοι ὁπου πάσχουν κατὰ το θέλημα τοῦ Θεοῦ, ἂς συνησεύουν ὡσαν εἰς πιστὸν κτίστην ταῖς ψυχαῖς τους, κάμνοντες καλὰ ἔργα.

Κεφ. ε'. 5.

ΠΡεσβυτερους τους ἐν ὑμῖν παρακαλῶ ὁ συμπρεσβύτερος καὶ μαρτυς των τοῦ Χριστοῦ παθημάτων, ὁ καὶ τῆς μελλουσης ἀποκαλύπτεσθαι δόξης κοινωνος.

2 Ποιμάνατε το ἐν ὑμῖν ποιμνιον τοῦ Θεοῦ, ἐπισκοποῦντες μὴ ἀναγκαστως, ἀλλ'

ΕΓω ὁ συμπρεσβύτερος, καὶ μαρτυρας τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ, καὶ κοινωνὸς τῆς δόξης ὁπου μέλλει νὰ φανερωθῇ, παρακαλῶ τους πρεσβυτέρους ὁπου εἶναι εἰς ἐσας,

2 Ποιμανετε το ποιμνιον τοῦ Θεοῦ ὁπου εἶναι εἰς ἐσας, φροντίζοντες καὶ φιλαττοντές;

ἑκουσίως· μηδὲ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

3 Μηδ' ὡς κατακυριεύοντες τῶν κλήρων, ἀλλὰ τύποι γινόμενοι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ φανερωθέντος τοῦ ἀρχιποιμένος, κομιεῖσθε τὸν ἀμαράντινον τῆς δόξης στέφανον.

5 Ὁμοίως νεώτεροι ὑποτάγητε πρεσβυτέροις· πάντες δὲ ἀλλήλοις ὑποτασσόμενοι, τὴν ταπεινοφροσύνην ἐγκομβώσασθε, ὅτι ὁ Θεὸς ὑπερηφάνοις ἀντιτάσσεται, ταπεινοῖς δὲ δίδωσι χάριν.

6 Ταπεινωθῆτε οὖν ὑπὸ τὴν κραταιὰν χεῖρα τοῦ Θεοῦ, ἵνα ὑμᾶς ὑψώσῃ ἐν καιρῷ.

7 Πᾶσαν τὴν μέριμναν ὑμῶν ἐπιρίψαντες ἐπ' αὐτόν, ὅτι αὐτῷ μέλει περὶ ὑμῶν.

8 Νήψατε, γρηγορήσατε, ὅτι ὁ ἀντίδικος ὑμῶν διάβολος, ὡς λέων ὠρυόμενος, περιπατεῖ, ζητῶν τίνα καταπίῃ.

9 Ὧ ἀντίστητε στερεοὶ τῇ πίστει, εἰδότες τὰ αὐτὰ τῶν παθημάτων τῇ ἐν κόσμῳ ὑμῶν ἀδελφότητι ἐπιτελεῖσθαι.

10 Ὁ δὲ Θεὸς πάσης χάριτος, ὁ καλέσας ἡμᾶς εἰς τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ, ὀλίγον παθόντας, αὐτὸς καταρτίσει, στηρίξει, σθενώσει, θεμελιώσει ὑμᾶς.

11 Αὐτῷ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διὰ Σιλουανοῦ ὑμῖν τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ, ὡς λογίζομαι, δι' ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεοῦ, εἰς ἣν στῆτε.

13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ καὶ Μᾶρκος ὁ υἱός μου.

14 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ.

τος, μὴ γαιτικῶς, ἀλλὰ μετὰ θελημά σας· μὴ αἰσχροκερδῶς, ἀλλὰ προθύμως·

3 Μηδὲ ὡσὰν νὰ κατακυριεύετε τὸς κλήρους, ἀλλὰ γινόμενοι τύποι τοῦ ποιμνίου.

4 Καὶ ὅταν φανερωθῇ ὁ ἀρχιποιμένας, θέλετε κομισθῇ τὸν ἀμαράντινον στέφανον τῆς δόξης.

5 Ὁμοίως οἱ νεώτεροι ὑποτάγητε εἰς τοὺς γεροντότερους· καὶ ὅλοι ὑποτασσόμενοι ἕνας εἰς τὸν ἄλλον, φορεσθῆτε τὴν ταπεινοφροσύνην, ἐπειδὴ ὁ Θεὸς ἐναντιεύεται τοὺς ὑπερηφάνους, καὶ δίδει χάριν εἰς τοὺς ταπεινούς.

6 Ταπεινωθῆτε λοιπὸν ἀποκάτω εἰς τὸ δυνατὸν χέρι τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ σᾶς ὑψώσῃ εἰς τὸν καιρόν.

7 Ὅλην σας τὴν φροντίδα ῥίξετε τὴν ἀπάνω εἰς αὐτόν, ὅτι αὐτὸς φροντίζει διὰ λόγου σας.

8 Ξεξυπνᾶτε, ἀγρυπνᾶτε, ὅτι ὁ διάβολος, ὁ ἀντίδικός σας, ὡσὰν λιοντάρι βρυχᾶται, περιπατεῖ, ζητῶντας ποῖον νὰ καταπίῃ.

9 Τὸν ὁποῖον ἀντισταθῆτε στερεοὶ τῇ πίστει, ἐξεύροντες σὰ τὰ ὅμοια παθήματα τελειώνονται εἰς τὰς ἀδελφάς σας ὁποὺ εἶναι εἰς τὸν κόσμον.

10 Καὶ ὁ Θεὸς ὅλης τῆς χαρᾶς, ὁποὺ μᾶς ἐκάλεσεν

ις τὴν αἰώνιον αὐτοῦ δόξαν ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ, ὀλίγον παθόντας αὐτὸς καταρτίσαι ὑμᾶς, στηρίξαι, σθενώσαι, θεμελιώσαι.

11 Αὐτῷ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διὰ Σιλουανοῦ ὑμῖν τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ (ὡς λογίζομαι) δι' ὀλίγων ἔγραψα, παρακαλῶν καὶ ἐπιμαρτυρῶν ταύτην εἶναι ἀληθῆ χάριν τοῦ Θεοῦ εἰς ἣν ἕστητε.

13 Ἀσπάζεται ὑμᾶς ἡ ἐν Βαβυλῶνι συνεκλεκτὴ, καὶ Μᾶρκος ὁ υἱός μου.

14 Ἀσπάσασθε ἀλλήλους ἐν φιλήματι ἀγάπης. Εἰρήνη ὑμῖν πᾶσι τοῖς ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαβυλῶνος ἐγράφη πρὸς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰουδαίους τοὺς ἐν Χριστῷ πεπιστευκότας.

εἰς τὴν αἰώνιον τοῦ δόξαν εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν, μετὰ τὸ παθεῖν ὀλίγον, αὐτὸς νὰ σᾶς διορθώσῃ, νὰ σᾶς στηρίξῃ, νὰ σᾶς δυναμώσῃ, νὰ σᾶς θεμελιώσῃ.

11 Εἰς αὐτὸν ἂς εἶναι δόξα καὶ κράτος, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων. Ἀμήν.

12 Διαμέσου τοῦ Σιλουανοῦ τοῦ πιστοῦ ἀδελφοῦ (καθὼς λογιάζω) σᾶς ἔγραψα μὲ ὀλίγα λόγια, νουθετῶντας καὶ μαρτυρῶντας ὅτι νὰ εἶναι ἀληθινὴ ἐκείνη ἡ χάρις τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν ἐσεῖς στέκεσθε.

13 Χαιρετᾷ σας ἡ διαλεγμένη μετ' ἐσᾶς ἐκκλησία ἐκεῖ ποὺ εἶναι εἰς τὴν Βαβυλῶνα, καὶ Μάρκος ὁ υἱός μου.

14 Χαιρετηθῆτε ἐσεῖς ἕνας τὸν ἄλλον, μὲ φίλημα τῆς ἀγάπης. Ἂς εἶναι εἰρήνη εἰς ὅλους σας, ὅσοι εἶσθε εἰς τὸν Χριστὸν Ἰησοῦν. Ἀμήν.

† Ἀπὸ Βαβυλῶνα ἐγράφη ἀπὸ τὸν Πέτρον εἰς τοὺς ἐν τῇ Ἀσίᾳ Ἰουδαίους τοὺς ἐν Χριστῷ πιστεύοντας.

ΠΕΤΡΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Κεφ. α'. 1.

ΣΥΜΕΩΝ Πετρος, δουλος και ἀπόστολος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἰσότιμον ἡμῖν λαχοῦσι πίστιν ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη πληθυνθείη ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου ἡμῶν·

3 Ὡς πάντα ἡμῖν τῆς θείας δυνάμεως αὐτοῦ τὰ πρὸς ζωὴν καὶ εὐσέβειαν δεδωρημένης, διὰ τῆς ἐπιγνώσεως τοῦ καλέσαντος ἡμᾶς διὰ δόξης καὶ ἀρετῆς·

4 δι' ὧν τὰ μέγιστα ἡμῖν καὶ τίμια ἐπαγγέλματα δεδώρηται, ἵνα διὰ τούτων γένησθε θείας κοινωνοὶ φύσεως, ἀποφυγόντες τῆς ἐν κόσμῳ ἐν ἐπιθυμίᾳ φθορᾶς.

5 Καὶ αὐτὸ τοῦτο δὲ σπουδὴν πᾶσαν παρεισενέγκαντες, ἐπιχορηγήσατε ἐν τῇ πίστει ὑμῶν τὴν ἀρετήν, ἐν δὲ τῇ ἀρετῇ τὴν γνῶσιν,

6 ἐν δὲ τῇ γνώσει τὴν

ΣΥΜΕΩΝ Πετρος δουλος και ἀπόστολος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῖς ἐκείνους ὅπου λαχοῦσι πίστιν ἰσότιμον μὲ ἐμᾶς ἐν δικαιοσύνῃ τοῦ Θεοῦ καὶ σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

2 Χάρις καὶ εἰρήνη νὰ πληθυνθῇ εἰς ἐσᾶς εἰς ἐπίγνωσιν τοῦ Θεοῦ, καὶ Ἰησοῦ τοῦ Κυρίου μας·

3 Καθὼς ἡ θεία του δυνάμεως ἐχάρισεν εἰς ἡμᾶς ὅλα, ὁπού εἶναι ἀναγκαῖα εἰς τὴν ζωὴν καὶ εὐσέβειαν, διὰμέσου τῆς ἐπιγνώσεως ἐκείνου ὁπού μᾶς ἐκάλεσεν μὲ δόξαν καὶ ἀρετήν·

4 διαμέσου τῶν ὁποίων μᾶς ἐχαρίσθησαν τὰ πολλὰ μεγάλα καὶ τίμια ταξίματα, διὰ νὰ γενῆτε διαμέσου τούτου κοινωνοὶ τῆς θείας φύσεως, φεύγοντες ἀπὸ τὴν φθορὰν ὁπού εἶναι μὲ ἐπιθυμίαν εἰς τὸν κόσμον.

5 Καὶ εἰς αὐτὸ τοῦτο φέροντες κάθε σπουδήν, προσθέσετε εἰς τὴν πίστιν σας τὴν ἀρετήν, καὶ εἰς τὴν ἀρετὴν τὴν γνῶσιν,

6 Καὶ εἰς τὴν γνῶσιν τὴν

γηγορήσαι, ἐν δὲ τῇ ἐγκρατείᾳ τὴν ὑπομονήν, ἐν δὲ τῇ ὑπομονῇ τὴν εὐσέβειαν,

7 Ἐν δὲ τῇ εὐσεβείᾳ τὴν φιλαδελφίαν, ἐν δὲ τῇ φιλαδελφίᾳ τὴν ἀγάπην.

8 Ταῦτα γὰρ ὑμῖν ὑπάρχοντα, καὶ πλεονάζοντα, οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους καθίστησιν εἰς τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπίγνωσιν.

9 Ὧι γὰρ μὴ πάρεστι ταῦτα, τυφλός ἐστι, μυωπάζων, λήθην λαβὼν τοῦ καθαρισμοῦ τῶν πάλαι αὐτοῦ ἁμαρτιῶν.

10 Διὸ μᾶλλον, ἀδελφοί, σπουδάσατε βεβαίαν ὑμῶν τὴν κλῆσιν καὶ ἐκλογὴν ποιεῖσθαι· ταῦτα γὰρ ποιοῦντες οὐ μὴ πταίσητέ ποτε.

11 Οὕτω γὰρ πλουσίως ἐπιχορηγηθήσεται ὑμῖν ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰώνιον βασιλείαν τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Διὸ οὐκ ἀμελήσω ὑμᾶς ἀεὶ ὑπομιμνήσκειν περὶ τούτων, καίπερ εἰδότας, καὶ ἐστηριγμένους ἐν τῇ παρούσῃ ἀληθείᾳ.

13 Δίκαιον δὲ ἡγοῦμαι, ἐφ' ὅσον εἰμὶ ἐν τούτῳ τῷ σκηνώματι, διεγείρειν ὑμᾶς ἐν ὑπομνήσει,

14 Εἰδὼς ὅτι ταχινή ἐστιν ἡ ἀπόθεσις τοῦ σκηνώματός μου,

ἐγκράτειαν, καὶ εἰς τὴν ἐγκράτειαν τὴν ὑπομονήν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τὴν εὐσέβειαν,

7 Καὶ εἰς τὴν εὐσέβειαν τὴν φιλαδελφίαν, καὶ εἰς τὴν φιλαδελφίαν τὴν ἀγάπην.

8 Διατὶ ἂν ἔνεστα ὑμῖν καὶ περισσεύωσιν, οὐκ ἀργοὺς οὐδὲ ἀκάρπους εἰς τὴν ἐπίγνωσιν τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

9 Διατὶ ὁποῖος δὲν ἔχει ταῦτα, εἶναι τυφλός, καὶ σφαλίζει τὰ μάτιά του, καὶ λησμόνησε τὸν καθαρισμὸν τῶν παλαιῶν του ἁμαρτιῶν.

10 Διὰ τοῦτο, ἀδελφοί, περισσότερον σπουδάσατε νὰ κάμητε βέβαιον τὸν καλεσμόν σας καὶ τὸ διάλεγμά σας· διατὶ κάμνοντες ἔτζι δὲν θέλετε σφάλλει ποτέ.

11 Διατὶ τοιαύτης λογῆς θέλει σᾶς δοθῆ πλουσίως ἡ εἴσοδος εἰς τὴν αἰωνίαν βασιλείαν τοῦ Κυρίου μας, καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ.

12 Διὰ τοῦτο δὲν θέλω ἀμελήσει νὰ σᾶς ἀναθυμίζω πάντοτε ἔτζι, ἀγκαλὰ καὶ τὰ ἐξεύρητε, καὶ εἶσθε γηριγμένοι εἰς ἐτούτην τὴν ἀλήθειαν.

13 Καὶ λογιάζω δίκαιον, ἐς ὅσον εἶμαι εἰς τοῦτην τὴν σκηνήν, νὰ σᾶς ἐξυπνῶ, διδοντάς σας ἀναθύμησιν·

14 Ἐξεύροντας ὅτι γλήγωμα ἀφίνω τὴν σκηνήν μου, κα-

μι, καθως καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν Ιησοῦς Χριστὸς ἐδήλωσέ μοι.

15 Σπουδάσω δὲ καὶ ἑκάστοτε ἔχειν ὑμᾶς μετὰ τὴν ἐμὴν ἔξοδον, τὴν τούτων μνήμην ποιεῖσθαι.

16 Οὐ γὰρ σεσοφισμένοις μύθοις ἐξακολουθήσαντες ἐγνωρίσαμεν ὑμῖν τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ιησοῦ Χριστοῦ δύναμιν καὶ παρουσίαν, ἀλλ' ἐπόπται γενηθέντες τῆς ἐκείνου μεγαλειότητος.

17 Λαβὼν γὰρ παρὰ Θεοῦ πατρὸς τιμὴν καὶ δόξαν, φωνῆς ἐνεχθείσης αὐτῷ τοιᾶσδε ὑπὸ τῆς μεγαλοπρεποῦς δόξης· Οὗτός ἐστιν ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς ὃν ἐγὼ εὐδόκησα.

18 Καὶ ταύτην τὴν φωνὴν ἡμεῖς ἠκούσαμεν ἐξ οὐρανοῦ ἐνεχθεῖσαν, σὺν αὐτῷ ὄντες ἐν τῷ ὄρει τῷ ἁγίῳ.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, ᾧ καλῶς ποιεῖτε προσέχοντες, ὡς λύχνῳ φαίνοντι ἐν αὐχμηρῷ τόπῳ, ἕως οὗ ἡμέρα διαυγάσῃ, καὶ φωσφόρος ἀνατείλῃ ἐν ταῖς καρδίαις ὑμῶν·

20 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι πᾶσα προφητεία γραφῆς, ἰδίας ἐπιλύσεως οὐ γίνεται.

θως και ὁ Κύριος μας Ιησοῦς Χριστὸς με το ἐφανέρωσε.

15 Καὶ θέλω σπουδάσει να ἔχητε καὶ ἐσεῖς πάντοτε τὴν κάμητε, ὕστερα ἀπὸ τὴν ἔξοδόν μου μισυμόν, τὴν ἐδικήν ἐτούτων.

16 Διατὶ δὲν ἀκολουθήσαντες σοφισμένους μύθους, ἐκάμαμεν νὰ γνωρίσετε τὴν δύναμιν καὶ τὴν παρουσίαν τοῦ Κυρίου μας Ιησοῦ Χριστοῦ, ἀλλὰ ἐγινήκαμεν ἐπόπται τῆς μεγαλειότητός του.

17 Διατὶ αὐτὸς ἐπῆρε τιμὴν καὶ δόξαν ἀπὸ τὸν Θεὸν πατέρα, ἔρχεται νὰ τοῦ εἴπῃ τέτοιας λόγους φωνὴ ἀπὸ τὴν μεγαλοπρεπῆ δόξαν· Ἐτοῦτος εἶναι ὁ υἱός μου ὁ ἀγαπητός, εἰς τὸν ὁποῖον ἐγὼ ἀπατάδεσα.

18 Καὶ ἐτούτην τὴν φωνὴν ἐμεῖς τὴν ἀκούσαμεν ἐκεῖ νὰ ἔρχεται ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅντες ἀπάνω μὲ αὐτὸν εἰς τὸ ὄρος τὸ ἅγιον.

19 Καὶ ἔχομεν βεβαιότερον τὸν προφητικὸν λόγον, τὸν ὁποῖον καλὰ κάμετε ὅτι ἔχετε τὸν νοῦν σας εἰς αὐτόν, ὅπου λύχνον ὅπου φέγγει εἰς σκοτεινὸν τόπον, ἕως ὅπου νὰ φέξῃ ἡ ἡμέρα, καὶ ὁ φωσφόρος νὰ ἀνατείλῃ εἰς ταῖς καρδίαις σας·

20 Ἐγνώτας νὰ γνωρίζετε πρῶτα ἐτοῦτο, ὅτι δὲν ἔχει ἐξουσίαν κανένας νὰ ἐρμηνεύσῃ καμίαν προφητείαν τῆς γραφῆς, κατὰ τὴν ἰδικήν του γνώμην.

21 Οὐ γὰρ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτὲ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν οἱ ἅγιοι Θεοῦ ἄνθρωποι.

21 Διατί ὄχι μὲ τὸ θέλημα τοῦ ἀνθρώπου ἠρίφθη ποτὲ προφητία, ἀλλὰ οἱ ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι κινημένοι ἀπὸ τὸ Ἅγιον Πνεῦμα ἐλάλησαν.

Κεφ. Β'. 2.

1 Ἐγένοντο δὲ καὶ ψευδοπροφῆται ἐν τῷ λαῷ, ὡς καὶ ἐν ὑμῖν ἔσονται ψευδοδιδάσκαλοι, οἵτινες παρεισάξουσιν αἱρέσεις ἀπωλείας, καὶ τὸν ἀγοράσαντα αὐτοὺς δεσπότην ἀρνούμενοι, ἐπάγοντες ἑαυτοῖς ταχινὴν ἀπώλειαν.

2 Καὶ πολλοὶ ἐξακολουθήσουσιν αὐτῶν ταῖς ἀπωλείαις, δι' οὓς ἡ ὁδὸς τῆς ἀληθείας βλασφημηθήσεται.

3 Καὶ ἐν πλεονεξίᾳ πλαστοῖς λόγοις ὑμᾶς ἐμπορεύσονται· οἷς τὸ κρίμα ἔκπαλαι οὐκ ἀργεῖ, καὶ ἡ ἀπώλεια αὐτῶν οὐ νυστάζει.

4 Εἰ γὰρ ὁ Θεὸς ἀγγέλων ἁμαρτησάντων οὐκ ἐφείσατο, ἀλλὰ σειραῖς ζόφου ταρταρώσας παρέδωκεν εἰς κρίσιν τηρουμένους·

5 Καὶ ἀρχαίου κόσμου οὐκ ἐφείσατο, ἀλλ' ὄγδοον Νῶε δικαιοσύνης κήρυκα ἐφύλαξε, κατα-

1 Καὶ ἐγίνηκαν καὶ ψευδοπροφῆται εἰς τὸν λαόν, καθὼς θέλουσι γενῆ καὶ εἰς ἐσᾶς ψευδοδιδάσκαλοι, οἱ ὁποῖοι θέλουσι φέρει μέσα αἱρέσεις τῆς ἀπωλείας, ἀρνημένοι καὶ τὸν δεσπότην ὁπού τὰς ἀγόρασε, φέροντες εἰς τοὺ λόγου τους γλήγορη ἀπωλεία.

2 Καὶ πολλοὶ θέλουσιν ἀκολουθήσει ταῖς ἀπωλείαις τες, διὰ τὲς ὁποίες θέλει βλασφημηθῆ ἡ σράτα τῆς ἀληθείας.

3 Καὶ διὰ πλεονεξίαν θέλουσι σᾶς πραγματευθῆ μὲ πλαστα λόγια· τῶν ὁποίων ἀθρωπων τὸ κρίμα ἀπὸ πολὺ καιρὸν δὲν ἠτυχάζει, καὶ ἡ ἀπώλειά τες δὲν νυγάζει.

4 Διατὶ ἐὰν ὁ Θεὸς δὲν ἀψύχησι τὲς ἀγγέλους ὁπού ἁμάρτησι, ἀλλὰ τὲς ἔβαλεν εἰς τὸν τάρταρον καὶ δεμένες μὲ ἁλυσίδες τοῦ σκότους, τες ἐπαράδωκε νὰ φυλάττωνται εἰς τὴν κρίσιν·

5 Καὶ τὸν παλαιὸν κόσμον δὲν ἀψύχησι, φέροντας κατακλισμὸν κατακάνων εἰς τὸν κοσμον τὲν ἀσεβῶν, ἀλλὰ

κλυσμὸν κόσμῳ ἀσεβῶν ἐπάξας·

6 Καὶ πόλεις Σοδόμων καὶ Γομόρρας τεφρώσας καταστροφῇ κατέκρινεν, ὑπόδειγμα μελλόντων ἀσεβεῖν τεθεικώς·

7 Καὶ δίκαιον Λὼτ καταπονούμενον ὑπὸ τῆς τῶν ἀθέσμων ἐν ἀσελγείᾳ ἀναστροφῆς ἐρύσατο.

8 (Βλέμματι γὰρ καὶ ἀκοῇ ὁ δίκαιος, ἐγκατοικῶν ἐν αὐτοῖς, ἡμέραν ἐξ ἡμέρας ψυχὴν δικαίαν ἀνόμοις ἔργοις ἐβασάνιζεν.)

9 Οἶδε Κύριος εὐσεβεῖς ἐκ πειρασμοῦ ῥύεσθαι, ἀδίκους δὲ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν·

10 Μάλιστα δὲ τοὺς ὀπίσω σαρκὸς ἐν ἐπιθυμίᾳ μιασμοῦ πορευομένους, καὶ κυριότητος καταφρονοῦντας· τολμηταί, αὐθάδεις, δόξας οὐ τρέμουσι βλασφημοῦντες·

11 Ὅπου ἄγγελοι ἰσχύϊ καὶ δυνάμει μείζονες ὄντες, οὐ φέρουσι κατ' αὐτῶν παρὰ Κυρίῳ βλάσφημον κρίσιν.

12 Οὗτοι δὲ, ὡς ἄλογα

ἐφύλαξε τὸν Νῶε [illegible] λαλήτην τῆς διαπύρωσεως·

6 Καὶ τὰς πόλεις Σ[illegible] καὶ Γομόρρας τὰς [illegible] εἰς ἀφανισμὸν τίθησι, [illegible] τὰς ταῖς γάκτι, καὶ βαλλόντας ταῖς παράδειγμα μελλόντων ὅπως ἀμέλλουσι τὰ ἀ[illegible]

7 Καὶ ἐλυθέρωσε τὸν δίκαιον Λὼτ ὑπὸ [illegible] πατουμένου, ἀπὸ τῆς ἀτόπου ἀναστροφῆς τῶν ἀνόμων·

8 (Διατὶ γὰρ ὁ [illegible] καθιζόμενος μεσ[illegible] ἡμέρα παρ' ἡμέραν, ἐβασάνιζε τὴν δικαίαν ψυχὴν ἐπὶ ταῖς ἀνόμοις αὐτῶν ἔργα, καὶ ἀκούοντας τὰ καὶ ὁρῶντας τὰ·

9 Ἐξαιρεῖται ὁ Κύριος τοὺς εὐσεβεῖς ἀπὸ τοῦ πειρασμοῦ, καὶ τοὺς ἀδίκους ὑπὸ τιμωρίαν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσεως·

10 Καὶ μάλιστα τοὺς [illegible] πορευομένους ὀπίσω τῆς σαρκὸς, εἰς ταῖς ἐπιθυμίαις τοῦ μιασμοῦ, καὶ ὑπερφρονοῦντας τὴν κυριότητα· αὐτόκτιστοι, ἀρισκόντες μόνοι τοὺς λόγους, καὶ ὑπὸ δὲ φοβοῦνται νὰ βλασφημοῦσι τὰς [illegible]

11 Ἐκεῖ ὅπου οἱ ἄγγελοι [illegible] ὅλοι ὅπου εἶναι μεγαλήτεροι εἰς τὴν ἰσχὺν καὶ εἰς τὸ δύνασθαι, δὲν προφέρουσι ἐναντίον αὐτῶν δόξων βλάσφημα κρίσεως εἰς τὸν Κύριον.

12 Ἀμὴ οὗτοι, ὡσὰν

ζωα φυσικα, γεγεννημενα εις
αλωσιν και φθοραν, εν οις
αγνοουσι βλασφημουντες, εν
τη φθορα αυτων και καταφ-
θαρησονται·

13 Κομιουμενοι μισθον
αδικιας, ηδονην ηγουμενοι την
εν ημερα τρυφην, σπιλοι και
μωμοι, εντρυφωντες εν ταις
απαταις αυτων, συνευωχη-
μενοι υμιν,

14 Οφθαλμους εχοντες
μεστους μοιχαλιδος, και
ακατασπαστους αμαρτιας,
δελεαζοντες ψυχας αστηρικ-
τους, καρδιαν γεγυμνασμενην
πλεονεξιας εχοντες, καταρας
τεκνα·

15 Καταλιποντες την
ευθειαν οδον, επλανηθησαν,
εξακολουθησαντες τη οδω του
Βαλααμ του Βοσορ, ος μισθον
αδικιας ηγαπησεν·

16 Ελεγξιν δε εσχεν
ιδιας παρανομιας· υποζυγιον
αφωνον, εν ανθρωπου φωνη
φθεγξαμενον, ενεκωλυσε την
του προφητου παραφρονιαν.

17 Ουτοι εισι πηγαι
ανυδροι, νεφελαι υπο λαιλα-
πος ελαυνομεναι, οις ο ζοφος
του σκοτους εις αιωνα τετη-
ρηται.

ἄλογα ζῶα, ὀπῶ φυσικα
(ὁρμηθεισι) και γεγεννημενα
εις κυνηγι και χαλασμον,
βλασφημουντες εκεινα ὀπῶ δεν
ἐξεύρουσι, εις την φθοράν της
θέλουσι χαλασθῆ·

13 Μέλλοντες νὰ παρουσι
πληρωμὴ τῆς ἀδικίας, λογιά-
ζοντες ἡδονὴ την καθημερινὴν
τρυφὴν, οι ὄκνοι εἶναι λέρα και
ὀνειδος, ξεφαντωνοντες εἰς ταῖς
ἀπάταις της, ὁταν συμποσιά-
ζουν ἀντάμα μεἴ σᾶς,

14 Ἐχοντες μάτια γεμα-
τα μοιχείας, και ὁπῶ δὲν
παυουσι ἀπὸ την ἁμαρτίαν,
δολώνοντες ταῖς ψυχαῖς ὁπῶ
δὲν εἶναι στηριγμέϊας, ἐχοντες
καρδίαν συνδασμὸν εἰς ταῖς
πλεονεξίαις, παιδία τῆς κα-
τάρας·

15 Ἐσυντας τα ἀφησουσι
την ἰσιὰν γραδαν, ἐπλανη-
θηκαν, και ἀκολούθησαν τὴν
γραδαν τὸ Βαλααμ τοῦ εἱὸ
Βοσορ, ὁ ὁποῖ ἀγάπησε την
πληρωμὴν της ἀδικίας·

16 Ἀμὴ ἐλέγχθη διὰ την
ἰδιαν του παραπομίαν· ἀπό μι-
λάρι ἄφωνον, ὁπῶ ἰσυντυχτῶ-
νει ἀνθρωπίνη, και ἐμπόδισε
την ἀγνωσίαν τοῦ προφήτου.

17 Ἐτοῦτοι εἶναι βρύσαις
χωρὶς νερο, σύνεφα ὁπῶ
διωχνουται ἀπὸ ἀνεμογρό-
φιλοι, διὰ τους ὁποίους σκότῶ-
σωστικότατον φυλάττεται εἰς
τὸν αἰῶνα.

18 Ὑπέρογκα γὰρ ματαιότητος φθεγγόμενοι δελεάζουσιν ἐν ἐπιθυμίαις σαρκὸς, ἐν ἀσελγείαις, τοὺς ὀλίγως ἀποφυγόντας τοὺς ἐν πλάνῃ ἀναστρεφομένους.

19 Ἐλευθερίαν αὐτοῖς ἐπαγγελλόμενοι, αὐτοὶ δοῦλοι ὑπάρχοντες τῆς φθορᾶς· ᾧ γάρ τις ἥττηται, τούτῳ καὶ δεδούλωται.

20 Εἰ γὰρ ἀποφυγόντες τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου ἐν ἐπιγνώσει τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, τούτοις δὲ πάλιν ἐμπλακέντες ἡττῶνται, γέγονεν αὐτοῖς τὰ ἔσχατα χείρονα τῶν πρώτων.

21 Κρεῖττον γὰρ ἦν αὐτοῖς μὴ ἐπεγνωκέναι τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, ἢ ἐπιγνοῦσιν ὑποστρέψαι ἐκ τῆς παραδοθείσης αὐτοῖς ἁγίας ἐντολῆς.

22 Συμβέβηκεν δὲ αὐτοῖς τὸ τῆς ἀληθοῦς παροιμίας· Κύων ἐπιστρέψας ἐπὶ τὸ ἴδιον ἐξέραμα· καὶ Ὗς λουσαμένη, εἰς κύλισμα βορβόρου.

18 Διατὶ ἐκφωνοῦντες ὑπερόγκους λόγους φωνάσκουσι ματαιότητα, δολώνουσι μὲ ἐπιθυμίαις τῆς σάρκας καὶ μὲ ἀσελγείαις ἡδοναῖς, ἐκείνους ὁποὺ ἀληθινὰ ἔφυγαν ἀπὸ ἐκείνους ποὺ ἀναστρέφονται εἰς τὴν πλάνην.

19 Καὶ τὰς ταζουν ἐλευθερίαν, ἐνῶ αὐτοὶ δοῦλοι εἶναι τῆς φθορᾶς· διατὶ ἀπὸ ὅ, τι εἶναι νικημένος τινάς, εἰς ἐκεῖνο καὶ δουλωνεται.

20 Διατὶ ἂν ὑστερα, ἀφοῦ τις ἔφυγε τὰ μιάσματα τοῦ κόσμου μὲ τὴν ἐπιγνωσιν τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος Ἰησοῦ Χριστοῦ, πάλιν πλέκονται μὲ τοῦτα καὶ νικῶνται, τοὺς ἔγιναι τὰ ὕστερα χειρότερα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

21 Διατὶ καλλίτερα ἦτον εἰς αὐτοὺς νὰ μὴν γνωρίσουν τὴν ὁδὸν τῆς δικαιοσύνης, παρὰ γνωρίζοντάς την νὰ γυρίσουν ὀπίσω ἀπὸ τὴν ἁγίαν ἐντολὴν ποὺ τοὺς παραδόθη.

22 Καὶ εἰς αὐτοὺς ἔγινε τὸ πρᾶγμα τῆς ἀληθινῆς παροιμίας· Ὁ σκύλος ἐγύρισε εἰς τὸ ἴδιόν του ξέρασμα· καὶ Ἡ σκρόφα λουσμένη εἰς τὸ κύλισμα τοῦ λάσπης.

Κεφ. γ'. 3.

Ταύτην ἤδη, ἀγαπητοί, δευτέραν ὑμῖν γράφω ἐπιστολήν, ἐν αἷς διεγείρω ὑμῶν ἐν ὑπομνήσει τὴν εἰλικρινῆ διάνοιαν·

Ἀγαπητοί, δύο ἐπιστολὰς ἤδη τώρα μὲ τοῦτην ὁποὺ σᾶς γράφω, εἰς ταῖς ὁποίαις ἐπιστολαῖς ἀναθυμίζοντάς σας ἐξυπνῶ τὴν καθαρὰν σας διάνοιαν·

2 Μνησθῆναι τῶν προειρημένων ῥημάτων ὑπὸ τῶν ἁγίων προφητῶν, καὶ τῆς τῶν ἀποστόλων ὑμῶν ἐντολῆς, τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

2 Να ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλαλήθησαν προτήτερα ἀπὸ τοὺς ἁγίους προφήτας, καὶ τὴν παραγγελίαν μας τῶν ἀποστόλων, ἡ ὁποία εἶναι τοῦ Κυρίου καὶ σωτῆρος·

3 Τοῦτο πρῶτον γινώσκοντες, ὅτι ἐλεύσονται ἐπ' ἐσχάτου τῶν ἡμερῶν ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας αὐτῶν ἐπιθυμίας πορευόμενοι·

3 Γνωρίζοντες τοῦτο πρῶτον, ὅτι θέλουσιν ἔλθη εἰς ταῖς ὑστεραίας ἡμέραις ἐμπαῖκται, ὁποῦ νὰ περιπατοῦσιν εἰς ταῖς ἰδιαίς των ἐπιθυμίας·

4 καὶ λέγοντες· Ποῦ ἐστιν ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας αὐτοῦ; ἀφ' ἧς γὰρ οἱ πατέρες ἐκοιμήθησαν, πάντα οὕτω διαμένει ἀπ' ἀρχῆς κτίσεως.

4 Καὶ νὰ λέγουσι· Ποῦ εἶναι ἡ ἐπαγγελία τῆς παρουσίας τοῦ; διατὶ ἀπὸ τὴν ἡμέραν ὁποῦ ἐκοιμήθησαν οἱ πατέρες, ὅλα τὰ πράγματα τίτοιας λογῆς γίνονται ἀπὸ τὴν ἀρχὴν τοῦ κόσμου.

5 λανθάνει γὰρ αὐτοὺς τοῦτο θέλοντας, ὅτι οὐρανοὶ ἦσαν ἔκπαλαι, καὶ γῆ ἐξ ὕδατος καὶ δι' ὕδατος συνεστῶσα, τῷ τοῦ Θεοῦ λόγῳ·

5 Διατὶ θεληματικῶς δὲν θέλουν νὰ γνωρίσουν ἐτοῦτο, ὅτι οἱ οὐρανοὶ ἦσαν ἀπὸ πολλὰς χρόνους, καὶ ἡ γῆ ἀπὸ τὸ νερὸ καὶ διὰ τοῦ νεροῦ συνίσταθη, μὲ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ·

6 δι' ὧν ὁ τότε κόσμος ὕδατι κατακλυσθεὶς ἀπώλετο·

6 Διαμέσου τῶν ὁποίων ὁ κόσμος τότε ἦτουν νὰ καταπλυσθῆ μὲ τὸ νερὸ ἐχαλάσθη.

7 οἱ δὲ νῦν οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τῷ αὐτῷ λόγῳ τεθησαυρισμένοι εἰσὶ, πυρὶ τηρούμενοι εἰς ἡμέραν κρίσεως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

7 Ἀμὴ οὐρανοὶ καὶ ἡ γῆ τώρα, εἶναι θησαυρισμένοι μὲ τὸν αὐτὸν λόγον, καὶ φυλάττονται διὰ τὴν φωτιάν, εἰς τὴν ἡμέραν τῆς κρίσιως καὶ ἀπωλείας τῶν ἀσεβῶν ἀνθρώπων·

8 Ἓν δὲ τοῦτο μὴ λανθανέτω ὑμᾶς, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα παρὰ Κυρίῳ ὡς χίλια ἔτη, καὶ χίλια ἔτη ὡς ἡμέρα μία.

8 Καὶ ἐτοῦτο ἂς μὴν σᾶς λαυθάνει, ἀγαπητοί, ὅτι μία ἡμέρα σημαίνει εἰς τὸν Θεὸν εἶναι ὅσαν χιλίους χρόνους, καὶ χίλιοι χρόνοι εἶναι ὅσαν μίαν ἡμέραν.

9 Οὐ βραδύνει ὁ Κύριος τῆς ἐπαγγελίας, (ὡς τινες βραδύτητα ἡγοῦνται,) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἡμᾶς, μὴ βουλόμενός τινας ἀπολέσθαι, ἀλλὰ πάντας εἰς μετάνοιαν χωρῆσαι.

10 Ἥξει δὲ ἡ ἡμέρα Κυρίου ὡς κλέπτης ἐν νυκτί, ἐν ᾗ οἱ οὐρανοὶ ῥοιζηδὸν παρελεύσονται, στοιχεῖα δὲ καυσούμενα λυθήσονται, καὶ γῆ καὶ τὰ ἐν αὐτῇ ἔργα κατακαήσεται.

11 Τούτων οὕτω πάντων λυομένων, ποταποὺς δεῖ ὑπάρχειν ὑμᾶς ἐν ἁγίαις ἀναστροφαῖς καὶ εὐσεβείαις·

12 Προσδοκῶντας καὶ σπεύδοντας τὴν παρουσίαν τῆς τοῦ Θεοῦ ἡμέρας, δι' ἣν οὐρανοὶ πυρούμενοι λυθήσονται, καὶ στοιχεῖα καυσούμενα τήκεται;

13 Καινοὺς δὲ οὐρανοὺς καὶ γῆν καινὴν κατὰ τὸ ἐπάγγελμα αὐτοῦ προσδοκῶμεν, ἐν οἷς δικαιοσύνη κατοικεῖ.

14 Διό, ἀγαπητοί, ταῦτα προσδοκῶντες, σπουδάσατε ἄσπιλοι καὶ ἀμώμητοι αὐτῷ εὑρεθῆναι ἐν εἰρήνῃ·

15 Καὶ τὴν τοῦ Κυρίου ἡμῶν μακροθυμίαν σωτηρίαν ἡγεῖσθε· καθὼς καὶ ὁ ἀγαπητὸς

9 Ο Κύριος δὲν ἀργεῖ τὸ τάξιμόν του, (καθὼς λογιάζουσι τινές, ἔτσι νὰ εἶναι ἄργητα,) ἀλλὰ μακροθυμεῖ εἰς ἐμᾶς, μὴ θέλοντας νὰ χαλασθοῦσι τινές, ἀλλὰ θέλει νὰ ἐλθοῦσιν εἰς μετάνοιαν.

10 Καὶ ὡσὰν ὁ κλέπτης ἔτσι ἔρχεται τὴν νύκτα, τότε καὶ ἡ μέρα θέλει ἔλθει ἡ ἡμέρα Κυρίου, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ θέλουν περάσει μὲ βοή, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουν λυθῆ, καὶ ἡ γῆ καὶ τὰ ἔργα ὁπού εἶναι εἰς αὐτὴν θέλουν κατακαῆ.

11 Καὶ ἔχοντας νὰ λυθοῦνται ἔτσι ὅλα, ποταποὺς κάμνει χρεία νὰ εἶσθε εἰς τὰς ἁγίας συναναστροφὰς καὶ εὐσεβείας·

12 Προσδοκῶντες καὶ τρέχοντες διὰ νὰ ἐρθῇ ἡ παρουσία τῆς ἡμέρας τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν ὁποίαν οἱ οὐρανοὶ πυρούμενοι θέλουν λυθῆ, καὶ τὰ στοιχεῖα καιόμενα θέλουν ἀναλυθῆ;

13 Καὶ ἀναμένομεν καινοὺς οὐρανοὺς καὶ καινὴν γῆν κατὰ τὸ τάξιμόν του, εἰς τὰ ὁποῖα κατοικεῖ ἡ δικαιοσύνη.

14 Διὰ τοῦτο, ἀγαπητοί, ἔχοντας νὰ προσδοκᾶτε τοῦτα, σπουδάσατε νὰ εὑρεθῆτε εἰς αὐτὸν καθαροὶ καὶ χωρὶς κατηγορίαν μὲ εἰρήνην·

15 Καὶ λογιάζετε τὴν μακροθυμίαν τοῦ Κυρίου μας νὰ εἶναι σωτηρία· καθὼς καὶ

ημῶν ἀδελφὸς Παυλ☩ κατὰ τὴν αὐτῷ δοθεῖσαν σοφίαν ἔγραψεν ὑμῖν,

16 Ὡς καὶ ἐν πάσαις ταῖς ἐπιστολαῖς, λαλῶν ἐν αὐταῖς περὶ τούτων, ἐν αἷς ἐστι δυσνόητά τινα, ἃ οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀστήρικτοι στρεβλοῦσιν, ὡς καὶ τὰς λοιπὰς γραφάς, πρὸς τὴν ἰδίαν αὐτῶν ἀπώλειαν.

17 Ὑμεῖς οὖν, ἀγαπητοί, προγινώσκοντες, φυλάσσεσθε, ἵνα μὴ τῇ τῶν ἀθέσμων πλάνῃ συναπαχθέντες, ἐκπέσητε τοῦ ἰδίου στηριγμοῦ.

18 Αὐξάνετε δὲ ἐν χάριτι καὶ γνώσει τοῦ Κυρίου ἡμῶν καὶ σωτῆρ☩ Ἰησοῦ Χριστοῦ· αὐτῷ ἡ δόξα καὶ νῦν καὶ εἰς ἡμέραν αἰῶν☩. Ἀμήν.

ὁ ἀγαπητὸς μας ἀδελφὸς Παυλ☩ σᾶς ἔγραψε κατὰ τὴν σοφίαν ὁπού τοῦ ἐδόθη,

16 Καθὼς γράφει καὶ εἰς ὅλας του ταῖς ἐπιστολαῖς, λαλοῦντας εἰς αὐταῖς διὰ αὐτά, εἰς ταῖς ὁποίαις εἶναι κάποια δυσκολογόητα, τὰ ὁποῖα οἱ ἀμαθεῖς καὶ ἀβέβαιοι τὰ διαστρεβλογυρίζουσι, ὡσὰν καὶ ταῖς ἄλλαις γραφαῖς, εἰς τὴν ἰδικήν τους ἀπώλειαν.

17 Ἐσεῖς λοιπόν, ἀγαπητοί, προγνωρίζοντες αὐτά, φυλάγεσθε, μήπως καὶ μὲ τὴν πλάνην τῶν ἀνόμων αὐτῶν συρθῆτε, ξεπέσετε ἀπὸ τὸν στηριγμόν σας.

18 Ἀλλὰ τὰ αὐξάνετε εἰς τὴν χάριν καὶ γνῶσιν τοῦ Κυρίου μας καὶ σωτῆρ☩ Ἰησοῦ Χριστοῦ· εἰς τὸν ὁποῖον ἂς εἶναι δόξα, καὶ τώρα καὶ εἰς τὴν ἡμέραν τῆς αἰωνιότητος. Ἀμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΠΡΩΤΗ.

Κεφ. α. 1.

Ὃ ἦν ἀπ' ἀρχῆς, ὃ ἀκηκόαμεν, ὃ ἑωράκαμεν τοῖς ὀφθαλμοῖς ἡμῶν, ὃ ἐθεασάμεθα, καὶ αἱ χεῖρες

Ἐκεῖνο ὁποὺ ἦτον ἀπὸ τὴν ἀρχήν, ἐκεῖνο ὁποὺ ἀκούσαμεν, ἐκεῖνο ὁποὺ εἴδαμεν μὲ τὰ ματιά μας, ἐκεῖνο ὁποὺ

ἡμῶν ἐψηλάφησαν περὶ τοῦ
λόγου τῆς ζωῆς·

(2 Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώθη,
καὶ ἑωράκαμεν, καὶ μαρτυροῦ-
μεν, καὶ ἀπαγγέλλομεν ὑμῖν
τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἥτις ἦν
πρὸς τὸν πατέρα, καὶ ἐφανερώ-
θη ἡμῖν·)

3 Ὃ ἑωράκαμεν καὶ
ἀκηκοαμεν, ἀπαγγέλλομεν
ὑμῖν, ἵνα καὶ ὑμεῖς κοινωνίαν
ἔχητε μεθ' ἡμῶν· καὶ ἡ
κοινωνία δὲ ἡ ἡμετέρα μετὰ
τοῦ πατρὸς καὶ μετὰ τοῦ
υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

4 Καὶ ταῦτα γράφομεν
ὑμῖν, ἵνα ἡ χαρὰ ὑμῶν ἡ
πεπληρωμένη.

5 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀπαγ-
γελία ἣν ἀκηκόαμεν ἀπ' αὐτοῦ,
καὶ ἀναγγέλλομεν ὑμῖν, ὅτι ὁ
Θεὸς φῶς ἐστι, καὶ σκοτία ἐν
αὐτῷ οὐκ ἔστιν οὐδεμία.

6 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι κοινω-
νίαν ἔχομεν μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐν
τῷ σκότει περιπατῶμεν,
ψευδόμεθα, καὶ οὐ ποιοῦμεν
τὴν ἀλήθειαν·

7 Ἐὰν δὲ ἐν τῷ φωτὶ
περιπατῶμεν, ὡς αὐτός ἐστιν
ἐν τῷ φωτὶ, κοινωνίαν ἔχομεν
μετ' ἀλλήλων, καὶ τὸ αἷμα
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ
καθαρίζει ἡμᾶς ἀπὸ πάσης
ἁμαρτίας.

8 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἁμαρ-
τίαν οὐκ ἔχομεν, ἑαυτοὺς

ἐποιτάξαμεν, καὶ τὰ χεί-
μας ἐψηλάφησαν, διὰ τοῦ
λόγου τῆς ζωῆς·

2 (Καὶ ἡ ζωὴ ἐφανερώ-
θη, καὶ τὴν εἴδαμεν, καὶ μαρ-
τυροῦμεν, καὶ σᾶς ἀπαγγέλ-
λομεν τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον, ἡ ὁποία
ἦτον πρὸς τὸν πατέρα, καὶ
ἐφανερώθη πρὸς ἡμᾶς·)

3 Ἐκεῖνο, λέγω, ὁποῦ εἴδαμεν
καὶ ἀκούσαμεν, σᾶς ἀναγ-
γέλλομεν, διὰ νὰ ἔχετε καὶ ἐσεῖς κοι-
νωνίαν μὲ ἡμᾶς· καὶ ἡ κοινωνία
ἡ ἰδική μας νὰ εἶναι αὐτὴ
μὲ τὸν πατέρα, καὶ αὐτὴ
μὲ τὸν υἱὸν τοῦ Ἰησοῦ

4 Καὶ ἐτοῦτα σᾶς γράφο-
μεν, διὰ νὰ εἶναι ἡ χαρὰ σας
γεμισμένη.

5 Καὶ ἐτοῦτο εἶναι τὸ ταγ-
μα τὸ ὁποῦ ἀκούσαμεν ἀπ' αὐ-
τὸν, καὶ σᾶς τὸ ἀναγγέλλομεν, ὅτι
ὁ Θεὸς εἶναι φῶς, καὶ εἰς αὐτὸν
κανένα σκότος δὲν εἶναι.

6 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι ἔχομεν
κοινωνίαν μὲ αὐτὸν, καὶ περι-
πατῶμεν εἰς τὸ σκότος, ψευ-
δόμεσθεν, καὶ δὲν κάμνομεν
τὴν ἀλήθειαν·

7 Ἀμὴ ἐὰν περιπατῶμεν
εἰς τὸ φῶς, καθὼς αὐτὸς εἶναι
εἰς τὸ φῶς, ἔχομεν κοινωνίαν
ἀναμεσά μας, καὶ τὸ αἷμα
Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ του, μᾶς
καθαρίζει ἀπὸ κάθε λογ
ἁμαρτίαν.

8 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι δὲν
ἔχομεν ἁμαρτίαν, πλανοῦμε

τλειῶμεν, καὶ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἐστὶν ἐν ἡμῖν.

9 Ἐὰν ὁμολογῶμεν τὰς ἁμαρτίας ἡμῶν, πιστός ἐστι καὶ δίκαιος, ἵνα ἀφῇ ἡμῖν τὰς ἁμαρτίας, καὶ καθαρίσῃ ἡμᾶς ἀπὸ πάσης ἀδικίας.

10 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι οὐχ ἡμαρτήκαμεν, ψεύστην ποιοῦμεν αὐτὸν, καὶ ὁ λόγος αὐτοῦ οὐκ ἐστὶν ἐν ἡμῖν.

τοῦ λόγου μας, καὶ ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς.

9 Ἐὰν ὁμολογοῦμεν ταῖς ἁμαρτίαις μας, εἶναι πιστὸς καὶ δίκαιος, διὰ νὰ μᾶς συγχωρήσῃ ταῖς ἁμαρτίαις μας, καὶ νὰ μᾶς καθαρίσῃ ἀπὸ κάθε λογῆς ἀδικίαν.

10 Ἐὰν εἴπωμεν ὅτι δὲν ἁμαρτήσαμεν, τὸν κάμνομεν ψεύτην, καὶ ὁ λόγος του δὲν εἶναι εἰς ἡμᾶς.

Κεφ. Β'. 2.

ΤΕκνία μου, ταῦτα γράφω ὑμῖν, ἵνα μὴ ἁμάρτητε· καὶ ἐάν τις ἁμάρτῃ, παράκλητον ἔχομεν πρὸς τὸν πατέρα, Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον.

2 Καὶ αὐτὸς ἱλασμός ἐστι περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν· οὐ περὶ τῶν ἡμετέρων δὲ μόνον, ἀλλὰ καὶ περὶ ὅλου τοῦ κόσμου.

3 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐγνώκαμεν αὐτὸν, ἐὰν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

4 Ὁ λέγων, ἔγνωκα αὐτὸν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ μὴ τηρῶν, ψεύστης ἐστὶ, καὶ ἐν τούτῳ ἡ ἀλήθεια οὐκ ἔστιν·

5 ὃς δ' ἂν τηρῇ αὐτοῦ τὸν λόγον, ἀληθῶς ἐν τούτῳ ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ τετελείωται· ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ ἐσμεν.

ΠΑιδία μου, ἐγὼ σᾶς γράφω, διὰ νὰ μὴ ἁμαρτάνητε· καὶ ἐὰν ἁμαρτάνῃ κανείς, ἔχομεν παράκλητον σημα εἰς τὸν πατέρα, τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν δίκαιον.

2 Καὶ αὐτὸς εἶναι καθαρισμὸς διὰ τὰς ἁμαρτίας μας· καὶ ὄχι μόνον διὰ τὰς ἰδικάς μας, ἀλλὰ καὶ διὰ τὰς ἁμαρτίας ὅλου τοῦ κόσμου.

3 Καὶ εἰς τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι τὸν ἐγνωρίσαμεν, ἐὰν φυλάττωμεν τὰς παραγγελίας του.

4 Ἐκεῖνος ὁποῦ λέγει, τὸν ἐγνώρισα, καὶ δὲν φυλάττει τὰς παραγγελίας του, εἶναι ψεύστης, καὶ εἰς τοῦτον ἡ ἀλήθεια δὲν εἶναι·

5 ἀμὴ ὅποιος φυλάττει τὸν λόγον του, ἀληθῶς εἰς τοῦτον ἐτελειώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ· μὲ τοῦτο γνωρίζομεν, ὅτι εἴμεθα εἰς αὐτόν.

6 Ὁ λέγων ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε, καὶ αὐτὸς οὕτως περιπατεῖν.

7 Ἀδελφοί, οὐκ ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ἀλλ' ἐντολὴν παλαιάν, ἣν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιά ἐστιν ὁ λόγος ὃν ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινὴν γράφω ὑμῖν, ὅ ἐστιν ἀληθὲς ἐν αὐτῷ, καὶ ἐν ὑμῖν· ὅτι ἡ σκοτία παράγεται, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν ἤδη φαίνει.

9 Ὁ λέγων ἐν τῷ φωτὶ εἶναι, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῶν, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶν ἕως ἄρτι.

10 Ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῷ φωτὶ μένει, καὶ σκάνδαλον ἐν αὐτῷ οὐκ ἔστιν.

11 Ὁ δὲ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἐν τῇ σκοτίᾳ ἐστὶ, καὶ ἐν τῇ σκοτίᾳ περιπατεῖ, καὶ οὐκ οἶδε ποῦ ὑπάγει, ὅτι ἡ σκοτία ἐτύφλωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ.

12 Γράφω ὑμῖν, τεκνία, ὅτι ἀφέωνται ὑμῖν αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομα αὐτοῦ.

13 Γράφω ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· γράφω ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν πατέρα· γράφω

6 Ἐκεῖνος ὅστις λέγει ἐν αὐτῷ μένειν, ὀφείλει καὶ αὐτὸς οὕτως περιπατεῖν, καθὼς ἐκεῖνος περιεπάτησε.

7 Ἀδελφοί, δὲν σᾶς γράφω καινουργιαν ἐντολήν, ἀλλὰ τὴν παλαιὰν ἐντολήν, τὴν ὁποίαν εἴχετε ἀπ' ἀρχῆς· ἡ ἐντολὴ ἡ παλαιὰ εἶναι ὁ λόγος, τὸν ὁποῖον ἠκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν.

8 Πάλιν ἐντολὴν καινουργιαν σᾶς γράφω τὴν ὁποίαν εἶναι ἀληθινὸν εἰς αὐτὸν καὶ εἰς ἰσᾶς· ὅτι ἡ σκοτία περνᾷ, καὶ τὸ φῶς τὸ ἀληθινὸν τώρα φαίνει.

9 Ἐκεῖνος ὅστις λέγει νὰ εἶναι εἰς τὸ φῶς, καὶ μισεῖ τὸν ἀδελφόν του, εἰς τὸ σκότος εἶναι ἕως τῶρα.

10 Ἐκεῖνος ὅστις ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του, μένει εἰς τὸ φῶς, καὶ σκάνδαλον εἰς αὐτὸν δὲν εἶναι.

11 Ἀμὴ ἐκεῖνος ὅστις μισεῖ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι εἰς τὸ σκότος, καὶ περιπατεῖ εἰς τὸ σκότος, καὶ δὲν ἐξεύρει ποῦ ὑπάγει, ὅτι τὸ σκότος ἐτύφλωσε τὰ μάτια του.

12 Γράφω σας, παιδία μου, ὅτι σᾶς συγχωροῦνται αἱ ἁμαρτίαι διὰ τὸ ὄνομά του.

13 Γράφω σας, πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσατε ἐκεῖνον ὅστις εἶναι ἀπὸ τὴν ἀρχήν· γράφω σας, παιδία, ὅτι ἐγνωρίσατε τὸν

ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνώκατε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψα ὑμῖν, πατέρες, ὅτι ἐγνώκατε τὸν ἀπ' ἀρχῆς· ἔγραψα ὑμῖν, νεανίσκοι, ὅτι ἰσχυροί ἐστε, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ ἐν ὑμῖν μένει, καὶ νενικήκατε τὸν πονηρόν.

15 Μὴ ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ· ἐάν τις ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, οὐκ ἔστιν ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς ἐν αὐτῷ·

16 Ὅτι πᾶν τὸ ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ ἐπιθυμία τῆς σαρκὸς, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ὀφθαλμῶν, καὶ ἡ ἀλαζονεία τοῦ βίου, οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ πατρὸς, ἀλλ' ἐκ τοῦ κόσμου ἐστίν.

17 Καὶ ὁ κόσμος παράγεται, καὶ ἡ ἐπιθυμία αὐτοῦ· ὁ δὲ ποιῶν τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

18 Παιδία, ἐσχάτη ὥρα ἐστὶ, καὶ καθὼς ἠκούσατε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ νῦν ἀντίχριστοι πολλοὶ γεγόνασιν· ὅθεν γινώσκομεν ὅτι ἐσχάτη ὥρα ἐστίν.

19 Ἐξ ἡμῶν ἐξῆλθον, ἀλλ' οὐκ ἦσαν ἐξ ἡμῶν· εἰ γὰρ ἦσαν ἐξ ἡμῶν, μεμενήκεισαν ἂν μεθ' ἡμῶν· ἀλλ' ἵνα φανερωθῶσιν ὅτι οὐκ εἰσὶ πάντες ἐξ ἡμῶν.

20 Καὶ ὑμεῖς χρίσμα ποιμήν· γράφω ὑμῖν, παιδία, ὅτι ἐγνωρίσατε τὸν πατέρα.

14 Ἔγραψά σας, πατέρες, ὅτι ἐγνωρίσατε ἐκεῖνον ὅπερ ἐστὶν ἀπὸ τὴν ἀρχήν· ἔγραψα σας, νεανίσκοι, ὅτι εἶσθε δυνατοὶ, καὶ ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ μένει εἰς ἐσᾶς, καὶ ἐνικήσατε τὸν πονηρόν.

15 Μὴν ἀγαπᾶτε τὸν κόσμον, μηδὲ ἐκεῖνα ὅπερ εἶναι μισεῖς τὸν κόσμον· ἐὰν κανείνας ἀγαπᾷ τὸν κόσμον, ἡ ἀγάπη τοῦ πατρὸς δὲν εἶναι εἰς αὐτόν·

16 Ὅτι κάθε πρᾶγμα ὅπερ εἶναι εἰς τὸν κόσμον, ἤγουν ἡ ἐπιθυμία τῆς σάρκας, καὶ ἡ ἐπιθυμία τῶν ματιῶν, καὶ ἡ ὑπερφάνεια τοῦ βίου, δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν πατέρα, ἀλλὰ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον.

17 Καὶ ὁ κόσμος παρατρέχει, καὶ ἡ ἐπιθυμία του· ἀμὴ ἐκεῖνος ὅπερ κάμνει τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ, μένει εἰς τὸν αἰῶνα.

18 Παιδία, ὑστερινὴ ὥρα εἶναι· καὶ καθὼς ἀκούσετε ὅτι ὁ ἀντίχριστος ἔρχεται, καὶ τώρα πολλοὶ ἀντίχριστοι γεγόναν· καὶ ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι εἶναι ὑστερινὴ ὥρα.

19 Εὐγῆκαν ἀπὸ ἐμᾶς ἀλλὰ δὲν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς· διατὶ ἂν ἦταν ἀπὸ ἐμᾶς, θέλαν μένειν ἐμᾶς· ἀλλὰ εὐγῆκαν διὰ νὰ φανερωθῶσι, ὅτι δὲν εἶναι ὅλοι ἀπὸ ἐμᾶς.

20 Καὶ ἐσεῖς χρίσμα

ἴχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε πάντα.

21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ᾽ ὅτι οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι.

22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ὑμεῖς ὃ ἀκούσατε ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω· ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρῖσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς· ἀλλ᾽ ὡς τὸ αὐτὸ χρῖσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φανερωθῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστιν, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

ἴχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε πάντα.

21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ᾽ ὅτι οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι.

22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ὑμεῖς ὃ ἀκούσατε ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω· ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρῖσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς· ἀλλ᾽ ὡς τὸ αὐτὸ χρῖσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φανερωθῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστιν, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

ἴχετε ἀπὸ τοῦ ἁγίου, καὶ οἴδατε πάντα.

21 Οὐκ ἔγραψα ὑμῖν ὅτι οὐκ οἴδατε τὴν ἀλήθειαν, ἀλλ᾽ ὅτι οἴδατε αὐτήν, καὶ ὅτι πᾶν ψεῦδος ἐκ τῆς ἀληθείας οὐκ ἔστι.

22 Τίς ἐστιν ὁ ψεύστης, εἰ μὴ ὁ ἀρνούμενος ὅτι Ἰησοῦς οὐκ ἔστιν ὁ Χριστός; οὗτός ἐστιν ὁ ἀντίχριστος, ὁ ἀρνούμενος τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱόν.

23 Πᾶς ὁ ἀρνούμενος τὸν υἱόν, οὐδὲ τὸν πατέρα ἔχει.

24 Ὑμεῖς ὃ ἀκούσατε ἀπ᾽ ἀρχῆς, ἐν ὑμῖν μενέτω· ἐὰν ἐν ὑμῖν μείνῃ ὃ ἀπ᾽ ἀρχῆς ἠκούσατε, καὶ ὑμεῖς ἐν τῷ υἱῷ καὶ ἐν τῷ πατρὶ μενεῖτε.

25 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐπαγγελία, ἣν αὐτὸς ἐπηγγείλατο ἡμῖν, τὴν ζωὴν τὴν αἰώνιον.

26 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν περὶ τῶν πλανώντων ὑμᾶς.

27 Καὶ ὑμεῖς τὸ χρῖσμα ὃ ἐλάβετε ἀπ᾽ αὐτοῦ, ἐν ὑμῖν μένει, καὶ οὐ χρείαν ἔχετε ἵνα τις διδάσκῃ ὑμᾶς· ἀλλ᾽ ὡς τὸ αὐτὸ χρῖσμα διδάσκει ὑμᾶς περὶ πάντων, καὶ ἀληθές ἐστι, καὶ οὐκ ἔστι ψεῦδος· καὶ καθὼς ἐδίδαξεν ὑμᾶς, μενεῖτε ἐν αὐτῷ.

28 Καὶ νῦν, τεκνία, μένετε ἐν αὐτῷ· ἵνα ὅταν φανερωθῇ, ἔχωμεν παῤῥησίαν, καὶ μὴ αἰσχυνθῶμεν ἀπ᾽ αὐτοῦ ἐν τῇ παρουσίᾳ αὐτοῦ.

29 Ἐὰν εἰδῆτε ὅτι δίκαιός ἐστιν, γινώσκετε ὅτι πᾶς ὁ ποιῶν τὴν δικαιοσύνην ἐξ αὐτοῦ γεγέννηται.

δι, ἐχωμεν παρρησιαν, και αἰσχυνθωμεν ἀπ' αὐτου, ἀ τη παρουσια αὐτου.

29 Ἐαν οἰδητε ὁτι δικαιος ἐστι, γινωσκετε ὁτι πας ὁ ποιων την δικαιοσυνην, ἐξ αὐτου γεγεννηται.

νηθωμεν, και ἐχωμεν παῤῥησιαν, και μη ἐντραπωμεν ἀπ' αὐτου ἐν τη παρουσια αὐτου.

29 Ἐαν οἰδητε ὁτι αὐτος ἐστι δικαιος, γινωσκετε ὁτι καθ' ἑνας ὁστις καμνει την δικαιοσυνην, ἐγεννηθη ἀπ' αὐτου.

Κεφ. γ'. 3.

Ἰδετε ποταπην ἀγαπην δεδωκεν ἡμιν ὁ πατηρ, ἱνα τεκνα Θεου κληθωμεν· διατουτο ὁ κοσμος οὐ γινωσκει ἡμας, ὁτι οὐκ ἐγνω αὐτον.

2 Ἀγαπητοι, νυν τεκνα Θεου ἐσμεν, και οὐπω ἐφανερωθη τι ἐσομεθα· οἰδαμεν δε ὁτι ἐαν φανερωθη, ὁμοιοι αὐτῳ ἐσομεθα· ὁτι ὀψομεθα αὐτον καθως ἐστι.

3 Και πας ὁ ἐχων την ἐλπιδα ταυτην ἐπ' αὐτῳ, ἁγιαζει ἑαυτον, καθως ἐκεινος ἁγνος ἐστι.

4 Πας ὁ ποιων την ἁμαρτιαν, και την ἀνομιαν ποιει· και ἡ ἁμαρτια ἐστιν ἡ ἀνομια.

5 Και οἰδατε ὁτι ἐκεινος ἐφανερωθη, ἱνα τας ἁμαρτιας ἡμων ἀρῃ· και ἁμαρτια ἐν αὐτῳ οὐκ ἐστι.

6 Πας ὁ ἐν αὐτῳ μενων, οὐχ ἁμαρτανει· πας ὁ ἁμαρτανων, οὐχ ἑωρακεν αὐτον, οὐδε ἐγνωκεν αὐτον.

7 Τεκνια, μηδεις πλανα-

Ἰδετε ποταπην ἀγαπην μας ἐδωκεν ὁ πατηρ, να ὀνομασθωμεν παιδια Θεου· διὰ τουτο ὁ κοσμος δεν μας γνωριζει, διατι δεν τον ἐγνωρισεν.

2 Ἀγαπητοι, τωρα παιδια του Θεου εἰμεσθεν, ἀμη ἀκομι δεν ἐφανερωθη τι θελομεν γενη· ἀλλα ἐξευρομεν ὁτι ἐαν φανερωθη, θελομεν γενη ὁμοιοι μ' αὐτον· ὁτι θελομεν τον ἰδη καθως ἐστι.

3 Και καθενας ὁπου ἐχει ἐτουτο το θαῤῥος εἰς αὐτον, καθαριζει του λογου του, καθως ἐκεινος ἐστι καθαρος.

4 Κάθε ενας ὁπου καμνει την ἁμαρτιαν, κάμνει και την ἀνομιαν· και ἡ ἁμαρτια ἐστι και ἡ ἀνομια.

5 Και ἐξεύρετε ὁτι ἐκεινος ἐφανερωθη, διὰ να σηκωση ταις ἁμαρτιαις μας· και ἁμαρτια εἰς αὐτον δεν ἐστι.

6 Καθενας ὁπου μένει εἰς αὐτον, δεν ἁμαρτανει· καθενας ὁπου ἁμαρτανει, δεν τον εἰδε, οὐδε τον ἐγνωρισε.

7 Παιδια, κανενας ἀς μη

τω υμας· ὁ ποιων την δικαιοσυνην, δικαιος εστι, καθως εκεινος δικαιος εστιν.

8 Ὁ ποιων την αμαρτιαν, εκ του διαβολου εστιν· οτι απ' αρχης ὁ διαβολος αμαρτανει· εις τουτο εφανερωθη ὁ υιος του Θεου, ινα λυση τα εργα του διαβολου.

9 Πας ὁ γεγεννημενος εκ του Θεου, αμαρτιαν ου ποιει, οτι σπερμα αυτου εν αυτω μενει· και ου δυναται αμαρτανειν, οτι εκ του Θεου γεγεννηται.

10 Εν τουτω φανερα εστι τα τεκνα του Θεου και τα τεκνα του διαβολου· πας ὁ μη ποιων δικαιοσυνην, ουκ εστιν εκ του Θεου, και ὁ μη αγαπων τον αδελφον αυτου.

11 Ὁτι αυτη εστιν η αγγελια ην ηκουσατε απ' αρχης, ινα αγαπωμεν αλληλους·

12 Ου καθως Καιν εκ του πονηρου ην, και εσφαξε τον αδελφον αυτου· και χαριν τινος εσφαξεν αυτον; οτι τα εργα αυτου πονηρα ην, τα δε του αδελφου αυτου δικαια.

13 Μη θαυμαζετε, αδελφοι μου, ει μισει υμας ὁ κοσμος.

14 Ημεις οιδαμεν οτι μεταβεβηκαμεν εκ του θανατου εις την ζωην, οτι αγαπωμεν τους αδελφους· ὁ μη αγαπων τον αδελφον, μενει εν τω θανατω.

15 Πας ὁ μισων τον αδελφον αυτου, ανθρωποκτονος εστι· και οιδατε οτι πας ανθρωποκτονος ουκ εχει ζωην αιωνιον εν αυτω μενουσαν.

16 Εν τουτω εγνωκαμεν την αγαπην, οτι εκεινος υπερ ημων την ψυχην αυτου εθηκε· και ημεις οφειλομεν υπερ των αδελφων τας ψυχας θειναι.

17 Ὁς δ' αν εχη του βιου του κοσμου, και θεωρη τον αδελφον αυτου χρειαν εχοντα, και κλεισῃ τα σπλαγχνα αυτου απ' αυτου, πως ἡ αγαπη του Θεου μενει εν αυτω;

18 Τεκνια μου, μη αγαπωμεν λογῳ μηδε τῃ γλωσσῃ, αλλ' εργῳ και αληθειᾳ.

19 Και εν τουτῳ γνωσομεθα οτι εκ της αληθειας εσμεν, και εμπροσθεν αυτου πεισομεν τας καρδιας ημων·

20 Οτι εαν καταγινωσκῃ ημων ἡ καρδια ημων, οτι μειζων εστιν ὁ Θεος της καρδιας ημων, και γινωσκει παντα.

21 Αγαπητοι, εαν ἡ καρδια ημων μη καταγινωσκῃ ημων, παρρησιαν εχομεν προς τον Θεον·

22 Και ὁ εαν αιτωμεθα, λαμβανομεν απ' αυτου, οτι τας εντολας αυτου τηρουμεν, και τα αρεστα ενωπιον αυτου ποιουμεν.

23 Και αυτη εστιν ἡ εντολη αυτου, ινα πιστευσωμεν τῳ ονοματι του υιου αυτου Ιησου Χριστου, και αγαπωμεν αλληλους, καθως εδωκεν εντολην ημιν.

24 Και ὁ τηρων τας εντολας αυτου, εν αυτῳ μενει, και αυτος εν αυτῳ· και εν τουτῳ γινωσκομεν οτι μενει εν ημιν, εκ του πνευματος ου ημιν εδωκε.

Κεφ. Δ'.

1 Αγαπητοι, μη παντι πνευματι πιστευετε, αλλα δοκιμαζετε τα πνευματα, ει εκ του Θεου εστιν· οτι πολλοι ψευδοπροφηται εξεληλυθασιν εις τον κοσμον.

2 Εν τουτῳ γινωσκετε το πνευμα του Θεου· πας πνευμα ὁ ομολογει Ιησουν Χριστον εν σαρκι εληλυθοτα, εκ του Θεου εστιν·

3 Και πας πνευμα ὁ μη ομολογει τον Ιησουν, εκ του Θεου ουκ εστιν· και τουτο εστι το του αντιχριστου, ὁ ακηκοατε οτι ερχεται, και νυν εν τῳ κοσμῳ εστιν ηδη.

4 Υμεις εκ του Θεου εστε, τεκνια, και νενικηκατε αυτους· οτι μειζων εστιν ὁ εν υμιν, η ὁ εν τῳ κοσμῳ.

5 Αυτοι εκ του κοσμου εισιν· δια τουτο εκ του κοσμου λαλουσιν, και ὁ κοσμος αυτων ακουει.

6 Ημεις εκ του Θεου εσμεν· ὁ γινωσκων τον Θεον, ακουει ημων· ὁς ουκ εστιν εκ του Θεου, ουκ ακουει ημων. Εκ τουτου γινωσκομεν το πνευμα της αληθειας, και το πνευμα της πλανης.

7 Αγαπητοι, αγαπωμεν αλληλους· οτι ἡ αγαπη εκ του Θεου εστιν· και πας ὁ αγαπων, εκ του Θεου γεγεννηται, και γινωσκει τον Θεον.

8 Ὁ μη αγαπων, ουκ εγνω τον Θεον· οτι ὁ Θεος αγαπη εστιν.

9 Εν τουτῳ εφανερωθη ἡ αγαπη του Θεου εν ημιν, οτι τον υιον αυτου τον μονογενη απεσταλκεν ὁ Θεος εις τον κοσμον, ινα ζησωμεν δι' αυτου.

10 Εν τουτῳ εστιν ἡ αγαπη, ουχ οτι ημεις ηγαπηκαμεν τον Θεον, αλλ' οτι αυτος ηγαπησεν ημας, και απεστειλε τον υιον αυτου ιλασμον περι των αμαρτιων ημων.

11 Αγαπητοι, ει ουτως ὁ Θεος ηγαπησεν ημας, και ημεις οφειλομεν αλληλους αγαπαν.

12 Θεον ουδεις πωποτε τεθεαται· εαν αγαπωμεν αλληλους, ὁ Θεος εν ημιν μενει, και ἡ αγαπη αυτου τετελειωμενη εν ημιν εστιν.

13 Εν τουτῳ γινωσκομεν οτι εν αυτῳ μενομεν, και αυτος εν ημιν, οτι εκ του πνευματος αυτου δεδωκεν ημιν.

14 Και ημεις τεθεαμεθα, και μαρτυρουμεν, οτι ὁ πατηρ απεσταλκε τον υιον σωτηρα του κοσμου.

15 Ὁς εαν ομολογησῃ οτι Ιησους εστιν ὁ υιος του Θεου, ὁ Θεος εν αυτῳ μενει, και αυτος εν τῳ Θεῳ.

16 Και ημεις εγνωκαμεν και πεπιστευκαμεν την αγαπην ην εχει ὁ Θεος εν ημιν. Ὁ Θεος αγαπη εστιν· και ὁ μενων εν τῃ αγαπῃ, εν τῳ Θεῳ μενει, και ὁ Θεος εν αυτῳ.

17 Εν τουτῳ τετελειωται ἡ αγαπη μεθ' ημων, ινα παρρησιαν εχωμεν εν τῃ ημερᾳ της κρισεως· οτι καθως εκεινος εστιν, και ημεις εσμεν εν τουτῳ τῳ κοσμῳ.

18 Φοβος ουκ εστιν εν τῃ αγαπῃ· αλλ' ἡ τελεια αγαπη εξω βαλλει τον φοβον· οτι ὁ φοβος κολασιν εχει· ὁ δε φοβουμενος, ουκ τετελειωται εν τῃ αγαπῃ.

19 Ημεις αγαπωμεν, οτι αυτος πρωτος ηγαπησεν ημας.

20 Εαν τις ειπῃ οτι αγαπω τον Θεον, και τον αδελφον αυτου μισῃ, ψευστης εστιν· ὁ γαρ μη αγαπων τον αδελφον αυτου ον εωρακε, τον Θεον ον ουκ εωρακε πως δυναται αγαπαν;

21 Και ταυτην την εντολην εχομεν απ' αυτου, ινα ὁ αγαπων τον Θεον, αγαπᾳ και τον αδελφον αυτου.

Κεφ. Ε'.

1 Πας ὁ πιστευων οτι Ιησους εστιν ὁ Χριστος, εκ του Θεου γεγεννηται· και πας ὁ αγαπων τον γεννησαντα, αγαπᾳ και τον γεγεννημενον εξ αυτου.

2 Εν τουτῳ γινωσκομεν οτι αγαπωμεν τα τεκνα του Θεου, οταν τον Θεον αγαπωμεν, και τας εντολας αυτου ποιωμεν.

3 Αυτη γαρ εστιν ἡ αγαπη του Θεου, ινα τας εντολας αυτου τηρωμεν· και αι εντολαι αυτου βαρειαι ου εισιν.

4 Οτι παν το γεγεννημενον εκ του Θεου, νικᾳ τον κοσμον· και αυτη εστιν ἡ νικη ἡ νικησασα τον κοσμον, ἡ πιστις ημων.

5 Τις εστιν ὁ νικων τον κοσμον, ει μη ὁ πιστευων οτι Ιησους εστιν ὁ υιος του Θεου;

6 Ουτος εστιν ὁ ελθων δι' υδατος και αιματος, Ιησους ὁ Χριστος· ουκ εν τῳ υδατι μονον, αλλ' εν τῳ υδατι και εν τῳ αιματι· και το πνευμα εστι το μαρτυρουν, οτι το πνευμα εστιν ἡ αληθεια.

7 Οτι τρεις εισιν οι μαρτυρουντες εν τῳ ουρανῳ, ὁ Πατηρ, ὁ Λογος, και το Αγιον Πνευμα· και ουτοι οι τρεις εν εισι.

8 Και τρεις εισιν οι μαρτυρουντες επι της γης, το πνευμα, και το υδωρ, και το αιμα· και οι τρεις εις το εν εισιν.

9 Ει την μαρτυριαν των ανθρωπων λαμβανομεν, ἡ μαρτυρια του Θεου μειζων εστιν· οτι αυτη εστιν ἡ μαρτυρια του Θεου, ὁτι μεμαρτυρηκε περι του υιου αυτου.

10 Ὁ πιστευων εις τον υιον του Θεου, εχει την μαρτυριαν εν εαυτῳ· ὁ μη πιστευων τῳ Θεῳ, ψευστην πεποιηκεν αυτον, οτι ου πεπιστευκε εις την μαρτυριαν ην μεμαρτυρηκεν ὁ Θεος περι του υιου αυτου.

11 Και αυτη εστιν ἡ μαρτυρια, οτι ζωην αιωνιον εδωκεν ημιν ὁ Θεος· και αυτη ἡ ζωη εν τῳ υιῳ αυτου εστιν.

12 Ὁ εχων τον υιον, εχει την ζωην· ὁ μη εχων τον υιον του Θεου, την ζωην ουκ εχει.

13 Ταυτα εγραψα υμιν ινα ειδητε οτι ζωην εχετε αιωνιον, οι πιστευοντες εις το ονομα του υιου του Θεου.

14 Και αυτη εστιν ἡ παρρησια ην εχομεν προς αυτον, οτι εαν τι αιτωμεθα κατα το θελημα αυτου, ακουει ημων·

15 Και εαν οιδαμεν οτι ακουει ημων ὁ εαν αιτωμεθα, οιδαμεν οτι εχομεν τα αιτηματα α αιτηκαμεν απ' αυτου.

16 Εαν τις ιδῃ τον αδελφον αυτου αμαρτανοντα αμαρτιαν μη προς θανατον, αιτησει, και δωσει αυτῳ ζωην τοις αμαρτανουσι μη προς θανατον. Εστιν αμαρτια προς θανατον· ου περι εκεινης λεγω ινα ερωτησῃ τις.

17 Πασα αδικια αμαρτια εστιν· και εστιν αμαρτια ου προς θανατον.

18 Οιδαμεν οτι πας ὁ γεγεννημενος εκ του Θεου, ουχ αμαρτανει· αλλ' ὁ γεννηθεις εκ του Θεου τηρει εαυτον, και ὁ πονηρος ουχ απτεται αυτου.

19 Οιδαμεν οτι εκ του Θεου εσμεν, και ὁ κοσμος ολος εν τῳ πονηρῳ κειται.

20 Οιδαμεν δε οτι ὁ υιος του Θεου ηκει, και δεδωκεν ημιν διανοιαν ινα γινωσκωμεν τον αληθινον· και εσμεν εν τῳ αληθινῳ, εν τῳ υιῳ αυτου Ιησου Χριστῳ. Ουτος εστιν ὁ αληθινος Θεος και ζωη αιωνιος.

21 Τεκνια, φυλαξατε εαυτα απο των ειδωλων. Αμην.

ὁ τὸν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν, μένει ἐν τῷ θανάτῳ.

15 Πᾶς ὁ μισῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ, ἀνθρωποκτόνος ἐστί· καὶ οἴδατε ὅτι πᾶς ἀνθρωποκτόνος οὐκ ἔχει ζωὴν αἰώνιον ἐν αὐτῷ μένουσαν.

16 Ἐν τούτῳ ἐγνώκαμεν τὴν ἀγάπην, ὅτι ἐκεῖνος ὑπὲρ ἡμῶν τὴν ψυχὴν αὐτοῦ ἔθηκε· καὶ ἡμεῖς ὀφείλομεν ὑπὲρ τῶν ἀδελφῶν τὰς ψυχὰς θεῖναι.

17 Ὃς δ' ἂν ἔχῃ τὸν βίον τοῦ κόσμου, καὶ θεωρῇ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ χρείαν ἔχοντα, καὶ κλείσῃ τὰ σπλάγχνα αὐτοῦ, ἀπ' αὐτοῦ, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ μένει ἐν αὐτῷ;

18 Τεκνία μου, μὴ ἀγαπῶμεν λόγῳ μηδὲ γλώσσῃ, ἀλλ' ἔργῳ καὶ ἀληθείᾳ.

19 Καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐκ τῆς ἀληθείας ἐσμέν, καὶ ἔμπροσθεν αὐτοῦ πείσομεν τὰς καρδίας ἡμῶν.

20 Ὅτι ἐὰν καταγινώσκῃ ἡμῶν ἡ καρδία, ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ Θεὸς τῆς καρδίας ἡμῶν, καὶ γινώσκει πάντα.

21 Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδία ἡμῶν μὴ καταγινώσκῃ ἡμῶν, παῤῥησίαν ἔχομεν πρὸς τὸν Θεόν.

22 Καὶ ὃ ἐὰν αἰτῶμεν,

θάνατον εἰς τὴν ζωὴν, ὅτι ἀγαπῶμεν τοὺς ἀδελφούς· ὁ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν, μένει ἐν τῷ θανάτῳ.

15 Καθένας ὁποῦ μισᾷ τὸν ἀδελφόν του, εἶναι φονεύς· καὶ ἐξεύρετε ὅτι κάθε ἀνθρωποφονεὺς δὲν ἔχει ζωὴν αἰώνιον ὁποῦ νὰ μένῃ εἰς τὸν λόγον του.

16 Εἰς τοῦτο ἐγνωρίσαμεν τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἐκεῖνος ἔδωκεν τὴν ψυχήν του διὰ λόγου μας· καὶ ἐμεῖς χρεωστοῦμεν νὰ βάλλωμεν τὰς ψυχάς μας διὰ τοὺς ἀδελφούς μας.

17 Καὶ ὁποιος ἔχει τὸν βίον τοῦ κόσμου τούτου, καὶ βλέπει τὸν ἀδελφόν του ὁποῦ χρεάζεται, καὶ κλείει τὰ σπλάγχνα του εἰς αὐτόν, πῶς ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ νὰ μένῃ εἰς αὐτόν;

18 Παιδία μου, ἂς μὴν ἀγαπῶμεν μὲ λόγια, μηδὲ μὲ γλῶσσαν, ἀλλὰ μὲ τὸ ἔργον καὶ μὲ τὴν ἀλήθειαν.

19 Καὶ εἰς τοῦτο γνωριζόμεν ὅτι εἴμεσθεν ἀπὸ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἔμπροσθεν τοῦ Θέλοντος καταπείσει τὰς καρδίας μας.

20 Ὅτι ἐὰν ἡ καρδία μας μᾶς κατακρίνῃ, ὁ Θεὸς εἶναι μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν καρδίαν μας, καὶ γνωρίζει τὰ πάντα.

21 Ἀγαπητοί, ἐὰν ἡ καρδία μας δὲν μᾶς κατακρίνῃ, ἔχομεν παῤῥησίαν εἰς τὸν Θεόν.

22 Καὶ ὁποιον πρᾶγμα

λαμβάνομεν παρ' αὐτοῦ, ὅτι ὁ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

23 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν τῷ ὀνόματι τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκεν ἐντολὴν ἡμῖν.

24 Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκεν.

ζητήσωμεν, τοῦτο ἐστὶν, εἰ αὐτὸν, ὅτι φυλάττομεν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ καὶ τὰ ἀρεστὰ ἐνώπιον αὐτοῦ ποιοῦμεν.

23 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολὴ αὐτοῦ, ἵνα πιστεύσωμεν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, καθὼς ἔδωκε παραγγελίαν.

24 Καὶ ὁ τηρῶν τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν αὐτῷ· καὶ ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένει ἐν ἡμῖν, ἐκ τοῦ Πνεύματος οὗ ἡμῖν ἔδωκε.

Κεφ. δ'. 4.

Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστι.

3 Καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐν σαρκὶ ἐληλυθότα, ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔστι· καὶ τοῦτο ἐστὶ τὸ τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται, καὶ νῦν ἐν τῷ κόσμῳ ἐστὶν ἤδη.

4 Ὑμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ

Ἀγαπητοί, μὴ παντὶ πνεύματι πιστεύετε, ἀλλὰ δοκιμάζετε τὰ πνεύματα εἰ ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ· ὅτι πολλοὶ ψευδοπροφῆται ἐξεληλύθασιν εἰς τὸν κόσμον.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκετε τὸ Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ· πᾶν πνεῦμα ὃ ὁμολογεῖ ὅτι Ἰησοῦς Χριστὸς ἐλήλυθεν εἰς τὴν σάρκα ἐστὶν ἐκ τοῦ Θεοῦ.

3 Καὶ πᾶν πνεῦμα ὃ μὴ ὁμολογεῖ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν ἐλήλυθεν εἰς τὴν σάρκα οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ· καὶ τοῦτό ἐστι τὸ (πνεῦμα) τοῦ ἀντιχρίστου, ὃ ἀκηκόατε ὅτι ἔρχεται καὶ νῦν ἐστὶν εἰς τὸν κόσμον.

4 Ἐσεῖς ἐκ τοῦ

ντα, τεκνία, και νενικήκατε αὐτούς· ὅτι μείζων ἐστὶν ὁ ἐν ὑμῖν, ἢ ὁ ἐν τῷ κόσμῳ.

5 Αὐτοὶ ἐκ τοῦ κόσμου εἰσί· διὰ τοῦτο ἐκ τοῦ κόσμου λαλοῦσι, καὶ ὁ κόσμος αὐτῶν ἀκούει.

6 Ἡμεῖς ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμέν· ὁ γινώσκων τὸν Θεὸν, ἀκούει ἡμῶν· ὃς οὐκ ἔστιν ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐκ ἀκούει ἡμῶν· ἐκ τούτου γινώσκομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοὶ, ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὅτι ἡ ἀγάπη ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστὶ· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται, καὶ γινώσκει τὸν Θεόν.

8 Ὁ μὴ ἀγαπῶν, οὐκ ἔγνω τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί.

9 Ἐν τούτῳ ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἐν ἡμῖν· ὅτι τὸν υἱὸν αὐτοῦ τὸν μονογενῆ ἀπέσταλκεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον, ἵνα ζήσωμεν δι' αὐτοῦ.

10 Ἐν τούτῳ ἐστὶν ἡ ἀγάπη, οὐχ ὅτι ἡμεῖς ἠγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱὸν αὐτοῦ ἱλασμὸν περὶ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν.

11 Ἀγαπητοὶ, εἰ οὕτως ὁ Θεὸς ἠγάπησεν ἡμᾶς, καὶ

Θεόν, ὦ παιδία, καὶ τοὺς νενικήσατε· ὅτι μεγαλύτερός ἐστιν ἐκεῖνος ὁ ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς ἡμᾶς, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς τὸν κόσμον.

5 Αὐτοὶ εἶναι ἀπὸ τὸν κόσμον, διὰ τοῦτο λαλοῦσιν κατὰ τοῦ κόσμου, καὶ ὁ κόσμος τοὺς ἀκούει.

6 Ἐμεῖς εἴμεθεν ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὁποῦ γνωρίζει τὸν Θεὸν, μᾶς ἀκούει· ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν εἶναι ἀπὸ τὸν Θεὸν, δὲν μᾶς ἀκούει· ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν τὸ πνεῦμα τῆς ἀληθείας, καὶ τὸ πνεῦμα τῆς πλάνης.

7 Ἀγαπητοί, ἂς ἀγαποῦμεν ἕνας τὸν ἄλλον, ὅτι ἡ ἀγάπη εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁποῦ ἀγαπᾷ, γεννηθῆ ἀπὸ τὸν Θεὸν, καὶ γνωρίζει τὸν Θεόν.

8 Ἐκεῖνος ὁποῦ δὲν ἀγαπᾷ, δὲν γνωρίζει τὸν Θεόν· ὅτι ὁ Θεὸς εἶναι ἀγάπη.

9 Ἀπὸ τοῦτο ἐφανερώθη ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ εἰς ἡμᾶς, ὅτι τὸν υἱόν του τὸν μονογενῆ ἀπέστειλεν ὁ Θεὸς εἰς τὸν κόσμον διὰ νὰ ζήσωμεν διαμέσου του.

10 Εἰς τοῦτο εἶναι ἡ ἀγάπη, ὄχι ὅτι ἡμεῖς ἀγαπήσαμεν τὸν Θεὸν, ἀλλ' ὅτι αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε, καὶ ἀπέστειλε τὸν υἱόν του νὰ εἶναι συγχώρησις διὰ τὰς ἁμαρτίας μας.

11 Ἀγαπητοί, ἐὰν ὁ Θεὸς μᾶς ἀγάπησεν τοιούτως λογῆς,

ἡμεῖς ὀφείλομεν ἀλλήλους ἀγαπᾶν.

12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε τεθέαται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν μένει, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.

13 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἐν αὐτῷ μένομεν, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν.

14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὃς ἂν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

16 Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ἣν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν· ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί· καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

17 Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

18 Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει· ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

καὶ ἡμεῖς χρεωστοῦμεν ἀγαπᾶν ἀλλήλους.

12 Θεὸν οὐδεὶς πώποτε θεᾶται· ἐὰν ἀγαπῶμεν ἀλλήλους, ὁ Θεὸς μένει ἐν ἡμῖν, καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ τετελειωμένη ἐστὶν ἐν ἡμῖν.

13 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι μένομεν ἐν αὐτῷ, καὶ αὐτὸς ἐν ἡμῖν, ὅτι ἐκ τοῦ Πνεύματος αὐτοῦ δέδωκεν ἡμῖν.

14 Καὶ ἡμεῖς τεθεάμεθα, καὶ μαρτυροῦμεν ὅτι ὁ πατὴρ ἀπέσταλκε τὸν υἱὸν σωτῆρα τοῦ κόσμου.

15 Ὃς ἐὰν ὁμολογήσῃ ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ μένει, καὶ αὐτὸς ἐν τῷ Θεῷ.

16 Καὶ ἡμεῖς ἐγνώκαμεν καὶ πεπιστεύκαμεν τὴν ἀγάπην ὃν ἔχει ὁ Θεὸς ἐν ἡμῖν· ὁ Θεὸς ἀγάπη ἐστί· καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἐν τῷ Θεῷ μένει, καὶ ὁ Θεὸς ἐν αὐτῷ.

17 Ἐν τούτῳ τετελείωται ἡ ἀγάπη μεθ' ἡμῶν, ἵνα παρρησίαν ἔχωμεν ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς κρίσεως, ὅτι καθὼς ἐκεῖνός ἐστι, καὶ ἡμεῖς ἐσμὲν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ.

18 Φόβος οὐκ ἔστιν ἐν τῇ ἀγάπῃ, ἀλλ' ἡ τελεία ἀγάπη ἔξω βάλλει τὸν φόβον· ὅτι ὁ φόβος κόλασιν ἔχει· ὁ δὲ φοβούμενος οὐ τετελείωται ἐν τῇ ἀγάπῃ.

19 Ημεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, ὅτι αὐτὸς πρῶτος ἠγάπησεν ἡμᾶς.

20 Ἐάν τις εἴπῃ· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ μισῇ, ψεύστης ἐστίν· ὁ γὰρ μὴ ἀγαπῶν τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ὃν ἑώρακε, τὸν Θεὸν ὃν οὐχ ἑώρακε, πῶς δύναται ἀγαπᾶν;

21 Καὶ ταύτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἀπ' αὐτοῦ, ἵνα ὁ ἀγαπῶν τὸν Θεὸν, ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ.

19 Ἐμεῖς ἀγαπῶμεν αὐτόν, διατὶ αὐτὸς μᾶς ἀγάπησε πρῶτα.

20 Ἐὰν εἴπῃ κανείας· Ὅτι ἀγαπῶ τὸν Θεόν, καὶ τὸν ἀδελφόν του μισᾷ, ψεύτης εἶναι· διατὶ ἐκεῖνος ὁπού δὲν ἀγαπᾷ τὸν ἀδελφόν του τὸν ὁποῖον εἶδε, τὸν Θεὸν ὁπού δὲν τὸν εἶδε, πῶς δύνεται νὰ τὸν ἀγαπᾷ;

21 Καὶ ἐτούτην τὴν ἐντολὴν ἔχομεν ἐμεῖς ἀπ' αὐτόν, ὅτι ἐκεῖνο ὁπού ἀγαπᾷ τὸν Θεόν, νὰ ἀγαπᾷ καὶ τὸν ἀδελφόν του.

Κεφ. ε'. 5.

1 Πᾶς ὁ πιστεύων ὅτι Ἰησοῦς ἐστιν ὁ Χριστὸς, ἐκ τοῦ Θεοῦ γεγέννηται· καὶ πᾶς ὁ ἀγαπῶν τὸν γεννήσαντα, ἀγαπᾷ καὶ τὸν γεγεννημένον ἐξ αὐτοῦ.

2 Ἐν τούτῳ γινώσκομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν τὸν Θεὸν ἀγαπῶμεν, καὶ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν.

3 Αὕτη γάρ ἐστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ τηρῶμεν· καὶ αἱ ἐντολαὶ αὐτοῦ βαρεῖαι οὐκ εἰσίν.

4 Ὅτι πᾶν τὸ γεγεννημένον ἐκ τοῦ Θεοῦ νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ νίκη ἡ νικήσασα τὸν κόσμον, ἡ πίστις ἡμῶν.

5 Τίς ἐστιν ὁ νικῶν τὸν κόσμον, εἰ μὴ ὁ πιστεύων

1 Καθὶ ἕνας ὁπού πιστεύει, ὅτι Ἰησοῦς εἶναι ὁ Χριστὸς, ἐγεννήθηκε ἀπὸ τὸν Θεόν· καὶ καθένας ὁπού ἀγαπᾷ ἐκεῖνον ὁπού ἐγέννησε, ἀγαπᾷ καὶ ἐκεῖνον ὁπού ἐγεννήθη ἀπ' αὐτόν.

2 Ἀπὸ τοῦτο γνωρίζομεν ὅτι ἀγαπῶμεν τὰ τέκνα τοῦ Θεοῦ, ὅταν ἀγαπῶμεν τὸν Θεόν, καὶ φυλάττομεν ταῖς ἐντολαῖς του.

3 Διατὶ ἀτούτη εἶναι ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἵνα φυλάττωμεν ταῖς ἐντολαῖς του· καὶ αἱ ἐντολαῖς του δὲν εἶναι βαρεῖαις.

4 Ὅτι καθὲν πρᾶγμα ὁπού ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεὸν, νικᾷ τὸν κόσμον· καὶ ἀτούτη εἶναι ἡ νίκη ὁπού ἐνίκησε τὸν κόσμον, ἡ πίστις μας.

5 Ποῖος εἶναι ἐκεῖνος ὁπού νικᾷ τὸν κόσμον, παρὰ ἐκεῖνος

ότι Ιησοῦς ἐστιν ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ;

6 Οὗτός ἐστιν ὁ ἐλθὼν δι' ὕδατος καὶ αἵματος, Ἰησοῦς ὁ Χριστός· οὐκ ἐν τῷ ὕδατι μόνον, ἀλλ' ἐν τῷ ὕδατι καὶ τῷ αἵματι· καὶ τὸ Πνεῦμά ἐστι τὸ μαρτυροῦν, ὅτι τὸ Πνεῦμά ἐστιν ἡ ἀλήθεια.

7 Ὅτι τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῷ οὐρανῷ, ὁ Πατήρ, ὁ Λόγος, καὶ τὸ ἅγιον Πνεῦμα· καὶ οὗτοι οἱ τρεῖς ἓν εἰσι.

8 Καὶ τρεῖς εἰσιν οἱ μαρτυροῦντες ἐν τῇ γῇ, τὸ Πνεῦμα, καὶ τὸ ὕδωρ, καὶ τὸ αἷμα· καὶ οἱ τρεῖς εἰς τὸ ἕν εἰσι.

9 Εἰ τὴν μαρτυρίαν τῶν ἀνθρώπων λαμβάνομεν, ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ μείζων ἐστίν· ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία τοῦ Θεοῦ ἣν μεμαρτύρηκε περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

10 Ὁ πιστεύων εἰς τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, ἔχει τὴν μαρτυρίαν ἐν ἑαυτῷ· ὁ μὴ πιστεύων τῷ Θεῷ, ψεύστην πεποίηκε αὐτόν, ὅτι οὐ πεπίστευκεν εἰς τὴν μαρτυρίαν ἣν μεμαρτύρηκεν ὁ Θεὸς περὶ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ.

11 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ μαρτυρία, ὅτι ζωὴν αἰώνιον ἔδωκεν ἡμῖν ὁ Θεός· καὶ αὕτη ἡ ζωὴ ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ ἐστιν.

12 Ὁ ἔχων τὸν υἱὸν, ἔχει τὴν ζωήν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.

13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον, οἱ πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παῤῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὃ τι ἂν αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.

15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ὃ τι ἂν αἰτώμεθα, ἀκούει ἡμῶν, οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν ἀπ' αὐτοῦ.

16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωήν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον. Ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ τις.

17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστίν· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.

18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτὸν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.

19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.

20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτὰ ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον, οἱ πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παῤῥησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτὸν, ὅτι ὃ τι ἂν αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.

15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ὃ τι ἂν αἰτώμεθα, ἀκούει ἡμῶν, οἴδαμεν ὅτι ἔχομεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν ἀπ' αὐτοῦ.

16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωήν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον. Ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ τις.

17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστίν· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.

18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ τηρεῖ ἑαυτὸν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.

19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.

20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ. Οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ζωὴ αἰώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτὰ ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ἔχῃ τὸν υἱὸν ζωὴν· ὁ μὴ ἔχων τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, τὴν ζωὴν οὐκ ἔχει.

13 Ταῦτα ἔγραψα ὑμῖν τοῖς πιστεύουσιν εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· ἵνα εἰδῆτε ὅτι ζωὴν ἔχετε αἰώνιον, καὶ ἵνα πιστεύητε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ παρρησία ἣν ἔχομεν πρὸς αὐτόν, ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τὸ θέλημα αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν.

15 Καὶ ἐὰν οἴδαμεν ὅτι ἀκούει ἡμῶν, ὃ ἂν αἰτώμεθα, οἴδαμεν ὅτι ἐσχήκαμεν τὰ αἰτήματα ἃ ᾐτήκαμεν παρ' αὐτοῦ.

16 Ἐάν τις ἴδῃ τὸν ἀδελφὸν αὐτοῦ ἁμαρτάνοντα ἁμαρτίαν μὴ πρὸς θάνατον, αἰτήσει, καὶ δώσει αὐτῷ ζωήν, τοῖς ἁμαρτάνουσι μὴ πρὸς θάνατον· ἔστιν ἁμαρτία πρὸς θάνατον· οὐ περὶ ἐκείνης λέγω ἵνα ἐρωτήσῃ.

17 Πᾶσα ἀδικία ἁμαρτία ἐστί· καὶ ἔστιν ἁμαρτία οὐ πρὸς θάνατον.

18 Οἴδαμεν ὅτι πᾶς ὁ γεγεννημένος ἐκ τοῦ Θεοῦ, οὐχ ἁμαρτάνει· ἀλλ' ὁ γεννηθεὶς ἐκ τοῦ Θεοῦ, τηρεῖ ἑαυτόν, καὶ ὁ πονηρὸς οὐχ ἅπτεται αὐτοῦ.

19 Οἴδαμεν ὅτι ἐκ τοῦ Θεοῦ

υἱὸς, ἔχει τὴν ζωήν· ἐκείνῳ ὅστις δὲν ἔχει τὸν υἱὸν τοῦ Θεοῦ, δὲν ἔχει τὴν ζωήν.

13 Ἔτζι ἔγραψα εἰς ἐσᾶς ἐσεῖς πιστεύοντες εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ· διὰ νὰ ἐξεύρητε ὅτι ἔχετε ζωὴν αἰώνιον, καὶ διὰ νὰ πιστεύετε εἰς τὸ ὄνομα τοῦ υἱοῦ τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ ἔτζι τώρα εἶναι ἡ παρρησία ὁποῦ ἔχομεν εἰς αὐτόν, ὅτι ἐὰν ζητοῦμεν τίποτες κατὰ τὸ θέλημά του, μᾶς ἀκούει.

15 Καὶ ἐὰν ἐξεύρωμεν ὅτι μᾶς ἀκούει, ὅ, τι πρᾶγμα ἐθελήσωμεν νὰ ζητήσωμεν, ἐξεύρομεν ὅτι ἔχομεν τὰ ζητήματα ὁποῦ ἐζητήσαμεν ἀπ' αὐτόν.

16 Ἐὰν καμίνας ἴδῃ τὸν ἀδελφόν του ὁποῦ ἁμαρτάνει ἁμαρτίαν, ὁποῦ δὲν εἶναι πρὸς θάνατον, ἂς παρακαλέσῃ τὸν Θεόν, καὶ θέλει τοῦ δώσει ζωήν, εἰς ἐκείνους, λέγω, ὁποῦ σφάλλουσιν ὄχι εἰς θάνατον· εἶναι ἁμαρτία εἰς θάνατον· δὲν λέγω νὰ παρακαλέσῃ διὰ ἐκείνη.

17 Κάθε ἀδικία, ἁμαρτία εἶναι· καὶ εἶναι ἁμαρτία ὁποῦ δὲν εἶναι εἰς θάνατον.

18 Ἐξεύρομεν ὅτι κάθε ἕνας ὁποῦ εἶναι γεννημένος ἀπὸ τὸν Θεόν, δὲν ἁμαρτάνει· ἀλλὰ ἐκεῖνος ὁπού ἐγεννήθη ἀπὸ τὸν Θεόν, φυλάττει τὸν λόγον του, καὶ ὁ πονηρὸς δὲν τὸν ἀγγίζει.

19 Ἐξεύρομεν ὅτι εἴμεσθε

ἐσμεν, καὶ ὁ κόσμος ὅλος ἐν τῷ πονηρῷ κεῖται.

20 Οἴδαμεν δὲ ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἥκει, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν ἵνα γινώσκωμεν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς καὶ ἡ ζωὴ αἰώνιος.

21 Τεκνία, φυλάξατε ἑαυτοὺς ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

20 Καὶ οἴδαμεν ὅτι ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ ἦλθεν, καὶ δέδωκεν ἡμῖν διάνοιαν γινώσκειν τὸν ἀληθινόν· καὶ ἐσμὲν ἐν τῷ ἀληθινῷ, ἐν τῷ υἱῷ αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστῷ· οὗτός ἐστιν ὁ ἀληθινὸς Θεὸς, καὶ ἡ ζωὴ ἡ αἰώνιος.

21 Παιδία, φυλάξατε τοὺς λόγους σας ἀπὸ τῶν εἰδώλων. Ἀμήν.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ὁ Πρεσβύτερος ἐκλεκτῇ κυρίᾳ, καὶ τοῖς τέκνοις αὐτῆς, οὓς ἐγὼ ἀγαπῶ ἐν ἀληθείᾳ, καὶ οὐκ ἐγὼ μόνος, ἀλλὰ καὶ πάντες οἱ ἐγνωκότες τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν τὴν μένουσαν ἐν ἡμῖν, καὶ μεθ' ἡμῶν ἔσται εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἔσται μεθ' ὑμῶν χάρις, ἔλεος, εἰρήνη παρὰ Θεοῦ πατρὸς, καὶ παρὰ Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ τοῦ υἱοῦ τοῦ πατρὸς, ἐν ἀληθείᾳ καὶ ἀγάπῃ.

4 Ἐχάρην λίαν ὅτι εὗρηκα ἐκ τῶν τέκνων σου περιπατοῦντας ἐν ἀληθείᾳ,

Ὁ Πρεσβύτερος εἰς τὴν κυρίαν ἐκλεκτὴν, καὶ εἰς τὰ παιδία της, τὰ ὁποῖα ἐγὼ τὰ ἀγαπῶ ἀληθινὰ, καὶ ὄχι ἐγὼ μοναχὸς, ἀλλὰ καὶ ὅλοι ἐκεῖνοι ὁποὺ ἐγνώρισαν τὴν ἀλήθειαν·

2 Διὰ τὴν ἀλήθειαν ἐκείνην ποὺ μένει εἰς ἡμᾶς, καὶ θέλει εἶσθαι μετ' ἡμᾶς εἰς τὸν αἰῶνα.

3 Ἂς εἶναι μετ' ἐμᾶς χάρις, ἐλεημοσύνη, εἰρήνη, ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα καὶ Κύριον Ἰησοῦν Χριστὸν τὸν υἱὸν τοῦ πατρὸς, μὲ ἀλήθειαν καὶ μὲ ἀγάπην.

4 Ἐχάρηκα κατὰ πολλὰ, ὅτι εὕρηκα ἀπὸ τὰ παιδιά σου ὁποὺ περιπατοῦσαι μὲ ἀλή-

καθὼς ἐντολὴν ἐλάβομεν παρὰ τοῦ πατρός.

5 Καὶ νῦν ἐρωτῶ σε, κυρία, οὐχ ὡς ἐντολὴν γράφων σοι καινήν, ἀλλὰ ἣν εἴχομεν ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἀγαπῶμεν ἀλλήλους.

6 Καὶ αὕτη ἐστὶν ἡ ἀγάπη, ἵνα περιπατῶμεν κατὰ τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ· αὕτη ἐστὶν ἡ ἐντολή, καθὼς ἠκούσατε ἀπ' ἀρχῆς, ἵνα ἐν αὐτῇ περιπατῆτε.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι ἐξῆλθον εἰς τὸν κόσμον, οἱ μὴ ὁμολογοῦντες Ἰησοῦν Χριστὸν ἐρχόμενον ἐν σαρκί· οὗτός ἐστιν ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε ἑαυτούς, ἵνα μὴ ἀπολέσωμεν ἃ εἰργασάμεθα, ἀλλὰ μισθὸν πλήρη ἀπολάβωμεν.

9 Πᾶς ὁ παραβαίνων, καὶ μὴ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, Θεὸν οὐκ ἔχει· ὁ μένων ἐν τῇ διδαχῇ τοῦ Χριστοῦ, οὗτος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.

10 Εἴ τις ἔρχεται πρὸς ὑμᾶς, καὶ ταύτην τὴν διδαχὴν οὐ φέρει, μὴ λαμβάνετε αὐτὸν εἰς οἰκίαν, καὶ χαίρειν αὐτῷ μὴ λέγετε.

11 Ὁ γὰρ λέγων αὐτῷ χαίρειν, κοινωνεῖ τοῖς ἔργοις αὐτοῦ τοῖς πονηροῖς.

θίαν, καθὼς ἐλάβαμεν παραγγελίαν ἀπὸ τοῦ πατρός.

5 Καὶ τώρα σὲ παρακαλῶ, κυρία, ὄχι, ὡς σὲ γράφω καινούργιαν ἐντολήν, ἀλλὰ ἐκείνην ὁποὺ εἴχαμεν ἀπὸ τὴν ἀρχήν, νὰ ἀγαπῶμεν ἑνας τὸν ἄλλον.

6 Καὶ ἐντολὴ εἶναι ἡ ἀγάπη, νὰ περιπατῶμεν κατὰ ταῖς ἐντολαῖς της· ἐντολὴ εἶναι ἡ ἐντολή, καθὼς ἀκούσατε ἀπὸ τὴν ἀρχήν, νὰ περιπατητε εἰς αὐτήν.

7 Ὅτι πολλοὶ πλάνοι ἐβγῆκαν εἰς τὸν κόσμον, ὁποὺ δὲν ὁμολογοῦσι τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, νὰ ἔλθῃ εἰς σάρκα· ἐκεῖνος εἶναι ὁ πλάνος καὶ ὁ ἀντίχριστος.

8 Βλέπετε τοῦ λόγου σας, διὰ νὰ μὴν χάσωμεν ἐκεῖνα ὁποὺ ἐκάμαμεν, ἀλλὰ νὰ πάρωμεν σωστὴν πληρωμήν.

9 Κάθε ἕνας ὁποὺ παραβαίνει, καὶ δὲν μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, δὲν ἔχει Θεόν· ἐκεῖνος ὁποὺ μένει εἰς τὴν διδαχὴν τοῦ Χριστοῦ, ἐκεῖνος καὶ τὸν πατέρα καὶ τὸν υἱὸν ἔχει.

10 Ἐὰν ἔρχεται κανένας εἰς ἐσᾶς, καὶ δὲν φέρει ἐκείνην τὴν διδαχήν, μὴν τὸν πέρνετε εἰς τὸ σπιτί σας, καὶ μὴν τὸν χαιρετᾶτε.

11 Διατὶ ἐκεῖνος ὁποὺ τὸν χαιρετᾷ, κοινωνεῖ εἰς τὰ ἔργα του τὰ κακά.

12 Πολλα ειχον υμιν γραφειν, ουκ εβουληθην διὰ χαρτου και μελανος· αλλα ελπιζω ελθειν προς υμας, και στομα προς στομα λαλησαι, ινα ἡ χαρα ἡμων ἡ πεπληρωμενη.

13 Ασπαζεται σε τα τεκνα της αδελφης σου της εκλεκτης. Αμην.

12 Ἐχοντας πολλα σας γραφειν, δεν εθελησαμεν να τα γραψωμεν με χαρτι και μελανι· αλλα ελπιζομεν να ἐλθωμεν εις εσας, και να λαλησωμεν στομα με στομα, δια να ειναι ἡ χαρα μας πεπληρωμενη.

13 Τα παιδια της αδελφης σου της εκλεκτης σε χαιρετουν. Αμην.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ

ΤΡΙΤΗ.

Ο Πρεσβυτερος Γαϊῳ τῳ αγαπητῳ, ον εγω αγαπω εν αληθεια.

2 Αγαπητε, περι παντων ευχομαι σε ευοδουσθαι και υγιαινειν, καθως ευοδουται σου ἡ ψυχη.

3 Εχαρην γαρ λιαν ερχομενων αδελφων, και μαρτυρουντων σου τη αληθεια, καθως συ εν αληθεια περιπατεις.

4 Μειζοτεραν τουτων ουκ εχω χαραν, ἱνα ακουω τα εμα τεκνα εν αληθεια περιπατουντα.

5 Αγαπητε, πιστον ποιεις ὁ εαν εργασῃ εις τους αδελφους και εις τους ξενους,

6 Οι εμαρτυρησαν σου τῃ

Ο Πρεσβυτερος εις τον Γαϊον τον αγαπητον, τον οποιον εγω αγαπω εν αληθεια.

2 Αγαπητε, δια παν ευχομαι να ευοδωσαι εις παν και να ὑγιαινῃς, καθως ευοδωται ἡ ψυχη σου.

3 Διατι εχαρην παρα πολλα οσα ἐλθαν οι αδελφοι, και εμαρτυρησαν την αληθειαν σου, καθως εσυ περιπατεις με αληθειαν.

4 Μεγαλειτερην χαραν εν τουτην δεν εχω, οσον να ακουω τα παιδια μου να περιπατουν με αληθειαν.

5 Αγαπητε, εσυ καμνεις ἐργον πιστον ανθρωπου, οταν οπου καμνῃς εις τους αδελφους και εις τους ξενους,

6 Οι οποιοι εμαρτυρησαν

σγάπη ἐνώπιον ἐκκλησίας· ὃν καλῶς ποιήσεις προπεμψας ἀξίως τοῦ Θεοῦ.

7 Ὑπὲρ γὰρ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ ἐξῆλθον, μηδὲν λαμβάνοντες ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν.

8 Ἡμεῖς οὖν ὀφείλομεν ἀπολαμβάνειν τοὺς τοιούτους, ἵνα συνεργοὶ γινώμεθα τῇ ἀληθείᾳ.

9 Ἔγραψα τῇ ἐκκλησίᾳ· ἀλλ' ὁ φιλοπρωτεύων αὐτῶν Διοτρεφὴς οὐκ ἐπιδέχεται ἡμᾶς.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω, ὑπομνήσω αὐτοῦ τὰ ἔργα ἃ ποιεῖ, λόγοις πονηροῖς φλυαρῶν ἡμᾶς· καὶ μὴ ἀρκούμενος ἐπὶ τούτοις, οὔτε αὐτὸς ἐπιδέχεται τοὺς ἀδελφούς, καὶ τοὺς βουλομένους κωλύει, καὶ εἰς τὴν ἐκκλησίαν ἐκβάλλει.

11 Ἀγαπητέ, μὴ μιμοῦ τὸ κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν· ὁ ἀγαθοποιῶν, ἐκ τοῦ Θεοῦ ἐστιν· ὁ δὲ κακοποιῶν, οὐχ ἑώρακε τὸν Θεόν.

12 Δημητρίῳ μεμαρτύρηται ὑπὸ πάντων, καὶ ὑπ' αὐτῆς τῆς ἀληθείας· καὶ ἡμεῖς δὲ μαρτυροῦμεν, καὶ οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡμῶν ἀληθής ἐστιν.

τὴν ἀγάπην σου ἐνώπιον εἰς τὴν ἐκκλησίαν· τὴν ὁποίαν ἐὰν προπέμψῃς ὡσὰν πρέπει τοῦ Θεοῦ, καλὰ θέλεις κάμει.

7 Διατὶ διὰ τὸ ὄνομά του ἐβγῆκαν ἀπὸ τὰ ἔθνη, καὶ δὲν ἠπῆραν τίποτες ἀπὸ τὰ πραγματά τους.

8 Ἐμεῖς λοιπὸν χρεωστοῦμεν νὰ τοὺς δεχώμεσθε τοὺς τοιούτους, διὰ νὰ γενώμεσθε συνεργοὶ εἰς τὴν ἀλήθειαν.

9 Ἔγραψα εἰς τὴν ἐκκλησίαν· ἀλλὰ ὁ Διοτρεφὴς ὁπού φιλοπρωτεύει εἰς αὐτούς, δὲν μᾶς δέχεται.

10 Διὰ τοῦτο, ἐὰν ἔλθω, θέλω (σᾶς) ἀναθυμήσει τὰ ἔργα του ὁπού κάμνει, φλυαροῦντας εἰς ἐμᾶς κακὰ λόγια· καὶ μὴ ἀρκούμενος εὐχαριστημένος εἰς τοῦτα, ὄχι μοναχὰ αὐτὸς δὲν δέχεται τοὺς ἀδελφούς, ἀλλὰ καὶ ἐκείνους ὁποῦ θέλουν νὰ τοὺς δεχθοῦν τοὺς ἐμποδίζει, καὶ τοὺς ἐκβάλει ἀπὸ τὴν ἐκκλησίαν.

11 Ἀγαπητέ, μὴν μιμᾶσαι τὸ κακόν, ἀλλὰ τὸ ἀγαθόν· ἐκεῖνος ὁπού κάμνει τὸ καλόν, εἶναι ἀπὸ τὸν Θεόν· ἐκεῖνος ὁπού κάμνει κακά, δὲν εἶδε τὸν Θεόν.

12 Ὁ Δημήτριος ἔχει μαρτυρίαν ἀπὸ ὅλους, καὶ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν· καὶ ἐμεῖς μαρτυροῦμεν, καὶ ἐξεύρετε

καὶ οἴδατε ὅτι ἡ μαρτυρία ἡμῶν ἀληθής ἐστι.

13 Πολλὰ εἶχον γράφειν, ἀλλ' οὐ θέλω διὰ μέλανος καὶ καλάμου σοι γράψαι·

14 ἐλπίζω δὲ εὐθέως ἰδεῖν σε, καὶ στόμα πρὸς στόμα λαλήσομεν.

15 Εἰρήνη σοι· ἀσπάζονταί σε οἱ φίλοι. Ἄσπαζε τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

ὅτι ἡ μαρτυρία μας εἶναι ἀληθινή.

13 Πολλὰ εἶχα νὰ γράψω, ἀμὴ δὲν θέλω νὰ σὲ τὰ γράψω μὲ μελάνι καὶ μὲ καλαμάρι·

14 ἀλλὰ ἐλπίζω γρήγορα νὰ σὲ ἰδῶ, καὶ θέλομεν λαλήσει στόμα μὲ στόμα.

15 Ἄμποτε νὰ εἶναι εἰρήνη εἰς ἐσένα· οἱ φίλοι σὲ χαιρετοῦν. Χαιρέτα τοὺς φίλους κατ' ὄνομα.

ΙΟΥΔΑ ΤΟΥ ΑΠΟΣΤΟΛΟΥ

ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΚΑΘΟΛΙΚΗ.

ΙΟΥΔΑΣ Ἰησοῦ Χριστοῦ δοῦλος, ἀδελφὸς δὲ Ἰακώβου, τοῖς ἐν Θεῷ πατρὶ ἡγιασμένοις, καὶ Ἰησοῦ Χριστῷ τετηρημένοις κλητοῖς·

2 Ἔλεος ὑμῖν καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη πληθυνθείη.

3 Ἀγαπητοί, πᾶσαν σπουδὴν ποιούμενος γράφειν ὑμῖν περὶ τῆς κοινῆς σωτηρίας, ἀνάγκην ἔσχον γράψαι ὑμῖν, παρακαλῶν ἐπαγωνίζεσθαι τῇ ἅπαξ παραδοθείσῃ τοῖς ἁγίοις πίστει.

ΙΟΥΔΑΣ δοῦλος τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀδελφὸς τοῦ Ἰακώβου, εἰς τοὺς καλεσμένους ὁποὺ εἶναι ἁγιασμένοι ἀπὸ τὸν Θεὸν τὸν πατέρα, καὶ τετηρημένοι ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστόν·

2 Ἄμποτε νὰ σᾶς δώσῃ εἰς ἴσας ἴλεος, καὶ εἰρήνη καὶ ἀγάπη.

3 Ἀγαπητοί, ἐγὼ καμνοντας κάθε λογῆς σπουδὴν νὰ σᾶς γράφω διὰ τὴν κοινὴν σωτηρίαν, ἀναγκάσθηκα νὰ σᾶς γράφω, παρακαλώντας σας νὰ ἀγωνίζεσθε πάντοτε διὰ τὴν πίστιν ὁποὺ παραδόθη μιὰ φορὰ εἰς τοὺς ἁγίους.

4 Παρεισέδυσαν γάρ τινες ἄνθρωποι οἱ πάλαι προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρίμα, ἀσεβεῖς, τὴν τοῦ Θεοῦ ἡμῶν χάριν μετατιθέντες εἰς ἀσέλγειαν, καὶ τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστὸν ἀρνούμενοι.

5 Ὑπομνῆσαι δὲ ὑμᾶς βούλομαι, εἰδότας ὑμᾶς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος λαὸν ἐκ γῆς Αἰγύπτου σώσας, τὸ δεύτερον τοὺς μὴ πιστεύσαντας ἀπώλεσεν.

6 Ἀγγέλους τε τοὺς μὴ τηρήσαντας τὴν ἑαυτῶν ἀρχήν, ἀλλὰ ἀπολιπόντας τὸ ἴδιον οἰκητήριον, εἰς κρίσιν μεγάλης ἡμέρας, δεσμοῖς ἀϊδίοις ὑπὸ ζόφον τετήρηκεν.

7 Ὡς Σόδομα καὶ Γόμορρα, καὶ αἱ περὶ αὐτὰς πόλεις τὸν ὅμοιον τούτοις τρόπον ἐκπορνεύσασαι, καὶ ἀπελθοῦσαι ὀπίσω σαρκὸς ἑτέρας, πρόκεινται δεῖγμα, πυρὸς αἰωνίου δίκην ὑπέχουσαι.

8 Ὁμοίως μὲν τοι καὶ οὗτοι ἐνυπνιαζόμενοι, σάρκα μὲν μιαίνουσι, κυριότητα δὲ

6 Διατί ἐμβήκαν κρυφᾶ κάποιοι ἄνθρωποι οἱ ὁποῖοι ἦταν ἀπὸ ἐκεῖνα προγεγραμμένοι εἰς τοῦτο τὸ κρίμα, ἀσεβεῖς, ὁποῦ μεταθέτουσι τὴν χάριν τοῦ Θεοῦ μας εἰς ἀσέλγειαν, καὶ ἀρνοῦνται τὸν μόνον δεσπότην Θεὸν καὶ Κύριόν μας Ἰησοῦν Χριστόν.

5 Καὶ θέλω νὰ σᾶς τὸ ἀναθυμίσω, ἐξευροντες ἐσεῖς ἅπαξ τοῦτο, ὅτι ὁ Κύριος ἐφυλάκωσε νὰ ἐλυτρώσῃ τὸν λαὸν ἀπὸ τὴν γῆν τῆς Αἰγύπτου, ὕστερον ἀπώλεσεν ἐκείνους ὁποῦ δὲν ἐπίστευσαν.

6 Καὶ ἐφύλαξεν ἀποκάτω εἰς τὸ σκότος μὲ δεσίματα παντοτεινὰ, εἰς κρίσιν τῆς μεγάλης ἡμέρας, τοὺς ἀγγέλους ὁποῦ δὲν ἐφύλαξαν τὴν ἀρχήν τους, ἀλλ' ἄφησαν τὸ ἴδιόν τους κατοικητήριον.

7 Καθὼς τὰ Σόδομα καὶ Γόμορρα, καὶ αἱ πόλεις ὁποῦ ἦταν ὁλόγυρα εἰς αὐτὰ ἔρωτας νὰ ἐκπορνεύσουν τὸν ὅμοιον τρόπον μὲ ἐκεῖνες τοὺς ἀνθρώπους, καὶ ἄλλας νὰ πηγαίνουν ὀπίσω σαρκὸς, κεῖνται ὁμπρός διὰ παράδειγμα, τιμωρούμενοι μὲ τὸ αἰώνιον πῦρ.

8 Ὅμως παρόμοια καὶ ἐκεῖνοι ὑπνοβλέποντες, μολύνουσι μὲν τὴν σάρκα, τὴν δὲ κυρι-

ἀθετῆσι, δόξας δὲ βλασφημοῦσι.

9 Ὁ δὲ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε τῷ διαβόλῳ διακρινόμενος διελέγετο περὶ τοῦ Μωσέως σώματος, οὐκ ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλ' εἶπεν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Οὗτοι δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσιν· ὅσα δὲ φυσικῶς, ὡς τὰ ἄλογα ζῶα, ἐπίστανται, ἐν τούτοις φθείρονται.

11 Οὐαὶ αὐτοῖς· ὅτι τῇ ὁδῷ τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν, καὶ τῇ πλάνῃ τοῦ Βαλαὰμ μισθοῦ ἐξεχύθησαν, καὶ τῇ ἀντιλογίᾳ τοῦ Κορὲ ἀπώλοντο.

12 Οὗτοί εἰσιν ἐν ταῖς ἀγάπαις ὑμῶν σπιλάδες, συνευωχούμενοι, ἀφόβως ἑαυτοὺς ποιμαίνοντες· νεφέλαι ἄνυδροι, ὑπὸ ἀνέμων περιφερόμενοι, δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, δὶς ἀποθανόντα, ἐκριζωθέντα·

13 Κύματα ἄγρια θαλάσσης, ἐπαφρίζοντα τὰς ἑαυτῶν αἰσχύνας· ἀστέρες πλανῆται, οἷς ὁ ζόφος τοῦ σκότους εἰς τὸν αἰῶνα τετήρηται.

τητα παραιτοῦνται, καὶ τὰς δόξας βλασφημοῦσι.

9 Καὶ ὁ Μιχαὴλ ὁ ἀρχάγγελος, ὅτε μαχόμενος μετὰ τοῦ διαβόλου, διελεγόμενος διὰ τὸ σῶμα τοῦ Μωσέως, δὲν ἐτόλμησε κρίσιν ἐπενεγκεῖν βλασφημίας, ἀλλὰ εἶπεν· Ἐπιτιμήσαι σοι Κύριος.

10 Αὐτοὶ δὲ ὅσα μὲν οὐκ οἴδασι βλασφημοῦσι τὰ δὲ ἐπίστανται φυσικῶς καὶ ὅσα ἐξεύρουσι συνειδότα ὡσὰν τὰ ἄλογα ζῶα, ὡς ἔτσι τὰ φθείρονται.

11 Ἀκολουθοῦσι εἰς αὐτοὺς· ὅτι ἔτσι ἐπῆγαν τὸν δρόμον τοῦ Κάϊν ἐπορεύθησαν καὶ εἰς τὴν πλάνην τῆς πλεονεξίας τοῦ Βαλαὰμ ἔτρεξαν, καὶ εἰς τὴν ἀντιλογίαν τοῦ Κορὲ ἐχαλάσθησαν.

12 Ἔτσι εἶναι κρυμμένοι εἰς ταῖς ἀγάπαις σας, τρώγοντες καὶ πίνοντες μετ' ἐσᾶς, βόσκουσι τὸν λόγον τους χωρὶς φόβον· συνεφα ἄνυδρα, ὁποὺ πάονται ἀπὸ τοὺς ἀνέμους· δένδρα φθινοπωρινὰ, ἄκαρπα, ὁποὺ ἀπόθανον δὶς φορὰς, καὶ ἐξερριζώθηκαν·

13 Ἄγρια κύματα τῆς θαλάσσης, ὁποὺ ἀφρίζουν ταῖς ἐντροπαῖς τους· ἄστρα ὁποὺ πλανιοῦνται, διὰ τὰ ὁποῖος ἡ μαυράδα τοῦ σκότους φυλάττεται εἰς τὸν αἰῶνα.

14 Προεφήτευσε δὲ καὶ τούτοις ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ Ἐνὼχ, λέγων· Ἰδοὺ, ἦλθε Κύριος ἐν μυριάσιν ἁγίαις αὐτοῦ,

15 Ποιῆσαι κρίσιν κατὰ πάντων, καὶ ἐλέγξαι πάντας τοὺς ἀσεβεῖς αὐτῶν περὶ πάντων τῶν ἔργων ἀσεβείας αὐτῶν ὧν ἠσέβησαν, καὶ περὶ πάντων τῶν σκληρῶν ὧν ἐλάλησαν κατ' αὐτοῦ ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

16 Οὗτοί εἰσι γογγυσταί, μεμψίμοιροι, κατὰ τὰς ἐπιθυμίας αὐτῶν πορευόμενοι· καὶ τὸ στόμα αὐτῶν λαλεῖ ὑπερογκα, θαυμάζοντες πρόσωπα, ὠφελείας χάριν.

17 Ὑμεῖς δὲ ἀγαπητοὶ μνησθῆτε τῶν ῥημάτων τῶν προειρημένων ὑπὸ τῶν ἀποστόλων τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ·

18 Ὅτι ἔλεγον ὑμῖν, ὅτι ἐπ' ἐσχάτου χρόνου ἔσονται ἐμπαῖκται, κατὰ τὰς ἰδίας ἐπιθυμίας πορευόμενοι τῶν ἀσεβειῶν.

19 Οὗτοί εἰσιν οἱ ἀποδιορίζοντες ἑαυτούς, ψυχικοὶ, πνεῦμα μὴ ἔχοντες.

20 Ὑμεῖς δὲ, ἀγαπητοὶ, τῇ ἁγιωτάτῃ ὑμῶν πίστει

14 Καὶ ὁ Ἐνὼχ ὁπὸ ἕβδομος ἀπὸ Ἀδὰμ, ἐπροφήτευσε διὰ τούτους, λέγοντας· Νά, ὁποῦ ἦλθε Κύριος μὲ ταῖς μυριάδες του ταῖς ἁγίαις,

15 Νὰ κάμῃ κρίσιν εἰς ὅλους, καὶ νὰ ἐλέγξῃ ὅλους τοὺς ἀσεβεῖς τους, διὰ ὅλα τὰ ἔργα τῆς ἀσεβείας τους, ὁποῦ ἀσέβησαν, καὶ διὰ ὅλα τὰ σκληρὰ ὁπου ἐλάλησαν ἐναντία του ἁμαρτωλοὶ ἀσεβεῖς.

16 Οὗτοι εἶναι γογγυσταδες, καταγοητάδες ἀνευχαρίστητοι, ὁποῦ περιπατοῦσι κατὰ ταῖς ἐπιθυμίαις τους· καὶ τὸ στόμα τους λαλεῖ κατὰ πολλὰ κενόδοξα, θαυμάζοντες τὰ πρόσωπα διὰ ὠφέλειαν.

17 Ἀμὴ ἐσεῖς, ἀγαπητοὶ, ἐνθυμηθῆτε τὰ λόγια ὁπὸ ἐλαλήθησαν προτίτερα ἀπὸ τοὺς ἀποστόλους τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ·

18 Ὅτι σᾶς ἔλεγαν, ὅτι εἰς τοὺς ἐσχάτους χρόνους θέλουσιν εἶσθαι ἐμπαῖκται, περιπατοῦντες κατὰ ταῖς ἀσεβειάταις τους ἐπιθυμίαις.

19 Οὗτοι εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀποχωρίζουσι τὸν λόγον τους, ψυχικοὶ, ὁποῦ δὲν ἔχουν πνεῦμα.

20 Ἀμὴ ἐσεῖς, ὦ ἀγαπητοὶ, ἐκτίνατε τὴν οἰκοδομήτε

ἐποικοδομοῦντες ἑαυτοὺς, ἐν τῷ Πνεύματι ἁγίῳ προσευχόμενοι,

21 ἑαυτοὺς ἐν ἀγάπῃ Θεοῦ τηρήσατε, προσδεχόμενοι τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς ζωὴν αἰώνιον.

22 Καὶ οὓς μὲν ἐλεᾶτε διακρινόμενοι·

23 οὓς δὲ ἐν φόβῳ σώζετε, ἐκ τοῦ πυρὸς ἁρπάζοντες, μισοῦντες καὶ τὸν ἀπὸ τῆς σαρκὸς ἐσπιλωμένον χιτῶνα.

24 Τῷ δὲ δυναμένῳ φυλάξαι ὑμᾶς ἀπταίστους, καὶ στῆσαι κατενώπιον τῆς δόξης αὐτοῦ ἀμώμους ἐν ἀγαλλιάσει,

25 μόνῳ σοφῷ Θεῷ σωτῆρι ἡμῶν δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ νῦν καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

τοῦ λόγου σας εἰς τὴν ἁγιωτάτην σας πίστιν, καὶ τὴν προσεύχεσθε μὲ τὸ Πνεῦμα τὸ ἅγιον,

21 φυλάξετε τὸν ἑαυτόν σας εἰς τὴν ἀγάπην τοῦ Θεοῦ, ἐξευτε τὸ ἔλεος τοῦ Κυρίου μας Ἰησοῦ Χριστοῦ εἰς τὴν ζωὴν αἰώνιον.

22 Καὶ κάμνετε τὸν ἔλεος εἰς τοὺς λυπασθε κάμνοντι, διακρίσεως·

23 καὶ κάμνετε μὲ φόβον τὰ σώζετε, ἁρπάζοντες, ἀπὸ τὴν φωτιὰν, μισοῦντες καὶ τὸ φόρεμα τὸ μολυσμένον ἀπὸ τὴν σάρκα.

24 Καὶ εἰς ἐκεῖνον ἐκεῖ δύναται νὰ σας φυλάξῃ ἀπταίστους, καὶ νὰ σᾶς στήσῃ ἔμπροσθεν εἰς τὴν δόξαν του ἀκατηγορήτους μὲ χαρὰν,

25 Εἰς τὸν μόνον σοφὸν Θεὸν καὶ σωτῆρα μας δόξα εἶναι δόξα καὶ μεγαλωσύνη, κράτος καὶ ἐξουσία, καὶ τώρα καὶ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας. Ἀμήν.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ ΙΩΑΝΝΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΛΟΓΟΥ.

Κεφ. α. 1.

ΑΠΟΚΑΛΥΨΙΣ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἣν ἔδωκεν αὐτῷ ὁ Θεὸς, δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει· καὶ σημάνας ἀποστείλας διὰ τοῦ ἀγγέλου αὐτοῦ τῷ δούλῳ αὐτοῦ Ἰωάννῃ·

2 Ὃς ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὅσα εἶδε·

3 Μακάριος ὁ ἀναγινώσκων, καὶ οἱ ἀκούοντες τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ τηροῦντες τὰ ἐν αὐτῇ γεγραμμένα· ὁ γὰρ καιρὸς ἐγγύς.

4 Ἰωάννης ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ταῖς ἐν τῇ Ἀσίᾳ· χάρις ὑμῖν καὶ εἰρήνη ἀπὸ τοῦ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος· καὶ ἀπὸ τῶν ἑπτὰ πνευμάτων ἃ ἐνώπιον τοῦ θρόνου αὐτοῦ

5 Καὶ ἀπὸ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἐκ τῶν νεκρῶν, καὶ ὁ ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς·

Ἡ Ἀποκάλυψις τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τὴν ὁποίαν τοῦ ἔδωκεν ὁ Θεὸς, νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα, ὁποῦ κάμνει χρεία νὰ γενοῦσι γλήγορα· καὶ αὐτὸς ἐφανέρωσε τὰ μὲ τὸν ἄγγελόν του τὰ ἐσήμανε εἰς τὸν δοῦλόν του Ἰωάννην·

2 Ὁ ὁποῖος ἐμαρτύρησε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ ὅσα εἶδε·

3 Μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ ἀναγινώσκει, καὶ ἐκεῖνοι ὁποῦ ἀκούουσι τοὺς λόγους τῆς προφητείας, καὶ φυλάττουσι ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν γεγραμμένα· διατὶ ὁ καιρὸς εἶναι σημά.

4 Ὁ Ἰωάννης εἰς ταῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις ὁποῦ εἶναι εἰς τὴν Ἀσίαν· ἂς εἶναι χάρις εἰς ἐσᾶς καὶ εἰρήνη ἀπ' ἐκεῖνον ὁποῦ εἶναι, καὶ ὁποῦ ἦτον, καὶ ὁποῦ ἔρχεται· καὶ ἀπὸ τὰ ἑπτὰ πνεύματα ὁποῦ εἶναι ὁμπροσὰ εἰς τὸν θρόνον του·

5 Καὶ ἀπὸ τὸν Ἰησοῦν Χριστὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς, ὁ πρωτότοκος ἀπὸ τοὺς νεκρούς, καὶ ὁ

τῶ ἀγαπήσαντι ἡμᾶς, καὶ λύσαντι ἡμᾶς ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν ἡμῶν ἐν τῶ αἵματι αὐτοῦ·

6 Καὶ ἐποίησεν ἡμᾶς βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς τῶ Θεῶ καὶ πατρὶ αὐτοῦ· αὐτῶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

7 Ἰδοὺ, ἔρχεται μετὰ τῶν νεφελῶν, καὶ ὄψεται αὐτὸν πᾶς ὀφθαλμὸς, καὶ οἵτινες αὐτὸν ἐξεκέντησαν· καὶ κόψονται ἐπ' αὐτὸν πᾶσαι αἱ φυλαὶ τῆς γῆς· ναὶ, ἀμήν.

8 Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς ὑμῶν, καὶ συγκοινωνὸς ἐν τῆ θλίψει καὶ ἐν τῆ βασιλείᾳ καὶ ὑπομονῆ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἐγενόμην ἐν τῆ νήσῳ τῆ καλουμένῃ Πάτμῳ, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῆ κυριακῆ ἡμέρᾳ· καὶ ἤκουσα ὀπίσω μου φωνὴν μεγάλην ὡς σάλπιγγος,

11 Λεγούσης· Ἐγώ εἰμι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος· καὶ· Ὃ βλέπεις γράψον εἰς βιβλίον, καὶ

ἄρχων τῶν βασιλέων τῆς γῆς· εἰς ἐκείνων ἐστὶν μὲς ἀγάπησας, καὶ μᾶς ἔλυσας ἀπὸ τῶν ἁμαρτιῶν μας μὲ τὸ αἷμά τ[illegible]

6 Καὶ μᾶς ἔκαμε [illegible] καὶ ἱερεῖς τῶ Θεῶ καὶ πατρὶ τ[illegible]· ὃς εἶναι δόξα [illegible] τοῦ καὶ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

7 Αὐτὸς, ὅτι ἔρχεται μὲ συνοφᾶ, καὶ θέλει τὸν [illegible] καθὲ μάτι, καὶ ἐκεῖνοι ἐπ[illegible] τὸν ἐξεκέντησαν· καὶ θέλουν κλα[illegible] τὸν αὐτὸν ὅλες αἱ φυλ[illegible] τῆς γῆς· καὶ, ἀμήν.

8 Ἐγὼ εἶμαι τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἡ ἀρχὴ καὶ τὸ τέλος, λέγει ὁ Κύριος, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦν καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὁ παντοκράτωρ.

9 Ἐγὼ ὁ Ἰωάννης ὁ καὶ ἀδελφὸς σας, καὶ συγκοινωνὸς εἰς τὴν θλῖψιν καὶ εἰς τὴν βασιλείαν, καὶ εἰς τὴν ὑπομονὴν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἤμουν ἐγὼ εἰς τὴν νῆσον ὁποῦ λέγεται Πάτμος, διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

10 Καὶ ἤλθα εἰς ἔκστασιν μὲ τὸ Πνεῦμα, τὴν κυριακὴν ἡμέραν· καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ὀπίσω μου ὡσὰν σάλπιγγας,

11 Ὁποῦ ἔλεγεν· Ὅτι ἐγὼ εἶμαι τὸ Α, καὶ τὸ Ω, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος· καὶ· Ὅποιον ὁποῦ βλέπεις, γράψε τὸ ε-

ταῖς ἐκκλησίαις ταῖς ἐν Ἀσίᾳ, ἐν Ἐφέσῳ, καὶ ἐν Σμύρνῃ, καὶ ἐν Περγάμῳ, καὶ ἐν Θυατείροις, καὶ ἐν Σάρδεσι, καὶ ἐν Φιλαδελφείᾳ, καὶ ἐν Λαοδικείᾳ.

12 Καὶ ἐπέστρεψα βλέπειν τὴν φωνὴν ἥτις ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ· καὶ ἐπιστρέψας εἶδον ἑπτὰ [illegible]

13 καὶ ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν [illegible] υἱὸν ἀνθρώπου, ἐνδεδυμένον ποδήρη, καὶ περιεζωσμένον πρὸς τοῖς μαστοῖς ζώνην χρυσῆν.

14 Ἡ δὲ κεφαλὴ αὐτοῦ καὶ αἱ τρίχες λευκαὶ ὡσεὶ ἔριον λευκόν, ὡς χιών· καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ, ὡς φλὸξ πυρός·

15 καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ, ὡς ἐν καμίνῳ πεπυρωμένοι· καὶ ἡ φωνὴ αὐτοῦ ὡς φωνὴ ὑδάτων πολλῶν·

16 καὶ ἔχων ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ χειρὶ ἀστέρας ἑπτά· καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ῥομφαία δίστομος ὀξεῖα ἐκπορευομένη· καὶ ἡ ὄψις αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος φαίνει ἐν τῇ δυνάμει αὐτοῦ.

17 Καὶ ὅτε εἶδον αὐτόν, ἔπεσα πρὸς τοὺς πόδας αὐτοῦ ὡς νεκρός· καὶ ἔθηκε τὴν

βιβλίον, καὶ πέμψει τοῖς ἑπτὰ ἐκκλησίαις· ὅτε εἶναι ἐν τῇ Ἀσίᾳ, ἐν τῇ Ἐφέσῳ, καὶ ἐν τῇ Σμύρνῃ, καὶ ἐν τῇ Περγάμῳ, καὶ ἐν τοῖς Θυατείροις, καὶ ἐν ταῖς Σάρδεσι, καὶ ἐν τῇ Φιλαδελφείᾳ, καὶ ἐν τῇ Λαοδικείᾳ.

12 Καὶ ἐγύρισα νὰ ἰδῶ τὴν φωνὴν, ὅτε μὲ ἐλάλησε· καὶ γυρίζοντας εἶδα ἑπτὰ λυχνίας χρυσᾶς·

13 καὶ ἐν τῇ μέσῃ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν εἶδα ἕνα ὅμοιον μὲ υἱὸν ἀνθρώπου, ἐνδυμένον μακρὺ φόρεμα ἕως εἰς τὰ ποδάρια τη, καὶ ζωσμένον εἰς τὰ βυζία ζωνάρι χρυσόν.

14 Καὶ ἡ κεφαλὴ τη καὶ αἱ τρίχαι τη ἄσπραις ὡσὰν μαλὶ ἄσπροι, ὡσὰν χιόνι· καὶ τὰ μάτια τη ὡσὰν φλόγα φωτιᾶς·

15 καὶ τὰ ποδάρια τη ἦταν ὅμοια χαλκολιβάνῳ, ὡσὰν πυρωμένα μέσα εἰς τὸ καμίνι· καὶ ἡ φωνὴ τη ὡσὰν φωνὴ νερῶν πολλῶν·

16 καὶ ἐκράτει εἰς τὸ δεξιόν τη χέρι ἑπτὰ ἀστέρας· καὶ ἀπὸ τὸ στόμα τη ἐβγαινεν σπαθὶ δίστομον κοπτερόν· καὶ ἡ ὄψις του ἔφεγγε, ὡσὰν ἥλιος εἰς τὴν δυναμίν του.

17 Καὶ ὅταν τὸν εἶδα, ἔπεσα εἰς τὰ ποδάρια τη ὡσὰν νεκρός· καὶ ἔβαλε τὸ δεξιόν τη

δεξιᾶς αὐτοῦ χειρὸς ἐπ' ἐμέ, λέγων μοι· Μὴ φοβοῦ· ἐγώ εἰμι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος·

18 Καὶ ὁ ζῶν, καὶ ἐγενόμην νεκρός, καὶ ἰδοὺ ζῶν εἰμὶ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν· καὶ ἔχω τὰς κλεῖς τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου.

19 Γράψον ἃ εἶδες, καὶ ἃ εἰσὶ, καὶ ἃ μέλλει γίνεσθαι μετὰ ταῦτα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ὧν εἶδες ἐπὶ τῆς δεξιᾶς μου, καὶ τὰς ἑπτὰ λυχνίας τὰς χρυσᾶς· οἱ ἑπτὰ ἀστέρες, ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν εἰσὶ· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαι ἃς εἶδες, ἑπτὰ ἐκκλησίαι εἰσί.

χείρ ἀπάνω μου λέγοντα· Μὴ φοβᾶσαι· ἐγώ εἰμαι ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος·

18 Καὶ ὁ ζῶν καὶ ἔγινα νεκρός, καὶ ἰδοὺ ἔμαι ζωντανὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν· καὶ κρατῶ τὰ κλειδία τοῦ ᾅδου καὶ τοῦ θανάτου.

19 Γράψε ἐκεῖνα ποὺ εἶδες, καὶ ἐκεῖνα ποὺ εἶναι, καὶ ἐκεῖνα ποὺ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕστερα·

20 Τὸ μυστήριον τῶν ἑπτὰ ἀστέρων ποὺ εἶδες εἰς τὸ δεξιόν μου χέρι, καὶ ταῖς ἑπτὰ λυχνίαις ταῖς χρυσαῖς· ἑπτὰ ἀστέρες, εἶναι ἄγγελοι τῶν ἑπτὰ ἐκκλησιῶν· καὶ αἱ ἑπτὰ λυχνίαις ποὺ εἶδες, εἶναι ἑπτὰ ἐκκλησίαι.

Κεφ. Β'. 2.

ΤΩΙ ἀγγέλῳ τῆς Ἐφεσίνης ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ κρατῶν τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας ἐν τῇ δεξιᾷ αὐτοῦ, ὁ περιπατῶν ἐν μέσῳ τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ τὸν κόπον σου, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι οὐ δύνῃ βαστάσαι κακούς· καὶ ἐπείρασας τοὺς φάσκοντας ἑαυτοὺς ἀποστόλους, καὶ οὐκ εἰσί· καὶ εὗρες αὐτοὺς ψευδεῖς·

3 Καὶ ἐβάστασας, καὶ

ΕΙΣ τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Ἐφεσίων γράψε· Ἔτσι λέγει ἐκεῖνος ποὺ κρατεῖ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας εἰς τὸ δεξιόν του χέρι, ἐκεῖνος ποὺ περπατεῖ εἰς τὴν μέσην τῶν ἑπτὰ λυχνιῶν τῶν χρυσῶν·

2 Ἠξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὸν κόπον σου, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ ὅτι δὲν δύνεσαι νὰ βαστᾷς τοὺς κακούς· καὶ ἐδοκίμασες ἐκείνους ὁποὺ λέγουν πὼς εἶναι ἀπόστολοι, καὶ δὲν εἶναι· καὶ τοὺς εὗρες ψεύτας·

3 Καὶ ἐβάστασες καὶ ἔχεις

ὑπομονὴν ἔχεις, καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου κεκοπίακας, καὶ οὐ κέκμηκας.

4 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ, ὅτι τὴν ἀγάπην σου τὴν πρώτην ἀφῆκας.

5 Μνημόνευε οὖν πόθεν πεπτώκας, καὶ μετανόησον, καὶ τὰ πρῶτα ἔργα ποίησον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ, καὶ κινήσω τὴν λυχνίαν σου ἐκ τοῦ τόπου αὐτῆς, ἐὰν μὴ μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, ἃ κἀγὼ μισῶ.

7 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἐκ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς, ὅ ἐστιν ἐν μέσῳ τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ τοῦ ἀγγέλου τῆς ἐκκλησίας Σμυρναίων γράψον· Τάδε λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὃς ἐγένετο νεκρὸς, καὶ ἔζησεν·

9 Οἶδά σου τὰ ἔργα καὶ τὴν θλῖψιν καὶ τὴν πτωχείαν, πλούσιος δὲ εἶ,) καὶ τὴν βλασφημίαν τῶν λεγόντων Ἰουδαίους εἶναι ἑαυτοὺς, καὶ οὐκ εἰσὶν, ἀλλὰ συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

10 Μηδὲν φοβοῦ ἃ μέλλεις πάσχειν· ἰδοὺ, μέλλει

ὑπομονὴν, καὶ διὰ τὸ ὄνομά μου κοπίασις, καὶ οὐκ ἀπόκαμες.

4 Ἀλλὰ ἔχω ἐναντία σου, ὅτι ἄφηκες τὴν πρώτην σου ἀγάπην.

5 Ἐνθυμοῦ λοιπὸν ἀπὸ τοῦ ἐξέπεσες, καὶ μετανόησον, καὶ πάμε τὰ πρῶτα ἔργα· εἰ δὲ μή, γλίγωρα σὲ ἔρχομαι, καὶ θέλω κινήσει τὴν λυχνίαν σου ἀπὸ τὸν τόπον τῆς, ἐὰν δὲν μετανοήσῃς.

6 Ἀλλὰ τοῦτο ἔχεις, ὅτι μισεῖς τὰ ἔργα τῶν Νικολαϊτῶν, τὰ ὁποῖα καὶ ἐγὼ τὰ μισῶ.

7 Ἐκεῖνος ὁποῦ ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις· Ἐκείνου ὁποῦ νικᾷ θέλω τοῦ δώσει νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, τὸ ὁποῖον εἶναι εἰς τὴν μέσην τοῦ παραδείσου τοῦ Θεοῦ.

8 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σμυρναίων γράψε· Ἐτοῦτα λέγει ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος, ὁ ὁποῖος ἐγένετο νεκρὸς, καὶ ἔζησε·

9 Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν θλῖψιν, καὶ τὴν πτωχειαν, (ἀλλὰ εἶσαι πλούσιος,) καὶ τὴν βλασφημίαν ἐκείνων ὁποῦ λέγουν νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ εἶναι συναγωγὴ τοῦ σατανᾶ.

10 Μὴν φοβᾶσαι καθόλου ἀπὸ ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλεις νὰ

βαλεῖν ἐξ ὑμῶν ὁ διάβολος εἰς φυλακήν, ἵνα πειρασθῆτε· καὶ ἕξετε θλῖψιν ἡμερῶν δέκα· γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Ὁ νικῶν οὐ μὴ ἀδικηθῇ ἐκ τοῦ θανάτου τοῦ δευτέρου.

12 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Περγάμῳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἔχων τὴν ῥομφαίαν τὴν δίστομον τὴν ὀξεῖαν·

13 Οἶδα τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικεῖς, ὅπου ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὴν πίστιν μου, καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐν αἷς Ἀντιπᾶς ὁ μάρτυς μου ὁ πιστός, ὃς ἀπεκτάνθη παρ' ὑμῖν, ὅπου κατοικεῖ ὁ σατανᾶς·

14 Ἀλλ' ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ κρατοῦντας τὴν διδαχὴν Βαλαάμ, ὃς ἐδίδασκε τῷ Βαλὰκ βαλεῖν σκάνδαλον ἐνώπιον τῶν υἱῶν Ἰσραήλ, φαγεῖν εἰδωλόθυτα, καὶ πορνεῦσαι.

15 Οὕτως ἔχεις καὶ σὺ κρατοῦντας τὴν διδα-

βάλλη ὁ διάβολος εἰς φυλακήν, ἵνα πειρασθῆτε· καὶ ἕξετε θλῖψιν ἡμερῶν δέκα· γίνου πιστὸς ἄχρι θανάτου, καὶ δώσω σοι τὸν στέφανον τῆς ζωῆς.

11 Ἐκεῖνος ὃς ἔχει οὖς ἀκουσάτω τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς τὰς ἐκκλησίας· Ἐκεῖνος ὃς νικᾷ, δὲν θὰ βλαφθῇ ἀπὸ τὸν δεύτερον θάνατον.

12 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ἐν Περγάμῳ γράψον· Ἐντάλλεται ἐκεῖνος ὃς ἔχει τὸ σπαθὶ τὸ δίστομον τὸ κοφτερόν·

13 Ἐξέρω τὰ ἔργα σου, καὶ ποῦ κατοικεῖς, ὅπου εἶναι ὁ θρόνος τοῦ σατανᾶ· καὶ κρατεῖς τὸ ὄνομά μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὴν πίστιν μου, καὶ εἰς ταῖς ἡμέραις ταῖς ὁποῖαις ὁ μάρτυς μου ὁ πιστὸς Ἀντιπᾶς ἐσκοτώθη σημερινὰ εἰς ἐσᾶς, εἰς ὅπου κατοικεῖ ὁ σατανᾶς·

14 Ἀλλ' ἔχω ὀλίγα ἐναντία σου, ὅτι ἔχεις ἐκεῖ ἐκείνους ὁποῦ κρατοῦν τὴν διδαχὴν τοῦ Βαλαάμ, ὁ ὁποῖος ἐδίδασκε τὸν Βαλὰκ νὰ βάλῃ σκάνδαλον ἔμπροσθεν εἰς τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραήλ, νὰ φάγουν εἰδωλόθυτα καὶ νὰ πορνεύσουν.

15 Τοιουτοτρόπως ἔχεις καὶ ἐσὺ τινὰς ὁποῦ κρατοῦν τὸ

[illegible] τῶν Νικολαϊτῶν· ὃ
[illegible]

16 Μετανόησον· εἰ δὲ μή, ἔρχομαί σοι ταχύ, καὶ πολεμήσω μετ' αὐτῶν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ στόματός μου.

17 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις· Τῷ νικῶντι δώσω αὐτῷ φαγεῖν ἀπὸ τοῦ μάννα τοῦ κεκρυμμένου, καὶ δώσω αὐτῷ ψῆφον λευκήν, καὶ ἐπὶ τὴν ψῆφον ὄνομα καινὸν γεγραμμένον, ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ ὁ λαμβάνων.

18 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Θυατείροις ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὃς ἔχει τοὺς ὀφθαλμοὺς αὐτοῦ ὡς φλόγα πυρός, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὅμοιοι χαλκολιβάνῳ·

19 Οἶδά σου τὰ ἔργα, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου, καὶ τὰ ἔσχατα πλείονα πρώτων.

20 Ἀλλὰ ἔχω κατὰ σοῦ ὀλίγα, ὅτι ἀφεῖς τὴν γυναῖκα Ἰεζάβελ, τὴν λέγουσαν ἑαυτὴν προφῆτιν, διδάσκει καὶ πλανᾷ τοὺς ἐμοὺς δούλους, πορνεῦσαι καὶ εἰδωλόθυτα

διδαχὴ τῶν Νικολαϊτῶν· ὃ
ὁποῖον ἐγὼ μισῶ.

16 Μετανόησον· εἰ δὲ μή, γρήγορα σὲ ἔρχομαι, καὶ θέλω πολεμήσει μετ' αὐτοὺς μὲ τὸ σπαθὶ τὸ στόματός μου.

17 Ἐπίσης ὁποῖος ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις· Ἐκείνου ὁποῦ νικᾷ, θέλω τοῦ δώσει νὰ φάγῃ ἀπὸ τὸ μάννα τὸ κεκρυμμένον, καὶ θέλω τοῦ δώσει ψῆφον ἄσπρη, καὶ ἀπάνω εἰς τὴν ψῆφον ὄνομα καινούριον γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανεὶς δὲν τὸ ἐγνώρισε, παρὰ ἐκεῖνος ὁποῦ τὸ πέρνει.

18 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ὁποῦ εἶναι εἰς τὰ Θυάτειρα γράψε· Ἔτσι λέγει ὁ υἱὸς τοῦ Θεοῦ, ὁποῦ ἔχει τὰ μάτια του σὰν φλόγα πυρός, καὶ τὰ ποδάρια του μοιάζουν χαλκολίβανον·

19 Ξέρω τὰ ἔργα σου, καὶ τὴν ἀγάπην, καὶ τὴν διακονίαν, καὶ τὴν πίστιν, καὶ τὴν ὑπομονήν σου, καὶ τὰ ἔργα σου, καὶ τὰ ὕστερα εἶναι πλειοτέρα ἀπὸ τὰ πρῶτα.

20 Ἀλλὰ ἔχω ὀλίγα ἐναντία σου, διατὶ ἀφίνεις τὴν γυναῖκα τὴν Ἰεζάβηλ, ὁποῦ λέγει τὸν λόγον τοῦ νὰ εἶναι προφητισσα, νὰ διδάσκῃ καὶ νὰ πλανᾷ τοὺς ἰδικούς μου δούλους, νὰ πορνεύουν καὶ νὰ τρώγουν τὰ εἰδωλόθυτα.

21 Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οὐ μετενόησε.

22 Ἰδού, ἐγὼ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, εἰς θλῖψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

23 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

24 Ὑμῖν δὲ λέγω, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, καὶ οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·

25 Πλὴν ὃ ἔχετε, κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω·

26 Καὶ ὁ νικῶν, καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν·

27 Καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως συντρίβεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου·

21 Καὶ ἔδωκα αὐτῇ χρόνον ἵνα μετανοήσῃ ἐκ τῆς πορνείας αὐτῆς, καὶ οὐ μετενόησε.

22 Ἰδού, ἐγὼ βάλλω αὐτὴν εἰς κλίνην, καὶ τοὺς μοιχεύοντας μετ' αὐτῆς, εἰς θλῖψιν μεγάλην, ἐὰν μὴ μετανοήσωσιν ἐκ τῶν ἔργων αὐτῶν.

23 Καὶ τὰ τέκνα αὐτῆς ἀποκτενῶ ἐν θανάτῳ, καὶ γνώσονται πᾶσαι αἱ ἐκκλησίαι ὅτι ἐγώ εἰμι ὁ ἐρευνῶν νεφροὺς καὶ καρδίας· καὶ δώσω ὑμῖν ἑκάστῳ κατὰ τὰ ἔργα ὑμῶν.

24 Ὑμῖν δὲ λέγω, καὶ τοῖς λοιποῖς τοῖς ἐν Θυατείροις, ὅσοι οὐκ ἔχουσι τὴν διδαχὴν ταύτην, καὶ οἵτινες οὐκ ἔγνωσαν τὰ βάθη τοῦ σατανᾶ, ὡς λέγουσιν· οὐ βάλλω ἐφ' ὑμᾶς ἄλλο βάρος·

25 Πλὴν ὃ ἔχετε, κρατήσατε ἄχρις οὗ ἂν ἥξω·

26 Καὶ ὁ νικῶν, καὶ ὁ τηρῶν ἄχρι τέλους τὰ ἔργα μου, δώσω αὐτῷ ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν ἐθνῶν·

27 Καὶ ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν ῥάβδῳ σιδηρᾷ· ὡς τὰ σκεύη τοῦ κεραμέως συντρίβεται, ὡς κἀγὼ εἴληφα παρὰ τοῦ πατρός μου·

28 Και δώσω αὐτῷ τὸν ἀστέρα τὸν πρωϊνόν.

29 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

28 Καὶ θέλω τὸ δώσει τοῦ ἀστέρα τοῦ αὐγεριτόν.

29 Ἐκεῖνος ὁπού ἔχει αὐτί, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Σάρδεσιν ἐκκλησίας γράψον· Ταῦτα λέγει ὁ ἔχων τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι τὸ ὄνομα ἔχεις ὅτι ζῇς, καὶ νεκρὸς εἶ.

2 Γίνου γρηγορῶν, καὶ στήριξον τὰ λοιπὰ ἃ μέλλουν ἀποθανεῖν· οὐ γὰρ εὕρηκά σου τὰ ἔργα πεπληρωμένα ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

3 Μνημόνευε οὖν πῶς εἴληφας καὶ ἤκουσας, καὶ τήρει, καὶ μετανόησον. Ἐὰν οὖν μὴ γρηγορήσῃς, ἥξω ὡς κλέπτης, καὶ οὐ μὴ γνῷς ποίαν ὥραν ἥξω ἐπὶ σέ.

4 Ἔχεις ὀλίγα ὀνόματα καὶ ἐν Σάρδεσιν, ἃ οὐκ ἐμόλυναν τὰ ἱμάτια αὐτῶν, καὶ περιπατήσουσι μετ' ἐμοῦ ἐν λευκοῖς· ὅτι ἄξιοί εἰσιν.

5 Ὁ νικῶν, οὗτος περιβαλεῖται ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ οὐ μὴ ἐξαλείψω τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐκ τῆς βίβλου τῆς ζωῆς, καὶ ἐξομολογήσομαι

28 Καὶ θέλω τὸ δώσει τοῦ ἀστέρα τοῦ αὐγεριτόν.

29 Ἐκεῖνος ὁπού ἔχει αὐτί, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. γ'. 3.

ΚΑΙ' εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Σαρδέων γράψ'· Ετοῦτα λέγει ἐκεῖνος ὁπού κρατεῖ τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, καὶ τοὺς ἑπτὰ ἀστέρας· ἰξεύρω τὰ ἔργα σου, ὅτι ἔχεις ὄνομα πὼς ζῇς, καὶ εἶσαι νεκρός.

2 Ἂς εἶσαι ἐξύπνητος, καὶ στήριξε τὰ λοιπὰ ὁπού μέλλουν νὰ ἀποθάνουν· διατὶ δὲν εὑρίσκα τὰ ἔργα σου σωστὰ ὁμπρόσα εἰς τὸν Θεόν.

3 Ενθυμοῦ λοιπὸν ποῖα ἐπῆρες καὶ ἄκουσες, καὶ φύλαγε τα, καὶ μετανόησον. Ἐὰν λοιπὸν δὲν ἀγρυπνᾷς, θέλω ἔλθη εἰς ἐσέα ὡσὰν κλέπτης, καὶ δὲν θέλεις ἠξεύρη ποίαν ὥραν θέλω ἔλθη εἰς ἐσέα.

4 Ολίγα ὀνόματα ἔχεις εἰς τὴν Σαρδέα, ὁπού δὲν ἐμόλυναν τὰ φορέματα τῆς, καὶ θέλουν περιπατήσει ἀντάμα μὲ ἐμέα μὲ ἄσπρα φορέματα· ὅτι εἶναι ἄξιοι.

5 Ἐκεῖνος ὁπού νικᾷ, θέλει ἐνδυθῆ φορέματα λευκὰ· καὶ δὲν θέλω λύσει τὸ ὄνομά τε ἀπὸ τὸ κατάστοιχον τῆς ζωῆς, καὶ θέλω ἀναφέρει φανερὰ τὸ

τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπάνω τοῦ πατρός μου, καὶ ἐπάνω τῶν ἀγγέλων αὐτοῦ.

6 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐν Φιλαδελφείᾳ ἐκκλησίας γράψον· Τάδε λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁ ἔχων τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβίδ· ὁ ἀνοίγων, καὶ οὐδεὶς κλείσει· καὶ κλείων, καὶ οὐδεὶς ἀνοίγει·

8 Οἶδά σου τὰ ἔργα· ἰδοὺ δέδωκα ἐνώπιόν σου θύραν ἠνεῳγμένην, καὶ οὐδεὶς δύναται κλεῖσαι αὐτήν· ὅτι μικρὰν ἔχεις δύναμιν, καὶ ἐτήρησάς μου τὸν λόγον, καὶ οὐκ ἠρνήσω τὸ ὄνομά μου.

9 Ἰδού, δίδωμι ἐκ τῆς συναγωγῆς τοῦ σατανᾶ τῶν λεγόντων ἑαυτοὺς Ἰουδαίους εἶναι, καὶ οὐκ εἰσίν, ἀλλὰ ψεύδονται· ἰδού, ποιήσω αὐτοὺς ἵνα ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιον τῶν ποδῶν σου, καὶ γνῶσιν ὅτι ἐγὼ ἠγάπησά σε.

10 Ὅτι ἐτήρησας τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, κἀγώ σε τηρήσω ἐκ τῆς ὥρας τοῦ πειρασμοῦ τῆς μελλούσης ἔρχεσθαι ἐπὶ τῆς

ὀνομά του ἐπάνω τοῦ πατέρα μου, καὶ ἐπάνω τῶν ἀγγέλων του.

6 Ἐκεῖνος ἐπάνω ἔχει αὐτά, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

7 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας ἐπάνω εἰς τὴν Φιλαδέλφειαν γράψον· Ἔτσῦτα λέγει ὁ ἅγιος, ὁ ἀληθινός, ὁποῦ ἔχει τὴν κλεῖδα τοῦ Δαβίδ· ἐκεῖνος ὁποῦ ἀνοίγει καὶ κανεὶς δὲν σφαλεῖ· καὶ σφαλεῖ καὶ κανένας δὲν ἀνοίγει·

8 Ἐξεύρω τὰ ἔργα σου τώρα, ὅτι ἔβαλα ἐμπρὰ σου θύραν ἀνοικτήν, καὶ κανένας δὲν δύναται νὰ τὴν κλείσῃ· διατὶ ἔχεις ὀλίγην δύναμιν, καὶ ἐφύλαξες τὸν λόγον μου, καὶ δὲν ἀρνήθης τὸ ὄνομά μου.

9 Νά, ἐπάνω σὲ βάνω ἀπὸ τὴν συναγωγὴν τοῦ σατανᾶ, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ λέγουν τὰ λόγια τους νὰ εἶναι Ἰουδαῖοι, καὶ δὲν εἶναι, ἀλλὰ ψεύδονται· νὰ ἐπάνω ἀπὸ κάμω νὰ ἔλθουν καὶ νὰ προσκυνήσουν ἐμπρὸς εἰς τὰ ποδάρια σου, καὶ νὰ γνωρίσουν ὅτι ἐγὼ σὲ ἀγάπησα.

10 Ὅτι ἐφύλαξες τὸν λόγον τῆς ὑπομονῆς μου, καὶ ἐγὼ θέλω σὲ φυλάξει ἀπὸ τὴν ὥραν τοῦ πειρασμοῦ ὁποῦ μέλλει νὰ ἔλθῃ εἰς

ὅλας, πειράσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Ἰδού, ἔρχομαι ταχύ· κράτει ὃ ἔχεις, ἵνα μηδεὶς λάβῃ τὸν στέφανόν σου.

12 Ὁ νικῶν, ποιήσω αὐτὸν στῦλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ ἔξω οὐ μὴ ἐξέλθῃ ἔτι· καὶ γράψω ἐπ' αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομα τῆς πόλεως τοῦ Θεοῦ μου τῆς καινῆς Ἰερουσαλήμ, ἡ καταβαίνουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινόν.

13 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ τῷ ἀγγέλῳ τῆς ἐκκλησίας Λαοδικέων γράψον· Τάδε λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυς ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Οἶδά σου τὰ ἔργα, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶ, οὔτε ζεστός· ὄφελον ψυχρὸς εἶης ἢ ζεστός.

16 Οὕτως, ὅτι χλιαρὸς εἶ, καὶ οὔτε ψυχρὸς οὔτε ζεστός, μέλλω σε ἐμέσαι ἐκ τοῦ στόματός μου·

17 Ὅτι λέγεις· Ὅτι πλούσιος εἰμι, καὶ πεπλούτηκα, καὶ οὐδενὸς χρείαν ἔχω· καὶ οὐκ οἶδας ὅτι σὺ εἶ ὁ ἐλεεινὸς καὶ ὁ πτωχὸς καὶ πτωχὸς καὶ τυφλὸς καὶ γυμνός·

18 Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, ἵνα πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκὰ, ἵνα περιβάλῃ καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλούριον ἐγχρῖσαι τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν καὶ μετανόησον.

20 Ἰδού, ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ Πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

22 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

ἔλαι τὴν οἰκουμένην, καὶ πειράξῃ ἐκείνους ὅπου κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Νά, ὅπου ἔρχομαι γλήγορα· κράτει ἐκεῖνο ὅπου ἔχεις διὰ νὰ μὴν πάρῃ κανεὶς τὸν στεφανόν σου.

12 Ἐκεῖνον ὅπου νικᾷ, θέλω τὸν κάμει στῦλον εἰς τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ μου, καὶ νὰ μὴν ἐβγῇ ἔξω πλέον· καὶ θέλω γράψει ἀπάνω εἰς αὐτὸν τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μου, τῆς καινουρίας Ἰερουσαλήμ, ὅπου καταβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἀπὸ τὸν Θεόν μου, καὶ τὸ ὄνομά μου τὸ καινούριον.

13 Ἐκεῖνος ὅπου ἔχει αὐτιά, ἂς ἀκούσει τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

14 Καὶ εἰς τὸν ἄγγελον τῆς ἐκκλησίας τῶν Λαοδικέων γράψε· Ἔτσια λέγει ὁ Ἀμήν, ὁ μάρτυρας ὁ πιστὸς καὶ ἀληθινός, ἡ ἀρχὴ τῆς κτίσεως τοῦ Θεοῦ·

15 Ξέρω τὰ ἔργα σε, ὅτι οὔτε ψυχρὸς εἶσαι, οὔτε ζεστός· ἄμποτε νὰ ἦσουν ἢ ψυχρὸς, ἢ ζεστός.

16 Ἐπειδὴ λοιπὸν εἶσαι χλιαρὸς, καὶ οὐδὲ ψυχρὸς, οὐδὲ ζεστός, μέλλω νὰ σὲ ξεράσω ἀπὸ τὸ στόμα μου·

17 Διατὶ λέγεις· Ὅτι εἶμαι πλούσιος, καὶ ἐπλούτησα, καὶ δὲν χρειάζομαι κανένα [πρᾶγμα]· καὶ δὲν ἐξεύρεις

ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι παρ' ἐμοῦ χρυσίον πεπυρωμένον ἐκ πυρὸς, ἵνα πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκὰ, ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ φανερωθῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλύριον ἐγχρίσαι τοὺς ὀφθαλμούς σου, ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλωσον οὖν καὶ μετανόησον.

20 Ἰδοὺ, ἕστηκα ἐπὶ τὴν θύραν, καὶ κρούω· ἐάν τις ἀκούσῃ τῆς φωνῆς μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, εἰσελεύσομαι πρὸς αὐτὸν, καὶ δειπνήσω μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ὁ νικῶν, δώσω αὐτῷ καθίσαι μετ' ἐμοῦ ἐν τῷ θρόνῳ μου, ὡς κἀγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μετὰ τοῦ πατρός μου ἐν τῷ θρόνῳ αὐτοῦ.

22 Ὁ ἔχων οὖς, ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις.

ὅτι εἶσαι ταλαίπωρος, καὶ ἐλεεινὸς, καὶ πτωχὸς, καὶ τυφλὸς, καὶ γυμνός.

18 Συμβουλεύω σοι ἀγοράσαι ἀπὸ ἐμοῦ χρυσίον δοκιμασμένον ἐκ τοῦ πυρὸς, ἵνα πλουτήσῃς· καὶ ἱμάτια λευκὰ ἵνα περιβάλῃ, καὶ μὴ φανῇ ἡ αἰσχύνη τῆς γυμνότητός σου· καὶ κολλύριον τὰ μάτια σου, ἵνα βλέπῃς.

19 Ἐγὼ ὅσους ἐὰν φιλῶ, τοὺς ἐλέγχω καὶ παιδεύω· ζήλευε οὖν, καὶ μετανόησον.

20 Νὰ, ἐστάθην εἰς τὴν θύραν καὶ κρούω· ἐὰν κανένας ἀκούσῃ τὴν φωνήν μου, καὶ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, θέλω ἐμβεῖ εἰς αὐτὸν, καὶ θέλω δειπνήσει μετ' αὐτοῦ, καὶ αὐτὸς μετ' ἐμοῦ.

21 Ἐκεῖνον ἐκεῖνο νὰ θέλω τοῦ δώσει νὰ κάθεται μετ' ἐμοῦ εἰς τὸν θρόνον μου, καθὼς ἐγὼ ἐνίκησα, καὶ ἐκάθισα μὲ τὸν πατέρα μου εἰς τὸν θρόνον του.

22 Ἐκεῖνος ἐκεῖνο ἔχει αὐτία, ἂς ἀκούσῃ τί λέγει τὸ Πνεῦμα εἰς ταῖς ἐκκλησίαις.

Κεφ. δ'. 4.

Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ, θύρα ἠνεῳγμένη ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἡ φωνὴ

Ὕστερον ἀπὸ τοῦτα εἶδα, καὶ νὰ, μία θύρα ἀνοιχτὴ εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἡ

φωνὴ ἡ πρώτη, ἣν ὡσεὶ σάλπιγγος λαλούσης μετ' ἐμοῦ, λέγουσα· Ἀνάβα ὧδε, καὶ δείξω σοι ἃ δεῖ γενέσθαι μετὰ ταῦτα.

2 Καὶ εὐθέως ἐγενόμην ἐν πνεύματι· καὶ ἰδοὺ, θρόνος ἔκειτο ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τὸν θρόνον καθήμενος.

3 Καὶ ὁ καθήμενος ἦν ὅμοιος ὁράσει λίθῳ ἰάσπιδι καὶ σαρδίνῳ· καὶ ἶρις κυκλόθεν τοῦ θρόνου ἦν ὅμοια ὁράσει σμαραγδίνῳ.

4 Καὶ κυκλόθεν τοῦ θρόνου θρόνοι εἴκοσι τέσσαρες· καὶ ἐπὶ τοὺς θρόνους τοὺς εἴκοσι τέσσαρας πρεσβυτέρους καθημένους, περιβεβλημένους ἐν ἱματίοις λευκοῖς· καὶ ἔσχον ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν στεφάνους χρυσοῦς.

5 Καὶ ἐκ τοῦ θρόνου ἐκπορεύονται ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες πυρὸς καιόμεναι ἔμπροσθεν τοῦ θρόνου, αἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ἐνώπιον τοῦ θρόνου θάλασσα ὑαλίνη, ὁμοία κρυστάλλῳ· καὶ ἐν μέσῳ τοῦ

φωνὴ ἡ πρώτη, τὴν ὁποίαν ἄκουσα ὡσὰν σαλπίγγας ἐνῶ ἐλάλει μετ' ἐμοῦ, καὶ ἔλεγε· Ἀνέβα ἐδῶ, καὶ θέλω σοῦ δείξει ἐκεῖνα ὁποῦ μέλλουν νὰ γενοῦν ὕστερα.

2 Καὶ παρευθὺς ἐλθα εἰς ἔκστασιν μὲ πνεῦμα· καὶ ἰδά, καὶ ἦτον ἕνας θρόνος εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἀπάνω εἰς τὸν θρόνον κάποιος καθιζόμενος.

3 Καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκαθήτον ἐπάνω ὅμοιος εἰς τὴν ὅρασιν ὡσὰν πέτραν ἰάσπιδα καὶ σαρδίνον· καὶ τὸ ὑπάνω τόξον τριγύρω τοῦ θρόνου, μιᾶς λογῆς εἰς τὴν θωρίαν ὡσὰν σμαράγδι.

4 Καὶ τριγύρω τοῦ θρόνου εἰκοσιτέσσαρες θρόνοι· καὶ ἀπάνω εἰς τοὺς θρόνους εἶδα τοὺς εἰκοσιτέσσαρες πρεσβυτέρους ὁποῦ ἐκάθουνταν, ἐνδεδυμένους μὲ φορέματα ἄσπρα· καὶ ἐφορούσαν ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλια τους στεφάνια χρυσᾶ.

5 Καὶ ἀπὸ τὸν θρόνον ἐβγαίναν ἀστραπαὶ καὶ βρονταὶ καὶ φωναί· καὶ ἑπτὰ λαμπάδες ἀπὸ φωτιὰ ὁποῦ ἐκαιοῦνταν ὁμπρόσα εἰς τὸν θρόνον, ἡ ὁποία εἶναι τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ ὁμπρόσα εἰς τὸν θρόνον μια θάλασσα γιάλινη, ὁμοία ὡσὰν κρυστάλλι· καὶ

θρόνου καὶ κύκλῳ τοῦ θρόνου τέσσαρα ζῶα γέμοντα ὀφθαλμῶν ἔμπροσθεν καὶ ὀπίσθεν.

7 Καὶ τὸ ζῶον τὸ πρῶτον ὅμοιον λέοντι, καὶ τὸ δεύτερον ζῶον ὅμοιον μόσχῳ, καὶ τὸ τρίτον ζῶον ἔχον τὸ πρόσωπον ὡς ἀνθρώπου, καὶ τὸ τέταρτον ζῶον ὅμοιον ἀετῷ πετομένῳ.

8 Καὶ τέσσαρα ζῶα, ἓν καθ' ἑαυτό, εἶχον ἀνὰ πτέρυγας ἓξ κυκλόθεν, καὶ ἔσωθεν γέμουσιν ὀφθαλμῶν· καὶ ἀνάπαυσιν οὐκ ἔχουσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς, λέγοντα· Ἅγιος, ἅγιος, ἅγιος, Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ἦν καὶ ὁ ὢν καὶ ὁ ἐρχόμενος.

9 Καὶ ὅταν δώσουσι τὰ ζῶα δόξαν καὶ τιμὴν καὶ εὐχαριστίαν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων,

10 πεσοῦνται οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι ἐνώπιον τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ προσκυνήσουσι τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, καὶ βαλοῦσι τοὺς στεφάνους αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, λέγοντες·

11 Ἄξιος εἶ, Κύριε

εἰς τὴν μέσην τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων, καὶ ἐν μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, οἵτινές εἰσιν τὰ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν·

7 καὶ ἦλθε καὶ εἴληφεν ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου τὸ βιβλίον.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἴκοσι πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάραν καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἵτινές εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων·

9 καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους,

10 καὶ ἐποίησας αὐτοὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλείαν καὶ ἱερεῖς, καὶ βασιλεύσουσιν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζῴων καὶ τῶν πρεσβυτέρων, καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν μυριάδες μυριάδων καὶ χιλιάδες χιλιάδων,

12 λέγοντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιόν ἐστι τὸ Ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐν τῷ οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντα· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ Ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ πρεσβύτεροι ἔπεσον καὶ προσεκύνησαν.

6 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὸ Ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν ἑπτὰ σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγοντος ὡς φωνὴν βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκὸς, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν καὶ ἵνα νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν δευτέραν σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῴου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρὸς, καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτὸν ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἐκ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξουσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζῴου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος μέλας, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζῴων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου, καὶ τρεῖς χοῖνικες κριθῶν δηναρίου· καὶ τὸν ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.

7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τετάρτην σφραγῖδα, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζῴου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος χλωρὸς, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν ὄνομα αὐτῷ Θάνατος, καὶ ὁ Ἅδης ἠκολούθει μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἀποκτεῖναι ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον·

10 καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἕως πότε, ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ἀληθινός, οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἐκ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;

11 Καὶ ἐδόθη ἑκάστῃ αὐτῶν στολὴ λευκὴ, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρὸν, ἕως πληρωθῶσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν οἱ μέλλοντες ἀποκτέννεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.

12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ὅλη ἐγένετο ὡς αἷμα·

13 καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσον εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς ὑπὸ ἀνέμου μεγάλου σειομένη·

14 καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον ἑλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·

15 καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς καὶ οἱ μεγιστᾶνες καὶ οἱ χιλίαρχοι καὶ οἱ πλούσιοι καὶ οἱ ἰσχυροὶ καὶ πᾶς δοῦλος καὶ ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

16 καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ Ἀρνίου·

17 ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτῶν, καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

7 Καὶ μετὰ τοῦτο εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν μήτε τὴν θάλασσαν μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν τῶν ἐσφραγισμένων, ἑκατὸν τεσσαράκοντα τέσσαρες χιλιάδες ἐσφραγισμένοι ἐκ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ·

5 ἐκ φυλῆς Ἰούδα δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι, ἐκ φυλῆς Ῥουβὴν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Γὰδ δώδεκα χιλιάδες,

6 ἐκ φυλῆς Ἀσὴρ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Νεφθαλὶμ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Μανασσῆ δώδεκα χιλιάδες,

7 ἐκ φυλῆς Συμεὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Λευὶ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰσσαχὰρ δώδεκα χιλιάδες,

8 ἐκ φυλῆς Ζαβουλὼν δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Ἰωσὴφ δώδεκα χιλιάδες, ἐκ φυλῆς Βενιαμὶν δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

9 Μετὰ τοῦτο εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολὺς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκὰς καὶ φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·

10 καὶ κράζουσι φωνῇ μεγάλῃ λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ καὶ τῷ Ἀρνίῳ.

11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι εἱστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζῴων, καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

12 λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκὰς τίνες εἰσὶ καὶ πόθεν ἦλθον;

14 Καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριε μου, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης, καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν καὶ ἐλεύκαναν αὐτὰς ἐν τῷ αἵματι τοῦ Ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτο εἰσὶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου σκηνώσει ἐπ' αὐτούς.

16 Οὐ πεινάσουσιν ἔτι οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι οὐδὲ μὴ πέσῃ ἐπ' αὐτοὺς ὁ ἥλιος οὐδὲ πᾶν καῦμα·

17 ὅτι τὸ Ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτοὺς καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωῆς πηγὰς ὑδάτων, καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

8 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους οἵτινες ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἑστήκασι, καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε καὶ ἔστη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθησαν αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς πάντων τῶν ἁγίων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου·

4 καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο βρονταὶ καὶ φωναὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας ἡτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσιν.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα ἐν αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῶν δένδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης ἐγένετο αἷμα,

9 καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ τῶν ἐχόντων ψυχάς, καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρησαν.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἀστὴρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων·

11 καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων ἐγένετο εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ τῶν ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ τρίτον τοῦ ἡλίου καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων, ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φάνῃ τὸ τρίτον αὐτῆς καὶ ἡ νὺξ ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀετοῦ πετομένου ἐν μεσουρανήματι λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· Οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

9 Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεὶς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου, καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης, καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.

3 Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσωσι τὸν χόρτον τῆς γῆς οὐδὲ πᾶν χλωρὸν οὐδὲ πᾶν δένδρον, εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτοὺς ἀλλ' ἵνα βασανισθῶσι μῆνας πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.

6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον καὶ οὐ μὴ εὑρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν καὶ φεύγει ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων·

8 καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν·

9 καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς, καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον·

10 καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁμοίας σκορπίοις καὶ κέντρα, καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε·

11 ἔχουσιν ἐφ' ἑαυτῶν βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου, ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ Ἀβαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἤκουσα μιᾶς φωνῆς ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

14 λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὃς εἶχε τὴν σάλπιγγα· Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τῶν ἱππικῶν δισμυριάδες μυριάδων· ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν, ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

18 Ἀπὸ τῶν τριῶν τούτων πληγῶν ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἀπὸ τοῦ πυρὸς καὶ τοῦ καπνοῦ καὶ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

19 Ἡ γὰρ ἐξουσία τῶν ἵππων ἐν τῷ στόματι αὐτῶν ἐστι καὶ ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλὰς καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις οὐδὲ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται οὔτε ἀκούειν οὔτε περιπατεῖν·

21 καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

10 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην καὶ ἡ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ, καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός·

2 καὶ ἔχων ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἠνεῳγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς,

3 καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὡσπερεὶ λέων μυκᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξε, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς, ἤμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης μοι· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ καὶ μὴ αὐτὰ γράψῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ἐπῆρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν εἰς τὸν οὐρανὸν

6 καὶ ὤμοσε ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκέτι ἔσται,

7 ἀλλ' ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ ἐτελέσθη τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς ἑαυτοῦ δούλους τοὺς προφήτας.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ἣν ἤκουσα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ πάλιν λαλοῦσαν μετ' ἐμοῦ καὶ λέγουσαν· Ὕπαγε λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἄγγελον λέγων αὐτῷ δοῦναί μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Λάβε καὶ κατάφαγε αὐτό, καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

10 Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου καὶ κατέφαγον αὐτό, καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου γλυκὺ ὡς μέλι· καὶ ὅτε ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγουσί μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

11 Καὶ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ, λέγων· Ἔγειρε καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ καὶ τὸ θυσιαστήριον καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ·

2 καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξωθεν καὶ μὴ αὐτὴν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

3 Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα περιβεβλημένοι σάκκους.

4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Κυρίου τῆς γῆς ἑστῶτες.

5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις θελήσει αὐτοὺς ἀδικῆσαι, οὕτως δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

6 Οὗτοι ἔχουσι τὴν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανὸν, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν· καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα καὶ πατάξαι τὴν γῆν ἐν πάσῃ πληγῇ ὁσάκις ἐὰν θελήσωσι.

7 Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει μετ' αὐτῶν πόλεμον καὶ νικήσει αὐτοὺς καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.

8 Καὶ τὸ πτῶμα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος αὐτῶν ἐσταυρώθη.

9 Καὶ βλέπουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν καὶ ἐθνῶν τὸ πτῶμα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφίουσι τεθῆναι εἰς μνήματα.

10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαίρουσιν ἐπ' αὐτοῖς καὶ εὐφραίνονται καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οἱ δύο προφῆται οὗτοι ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐν αὐτοῖς, καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἔπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

12 Καὶ ἤκουσαν φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ λεγούσης αὐτοῖς· Ἀνάβατε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ, καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ τὸ δέκατον τῆς πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτά· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν· ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται

ωσιν την δόξαν καὶ την τιμὴν καὶ την δύναμιν· ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν, καὶ ἐκτίσθησαν.

τα παρὰ την δόξαν, και την τιμὴν, και την δύναμιν· Ὅτι σὺ ἔκτισας τὰ πάντα, καὶ διὰ τὸ θέλημά σου ἦσαν, καὶ ἐκτίσθησαν.

Κεφ. ε'. 5.

ΚΑΙ εἶδον ἐπὶ τὴν δεξιὰν τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου βιβλίον γεγραμμένον ὄπισθεν καὶ ἔσωθεν, κατεσφραγισμένον σφραγῖσιν ἑπτά.

2 Καὶ εἶδον ἄγγελον ἰσχυρὸν κηρύσσοντα φωνῇ μεγάλῃ· Τίς ἐστιν ἄξιος ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ;

3 Καὶ οὐδεὶς ἐδύνατο ἐν τῷ οὐρανῷ, οὐδὲ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐδὲ ὑποκάτω τῆς γῆς, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, οὐδὲ βλέπειν αὐτό.

4 Καὶ ἐγὼ ἔκλαιον πολλά, ὅτι οὐδεὶς ἄξιος εὑρέθη ἀνοῖξαι καὶ ἀναγνῶναι τὸ βιβλίον, οὔτε βλέπειν αὐτό.

5 Καὶ εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων λέγει μοι· Μὴ κλαῖε· ἰδοὺ ἐνίκησεν ὁ λέων ὁ ὢν ἐκ τῆς φυλῆς Ἰούδα, ἡ ῥίζα Δαβίδ, ἀνοῖξαι τὸ βιβλίον, καὶ λῦσαι τὰς ἑπτὰ σφραγῖδας αὐτοῦ.

6 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἐν μέσῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἐν

ΚΑΙ εἶδα εἰς τὴν δεξιὰν ἐκείνου ὁπού ἐκάθητο εἰς τὸν θρόνον ἕνα βιβλίον γεγραμμένον ἀπὸ μέσα καὶ ἀπόξω, βυλωμένον με βύλαις ἑπτά.

2 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον δυνατὸν ὁπού ἐδιαλάλει μὲ μεγάλην φωνὴν· Ποιὸς εἶναι ἄξιος νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταῖς βύλαις τες;

3 Καὶ κανένας δὲν ἐδύνετο εἰς τὸν οὐρανὸν, οὐδὲ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, οὐδὲ ἀποκάτω εἰς τὴν γῆν, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, οὐδὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

4 Καὶ ἔγω ἔκλαιον πολλὰ, ὅτι κανένας δὲν εὑρέθη ἄξιος νὰ τὸ ἀνοίξῃ καὶ νὰ ἀναγνώσῃ τὸ βιβλίον, οὐδὲ νὰ τὸ βλέπῃ.

5 Καὶ ἕνας ἀπὸ τὰς πρεσβυτέρους μοῦ λέγει· Μὴ κλαίεις· νὰ ὁπού ἐνίκησεν ὁ λέων ὁπού εἶναι ἀπὸ τὴν φυλὴν τοῦ Ἰούδα, ἡ ῥίζα τοῦ Δαβὶδ, νὰ ἀνοίξῃ τὸ βιβλίον, καὶ νὰ λύσῃ ταις ἑπτὰ τες βύλαις.

6 Καὶ εἶδα, καὶ νὰ εἰς τὸν μέσον τοῦ θρόνου καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ εἰς τὴν

μέσῳ τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ἑστηκὸς ὡς ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτά· οἵ εἰσι τὰ ἑπτὰ τοῦ Θεοῦ πνεύματα τὰ ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ εἴληφε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους·

10 Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ἦν ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν

μέσῃ τῶν πρεσβυτέρων, ἀρνίον ὡσεὶ ἐσφαγμένον, ἔχον κέρατα ἑπτὰ, καὶ ὀφθαλμοὺς ἑπτὰ, καὶ ἑπτὰ πνεύματα τοῦ Θεοῦ, ἀπεσταλμένα εἰς πᾶσαν τὴν γῆν.

7 Καὶ ἦλθε καὶ εἴληφε τὸ βιβλίον ἐκ τῆς δεξιᾶς τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου.

8 Καὶ ὅτε ἔλαβε τὸ βιβλίον, τὰ τέσσαρα ζῶα καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, ἔχοντες ἕκαστος κιθάρας καὶ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας θυμιαμάτων, αἵ εἰσιν αἱ προσευχαὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ ᾄδουσιν ᾠδὴν καινὴν, λέγοντες· Ἄξιος εἶ λαβεῖν τὸ βιβλίον, καὶ ἀνοῖξαι τὰς σφραγῖδας αὐτοῦ, ὅτι ἐσφάγης, καὶ ἠγόρασας τῷ Θεῷ ἡμᾶς ἐν τῷ αἵματί σου, ἐκ πάσης φυλῆς καὶ γλώσσης καὶ λαοῦ καὶ ἔθνους·

10 Καὶ ἐποίησας ἡμᾶς τῷ Θεῷ ἡμῶν βασιλεῖς καὶ ἱερεῖς· καὶ βασιλεύσομεν ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα φωνὴν ἀγγέλων πολλῶν κυκλόθεν τοῦ θρόνου καὶ τῶν ζώων καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτῶν

μυριάδων μυριάδες, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Λεγόντες φωνῇ μεγάλῃ· Ἄξιόν ἐστι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον λαβεῖν τὴν δύναμιν καὶ πλοῦτον καὶ σοφίαν καὶ ἰσχὺν καὶ τιμὴν καὶ δόξαν καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ πᾶν κτίσμα ὃ ἐστιν ἐν τῷ οὐρανῷ, καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ ὑποκάτω τῆς γῆς, καὶ ἐπὶ τῆς θαλάσσης ὄντα, καὶ τὰ ἐν αὐτοῖς πάντα, ἤκουσα λέγοντας· Τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου καὶ τῷ ἀρνίῳ ἡ εὐλογία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δόξα καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ προσεκύνησαν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

δις μυριάδων, καὶ χιλιάδες χιλιάδων·

12 Ὅσοι ἔλεγαν μὲ μεγάλη φωνή· Ἄξιον εἶναι τὸ ἀρνίον τὸ ἐσφαγμένον, νὰ πάρῃ δύναμιν, καὶ πλοῦτον, καὶ σοφίαν, καὶ κράτος, καὶ τιμὴν καὶ δόξαν, καὶ εὐλογίαν.

13 Καὶ κάθε κτίσμα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἀπὸκάτω εἰς τὴν γῆν, καὶ ὅσα εἶναι εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ μέσα εἰς αὐτὰ ὅλα, ἄκουσα ὅτι ἔλεγαν· Ἐκείνῳ ὁποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον καὶ τὸ ἀρνίον, εἶναι ἡ εὐλογία, καὶ ἡ τιμὴ, καὶ ἡ δόξα, καὶ τὸ κράτος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

14 Καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔλεγον· Ἀμήν· καὶ οἱ εἰκοσιτέσσαρες πρεσβύτεροι ἔπεσαν, καὶ προσκύνησαν τὸν ζῶντα εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

Κεφ. ϛ'. 6.

ΚΑΙ εἶδον ὅτι ἤνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἐκ τῶν σφραγίδων, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων λέγοντος, ὡς φωνὴ βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκὸς· καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτοῦ, ἔχων τόξον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ στέφανος, καὶ ἐξῆλθε νικῶν, καὶ ἵνα νικήσῃ.

3 Καὶ ὅτι ἤνοιξε τὴν

ΚΑΙ εἶδα ὅταν ἄνοιξε τὸ ἀρνίον μίαν ἀπὸ ταῖς σφραγίδας, καὶ ἄκουσα ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ὁποῦ ἔλεγεν, νὰ εἶναι φωνὴ τῆς βροντῆς· Ἔρχου καὶ βλέπε.

2 Καὶ εἶδον, καὶ τὰ ἰδοὺ ἄλογον ἄσπρον· καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκαθήτου ἀπάνω εἰς αὐτο, ἐκράτει τοξάρι· καὶ τοῦ ἐδόθη στέφανος, καὶ ἐβγῆκε νικητὴς, καὶ διὰ νὰ νικήσῃ.

3 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν

δευτέραν σφραγίδα, ἤκουσα τοῦ δευτέρου ζῶου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγίδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζῶου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος μέλας καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου· καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.

7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζῶου λέγουσαν· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῷ ὁ Θάνατος· καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἀποκτεῖναι ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ, καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

δεύτερον ζῶον λέγοντος· Ἔρχου καὶ ἴδε.

4 Καὶ ἐξῆλθεν ἄλλος ἵππος πυρρός· καὶ τῷ καθημένῳ ἐπ' αὐτῷ ἐδόθη αὐτῷ λαβεῖν τὴν εἰρήνην ἀπὸ τῆς γῆς, καὶ ἵνα ἀλλήλους σφάξωσι· καὶ ἐδόθη αὐτῷ μάχαιρα μεγάλη.

5 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν τρίτην σφραγῖδα, ἤκουσα τοῦ τρίτου ζῶου λέγοντος· Ἔρχου καὶ βλέπε. Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος μέλας καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτῷ, ἔχων ζυγὸν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ.

6 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐν μέσῳ τῶν τεσσάρων ζώων λέγουσαν· Χοῖνιξ σίτου δηναρίου· καὶ τρεῖς χοίνικες κριθῆς δηναρίου· καὶ τὸ ἔλαιον καὶ τὸν οἶνον μὴ ἀδικήσῃς.

7 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν τετάρτην, ἤκουσα φωνὴν τοῦ τετάρτου ζῶου λέγουσαν· Ἔρχου καὶ βλέπε.

8 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ, ἵππος χλωρός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπάνω αὐτοῦ ὄνομα αὐτῷ ὁ Θάνατος· καὶ ὁ ᾅδης ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ· καὶ ἐδόθη αὐτοῖς ἐξουσία ἀποκτεῖναι ἐπὶ τὸ τέταρτον τῆς γῆς, ἐν ῥομφαίᾳ καὶ ἐν λιμῷ καὶ ἐν θανάτῳ, καὶ ὑπὸ τῶν θηρίων τῆς γῆς.

9 Καὶ ὅτε ἤνοιξε τὴν πέμπτην σφραγῖδα, εἶδον ὑποκάτω τοῦ θυσιαστηρίου τὰς ψυχὰς τῶν ἐσφαγμένων διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν ἣν εἶχον·

10 Καὶ ἔκραξαν φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἕως πότε ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινὸς οὐ κρίνεις καὶ ἐκδικεῖς τὸ αἷμα ἡμῶν ἀπὸ τῶν κατοικούντων ἐπὶ τῆς γῆς;

11 Καὶ ἐδόθησαν ἑκάστοις στολὰς λευκὰς, καὶ ἐρρέθη αὐτοῖς ἵνα ἀναπαύσωνται ἔτι χρόνον μικρὸν, ἕως οὗ πληρωθῶσι καὶ οἱ σύνδουλοι αὐτῶν καὶ οἱ ἀδελφοὶ αὐτῶν, οἱ μέλλοντες ἀποκτείνεσθαι ὡς καὶ αὐτοί.

12 Καὶ εἶδον ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἕκτην, καὶ ἰδοὺ σεισμὸς μέγας ἐγένετο, καὶ ὁ ἥλιος ἐγένετο μέλας ὡς σάκκος τρίχινος, καὶ ἡ σελήνη ἐγένετο ὡς αἷμα·

13 Καὶ οἱ ἀστέρες τοῦ οὐρανοῦ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡς συκῆ βάλλει τοὺς ὀλύνθους αὐτῆς, ὑπὸ μεγάλου ἀνέμου σειομένη.

14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡς βιβλίον εἱλισσόμενον, καὶ πᾶν ὄρος καὶ νῆσος ἐκ τῶν τόπων αὐτῶν ἐκινήθησαν·

15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ

9 Καὶ ὅταν ἄνοιξε τὴν πέμπτην βύλαν, εἶδα ἀποκάτω εἰς τὸ θυσιαστήριον ταῖς ψυχαῖς ἐκείνων ὁποῦ ἐσφάγησαν διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ ἄρνιου ὁποῦ εἶχαν·

10 Καὶ ἔκραξαν μὲ μεγάλην φωνὴν, λέγοντες· Ἕως πότε ὁ δεσπότης ὁ ἅγιος καὶ ὁ ἀληθινὸς δὲν κρίνεις καὶ ἐξεδικαιώνεις τὸ αἷμα μας, ἀπὸ ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν;

11 Καὶ τὴς ἐδόθηκαν καθ' ἕνες φορέματα ἄσπρα, καὶ τὴς εἰπάθη νὰ ἀναπαυθοῦσιν ἀκόμι ὀλίγον καιρὸν, ἕως ὁποῦ νὰ τελειωθοῦσι καὶ οἱ συνδοῦλοί τες καὶ οἱ ἀδελφοί τες, ἀπὲ μέλλου νὰ φονευθοῦν ὅσαν καὶ αὐτοί.

12 Καὶ εἶδα ὅταν ἀνοιξι τὴν βύλαν τὴν ἕκτην, καὶ νὰ σεισμὸς μεγας ἔγινι, καὶ ὁ ἥλιος ἔγινι μαῦρος ὡσὰν σακκὶ τριχινοῦ, καὶ τὸ φεγγάρι ὅλο ἔγινι ὡσὰν αἷμα·

13 Καὶ οἱ ἀστέρις τὴ οὐρανῆ ἔπεσαν εἰς τὴν γῆν, ὡσὰν ἡ συκια σειομένη ἀπὸ μεγάλον ἄνεμον, ῥίχνει τὴς ὀλυνθες της.

14 Καὶ ὁ οὐρανὸς ἀπεχωρίσθη ὡσὰν τυλίκταρι ὁποῦ τυλίσσεται, καὶ καθ' ὅρος καὶ νησὶ ἐκινήθηκαν ἀπὲ τὸν τόπον τες·

15 Καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ οἱ μεγιστᾶνες, καὶ οἱ πλούσιοι, καὶ οἱ χιλίαρχοι, καὶ οἱ

δυνατοί, και πας δένδρον και πᾶς ἱλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ σπήλαια καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ ταῖς πέτραις· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου·

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

δυνατοὶ, καὶ ἕκαστος [illegible] καὶ πᾶς ἐλεύθερος ἔκρυψαν ἑαυτοὺς εἰς τὰ [illegible] καὶ εἰς τὰς πέτρας τῶν ὀρέων·

16 Καὶ λέγουσι τοῖς ὄρεσι καὶ εἰς τὰς πέτρας· Πέσετε ἐφ' ἡμᾶς, καὶ κρύψατε ἡμᾶς ἀπὸ προσώπου τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ θρόνου, καὶ ἀπὸ τῆς ὀργῆς τοῦ ἀρνίου·

17 Ὅτι ἦλθεν ἡ ἡμέρα ἡ μεγάλη τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ τίς δύναται σταθῆναι;

Κεφ. ζ'. 7.

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, ἵνα μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ πᾶν δένδρον.

2 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον ἀναβαίνοντα ἀπὸ ἀνατολῆς ἡλίου, ἔχοντα σφραγῖδα Θεοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ τοῖς τέσσαρσιν ἀγγέλοις οἷς ἐδόθη αὐτοῖς ἀδικῆσαι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 Λέγων· Μὴ ἀδικήσητε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἄχρις οὗ σφραγίσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

4 Καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν

Καὶ μετὰ ταῦτα εἶδον τέσσαρας ἀγγέλους ἑστῶτας ἐπὶ τὰς τέσσαρας γωνίας τῆς γῆς, κρατοῦντας τοὺς τέσσαρας ἀνέμους τῆς γῆς, διὰ τὰ μὴ πνέῃ ἄνεμος ἐπὶ τῆς γῆς, μήτε ἐπὶ τῆς θαλάσσης, μήτε ἐπὶ τὰ δένδρα.

2 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὅτου ἀναβαίνει ἀπὸ τὸ ἀνατολὴν τὸν ἥλιον, καὶ ἔχοντα σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος· καὶ ἔκραξε μὲ μεγάλην φωνὴν τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους, τοὺς ὁποίους ἐδόθη νὰ ἀδικήσουν τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν,

3 λέγοντας· Μὴ ἀδικήσετε τὴν γῆν, μήτε τὴν θάλασσαν, μήτε τὰ δένδρα, ἕως νὰ βαλώσωμεν τοὺς δούλους τοῦ Θεοῦ ἡμῶν εἰς τὸ μέτωπόν των.

4 Καὶ ἄκουσα τὸν ἀριθμὸν

των ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰούδα, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ῥουβήν, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Γάδ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

6 Ἐκ φυλῆς Ἀσήρ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Νεφθαλείμ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

7 Ἐκ φυλῆς Συμεών, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Λευΐ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰσσαχάρ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

8 Ἐκ φυλῆς Ζαβουλών, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Βενιαμείν, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολύς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἠδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκὰς·

ἐσφραγισμένοι ἀπὸ φυλῆς Ἰούδα, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ῥουβήν, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Γάδ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

6 Ἐκ φυλῆς Ἀσήρ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Νεφθαλείμ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Μανασσῆ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

7 Ἐκ φυλῆς Συμεών, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Λευΐ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰσσαχάρ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

8 Ἐκ φυλῆς Ζαβουλών, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Ἰωσήφ, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἐκ φυλῆς Βενιαμείν, ιβ χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολύς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἠδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκὰς·

ἐσφραγισμένοι ἀπὸ πάσης φυλῆς υἱῶν Ἰσραήλ.

5 Ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰούδα, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Ῥουβήν, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Γάδ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

6 Ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἀσήρ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Νεφθαλείμ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Μανασσῆ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

7 Ἀπὸ τῆς φυλῆς Συμεών, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Λευΐ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰσσαχάρ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι·

8 Ἀπὸ τῆς φυλῆς Ζαβουλών, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Ἰωσήφ, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι· ἀπὸ τῆς φυλῆς Βενιαμείν, δώδεκα χιλιάδες ἐσφραγισμένοι.

9 Μετὰ ταῦτα εἶδον, καὶ ἰδοὺ ὄχλος πολύς, ὃν ἀριθμῆσαι αὐτὸν οὐδεὶς ἐδύνατο, ἐκ παντὸς ἔθνους καὶ φυλῶν καὶ λαῶν καὶ γλωσσῶν, ἑστῶτες ἐνώπιον τοῦ θρόνου καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου, περιβεβλημένους στολὰς λευκὰς·

και φοίνικες ἐν ταῖς χερσὶν αὐτῶν·

10 Και κράζουσιν φωνῇ μεγάλῃ, λέγοντες· Ἡ σωτηρία τῷ Θεῷ ἡμῶν τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, καὶ τῷ ἀρνίῳ.

11 Καὶ πάντες οἱ ἄγγελοι ἑστήκεισαν κύκλῳ τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσον ἐνώπιον τοῦ θρόνου ἐπὶ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

12 Λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τῷ Θεῷ ἡμῶν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἐκ τῶν πρεσβυτέρων, λέγων μοι· Οὗτοι οἱ περιβεβλημένοι τὰς στολὰς τὰς λευκάς, τίνες εἰσί, καὶ πόθεν ἦλθον;

14 Καὶ εἴρηκα αὐτῷ· Κύριε, σὺ οἶδας. Καὶ εἶπέ μοι· Οὗτοί εἰσιν οἱ ἐρχόμενοι ἐκ τῆς θλίψεως τῆς μεγάλης· καὶ ἔπλυναν τὰς στολὰς αὐτῶν, καὶ ἐλεύκαναν στολὰς αὐτῶν ἐν τῷ αἵματι τοῦ ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτό εἰσιν ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ, καὶ λατρεύουσιν αὐτῷ ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐν τῷ ναῷ αὐτοῦ· καὶ ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου, σκηνώσει ἐπ' αὐτούς.

16 Οὐ πεινάσουσιν ἔτι, οὐδὲ διψήσουσιν ἔτι, οὐδὲ μὴ πέσῃ

ματα ἄσπρα· καὶ ἐστάθησαν φοίνικες εἰς τὰς χεῖρας των·

10 Καὶ ἐκραζουν μὲ φωνὴν μεγάλην, λέγοντες· Ἡ σωτηρία εἶναι τοῦ Θεοῦ μας ποῦ κάθεται εἰς τὸν θρόνον, καὶ τοῦ Ἀρνίου.

11 Καὶ ὅλοι οἱ ἄγγελοι ἐστέκονταν τριγύρω τοῦ θρόνου καὶ τῶν πρεσβυτέρων καὶ τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ ἔπεσαν ἐμπρὸς τὰ εἰς τὸν θρόνον κατὰ πρόσωπον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν,

12 Λέγοντες· Ἀμήν· ἡ εὐλογία καὶ ἡ δόξα καὶ ἡ σοφία καὶ ἡ εὐχαριστία καὶ ἡ τιμὴ καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ ἰσχὺς τοῦ Θεοῦ μας εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων· ἀμήν.

13 Καὶ ἀπεκρίθη εἷς ἀπὸ τοὺς πρεσβυτέρους, καὶ μοῦ εἶπε· Ἐκεῖνοι οἱ ὁποῖοι εἶναι ντυμένοι τὰ ἄσπρα φορέματα, ποῖοι εἶναι, καὶ πόθεν ἦλθαν;

14 Καὶ εἶπα τοῦ Αὐθέντου μου· Σὺ τὸ ἐξεύρεις. Καὶ μοῦ εἶπεν· Ἐκεῖνοι εἶναι ἐκεῖνοι ποῦ ἔρχονται ἀπὸ τὴν θλῖψιν τὴν μεγάλην, καὶ ἐπλύναν τὰ φορέματά των, καὶ τὰ ἐλεύκαναν μὲ τὸ αἷμα τοῦ Ἀρνίου.

15 Διὰ τοῦτο εἶναι μπροστὰ εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸν λατρεύουσι νυκτὸς καὶ ἡμέραν εἰς τὸ ναό του· καὶ ὁποῖος κάθεται εἰς τὸν θρόνον, θέλει κατασκηνώσει ἀπάνω των.

16 Δὲν θέλουσι πεινάσει πλέον, οὐδὲ θέλουσι διψάσει πλέον,

τα' αὐτοὺς ὁ ἥλιος, οὐδὲ πᾶν καῦμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτοὺς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωὰς πηγὰς ὑδάτων· καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

αὐτοὺς ὁ ἥλιος, οὐδὲ καῦσις καύμα·

17 Ὅτι τὸ ἀρνίον τὸ ἀνὰ μέσον τοῦ θρόνου ποιμανεῖ αὐτοὺς, καὶ ὁδηγήσει αὐτοὺς ἐπὶ ζωὰς πηγὰς ὑδάτων· καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν.

Κεφ. ϛ'. 8.

ΚΑΙ ὅτε ἤνοιξε τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδον τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἵτινες ἑστήκασι ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἔστη ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον, ἔχων λιβανωτὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθη αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων πάντων, ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν τὸ ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ἀνέβη ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἐκ χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ εἴληφεν ὁ ἄγγελος τὸν λιβανωτὸν, καὶ ἐγέμισεν αὐτὸν ἐκ τοῦ πυρὸς τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

ΚΑΙ ὅταν ἀνοίξῃ τὴν σφραγῖδα τὴν ἑβδόμην, ἐγένετο σιγὴ ἐν τῷ οὐρανῷ, ὡς ἡμιώριον.

2 Καὶ εἶδα τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους, οἵτινες ἑστήκασιν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ· καὶ ἐδόθησαν αὐτοῖς ἑπτὰ σάλπιγγες.

3 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἦλθε, καὶ ἐστάθη ἐπὶ τοῦ θυσιαστηρίου, κρατῶν θυμιατὸν χρυσοῦν· καὶ ἐδόθησαν αὐτῷ θυμιάματα πολλὰ, ἵνα δώσῃ ταῖς προσευχαῖς πάντων τῶν ἁγίων ἐπὶ τὸ θυσιαστήριον τὸ χρυσοῦν, ὅπερ ἐστὶν ἐνώπιον τοῦ θρόνου.

4 Καὶ ὁ καπνὸς τῶν θυμιαμάτων ἀνέβη μὲ ταῖς προσευχαῖς τῶν ἁγίων, ἀπὸ τὸ χέρι τοῦ ἀγγέλου ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ.

5 Καὶ ἔπαρε ὁ ἄγγελος τὸ θυμιατὸ, καὶ τὸ ἐγέμισεν ἀπὸ τὴν φωτιὰ τοῦ θυσιαστηρίου, καὶ τὸ ἔβαλεν εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαὶ καὶ σεισμός.

6 Και οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἡτοίμασαν ἑαυτοὺς ἵνα σαλπίσωσι.

7 Και ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένετο χάλαζα καὶ πῦρ μεμιγμένα αἵματι, καὶ ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον τῶν δενδρων κατεκάη, καὶ πᾶς χόρτος χλωρὸς κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡς ὄρος μέγα πυρὶ καιόμενον ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἐγένετο τὸ τρίτον τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον τῶν κτισμάτων τῶν ἐν τῇ θαλάσσῃ, τὰ ἔχοντα ψυχάς· καὶ τὸ τρίτον τῶν πλοίων διεφθάρη.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἄστηρ μέγας καιόμενος ὡς λαμπάς, καὶ ἔπεσεν ἐπὶ τὸ τρίτον τῶν ποταμῶν, καὶ ἐπὶ τὰς πηγὰς ὑδάτων.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ τρίτον τῶν ὑδάτων εἰς ἄψινθον, καὶ πολλοὶ ἀνθρώπων ἀπέθανον ἐκ τῶν ὑδάτων, ὅτι ἐπικράνθησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐπλήγη τὸ

6 Και οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι οἱ ἔχοντες τὰς ἑπτὰ σάλπιγγας, ἡτοιμάσθησαν τοῦ λοῦσαι τὰς σάλπιγγας.

7 Καὶ ὁ πρῶτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἦν χάλαζα καὶ φωτιὰ μεμιγμένα μὲ τὸ αἷμα, καὶ ἐβλήθησαν εἰς τὴν γῆν· καὶ τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ τὰ δένδρα κατεκάη, καὶ πᾶς χλωρὸς χορτάρι κατεκάη.

8 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ὡσὰν ἕνα μεγάλον ὄρος καιόμενον μὲ φωτιὰ ἐβλήθη εἰς τὴν θάλασσαν· καὶ ἔγινε τὸ τρίτον μέρος τῆς θαλάσσης αἷμα.

9 Καὶ ἀπέθανε τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ τὰ κτίσματα ὁποὺ ἦταν εἰς τὴν θάλασσαν, ὁποὺ εἶχαν ψυχάς· καὶ τὸ τρίτον μέρος ἀπὸ τὰ καράβια ἐχαλάσθηκαν.

10 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἔπεσεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ἕνας ἀστέρας μεγάλος ὁποὺ καιόταν ὡσὰν λαμπάδα, καὶ ἔπεσεν εἰς τὸ τρίτον μέρος τῶν ποταμῶν, καὶ εἰς τὰς βρύσες τῶν νερῶν.

11 Καὶ τὸ ὄνομα τοῦ ἀστέρος λέγεται Ἄψινθος· καὶ γίνεται τὸ τρίτον μέρος τῶν νερῶν εἰς ἄψινθος, καὶ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς ἀνθρώπους ἀπέθανον ἀπὸ τὰ νερὰ ὁποὺ ἐπικράνθησαν.

12 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐβλάφθη τὸ

τριτον τῦ ἥλιω, καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης, καὶ τὸ τρίτον τῶν ἀστέρων· ἵνα σκοτισθῇ τὸ τρίτον αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα μὴ φαίνῃ τὸ τρίτον αὐτῆς, καὶ ἡ νὺξ

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἤκουσα ἑνὸς ἀγγέλου πετωμένου ἐν μεσουρανήματι, λέγοντος φωνῇ μεγάλῃ· Οὐαὶ οὐαὶ οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσι ἐπὶ τῆς γῆς, ἐκ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σαλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τῶν μελλόντων σαλπίζειν.

τρίτον μέρος τοῦ ἡλίου, καὶ τὸ τρίτον τῆς σελήνης, καὶ τὸ τρίτον τοῦ φέγγους, καὶ τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀστέρων· διὰ τὸ σκοτισθῆ τὸ τρίτον μέρος αὐτῶν, καὶ ἡ ἡμέρα τὸ μὴ φέγγῃ τὸ τρίτον μέρος της, καὶ ἡ νὺκτα ὁμοίως.

13 Καὶ εἶδον, καὶ ἄκουσα ἑνὸς ἀγγέλου ὑπὸ ἱπτάμενον ἐν μεσουρανήματι, καὶ λέγοντος μεγάλῃ φωνῇ· Ἀκλυμοῦσι, ἀκλυμοῦσι, ἀκλυμοῦσι τοῖς ἐκεῖσε ὑπὸ κατοικοῦσι ἀπὸ τῶν λοιπῶν φωνῶν τῆς σάλπιγγος τῶν τριῶν ἀγγέλων τοῦ μέλλοντα σαλπίσειν.

Κεφ. Θ'. 9.

Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισεν, καὶ εἶδον ἀστέρα ἐκ τῦ οὐρανοῦ πεπτωκότα εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἡ κλεὶς τοῦ φρέατος τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἤνοιξε τὸ φρέαρ τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἐκ τοῦ φρέατος ὡς καπνὸς καμίνου μεγάλης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἐκ τοῦ καπνοῦ τοῦ φρέατος.

3 Καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ ἐξῆλθον ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἐξουσία ὡς ἔχουσιν ἐξουσίαν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ἐρρέθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀδικήσουσι τὸν χόρτον τῆς γῆς, οὐδὲ πᾶν χλωρὸν, οὐδὲ πᾶν δένδρον· εἰ μὴ τοὺς ἀνθρώπους

Καὶ ὁ πέμπτος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ εἶδα ἕναν ἀστέρα ὁποῦ ἔπεσε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, καὶ τοῦ ἐδόθη τὸ κλειδὶ τοῦ πηγαδιοῦ τῆς ἀβύσσου.

2 Καὶ ἄνοιξε τὸ πηγάδι τῆς ἀβύσσου· καὶ ἀνέβη καπνὸς ἀπὸ τὸ πηγάδι ὡσὰν καπνὸς καμίνου μεγάλης· καὶ ἐσκοτίσθη ὁ ἥλιος καὶ ὁ ἀὴρ ἀπὸ τὸν καπνὸ τοῦ πηγαδιοῦ.

3 Καὶ ἀπὸ τὸν καπνὸν ἐβγῆκαν ἀκρίδες εἰς τὴν γῆν, καὶ τοὺς ἐδόθη δύναμις, ὡσὰν ἔχουσιν οἱ σκορπίοι τῆς γῆς.

4 Καὶ ταῖς εἰπάθη νὰ μὴν βλάψουσι τὰ χορτάρια τῆς γῆς, οὔτε καμίαν πρασιὰν, οὔτε κανὲν δένδρον· παρὰ

μόνας οἵτινες οὐκ ἔχουσι τὴν σφραγῖδα τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ ἐδόθη αὐταῖς ἵνα μὴ ἀποκτείνωσιν αὐτούς, ἀλλ' ἵνα βασανισθήσωνται πέντε· καὶ ὁ βασανισμὸς αὐτῶν ὡς βασανισμὸς σκορπίου, ὅταν παίσῃ ἄνθρωπον.

6 Καὶ ἐν ταῖς ἡμέραις ἐκείναις ζητήσουσιν οἱ ἄνθρωποι τὸν θάνατον, καὶ οὐχ εὑρήσουσιν αὐτόν· καὶ ἐπιθυμήσουσιν ἀποθανεῖν, καὶ φεύξεται ὁ θάνατος ἀπ' αὐτῶν.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ὅμοια ἵπποις ἡτοιμασμένοις εἰς πόλεμον· καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτῶν ὡς στέφανοι ὅμοιοι χρυσῷ, καὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν ὡς πρόσωπα ἀνθρώπων.

8 Καὶ εἶχον τρίχας ὡς τρίχας γυναικῶν, καὶ οἱ ὀδόντες αὐτῶν ὡς λεόντων ἦσαν.

9 Καὶ εἶχον θώρακας ὡς θώρακας σιδηροῦς· καὶ ἡ φωνὴ τῶν πτερύγων αὐτῶν ὡς φωνὴ ἁρμάτων, ἵππων πολλῶν τρεχόντων εἰς πόλεμον.

10 Καὶ ἔχουσιν οὐρὰς ὁμοίας σκορπίοις, καὶ κέντρα ἐν ταῖς οὐραῖς αὐτῶν· καὶ ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἀδικῆσαι τοὺς ἀνθρώπους μῆνας πέντε.

11 Καὶ ἔχουσιν ἐφ' αὐτῶν

μοιαχὰτας ἀνδρῶν· καὶ [illegible] ἔχουσι τὴν βῶλα τὸ Θεοῦ ἐπὶ τὸ μέτωπόν των.

5 Καὶ τοῖς [illegible] μὴν τοὺς σκοτώσουν, ἀλλὰ νὰ τοὺς βασανίσουν πέντε μῆνες· καὶ ὁ βασανισμός αὐτοῦ ἔτσι ὡσὰν βασανισμὸς τοῦ σκορπιοῦ, ὅταν κτυπήσῃ ἄνθρωπον.

6 Καὶ εἰς ἐκεῖνες [illegible] ἡμέραις θέλουσι ζητήσουν [illegible] τὸν θάνατον, καὶ δὲν θέλουσι τὸν εὕρει· καὶ θέλουσι ποθήσουν νὰ ἀποθάνουν, καὶ ὁ θάνατος θέλει φύγει ἀπ' αὐτῶν.

7 Καὶ τὰ ὁμοιώματα τῶν ἀκρίδων ἦταν ὅμοια μὲ τὰ ἄλογα ἕτοιμα νὰ πᾶνε εἰς πόλεμον· καὶ ἔτσι εἶχαν εἰς τὰ κεφάλια των ἔτσι σὰν νὰ ἦσαν στέφανα ὅμοια χρυσᾶ, καὶ τὰ πρόσωπά των ἦταν, σὰν πρόσωπα ἀνθρώπων.

8 Καὶ εἶχαν τρίχας σὰν τρίχας γυναικῶν, καὶ τὰ δόντια τους ἦταν, σὰν τῶν λιονταριῶν.

9 Καὶ εἶχαν [illegible] σὰν σιδηροῦς· καὶ ὁ βόμβος τῶν πτερύγων των ἦτον σὰν βόμβος ἁλογαμαξῶν [illegible] τρεχουσῶν εἰς τὸν πόλεμον.

10 Καὶ εἶχασι κεντρὶ σὰν σκορπίοι, καὶ εἶχαν αὐτοῦ εἰς τὰς οὐρὰς των· καὶ ἡ ἐξουσία των ἦτον, νὰ βλάπτουν τοὺς ἀνθρώπους πέντε μῆνες.

11 Καὶ ἔχουσιν ἐπάνω τοῦ

βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ, Ἀβαδδών, καὶ ἐν τῇ Ἑλληνικῇ ὄνομα ἔχει Ἀπολλύων.

12 Ἡ οὐαὶ ἡ μία ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἔρχονται ἔτι δύο οὐαὶ μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισεν, καὶ ἤκουσα φωνὴν μίαν ἐκ τῶν τεσσάρων κεράτων τοῦ θυσιαστηρίου τοῦ χρυσοῦ τοῦ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ,

14 λέγουσαν τῷ ἕκτῳ ἀγγέλῳ ὁ ἔχων τὴν σάλπιγγα· Λῦσον τοὺς τέσσαρας ἀγγέλους τοὺς δεδεμένους ἐπὶ τῷ ποταμῷ τῷ μεγάλῳ Εὐφράτῃ.

15 Καὶ ἐλύθησαν οἱ τέσσαρες ἄγγελοι οἱ ἡτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, ἵνα ἀποκτείνωσι τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς στρατευμάτων τοῦ ἱππικοῦ, δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμὸν αὐτῶν.

17 Καὶ οὕτως εἶδον τοὺς ἵππους ἐν τῇ ὁράσει, καὶ τοὺς καθημένους ἐπ' αὐτῶν ἔχοντας θώρακας πυρίνους καὶ ὑακινθίνους καὶ θειώδεις· καὶ αἱ κεφαλαὶ τῶν ἵππων ὡς κεφαλαὶ λεόντων, καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν

βασιλέα τὸν ἄγγελον τῆς ἀβύσσου· τὸ ὄνομα αὐτῷ Ἑβραϊστὶ, Ἀβαδδών, καὶ εἰς τὴν Ἑλληνικὴν γλῶσσαν ἔχει ὄνομα Ἀπολλύων.

12 Ἓν ἀπελεύσεται ἱπάρασιν, ἰδοὺ ἔρχονται ἀπόμι δύο ἀπελεύσεις μετὰ ταῦτα.

13 Καὶ ὁ ἕκτος ἄγγελος ἐσάλπισεν, καὶ ἤκουσα μίαν φωνὴν ἀπὸ τὰ τέσσαρα κέρατα τὸ θυσιαστηρίου τὸ χρυσὸ ὅπου ἦτον ὁμπρόσα εἰς τὸν Θεόν,

14 Ὅπου ἔλεγε εἰς τὸν ἕκτον ἄγγελον ὁ ὁποῦ εἶχε τὴν σάλπιγγα· Λῦσε τοὺς τέσσαρις ἀγγέλους ὁπου εἶναι δεμένοι εἰς τὸν ποταμὸν τὸν μεγάλον τὸν Εὐφράτην.

15 Καὶ ἐλύθηκαν οἱ τέσσαρις ἄγγελοι ὁπου ἦταν ἑτοιμασμένοι εἰς τὴν ὥραν καὶ ἡμέραν καὶ μῆνα καὶ ἐνιαυτὸν, διὰ νὰ σκοτώσουσι τὸ τρίτον μέρος τῶν ἀνθρώπων.

16 Καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν στρατευμάτων τὸ καβαλερικὸ ἦταν δύο μυριάδες μυριάδων· καὶ ἤκουσα τὸν ἀριθμόν τους.

17 Καὶ τοιουτοτρόπως εἶδα εἰς τὴν ὅρασιν τὰ ἄλογα, καὶ ἐκείνους ὁπου ἐκάθουνταν ἀπάνω τους, καὶ ἐφόρεσαν σιδηροτηθα πύρινα, καὶ γιακινθινα, καὶ τσούφρινα· καὶ τὰ κεφάλια τῶν ἀλόγων ἦταν ὡσὰν τὰ κεφάλια τῶν λιόντων, καὶ ἀπὸ

ἐκπορεύεται πῦρ καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

18 Ὑπὸ τῶν τριῶν τούτων ἀπεκτάνθησαν τὸ τρίτον τῶν ἀνθρώπων, ἐκ τοῦ πυρὸς καὶ ἐκ τοῦ καπνοῦ καὶ ἐκ τοῦ θείου τοῦ ἐκπορευομένου ἐκ τῶν στομάτων αὐτῶν.

19 Αἱ γὰρ ἐξουσίαι αὐτῶν ἐν τῷ στόματι αὐτῶν εἰσὶν· αἱ γὰρ οὐραὶ αὐτῶν ὅμοιαι ὄφεσιν, ἔχουσαι κεφαλὰς· καὶ ἐν αὐταῖς ἀδικοῦσι.

20 Καὶ οἱ λοιποὶ τῶν ἀνθρώπων οἱ οὐκ ἀπεκτάνθησαν ἐν ταῖς πληγαῖς ταύταις, οὐδὲ μετενόησαν ἐκ τῶν ἔργων τῶν χειρῶν αὐτῶν, ἵνα μὴ προσκυνήσωσι τὰ δαιμόνια, καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ καὶ τὰ ἀργυρᾶ καὶ τὰ χαλκᾶ καὶ τὰ λίθινα καὶ τὰ ξύλινα, ἃ οὔτε βλέπειν δύναται, οὔτε ἀκούειν, οὔτε περιπατεῖν·

21 Καὶ οὐ μετενόησαν ἐκ τῶν φόνων αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν φαρμακειῶν αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῆς πορνείας αὐτῶν, οὔτε ἐκ τῶν κλεμμάτων αὐτῶν.

τὸ γόμα τῆς ἐξουσίας [illegible] καὶ καπνὸς καὶ θεῖον.

18 Ἀπὸ τούτων τῶν τριῶν ἀπὸ τῆς φωτιᾶς καὶ ἀπὸ τοῦ καπνοῦ καὶ ἀπὸ τοῦ θείου ὁποῦ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα τους, ἐσκοτώθη τὸ τρίτο μέρος τῶν ἀνθρώπων.

19 Διατὶ αἱ ἐξουσίαις της ἦταν εἰς τὸ στόμα της· διατὶ αἱ οὐραὶς της ἦταν ὁμοιαι μὲ τῶν ὀφιδίων, καὶ ἔχει κεφάλια· καὶ μὲ ταῦτα βλάπτουν.

20 Καὶ οἱ ἀνθρωποι ἀπού δὲν ἐσκοτώθησαν μὲ ταῖς πληγαῖς ἐκεῖναις, δὲν μετανόησαν ἀπὸ τὰ ἔργα τοῦ χεριοῦ της, νὰ μὴ προσκυνοῦν τὰ δαιμόνια, καὶ τὰ εἴδωλα τὰ χρυσᾶ, καὶ τὰ ἀργυρᾶ, καὶ τὰ χαλκᾶ, καὶ τὰ πέτρινα, καὶ τὰ ξύλινα, τὰ ὁποῖα δὲν δύνανται οὐδὲ νὰ βλέπουσιν, οὐδὲ νὰ ἀκούσωσιν, οὐδὲ νὰ περιπατήσουν·

21 Καὶ δὲν μετανόησαν ἀπὸ τοὺς φόνους της, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς μαγείαις της, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς πορνείαις της, οὐδὲ ἀπὸ ταῖς κλεψίαις της.

Κεφ. ι. 10.

Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ἰσχυρὸν καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, περιβεβλημένον νεφέλην· καὶ ἶρις ἐπὶ τῆς κεφαλῆς· καὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ὡς ὁ ἥλιος, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς στῦλοι πυρός.

Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον δυνατὸν ὁποῦ κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ἐνδυμένον νέφελην· καὶ τὸ οὐράνιον τόξον ἦτον εἰς τὸ κεφάλι του· καὶ τὸ σημεῖον τοῦ ὁποῖου ὁ ἥλιος, καὶ τὰ ποδάρια του ὁποῦ στῦλοι πυρ-

2 Καὶ εἶχεν ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ βιβλαρίδιον ἠνεῳγμένον· καὶ ἔθηκε τὸν πόδα αὐτοῦ τὸν δεξιὸν ἐπὶ τῆς θαλάσσης, τὸν δὲ εὐώνυμον ἐπὶ τῆς γῆς·

3 Καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ ὥσπερ λέων μυκᾶται· καὶ ὅτε ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς ἑαυτῶν φωνάς.

4 Καὶ ὅτε ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ τὰς φωνὰς ἑαυτῶν, ἔμελλον γράφειν· καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν μοι· Σφράγισον ἃ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταί, καὶ μὴ ταῦτα γράψῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος ὃν εἶδον ἑστῶτα ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς, ἦρε τὴν χεῖρα αὐτοῦ τὴν δεξιὰν,

6 Καὶ ὤμοσεν ἐν τῷ ζῶντι εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὃς ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ τὰ ἐν αὐτῷ, καὶ τὴν γῆν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ τὰ ἐν αὐτῇ, ὅτι χρόνος οὐκ ἔσται ἔτι·

7 Ἀλλὰ ἐν ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ σαλπίζειν, καὶ τελεσθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, ὡς εὐηγγέλισε τοὺς ἑαυτοῦ δούλους τοὺς προφήτας.

8 Καὶ ἡ φωνὴν ἣν ἤκουσα ἐκ

2 Καὶ εἶχε τὸ χειρὶ τοῦ ἓν βιβλαρίδιον ἀνεῳγμένον· καὶ ἔβαλε τὸ ποδάριν τοῦ τὸ δεξιὸν εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ τὸ ἀριστερὸν εἰς τὴν γῆν·

3 Καὶ ἔκραξεν, μὲ μεγάλην φωνὴν ὡσὰν βρυχᾶται ὁ λέων· καὶ ὅταν ἔκραξεν, ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς τους.

4 Καὶ ὅταν ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ ταῖς φωναῖς της, ἐγὼ ἤμελλεν τὰ γράψω· ἤμὴ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁποῦ μοῦ εἶπεν· Βούλωσε ἐκεῖνα ὁποῦ ἐλάλησαν αἱ ἑπτὰ βρονταὶ, καὶ μὴν τὰ γράψῃς.

5 Καὶ ὁ ἄγγελος, τοῦτον ὁποῦ εἶδα, ὁποῦ ἐστέκετον ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, ἐσήκωσε τὸ χέρι τὸ εἰς τὸν οὐρανὸν,

6 Καὶ ὤμοσεν εἰς ἐκεῖνον ὁποῦ ζῇ εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων, ὁ ὁποῖος ἔκτισε τὸν οὐρανὸν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὸν, καὶ τὴν γῆν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ἐκεῖνα ὁποῦ εἶναι μέσα εἰς αὐτὴν, ὅτι καιρὸς δὲν θέλει εἶσθαι πλέον·

7 Ἀλλὰ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς φωνῆς τοῦ ἑβδόμου ἀγγέλου, ὅταν μέλλῃ νὰ σαλπίσῃ, θέλει τελειωθῇ τὸ μυστήριον τοῦ Θεοῦ, καθὼς εὐαγγέλισε τοὺς δούλους του τοὺς προφήτας.

8 Καὶ ἡ φωνὴ ὁποῦ ἄκουσα

τὸ ὠραῖον, πάλιν λαλοῦσα μετ' ἐμοῦ, καὶ λέγουσα. Ὕπαγε, λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐν τῇ χειρὶ ἀγγέλου τοῦ ἑστῶτος ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀπῆλθον πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγων αὐτῷ· Δός μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Λαβὲ καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ πικρανεῖ σου τὴν κοιλίαν, ἀλλ' ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡς μέλι.

10 Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἐκ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου ὡς μέλι γλυκύ· καὶ ὅτι ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ λαοῖς καὶ ἔθνεσι καὶ γλώσσαις καὶ βασιλεῦσι πολλοῖς.

ἀπὸ τοῦ ὠραίου, πάλιν μοι λαλοῦσα, καὶ λέγουσα· Ὕπαγε, λάβε τὸ βιβλαρίδιον τὸ ἠνεῳγμένον ἐν τῇ χειρὶ τοῦ ἀγγέλου, ὁ ἑστὼς ἐπὶ τῆς θαλάσσης καὶ ἐπὶ τῆς γῆς.

9 Καὶ ἀπῆλθα πρὸς τὸν ἄγγελον, λέγοντας αὐτῷ· Δός μοι τὸ βιβλαρίδιον. Καὶ λέγει μοι· Ἔταρε καὶ κατάφαγε αὐτό· καὶ ποιήσει πικρὰν τὴν κοιλίαν σου, ἀλλὰ ἐν τῷ στόματί σου ἔσται γλυκὺ ὡσεὶ μέλι.

10 Καὶ ἔλαβον τὸ βιβλαρίδιον ἀπὸ τῆς χειρὸς τοῦ ἀγγέλου, καὶ κατέφαγον αὐτό· καὶ ἦν ἐν τῷ στόματί μου γλυκὺ ὡσεὶ μέλι· ὅτε δὲ ἔφαγον αὐτό, ἐπικράνθη ἡ κοιλία μου.

11 Καὶ λέγει μοι· Δεῖ σε πάλιν προφητεῦσαι ἐπὶ πολλοῖς λαοῖς, καὶ ἔθνεσι πολλοῖς, καὶ γλώσσαις, καὶ ἐπὶ πολλοῖς βασιλεῦσι.

Κεφ. ια'. 11.

ΚΑΙ ἐδόθη μοι κάλαμος ὅμοιος ῥάβδῳ· καὶ ὁ ἄγγελος ἔστηκε, λέγων· Ἔγειραι, καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς προσκυνοῦντας ἐν αὐτῷ.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔξωθεν τοῦ ναοῦ ἔκβαλε ἔξω,

ΚΑΙ μοῦ ἐδόθη κάλαμος ὅμοιος καλάμῳ· καὶ ὁ ἄγγελος ἔστη, λέγοντας· Σπεῦσον, καὶ μέτρησον τὸν ναὸν τοῦ Θεοῦ, καὶ τὸ θυσιαστήριον, καὶ τοὺς ἐκεῖσε ὄντας προσκυνοῦντας μέσα εἰς αὐτόν.

2 Καὶ τὴν αὐλὴν τὴν ἔσω εἶναι ἀπὸ τὸ ἐξωτερικὸν μέρος τῆ

καὶ μὴ αὐτὸν μετρήσῃς, ὅτι ἐδόθη τοῖς ἔθνεσι· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

3 Καὶ δώσω τοῖς δυσὶ μάρτυσί μου, καὶ προφητεύσουσιν ἡμέρας χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα, περιβεβλημένοι σάκκους.

4 Οὗτοί εἰσιν αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ αἱ δύο λυχνίαι αἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ τῆς γῆς ἑστῶτες.

5 Καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, πῦρ ἐκπορεύεται ἐκ τοῦ στόματος αὐτῶν, καὶ κατεσθίει τοὺς ἐχθροὺς αὐτῶν· καὶ εἴ τις αὐτοὺς θέλει ἀδικῆσαι, οὕτω δεῖ αὐτὸν ἀποκτανθῆναι.

6 Οὗτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν κλεῖσαι τὸν οὐρανόν, ἵνα μὴ ὑετὸς βρέχῃ τὰς ἡμέρας τῆς προφητείας αὐτῶν· καὶ ἐξουσίαν ἔχουσιν ἐπὶ τῶν ὑδάτων, στρέφειν αὐτὰ εἰς αἷμα, καὶ πατάξαι τὴν γῆν πάσῃ πληγῇ, ὁσάκις ἐὰν θελήσωσι.

7 Καὶ ὅταν τελέσωσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον τὸ ἀναβαῖνον ἐκ τῆς ἀβύσσου ποιήσει πόλεμον μετ' αὐτῶν, καὶ νικήσει αὐτοὺς, καὶ ἀποκτενεῖ αὐτούς.

8 Καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν ἐπὶ τῆς πλατείας

καὶ, ἔβαλε τὴν ἔξω, καὶ μέτρησον, ὅτι ἐδόθη εἰς τὰ ἔθνη· καὶ τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν πατήσουσι μῆνας τεσσαράκοντα δύο μῆνας.

3 Καὶ θέλω δώσει τοῖς δυσὶ μάρτυράς μου (τὰ προφητεύοντα) καὶ θέλουσι προφητεύσει χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα ἡμέρας, ἐνδυμένοι σάκκους.

4 Ἐτοῦτοι εἶναι αἱ δύο ἐλαῖαι, καὶ δύο λυχνίαι ὁποῦ στέκονται ὁμπρὸς εἰς τὸν Κύριον τῆς γῆς.

5 Καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς βλάψῃ, εὐγαίνει φωτία ἀπὸ τὸ στόμα τους, καὶ κατατρώγει τοὺς ἐχθρούς τους· καὶ ἂν θέλῃ κανεὶς νὰ τοὺς ἀδικήσῃ, τέτοιος λογῆς κάμνει χρειὰ καὶ αὐτὸς νὰ φονευθῇ.

6 Ἐτοῦτοι ἔχουσιν ἐξουσίαν νὰ κλείσουσι τὸν οὐρανόν, διὰ νὰ μὴ βρέχῃ βροχὴ εἰς ταῖς ἡμέραις τῆς προφητείας τους· καὶ ἔχουσιν ἐξουσίαν εἰς τὰ νερά, νὰ τὰ μεταβάλλουσι εἰς αἷμα, καὶ νὰ πτυπήσουσι τὴν γῆν μὲ κάθε λογῆς πληγή, ὁσαις φοραῖς θέλουσιν.

7 Καὶ ὅταν τελειώσουσι τὴν μαρτυρίαν αὐτῶν, τὸ θηρίον ὁποῦ ἀναβαίνει ἀπὸ τὴν ἄβυσσον θέλει κάμνει πόλεμον μὲ αὐτούς, καὶ θέλει τοὺς νικήσει, καὶ θέλει τοὺς φονεύσει.

8 Καὶ τὰ κορμιὰ τους (θέλουσι κεῖτεσθαι) εἰς τὸ

πόλεως τῆς μεγάλης, ἥτις καλεῖται πνευματικῶς Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ὅπου καὶ ὁ Κύριος ἡμῶν ἐσταυρώθη.

9 Καὶ βλέψουσιν ἐκ τῶν λαῶν καὶ φυλῶν καὶ γλωσσῶν, καὶ ἐθνῶν τὰ πτώματα αὐτῶν ἡμέρας τρεῖς καὶ ἥμισυ, καὶ τὰ πτώματα αὐτῶν οὐκ ἀφήσουσι τεθῆναι εἰς μνήματα.

10 Καὶ οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς χαρήσονται ἐπ' αὐτοῖς, καὶ εὐφρανθήσονται· καὶ δῶρα πέμψουσιν ἀλλήλοις, ὅτι οὗτοι οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς.

11 Καὶ μετὰ τὰς τρεῖς ἡμέρας καὶ ἥμισυ, πνεῦμα ζωῆς ἐκ τοῦ Θεοῦ εἰσῆλθεν ἐπ' αὐτούς· καὶ ἔστησαν ἐπὶ τοὺς πόδας αὐτῶν, καὶ φόβος μέγας ἔπεσεν ἐπὶ τοὺς θεωροῦντας αὐτούς.

12 Καὶ ἤκουσαν φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν αὐτοῖς· Ἀναβῆτε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν ἐν τῇ νεφέλῃ· καὶ ἐθεώρησαν αὐτοὺς οἱ ἐχθροὶ αὐτῶν.

13 Καὶ ἐν ἐκείνῃ τῇ ὥρᾳ ἐγένετο σεισμὸς μέγας, καὶ τὸ πλήθος τῆς πόλεως τῆς μεγάλης, ἡ πνευματικῶς καλεῖται Σόδομα καὶ Αἴγυπτος, ἐκεῖ ὅπου καὶ ὁ Κύριος μας ἐσταυρώθη.

9 Καὶ (ἄνθρωποι ἀπὸ τοὺς λαοὺς, καὶ ἀπὸ τὰς φυλὰς καὶ ἀπὸ ταῖς γλώσσαις, καὶ ἀπὸ τὰ ἔθνη θέλουσι εἶσθαι τὰ κορμία αὐτῶν τρεῖς καὶ μισὴν ἡμέρας, καὶ τὰ κορμία τῶν δὲν θέλουσι ἀφήσει νὰ βάλουσιν εἰς τὰ μνήματα.

10 Καὶ ἐκεῖνοι ποὺ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν θέλουσι χαρῆ ἀπάνω τους, καὶ εὐφρανθῆ· καὶ θέλουσι στείλει καὶ θέλουσι πέμψει τὰ δῶρα τὸ ἕνα εἰς τὸν ἄλλον, διατὶ αὐτοὶ οἱ δύο προφῆται ἐβασάνισαν ἐκείνους ποὺ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν.

11 Καὶ ἔπειτα ἀπὸ τὰς τρεῖς καὶ μισὴν ἡμέρας πνεῦμα ζωῆς ἀπὸ τὸν Θεὸν ἐμβῆκεν εἰς αὐτοὺς· καὶ ἐστάθησαν ἀπάνω εἰς τὰ ποδάρια τους, καὶ μεγάλος φόβος ἔπεσεν εἰς ἐκείνους ὁποὺ τοὺς ἐθώρουν.

12 Καὶ αὐτοὶ ἄκουσαν φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν οὐρανὸν ὁποὺ τοὺς εἶπεν· Ἀνεβῆτε ὧδε. Καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν οὐρανὸν μὲ τὸ σύγνεφον καὶ οἱ ἐχθροί τους τοὺς εἶδαν.

13 Καὶ εἰς ἐκείνην τὴν ὥραν ἐγένετο μεγάλος σεισμὸς

δεκατον της πόλεως ἔπεσε, καὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῷ σεισμῷ ὀνόματα ἀνθρώπων χιλιάδες ἑπτά· καὶ οἱ λοιποὶ ἔμφοβοι ἐγένοντο, καὶ ἔδωκαν δόξαν τῷ Θεῷ τοῦ οὐρανοῦ.

14 Ἡ οὐαὶ ἡ δευτέρα ἀπῆλθεν, ἰδοὺ ἡ οὐαὶ ἡ τρίτη ἔρχεται ταχύ.

15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶ μεγάλαι ἐν τῷ οὐρανῷ, λέγουσαι· Ἐγένοντο αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου ἡμῶν, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16 Καὶ οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες πρεσβύτεροι οἱ ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ καθήμενοι ἐπὶ τοὺς θρόνους αὐτῶν, ἔπεσαν ἐπὶ τὰ πρόσωπα αὐτῶν, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ,

17 λέγοντες· Εὐχαριστοῦμέν σοι, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁ ὤν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ἐρχόμενος, ὅτι εἴληφας τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσας.

18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου· καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν, κριθῆναι, καὶ δοῦναι τὸν μισθὸν τοῖς δούλοις σου τοῖς προφήταις, καὶ τοῖς ἁγίοις καὶ τοῖς φοβουμένοις τὸ ὄνομά σου, τοῖς μικροῖς καὶ τοῖς μεγάλοις, καὶ

καὶ ἔπεσε τὸ δέκατον τῆς πόλεως, καὶ ἐσκοτώθησαν εἰς τὸν σεισμὸν ἑπτὰ χιλιάδες ὀνόματα ἀνθρώπων· καὶ οἱ λοιποὶ ἐφοβήθησαν, καὶ ἔδοξασαν τὸν Θεὸν τοῦ οὐρανοῦ.

14 Τὸ ἀκόλουθον τὸ δεύτερον ἐπέρασεν, καὶ τὸ τρίτον ἀκόλουθον ἔρχεται γλήγορα.

15 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐσάλπισε, καὶ ἐγένοντο φωναὶς μεγάλαις εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁποῦ ἔλεγαν· Ἐγένησαν αἱ βασιλεῖαι τοῦ κόσμου, τοῦ Κυρίου μας, καὶ τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ, καὶ θέλει βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

16 Καὶ οἱ εἴκοσι τέσσαρες πρεσβύτεροι ὁποῦ κάθηνται ἐμπρόσω εἰς τὸν Θεὸν εἰς τοὺς θρόνους τους, ἔπεσαν μιτὰ πρόσωπον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν Θεόν,

17 λέγοντες· Σὲ εὐχαριστοῦμεν, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ὁποῦ εἶσαι, καὶ ἦσαι, καὶ ἔρχεσαι, ὅτε ἐπῆρες τὴν δύναμίν σου τὴν μεγάλην, καὶ ἐβασίλευσες.

18 Καὶ τὰ ἔθνη ὠργίσθησαν, καὶ ἦλθεν ἡ ὀργή σου· καὶ ὁ καιρὸς τῶν νεκρῶν νὰ κριθοῦν, καὶ νὰ δώσῃς πληρωμὴν εἰς τοὺς δούλους σου τοὺς προφήτας, καὶ τοὺς ἁγίους καὶ ἐκείνους ὁποῦ φοβοῦνται τὸ ὄνομά σου, εἰς τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μι-

διαφθείραι τους διαφθείροντας
την γην.

19 Και ηνοίγη ο ναος του
Θεου εν τω ουρανω, και ωφθη
η κιβωτος της διαθηκης αυτου
εν τω ναω αυτου· και εγενοντο
αστραπαι και φωναι και
βρονται και σεισμος και
χαλαζα μεγαλη.

19 Και ανοιχθη ο ναος
του Θεου εις τον ουρανον, και
ιφθη η κιβωτος της διαθη-
κης αυτου εις τον ναον αυτου· και
εγενοντο αστραπαι και φωναι
και βρονται και σεισμος και
χαλαζα μεγαλη.

Κεφ. ιβ'. 12.

ΚΑΙ σημειον μεγα ωφθη
εν τω ουρανω· γυνη
περιβεβλημενη τον ηλιον, και
η σεληνη υποκατω των ποδων
αυτης, και επι της κεφαλης
αυτης στεφανος αστερων δω-
δεκα.

2 Και εν γαστρι εχουσα,
κραζει ωδινουσα, και βασανι-
ζομενη τεκειν.

3 Και ωφθη αλλο σημειον
εν τω ουρανω, και ιδου δρακων
μεγας πυρρος, εχων κεφαλας
επτα και κερατα δεκα· και
επι τας κεφαλας αυτου διαδη-
ματα επτα.

4 Και η ουρα αυτου
συρει το τριτον των αστερων
του ουρανου, και εβαλεν αυτους
εις την γην· και ο δρακων
ειστηκει ενωπιον της γυναικος
της μελλουσης τεκειν, ινα
οταν τεκη, το τεκνον αυτης
καταφαγη.

5 Και ετεκεν υιον αρρενα,
ος μελλει ποιμαινειν παντα

ΚΑΙ σημειον μεγα ωφθη
εν τω ουρανω· γυ-
νη περιβεβλημενη τον ηλιον,
και η σεληνη υποκατω των
ποδων αυτης, και επι της
κεφαλης αυτης στεφανος
αστερων δωδεκα.

2 Και εν γαστρι εχουσα,
εγγαστρωμενη, κρα-
ζει ωδινουσα, και βασανιζομε-
νη τεκειν.

3 Και ωφθη αλλο σημει-
ον εν τω ουρανω, και ιδου
δρακων μεγας πυρρος, εχων
κεφαλας επτα και κερατα δε-
κα, και επι τας κεφαλας αυτου
διαδηματα επτα.

4 Και η ουρα αυτου
τριτον των αστερων του
ουρανου, και εβαλεν αυτους
εις την γην· και ο δρακων
εστηκει ενωπιον της γυναικος
της μελλουσης τεκειν, ινα
καταφαγη το τεκνον αυτης,
τεκη.

5 Και εγεννησεν υιον
αρρενα, ος μελλει

τὸν ὄφιν τὸν μέγαν, ὁ ὄφις ὁ ἀρχαῖος, ὁ καλούμενος διάβολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁ πλανῶν τὴν οἰκουμένην ὅλην, ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, καὶ οἱ ἄγγελοι αὐτοῦ μετ' αὐτοῦ ἐβλήθησαν.

10 Καὶ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην λέγουσαν ἐν τῷ οὐρανῷ· Ἄρτι ἐγένετο ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἡμῶν, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ· ὅτι κατεβλήθη ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν ἡμῶν, ὁ κατηγορῶν αὐτῶν ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἡμέρας καὶ νυκτός·

11 Καὶ αὐτοὶ ἐνίκησαν αὐτὸν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου, καὶ

τὴν μάχαιραν ὅλα τὰ ἔθνη μὲ ῥάβδον σιδηρᾶν· καὶ ἁρπάχθη τὸ τέκνον της εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸν θρόνον του.

6 Καὶ ἡ γυναῖκα ἔφυγεν εἰς τὴν ἔρημον, ὅπου ἔχει τόπον ἡτοιμασμένον ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, διὰ νὰ τὴν θρέψουν ἐκεῖ χιλίας διακοσίας ἑξήκοντα ἡμέρας.

7 Καὶ ἔγινε πόλεμος εἰς τὸν οὐρανόν· ὁ Μιχαὴλ καὶ οἱ ἄγγελοί του ἐπολέμησαν μετὰ τοῦ δράκοντος, καὶ ὁ δράκων ἐπολέμησε, καὶ οἱ ἄγγελοί του,

8 Καὶ δὲν ἠκατάπόησαν, οὐδὲ τόπος αὐτῶν εὑρέθη πλέον εἰς τὸν οὐρανόν.

9 Καὶ ἐρρίχθη ὁ δράκων ὁ μέγας, ὁ ὄφις ὁ παλαιός, ὁπού καλεῖται διάβολος, καὶ ὁ σατανᾶς, ὁπού πλανᾷ ὅλην τὴν οἰκουμένην, ἐρρίχθη εἰς τὴν γῆν· καὶ οἱ ἄγγελοί του ἀντάμα μετ' αὐτοῦ κατεγκρίθησαν.

10 Καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἐν τῷ οὐρανῷ· Τώρα ἔγινε ἡ σωτηρία καὶ ἡ δύναμις καὶ ἡ βασιλεία τοῦ Θεοῦ μας, καὶ ἡ ἐξουσία τοῦ Χριστοῦ αὐτοῦ· ὅτι ἐρρίχθη κάτω ὁ κατήγορος τῶν ἀδελφῶν μας, ὁποὺ τοὺς κατηγόρει ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν μας ἡμέρα καὶ νύκτα·

11 Καὶ αὐτοὶ τὸν ἐνίκησαν διὰ τὸ αἷμα τοῦ ἀρνίου, καὶ διὰ

διὰ τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν· καὶ οὐκ ἠγάπησαν τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἄχρι θανάτου.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς σκηνοῦντες· οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα ἥτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα.

14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, ἵνα πέτηται εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται ἐκεῖ καιρὸν καὶ καιρούς, καὶ ἥμισυ καιροῦ, ἀπὸ προσώπου τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ἔβαλεν ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναικὸς ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ὕδωρ ὡς ποταμόν, ἵνα αὐτὴν ποταμοφορητὸν ποιήσῃ.

16 Καὶ ἐβοήθησε τῇ γῇ ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τῇ γυναικί, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

τὸν λόγον τῆς μαρτυρίας αὐτῶν· καὶ διὰ ἀγάπησαν τὴν ζωὴν αὐτῶν τὸν θάνατον.

12 Διὰ τοῦτο εὐφραίνεσθε οἱ οὐρανοὶ, καὶ οἱ ἐν αὐτοῖς κατοικοῦντες· οὐαὶ τοῖς κατοικοῦσι τὴν γῆν καὶ τὴν θάλασσαν, ὅτι κατέβη ὁ διάβολος πρὸς ὑμᾶς ἔχων θυμὸν μέγαν, εἰδὼς ὅτι ὀλίγον καιρὸν ἔχει.

13 Καὶ ὅτε εἶδεν ὁ δράκων ὅτι ἐβλήθη εἰς τὴν γῆν, ἐδίωξε τὴν γυναῖκα, ἥτις ἔτεκε τὸν ἄρρενα. (πιθαν.)

14 Καὶ ἐδόθησαν τῇ γυναικὶ δύο πτέρυγες τοῦ ἀετοῦ τοῦ μεγάλου, διὰ τὸ πέτεσθαι εἰς τὴν ἔρημον εἰς τὸν τόπον αὐτῆς, ὅπου τρέφεται καιρὸν καὶ καιροὺς καὶ ἥμισυ καιροῦ, μακρὰν ἀπὸ τὸ πρόσωπον τοῦ ὄφεως.

15 Καὶ ἐβάλεν ὁ ὄφις ὀπίσω τῆς γυναικὸς ὕδωρ ὡς ποταμὸν ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ, ἵνα αὐτὴν ποταμοφορητὸν ποιήσῃ.

16 Καὶ ἐβοήθησε τῇ γῇ ἡ γῆ τῇ γυναικί, καὶ ἤνοιξεν ἡ γῆ τὸ στόμα αὐτῆς, καὶ κατέπιε τὸν ποταμὸν ὃν ἔβαλεν ὁ δράκων ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ.

17 Καὶ ὠργίσθη ὁ δράκων ἐπὶ τὴν γυναῖκα, καὶ ἀπῆλθε ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν λοιπῶν τοῦ σπέρματος αὐτῆς, τῶν τηρούντων τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ.

18 Καὶ ἐστάθην ἐπὶ τὴν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

18 Καὶ ἐστάθηκα εἰς τὸν ἄμμον τῆς θαλάσσης·

Κεφ. ιγ. 13.

ΚΑΙ εἶδον ἐκ τῆς θαλάσσης θηρίον ἀναβαῖνον, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἐπὶ τῶν κεράτων αὐτοῦ διαδήματα, καὶ ἐπὶ τὰς κεφαλὰς αὐτοῦ ὄνομα

2 Καὶ τὸ θηρίον ὃ εἶδον ἦν ὅμοιον παρδάλει, καὶ οἱ πόδες αὐτοῦ ὡς ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα αὐτοῦ, ὡς στόμα λέοντος· καὶ ἔδωκεν αὐτῷ ὁ δράκων τὴν δύναμιν αὐτοῦ, καὶ τὸν θρόνον αὐτοῦ, καὶ ἐξουσίαν

3 Καὶ μίαν τῶν κεφαλῶν αὐτοῦ ὡς ἐσφαγμένην εἰς θάνατον· καὶ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ ἐθεραπεύθη, καὶ ἐθαυμάσθη ὅλη ἡ γῆ ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ προσεκύνησαν τὸν δράκοντα ὃς ἔδωκε ἐξουσίαν τῷ θηρίῳ, καὶ προσεκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς ὅμοιος τοῦ θηρίου; Τίς δύναται πολεμῆσαι μετ' αὐτοῦ;

5 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ στόμα λαλοῦν μεγάλα καὶ βλασφημίας· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ποιῆσαι μῆνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἤνοιξε τὸ στόμα αὐτοῦ

Καὶ εἶδα ὅτι ἀνέβαινε ἀπὸ τὴν θάλασσαν ἕνα θηρίον, καὶ εἶχε ἑπτὰ κεφαλαῖς, καὶ κέρατα δέκα· καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κέρατα τὰ δέκα στεφάνια, καὶ ἀπάνω εἰς τὰ κεφάλια τὰ ὀνόματα βλασφημίας.

2 Καὶ τὸ θηρίον ὅπου εἶδα, ἦτον ὅμοιον παρδάλει, καὶ τὰ ποδάρια τὰ ἔχει τῆς ἄρκτου, καὶ τὸ στόμα τὰ ἔχει τὸ στόμα τοῦ λιονταρίου· καὶ τοῦ ἔδωκε ὁ δράκων τὴν δυναμίν του, καὶ τὸν θρόνον του, καὶ ἐξουσίαν μεγάλην.

3 Καὶ εἶδα μίαν ἀπὸ ταῖς κεφαλαῖς του ἴσα ἦτον κτυπημένη εἰς θανάτου· ἀμὴ ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου τὰ ἰατρεύθη, καὶ ὅλη ἡ γῆ ἐθαύμασεν ἀκολουθοῦντας ὀπίσω τοῦ θηρίου.

4 Καὶ ἐπροσκύνησαν τὸν δράκοντα, ὁποῦ ἔδωκε ἐξουσίαν εἰς τὸ θηρίον, καὶ ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, λέγοντες· Τίς εἶναι ὅμοιόν μι τὸ θηρίον; Ποῖος δύναται νὰ πολεμήσῃ μετ' αὐτό;

5 Καὶ ταῦ ἐδόθη στόμα ὁποῦ λάλει μεγάλα καὶ βλασφημίαις, καὶ τὰ ἐδόθη ἐξουσία νὰ κάμῃ πόλεμον μήνας τεσσαράκοντα δύο.

6 Καὶ ἄνοιξε τὸ στόμα τα

εἰς βλασφημίαν πρὸς τὸν Θεόν, βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ πόλεμον ποιῆσαι μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ νικῆσαι αὐτούς· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.

10 Εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν συνάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. Ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἵνα προσκυνήσουσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ διὰ βλασφημίας εἰς τὸν Θεόν, τὸ βλασφημῆσαι τὸ ὄνομα αὐτοῦ, καὶ τὴν σκηνὴν αὐτοῦ, καὶ τοὺς ἐν τῷ οὐρανῷ σκηνοῦντας.

7 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ τὸ ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τῶν ἁγίων, καὶ τὸ νικῆσαι αὐτούς· καὶ ἐδόθη αὐτῷ ἐξουσία ἐπὶ πᾶσαν φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ ἔθνος.

8 Καὶ προσκυνήσουσιν αὐτὸν πάντες οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς τοῦ ἀρνίου τοῦ ἐσφαγμένου ἀπὸ καταβολῆς κόσμου.

9 Εἴ τις ἔχει οὖς, ἀκουσάτω.

10 Εἴ τις εἰς αἰχμαλωσίαν συνάγει, εἰς αἰχμαλωσίαν ὑπάγει· εἴ τις ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανεῖ, δεῖ αὐτὸν ἐν μαχαίρᾳ ἀποκτανθῆναι. Ὧδέ ἐστιν ἡ ὑπομονὴ καὶ ἡ πίστις τῶν ἁγίων.

11 Καὶ εἶδον ἄλλο θηρίον ἀναβαῖνον ἐκ τῆς γῆς, καὶ εἶχε κέρατα δύο ὅμοια ἀρνίῳ, καὶ ἐλάλει ὡς δράκων.

12 Καὶ τὴν ἐξουσίαν τοῦ πρώτου θηρίου πᾶσαν ποιεῖ ἐνώπιον αὐτοῦ, καὶ ποιεῖ τὴν γῆν καὶ τοὺς κατοικοῦντας ἐν αὐτῇ ἵνα προσκυνήσουσι τὸ θηρίον τὸ πρῶτον, οὗ

θεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου αὐτοῦ.

13 Καὶ ποιεῖ σημεῖα μεγάλα, ἵνα καὶ πῦρ ποιῇ καταβαίνειν εἰς τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, ἐνώπιον τῶν

14 Καὶ πλανᾷ τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, διὰ τὰ σημεῖα ἃ ἐδόθη αὐτῷ ποιῆσαι ἐνώπιον τοῦ θηρίου λέγων τοῖς κατοικοῦσιν ἐπὶ τῆς γῆς, ποιῆσαι εἰκόνα τῷ θηρίῳ ὃ ἔχει τὴν πληγὴν τῆς μαχαίρας, καὶ ἔζησε.

15 Καὶ ἐδόθη αὐτῷ δοῦναι πνεῦμα τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα καὶ λαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ ποιήσῃ, ὅσοι ἐὰν μὴ προσκυνήσωσι τῇ εἰκόνι τοῦ θηρίου, ἵνα ἀποκτανθῶσι.

16 Καὶ ποιεῖ πάντας, τοὺς μικροὺς καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους καὶ τοὺς δούλους, ἵνα δῶσιν αὐτοῖς χάραγμα ἐπὶ τῆς χειρὸς αὐτῶν τῆς δεξιᾶς, ἢ ἐπὶ τῶν

17 Καὶ ἵνα μή τις δύηται ἀγοράσαι ἢ πωλῆσαι, εἰ μὴ ὁ ἔχων τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

πρώτου, τὸ ὑποῖον ἐθεραπεύθη ἡ πληγὴ τοῦ θανάτου του.

13 Καὶ κάμνει σημεῖα μεγάλα, ὡς τόσον ὑπὲρ κάμνῃ καὶ φωτιὰ νὰ κατέβῃ ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τὴν γῆν, ὁμπρόσα εἰς τοὺς ἀνθρώπους.

14 Καὶ πλανᾷ ἐκείνους ὑπὲρ κατοικοῦσι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, διὰ τὰ σημεῖα τὰ ὁποῖα τὸν ἐδόθη νὰ κάμνῃ ὁμπρόσα εἰς τὸ θηρίον· λέγωντας εἰς ἐκείνους ὑπὲρ κατοικοῦσι ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, νὰ κάμουσι εἰκόνα τοῦ θηρίου, τὸ ὁποῖον ἔχει τὴν πληγὴν τὸ σπαθίου, καὶ ἔζησι.

15 Καὶ τὸν ἐδόθη νὰ δώσῃ πνεῦμα εἰς τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, εἰς τόσον ὑπὲρ νὰ διαλαλήσῃ ἡ εἰκὼν τοῦ θηρίου, καὶ νὰ κάμῃ, ὅσοι δὲν ἠθέλασι προσκυνήσῃ τὴν εἰκόνα τοῦ θηρίου, νὰ σκοτωθοῦσι.

16 Καὶ κάμνει ὅλους, τοὺς μικροὺς, καὶ τοὺς μεγάλους, καὶ τοὺς πλουσίους, καὶ τοὺς πτωχούς, καὶ τοὺς ἐλευθέρους, καὶ τοὺς δούλους, διὰ νὰ τοὺς δώσῃ χάραγμα εἰς τὸ χέρι τους τὸ δεξιὸν, ἢ εἰς τὸ μέτωπόν τους.

17 Καὶ κανεὶς νὰ μὴ δύνεται νὰ ἀγοράσῃ ἢ νὰ πωλήσῃ, παρὰ ἐκεῖνος ὑπὲρ ἔχει τὸ χάραγμα, ἢ τὸ ὄνομα τοῦ θηρίου, ἢ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του.

18 Ὧδε ἡ σοφία ἐστίν· ὁ ἔχων τὸν νοῦν, ψηφισάτω τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· ἀριθμὸς γὰρ ἀνθρώπου ἐστί, καὶ ὁ ἀριθμὸς αὐτοῦ χ ξ ς'.

18 Ἐδῶ εἶναι ἡ σοφία· ὁποιος ἔχει νοῦν, ἂς ὑπολογίσῃ τὸν ἀριθμὸν τοῦ θηρίου· διατὶ ἀριθμὸς ἀνθρώπου εἶναι· καὶ ὁ ἀριθμός του εἶναι χ ξ ς'.

Κεφ. ιδ'. 14.

1 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ ἀρνίον ἑστηκὸς ἐπὶ τὸ ὄρος Σιών, καὶ μετ' αὐτοῦ ἑκατὸν τεσσαρακοντατέσσαρες χιλιάδες, ἔχουσαι τὸ ὄνομα τοῦ πατρὸς αὐτοῦ γεγραμμένον ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

1 Καὶ εἶδα, καὶ τὸ ἀρνίον ὅπου ἐστάθηκε πάνω εἰς τὸ ὄρος τὸ Σιών, καὶ ἐστάθησε μετ' αὐτὸ ἤτανε ἑκατὸν τεσσαρακοντατέσσαρες χιλιάδες, ποὺ εἶχαν τὸ ὄνομα τοῦ πατρός του γεγραμμένον εἰς τὰ μετώπατά τους.

2 Καὶ ἤκουσα φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βροντῆς μεγάλης· καὶ φωνὴν ἤκουσα κιθαρῳδῶν κιθαριζόντων ἐν ταῖς κιθάραις αὐτῶν.

2 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὅπου ἦτανε σὰν νερὰ πολλὰ νερά, καὶ ἦτανε σὰν βροντὴ μεγάλης βροντῆς· καὶ ἄκουσα φωνὴν κιθαρῳδῶν, ποὺ ἐκιθαρίζανε μὲ τὰς κιθάρας τους.

3 Καὶ ᾄδουσιν ὡς ᾠδὴν καινὴν ἐνώπιον τοῦ θρόνου, καὶ ἐνώπιον τῶν τεσσάρων ζώων, καὶ τῶν πρεσβυτέρων· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο μαθεῖν τὴν ᾠδὴν εἰ μὴ αἱ ἑκατὸν τεσσαρακοντα τέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἠγορασμένοι ἀπὸ τῆς γῆς.

3 Καὶ ἐψάλλανε σὰν νὰ ἦτανε μία καινουργία ἐμπρὸς εἰς τὸν θρόνον, καὶ ἐμπρὸς εἰς τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ εἰς τοὺς πρεσβυτέρους· καὶ κανεὶς δὲν ἐδυνήθη νὰ μάθῃ τὸ νὰ ψάλλῃ, παρὰ οἱ ἑκατὸν τεσσαρακοντατέσσαρες χιλιάδες, οἱ ἀγορασμένοι ἀπὸ τὴν γῆν.

4 Οὗτοί εἰσιν οἱ μετὰ γυναικῶν οὐκ ἐμολύνθησαν· παρθένοι γάρ εἰσιν· οὗτοί εἰσιν οἱ ἀκολουθοῦντες τῷ ἀρνίῳ ὅπου ἂν ὑπάγῃ· οὗτοι ἠγοράσθησαν ἀπὸ τῶν

4 Ἐκεῖνοι εἶναι ποὺ δὲν ἐμολύνθησαν μὲ γυναῖκες διατὶ εἶναι παρθένοι· ἐκεῖνοι εἶναι ποὺ ἀκολουθοῦσι τὸ ἀρνίον ὅπου καὶ ἂν ὑπάγῃ· ἐκεῖνοι

ανάγκη τῶ Θεῶ καὶ τῶ Ἀρνίῳ·

5 Καὶ ἐν τῷ στόματι αὐτῶν οὐχ εὑρέθη ψεῦδος· ἄμωμοί εἰσιν γάρ ἐνώπιον τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδον ἄλλον ἄγγελον πετόμενον ἐν μεσουρανήματι, ἔχοντα εὐαγγέλιον αἰώνιον, εὐαγγελίσαι τοὺς κατοικοῦντας ἐπὶ τῆς γῆς, καὶ πᾶν ἔθνος καὶ φυλὴν καὶ γλῶσσαν καὶ λαόν·

7 λέγοντα ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Φοβήθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε αὐτῷ δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρίσεως αὐτοῦ· καὶ προσκυνήσατε τῷ ποιήσαντι τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν καὶ θάλασσαν καὶ πηγὰς ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἠκολούθησεν, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη· ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πεπότικε πάντα τὰ ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος ἠκολούθησεν αὐτοῖς, λέγων ἐν φωνῇ μεγάλῃ· Εἴ τις τὸ θηρίον προσκυνεῖ καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ λαμβάνει χάραγμα ἐπὶ τοῦ μετώπου αὐτοῦ ἢ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ·

10 Καὶ αὐτὸς πίεται ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ, ἀγγράπτου ἀπὸ τῆς ἀνθρώπων τρωμοὶ (ἀφιερωμα) εἰς τὸν Θεὸν καὶ εἰς τὸ ἀρνίον·

5 Καὶ εἰς τὸ στόμα τους δὲν εὑρέθη δόλος· διατί εἶναι ἀκατηγόρητοι ὁμπροσθεν εἰς τὸν θρόνον τοῦ Θεοῦ.

6 Καὶ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ἐπετοῦ ἐπέτα εἰς τὸ μεσουράνημα, καὶ ἐκράτει εὐαγγελιον αἰώνιον, νὰ εὐαγγελίση ἐκείνους ὁποῦ κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, καὶ κάθε ἔθνος, καὶ φυλὴν, καὶ γλῶσσαν, καὶ λαόν·

7 Καὶ ἔλεγε μὲ φωνὴν μεγάλην· Φοβῆθητε τὸν Θεὸν, καὶ δότε εἰς αὐτὸν δόξαν, ὅτι ἦλθεν ἡ ὥρα τῆς κρισεώς του· καὶ προσκυνήσετε ἐκεῖνον ὁποῦ ἔκαμε τὸν οὐρανὸν καὶ τὴν γῆν, καὶ τὴν θάλασσαν καὶ ταῖς πηγαῖς τῶν ὑδάτων.

8 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἠκολούθησεν, λέγοντας· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγάλη· ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας της ἐπότισεν ὅλα τὰ ἔθνη.

9 Καὶ τρίτος ἄγγελος τους ἠκολούθησεν, λέγοντας μὲ φωνὴν μεγάλην· Ἐὰν κανεὶς προσκυνᾷ τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ πέρνει τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν του ἢ εἰς τὸ χέρι του·

10 Καὶ αὐτὸς θέλει πίνει ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τοῦ

τοῦ κεκιρασμένου ἀκράτου ἐν τῷ ποτηρίῳ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ· καὶ βασανισθήσεται ἐν πυρὶ καὶ θείῳ ἐνώπιον τῶν ἁγίων ἀγγέλων καὶ ἐνώπιον τοῦ ἀρνίου.

11 Καὶ ὁ καπνὸς τῆς βασανισμοῦ αὐτῶν ἀναβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων· καὶ οὐκ ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρας καὶ νυκτὸς οἱ προσκυνοῦντες τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ, καὶ εἴ τις λαμβάνει τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ.

12 Ὧδε ὑπομονὴ τῶν ἁγίων ἐστίν· ὧδε οἱ τηροῦντες τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἤκουσα φωνῆς ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης μοι· Γράψον· μακάριοι οἱ νεκροὶ οἱ ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπάρτι· ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, ἵνα ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τὰ δὲ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ μετ' αὐτῶν.

14 Καὶ εἶδον, καὶ ἰδοὺ νεφέλη λευκή, καὶ ἐπὶ τὴν νεφέλην καθήμενος ὅμοιον υἱὸν ἀνθρώπου, ἔχων ἐπὶ τῆς κεφαλῆς αὐτοῦ στέφανον χρυσοῦν, καὶ ἐν τῇ χειρὶ αὐτοῦ δρέπανον ὀξύ.

15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ, κράζων

Θεοῦ, τοῦ κεκραμένου ἀκράτου εἰς τὸ ποτήριον τῆς ὀργῆς αὐτοῦ, καὶ μὲ τὸ θεῖον βασανισθῆναι μέσα εἰς τὴν παρουσίαν τῶν ἁγίων ἀγγέλων, καὶ ἐνώπιον τοῦ Ἀρνίου.

11 Καὶ ὁ καπνὸς τοῦ βασανισμοῦ των ἀναβαίνει εἰς αἰῶνας αἰώνων· καὶ δὲν ἔχουσιν ἀνάπαυσιν ἡμέρα καὶ νύκτα ἐκεῖνοι ὁποῦ προσκυνοῦν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του, καὶ ἂν κανεὶς πάρῃ τὸ χάραγμα τοῦ ὀνόματος του.

12 Ἐδῶ εἶναι ἡ ὑπομονὴ τῶν ἁγίων· ἐδῶ εἶναι ἐκεῖνοι ὁποῦ φυλάττουσι τὰς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν πίστιν τοῦ Ἰησοῦ.

13 Καὶ ἄκουσα φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁποῦ μοῦ ἔλεγε· Γράψε· μακάριοι οἱ νεκροὶ ὁποῦ ἀποθνήσκουν εἰς τὸν Κύριον ἀπὸ τώρα καὶ ἐμπρός· ναί, λέγει τὸ Πνεῦμα, διὰ νὰ ἀναπαυθοῦσιν ἀπὸ τοὺς κόπους των· καὶ τὰ ἔργα των ἀκολουθοῦσι μετ' αὐτῶν.

14 Καὶ εἶδα, καὶ ἰδοὺ σύννεφον ἄσπρον, καὶ ἀπάνω εἰς τὸ σύννεφον ἐκαθήτουν ἕνας ὅμοιος ὡσὰν υἱὸς ἀνθρώπου, καὶ ἐφόρει ἀπάνω εἰς τὸ κεφάλι του χρυσοῦν στέφανι, καὶ εἰς τὸ χέρι του ἐκρατοῦσε δρεπάνι κοπτερόν.

15 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐβγῆκε ἀπὸ τὸν ναόν, κρά-

ι μεγάλη φωνῇ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῆς νεφέλης· Πέμψον τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον. Ὅτι ἦλθε σοι ἡ ὥρα τοῦ θερίσαι, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἔβαλεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τῆς νεφέλης τὸ δρέπανον αὐτοῦ ἐπὶ τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ ναοῦ τοῦ ἐν τῷ οὐρανῷ, ἔχων καὶ αὐτὸς δρέπανον ὀξύ.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐξῆλθεν ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου, ἔχων ἐξουσίαν ἐπὶ τοῦ πυρός· καὶ ἐφώνησε κραυγῇ μεγάλῃ τῷ ἔχοντι τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ, λέγων· Πέμψον σου τὸ δρέπανον τὸ ὀξύ, καὶ τρύγησον τοὺς βότρυας τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ἤκμασαν αἱ σταφυλαὶ αὐτῆς.

19 Καὶ ἔβαλεν ὁ ἄγγελος τὸ δρέπανον αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν ληνὸν τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τὸν μέγαν.

20 Καὶ ἐπατήθη ἡ ληνὸς ἔξω τῆς πόλεως, καὶ ἐξῆλθεν αἷμα ἐκ τῆς ληνοῦ ἄχρι τῶν χαλινῶν τῶν ἵππων, ἀπὸ σταδίων χιλίων ἑξακοσίων.

ἐκραύγασε μεγάλῃ φωνῇ εἰς ἐκεῖνον ὃν ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ σύννεφον· Πέμψε τὸ δρέπανόν σου, καὶ θέρισον. Ὅτι σοὶ ἦλθε ἡ ὥρα νὰ θερίσῃς, ὅτι ἐξηράνθη ὁ θερισμὸς τῆς γῆς.

16 Καὶ ἐκεῖνος ὁποὺ ἐκάθητο ἐπάνω εἰς τὸ σύννεφον, ἔβαλε τὸ δρέπανόν του ἐπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐθερίσθη ἡ γῆ.

17 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸν ναὸν ὁποὺ ἦτον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ ἐκράτει καὶ αὐτὸς δρέπανον κοπτερόν.

18 Καὶ ἄλλος ἄγγελος ἐβγῆκεν ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον, ὁποὺ εἶχε ἐξουσίαν ἐπάνω εἰς τὴν φωτιάν· καὶ ἐφώναξε μὲ μεγάλην φωνὴν ἐκεῖνον ὁποὺ ἐκράτει τὸ δρέπανον τὸ κοπτερόν, λέγοντας· Πέμψε τὸ δρεπάνι σου τὸ κοπτερόν, καὶ τρύγησε τὰ σταφύλια τῆς ἀμπέλου τῆς γῆς, ὅτι ὡρίμασαν τὰ σταφύλια της.

19 Καὶ ὁ ἄγγελος ἔβαλε τὸ δρεπάνι του εἰς τὴν γῆν, καὶ ἐτρύγησε τὴν ἄμπελον τῆς γῆς, καὶ (τὰ σταφύλια) ἔβαλεν εἰς τὸ πατητήρι τὸ μεγάλον τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ.

20 Καὶ ἐπατήθη τὸ πατητήρι ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν, καὶ ἐβγῆκεν αἷμα ἀπὸ τὸ πατητήρι ἕως τὰ χαλινάρια τῶν ἀλόγων, ἕως χίλια ἑξακόσια σταδία.

Κεφ. ιε'. 15.

ΚΑΙ εἶδον ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἀγγέλους ἑπτὰ, ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδον ὡς θάλασσαν ὑαλίνην μεμιγμένην πυρὶ, καὶ τοὺς νικῶντας ἐκ τοῦ θηρίου καὶ ἐκ τῆς εἰκόνος αὐτοῦ καὶ ἐκ τοῦ χαράγματος αὐτοῦ, ἐκ τοῦ ἀριθμοῦ τοῦ ὀνόματος αὐτοῦ, ἑστῶτας ἐπὶ τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, ἔχοντας κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ᾄδουσι τὴν ᾠδὴν Μωσέως δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιαι καὶ ἀληθιναὶ αἱ ὁδοί σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων.

4 Τίς οὐ μὴ φοβηθῇ σε, Κύριε, καὶ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος ὅσιος· ὅτι πάντα τὰ ἔθνη ἥξουσι καὶ προσκυνήσουσιν ἐνώπιόν σου· ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.

5 Καὶ μετὰ ταῦτα

ΚΑΙ εἶδα ἄλλο σημεῖον ἐν τῷ οὐρανῷ μέγα καὶ θαυμαστόν, ἑπτὰ ἀγγέλους, ἔχοντας πληγὰς ἑπτὰ τὰς ἐσχάτας, ὅτι ἐν αὐταῖς ἐτελέσθη ὁ θυμὸς τοῦ Θεοῦ.

2 Καὶ εἶδα ὡσεὶ θάλασσαν ὑαλίνην ἀναμεμιγμένην μὲ φωτιὰν, καὶ τοὺς ἐκείνους ὁποῦ ἐνίκησαν τὸ θηρίον καὶ τὴν εἰκόνα του καὶ τὸ χάραγμά του, καὶ τὸν ἀριθμὸν τοῦ ὀνόματός του, ἐκεῖ ἐστεκοντο ἀπάνω εἰς τὴν θάλασσαν τὴν ὑαλίνην, καὶ εἶχασι κιθάρας τοῦ Θεοῦ·

3 Καὶ ψάλλουν τὸν ᾠδὴν τοῦ Μωυσέως τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, καὶ τὴν ᾠδὴν τοῦ ἀρνίου, λέγοντες· Μεγάλα καὶ θαυμαστὰ εἶναι τὰ ἔργα σου, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ· δίκαιες καὶ ἀληθιναὶ εἶναι αἱ τράτες σου, ὁ βασιλεὺς τῶν ἁγίων.

4 Ποῖος νὰ μὴ σὲ φοβηθῇ, Κύριε, καὶ νὰ δοξάσῃ τὸ ὄνομά σου; ὅτι μόνος εἶσαι ὅσιος· ὅτι τὰ ἔθνη θέλουσι ἐλθεῖ καὶ θέλουσι προσκυνήσει ἐμπρός σου· ὅτι τὰ δικαιώματά σου ἐφανερώθησαν.

5 Καὶ ὕστερα ἀπὸ τοῦτο

ναῷ, καὶ ἰδοὺ ἀνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου ἐν τῷ οὐρανῷ.

6 Καὶ ἐξῆλθοι οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ἔχοντες τὰς ἑπτὰ πληγάς, ἐκ τοῦ ναοῦ, ἐνδεδυμένοι λίνον καθαρὸν καὶ λαμπρόν, καὶ περιεζωσμένοι περὶ τὰ στήθη ζώνας χρυσᾶς.

7 Καὶ ἓν ἐκ τῶν τεσσάρων ζώων ἔδωκε τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις ἑπτὰ φιάλας χρυσᾶς, γεμούσας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνοῦ ἐκ τῆς δόξης τοῦ Θεοῦ, καὶ ἐκ τῆς δυνάμεως αὐτοῦ· καὶ οὐδεὶς ἠδύνατο εἰσελθεῖν εἰς τὸν ναόν, ἄχρι τελεσθῶσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

εἶδα, καὶ ἰδοὺ ἀνοίγη ὁ ναὸς τῆς σκηνῆς τοῦ μαρτυρίου, ὅπου εἶναι εἰς τὸν οὐρανόν.

6 Καὶ οἱ ἑπτὰ ἄγγελοι ὅπου εἶχαν τὰς ἑπτὰ πληγάς, ἐβγῆκαν ἀπὸ τὸν ναόν, ἐνδυμένοι λινὰ καθάρια καὶ λαμπρά, καὶ περιζωσμένοι τριγύρω εἰς τὰ στήθη ζωνάρια χρυσά.

7 Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ τέσσαρα ζῶα ἔδωκεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους ἑπτὰ λεκάνας χρυσᾶς, ὁπὸν ἦταν γεμάταις ἀπὸ τὸν θυμὸν τοῦ Θεοῦ τοῦ ζῶντος εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

8 Καὶ ἐγεμίσθη ὁ ναὸς καπνοῦ ἀπὸ τὴν δόξαν τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀπὸ τὴν δύναμίν του· καὶ κανεὶς δὲν ἠδύνατο νὰ ἔμβῃ εἰς τὸν ναόν, ἕως ὅπου νὰ τελειωθοῦσιν αἱ ἑπτὰ πληγαὶ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων.

Κεφ. ιϛ'. 16.

Κ Αἱ ἤκουσα φωνὴν μεγάλην ἐκ τοῦ ναοῦ, λέγουσαν τοῖς ἑπτὰ ἀγγέλοις· Ὑπάγετε καὶ ἐκχύσατε τὰς φιάλας τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἀπῆλθε ὁ πρῶτος, καὶ ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν γῆν· καὶ ἐγένετο

Κ Αἱ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν ναόν, ὁποὺ ἔλεγεν εἰς τοὺς ἑπτὰ ἀγγέλους· Ὑπάγετε, χύσετε ταῖς κάπναις τοῦ θυμοῦ τοῦ Θεοῦ εἰς τὴν γῆν.

2 Καὶ ἐπῆγε ὁ πρῶτος, καὶ ἔχυσε τὴν κάπναν του ἀπάνω εἰς τὴν γῆν· καὶ ἔγινε

ἕλκος κακὸν καὶ πονηρὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους τοὺς ἔχοντας τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ τοὺς τῇ εἰκόνι αὐτοῦ προσκυνοῦντας.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἐγένετο αἷμα ὡς νεκροῦ· καὶ πᾶσα ψυχὴ ζωῆς ἀπέθανεν ἐν τῇ θαλάσσῃ.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν ὑδάτων· καὶ ἐγένετο αἷμα.

5 Καὶ ἤκουσα τοῦ ἀγγέλου τῶν ὑδάτων λέγοντος· Δίκαιος, Κύριε, εἶ, ὁ ὢν, καὶ ὁ ἦν, καὶ ὁ ὅσιος, ὅτι ταῦτα ἔκρινας·

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἐξέχεαν, καὶ αἷμα αὐτοῖς δέδωκας πεῖν· ἄξιοι γάρ εἰσι.

7 Καὶ ἤκουσα ἄλλου ἐκ τοῦ θυσιαστηρίου λέγοντος· Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀληθιναὶ καὶ δίκαιαι αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ ἐπὶ τὸν ἥλιον· καὶ ἐδόθη αὐτῷ καυματίσαι τοὺς ἀνθρώπους ἐν πυρί.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα

πληγὴ κακὴ καὶ πονηρὰ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους, οἵτινες εἶχον τὸ χάραγμα τοῦ θηρίου, καὶ ἐπὶ τοὺς ὅτοι προσεκύνουν τὴν εἰκόνα του.

3 Καὶ ὁ δεύτερος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τὴν θάλασσαν, καὶ ἔγινε ὡσὰν αἷμα ἀνθρώπου νεκροῦ· καὶ κάθε ψυχὴ ζωντανὴ ἀπέθανε εἰς τὴν θάλασσαν.

4 Καὶ ὁ τρίτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τοὺς ποταμοὺς καὶ εἰς τὰς πηγὰς τῶν νερῶν· καὶ ἔγιναν αἷμα.

5 Καὶ ἄκουσα τὸν ἄγγελον τῶν νερῶν νὰ λέγῃ· Δίκαιος εἶσαι, Κύριε, ὁ ὢν καὶ ὁ ἦτον, καὶ ὅσιος εἶσαι, ἐπειδὴ ἔκαμες ἔτσι·

6 Ὅτι αἷμα ἁγίων καὶ προφητῶν ἔχυσαν, καὶ αἷμα τοὺς ἔδωκες νὰ πίουν· ἄξιοι εἶναι.

7 Καὶ ἄκουσα ἄλλον ἀπὸ τὸ θυσιαστήριον νὰ λέγῃ· Ναί, Κύριε ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ἀλήθειαι καὶ δικαιοσύναις εἶναι αἱ κρίσεις σου.

8 Καὶ ὁ τέταρτος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τὸν ἥλιον· καὶ τοῦ ἐδόθη νὰ καυματίσῃ τοὺς ἀνθρώπους μὲ φωτιάν.

9 Καὶ ἐκαυματίσθησαν οἱ ἄνθρωποι καῦμα μέγα, καὶ ἐβλασφήμησαν τὸ ὄνομα τοῦ

του θεου του ἰσχυτος ἐξουσιαν επι τας πληγας ταυτας· και ου μετενοησαν δουναι αυτῳ δοξαν.

10 Και ὁ πεμπτος ἀγγελος ἐξεχεεν την φιαλην αὐτου επι τον θρονον του θηριου· και ἐγενετο ἡ βασιλεια αὐτου ἐσκοτωμενη· και ἐμασσωντο τας γλωσσας αὐτων εκ του πονου,

11 Και ἐβλασφημησαν τον θεον του ουρανου ἐκ των πονων αὐτων και ἐκ των ἑλκων αὐτων και οὐ μετενοησαν ἐκ των ἐργων αὐτων.

12 Και ὁ ἑκτος ἀγγελος ἐξεχεεν την φιαλην αὐτου ἐπι τον ποταμον τον μεγαν τον Εὐφρατην· και ἐξηρανθη το ὑδωρ αὐτου, ἱνα ἑτοιμασθη ἡ ὁδος των βασιλεων των ἀπο ἀνατολων ἡλιου.

13 Και εἰδον ἐκ του στοματος του δρακοντος και ἐκ του στοματος του θηριου και ἐκ του στοματος του ψευδοπροφητου πνευματα τρια ἀκαθαρτα ὡσει βατραχοι·

14 Εισι γαρ πνευματα δαιμονων ποιουντα σημεια ἃ ἐκπορευεται ἐπι τους βασιλεις της γης ὅλης της οἰκουμενης, συναγαγειν αὐτους εις τον πολεμον της ἡμερας ἐκεινης της μεγαλης του Θεου του παντοκρατορος.

Θεου, ὁπου ἐχει ἐξουσιαν εἰς ταῖς πληγαῖς ἐκειναις· και δεν ἐμετανοησαν να του δωσουν δοξαν.

10 Και ὁ πέμπτος ἀγγελος ἔχυσε την κοῦπαν του εἰς τον θρονον του θηριου· καὶ ἐγινε ἡ βασιλεια του σκοτισμενη· καὶ ἐμασσῶσαν ταῖς γλωσσαις τους ἀπο τον πονον τους,

11 Και ἐβλασφημησαν τον Θεον του οὐρανου ἀπο τους πονους τους, και ἀπο ταῖς πληγαῖς τους, καὶ δεν ἐμετανοησαν ἀπο τὰ ἔργα τους.

12 Καὶ ὁ ἕκτος ἀγγελος ἔχυσε την κοῦπαν του εἰς τον ποταμον τον μεγαλον τον Εὐφράτην· καὶ ἐξεράνθη το ὑδωρ του, δια να ἑτοιμασθῇ ἡ ὁδος των βασιλέων ὁπου εἶναι ἀπὸ την ἀνατολην του ἡλιου.

13 Καὶ εἶδα ἀπὸ τὸ στομα του δρακοντος, καὶ ἀπὸ τὸ στομα του θηρίου, καὶ ἀπὸ τὸ στομα του ψευδοπροφητου τρια πνεύματα ἀκάθαρτα, ὡσὰν βαθράκια·

14 Διατι εἶναι πνευματα δαιμονικα ἐκτελοῦντα σημεῖα καὶ πηγαινουσι εἰς τους βασιλεῖς της γῆς καὶ ὅλης της οἰκουμένης, να τους συμμαζεψουν εἰς τον πόλεμον της μεγάλης ἡμερας ἐκείνης τὸ Θεου τὸ παντοκρατορος.

15 (Ἰδὲ, ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν, καὶ τηρῶν τὰ ἱμάτια αὐτοῦ, ἵνα μὴ γυμνὸς περιπατῇ, καὶ βλέπωσι τὴν ἀσχημοσύνην αὐτοῦ.)

16 Καὶ συνήγαγεν αὐτοὺς εἰς τὸν τόπον τὸν καλούμενον Ἑβραϊστὶ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἐξέχεε τὴν φιάλην αὐτοῦ εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐξῆλθε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τοῦ ναοῦ τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τοῦ θρόνου, λέγουσα· Γέγονε.

18 Καὶ ἐγένοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμὸς ἐγένετο μέγας, οἷος οὐκ ἐγένετο ἀφ' οὗ οἱ ἄνθρωποι ἐγένοντο ἐπὶ τῆς γῆς, τηλικοῦτος σεισμὸς οὕτω μέγας.

19 Καὶ ἐγένετο ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία μέρη, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσον. Καὶ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐμνήσθη ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, δοῦναι αὐτῇ τὸ ποτήριον τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς αὐτοῦ.

20 Καὶ πᾶσα νῆσος ἔφυγε, καὶ ὄρη οὐχ εὑρέθησαν.

21 Καὶ χάλαζα μεγάλη ὡς ταλαντιαία καταβαίνει ἐκ τοῦ οὐρανοῦ ἐπὶ τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν ἐκ τῆς

15 (Νά, ἔρχομαι ὡς κλέπτης· μακάριος ὁ γρηγορῶν, καὶ φυλάγει τὰ ἐνδύματά του, διὰ νὰ μὴ περιπατήσῃ γυμνὸς, καὶ βλέπουν τὴν ἀτιμίαν του.)

16 Καὶ τὸν συνήγαγεν εἰς τὸν τόπον τοῦτον τὸν καλούμενον Ἑβραϊκὰ Ἀρμαγεδδών.

17 Καὶ ὁ ἕβδομος ἄγγελος ἔχυσε τὴν φιάλην του εἰς τὸν ἀέρα· καὶ ἐβγῆκε φωνὴ μεγάλη ἀπὸ τὸν ναὸν τοῦ οὐρανοῦ, ἀπὸ τὸν θρόνον, καὶ εἶπε· Ἐγεν.

18 Καὶ ἐγίνοντο φωναὶ καὶ βρονταὶ καὶ ἀστραπαί, καὶ σεισμὸς ἔγινε μεγάλος, ὁποῦ δὲν ἔγινε ποτὲ ἀπὸ ὅταν ἐγεννήθησαν οἱ ἄνθρωποι εἰς τὴν γῆν, τόσος λογῆς σεισμὸς ἔτζι μεγάλος.

19 Καὶ ἔγινε ἡ πόλις ἡ μεγάλη εἰς τρία κομμάτια, καὶ αἱ πόλεις τῶν ἐθνῶν ἔπεσαν. Καὶ ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη ἐνεθυμήσθη ἐμπρὸς εἰς τὸν Θεόν, νὰ τοῦ δώσῃ τὸ ποτήριον τοῦ κρασιοῦ τοῦ θυμοῦ τῆς ὀργῆς του.

20 Καὶ κάθε νησὶ ἐφύγη, καὶ ὄρη δὲν εὑρέθησαν.

21 Καὶ χαλάζα μεγάλη ὡσὰν βαρὺ ταλαντον, κατεβαίνει ἀπὸ τὸν οὐρανὸν εἰς τοὺς ἀνθρώπους· καὶ ἐβλασφήμησαν οἱ ἄνθρωποι τὸν Θεὸν διὰ τὴν

πληγὰς τὰς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶν ἡ πληγὴ αὐτῆς σφόδρα.

πληγαι τῆς χαλάζης, ὅτι μεγάλη ἐστὶ ἡ πληγή της κατα πολλά.

Κεφ. ιζ. 17.

Καὶ ἦλθεν εἷς ἐκ τῶν ἑπτὰ ἀγγέλων τῶν ἐχόντων τὰς ἑπτὰ φιάλας, καὶ ἐλάλησε μετ' ἐμοῦ, λέγων μοι· Δεῦρο δεῖξω σοι τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, τῆς καθημένης ἐπὶ ὑδάτων πολλῶν·

Καὶ ἦλθεν ἕνας ἀπὸ τους ἑπτὰ ἀγγέλους, ὁποὺ εἶχασι ταῖς ἑπτὰ κεφαλαῖς, καὶ ἐλάλησε μαζύ μὲ, λέγοντάς μου· Ἔλα, θέλω σοῦ δεῖξει τὸ κρῖμα τῆς πόρνης τῆς μεγάλης, ὁποὺ καθεται ἀπάνω εἰς τα πολλα νερα·

2 μεθ' ἧς ἐπόρνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ ἐμεθύσθησαν οἱ κατοικοῦντες τὴν γῆν ἐκ τοῦ οἴνου τῆς πορνείας αὐτῆς.

2 Αὐταμε μὲ τὴν ὁποίαν ἐπορνευσαν οἱ βασιλεῖς τῆς γης, καὶ ἐμεθύσθηκαν ἀπὸ τὸ κρασὶ τῆς πορνιάς της οἱπου κατοικοῦσι τὴν γῆν.

3 Καὶ ἀπήνεγκέ με εἰς ἔρημον ἐν πνεύματι· καὶ εἶδον γυναῖκα καθημένην ἐπὶ θηρίον κόκκινον, γέμον ὀνόματα βλασφημίας, ἔχον κεφαλὰς ἑπτὰ καὶ κέρατα δέκα.

3 Καὶ ἐπῆρε καὶ ἔφερέ με με το πνεῦμα εἰς τὴν ἔρημον· καὶ εἶδα γυναῖκα οπὺ εκάθετον ἀπάνω εἰς ἕνα θηριον κόκκινον, τὸ ὁποῖον ἐτον γεμάτον ὀνόματα βλασφημιας, καὶ εἶχε ἑπτὰ κεφαλαις καὶ δέκα κέρατα.

4 Καὶ ἡ γυνὴ ἦν περιβεβλημένη πορφύραν καὶ κόκκινον, καὶ κεχρυσωμένη χρυσίῳ καὶ λίθῳ τιμίῳ καὶ μαργαρίταις, ἔχουσα χρυσοῦν ποτήριον ἐν τῇ χειρὶ αὐτῆς, γέμον βδελυγμάτων καὶ τὰ ἀκάθαρτα τῆς πορνείας αὐτῆς·

4 Καὶ ἡ γυναῖκα ὁπου ἐτον ἐνδυμενη τὴν πορφύραν καὶ τὸ κόκκινον, καὶ ὁπου ἐτον κεχρυσωμένη μὲ χρυσαφι καὶ μὲ πέτρας πολυτιμους καὶ μαργαριτάρια, ἐκρατεν εἰς τὸ χέρι της χρυσοῦν ποτήρι, γεματον συκχασίαις καὶ ακαθαρσιαις τῆς πορνιάς της,

5 Καὶ ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῆς ὄνομα γεγραμμένον· Μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

6 Καὶ εἶδον τὴν γυναῖκα μεθύουσαν ἐκ τοῦ αἵματος τῶν ἁγίων, καὶ ἐκ τοῦ αἵματος τῶν μαρτύρων Ἰησοῦ. Καὶ ἐθαύμασα, ἰδὼν αὐτὴν, θαῦμα μέγα.

7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· Διατί ἐθαύμασας; ἐγὼ σοὶ ἐρῶ τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζοντος αὐτὴν, τὸ ἔχοντος τὰς ἑπτὰ κεφαλὰς καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Θηρίον ὃ εἶδες, ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ μέλλει ἀναβαίνειν ἐκ τῆς ἀβύσσου, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγειν· καὶ θαυμάσονται οἱ κατοικοῦντες ἐπὶ τῆς γῆς, οὗ οὐ γέγραπται τὰ ὀνόματα ἐπὶ τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, βλεπόντων τὸ θηρίον ὅτι ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καίπερ ἔστι.

9 Ὧδε ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ, ὄρη εἰσὶν, ἑπτὰ, ὅπου ἡ γυνὴ κάθηται ἐπ' αὐτῶν.

10 Καὶ βασιλεῖς ἑπτά εἰσιν· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ εἷς ἐστιν, ὁ ἄλλος οὔπω

5 Καὶ ἐπάνω εἰς τὸ μέτωπόν της ἦτον γεγραμμένον· Μυστήριον· Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, ἡ μήτηρ τῶν πορνῶν καὶ τῶν βδελυγμάτων τῆς γῆς.

6 Καὶ εἶδα τὴν γυναῖκα καὶ ἐμέθυα ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν ἁγίων, καὶ ἀπὸ τὸ αἷμα τῶν μαρτύρων τοῦ Ἰησοῦ. Καὶ ἐθαύμασα, ὅταν τὴν εἶδα, μεγάλον θαῦμα.

7 Καὶ εἶπέ μοι ὁ ἄγγελος· Διατί ἐθαύμασες; ἐγὼ θέλω σὲ εἰπεῖ τὸ μυστήριον τῆς γυναικὸς καὶ τοῦ θηρίου τοῦ βαστάζει τὴν, καὶ ἔχει τὰ ἑπτὰ κεφάλια καὶ τὰ δέκα κέρατα.

8 Τὸ θηρίον ὅπου εἶδες, ἦτον, καὶ δὲν ἔστι, καὶ μέλλει νὰ ἀνέβῃ ἀπὸ τὴν ἄβυσσον, καὶ παγαίνει εἰς τὴν ἀπώλειαν· καὶ θέλουν ἐκπλαγῆ ἐκεῖνοι ὅπου κατοικοῦσιν ἀπάνω εἰς τὴν γῆν, τῶν ὁποίων τὰ ὀνόματα δὲν εἶναι γεγραμμένα εἰς τὸ κατάστιχον τῆς ζωῆς ἀπὸ κατακλυσμὸν κόσμου, βλέποντες τὸ θηρίον, τὸ ὁποῖον ἦτον, καὶ δὲν ἔστι, ἀγαπᾶλα καὶ τὰ εἶναι.

9 Ἐδῶ εἶναι ὁ νοῦς ὁ ἔχων σοφίαν. Αἱ ἑπτὰ κεφαλαὶ εἶναι ἑπτὰ βουνά, εἰς τὰ ὁποῖα κάθεται ἡ γυναῖκα ἀπάνω εἰς αὐτά.

10 Καὶ εἶναι ἑπτὰ βασιλεῖς· οἱ πέντε ἔπεσαν, καὶ ὁ εἷς εἶναι, ὁ ἄλλος ἀκόμη

ἦλθε, καὶ ὅταν ἔλθῃ, ὀλίγον αὐτὸν δεῖ μεῖναι.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὃ ἦν, καὶ οὐκ ἔστι, καὶ αὐτὸς ὄγδοός ἐστι, καὶ ἐκ τῶν ἑπτά ἐστι, καὶ εἰς ἀπώλειαν ὑπάγει.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἰσὶ, οἵτινες βασιλείαν οὔπω ἔλαβον, ἀλλ' ἐξουσίαν ὡς βασιλεῖς μίαν ὥραν λαμβάνουσι μετὰ τοῦ θηρίου.

13 Οὗτοι μίαν γνώμην ἔχουσι καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν ἑαυτῶν τῷ θηρίῳ παραδιδόασιν.

14 Οὗτοι μετὰ τοῦ ἀρνίου πολεμήσουσι, καὶ τὸ ἀρνίον νικήσει αὐτούς, ὅτι Κύριος κυρίων ἐστὶ καὶ Βασιλεὺς βασιλέων· καὶ οἱ μετ' αὐτοῦ, κλητοὶ καὶ ἐκλεκτοὶ καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μοι· Τὰ ὕδατα ἃ εἶδες, οὗ ἡ πόρνη κάθηται, λαοὶ καὶ ὄχλοι εἰσὶ, καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαι.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ἃ εἶδες ἐπὶ τὸ θηρίον, οὗτοι μισήσουσι τὴν πόρνην, καὶ ἠρημωμένην ποιήσουσιν αὐτὴν καὶ γυμνήν, καὶ τὰς σάρκας αὐτῆς φάγονται, καὶ αὐτὴν κατακαύσουσιν ἐν πυρί.

17 Ὁ γὰρ Θεὸς ἔδωκεν εἰς τὰς καρδίας αὐτῶν ποιῆσαι καὶ ἔταν ἔλθῃ, καμμίαν χρείαν νὰ ἔχῃ αὐτὸς ὀλίγον.

11 Καὶ τὸ θηρίον ὁπού ἦτον, καὶ δὲν εἶναι, καὶ αὐτὸς εἶναι ὄγδοος, καὶ εἶναι ἀπὸ τὰ ἑπτά, καὶ ὑπάγει εἰς τὴν ἀπώλειαν.

12 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁπού εἶδες, δέκα βασιλεῖς εἶναι, οἱ ὁποῖοι ἀκόμι βασιλείαν δὲν ἐπῆραν, ἀλλὰ πέρνουσιν ἀπάνω μὲ τὸ θηρίον ἐξουσίαν μίαν ὥραν.

13 Ἐκεῖνοι ἔχουσι μίαν γνώμην, καὶ τὴν δύναμιν καὶ τὴν ἐξουσίαν τους τὴν μεταδίδουσι τοῦ θηρίου.

14 Ἐκεῖνοι θέλουσι πολεμήσει ἀπάνω μὲ τὸ ἀρνίον, καὶ τὸ ἀρνίον θέλει τοὺς νικήσει, ὅτι εἶναι Αὐθέντης τῶν αὐθεντάδων καὶ Βασιλεὺς τῶν βασιλέων· καὶ ἐκεῖνοι ὁπού εἶναι ἀπάνω μὲτ' αὐτὸν, εἶναι καλεσμένοι καὶ διαλεγμένοι καὶ πιστοί.

15 Καὶ λέγει μου· Τὰ νερὰ ὁπού εἶδες, ἐκεῖ ὁπού κάθεται ἡ πόρνη εἶναι λαοὶ καὶ ὄχλοι, καὶ ἔθνη καὶ γλῶσσαις.

16 Καὶ τὰ δέκα κέρατα ὁπού εἶδες εἰς τὸ θηρίον, ἐκεῖνα θέλουσι μισήσει τὴν πόρνην, καὶ θέλουσι τὴν κάμει ἔρημον καὶ γυμνήν, καὶ θέλουσι φάγει τὰ σαρκά της, καὶ αὐτὴν θέλουν τὴν κατακαύσει μέσα εἰς τὴν φωτιάν.

17 Διατὶ ὁ Θεὸς ἔδωκεν εἰς ταὶς καρδίαις των νὰ κάμουσι

τὴν γνώμην αὐτῆ, καὶ ποιῆσαι μίαν γνώμην, καὶ δοῦναι τὴν βασιλείαν αὐτῶν τῷ θηρίῳ ἄχρι τελεσθῆ τὰ ῥήματα τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυνὴ ἣν εἶδες, ἔστιν ἡ πόλις ἡ μεγάλη ἡ ἔχουσα βασιλείαν ἐπὶ τῶν βασιλέων τῆς γῆς.

τὴν γνώμην τε, καὶ νὰ κάμουσι μίαν γνώμην, καὶ νὰ παραδώσουν τὴν βασιλείαν της εἰς τὸ θηρίον, ἕως ὅπου νὰ τελειωθοῦσι τὰ λόγια τοῦ Θεοῦ.

18 Καὶ ἡ γυναῖκα τὴν ὁποίαν εἶδες, εἶναι ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ὅπου ἔχει βασιλείαν ἀπάνω εἰς τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς.

Κεφ. ιη'. 18.

ΚΑΙ μετὰ ταῦτα εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἐκ τῆς δόξης αὐτοῦ.

2 Καὶ ἔκραξεν ἐν ἰσχυρᾷ φωνῇ μεγάλῃ, λέγων· Ἔπεσεν, ἔπεσε Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἐγένετο κατοικητήριον δαιμόνων, καὶ φυλακὴ παντὸς πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ παντὸς ὄρνεου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

3 Ὅτι ἐκ τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας αὐτῆς πέπωκε πάντα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς μετ' αὐτῆς ἐπόρνευσαν, καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς ἐκ τῆς δυνάμεως τοῦ στρήνους αὐτῆς ἐπλούτησαν.

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λέγουσαν· Ἐξέλθετε ἐξ αὐτῆς ὁ λαός μου, ἵνα μὴ συγκοινωνήσητε

ΚΑΙ ὑστερα ἀπὸ τοῦτα εἶδα ἄγγελον ὅπου κατέβαινε ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ εἶχε ἐξουσίαν μεγάλην· καὶ ἡ γῆ ἐφωτίσθη ἀπὸ τὴν δόξαν του.

2 Καὶ ἐκραξε μὲ δύναμιν, μεγάλην φωνὴν, λέγοντας· Ἔπεσεν, ἔπεσε ἡ Βαβυλὼν ἡ μεγάλη, καὶ ἔγινε κατοικητήριον τῶν δαιμόνων, καὶ φυλακὴ κάθε πνεύματος ἀκαθάρτου, καὶ φυλακὴ κάθε λογῆς ὄρνεου ἀκαθάρτου καὶ μεμισημένου·

3 Ὅτι ἀπὸ τὸ κρασὶ τοῦ θυμοῦ τῆς πορνείας τῆς ἔπιασε ὅλα τὰ ἔθνη, καὶ οἱ βασιλεῖς τῆς γῆς ἀντάμα μὲ αὐτὴν ἐπορνευσαν, καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς ἐπλούτησαν ἀπὸ τὴν δύναμιν τῆς ἀσωτίας της.

4 Καὶ ἤκουσα ἄλλην φωνὴν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, ὅπου ἔλεγε· Βγαῖτε ἀπ' αὐτὴν ὁ λαός μου, διὰ νὰ μὴν συγκοινωνήσητε εἰς

ταις ἁμαρτίαις αὐτης, καὶ ἵνα μη λαβητε ἐκ τῶν πληγων αὐτης.

5 Ὅτι ἠκολουθησαν αὐτης αἱ ἁμαρτιαι ἄχρι τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ἐμνημονευσεν ὁ Θεὸς τὰ ἀδικηματα αὐτης.

6 Ἀπόδοτε αὐτη ὡς καὶ αὐτη ἀπέδωκεν ὑμῖν, καὶ διπλώσατε αὐτη διπλᾶ κατα τα ἔργα αὐτης· ἐν τῳ ποτηριῳ ᾧ ἐκέρασε, κερασατε αὐτη διπλᾶ.

7 Ὅσα ἐδόξασεν ἑαυτην καὶ ἐτρυφησεν, τοσοῦτον δότε αὐτη βασανισμον καὶ πένθος· ὅτι ἐν τῃ καρδίᾳ αὐτης λέγει· Κάθημαι βασίλισσα, καὶ χηρα οὐκ εἰμί, καὶ πένθος οὐ μὴ ἴδω.

8 Διὰ τοῦτο ἐν μιᾷ ἡμέρᾳ ἥξουσιν αἱ πληγαι αὐτης, θάνατος καὶ πένθος καὶ λιμος· καὶ ἐν πυρὶ κατακαυθήσεται, ὅτι ἰσχυρος Κύριος ὁ Θεος ὁ κρίνων αὐτην.

9 Καὶ κλαυσονται αὐτην καὶ κόψονται ἐπ' αὐτη οἱ βασιλεῖς της γης, οἱ μετ' αὐτης πορνευσαντες καὶ τρυφησαντες, ὅταν βλέπωσι τὸν καπνὸν τῆς πυρώσεως αὐτης,

10 Ἀπὸ μακρόθεν ἑστηκότες, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτης, λέγοντες· Οὐαι, οὐαι, ἡ πολις ἡ μεγαλη, Βαβυλων ἡ πολις ἡ ἰσχυρα,

ταῖς ἁμαρτίαις της, καὶ διὰ νὰ μὴν ἐπαρῆτε ἀπὸ ταις πληγαῖς της·

5 Ὅτι ἐφθασαν αἱ ἁμαρτιαις της ἕως εἰς τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐθυμηθη ὁ Θεὸς τὰ ἀδικηματά της.

6 Ἀποδοτε της, καθὼς καὶ αὐτη σας ἀπέδωκε, καὶ διπλώσατε της διπλᾶ κατα τα ἔργα της· μὲ τὸ ποτηρι ὁποῦ ἐκέρασε, κερασατέ της διπλᾶ·

7 Ὅσα ἐδόξασε τὸν λόγον της, καὶ ἀσωτησε, τοσον βασανισμον καὶ πένθος νὰ της δώσετε· ὅτι μέσα εἰς την καρδίαν της λέγει· Καθομαι βασίλισσα, καὶ χηρα δὲν εἶμαι, καὶ λύπην δὲν θέλω ἰδῆ·

8 Διὰ τουτο μίαν ἡμέραν θέλουσιν ἔλθη αἱ τιμωρίαις της, θάνατος, καὶ πένθος, καὶ πεῖνα· καὶ μὲ φωτιαν θέλει κατακαῆ, ὅτι δυνατὸς εἶναι Κύριος ὁ Θεὸς, ὁποῦ μέλλει νὰ την κρίνῃ.

9 Καὶ θέλουσι την κλαυσει, καὶ θέλουσι λυπηθῆ εἰς αὐτην οἱ βασιλεῖς της γης, ἐκεῖνοι ὁποῦ ἐπόρνευσαν μετ' αὐτης καὶ ἀσέλγησαν, ὅταν θέλουσιν ἰδῆ τὸν καπνὸν της πυρκαϊᾶς της,

10 Στεκαμενοι ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τῆ βασανισμῆ της, λέγοντες· Ἀουλυμουσε, ἀουλυμουσε, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ δυνατη,

ὅτι ἐν μιᾷ ὥρᾳ ἠλθεν ἡ κρίσις σου.

11 Καὶ οἱ ἔμποροι τῆς γῆς κλαίουσι καὶ πενθοῦσιν ἐπ' αὐτῇ, ὅτι τὸν γόμον αὐτῶν οὐδεὶς ἀγοράζει οὐκέτι·

12 Γόμον χρυσοῦ καὶ ἀργύρου, καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαρίτου, καὶ βύσσου καὶ πορφύρας, καὶ σηρικοῦ καὶ κοκκίνου· καὶ πᾶν ξύλον θύϊνον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐλεφάντινον, καὶ πᾶν σκεῦος ἐκ ξύλου τιμιωτάτου καὶ χαλκοῦ καὶ σιδήρου καὶ μαρμάρου·

13 Καὶ κινάμωμον, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ οἶνον, καὶ ἔλαιον, καὶ σεμίδαλιν, καὶ σῖτον, καὶ κτήνη, καὶ πρόβατα· καὶ ἵππων, καὶ ῥεδῶν, καὶ σωμάτων· καὶ ψυχὰς ἀνθρώπων.

14 Καὶ ἡ ὀπώρα τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ πάντα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἀπῆλθεν ἀπὸ σοῦ, καὶ οὐκέτι οὐ μὴ εὑρήσῃς αὐτά.

15 Οἱ ἔμποροι τούτων οἱ πλουτήσαντες ἀπ' αὐτῆς, ἀπὸ μακρόθεν στήσονται, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ αὐτῆς, κλαίοντες καὶ πενθοῦντες,

16 Καὶ λέγοντες· Οὐαί, οὐαί, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἡ περιβεβλημένη βύσσινον καὶ

ὅτι εἰς μίαν ὥραν ἠλθεν ἡ κρίσις σου.

11 Καὶ οἱ πραγματευτάδες τῆς γῆς κλαίουσι καὶ λυποῦνται εἰς αὐτήν, ὅτι τὸ φόρτωμα τους κανεὶς πλιὸν δὲν τὸ ἀγοράζει·

12 Τὸ φόρτωμα, λέγω, τοῦ χρυσαφιοῦ καὶ τοῦ ἀσημιοῦ, καὶ λίθου τιμίου καὶ μαργαριταριοῦ, καὶ βύσσου καὶ πορφύρας, καὶ μεταξωτοῦ καὶ κοκκίνου· καὶ κάθε ξύλον θυμιαματικὸν, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἐλεφάντινον, καὶ κάθε ἀγγεῖον ἀπὸ ξύλον τιμιώτατον καὶ ἀπὸ χαλκωμα, καὶ σίδηρον καὶ μάρμαρον·

13 Καὶ κανέλα, καὶ θυμιάματα, καὶ μύρον, καὶ λίβανον, καὶ κρασὶ, καὶ λάδι, καὶ σημιδάλι, καὶ σιτάρι, καὶ ζῶα, καὶ πρόβατα· καὶ ἄλογα, καὶ ἁμαξια, καὶ κορμία· καὶ ψυχαὶς ἀνθρώπων.

14 Καὶ τὸ πωρικὸν τῆς ἐπιθυμίας τῆς ψυχῆς σου ἐπέρασεν ἀπὸ σένα, καὶ ὅλα τὰ λιπαρὰ καὶ τὰ λαμπρὰ ἐπέρασαν ἀπὸ σένα, καὶ πλέον δὲν θέλεις τὰ εὕρει.

15 Οἱ πραγματευτάδες τούτων, ὁποὺ ἐπλούτησαν ἀπ' αὐτήν, θέλουσι σταθῆ ἀπὸ μακρόθεν, διὰ τὸν φόβον τοῦ βασανισμοῦ της, κλαίοντας καὶ πενθοῦντες,

16 Καὶ λέγοντες· Ἀσιλύμοιον, ἀσιλύμοιον, ἡ πολις ἡ μεγάλη, ἡ ἐνδυμενη βύσσινα

πορφυρουν και κόκκινον, καὶ κεχρυσωμενη εν χρυσω καὶ λιθω τιμιω και μαργαριταις· ότι μια ὡρα ἠρημωθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

17 Και πᾶς κυβερνητης, και πᾶς ὁ επι τῶν πλοίων ὁμιλῶν, καὶ ναῦται, καὶ ὅσοι τὴν θάλασσαν ἐργάζονται, ἀπὸ μακρόθεν ἐστησαν,

18 Και ἐκραζον, ὁρῶντες τον καπνον της πυρωσεως αὐτης, λεγοντες· Τις ὁμοια τῃ πολει τῃ μεγάλῃ;

19 Και ἔβαλον χοῦν επι τας κεφαλας αὐτων, και ἐκραζον κλαίοντες και πενθοῦντες, λεγοντες· Οὐαὶ, οὐαὶ, ἡ πόλις ἡ μεγάλη, ἐν ᾗ επλουτησαν πάντες οἱ ἐχοντες πλοῖα ἐν τῃ θαλάσσῃ ἐκ της τιμιότητος αὐτης, ὅτι μια ὡρα ἠρημωθη.

20 Εὐφραίνου ἐπ' αὐτην οὐρανε, καὶ οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι καὶ οἱ προφῆται, ὅτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρίμα ὑμῶν ἐξ αὐτης.

21 Καὶ ἦρεν εἷς ἄγγελος ἰσχυρὸς λίθον ὡς μύλινον μέγαν, καὶ ἔβαλεν εἰς τὴν θάλασσαν, λέγων· Οὕτως ὁρμηματι βληθησεται Βαβυλὼν ἡ μεγάλη πόλις, καὶ οὐ μὴ εὑρεθῃ ἔτι.

22 Και φωνὴ κιθαρῳδῶν

και πορφυρα και κόκκινον, και περιχρυσωμενη με χρυσαφι και πετραις τιμιαις και μαργαριταρια· ότι μια ὡρα ἠρημώθη ὁ τοσοῦτος πλοῦτος.

17 Και κάθε κυβερνητης, και ολον τὸ πλῆθος ὁπου εἶναι ἁπανω εἰς τὰ καράβια, και οἱ ναυται, και ὅσοι ἐργάζονται τὴν θάλασσαν, ἐστάθηκαν ἀπὸ μακρα,

18 Και ἐκραζαν, βλέποντες τον καπνον της πυρωσεως της, λεγοντες· Ποία ἦτον ὁμοια μὲ τὴν πόλιν τὴν μεγάλην;

19 Και ἐβαλον χωμα εἰς τα κεφαλιά τους, και ἐκραζον κλαίοντες και ἀναγεναζοντες, λεγοντες· Αἰσθυμοιον, αἰσθυμοιον, ἡ πολις ἡ μεγαλη, εἰς τὴν ὁποίαν ἐπλουτησαν ἀπο την τιμιότητά της ὅλοι ἐκεῖνοι, ὁπου ἐχουσι καράβια εἰς τὴν θάλασσαν, ὁτι μίαν ὡραν ἠρημώθη.

20 Χαιρε εἰς αὐτὴν οὐρανε, και οἱ ἅγιοι ἀπόστολοι και οἱ προφῆται, ὁτι ἔκρινεν ὁ Θεὸς τὸ κρῖμα σας απ' αὐτὴν.

21 Καὶ ἕνας ἄγγελος δυνατὸς ἐσήκωσε μίαν πετραν μεγαλην ὡσαι πετραν μυλον, καὶ ἐρριξέ την εἰς τὴν θάλασσαν, λέγωντας· Τοιουτοτρόπως με ὁρμὴν θέλει ριχθῆ Βαβυλὼν ἡ πόλις ἡ μεγαλη, και να μὴν εὑρεθῆ πλέον.

22 Και φωνὴ ἐκεινων ὁπου

και μουσικῶν και αὐλητῶν, και σαλπιγῶν, ὐ μη ἀκουσθη ἐν σοι ἐτι· και πας τεχνίτης πάσης τεχνης ὐ μη εὑρεθη ἐν σοι ἐτι· και φωνη μύλου ὐ μη ἀκουσθη ἐν σοι ἐτι·

παιζουν ταῖς κιθάραις, και τῶν μουσικῶν, και ικεινῶν ὁπου αὐλουσι και σαλπίζουσι, τὰ μη ἀκουσθη εἰς ἰσίνα πλέον· και κάθε τεχνίτης κάθε λογης τεχνης, τὰ μην εὑρεθη εἰς ἰσίνα πλέον· και φωνη του μύλου τὰ μην ἀκουσθη εἰς ἰσίνα πλέον·

23 Και φῶς λυχνου ὐ μη φαιη ἐν σοι ἐτι· και φωνη νυμφιου και νυμφης ὐ μη ἀκουσθη ἐν σοι ἐτι· ὅτι οἱ ἐμποροι σου ἠσαν οἱ μεγισᾶνες της γης, ὅτι ἐν τη φαρμακια σου ἐπλανηθησαν πάντα τὰ ἔθνη.

23 Και φωτια λυχνου να μην φαιη εἰς ἰσίνα πλέον· και φωνη νυμφίου και νύμφης να μην ἀκουσθη εἰς ἰσίνα πλέον· ὅτι οἱ πραγματευτάδες σου ηταν οἱ μεγισᾶνες της γης· ὁτι εἰς την μαγίαν σε ἐπλανηθηκαν ὅλα τα ἔθνη.

24 Και ἐν αὐτη αἱμα προφητων και ἁγίων εὑρέθη, και παντων των ἐσφαγμενων ἐπὶ της γης.

24 Και μέσα εἰς αὐτη εὑρέθη τὸ αἷμα των προφητῶν και ἁγιων, και ὅλων ἐκεινῶν ὁπου ἐσφάγηκαν ἀπάνω εἰς την γη.

Κεφ. ιθ'. 19.

ΚΑΙ᾽ μετὰ ταυτα ἠκουσα ὡς φωνην ὀχλου πολλου μεγάλην ἐν τω οὐρανω, λεγοντος· Ἀλληλουϊα· ἡ σωτηρία, και ἡ δόξα, και ἡ τιμη, και ἡ δύναμις Κυριω τω Θεω ἡμῶν·

ΚΑΙ᾽ ὕστερα ἀπὸ τουτο ἠκουσα ὡσαν φωνην μεγαλην πολλου ὀχλου εἰς τὸν οὐρανὸν, ὁπου ἔλεγαν· Ἀλληλουϊα· ἡ σωτηρία, και ἡ δόξα, και ἡ τιμη, και ἡ δύναμις εἰς τὸν Κυριον τον Θεον μας·

2 Ὅτι ἀληθιναὶ και δίκαιαι αἱ κρίσεις αὐτου· ὅτι ἔκρινε την πόρνην την μεγάλην, ἥτις ἔφθειρε την γην ἐν τη πορνεία αὐτης, και ἐξεδίκησε το αἷμα των δούλων αὐτου ἐκ της χειρος αὐτης.

2 Ὅτι ἀληθιναῖς και δίκαιαις εἶναι αἱ κρίσαις του· ὁτι ἔκρινε την πόρνην της μεγάλην, ἡ ὁποία ἐχαλασε την γην μὲ την πορνίαν της, και ἐξεκδίκησε τὸ αἷμα των δούλων του ἀπὸ το χέρι της.

3 Καὶ δεύτερον εἰρηκαν· Ἀλληλουϊα. Καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἴκοσι καὶ τέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τοῦ θρόνου, λέγοντες· Ἀμὴν· Ἀλληλουϊα.

5 Καὶ φωνὴ ἐκ τοῦ θρόνου ἐξῆλθε, λέγουσα· Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν ἡμῶν πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ οἱ φοβούμενοι αὐτὸν, καὶ οἱ μικροὶ καὶ οἱ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡς φωνὴν ὄχλου πολλοῦ, καὶ ὡς φωνὴν ὑδάτων πολλῶν, καὶ ὡς φωνὴν βρονταῖς ἰσχυρῶν, λεγόντων· Ἀλληλουϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Χαίρωμεν καὶ ἀγαλλιώμεθα, καὶ δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν.

8 Καὶ ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· τὸ γὰρ βύσσινον, τὰ δικαιώματα ἐστὶ τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μοι· Γράψον· Μακάριοι οἱ εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου κεκλημένοι.

3 Καὶ δεύτερον εἶπαν· Ἀλληλουϊα. Καὶ ὁ καπνὸς αὐτῆς ἀναβαίνει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

4 Καὶ ἔπεσαν οἱ πρεσβύτεροι οἱ εἰκοσιτέσσαρες, καὶ τὰ τέσσαρα ζῶα, καὶ προσεκύνησαν τῷ Θεῷ τῷ καθημένῳ ἐπὶ τῷ θρόνῳ, λέγοντες· Ἀμὴν· Ἀλληλουϊα.

5 Καὶ φωνὴ ἐξῆλθεν ἀπὸ τοῦ θρόνου, καὶ ἔλεγεν· Αἰνεῖτε τὸν Θεὸν μας πάντες οἱ δοῦλοι αὐτοῦ, καὶ ὅσοι τὸν φοβεῖσθε, μικροί τε καὶ μεγάλοι.

6 Καὶ ἤκουσα ὡσὰν φωνὴν πολλοῦ ὄχλου, καὶ ὡσὰν φωνὴν νερῶν πολλῶν, καὶ ὡσὰν φωνὴν βροντῶν δυνατῶν, ὁποὺ ἔλεγαν· Ἀλληλουϊα· ὅτι ἐβασίλευσε Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ.

7 Ἂς χαίρωμεν καὶ ἂς ἀγαλλιασθῶμεν, καὶ ἂς τοῦ δώσωμεν δόξαν· ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου, καὶ ἡ γυναῖκα του ἑτοίμασε τὸν λόγον της.

8 Καὶ της ἐδόθη νὰ ἐνδυθῇ βύσσινον καθαρὸν καὶ λαμπρόν· διατὶ τὸ βύσσινον εἶναι τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων.

9 Καὶ λέγει μοι· Γράψον, Μακάριοι οἱ καλεσμένοι εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου.

Καὶ λέγει μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοί εἰσι τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσον ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν αὐτοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει μοι· Ὅρα μή· σύνδουλός σου εἰμὶ καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· τῷ Θεῷ προσκύνησον· ἡ γὰρ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ, ἐστὶ τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδον τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἵππος λευκός, καὶ ὁ καθήμενος ἐπ' αὐτὸν καλούμενος πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ ἐν δικαιοσύνῃ κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Οἱ δὲ ὀφθαλμοὶ αὐτοῦ ὡς φλὸξ πυρός, καὶ ἐπὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ διαδήματα πολλά· ἔχων ὄνομα γεγραμμένον ὃ οὐδεὶς οἶδεν εἰ μὴ αὐτός·

13 Καὶ περιβεβλημένος ἱμάτιον βεβαμμένον αἵματι· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομα αὐτοῦ Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα τὰ ἐν τῷ οὐρανῷ ἠκολούθει αὐτῷ ἐφ' ἵπποις λευκοῖς, ἐνδεδυμένοι βύσσινον λευκὸν καὶ καθαρόν.

15 Καὶ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ ἐκπορεύεται ῥομφαία ὀξεῖα, ἵνα ἐν αὐτῇ πατάξῃ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς ποιμανεῖ αὐτοὺς ἐν

Καὶ λέγει μοι· Ἑτοῖμοι εἰσιν οἱ λόγοι ἀληθινοὶ τοῦ Θεοῦ.

10 Καὶ ἔπεσα ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ προσκυνῆσαι αὐτῷ· καὶ λέγει μοι· Φύλαξαι μή (τοῦτο κάμῃς·) σύνδουλός σου εἰμὶ, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν ἐχόντων τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ· προσκύνησον τὸν Θεόν· διότι ἡ μαρτυρία τοῦ Ἰησοῦ εἶναι τὸ πνεῦμα τῆς προφητείας.

11 Καὶ εἶδα τὸν οὐρανὸν ἀνεῳγμένον, καὶ ἰδοὺ ἄλογον λευκόν, καὶ ἐκεῖνος ὁποῦ ἐκάθητον ἐπάνω εἰς αὐτό, ἐκαλεῖτο πιστὸς καὶ ἀληθινός, καὶ μὲ δικαιοσύνην κρίνει καὶ πολεμεῖ.

12 Καὶ τὰ μάτια του ἦσαν φλόγα τοῦ πυρός, καὶ ἐπάνω εἰς τὸ κεφάλι του εἶχε πολλὰ· καὶ εἶχεν ὄνομα γεγραμμένον, τὸ ὁποῖον κανένας δὲν τὸ ἐξεύρει παρὰ αὐτός·

13 Καὶ ἐνδυμένος φόρεμα βαμμένον μὲ τὸ αἷμα· καὶ καλεῖται τὸ ὄνομά του· Ὁ λόγος τοῦ Θεοῦ.

14 Καὶ τὰ στρατεύματα ὁποῦ εἶναι εἰς τὸν οὐρανὸν, τὸν ἀκολουθοῦσαν μὲ ἄλογα ἄσπρα, ἐνδυμένοι βύσσινα λευκὰ καὶ καθαρά.

15 Καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐβγαίνει σπαθὶ κοπτερὸν, διὰ νὰ κτυπήσῃ μὲ αὐτὸ τὰ ἔθνη· καὶ αὐτὸς θέλει τοὺς ποιμαίνει

μαχαίρᾳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὴν ληνὸν τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ τὸ ὄνομα γεγραμμένον· Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.

17 Καὶ εἶδον ἕνα ἄγγελον ἑστῶτα ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετωμένοις ἐν μεσουρανήματι· Δεῦτε καὶ συνάγισθε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ μεγάλου Θεοῦ·

18 Ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας ἰσχυρῶν, καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων, ἐλευθέρων καὶ δούλων, καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.

19 Καὶ εἶδον τὸ θηρίον, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ

μαχαίρᾳ σιδηρᾷ· καὶ αὐτὸς πατεῖ τὸν πατητῆρα τοῦ οἴνου τοῦ θυμοῦ καὶ τῆς ὀργῆς τοῦ Θεοῦ τοῦ παντοκράτορος.

16 Καὶ ἔχει ἐπὶ τὸ ἱμάτιον καὶ ἐπὶ τὸν μηρὸν αὐτοῦ τὸ ὄνομα γεγραμμένον· Βασιλεὺς βασιλέων καὶ Κύριος κυρίων.

17 Καὶ εἶδα ἕνα ἄγγελον ὀρθὸν ἐν τῷ ἡλίῳ· καὶ ἔκραξε φωνῇ μεγάλῃ, λέγων τοῖς πᾶσι τοῖς ὀρνέοις τοῖς πετωμένοις ἐν μεσουρανήματι· Δεῦτε καὶ συνάχθητε εἰς τὸ δεῖπνον τοῦ μεγάλου Θεοῦ·

18 Ἵνα φάγητε σάρκας βασιλέων, καὶ σάρκας χιλιάρχων, καὶ σάρκας δυνατῶν, καὶ σάρκας ἵππων καὶ τῶν καθημένων ἐπ' αὐτῶν, καὶ σάρκας πάντων, ἐλευθέρων καὶ δούλων, καὶ μικρῶν καὶ μεγάλων.

19 Καὶ εἶδα τὸ θηρίον, καὶ τοὺς βασιλεῖς τῆς γῆς, καὶ τὰ στρατεύματα αὐτῶν συνηγμένα πρὸς τὸ ποιῆσαι πόλεμον μετὰ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου καὶ μετὰ τοῦ στρατεύματος αὐτοῦ.

20 Καὶ ἐπιάσθη τὸ θηρίον, καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ ψευδοπροφήτης ὁ ποιήσας τὰ σημεῖα ἐνώπιον αὐτοῦ, ἐν οἷς ἐπλάνησε τοὺς λαβόντας τὸ χάραγμα τοῦ

θηρίῳ, καὶ τὴν προσκυνοῦντας τῇ εἰκόνι αὐτοῦ· ζῶντες ἐβλήθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς τὴν καιομένην ἐν τῷ θείῳ·

21 Καὶ οἱ λοιποὶ ἀπεκτάνθησαν ἐν τῇ ῥομφαίᾳ τοῦ καθημένου ἐπὶ τοῦ ἵππου, τῇ ἐκπορευομένῃ ἐκ τοῦ στόματος αὐτοῦ· καὶ πάντα τὰ ὄρνια ἐχορτάσθησαν ἐκ τῶν σαρκῶν αὐτῶν.

τῷ θηρίῳ, καὶ τὴν εἰκόνα του· ζωντανοὶ ἐρρίχθησαν οἱ δύο εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς ὁποὺ καίεται μὲ θειάφι·

21 Καὶ οἱ ἐπίλοιποι ἐσκοτώθησαν μὲ τὸ σπαθὶ ἐκεῖνου ὁποὺ ἐκάθετον ἀπάνω εἰς τὸ ἄλογον, τὸ ὁποῖον σπαθὶ ἐβγαίνει ἀπὸ τὸ στόμα του· καὶ ὅλα τὰ ὄρνια ἐχορτάσθηκαν ἀπὸ ταῖς σάρκαις της.

Κεφ. κ'. 20.

ΚΑΙ εἶδον ἄγγελον καταβαίνοντα ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἔχοντα τὴν κλεῖδα τῆς ἀβύσσου, καὶ ἅλυσιν μεγάλην ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτοῦ.

2 Καὶ ἐκράτησε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν ἀρχαῖον, ὅς ἐστι διάβολος καὶ σατανᾶς· καὶ ἔδησεν αὐτὸν χίλια ἔτη.

3 Καὶ ἔβαλεν αὐτὸν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἔκλεισεν αὐτὸν, καὶ ἐσφράγισεν ἐπάνω αὐτοῦ, ἵνα μὴ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ἔτι, ἄχρι τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη· καὶ μετὰ ταῦτα δεῖ αὐτὸν λυθῆναι μικρὸν χρόνον.

4 Καὶ εἶδον θρόνους, καὶ ἐκάθισαν ἐπ' αὐτούς, καὶ κρίμα ἐδόθη αὐτοῖς· καὶ τὰς ψυχὰς τῶν πεπελεκισμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν Ἰησοῦ, καὶ διὰ τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ,

ΚΑΙ εἶδα ἄλλον ἄγγελον ὁποὺ ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν οὐρανὸν, καὶ ἐκράτει τὸ κλειδὶ της ἀβύσσου, καὶ ἀλυσίδαν μεγάλην εἰς τὸ χέρι του.

2 Καὶ ἐπίασε τὸν δράκοντα, τὸν ὄφιν τὸν παλαιὸν, ὁ ὁποῖος εἶναι διάβολος καὶ σατανᾶς· καὶ ἔδεσέν τον χιλίους χρόνους.

3 Καὶ τὸν ἐβαλλεν εἰς τὴν ἄβυσσον, καὶ ἐκλεισέν τὸν, καὶ ἐβούλωσεν ἀπάνω του, διὰ νὰ μὴν πλανήσῃ πλιὸν τὰ ἔθνη, ἕως ὁποὺ νὰ τελειωθοῦν οἱ χίλιοι χρόνοι· καὶ ὕστερα κάμνει χρεία νὰ λυθῇ αὐτὸς ὀλίγον καιρόν.

4 Καὶ εἶδα θρόνους, καὶ (τινὲς) ἐκαθίσαν ἀπάνω εἰς αὐτούς, καὶ κρίσις της ἐδόθη· καὶ εἶδα ταῖς ψυχαῖς τῶν πελεκοσφαγμένων διὰ τὴν μαρτυρίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ διὰ

καὶ οἵτινες οὐ προσεκύνησαν τῷ θηρίῳ, οὔτε τῇ εἰκόνι αὐτοῦ καὶ οὐκ ἔλαβον τὸ χάραγμα ἐπὶ τὸ μέτωπον αὐτῶν, καὶ ἐπὶ τὴν χεῖρα αὐτῶν· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν μετὰ τοῦ Χριστοῦ τὰ χίλια ἔτη.

5 Οἱ δὲ λοιποὶ τῶν νεκρῶν οὐκ ἀνέζησαν ἕως τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη. Αὕτη ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος ὁ ἔχων μέρος ἐν τῇ ἀναστάσει τῇ πρώτῃ· ἐπὶ τούτων ὁ θάνατος ὁ δεύτερος οὐκ ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλ' ἔσονται ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ βασιλεύσουσι μετ' αὐτοῦ χίλια ἔτη.

7 Καὶ ὅταν τελεσθῇ τὰ χίλια ἔτη, λυθήσεται ὁ σατανᾶς ἐκ τῆς φυλακῆς αὐτοῦ·

8 Καὶ ἐξελεύσεται πλανῆσαι τὰ ἔθνη τὰ ἐν ταῖς τέσσαρσι γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγώγ, συναγαγεῖν αὐτοὺς εἰς πόλεμον, οὗ ὁ ἀριθμὸς ὡς ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβησαν ἐπὶ τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν

τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ, καὶ ὅσοι δὲν ἐπροσκύνησαν τὸ θηρίον, οὔτε τὴν εἰκόνα του· καὶ δὲν ἐπῆραν τὸ χάραγμά του εἰς τὸ μέτωπόν τους, καὶ εἰς τὸ χέρι τους· καὶ ἔζησαν, καὶ ἐβασίλευσαν μὲ τὸν Χριστὸν τους χίλιους χρόνους.

5 Ἀμὴ οἱ λοιποὶ ἀπὸ τοὺς νεκροὺς δὲν ἀνέζησαν, ἕως ὁποὺ νὰ τελειωθοῦσι οἱ χίλιοι χρόνοι. Ἐτούτη εἶναι ἡ ἀνάστασις ἡ πρώτη.

6 Μακάριος καὶ ἅγιος εἶναι ἐκεῖνος, ὁποὺ ἔχει μέρος εἰς τὴν ἀνάστασιν τὴν πρώτην· εἰς ἐκείνους ὁ θάνατος ὁ δεύτερος δὲν ἔχει ἐξουσίαν, ἀλλὰ θέλουσιν εἶσθαι ἱερεῖς τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ Χριστοῦ, καὶ θέλουσι βασιλεύσει ἀνταμά μετ' αὐτὸν χίλιους χρόνους.

7 Καὶ ὡσὰν τελειωθοῦσι οἱ χίλιοι χρόνοι, θέλει λυθῇ ὁ σατανᾶς ἀπὸ τὴν φυλακήν του·

8 Καὶ θέλει ἐβγεῖ νὰ πλανήσῃ τὰ ἔθνη ὁποὺ εἶναι εἰς ταῖς τέσσαρες γωνίαις τῆς γῆς, τὸν Γὼγ καὶ τὸν Μαγώγ, νὰ τοὺς συμμαζώξῃ εἰς πόλεμον, τῶν ὁποίων (ἐθνῶν) ὁ ἀριθμὸς εἶναι ὥσαν ἡ ἄμμος τῆς θαλάσσης.

9 Καὶ ἀνέβηκαν [illegible] εἰς τὸ πλάτος τῆς γῆς, καὶ ἐκύκλωσαν τὴν παρεμβολὴν τῶν ἁγίων, καὶ τὴν πόλιν τὴν ἠγα-

γεγραμμένην· καὶ κατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, καὶ κατέφαγεν αὐτούς·

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου, ὅπου τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδον θρόνον λευκὸν μέγαν, καὶ τὸν καθήμενον ἐπ' αὐτοῦ, οὗ ἀπὸ προσώπου ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός· καὶ τόπος οὐχ εὑρέθη αὐτοῖς.

12 Καὶ εἶδον τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ἑστῶτας ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, καὶ βιβλία ἠνεῴχθησαν· καὶ βιβλίον ἄλλο ἠνεῴχθη, ὅ ἐστι τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθησαν οἱ νεκροὶ ἐκ τῶν γεγραμμένων ἐν τοῖς βιβλίοις, κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

13 Καὶ ἔδωκε ἡ θάλασσα τοὺς ἐν αὐτῇ νεκρούς, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς ἐν αὐτοῖς νεκρούς· καὶ ἐκρίθησαν ἕκαστος κατὰ τὰ ἔργα αὐτῶν.

14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἐβλήθησαν εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός· οὗτος ἐστιν ὁ δεύτερος θάνατος.

15 Καὶ εἴ τις οὐχ εὑρέθη ἐν τῇ βίβλῳ τῆς ζωῆς γεγραμμένος· καὶ ἐκατέβη πῦρ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τῶν οὐρανῶν, καὶ τοὺς κατέφαγεν·

10 Καὶ ὁ διάβολος ὁ πλανῶν αὐτοὺς ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρὸς καὶ θείου, ὅπου καὶ τὸ θηρίον καὶ ὁ ψευδοπροφήτης· καὶ βασανισθήσονται ἡμέρας καὶ νυκτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

11 Καὶ εἶδον ἕνα θρόνον λευκὸν μέγαν, καὶ ἐκεῖνον ὅπου ἐκάθητο ἀπάνω του, ἀπὸ τοῦ ὁποίου τὸ πρόσωπον ἔφυγεν ἡ γῆ καὶ ὁ οὐρανός· καὶ τόπος δὲν εὑρέθη δι' αὐτούς.

12 Καὶ εἶδα τοὺς νεκροὺς, μικροὺς καὶ μεγάλους, ὁποὺ ἐστέκοντο ὁμπρόσε εἰς τὸν Θεόν, καὶ τὰ βιβλία ἀνοίχθηκαν· καὶ βιβλίον ἄλλον ἀνοίχθη, τὸ ὁποῖον εἶναι βιβλίον τῆς ζωῆς· καὶ ἐκρίθηκαν οἱ νεκροὶ ἀπὸ ἐκεῖνα ὁπου ἦταν γραμμένα μέσα εἰς τὰ βιβλία, κατὰ τὰ ἔργα τους.

13 Καὶ ἡ θάλασσα ἔδωκε τοὺς νεκροὺς ὁποὺ εἶχε μέσα της, καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἔδωκαν τοὺς νεκροὺς ὁποὺ εἶχασι· καὶ πᾶς ἕνας ἐκρίθη κατὰ τὰ ἔργα του.

14 Καὶ ὁ θάνατος καὶ ὁ ᾅδης ἐβλήθηκαν εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς· ἐτοῦτος εἶναι ὁ δεύτερος θάνατος.

15 Καὶ ὁποὺς δὲν εὑρέθη εἰς τὸ βιβλίον τῆς ζωῆς

μενος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τοῦ πυρός.

γεγραμμένος, ἐβλήθη εἰς τὴν λίμνην τῆς φωτιᾶς.

Κεφ. κα. 21.

ΚΑΙ εἶδον οὐρανὸν καινὸν καὶ γῆν καινήν· ὁ γὰρ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ παρῆλθε· καὶ ἡ θάλασσα οὐκ ἔστιν ἔτι.

2 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης εἶδον τὴν πόλιν τὴν ἁγίαν, Ἱερουσαλὴμ καινήν, καταβαίνουσαν ἀπὸ τοῦ Θεοῦ ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, ἡτοιμασμένην ὡς νύμφην κεκοσμημένην τῷ ἀνδρὶ αὐτῆς.

3 Καὶ ἤκουσα φωνῆς μεγάλης ἐκ τοῦ οὐρανοῦ, λεγούσης· Ἰδοὺ ἡ σκηνὴ τοῦ Θεοῦ μετὰ τῶν ἀνθρώπων, καὶ σκηνώσει μετ' αὐτῶν, καὶ αὐτοὶ λαοὶ αὐτοῦ ἔσονται, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς ἔσται μετ' αὐτῶν, Θεὸς αὐτῶν·

4 Καὶ ἐξαλείψει ὁ Θεὸς πᾶν δάκρυον ἀπὸ τῶν ὀφθαλμῶν αὐτῶν, καὶ ὁ θάνατος οὐκ ἔσται ἔτι· οὔτε πένθος, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος οὐκ ἔσται ἔτι· ὅτι τὰ πρῶτα ἀπῆλθον.

5 Καὶ εἶπεν ὁ καθήμενος ἐπὶ τοῦ θρόνου· Ἰδοὺ, καινὰ πάντα ποιῶ. Καὶ λέγει μοι· Γράψον· ὅτι οὗτοι οἱ λόγοι ἀληθινοὶ καὶ πιστοί εἰσι.

6 Καὶ εἶπέ μοι· Γέγονε·

ΚΑΙ' εἶδα οὐρανὸν καινούριον, καὶ γῆν καινούριαν· διατὶ ὁ πρῶτος οὐρανὸς καὶ ἡ πρώτη γῆ ἐπέρασε· καὶ ἡ θάλασσα δὲν εἶναι πλέον.

2 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶδα τὴν ἁγίαν πόλιν, τὴν καινουριανὴν Ἱερουσαλήμ, ὁπού ἐκατέβαινεν ἀπὸ τὸν Θεὸν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἑτοιμασμένη ὡσὰν νύμφη στολισμένη εἰς τὸν ἄνδρα της.

3 Καὶ ἄκουσα φωνὴν μεγάλην ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ὁπού ἔλεγε· Νὰ τὸ σκήνωμα τοῦ Θεοῦ ἀντάμα μὲ τοὺς ἀνθρώπους, καὶ θέλει κατοικήσει μετ' αὐτούς, καὶ αὐτοὶ θέλουσι εἶσθαι λαός του, καὶ αὐτὸς ὁ Θεὸς θέλει εἶσθαι μετ' αὐτοὺς Θεός των·

4 Καὶ ὁ Θεὸς θέλει ἀφαιρέσει κάθε δάκρυον ἀπὸ τὰ μάτιά τους, καὶ θάνατος δὲν θέλει εἶσθαι πλέον· οὔτε λύπη, οὔτε κραυγή, οὔτε πόνος θέλει εἶσθαι πλέον· ὅτι τὰ πρῶτα ἐπέρασαν.

5 Καὶ εἶπεν ἐκεῖνος ὁπού ἐκάθητον εἰς τὸ θρονί· Νά, ὁπού κάμνω ὅλα καινούρια. Καὶ λέγει μου· Γράψε· ὅτι αὐτοὶ οἱ λόγοι εἶναι ἀληθινοὶ καὶ πιστοί.

6 Καὶ εἶπέ μου· Ἔγινε·

ἐγω εἰμι το Α και το Ω, ἡ ἀρχη και το τελος· ἐγω τῶ διψῶντι δώσω ἐκ της πηγης του ὕδατος της ζωης δωρεάν.

7 Ο νικῶν κληρονομησει πάντα, και ἐσομαι αὐτῶ θεος, και αὐτος ἐσαι μοι ὁ υἱος.

8 Δειλοις δε και ἀπιστοις και ἐβδελυγμένοις και φονεῦσι και πόρνοις και φαρμακεῦσι και εἰδωλολάτραις, και πᾶσι τοῖς ψευδεσι, το μερος αὐτῶν ἐ τη λίμνη τη καιομένη πυρι και θείω, ὁ ἐστι δευτερος θάνατος.

9 Και ἠλθε πρός με εἷς τῶν ἑπτα ἀγγέλων των ἐχόντων τας ἑπτα φιάλας τὰς γεμισας των ἑπτα πληγῶν των ἐσχατων· και ἐλάλησε μετ ἐμε, λέγων· Δεῦρο, δείξω σοι την νυμφην τῆ ἀρνιω την γυναῖκα.

10 Και ἀπηνεγκέ με ἐ πνεύματι ἐπ' ὄρος μέγα και ὑψηλόν, και ἔδειξέ μοι την πόλιν την μεγαλην, την ἁγιαν Ἰερουσαλημ, καταβαίνουσαν ἐκ τῆ οὐρανῦ ἀπο τῆ Θεῦ·

11 Ἔχουσαν την δόξαν του Θεοῦ· και ὁ φωστηρ αὐτης ὁμοιος λίθῳ τιμιωτατῳ, ὡς λίθῳ ἰάσπιδι κρυσταλλιζοντι·

ἐγω εἰμαι το Α και το Ω, ἡ ἀρχη και το τέλος· ἐκείνῳ ὁπε δίψα ἐγω θέλω τῆ δωσω χαρισμα ἀπο την πηγην τῆ νερο τῆ ζωντανε.

7 Ἐκεῖνος ὁπε νικα θέλει κληρονομήσα ὅλα, και θέλω εἶσθαι εἰς αὐτὸν Θεός, και αὐτος θέλει μου εἶσθαι υἱός.

8 Δε τους τρομαχτάρηδες, και ἀπίστους, και συνχαμένους, και φονεῖς, και πόρνες, και μάγους, και εἰδωλολάτρας, και ὅλους τους ψευταις, το μέρος τους εἶναι εἰς την λίμνην ὁπε καιεται μὲ φωτιαν και με τσαφην, το ὁποῖον εἶναι δεύτερος θάνατος.

9 Και ἠλθεν εἷς ἀμέσα ἔνας ἀπὸ τους ἑπτὰ ἀγγέλους ὁπού εἶχασι ταῖς ἑπτὰ κεππαις ταῖς γεμάταις ἀπο ταῖς ἑπτα πληγαῖς ταῖς ὑστεριναῖς· και ἐλάλησέ μα, και εἶπεν· Ελα, και θέλω σοῦ δείξει την νύμφην την γυναῖκα του ἀρνιου.

10 Και ἐπῆρε και ἐφερε με μὲ τὸ πνεῦμα εἰς ἕνα βυνὸν μεγάλον καὶ ὑψηλον, και ἔδειξέ μα την πόλιν την μεγάλην, την ἁγιαν Ἰερουσαλημ, ὁπε κατεβαίνει ἀπο τον οὐρανὸν ἀπο τον Θεόν·

11 Και εἶχι την δόξαν τα Θεου· και ὁ φωστηρας της μιας λογης με πέτραν πολύτιμην, ὡσὰν πέτραν ἴασπιν ὁπού κρυσταλλολάμπει·

12 Εχησάν τι τεῖχ⊖ μέγα καὶ ὑψηλὸν, ἔχησαν πυλωνας δωδεκα, καὶ ἐπὶ τοῖς πυλωσιν ἀγγέλως δωδεκα, καὶ ὀνόματα ἐπιγεγραμμένα, ἅ ἐστι των δωδεκα φυλων των υἱων Ισραήλ.

13 Απ ἀνατολης, πυλωνες τρεῖς· ἀκὸ βορρᾶ, πυλωνες τρεῖς· ἀπὸ νότου, πυλωνες τρεῖς· ἀπὸ δυσμων, πυλωνες τρεις.

14 Καὶ τὸ τεῖχος της πόλεως ἔχον θεμελίως δωδεκα, καὶ ἐν αὐτοῖς ὀνόματα των δωδεκα ἀποστολων τῦ ἀρνιῦ.

15 Καὶ ὁ λαλων μετ' ἐμοῦ, εἶχε κάλαμον χρυσοῦν, ἵνα μετρηση την πολιν καὶ τως πυλωνας αὐτης καὶ το τεῖχος αὐτης.

16 Καὶ ἡ πόλις τετράγωνος κεῖται, καὶ το μῆκ⊖ αὐτης τοσοῦτόν ἐστιν ὅσον καὶ το πλάτος· καὶ ἐμέτρησε την πόλιν τῷ καλάμῳ ἐπὶ σταδίως δωδεκα χιλιάδων· τὸ μῆκ⊖ καὶ το πλάτ⊖ καὶ το ὕψ⊖ αὐτης ἴσα ἐστι.

17 Καὶ ἐμέτρησι το τεῖχος αὐτης ἑκατον τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχων, μέτρον ἀνθρώπυ, ὅ ἐστιν ἀγγέλυ.

18 Καὶ ἦν ἡ ἐνδόμησις τοῦ τειχως αὐτης, ἴασπις·

12 Και εἶχε τεῖχ⊖ μέγα καὶ ὑψηλὸν, καὶ εἶχε δωδεκα αὐλόθυραις, καὶ ἐις ταῖς αὐλόθυραις ἀγγέλως δωδεκα, καὶ ὀνόματα ἀπαιω γεγραμμένα, τὰ ὁποῖα εἶναι των δωδεκα Φυλων των υἱων τῦ Ισραηλ.

13 Ἀκὸ το μέρος της ἀνατολης τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπο το μέρος τῦ βορρᾶ τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπὸ τῦ νότυ το μέρος τρεῖς αὐλόθυραις· ἀπο την δύσιν τρεῖς αὐλόθυραις.

14 Καὶ το τεῖχ⊖ της πολιως εἶχε δωδεκα θεμελιως, καὶ ἐις αὐτὸς τὰ ὀνόματα τῶν δωδεκα ἀποστόλων τῦ ἀρνιῦ.

15 Καὶ ἐκεῖνος ὅπυ ἐλαλει ὁμῶ μετ' ἐμέυ, εἶχε μέτρον καλάμι χρυσοῦν, διὰ νὰ μετρηση την πόλιν, καὶ ταῖς αὐλόθυραις αὐτης, καὶ το τεῖχός της.

16 Καὶ ἡ πόλις κεῖται τετράγων⊖, καὶ τόσον εἶναι το μάκρος της, ὅσον εἶναι καὶ το πλάτος· καὶ ἐμέτρησε την πόλιν με το καλάμι, ἐις στάδια δωδεκα χιλιάδες· το μάκρ⊖ καὶ το πλάτ⊖ καὶ το ὕψ⊖ της ἴσα εἶναι.

17 Καὶ ἐμέτρησε το τεῖχ⊖ αὐτης, ἑκατον τεσσαράκοντα τεσσάρων πηχων, μέτρον ἀνθρωπυ, το ὁποῖον εἶναι ἀγγέλυ.

18 Καὶ το μεσόκτισμα τῦ τεῖχος της, ἦτον ἴασπις·

καὶ ἡ πόλις χρυσίον καθαρὸν, ὅμοια ὑάλῳ καθαρῷ.

19 Καὶ οἱ θεμέλιοι τοῦ τείχους τῆς πόλεως παντὶ λίθῳ τιμίῳ κεκοσμημένοι· ὁ θεμέλιος ὁ πρῶτος, ἴασπις· ὁ δεύτερος, σάπφειρος· ὁ τρίτος, χαλκηδών· ὁ τέταρτος, σμάραγδος·

20 Ὁ πέμπτος, σαρδόνυξ· ὁ ἕκτος, σάρδιος· ὁ ἕβδομος, χρυσόλιθος· ὁ ὄγδοος, βήρυλλος· ὁ ἔνατος, τοπάζιος· ὁ δέκατος, χρυσόπρασος· ὁ ἑνδέκατος, ὑάκινθος· ὁ δωδέκατος, ἀμέθυστος.

21 Καὶ οἱ δώδεκα πυλῶνες, δώδεκα μαργαρῖται, ἀνὰ εἷς ἕκαστος τῶν πυλώνων ἦν ἐξ ἑνὸς μαργαρίτου· καὶ ἡ πλατεῖα τῆς πόλεως, χρυσίον καθαρὸν, ὡς ὕαλος διαφανής.

22 Καὶ ναὸν οὐκ εἶδον ἐν αὐτῇ· ὁ γὰρ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, ναὸς αὐτῆς ἐστι, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις οὐ χρείαν ἔχει τοῦ ἡλίου οὐδὲ τῆς σελήνης, ἵνα φαίνωσιν ἐν αὐτῇ· ἡ γὰρ δόξα τοῦ Θεοῦ ἐφώτισεν αὐτὴν, καὶ ὁ λύχνος αὐτῆς τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη τῶν σωζομένων ἐν τῷ φωτὶ αὐτῆς περιπατήσουσι· καὶ οἱ βα-

καὶ ἡ πόλις ἦτον χρυσίον καθαρὸν, μοιάζει ὑάλῳ καθαρῷ.

19 Καὶ τὰ θεμέλια τοῦ τείχους τῆς πόλεως ἦταν μὲ κάθε λογῆς πετραις πολύτιμαις γολισμένα· τὸ θεμέλιον τὸ πρῶτον, ἦτον ἴασπις· τὸ δεύτερον, σάπφειρος· τὸ τρίτον, χαλκηδών· τὸ τέταρτον, σμάραγδος·

20 Τὸ πέμπτον, σαρδόνυξ· τὸ ἕκτον, σάρδιος· τὸ ἕβδομον, χρυσόλιθος· τὸ ὄγδοον, βήρυλλος· τὸ ἔνατον, τοπάζιον· τὸ δέκατον, χρυσόπρασος· τὸ ἑνδέκατον, ὑάκινθος· τὸ δωδέκατον, ἀμέθυστος.

21 Καὶ ἡ δώδεκα αὐλόθυραις, δώδεκα μαργαριτάρια, καὶ κάθε αὐλόθυρα ἦτον ἀπὸ ἕνα μαργαριτάρι· καὶ τὸ πλάτωμα τῆς πόλεως ἦτον χρυσάφι καθάριον, ὡσὰν ὑαλὶ διαφανές.

22 Καὶ ναὸν δὲν εἶδα εἰς αὐτὴν· διατὶ ὁ Κύριος ὁ Θεὸς ὁ παντοκράτωρ, εἶναι ναὸς αὐτῆς, καὶ τὸ ἀρνίον.

23 Καὶ ἡ πόλις ἐκείνη δὲν χρειάζεται τὸν ἥλιον, οὐδὲ τὴν σελήνην, διὰ νὰ τῆς φέγγουσι· διατὶ ἡ δόξα τοῦ Θεοῦ τῆς φέγγει, καὶ ὁ λύχνος τῆς εἶναι τὸ ἀρνίον.

24 Καὶ τὰ ἔθνη ὁπού σωζονται, θέλουσι περιπατήσει εἰς τὸ φῶς αὐτῆς·

πολεως της γης φερουσι την δοξαν και την τιμην αυτων εις αυτην.

25 Και οι πυλωνες αυτης ου μη κλεισθωσιν ημερας· νυξ γαρ ουκ εσται εκει.

26 Και οισουσι την δοξαν και την τιμην των εθνων εις αυτην·

27 Και ου μη εισελθη εις αυτην παν κοινον, και ποιουν βδελυγμα, και ψευδος· ει μη οι γεγραμμενοι εν τω βιβλιω της ζωης του αρνιου.

και οι βασιλεις της γης φερουσι την δοξαν και την τιμην αυτων εις αυτην.

25 Και η αυλοθυραις της δεν θλεισι σφαλισθη την ημεραν· διατι εκει νυκτα δεν θλεισ εσται.

26 Και θλεισι φερει την δοξαν και την τιμην των εθνων εις αυτην·

27 Και καινα πραγμα μολυσμενον, η συκχαμιρον, και ψευτικον δεν θλεισ εμβει εις αυτην· αλλα μοναχα εκεινοι οπου ειναι γεγραμμενοι εις το βιβλιον της ζωης του αρνιου.

Κεφ. κβ'. 22.

ΚΑΙ ιδειξε μοι καθαρον ποταμον υδατος ζωης, λαμπρον ως κρυσταλλον, εκπορευομενον εκ του θρονου του Θεου, και του αρνιου.

2 Εν μεσω της πλατειας αυτης, και του ποταμου, εντευθεν και εντευθεν, ξυλον ζωης, ποιουν, καρπους δωδεκα, κατα μηνα εκαστον αποδιδον τον καρπον αυτου· και τα φυλλα του ξυλου εις θεραπειαν των εθνων.

3 Και πασ καταναθεμα ουκ εσται ετι· και ο θρονος του Θεου και του αρνιου εν αυτη εσται· και οι δουλοι αυτου λατρευσουσιν αυτω.

ΚΑΙ ιδηξε μοι καθαρον ποταμον του νερου της ζωης, λαμπρον ωσαν κρυσταλλον, το οποιον εβγαινεν απο του θρονου του Θεου και του αρνιου.

2 Εις την μεσην του πλατωματος της πολεως, και του ποταμου, απο το ενα μερος και απο το αλλο μερος, ητον δενδρον της ζωης, οπου καμνει καρπους δωδεκα, και καθε ενα μηνα αποδιδει τον καρπον του· και τα φυλλα του δενδρου ειναι εις ιατρειαν των εθνων.

3 Και ηδεια αναθεμα δεν θλεισ εσται πλεον· και ο θρονος του Θεου και του αρνιου θλεισ εσται εις αυτην· και οι δουλευτας του θλεισι τον λατρευσουν.

4 Καὶ ὄψονται τὸ πρόσωπον αὐτοῦ, καὶ τὸ ὄνομα αὐτοῦ ἐπὶ τῶν μετώπων αὐτῶν.

5 Καὶ νὺξ οὐκ ἔσαι ἐκεῖ· καὶ χρείαν οὐκ ἔχουσι λύχνου καὶ φωτὸς ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς φωτίζει αὐτούς· καὶ βασιλεύσουσιν εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ εἶπε μοι· Οὗτοι οἱ λόγοι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελον αὐτοῦ δεῖξαι τοῖς δούλοις αὐτοῦ ἃ δεῖ γενέσθαι ἐν τάχει.

7 Ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· μακάριος ὁ τηρῶν τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου.

8 Καὶ ἐγὼ Ἰωάννης ὁ βλέπων ταῦτα καὶ ἀκούων· καὶ ὅτε ἤκουσα καὶ ἔβλεψα, ἔπεσα προσκυνῆσαι ἔμπροσθεν τῶν ποδῶν τοῦ ἀγγέλου τοῦ δεικνύοντός μοι ταῦτα.

9 Καὶ λέγει μοι· Ὅρα μὴ· σύνδουλός σου γάρ εἰμι, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ τῶν τηρούντων τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου τούτου· τῷ Θεῷ προσκύνησον.

10 Καὶ λέγει μοι· Μὴ σφραγίσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου τούτου· ὁ καιρὸς ἐγγύς ἐστιν.

4 Καὶ θέλουσι εἰδῆ τὸ πρόσωπόν του, καὶ τὸ ὄνομά του θέλει εἶσθαι ἀπάνω εἰς τὸ μέτωπόν τους.

5 Καὶ νύκτα δὲν θέλει εἶσθαι ἐκεῖ· καὶ δὲν χρειάζονται λύχνον, οὐδὲ φῶς τοῦ ἡλίου, ὅτι Κύριος ὁ Θεὸς τοὺς φωτίζει· καὶ θέλουσι βασιλεύσει εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.

6 Καὶ μοῦ εἶπεν· Ἐτοῦτοι οἱ λόγοι εἶναι πιστοὶ καὶ ἀληθινοί· καὶ Κύριος ὁ Θεὸς τῶν ἁγίων προφητῶν ἀπέστειλε τὸν ἄγγελόν του νὰ δείξῃ εἰς τοὺς δούλους του ἐκεῖνα ὁποῦ καμνει χρεία νὰ γενοῦσι σύντομα.

7 Νά, ὁποῦ ἔρχομαι σύντομα· μακάριος εἶναι ἐκεῖνος ὁποῦ φυλάττει τοὺς λόγους τῆς προφητείας ἐτούτου τοῦ βιβλίου.

8 Καὶ ἐγὼ ὁ Ἰωάννης εἶμαι ἐκεῖνος ὁποῦ εἶδα ἐτοῦτα, καὶ ἄκουσα· καὶ ὅταν τὰ ἄκουσα, καὶ τὰ εἶδα, ἔπεσα νὰ προσκυνήσω ὁμπροστὰ εἰς τὰ ποδάρια τοῦ ἀγγέλου ὁποῦ μοῦ ἔδειχνεν ἐτοῦτα.

9 Καὶ λέγει μου· Φυλάγου μὴ (τὸ κάμῃς)· διατὶ εἶμαι σύνδουλός σου, καὶ τῶν ἀδελφῶν σου τῶν προφητῶν, καὶ ἐκείνων ὁποῦ φυλάττουσι τοὺς λόγους τοῦ βιβλίου ἐτούτου· προσκύνησε τὸν Θεόν.

10 Καὶ λέγει μου· Μὴν βουλώσῃς τοὺς λόγους τῆς προφητείας τοῦ βιβλίου ἐτούτου· ὅτι ὁ καιρὸς εἶναι σύντομα.

11 Ο ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι· καὶ ὁ ῥυπῶν, ῥυπωσάτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, δικαιωθήτω ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἁγιασθήτω ἔτι.

12 Καὶ ἰδοὺ, ἔρχομαι ταχύ· καὶ ὁ μισθός μου μετ' ἐμοῦ, ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς τὸ ἔργον αὐτοῦ ἔσται.

13 Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ἔσχατος.

14 Μακάριοι οἱ ποιοῦντες τὰς ἐντολὰς αὐτοῦ, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἔξω δὲ οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις· ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσι· Ἔλθε· καὶ ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἔλθε· καὶ ὁ διψῶν ἐλθάτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ ζωῆς δωρεάν.

11 Ὁ ἀδικῶν, ἀδικησάτω ἔτι· καὶ ὁ ῥυπῶν, ῥυπωσάτω ἔτι· καὶ ὁ δίκαιος, δικαιωθήτω ἔτι· καὶ ὁ ἅγιος, ἁγιασθήτω ἔτι.

12 Καὶ τὰ, ἔρχομαι ταχύ· καὶ ἡ πληρωμή μου μετ' ἐμοῦ ἐστι, τὰ ἀποδοῦναι ἑκάστῳ ὡς ἔστιν ἡ ἐργασία αὐτοῦ ἔσται.

13 Ἐγὼ εἰμὶ τὸ Α καὶ τὸ Ω, ἀρχὴ καὶ τέλος, ὁ πρῶτος καὶ ὁ ὕστερος.

14 Μακάριοι οἱ πλύνοντες τὰς στολὰς αὐτῶν, ἵνα ἔσται ἡ ἐξουσία αὐτῶν ἐπὶ τὸ ξύλον τῆς ζωῆς, καὶ τοῖς πυλῶσιν εἰσέλθωσιν εἰς τὴν πόλιν.

15 Ἔξω οἱ κύνες καὶ οἱ φαρμακοὶ καὶ οἱ πόρνοι καὶ οἱ φονεῖς καὶ οἱ εἰδωλολάτραι, καὶ πᾶς ὁ φιλῶν καὶ ποιῶν ψεῦδος.

16 Ἐγὼ Ἰησοῦς ἔπεμψα τὸν ἄγγελόν μου μαρτυρῆσαι ὑμῖν ταῦτα ἐπὶ ταῖς ἐκκλησίαις· ἐγώ εἰμι ἡ ῥίζα καὶ τὸ γένος τοῦ Δαβίδ, ὁ ἀστὴρ ὁ λαμπρὸς καὶ ὀρθρινός.

17 Καὶ τὸ Πνεῦμα καὶ ἡ νύμφη λέγουσι· Ἔλα· καὶ ἐκεῖνος ὁ ἀκούων εἰπάτω· Ἔλα· καὶ ἐκεῖνος ὁ διψῶν ἐλθάτω, καὶ ὁ θέλων λαμβανέτω τὸ ὕδωρ τῆς ζωῆς χάρισμα.

18 Συμμαρτυρεμαι γαρ παντι ακουοντι τους λογους της προφητειας της βιβλιου τουτου· εαν τις επιτιθη προς ταυτα, επιθησει ο Θεος επ αυτον τας πληγας τας γεγραμμενας εν βιβλιω τουτω·

19 Και εαν τις αφαιρη απο των λογων βιβλου της προφητειας ταυτης, αφαιρησει ο Θεος το μερος αυτου απο βιβλου της ζωης, και εκ της πολεως της αγιας, και των γεγραμμενων εν βιβλιω τουτω.

20 Λεγει ο μαρτυρων ταυτα· Ναι, ερχομαι ταχυ· αμην. Ναι ερχου Κυριε Ιησου.

21 Η χαρις του Κυριου ημων Ιησου Χριστου μετα παντων υμων. Αμην.

18 Διατι μαρτυρω εις καθε ενα οπου ακουει τους λογους της προφητειας του βιβλιου τουτου· εαν καποιος προσθεση απανω εις εκεινα, ο Θεος θελει προσθεσει απανω του ταις πληγαις οπου ειναι γεγραμμεναις εις το βιβλιον τουτο.

19 Και εαν καποιος εξαλειψη απο τους λογους του βιβλιου της προφητειας τουτης, θελει εξαλειψει ο Θεος το μερος του απο το βιβλιον της ζωης, και απο την πολιν την αγιαν, και απο εκεινα οπου ειναι γραμμενα εις το βιβλιον τουτο.

20 Εκεινος οπου μαρτυρα τουτα, λεγει· Ναι, ερχομαι σιγλιγωρα· αμην. Ναι ερχου Κυριε Ιησου.

21 Η χαρις του Κυριου μας Ιησου Χριστου με ολους σας. Αμην.

ΤΕΛΟΣ,

και

ΤΩ ΘΕΩ ΔΟΞΑ.

Εξετυπωθη παρα Τιλλιγγ και Ουγου, της Χελσιας.